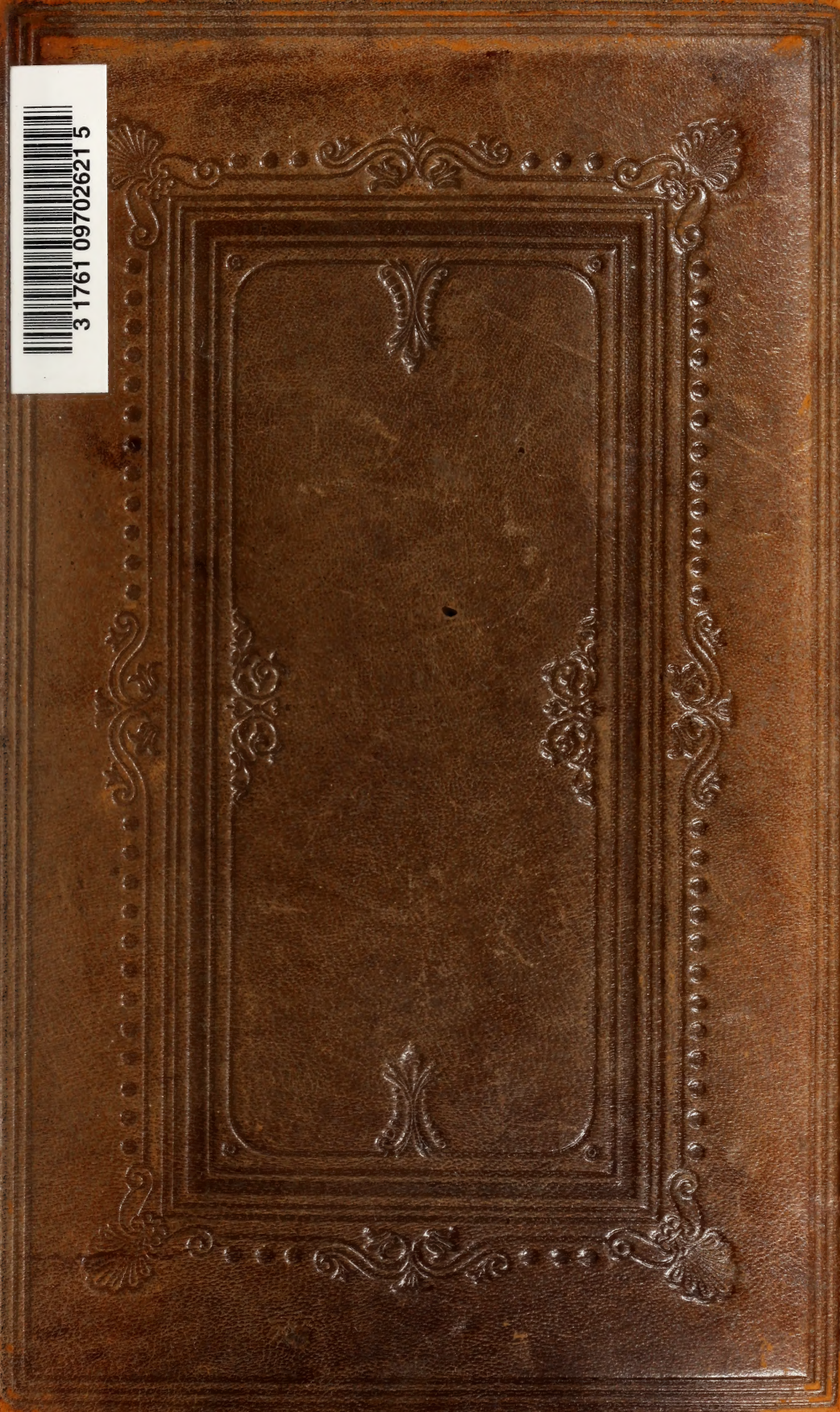

3 1761 09702621 5

Toronto University Library
Presented by

The British and Foreign Bible Society
through the Committee formed in
The Old Country

to aid in replacing the loss caused by
The disastrous Fire of February the 14th 1890

Digitized by the Internet Archive
in 2014

Bibelen

eller

Den Hellige Skrift,

indeholdende

det Gamle og Nye Testaments

canoniske Bøger.

Christiania, 1886.

Paa det Brittiske og Udenlandske Bibelselskabs Bekostning
trykt hos Grøndahl & Søn.

$$\begin{array}{r} 10410 \\ \hline 3 \overline{) 12190} \end{array}$$

Fortegnelse over det Gamle Testaments Bøger.

	Side.	Cap.
Den første Mose Bog	1.	50.
Den anden Mose Bog	56.	40.
Den tredje Mose Bog	102.	27.
Den fjerde Mose Bog	136.	36.
Den femte Mose Bog	183.	34.
Josue Bog	224.	24.
Dommernes Bog	251.	21.
Ruths Bog	278.	4.
Den første Samuels Bog	282.	31.
Den anden Samuels Bog	318.	24.
Den første Kongernes Bog	348.	22.
Den anden Kongernes Bog	383.	25.
Den første Krøniskernes Bog	416.	29.
Den anden Krøniskernes Bog	447.	36.
Esra's Bog	484.	10.
Nehemia's Bog	495.	13.
Esthers Bog	511.	10.
Jobs Bog	519.	42.
Dauids Psalmer	551.	150.
Salomos Ordsprog	627.	31.
— Prædiker	654.	12.
— Høisang	663.	8.

Propheterne:

Isaias	667.	66.
Jeremias	724.	52.
Begrædelsers Bog	786.	5.
Ezechiel	791.	48.
Daniel	847.	12.
Hoseas	864.	14.
Joel	873.	3.
Amos	876.	9.
Obadias	882.	1.
Jonas	883.	4.
Micha	886.	7.
Nahum	891.	3.
Habakuk	893.	3.
Jephthias	895.	3.
Haggai	898.	2.
Sacharias	900.	14.
Malachias	909.	4.

Fortegnelse over det Nye Testaments Bøger.

	Side.	Cap.
St. Matthæi Evangelium	915.	28.
St. Marci Evangelium	950.	16.
St. Lucæ Evangelium	972.	24.
St. Johannis Evangelium	1010.	21.
Apostolernes Gjerninger	1039.	28.
St. Pauli Brev til de Romere	1076.	16.
— første Brev til de Corinthier	1091.	16.
— andet Brev til de Corinthier	1107.	13.
— Brev til de Galater	1116.	6.
— Brev til de Epheſer	1122.	6.
— Brev til de Philippenser	1127.	4.
— Brev til de Colossenser	1131.	4.
— første Brev til de Theſſaloniker	1135.	5.
— andet Brev til de Theſſaloniker	1138.	3.
— første Brev til Timotheum	1140.	6.
— andet Brev til Timotheum	1144.	4.
— Brev til Titum	1147.	3.
— Brev til Philemon	1149.	1.
Brevet til de Hebræer	1150.	13.
St. Jakobi almindelige Brev	1162.	5.
St. Petri første almindelige Brev	1166.	5.
— andet almindelige Brev	1170.	3.
St. Johannis første almindelige Brev	1173.	5.
— andet Brev	1177.	1.
— tredje Brev	1177.	1.
St. Judæ almindelige Brev	1178.	1.
St. Johannis Åbenbaring	1179.	22.

Den første Mose Bog.

1. Capitel.

Gud skaber i Begyndelsen Himmel og Jord, og Lys paa den første Dag, 1-5, den udstrakte Befæstning paa den anden Dag, 6-8; gjør Jorden tør og fremfører Græs, Urter og Træer paa den tredje Dag, 9-13, Sol, Maane og Stjerner paa den fjerde Dag, 14-19, Fiske og Fugle paa den femte Dag, 20-23, allehaande Dyr, Fæ, Orme, og tilsidst Menneskene i sit Billebe, og forordner dem Spise paa den sjette Dag, 24-31.

I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden. 3oh. 1, 1. 3. Col. 1, 16.

Ebr. 11, 3. Ps. 19, 1; 33, 6. Jer. 32, 17.

2. Og Jorden var øde og tom, og der var mørkt ovenover Afgrunden, og Guds Aand svævede ovenover Vandene.

5 Mos. 32, 11.

3. Og Gud sagde: Vorde Lys; og der blev Lys.

2 Cor. 4, 6. Ef. 45, 7.

4. Og Gud saae, at Lyset var godt, og Gud gjorde Skilsmisse imellem Lyset og Mørket.

Ef. 45, 7.

5. Og Gud kaldte Lyset Dag, og Mørket kaldte han Nat; og der blev Aften, og der blev Morgen, første Dag.

6. Og Gud sagde: Der vorde en udstrakt Befæstning midt i Vandene, og den skal skille imellem Vand og Vand.

Ps. 136, 5. Jer. 10, 12; 51, 15.

7. Og Gud gjorde den udstrakte Befæstning, og gjorde Skilsmisse imellem Vandet, som var nedentil i den udstrakte Befæstning, og imellem Vandet, som var oventil i den udstrakte Befæstning; og det skede saa.

Ps. 104, 3; 148, 4. Jer. 10, 13; 51, 16.

8. Og Gud kaldte den udstrakte Befæstning Himmel; og der blev Aften, og der blev Morgen, anden Dag.

9. Og Gud sagde: Vandene under Himmelen forsamles til eet Sted, at det Tørre sees; og det skede saa.

3oh 38, 8. Ps. 33, 7; 104, 6. 9; 136, 6.

10. Og Gud kaldte det Tørre Jord, og Vandenes Forsamling kaldte han Hav; og Gud saae, at det var godt.

3on. 1, 9.

11. Og Gud sagde: Jorden udgive Græs, Urter, som give Sæd, frugtbare Træer, som bære Frugt efter sit Slags

og have sin Sæd i sig paa Jorden; og det skede saa.

12. Og Jorden udgav Græs, Urter, som udgave Sæd efter sit Slags, og Træer, som bare Frugt og havde sin Sæd i sig efter sit Slags; og Gud saae, at det var godt.

13. Og der blev Aften, og der blev Morgen, tredje Dag.

14. Og Gud sagde: Der vorde Lys paa Himmels udstrakte Befæstning, at gjøre Skilsmisse imellem Dagen og imellem Natten; og de skulle være til Tegn og til bestemte Tider, og til Dage og Næ.

Ps. 136, 7. 8.

15. Og de skulle være til Lys i Himmels udstrakte Befæstning, til at lyse over Jorden; og det skede saa.

16. Og Gud gjorde de to store Lys. det store Lys at regjere Dagen, og det lille Lys at regjere Natten, og Stjernerne.

5 Mos. 4, 19.

17. Og Gud satte dem i Himmels udstrakte Befæstning, til at lyse over Jorden,

18. og til at regjere om Dagen og om Natten, og til at skille imellem Lyset og imellem Mørket; og Gud saae, at det var godt.

Ps. 104, 19. 20.

19. Og der blev Aften, og der blev Morgen, fjerde Dag.

20. Og Gud sagde: Vandet udgive mangfoldigen vrinlende Dyr, (som have) levende Sjæle; og Fugle skulle flyve over Jorden, imod Himmels udstrakte Befæstnings Overdeel.

21. Og Gud skabte de store Hvalfiske og allehaande levende og rørende Dyr, som Vandet udgav mangfoldigen efter sit Slags, og allehaande Fugle med Vinger efter sit Slags; og Gud saae, at det var godt.

3oh 40, 20. Ps. 104, 26.

22. Og Gud velsignede dem og sagde: Vorden frugtbare og mangfoldige, og fylder Vandene i Havet, og Fuglene vorde mangfoldige paa Jorden. v. 28. c. 8, 17; 9, 1. 7.

23. Og der blev Aften, og der blev Morgen, femte Dag.

24. Og Gud sagde: Jorden udgive

levende Dyr efter sit Slags, Fæ og Orme og (vilde) Dyr paa Jorden efter sit Slags; og det skede saa.

25. Og Gud gjorde (vilde) Dyr paa Jorden efter sit Slags, og Fæ efter sit Slags, og allehaande Orme paa Jorden efter sit Slags; og Gud saae, at det var godt.

26. Og Gud sagde: Lader os gjøre et Menneske i vort Billede, efter vor Lignelse; og de skulle regjere over Havets Fiske, og over Himmelsens Fugle, og over Fæet, og over al Jorden, og over alle Orme, som krybe paa Jorden. c. 5, 1; 9, 6.

27. Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede; Mand og Qvinde skabte han dem.

Matth. 19, 4.

1 Cor. 11, 7. Eph. 4, 24. Col. 3, 10. 3. J. 3, 9.

28. Og Gud velsignede dem, og Gud sagde til dem: Vorden frugtbare og mangfoldige, og opfyld Jer Jorden, og gjør den eder underdanig; og regjerer over Havets Fiske, og over Himmelsens Fugle, og over hvert Dyr, som kryber paa Jorden.

v. 22. c. 35, 11 fg.

29. Og Gud sagde: See, jeg haver givet eder alle Urter, som give Sæd, som ere over al Jorden, og allehaande Træer, i hvilke er Træers Frugt, som have Sæd; de skulle være eder til Føde.

c. 9, 3. Rom. 14, 2.

30. Og alle Dyr paa Jorden, og alle Fugle under Himmelen, og alle Orme paa Jorden, i hvilke er en levende Sjæl, (haver jeg givet) allehaande grønne Urter til at æde; og det skede saa.

31. Og Gud saae alt det, han havde gjort, og see, det var meget godt; og der blev Aften, og der blev Morgen, den sjette Dag.

Marc. 7, 37.

2. Capitel.

Sabbaten indstiftes, 1-3. Skabelsens Maade beskrives noget nærmere, særdeles Adams, 4-7. Om Paradiset, hvori Gud havde sat Adam, og forbudet ham at æde af Kundskabens Træ, 8-17. Saa og Qvindens Skabelse og Ægteskabets Indstiftelse, efterat Dyrene havde været henførte til Adam, og han havde givet dem Navne, 18-25.

Og Himmelen og Jorden bleve fuldkommede, og al deres Hær.

c. 1, 1. 6 fg. 14 fg.

2. Og Gud havde fuldkommet paa den syvende Dag sin Gjerning, som han

havde gjort, og hvilede paa den syvende Dag af al sin Gjerning, som han havde gjort. 2 Mos. 20, 11; 31, 17. 5 Mos. 5, 14. Ebr. 4, 4.

3. Og Gud velsignede den syvende Dag og helligede den, fordi han hvilede paa den af al sin Gjerning, som Gud skabte og gjorde.

4. Disse ere Himmelsens og Jordens Oprindelser, der de skabtes, paa den Dag Gud Herren gjorde Jorden og Himmelen,

5. og (gjorde) allehaande smaae Træer paa Marken, da de endnu ikke vare paa Jorden, og allehaande Urter paa Marken, da de endnu ikke vare oprundne; thi Gud Herren havde ikke ladet regne paa Jorden, og der var intet Menneske, som dyrkede Jorden.

6. Og der opgik en Damp af Jorden og vandede al Jordens Overdeel.

7. Og Gud Herren havde dannet Mennesket (af) Støv, af Jorden, og blæst Livets Ånde i hans Næse; og Mennesket blev til en levende Sjæl. c. 1, 27. 1 Cor. 15, 45.

8. Og Gud Herren havde plantet en Have udi Eden, mod Østen, og sat Mennesket der, hvilket han havde gjort.

9. Og Gud Herren gjorde, at der opvoxede allehaande Træer af Jorden, som vare lystelige at see til og gode til at æde af, og Livsens Træ midt i Haven, og Kundskabens Træ paa Godt og Ondt.

Nab. 2, 7; 22, 2.

10. Og der gik en Flod ud af Eden til at vande Haven, og derfra deelestes den og blev til fire Hovedstrømme.

11. Den førstes Navn er Pison, hvilken løber om det ganske Land Havila, hvor der er Guld.

12. Og Guldet af det samme Land er godt; der er Bællion og den Steen Onyx.

13. Og den anden Flods Navn er Gihon, hvilken løber om det ganske Land Chus.

14. Og den tredje Flods Navn er Hiddekel, hvilken gaar Østen for Assyrien; og den fjerde Flod, den er Phrat.

Dan. 10, 4. 1 Mos. 15, 18. 5 Mos. 1, 7. Nab. 16, 12.

15. Og Gud Herren tog Mennesket og satte det i Edens Have, at dyrke den og bevare den.

16. Og Gud Herren bød Mennesket og sagde: Du maa frit æde af alle Træer i Haven.

c. 2, 1. 3.

17. Men af Kundskabens Træ paa

Godt og Ondt, af det skal du ikke æde; thi paa hvilken Dag du æder af det, skal du døe Døden.

c. 3, 11. Rom. 5, 12; 6, 23.

18. Og Gud Herren sagde: Det er ikke godt, at Mennesket er for sig alene; jeg vil gjøre ham en Hjælp, som skal være hos ham.

Præb. 4, 8. 9.

19. Og Gud Herren havde gjort af Foruden alle (vilbe) Dyr paa Marken og alle Himmelsens Fugle, og ledede dem til Mennesket, til at see, hvad han vilde kalde hvert; og alt det, som Adam kaldte (hver) levende Sjæl, det var dens Navn.

20. Saa gav Adam alt Dvæget og Himmelsens Fugle og alle (vilbe) Dyr paa Marken Navne; men for Mennesket fandt han ingen Hjælp, som kunde være hos ham.

21. Da lod Gud Herren falde en dyb Søvn paa Adam, og han sov; og han tog et af hans Ribbeen og lukkede med Kjød istedet derfor.

1 Sam. 26, 12.

22. Og Gud Herren byggede af det Ribbeen, som han havde taget af Mennesket, en Mandinde, og ledede hende til Adam.

1 Cor. 11, 8. 1 Tim. 2, 13.

23. Da sagde Adam: Denne Gang er det Been af mine Been, og Kjød af mit Kjød; denne, hun skal kaldes Mandinde, thi denne er tagen af Manden.

1 Cor. 11, 8.

24. Derfor skal Manden forlade sin Fader og sin Moder, og blive fast hos sin Hustru, og de skulle være til eet Kjød.

Matth. 19, 5. Eph. 5, 31 fg.

25. Og de vare begge nøgne, Adam og hans Hustru, og bluedes ikke.

c. 3, 7.

3. Capitel.

Slangen forfører Qvinden til at æde af det forbudne Træes Frugt, og hun forfører Manden; de see deres Nogenhed og skjule sig, 1-8. Gud forkynder Slangen, Qvinden og Manden, hver sin besynderlige Straf, og lover, at Qvindens Sæd skal knuse Slangens Hoved, 9-19. Adam kalder sin Hustru Eva, Gud gjør dem Klæder, uddriver dem af Paradiis, 20-24.

Og Slangen var trædfkere end alle (vilbe) Dyr paa Marken, hvilke Gud Herren havde gjort, og den sagde til Qvinden: Ja, skulde Gud have sagt: I maae ikke æde af hvert Træ i Haven?

Matth. 10, 16. 1 Mos. 2, 16. 17.

2. Da sagde Qvinden til Slangen: Vi maae æde af Træets Frugt i Haven.

3. Men om det Træes Frugt, som er midt i Haven, sagde Gud: Ieder ikke

deraf, og rører ikke derved, at I skulle ikke døe.

4. Da sagde Slangen till Qvinden: I skulle ikke døe Døden.

3oh. 8, 44. 2 Cor. 11, 3.

5. Men Gud veed, at hvilken Dag I æde deraf, da skulle eders Dine oplades, og I skulle blive ligesom Gud, og kjende Godt og Ondt.

6. Og Qvinden saae, at Træet var godt at æde af, og at det var (heel) lysteligt at see til, og et ønskeligt Træ til at faae Forstand af, saa tog hun af dets Frugt og aad; og hun gav sin Mand ogsaa med sig, og han aad.

1 Tim. 2, 14.

7. Da oplodes begges deres Dine, og de kjendte, at de vare nøgne; og de heftede Figenblade og gjorde sig Skjorter.

c. 2, 25.

8. Og de hørte Guds Herrens Røst, som gik i Haven, der Dagen var lustig; da skjulte Adam og hans Hustru sig for Guds Herrens Ansigt iblandt Træerne i Haven.

9. Og Gud Herren kaldte ad Adam og sagde til ham: Hvor er du?

10. Og han sagde: Jeg hørte din Røst i Haven og frngtede, thi jeg var nøgen, og skjulte mig.

11. Og han sagde: Hvo gav dig tilkjende, at du var nøgen? haver du ædet af det Træ, om hvilket jeg bød dig, at du skulde ikke æde deraf?

c. 2, 16. 17.

12. Og Adam sagde: Qvinden, som du gav (at være) med mig, hun, hun gav mig af det Træ, og jeg aad.

v. 6. 2 Cor. 11, 3.

13. Da sagde Gud Herren til Qvinden: Hvi haver du dette gjort? og Qvinden sagde: Slangen bedrog mig, og jeg aad.

14. Da sagde Gud Herren til Slangen: Efterdi du gjorde dette, da vær forbandet fremfor alt Dvæget og fremfor alle (vilbe) Dyr paa Marken; du skal gaae paa din Bug og æde Stov alle dit Livs Dage.

Micha 7, 17.

15. Og jeg vil sætte Fjendskab imellem dig og imellem Qvinden, og imellem din Sæd og imellem hendes Sæd; den samme skal sonderknuse dit Hoved, men du, du skal sonderknuse hans Hæl.

1 3oh. 3, 8. Rom. 16, 20.

16. (Men) til Qvinden sagde han: Jeg vil meget mangfoldiggjøre din Nummer og din Undfangelse: med Smerte skal du føde Børn, og din Altraa skal være til

din Mand, men han, han skal herſke over dig.

1 Cor. 11, 3; 14, 34.

Eph. 5, 22. 1 Tim. 2, 11. 12. 1 Petr. 3, 1. 6.

17. Og han ſagde til Adam: Efterdi du lod din Huſtrues Roſt og aad af det Træ, om hvilket jeg bød dig og ſagde: Du ſkal ikke æde deraf, da worde Jorden forbandet for din Skyld; med Kummer ſkal du æde deraf alle dit Livs Dage.

18. Og den ſkal bære dig Torn og Tidſel, og du ſkal æde Urter paa Marken.

19. I dit Anſigts Svød ſkal du æde Brødet, indtil du bliver til Jord igjen, thi du er tagen deraf; thi du er Støv, og ſkal blive til Støv igjen. 2 Theſſ. 3, 10.

1 Moſ. 18, 27. Job 34, 15. Pred. 12, 7.

20. Og Adam kaldte ſin Huſtrues Navn Eva; thi hun ſelv var alle Levendes Moder.

21. Og Gud Herren gjorde Adam og hans Huſtru Kortler af Skind og iſørte dem.

22. Og Gud Herren ſagde: See, Adam har været ſom En af os til at kjende Godt og Ondt; men nu, paa det han ikke ſkal udtrække ſin Haand og tage ogſaa af Livſens Træ, og æde og leve evindeligen —

23. Da forviſte Gud Herren ham af Edens Have til at dyrke Jorden, den han var tagen af.

24. Og han drev Menneſket ud, og ſatte Cherubim Øſten for Edens Have, og et blinkende Sværd, ſom vendte ſig, til at vogte Veien til Livſens Træ. 4 Moſ. 22, 23.

4. Capitel.

Adam avler Cain og Abel; de offere begge; Cains Offer tækkes ikke Gud, men Abels; Cain bliver derfor vred paa ſin Broder, Gud advarer ham, 1-7. Cain ihjelſlaaer Abel, Gud forkynder ham Straf og Hevn, vil dog ei tilſtede Noget at ſlaae ham ihjel, 8-16. Cain avler Hanoſch og bygger en Stad; af hans Afkom var Lamech, ſom tog to Huſtruer, 17-24. Adam avler Seth, og han Enos, 25. 26.

Og Adam kjendte ſin Huſtru Eva; og hun undſik og fødte Cain, og ſagde: Jeg eier en Mand, ſom er Herren.

Gen. 31, 22.

2. Og hun blev ved at føde, nemlig hans Broder, Abel; og Abel blev en Paarehyrde, og Cain dyrkede Jorden.

3. Og det hændte ſig, der en (rum) Tid var forløben, at Cain frembar et Offer til Herren af Jordens Frugt.

4. Og Abel, ogſaa han var frem af ſin Hjords første Afſødning og af deres

Jedme; og Herren ſaae til Abel og til hans Offer.

2 Moſ. 34, 19. Ebr. 11, 4.

5. Men til Cain og til hans Offer ſaae han ikke; da blev Cain meget vred, og hans Anſigt ſalmene.

6. Og Herren ſagde til Cain: Hvi er du vred, og hvi er dit Anſigt ſalmet?

7. Er det ikke ſaa? at derſom du gjør Godt, da er du behagelig, og derſom du gjør ikke Godt, da er Synden den, ſom ligger for Døren, og dens Altraa ſkal være til dig, og du, du ſkal herſke over den.

Rom. 6, 12. 16.

8. Og Cain talede med Abel, ſin Broder; og det hændte ſig, der de vare paa Marken, da opſtod Cain imod Abel, ſin Broder, og ihjelſlog ham.

Matth. 23, 35. 1 Joſ. 3, 12. Jud. v. 11.

9. Og Herren ſagde til Cain: Hvor er Abel, din Broder? og han ſagde: Jeg veed ikke; mon jeg være min Broders Bogter?

10. Og han ſagde: Hvad haver du gjort? din Broders Blods Roſt raaber til mig af Jorden.

Ebr. 12, 24.

11. Og nu er du forbandet fremfor Jorden, ſom oplod ſin Mund til at tage din Broders Blod af din Haand.

12. Naar du dyrker Jorden, ſkal den ikke ydermere give dig ſin Formue; uſtaadig og flygtig ſkal du være paa Jorden.

13. Da ſagde Cain til Herren: Min Miſgjerning er større, end jeg kan bære.

Matth. 27, 4. 5.

14. See, du haver drevet mig idag fra at være paa Jordens Kreds, og jeg maa ſkule mig for dit Anſigt; og jeg bliver uſtaadig og flygtig paa Jorden, og det vil ſkee, hvo mig finder, ſlaaer mig ihjel.

Job 15, 20 fg.

15. Men Herren ſagde til ham: Derfor, hvo ſom ihjelſlaaer Cain, (paa ham) ſkal det hevnes ſyvfold; ſaa ſatte Herren Cain et Tegn, at Ingen ſkulde ihjelſlaae ham, ſom ham fandt.

16. Saa gif Cain ud fra Herrens Anſigt, og blev i det Land Nod, Øſten for Eden.

17. Og Cain kjendte ſin Huſtru, og hun undſik og fødte Hanoſch; og han byggede en Stad og kaldte Stadens Navn efter ſin Søns Navn Hanoſch.

18. Og Hanoſch blev født Irad, og Irad avlede Mahiſjael, og Mahiſjael avlede Mathiſjael, og Mathiſjael avlede Lamech.

19. Men Lamech tog sig to Hustruer, den enes Navn var Ada, og den andens Navn Zilla.

20. Og Ada fødte Zabal; han var Fader til dem, som boede i Pauluner og (handlede med) Fæ.

21. Og hans Broders Navn var Zabal; han var Fader til alle dem, som legede paa Harpe og Orgel.

22. Og Zilla, hun fødte ogsaa Thubalcain, som kunstigen gjorde allehaande skarpt Kobber- og Berntoi, og Thubalcains Søster, Naama.

23. Og Lamech sagde til sine Hustruer: Ada og Zilla, hører min Røst, Lamechs Hustruer, mærker min Tale, at jeg haver slaget en Mand ihjel, mig til et Saar, og en Dreng, mig til en Bule.

24. Men syvfold skal Cain hevnes, og Lamech halvfjerdsindstyve Gange og syv Gange.

25. Og Adam kjendte ydermere sin Hustru, og hun fødte en Søn og kaldte hans Navn Seth; thi Gud haver sat mig (sagde hun) en anden Sæd i Abels Sted; thi Cain slog ham ihjel. c. 5, 6.

26. Og Seth blev og selv fødte en Søn, og han kaldte hans Navn Enos; da begyndte man at paakalde i Herrens Navn. c. 5, 6; 12, 8.

5. Capitel.

Adam, som var skabt i Guds Lignelse, avler Børn i sin Lignelse, iblandt hvilke var Seth, og daer saa 930 Aar gammel, 1-5. Seth avlede Enos, 6-8. Han Kenan, 9-11. Han Mahalaleel, 12-14. Han Jared, 15-17. Han Enoch, 18-20. Enoch, den Gud tog levende til Himmelen, avlede Methuselah, den ældste iblandt alle Menneſter, 21-24. Han Lamech, den Fromme, 25-27. Han Noe, den Retſærdige, som havde tre Sønner, 28-32.

Denne er Menneſtens Slægters Bog: Paa den Dag Gud ſkabte Menneſket, gjorde han det i Guds Lignelse.

1 Kron. 1, 1. 1 Mos. 1, 27; 9, 6. Col. 3, 10.

2. Han ſkabte dem Mand og Qvinde, og velsignede dem, og kaldte deres Navn Menneſte, paa den Dag de bleve ſkabte.

3. Og Adam levede hundrede og tredive Aar, og avlede en Søn i sin Lignelse, efter ſit Billede, og kaldte hans Navn Seth. Euc. 3, 38. 1 Mos. 4, 25. 1 Kron. 1, 1.

4. Og Adam levede, efterat han havde avlet Seth, otte hundrede Aar, og avlede Sønner og Døttre.

5. Og Adams ganſke Alder, ſom han

levede, blev ni hundrede Aar og tredive Aar; og han døde.

6. Og Seth var hundrede Aar og fem Aar gammel, og avlede Enos. c. 4, 26.

7. Og Seth levede, efterat han havde avlet Enos, otte hundrede Aar og ſyv Aar, og avlede Sønner og Døttre.

8. Og Seths ganſke Alder blev ni hundrede Aar og tolv Aar; og han døde.

9. Og Enos var halvfemsindstyve Aar gammel, og avlede Kenan.

10. Og Enos levede, efterat han havde avlet Kenan, otte hundrede Aar og femten Aar, og avlede Sønner og Døttre.

11. Og Enos ganſke Alder blev ni hundrede Aar og fem Aar; og han døde.

12. Og Kenan var halvfjerdsindstyve Aar gammel, og avlede Mahalaleel.

13. Og Kenan levede, efterat han havde avlet Mahalaleel, otte hundrede Aar og fyrrestyve Aar, og avlede Sønner og Døttre.

14. Og Kenans ganſke Alder blev ni hundrede Aar og ti Aar; og han døde.

15. Og Mahalaleel var fem Aar og tredfindstyve Aar gammel, og avlede Jared.

16. Og Mahalaleel levede, efterat han havde avlet Jared, otte hundrede Aar og tredive Aar, og avlede Sønner og Døttre.

17. Og Mahalaleels ganſke Alder var otte hundrede Aar og fem og halvfemsindstyve Aar; og han døde.

18. Og Jared var hundrede Aar og to og tredfindstyve Aar gammel, og avlede Enoch.

19. Og Jared levede, efterat han havde avlet Enoch, otte hundrede Aar, og avlede Sønner og Døttre.

20. Og Jareds ganſke Alder blev ni hundrede Aar og to og tredfindstyve Aar; og han døde.

21. Og Enoch var fem og tredfindstyve Aar gammel, og avlede Methuselah.

22. Og Enoch vandrede med Gud, efterat han havde avlet Methuselah, tre hundrede Aar, og avlede Sønner og Døttre.

23. Og Enochs ganſke Alder blev tre hundrede Aar og fem og tredfindstyve Aar.

24. Og Enoch vandrede med Gud; og han var ikke (mere til), thi Gud tog ham.

1 Mos. 6, 9; 17, 1. Joſ. 22, 5.

1 Kong. 14, 8. 2 Kong. 2, 11. Ebr. 11, 5.

25. Og Methuselah var hundrede Aar og ſyv og fyrrindstyve Aar gammel, og avlede Lamech.

26. Og Methuselah levede, efterat han havde avlet Lamech, syv hundrede Aar og to og firindstyve Aar, og avlede Sønner og Døttre.

27. Og Methuselahs ganske Alder blev ni hundrede Aar og ni og tredindstyve Aar; og han døde.

28. Og Lamech var hundrede Aar og to og firindstyve Aar gammel, og avlede en Søn.

29. Og han kaldte hans Navn Noe og sagde: Denne skal trøste os i vor Kummer og vore Hænders Arbejde paa Jorden, hvilken Herren haver forbandet.

Luc. 2, 25.

30. Og Lamech levede, efterat han havde avlet Noe, fem hundrede Aar og fem og halvfemsindstyve Aar, og avlede Sønner og Døttre.

31. Og Lamechs ganske Alder blev syv hundrede Aar og syv og halvfjerdsindstyve Aar; og han døde.

32. Og Noe var fem hundrede Aar gammel; og Noe avlede Sem, Cham og Saphet.

c. 6, 10; 10, 1.

6. Capitel.

Menneskenes Fordærvelse bliver altid større; Gud vil udplette dem, 1-7. Den retfærdige Noe finder Naade for Herren; alt Kjød haver fordærvet sin Idret, 8-12. Gud kundgør Noe sin Villie om Menneskenes Udødelighed, befaler ham at bygge en Ark, hvori han skal redde sig og Sine og en Deel af Fuglene, Dyr, Væg og Orme, 13-22. Og det skede, der Menneskene havde begyndt at formeres paa Jorden, og dem fødtes Døttre,

2. da saae Guds Sønner Menneskens Døttre, at de vare skønne, og toge sig Hustruer af alle, som de udvalgte.

Mattb. 24, 38. Luc. 17, 27.

3. Da sagde Herren: Min Aand skal ikke trætte med Mennesket evindeligen, efter som ogsaa han er Kjød; og hans Dage skulle være hundrede og tyve Aar.

Mattb. 23, 37. Ap. G. 7, 51. Joh. 3, 6. Ps. 78, 39.

4. Paa den Tid vare Kjemper paa Jorden, ja ogsaa efterat Guds Sønner vare indgaaene til Menneskens Døttre og havde avlet sig (Børn); de ere de Bældige, hvilke have fra jordum Tid været navnkundige Mænd.

5. Og Herren saae, at Menneskets Ondskab var stor paa Jorden, og alt hans Hjertes Tankeers Paafund var ifkun ondt hver Dag.

c. 8, 21. Mattb. 15, 19. Eph. 2, 3. Rom. 3, 23; 8, 7.

6. Da angrede Herren, at han havde gjort Mennesket paa Jorden, og det bekyndede ham i hans Hjerte.

7. Og Herren jagde: Jeg vil udplette Mennesket, som jeg haver skabt, af Jorden, baade Menneske og Væg og Orme og Fugle under Himmelen; thi mig angreder, at jeg gjorde dem.

8. Men Noe fandt Naade for Herrens Sine.

c. 18, 3; 19, 19. 2 Mos. 33, 13. 17. Luc. 1, 30.

9. Disse ere Noe Slægter: Noe, en retfærdig Mand, var fuldkommen i sin Tid; Noe vandrede med Gud. 2 Petr. 2, 5.

Ebr. 11, 7. 1 Mos. 5, 22. 24. Ps. 15, 2; 119, 1.

10. Og Noe avlede tre Sønner: Sem, Cham og Saphet.

c. 5, 32.

11. Men Jorden var fordærvet for Guds Ansigt, og Jorden var fyldt med Vold.

12. Da saae Gud paa Jorden, og see, den var fordærvet; thi alt Kjød havde fordærvet sin Veie paa Jorden.

13. Da sagde Gud til Noe: Alt Kjøds Ende er kommen for mit Ansigt, thi Jorden er fyldt med Vold af dem; og see, jeg vil fordærve dem med Jorden.

14. Gjør dig en Ark af Gophertræ, gjør Rum i Arken, og beg den inden og uden til med Væg.

15. Du denne er (Naaden), efter hvilken du skal gjøre den: tre hundrede Alen skal være Arkens Længde, halvtredindstyve Alen dens Bredder, og tredive Alen dens Høide.

16. Du skal gjøre et Vindue paa Arken, og oven til skal du fuldkomme den til en Alen, og Arkens Dør skal du sætte paa dens Side; du skal gjøre den (med tre Loft), et nederst, et andet (midt udi), og det tredje (øverst).

17. Og jeg, see, jeg lader komme en Vandflod over Jorden til at fordærve alt Kjød, som haver Livs Aande i sig under Himmelen; alt det, som er paa Jorden, skal dødes.

18. Men med dig opretter jeg min Pagt; og du skal gaae i Arken, du og dine Sønner, og din Hustru, og dine Sønners Hustruer med dig.

19. Og af alt det, som lever, af alt Kjød, et Par af hvert (Slags) skal du indføre i Arken, at lade leve med dig; Han og Hun skal det være.

c. 7, 9.

20. Af Fuglene efter deres Slags, og af Vægten efter deres Slags, af

allehaande Orme paa Jorden efter deres Slags; et Par af hvert (Slags) skal gaae til dig, at de maae leve.

21. Og tag du dig af allehaande Spise, som ædes, og samle til dig, at det maa blive dig og dem til Føde.

22. Og Noe gjorde det; efter alt det, som Gud havde befalet ham, saaledes gjorde han.

c. 7, 5. Ebr. 11, 7.

7. Capitel.

Noe indgaaer i Arken med sine Sønner og deres Hustruer og saa mange af Dyr, Fæ, Orme og Fugle, som Gud havde befalet ham, 1-9. Syndfloden kommer og drukner alt det, som levede paa det Tørre, undtagen det, som var i Arken, 10-24.

Og Herren sagde til Noe: Gak ind, du og dit ganste Huus, i Arken; thi jeg haver seet dig (at være) retfærdig for mig i denne Slægt. Ap. G. 16, 31. 2 Petr. 2, 5. Ebr. 11, 7.

2. Tag dig af allehaande reent Dvæg fhy og fhy, Han og hans Hun; men af det Dvæg, som er urcent, et Par, Han og hans Hun.

3. Ogjaa af Fuglene under Himmelen, fhy og fhy, Han og Hun, at beholde Sæd paa al Jorden ilive.

4. Thi om fhy Dage endnu vil jeg lade regne paa Jorden fyrrerhyve Dage og fyrrerhyve Nætter, og udslætte af Jorden alle levende Ting, som jeg haver gjort.

5. Og Noe gjorde det, efter Alt, som Herren bød ham.

c. 6, 22.

6. Og der Noe var sex hundrede Aar gammel, da var Floden, (som var) Vand over Jorden.

7. Og Noe gif ind, og hans Sønner og hans Hustru og hans Sønners Hustruer med ham, i Arken, for Flodens Vand.

Matth. 24, 37. 38. Luc. 17, 27. 1 Petr. 3, 20.

8. Af reent Dvæg og af det Dvæg, som ikke er reent, og af Fuglene og af alt det, som kryber paa Jorden,

9. gif Par og Par til Noe til Arken, Han og Hun, ligesom Gud havde befalet Noe.

c. 6, 19.

10. Og det skede paa den fyvende Dag, da vare Flodens Bande over Jorden.

11. I det Aar, der Noe var sex hundrede Aar gammel, i den anden Maaned, paa den syttende Dag i Maaned, paa den samme Dag opbrast alle Kilder i den store Afgrund, og Himmelsens Sluser blev opladte.

12. Og der var Regn paa Jorden fyrrerhyve Dage og fyrrerhyve Nætter.

13. Paa den selsomme Dag gif Noe, og Sem og Cham og Baphet, Noe Sønner, og Noe Hustru og hans Sønners tre Hustruer med dem, i Arken.

14. De, og allehaande (vilde) Dyr efter deres Slags, og allehaande Dvæg efter deres Slags, og allehaande Orme, som krybe paa Jorden, efter deres Slags, og allehaande Fugle efter deres Slags, alt det, som kunde flyve, alt det, som havde Binger.

15. Og de gif i Arken til Noe, Par og Par af alt Kjød, som Livs Aande var udi.

16. Og de, som kom, kom Han og Hun af allehaande Kjød, som Gud havde budet ham; og Herren luffede efter ham. c. 6, 20.

17. Da blev Floden fyrrerhyve Dage over Jorden; og Vandet formeredes og opløstede Arken, og den ophævedes over Jorden.

18. Og Vandet fik Overhaand og formeredes saare over Jorden; og Arken flød ovenpaa Vandet.

19. Og Vandet fik Overhaand saare meget over Jorden; og alle høie Bjerge bleve skjulte, som vare under den ganste Himmel.

20. Femten Alen fra oventil fik Vandet Overhaand, og Bjergene bleve skjulte.

21. Saa qualtes alt Kjød, som krøb paa Jorden, af Fugle og af Dvæg og af (vilde) Dyr og af al den Brimmel, som vrimlede paa Jorden, og hvert Menneſte.

Matth. 24, 38. 39. 1 Petr. 3, 20. 2 Petr. 3, 6.

22. Alt det, som havde Livs Aands Aande i sin Næse, af alt det, som var paa det Tørre, døde.

23. Og der udslittedes alt Væsen, som var paa Jorden, fra Menneſket indtil Dvæg, indtil Orme og indtil Fugle under Himmelen, og de bleve udslittede af Jorden; og Noe blev alene igjen, og hvad der var med ham i Arken.

2 Petr. 2, 9.

24. Og Vandet havde Overhaand over Jorden hundrede og halvtredindstyve Dage.

8. Capitel.

Gud lader Vandet borttørres igjen, 1-5. Noe udlader en Aavn, og berefter en Due, for at erfare, om Jorden var bleven tør, 6-12. Den bliver ganste tør; Noe gaaer ud af Arken, 13-19, bygger et Alter og offerer; Gud vil ikke mere saaledes fordærve al Jorden, 20-22.

Og ihuſtom Noe og alle (vilde) Dyr og alt Dvæg, som var med ham i Arken, og Gud lod Veir fare over Jorden, og Vandet faldt.

c. 30, 22. 1 Sam. 1, 19.

2. Og Kilderne i Afgrunden stoppedes, og Himmelsens Sluser, og Regnen af Himmelen opholdtes. c. 7, 11.

3. Og Vandet vendte tilbage af Jorden, gaaende frem og tilbage; og Vandet formindstedes, efterat hundrede og halvtredstidstve Dage vare forløbne.

4. Og Arken hvilede i den syvende Maaned, paa den syttende Dag i Maaned, paa Ararats Bjerger. Gen. 37, 38. Jer. 51, 27.

5. Og Vandet foer hid og did og formindstedes, indtil den tiende (Maaned); i den tiende (Maaned), paa den første (Dag) i Maaned, lode Toppene af Bjergene sig tilsynne.

6. Og det hændte sig, efter fyrrethve Dage, da oplod Noe Vinduet paa Arken, hvilken han havde gjort.

7. Og han udlod en Ravn; den fløi frem og tilbage, indtil Vandet borttørredes af Jorden.

8. Og han udlod en Due fra sig, at see, om Vandet var faldet af Jorden.

9. Og der Duen ikke fandt det, den kunde hvile sin Fodsaale paa, da kom den igjen til ham i Arken, fordi Vandet var (endda) over den ganske Jord; saa udtrakke han sin Haand, og annammede den, og tog den til sig i Arken.

10. Da biede han endnu syv andre Dage, og udlod atter en Due af Arken.

11. Og den Due kom til ham ved Aftens Tid, og see, den havde et afbrudt Olieblad i sin Mund, da fornam Noe, at Vandet var faldet af Jorden.

12. Men han biede endnu andre syv Dage, og udlod en Due, og den kom ikke til ham ydermere.

13. Og det skede, i det første og sex hundrede Aar, i den første (Maaned), paa den første (Dag) i Maaned, tørredes Vandet over Jorden; da tog Noe Tæppet af Arken og saae sig om, og see, Jordens Overdeel tørredes.

14. Og i den anden Maaned, paa den syv og tyvende Dag i Maaned, blev Jorden (ganskt) tør.

15. Da taledes Gud til Noe og sagde:

16. Gaa ud af Arken, du og din Hustru, og dine Sønner, og dine Sønners Hustruer med dig.

17. Alle Dyr, som ere hos dig, af alt Kjød, af Fugle og af Dvæg og af alle Orme, som krybe paa Jorden, udsør med dig, og de skulde vrinkle paa Jorden, og

vorde frugtbare og mangfoldige paa Jorden. c. 1, 22. 23; 9, 1. 7.

18. Saa gif Noe ud, og hans Sønner og hans Hustru og hans Sønners Hustruer med ham. 1 Petr. 3, 20. 2 Petr. 2, 5.

19. Alle (vilde) Dyr og alle Orme og alle Fugle, Alt, hvad der kryber paa Jorden, efter deres Slags, gif de ud af Arken.

20. Og Noe byggede Herren et Alter, og tog af allehaande reent Dvæg og af allehaande rene Fugle, og offrede Brændoffer paa Alteret.

21. Og Herren lugtede en behagelig Lugt; da sagde Herren i sit Hjerte: Jeg vil ikke mere herefter forbande Jorden for Menneffens Skyld, dog Menneffets Hjertes Tanke er ond af hans Ungdom; og jeg vil ikke mere herefter slaae Alt, hvad der lever, saafom jeg haver gjort. c. 6, 5 fg.

Matth. 15, 19. Rom. 3, 23. Gen. 54, 9. 1 Mos. 9, 11.

22. Saa længe Jorden bliver endnu, skal Sæd og Høst, og Frost og Hede, og Sommer og Vinter, og Dag og Nat ikke aflade.

9. Capitel.

Gud velsigner Noe og hans Sønner, 1-7; sætter Regnbuen til en Bages Tegn imellem sig og al Jorden, 8-17. Noe Sønner opregnes, 18. 19. Noe planter en Viingaard, drifter formegen Vin, bespottes af Cham og Canaan, æres af Sem og Japhet, forbander hine, velsigner disse; døer, 20 29.

Og Gud velsignede Noe og hans Sønner, og sagde til dem: Vorden frugtbare og mangfoldige, og fylder Jorden.

c. 1, 22. 28: 8, 17; 35, 11.

2. Og Frygt for eder og Rædsel for eder skal være over alle (vilde) Dyr paa Jorden og over alle Fugle under Himmelen, over alt det, som kryber paa Jorden, og over alle Fiske i Havet, de skulde være givne i eders Hænder. c. 1, 28.

3. Alt det, som vrimler, som lever, skal være eder til Spise; ligesom grønne Urter haver jeg givet eder alt (dette).

c. 1, 29. Rom. 11, 2.

4. Dog Kjød af det levende (Dyr), hvis Blod er endnu i det, maae I ikke æde. 3 Mos. 3, 17. 5 Mos. 12, 16. 17. G. 15, 20. 29.

5. Og vissefælg, jeg vil udtræve eders Livs Blod, af alle Dyrs Vold vil jeg udtræve det; og af Menneffens Haand, af Hvers Haand, endog hans Broders, vil jeg udtræve Menneffens Sjæl.

6. Hvo, som udøser Menneffets Blod, ved Menneffet skal hans Blod udøses;

thi i Guds Billede gjorde han Menneſket.

2 Moſ. 21, 12. Matth. 26, 52 fg. 1 Moſ. 5, 1. 3af. 3, 9.

7. Og vorder frugtbare og mangfoldige; vrimler paa Jorden, og vorder mangfoldige derpaa.

c. 1, 22. 28; 8, 17.

8. Og Gud talte til Noe og til hans Sønner med ham, og ſagde:

9. Og jeg, ſee, jeg opretter min Pagt med eder, og med eders Afkom efter eder,

10. og med hver levende Sjæl, ſom er hos eder, af Fugle, af Dvæg og af alle (vilde) Dyr paa Jorden hos eder, af alle dem, ſom gif ud af Arken, af alle Dyr, ſom ere paa Jorden.

11. Og jeg opretter min Pagt med eder, at herefter ſkal ikke alt Kjød ødelægges af Flodens Vand, og der ſkal ikke komme Flod herefter, at fordærve Jorden.

c. 8, 21.

12. Og Gud ſagde: Dette er et Tegn paa den Pagt, ſom jeg gjør imellem mig og imellem eder, og imellem al levende Sjæl, ſom er hos eder, til evig Tid.

13. Jeg haver ſat min Bue i Skyen, og den ſkal være til en Pagtes Tegn imellem mig og imellem Jorden.

14. Og det ſkal ſkee, naar jeg fører Skyen over Jorden, da ſkal Buen ſees i Skyen.

15. Og jeg vil komme min Pagt ihu, ſom er imellem mig og imellem eder, og imellem alle levende Sjæle af alt Kjød, at ikke mere ſkal være Vand til en Flod, at fordærve alt Kjød.

16. Derfor ſkal Buen være i Skyen; og jeg vil ſee den, at komme den evige Pagt ihu imellem Gud og imellem alle levende Sjæle af alt Kjød, ſom er paa Jorden.

17. Og Gud ſagde til Noe: Dette ſkal være et Tegn paa den Pagt, ſom jeg haver oprettet imellem mig og imellem alt Kjød, ſom er paa Jorden.

18. Og Noe Sønner, ſom gif ud af Arken, vare Sem og Cham og Japhet; men Cham er Canaans Fader.

19. Diſſe tre ere Noe Sønner: og af diſſe blev Jorden beſat allevegne.

20. Men Noe begyndte at blive en Voldsmand, og plantede en Wiingaard.

21. Og han drak af Vinen, og blev drukken, og blottede ſig midt i ſit Paulun.

22. Der Cham, Canaans Fader, ſaae ſin Faders Bluſel, forkyndte han begge ſine Brødre det udenfor.

23. Da tog Sem og Japhet et Klæde, og lagde det paa begge deres Skuldre, og gif baglænds, og ſkjulte deres Faders Bluſel; og deres Anſigter (vare vendte) baglænds, at de ſaae ikke deres Faders Bluſel.

24. Og Noe vaagnede op af ſin Viin og ſik at vide, hvad hans den lille Søn havde gjort ham.

25. Da ſagde han: Forbandet være Canaan, han ſkal være Tjeneres Tjener for ſine Brødre.

26. Og han ſagde: Lovet være Herren, Sems Gud, og Canaan ſkal være deres Tjener.

27. Gud ventligen overtale Japhet, og han ſkal boe i Sems Paulumer, og Canaan ſkal være deres Tjener.

c. 27, 40.

28. Og Noe levede efter Floden tre hundrede Aar og halvtredſindſthve Aar.

29. Og Noe ganſke Alder var ni hundrede Aar og halvtredſindſthve Aar; og han døde.

10. Capitel.

Noe Børns Slægter, og hvor de have boet, opregnes, nemlig Japhets, 1-5. Chams, 6-20. og Sems Afkom, 21-32.

Og diſſe ere Noe Sønners Slægter, Sems, Chams og Japhets; og dem fødtes Børn efter Floden.

c. 5, 32; 6, 10.

2. Japhets Sønner vare: Gomer og Magog og Madai og Javan og Thubal og Meſech og Thiras.

1 Kron. 1, 5.

3. Og Gomers Sønner: Aſcenaz og Kiphat og Thogarma.

4. Og Javans Sønner: Eliſa og Tharſis, Riſhim og Dodanim.

5. Af diſſe bleve Hedningernes Der adſkilte i deres Lande, hver efter ſit Timgemaal, efter deres Slægter i deres Folk.

6. Og Chams Sønner vare: Chus og Mizraim og Put og Canaan.

7. Og Chus Sønner: Seba og Havila og Sabtha og Raema og Sabtheſa; og Raema Sønner: Scheba og Dedan.

8. Men Chus avlede Nimrod: han, han begyndte at blive vældig paa Jorden.

1 Kron. 1, 10.

9. Han, ja han var en vældig Jæger for Herrens Anſigt; derfor ſiges: (Han er) ſom Nimrod en vældig Jæger for Herrens Anſigt.

10. Og Babel var hans Riges Begyn-

delse, og Erech og Accad og Calne, i Sinear Land.

Am. 6, 2.

11. Af dette Land udkom Asur; og han byggede Ninive og Rechoboth-ir og Calah,

12. og Resen imellem Ninive og Calah; denne er den store Stad.

Jon. 1, 2; 3, 3.

13. Og Mizraim avlede de Ruder og Anamer og Vehaber og Naphthuhur,

1 Kron. 1, 11.

14. og Pathruser og Casluser, hvoraf komme de Philister, og Caphthorer.

15. Og Canaan avlede Zidon, sin Førstefødte, og Heth,

16. og de Zebusiter og Amoriter og Girgasiter,

17. og Heviter og Arkiter og Sinitser,

18. og Arvaditer og Zemariter og Hamathiter; og derefter ere de Cananitisers Slægter udbredte.

19. Og de Cananitisers Grændse var fra Zidon, der man kommer til Gerar, indtil Asfa, (og) der man kommer til Sodoma og Gomorra og Adma og Zeboim, indtil Rasa.

20. Disse ere Chams Børn efter deres Slægter, efter deres Tungemaal, i deres Lande, i deres Folk.

21. Og Sem bleve ogsaa (Børn) fødte; han var alle Ebers Børns Fader, Naphets, den Eldestes, Broder.

1 Kron. 1, 17.

22. Sems Sønner vare: Elam og Asur og Arphachsad og Lud og Aram.

23. Og Arams Sønner vare: Uz og Hul og Gether og Mas.

24. Og Arphachsad avlede Salah, og Salah avlede Eber.

c. 11, 12. 1 Kron. 1, 18.

25. Og Eber bleve fødte to Sønner: den enes Navn var Peleg, fordi Jorden blev stiftet i hans Tid, og hans Broders Navn var Joktan.

c. 11, 8. 16.

26. Og Joktan avlede Almodad og Saleph og Hazarmath og Sarah,

27. og Aboram og Usal og Diska,

28. og Obal og Abimael og Scheba,

29. og Dphir og Havila og Jobab; alle disse ere Joktans Sønner.

30. Og deres Bolig var fra Mesa, indtil man kommer til Sephar, til det Bjerg mod Osten.

31. Disse ere Sems Børn efter deres Slægter, efter deres Tungemaal, i deres Lande, efter deres Folk.

32. Disse ere Noe Børns Slægter i deres Afkomme, i deres Folk; og af dem

ere Folkene adskilte paa Jorden efter Flo-
den.

Ap. G. 17, 26.

11. Capitel.

Menneskene raadslaae om at bygge et Taarn, hvis Spidse skulde naae op til Himmelen; Gud forvirrer deres Tungemaal, adspredte dem; Staden kaldes Babel, 1-9. Sems Afkom opregnes indtil Abraham, som med Sarai og Loth vandrer fra Ur til Charan, 10-32.

Og al Jorden havde eet Tungemaal og eens Tale.

2. Og det skede, der de reiste fra Osten, da fandt de en Dal i Sinear Land og boede der.

3. Og de sagde, den Ene til den Anden: Belan, lader os stryge Tegl og brænde dem vel; og de havde Tegl for Steen, og Lim havde de for Kalk.

4. Og de sagde: Belan, lader os bygge os en Stad og Taarn, hvis Spidse (kan naae op) til Himmelen, og lader os gjøre os et Ravn, at vi ikke skulde adspredes over al Jorden.

5 Mos. 1, 28.

5. Da nedfør Herren, for at see den Stad og det Taarn, som Menneskens Børn byggede.

6. Og Herren sagde: See, dette er eet Folk, og de have alle eet Tungemaal, og dette have de begyndt at gjøre; og nu skulde det ikke formenes dem, Alt, hvad de have overlagt at gjøre?

7. Belan, lader os fare ned og blande der deres Tungemaal, at den Ene ikke forstaaer den Andens Tungemaal.

8. Og Herren adspredte dem derfra over al Jordens Kreds; og de lode af at bygge Staden.

Euc. 1, 51.

9. Derfor kaldte man dens Navn Babel; thi Herren blandede der al Jordens Tungemaal, og Herren adspredte dem derfra over al Jordens Kreds.

10. Disse ere Sems Slægter: Sem var hundrede Aar gammel, og avlede Arphachsad, to Aar efter Floden.

1 Kron. 1, 17. Euc. 3, 36.

11. Og Sem levede, efterat han havde avlet Arphachsad, fem hundrede Aar, og avlede Sønner og Døttre.

12. Og Arphachsad levede fem og tredive Aar, og avlede Salah.

c. 10, 24. 1 Kron. 1, 18.

13. Og Arphachsad levede, efterat han havde avlet Salah, fire hundrede Aar og tre Aar, og avlede Sønner og Døttre.

14. Og Salah levede tredive Aar, og avlede Eber.

15. Og Salah levede, efterat han havde avlet Eber, fire hundrede Aar og tre Aar, og avlede Sønner og Døttre.

16. Og Eber levede fire og tredive Aar, og avlede Peleg.

17. Og Eber levede, efterat han havde avlet Peleg, fire hundrede Aar og tredive Aar, og avlede Sønner og Døttre.

18. Og Peleg levede tredive Aar, og avlede Neu.

19. Og Peleg levede, efterat han havde avlet Neu, to hundrede Aar og ni Aar, og avlede Sønner og Døttre.

20. Og Neu levede to og tredive Aar, og avlede Serug.

21. Og Neu levede, efterat han havde avlet Serug, to hundrede Aar og syv Aar, og avlede Sønner og Døttre.

22. Og Serug levede tredive Aar, og avlede Nachor.

23. Og Serug levede, efterat han havde avlet Nachor, to hundrede Aar, og avlede Sønner og Døttre.

24. Og Nachor levede ni og tyve Aar, og avlede Tharah.

25. Og Nachor levede, efterat han havde avlet Tharah, hundrede Aar og nitten Aar, og avlede Sønner og Døttre.

26. Og Tharah levede halvfjerdstusind-tyve Aar og avlede Abram, Nachor og Haran.

Jes. 24, 2.

27. Og disse ere Tharahs Slægter: Tharah avlede Abram, Nachor og Haran; og Haran avlede Loth.

1 Kron. 1, 26. 27. Luc. 3, 34.

28. Og Haran døde før Tharah, sin Faders, Ansigt i sit Fædreland, udi Ur i Chaldæa.

29. Og Abram og Nachor toge sig Hustruer: Abrams Hustrues Navn var Sarai, og Nachors Hustrues Navn Milka, Datter af Haran, som var Fader til Milka og Fader til Biska.

c. 22, 20.

30. Og Sarai var ufrugtssommelig, hun havde intet Barn.

31. Og Tharah tog Abram, sin Søn, og Loth, Harans Søn, sin Sønns Søn, og Sarai, sin Sønneqvinde, som var Abrams, hans Sønns, Hustru; og de udgik med dem fra Ur i Chaldæa, at drage til det Land Canaan, og de kom til Sichern og boede der.

c. 15, 7.

Jes. 24, 3. Hes. 9, 7. Ebr. 11, 8.

32. Og Tharah blev to hundrede Aar og fem Aar gammel, og Tharah døde i Charan.

12. Capitel.

Abram forlader efter Guds Befaling sit Fædreland og kommer til Canaan, 1-5, til Sichern, 6. 7, til Bethel, 8, til Ægypten, hvor hans Hustru tages fra ham, men gives ham ufsadt igen, 9-20.

Og Herren havde sagt til Abram: Gaf du ud af dit Land og fra din Slægt og af din Faders Huus, til det Land, som jeg vil vise dig.

Jes. 24, 3. Hes. 9, 7.

Ap. G. 7, 3. Ebr. 11, 8. Ef. 41, 2. Matth. 19, 29.

2. Og jeg vil gjøre dig til et stort Folk, og velsigne dig og gjøre dit Navn stort, og vær en Velsignelse.

c. 28, 4.

3. Og jeg vil velsigne dem, som velsigne dig, og dem, som forbande dig, vil jeg forbande; og i dig skulle velsignes alle Slægter paa Jorden.

c. 27, 29. 4. Mof. 24, 9.

1 Mof. 18, 18; 22, 18. Ap. G. 3, 25. Gal. 3, 8.

4. Og Abram gik, eftersom Herren havde sagt til ham, og Loth gik med ham; og Abram var halvfjerdstusindtyve Aar og fem Aar gammel, der han ud drog af Charan.

5. Saa tog Abram Sarai, sin Hustru, og Loth, sin Broders Søn, og al deres Eiendom, som de eiede, og de Personer, som de havde forskaffet sig i Charan; og de drog ud, for at rejse til Canaans Land, og de kom til Canaans Land.

6. Og Abram drog igennem i Landet, til det Sted Sichern, indtil More Lund; og Cananiten var da i Landet.

7. Og Herren aabenbaredes for Abram og sagde: Din Afkom vil jeg give dette Land; og han byggede der et Alter for Herren, som aabenbaredes for ham.

c. 13, 15; 15, 18. Jes. 21, 43. Hes. 9, 8. Ap. G. 7, 5.

8. Og han brød op derfra til et Bjerg, Østen for Bethel, og udslog sit Paulum, saa Bethel var mod Vesten, og Ai mod Østen; og han byggede Herren der et Alter og paafaldte i Herrens Navn.

c. 28, 19; 33, 20; 4, 26.

9. Og Abram reiste videre og vandrede mod Sonden.

c. 20, 1.

10. Og der var Hunger i Landet; og Abram foer ned til Ægypten, at holde sig fremmed der; thi den Hunger var svar i Landet.

c. 26, 1; 41, 57.

11. Og det skede, der han nærmede sig at komme til Ægypten, sagde han til Sarai, sin Hustru: See nu, jeg veed, at du er en deilig Kvinde at see til.

c. 26, 7.

12. Og det vil skee, naar Ægypterne see dig og sige: Denne er hans Hustru,

at de slaae mig ihjel og lade dig leve.

13. Kjære, siig, at du er min Søster, at det kan gaae mig vel for din Skyld, og min Sjæl maa leve formedelst dig.

c. 20, 2. 12. 13; 26, 7.

14. Og det skede, der Abram kom i Ægypten, da saae de Ægypter Qvinden, at hun var meget deilig.

15. Og Pharao's Hustru saae hende og roste hende for Pharao; og Qvinden blev ført i Pharao's Huis.

16. Og han gjorde Abram Godt for hendes Skyld; og han havde Faar og Fæ og Asener og Svende og Tjenestepiger og Meninger og Kameler.

c. 13, 2.

17. Og Herren slog Pharao og hans Huis med store Plager for Sarai, Abrahams Hustrues, Skyld.

Ps. 105, 14.

18. Da kaldte Pharao ad Abram og sagde: Hvi haver du gjort mig dette? hvi gav du mig ikke tilkjende, at hun er din Hustru?

19. Hvorfor sagde du: Hun er min Søster? og jeg tog hende mig til Hustru; og nu, see, der er din Hustru, tag (hende) og gaa.

c. 20, 14.

20. Og Pharao besøgte Mænd om ham; og de udførte ham og hans Hustru og alt det, han havde.

13. Capitel.

Abram og Loth komme tilbage til Bethel, 1-4. For den Trættes Skyld, som kom imellem deres Hyrder, skilles de ad, og Loth drager til Sodoma, 5-13. Gud stadfæster sine Forjættelser til Abram, som drager til Hebron, 14-18.

Og Abram drog op af Ægypten, han og hans Hustru og alt det, han havde, og Loth med ham, mod Sonden.

c. 12, 9.

2. Og Abram var meget rig paa Fæ, paa Sølv og paa Guld.

c. 12, 16; 24, 35.

3. Og han drog i sine Reiser fra Sonden og indtil Bethel, indtil det Sted, hvor hans Paulum var i Begyndelsen, imellem Bethel og imellem Ai,

c. 12, 8; 28, 19; 35, 15.

4. til det Alters Sted, som han havde gjort der i Førstningen; og Abram paa kaldte der i Herrens Navn.

c. 12, 7. 8.

5. Men og Loth, som vandrede med Abram, havde Faar og Fæ og Paulumer.

6. Og Landet kunde ikke taale dem, at de kunde boe hos hverandre; thi deres Eiendom var megen, saa de kunde ikke boe tilfammen.

c. 36, 7.

7. Og der var Trætte imellem Abrahams

Fæhyrder og imellem Loths Fæhyrder; og der boede da Cananiter og Pherefiter i Landet.

8. Og Abram sagde til Loth: Kjære, lad ikke være Trætte imellem mig og imellem dig, og imellem mine Hyrder og imellem dine Hyrder; thi vi ere Mænd, (som ere) Brødre.

9. Er ikke det ganste Land for dig? Kjære, stil dig fra mig; dersom du vil til den venstre Side, da vil jeg fare til den høire, og dersom du vil til den høire, da vil jeg fare til den venstre.

10. Og Loth opløstede sine Dine og saae den ganste Slette hos Jordanen, at den var vandrig overalt; førend Herren fordærvede Sodoma og Gomorra, var den som en Herrens Have, som Ægypti Land, der hvor man kommer til Zoar.

11. Og Loth udvalgte sig al den Slette hos Jordanen, og Loth drog Øster paa; saa skiltes de ad, den Ene fra at være hos den Anden.

12. Abram boede i Canaans Land, og Loth boede i de Stæder i Sletten, og udslog Paulumer indtil Sodoma.

13. Og de Mænd i Sodoma vare onde og syndede saare mod Herren.

c. 13, 20. 21; 19, 4 ff. Gzech. 16, 49. 50.

14. Og Herren sagde til Abram, efterat Loth var skilt fra ham: Kjære, opløst dine Dine og see fra det Sted, hvor du er, mod Norden og mod Sonden og mod Østen og mod Vesten.

15. Thi alt det Land, som du seer, det vil jeg give dig og din Afkom evindeligen.

c. 12, 7; 24, 7; 26, 3. Ps. 6, 7. 5.

16. Og jeg vil gjøre din Afkom som Støv paa Jorden; dersom Nogen kan tælle Støv paa Jorden, da skal ogsaa din Afkom tælles.

c. 15, 5. 1 Kong. 4, 20.

17. Staa op, vandre igjennem Landet i dets Længde og i dets Bredde; thi dig vil jeg give det.

18. Saa udslog Abram Paulum, og kom og boede i Mamre Lund, som er i Hebron, og byggede der Herren et Alter.

c. 18, 1.

14. Capitel.

Redorlaomer og tre andre Konger stride mod Kongen af Sodoma og fire andre; disse overvindes, Loth tages fangen, 1-12. Abram slaar de fire Konger, redder Loth, velsignes af Melchisedek, vil ei tage nogen Stjælt af Kongen af Sodoma, 13-24.

Og det skede i de Dage, der Amraphel var Konge i Sinear, Arioch Konge

i Glasfar, Kedorlaomer Konge i Elam, og Thideal Hedningernes Konge,

2. at de førte Krig mod Bera, Kongen af Sodoma, og imod Birsa, Kongen af Gomorra, Sineab, Kongen af Adma, og Semeber, Kongen af Zeboim, og Kongen af Bela, det er Zoar. c. 19, 22.

3. Alle disse kom tilfammen til Siddims Dal, det er det salte Hav.

4. Tolv Aar havde de tjent Kedorlaomer, og i det trettende Aar vare de affaldne.

5. Og i det fjortende Aar kom Kedorlaomer og de Konger, som vare med ham, og sloge de Rephaiter i Afttharoth-Karnain, og de Susiter i Ham, og de Emiter i Schaveh-Kirjathaim,

6. og Horiterne paa deres Bjerg Seir, indtil Barans Slette, som er hos Orken.

7. Derefter vendte de om og kom til den Rilde Mispat, det er Kades, og sloge det ganste Amalekiters Land, og de Amoriters ogsaa, som boede i Hazezon-Tamar.

8. Da drog Kongen af Sodoma ud, og Kongen af Gomorra, og Kongen af Adma, og Kongen af Zeboim, og Kongen af Bela, det er Zoar, og rustede sig imod dem til Strid ubi Siddims Dal,

9. imod Kedorlaomer, Kongen af Elam, og Thideal, Hedningernes Konge, og Amraphel, Kongen af Sinear, og Arioch, Kongen af Glasfar; fire Konger mod fem.

10. Og Siddims Dal var fuld af Liingrave, og Kongen af Sodoma og Gomorra flyede, og de faldt der; og de, som overbleve, flyede paa Bjerget.

11. Og de toge alt det Guds, som var i Sodoma og Gomorra, og al deres Spiise, og droge bort.

12. Og de toge Loth og hans Guds, Abrams Broders Søn, og droge bort; men han boede i Sodoma. c. 11, 31.

13. Da kom En, som var udkommen, og forhyndte Abram, den Erbrær, det; men han boede i Mamre, den Amoriters, Escols Broders og Aners Broders, Lunde, og disse vare i Forbund med Abram.

c. 17, 8; 35, 27. Ebr. 11, 9.

14. Der Abram hørte, at hans Broder var fangen, da væbnede han sine tre hundrede og atten oplærte (unge Karle), som vare fødte i hans Huus, og forfulgte dem til Dan. v. 12.

15. Og han deesttes over dem om Nat-ten, han og hans Svende, og slog dem, og forfulgte dem til Hoba, som (ligger) paa den venstre Side ved Damascus.

16. Og han førte alt Godset tilbage; og tilmed Loth, sin Broder, og hans Guds førte han tilbage, og desligeste Qvinderne og Folket.

17. Og Kongen af Sodoma gik ud imod ham, efterat han var kommen tilbage fra det Slag imod Kedorlaomer og de Konger, som vare med ham, til Schave Dal, den (faldes) Kongens Dal.

18. Og Melchizedek, Kongen af Salem, udførte Brød og Vin; og han var den høieste Guds Præst.

Fj. 110, 4. Ebr. 7, 1.

19. Og han velsignede ham og sagde: Velsignet være Abram for den høieste Gud, som eier Himmel og Jord. Ebr. 7, 6.

20. Og velsignet være den høieste Gud, som gav dine Fjender i din Haand; og (Abram) gav ham Tiende af Alt.

Ebr. 7, 2. 4. 6.

21. Og Kongen af Sodoma sagde til Abram: Giv mig Folket, og tag Godset til dig.

22. Men Abram sagde til Kongen af Sodoma: Jeg haver opløstet min Haand til Herren, den høieste Gud, som eier Himmel og Jord, 5 Mosf. 32, 40.

Nab. 10, 5. 6. 5 Mosf. 10, 14.

23. at jeg vil ikke tage saa meget, som en Traad eller Skotvinge, af alt det, som dig hører til, at du skal ikke sige: Jeg, jeg haver gjort Abram rig;

24. foruden det aleneste, som de unge Karle have fortæret, og de Mænds Deel, som gif med mig; Aner, Escol og Mamre, de, de maae tage deres Deel.

15. Capitel.

Gud lover Abram, at han vil være hans Skjold og Væn, og give ham en Søn, og fornere hans Sæd; Abram troer, 1-6. Gud lover ham atter, at han skal eie Canaans Land, stabsfæster og forlynder ham, hvorledes det skal gaae hans Afkom, og gjør saaledes en Pagt med ham, om at give hans Afkom samme Land, 7-21.

Efterat dette var skeet, skede Herrens Ord til Abram i Synet og sagde: Frygt ikke, Abram, jeg er dit Skjold og din meget store Væn. Ef. 41, 10.

2. Og Abram sagde: Herre, Herre, hvad vil du give mig, og jeg, jeg gaar hen foruden Børn? og den, der staaer mit

Huus for, er den Elieser af Damascus.

c. 24, 2.

3. Og Abram sagde (fremdeles): See, mig haver du ingen Afkom givet; og see, min Vornede arver mig.

4. Og see, Herrens Ord skede til ham og sagde: Denne, han skal ikke arve dig, men den, som skal udkomme af dit Liv, han, han skal arve dig.

5. Og han førte ham ud udenfor, og sagde: Kjære, see til Himmelen og tæl Stjernerne, om du kan tælle dem; og han sagde til ham: Saa skal din Afkom worde.

c. 13, 16; 17, 2. 2 Mosf. 32, 13. 5 Mosf. 10, 22.

6. Og han troede paa Herren, og det tilregnede han ham til Retfærdighed.

Gal. 3, 6. Rom. 4, 3, 18.

7. Og han sagde til ham: Jeg er Herren, som udførte dig fra Ur i Chaldaa, for at give dig dette Land, til at eie det.

8. Da sagde han: Herre, Herre, hvorpaa skal jeg kjende, at jeg skal eie det?

9. Og han sagde til ham: Tag mig en tre Aar gammel Ovie og en tre Aar gammel Gjed og en tre Aar gammel Væder, og en Turteldue og en Dueunge.

10. Og han tog ham alt dette, og deelte det midt i to, og lagde en Deel deraf tvært over for den anden; men Fuglene deelte han ikke.

11. Og der faldt Rovfugle paa Aabningerne; men Abram jog dem derfra.

12. Og det skede, der Solen vilde gaac ned, da faldt en dyb Sovn paa Abram, og see, der faldt Forførdelse og stor Mørkhed over ham.

13. Da sagde han til Abram: Du skal visjeligen vide, at din Afkom skal være fremmed i et Land, som ikke er deres, og de skulle tjene de Fremmede, og disse skulle plage dem, fire hundrede Aar.

2 Mosf. 12, 40. Ap. G. 7, 6.

14. Men jeg vil ogsaa dømme det Folk, som de skulle tjene; og derefter skulle de udgaac med meget Gods.

2 Mosf. 3, 21; 11, 2; 12, 35. 36.

15. Men du skal fare til dine Fædre med Fred, du skal blive begravet i en god Alderdom.

c. 25, 8.

16. Og i den fjerde Slægt skulle de komme hid igjen; thi Amoriternes Ondskab er endnu ikke fuldkommen.

5 Mosf. 9, 4.

17. Og det skede, der Solen var nedgangen og der var stor Mørkhed, see, da var der en Duv, som røg, og Ildblus,

som foer hen imellem disse Stykker.

2 Mosf. 19, 18. Jer. 34, 18.

18. Paa den samme Dag gjorde Herren en Pagt med Abram, og sagde: Din Afkom haver jeg givet dette Land fra Egyptens Flod indtil den store Flod, den Flod Phrat,

c. 12, 7. 5 Mosf. 34, 4.

1 Kong. 4, 21. Ps. 80, 12. 1 Mosf. 2, 14. 5 Mosf. 1, 7.

19. de Keniter og Kenisiter og Kadmoniter,

20. og Hethiter og Pheresiter og Rephaiter,

5 Mosf. 7, 1. 3of. 24, 11. 1 Mosf. 14, 5.

21. og Amoriter og Cananiter og Girgajiter og Jebusiter.

16. Capitel.

Sarai er ufrugtssommelig; Abram gaaer efter hendes Raad ind til sin Pige Hagar, 1-3; hun bliver frugtssommelig, foragter Sarai, tages, fluer, 4-6. Herrens Engel straffer og formaner hende, taler om hendes Søns Samaels Fødsel og Væsen, 7-12; hun erkjender Herrens Raade, gaaer tilbage og søder Samael, 13-16.

Og Sarai, Abrams Hustru, fødte ham ikke (Børn); men hun havde en ægyptisk Pige, og hendes Navn var Hagar.

2. Og Sarai sagde til Abram: See nu, Herren haver tillukket mig, at jeg kan ikke føde; Kjære, gik til min Pige, maafsee jeg kunde bygges af hende; og Abram adlød Sarai Røst.

c. 30, 3. 9.

3. Saa tog Sarai, Abrams Hustru, Hagar, sin den ægyptiske Pige, der ti Aar vare ude, at Abram havde boet i Canaans Land; og hun gav Abram sin Mand hende, til (at være) hans Hustru.

4. Og han gik til Hagar, og hun undfik; der hun saae, at hun havde undfanget, da blev hendes Frue ringeagtet af hende.

5. Da sagde Sarai til Abram: Den Ubillighed (vederfares) mig formedelst dig; jeg, jeg haver givet min Pige i din Barn, og hun seer, at hun haver undfanget, og jeg er ringeagtet af hende; Herren skal dømme imellem mig og imellem dig.

c. 31, 33. Dom. 11, 27. 1 Sam. 24, 16.

6. Da sagde Abram til Sarai: See, din Pige er i din Haand, gjør med hende, som dig godt synes; og Sarai hdmngede hende, saa skede hun fra hendes Nafsyn.

7. Men Herrens Engel fandt hende ved en Vandkilde i Orken, ved den Kilde paa Beien til Sur.

2 Mosf. 15, 22.

8. Og han sagde: Hagar, Sarai Pige, hvorfra kommer du, og hvorthen gaaer

du? og hun sagde: Jeg flyer fra min Frues Sarai Nafn.

Dom. 19, 17.

9. Og Herrens Engel sagde til hende: Gak tilbage til din Frue, og ydmyg dig under hendes Hænder.

10. Og Herrens Engel sagde til hende: Jeg vil gøre din Afkom meget mangfoldig, at den ikke skal tælles for Mangfoldighed.

11. Og Herrens Engel sagde fremdeles til hende: See, du er frugtbar og skal føde en Søn, og du skal kalde hans Navn Ismael, fordi Herren haver hørt din Modgang.

Dom. 13, 5. Ef. 7, 14.

12. Og han, han skal blive et vildt Menneſte, hans Haand skal være imod Hver, og Hvers Haand imod ham; og han skal boe for alle sine Brødres Nafn.

13. Og hun kaldte Herrens Navn, som talede med hende: Du er Gud, som seer mig; thi hun sagde: Haver jeg ogsaa hidindtil seet efter den, som mig seer?

14. Derfor kaldte man den Kilde: Den Levendes Kilde, som seer mig; see (den er) imellem Nades og imellem Vred.

c. 24, 62; 25, 11.

15. Og Hagar fødte Abram en Søn; og Abram kaldte sin Søns Navn, som Hagar fødte, Ismael.

v. 11.

16. Og Abram var sex Aar og fiir- sindstve Aar gammel, der Hagar fødte Abram Ismael.

17. Capitel.

Gud befaler Abram at vandre fuldkommelig, lover at gøre Pagt med ham og gøre ham til mange Folks Fader, talder ham derfor Abraham, lover ham atter Canaans Land, 1-8. Indstifter Omſkjærelsen til en Pagtes Tegn og Mid- del, 9-14. Sarai skal kaldes Sara, skal føde en Søn; med ham vil Gud oprette en Pagt, dog og velsigne Ismael, 15-22. Abraham omſkjærer sig og alt Mandſkøn, 23-27.

Og Abram var ni Aar og halvfemsindstve Aar gammel, og Herren aabenbarede Abram og sagde til ham: Jeg er den almægtige Gud, vandre for mit Anſigt, og vær fuldkommen.

c. 35, 11; 24, 40. Joſ. 22, 5. 1 Kong. 2, 4.

2. Og jeg vil gøre min Pagt imellem mig og imellem dig, og formere dig ganſke meget.

Rom. 4, 17. 1 Moſ. 13, 16; 15, 5.

3. Da ſaldt Abram paa ſit Anſigt; og Gud talede med ham og ſagde:

4. (Hvad) mig (anſanger), ſee, min Pagt er med dig, og du ſkal worde mange Hedningers Fader.

5. Og dit Navn ſkal ikke ydermere kaldes

Abram, men dit Navn ſkal være Abraham; thi jeg haver gjort dig til mange Hedningers Fader.

Reſ. 9, 7. Ef. 51, 2. Rom. 4, 11. 16.

6. Og jeg vil gjøre dig ſaare meget frugtbar, og gjøre dig til Folk, og Konger ſkulle udkomme af dig.

7. Og jeg vil oprette min Pagt imellem mig og imellem dig, og imellem din Afkom efter dig i deres Slægter, til en evig Pagt, til at være dig til en Gud, og din Afkom efter dig.

8. Og jeg vil give dig og din Afkom efter dig det Land, ſom du er fremmed udi, det ganſke Canaans Land, til en evig Eiendom; og jeg vil være dem til en Gud.

c. 12, 7; 14, 13; 35, 27. Ebr. 11, 9. 13.

9. Og Gud ſagde til Abraham: Og du ſkal holde min Pagt, du og din Afkom efter dig, hos deres Efterkommere.

10. Denne er min Pagt, ſom I ſkulle holde imellem mig og imellem eder, og imellem din Afkom efter dig: Alt Mandſkøn ſkal omſkjæres hos eder.

3 Moſ. 12, 3.

Luc. 2, 21. Joſ. 7, 22. Ap. G. 7, 8. Rom. 4, 11.

11. Og I ſkulle omſkjære eders Forhuds Kjød, og det ſkal være til en Pagtes Tegn imellem mig og imellem eder.

12. Og hvert Drengbarn, ſom er otte Dage gammelt, ſkal omſkjæres af eder hos eders Efterkommere, det hjemfødte Barn og det, ſom er kjøbt for Penge af hver Fremmeds Søn, ſom ikke er ſelv af din Afkom.

13. Din Hjemfødte og den for dine Penge Kjøbte ſkal viſſeligen omſkjæres, og min Pagt i eders Kjød ſkal være til en evig Pagt.

14. Og er det et Drengbarn, ſom haver Forhud, og hans Forhuds Kjød ikke bliver omſkaaret, da ſkal den ſamme Perſon udſlettes fra ſine Folk; han haver brudt min Pagt.

15. Og Gud ſagde til Abraham: (Anſagende) Sarai, din Huſtru, du ſkal ikke kalde hendes Navn Sarai; thi Sara ſkal være hendes Navn.

16. Og jeg vil velsigne hende, og af hende vil jeg ogsaa give dig en Søn; og jeg vil velsigne hende, og hun ſkal worde til (mange) Hedninger; Folks Konger ſkulle worde af hende.

17. Og Abraham ſaldt paa ſit Anſigt og loe; og han ſagde i ſit Hjerte: Skulde mig fødes (et Barn), jeg, ſom er hundrede Aar gammel? og ſkulde Sara,

som er halvfemsindstyve Aar gammel, føde?

c. 18, 12; 21, 6. Luc. 1, 18.

18. Og Abraham sagde til Gud: Gid Ismael maatte leve for dit Ansigt!

19. Og Gud sagde: Sandeligen, Sara, din Hustru, skal føde dig en Søn, og du skal kalde hans Navn Isak; og jeg vil oprette min Pagt til en evig Pagt med ham, for hans Afkom efter ham.

c. 18, 10; 21, 3.

20. Og om Ismael haver jeg hørt dig; see, jeg haver velsignet ham, og vil gjøre ham frugtbar, og gjøre ham saare meget mangfoldig; han skal avle tolv Fyrster, og jeg vil gjøre ham til et stort Folk.

c. 25, 16.

21. Men min Pagt vil jeg stadfæste med Isak, som Sara skal føde dig paa denne bestemte Tid i det andet Aar.

Rom. 9, 9.

22. Og han lod af at tale med ham, og Gud for op fra Abraham.

Dom. 13, 20.

23. Saa tog Abraham Ismael, sin Søn, og alle Fødte i sit Huus, og alle Kjøbte for sine Penge, alt Mandfjøn af Mændene, som vare i Abrahams Huus; og han omstar deres Forhuds Kjød paa den selsomme Dag, ligesom Gud havde talet med ham.

24. Og Abraham var ni og halvfemsindstyve Aar gammel, der hans Forhuds Kjød blev omstaaet.

25. Og Ismael, hans Søn, var tretten Aar gammel, der hans Forhuds Kjød blev omstaaet.

26. Paa den selsomme Dag blev Abraham og Ismael, hans Søn, omstaaet.

27. Og alle Mænd i hans Huus, den Hjemmesfødte og den, som var kjøbt for Penge af den Fremmedes Søn, de bleve omstaaet med ham.

18. Capitel.

Tre Mænd komme til Abraham; han bere-der et Maaltid for dem, 1-8. Herren lover Sara atter en Søn, hun tvivler, han straffer hende og stadfæster sit Ord, 9-15. De to Engle gaae til Sodom, Herren kundgør Abraham, at han vil ødelægge Sodom; Abraham beder sex Gange for den, 16-33.

Og Herren aabenbares for ham i Mamre Lunde; og han sad i (sit) Paulus Dør, der Dagen var hed.

c. 13, 18.

2. Og han opløstede sine Dine og saae, og see, tre Mænd stode for ham; og der han saae dem, løb han mod dem

fra (sit) Paulus Dør, og hviende sig til Jorden.

c. 19, 1.

3. Og han sagde: Min Herre! Kjære, dersom jeg haver fundet Naade for dine Dine, da gik ikke din Tjener forbi.

c. 6, 8; 19, 19. Luc. 1, 30. Ebr. 13, 2.

4. Kjære, lad hentes lidt Vand, og toer eders Fødder, og hviler eder under det Træ.

c. 19, 2; 43, 23. 1 Tim. 5, 10.

5. Og jeg vil hente en Mundfuld Brød, og vevervæger eders Hjerte, siden kunne I gaae længere; thi derfor gik I over til eders Tjener; og de sagde: Gjør saaledes, som du haver sagt.

6. Og Abraham skyndte sig til Paulusnet, til Sara, og sagde: Tag hastig tre Maader Hvedemeel, ælt og bag Kager.

1 Sam. 28, 21.

7. Og Abraham løb til Fæet og hentede en blød og god Kalv; og han gav Drenge den, og han skyndte sig at berede den.

8. Og han tog Smør og Mælk og Kalven, som han havde ladet berede, og satte for dem; og han stod hos dem under Træet, og de aade.

9. Og de sagde til ham: Hvor er Sara, din Hustru? og han svarede: See, (hun er) i Paulusnet.

10. Og En sagde: Jeg vil vissefælig komme til dig igjen ved denne Aarsens Tid, og see, Sara, din Hustru, skal have en Søn; og Sara hørte det i Paulusnets Dør, og den var bag ham.

c. 17, 19; 21, 1. Rom. 9, 9. 2 Kong. 4, 16.

11. Og Abraham og Sara vare gamle, vel ved Alder; det gik ikke mere Sara efter Qvindens Skik.

12. Og Sara loe ved sig selv og sagde: Skulde jeg lade mig lyst, efterat jeg er bleven gammel, og min Herre er gammel.

c. 17, 17. 1 Petr. 3, 6.

13. Da sagde Herren til Abraham: Hvorfor loe Sara og sagde: Mon jeg og vissefælig skal føde, dog jeg, jeg er gammel?

14. Skulde nogen Ting være underlig for Herren? Til den bestemte Tid vil jeg komme til dig igjen ved denne Aarsens Tid, og Sara skal have en Søn.

Jer. 32, 27. Luc. 1, 37.

15. Og Sara negtede og sagde: Jeg loe ikke; thi hun frøgtede; men han sagde: Nei, thi du loe.

16. Saa stode Mændene op derfra og saae hen imod Sodom; og Abraham gik med dem, til at ledsage dem.

17. Da sagde Herren: Skulde jeg følge for Abraham det jeg gjør?

18. efterdi Abraham skal visjeligen vorde et stort og stærkt Folk, og alle Folk paa Jorden skulle velsignes i ham. c. 12, 3.

19. Thi jeg kjender ham, at han vil byde sine Børn og sit Huus efter sig, at de skulde bevare Herrens Bei, til at gjøre Retfærdighed og Ret, paa det at Herren skal lade det komme over Abraham, som han haver lovet ham. 5 Mos. 6, 7.

20. Og Herren sagde: Efterdi det Skrig af Sodoma og Gomorra er stort, og efterdi deres Synd er meget svar,

c. 19, 13; 13, 13. Esch. 16, 48-50.

21. (da) vil jeg nu fare ned og see, om de have gjort fuldkommelingen efter det Skrig, som er kommet for mig; eller om ikke, vil jeg vide det. c. 11, 5.

22. Og Mændene vendte deres Ansigt derfra og gif til Sodoma; men Abraham blev endnu staaende for Herrens Nafsyn.

23. Og Abraham traadte frem og sagde: Vil du da ødelægge den Retfærdige med den Ugudelige?

24. Der maatte maaskee være halvtredsfindsthye Retfærdige i Staden; vil du og ødelægge, og ei spare det Sted for de halvtredsfindsthye Retfærdiges Skyld, som kunde (være) derinde?

25. Det være langt fra dig at gjøre efter denne Viis, at ihjelslaae den Retfærdige med den Ugudelige, at den Retfærdige skulde være ligesom den Ugudelige, det være langt fra dig; den, som dømmes den ganske Jord, skulde han ikke gjøre Ret?

Bf. 7, 9. Rom. 3, 6. Joh. 5, 27. Ap. G. 17, 31.

26. Da sagde Herren: Dersom jeg finder halvtredsfindsthye Retfærdige udi Sodoma Stad, da vil jeg spare det ganske Sted for deres Skyld. Am. 7, 3.

27. Og Abraham svarede og sagde: See nu, jeg haver begyndt at tale til Herren, alligevel jeg er Støv og Aske.

28. Der maatte maaskee fattes fem i de halvtredsfindsthye Retfærdige, vilde du fordærve al Staden for de Fems Skyld? og han sagde: Jeg vil ikke fordærve den, om jeg finder fem og fyrrethye der.

29. Og han blev endnu ved at tale til ham og sagde: Der maatte maaskee findes fyrrethye; og han sagde: Jeg vil ikke gjøre det for de Fyrrethyes Skyld.

30. Og han sagde: Kjære, Herren blive ikke vred, saa vil jeg tale: Der kunde maa-

skee findes tredive; og han sagde: Jeg vil ikke gjøre det, om jeg finder der tredive. Dom. 6, 39.

31. Og han sagde: See nu, jeg haver begyndt at tale til Herren: Der maatte maaskee findes tyve; og han sagde: Jeg vil ikke fordærve (den) for de Tyves Skyld.

32. Og han sagde: Kjære, Herren blive ikke vred, saa vil jeg tale aleneste denne Gang: Der maatte maaskee findes ti; og han sagde: Jeg vil ikke fordærve den for de Ti's Skyld.

33. Og Herren gif bort, der han havde udsat til Abraham; og Abraham vendte om til sit Sted.

19. Capitel.

De to Engle komne til Loth, som tager venstigen imod dem, 1-3. Sodomiterne ville handle ilde med dem, trænge ind paa Loth, slaes med Blindhed, 4-11. Loth advarer sine Sviger sønner forjæves, 12-14, befales at redde sig og Sine, beder for Boar, gaar bort; Herren lader regne Svovel og Aske over Sodoma og Gomorra; Loths Hustru seer tilbage og bliver straffet, 15-26. For Abrahams Skyld reddes Loth, 27-29. Loth gaar op paa Bjergene, bejover i Druffenstab sine to Døttre, som søde Moab og Ben-Ammi, 30-38.

Og de to Engle kom til Sodoma om Aftenen; men Loth sad i Sodoma Port; og der Loth saae dem, da stod han op (og gif) dem imøde, og boiede Ansigtet til Jorden. c. 18, 2.

2. Og han sagde: See, mine Herrer, kommer dog ind i eders Tjeners Huus, og bliver (her) inat, og lader toe eders Fodder, saa maae I staae aarle op og gaae eders Bei; og de sagde: Nei, men vi vilde blive paa Gaden inat.

Ebr. 13, 2. 1 Mos. 18, 4; 43, 23. Euc. 7, 44.

3. Da nødte han dem meget, og de gif ind til ham og kom i hans Huus; og han gjorde dem et Gjæstebud og bagede usyrede Brød, og de aade.

4. (Men) førend de lagde sig, da omringede Mændene af Staden, Mændene af Sodoma, Huset, baade Ung og Gammel, det ganske Folk allestedes fra. Dom. 19, 22.

5. Og de kaldte ad Loth og sagde til ham: Hvor ere de Mænd, som kom til dig inat? led dem ud til os, at vi maae kjende dem.

6. Da gif Loth ud til dem ad Døren, og lukkede Døren efter sig.

7. Og han sagde: Mine Brødre, Kjære, gjører (dem) ikke Dndt. Dom. 19, 23.

8. See, Kjære, jeg haver to Døttre, som ikke have kjendt Mand, Kjære, jeg vil lede dem ud til eder, gjører saa med

dem, hvad eder godt synes; aleneste gjør disse Mænd Intet, thi derfor ere de komne under mit Dags Skygge.

9. Og de sagde: Gaf bedre hid! og de sagde: Denne Ene er kommen til at være en Fremmed (her), og vil endeligen dømmes; nu, vi ville gjøre dig mere Ondt, end dem; saa trængte de saare hart ind paa Mændene, paa Loth, og traadte til at bryde Døren op. 2 Petr. 2, 7.

10. Da udtrakke Mændene deres Hænder, og toge Loth ind til sig i Huset, og lukkede Døren.

11. Og de Mænd, som vare for Husets Dør, sloge de med Blindhed, baade Liden og Stor, og de søgte med Møje at finde Døren. 2 Kong. 6, 18.

12. Da sagde de Mænd til Loth: Haver du endnu her nogen Svigersøn, eller dine Sønner, eller dine Døttre, eller Nogen, som dig hører til i Staden, før (dem) ud af dette Sted.

13. Thi vi skulle fordærve dette Sted; thi deres Skrig er blevet stort for Herrens Nafn, og Herren sendte os til at fordærve det.

14. Og Loth gif ud og talede med sine Svigersønner, som skulde tage hans Døttre, og sagde: Staaer op, gaar ud af dette Sted, thi Herren vil fordærve Staden; men han syntes for sine Svigersønners Dine, som han gjæffede. 2 Kong. 30, 10.

15. Og der det begyndte at dages, da skyndte Englene paa Loth og sagde: Staa op, tag din Hustru og dine to Døttre, som ere tilstede, at du ikke og ødelægges i Stadens Misgjerning. 2 Petr. 2, 6, 7.

16. Der han tøvede, da toge Mændene ham ved Haanden, og hans Hustru ved Haanden, og hans to Døttre ved Haanden, fordi Herren vilde spare ham; og de ledede ham ud og lode ham blive udenfor Staden.

17. Og det skede, der de havde udsledet dem udenfor, da sagde En: Frels dit Liv, see ikke bag dig, og bliv ikke i al denne Slette; frels dig paa Bjerget, at du ikke ødelægges.

18. Da sagde Loth til dem: Al nei, Herre!

19. See nu, din Tjener haver fundet Naade for dine Dine, og du haver ladet din Misfandhed blive stor, som du haver beviist mig, at lade mig leve; og jeg, jeg kan ikke frie mig paa Bjerget, mig maatte komme noget Ondt til, at jeg døde. c. 6, 8; 18, 3.

20. See, Kjære, denne Stad er hart hos, den kunde jeg sige til, og den samme er liden; Kjære, der vil jeg frelse mig, er den ikke liden? at min Sjæl maa leve.

21. Da sagde han til ham: See, jeg haver og bønært dig i dette Stykke, at jeg ikke vil omkaste den Stad, som du haver talet om.

22. Skynd dig, red dig der! thi jeg kan Intet gjøre, for du kommer derhen. Derfor kaldes den Stads Navn Zoar. b. 20. c. 14, 2.

23. Solen var opgangen over Jorden, og Loth kom til Zoar.

24. Og Herren lod regne over Sodoma og over Gomorra Sovel og Ild fra Herren af Himmelen. 5 Mos. 29, 23.

W. 11, 6. Jer. 50, 40. Esch. 16, 50. Luc. 17, 29.

25. Og han omkastede disse Stæder og den ganske Egn, og alle Indbyggere i Stæderne, og Jordens Grøde. Begr. 4, 6.

26. Da saae hans Hustru om bag sig og blev en Saltstøtte. Luc. 17, 31-33.

27. Og Abraham skyndte sig aarle op om Morgenen til Stedet, der, hvor han havde staaet for Herrens Ansigt.

28. Og han vendte sit Ansigt til Sodoma og Gomorra, og til alt Landet i den Slette; og han saae, og see, en Røg opgik af Landet, som en Røg af en Ovn.

29. Og det skede, der Gud fordærvede de Stæder i den Slette, da kom Gud Abraham ihu; og han lod lede Loth ud midt af Omkastelsen, der han omkastede de Stæder, som Loth boede udi.

30. Og Loth gif op fra Zoar og blev paa Bjerget, og begge hans Døttre med ham; thi han frygtede at blive i Zoar; og han blev i Hulen, han og begge hans Døttre.

31. Da sagde den Førstefødte til den Yngste: Vor Fader er gammel, og der er ikke en Mand i dette Land, som kan komme til os efter al Jordens Wiis.

32. Kom, lad os give vor Fader Wiin at drikke og ligge hos ham; saa opholde vi Sæd af vor Fader. 3 Mos. 18, 7.

33. Saa gave de deres Fader Wiin at drikke den samme Nat, og den Førstefødte gif ind og lagde sig hos sin Fader, og han fornåm ikke, der hun lagde sig, eller der hun opstod.

34. Og det skede om anden Dag, da sagde den Førstefødte til den Yngste: See, igaar Nat laae jeg hos min Fader; lad os ogsaa i denne Nat give ham Wiin at

drifke, og gaf ind, lig hos ham, at vi opholde Sæd af vor Fader.

35. Saa gave de deres Fader ogsaa i den samme Nat Vin at drifke; saa gjorde den Yngste sig rede og laae hos ham, og han fornåm ikke, der hun lagde sig, eller der hun opstod.

36. Saa undfik begge Løths Døttre af deres Fader.

37. Og den Førstesødte fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Moab; han er de Moabites Fader indtil denne Dag. 5 Mos. 2, 9.

38. Og den Yngste, hun fødte ogsaa en Søn, og kaldte hans Navn Ben-Ammi; han er Ammons Børns Fader indtil denne Dag.

20. Capitel.

Abraham kommer til Gerar, siger, Sara er hans Søster, Sara fratages ham af Abimelech; Gud befaler ham at give hende tilbage, 1-7. Abimelech straffer Abraham, som undskylder sig; han giver ham Skjænt, giver Sara tilbage; Abraham beder for ham og hans Huus, 8-18.

Og Abraham rejste derfra i Landet Sønder paa, og boede imellem Kades og imellem Schur, og var fremmed i Gerar.

c. 12, 9; 25, 18.

2. Og Abraham sagde om Sara, sin Hustru: Hun er min Søster; saa udsendte Abimelech, Kongen af Gerar, og tog Sara.

c. 12, 13; 26, 1. 7.

3. Og Gud kom til Abimelech i en Drøm om Natten, og han sagde til ham: Sec, du skal døe for den Kvinde, som du haver taget, thi hun er en Mandes Egtehustru.

c. 31, 24.

4. Og Abimelech havde ikke holdt sig til hende, og sagde: Herre, vil du og slaae retfærdige Folk ihjel?

5. Haver han ei selv sagt til mig: Hun er min Søster? og hun, ja hun haver ogsaa selv sagt: Han er min Broder; i mit Hjertes Oprigtighed og med uskyldige Hænder gjorde jeg dette.

6. Og Gud sagde til ham i Drømmen: Jeg, jeg veed ogsaa, at du gjorde det af et oprigtigt Herte, derfor haver jeg, jeg ogsaa forhindret dig, at du skulde ikke synde for mig; derfor haver jeg ikke tilfødt dig at røre ved hende.

7. Og nu, lad Manden faae sin Hustru tilbage, thi han er en Prophet, og han skal bede for dig, saa skal du leve; men dersom du lader hende ikke komme tilbage, da vid, at du skal visseiligen døe, du og Enhver, som dig hører til.

Pf. 105, 15. Job 42, 8.

8. Da stod Abimelech aarle op om Morgen, og kaldte ad alle sine Tjenere, og sagde alle disse Ord for deres Dren; og Mændene frøgtede saare.

9. Og Abimelech kaldte ad Abraham og sagde til ham: Hvad haver du gjort os, og hvad haver jeg syndet imod dig, at du haver ført saa stor en Synd over mig og over mit Rige? du haver gjort imod mig de Ting, som ikke burde at stee. c. 12, 18; 26, 10.

10. Og Abimelech sagde til Abraham: Hvad faae du paa, at du gjorde dette Stykke?

11. Og Abraham sagde: Fordi jeg tænkte: Her er slet ingen Gudsfrøgt paa dette Sted; og de maatte slaae mig ihjel for min Hustrues Skyld. Pf. 36, 2. 1 Mos. 12, 12.

12. Hun er dog ogsaa i Sandhed min Søster, min Faders Datter, men ikke min Moders Datter; og hun er bleven mig til Hustru.

13. Og det stede, den Tid Gud lod mig vanke hid og did af min Faders Huus, da sagde jeg til hende: Denne er den Barmhertighed, som du skal gjøre imod mig: Paa hvert det Sted, hvor vi komme hen, saa siig om mig: Han er min Broder.

14. Saa tog Abimelech Saar og Fæ og Tjenere og Tjenestepiger, og gav Abraham, og gav ham Sara, hans Hustru, igjen. c. 12, 19.

15. Og Abimelech sagde: Sec, mit Land er aabent for dig; du maa boe, hvor dig godt synes.

16. Og han sagde til Sara: Sec, jeg haver givet din Broder tusinde (Skel) Sølv; see, han er dig Skjul for Dine, for alle dem, som ere hos dig, ogsaa for alle Andre; og det var hendes Straf.

17. Saa bad Abraham til Gud; og Gud helbrede Abimelech og hans Hustru og hans Tjenesteqvinder, og de fødte.

18. Thi Herren havde aldeles lukket for hvert Liv i Abimelechs Huus, for Sara, Abrahams Hustrues, Skyld.

21. Capitel.

Sara føder Isak, 1-8. Han bespottes af Ismael, som efter Guds Befaling skal udjages tilligemed sin Moder, 9-13. De fare vild i Ørten, Drengen kommer i stor Nød af Tørst, hun seer en Brønd, lædster ham, han boer i Parans Ørk, 14-21. Abimelech og Abraham gjøre Pagt med hverandre i Beersaba, 22-34.

Og Herren besøgte Sara, saasom han havde sagt; og Herren gjorde Sara, eftersom han havde talet.

c. 25, 21; 30, 22; 17, 19; 18, 10.

2. Og Sara indfik og fødte Abraham en Søn i hans Alderdom, paa den bestemte Tid, som Gud havde sagt ham.

c. 25, 19. 1. Krøn. 1, 31.

Matth. 1, 2. Ap. G. 7, 8. Gal. 4, 22. Ebr. 11, 11.

3. Og Abraham kaldte sin Søns Navn, den, som han var født, som Sara havde født ham, Isak.

c. 17, 19.

4. Og Abraham omfar Isak, sin Søn, der han var otte Dage gammel, saasom Gud havde befaleet ham.

c. 17, 11. 12.

5. Og Abraham var hundrede Aar gammel, der hans Søn Isak blev ham født.

6. Da sagde Sara: Gud haver gjort mig en Latter; hver den, som dette hører, maa lee ad mig.

c. 17, 17; 18, 12.

7. Og hun sagde: Hvo skulde have sagt til Abraham: Sara haver givet Børn at die? thi jeg haver født en Søn i hans Alderdom.

8. Og Barnet voksede op og blev afvant; og Abraham gjorde et stort Gæstebud, den Dag Isak blev afvant.

9. Og Sara faae Hagars, den Ægyptiske, Søn, som hun havde født Abraham, at han var en Bespotter.

10. Og hun sagde til Abraham: Uddriv denne Tjenesteqvinde og hendes Søn; thi denne Tjenestequindes Søn skal ikke arve med min Søn, med Isak.

Gal. 4, 30. Rom. 11, 2.

11. Og det Ord behage Abraham faare ilde for hans Søns Skyld.

12. Men Gud sagde til Abraham: Lad det ikke behage dig ilde for Drengen og for din Tjenesteqvinde; i hvadsomhelst Sara skal sige dig, lyd hendes Røst; thi udi Isak skal Sæden kaldes dig.

c. 17, 21. Rom. 9, 7. Gal. 4, 28. Ebr. 11, 18.

13. Og jeg vil ogsaa gjøre Tjenestequindens Søn til Folk, fordi han er din Sæd.

c. 16, 10; 17, 20; 25, 16.

14. Da stod Abraham aarle op om Morgenen, og tog Brød og en Flaaske Vand, og gav Hagar, og lagde paa hendes Skuldre, og (slyede hende) Drengen, og lod hende fare; da drog hun hen, og foer vild i Beershaba Ørken.

v. 31.

15. Der Vandet var druffet af Flaasken, da kastede hun Drengen under en af Bussene.

16. Og hun gif og satte sig tvært over for, efterat hun var gaaet et Pileskud derfra, thi hun sagde: Jeg gider ikke see paa Drengens Død. Saa satte hun

sig tvært over for, og opløstede sin Røst og græd.

17. Da hørte Gud Drengens Røst, og Guds Engel raabte til Hagar af Himlen, og sagde til hende: Hvad (skader) dig, Hagar? frngt Intet; thi Gud hørte Drengens Røst, der hvor han (er).

18. Staa op, opløst Drengen og hold fast paa ham med din Haand, thi jeg vil gjøre ham til et stort Folk.

c. 17, 20.

19. Og Gud oplod hendes Dine, at hun faae en Vandbrønd; saa gif hun, og fyldte Flaasken med Vand, og gav Drengen at drikke.

20. Og Gud var med Drengen, og han voksede op, og boede i Ørken og blev en Skytte med Bue.

21. Og han boede i den Ørken Paran; og hans Moder tog ham en Hustru af Ægypti Land.

22. Og det skede paa den samme Tid, da talede Abimelech og Picol, hans Strids-høvedsmand, til Abraham og sagde: Gud er med dig i alt det, du gjør.

c. 26, 26; 39, 3.

23. Saa sværg mig nu her ved Gud, at du ikke lyver for mig og min Søn, og for min Sønesøn; efter den Misfandhed, som jeg haver gjort mod dig, skal du gjøre mod mig og mod Landet, i hvilket du haver været fremmed.

1 Sam. 24, 22.

24. Da sagde Abraham: Jeg vil sværge.

25. Og Abraham straffede Abimelech for den Vandbrønds Skyld, som Abimelechs Tjenere havde borttaget med Vold.

c. 26, 15. 18.

26. Da svarede Abimelech: Jeg vidste ikke, hvo dette Stykke gjorde; og du haver heller ikke givet mig det tilkjende, og jeg haver ikke heller hørt det, førend idag.

27. Da tog Abraham Taar og Tø og gav Abimelech; og de gjorde begge et Forbund.

28. Og Abraham stillede syv Lam af Hjorden for sig selv.

29. Da sagde Abimelech til Abraham: Hvad skulle disse samme syv Lam her, som du stillede for sig selv?

30. Og han svarede: Fordi du skal tage syv Lam af min Haand; og det skal være mig til et Vidnesbyrd, at jeg haver gravet denne Brønd.

31. Derfor kaldte han det samme Sted Beershaba; thi der svore de begge.

c. 26, 33.

32. Og de gjorde Forbund i Beershaba; da stod Abimelech op, og Picol,

Hans Stridshovedsmand, og de drog igjen til Philisternes Land.

33. Og han plantede en Lund i Beer-shaba, og paafaldte der i Herrens, den evige Guds, Navn. Es. 57, 15.

34. Og Abraham var fremmed i Philisternes Land en lang Tid. Ebr. 11, 9.

22. Capitel.

Gud befaler Abraham at offre Isak paa Moria Bjerg, hvortil Abraham er villig, 1-10. Herrens Engel forhindrer det, berømmer Abrahams Lydigbed, stadfæster sine Forjættelser til ham; Abraham boer i Beer-shaba, 11-19. Rahors Afkom beskrives, 20-24.

Og det skede derefter, at Gud fristede Abraham og sagde til ham: Abraham! og han sagde: See, her er jeg. Ebr. 11, 17.

2. Og han sagde: Tag nu din Søn, din eneste, som du haver kjær, Isak, og gik du til Moria Land, og offre ham der til et Brændoffer paa et af Bjergene, som jeg vil sige dig.

3. Saa stod Abraham aarle op om Morgen, og sadlede sit Åsen, og tog to af sine Drenges med sig, og Isak, sin Søn; og han fløvede Veden til Brændofferet, og gjorde sig rede, og gik til Stedet, som Gud havde sagt ham.

4. Paa den tredje Dag, da opløstede Abraham sine Dine, og saae Stedet langt borte.

5. Da sagde Abraham til sine Drenges: Bliver I her med Åsenet, og jeg og Drengen, vi ville gaae derhen, og vi ville tilbede og komme til eder igjen.

6. Og Abraham tog Veden til Brændofferet og lagde paa Isak, sin Søn, men han tog Ålden og Kniven i sin Haand; og de gik begge tilfammen. 2 Mos. 21, 14.

7. Da talte Isak til Abraham, sin Fader, og sagde: Min Fader! og han sagde: See, her er jeg, min Søn! og han sagde: See, Ålden og Veden, men hvor er Lammet til Brændofferet?

8. Og Abraham sagde: Gud skal see sig om Lammet til Brændofferet, min Søn; saa gik de begge tilfammen.

9. Og der de kom til det Sted, som Gud havde sagt ham, da byggede Abraham der et Alter og lagde Veden tilrette, og han bandt Isak, sin Søn, og lagde ham paa Alteret ovenpaa Veden. c. 12, 8.

10. Og Abraham rakte sin Haand ud

og greb Kniven for at slagte sin Søn.

3af. 2, 21.

11. Da raabte Herrens Engel af Himmelen til ham og sagde: Abraham, Abraham! og han sagde: See, her er jeg. c. 31, 11; 46, 2. 2 Mos. 3, 4. 1 Sam. 3, 10.

12. Og han sagde: Læg ikke din Haand paa Drengen, og gjør ham Intet; thi nu kjender jeg, at du frygter Gud og haver ikke sparet din Søn, din eneste, for mig. Rom. 8, 32.

13. Da opløstede Abraham sine Dine og saae, og see, en Bæder bag (ham) hængte i Buxten ved sine Horn; og Abraham gik og tog Bæderen, og offrede den til Brændoffer i sin Søns Sted.

14. Saa kaldte Abraham det samme Steds Navn: Herren skal see; hvilket siges paa denne Dag: Paa Herrens Bjerg skal sees.

15. Og Herrens Engel raabte til Abraham anden Gang af Himmelen.

16. Og han sagde: Jeg haver svoret ved mig, siger Herren, at fordi du gjorde dette Stykke og ikke sparede din Søn, din eneste, Pf. 105, 9. Luc. 1, 73. Ebr. 6, 13.

17. derfor vil jeg storligen velsigne dig og meget mangfoldiggjøre din Sæd, som Stjernerne paa Himmelen og som Sand, der er paa Havets Bred; og din Sæd skal icke sine Fjenders Port.

c. 12, 2; 13, 15, 16; 15, 5; 26, 4; 32, 12; 24, 60.

18. Og udi din Sæd skulle alle Folk paa Jorden velsignes, fordi du adlød min Røst. c. 12, 3; 26, 4.

Gal. 3, 8. 14. 16. 1 Mos. 26, 5. Ebr. 11, 8. 17.

19. Saa gik Abraham tilbage til sine Drenges, og de gjorde sig rede og fore tilfammen til Beer-shaba; thi Abraham boede i Beer-shaba.

20. Og det skede efter disse Handeler, at det blev Abraham forkyndt, sigende: See, Milka, hun haver ogsaa født din Broder Nachor Sønner, c. 11, 29; 24, 24.

21. nemlig Uz, hans Førstefødte, og Bus, hans Broder, og Kemuel, Arams Fader, 3eb 1, 1.

22. og Chesed og Chasf og Bildasch og Sidlaph og Bethuel.

23. Men Bethuel avlede Rebecka; disse otte fødte Milka Nachor, Abrahams Broder. c. 24, 15. 24.

24. Og han havde en Medhustru, og hendes Navn var Reuma; og hun fødte ogsaa Thebach og Gacham og Thachasch og Maacha. 2 Sam. 10, 8.

23. Capitel.

Sara dør og begrædes af Abraham, 1. 2. Han tjøber en Begravelse af Ephron, den Hethiter, og begraver hende deri, 3-20.

Dg Sara levede hundrede og syv og tyve Aar; (disse vare) Saras Livs Aar.

2. Dg Sara døde i Kirjath-Arba, det er Hebron, i Canaans Land; da kom Abraham, at sørge for Sara og at begræde hende.

Josf. 15, 13. 1 Mosf. 50, 10.

3. Siden stod Abraham op fra sin Dødes Aashyn, og talde til Heths Børn og sagde:

4. Jeg er en Fremmed og Gjest hos eder; giver mig en Eiendom til en Begravelse hos eder, at jeg kan begrave min Døde fra (dette Sted, hun ligger) for mit Ansigt.

Ap. G. 7, 5. 1 Kron. 29, 13. Ebr. 11, 9. 13.

5. Da svarede Heths Børn Abraham og jagde til ham:

6. Hør os, min Herre, du er en Guds Fyrste iblandt os, begrav din Døde i vore bedste Grave; Ingen af os skal formene dig sin Grav, at du jo maa begrave din Døde.

7. Da stod Abraham op og hviiede sig for Folket i Landet, for Heths Børn.

8. Dg han talde med dem, sigende: Derjom det er med eders Villie, at jeg maa begrave min Døde, fra (det Sted, hun ligger) for mit Ansigt, da hører mig, og beder for mig til Ephron, Zochars Søn,

9. at han vil give mig den Hule, som hører til Macpela, som er hans, som er i Enden paa hans Ager; han give mig den for fuld Værdi, midt iblandt eder, til en Begravelses Eiendom.

10. Men Ephron sad midt iblandt Heths Børn; da svarede Ephron, den Hethiter, Abraham, saa Heths Børn hørte derpaa, for alle dem, som gif ind ad hans Stads Port, sigende:

11. Nei, min Herre, hør mig: Jeg giver dig den Ager, og Hulen, som er derudi, giver jeg dig; for mit Folks Børns Dine giver jeg dig den, begrav din Døde.

12. Da hviiede Abraham sig for Folket i Landet.

c. 18, 2.

13. Dg han talde med Ephron i Folkets Paahør i Landet, og sagde: Meneste om du vil, da hør mig dog; jeg giver Sølv for Ageren, tag det af mig, og jeg vil begrave min Døde der.

14. Da svarede Ephron Abraham og sagde til ham:

15. Min Herre, hør mig, den Jord

er fire hundrede Sefel Sølv (værd); hvad er det imellem mig og imellem dig? begrav ifkun din Døde.

16. Dg Abraham adlød Ephron, og Abraham veiede Ephron det Sølv til, hvilket han havde sagt i Heths Børns Paahør, (nemlig) fire hundrede Sefel Sølv, gjængse i Kjøb.

17. Saa blev Ephrons Ager, som er paa det (Sted) Macpela, som er tvært over for Mamre, Ageren og Hulen, som er derudi, og alle Træer, som vare paa Ageren, som vare i al dens Grændse omkring, stadfæstet

c. 49, 30; 50, 13. Ap. G. 7, 16.

18. Abraham til en Eiendom i Heths Børns Aashyn, for Alle, som gif ind ad hans Stads Port.

19. Dg siden begrov Abraham Sara, sin Hustru, i Hulen paa Ageren i Macpela, tvært over for Mamre, det er Hebron, i Canaans Land.

c. 25, 9. 10.

20. Saa blev Ageren og Hulen derudi stadfæstet Abraham til en Begravelses Eiendom af Heths Børn.

24. Capitel.

Abraham afsender sin Svend for at tage Isak en Hustru af sin Slægt, 1-9. Svenden kommer til Charan, hvor Bethuel boede, beder til Gud ved Brønden, bønheøres strax og mærker, at Rebekka var den, som Gud havde bestikket til at være Isaks Hustru, 10-27. Rebekka og Laban indføre ham i deres Huus, han begjærer Rebekka for sin Herre, hendes Venner samtykke, da de kjende, at det var af Herren. Svenden priser Gud og giver dem Gjent, 28-53. Svenden tager Rebekka med sig. Isak møder dem, tager Rebekka til sig og elsker hende, 54-67.

Dg Abraham var gammel, vel ved Alder; og Herren havde velsignet Abraham i Alting.

c. 18, 11.

2. Dg Abraham sagde til sin ældste Svend i sit Huus, som raadede over alt hans Gods: Kjære, læg din Haand under min Vænd.

c. 15, 2; 47, 29.

3. Dg jeg vil lade dig sværge ved Herren, Himmelsens Gud og Jordens Gud, at du ikke skal tage min Søn en Hustru af de Cananiters Døttre, iblandt hvilke jeg boer.

c. 21, 23; 28, 1.

4. Men du skal gaac til mit Land og til min Slægt, og tage min Søn Isak en Hustru.

5. Dg Svenden sagde til ham: Maaafsee Qvinden vil ikke drage efter mig til dette Land; skal jeg da endelig føre din Søn tilbage til det Land, som du er kommen af?

6. Og Abraham sagde til ham: Forvar dig, at du ikke fører min Søn did igjen.

7. Herren, Himmels Gud, som tog mig fra min Faders Huus og fra min Slægts Land, og som talede med mig, og som tilsvor mig og sagde: Dette Land vil jeg give din Sæd, han skal sende sin Engel for dig, at du skal derfra tage min Søn en Hustru.

c. 12, 7; 13, 15; 15, 18; 26, 4. 2 Mos. 23, 20; 33, 2.

8. Men dersom Qvinden vil ikke følge dig, da skal du være fri for denne min Ed; aleneste min Søn skal du ikke føre derhen.

9. Da lagde Svenden sin Haand under Abrahams, sin Herres, Lænd, og svor ham paa denne Handel.

10. Saa tog Svenden ti Kameler af sin Herres Kameler og førte bort, og havde allehaande af sin Herres Gods med sig, og gjorde sig rede og drog til Mesopotamia, til Nachors Stad.

c. 25, 20.

11. Der opbandt han Kamelerne udenfor Staden ved en Vandbrønd, mod Aftens Tid, mod den Tid, (da Qvindfolkene pleiede at) gaar ud, at drage (Vand).

12. Og han sagde: Herre, min Herres Abrahams Gud, Kjære, lad det vederfares idag for mig, og gjør Misfandhed mod min Herre Abraham.

13. See, jeg staaer ved denne Vandbrønd, og Folkenes Døttre af Staden kommer ud at drage Vand.

14. Og naar det skeer, at (der kommer nu) en Pige, til hvilken jeg siger: Vei nu din Krukke ned og lad mig drikke, og hun siger: Drif, og jeg vil endog give dine Kameler at drikke; (da lad det skee), at hun er den, som du haver udseet til din Tjener Isak, og jeg derpaa kan kjende, at du haver gjort Misfandhed mod min Herre.

15. Og det skede, før han havde endt at tale, see, da kom Rebekka ud, som var en Datter af Bethuel, (hvilken var) en Søn af Milka, Nachors, Abrahams Broders, Hustru, og hendes Krukke var paa hendes Arel.

c. 22, 23.

16. Og Pigen var meget deilig af Udseende, en Jomfru, og ingen Mand havde kjendt hende; og hun gik ned til Brønden og fyldte sin Krukke, og gik op.

17. Da løb Svenden imod hende og sagde: Kjære, lad mig drikke lidt Vand af din Krukke.

Job. 4, 7.

18. Og hun sagde: Drif, min Herre! og hun skyndte sig og tog sin Krukke

ned i sin Haand, og gav ham at drikke.

19. Der hun havde givet ham at drikke, da sagde hun: Jeg vil og drage (Vand) til mine Kameler, til de have afdruffet.

20. Og hun skyndte sig og løb af sin Krukke i Truget, og løb fremdeles til Brønden at drage, og hun drog til alle hans Kameler.

21. Og Manden umbredes (saare) paa hende, taug dog stille, for at faae at vide, om Herren havde ladet hans Reise lykkes, eller ei.

22. Og det skede, der Kamelerne havde afdruffet, gav Manden (hende) et Guldsmykke, som veiede en halv Sekel, og (satte) to Armbaand paa hendes Hænder, de veiede ti Gylde.

23. Og han sagde: Hvis Datter er du? Kjære, siig mig nu, monne der være Rum i din Faders Huus, at herberge os inat?

24. Og hun sagde til ham: Jeg er en Datter af Bethuel, (hvilken er) Milkas Søn, som hun fødte Nachor.

c. 22, 20. 23.

25. Og hun sagde til ham: Der er baade Straa og meget Foder hos os, og saa er der Rum til Herberge inat.

26. Og Manden boiede sig og tilbad for Herren.

27. Og han sagde: Lovet være Herren, min Herres Abrahams Gud, som ikke haver forladt sin Misfandhed og sin Sandhed mod min Herre; (hvad) mig (anlanger), Herren haver ført mig paa Veien til min Herres Broders Huus.

28. Og Pigen løb og kumbgjorde i sin Moders Huus disse Handeler.

29. Og Rebekka havde en Broder, og hans Navn var Laban; og Laban løb ud til Manden ved Brønden.

c. 28, 5.

30. Og det skede, der han saae Smykket, og Armbaandene paa sin Søsters Hænder, og der han hørte Rebekkas, sin Søsters, Ord, at hun sagde: Saa haver Manden sagt til mig, da kom han til Manden, og see, han stod hos Kamelerne ved Brønden.

31. Og han sagde: Mand ind, du Herrens Betsignede, hvi staaer du herude? thi jeg haver berebt Huset, og der er Rum for Kamelerne.

c. 26, 29. Ps. 115, 15.

32. Saa kom Manden i Huset og løste Kamelerne, og han gav Kamelerne Straa og Foder, og Vand til at toe hans Fodder og de Mænds Fodder, som vare med ham.

33. Og der blev sat Mad for ham, men han sagde: Jeg vil ikke æde, før jeg haver udtalt mine Ord; og han sagde: Tal.

34. Og han sagde: Jeg er Abrahams Svend.

35. Og Herren haver velsignet min Herre meget, at han er bleven mægtig; og han haver givet ham Faar og Fæ, og Sølv og Guld, og Svende og Tjenestepiger, og Kameler og Æsener. c. 13, 2; 26, 13.

36. Og Sara, min Herres Hustru, haver født min Herre en Søn, efterat hun var gammel, og han haver han givet alt det, han eier. c. 21, 2.

37. Og min Herre haver taget en Ed af mig og sagt: Du skal ikke tage min Søn en Hustru af Cananiternes Døttre, i hvis Land jeg boer.

38. Men du skal fare hen til min Faders Hus og til min Slægt, og tage min Søn en Hustru.

39. Og jeg sagde til min Herre: Maa-see Qvinden vil ikke drage efter mig.

40. Og han sagde til mig: Herren, for hvis Ansigt jeg haver vandret, skal sende sin Engel med dig og give dig en lykkelig Rejse, og du skal tage min Søn en Hustru af min Slægt og af min Faders Hus. c. 17, 1. 5 Mos. 8, 6. Jos. 22, 5.

41. Da skal du være fri for min Ed, naar du kommer til min Slægt; og om de ikke ville give dig (hende), saa er du fri for min Ed.

42. Saa kom jeg idag til Brønden og sagde: Herre, min Herres Abrahams Gub, Kjære, mon du haver givet Kyffe paa min Rejse, paa hvilken jeg haver vandret?

43. See, jeg staar ved denne Vandbrønd, og naar det skeer, der kommer en Jomfru ud, at drage (Vand), og jeg siger til hende: Giv mig nu lidt Vand at drikke af din Krukke,

44. og hun siger til mig: Vaade maa du drikke, og jeg vil ogsaa drage til dine Kameler; saa være hun den Qvinde, som Herren haver udseet til min Herres Søn.

45. Førend jeg havde udtalt i mit Hjerte, see, da kom Rebecka ud, og hendes Krukke var paa hendes Hæl, og hun gik ned til Brønden og drog (Vand) op; da sagde jeg til hende: Kjære, giv mig at drikke.

46. Saa skyndte hun sig og tog sin Krukke ned af sig, og sagde: Drik, og jeg vil ogsaa give dine Kameler at drikke; og jeg drak, og hun gav og Kamelerne at drikke.

47. Og jeg spurgte hende og sagde: Hvis Datter er du? og hun sagde: Jeg er en Datter af Bethuel, (hvilken er) Nachors

Søn, den Milka fødte ham. Saa hængte jeg et Smykke paa hendes Ansigt, og Armbaand paa hendes Hænder.

48. Og jeg bødte mig og tilbød for Herren, og lovede Herren, min Herres Abrahams Gub, som ledede mig paa den rette Vej, at tage min Herres Broders Datter til hans Søn.

49. Og nu, dersom (J vil) gjøre Mistundhed og Sandhed mod min Herre, siger mig det; men dersom J ikke vil, siger mig det, at jeg kan vende mig til den høire eller til den venstre Side.

50. Da sporede Laban og Bethuel og sagde: Denne Handel er kommen af Herren, vi kunne intet tale til dig Dødt eller Godt.

51. See, der er Rebecka for dig, tag (hende) og gik, at hun bliver din Herres Søns Hustru, som Herren haver sagt.

52. Og det skede, der Abrahams Svend hørte deres Ord, ha bødte han sig til Jorden for Herren.

53. Og Svenden udtog Sølvstøi og Guldstøi og Klæder, og gav Rebecka; men hendes Broder og hendes Moder gav han dyrebare Gjenf. 2 Kron. 21, 3.

54. Saa aade de og drak, han og de Mænd, som vare med ham, og bleve der om Natten; og de stode op om Morgen, og han sagde: Lader mig fare (hjem) til min Herre.

55. Da sagde hendes Broder og hendes Moder: Lad Pigen blive hos os nogle Dage eller ti; siden maa du fare.

56. Og han sagde til dem: Holder mig ikke op, thi Herren haver givet mig Kyffe paa min Rejse; lader mig fare, og jeg vil vandre til min Herre.

57. Og de sagde: Lader os kalde Pigen og spørge, hvad hun siger.

58. Saa kaldte de ad Rebecka og sagde til hende: Vil du fare med denne Mand? og hun sagde: Jeg vil fare.

59. Saa lode de deres Søster Rebecka og hendes Amme, og Abrahams Svend og hans Mænd fare.

60. Og de velsignede Rebecka og sagde til hende: Vor Søster, bliv du til mange tusinde Gange ti tusinde, og din Sæd skal eie sine Fjenders Port. c. 22, 17.

61. Saa stod Rebecka op, og hendes Piger, og de satte sig paa Kameler og fore efter Manden, og Svenden annammede Rebecka og før bort.

62. Og Isak kom gaacende fra den

Brønd, (som kaldes) den Levendes, som seer mig; thi han boede i Landet imod Sonden. c. 16, 14; 25, 11.

63. Og Isak var udgangen til at gjøre Bøn paa Marken, mod Aftenen; og han opløstede sine Dine og saae, og see, Kamelerne kom.

64. Og Rebekka opløstede sine Dine og saae Isak, og steg hastig ned af Kamelen.

65. Og hun sagde til Svenden: Hvo er den Mand, som gaaer paa Marken imod os? og Svenden sagde: Det er min Herre; saa tog hun et Slør og skjulte sig.

66. Og Svenden fortalte Isak hele Sagen, som han havde udrettet.

67. Saa lebede Isak hende i sin Moders Saras Paulum, og han tog Rebekka, og hun blev hans Hustru, og han elskede hende; og Isak blev trøstet efter sin Moder.

25. Capitel.

Abraham avler sex Sønner med Retura, 1-4. Isak arver ham, de andre Sønner giver han Stjert; Abraham dør og begravnes 5-10. Isak velsignes af Gud; Ismael avler tolv Sønner og dør, 11-18. Rebekka føder efter 20 Aars Forløb, ved Isaks Forbøn, Esau og Jakob, af hvilke den Ælste skulde tjene den Yngste, 19-26. Esau sælger sin Førstefødsels Rettighed til Jakob for en rød Ret, 27-34.

Og Abraham tog atter en Hustru, og hendes Navn var Retura.

2. Og hun fødte ham Simran og Joksan og Medan og Midian og Zisbak og Schuach. 1 Kron. 1, 32.

3. Og Joksan avlede Scheba og Dedan; men Dedans Børn vare Aschurim og Latusim og Lemmin. Ef. 60, 6.

4. Og Midians Børn vare Epha og Ephraim og Chanok og Abida og Eldaa; disse ere alle Returæ Børn.

5. Og Abraham gav Isak alt det, han eiede.

6. Men de Medhustruers Børn, som Abraham havde, gav Abraham Skjenk, og lod dem fare fra Isak, sin Søn, der han endnu levede, mod Osten til Østerland.

7. Og disse ere Abrahams Livs Aars Dage, som han levede: hundrede Aar og halvhjerdjundsthye Aar og fem Aar.

8. Og Abraham opgav Nanden og døde i en god Alderdom, gammel og mæt, og blev samlet til sine Følsk. c. 35, 29.

9. Og Isak og Ismael, hans Sønner, begrove ham i den Hule i Macpela, paa Ephrons, Zochars, den Hethiters, Sønns, Alger, som ligger tvært over for Ramre, c. 35, 29; 49, 31.

10. i den Alger, som Abraham kjøbte af Seths Børn; der blev Abraham begravet og Sara, hans Hustru. c. 23, 16, 17.

11. Og det skede efter Abrahams Død, at Gud velsignede Isak, hans Søn; og Isak boede hos den Kilde, (som kaldes) den Levendes, som seer mig. c. 16, 14; 24, 62.

12. Og disse ere Ismaels Slægter, Abrahams Sønns, som Hagar, den Egyptiske, Saras Pige, fødte Abraham. 1 Kron. 1, 29 fg.

13. Og disse ere Ismaels Børns Navne, efter deres Navne i deres Slægter: Ismaels Førstefødte var Nebajoth, og Redar og Abdeel og Midsam, c. 28, 9. Ef. 60, 6.

14. og Misma og Duma og Massa, 15. Chadar og Thema, Bethur, Naphis og Redma.

16. Disse ere Ismaels Sønner, og disse ere deres Navne udi deres Byer og i deres Slotte: tolv Hyrster for deres Følsk. c. 17, 20.

17. Og disse ere Ismaels Livs Aar, hundrede Aar og tredive Aar og syv Aar; saa opgav han Nanden og døde, og blev samlet til sine Følsk. v. 8. c. 35, 29.

18. Og de boede fra Havila indtil Schur, som er mod Egypten, naar man farer til Assyrien; (hans Arv) saldt for ved alle hans Brødre. c. 16, 12.

19. Og disse ere Isaks, Abrahams Sønns, Slægter: Abraham avlede Isak. c. 21, 2 fg.

20. Og Isak var fyrrethye Aar gammel, der han tog Rebekka, Bethuels, den Syrrers, Datter fra Paddan-Aram, Rabans, den Syrrers, Søster, sig til Hustru. c. 24, 10, 67.

21. Og Isak bad til Herren paa sin Hustrues Begne, thi hun var usrugtsommelig; og Herren bønhoerte ham, og Rebekka, hans Hustru, indfødte.

22. Og Børnene stødtes tilhobe i hende, og hun sagde: Derjom det er saaledes, hvorfor (fornemmer) jeg dette? og hun gik at adspørge Herren.

23. Og Herren sagde til hende: Tvende Følsk ere i dit Liv, og to (Slags) Følsk skulle skille sig af dine Indvolbe, og (det ene) Følsk skal være stærkere end (det andet) Følsk, og det større skal tjene det mindre. c. 27, 29. Mat. 1, 2. Rom. 9, 10-12.

24. Der nu hendes Tid kom, at hun skulde føde, see, da vare der Tvillinger i hendes Liv.

25. Og den Første kom frem, han var ganske rød, som en lodden Skappe, og de kaldte hans Navn Esau.

26. Og derefter kom hans Broder frem, og hans Haand havde fat paa Esaus Hæl, og man kaldte hans Navn Jakob; og Jsaf var tredsiendstyve Aar gammel, der han avlede dem.

Ges. 12, 4. 1 Mos. 27, 36.

27. Og Drengene bleve store, og Esau blev en forstandig Bøger (og) en Landmand, men Jakob var en fuldkommen Mand, som boede i Pauliner.

28. Og Jsaf havde Esau kjær, thi hans Bøgt smagte ham; men Rebekka havde Jakob kjær.

29. Og Jakob havde beredt en Ret, og Esau kom fra Marken og var træt.

30. Og Esau sagde til Jakob: Kjære, lad mig smage af det Røde, dette Røde, thi jeg er træt; derfor kaldte man hans Navn Edom.

c. 36, 1. 19.

31. Da sagde Jakob: Sælg mig idag din Førstefødsel.

32. Og Esau sagde: See, jeg gaaer at døe, hvad kan jeg da gjøre med den Førstefødsel?

33. Og Jakob sagde: Sværg mig idag, og han svor ham; og han solgte Jakob sin Førstefødsel.

c. 27, 36. Ebr. 12, 16.

34. Da gav Jakob Esau Brød og den Ret af Lindsjer, og han aad og drak, og stod op og gik bort. Og Esau foragtede Førstefødselen.

26. Capitel.

Jsaf er fremmed i Gerar; Gud igjæntager de Forjættelser, som han havde givet Abraham, 1-6. Han siger sin Hustru at være sin Søster, 7-11. Philisterne misunde ham, at Gud velsigner ham, 12-22. Han drager til Beerhaba, hvor Gud trøster ham, og Abimelech gjør Bøgt med ham, 23-33. Esau tager sig to cananitiske Hustruer, 34. 35.

Og der var Hunger i Landet, foruden den forrige Hunger, som var i Abrahams Tid; og Jsaf drog til Abimelech, Philisternes Konge, i Gerar. c. 12, 10; 20, 2.

2. Da aabenbaredes Herren for ham og sagde: Drag ikke ned i Ægypten, bo i det Land, hvilket jeg siger til dig.

3. Ver en Udlænding i dette Land, og jeg vil være med dig og velsigne dig; thi dig og din Sæd vil jeg give alle disse Lande og stadfæste den Ed, som jeg haver svoret Abraham, din Fader. c. 12, 7 fg.

4. Og jeg vil gjøre din Sæd mangfoldig som Stjerner paa Himmelen, og give din Sæd alle disse Lande, og i din Sæd skulle alle Folk paa Jorden velsignes,

c. 15, 5; 22, 17; 12, 3; 18, 18.

5. fordi at Abraham adlød min Røst og

bevarede det, jeg vil have bevaret, mine Bud, mine Skikke og mine Love.

c. 22, 18. Ebr. 11, 8. 3 Mos. 18, 30.

6. Saa boede Jsaf i Gerar.

7. Og de Mænd paa samme Sted spurgte om hans Hustru; da sagde han: Hun er min Søster; thi han frygtede at sige: Hun er min Hustru, (sigende): at ikke maaskee Mændene paa dette Sted skulle slaae mig ihjel for Rebekkas Skyld; thi hun er deilig af Udseende.

c. 12, 13 fg.

8. Og det skede, der han havde boet der en Tid lang, saae Abimelech, Philisternes Konge, ud igjennem Vinduet, og saae, og see, Jsaf legede med Rebekka, sin Hustru.

9. Da kaldte Abimelech ad Jsaf og sagde: Visjeligen, see, hun er din Hustru, og hvoreledes haver du sagt: Hun er min Søster? og Jsaf sagde til ham: Thi jeg tænkte: Maaskee jeg maatte slaaes ihjel for hendes Skyld.

c. 20, 11.

10. Da sagde Abimelech: Hvi haver du gjort os dette? En af Folket kunde snart have ligget hos din Hustru, saa havde du ført Skyld over os.

c. 20, 9.

11. Saa bød Abimelech alt Folket og sagde: Hvo, som rører ved denne Mand og ved hans Hustru, skal visjeligen dødes.

Ps. 105, 15.

12. Og Jsaf saae der i Landet og fik samme Aar hundrede Fødd; og Herren velsignede ham.

Luc. 8, 8.

13. Og Manden blev mægtig og gik slug frem, og blev mægtig, indtil han blev faare mægtig.

14. Og han eiede Faar, og eiede Fæ og mange Dyende; derfor bare Philisterne Vind mod ham.

15. Og alle Brøndene, som hans Faders Tjenere havde gravet i Abrahams, hans Faders, Tid, dem stoppede Philisterne, og opfyldte dem med Jord.

c. 21, 25.

16. Og Abimelech sagde til Jsaf: Drag fra os; thi du er bleven os aldeles for mægtig.

17. Saa drog Jsaf derfra, og satte Paulin i den Dal Gerar, og boede der.

18. Og Jsaf lod igjen opkaste de Vandbrønde, som de havde gravet i Abrahams, hans Faders, Tid, og Philisterne havde stoppet efter Abrahams Død; og han gav dem Navne, efter de Navne, som hans Fader havde kaldet dem.

19. Saa grove Jsafs Tjenere i Dalen, og fandt der en Brønd med levende Vand.

20. Men Hyrderne af Gerar kivede med Jsaks Hyrder og sagde: Vandet hører os til; saa kaldte han den Brønds Navn Esaf, thi de kivede med ham.

21. Saa grove de en anden Brønd, og de kivede og for den; derfor kaldte han dens Navn Sitna.

22. Da flyttede han derfra og grov en anden Brønd, og de kivede ikke for den, og han kaldte dens Navn Rechoboth og sagde: Thi nu haver Herren gjort Rum for os, og vi ere vorede i Landet.

23. Og han drog op derfra til Beer-shaba.

c. 46, 1. 2. 3.

24. Og Herren aabenbares for ham i den samme Nat og sagde: Jeg er din Faders Abrahams Gud; frøgt ikke, thi jeg er med dig og vil velsigne dig og formere din Sæd, for min Tjeners Abrahams Skyld.

c. 15, 1. Ef. 41, 10; 43, 1.

25. Saa byggede han der et Alter og paakaldte i Herrens Navn, og udslog der sit Paulun; og Jsaks Tjenere grove en Brønd.

c. 12, 8.

26. Og Abimelech foer til ham fra Gerar, og Ahusaf, hans Ven, og Picol, hans Stridshevedsmand.

c. 21, 22.

27. Da sagde Jsaf til dem: Hvi komme I til mig, dog I have hadet mig og drevet mig fra eder?

Dem. 11, 7.

28. Og de svarede: Vi see klarligen, at Herren er med dig, derfor sagde vi: Kjære, lad være en Ed imellem os (indbyrdes), imellem os og imellem dig, og vi ville gjøre et Forbund med dig,

29. at du ikke skal gjøre Ondt imod os, ligesom vi have ikke rørt dig, og ligesom vi have ikke gjort dig andet end Godt, og vi lode dig fare i Fred; du er nu Herrens Velsignede.

c. 24, 31. Ps. 115, 15.

30. Saa gjorde han dem et Gæstebud, og de aade og drak.

31. Og de stode tidlig op om Morgenens, og besvare sig, den Ene med den Anden; og Jsaf ledsagede dem, og de drog fra ham i Fred.

32. Og det skede paa den samme Dag, da kom Jsaks Tjenere og forkyndte ham om den Brønds Velissheder, som de havde gravet; og de sagde til ham: Vi have fundet Vand.

33. Og han kaldte den Shibeá; deraf er Stadens Navn Beer-shaba indtil denne Dag.

c. 21, 31.

34. Og Esau var fyrrethve Aar gammel

og tog en Hustru, Judith, Beerí, den Sethiters, Datter, og Basmat, Elons, den Sethiters, Datter.

c. 36, 2.

35. Og de vare Lands Bitterhed for Jsaf og for Rebecka.

27. Capitel.

Jsaf vil velsigne Esau, 1-4, men bebrages af Jakob og velsigner ham, 5-29. Esau søger Velsignelsen, 30-40. Esau vil slaa Jakob ihjel; Rebecka raader denne at flye og klager over Esaus Hustruer, 41-46.

Og det hændte sig, der Jsaf blev gammel, og hans Dine bleve dumme, at han kunde ikke see, da kaldte han sin ældste Søn, Esau, og sagde til ham: Min Søn! og han sagde til ham: See, her er jeg.

c. 48, 10. 1 Sam. 4, 15. 1 Kong. 14, 4.

2. Og han sagde: See nu, jeg er gammel og veed ikke min Dødsdag.

3. Saa tag nu dit Redskab, dit Røgger og din Bue, og gik ud paa Marken og sang mig noget Vildt.

4. Og bered mig en god Ret, saasom jeg haver lyst til, og bring mig, at jeg maa æde, paa det min Sjæl maa velsigne dig, før jeg skal døe.

5. Og Rebecka hørte, der Jsaf talede til Esau, sin Søn; saa gik Esau paa Marken at fange noget Vildt, at bringe (hjem).

6. Da sagde Rebecka til Jakob, sin Søn, sigende: See, jeg hørte din Fader tale til Esau, din Broder, og sige:

7. Hent mig noget Vildt og bered mig en god Ret, at jeg kan æde; saa vil jeg velsigne dig for Herrens Ansigt, førend jeg døer.

8. Saa adlyd nu min Røst, min Søn! efterstom jeg befaler dig.

9. Gik nu til Hjorden og hent mig derfra to gode Gjedekid, at jeg kan berede din Fader en god Ret af dem, saasom han haver lyst til.

10. Og (den) skal du bringe din Fader, at han skal æde (deraf), paa det han skal velsigne dig, førend han døer.

11. Da sagde Jakob til Rebecka, sin Moder: See, Esau, min Broder, er en laaden Mand, og jeg er en glat Mand.

c. 25, 25.

12. Maafke min Fader søler paa mig, og jeg skal synes for ham som en Bedrager og føre Forbandelse over mig, og ikke Velsignelse.

13. Da sagde hans Moder til ham: Din Forbandelse (komme) paa mig, min Søn! lyt dog min Røst og gik, hent mig (dem).

14. Da gik han, og hentede og bragte sin

Moder (dem); saa beredte hans Moder en god Ret, saasom hans Fader havde Lyst til.

15. Og Rebekka tog Esaus, sin ældste Søn, de kostelige Klæder, som hun havde i Husket hos sig, og lod iføre Jakob, sin yngste Søn.

16. Men Stindene af Gjedekiddene iførte hun ham om hans Hænder, og der, hvor han var glat paa Halsen.

17. Og hun gav den gode Ret og Brød, som hun havde tilberedt, i Jakobs, sin Søn, Haand.

18. Og han gif til sin Fader og sagde: Min Fader! og han sagde: See, her er jeg; hvo er du, min Søn? v. 32.

19. Og Jakob sagde til sin Fader: Jeg Esau, din Førstefødte, haver gjort, saasom du sagde til mig; Kjære, staa op, sid og æd af mit Vildt, paa det din Sjæl skal velsigne mig.

20. Da sagde Isak til sin Søn: Hvorledes haver du saa snart fundet det, min Søn? og han sagde: Fordi Herren din Gud skiftede mig det i Hænde.

21. Da sagde Isak til Jakob: Kom dog nær hid, og jeg vil føle paa dig, min Søn, om du er min Søn Esau, eller ei.

22. Og Jakob gif nær til sin Fader Isak, og han følte paa ham og sagde: Røsten er Jakobs Røst, men Hænderne ere Esaus Hænder.

23. Og han kjendte ham ikke, thi hans Hænder vare laadne, som Esaus, hans Broders, Hænder; og han velsignede ham. v. 16.

24. Og han sagde: Du, er du denne min Søn Esau? og han sagde: Jeg er.

25. Da sagde han: Bring mig (det) hid, og lad mig æde af min Søn Vildt, at min Sjæl skal velsigne dig; saa bragte han ham det, og han aad, og han bragte ham Vin, og han drak.

26. Og Isak, hans Fader, sagde til ham: Kjære, kom nær og kys mig, min Søn!

27. Og han kom nær og kysede ham, og han lugtede Lugten af hans Klæder, og velsignede ham og sagde: See, min Søn, Lugt er som Lugten af en Mark, hvilken Herren haver velsignet.

28. Og Gud give dig af Himmelens Dug og af Jordens Fedme, og meget Korn og Vinst! Ebr. 11. 20.

29. Folkene skulle tjene dig, og Folkene skulle falde dig til Fode. Vær en Herre over dine Brødre, og din Moders Sønner skulle falde dig til Fode; hvo, som forbander

dig, være forbandet, og hvo, som velsigner dig, være velsignet! c. 25. 23; 12. 3. 4 Mos. 24. 9.

30. Og det skede, der Isak havde fuldbendt at velsigne Jakob, ja det skede, der Jakob var nu neppeligen udgangen fra sin Fader Isak, da kom Esau, hans Broder, af sin Sagt.

31. Og han beredte ogsaa en god Ret og bar ind til sin Fader og sagde til sin Fader: Min Fader staa op og æd af sin Søn Vildt, at din Sjæl skal velsigne mig.

32. Da sagde Isak, hans Fader, til ham: Hvo er du? og han sagde: Jeg er din Søn, din Førstefødte, Esau. v. 19. c. 25. 25.

33. Da forfærdedes Isak med en stor Forfærdelse overmaade og sagde: Hvo (og) hvor er den, som fangede det Vildt og frembar til mig? og jeg aad af alt, før du kom, og jeg haver velsignet ham; han skal ogsaa være velsignet.

34. Der Esau hørte sin Faders Tale, da skreg han med et stort og overmaade bittert Skrig, og sagde til sin Fader: Velsign mig, ogsaa mig, min Fader! Ebr. 12. 17.

35. Og han sagde: Din Broder kom med Rist og tog din Velsignelse.

36. Da sagde han: Mon man dog haver derfor kaldet hans Navn Jakob, thi han haver nu to Gange stussket mig: min Førstefødsel haver han taget, og see, nu tog han min Velsignelse? og han sagde: Haver du ikke bevaret mig en Velsignelse?

c. 25. 26-34.

37. Og Isak svarede og sagde til Esau: See, jeg haver sat ham til en Herre over dig, og gjort alle hans Brødre ham til Tjenere, og forfærget ham med Korn og Vinst; hvad skal jeg da nu gjøre ved dig, min Søn?

38. Og Esau sagde til sin Fader: Haver du ikke uden denne ene Velsignelse, min Fader? velsign mig, ogsaa mig, min Fader! og Esau opløstede sin Røst og græd. v. 34.

39. Da svarede Isak, hans Fader, og sagde til ham: See, din Vilg skal være af Jordens Fedmer og af Himmelens Dug fra oven ned. Ebr. 11. 20.

40. Og ved dit Sværd skal du leve, og tjene din Broder; og det skal skee, naar du faaer Herredom, da skal du bryde hans Aag af din Hals.

41. Og Esau var Jakob hadst for den Velsignelses Skyld, som hans Fader havde velsignet ham med, og Esau sagde i sit Hjerte: Det kommer snart, at vi skulle sørge

for min Fader, da vil jeg slaae Jakob, min Broder, ihjel.

Genab. v. 10.

42. Og det blev Rebekka tilskjendegivet om Esaus, hendes ældste Søns, Ord; og hun sendte hen og lod kalde Jakob, sin yngste Søn, og sagde til ham: See, Esau, din Broder, trøster sig over dig, at han vil slaae dig ihjel.

43. Og nu, min Søn, hør min Røst, og staa op, fly til Laban, min Broder, i Charan, 44. og bliv hos ham nogle faa Dage, indtil din Broders Hastighed vendes,

45. indtil din Broders Brede vendes fra dig, og han glemmer det, du haver gjort ham; saa vil jeg sende (Bud) og hente dig derfra; hvi skulde jeg berøves og sfaa eder begge paa en Dag.

2 Sam. 14. 6. 7.

46. Og Rebekka sagde til Isak: Jeg kjedes ved at leve, for Heths Døttres Skyld; dersom Jakob tog en Hustru af Heths Døttre, som disse, af dette Lands Døttre, hvorefter vilde jeg da leve?

28. Capitel.

Jakob formænes og velsignes af sine Forældre, og drager til Mesopotamia, 1-5. Esau tager endnu en Hustru, 6-9. Jakob seer paa Veien Himmeltigen; Herren taler med ham, 10-15. Jakob forundrer sig over sit Syn, opreiser et Kjendemerke, gjør et Løfte, 16-22.

Og Isak kaldte ad Jakob og velsignede ham, og bød ham og sagde til ham: Du skal ikke tage en Hustru af Canaans Døttre.

c. 24. 3.

2. (Men) staa op, gaa til Paddan-Aram, til Bethuels, din Morfaders, Huus, og tag dig derfra en Hustru af Labans, din Morbroders, Døttre.

c. 25. 20.

3. Og den almægtige Gud velsigne dig og gjøre dig frugtbar og formere dig, at du maa blive til en (stor) Hob Folk.

4. Og han give dig Abrahams Velsignelse, dig og din Sæd med dig, at du kan arve det Land, som du er fremmed udi, hvilket Gud gav Abraham.

c. 12. 3 fig.

5. Saa sendte Isak Jakob hen, og han forer til Paddan-Aram, til Laban, Bethuels, den Syrrers, Søn, Rebekkas, Jakobs og Esaus Moders, Broder.

Genab. 12. 13.

6. Og Esau saae, at Isak havde velsignet Jakob og sendt ham til Paddan-Aram, at tage sig derfra en Hustru, og havde, der han velsignede ham, budet ham og sagt: Du skal ikke tage en Hustru af Canaans Døttre.

7. Og Jakob var sin Faders og sin Moders Lydig, og forer til Paddan-Aram.

8. Og Esau saae, at Canaans Døttre behagde ikke Isak, hans Fader.

9. Saa gif Esau til Ismael og tog Macha-lai, Ismaels, Abrahams Søns, Datter, Rebajoths Søster, foruden sine (forrige) Hustruer, sig til Hustru.

c. 36. 3; 26. 34.

10. Og Jakob drog ud fra Beersehaba og gif til Charan.

c. 26. 33.

11. Og han kom til et Sted og blev der om Natten, thi Solen var nedgangen, og han tog af Stenene paa det Sted og lagde under sit Hoved, og lagde sig paa det samme Sted.

12. Og han drømte, og see, en Stige var opreist paa Jorden, og det Øverste deraf naaede til Himmelen; og see, Guds Engle stige op og ned derpaa.

c. 35. 1; 48. 3. 36. 1. 52.

13. Og see, Herren stod ovenpaa den og sagde: Jeg er Herren, din Faders Abrahams Gud og Isaks Gud; det Land, som du ligger paa, det vil jeg give dig og din Sæd.

c. 17. 8; 31. 42; 32. 9; 48. 4. 2 Mos. 6. 4.

14. Og din Sæd skal blive som Støv paa Jorden, og du skal udbredes mod Vester og mod Øster, og mod Norden og mod Sønden; og i dig og i din Sæd skulle alle Slægter paa Jorden velsignes.

5 Mos. 12. 20. 1 Mos. 12. 3 fig.

15. Og see, jeg er med dig og vil bevare dig i Alt, hvor du farer, og vil føre dig til dette Land igjen; thi jeg vil ikke forlade dig, før jeg haver fuldkommet det, jeg haver sagt dig.

Genab. 43. 2.

16. Og Jakob vaagnede af sin Søvn og sagde: Sandeligen, Herren er paa dette Sted, og jeg vidste det ikke.

Ap. 17. 27.

17. Og han frygtede og sagde: Hvor forfærdeligt er dette Sted! dette er ikke andet end Guds Huus, og dette er Himmels Port.

2 Mos. 3. 5.

18. Og Jakob stod aarle op om Morgen, og tog den Steen, som han havde lagt under sit Hoved, og opreiste den til et Kjendemerke, og øste Olie ovenpaa den.

19. Og han kaldte det samme Steds Navn Beth-El; og ellers var Lus Stedens Navn af Begyndelsen.

c. 35. 6. 15.

20. Og Jakob gjorde et Løfte og sagde: Dersom Gud vil være med mig og beskyærme mig paa denne Vej, som jeg reiser, og give mig Brød at æde og Klæder at iføre mig,

2 Sam. 15. 8.

21. og jeg kommer igjen til min Faders Huus med Fred, og Herren vil være mig, en Gud

22. da skal denne Steen, som jeg haver opreist til et Kjendemerke, være et Guds Huus; og jeg vil vissefælg give dig Tiende af alt det, du giver mig. 3 Mos. 27, 30. 32.

29. Capitel.

Jakob kommer til Charan og giver sig først tilfjende for Rachel paa Marken, 1-12. Laban tager ham i Tjeneste; han tjener for Labans to Døttre og tager dem til Hustru, 13-30. Lea føder ham fire Sønner, 31-35.

Og Jakob reiste videre, og gik i det Folks Land i Øster.

2. Og han saae, og see, der var en Brønd paa Marken, og see, der vare tre Faarehjørde, som laae ved den, thi de skulde vande Hjordene af den samme Brønd, og (der laae) en stor Steen over Hullet paa Brønden.

3. Og derhen skulde alle Hjordene samles, og Stenen væltes af Hullet paa Brønden, og Faarene vandtes, og Stenen igjen lægges over Hullet paa Brønden, paa sit Sted.

4. Og Jakob sagde til dem: Mine Brødre, hvorfra ere I? og de sagde: Fra Charan ere vi.

5. Og han sagde til dem: Kjende I Laban, Nachors Søn? og de sagde: Vi kjende ham. c. 24, 29.

6. Og han sagde til dem: Gaaer det ham vel? og de sagde: Vel, og see, Rachel, hans Datter, kommer med Faarene.

7. Da sagde han: See, det er endnu høit paa Dagen, det er ikke Tid, at Fæet samles; vander Faarene og gaaer, vogter dem.

8. Og de sagde: Vi kunne ikke, førend alle Hjordene samles, og man vælter Stenen af Hullet paa Brønden; og da vande vi Faarene.

9. Medens han endnu talte med dem, da kom Rachel med Faarene, som vare hendes Faders; thi hun vogtede (dem).

10. Og det skede, der Jakob saae Rachel, sin Morbroders Labans Datter, og Labans, sin Morbroders, Faar, da gik Jakob til og væltede Stenen af Hullet paa Brønden, og vandede Labans, sin Morbroders, Faar. 2 Mos. 2, 17.

11. Og Jakob kyskede Rachel, og opløftede sin Røst og græd.

12. Og Jakob sagde Rachel, at han var hendes Faders Broder, og at han var Rebekkas Søn; saa løb hun og forkyndte sin Fader det.

13. Og det skede, der Laban hørte det Rygte om Jakob, sin Søstersøn, da løb

han mod ham, og tog ham i Favn og kyskede ham, og ledede ham i sit Huus: da fortalte han Laban alle disse Ting.

14. Da jagde Laban til ham: Sandeligen, du er mit Been og mit Kjød; og han blev hos ham en Maanedes Tid. Dom. 9, 2.

15. Og Laban sagde til Jakob: Fordi du er min Broder, skulde du derfor tjene mig for Intet? siig mig, hvad din Løn skal være.

16. Og Laban havde to Døttre; den Ældstes Navn var Lea, og den Yngstes Navn var Rachel.

17. Og Lea havde svagelige Dine; men Rachel var deilig af Stikkelse og deilig af Udseende. c. 12, 11; 26, 7.

18. Og Jakob fik Kjærlighed til Rachel og sagde: Jeg vil tjene dig syv Aar for Rachel, din yngste Datter.

19. Og Laban sagde: Det er bedre, at jeg giver hende til dig, end at jeg giver hende til en anden Mand; bliv hos mig.

20. Saa tjente Jakob for Rachel syv Aar; og det syntes ham at være saa Dage, for han havde Kjærlighed til hende.

Sof. 12, 13.

21. Og Jakob sagde til Laban: Giv mig min Hustru; thi min Tid er fuldkommet, og jeg vil gaae ind til hende.

22. Saa bød Laban alle Mænd paa det Sted tilfammen, og gjorde et Gjestebud.

23. Og det skede om Aftenen, at han tog Lea, sin Datter, og ledede hende ind til ham, og han gik ind til hende.

24. Og Laban gav Lea, sin Datter, Silpa, sin Tjenestepige, til Pige.

25. Og det skede om Morgenen, see, da var det Lea; og han sagde til Laban: Hvi gjorde du dette imod mig? haver jeg ikke tjent hos dig for Rachel? og hvi haver du bedraget mig?

26. Og Laban sagde: Det skeer ikke saa paa vort Sted, at man giver den Yngste før den Ærste.

27. Hold denne Uge ud, saa ville vi og give dig denne for den Tjeneste, som du skal tjene hos mig, endnu syv andre Aar.

28. Og Jakob gjorde saa, og holdt den Uge ud; saa gav han ham Rachel, sin Datter, til Hustru.

29. Og Laban gav Rachel, sin Datter, Bilha, sin Tjenestepige, til Pige.

30. Saa gik han og til Rachel og havde og Rachel færere end Lea; og han tjente hos ham endnu syv andre Aar.

31. Der Herren saae, at Lea var foragtet, da gjorde han hende frugtformelig; men Rachel var ufrugtformelig. 1 Sam. 1, 2.

32. Og Lea undfik og fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Ruben; thi hun sagde: Fordi Herren haver seet paa min Elendighed; thi nu skal min Mand elste mig. c. 35, 23; 49, 3.

33. Og hun undfik endnu og fødte en Søn, og sagde: Fordi Herren haver hørt, at jeg var forsmædet, da haver han givet mig ogsaa denne; saa kaldte hun hans Navn Simeon.

34. Og hun undfik endnu og fødte en Søn, og sagde: Nu denneinde skal min Mand føies til mig, thi jeg haver født ham tre Sønner; derfor kaldte man hans Navn Levi.

35. Og hun undfik endnu og fødte en Søn, og sagde: Denneinde vil jeg bekende Herren; derfor kaldte hun hans Navn Juda; saa holdt hun op at føde.

Matth. 1, 2. Luc. 3, 34. 1 Mos. 30, 9.

30. Capitel.

Rachel bedrøves, fordi hun er ufrugtformelig, giver Jakob sin Pige Bilha, som føder ham to Sønner, 1-8. Med Silpa, Leas Pige, avler han to Sønner, 9-13. Lea føder endnu to Sønner og en Datter, 14-21. Rachel føder Joseph; Jakob begjærer sin Afsted fra Laban, 22-26. Han lader sig overtale til at tjene Laban fremdeles for det Brogede og Spraglede af hans Dvæg; Herren velsigner ham, 27-43.

Og Rachel saae, at hun ikke fødte Jakob (Børn); da bar Rachel Avind mod sin Søster og sagde til Jakob: Skaf mig Børn, og hvis ikke, da døer jeg.

2. Og Jakob blev saare vred paa Rachel og sagde: Mon jeg være i Guds Sted, som formener dig Livsens Frugt?

2 Kong. 5, 7.

3. Da sagde hun: See, der er min Tjenestepige Bilha, gik til hende, at hun maa føde over mine Knæ, at ogsaa jeg maa opbygges af hende. c. 29, 29; 16, 2.

4. Saa gav hun ham Bilha, sin Pige, til Hustru, og Jakob gik til hende.

5. Og Bilha undfik og fødte Jakob en Søn.

6. Da sagde Rachel: Gud haver dømt mig og hørt ogsaa min Røst, og givet mig en Søn; derfor kaldte hun hans Navn Dan.

7. Og Bilha, Rachels Pige, undfik endnu og fødte Jakob en anden Søn.

8. Da sagde Rachel: Jeg haver kjæmpet en meget stor Kamp med min Søster,

jeg haver og faaet Overhaand; og hun kaldte hans Navn Naphtali.

9. Og Lea saae, at hun havde holdt op at føde, og hun tog Silpa, sin Pige, og gav Jakob hende til Hustru. c. 29, 35.

10. Og Silpa, Leas Tjenestepige, fødte Jakob en Søn. c. 35, 26.

11. Da sagde Lea: Her kommer en Hær, og hun kaldte hans Navn Gad.

12. Og Silpa, Leas Tjenestepige, fødte Jakob en anden Søn.

13. Da sagde Lea: Til min Lyfsalighed, thi Døttre prise mig salig; og hun kaldte hans Navn Aser.

14. Og Ruben gik i de Dage, man hestede Hæde, og fandt Dudaim paa Marken, og bar dem til Lea, sin Moder; da sagde Rachel til Lea: Kjære, giv mig af din Sønns Dudaim. Genf. 7, 13.

15. Og hun sagde til hende: Er det en ringe Ting, at du haver taget min Mand, og du tager ogsaa min Sønns Dudaim? og Rachel sagde: Derfor maa han ligge hos dig i denne Nat, for din Sønns Dudaim.

16. Der Jakob kom af Marken om Aftenen, da gik Lea ud mod ham og sagde: Til mig skal du komme, thi jeg haver aldeles leiet dig for min Sønns Dudaim; saa laa han hos hende den samme Nat.

17. Og Gud hørte Lea, og hun undfik og fødte Jakob den femte Søn. c. 29, 33-35.

18. Og Lea sagde: Gud haver givet mig min Søn, for jeg gav min Mand min Tjenestepige; og hun kaldte hans Navn Issaschar.

19. Og Lea undfik endnu og fødte Jakob den sjette Søn.

20. Og Lea sagde: Gud haver givet mig, ja mig en god Gave, denne Gang skal min Mand boe hos mig, thi jeg haver født ham sex Sønner; og hun kaldte hans Navn Zabulon.

21. Og siden fødte hun en Datter og kaldte hendes Navn Dina. c. 34, 1.

22. Og Gud ihuksom Rachel, og Gud hørte hende og gjorde hende frugtformelig. c. 8, 1. 1 Sam. 1, 19.

23. Og hun undfik og fødte en Søn, og sagde: Gud haver borttaget min Forsmædelse.

24. Saa kaldte hun hans Navn Joseph og sagde: Herren tillægge mig en anden Søn!

25. Og det skede, der Rachel havde født Joseph, da sagde Jakob til Laban: Lad

mig fare, og jeg vil gaac til mit Sted og til mit Land.

26. Giv mig mine Hustruere og mine Børn, for hvilke jeg haver tjent dig, og jeg vil vandre; thi du, du veed min Tjeneste, som jeg haver tjent dig. c. 31, 41.

27. Da sagde Laban til ham: Kjære, dersom jeg haver fundet Naade for dine Dine, (da bliv hos mig;) jeg haver erfare, at Herren haver velsignet mig for din Skyld.

c. 33, 15. Ruth 2, 13. 1 Sam. 1, 18. 1 Mos. 39, 5.

28. Og han sagde: Nævn din Løn for mig, og den vil jeg give dig.

29. Og han sagde til ham: Du veed selv, hvormed jeg haver tjent dig, og hvad dit Fæ haver været hos mig.

30. Thi det var lidet, som du havde, før jeg (kom), men nu er det mangfoldigen udbredt, og Herren haver velsignet dig ved min Fod; og nu, naar skal jeg ogsaa gjøre Noget for mit eget Hums?

31. Og han sagde: Hvad skal jeg give dig? og Jakob sagde: Du skal ikke give mig Noget; dersom du vil gjøre mig dette Stykke, saa vil jeg fremdeles føde og vogte dine Faar.

32. Jeg vil idag gaac igjennem al din Hjord og stille derfra alle spættede og spraglede Faar, og alle sorte Faar iblandt Lammene, og spraglede og spættede iblandt Gjeberne; og dette skal være min Løn.

33. Saa skal min Retfærdighed svare for mig idag eller imorgen, naar det kommer til min Løn for dit Nafn; hvad, som ikke er spættet og spraglet iblandt Gjeberne, og sort iblandt Lammene, det (skal agtes) stjaalet hos mig.

34. Da sagde Laban: See, gid det maa være, som du haver sagt!

35. Og samme Dag skilte han de brogede og spraglede Bukke, og alle spættede og spraglede Gjeeder, alt det, som havde noget Hvidt paa sig, og alt Sort iblandt Lammene; og han gav det i sine Børns Hænder.

36. Og han gjorde tre Dages Reise imellem sig og Jakob; og Jakob vogtede Labans Hjorde, som overbleve.

37. Og Jakob tog sig Kjeppene af grønt Poppeltræ og Hæffel og Kastanie, og udskavede hvide Streger paa dem, saa det Hvide blev bart, som var paa Kjeppene.

38. Og han lagde Kjeppene, som han havde udflavet, i Rønderne, i Vandtræ-

gene, der, hvor Faarene skulde komme til at drikke, ret for Faarene; og de undfik, der de kom til at drikke.

39. Og Faarene undfik ved Kjeppene, og Faarene fødte Brogede, Spættede og Spraglede.

40. Saa lod Jakob skille Lammene ad, og skilte Faarenes Ansigter mod det Brogede og alt det Sorte iblandt Labans Faar, og gjorde sig Hjorde for sig alene, og dem lod han ikke komme til Labans Hjord.

41. Og det skede, der al den tidlige Faarenes Løb var, da lagde Jakob Kjeppene for Faarenes Dine i Rønderne, at de skulde undfange ved Kjeppene.

42. Men for dem, som løb silde af Faarene, lagde han ikke; saa bleve de sildefødte Labans, og de tidligfødte Jakobs.

43. Deraf blev Manden overmaade rig, saa at han havde mange Faar og Piger og Sænder og Kameler og Asener. c. 12, 16 fg.

31. Capitel.

Laban og hans Sønner misunde Jakob; Gud byder ham at drage til Canean igjen, hans Hustruere samtykke i denne Rejse, 1-16. Jakob drager lønligen bort med alt det, han eier; Rachel stjæler sin Faders Afguder, 17-21. Laban jager efter ham, advares af Gud, straffer Jakob, kan ei finde sine Afguder, straffes af Jakob, 22-42. De gjøre Pagt med hverandre, 43-55.

Og han hørte Labans Sønners Ord, som sagde: Jakob haver taget Alt, hvad vor Faders var, og af vor Faders faaet al denne Rigdom.

2. Og Jakob saae Labans Ansigt; og see, det var ikke imod ham, som tilforn.

3. Da sagde Herren til Jakob: Far tilbage til dine Fædres Land og til din Slægt, og jeg vil være med dig. c. 32, 9.

4. Da sendte Jakob og lod kalde Rachel og Lea paa Marken til sit Dvæg.

5. Og han sagde til dem: Jeg seer eders Faders Ansigt, at det er ikke imod mig, som tilforn; men min Faders Gud haver været med mig.

6. Og I vide selv, at jeg haver tjent eders Fader af al min Magt.

7. Og eders Fader haver bedraget mig og forvendt min Løn ti Gange; men Gud haver ikke tilstedt ham at gjøre mig Ondt.

8. Naar han saa sagde: De Spættede skulle være din Løn, da fødte alt Dvæget Spættede; og naar han saa sagde: De Brogede skulle være din Løn, da fødte alt Dvæget Brogede. c. 30, 32. 39.

9. Og Gud haver borttaget eders Faders Jæ og givet mig.

10. Og det skede, naar Tiden kom, at Dvæget skulde løbe, løstede jeg mine Dine op og saae i Drømme; og see, Buksene, som sprang paa Dvæget, vare brogede, spættede og haglede.

11. Og den Guds Engel sagde til mig i Drømme: Jakob! og jeg svarede: See, her er jeg. c. 22, 11. 2 Mos. 3, 4. 1 Sam. 3, 10.

12. Og han sagde: Løst nu op dine Dine, og see, alle Buksene, som springe paa Dvæget, ere brogede, spættede og haglede; thi jeg haver seet alt det, Laban gjør dig.

13. Jeg er den Gud, (som aabenbaredes dig) i Bethel, der, hvor du salvede et Stjendmærke, der, hvor du gjorde mig Løfte; gjør dig nu rede, far ud af dette Land og vandre igjen til din Slægts Land. c. 28, 13. 18; 32, 9.

14. Da svarede Rachel og Lea, og sagde til ham: Have vi endnu Deel og Arv i vor Faders Huus?

15. Ere vi ikke regnede for ham som Fremmede? thi han haver solgt os, og endogsaa aldeles fortæret vor Værdi.

16. Derfor, al den Rigdom, som Gud haver borttaget fra vor Fader, den hører os til og vore Børn; og gjør nu alt det, som Gud haver sagt til dig.

17. Saa gjorde Jakob sig rede og satte sine Børn og sine Hustruere paa Kamelerne,

18. og bortførte alt sit Jæ og al sin Formue, som han havde forhvervet, det Jæ, han eiede, som han havde forhvervet i Paddan-Aram, for at komme til Isak, sin Fader, i Canaans Land.

19. Og Laban var gaaet hen at klippe sine Faar, og Rachel stjal sin Faders Afguders Billeder. v. 34.

20. Og Jakob stjal Labans, den Syrrers, Hjerte, idet han gav ham ikke tilkjende, at han flyede. v. 27.

21. Og han flyede med alt det, han havde, og gjorde sig rede, og foer over Floeden, og vendte sit Ansigt imod det Bjerg Gilead. c. 2, 14.

22. Og paa den tredie Dag blev det Laban tilkjendegivet, at Jakob flyede.

23. Saa tog han sine Brødre med sig og forfulgte ham syv Dages Reise, og naaede ham paa det Bjerg Gilead.

24. Men Gud kom til Laban, den Syrrer, i en Drøm om Natten, og sagde til ham: Forvar dig, at du ei taler med Jakob enten Godt eller Ondt. c. 20, 3; 31, 29; 24, 50.

25. Og Laban naaede Jakob, og Jakob havde slaget sit Paulun paa Bjerget, og Laban med sine Brødre slog (Paulun) paa det Bjerg Gilead.

26. Da sagde Laban til Jakob: Hvad haver du gjort, at du haver stjaalet mit Hjerte og bortført mine Døttre, ligesom fangne ved Sværd?

27. Hvi flyede du hemmeligen, og haver stjaalet dig fra mig, og ikke givet mig det tilkjende, og jeg vilde bortsendt dig med Glæde og med Sange, med Tromme og med Cithar?

28. Og du haver ikke ladet mig kysse mine Sønner og mine Døttre; nu, du haver gjort daarligen.

29. Jeg havde (vel) Magt i min Haand at gjøre Ondt ved eder, men eders Faders Gud talede til mig igaar Nat, sigende: Forvar dig at tale med Jakob enten Godt eller Ondt. Job. 19, 10. 11. 1 Mos. 31, 42. 24.

30. Og nu, du vilde endeligen vandre, efterdi du længtes saare til din Faders Huus, hvi haver du stjaalet mine Guder?

31. Og Jakob svarede og sagde til Laban: Fordi jeg frygtede; thi jeg tænkte, du maatte rive dine Døttre fra mig.

32. (Men) hos hvilken du finder dine Guder, den skal ikke leve; undersøg for vore Brødre det, dig tilhører hos mig, og tag dig det; men Jakob vidste ikke, at Rachel havde stjaalet dem. c. 44, 9.

33. Da gik Laban ind i Jakobs Paulun og i Leas Paulun og i begge Tjenesteqvinders Paulun, og fandt (dem) ikke; saa gik han fra Leas Paulun og kom i Rachels Paulun.

34. Men Rachel havde taget de Afguders Billeder og lagde dem i en Kameels Strøelse og sad paa dem; og Laban randsagede hele Paulunet og fandt dem ikke.

35. Da sagde hun til sin Fader: Min Herre, bliv ikke vred, at jeg kan ikke staae op mod dig, fordi det gaaer mig efter Dvinders Sædvane; saa ledte han og fandt ikke de Afguders Billeder. c. 18, 11.

36. Da blev Jakob vred og trættede med Laban, og Jakob svarede og sagde til Laban: Hvad er min Overtrædelse, hvad er min Synd, at du saa grummelig forfølger mig?

37. Efterdi du haver sølet og randsaget alt mit Løvi, hvad haver du fundet af alt

dit Huses Tøi? læg det her for mine Brødre og dine Brødre, at de maae dømmes imellem os to.

38. Jeg haver været hos dig disse tyve Aar; dine Aar og dine Gjeder have ikke været ufrugtfulde, og Væderne af dit Dvæg haver jeg ikke ødet.

39. Hvad, som var revet, haver jeg ikke baaret til dig, jeg betalte det, du krævede det af min Haand; (illegemaade) det, som enten var stjaalet om Dagen, eller stjaalet om Natten.

2 Mos. 22, 12.

40. Naar jeg var om Dagen (paa Marken), fortærede Heden mig, og Kulde om Natten, og der kom ikke Søvn i mine Dine.

41. Det er nu tyve Aar, jeg er i dit Hus, jeg haver tjent fjorten Aar for dine tvende Døttre, og sex Aar for dit Dvæg, og du haver forvendt min Løn ti Gange.

c. 29, 18. 30.

42. Dersom ikke min Faders Gud, Abrahams Gud, og Jsaks Rædsel havde været med mig, sandelig, du havde nu labet mig fare tomhændet; Gud haver seet min Elendighed og mine Hænders Moie, og straffede dig igaar Nat.

c. 28, 13; 32, 9; 48, 15. 2 Mos. 3, 7.

43. Og Laban svarede og sagde til Jakob: De Døttre ere mine Døttre, og de Sønner ere mine Sønner, og det Dvæg er mit Dvæg, og alt det, du seer, er mit; hvad kan jeg gjøre disse mine Døttre idag, eller deres Sønner, som de have født?

44. Saa kom nu, lad os gjøre en Pagt, jeg og du, og det skal være til et Vidne imellem mig og imellem dig.

45. Da tog Jakob en Steen og reiste den op til et Kjendemerke.

46. Og Jakob sagde til sine Brødre: Samler Stene; og de toge Stene og gjorde en Hob, og de aade der paa Hoben.

47. Og Laban kaldte den Jegar Sahu-duta, men Jakob kaldte den Gilead.

48. Da sagde Laban: Denne Hob skal være et Vidne idag imellem mig og imellem dig; derfor kaldte han dens Navn Gilead,

3osf. 22, 27; 24, 27.

49. og Mizpa; thi han sagde: Herren skal see til imellem mig og imellem dig; thi vi komme hverandre af Synne.

50. Dersom du vil gjøre mine Døttre Fortræd, og dersom du vil tage Hustruer foruden mine Døttre, (da er her vel) ikke en Mand hos os, (men) see, Gud er Vidne imellem mig og imellem dig.

51. Og Laban sagde til Jakob: See, denne Hob, og see, det Kjendemerke, som jeg haver opreist imellem mig og imellem dig,

52. denne Hob skal være Vidne, og det Kjendemerke skal være Vidne, at jeg skal ikke fare til dig over denne Hob, og at du skal ikke fare til mig over denne Hob og dette Kjendemerke, til det Ende.

53. Abrahams Gud og Nachors Gud, deres Fædres Gud skal dømmes imellem os; og Jakob svor ved sin Faders Jsaks Rædsel.

c. 16, 5. Dom. 11, 27. b. 42.

54. Og Jakob offrede Offer paa Bjerget og bad sine Brødre til Maaltid; og de aade Brød og bleve paa Bjerget om Natten.

55. Men om Morgenens stod Laban aarle op, og kyskede sine Sønner og sine Døttre, og velsignede dem; og Laban drog hen og vendte tilbage til sit Sted.

32. Capitel.

Guds Engle møde Jakob; han sender Bud til Esau og saaer at høre, at han vil overfalde ham, 1-6. Jakob deler Folket og Dvæget i to Hobe, beder Gud om Hjælp og sender sin Broder Skjent, 7-21. Han drager med Sine over den Bæk Jakob; Guds Søn kæmper med ham hos Buel, velsigner ham og kalder hans Navn Israæl, 22-32.

Og Jakob før sin Bei, og Guds Engle mødte ham.

Ps. 34, 8. 2 Kong. 6, 17.

2. Og der Jakob saae dem, sagde han: Denne er Guds Hær; og han kaldte det samme Steds Navn Machanaim. Ps. 103, 21.

3. Og Jakob sendte Bud for sig til Esau, sin Broder, til det Land Seir paa Edoms Mark.

4. Og han besøgte dem og sagde: Saa skulle I sige til min Herre, til Esau: Saa siger din Tjener Jakob: Jeg haver været fremmed hos Laban og dvælet der indtil nu.

5. Og jeg haver Døne og Afener, Dvæg og Svende og Tjenestepiger; og jeg haver udsendt Bud, at give min Herre det tilkjende, for at finde Naade for dine Dine.

c. 30, 43.

6. Og Budene kom igjen til Jakob og sagde: Vi kom til din Broder, til Esau; og han drager ogsaa imod dig, og fire hundrede Mænd med ham.

c. 33, 1.

7. Da frygtede Jakob saare og blev bange; saa stilte han Folket ad, som var hos ham, og Dvæget og Dønene og Ræmelerne i to Hære.

b. 11.

8. Og han sagde: Dersom Esau skulde komme til den ene Hær og slaaer den, da kan den Hær, som blev tilovers, undkomme.

9. Og Jakob sagde: Min Faders Abrahams Gud, og min Faders Isaacs Gud, Herre, som sagde til mig: Drag igjen til dit Land og til din Slægt, og jeg vil gjøre vel imod dig;

c. 31, 42. 3. 13.

10. jeg er ringere end alle de Misfunderheder og al den Trofasthed, som du haver gjort imod din Tjener; thi med min Stav gif jeg over denne Jordan, og nu er jeg vorden til to Hæere.

2 Sam. 7, 18. Matth. 8, 8.

11. Kjære, udfri mig af min Broders Haand, af Esaus Haand; thi jeg frygter for ham, at han skal komme og slaac mig, ja Modrene med Børnene.

v. 7.

12. Og du haver sagt: Jeg vil gjøre meget vel imod dig, og gjøre din Sæd som Sand ved Havet, hvilket ikke kan tælles for Mangfoldighed.

c. 28, 13. 14; 13, 16.

13. Saa blev han der samme Nat og tog af det, han havde ved Haanden, til en Skjænk til sin Broder Esau:

14. To hundrede Gjeeder og tyve Bukke, to hundrede Faar og tyve Vædere,

15. Kameler, som gabe at die, og deres Føl, tredive; Røer fyrrethve og Æne ti, Åseninder tyve og ti Føl.

16. Og han antvordede dem under sine Tjeneres Haand, hver Hjord især, og sagde til sine Tjener: Gaaer for mig og gjører Rum imellem hver Hjord.

c. 33, 8.

17. Saa besøel han den Første og sagde: Naar Esau, min Broder, møder dig, og spørger dig og siger: Hvem hører du til, og hvor vil du reise hen, og hvem høre disse til, som (du driver) for dig?

18. da skal du sige: Jeg (tilhører) din Tjener Jakob, det er en Skjænk, sendt til min Herre, til Esau; og see, han (kommer) ogsaa efter os.

19. Og han besøel den Anden ligesaa, og den Tredie, og alle dem, som gif efter Hjordene, og sagde: Efter denne Maade skulle I sige til Esau, naar I møde ham.

20. Og I skulle ogsaa sige: See, din Tjener Jakob er bag os; thi han tænkte: Jeg vil forføne hans Ansigt med den Skjænk, den, som gaaer for mig, og siden see hans Ansigt; kansee han antager min Person.

v. 4.

21. Saa gif den Skjænk for ham, men han blev selv samme Nat i Leiren.

22. Og han stod op i samme Nat, og tog sine to Husfruer og sine to Tjeneste-

qvinde og sine ellsve Børn og gif over det Vædested Jakob.

23. Og han tog dem og lod dem drage over Væffen, og førte over, hvad som han havde.

24. Og Jakob blev tilbage for sig selv alene; og der brødes en Mand med ham, indtil det dagedes.

Jos. 12, 4.

25. Og der han saae, at han ikke kunde overvinde ham, da rørte han ved hans Hoftestaal; og Jakobs Hoftestaal gif af Led, idet han brødes med ham.

26. Og han sagde: Lad mig gaae, thi det dages; og han sagde: Jeg vil ikke lade dig gaae, uden du faaer velsignet mig.

27. Og han sagde til ham: Hvad er dit Navn? og han sagde: Jakob.

28. Og han sagde: Dit Navn skal ikke fremdeles kaldes (alene) Jakob, men Israael; thi du haver holdt dig fyrsteligen med Gud og med Menneker, og fik Overhaand.

c. 17, 5. 15; 35, 10.

29. Og Jakob spurgte og sagde: Kjære, kundgjør mig dit Navn; og han sagde: Hvi spørger du om mit Navn? og han velsignede ham der.

Dom. 13, 17. 18.

30. Og Jakob kaldte Stedets Navn Pnuel; thi (han sagde:) jeg haver seet Gud, Ansigt til Ansigt, og min Sjæl er frelst.

Ps. 80, 4.

31. Og der han kom forbi Pnuel, gif Solen op for ham, og han haltede paa sin Høfte.

32. Derfor æde ikke Israels Børn den Spændesene, som er paa Hoftestaaen, indtil denne Dag; thi han rørte Jakobs Hoftestaal paa Spændesenen.

33. Capitel.

Esau beegnes ydmuygeligen af Jakob og hans Husfruer og Børn, og tager hærigen imod Jakob, tager og imod hans Skjænk, 1-11. Jakob undskylder sig for at drage med Esau, de stilles ab, Jakob kommer til Sichoth, og siden til Sichem, 12-20.

Og Jakob opløstede sine Dine og saae, og see, Esau kom, og fire hundrede Mænd med ham; og han deelte Børnene til Lea og til Rachel og til begge Tjenesteqvindeerne.

c. 32, 6.

2. Og han satte Tjenesteqvindeerne og deres Børn først, og Lea og hendes Børn derefter, og Rachel og Joseph derefter.

3. Og han gif selv frem foran dem og bøiede sig til Jorden syv Gange, indtil han kom til sin Broder.

1 Sam. 20, 41-

4. Og Esau løb mod ham og tog ham i Favn, og saldt om hans Hals og kysede ham; og de græd.

2 Mos. 4, 27; 18. 7.

5. Og han opløstede sine Dine og saae Qvinderne og Børnene, og sagde: Hvo ere disse, som ere med dig? og han sagde: Det er de Børn, som Gud haver skienket din Tjener.

c. 48, 9.

6. Saa gif de Tjenesteqvinder frem, og deres Børn, og bøde sig.

7. Og Lea gif ogsaa frem, og hendes Børn, og bøde sig; og derefter gif Joseph og Rachel frem og bøde sig.

8. Og han sagde: Hvad vil du med al denne Hær, som jeg mødte? og han sagde: At jeg maa finde Naade for min Herres Dine.

9. Og Esau sagde: Jeg har Meget; min Broder, behold du, hvad dit er.

10. Og Jakob sagde: Nei Kjære, der som jeg nu haver fundet Naade for dig, da annam min Skjenk af min Haand; thi derfor saae jeg dit Ansigt, som naar man kunde see Guds Ansigt, og jeg behagede dig.

c. 47, 29. 2 Sam. 14, 17.

11. Kjære, tag min Betsignelse, som er bragt til dig; thi Gud skienkede mig den, og jeg haver aldeles nok; saa nødte han ham, og han tog det.

1 Sam. 25, 27; 30, 26.

12. Og (Esau) sagde: Lad os drage frem og vandre, og jeg vil vandre frem foran dig.

13. Og han sagde til ham: Min Herre ved, at Børnene ere svage, og der er Dvæg og nybære Kæer med mig; og dreve de dem een Dag (formeget), da døde alt Dvæget.

14. Min Herre reise nu frem for sin Tjeners Nafn; og jeg vil drive sagtelig, eftersom Hjorden kan gaar, der er for mig, og Børnene kunne gaar, indtil at jeg kommer til min Herre, til Seir.

15. Og Esau sagde: Kjære, jeg vil lade blive hos dig af det Folk, som er med mig; og han sagde: Hvortil er dette (behov)? lad mig (ifkun) finde Naade for min Herres Dine.

c. 30, 27; 34, 11. Ruth 2, 13.

16. Saa drog Esau samme Dag tilbage ad sin Bei til Seir.

17. Og Jakob drog til Suchoth, og byggede sig et Huus og gjorde Hytter til sit Dvæg; derfor kaldte han Stedets Navn Suchoth.

18. Og Jakob kom lykkelig til den Stad Sichem, som er i det Land Canaan, der

han kom af Paddan-Aram; og slog Veir mod Staden.

19. Og han kjøbte det Stykke Ager, paa hvilket han havde slaget sit Paulun, af Hemors Sønners Haand, (som var) Sichems Fader, for hundrede Penninge.

Jos. 24, 23. Jos 42, 11.

20. Og han satte der et Alter og kaldte det: Gud (er) Israels Gud.

c. 12, 8.

34. Capitel.

Dina, Jakobs Datter, besøger Landets Døttre, skjændes af Sichem, begjæres af ham til Ægte, loves med det Billaar, at han skulde lade sig og Sine omstjære, 1-17. Sichem overtaler de Sichemiter til at lade sig omstjære tilligemed ham; de ihjelslaaes alle af Jakobs Sønner; Jakob straffer disse, 18-31.

Og Dina, Leas Datter, som hun havde født Jakob, gif ud for at see paa Landets Døttre.

c. 30, 21.

2. Og Sichem, Hemors, den Hevitors, Landsherrens Søn, saae hende, og han tog hende, og laae hos hende, og frænkede hende.

3. Og hans Hjerter hængte ved Dina, Jakobs Datter; og han havde Pigen kjær og talede kjærligen med Pigen.

c. 50, 21.

4. Og Sichem talede til sin Fader Hemor og sagde: Tag mig denne unge Pige til Hustru.

Dom. 14, 2. 3.

5. Og Jakob havde hørt, at han havde skjændet Dina, hans Datter; og hans Sønner vare med hans Fæ paa Marcken, og Jakob taug, indtil de kom.

6. Og Hemor, Sichems Fader, gif ud til Jakob, at tale med ham.

7. Og Jakobs Sønner kom af Marken, der de det hørte, og Mændene bleve fortrydelige derover og saare vrede; thi han havde gjort en Daarlighed mod Israel, at ligge hos Jakobs Datter, og saaledes burde ikke stee.

5 Mos. 22, 21.

8. Da talede Hemor med dem og sagde: Sichems, min Søn, Hjerter haver Lyft til eders Datter; Kjære, giver ham hende til Hustru,

9. og gjør Svogerskab med os; giver os eders Døttre, og tager eder vore Døttre.

10. Og I skulle boe hos os, og Landet skal være (aabent) for eders Nafn; boer og handler derudi, og erhverver eder Egen- dom derudi.

c. 47, 6.

11. Og Sichem sagde til hendes Fader og til hendes Brødre: Lader mig finde

Maade for eders Dine, og jeg vil give, hvad I ville sige til mig. c. 30, 27; 33, 15.

12. Begjærer saare meget af mig til Morgengave og Stjent, og jeg vil give, efter som I sige mig; og giver mig Pigen til Hustru. Marc. 6, 22.

13. Da svarede Jakobs Sønner Sichern og hans Fader Hemor svigagtigen, og talede (med dem), fordi han havde skjændet Dina, deres Søster.

14. Og de sagde til dem: Vi kunne ikke gjøre denne Gjerning at give vor Søster en Mand, som haver Forhud; thi det er os en Haanhed.

15. Dog ville vi være eder til Villie i dette, dersom I ville blive som vi, at lade omstjære hos eder alt Mandkjøn.

16. Og vi ville give eder vore Døttre og tage os eders Døttre, og hvo hos eder, og vi ville være eet Folk.

17. Men dersom I ikke ville høre os, at omstjæres, da ville vi tage vor Datter og drage bort.

18. Og deres Tale behagede Hemor og Sichern, Hemors Søn.

19. Og den unge Karl tøvede ikke at gjøre denne Gjerning, thi han havde Lyft til Jakobs Datter; og han var æret fremfor alt sin Faders Huus. c. 29, 20; 37, 3.

20. Saa kom Hemor og Sichern, hans Søn, til deres Stadsport, og talede til deres Bymænd og sagde:

21. Disse Mænd ere fredsommelige hos os, og ville hvo i Landet og handle derudi; og se, Landet er vidt nok for dem; vi ville tage os deres Døttre til Hustruer og give dem vore Døttre.

22. Dog i saa Maade ville Mændene være os til Villie, at hvo hos os, at være eet Folk (med os), om vi ville omstjære alt Mandkjøn iblandt os, ligesom de ere omstjaarne.

23. Deres Fæ og deres Guds og alle deres Bæster blive de ikke vore? ifkni at vi ere dem til Villie, da ville de hvo hos os.

24. Og de adløde Hemor og hans Søn, Sichern, alle de, som gif ud af hans Stadsport; og alt Mandkjøn lod sig omstjære, Alle, som gif ud af hans Stadsport.

25. Og det skede paa den tredie Dag, der de havde Smerter, da toge de to Jakobs Sønner, Simeon og Levi, Dinas Brødre, hver sit Sværd, og kom i Staden tryggeligen; og de sloge alt Mandkjøn ihjel.

c. 49, 5. 6.

26. Og de sloge Hemor og hans Søn Sichern ihjel med skarpe Sværd, og toge Dina af Sicherns Huus og gif bort.

27. Saa kom Jakobs Sønner over de Ihjelslagne og røvede Staden, fordi de havde skjændet deres Søster.

28. Deres Dvæg og deres Dren og deres Afener, baade hvad der var i Staden, og hvad der var paa Marken, toge de.

29. Og al deres Formue og alle deres Børn og deres Qvinder fangede de og røvede; ja og alt det, som var i Huset.

30. Da sagde Jakob til Simeon og Levi: I have forstyrret mig, idet I gjorde mig stinkende for dette Lands Indbyggere, for Cananiten og Pheresiten; og jeg er en liden Hob, og de kunne samle sig imod mig og slaæ mig, og jeg maatte ødelægges, jeg og mit Huus. 2 Mos. 5, 21. 1 Sam. 13, 4.

31. Og de sagde: Mon han skulde handle med vor Søster som med en Stjæge?

35. Capitel.

Gud befaler Jakob at bygge et Alter i Bethel, Jakob renser sit Folk og Huus, og fuld- kommer sit Løfte; Debora, Rebekkas Amme, dør; Gud aabenbares atter for ham, 1-15. Rachel føder Benjamin og dør, 16-21. Ruben gaaer ind til Bilha; Jakobs tolv Sønner opregnes, han kommer til sin Fader i Hebron; Isak dør 180 Aar gammel, 22-29.

Og Gud sagde til Jakob: Gjør dig rede, far op til Bethel og bliv der, og byg den Gud der et Alter, som aabenbares for dig, der du flyede for din Broders Esaus Ansigt. c. 28, 13; 31, 13.

2. Da sagde Jakob til sit Huus og til Alle, som vare med ham: Bortkaster de Fremmedes Guder, som ere iblandt eder, og renser eder, og omstifter eders Klæder.

3os. 24, 23. 1 Sam. 7, 3. Ef. 2, 20.

3. Og lader os gjøre os rede og drage op til Bethel; og jeg vil der gjøre den Gud et Alter, som hørte mig paa min Nøds Dag og haver været med mig paa Veien, som jeg haver vandret. c. 28, 20.

4. Saa gave de Jakob alle de Fremmedes Guder, som vare i deres Hænder, og Ringene, som vare i deres Dren; og Jakob skjulte dem under Egen, som var hos Sichern.

5. Saa reisste de, og Guds Rædsel var over de Stæder, som laæ rundt omkring dem, at de ikke forfulgte Jakobs Sønner.

2 Kron. 14, 14; 17, 10.

6. Og Jakob kom til Eus, som er i

Canaans Land, det er Bethel, han og alt Folket, som var med ham. c. 28, 19.

7. Og han byggede der et Alter og kaldte det Sted El-Bethel, fordi Gud var aabenbaret der for ham, da han flyede for sin Broder. c. 13, 3.

8. Og Debora, Rebekkas Aunne, døde og blev begravet nedefor Bethel, under Egen; og han kaldte dens Navn Graads=Ceg. c. 24, 59. 1 Krøn. 10, 12.

9. Og Gud aabenbarede sig atter for Jakob, der han var kommen af Paddan-Aram, og velsignede ham.

10. Og Gud sagde til ham: Dit Navn er Jakob; dit Navn skal ikke ydermere kaldes Jakob, men Israhel skal være dit Navn; og han kaldte hans Navn Israhel. c. 32, 28. 1 Kong. 18, 31.

11. Og Gud sagde til ham: Jeg er den almægtige Gud, vær frugtbar og former dig, Folk og Folkes Hob skulle vorde af dig, og Konger skulle udfomme af dine Kvænder. c. 1, 22. 28; 8, 17; 48, 4.

12. Og det Land, som jeg haver givet Abraham og Isak, det vil jeg give dig, og jeg vil give din Sæd Landet efter dig.

13. Og Gud foer op fra ham, fra det Sted, hvor han talede med ham. c. 17, 22.

14. Saa opreiste Jakob et Kjendetegn paa det Sted, hvor han talede med ham, et Kjendetegn af Steen, og øste Drifoffer derpaa, og overøste det med Olie. c. 28, 18.

15. Og Jakob kaldte det Steds Navn, der, hvor Gud talede med ham, Bethel. c. 28, 19.

16. Og de reiste fra Bethel, og der de vare endnu ikkun en Bymark fra Ephrath, da fødte Rachel; og det gif hende haarde=ligen, der hun fødte.

17. Og det stede, der det gif hende haarde=ligen, da hun fødte, at Bordenmoderen sagde til hende: Frygt ikke; thi denne Søn skal du ogsaa have. 1 Sam. 4, 20.

18. Og det stede, der hendes Sjæl foer ud, thi hun døde, da kaldte hun hans Navn Benoni; men hans Fader kaldte ham Ben-jamin.

19. Saa døde Rachel og blev begravet paa Veien til Ephrath, det er Bethlehem. c. 48, 7.

20. Og Jakob satte et Kjendetegn over hendes Grav; dette er Rachels Gravs Kjendetegn indtil denne Dag.

21. Og Israhel reiste (derfra) og udslog sit Paulum paa hiin Side det Taarn Eder. Mich. 4, 8.

22. Og det hændte sig, der Israhel boede i det samme Land, da gif Ruben hen og laae hos Bilha, sin Faders Medhustru; og Israhel hørte det. Og Jakob havde tolv Sønner. c. 49, 4.

1 Krøn. 5, 1. 3 Mos. 18, 8. 1 Mos. 42, 13.

23. (Disse vare) Leas Sønner: Jakobs Førstefødte, Ruben, og Simeon og Levi og Juda og Isaschar og Sebulon. c. 29, 32 fg. 2 Mos. 1, 2.

24. Rachels Sønner vare: Joseph og Benjamin. c. 30, 23. 24; 35, 16-18.

25. Og Bilhas, Rachels Piges, Sønner vare: Dan og Naphthali. c. 30, 5 fg.

26. Og Silpas, Leas Piges, Sønner vare: Gad og Aser; disse ere Jakobs Sønner, som han bleve fødte i Paddan-Aram. c. 30, 9 fg.

27. Og Jakob kom til sin Fader Israhel i Mamre, udi Kirjath-Arba, det er Hebron, der, hvor Abraham og Isak havde været Fremmede. c. 14, 13; 17, 8; 37, 1.

28. Og Isak blev hundrede Aar og fiir=sindstyve Aar gammel.

29. Og Isak opgav Anden og døde, og blev samlet til sine Folk, gammel og mæt af Dage; og Esau og Jakob, hans Sønner, begrove ham. c. 25, 8, 17; 50, 12, 13.

36. Capitel.

Esau haver mange Hustruer og Børn og meget Gods, drager fra sin Broder og boer paa Seirs Bjerg, 1-9. Esaus Aftom beskrives udførligere, 10-19. Seirs Aftom, som var Esaus Svoger, 20-30. Konger og Fyrster i Edom, 31-43.

Og disse ere Esaus Slægter; han er Edom. c. 25, 30.

2. Esau tog sine Hustruer af Canaans Døttre: Uda, Elons, den Hethiters, Datter, og Oholibama, Anas Datter, Zibeons, den Hebiters, (Sons) Datter, v. 24. c. 26, 34.

3. og Basmat, Ismaels Datter, Nebajoths Søster. c. 28, 9.

4. Og Uda fødte Esau Eliphas, og Basmat fødte Reuel.

5. Og Oholibama fødte Zens og Zaelam og Korah; disse ere Esaus Sønner, som fødtes ham i Canaans Land.

6. Og Esau tog sine Hustruer og sine Sønner og sine Døttre, og alle de Sjæle, (han havde) i sit Huus, og sit Fæ og alle sine Væster, og alt det Gods, som han havde forhvervet i Canaans Land, og foer til et (andet) Land fra Jakobs, sin Broders, Ansigt.

7. Thi deres Guds var saa meget, at de kunde ikke boe tilfammen; og det Land, som de vare fremmiede udi, kunde ikke bære dem for deres Fæes Skyld. c. 13. 6; 26. 14.

8. Saa boede Esau paa det Bjerg Seir; Esau han er Edom. 3of. 24. 4.

9. Og disse ere Esaus Slægter, Edomiternes Fader, paa det Bjerg Seir. 1 Kron. 1. 35.

10. Disse ere Esaus Sønners Navne: Eliphas, Abas, Esaus Hustru, Søn; Reuel, Basmat, Esaus Hustru, Søn.

11. Og disse vare Eliphas Søner: Theman, Omar, Zepho og Gaetam og Kenas.

12. Og Thimna var Eliphas, Esaus Søn, Medhustru, og hun fødte Eliphas Amalek; disse ere Abas, Esaus Hustrues, Søner. v. 22.

13. Og disse ere Reuels Søner: Nathath og Serah, Samma og Misja; disse ere Basmat, Esaus Hustrues, Søner.

14. Og disse vare Dholibamas Søner, som var Anas Datter, Zibeons (Søn) Datter, Esaus Hustru; og hun fødte Esau Zeus og Jaclam og Korah.

15. Disse ere Fyrsterne iblandt Esaus Søner: Eliphas, Esaus Førstefødtes, Søner: den Fyrste Theman, den Fyrste Omar, den Fyrste Zepho, den Fyrste Kenas,

16. den Fyrste Korah, den Fyrste Gaetam, den Fyrste Amalek; disse ere Fyrsterne af Eliphas i det Land Edom, disse vare Abas Søner.

17. Og disse ere Reuels, Esaus Søn, Søner: den Fyrste Nathath, den Fyrste Serah, den Fyrste Samma, den Fyrste Misja; disse Fyrster (komme af) Reuel i Edoms Land; disse ere Basmat, Esaus Hustrues, Søner.

18. Og disse ere Dholibamas, Esaus Hustrues, Søner: den Fyrste Zeus, den Fyrste Jaclam, den Fyrste Korah; disse Fyrster (komme af) Dholibama, Anas Datter, Esaus Hustru.

19. Disse ere Esaus Søner, og disse deres Fyrster; han er Edom.

20. Disse ere Seirs, den Horiters, Søner, som boede i Landet: Lotan og Sobal og Zibeon og Ana, 1 Kron. 1. 38.

21. og Dison og Ezer og Disan; disse ere Horiternes Fyrster, Seirs Søner, i det Land Edom.

22. Og Lotans Søner vare Hori og Heman, og Lotans Søster var Thimna.

23. Og disse vare Sobals Søner: Alvan og Manahat og Ebal, Sepho og Dnam.

24. Og disse ere Zibeons Søner: baade Aja og Ana; han, Ana, var den, som fandt Muler i Ørken, der han vogtede sin Faders Zibeons Afener.

25. Og disse vare Anas Børn: Dison, og Dholibama var Anas Datter.

26. Og disse vare Disons Søner: Hemandan og Esban og Zithran og Cheran.

27. Disse vare Ezers Søner: Bilhan og Saavan og Aftan.

28. Disse vare Disans Søner: Uz og Aran.

29. Disse vare Horiternes Fyrster: den Fyrste Lotan, den Fyrste Sobal, den Fyrste Zibeon, den Fyrste Ana,

30. den Fyrste Dison, den Fyrste Ezer, den Fyrste Disan; disse vare de Horiters Fyrster, (som regnedes) iblandt deres Fyrster i Seirs Land.

31. Og disse ere de Konger, som regjerede i Edoms Land, førend der regjerede en Konge over Israels Børn, 1 Kron. 1. 43.

32. nemlig: Bela, Beors Søn, var Konge i Edom, og hans Stads Navn var Dinhaba.

33. Og Bela døde, og Jobab, Serahs Søn af Bozra, blev Konge i hans Sted.

34. Og Jobab døde, og Husam af Themanitens Land blev Konge i hans Sted.

35. Og Husam døde, og Hadad, Bedads Søn, blev Konge i hans Sted, som slog Midianiterne paa Moabs Mark, og hans Stads Navn var Avith.

36. Og Hadad døde, og Samla af Masrefa blev Konge i hans Sted.

37. Og Samla døde, og Saul af Rechoboth hos Floden blev Konge i hans Sted. c. 10. 11.

38. Og Saul døde, og Baal-Hanon, Achbors Søn, blev Konge i hans Sted. 1 Kron. 1. 49.

39. Og Baal-Hanon, Achbors Søn, døde, og Hadar blev Konge i hans Sted, og hans Stads Navn var Pau, og hans Hustrues Navn var Mehetabel, Matreds Datter, som var Mesafabs Datter.

40. Og disse vare Fyrsternes Navne, (som komme af) Esau, i deres Slægter, i deres Stæder, ved deres Navne: den Fyrste Thimna, den Fyrste Alva, den Fyrste Zetheth,

41. den Fyrste Dholibama, den Fyrste Ela, den Fyrste Pinon,

42. den Fyrste Kenas, den Fyrste The-
man, den Fyrste Mibzar,

43. den Fyrste Magdiel, den Fyrste
Bram; disse ere Fyrsterne i Edom, efter
som de boede i deres eget Land. Denne
Efan er Fader til Edomiterne.

37. Capitel.

Joseph elstes af sin Fader, habes af sine Brø-
dre, drømmer om sin tilkommende Herlighed,
1-11. Joseph sendes til sine Brødre af sin Fa-
der, de ville slaae ham ihjel, kaste ham i en
Grav, sælge ham til Sæmæliterne, 12-28. Ru-
ben sørger for ham, Jakob mener, han var reven
ihjel, han sælges til Potiphar i Ægypten, 29-36.

Og Jakob boede i det Land, som hans
Fader havde været fremmed udi, som
var i det Land Canaan. c. 35, 27. Ebr. 11, 9.

2. Disse ere Jakobs Slægter: Joseph
var sytten Aar gammel, der han vogtede
Dvæg med sine Brødre, og den unge
Dreng var hos Bilhas Sønner og hos
Silpas Sønner, hans Faders Husfruers
Børn; og Joseph førte deres onde Rygte
for deres Fader.

3. Og Israæl elskede Joseph fremfor alle
sine Sønner, fordi han aflede ham i Al-
derdommen, og gjorde ham en Kjortel af
adskillige Farver.

4. Der hans Brødre saae, at deres Fa-
der elskede ham mere end alle hans Brødre,
da fik de Had til ham og kunde ikke tale
fredeligen til ham. Ap. G. 7, 9.

5. Og Joseph drømte en Drøm og for-
kyndte sine Brødre den; da fik de end større
Had til ham.

6. Den han sagde til dem: Kjære, hører
denne Drøm, som jeg haver drømt.

7. See, vi bandt Neg midt paa Marken,
og see, mit Neg reiste sig op, og stod og
saa; og see, eders Neg stode omkring og
bøiede sig for mit Neg. c. 43, 27.

8. Da sagde hans Brødre til ham:
Skulde du visseiligen regjere over os? eller
skulde du visseiligen herske over os? saa fik
de end mere Had til ham for hans Drøm-
me og for hans Tale.

9. Og han drømte endnu en anden Drøm,
og han fortalte sine Brødre den og sagde:
See, jeg drømte endnu en Drøm, og see,
Solen og Maanen og elleve Stjerner bøiede
sig for mig.

10. Og der han fortalte det til sin Fader
og til sine Brødre, da straffede hans Fa-
der ham og sagde til ham: Hvad er denne
for en Drøm, den du drømte? mon jeg og

din Moder og dine Brødre skulde visseli-
gen komme, at bøie os for dig til Jorden?

11. Og hans Brødre bleve avindsyge
paa ham; men hans Fader bevarede den
Tale. Enc. 2, 19. 51.

12. Og hans Brødre gif at vogte deres
Faders Dvæg i Sichem.

13. Og Israæl sagde til Joseph: Vogte
ikke dine Brødre Dvæg i Sichem? gaf, og
jeg vil sende dig til dem; og han sagde til
ham: See, jeg (er rede).

14. Og han sagde til ham: Kjære, gaf,
see, om det gaaer vel med dine Brødre og
vel med Dvæget, og siig mig Svar igjen;
saa sendte han ham af den Dal Hebron,
og han kom til Sichem.

15. Da mødte en Mand ham, og see,
han vankede hid og did paa Marken, og
Manden spurgte ham og sagde: Hvad le-
der du efter?

16. Og han sagde: Jeg leder efter mine
Brødre; Kjære, giv mig tilkjende, hvor de
vogte (Dvæg).

17. Og Manden sagde: De drog herfra,
thi jeg hørte dem sige: Lader os gaae til
Dothan; saa gif Joseph efter sine Brødre
og fandt dem i Dothan.

18. Der de saae ham langt fra, og før
han kom nær til dem, da lagde de Raad op
mod ham, at slaae ham ihjel.

Bj. 41, 6. Matth. 26, 4.

19. Og de sagde, den Ene til den Anden:
See, denne Drømmemester kommer.

20. Og nu, gaaer og lader os ihjelslaae
ham og kaste ham i en af Gravene, og
sige: Et ondt Dyr haver ædet ham, saa
ville vi see, hvad hans Drømme blive til.

Matth. 21, 38.

21. Der Ruben det hørte, friede han ham
af deres Hænder og sagde: Lader os ikke
slaae ham ihjel. c. 42, 22.

22. Og Ruben sagde til dem: Uldøser ikke
Blod; kaster ham i denne Grav, som er i
Ørten, og lægger ikke Haand paa ham; thi
han vilde frie ham af deres Haand og føre
ham tilbage til sin Fader.

23. Og det skede, der Joseph kom til sine
Brødre, da afførte de Joseph hans Kjor-
tel, som var af adskillige Farver, som han
havde paa sig.

24. Og de toge ham og kastede ham i
Graven; og Graven var tom, intet Vand
var i den.

25. Saa satte de sig til at æde Brød, og
de løftede deres Dine op og saae, og see,

en reisende Hob Ismaeliter kom fra Gilead; og deres Kameler bære Urter og Balsam og Ladanum, og de gif, for at drage ned til Ægypten.

26. Da sagde Juda til sine Brødre: Hvad gavner det, om vi ihjelslaae vor Broder og dølge hans Blod?

27. Kommer, og lader os sælge de Ismaeliter ham, at vor Haand skal ikke være paa ham, thi han er vor Broder, vort Kjøb; saa adløde hans Brødre ham.

28. Og de midianitiske Mænd, som vare Kjøbmænd, reiste frem; og de drog og toge Joseph op af Graven, og de solgte Joseph til Ismaeliterne for tyve Sekel Sølv; og disse førte Joseph til Ægypten.

c. 39, 1. Ps. 105, 17. Ap. G. 7, 9.

29. Og Ruben kom til Graven igjen, og see, Joseph var ikke i Graven; og han rev sine Klæder.

c. 44, 13. 1 Kong. 21, 27. Ef. 37, 1.

30. Og han kom tilbage til sine Brødre og sagde: Drenge er ikke der, og jeg, hvor vil jeg gaae?

31. Og de toge Josephs Kjortel, og slagtede en Gjedebuk, og dyppede Kjortelen i Blødet.

32. Og de sendte den Kjortel af adskillige Farver, og lode den komme til deres Fader og sagde: Denne have vi fundet; Kjære, see, om det er din Søns Kjortel, eller ei.

33. Og han kjendte den og sagde: Det er min Søns Kjortel, et ondt Dyr haver ædet ham; Joseph er visseligen revet (ihjel).

c. 44, 28.

34. Og Jakob rev sine Klæder, og lagde en Sæk om sine Lender, og sørgede for sin Søn lang Tid.

Jos. 7, 6. Ezer. 9, 3. Job 1, 20.

35. Og alle hans Sønner og alle hans Døtre lagde sig efter at trøste ham, men han vilde ikke lade sig trøste, og sagde: Jeg maa sørgende fare ned til min Søn i Graven! og hans Fader begraved ham.

Jer. 31, 15.

36. Og Midianiterne solgte ham i Ægypten til Potiphar, Pharao's Betjent og Arigsoverste.

v. 28.

38. Capitel.

Juda tager sig en Hustru, som søder ham tre Sønner; den ældste faaer en Hustru ved Navn Thamar; Herren slaar ham ihjel, for han var ond; den anden tager hende, gjør ilde for Herren og dræbes af ham, 1-10. Juda lover Thamar sin yngste Søn, holder ikke sit Ord, besøger hende, vidende om, at hun var hans Søns Hustru, avler med hende Perez og Serah, 11-30. Og det hændte sig til den Tid, at Juda drog ned fra sine Brødre og holdt sig

til en Mand, en Odollamiter, og hans Navn var Hira.

2. Og der saae Juda en cananitisk Mands Datter, og hans Navn var Sua; og han tog hende og gif ind til hende.

3. Og hun undfik og fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Er.

c. 46, 12 fs.

4. Og hun undfik atter og fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Dnan.

5. Og hun blev endnu ved og fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Sela; og han var i Chesib, der hun fødte ham.

6. Og Juda tog sin førstefødte (Søn) Er en Hustru, og hendes Navn var Thamar.

7. Men Er, Judas Førstefødte, var ond for Herrens Dine, og Herren slog ham ihjel.

4 Mos. 26, 19.

8. Da sagde Juda til Dnan: Gak til din Broders Hustru, og tag hende tilægte i din Broders Sted, og opvæk din Broder Sæd.

5 Mos. 25, 5. Matth. 22, 24.

9. Og Dnan forstod, at Sæden skulde ikke høre ham til; og det skede, der han gif til sin Broders Hustru, da fordærvede han den paa Jorden, for ikke at give sin Broder Sæd.

10. Og det var ondt for Herrens Dine, som han gjorde, og han slog ogsaa ham ihjel.

11. Da sagde Juda til Thamar, sin Sønneqvinde: Bliv en Enke i din Faders Huus, indtil Sela, min Søn, bliver stor; thi han sagde: Alt ikke ogsaa han skal døe, som hans Brødre; saa gif Thamar og blev (Enke) i hendes Faders Huus.

12. Der mange Dage vare forløbne, da døde Suas Datter, Judas Hustru, og efterat Juda var trøstet, gif han op til dem, som klippede hans Hjord, han og Hira, hans Ven, den Odollamiter, til Thimna.

13. Da blev det Thamar tilkjendegivet og sagt: See, din Svigersfader gaar op til Thimna, at klippe sin Hjord.

14. Da lagde hun sine Enkellæder af sig, og skjulte sig med et Slør, og bedækkede sig, og satte sig for Døren til de to Kilder, som ere paa Veien til Thimna; thi hun saae, at Sela var bleven stor, og hun blev ham ikke givet til Hustru.

15. Der Juda saae hende, tænkte han, at det havde været en Skjæde, fordi hun havde skjult sit Ansigt.

16. Og han holdt sig til hende ved Veien og sagde: Velan, Kjære, lad mig komme til dig; thi han vidste ikke, at det var hans

Søns Hustru; og hun sagde: Hvad vil du give mig, at du maa komme til mig.

3 Mos. 18, 15; 20, 12.

17. Og han sagde: Jeg vil sende et Gjedekid af Hjorden; og hun sagde: Derfor du vil give mig Pant, indtil at du sender mig det.

18. Og han sagde: Hvad for Pant er det, jeg skal give dig? og hun sagde: Dit Signet og din Næseklud og din Kjepe, som du haver i din Haand; saa gav han hende det og gif til hende, og hun undfik af ham.

19. Saa stod hun op og gif, og lagde sit Slør af sig og førte sig i sine Enkelæder. 20. Og Juda sendte det Gjedekid ved sin Ven, den Odoollamiter, at han skulde tage Pantet af Ovindens Haand, og han fandt hende ikke.

21. Da spurgte han Mændene ad paa hendes Sted og sagde: Hvor er den Skjæge, hun (som sad) ved de to Kilder hos Beien? og de sagde: Paa dette Sted har ingen Skjæge været.

22. Og han kom igjen til Juda og sagde: Jeg fandt hende ikke, og tilmed sagde Folkene paa samme Sted: Paa dette (Sted) har ingen Skjæge været.

23. Da sagde Juda: Hun beholde det, paa det vi skulle ikke bestjæmmes; see, jeg haver sendt dette Kid, og du, du fandt hende ikke.

24. Og det skede henved tre Maaneder derefter, da blev det Juda tilkjendegivet, saa der sagdes: Thamar, din Søns Hustru, haver bedrevet Hor, og see, hun har ogsaa undfanget i Horeri; og Juda sagde: Fører hende ud, og hun skal brændes.

25. Hun blev udført, og hun sendte til sin Svigerfader, sigende: Ved den Mand har jeg undfanget, som dette hører til; og hun sagde: Kjære, see, hvem dette Signet og denne Næseklud og denne Kjepe tilhører.

26. Og Juda kjendte det og sagde: Hun er retfærdigere end jeg; thi (det er sket) derfor, at jeg gav hende ikke min Søn Sela; og han kjendte hende ikke ydermere.

27. Og det skede, den Tid hun skulde føde, see, da vare Tvillinge i hendes Liv.

1 Kron. 2, 4. Matth. 1, 3.

28. Og det skede, der hun fødte, stak (den ene) en Haand frem; da tog Jordemoderen den og bandt en rød (Traad) om hans Haand, sigende: Denne kommer først ud.

29. Og det skede, der han tog sin Haand tilbage, see, da kom hans Broder ud, og hun sagde: Hvi sønderrev du? for din Skyld (er sket) en Sønderrivelse; og man kaldte hans Navn Perez.

30. Og siden kom hans Broder frem, som havde den røde Traad om sin Haand; og man kaldte hans Navn Serah.

39. Capitel.

Joseph tjener Potiphar, Herren er med ham; Potiphar sætter ham over alt sit Huus, 1-6. Hans Hustru frister Joseph til Uæderlighed, kan ei overtale ham, bestylder ham falskeligen for sin Mand, 7-18. Han kaster ham i Fængsel, men Herren er ogsaa her med ham, 19-23.

Og Joseph var ført ned i Ægypten, og Potiphar, Pharaos Betjent, Krigsøversten, en ægyptisk Mand, købte ham af Ismaeliterne, som havde ført ham did ned.

c. 37, 28. Ps. 105, 17.

2. Og Herren var med Joseph, at han blev en lykkelig Mand, og han var i sin Herres, den Ægypters, Huus.

Ap. G. 7, 9.

3. Og hans Herre saae, at Herren var med ham; thi alt det, han gjorde, lod Herren lykkes formedelsk hans Haand.

c. 21, 22.

4. Og Joseph fandt Naade for hans Dine og tjente ham; og han satte ham over sit Huus, og alt det, han havde, gav han i hans Haand.

5. Og det skede fra den Tid, han havde sat ham over sit Huus og over alt det, han havde, da velsignede Herren den Ægypters Huus for Josephs Skyld; og der var Herrens Velsignelse i alt det, han havde, i Huset og paa Marken.

c. 30, 27.

6. Og han lod Alting, som han havde, i Josephs Haand, og han agtede paa Intet med ham, uden paa Mad, som han aad. Og Joseph var deilig af Stikkelse og deilig af Udseende.

2 Sam. 14, 25.

7. Og det hændte sig, efter dette var sket, at hans Herres Hustru kastede sine Dine til Joseph og sagde: Lig hos mig.

8. Men han vægrede sig og sagde til sin Herres Hustru: See, min Herre agter paa Intet med mig, hvad i Huset er; og Alt, hvad han haver, haver han givet i min Haand.

9. Ingen er fornemmere i dette Huus end jeg, og han formener Intet for mig, uden dig, idet du er hans Hustru; og hvortledes skal jeg gjøre denne store Ondskab og synde imod Gud?

10. Og det skede, da hun talede til Joseph Dag efter Dag, lod han hende dog ikke, at ligge hos hende eller at være med hende.

Dom. 16, 16.

11. Og det hændte sig paa en Dag, der han kom i Huset, at gjøre sin Gjerning, og der var ingen af Husets Mænd der i Huset,

12. da tog hun ham fat ved hans Klædebon og sagde: Lig hos mig; men han forlod sit Klædebon i hendes Haand, og flyede og gik ud, udenfor.

13. Og det skede, da hun saae, at han forlod sit Klædebon i hendes Haand og flyede udenfor,

14. da kaldte hun ad hendes Huusfolk og sagde til dem, sigende: Seer, han haver ført os en ebraisk Mand paa, at gjøre os tilskamme; han kom ind til mig, at ligge hos mig, men jeg kaldte med høi Røst.

15. Og det skede, der han hørte, at jeg opløstede min Røst og kaldte, da forlod han sit Klædebon hos mig og flyede, og gik ud, udenfor.

16. Og hun lod ligge hans Klædebon hos sig, indtil hans Herre kom hjem.

17. Og hun talede til ham lige de samme Ord og sagde: Den ebraiske Tjener kom til mig, som du haver ført os paa, at gjøre mig tilskamme.

18. Og det skede, der jeg opløstede min Røst og kaldte, da forlod han sit Klædebon hos mig og flyede udenfor.

19. Og det skede, der hans Herre hørte sin Hustrues Ord, som hun talede til ham, sigende: Efter disse Ord haver din Tjener gjort mod mig, da blev han meget vred.

20. Da tog Josephs Herre ham og kastede ham i Fængslets Huus, et Sted, hvor Kongens Fanger (laae) bundne; og han var der i Fængslets Huus.

Ps. 105, 18.

21. Men Herren var med Joseph, og bødte Misfandhed til ham, og gav ham Raade hos Fængslets Husets Forstander.

Ap. G. 7, 9. 10. 1 Mos. 39, 4.

22. Og Fængslets Husets Forstander gav alle Fanger, som vare i Fængslets Huus, i Josephs Haand; og alt det, som man (burde) gjøre der, det gjorde han.

23. (Thi) Forstanderen for Fængslets Huus gav ikke Aft paa nogen Ting, som var i hans Haand, fordi Herren var med ham; og det, som han gjorde, gav Herren Ryske til.

Ps. 1, 3.

40. Capitel.

Pharaos Mundstjent og Bager kastes i Fængsel, Joseph betjener dem, 1-5. De drømme hver sin Drøm, Joseph udlægger deres Drømme, begjærer af Mundstjenten, han vilde tænke paa ham, 6-19. Deres Drømme opfyldes; Mundstjenten glemmer Joseph, 20-23.

Og det hændte sig derefter, at Kongen af Ægyptens Mundstjent og Bager synede mod deres Herre, Kongen af Ægypten.

2. Og Pharaos blev vred paa begge sine Betjente, paa den øverste Mundstjent og den øverste Bager.

3. Og han satte dem i Forvaring i Krigsøverstens Huus, i Fængslets Huus, paa det Sted, hvor Joseph var bunden.

c. 39, 20.

4. Og Krigsøverstens bestikkede Joseph at være med dem, og han betjente dem; og de vare nogle Dage i Forvaring.

5. Og de drømte begge en Drøm, hver sin Drøm i een Nat, hver efter sin Drøms Udtydning, Kongen af Ægyptens Mundstjent og Bager, som vare bundne i Fængslets Huus.

6. Og Joseph kom til dem om Morgenen og saae dem; og see, de vare bedrøvede.

7. Og han spurgte Pharaos Betjente ad, som vare med ham i Forvaring i hans Herres Huus, og sagde: Hvi see I saa ilde ud idag?

8. Og de sagde til ham: Vi drømte en Drøm, og her er Ingen, som kan udtyde den. Og Joseph sagde til dem: Hører ikke Udtydninger Gud til? fortæller mig det dog!

c. 41, 16.

9. Da fortalte den øverste Mundstjent Joseph sin Drøm og sagde til ham: Iddet jeg drømte, see, da var et Viintræ for mig.

10. Og paa Viintræet vare tre Øviske, og det var som blomstrende, og dets Blomster fremkom, (ja) Druerne derpaa fik modne Bær.

11. Og Pharaos Bæger var i min Haand, og jeg tog Druer og trykkede dem i Pharaos Bæger, og gav Pharaos Bæger et i Haanden.

12. Da sagde Joseph til ham: Denne er Udtydningen derpaa: De tre Viinqviste ere tre Dage.

13. Om tre Dage skal Pharaos oplæse dit Navn og sætte dig i dit Sted igjen, at du skal give Pharaos Bæger i hans Haand, efter den forrige Viis, der du var hans Mundstjent.

14. Men tænk paa mig hos dig, naar det gaaer dig vel, og gjør da Misfandhed

mod mig, at du paaminder Pharao om mig, at han tager mig ud af dette Huus.

Reb. 5, 19; 13, 31.

15. Thi jeg er hemmeligen stjaalen af de Ebræers Land; dertil haver jeg og her ikke gjort Noget, at de have sat mig ind i Huuslen.

c. 37, 28.

16. Og der den øverste Bager saae, at han havde udtydet det vel, da sagde han til Joseph: Jeg drømte ogsaa, og see, der vare tre hvide Kurve paa mit Hoved.

17. Og i den øverste Kurb var af allehaande Mad, Bagværk til Pharao; og Fuglene aade det af Kurven paa mit Hoved.

18. Da svarede Joseph og sagde: Det er Udtydningen derpaa: De tre Kurve ere tre Dage.

19. Om tre Dage skal Pharao oplæse dit Navn og hænge dig paa et Træ, og Fuglene skulle æde dit Kød af dig.

20. Og det skede paa den tredie Dag, den Dag, som Pharao var født paa, da gjorde han alle sine Tjenere et Gjestebud, og oplæste den øverste Mundstjents Navn og den øverste Bagers Navn midt iblandt sine Tjenere.

Marc. 6, 21.

21. Og han satte den øverste Mundstjent til sit Stjenke-Embede igjen, og han rakte Bægeret i Pharaos Haand.

2 Kong. 25, 27.

22. Men den øverste Bager lod han hænge, saafom Joseph havde udtydet ham.

23. Og den øverste Mundstjent tænkte intet paa Joseph, men forglemte ham.

41. Capitel.

To Aar derefter drømmer Pharao, og Ingen kan udlægge det, 1-8. Mundstjenten ihukommer Joseph, som hentes til Pharao, udlægger hans Drøm om de syv gode og syv dyre Aar, og giver ham et godt Raad, 9-36. Pharao opbyder Joseph til største Ære; han indsamler Forraad i de gode Aar, saae en Hustru, avler to Sønner, 37-52. Hungeren kommer over Ægypten og alle omkringliggende Lande; de søge Hjælp hos Joseph, 53-57.

Og det skede, der to ganske Aar vare omme, drømte og Pharao, og see, han stod hos Floden.

Dan. 2, 1.

2. Og see, af Floden opstege syv Røer, deilige af Udseende og fede paa Kjød, og aade i Engen.

3. Og see, syv andre Røer opstege efter disse af Floden, stygge af Udseende og magre paa Kjød, og stode hos de (andre) Røer paa Bredden af Floden.

4. Og de Røer, som vare stygge af Udseende og magre paa Kjød, opaade de syv

Røer, som vare deilige af Udseende og fede; saa vaagne de Pharao.

5. Og han faldt i Søvn og drømte anden Gang, og see, syv Rø voksede op paa eet Straa, fulde og gode.

6. Og see, syv Rø, tynde og svædne af Østenvind, opkom efter dem.

7. Og de magre Rø opslugte de syv fede og fulde Rø; da vaagne de Pharao, og see, det var en Drøm.

8. Og det skede om Morgen, da var hans Aand bekymret, og han sendte hen og lod kalde alle Spaamænd i Ægypten og alle de vise derudi; og Pharao fortalte dem sin Drøm, men Ingen var, som udtydede Pharao den.

9. Da taleden den øverste Mundstjent til Pharao og sagde: Jeg ihukommer idag min Synd.

c. 40, 14, 23.

10. Pharao var vred paa sine Tjenere, og lod sætte mig i Fængslet udi Krigsøverstens Huus, mig og den øverste Bager.

11. Da drømte vi en Drøm i een Nat, jeg og han; vi drømte hver efter sin Drøms Udtydning.

12. Og der var hos os en ebraisk Dreng, Krigsøverstens Tjener, og ham fortalte vi dem, og han udtydede os vore Drømme; hver efter sin Drøm udtydede han det.

c. 40, 15.

13. Og det skede, ligesom han udtydede os det, saa skede det; mig satte man i mit Sted igjen, og ham hængte man.

14. Da sendte Pharao hen og lod kalde Joseph, og de lode ham strax ud af Gulen; og han lod sig rage og førte sig i andre Klæder, og kom til Pharao.

Bf. 105, 20 fg.

15. Da sagde Pharao til Joseph: Jeg drømte en Drøm, og Ingen er der, som kan udtyde den; men jeg haver hørt om dig, at der siges, at naar du hører nogen Drøm, kan du udtyde den.

16. Og Joseph svarede Pharao og sagde: Mig foruden skal Gud svare Pharao Godt.

c. 40, 8. Dan. 2, 30.

17. Da sagde Pharao til Joseph: Der jeg drømte, see, da stod jeg paa Bredden af Floden.

18. Og see, syv Røer opstege af Floden, fede paa Kjød og deilige af Skikkelse; og de aade i Engen.

19. Og see, efter dem opstege syv andre Røer, tynde og saare stygge af Skikkelse, og magre paa Kjød; jeg haver ikke seet saa stygge som dem i ganske Ægypti Land.

20. Og de magre og stygge Kæer aade de syv første fede Kæer.

21. Og der de havde ædet dem, kjendtes det dog ikke paa dem, at de havde ædet dem, og de vare stygge at see til, ligesom tilforn; og jeg opvaagnede.

22. Og jeg saae, der jeg drømte, og see, syv År, som voxede op paa eet Straa, fulde og gode.

23. Og see, efter dem opstige syv tørre År, som vare tynde og fvedne af Østenvind.

24. Og de tynde År opslugte de syv gode År; og jeg haver sagt Spaamændene det, men Ingen kan udthde mig det.

25. Og Joseph sagde til Pharao: Pharaos Drøm, den er een; Gud giver Pharaos tilkjende, hvad han vil gjøre.

26. De syv gode Kæer, de ere syv Åar, og de syv gode År, de ere syv Åar; det er een Drøm.

27. Og de syv magre og stygge Kæer, de, som opstige efter dem, de ere syv Åar, og de syv tomme År, fvedne af Østenvind, skulde være syv Hungersaar.

28. Det er det Ord, som jeg haver sagt Pharaos: Gud lader Pharaos see, hvad han vil gjøre.

29. See, der komme syv Åar med stor Overflodighed i ganste Ægypti Land.

30. Og syv Hungersaar skulde opkomme efter dem, at al den Overflodighed skal glemmes i Ægypti Land; og Hungeren skal fortære Landet.

2 Kong. 8, 1.

31. Og der skal ikke vides af den Overflodighed i Landet for den samme Hunger, som kommer herefter; thi den bliver meget fvar.

32. Men at Pharaos haver drømt igjen, anden Gang, (betyder,) at det skal visse sig af Gud, Gud skal og snarligen gjøre dette.

33. Saa see Pharaos sig nu om efter en forstandig og viis Mand, som han kan sætte over Ægypti Land.

34. Dette gjøre Pharaos, og beskikke Tilshynsmænd over Landet, og tage den femte Deel af Ægypti Land i de syv Overflodigheds Åar.

35. Og de skulde samle allehaande Spiise udi disse gode tilkommende Åar, og sanke Korn ind, at være under Pharaos Haand, til Spiise i Stæderne, og de skulde forvare det.

36. Og den Spiise skal være beskiftet for Landet til de syv Hungerens Åar, som

skulde komme over Ægypti Land, at Landet ikke skal ødelægges af Hunger.

37. Og denne Tale var god for Pharaos Dine og for alle hans Tjeneres Dine.

38. Og Pharaos sagde til sine Tjenere: Mon vi kunde finde Nogen, som denne (Mand), en Mand, i hvilken Guds Mand er?

39. Og Pharaos sagde til Joseph: Efterdi Gud haver ladet dig vide alt dette, da er Ingen saa forstandig og viis som du.

40. Du, du skal være over mit Huus, og alt mit Folk skal være dine Ord lydige; alene paa Thronen vil jeg være større end du.

c. 45, 8. Ps. 105, 21. Ap. G. 7, 10.

41. Og Pharaos sagde til Joseph: See, jeg haver sat dig over alt Ægypti Land.

c. 42, 6; 45, 8. Ps. 37, 37.

42. Og Pharaos tog sin Ring af sin Haand, og satte den paa Josephs Haand, og lod ham føre i hvide Silkeklæder, og hængte en Guldfjæde om hans Hals.

43. og lod ham kjøre i sin anden Vogn, og de raabte for ham: Åbref! og han satte ham over ganste Ægypti Land.

Esth. 6, 10. 11. 1 Mos. 45, 9.

44. Og Pharaos sagde til Joseph: Jeg er Pharaos, og uden dig skal ingen Mand opløste sin Haand eller sin Fod i ganste Ægypti Land.

45. Og Pharaos kaldte Josephs Navn Hemmeligheds Åabenbarer, og gav ham Åsnat, Datter af Potiphers, Præst i On, til Hustru; saa førte Joseph ud over Ægypti Land.

46. Og Joseph var tredive Åar gammel, der han stod for Pharaos, Kongen i Ægypten; og Joseph gif ud fra Pharaos og reiste igjennem ganste Ægypti Land.

47. Og Landet bar i Hobetal i de syv Overflodigheds Åar.

48. Og han samlede al Spiise i de syv Åar, som var i Ægypti Land, og lagde Spiise i Stæderne; (hvad der voxede) paa Markerne omkring hver Stad til Spiise, det lagde han derudi.

49. Saa samlede Joseph Korn som Havets Sand, overmaade meget, indtil han lod af at tælle, thi der var ikke Tal paa.

50. Og Joseph bleve fødte to Sønner, førend Hungerens Åar kom, hvilke Åsnat, Datter af Potiphers, Præst i On, fødte ham.

c. 48, 5.

51. Og Joseph kaldte den Førstfødtes Navn Manasse; thi Gud (sagde han)

haver ladet mig glemme al min Møie og alt min Faders Huus.

52. Og den Andens Navn kaldte han Ephraim; thi Gud (sagde han) haver gjort mig frugtbar i min Elendigheds Land.

53. Og de syv Overflødigheds Aar endtes, som vare i Egypti Land.

54. Og de syv Hungerens Aar begyndte at komme, saafom Joseph havde sagt; og der var Hunger i alle Landene, men der var Brød i det ganste Egypti Land. Ps. 105, 16.

55. Der det ganste Egypti Land led Hunger, da raabte Folket til Pharao om Brød; men Pharao sagde til alle Egypter: Gaaer til Joseph, hvad han siger eder, skulle I gjøre.

56. Der Hungeren var i alt Landet, da oplod Joseph alle (Steder), som Noget var ubi, og solgte Egypterne (Korn); thi Hungeren tog Overhaand i Egypti Land.

c. 42, 6.

57. Og alle Lande kom til Egypten, at kjøbe, til Joseph; thi den Hunger var meget svar i alle Lande.

c. 12, 10.

42. Capitel.

Jakob sender sine ti Sønner til Egypten at kjøbe Korn; de komme til Joseph, bære sig for ham, kjende ham ikke, 1-8. Joseph anstiller sig haard imod dem, kalder dem Speidere, kaster dem i Fængsel, lader dem endeligen drage til deres Fader, men beholder Simeon tilbage, og de maae love at føre deres yngste Broder ned; han lader lægge Pengene i deres Poser igjen, 9-23. De komme til Jakob, og han med dem forfærdes over disse Hændelser, 29-39.

Der Jakob saae, at Korn var tilfals i Egypten, da sagde Jakob til sine Sønner: Hvi see I paa hverandre?

2. Og han sagde: See, jeg hører, at der er Korn tilfals i Egypten; farer did ned og kjøber til os detsfra, at vi maae leve og ikke døe.

Ap. G. 7, 12.

3. Saa fore Josephs ti Brødre ned, at kjøbe Korn i Egypten.

4. Men Jakob lod ikke Benjamin, Josephs Broder, fare med sine Brødre; thi han sagde: Ham maatte nogen Ulykke vedrøres.

5. Saa kom Israels Sønner, at kjøbe Korn, iblandt (Andre), som kom; thi der var Hunger i det Land Canaan.

6. Og Joseph, han var Regent over Landet, han var den, som solgte til alt Folket i Landet; og Josephs Brødre kom, og de faldt ned for ham paa deres Ansigt til Jorden.

c. 41, 40 fig.

7. Og Joseph saet sine Brødre, og kjendte dem, og holdt sig fremmed mod dem, og talede haarde Ting med dem, og sagde til dem: Hvorfra komme I? og de sagde: Fra det Land Canaan, for at kjøbe Spise. v. 30.

8. Og Joseph kjendte sine Brødre; men de, de kjendte ham ikke.

9. Og Joseph kom de Drømme ihu, som han havde drømt om dem, og sagde til dem: I ere Speidere, I ere komne at bese, hvor Landet er blot.

c. 37, 5 fig.

10. Og de sagde til ham: Nei, min Herre! men dine Tjenere ere komne for at kjøbe Spise.

11. Vi ere alle een Mands Sønner; vi ere redelige, dine Tjenere ere ikke Speidere.

12. Og han sagde til dem: Nei, men I ere komne for at bese, hvor Landet er blot.

13. Og de svarede: Vi, dine Tjenere, vare tolv Brødre, een Mands Sønner i Canaans Land, og see, den Yngste er endnu hos vor Fader, men den Ene er ikke til.

c. 37, 39.

14. Og Joseph sagde til dem: Det er det, som jeg haver talet til eder, der jeg sagde: I ere Speidere.

15. Derpaa skulle I prøves: Saa vift Pharao lever, skulle I ikke komme hetsfra, uden eders yngste Broder kommer hid.

c. 43, 4.

16. Sender een af eder bort, og han skal hente eders Broder; men I skulle være fangne, og eders Ord skal prøves, om I fare med Sandhed; thi hvis ikke, da ere I, saa vift Pharao lever, Speidere.

17. Og han lagde dem tilfammen i Forvaring i tre Dage.

18. Men den tredje Dag sagde Joseph til dem: Gjører dette, saa skulle I leve; jeg frygter Gud.

19. Derfom I ere redelige, da lader een af eders Brødre bindes i eders Forvaringshuus; men farer I (andre) hen og fører (hjem) det, som I have kjøbt mod Hunger for eders Huse.

20. Og henter eders yngste Broder til mig, saa skulle eders Ord troes, og I skulle ikke døe; og de gjorde saaledes.

21. Men de sagde, den Ene til den Anden: Vi forskyldte sandeligen dette paa vor Broder, at vi saae hans Sjæls Angest, idet han bad os, og vi vilde ikke høre; derfor kommer denne Angest over os.

22. Og Ruben svarede dem og sagde: Talede jeg det ikke til eder, der jeg sagde:

Synder ikke mod Drengen, og I hørte ikke? og see, hans Blod udfræves ogsaa.

c. 37, 21. 22.

23. Men de vidste ikke, at Joseph forstod det; thi Tolkene (talede) imellem dem.

24. Og han vendte sig fra dem og græd, og han vendte sig til dem igjen og talde med dem, og tog fra dem Simeon og bandt ham for deres Vine.

c. 43, 22.

25. Og Joseph besøgte, at man skulde fylde deres Kar med Korn og give dem deres Penge igjen, hver i sin Sæk, og give dem Tæring paa Veien; og han gjorde saa mod dem.

26. Og de lagde deres Korn paa deres Afener og føre derfra.

27. Men der den Ene lod sin Sæk op, for at give sit Afen Foder i Herberget, da saae han sine Penge, og see, de laae oven i hans Pose.

v. 23. 28.

28. Og han sagde til sine Brødre: Mine Penge ere fornue igjen, og see, de ere ogsaa i min Pose; da faldt deres Mod, og de forstrækkedes imellem hverandre og sagde: Hvorfor haver Gud gjort os dette?

29. Og de kom til Jakob, deres Fader, til Canaans Land; og de gave ham tilkjende alt det, som dem var vederfaret, og sagde:

30. Den Mand, som er Herre i Landet, talde os haardeligen til og holdt os for Landets Speidere.

v. 7.

31. Og vi svarede ham: Vi ere rede-lige, vi have ikke været Speidere.

32. Vi vare tolv Brødre, vor Faders Sønner; den Ene er ikke til, og den Yngste er endnu hos vor Fader i Canaans Land.

v. 13.

33. Da sagde Manden, Landets Herre, til os: Derpaa vil jeg kjende, om I ere redelige: lader den ene af eders Brødre blive hos mig, og tager (hvad I behøve) mod Hunger for eders Huse, og farer hen.

34. Og henter eders yngste Brøder til mig, saa kan jeg kjende, at I ere ikke Speidere, men at I ere redelige; saa vil jeg give eder eders Brøder (igjen), og I maae handle i Landet.

35. Og det skede, der de tømte deres Sække, see, da var hers Pengeknude i hans Sæk; og de saae deres Pengeknuder, de og deres Fader, og frygtede.

36. Da sagde Jakob, deres Fader, til dem: I berøve mig mine Børn: Joseph er ikke til, og Simeon er ikke til, og Ben-

jamin vilde I tage hen; det gaar altsammen over mig.

c. 43, 13.

37. Og Ruben talede til sin Fader og sagde: Du maa slaae begge mine Sønner ihjel, om jeg ikke fører ham til dig (igjen); giv ham i min Haand, og jeg, jeg vil føre ham til dig igjen.

38. Og han sagde: Min Søn skal ikke fare ned med eder; thi hans Brøder er død, og han er alene bleven igjen, og møder ham nogen Ulykke paa Veien, som I drage hen paa, da skulde I føre mine graae Haar med Sorg til Graven.

c. 44, 22. 29 fg.

39. Og den Hunger var svar i Landet.

43. Capitel.

Jakob maa endeligen samtykke i at lade Benjamin drage ned med sine Brødre, og giver dem dobbelte Penge og Skjænk med til Joseph, 1-14. Joseph lader dem bygge tilborde hos sig, taler ventligen med dem og bevoerter dem, 15-33.

Og det skede, der de havde forteret Kordnet, som de havde hentet fra Ægypten, da sagde deres Fader til dem: Farer hen igjen (og) kjøber os lidet Spise.

2. Da talde Juda til ham sigende: Manden vidne alvorsligen for os og sagde: I skulde ikke see mit Ansigt, uden eders Brøder er med eder.

c. 42, 20.

3. Om du (nu) sender vor Brøder med os, vilde vi fare ned og kjøbe dig Spise.

4. Men dersom du ikke vil sende ham, fare vi ikke ned; thi Manden sagde til os: I skulde ikke see mit Ansigt, uden eders Brøder er med eder.

5. Og Israel sagde: Hvi have I gjort ilde mod mig, at kundgjøre Manden, at I have endnu en Brøder?

6. Og de sagde: Manden spurgte os om os og om vor Slægt, og sagde: Lever eders Fader endnu? have I (endnu nogen) Brøder? da kundgjorde vi ham, eftersom han adspurgte; hvorlunde kunde vi saa lige vide, at han skulde sige: Fører eders Brøder ned?

c. 42, 7; 44, 19.

7. Da sagde Juda til Israel, sin Fader: Lad Drengen fare med mig, at vi kunne gøre os rede og drage hen, og leve og ikke døe, baade vi og du og vore småe Børn.

8. Jeg, jeg vil være ansvarlig for ham, du maa fræve ham af min Haand; dersom jeg ikke fører ham (igjen) til dig og sætter ham for dit Ansigt, da vil jeg bære Skyld for dig alle Dage.

c. 44, 32.

9. Thi dersom vi ikke havde tøvet, da havde vi nu to Gange været her igjen.

10. Og Israel, deres Fader, sagde til dem: Om det skal saa være, da gjører dette: Tager af Landets bedste (Frugt) i eders Kar, og fører Manden ned til Skjenk: Ildet Balsam og Ildet Honning, Urter og Kadanium, Dadler og Mandler.

11. Tager og dobbelte Penge med eder; og de Penge, som vare komne oven i eders Poser, tager igjen med eder; maaskee det er en Bilsfarelse.

12. Og tager eders Broder; og gjører eder rede, farer igjen til Manden.

13. Og den almægtige Gud giv eder Barmhertighed for den Mand, at han lader følge den anden eders Broder og Benjamin; og jeg, skal jeg da være berøvet mine Børn, saa er jeg berøvet mine Børn.

2 Sam. 2, 6.

14. Saa toge Mændene denne Skjenk, og toge dobbelte Penge i deres Haand, og Benjamin; og gjorde sig rede og drog ned til Ægypten, og stode for Josephs Ansigt.

15. Da saae Joseph Benjamin med dem og sagde til den, som forestod hans Huus: Før de Mænd til Huset og slagt Slaqteqvæg og tilbered; thi de Mænd skulle faae Mad med mig til Middag.

16. Og Manden gjorde, saasom Joseph sagde; og Manden førte Mændene i Josephs Huus.

17. Men Mændene frygtede, for de bleve førte i Josephs Huus, og sagde: Vi ere indførte for de Penges Skyld, som ere igjenkomne i vore Poser tilforn, at han kan vælte sig ind paa os og overfalde os, og tage os til Trælle, og vore Afener.

18. Derfor gif de til Manden, som forestod Josephs Huus, og talde med ham for Døren paa det Huus.

19. Og de sagde: (Hør) mig, min Herre! vi vare jo tilforn dragne ned til at kjøbe Spijs.

20. Og det skede, der vi kom i Herberget og oplode vore Poser, see, da havde hver sine Penge oven i sin Pose, vore Penge med deres Vægt; derfor have vi ført dem med os igjen.

21. Og vi have taget andre Penge ned med os, til at kjøbe Spijs for; vi vide ikke, hvo der lagde vore Penge i vore Poser.

22. Og han sagde: Fred være med eder, frygter ikke! eders Gud og eders Faders Gud haver givet eder et Viggendefæ i eders Poser, eders Penge kom til mig; og han lod Simeon ud til dem.

c. 31, 29; 42, 24.

23. Og Manden førte Mændene i Josephs Huus og gav dem Vand, og de toede deres Fødder; og han gav deres Afener Foder.

c. 18, 4; 19, 2. Luc. 7, 44.

24. Men de tilberedte Gaven, indtil Joseph kom om Middagen; thi de havde hørt, at de skulde der faae Mad.

25. Og Joseph kom ind i Huset, og de bare ham den Skjenk, som de havde i deres Haand, ind i Huset, og de faldt ned for ham paa Jorden.

c. 42, 6.

26. Men han hilse dem og sagde: Gaaer det eders Fader, den Gamle, vel, som I talde om? lever han endnu? c. 29, 6.

27. De sagde: Det gaaer din Tjener, vor Fader, vel, han lever endnu; og de bødte sig og faldt ned for ham.

c. 37, 7.

28. Da opløstede han sine Dine og saae Benjamin, sin Broder, sin Moders Søn, og sagde: Er denne eders yngste Broder, som I fortalte mig om? og han sagde: Gud være dig naadig, min Søn!

29. Og Joseph skyndte sig, thi hans Hjerte brændte imod hans Broder, og han opøgte, hvor han kunde græde; og han gif ind i Kammeret og græd der.

30. Og der han havde toet sit Ansigt, da gif han ud, og holdt sig, og sagde: Lægger Brød (paa Bordet).

31. Saa lagde de for ham særdeles, og for dem særdeles, og for Ægypterne, som aade med ham, særdeles; fordi Ægypterne kunne ikke æde Brød med Æbræerne, thi det er Ægypterne en Vederstyggelighed.

2 Mos. 8, 26.

32. Og de sad lige for ham, den Første fødte efter sin Førstefødsel, og den Yngste efter sin Ungdom; derover forundrede Mændene sig imellem dem indbyrdes.

33. Og han lod bære Retter af (det, som var) for ham, til dem, og lod Benjamins Ret være mere end alle deres Retter, fem Gange; og de drak og bleve drukne med hain.

Sag. 1, 6. Jch. 2, 10.

44. Capitel.

Joseph lader lægge sin Staal i Benjamins Sæk, og da den findes deri, stiller han sig an, som han vilde beholde ham til en Træl, 1-13. Juda taler bevægeligen til Joseph for Benjamin, og beder, at han maatte blive Josephs Tjener i hans Sted, 14-34.

Og han besøel den, som forestod hans Huus, og sagde: Fyld Mændenes Poser med Spijs, eftersom de kunne føre, og læg hvers Penge øverst i hans Pose.

2. Og min Skaal, den Sølvskaal, skal du lægge øverst i den Yngstes Pose, og Pengene for hans Korn; og han gjorde efter Josephs Ord, som han havde sagt. c. 43, 16.

3. Om Morgenen, der det blev lyst, bleve Mændene udladte, og deres Afener.

4. Der de vare farne af Staden og ikke komne langt, sagde Joseph til den, som forestod hans Huus: Staa op, forfølg de Mænd, og naar du naaer dem, da skal du sige til dem: Hvorfor have I betalt Dndt for Godt? Pf. 35, 12; 33, 21.

5. Er det ikke den, som min Herre drifker af? og han, han kan vist forfare derved; I have ilde gjort, det I have gjort.

6. Og han naaede dem og talede disse Ord til dem.

7. Og de sagde til ham: Hvi taler min Herre saadanne Ord? det være langt fra dine Tjenere at gjøre saadan Gjerning.

8. See, de Penge, som vi fandt oven i vore Poser, have vi ført til dig igjen af Canaans Land; hvorledes skulde vi da stjæle af din Herres Huus, Sølv eller Guld?

9. Hvilkfen den findes hos af dine Tjenere, skal døe; dertil vilde vi ogsaa være min Herre til Tjenere. c. 31, 32.

10. Og han sagde: Ja nu, det skal saa være, efter eders Ord; hos hvilkfen den findes, han skal være min Tjener, og I skulle være frie.

11. Saa hastede de, og hver lagde sin Pose ned paa Jorden, og hver oplod sin Pose.

12. Og han randsagede; han begyndte paa den Elbste og endte med den Yngste, og Skaalen fandtes ubi Benjamins Pose.

13. Da sønderrev de deres Klæder, og hver lagde paa sit Hæen, og de fore til Staden igjen. c. 37, 29. 4 Mos. 14, 6. 3of. 7, 6.

14. Og Juda og hans Brødre kom til Josephs Huus, og han var endnu selv der; og de saldt til Jorden for hans Ansigt. c. 37, 7, 9; 42, 6.

15. Da sagde Joseph til dem: Hvad er dette for en Gjerning, som I have gjort? vide I ikke, at en Mand, som jeg er, kunde vist forfare?

16. Og Juda sagde: Hvad skulle vi sige til min Herre? hvad skulle vi tale? og hvor med vilde vi retfærdiggjøre os? Gud haver fundet dine Tjeneres Misgjerning; see, vi ere min Herres Tjenere, baade vi, saa og den, som Skaalen er funden hos.

17. Og han sagde: Det være langt fra mig at gjøre dette; den Mand, som Skaalen er funden hos, skal være min Tjener, men drager I op med Fred til eders Fader.

18. Da gik Juda frem til ham og sagde: (Hør) mig, min Herre, Kjære, lad din Tjener tale et Ord for min Herres Dren, og lad din Vrede ikke forhaste sig paa din Tjener; thi du er ligesom Pharao.

19. Min Herre spurgte sine Tjenere ad og sagde: Have I og en Fader eller Broder? c. 43, 6 fg.

20. Da sagde vi til min Herre: Vi have en gammel Fader, og (han haver) en ung Søn, (han avlede i sin) Alderdom; og hans Broder er død, og han, han er alene bleven igjen efter sin Moder, og hans Fader haver ham kjær. c. 42, 13; 37, 3.

21. Da sagde du til dine Tjenere: Fører ham ned til mig, at jeg kan see ham.

22. Da sagde vi til min Herre: Drengen kan ikke forlade sin Fader; dersom han forlod sin Fader, da døer han.

23. Da sagde du til dine Tjenere: Dersom ikke eders yngste Broder kommer ned med eder, skulle I ikke see mit Ansigt mere. c. 42, 15; 43, 2, 4.

24. Og det skede, at vi fore op til din Tjener, min Fader; og vi gave ham min Herres Tale tilkjende.

25. Da sagde vor Fader: Drager hen igjen, kjøber os lidet Spijs. c. 43, 1.

26. Da sagde vi: Vi kunne ikke fare ned, uden vor yngste Broder er med os, da vilde vi reise ned; thi vi kunne ikke see den Mands Ansigt, dersom vor yngste Broder ikke er med os.

27. Da sagde din Tjener, min Fader, til os: I vide, at min Hustru haver født mig To.

28. Og den Ene gik ud fra mig, og jeg sagde: Visfeliggen er han aldeles reven (ihjel); og jeg haver ikke seet ham hidindtil. c. 37, 33.

29. Dersom I toge ogsaa denne fra mit Ansigt, og han kom til Ulykke, da førte I mine graae Haar med Ulykke ned i Graven. c. 42, 38; 37, 35.

30. Og nu, dersom jeg kommer til din Tjener, min Fader, og Drengen er ikke med os, efterdi hans Sjæl er bunden til Drengens Sjæl,

31. Da stær det, naar han seer, at Drengen er ikke der, at han døer; saa nedførte dine Tjenere din Tjeners, vor Faders, graae Haar med Sorg i Graven. v. 29.

32. Thi jeg, din Tjener, blev ansvarlig for Drengen, at (han) ikke (skulde blive tilbage) hos min Fader, og sagde: Der- som jeg ikke fører ham til dig (igjen), da vil jeg bære Skyld for min Fader alle Dage.

c. 43, 8.

33. Og nu, Kjære, lad din Tjener blive min Herres Tjener for Drengen, at Drengen maa fare op med sine Brødre.

34. Thi hvorledes skulde jeg fare op til min Fader, og Drengen skulde ikke være med mig? jeg maatte da see paa det Onde, som skulde ramme min Fader.

45. Capitel.

Joseph giver sig tilfjende for sine Brødre, taler ventligen med dem, viser dem Guds Forsyn i denne Gjerning, 1-8; byder dem at hente hans Fader derned, ja at komme derned med alt det, de eiede, giver dem Stjert, Tæring og Vogne med, 9-24. De forkynde Jakob dette glædelige Budskab, 25-28.

Dg Joseph kunde ikke holde sig for alle dem, som stode hos ham, og han raabte: Fader hver Mand gaar ud fra mig; og ikke en Mand stod hos ham, der Joseph gav sig tilfjende for sine Brødre.

Ap. G. 7, 13.

2. Og han udgav sin Røst i Graad, og Ægypterne hørte det, og Pharao's Huus hørte det.

3. Og Joseph sagde til sine Brødre: Jeg er Joseph, lever min Fader endnu? og hans Brødre kunde ikke svare ham, thi de forfærdedes for hans Ansigt.

4. Da sagde Joseph til sine Brødre: Kommer dog hid til mig, og de gik frem; og han sagde: Jeg er Joseph, eders Broder, den I fulgte til Ægypten.

c. 37, 28 fs. Ap. G. 7, 9.

5. Men beklummer eder nu intet, og lader det ikke mishage for eders Dine, at I fulgte mig hid; thi at (I skulde blive holdne) ved Live, haver Gud sendt mig (hid) for eder.

c. 50, 20. 21.

6. Thi nu haver der været to Aar Hunger i Landet, og endnu ere fem Aar, i hvilke der ikke skal være Pløining eller Høst.

7. Men Gud haver sendt mig for eder, at lade eder blive tilovers i Landet, og lade eder leve til en stor Befrielse.

8. Og nu, ikke I have sendt mig hid, men Gud; og han haver sat mig til en Fader for Pharao og til en Herre over alt hans Huus, og en Hærsket i alt Ægypti Land.

c. 41, 40. 41.

9. Skynder eder og drager op til min Fader, og I skulde sige til ham: Saa siger din Søn Joseph: Gud haver sat mig til en Herre over al Ægypten; kom ned til mig, tøv ikke.

c. 41, 43. Ap. G. 7, 14.

10. Og du skal boe i Gosen Land og være nær hos mig, du og dine Børn og dine Børnebørn, og dit Qvæg og dine Oxene, og alt det, du haver.

c. 46, 28.

11. Og jeg vil opholde dig der, thi endnu er fem Aar Hunger, paa det du skal ikke fordærves af Armød, du og dit Huus, og alt det, som dig hører til.

12. Og see, eders Dine see, og min Broders Benjamins Dine, at jeg taler mundtligen til eder.

13. Og I skulde forkynde min Fader al min Herlighed i Ægypten, og alt det, som I have seet; og skynder eder og lader min Fader komme hid ned.

14. Saa faldt han om Benjamins, sin Broders, Hals og græd, og Benjamin græd om hans Hals.

c. 33, 4; 46, 29.

15. Og han kyskede alle sine Brødre og græd over dem; og derefter taledes hans Brødre med ham.

16. Og det rygtedes i Pharao's Huus, og der sagdes: Joseph's Brødre ere komne; det var godt baade for Pharao's Dine og hans Tjeners Dine.

17. Og Pharao sagde til Joseph: Siig til dine Brødre: Gjører dette: Læsser paa eders Dyr og gaaer, at I maae komme til Canaans Land.

18. Og tager eders Fader og eders Huusfolk, og kommer til mig; og jeg vil give eder det Bedste i Ægypti Land, at I skulde æde af Landets Fedme.

19. Og det er dig befaleet, gjører dette: Tager eder Vogne af Ægypti Land til eders smaae Børn og til eders Hustruer, og fører eders Fader (derpaa), og kommer.

20. Og lader eders Dine ikke see hen til eders Boskab; thi det Bedste, som er i alt Ægypti Land, er eders.

21. Og Israels Sønner gjorde saa; og Joseph gav dem Vogne, efter Pharao's Ord, og gav dem Tæring paa Veien.

22. Han gav hver af dem alle Klædninger til at omklifte; men Benjamin gav han tre hundrede (Sefel) Sølv og fem Klædninger til at omklifte.

23. Og han sendte sin Fader ligervæls ti Afener, som bare af det bedste (Guds) af Ægypten, og ti Afeninder, som bare

Korn og Brød, og Føde til sin Fader paa Beien.

24. Og han lod sine Brødre fare, og de gik; og han sagde til dem: Rides ikke paa Beien.

c. 13. 8. Matth. 5, 9.

25. Saa drog de op fra Ægypten; og de kom i det Land Canaan, til Jakobs, deres Fader.

26. Og de forkyndte ham, sigende: Josef lever endnu, og han er en Herster over alt Ægypti Land; men hans Hjerte blev svagt, thi han troede dem ikke.

c. 41. 41. Luc. 24, 41.

27. Da sagde de ham alle Josefs Ord, som han havde sagt til dem, og han saae Vognene, som Josef havde sendt til at føre ham paa; og Jakobs, deres Faders, Land blev levende.

1 Thes. 3, 8.

28. Og Israel sagde: Det er meget, Josef, min Søn, lever endnu; jeg vil fare hen og see ham, før jeg dør.

c. 46. 30.

46. Capitel.

Jakob rejser til Ægypten med sit ganske Huus; Herren styrker ham i hans Fjersæt og trøster ham, 1-7. Alle Sjæle af Jakobs Huus, som kom i Ægypten, vare halvfjerdsindstyve, 8-27. Josef kommer til Jakob, lover at tale for sin Faders Huus til Pharao, 28-34.

Og Israel reiste med alt det, han havde, og kom til Beerhaba, og slagtede sin Faders Ifafs Gud Slagtoffere.

2 Mos. 1. 1. Jos. 24, 4.

Pf. 105, 23. Ef. 52, 4. Ap. G. 7, 15. 1 Mos. 26, 23.

2. Og Gud talte til Israel i Ægypten om Natten, og sagde: Jakob! Jakob! og han sagde: See, her er jeg.

c. 31. 11. 1 Sam. 3, 10.

3. Og han sagde: Jeg er Gud, din Faders Gud; frygt ikke for at drage ned til Ægypten, thi der vil jeg gjøre dig til et stort Folk.

c. 35, 11; 48, 4.

4. Jeg, jeg vil fare ned med dig i Ægypten, og jeg vil ogsaa visse, om jeg vil føre dig op (igen); og Josef skal lægge sin Haand paa dine Dine.

c. 50, 1.

5. Saa gjorde Jakob sig rede (at drage) fra Beerhaba; og Israels Sønner førte Jakob, deres Fader, og deres smaae Børn og deres Hustruer paa Vognene, som Pharao havde sendt til at føre ham paa.

c. 45, 21.

6. Og de toge deres Fæ og deres Gods, som de havde forhvervet i Canaans Land, og kom til Ægypten, Jakob og al hans Sæd med ham,

c. 31, 18.

7. hans Sønner og hans Sønners Sønner med ham, hans Døtre og hans Søn-

ners Døtre, og al hans Sæd; han førte dem med sig til Ægypten.

8. Og disse ere Israels Børns Navne, som kom i Ægypten, Jakob og hans Sønner: Ruben var Jakobs Førstefødt.

c. 29, 32; 49, 3.

9. Og Rubens Sønner: Hanoch og Pallu og Hezron og Charmi.

2 Mos. 6, 14.

10. Og Simeons Sønner: Jemuel og Jamin og Othad og Jachin og Zohar og Saul, den Cananæisses Søn.

2 Mos. 6, 15.

11. Og Levi Sønner: Gerson, Kahath og Merari.

2 Mos. 6, 16.

12. Og Judæ Sønner: Er og Onan og Sela og Perez og Serah; men Er og Onan vare døde i Canaans Land; og Perez Sønner vare Hezron og Hamul.

c. 38, 3. 4. 29. 30. 1 Kron. 2, 3. Matth. 1, 3.

13. Og Isaschars Sønner: Thola og Puah og Job og Simron.

1 Kron. 7, 1.

14. Og Zebulons Sønner: Sered og Elon og Jahleel.

4 Mos. 26, 26.

15. Disse ere Leas Børn, som hun fødte Jakob i Paddan-Aram, og hans Datter var Dina; alle hans Sønners og hans Døttres Sjæle vare tre og tredive.

16. Og Guds Sønner: Ziphjon og Haggi, Simi og Ezbon, Eri og Arodi og Areli.

4 Mos. 26, 15. 16. 17.

17. Og Asers Sønner: Simna og Zisua og Zisui og Bria, og Serah, deres Søster; og Brias Sønner: Heber og Malchiel.

1 Kron. 7, 30. 31.

18. Disse ere Silpas Børn, hvilken Laban gav Lea, sin Datter; og hun fødte Jakob disse, som ere sexten Sjæle.

19. Rachels, Jakobs Hustrues, Sønner: Josef og Benjamin.

20. Og Josef bleve (Sønner) fødte i Ægypti Land, som Asnat, Datter af Potiphera, Præst i On, fødte ham: Manasse og Ephraim.

c. 41, 50 fg.

21. Og Benjamins Sønner: Bela og Becher og Asbel, Gera og Naaman, Chi og Mos, Muppim og Huppim og Ard.

1 Kron. 7, 6; 8, 1.

22. Disse ere Rachels Børn, som fødtes Jakob, alle Sjæle fjorten.

23. Og Dans Søn: Husim.

4 Mos. 26, 42.

24. Og Naphthali Sønner: Jahzeel og Guni og Jezer og Sillem.

1 Kron. 7, 13.

25. Disse ere Bilhas Sønner, hvilken Laban gav Rachel, sin Datter, og hun fødte Jakob disse; alle de ere syv Sjæle.

26. Alle de Sjæle, som kom med Jakob

i Ægypten, som vare udfomne af hans Land, foruden Jakobs Sønners Hustru, ere alle sex og tredsindstyve Sjæle.

27. Og Josephs Søner, som fødtes ham i Ægypten, vare to Sjæle; alle Sjæle af Jakobs Huus, som kom i Ægypten, vare halvsjerdssindstyve. 2 Mos. 1, 5. 5 Mos. 10, 22.

28. Og han sendte Juda for sig til Joseph, at vise (det Land) Gosen for sig; og de kom til Gosen Land.

29. Da lod Joseph spørnde for sin Vogn og drog op at møde Israel, sin Fader, til Gosen; og han saaes af ham, og faldt om hans Hals, og græd længe om hans Hals.

c. 33, 4; 45, 14.

30. Da sagde Israel til Joseph: Jeg vil nu (gjerne) døe, efterat jeg haver seet dit Ansigt, at du er endnu levende. c. 45, 28.

31. Og Joseph sagde til sine Brødre og til sin Faders Huus: Jeg vil drage op, og give Pharao tilkjende, og sige til ham: Mine Brødre og min Faders Huus, som vare i Canaans Land, ere komne til mig. c. 47, 1.

32. Og de Mænd ere Jaarehyrder; thi de ere Mænd, (som omgaaes) med Fæ; og deres Faar og deres Dyne og alt det, de have, have de ført hid.

33. Og det skal stee, naar Pharao kalder ad eder, og han siger: Hvad er eders Haandtering?

34. da skulle I sige: Dine Tjenere ere Mænd, (som omgaaes) med Fæ fra vor Ungdom og indtil nu, baade vi og vore Fædre; paa det I maae boe i det Land Gosen; thi alle Jaarehyrder ere Ægypterne en Vederstyggelighed. c. 43, 31.

47. Capitel.

Fem af Josephs Brødre stilles for Pharao; han lader dem boe i Gosen Land; Jakob velsigner Pharao, 1-10. Joseph opholder sin Faders Huus og Ægypterne med Brød, 11-26. Jakob tager en Ed af Joseph, at han skal lade ham begrave i Canaan, 27-31.

Og Joseph kom, og forkyndte Pharao det, og sagde: Min Fader og mine Brødre, og deres Faar og deres Dyne, og alt det, de have, ere komne af Canaans Land; og see, de ere i Gosen Land.

Ap. G. 7, 13. 1 Mos. 45, 10.

2. Og af sine Brødre tog han fem Mænd og stillede dem for Pharao.

3. Da sagde Pharao til hans Brødre: Hvad er eders Haandtering? og de sagde til Pharao: Dine Tjenere ere Jaarehyrder, baade vi og vore Fædre. c. 46, 33. 34.

4. Og de sagde til Pharao: Vi ere komne at være fremmede i Landet, thi der er ingen Føde til det Dvæg, som dine Tjenere have; thi den Hunger er svar i Canaans Land; og nu, Kjære, lad dine Tjenere boe i Gosen Land. c. 42, 39.

5. Og Pharao taledes til Joseph og sagde: Din Fader og dine Brødre ere komne til dig.

6. Ægypti Land er for dig, lad din Fader og dine Brødre boe paa det bedste (Sted) i Landet; lad dem boe i Gosen Land, og dersom du veed, at der ere due-lige Mænd iblandt dem, da sæt dem til Forstandere over Fæet, over det, som jeg haver. c. 34, 10.

7. Og Joseph førte Jakob, sin Fader, ind og stillede ham for Pharaos Ansigt; og Jakob velsignede Pharao. c. 14, 19.

8. Og Pharao sagde til Jakob: Hvor gammel er du?

9. Og Jakob sagde til Pharao: Min Udlændigheds Aars Dage ere hundrede og tredive Aar; saa og onde have mit Livs Aars Dage været, og have ikke naaet til mine Fædres Livs Aars Dage, i deres Udlændigheds Dage. Æbr. 11, 13.

10. Og Jakob velsignede Pharao og gik ud fra Pharao.

11. Men Joseph lod sin Fader og sine Brødre boe, og gav dem Eiendom i Ægypti Land, paa det bedste (Sted) i Landet, (som var) i det Land Raamses, saasom Pharao havde befalet. 2 Mos. 1, 11.

12. Og Joseph opholdt sin Fader og sine Brødre og alt sin Faders Huus med Brød til de smaae Børns Mund.

13. Og der var ikke Brød i alt Landet, thi Hungeren var saare svar, saa at Ægypti Land og Canaans Land forsmægtede for Hungerens Skyld. v. 4.

14. Og Joseph samlede alle Pengene, som fandtes i Ægypti Land og i Canaans Land, for det Korn, som de kjøbte; og Joseph lod Pengene komme i Pharaos Huus.

15. Og der Pengene vare udgivne af Ægypti Land og af Canaans Land, da kom alle Ægypter til Joseph og sagde: Fly os Brød, og hvi skulle vi døe for dig? thi Pengene ere borte. v. 19.

16. Og Joseph sagde: Flyer hid eders Fæ, saa vil jeg give eder (Brød) for eders Fæ, dersom Pengene ere borte.

17. Saa førte de deres Fæ til Joseph, og Joseph gav dem Brød for Hestene og

for Dvæget, som de eiede, og for Ørnene, som de eiede, og for Afenerne; saa hjalp han dem med Brød for alt deres Fæ i det samme Aar.

18. Der det samme Aar havde Ende, da kom de i det andet Aar til ham og sagde til ham: Vi ville ikke dølgge for min Herre, at (ikke alene) Pengene ere borte, (men) og Fæet, som vi eiede, (er kommet) til min Herre; vi have Intet tilbage til min Herre, uden vore Legemer og vor Jord.

19. Hvi skulde vi døe for dine Dine, baade vi, og tilmed vor Jord (blive øde)? Kjøb os og vor Jord for Brød, og vi, vi med vor Jord, ville være Pharao's Tjenere, og giv (os) Sæd, at vi maae leve og ikke døe, og Jorden ikke blive øde. b. 15.

20. Og Joseph købte al Ægypti Jord til Pharao; thi de Ægypter folgte hver sin Alger, fordi den Hunger var svar over dem; og Landet blev Pharao's.

21. Og han lod Folket flytte til Stæderne, fra (den ene) Grændses Ende udi Ægypten og indtil (den anden) Ende derpaa.

22. Alene Præsterne's Jord købte han ikke; thi Præsterne havde (deres) besiddede Deel af Pharao, og de aade deres besiddede Deel, som Pharao havde givet dem; derfor folgte de ikke deres Jord.

23. Da sagde Joseph til Folket: See, jeg haver idag kjøbt eder og eders Jord til Pharao; see, der have I Sæd, og I skulde faae Jorden.

24. Og det skal være til adskillig Grøde, (hvoraf) I skulde give Pharao den femte Part, og de fire Parter skulde I beholde til Sæd til Algeren og til eders Spise, og for dem, som ere i eders Huse, og til eders smaae Børn, at æde.

25. Og de sagde: Du haver holdt os ved Live; lad os finde Naade for min Herres Dine, og vi ville være Pharao's Tjenere.

26. Saa gjorde Joseph det til en Skik indtil denne Dag over Ægypti Jord, at Pharao skulde have den femte Part; alene Præsterne's Jord for dem særdeles blev ikke Pharao's.

27. Og Israel boede i Ægypti Land, i Gosen Land; og de holdt sig i det, og vare frugtbare, og bleve faare mangfoldige.

2 Mos. 1, 7. 12; 5, 5. Ps. 105, 24. Ap. G. 7, 17.

28. Og Jakob levede i Ægypti Land sytten Aar; og Jakobs Dage, (nemlig) hans Livs Aar, vare hundrede Aar, og syv og fyrrethve Aar.

29. Og Israels Dage kom nær, at han skulde døe, og han kaldte ad sin Søn Joseph og sagde til ham: Kjære, dersom jeg haver fundet Naade for dig, da læg, Kjære, din Haand under min Lænd og beviis Miskundhed og Trost for mig, at du, Kjære, ikke begraver mig i Ægypten. c. 24, 2.

30. Og jeg vil ligge hos mine Fædre, og du skal føre mig fra Ægypten og begrave mig i deres Grav; og han sagde: Jeg, jeg vil gjøre, som du haver sagt.

c. 23, 19. 20 fig.

31. Men han sagde: Sværg mig, og han svor ham; og Israel boiede sig over Knappen i Sengen. Gen. 11, 21.

48. Capitel.

Jakob bliver syg, Joseph med sine tvende Sønner kommer til ham, hvilete Jakob antager iblandt sine Sønners Tal, 1-7. Jakob velsigner Josephs Sønner og sætter den Yngste for den Ælste; spaaer, og stifter Joseph den Sted Sichem, 8-22.

Og det skede derefter, at der sagdes til Joseph: See, din Fader er syg; og han tog begge sine Sønner med sig, Manasse og Ephraim.

2. Og det gaves Jakob tilkjende og sagdes: See, din Søn Joseph kommer til dig; da gjorde Israel sig stærk og sad paa Sengen.

3. Og Jakob sagde til Joseph: Den almægtige Gud aabenbarede mig i Luv udi Canaans Land og velsignede mig. c. 28, 13. 19.

4. Og han sagde til mig: See, jeg vil gjøre dig frugtbar og formere dig, og gjøre dig til en Stort Folk, og give din Sæd efter dig dette Land til Eiendom evindeligen.

c. 35, 11. 12; 46, 3.

5. Og nu, dine to Sønner, de, som dig ere fødte i Ægypti Land, før jeg kom til dig i Ægypten, de skulde høre mig til; Ephraim og Manasse skulde høre mig til, som Ruben og Simeon.

c. 41, 50; 46, 20. Jos. 17, 17.

6. Men din Afstodning, som du skal avle efter dem, skal høre dig til; de skulde kaldes efter deres Brøders Navn, i deres Navn.

7. Og der jeg kom af Paddan, døde Rachel for mig i Canaans Land, paa Veien, der jeg havde endnu et Stykke Vei for at komme til Ephrath; og jeg begrov hende der paa Veien til Ephrath, det er Bethlehem. c. 35, 19 fig.

8. Og Israel saae Josephs Sønner og sagde: Hvo ere disse?

9. Og Joseph sagde til sin Fader: De ere mine Sønner, som Gud haver givet mig paa dette (Sted); og han sagde: Kjære, led dem til mig, og jeg vil velsigne dem.

c. 33, 5.

10. Og Israels Dine vare dumme af Alder, han kunde ikke see; og han lod dem komme til ham, og han kysede dem og tog dem i Favn. c. 27, 1. 1 Sam. 3, 2; 4, 15. Marc. 10, 16.

11. Og Israel sagde til Joseph: Jeg havde ikke tænkt at see dit Ansigt, og see, Gud haver endog ladet mig see din Sæd.

12. Og Joseph førte dem bort fra hans Knæ og bøiede sig med sit Ansigt til Jorden.

13. Og Joseph tog dem begge, Ephraim i sin høire Haand for Israels venstre Haand, og Manasse i sin venstre Haand for Israels høire Haand, og lod dem komme nær til ham.

14. Og Israel rakte sin høire Haand ud og lagde paa Ephraims Hoved, dog han var den Yngste, og sin venstre Haand paa Manasses Hoved; vidende gjorde han saaledes med sine Hænder; thi Manasse var den Førstfødte.

v. 19.

15. Og han velsignede Joseph og sagde: Den Gud, for hvis Ansigt mine Fædre, Abraham og Isak, vandrede, den Gud, som fødte mig, fra jeg blev til, indtil denne Dag,

Ebr. 11, 21. 1 Mosf. 32, 9; 28, 20.

16. den Engel, som haver igienløst mig fra alt Ondt, velsigne Drengene, at de maae kaldes efter mit Navn og efter mine Fædres, Abrahams og Isaks, Navn, og at de maae blive mange som Fiske, midt i Vandet.

c. 32, 24. 29. 2 Sam. 4, 9. 1 Kong. 1, 29. Ef. 47, 4.

17. Der Joseph saae, at hans Fader lagde sin høire Haand paa Ephraims Hoved, da mishagede det ham; og han tog fat paa sin Faders Haand, for at føre den fra Ephraims Hoved paa Manasses Hoved.

18. Og Joseph sagde til sin Fader: Ikke saa, min Fader, thi denne er den Førstfødte, læg din høire Haand paa hans Hoved.

19. Men hans Fader vægrede sig og sagde: Jeg veed det, min Søn, jeg veed, han, han skal ogsaa blive til Folk, og han skal ogsaa blive stor; men hans yngste Broder skal blive større end han, og hans Sæd skal være en stor Hob Folk.

20. Saa velsignede han dem paa den samme Dag og sagde: Ved dig skal Israel

velsigne og sige: Gud sætte dig som Ephraim og som Manasse; og han satte Ephraim for Manasse.

5 Mosf. 33, 17.

21. Og Israel sagde til Joseph: See, jeg døer; og Gud skal være med eder og føre eder til eders Fædreland igjen. c. 50, 24.

22. Og jeg haver givet dig eengang Stichen fremfor dine Brødre, hvilken jeg tog af Amoriternes Haand med mit Sværd og med min Bue.

c. 33, 19. Josf. 24, 32. Josf. 4, 5.

49. Capitel.

Jakob forkynder sine tolv Sønner, hvad dem og deres Afstom i tilkommende Tider skulde vederfares, 1-28; befaler dem at begrave ham hos sine Fædre og døer 147 Aar gammel, 29-33.

Og Jakob kaldte ad sine Sønner og sagde: Samler eder, og jeg vil forkynde eder, hvad eder skal vederfares i de sidste Dage.

5 Mosf. 33, 1.

2. Kommer tilhobe og hører, Jakobs Sønner! og hører paa Israel, eders Fader.

3. Ruben, du er min Førstfødte, min Magt og min første Kraft, ypperlig i Værdighed og ypperlig i Styrke.

c. 29, 32. 5 Mosf. 21, 17. Ps. 78, 51.

4. Retfærdig som Vandet, du skal ikke være ypperlig, thi du opsteg i din Faders Leie; da bemittede du det, — han haver opsteget paa min Seng!

Josf. 24, 18. 1 Mosf. 35, 22. 1 Kron. 5, 1.

5. Simeon og Levi ere Brødre; deres Sværd ere Volds Vaaben.

6. Min Sjæl skal ikke komme i deres hemmelige Raad, min Væge skal ikke forenes med deres Forsamling; thi i deres Brede have de slaget Mand ihjel, og i deres Egenvillighed have de ødelagt Dyne.

c. 34, 25.

7. Forbandet være deres Brede, thi den er streng, og deres Hastighed, thi den er haard; jeg vil fordele dem i Jakob og adsprede dem i Israel.

Josf. 19, 1; 21, 3.

8. Juda, dig skulde dine Brødre love, din Haand skal være paa dine Bjenders Nakke; for dig skulde din Faders Sønner falde ned.

1 Kron. 5, 2.

9. Juda er en ung Løve, du opsteg fra Rov, min Søn! han haver bøiet sig, han laae som en Løve og som en stor Løve; hvo vil vække ham?

5 Mosf. 33, 7.

10. Der skal ikke vige Spirit fra Juda, og Læremester fra hans Fødder, førend Siloh skal komme, og Folkene skulde hænge ved ham.

Ef. 9, 6.

11. Han er den, som binder sin Fole til

Viintræet, og sin Afsenindes Føl til Viin-
qvisten; han haver toet sit Klæde i Vinen,
og sin Kaabe i Viindruerblod. *Seif. 2, 3, 4; 7, 8.*

12. Han er rødere i Vinene end Viin, og
hvidere paa Tænderne end Mælk. *Seif. 5, 10-12.*

13. Sebulon skal hve ved Havnen, ved
Havet, og han skal være ved Skibenes
Havn, og hans Side (naae) til Zidon.

Jof. 19, 10. 5 Mos. 33, 18, 19.

14. Isaschar skal være et stærkenet
Afsen, som ligger imellem tvende Bytter.

5 Mos. 33, 18.

15. Thi han saae, at Hvilen var god, og
at Landet var deiligt, og han haver høiet
sine Skuldre til at bære, og er bleven en
statfkyldig Tjener.

16. Dan skal dømme sit Folk som een af
Israels Stammer. *Dom. 13, 25. 5 Mos. 33, 22.*

17. Dan skal være (som) en Slange paa
Beien, (som) en Pilslange paa Stien, som
bed Hesten i Hælene, og dens Rytter faldt
tilbage.

18. Herre, jeg bier efter din Salighed.

Ps. 119, 166.

19. Gad, Tropper skulle i Troppeviis
bekrige ham, og han, han skal i Troppeviis
bekrige (Andre) omfider.

5 Mos. 33, 20, 21. Jof. 1, 12.

20. Af Aser er hans fede Brød, og han,
han skal give kongelige Rydeligheder.

5 Mos. 33, 24, 25.

21. Naphthali er en udsluppen Hind, han,
som giver deilig Tale.

5 Mos. 33, 23. Dom. 4, 6; 5, 1.

22. Joseph er en frugtbar Dvift, ja en
frugtbar Dvift ved en Kilde; (dens) Skud
gaae op over Muren.

5 Mos. 33, 13 fg.

23. Og Shtterne forbittrede ham, og
skjøde, og hadede ham.

24. Og hans Bue blev dog stærk, og
hans Hænders Arme styrkedes af Jakobs
Mægtiges Hænder; fra da af er han en
Hyrde, en Steen i Israel. *c. 50, 21.*

25. (Det kommer) fra din Faders Gud,
og han skal hjælpe dig, og fra den Almæg-
tige, og han skal velsigne dig, med Velsig-
nelser af Himmelen oven af, med Velsig-
nelser af Afgrunden, som ligger herunder,
med Brysters og Livs Velsignelser.

26. Din Faders Velsignelser ere mæg-
tigere end mine Forfædres Velsignelser,
indtil de evige Høies Grændser; de skulle
komme paa Josephs Hoved og paa hans
Isse, som er adskilt iblandt sine Brødre.

27. Benjamin skal røve (som) en Ulv;

om Morgenen skal han æde Kov, og om
Aftenen skal han uddele Bytte.

5 Mos. 33, 12. Dom. 20, 25. 1 Sam. 14, 47.

28. Alle disse ere de tolv Israels Stam-
mer, og dette er det, som deres Fader ta-
lede til dem og velsignede dem, hver efter
sin Velsignelse velsignede han dem.

29. Og han befoel dem og sagde til dem:
Naar jeg er samlet til mit Folk, da begra-
ver mig hos mine Fædre, i den Hule, som
er paa Ephrons, den Hethiters, Ager,

30. i den Hule, som er paa den Ager
Macpela, som er tvært over for Mamre i
Canaans Land, hvilken Abraham købte
med Ageren af Ephron, den Hethiter, til
Begravelses Eiendom. *c. 23, 16, 19, 20; 50, 13.*

31. Der have de begravet Abraham og
Sara, hans Hustru; der have de begravet
Isak og Rebekka, hans Hustru; og der ha-
ver jeg begravet Lea. *c. 25, 9; 23, 19; 35, 29.*

32. Den Ager's Eiendom og den Hule,
som er derpaa, (er kjøbt) af Heths Børn.

33. Der Jakob havde gjort Ede paa at
byde sine Børn dette, da tog han sine Fød-
der til sig op paa Sengen, og udgav sin
Aand og blev samlet til sine Folk. *Ap. G. 7, 15.*

50. Capitel.

Joseph begræder sin Fader, lader ham balsamere, begjærer af Pharaos, at han maa drage hen og jorde ham i Canaan, 1-6. Han farer hen, holder en stor Klage over ham, og begraver ham, og kommer tilbage, 7-14. Hans Brødre frygte for ham, han trøster dem, spaaer og døer, 15-26.

Da faldt Joseph over sin Faders Ansigt,
og græd over ham og kyskede ham.

c. 46, 4.

2. Og Joseph befoel sine Tjenere, Læ-
gerne, at balsamere hans Fader; saa bal-
samerede Lægerne Israel.

3. Og fyrræthve Dage bleve fuldendte paa
ham, thi saa skulde deres Dage fuldendes,
som balsameres; og Egypterne begræd
ham halvfjerdsindstyve Dage. *5 Mos. 34, 8.*

4. Og der Grædedagene over ham vare
forbigangne, da talde Joseph til Pharaos
Huusfolk og sagde: Kjære, dersom jeg ha-
ver fundet Naade for eders Dine, da taler,
Kjære, for Pharaos Dren og siger: *c. 33, 10.*

5. Min Fader tog en Ed af mig og sag-
de: See, jeg døer; i min Grav, som jeg lod
mig grave i Canaans Land, der skal du be-
grave mig; og nu, Kjære, vil jeg fare op
og begrave min Fader, og jeg vil komme
igjen.

c. 47, 29; 49, 29 fg.

6. Og Pharao sagde: Far op og begrav din Fader, saasom han tog Ed af dig (derpaa).

7. Og Joseph opsoer for at begrave sin Fader, og alle Pharaos Tjenere opføre med ham, de Ældste af hans Huus, og alle de Ældste af Egypti Land,

8. og Josephs ganske Huus, og hans Brødre, og hans Faders Huus; aleneste deres smaae Børn og deres Saar og deres Æne lode de blive i Gosen Land.

9. Og baade Bogne og Ryttere opdroge med ham; og der var en meget stor Hær.

10. Der de kom til den Røde Aftad, som ligger paa hiin Side Jordanen, da holdt de der en stor og saare svar Hylen, og han lod holde Sorg for sin Fader syv Dage.

c. 23, 2.

11. Og Cananiten, som boede i Landet, saae den Sorg ved den Røde Aftad, og de sagde: Denne er en svar Sorg for Egypterne; derfor kaldte man det (Steds) Navn: Egypternes Sorg; det er paa hiin Side Jordanen.

12. Og hans Sønner gjorde ham saaledes, som han besøel dem.

13. Og hans Sønner førte ham til Canaans Land og begrove ham i Huln paa den Alger Macpela, den Alger, som Abraham havde kjøbt til Begravelses Eiendom af Ephron, den Hethiter, tvært over for Mamre.

c. 23, 16. 28. G. 7, 16.

14. Og Joseph kom igjen til Egypten, han og hans Brødre og alle de, som vare opfarne med ham til at begrave hans Fader, efterat han havde begravet sin Fader.

15. Der Josephs Brødre saae, at deres Fader var død, da sagde de: Maafee Joseph hader os, saa vil han vissefælig tale os igjen alt det Onde, som vi have gjort imod ham.

16. Og de bestiftede (Nogen at tale) til

Joseph, sigende: Din Fader besøel, før han døde, og sagde:

17. Saa skulle I sige til Joseph: Kjære, forlad dog dine Brødres Overtrædelse og deres Synd, at de gjorde ilde imod dig; Kjære, saa forlad nu din Faders Guds Tjeneres Overtrædelse; da græd Joseph, der de taledes til ham.

18. Og hans Brødre gif ogsaa (selv hen), og faldt ned for hans Ansigt, og sagde: See, vi ere dine Tjenere.

19. Og Joseph sagde til dem: Frygter ikke; thi monne jeg være i Guds Sted?

c. 30, 2.

20. Og I tænkte Ondt imod mig; Gud tænkte, (at vende) det til Gode, for at gjøre (det, som sees) paa denne Dag, at holde meget Folk ved Live.

c. 45, 5. 28. 6, 2.

21. Saa frygter nu ikke, jeg, jeg vil op- holde eder og eders smaae Børn; saa træfede han dem og taledes kjærligen med dem.

28. 2, 14.

22. Saa boede Joseph i Egypten, han og hans Faders Huus; og Joseph levede hundrede og ti Aar.

23. Og Joseph saae Ephraims Sønner i tredje Led; desligeste Machirs, Manasse Søns, Sønner bleve fødte paa Josephs Ane.

4 Mos. 32, 39.

24. Og Joseph sagde til sine Brødre: Beg døer, og Gud skal vissefælig besøge eder og opføre eder af dette Land til det Land, som han haver svoret Abraham, Isak og Jakob.

28. 11, 22. 5 Mos. 1, 8; 6, 10.

25. Og Joseph tog en Ed af Israels Børn og sagde: Gud skal vissefælig besøge eder, og I skulle føre mine Been op herfra.

2 Mos. 13, 19; 38. 24, 32.

26. Saa døde Joseph, (der han var) hundrede og ti Aar gammel; og de balsamerede ham, og man lagde ham i Kiste i Egypten.

Den anden Mose Bog.

1. Capitel.

Israels Børn formæres i Egypten, 1-7. En Ronge, som ikke vidste af Joseph, plager Folket med Grunhed, 8-14. Han befaler Jordenes brenne at dræbe alle Drengbørn, og da de ikke ville, lader han Børnene kastet i Floden, 15-22. Og disse ere Israels Sønners Navne, de, som kom ind i Egypten; med

Jakob kom de ind, hver med sit Huus:

1 Mos. 46, 8.

2. Ruben, Simeon, Levi og Juda;

3. Isaschar, Sebulon og Benjamin;

4. Dan og Naphthali, Gad og Aser.

5. Og alle Personer, som vare udkomne af Jakobs Lænd, de vare halvfjerdsindstyve

Personer; men Joseph var i Egypten.

1 Mos. 46, 27. 5 Mos. 10, 22.

6. Og Joseph døde, og alle hans Brødre, og al den samme Slægt.

1 Mos. 50, 26.

7. Og Israels Børn bleve frugtbare og vrinklede, og bleve mangfoldige og vare ganske meget stærke, og Landet blev fuldt af dem.

Ps. 105, 4. Ap. G. 7, 17.

8. Og der opkom en ny Konge over Egypten, som ikke kjendte Joseph.

Dom. 2, 10.

9. Og han sagde til sit Folk: See, Israels Børns Folk ere flere og stærkere end vi.

10. Velan, vi vilde være flogne imod det, at det ikke skal blive mangfoldigt; og det kunde skee, om der blev Leilighed til en Krig, kunde det ogsaa give sig til bore Fjender og føre Krig imod os, og drage op af Landet.

11. Saa satte de Skattens Betjente over det, at de skulde plage det med deres Byrder; og man byggede (da) Pharao Forraadssteder, nemlig Pithom og Raameses.

12. Men ligesom de plagede det, saa blev det mangfoldigt, og saa udbredte det sig; og de væmmedes ved Israels Børn.

13. Og Egypterne kom Israels Børn til at trælle strengeligen.

4 Mos. 20, 15.

14. Og de gjorde dem deres Levnet beest med haard Trældom i Leer og i Tegl; og med allehaande Trældom paa Marken; al deres Trældom, i hvilken de tjente dem, (maatte de trælle) strengeligen.

15. Og Kongen af Egypten talede til de ebraiske Jordemødre, af hvilke den enes Navn var Siphra, og den andens Navn Pu.

16. Og han sagde: Naar I hjælpe de ebraiske (Qvinder) at føde, og see paa Stolene, dersom det er en Søn, saa dræb ham, og dersom det er en Datter, da maa hun leve.

17. Men Jordemødrene frygtede Gud og gjorde ikke saa, som Kongen af Egypten havde talet til dem, men lode Drengene leve.

Ap. G. 4, 19.

18. Da kaldte Kongen af Egypten Jordemødrene og sagde til dem: Hvi gjorde I denne Gjerning, at I lode Drengene leve?

19. Og Jordemødrene svarede Pharao: Thi de ebraiske ere ikke som de ægyptiske Qvinder, men de ere stærke; førend Jordemoderen kommer til dem, da have de født.

20. Derfor gjorde Gud vel imod Jordemødrene; og Folket blev mangfoldigt, og de bleve faare stærke.

21. Og det skede, efterdi Jordemødrene frygtede Gud, da byggede han dem Huse.

22. Saa bød Pharao alt sit Folk og sagde: Hver den Søn, som fødes, kaster den i Floden, og lader alle Døttre leve.

Ap. G. 7, 19.

2. Capitel.

Amram af Levi Stamme avler et Barn, som Moderen lægger udi en Korfiste, 1-4. Pharao's Datter finder Barnet, antager ham til sin Søn og kalder ham Mose, 5-10. Mose besøger sit Folk, slaar en Egypter ihjel, forraabes, maa flye, kommer til Midian, til Reuel, faaer hans Datter Zippora tilægte, avler en Søn, 11-22. Gud anser Israels Børns Elendighed, 23-25.

Og en Mand af Levi Huus gif og tog en Levi Datter.

c. 6, 20. 4 Mos. 26, 59. 1 Køn. 23, 13.

2. Og Qvinden undfik og fødte en Søn, og der hun saae ham, at han var deilig, da skjulte hun ham tre Maaneder.

Ap. G. 7, 20. Ebr. 11, 23.

3. Men der hun ikke kunde skjule ham længere, da tog hun ham en Kiste af Rør, og klinede den med Liim og Beg, og lagde Drengen derudi, og lagde den imellem Sivet ved Bredden af Floden.

4. Men hans Søster stod langt fra, for at faae at vide, hvorledes det vilde gaae ham.

c. 15, 20. 4 Mos. 26, 59.

5. Og Pharao's Datter gif ned, for at bade sig, til Floden, og hendes Jomfruer gif ved Bredden af Floden, og hun saae Kisten midt i Sivet, og hun sendte sin Pige hen og lod den hente.

6. Og der hun oplod den, da saae hun Drengen, og see, Drengen græd; da hufedes hun over ham og sagde: Denne er en af de Ebræers Dreng.

7. Da sagde hans Søster til Pharao's Datter: Skal jeg gaae og hente dig en Kone, (som er) Amme, af de Ebraiske, at hun giver dig Drengen at die?

8. Og Pharao's Datter sagde til hende: Gaf; og Pigen gif og kaldte Drengens Moder.

9. Da sagde Pharao's Datter til hende: Tag denne Dreng hen og gif mig ham at die, og jeg, jeg vil give (dig) din Løn. Og Qvinden tog Drengen og gav ham at die.

10. Og der Drengen var bleven stor, da ledede hun ham til Pharao's Datter, og hun holdt ham for sin Søn, og hun kaldte hans Navn Mose, og sagde: Thi jeg drog ham af Vandet.

11. Og det skede i de samme Dage, der

Mose var bleven stor, da gik han ud til sine Brødre og saae paa deres Byrder, og han saae en ægyptisk Mand, som slog en ebraisk Mand af hans Brødre.

Ap. G. 7, 23. Ebr. 11, 24. 25.

12. Da vendte han sig hid og did og saae, at der var Ingen, og slog den Ægypter og skjulte ham i Sandet.

13. Og anden Dagen gik han ud, og see, to ebraiske Mænd trættedes (tilsammen); da sagde han til den Ugudelige: Hvi slaaer du din Næste?

Ap. G. 7, 26.

14. Og han sagde: Hvo haver sat dig til en Mand, (som skal være) Fyrste og Dommer over os? tænker du at slaae mig ihjel, saasom du slog den Ægypter ihjel? da frygtede Mose og sagde: Sandeligen, den Gjerning er bleven bitterlig.

Ap. G. 7, 27.

15. Og Pharao hørte denne Gjerning og søgte at slaae Mose ihjel; men Mose flyede fra Pharaos Ansigt, og blev i det Land Midian, og blev hos Brønden.

Ap. G. 7, 29. Ebr. 11, 27.

16. Og Præsten i Midian havde syv Døttre, og de kom og droge (Vand), og fyldte Kenderne, at vande deres Faders Dvæg.

1 Mos. 41, 45.

17. Da kom Hyrderne og stødte dem derfra; men Mose stod op og frelst dem, og vandede deres Dvæg.

1 Mos. 29, 10.

18. Og de kom til Reuel, deres Fader, og han sagde: Hvi komme I saa snart (igen) idag?

4 Mos. 10, 29.

19. Og de sagde: En ægyptisk Mand friede os fra Hyrdernes Haand, og drog og saa flittigen (Vand) op for os, og vandede Dvæget.

20. Og han sagde til sine Døttre: Hvor er han da? hvi lode I den Mand gaae? kalder han, og han skal æde Brød (med os).

21. Og Mose havde Lyft til at blive hos Manden; saa gav han Mose Zippora, sin Datter.

c. 18, 2.

22. Og hun fødte en Søn, og han kaldte hans Navn Gersom; thi han sagde: Jeg haver været en Udlænding i et fremmed Land.

c. 18, 3. 4.

23. Og det skede lang Tid derefter, da døde Kongen af Ægypten; og Israels Børn sukede over den Trældom og raabte; og deres Naab over (deres) Trældom kom op for Gud.

4 Mos. 20, 16.

24. Og Gud hørte deres Suk; og Gud tænkte paa sin Pagt med Abraham, med Isak og med Jakob.

3 Mos. 26, 42. 44.

25. Og Gud saae Israels Børn, og Gud kjendte dem.

c. 3, 7.

3. Capitel.

Guds Søn aabenbares for Mose i en brændende Tornebusk og siger ham, hvem han er, 1-6; lover at frelse sit Folk, hyder Mose at udføre dem og lover at være med ham, 7-12; underviser ham vidtsfигtere om, hvad han skulde sige og gjøre, 13-22.

Og Mose vogtede Bethros, sin Svogers, Præsten i Midians, Dvæg; og han drev Dvæget bag Orken og kom til det Guds Bjerg, til Horeb.

2. Og Herrens Engel aabenbaredes for ham i en Udsloe, midt af en Tornebusk; og han saae, og see, Tornebusken brændte i Ilden, dog blev Tornebusken ikke forteret.

Ap. G. 7, 30. 5 Mos. 33, 16.

3. Og Mose sagde: Jeg vil nu gaae hen og see dette store Syn, hvi Tornebusken ikke opbrændes.

4. Der Herren saae, at han gik hen til at see, da raabte Gud til ham midt af Tornebusken og sagde: Mose! Mose! og han sagde: See, her er jeg.

5. Og han sagde: Kom ikke nær her hid, drag dine Skoe af dine Fødder; thi det Sted, som du staaer paa, er en hellig Jord.

6. Og han sagde (fremdeles): Jeg er din Faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud; og Mose skjulte sit Ansigt, thi han frygtede for at see paa Gud.

Matth. 22, 32. Ap. G. 7, 32.

7. Og Herren sagde: Jeg haver grandt seet mit Folks Elendighed, som er i Ægypten, og hørt deres Skrig over dem, som trænge dem; thi jeg veed deres Smerter.

Ps. 34, 16.

8. Og jeg er nedfaren for at redde dem af Ægypternes Haand og for at føre dem op af dette Land, til et godt og vidt Land, til et Land, som flyder med Mælk og Honning, til Cananitens og Hethitens og Amoritens og Pherefitens og Hevitens og Jebusitens Sted.

c. 13, 5; 33, 3. 5 Mos. 26, 9.

9. Og nu, see, Israels Børns Skrig er kommet for mig, og jeg haver ogsaa seet den Trængsel, hvormed Ægypterne trænge dem.

10. Saa gik nu, og jeg vil sende dig til Pharao; og udfør mit Folk, Israels Børn, af Ægypten.

Ap. G. 7, 31. Ps. 105, 26. Hof. 12, 14. 2 Mos. 6, 26.

11. Og Mose sagde til Gud: Hvo er jeg, at jeg skulde gaac til Pharao, og at jeg skulde udføre Israels Børn af Ægypten?

12. Og han sagde: Sandelig, jeg vil være med dig, og dette skal være dig et Tegn, at jeg, jeg haver sendt dig: Naar du udfører Folket af Ægypten, da skulle I tjene Gud ved dette Bjerg.

13. Og Mose sagde til Gud: See, naar jeg kommer til Israels Børn: Og siger til dem: Eders Fædres Gud haver sendt mig til eder, og de sige til mig: Hvad er hans Navn? hvad skal jeg da sige til dem?

14. Og Gud sagde til Mose: Jeg skal være den, som jeg skal være; og han sagde: Saa skal du sige til Israels Børn: Jeg skal være haver sendt mig til eder.

Ex. 1, 4. 8.

15. Og Gud sagde hydermere til Mose: Saa skal du sige til Israels Børn: Herren, eders Fædres Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud, sendte mig til eder; dette er mit Navn evindeligen, og denne min Ihukommelse fra Slægt til Slægt.

Ex. 42, 8. Ps. 135, 13.

16. Gaf, og du skal samle de Vildste af Israel og sige til dem: Herren, eders Fædres Gud, er aabenbaret for mig, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, sigende: Jeg haver vissefælg besøgt eder og (seet) hvad eder er vederfaret i Ægypten.

1 Mos. 50, 24.

17. Og jeg haver sagt: Jeg vil opføre eder af Ægyptens Elendighed til Cananitens og Hethitens og Amoritens og Fhe-rezitens og Hevitens og Jebusitens Land, til et Land, som flyder med Mælk og Honning.

18. Og de skulle høre din Røst, og du skal gaa ind, du og de Vildste af Israel, til Kongen af Ægypten, og I skulle sige til ham: Herren, Ebræernes Gud, haver mødt os; og nu, Kære, lad os gaa tre Dages Reise hen i Ørken og offre til Herren vor Gud.

c. 5, 3.

19. Men jeg, jeg veed, at Kongen af Ægypten skal ikke lade eder fare, end ikke ved en stærk Haand.

20. Og jeg skal udbrække min Haand og slaae Ægypterne med alle mine underlige Ting, som jeg vil gjøre midt deri, og derefter skal han lade eder fare.

21. Og jeg vil give dette Folk Naade hos Ægypterne, og det skal stee, naar I skulle reise, skulle I ikke reise tomhændede.

c. 11, 2; 12, 35. 36.

22. Men hver Qvinde skal begjære af hendes Naboeffke og af den, hun er i Huset med, Sølvkar og Guldkar og Klæder;

og (dem) skulle I lægge paa eders Sønner og paa eders Døttre, og stille Ægypterne derved.

4. Capitel.

Mose frøgter, at Folket ikke skulle troe ham; Herren giver ham at gjøre Tegn for dem, 1-9. Mose vægrer sig for sit svære Tungemaalss Skyld; Herren lover at være med hans Mund, og da han endnu vægrer sig, siger han, at hans Broder Aron skal være hans Mund, 10-17. Mose drager til Ægypten, Herren trøster og underviser ham fremdeles, 18-23. Herren vil slaae ham ihjel, fordi han havde forsojnt at omskjære sin Søn, 24-26. Aron møder ham, de gaae til de Vildste af Israel, Folket troer, 27-31.

Og Mose svarede og sagde: Men see, de skulle ikke troe mig og ikke lyde min Røst, men de skulle sige: Herren haver ikke aabenbaret sig for dig.

2. Og Herren sagde til ham: Hvad er dette, du haver i din Haand? og han sagde: En Rjep.

3. Og han sagde: Kast den paa Jorden, og han kastede den paa Jorden, saa blev den til en Slange; og Mose flyede for den.

c. 7, 10.

4. Da sagde Herren til Mose: Udbræk din Haand og tag fat paa dens Hale; saa rakte han sin Haand ud og holdt fast paa den, og den blev til en Rjep i hans Haand;

5. at de skulle troe, at Herren, deres Fædres Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud, er aabenbaret for dig.

c. 3, 6. 15. 16. 1 Kong. 18, 36.

6. Og Herren sagde hydermere til ham: Stik nu din Haand i din Barm; og han stak sin Haand i sin Barm, og uddrog den, og see, hans Haand var spedalsk som Snee.

7. Og han sagde: Stik igjen din Haand i din Barm; og han stak igjen sin Haand i sin Barm, og drog den ud af sin Barm, og see, da var den bleven igjen som hans andet Kjød.

8. Og det skal stee, dersom de ikke ville troe dig eller adlyde (din) Røst ved det første Tegn, da skulle de troe (din) Røst ved det andet Tegn.

9. Og det skal stee, dersom de end ikke skulle troe disse tvende Tegn og ei lyde din Røst, da skal du tage af Flodens Vand og øse paa det Tørre; da skal det Vand, som du tog af Floden, worde, ja da skal det worde til Blod paa det Tørre.

c. 7, 17.

10. Og Mose sagde til Herren: (Hør) mig, Herre! jeg haver ikke hidtil dags været en veltalende Mand, ei heller siden du

talede til din Tjener; thi jeg haver et svart Maal og en svar Tunge. c. 6, 12, 30.

11. Og Herren sagde til ham: Hvo haver givet Mennesket Mund? eller hvo gjør stum eller döv, eller seende eller blind? mon ikke jeg Herren? Ps. 94, 9.

12. Saa gaf nu, og jeg, jeg skal være med din Mund og lære dig, hvad du skal tale. Matth. 10, 19.

13. Og han sagde: (Hør) mig, Herre! send mi, hvem du vil sende.

14. Da blev Herrens Brede optændt imod Mose, og han sagde: Kjender jeg ikke Aron, din Broder, den Levit, at han kan vel tale? og see, han skal ogsaa gaae ud imod dig, og naar han seer dig, da skal han glæde sig i sit Hjerte.

15. Og du skal tale til ham og lægge Ordene i hans Mund; og jeg skal være med din Mund og med hans Mund, og lære eder, hvad I skulle gjøre.

16. Og han skal tale for dig til Folket; og det skal skee, at han skal være din Mund, og du, du skal være ham (som) en Gud. c. 7, 1, 2.

17. Og tag denne Kjæp i din Haand, med hvilken du skal gjøre Tegnene.

18. Og Mose gif, og kom igjen til Zethro, sin Svoger, og sagde til ham: Kjære, lad mig fare, saa vil jeg drage tilbage til mine Brødre, som ere i Ægypten, og see, om de endnu leve; og Zethro sagde til Mose: Gaf i Fred.

19. Og Herren sagde til Mose i Midian: Gaf, vend tilbage til Ægypten, thi alle de Mænd ere døde, som søgte efter dit Liv. Matth. 2, 20.

20. Saa tog Mose sin Hustru og sine Sønner, og førte dem paa et Åsen, og han vendte tilbage til Ægypti Land; og Mose tog Guds Kjæp i sin Haand.

21. Og Herren sagde til Mose: Naar du gaar for at vende tilbage til Ægypten, da see til, at du gjør alle disse Tegn for Pharaos Mafyn, som jeg haver givet i din Haand; men jeg vil forhærde hans Hjerte, at han skal ikke lade Folket fare. c. 7, 3.

22. Og du skal sige til Pharao: Saa siger Herren: Israel er min Søn, min Førstefødte.

23. Og jeg haver sagt til dig: Lad min Søn fare, at han kan tjene mig, og du haver vægret dig for at lade ham fare; see, jeg ihjelslaaer din Søn, din Førstefødte. c. 11, 5; 12, 29.

24. Og det skede paa Beien, i Herberget, at Herren kom imod ham og vilde slaget ham ihjel.

25. Da tog Zippora en (skarp) Steen og affaar sin Søns Forhud, og kastede den hen for hans Fødder og sagde: Du er mig en Blodbrudgom. Josf. 5, 2.

26. Da lod han ham være; men hun sagde da: En Blodbrudgom for Omstjærelsens Skyld.

27. Og Herren sagde til Aron: Gaf imod Mose i Ørken; og han gif, og mødte ham hos Guds Bjerg, og kyskede ham. 1 Mosf. 33, 4.

28. Og Mose forthyndte Aron alle Herrens Ord, som havde udsendt ham, og alle de Tegn, som han havde befalet ham.

29. Saa gif Mose og Aron hen, og de samlede alle de Ældste af Israels Børn.

30. Og Aron talede alle de Ord, som Herren havde talet med Mose, og gjorde Tegnene for Folkets Dine.

31. Og Folket troede; og der de hørte, at Herren besøgte Israels Børn, og at han havde seet deres Elendighed, da bødte de sig og tilbade. c. 3, 16.

5. Capitel.

Pharao foragter Guds Befaling og vil ei lade Folket fare, men lægger dem haardere Byrder paa, 1-14. Pharao vil ei høre deres Klagemaal, de besvære sig for Mose og Aron; Mose besklager det for Herren igjen, 15-23.

Og derefter kom Mose og Aron ind og sagde til Pharao: Saa siger Herren, Israels Gud: Lad mit Folk fare, og de skulle holde mig Høitid i Ørken. c. 7, 16; 8, 1, 20.

2. Og Pharao sagde: Hvo er den Herre, hvis Røst jeg skal adlyde, at lade Israel fare? jeg kjender ikke den Herre, jeg vil heller ikke lade Israel fare. Dan. 3, 15.

3. Og de sagde: De Ebræers Gud mødte os; Kjære, lad os gaae tre Dages Reise i Ørken og gjøre Herren vor Gud Offer, at han ikke skal møde os med Pestilentske eller med Sværdet. c. 3, 18.

4. Da sagde Kongen af Ægypten til dem: (Du) Mose og Aron, hvorfor ville I afdrage Folket fra deres Gjærninger? gaacer hen til eders Byrder.

5. Og Pharao sagde hydermere: See, Folket er nu meget i Landet, og I ville komme dem til at høre op fra deres Byrder. c. 1, 7, 12. Ps. 105, 24.

6. Og Pharao besøel samme Dag Plagerne iblandt Folket og dets Fugeder, og sagde:

7. I skulle ikke hdermere give Folket Halm at brænde Tegl med, som tilforn; lader dem selv gaae at sanke sig Halm.

8. Og lægger dem (alligevel) paa (at gjøre) det samme Tal Stene, som de have gjort hidtilbage; formindsker Intet deraf; thi de ere efterladne, derfor strige de og sige: Vi ville gaae hen, vi ville offere til vor Gud.

9. Lader Trældommen blive svar over Mændene, at de have at gjøre dermed og ikke agte paa løgnagtige Ord.

10. Da udgik Folkets Plagere og dets Føgeber, og sagde til Folket, sigende: Saa siger Pharao: Jeg giver eder ikke Halm.

11. Gaaer selv, tager eder Halm, hvor I kunne finde; men der skal Intet formindskes af eders Trældom.

12. Da adspredte Folket sig over alt Ægypti Land, at sanke Halmstubble for Halm.

13. Og Plagerne dreve paa og sagde: Fuldkommer eders Gjerning, (hver) Dags Forretning paa sin Dag, ligesom da I havde Halm.

14. Og Israels Børns Føgeber bleve slagne, hvilke Pharaos Plagere havde sat over dem, og der blev sagt til dem: Hvorfor have I ikke fuldkommet eders bestfittede Gjerning, at gjøre Tegl, som tilforn, saa og igaar og idag?

15. Da kom Israels Børns Føgeber, og raabte til Pharao og sagde: Hvi gjør du saa med dine Tjenere?

16. Dine Tjenere gives ikke Halm, og de sige til os: Gjører Tegl; og see, dine Tjenere faae Hug, dog dit Folk haver Skyld deri.

17. Og han sagde: I ere efterladne, ja efterladne, derfor sige I: Vi ville gaae hen, vi ville offere til Herren.

18. Og nu, gaaer, arbejder, og ingen Halm skal eder gives; men I skulle dog forskaffe Tallet paa Teglene.

19. Da saae Israels Børns Føgeber, at de vare ilde deran, idet der sagdes: I skulle Intet formindskes af eders Tegl, af (hver) Dags Forretning paa sin Dag.

20. Og de gif Mose og Aron imøde og stode imod dem, der de gif ud fra Pharao.

21. Og de sagde til dem: Herren skal see paa eder og domme, at I have gjort os idelugtende for Pharao og for hans Tjenere, at give Sværdet i deres Haand til at ihjelslaae os.

1 Mos. 34, 30.

22. Og Mose vendte sig til Herren igjær og sagde: Herre, hvi gjør du ilde imod dette Folk? hvi sendte du mig?

23. Thi fra den Tid, da jeg kom til Pharao, at tale i dit Navn, haver han gjort ilde imod dette Folk; og du haver ingenlunde friet dit Folk.

6. Capitel.

Herren lover at holde sin Pagt, han havde gjort med Fædrene, og at indføre Israels Børn i Canaans Land; Folket hører ikke for svar Trældoms Styld, 1-9. Gud giver Mose ny Befaling om at udføre Folket, 10-13. Godebederne for Folket, iær Mose og Arons Slægt, opregnes, til hvilke Gud havde givet Befaling, 14-30.

Og Herren sagde til Mose: Nu skal du see, hvad jeg vil gjøre Pharao; thi ved en stærk Haand skal han lade dem fare, og ved en stærk Haand skal han uddrive dem af sit Land.

c. 11, 1; 12, 33.

2. Og Gud talte til Mose og sagde til ham: Jeg er Herren.

3. Og jeg er aadenbaret Abraham, Isak og Jakob som en almægtig Gud; men ved mit Navn: Herre, er jeg ikke kjendt af dem.

4. Og jeg haver ogsaa oprettet min Pagt med dem, at give dem Canaans Land, deres Udlændigheds Land, i hvilket de have været Udlændinge.

1 Mos. 17, 8; 26, 3; 28, 13.

5. Og jeg, jeg haver ogsaa hørt Israels Børns Suf, hvilke Ægypterne have gjort til Trælle, og jeg haver ihukommet min Pagt.

6. Derfor siig til Israels Børn: Jeg er Herren, og vil udføre eder fra (at være) under de Ægypters Byrder, og frie eder af deres Trældom; og jeg vil forløse eder med en udræft Arm og ved store Domme.

7. Og jeg vil tage eder mig til et Folk, og jeg vil være eder en Gud, og I skulle fornemme, at jeg er Herren eders Gud, den, som udfører eder fra (at være) under de Ægypters Byrder.

8. Og jeg vil indføre eder i Landet, om hvilket jeg haver opløstet min Haand (og svoret) at give Abraham, Isak og Jakob det; og jeg vil give eder det til Eiendom, jeg er Herren.

Esch. 47, 14.

9. Og Mose sagde saaledes til Israels Børn; men de hørte ikke Mose for Aands Angest og for den haarde Trældom.

10. Da talte Herren til Mose og sagde:

11. Gak ind (og) tal til Pharao, Kongen af Ægypten, at han lader Israels Børn fare af sit Land.

12. Og Mose talede for Herrens Ansigt og sagde: See, Israels Børn høre mig ikke, og hvorledes skalde Pharao høre mig? og (dertil med) er jeg uomfskaaren paa Væberne.

b. 30. c. 4, 10.

13. Og Herren talede til Mose og Aron, og gav dem Befaling til Israels Børn og til Pharao, Kongen af Ægypten, at udføre Israels Børn af Ægypti Land.

14. Disse vare Hovederne i deres Fædres Huus: Rubens, Israels Førstefødtes, Sønner vare: Hanoch og Pallu, Hebron og Charmi; disse vare Rubens Slægter.

1 Mosf. 46, 9. 4 Mosf. 26, 5. 1 Kron. 5, 3.

15. Og Simeons Sønner vare: Jemuel og Jamin og Othad og Sachin og Zohar og Saul, den Cananeistes Søn; disse vare Simeons Slægter.

1 Mosf. 46, 10. 1 Kron. 4, 24.

16. Og disse vare Levi Børns Navne i deres Slægter: Gerson og Kahath og Merari; men Levi blev hundrede og syv og tredive Aar gammel.

1 Mosf. 46, 11. 4 Mosf. 3, 17. 1 Kron. 6, 1.

17. Gersons Børn vare: Libni og Simi i deres Slægter.

1 Kron. 6, 17.

18. Og Kahaths Børn vare: Amram og Zizehar og Hebron og Ussiel; og Kahath blev hundrede og tre og tredive Aar gammel.

19. Og Merari Børn vare: Maheli og Musi; disse ere Levi Slægter i deres Afkom.

4 Mosf. 26, 57. 1 Kron. 6, 19; 23, 21.

20. Og Amram tog sin Faders Søster Jochebed sig til Hustru, og hun fødte ham Aron og Mose; og Amram blev hundrede og syv og tredive Aar gammel.

21. Og Zizehars Sønner vare: Korah og Nepheg og Sifri.

4 Mosf. 16, 1.

22. Og Ussiels Sønner vare: Misaël og Elzaphan og Sifri.

3 Mosf. 10, 4.

23. Og Aron tog Eliseba, Amminadabs Datter, Nahessons Søster, sig til Hustru, og hun fødte ham Nadab og Abihu, Eleasar og Ithamar.

c. 28, 1. 4 Mosf. 3, 2.

24. Og Korahs Børn vare: Assir og Elkana og Abiasaph; disse ere de Korhitters Slægter.

1 Kron. 6, 22.

25. Men Eleasar, Arons Søn, tog sig (en) af Putiels Døttre sig til en Hustru, og hun fødte ham Phehas; disse ere Hovederne iblandt Leviternes Fædre, efter deres Slægter.

4 Mosf. 25, 7.

26. Dette er Aron og Mose, som Herren sagde til: Fører Israels Børn ud af Ægypti Land, efter deres Hære.

27. De ere de, som talede til Pharao, Kongen af Ægypten, om at udføre Israels Børn af Ægypten, denne Mose og Aron.

28. Og det skede paa den Dag, at Herren talede til Mose i Ægypti Land.

29. Og Herren talede til Mose, sigende: Jeg er Herren, tal til Pharao, Kongen af Ægypten, Alt, hvad jeg taler til dig.

30. Og Mose sagde for Herrens Ansigt: See, jeg er uomfskaaren paa Væberne, og hvorledes skalde Pharao høre mig?

b. 12.

7. Capitel.

Gud tgentager sine forrige Befalinger til Mose og Aron, hvilke de efterkomme, 1-7. Mose forvandler sin Kæp til en Slange for Pharao, Troldskarlene gjøre ligesaa, 8-13. Han forvandler Vand til Blod, hvilket de og gjøre; Pharao forhærder sig, 14-25.

Og Herren sagde til Mose: See, jeg haaber sat dig til en Gud for Pharao, og Aron, din Broder, skal være din Prophet.

c. 4, 16.

2. Du skal tale alt det, som jeg skal befale dig, men Aron, din Broder, skal tale til Pharao, at han skal lade Israels Børn fare af sit Land.

c. 4, 15.

3. Men jeg vil forhærde Pharaos Hjerter og mangfoldiggjøre mine Tegn og mine underlige Gjerninger i Ægypti Land.

c. 4, 21; 14, 4.

4. Og Pharao skal ikke høre eder, og jeg vil lægge min Haand paa Ægypterne og udføre mine Hære, mit Folk, Israels Børn, af Ægypti Land ved store Domme.

c. 8, 15, 19.

5. Og Ægypterne skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg udrækker min Haand over Ægypten og fører Israels Børn midt ud fra dem.

c. 14, 4, 18.

6. Og Mose og Aron gjorde det; saasom Herren havde befalet dem, saa gjorde de.

7. Og Mose var firfjindsthye Aar gammel, og Aron tre og firfjindsthye Aar gammel, der de talede til Pharao.

8. Og Herren sagde til Mose og til Aron, sigende:

c. 9, 8, 9.

9. Naar Pharao taler til eder, sigende: Gjører en underlig Gjerning, da skal du sige til Aron: Tag din Kæp og kast for Pharaos Ansigt; den skal blive til en Slange.

10. Da kom Mose og Aron til Pharao, og gjorde saa, eftersom Herren havde befalet; og Aron kastede sin Kæp for Pharao

og for hans Tjenere, og den blev til en Slange. c. 4, 3.

11. Da kaldte ogsaa Pharao ad de Bise og Troldskarlene, og de gjorde ogsaa, de ægyptiske Koglere, ligesaa med deres Besværgelser. c. 8, 7. 18. 2 Tim. 3, 8. 1 Mos. 41, 8.

12. Og de kastede hver sin Kjepe, og de bløede Slang; men Arons Kjepe opslugte deres Kjepe.

13. Og Pharaos Hjerter forhærdedes, at han hørte dem ikke, saasom Herren havde sagt. c. 8, 15. 19; 3, 19.

14. Og Herren sagde til Mose: Pharaos Hjerter er haardt, han vægrer sig for at lade Folket fare.

15. Gaf til Pharao aarle, see, han gaaer ud til Vandet, og du skal træde frem mod ham ved Bredden af Floden; og din Kjepe, som var forvandlet til en Slange, skal du tage i din Haand.

16. Og du skal sige til ham: Herren, de Ebraæers Gud, haver sendt mig til dig og sagt: Lad mit Folk fare, at de kunne tjene mig i Ørken; og see, du har ei villet høre hidindtil. c. 5, 1; 8, 1. 20.

17. Saa siger Herren: Af dette skal du fornemme, at jeg er Herren; see, jeg slaaer med Kjeppen, som jeg haver i min Haand, paa Vandet, som er i Floden, og det skal forvandles til Blod. c. 4, 9.

18. Og Fiskene, som ere i Floden, skulde døe, og Floden skal lugte ilde, saa at Ægypterne skulde kjedes ved at drikke Vand af Floden.

19. Og Herren sagde til Mose: Siig til Aron: Tag din Kjepe og ræk din Haand ud over Vandet i Ægypten, over deres Strømme, over deres Floder, og over deres Søer, og over alle deres Vandsamlinger, og de skulde vorde Blod; og der skal være Blod i alt Ægypti Land, baade i Træ- og i Steenfarrene. Ps. 78, 44.

20. Og Mose og Aron gjorde saa, efter som Herren havde befaleet, og han opløstede Kjeppen og slog paa Vandet, som var i Floden, for Pharaos Dine og for hans Tjeneres Dine; og alt Vandet, som var i Floden, forvandlede til Blod. Ps. 105, 29.

21. Og Fiskene, som vare i Floden, døde, og Floden lugtede ilde, saa at Ægypterne ikke kunde drikke Vandet af Floden; og der blev Blod i alt Ægypti Land.

22. Og de ægyptiske Koglere gjorde ligesaa med deres Besværgelser; og Pharaos

Hjerter forhærdedes, at han hørte dem ikke, som Herren havde sagt.

23. Og Pharao vendte sig og kom til sit Huus, og lagde end ikke dette paa sit Hjerter.

24. Men alle Ægypterne grove omkring Floden efter Vand at drikke; thi de kunde ikke drikke af Vandet i Floden.

25. Og der fyldtes syv Dage, efterat Herren havde slaget Floden.

8. Capitel.

Mose lader paa Guds Befaling komme Frøer op, Troldskarlene lade og Frøer fremkomme; Mose beder for Pharao, han forherder sit Hjerter igen, 1-15. Mose lader komme Luus frem, Troldskarlene kunne ikke gjøre det, 16-19. Mose lader komme Utsi over Pharao, men ikke i Gosen Land; Pharao lover at lade Israel gaae, men forherder sit Hjerter, 20-32.

Og Herren sagde til Mose: Gaf til Pharao, og du skal sige til ham: Saa siger Herren: Lad mit Folk fare, at de kunne tjene mig. c. 5, 1; 7, 16.

2. Og dersom du vægrer dig for at lade dem fare, see, da vil jeg plage al din Grændse med Frøer.

3. Og Floden skal vrinkle med Frøer, og de skulde hoppe op og komme i dit Huus, og i dit Sengstammer, og paa din Seng, og i dine Tjeneres Huus, og iblandt dit Folk, og i dine Øvne, og i dine Deigtruge.

4. Og Frøerne skulde hoppe op paa dig, og paa dit Folk, og paa alle dine Tjenere.

5. Og Herren sagde til Mose: Siig til Aron: Ræk din Haand ud med din Kjepe over Strømmene, over Floderne og over Søerne, og lad Frøer komme op over Ægypti Land.

6. Og Aron rakte sin Haand ud over Vandene i Ægypten; og der kom Frøer op og skulde Ægypti Land. Ps. 78, 45. Ps. 105, 30.

7. Og Koglernes gjorde ligesaa med deres Besværgelser, og de lode Frøer komme op over Ægypti Land. c. 7, 11. 22.

8. Da kaldte Pharao ad Mose og Aron, og sagde: Beder til Herren, at han borttager Frøerne fra mig og fra mit Folk, saa vil jeg lade Folket fare, og de maae offere til Herren. c. 12, 31. 4 Mos. 21, 7. 1 Kong. 13, 6.

9. Og Mose sagde til Pharao: Hav du Æren for mig, og siig, naar jeg skal bede for dig og for dine Tjenere og for dit Folk, at Frøerne skulde udryddes fra dig og fra dine Huse; de skulde blive tilbage alene i Floden.

10. Og han sagde: Imorgen. Og han (Mose) sagde: Efter dit Ord, at du skal fornemme, at der er ikke Nogen som Herren vor Gud.

c. 9, 14; 15, 11.

11. Saa skulde Frøerne vige fra dig og fra dine Huse, og fra dine Tjenere og fra dit Folk; de skulde blive tilbage alene i Floden.

12. Saa gif Mose og Aron ud fra Pharao; og Mose raabte til Herren formedelst Frøerne, som han havde skiftet over Pharao.

13. Og Herren gjorde efter Mose Ord; saa døde Frøerne af Husene, af Gaardene og af Agrene.

14. Og de samlede dem sammen, Hob ved Hob, og Landet stinkede.

15. Der Pharao saae, at han havde faaet Luft, da blev hans Hjerte forhærdet, og han hørte dem ikke, saasom Herren havde sagt.

c. 7, 13, 22; 3, 19.

16. Og Herren sagde til Mose: Siig til Aron: Ræk din Rjep ud og slaa Støvet paa Jorden, og det skal blive til Luus i alt Ægypti Land.

17. Og de gjorde saa; og Aron udrafte sin Haand med sin Rjep og slog Støvet paa Jorden, og det blev til Luus paa Mennesker og paa Fæet; alt Støvet i Landet blev Luus, i ganske Ægypti Land.

18. Og Røglerne gjorde ligesaa med deres Bespørgelser, for at lade Luus komme frem, men de kunde ikke; og der vare Luus paa Menneskene og paa Fæet.

19. Da sagde Røglerne til Pharao: Det er Guds Finger; men Pharaos Hjerte forhærdebedes, at han hørte dem ikke, saasom Herren havde sagt.

Ps. 64, 10. Luc. 11, 20.

20. Og Herren sagde til Mose: Staa aarle op om Morgenen og stil dig for Pharao; see, han gaar ud til Vandet, og du skal sige til ham: Saa siger Herren: Lad mit Folk fare, at de maa tjene mig.

c. 5, 1; 7, 16; 8, 1.

21. Thi dersom du ikke lader mit Folk fare, see, da lader jeg komme allehaande Utøi paa dig og paa dine Tjenere, og paa dit Folk og i dine Huse, at de Ægypters Huse skulde vorde fulde af allehaande Utøi, og tilmed Landet, som de ere udi.

22. Og paa den samme Dag vil jeg frastille Gosen Land, i hvilket mit Folk er, at der skal ikke være allehaande Utøi, paa det du skal fornemme, at jeg er Herren midt i Landet.

23. Og jeg vil sætte en Befrielse imellem mit Folk og imellem dit Folk; imorgen skal det Tegn stee.

24. Og Herren gjorde saa; og der kom en svar (Hob) Utøi i Pharaos Hus og i hans Tjeners Hus; og i alt Ægypti Land blev Landet fordærvet af allehaande Utøi.

25. Og Pharao kaldte ad Mose og ad Aron, og sagde: Gaaer hen, offer til eders Gud i dette Land.

c. 8, 8; 10, 16.

26. Og Mose sagde: Det maa ikke stee, at vi saa gjøre; thi vi skulde (da) offer Ægypternes Vederstggelighed til Herren vor Gud; see, skulde vi offer Ægypternes Vederstggelighed for deres Dine, og de skulde ikke stene os?

1 Mos. 43, 31.

27. Vi ville gaar tre Dages Reise i Orken og offer til Herren vor Gud, saasom han skal sige os.

c. 3, 18.

28. Da sagde Pharao: Beg, jeg vil lade eder fare, at I skulde offer til Herren eders Gud i Orken, dog saa, at I skulde ikke drage længere bort; beder for mig.

29. Og Mose sagde: See, naar jeg kommer ud fra dig, da vil jeg bede til Herren, at allehaande Utøi skal vige fra Pharao og fra hans Tjenere og fra hans Folk imorgen; men alene, at Pharao ikke be- drager mig mere, saa han ei lader Folket fare, at offer til Herren.

30. Og Mose gif ud fra Pharao og bad til Herren.

31. Saa gjorde Herren efter Mose Ord, og borttog allehaande Utøi fra Pharao, fra hans Tjenere og fra hans Folk, der blev ikke een igjen.

c. 10, 19.

32. Men Pharao forhærdebede ogsaa denne Gang sit Hjerte og lod ikke Folket fare.

9. Capitel.

Herren plager Ægypterne med Pestilente paa deres Fæ, 1-7, med Bylder og Blegner, 8-12, med en svar Hagel og Torden, hvorved dog Pharao bliver ved at forhærde sit Hjerte, 13-35.

Og Herren sagde til Mose: Gaf ind til Pharao, og du skal sige til ham: Saa siger Herren, de Ebræers Gud: Lad mit Folk fare, at de kunne tjene mig.

2. Thi dersom du vægrer dig for at lade dem fare, og du fremdeles holder paa dem,

3. see, da skal Herrens Haand komme paa dit Fæ, som er paa Marken, paa He- ste, paa Mener, paa Kameler, paa Dyne og paa smaat Dvæg; en saare svar Pestilente.

5 Mos. 2, 15.

4. Og Herren skal gjøre Skilsmisse imellem Israels Fæ og imellem Ægypternes Fæ, og der skal Intet døe af alt det, Israels Børn have.

5. Og Herren satte en bestemt Tid for og sagde: Imorgen skal Herren gjøre denne Gjerning i Landet.

6. Og Herren gjorde denne Gjerning om anden Dagen, og alt Ægypternes Fæ døde; men der døde ikke eet (Stykke) af Israels Børns Fæ.

7. Og Pharaos sendte (Bud derom), og see, der var end ikke eet (Stykke) død af Israels Fæ; men Pharaos Hjerter forhærdedes, og han lod ikke Folket fare.

8. Da sagde Herren til Mose og til Aron: Tager eder eders Næver fulde af Aske af Ovnen, og Mose skal slaae den ud mod Himmelen for Pharaos Dine.

9. Og den skal worde til Støv over alt Ægypti Land, og den skal blive til Bylder, som skulle løbe ud med Blegner, paa Folket og paa Væster i alt Ægypti Land.

10. Saa toge de Aske af Ovnen og stode for Pharaos, og Mose slog den ud mod Himmelen; og der blev Bylder, som løb ud med Blegner, paa Folket og paa Væster.

11. Og Koglerne kunde ikke staae for Mose, for Bylderne; thi der vare Bylder paa Koglerne og paa alle Ægypter.

c. 7, 11, 22.

12. Men Herren forhærdede Pharaos Hjerter, at han ikke hørte dem, saasom Herren havde sagt til Mose.

c. 4, 21; 8, 15, 19.

13. Da sagde Herren til Mose: Staa aarle op om Morgenens og stil dig for Pharaos, og siig til ham: Saa siger Herren, de Ebræers Gud: Lad mit Folk fare, at de kunne tjene mig.

14. Thi denne Gang vil jeg sende alle mine Plager i dit Hjerter, baade paa dine Tjenere og paa dit Folk, at du skal fornemme, at der er Ingen som jeg paa al Jorden.

c. 8, 10; 15, 11.

15. Thi jeg havde allerede udrafft min Haand, og havde slaget dig og dit Folk med Pestilentske, og du havde været udslettet af Jorden.

16. Men sandeligen, for dette samme haver jeg ladet dig staae, for at jeg vil lade dig see min Magt, og at mit Navn skal kundgjøres i alle Lande.

Num. 9, 17.

17. Ophøier du dig endnu over mit Folk, at du ikke vil lade dem fare?

18. See, jeg vil imorgen paa denne Tid

lade regne en saare svar Hagel, hvis Lige var aldrig før i Ægypten, fra den Dag, den blev grundfæstet, og hidindtil.

19. Saa send nu hen, samle dit Dvæg og alt det, du haver paa Marken; thi alle Menneffer og Væster, som findes paa Marken og ikke ere samlede i Huns, og som Hagelen falder ned paa, skulle døe.

20. Hvo, som da frygtede Herrens Ord af Pharaos Tjenere, han lod sine Tjenere og sit Fæ flye til Husene.

21. Men hvo, som ikke lagde Herrens Ord paa sit Hjerter, den lod sine Tjenere og sit Fæ blive paa Marken.

22. Da sagde Herren til Mose: Ræk din Haand op mod Himmelen, og der skal worde Hagel over alt Ægypti Land, over Menneffer og over Væster og over alle Urter paa Marken i Ægypti Land.

23. Og Mose rakte sin Kjepp op mod Himmelen, og Herren lod tordne og hagle, og der foer Ild over Jorden; og Herren lod regne Hagel over Ægypti Land.

Josf. 10, 11.

24. Og der blev Hagel og Ild, som slog omkring sig midt i Hagelen, saare svar, saaledes som der ikke havde været i ganske Ægypti Land, fra den Tid det havde været et Folks Land.

25. Og Hagelen slog i alt Ægypti Land alt det, som var paa Marken, baade Menneffer og Væster; og alle Urter paa Marken slog Hagelen, og brød alle Træer paa Marken.

26. Allene i Gosen Land, hvor Israels Børn vare, var ikke Hagel.

27. Da sendte Pharaos (Bud) hen og lod kalde Mose og Aron, og sagde til dem: Jeg haver syndet denne Gang; Herren er den Retfærdige, men jeg og mit Folk ere de Ugubelige.

c. 10, 16. Dan. 9, 7.

28. Veder til Herren, at det er nok, at der skal ikke være (mere) Guds Jorden og Hagel; saa vil jeg lade eder fare, at I skulle ikke længere die.

1 Sam. 12, 19.

29. Og Mose sagde til ham: Naar jeg kommer ud af Staden, da vil jeg udbrede mine Hænder til Herren, saa skal Jordenen ophøre, og Hagelen skal ikke være ydermere; og du skal fornemme, at Jorden hører Herren til.

Ps. 141, 2. Ps. 24, 1. Ps. 50, 12.

30. Dog om dig og dine Tjenere ved jeg, at I ikke endnu skulle frygte for den Herre Guds Ansigt.

31. Da blev baade Hør og Byg nedslaget,

thi Bygget var (stuet i) Nr, og Hørren i Stilke.

32. Men Hveden og Spelten bleve ikke nedslagne, thi de vare skjulte (endnu i Straact).

33. Og Mose gif fra Pharao ud af Staden og udbredte sine Hænder til Herren; saa lod det af at tordne og hagle, og Regnen blev ikke (mere) udøst paa Jorden.

34. Der Pharao saae, at det holdt op at regne og hagle og tordne, da syndede han endda; og han forhærdede sit Hjerte, han og hans Tjenere.

35. Saa blev Pharaos Hjerte forhærdet, og han lod ikke Israels Børn fare, saasom Herren havde sagt formedelst Mose.

10. Capitel.

Herren plager Egypterne med Græshopper; Pharao begynder at frygte, men det er Hylteri, 1-20. Herren lader komme tykt Mørke i tre Dage; Pharao forbyder Mose og Aron at komme mere for hans Ansigt, 21-29.

Og Herren sagde til Mose: Gaf ind til Pharao; thi jeg, jeg haver forhærdet hans Hjerte og hans Tjeneres Hjerte, for at jeg vil gjøre disse mine Tegn iblandt dem,

2. og for at du skal forkynde det for dine Børns og dine Børnebørns Øren, hvad jeg haver udrettet i Egypten, og mine Tegn, som jeg haver sat iblandt dem; og I skulle fornemme, at jeg er Herren.

3. Saa gif Mose og Aron ind til Pharao og sagde til ham: Saa siger Herren, de Ebræers Gud: Hvor længe vægrer du dig for at hørnige dig for mit Ansigt? lad mit Folk fare, at de maae tjene mig.

4. Thi dersom du vægrer dig for at lade mit Folk fare, see, da vil jeg imorgen lade Græshopper komme i din Grændse.

c. 8, 2; 9, 2.

5. Og de skulle skjule Landets Kreds, at man ikke skal kunne see Landet, og de skulle opæde det Øvrige, som er reddet og blevet eder tilovers fra Hagelen, og de skulle æde hvert Træ, som oprinder hos eder af Marken.

3oef 1, 4.

6. Og dine Huse skulle opfyldes, og alle dine Tjeneres Huse, og alle Egypternes Huse; hvilket dine Fædre eller dine Forfædre ikke have seet, fra den Tid, de bleve til paa Jorden, indtil denne Dag; saa vendte han sig og gif ud fra Pharao.

7. Da sagde Pharaos Tjenere til ham: Hvor længe skal denne vare os til en Snare? lad de Mænd fare, at de maae

tjene Herren deres Gud; mon du endnu ikke ved, at Egypten er fordærvet?

8. Og Mose og Aron bleve hentede tilbage til Pharao, og han sagde til dem: Gaaer, tjener Herren eders Gud; hvilke ere de, som gaae bort?

9. Og Mose sagde: Vi ville gaae med vore unge Folk og med vore gamle (Folk); med vore Sønner og vore Døttre, med vore Saar og med vore Ørne ville vi gaae; thi det er os Herrens Høitid.

10. Da sagde han til dem: Saa være Herren med eder, saa (vist) som jeg vil lade eder og eders smaae Børn fare; seer der, at I have Endt i Sinde.

11. Ikke saa, (men) I Mænd, farer nu hen og tjener Herren, thi det have I begjæret; og man drev dem ud fra Pharaos Ansigt.

12. Da sagde Herren til Mose: Ræk din Haand ud over Egypti Land efter Græshopper, og de skulle opkomme over Egypti Land og æde alle Urter i Landet, ja alt det, som Hagelen lod blive tilovers.

13. Saa rakte Mose sin Kjæp ud over Egypti Land, og Herren lod komme Østenveir i Landet den samme hele Dag og hele Nat; og det skede om Morgenen, at Østenveiret opførte Græshopperne.

14. Og der kom Græshopper op over alt Egypti Land og lode sig ned i al Egypti Grændse; de vare meget svære; for dem vare der ikke saaledes Græshopper, og efter dem skal der ikke være saaledes.

15. Thi de skjulte al Landets Kreds, og Landet blev formørket, og de aade alle Urter i Landet og al Frugt paa Træerne, som Hagelen lod blive tilovers, og der blev intet Grønt tilovers paa Træer eller paa Urter i Marken i alt Egypti Land.

16. Da skyndte Pharao sig at kalde ad Mose og Aron; og han sagde: Jeg haver syndet imod Herren eders Gud og imod eder.

c. 8, 8, 25; 9, 27.

17. Og Kjære, forlad (mig) nu min Synd aleneste denne Gang, og beder til Herren eders Gud, at han vil ikkun borttage denne Død fra mig.

18. Og han gif ud fra Pharao, og han bad til Herren.

19. Og Herren vendte et saare stærkt Vestenveir, og det optog Græshopperne og fastede dem i det røde Hav; der blev ikke een Græshoppe tilovers i al Egypti Grændse.

c. 8, 31.

20. Men Herren forhærbede Pharaos Hjerte, og han lod ikke Israels Børn fare.

21. Og Herren sagde til Mose: Ræk din Haand op imod Himmelen, at der bliver Mørke over Egypti Land, at man kan føle Mørket.

Ej. 50, 3. Matth. 27, 45.

22. Og Mose rakte sin Haand op mod Himmelen; da blev der et tykt Mørke i alt Egypti Land i tre Dage.

Ps. 105, 28.

23. Ikke Een saae den Anden, og Ingen opstod af sit Sted i tre Dage; men hos alle Israels Børn var lyst i deres Boliger.

Ps. 112, 4.

24. Da kaldte Pharaos ad Mose og sagde: Gaar, tjener Herren, aleneste I skulle lade eders Faar og Dyne blive; ogsaa eders smaae Børn maae fare med eder.

c. 8, 8; 12, 31.

25. Og Mose sagde: Du, du skal og give med os Slagtoffere og Brændoffere, og vi ville offere til Herren vor Gud.

26. Og endogsaa vort Fæ skal gaar med os, der skal ikke en Klov blive tilbage, thi vi skulle tage deraf til at tjene Herren vor Gud; thi vi, vi vide ikke, hvormed vi skulle tjene Herren, førend vi kommer derhen.

27. Men Herren forhærbede Pharaos Hjerte, og han vilde ikke lade dem fare.

28. Og Pharaos sagde til ham: Gaf fra mig, vogt dig, at du ikke mere seer mit Ansigt; thi paa hvilken Dag, du seer mit Ansigt, skal du døe.

1 Kong. 2, 37.

29. Og Mose sagde: Du taledet ret; jeg vil ikke mere herefter see dit Ansigt.

11. Capitel.

Israel begjærer efter Guds Befaling Guld- og Sølvkar af Egypterne, 1-3. Mose havde fundgjort Pharaos den sidste Plage, som skulde komme, Pharaos bliver forhærdet, 4-10.

Og Herren sagde til Mose: Jeg vil endnu lade een Plage komme over Pharaos og over Egypten, siden skal han lade (eder) fare herfra; naar han lader eder fare med Alie, skal han aldeles drive eder ud herfra.

2. Siig nu for Folkets Dren, at de skulle begjære, (hver) Mand af sin Næste, og (hver) Qvinde af sin Næste, Sølvkar og Guldkar.

c. 3, 21; 12, 35.

3. Og Herren gav Folket Naade for Egypternes Dine; og Manden Mose var saare mægtig i Egypti Land for Pharaos Tjeneres Dine og for Folkets Dine.

4. Og Mose sagde: Saa siger Herren: Om Midnat vil jeg gaar ud, midt igjennem Egypten.

5. Og alle Førstefødte i Egypti Land skulle døe, fra Pharaos Førstefødte, den, som sidder paa hans Throne, indtil Tjenesteqvindens Førstefødte, som er bag Møllerne, og alle Førstefødte af Fæ. c. 4, 23; 12, 29. Ej. 47, 2.

6. Og der skal blive et stort Strig i ganske Egypti Land, hvis Rige ikke haver været, og hvis Rige ikke skal blive mere. Matth. 24, 21.

7. Men hos alle Israels Børn skal ikke en Hund bjæffe med sin Tunge enten mod Menneſter eller Bæſter; at I skulle vide, at Herren skal gjøre Skilsmisse imellem Egypterne og imellem Israel.

8. Da skulle alle disse dine Tjener komme ned til mig, og nedbøje sig for mig, og sige: Gaf ud, du og alt Folket, som er i Følge med dig, og derefter vil jeg gaar ud; og han gif ud fra Pharaos med fughende Brede.

9. Og Herren havde sagt til Mose: Pharaos skal ikke høre eder, paa det mine underlige Ting skulle mangfoldiggjøres i Egypti Land.

c. 3, 19, 20.

10. Og Mose og Aron gjorde alle disse underlige Ting for Pharaos; men Herren forhærbede Pharaos Hjerte, og han lod ikke Israels Børn fare af sit Land.

c. 10, 20.

12. Capitel.

Herren giver Befaling om, hvilken den første Maaned skulde være, om Paasfelammet, 1-13, om de usyrede Brøds Spit, 14-20. Mose underviser Folket om disse Ting, de ere lydbige, 21-28. Herren lader ihjelslaae alle Egypternes Førstefødte; de nøde Israeliterne til at drage af Landet, 29-42. Mose underviser dem ydermere om Paasfelammet, 43-51.

Og Herren talde til Mose og Aron i Egypti Land og sagde:

2. Denne Maaned skal være eder en Hovedmaaned, den skal være eder den første iblandt Maanederne i Aaret.

3. Taler til al Israels Menighed og siger: Paa den tiende Dag i denne Maaned, da skulle de tage sig hver et Lam for (hver) Faders Hus, (ja) et Lam for Huset.

4. Og dersom Huset er mindre, end at det kan være (nok) til et Lam, skal han tage det, og hans Nabo, som er næst ved hans Hus, efter Personernes Tal; I skulle regne hver, som han kan æde til, til et Lam.

5. Det skal være eder et fuldkomment Lam, et aarsgammelet Væderlam; I skulle tage det af Faarene eller af Gjejerne.

6. Og det skal være hos eder i Forvaring til den fjortende Dag i denne Maaned; og de skulle slagte det, hver Forsamling i

Israels Menighed, imellem de tvende Aftener.

3 Mosf. 23, 5. 5 Mosf. 16, 6.

7. Og de skulle tage af Blodet og stryge paa begge Dørstolperne og paa det øverste Dørræ paa Husene, hvori de æde det.

8. Og de skulle æde Kjødet i den samme Nat, stegt ved Ild; og usyrede (Brød) med beste (Urter) skulle de æde dertil.

1 Cor. 5, 8.

9. I skulle ikke æde noget halvraat deraf eller kogt, som er kogt i Vand, men stegt ved Ild, Hovedet deraf, med Benene deraf og med Indvolden deraf.

10. Og I skulle ikke levne Noget deraf indtil om Morgen; men det, som levnes deraf indtil om Morgen, skulle I opbrænde med Ild.

4 Mosf. 9, 12.

11. Og saaledes skulle I æde det: Eders Lænder skulle være ombundne, eders Skoe paa eders Fødder, og eders Kjøp i eders Haand; og I skulle æde det med Hast; det er Paaste for Herren.

12. Thi jeg vil gaar igjennem Ægypti Land i den samme Nat og slaa alle Førstefødte i Ægypti Land, baade af Menneſker og Bæster, og jeg vil holde Dom over alle Ægypternes Guder; jeg er Herren.

Pf. 136, 10. Ebr. 11, 28. 4 Mosf. 33, 4. Ef. 10, 10.

13. Og Blodet skal være eder til et Tegn paa Husene, i hvilke I ere, og jeg vil see Blodet og gaar eder forbi; og der skal ingen Plage være iblandt eder af Jordærveren, naar jeg slaaer Ægypti Land.

14. Og denne Dag skal være for eder til en Ihukommelse, og den skulle I hoideligholde til Hoidid for Herren; hos eders Efterkommere, med en evig Skik, skulle I hoideligholde den.

1 Cor. 11, 24, 25.

15. I skulle æde usyrede (Brød) syv Dage, ja paa den første Dag skulle I holde op at bruge Suurdeig i eders Huse; thi hver den, som æder shyret (Brød) fra den første Dag indtil den syvende Dag, den Sjæl skal udryddes af Israel.

c. 34, 18. 3 Mosf. 23, 5. 6. 4 Mosf. 28, 17.

16. Og paa den første Dag skal være eder en hellig Sammenkaldelse, og paa den syvende Dag en hellig Sammenkaldelse; der skal ikke gjøres noget Arbeide paa dem; alene det, som skal ædes af hver Person, det alene maa tilreides for eder.

17. Og I skulle holde de usyrede (Brøds Hoidid), thi lige paa denne samme Dag udførte jeg eders Hæer af Ægypti Land; derfor skulle I holde denne Dag hos eders Efterkommere med en evig Skik.

18. I den (første Maaned), paa den fjortende Dag i Maaneden, om Aftenen, skulle I æde usyrede (Brød), indtil den een og thvende Dag i Maaneden om Aftenen.

3 Mosf. 23, 5. 4 Mosf. 28, 16.

19. Syv Dage skal der ikke findes Suurdeig i eders Huse; thi hver den, som æder shyret (Brød), den Sjæl skal udryddes af Israels Menighed, hvad enten han er en Fremmed eller en Indfødt i Landet.

20. Intet Shyret skulle I æde, I skulle æde usyrede (Brød) i alle eders Boliger.

21. Da kaldte Mose ad alle de Ældste af Israel og sagde til dem: Frastiller og tager eder smaat Dvæg for eders Slægter, og slagter Paaste.

Ebr. 11, 28.

22. Og I skulle tage et Knippe Isop og dyppe i Blodet, som er i Bækkenet, og stryge paa det øverste Dørræ og paa begge Dørstolperne af Blodet, som er i Bækkenet; og Ingen af eder skal gaar ud af sit Huses Dør indtil om Morgen.

3 Mosf. 14, 4. 51. Pf. 51, 9.

23. Og Herren skal gaar igjennem, at slaa Ægypterne, og han skal see Blodet paa det øverste Dørræ og paa begge Dørstolperne, og Herren skal gaar Døren forbi og ikke tilstede Jordærveren at komme til eders Huse, at slaa (eder).

24. Derfor skulle I holde denne Gjerning, til en Skik for dig og for dine Børn evindeligen.

25. Og det skal skee, naar I komme til Landet, som Herren skal give eder, saa som han haver sagt, da skulle I holde denne Tjeneste.

26. Og det skal skee, naar eders Børn sige til eder: Hvad er denne eder for en Tjeneste?

27. da skulle I sige: Det er Paasteoffer for Herren, som gif Israels Børns Huse forbi i Ægypten, der han slog Ægypterne, og friede vore Huse. Saa bødiede Folket sig og tilbad.

28. Og Israels Børn gif og gjorde det; efter som Herren havde befalet Mose og Aron, saa gjorde de.

c. 7, 10; 39, 42.

29. Og det skede om Midnatten, da slog Herren alle Førstefødte i Ægypti Land, fra Pharaos Førstefødte, som sad paa hans Throne, indtil den Fængslets Huus, og alle Førstefødte af Bæster.

c. 4, 23. Pf. 78, 51; 105, 36.

30. Da opstod Pharaos samme Nat, og alle hans Tjenere og alle Ægypterne, og

der blev et stort Strig i Egypten; thi der var ikke et Huus, at der jo var en Død udi.

31. Og han kaldte Mose og Aron om Natten og sagde: Gjører eder rede, gaaer ud midt af mit Folk, baade I, saa og Israels Børn; og gaaer, tjener Herren, saasom I have sagt. c. 10, 16.

32. Tager baade eders Faar og eders Ørne, som I have sagt, og gaaer; og I skulle ogsaa velsigne mig.

33. Og Egypterne trængte haardt paa Folket, at drive dem hasteligen ud af Landet; thi de sagde: Vi døe alle. c. 6 1.

34. Saa tog Folket sin Deig op, før den blev shret, deres Deigtruge, bundne i deres Klæder, paa deres Hæler.

35. Og Israels Børn havde gjort efter Mose Ord og begjæret af Egypterne Sølvkar og Guldkar og Klæder. c. 11, 2.

36. Og Herren havde givet Folket Naade for Egypternes Dine, at de laante dem; og de skilte Egypterne derved. c. 3, 21 fg.

37. Saa reisste Israels Børn ud af Raamfes til Suchoth, hened sex hundrede tusinde Mænd tilføds, foruden sinaac Børn. 4 Mos. 33, 5; 1, 46.

38. Ja og en stor Hob af Aliehaande drog op med dem, og Faar og Ørne, ja ganske meget Fæ.

39. Og de bagte af den Deig, som de førte af Egypten, usyrede Rager, thi den var ikke shret, fordi de bleve uddrevne af Egypten og kunde ikke tøve, og havde ei heller beredt sig Tøring.

40. Og Israels Børn havde boet udi Egypten i fire hundrede Aar og tredive Aar. 1 Mos. 15, 13. Gal. 3, 17.

41. Og det skede, der fire hundrede Aar og tredive Aar vare tilende, ja det skede lige paa denne samme Dag, da udgik alle Herrens Hære af Egypti Land.

42. Denne er en Nat, som toges i Agt for Herren, til at udføre dem af Egypti Land; den samme Nat, den skal tages i Agt for Herren, for alle Israels Børn, hos deres Efterkommere.

43. Og Herren sagde til Mose og Aron: Denne er Paaestens Skik; ingen Fremmeds Søn skal æde deraf.

44. Men enhver Svend, som hører Nogen til, som er kjøbt for Penge, naar du faaer omstaaet ham, da maa han æde deraf.

45. Ingen Gjæst eller Leiesvend skal æde deraf.

46. Det skal ædes i eet Huus, du skal ikke udbære af Kjødet udenfor Huset, og I skulle ikke bryde Been derpaa.

4 Mos. 9, 12. Jos. 19, 36.

47. Al Israels Menighed skal gjøre det.

48. Og naar nogen Fremmed opholder sig hos dig og vil holde Paaft for Herren, da skal alt hans Mandkjøn omstjæres, og da maa han komme nær til at gjøre det, og være som en Indfødt i Landet; og Ingen, som haver Forhud, skal æde deraf.

49. Der skal være een Lov for den Indfødt og for den Fremmede, som opholder sig midt iblandt eder. 3 Mos. 24, 22.

50. Og alle Israels Børn gjorde det; saasom Herren havde befalet Mose og Aron, saa gjorde de. c. 7, 10; 12, 28.

51. Og det skede lige paa denne samme Dag, da udførte Herren Israels Børn af Egypti Land med deres Hære. v. 41.

13. Capitel.

Herren befaler, at alle Førstefødt i Israel af Følt og Fæ skulle være ham hellige, 1-16. Han fører dem igjennem Ørten; de tage Josefhs Been med sig; Herren gaaer for dem i en Ild og Skystotte, 17-22.

Og Herren talde til Mose og sagde:

2. Hellige mig alle Førstefødt, det, som aabner hver Moders Liv iblandt Israels Børn, iblandt Følt og iblandt Fæ; det hører mig til. c. 22, 29; 34, 19.

3 Mos. 27, 26. 4 Mos. 3, 13; 8, 17. Rut. 2, 23.

3. Og Mose sagde til Folket: Kom denne Dag ihu, paa hvilken I ere udgangne af Egypten, af Trælles Huus, thi med en vældig Haand udførte Herren eder herfra; og shret Brød skal ikke ædes. c. 32, 11.

4. Paa denne Dag udgaae I, i Abib Maaaned. c. 23 15; 34, 18.

5. Og det skal skee, naar Herren haver indført dig i Cananitens og Hethitens og Amoritens og Hevitens og Jebusitens Land, hvilket han svoer dine Fædre at give dig, et Land, som flyder med Mælk og Honning, da skal du holde denne Tjeneste i denne Maaaned. 1 Mos. 17, 8. 2 Mos. 6, 4; 3, 8. Jer. 32, 22.

6. Shv Dage skal du æde usyrede (Brød), og paa den syvende Dag er Høitid for Herren. c. 23, 15; 34, 18.

7. Usyrede (Brød) skulle ædes syv Dage, og der skal ikke sees shret (Brød) hos dig, og ikke sees Suurdeig hos dig i al din Grændse. c. 12, 15.

8. Og du skal forkynde for din Søn paa den samme Dag og sige: (Saadant holder

jeg,) for det Herren gjorde mig, der jeg drog ud af Ægypten.

c. 12, 26 fg.

9. Og det skal være dig til et Tegn paa din Haand og til en Ihufommelse imellem dine Dine, at Herrens Lov skal være i din Mund; thi Herren udførte dig af Ægypten med en stærk Haand.

5 Mos. 6, 8; 11, 18.

10. Og du skal tage vare paa denne Skif i sin bestemte Tid hvert Aar.

11. Og det skal skee, naar Herren haver indført dig i Cananitens Land, saasom han svor dig og dine Fædre, og givet dig det,

12. da skal du lade komme til Herren alt det, som aabner Moders Liv; og alt det Førstefødte, som falder af Fæ, som hører dig til, hvad som er en Han, hører Herren til.

c. 22, 30; 34, 19.

13. Og hver Førstefødt af Kvæner skal du løse med et Lam, men dersom du ikke løser det, da skal du bryde Halsen itu paa det; men alle Førstefødte af Mennesker iblandt dine Sønner skal du løse.

c. 34, 20.

14. Og det skal skee, naar din Søn spørger dig ad herefter, sigende: Hvad er det? da skal du sige til ham: Herren udførte os af Ægypten, af Trælles Huus, med en vældig Haand.

c. 12, 26 fg.

15. Thi det skede, fordi Pharao havde forhærdet sig, saa han ikke lod os fare, da ihjelslog Herren alle Førstefødte i Ægypti Land fra Menneskens Førstefødte indtil Fæets Førstefødte; derfor offerer jeg Herren alt det, som aabner Moders Liv, som er Han, og jeg skal løse hver Førstefødt iblandt mine Sønner.

c. 4, 23; 12, 29.

16. Og det skal være til et Tegn paa din Haand og til Span imellem dine Dine, at Herren udførte os af Ægypten med en vældig Haand.

17. Og det skede, der Pharao lod Folket fare, da førte Gud dem ikke paa de Philistærs Landevei, enddog den var nær; thi Gud sagde: Maaskee det kunde fortryde Folket, naar de see Striden, og de kunde vende tilbage til Ægypten.

18. Og Gud førte Folket omkring paa Ørkens Bei mod det røde Hav; og Israels Børn drog bebæbnede af Ægypti Land.

19. Og Mose tog Josefhs Been med sig; thi denne havde taget en stærk Ed af Israels Børn og sagt: Gud skal visselegen besøge eder, og I skulde opføre mine Been herfra med eder.

1 Mos. 50, 25. 3of. 24, 32. 2 Mos. 3, 16.

20. Saa reiste de fra Suchoth, og de leirede sig i Etham ved Enden i Ørken.

21. Og Herren gif for dem, om Dagen i en Skytøtte, at lede dem paa Beien, og om Natten i en Ildstøtte, at lyse for dem, at de kunde vandre Dag og Nat.

4 Mos. 14, 14.

Ref. 9, 12. Ps. 78, 14. Ps. 105, 39. 1 Cor. 10, 1.

22. Han lod ikke vige den Skytøtte om Dagen, eller den Ildstøtte om Natten, (som gif) for Folkets Afsyn.

14. Capitel.

Israel leirer sig ved Havet efter Guds Befaling; Pharao jager efter dem med al sin Hær, 1-9. Israel forjædes, knurrer imod Mose; Mose trøster dem, 10-14. Herren trøster Mose, giver ham Befaling, stiller sig imellem Israels og Ægypterne, 15-20. Mose stiller Havet ad, Israels gaser igjennem paa det Tørrer; Pharao drukner med sin ganske Hær, 21-31.

Og Herren talte til Mose og sagde:

2. Tal til Israels Børn, at de drage om og leire sig for Pi-Hachiroth, imellem Migdol og imellem Havet, tvært over for Baal-Zephon; lige for den skulde I leire eder ved Havet.

4 Mos. 33, 7.

3. Thi Pharao skal sige om Israels Børn: De ere forvildede i Landet, Ørken haver indesluttet dem.

4. Og jeg vil forhærde Pharaos Hjerte, at han skal forfølge dem, og jeg vil blive æret paa Pharao og paa al hans Hær, og Ægypterne skulde fornemme, at jeg er Herren. Og de gjorde saa.

c. 7, 5.

5. Og det blev Kongen af Ægypten tilkjendegivet, at Folket flyede; da omvendtes Pharaos og hans Tjeneres Hjerte imod Folket, og de sagde: Hvi gjorde vi dette, at vi lode Israels fare, at de ikke skulde tjene os?

6. Saa lod han spænde for sin Vogn og tog sit Folk med sig.

7. Og han tog sex hundrede udvalgte Vogne, og alle Vogne i Ægypten, og Hovedsmændene over al sin (Hær).

8. Thi Herren forhærdede Pharaos, Kongen af Ægyptens, Hjerte, at han forfulgte Israels Børn; men Israels Børn vare uddragne ved en høi Haand.

4 Mos. 33, 3.

9. Saa forfulgte Ægypterne dem og naaede dem, da de havde leiret sig ved Havet, alle Pharaos Vognheste og hans Ryttere og hans Hær, ved Pi-Hachiroth, tvært over for Baal-Zephon.

c. 15, 9.

10. Og Pharao kom nær til; og Israels Børn opløstede deres Dine, og see, Ægypt-

terne droge efter dem, da frygtede de saare, og Israels Børn raabte til Herren.

11. Og de sagde til Mose: Mon der ikke vare Grave i Ægypten, at du derfor udførte os til at døe i Ørken? Hvi gjorde du os dette, at udføre os af Ægypten?

c. 16, 2; 17. 3. Ps. 106, 7.

12. Er det ei det Ord, som vi sagde til dig i Ægypten, sigende: Lad os fra os, og vi ville tjene de Ægypter; thi det er os bedre at tjene Ægypterne end at døe i Ørken?

13. Da sagde Mose til Folket: Frygter ikke, staar og seer Herrens Frelse, som han skal gjøre eder idag; thi disse Ægypter, som I see idag, dem skulle I ikke see mere herefter evindeligt.

2 Kron. 20, 17.

14. Herren skal straffe for eder, og I, I skulle tie.

5 Mos. 1, 30. Neh. 4, 20.

15. Og Herren sagde til Mose: Hvi vil du raabe til mig? Siig til Israels Børn, at de skulle drage frem.

16. Og opløst du din Kjæp, og udræk din Haand over Havet, og stil det ad; og Israels Børn skulle gaae ind midt i Havet paa det Tørre.

17. Og jeg, see, jeg vil forhærde Ægypternes Hjerter, at de skulle forfølge eder; saa vil jeg blive æret paa Pharaos og paa al hans Hær, paa hans Vogne og paa hans Ryttere.

18. Og Ægypterne skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg haver indlagt mig Være paa Pharaos, paa hans Vogne og paa hans Ryttere.

c. 7, 5.

19. Da drog den Guds Engel afsted, som gif for Israels Hær, og gif bag dem; og Skystøtten drog fra deres Ansigt og stod bag dem. c. 23, 20. 23; 32, 31. Ps. 78, 14. Ps. 105, 39.

20. Og den kom imellem Ægypternes Hær og imellem Israels Hær, og den var Skyen og Mørket (for hine), men ophyste Ratten (for disse); og den Ené kom ikke til den Anden den ganste Nat.

21. Og Mose udrakte sin Haand over Havet, og Herren lod Havet bortfare ved et stærkt Østenveir den ganste Nat, og gjorde Havet som det Tørre, og Vandene stilktes ad.

Ps. 66, 6. Ps. 114, 3. 3os. 3, 16.

22. Og Israels Børn gif ind midt i Havet paa det Tørre; og Vandet var dem en Muur paa deres høire og paa deres venstre Side.

3os. 4, 23. Ps. 78, 13.

Ps. 106, 9. 1 Cor. 10, 1. Ebr. 11, 29.

23. Og Ægypterne forfulgte og droge efter dem, (nemlig) alle Pharaos Heste,

hans Vogne og hans Ryttere, til midt i Havet.

c. 15, 9.

24. Og det skede, der Morgenvagten kom, da saae Herren til de Ægypters Hær i Fjeldens og Skyens Støtte, og forfærdede de Ægypters Hær.

25. Og han stødte Hjulene af deres Vogne og førte dem besværligen ned; da sagde Ægypterne: Lader os flye for Israel, thi Herren strider for dem imod Ægypterne.

c. 23, 22. 3os. 10, 14. 42; 23, 10.

26. Da sagde Herren til Mose: Udræk din Haand over Havet, og Vandene skulle falde tilbage over Ægypterne, over deres Vogne og over deres Ryttere.

27. Saa rakte Mose sin Haand over Havet, og Havet kom igjen mod Morgenens i sin stærke Strøm, og Ægypterne flyede imod den; saa udstødte Herren Ægypterne midt i Havet.

28. Og Vandet kom igjen og skjulte Vogne og Ryttere i al Pharaos Hær, som vare komne efter dem i Havet; der blev ikke Een tilovers af dem.

4 Mos. 21, 35. 3os. 8, 22.

29. Men Israels Børn gif paa det Tørre midt i Havet, og Vandet var dem en Muur paa deres høire og paa deres venstre Side.

30. Saa frelst Herren Israel den samme Dag af de Ægypters Haand, og Israel saae Ægypterne, (at de laae) døde ved Havets Bred.

31. Og Israel saae den store Haand, som Herren havde beviist paa Ægypterne, og Folket frygtede Herren, og de troede paa Herren og paa Mose, hans Tjener.

15. Capitel.

Mose synger Herren en Lovsang, saa gjør og Maria, 1-21. Israel kommer til Sur, til Marah og til Elim, 22-27.

Da sang Mose og Israels Børn denne Sang for Herren, og sagde: Jeg vil synge for Herren, thi han er høit ophøiet; Hesten og den, som red derpaa, haver han nedstyrtet i Havet.

Ps. 76, 7.

2. Herren er min Styrke og Lovsang, og blev mig til Frelse; denne er min Gud, og jeg vil gjøre ham en Volig, min Faders Gud, og jeg vil ophøie ham.

Ps. 118, 14. Ef. 12, 2.

3. Herren er en Krigsmand; Herre er hans Navn.

3os. 12, 6.

4. Han kastede Pharaos Vogne og hans Hær i Havet, og hans udvalgte Hovedsmænd bleve druknede i det røde Hav.

5. Afgrundene skjulte dem; de sank ned i de dybe Bænder som en Steen.

6. Herre, din høire Haand har beviist sig herlig med Styrke; Herre, du nedslod Fjenden med din høire Haand.

Pf. 76, 4. 13. Pf. 118, 9. 15.

7. Og du nedstødte dine Modstandere i din store Høihed; du udsendte din Brede, den fortærede dem som Straa.

8. Og ved din Bredes Veir forsamledes Vandene, Floderne stode som en Dynge, Dybene sammendroges midt i Havet.

9. Fjenden sagde: Jeg vil forfølge, gribe, bytte Rovet; min Sjæls Lyst skal stilles paa dem; jeg vil udbringe mit Sværd, min Haand skal fordærve dem.

c. 14, 3. 9. Pf. 71, 11.

10. Du blæste med dit Veir, Havet skjulte dem; de sank som Blyet i de mægtige Bænder.

11. Hvo er som du iblandt Guderne, Herre? hvo er som du herlig beviist i Hellighed, forfærdelig at berømme, som gjør underlige Ting?

c. 18, 11.

1 Kron. 16, 25. 2 Mos. 8, 10. Pf. 72, 18.

12. Du udrafte din høire Haand, Jorden opslugte dem.

13. Du haver ført dette Folk, som du haver forløst, ved din Miskundhed; du ledsagede (dem) med din Styrke til din Helligheds Bolig.

14. Folkene hørte det, de maatte bæve; Angest betog dem, som boe i Palæstina.

3 Mos. 2, 10. 11.

15. Da forfærdedes Edoms Fyrster; de Bældige i Moab, dem betog Bævelse; alle Indbyggere i Canaan bleve mistroiske.

16. Forfærdelse skal falde over dem, og Frygt; ved din Arms Magt skulle de tie som en Steen, indtil dit Folk, Herre, kommer over, til det Folk kommer over, som du haver forhvervet.

17. Du skal føre dem ind og plante dem paa din Arms Bjerg; du haver gjort en Bolig, hvorudi du vilbe boe, o Herre! en Helligdom, Herre, have dine Hænder beredt.

18. Herren skal regjere evindeligt og altid.

Pf. 93, 1. Pf. 97, 1. Pf. 99, 1. Zach. 9, 10.

19. Thi Pharaos Heste droge ind med hans Vogne og hans Ryttere i Havet, og Herren lod Havets Bænder komme igjen over dem; men Israels Børn gik paa det Torre, midt i Havet.

c. 14, 23. 28. 29.

20. Og Maria, den Prophetinde, Arons Søster, tog en Tromme i sin Haand; og

alle Qvinder udgik efter hende med Trommer og med Dands.

Pf. 68, 26.

21. Og Maria svarede dem: Synger for Herren, thi han er høit ophøiet; han nedstyrtede Hesten og den, som red derpaa, i Havet.

Pf. 76, 7.

22. Og Moise lod Israel drage frem fra det røde Hav, og de drog ud til den Ørken Sur, og de vandrede tre Dage i Ørken og fandt ikke Vand.

4 Mos. 33, 8.

23. Saa kom de til Marah, men de kunde ikke drikke Vandet i Marah, thi det var beest; derfor kaldte han dens Navn Marah.

Ruth 1, 20. 2 Kong. 2, 19.

24. Da knurrede Folket imod Moise og sagde: Hvad skulle vi drikke?

c. 16, 2.

25. Saa raabte han til Herren, og Herren viste ham et Træ, og han kastede det i Vandet, saa blev Vandet sødt; der satte han dem Skif og Net, og der forjogte han dem.

2 Mos. 16, 4.

26. Og han sagde: Om du litteligen hører Herrens din Guds Røst, og gør det, som ret er for hans Dine, og vender (dine) Øren til hans Bud, og holder alle hans Skikke, da vil jeg ingen af de Egyptomne lægge paa dig, som jeg lagde paa Egypterne, thi jeg er Herren, som læger dig.

c. 23, 25.

27. Og de kom til Elim, og der vare tolv Vandkilder og halvfjerdsindstyve Palmetræer; og der leirede de sig ved Vandet.

4 Mos. 33, 9.

16. Capitel.

Israel kommer til Sin, knurrer, fordi de have Intet at æde, Herren lover dem Brød af Himlen og Kjød; Moise straffer dem, Herren selv aabenbares, 1-12. De faae Bagteler og Brød, hvoraf de skulle sanke hver en Omer til hver Person i sit Hus, men Intet leste til om Morgenen, 13-21. Den sjette Dag faae de dobbelt Brød, de skulle helligholde Sabbaten, 22-30. De faae Brødet Man; Aron skal gjemme en Omer deraf til Efterkommerne, 31-36.

Og de drog fra Elim, og al Israels Børns Menighed kom til den Ørken Sin, som er imellem Elim og imellem Sinai, paa den femtende Dag i den anden Maaned, efterat de udgik af Egypti Land.

2. Og al Israels Børns Menighed knurrede imod Moise og imod Aron i Ørken.

c. 15, 21. 1 Cor. 10, 10.

3. Og Israels Børn sagde til dem: Gid vi havde doet ved Herrens Haand i Egypti Land, da vi sadde ved Kjødgryden, da vi aade Brød, til vi vare mætte; thi I have

udført os i denne Ørk, at lade al denne Menighed døe af Hunger.

c. 14, 11; 17, 3. 4 Mosf. 11, 4.

4. Da sagde Herren til Mose: See, jeg, jeg vil lade regne Brød af Himmelen til eder, at Folket maa gaae ud og sanke (hver) Dags Rødtørst paa sin Dag, at jeg kan forsøge det, om det vil vandre i min Lov, eller ei.

5. Og det skal skee paa den sjette Dag, da skulle de tillave det, som de bære (hjem); og det skal være dobbelt saa meget, som det, de sanke (ellers) hver Dag.

6. Og Mose og Aron sagde til alle Israels Børn: Fasten, da skulle I kjende, at Herren haver udført eder af Egypti Land.

7. Og imorgen, da skulle I see Herrens Herlighed, thi han haver hørt eders megen Rnur imod Herren; og hvad ere vi, at I knurre imod os?

4 Mosf. 16, 11.

8. Og Mose sagde: (I skulle finde det,) naar Herren giver eder Rjød at æde iasten, og Brød imorgen, til at mættes, thi Herren haver hørt eders megen Rnur, med hvilken I knurre imod ham; og hvad ere vi? Eders megen Rnur var ikke imod os, men imod Herren.

9. Og Mose sagde til Aron: Siig til al Israels Børns Menighed: Kommer frem for Herrens Ansigt, thi han hørte eders megen Rnur.

10. Og det skede, der Aron talede til al Israels Børns Menighed, da saae de hen til Ørken; og see, Herrens Herlighed saacs i Skyen.

4 Mosf. 12, 5; 14, 10; 16, 19.

11. Og Herren talede til Mose og sagde:

12. Jeg haver hørt Israels Børns megen Rnur; tal til dem, sigende: Omklem de to Aftener skulle I æde Rjød, og imorgen mættes af Brød; og I skulle fornemme, at jeg Herren er eders Gud.

13. Og det skede om Aftenen, at der kom Vagteler og bedækkede Leiren; og om Morgen en laae Duggen trindt omkring Leiren.

Ps. 105, 40.

14. Og der Duggen, som laae, foer op, see, da laae (der) ovenover Ørken (noget) Tyndt, Trindt, tyndt som Rlimfrost paa Jorden:

Nes. 9, 15. Ps. 78, 24. 4 Mosf. 11, 7.

15. Der Israels Børn saae det, da sagde de, den Ene til den Anden: Hvad er det? thi de vidste ikke, hvad det var; da sagde Mose til dem: Det er det Brød, som Herren haver givet eder at æde.

4 Mosf. 11, 7. 3osf. 6, 31. 1 Cor. 10, 3.

16. Dette er det Ørk, som Herren haver befalet: Sanke deraf, efter som Enhver kan æde; I skulle tage en Omer til (hvert) Hoved, efter eders Personers Tal, som hver haver i sit Pansum.

v. 32.

17. Og Israels Børn gjorde saa; og sankede, En mere, og en Anden mindre.

18. Og de maalte det i en Omer, da havde den ikke tilovers, som havde sanket meget, og den fattedes ikke, som havde sanket mindre; de havde sanket, hver saa meget, som han kunde æde.

2 Cor. 8, 15.

19. Og Mose sagde til dem: Ingen skal levne deraf til om Morgen.

20. Dog adlode de ikke Mose, men Some levnede deraf til om Morgen; saa voxede der Orme ubi, og det lugtede ilde; saa blev Mose vred paa dem.

21. Og de sankede hver Morgen deraf, hver saa meget, som han kunde æde, men naar Solen (skinne) hed, saa smeltedes det.

22. Og det skede paa den sjette Dag, da sankede de dobbelt Brød, to Omer for een; saa kom alle Fyrsterne af Menigheden og gave Mose det tilkjende.

23. Da sagde han til dem: Det er det, som Herren sagde: Imorgen er det Sabbat, Helligheds Hvile for Herren; hvad I ville bage, det bager, og hvad I ville fuge, det foger; men alt det, som overbliver, det lader ligge for eder i Forvaring indtil imorgen.

24. Og de lode det ligge indtil Morgen, saasom Mose befalede; og det lugtede ikke ilde, og der var ikke Orm i det.

25. Da sagde Mose: Veder det idag, thi det er Sabbat idag for Herren; idag skulle I ikke finde det paa Marken.

26. Sex Dage skulle I sanke det; men paa den syvende Dag, paa Sabbaten, paa den skal det ikke være (at finde).

27. Og det skede, paa den syvende Dag, da udgik (Mogle) af Folket at sanke, og de fandt Intet.

28. Da sagde Herren til Mose: Hvorlænge vægre I eder for at holde mine Bud og mine Love?

29. Seer, at Herren haver givet eder Sabbaten, derfor giver han eder paa den sjette Dag to Dages Brød; bliver hver paa sit Sted, Ingen udgaae af sit Sted paa den syvende Dag.

1 Mosf. 2, 2. 3.

30. Og Folket hvilede paa den syvende Dag.

31. Og Israels Huus kaldte dets Navn Man; og det var ligesom Corianderfrø, hvidt, og smagte som en Honninglage. v. 15.

32. Og Mose sagde: Dette er det Ord, som Herren befoel: Tjeld en Omer deraf, at forvares til eders Efterkommere, paa det de maae see det Brød, som jeg udsførte eder af Ægypti Land. Ebr. 9, 4.

33. Og Mose sagde til Aron: Tag en Kruffe og læg en Omer fuld af Man derudi, og sæt det ned for Herren, at forvares til eders Efterkommere.

34. Ligesom Herren befoel Mose, saa satte Aron det ned for Vidnesbyrdet, at forvares.

35. Og Israels Børn aade det Man fyrrerhye Aar, indtil de kom til det Vand, som var beboet; de aade Man, indtil de kom til det Yderste af Canaans Land. Jes. 5, 12.

36. Men en Omer er en Tiendepart af en Ephä.

17. Capitel.

Israels Børn komme til Nephidim, fattes Vand, de saae Vand af en Klippe, 1-7; overfaldes af Amalekiterne; Josva slaaer dem formedelst Mose Gebøn; Herren vil udslette Amalek, 8-16.

Dg al Israels Børns Menighed drog fra den Ørt Sin, paa deres Reiser, efter Herrens Mund; og de leirede sig i Nephidim, og Folket havde intet Vand at drikke. 4 Mos. 33, 14.

2. Og Folket kivede med Mose, og de sagde: Giver os Vand, at vi kunne drikke; og Mose sagde til dem: Hvad vil I kive med mig? hvad vil I friste Herren?

Pf. 95, 9 g. 5 Mos. 6, 16. Matth. 4, 7.

3. Og Folket tørstede der efter Vand, og Folket knurrede imod Mose, og de sagde: Hvorfor førte du os op fra Ægypten, at lade mig og mine Børn og mit Fæ døe af Tørst?

c. 16, 2; 14, 11.

4. Da raabte Mose til Herren og sagde: Hvad skal jeg gjøre ved dette Folk? om et Ødet, saa stene de mig.

4 Mos. 14, 10.

5. Og Herren sagde til Mose: Gak frem for Folket, og tag med dig af de Ældste af Israel, og tag din Kjepe, med hvilken du slog Floden, i din Haand, og gak. c. 7, 20; 14, 16.

6. See, jeg vil staae der for dig, paa Klippen i Horeb, og du skal slaae paa Klippen, saa skal der flyde Vand ud af den, at Folket maa drikke; og Mose gjorde saa for de Ældstes Dine af Israel. 4 Mos. 20, 11.

Pf. 105, 41. Pf. 114, 8. Ef. 48, 21. 1 Cor. 10, 4.

7. Saa kaldte han Stedets Navn Masja og Meriba, for Israels Børns Riv, og fordi de havde fristet Herren og sagt: Monne Herren være iblandt os, eller ci?

Pf. 95, 8. 9.

8. Og Amalek kom og stred imod Israel i Nephidim.

4 Mos. 24, 20. 5 Mos. 25, 17. 1 Sam. 15, 2. 20.

9. Da sagde Mose til Josva: Udvalg os Mænd, og drag ud, strid imod Amalek; jeg vil staae øverst paa Høien imorgen, og Guds Kjepe skal være i min Haand.

10. Og Josva gjorde, som Mose sagde ham, og han stred imod Amalek; men Mose, Aron og Hur gif op øverst paa Høien.

c. 24, 14.

11. Og det skede, naar Mose opløftede sin Haand, da fik Israel Overhaand, men naar han lod synke sin Haand, da fik Amalek Overhaand. Jes. 8, 18. 26.

12. Men Mose Hænder vare tunge, derfor toge de en Steen og lagde under ham, og han satte sig derpaa; og Aron og Hur holdt hans Hænder op, En paa den ene Side, og En paa den anden Side; og hans Hænder bleve (holdne) fast, indtil Solen gik ned.

13. Og Josva slog Amalek og hans Folk med skarpe Sværd.

14. Og Herren sagde til Mose: Skriv dette til en Ihukommelse i Bogen, og læg det i Josvæ Øren; thi jeg vil vissefælg udslette Amaleks Ihukommelse fra at være under Himmelen.

4 Mos. 24, 20. 5 Mos. 25, 19. 1 Sam. 15, 2. 3.

15. Og Mose byggede et Alter og kaldte dets Navn: Herren (er) mit Banner.

16. Og han sagde: Thi der er en (udrakt) Haand paa Herrens Throne; Herrens Strid skal være imod Amalek, fra Slægt til Slægt.

18. Capitel.

Mose Svoger fører Mose Hustru og Børn til ham; Mose fortæller ham Herrens Gjerninger; Jethro priser Gud og offerer, 1-12. Han raader Mose at udvalge duelige Mænd af de Ældste i Israel, som kunde hjælpe ham at domme Folket i de smaae Sager; reiser til sit Land igjen, 13-27.

Dg Jethro, Præst i Midian, Mose Svoger, hørte alt det, Gud havde gjort imod Mose og imod sit Folk Israel, at Herren havde udført Israel af Ægypten.

2. Da tog Jethro, Mose Svoger, Zippo-ra, Mose Hustru, efterat han (Mose) havde sendt hende tilbage,

c. 2, 21. 22; 4, 20.

3. og hendes to Sønner, af hvilke den enes Navn var Gersom, thi han (Mose) sagde: Jeg haver været fremmed i et fremmed Land,

c. 2. 22. 1 Kron. 23. 15.

4. og den andens Navn Elieser, thi (han sagde:) Min Faders Gud (er kommen) mig til Hjælp og haver friet mig fra Pharaos Sværd.

5. Og Jethro, Mose Svoger, kom, og hans Sønner og hans Hustru, til Mose i Ørken, der, hvor han havde leiret sig, ved Guds Bjerg.

6. Og han lod sige til Mose: Jeg Jethro, din Svoger, kommer til dig, og din Hustru og hendes to Sønner med hende.

7. Da gik Mose ud imod sin Svoger, og bød sig og kysede ham; og den Ene hilsede den Anden, og de kom til Paulunet.

1 Mos. 33. 4. 2 Mos. 4. 27.

8. Og Mose fortalte sin Svoger alt det, Herren havde gjort Pharaos og Ægypterne for Israels Skyld tilligemed al den Møie, som dem var vederfaaren paa Veien, og (hvorledes) Herren havde friet dem.

9. Da blev Jethro glad for alt det Gode, som Herren havde gjort Israel, som han havde friet af Ægypternes Haand.

10. Og Jethro sagde: Lovet være Herren, som friede eder af Ægypternes Haand og af Pharaos Haand, som friede Folket fra at være under Ægypternes Haand!

11. Nu ved jeg, at Herren er stor fremfor alle Guder; thi i den Ting, som de hovmodede sig af, (var han) over dem.

c. 15. 11. 1 Kron. 16. 25. Ps. 86. 8.

12. Og Jethro, Mose Svoger, tog Brændoffer og Slagtoffere til Gud; saa kom Aron og alle de Ældste af Israel, at faae Mad med Mose Svoger for Guds Ansigt.

13. Og det skede om anden Dagen, at Mose satte sig at dømme Folket, og Folket stod for Mose fra Morgenen indtil Aften.

14. Der Mose Svoger saae alt det, han gjorde med Folket, da sagde han: Hvad er dette for en Ting, som du gjør med Folket? hvi sidder du for dig alene, og alt Folket staaer for dig fra Morgenen indtil Aften?

15. Og Mose sagde til sin Svoger: Thi Folket kommer til mig for at spørge Gud.

16. Naar de have nogen Handel, da kommer de til mig, at jeg skal dømme imellem en Mand og imellem hans Næste, og jeg skal lære dem Guds Skikke og hans Love.

17. Da sagde Mose Svoger til ham: Den Ting er ikke god, som du gjør.

18. Du maa jo forsmægte derover, baade du og dette Folk, som er med dig; thi den Forretning er dig for svær, du formaarer ikke at udrette det ved dig alene.

5 Mos. 1. 9.

19. Nu lyd min Røst, jeg vil giue dig Raad, og Gud skal være med dig: Vær du for Folket hos Gud, og du, du skal føre Sagerne til Gud.

20. Og du skal paaminde dem om Skikene og Lovene, og lære dem Veien, som de skulle vandre paa, og den Gjerning, som de skulle gjøre.

21. Og du, du skal see dig ud af alt Folket duelige Mænd, som frygte Gud, sandbrue Mænd, som hade Gjerrighed, og sætte over dem til Hovedsmænd over Tusinde, Hovedsmænd over Hundrede, Hovedsmænd over Halvtredstusindstve og Hovedsmænd over Ti.

4 Mos. 11. 16. 5 Mos. 1. 13.

22. Og de skulle dømme Folket i al (beleiligt) Tid, og det skal skee, hver stor Sag skulle de føre for dig, og hver liden Sag skulle de selv dømme; let saaledes (noget af Byrden) fra dig, og de skulle bære tilligemed dig.

23. Derfor du vil gjøre dette Stykke, og Gud befaler dig det, da formaarer du at staae ved Magt, og alt dette Folk skal ogsaa komme med Fred til sit Sted.

24. Og Mose adlød sin Svogers Røst og gjorde alt det, han sagde.

25. Og Mose udvalgte duelige Mænd af al Israel, og satte dem til Hovedsmænd over Folket, Hovedsmænd over Tusinde, Hovedsmænd over Hundrede, Hovedsmænd over Halvtredstusindstve og Hovedsmænd over Ti.

v. 21. 4 Mos. 11. 16.

26. Og de dømte Folket i al (beleiligt) Tid; (hver) svar Sag skulde de føre for Mose, og selv skulde de dømme hver liden Sag.

27. Og Mose lod sin Svoger fare, og han gik til sit Land.

19. Capitel.

Israel kommer til Sinai Ørk; Mose taler med Gud paa Sinai Bjerg; han lover at antage Israel til sit Folk, om de vilde lyde ham, hvilket de love, 1-8. Herren vil komme ned paa tredie Dag i en tyk Sky og tale til Folket; de skulle hellige sig, men ei komme for nær til Bjerget, 9-25.

Den tredie Maaned, efterat Israels Børn vare udgaaene af Ægypti Land, paa denne samme Dag kom de i Sinai Ørk.

4 Mos. 33. 15.

2. Thi de drog fra Rephidim og kom til Sinai Ørk, og leirede sig i Ørken; og der leirede Israhel sig mod Bjerget.

3. Og Mose steg op til Gud; og Herren raabte til ham fra Bjerget og sagde: Saa skal du sige til Jakobs Huus og kundgjøre Israhels Børn:

Ap. 6, 7, 38.

4. I have seet, hvad jeg gjorde ved Ægypterne; og jeg opløstede eder paa Ørnevtinger og lod eder komme til mig.

5 Mos. 29, 2; 32, 11. Ps. 17, 8. Ps. 36, 8. Matth. 23, 37.

5. Og nu, dersom I ville vissefælgelig lyde min Røst og holde min Pagt, da skulle I være mig en Eiendom fremfor alle Folk; thi mig hører al Borden til.

5 Mos. 5, 2. Ps. 24, 1. 1 Cor. 10, 26.

6. Og I skulle blive mig et præsteligt Kongerige og et helligt Folk; disse ere de Ord, som du skal sige til Israhels Børn.

1 Petr. 2, 9. 5 Mos. 7, 6; 14, 2.

7. Og Mose kom og kaldte ad de Ældste af Folket, og lagde alle disse Ord for dem, som Herren havde budet ham.

8. Da svarede alt Folket tillige og sagde: Alt det, som Herren haver sagt, ville vi gjøre; og Mose førte igjen Folkets Ord for Herren.

c. 24, 3, 7. 5 Mos. 5, 27.

9. Da sagde Herren til Mose: Sec, jeg vil komme til dig i en tyk Sky, paa det Folket maa høre, naar jeg taler med dig, og troe dig evindeligen; og Mose havde forkyndt Folkets Ord for Herren.

10. Og Herren sagde til Mose: Gak til Folket, og du skal hellige dem idag og imorgen; og de skulle toe deres Klæder.

4 Mos. 11, 18.

11. Og de skulle være rede til den tredie Dag; thi paa den tredie Dag skal Herren nedstige for alt Folkets Dine paa Sinai Bjerg.

Ap. 6, 2, 1.

12. Og du skal sætte Folket Grændser omkring, sigende: Vogter eder at gaar op paa Bjerget og at røre ved dets Nderste; hver den, som rører ved Bjerget, skal vissefælgelig dødes.

c. 31, 3.

13. Ingen Haand skal røre ved det, men han skal vissefælgelig stenes eller stydes; hvad enten det er et Dyr eller et Menneske, skal det ikke leve; naar Basunen lyder langsomt, skulle disse stige op paa Bjerget.

Ebr. 12, 18. 20. 2 Mos. 19, 24; 24, 1.

14. Og Mose gik ned af Bjerget til Folket og helligede Folket, og de toede deres Klæder.

15. Og han sagde til Folket: Været rede til tre Dage, og holder eder ikke til Qvinder.

16. Og det skede paa den tredie Dag, der det blev Morgen, at der var Torden og Lyn og en tyk Sky paa Bjerget, og en saare stærk Basuns Lyd, og det ganske Folk bævede, som var i Leiren.

17. Og Mose førte Folket ud af Leiren, Gud imøde, og de bleve staaende nedenfor Bjerget.

5 Mos. 4, 11.

18. Og Sinai Bjerg røg ganske for Herrens Ansigt, som foer ned over det i Ilden; og der opgik en Røg af det, som Røg af en Døn, og alt Bjerget bævede saare.

1 Mos. 15, 17.

19. Og Basunens Lyd tog til og blev meget stærk; Mose talde, og Gud svarede ham lydeligen.

20. Der Herren var nedkommen over Sinai Bjerg, over Bjergets Top, da kaldte Herren Mose op paa Bjergets Top, og Mose steg op.

21. Da sagde Herren til Mose: Stig ned for at vidne for Folket, at de ikke skulle bryde frem til Herren for at see, og Mange maatte falde af dem.

c. 33, 20. Dem. 6, 22. 23. 1 Sam. 6, 19.

22. Ogsaa Præsterne, som komme nær til Herren, de skulle hellige sig, at Herren ikke skal gjøre et Nederlag iblandt dem.

Ps. 106, 29.

23. Og Mose sagde til Herren: Folket kan ikke stige op paa Sinai Bjerg; thi du, du vidnede for os og sagde: Sæt Grændser om Bjerget og hellige det.

v. 12.

24. Og Herren sagde til ham: Gak, stig ned, og du skal (siden) stige op, du, og Aron med dig; men Præsterne og Folket skulle ikke bryde frem, at opstige til Herren, at han ikke skal gjøre et Nederlag iblandt dem.

25. Og Mose steg ned til Folket og sagde det til dem.

20. Capitel.

Herren udraaber de ti Bud for Folkets Øren, 1-17. Folket hører det, forstrækkes, begjærer Mose til en Midler imellem sig og Gud; Mose gaar nærmere til Herren, 18-21. Herren forbyder atter især alt Afguder og lærer, hvad for Altene de maatte bygge ham, 22-26.

Og Gud talte alle disse Ord og sagde:

2. (I.) Jeg er Herren din Gud, som udførte dig af Ægypti Land, af Trælles Huus.

Ps. 81, 11.

3. Du skal ikke have andre Guder for mig.

3 Mos. 24, 14. Ps. 115, 4, 5.

4. Du skal ikke gjøre dig udskaaet Billede, eller nogen Vignelse efter det, som er i Himmelen oventil, eller det paa Jorden nedentil, eller det, som er i Vandet, under Jorden.

3 Mos. 26, 1.

5 Mos. 4, 15. 16; 5, 8; 27, 15. Ps. 81, 10. Ps. 97, 7.

5. Du skal ikke tilbede dem og ikke tjene dem; thi jeg, Herren din Gud, er en nidkjær Gud, som hjem søger Fædres Visgjerning paa Børn, paa dem i tredje og paa dem i fjerde Led, paa dem, som hade mig;

c. 23, 24; 34, 14. Naf. 1, 2. 2 Mos. 31, 7. 4 Mos. 14, 18.

6. og den, som gjør Misfandhed mod tusinde Led, mod dem, som elske mig, og mod dem, som holde mine Bud.

Nef. 1, 5. Dan. 9, 4.

7. (II.) Du skal ikke tage Herrens din Guds Navn forfængeligen; thi Herren skal ikke lade den være uskyldig, som tager hans Navn forfængeligen.

3 Mos. 19, 12. Matth. 5, 33. 3 Mos. 24, 16.

8. (III.) Kom Sabbatens Dag ihu, at hellige den. c. 23, 12; 35, 2. Jer. 17, 21. Ezech. 20, 12.

9. Sex Dage skal du arbejde og gjøre al din Gjerning.

10. Men den syvende Dag er Sabbat for Herren din Gud; da skal du ingen Gjerning gjøre, hverken du, eller din Søn, eller din Datter, din Svend, eller din Pige, eller dit Dvæg, eller din Fremmede, som er i dine Porte.

11. Thi i sex Dage gjorde Herren Himmelen og Jorden, Havet og alt det, som er i dem, og hvilede paa den syvende Dag; derfor velsigne den Herren Sabbatdagen og helligede den.

1 Mos. 2, 2. 3 fg.

12. (IV.) Vær din Fader og din Moder, paa det dine Dage kunne forlænges i Vandet, som Herren din Gud giver dig. 5 Mos. 5, 16.

Matth. 15, 4. Eph. 6, 2. Ordsp. 3, 2; 4, 10.

13. (V.) Du skal ikke ihjelslaae.

Matth. 5, 21 fg. 1 Joh. 3, 15.

14. (VI.) Du skal ikke bedrive Hor.

Matth. 5, 27 fg. Ebr. 13, 4.

15. (VII.) Du skal ikke stjæle. Eph. 4, 28.

16. (VIII.) Du skal ikke svare mod din Næste som et falskt Vidne.

17. (IX.) Du skal ikke begjære din Næstes Huus.

Rom. 7, 7.

(X.) Du skal ikke begjære din Næstes Hustru, eller hans Svend, eller hans Pige, eller hans Oxe, eller hans Åsen, eller hans Nøget, som hører din Næste til.

18. Og alt Folket saae Tordenen og Blussene og Basunens Lyd, og Vjerget

ryge; ja Folket saae det, og de flyede og stode langt borte.

19. Og de sagde til Mose: Tal du med os, og vi ville være lydige; og lad Gud ikke tale med os, at vi ikke døe.

20. Og Mose sagde til Folket: Frygter ikke, thi Gud er kommen for at forsøge eder, og for at hans Frygt skal være over eders Ansigt, at I skulle ikke synde.

Ordsp. 14, 27. Ps. 119, 11.

21. Og Folket stod langt borte; og Mose gik nær til Mørket, hvor Gud var.

Ebr. 12, 18. 1 Kong. 8, 12.

22. Og Herren sagde til Mose: Saa skal du sige til Israels Børn: I have seet, at jeg haver talet af Himmelen med eder.

23. I skulle ikke gjøre (Guder) for mig; Sølv-Guder eller Guld-Guder skulle I ikke gjøre eder.

c. 31, 17. 3 Mos. 26, 1.

24. Et Alter af Jord skal du gjøre mig, og derpaa skal du offre dine Brændoffer og dine Takoffere, dine Faar og dine Oxe; paa hvert det Sted, hvor jeg lader ihu komme mit Navn, vil jeg komme til dig og velsigne dig.

5 Mos. 12, 5. 11. Matth. 18, 20.

25. Og dersom du vil gjøre mig et Alter af Steen, da skal du ikke bygge det af huggen Steen; thi lader du dit Huggjern komme derover, da vanhelliger du det.

5 Mos. 27, 5. 3 Jo. 8, 31.

26. Og du skal ikke gaae op ad Trapper til mit Alter, at din Blusel skal ei blottes over det.

21. Capitel.

Gud giver Love om Tjenestefolk, 1-11; om Mandbrabere, ligesaa om dem, som synde mod Forældre, som stjæle et Menneſte, eller som gjøre et Menneſte Skade paa hans Egeme, 12-27; om en Oxe, som stanger, og den, som aabner en Grest, 28-36.

Og disse ere de Love, som du skal sætte dem for.

2. Naar du kjøber en ebraisk Tjener, da skal han tjene sex Aar, og paa det syvende skal han udgaae fri for Intet.

3 Mos. 25, 39. 5 Mos. 15, 12. Jer. 34, 14.

3. Dersom han kom eenlig, da skal han udgaae eenlig; dersom han var en Hustrues Mand, da skal hans Hustru udgaae med ham.

4. Dersom hans Herre haver givet ham en Hustru, og hun haver født ham Sønner eller Døtre, da skal Kvinden og hendes Børn høre hendes Herre til, og han selv skal udgaae eenlig.

5. Men dersom Tjeneren siger hart: Jeg elsker min Herre, min Hustru og mine Børn, jeg vil ikke gaae fri ud,

6. da skal hans Herre føre ham frem for Dommerne og holde ham op til Døren eller til Dørstolpen, og hans Herre skal gennemfinge hans Øre med en Søl; saa skal han tjene ham evindeligen. 5 Mos. 15, 16 fg.

7. Og naar Nogen sælger sin Datter til at være en Tjenestepige, da skal hun ikke udgaae, som Tjeneren udgaae.

8. Dersom hun er ond for hendes Herres Dine, som haver trolovet sig hende, da skal han lade hende løses; han skal ikke have Magt til at sælge hende til et fremmed Folk, naar han forlader hende.

9. Men dersom han trolover hende til sin Søn, skal han gjøre hende efter Døttrenes Ret.

10. Dersom han tager sig en anden, da skal han ikke formindste hendes Livs Op=hold, hendes Klæder og hendes Egteskabs=pligt.

11. Men dersom han ikke gjør mod hende disse tre, da skal hun udgaae for Intet, foruden Penge.

12. Hvo, som slaar et Menneske, at det døer, han skal visseligen dødes.

1 Mos. 9, 6. 3 Mos. 24, 17. 4 Mos. 35, 16.

13. Men haver han ikke lurt efter ham, men Gud haver ladet ham komme for hans Haand, da vil jeg sætte dig et Sted, hvor han skal flye hen.

4 Mos. 35, 6 fg.

14. Og naar Nogen hovmodeligen op=sætter sig imod sin Næste, at slaae ham ihjel med Svig, da skal du tage ham fra mit Alter til at døe.

1 Kong. 2, 29. 31.

15. Og hvo, som slaar sin Fader eller sin Moder, skal visseligen dødes.

3 Mos. 20, 9.

16. Og hvo, som stjæler et Menneske og sælger det, eller det bliver fundet i hans Vold, han skal visseligen dødes.

5 Mos. 24, 7.

17. Og hvo, som bander sin Fader eller sin Moder, skal visseligen dødes.

5 Mos. 27, 16.

Erbsp. 20, 26; 30, 11. 17. Matth. 15, 4. Marc. 7, 10.

18. Og naar Mænd trættes, og Nogen slaar sin Næste med en Steen eller med Næve, og han ikke døer, men ligger tilfængs,

19. dersom han da kommer op igjen og gaaer om paa Gaden ved sin Stav, da skal den, som slog ham, være ustyldig; dog skal han betale hans Forsonnelse og aldeles lade ham læge.

20. Og naar Nogen slaar sin Tjener eller sin Tjenestepige med en Rjep, at de

døe under hans Haand, da skal det visseligen hevnæs.

21. Dog dersom han bliver ved Live en Dag eller to Dage, da skal det ikke hevnæs; thi det er hans Penge.

22. Og naar Mænd trættes tilfammen og slaae en frugtformelig Dvinde, og hendes Foster fødes, og der stæer ikke Ulykke, det skal visseligen straffes, efter som Dvinden Mand paalægger ham, og han skal give efter Dommeres (Tytte).

23. Men dersom der stæer Ulykke, da skal du give Liv for Liv.

24. Die for Die, Tand for Tand, Haand for Haand, Fod for Fod,

3 Mos. 24, 19. 20. 5 Mos. 19, 21. Matth. 5, 38.

25. Brændt for Brændt, Saar for Saar, Blaatslaget for Blaatslaget.

26. Og naar Nogen slaar sin Tjeners Die eller sin Tjenestepiges Die, og for=dærver det, da skal han lade dem gaae frie for deres Dies Skyld.

27. Og dersom han slaar sin Tjeners Tand eller sin Tjenestepiges Tand ud, skal han lade dem gaae frie for deres Tands Skyld.

28. Og om en Dyr stanger en Mand eller Dvinde, at de døe, da skal Dren visseligen stenes, og dens Kjød skal ikke ædes, men Drens Herre skal være ustyldig.

29. Men dersom den Dyr var tilforn vant til at stange, og det var bitterliggjort for dens Eiermand, og han ikke forvarede den, og den myrder Mand eller Dvinde, da skal Dren stenes, og dens Eiermand skal ogsaa dødes.

30. Men dersom han bliver Forsoning paalagt, da skal han give Forsoning for sit Liv, efter alt det, som ham paalægges.

31. Enten den stanger en Søn, eller den stanger en Datter, da skal han stæe efter denne Dom.

32. Dersom en Dyr stanger en Tjener eller Tjenestepige, da skal han give deres Husbonde tredive Sekel Sølv, og Dren skal stenes.

33. Og naar Nogen aabner en Grøft, eller naar Nogen graver en Grøft, og dæf=ter den ikke til igjen, og der falder en Dyr eller Mæn udi,

34. da skal Grøftens Eiermand give Penge derfor; han skal betale derfor til dens Herre, og den døde skal han have.

35. Og naar en Mands Dyr stanger en anden Mands Dyr, at den døer, da skulle

de sælge den levende Oxe og halvdele dens Værd, og den døde skulle de og halvdele.

36. Eller var det vitterligt, at den Oxe pleiede tilforn at stange, og dens Eiermand vilde ikke forvare den, da skal han visse- ligen betale Oxe for Oxe, og den døde skal han have.

22. Capitel.

Herren giver Love om Tyveries Straf, 1-15. Horeries, Trolddoms, Sodomities, Afguderies Straf, 16-20, deres, som bevise Ubarmhertig- hed, 21-27. Man skal ei forbaane Dommerne paa Jorden, give Gud, hvad hans er. ei æde Noget, som er sønderrevet, 28-31.

Naar Nogen stjæler en Oxe eller et Lam, og slakter det eller sælger det, skal han betale fem Nød for Oxen og fire Faar for Lammet.

3 Mos. 5, 24. 2 Sam. 12, 6. Drbfp. 6, 31. Ric. 19, 8.

2. Om en Tyv bliver funden, idet han bryder ind, og bliver slagen og dør, skal ingen Bloddom gaae for hans Skyld.

3. Men er Solen opgangen over ham, skal Bloddom gaae for hans Skyld; (Ty- ven) skal aldeles betale, men haver han Intet, da skal han sælges for sit Tyveri.

4. Dersom det Stjaalet findes i hans Bold, hvad enten det er Oxe eller Åsen eller Lam, som er levende, skal han betale dobbelt.

5. Naar Nogen lader afæde Alger eller Viingaard, at han lader sit Fæ løs, og det afæder paa en Andens Alger, da skal han betale af det, som godt er paa sin Alger, og det, som godt er i sin Viingaard.

6. Om Ild farer ud og rammer paa Torne, og Regene fortæres, eller det staa- ende Korn, eller Algeren, da skal han vis- seligen betale, som optændte den Brand.

7. Om Nogen flyr til sin Næste Penge eller Tøi at forvare, og det bliver stjaalet af Mandens Huus, dersom Tyven findes, skal han betale dobbelt.

8. Men findes Tyven ikke, da skal Huus- bonden føres frem for Dommerne, om han ikke haver lagt sin Haand paa sin Næstes Tøi.

c. 21, 6.

9. Angaaende al Overtrædelses Handel om Oxe, om Åsen, om Lam, om Klæder, om Alt, som tabt er, om hvilket Nogen siger, at dette er det, (som savnes,) da skal begge deres Sag komme for Dommerne; den, som Dommerne sige at være ugudelig, han skal betale sin Næste dobbelt.

10. Naar Nogen flyr til sin Næste Åsen

eller Oxe eller Lam eller noget Væst at forvare, og det dør, eller det fordærves, eller det bortføres, at Ingen det seer,

11. da skal Herrens Ed være imellem dem begge, om han ikke haver lagt sin Haand paa sin Næstes Guds; og den skal dets Eiermand antage, og (den Anden) skal ikke betale.

12. Men bliver det stjaalet fra ham, da skal han betale dets Eiermand det.

1 Mos. 31, 39.

13. Men bliver det sønderrevet, da skal han føre det til et Vidne; han skal ikke be- tale det, som er sønderrevet.

14. Og naar Nogen laaner Noget af sin Næste, og det fordærves eller dør, er dets Eiermand ikke derhos, da skal han vist betale.

15. Dersom dets Eiermand er derhos, da skal han ikke betale; dersom det er leiet, da regnes det for sin Leie.

16. Og naar Nogen løkker en Jomfru, som ikke er trolovet, og ligger hos hende, da skal han visseiligen give hende Morgengave (og tage hende) sig til Hustru.

5 Mos. 22, 28. 29.

17. Men om hendes Fader vægrer sig for at give ham hende, da skal han tilveie Penge efter Jomfruerens Morgengave.

18. Du skal ikke lade en Troldkone leve.

3 Mos. 19, 31; 20, 27.

19. Hver, som ligger hos et Væst, skal visseiligen dødes.

3 Mos. 18, 23. 5 Mos. 27, 21.

20. Hvo, som offerer til (andre) Guder, end til Herren alene, skal være forbandet.

1 Cor. 16, 22.

21. Og du skal ikke plage en Fremmed og ikke undertrykke ham, thi I have været fremmede i Ægypti Land.

c. 23, 9. 3 Mos. 19, 33. 31. 5 Mos. 10, 17-19.

22. I skulle ikke plage nogen Enke eller Faderløs.

Ef. 1, 17.

23. Dersom du plager dem, og de da raabe til mig, da skal jeg visseiligen høre deres Raab.

24. Saa optændes min Brede, og jeg ihjelslaaer eder med Sværd; og eders Hu- struer skulle blive Enker, og eders Børn faderløse.

25. Dersom du laaner mit Folk Penge, nemlig den Fattige hos dig, da skal du ikke være ham som en Nagerkarl; du skal ikke lægge Alger paa ham.

3 Mos. 25, 36. 37. 5 Mos. 23, 19. 20. Ef. 15, 5.

26. Dersom du tager din Næstes Klæde=

bon til viist Pant, da skal du igjengive ham det, før end Solen gaar ned. 5 Mos. 21, 12. 13.

27. Thi det er hans Skjul aleneste, det er hans Klædebon for hans Hud, som han skal ligge udi; og det skal itee, naar han raaber til mig, da skal jeg høre det, thi jeg er naadig.

28. Du skal ikke forbande Dommerne, og den Øverste iblandt dit Folk skal du ikke bande.

Præd. 10, 20. Ps. 3, 23. 5.

29. Du skal ikke tøve (at give) af din (Fades) Fylde og din (Pæres) Bæde; du skal give mig den Førsteføtte af dine Søner.

4 Mos. 18, 12. 2 Mos. 13, 2 fig.

30. Saaledes skal du gjøre med din Dø og med dit Gaar, det skal være syv Dage hos sin Moder, paa den ottende Dag skal du give mig det.

3 Mos. 22, 27. 28.

31. Og I skulle være mig hellige Mennesker, og ikke æde Kjøb, som er sønderrevet paa Marken; for Hunde skulle I kaste det.

3 Mos. 22, 8. Esaj. 44, 31.

23. Capitel.

De skulle bevise Retfærdighed og Kjærlighed, endog mod sine Fjender og Fremmede, 1-9. De skulle tage tagt det syvende Aar, den syvende Dag og de tre store Høitider, og andre Love, 10-19. De skulle ei fortørne Guds Søn, som gaar med dem, vogte sig for Afguder, saa vil Gud velsigne dem og fordrive Cananiterne, med hvilke de ei maae gjøre Pagt, 20-33.

Du skal ikke antage falskt Kynge (om Nogen); du skal ikke tage din Haand i med den Ugudelige, at være et ubilligt Bidne.

3 Mos. 19, 16. 5 Mos. 19, 16.

2. Du skal ikke følge Mængden til det Onde, og du skal ikke svore saaledes i nogen Trætte, at du efter Mængden viger fra (Retten) og forvender den.

3. Og du skal ikke besmykke den Kinge i hans Trætte.

4. Naar du møder din Fjendes Dø eller hans Afen, som farer vild, da skal du føre det til ham igjen.

Ordsp. 25, 21. 5 Mos. 22, 1.

5. Naar du seer din Haders Afen ligge under sin Byrde, da vogt dig, at du ikke forlader ham; du skal visjeligen løse (Byrden) af tilligemed ham.

6. Du skal ikke hvie din Fattiges Ret i hans Trætte.

5 Mos. 16, 19; 21, 17; 27, 19.

7. Du skal holde dig langt fra falsk Sag, og du skal ikke ihjelslaae den Ustyldige og Retfærdige; thi jeg dommer ikke den Ugudelige at have Ret.

8. Og du skal ikke tage Gave; thi Gaven

kan forblinde de Seende og forvende de Retfærdiges Sager.

5 Mos. 16, 19; 27, 25.

9. Og du skal ikke fortrykke den Fremmede; thi I selv kjende den Fremmedes Sjæl, thi I vare fremmede i Egypti Land.

c. 22, 21.

10. Og sex Aar skal du faae dit Land og jante dets Grøde.

3 Mos. 25, 3. 4.

11. Men i det syvende skal du overgive det og lade det ligge, at de Fattige iblandt dit Folk maae æde deraf, og hvad deraf overbliver, maae vilde Dyr paa Marken æde; saa skal du gjøre med din Vinggaard og med din Oliegaard.

12. Sex Dage skal du gjøre dine Gjeringer, men paa den syvende Dag skal du hvile; paa det din Dø og dit Afen maae hvile, og din Tjenestepindes Søn og den Fremmede maae vederqvæges.

c. 20, 8 fig.

13. Og alt det, som jeg haver sagt til eder, skulle I holde; og I skulle ikke ihjekomme andre Gunders Navn, det skal ikke høres af din Mund.

c. 20, 3. 5 Mos. 12, 3.

14. Du skal holde mig tre Gange Høitid om Aaret.

5 Mos. 16, 16. 3 Mos. 23, 4 fig.

15. Du skal holde de usyrede Brøds Høitid, du skal æde usyrede Brød syv Dage, saafom jeg befoel dig, til den bestemte Tid, i Abib Maaned, thi i den drog du ud af Egypten, og for mit Ansigt skal Ingen sees tomhændet;

c. 12, 15; 13, 6; 31, 18. 5 Mos. 16, 16.

16. og den Høitid, naar du høstet dit Arbeides Førstegrøde, som du haver saæet paa Marken, og Indsamlingens Høitid, naar Aaret gaar ud, naar du haver samlet dit Arbeide af Marken.

17. Tre Gange om Aaret skal alt dit Mandfjøn sees for den Herres Herres Ansigt.

c. 34, 23. 5 Mos. 16, 16.

18. Du skal ikke offre mit Slagtoffers Blod ved Smurdeig; og det Fede fra min Høitid skal ikke blive liggende Natten over til om Morgen.

19. Det Første, (nemlig) din Bords Førstegrøde, skal du føre til Herrens din Guds Huns; du skal ikke koge et Kød i sin Moders Melk.

c. 34, 26.

20. See, jeg, jeg sender en Engel for dit Ansigt, at bevare dig paa Veien og føre dig til det Sted, som jeg haver beredt.

r. 23. c. 32, 31; 33, 2.

21. Forvar dig for hans Ansigt og lyd hans Røst, fortørn ham ikke; thi han skal ikke forlade eders Overtrædelser, thi mit Navn er midt udi ham.

Es. 63, 10. 2 Mos. 3, 2. 6.

22. Thi dersom du hører hans Røst og gjør alt det, som jeg vil sige, da vil jeg og være dine Fjenders Fjende, og jeg vil trænge dem, som trænge dig. 5 Mos. 18, 18. 19. Ps. 81, 15.

23. Thi min Engel skal gaae for dit Ansigt og føre dig til de Amoriter og de Hethiter og de Phereziter og de Cananiter, de Heviter og de Jebusiter, og jeg vil udslætte dem. v. 20.

24. Du skal ikke tilbede deres Guder og ei tjene dem, og ikke gjøre, som de gjøre, men du skal nedbryde dem og sønderbryde deres Billeder. c. 20, 5; 34, 13. 5 Mos. 7, 5.

25. Men I skulle tjene Herren eders Gud, og han skal velsigne dit Brød og dit Vand, og jeg vil borttage Sygdom fra dig. Matt. 6, 33. 2 Mos. 15, 26.

26. Der skal Ingen være, som utidig føder, eller ufrugtommelig i dit Land; jeg vil lade dig fylde dine Dages Tal.

5 Mos. 7, 14; 30, 20.

27. Jeg vil sende min Forførdelse for dit Ansigt og sønderknuse hvert Folk, som du kommer til, og jeg vil lade alle dine Fjender flie for dig. 5 Mos. 11, 25.

28. Og jeg vil sende Gjedehamser for dit Ansigt, som skulle udjage Heviterne, Cananiterne og Hethiterne for dig.

5 Mos. 7, 20. Jos. 24, 12.

29. Jeg vil ikke udjage dem fra dit Ansigt paa eet Aar, at Landet ikke skal blive øde, og vilde Dyr paa Marken skulle ikke formere sig mod dig.

30. Jeg vil uddrive dem for dit Ansigt, da Nogle og da Nogle, indtil at du bliver frugtbar og besidder Landet.

31. Og jeg vil sætte dit Landemærke fra det røde Hav og indtil Philisternes Hav, og fra Ørten indtil Floden; thi jeg vil give Landets Indbyggere i eders Haand, og du skal uddrive dem fra dit Ansigt. 4 Mos. 34, 2.

32. Du skal ikke gjøre Pagt med dem eller med deres Guder. c. 34, 12. 5 Mos. 7, 2. Jos. 9, 7.

33. Lad dem ikke boe i dit Land, at de ikke skulle komme dig til at synde imod mig; thi du kunde tjene deres Guder, og det vilde blive dig til en Snare. Dom. 2, 3.

24. Capitel.

Mose og Andre med ham skulle stige op paa Bjerget; Mose skriver Pagtens Ord og skaffester Pagten imellem Gud og Folket med Blod; de see Israels Gud, 1-11. Mose og Josva gaae alene paa Bjerget, hvor Herrens Herlighed lader sig see, 12-18.

Og han sagde til Mose: Stig op til Herren, du og Aron, Nadab og Abihu,

og halvfjerdsindstyve af de Ældste i Israel; og I skulle tilbede langt fra.

2. Men Mose skal gaae frem for sig alene til Herren, og de Andre, de skulle ikke gaae frem, og Folket skal ikke stige op med ham.

3. Og Mose kom og fortalte Folket alle Herrens Ord og alle Domme; da svarede alt Folket med een Røst og sagde: Vi vilde gjøre efter alle de Ord, som Herren haver sagt. c. 19, 8. 5 Mos. 5, 27.

4. Og Mose skrev alle Herrens Ord, og stod tidlig op om Morgenens og byggede et Alter neden ved Bjerget, og tolv Støtter, efter de tolv Israels Stammer.

5. Og han sendte unge Karle did af Israels Børn, og de offrede Brændoffere og de slagtede Takoffers Offere for Herren af Stude.

6. Og Mose tog Halvdelen af Blodet og gjød i Bækkenet, og Halvdelen af Blodet stænkede han paa Alteret.

7. Og han tog Pagtens Bog og læste for Folkets Øren, og de sagde: Vi vilde gjøre alt det, som Herren haver sagt, og være lydige. v. 3.

8. Da tog Mose Blodet og stænkede paa Folket og sagde: See, det er den Pagtes Blod, som Herren haver gjort med eder over alle disse Ord. Es. 9, 19, 20.

9. Og Mose og Aron, Nadab og Abihu, og halvfjerdsindstyve af de Ældste af Israel stige op.

10. Og de saae Israels Gud; og det var under hans Fødder som et Arbejde af Saphirsteen og som Himmelen selv, naar den er klar. Es. 6, 1. Es. 1, 26.

11. Og han lagde ikke sin Haand paa de Øpperste af Israels Børn; og de besfuede Gud, og aade og drak (dog).

c. 19, 21. Dom. 6, 22, 23.

12. Og Herren sagde til Mose: Stig op til mig paa Bjerget, og bliv der, saa vil jeg give dig de Stentavler og Loven og Budet, som jeg haver skrevet, at lære dem.

13. Da stod Mose op, og hans Tjener Josva, og Mose gik op paa Guds Bjer.

14. Og han sagde til de Ældste: Bliiver os her, indtil vi komme tilbage til eder, og see, Aron og Hur ere hos eder, hvo, som haver Sager, maa komme frem for dem. c. 31, 2.

15. Og Mose steg op paa Bjerget, og en Sky bedækkede Bjerget.

16. Og Herrens Herlighed boede paa Sinai Bjer, og Skyen bedækkede det i sex

Dage, og han kaldte ad Mose paa den syvende Dag midt af Skyen.

17. Og Synet af Herrens Herlighed var som en fortærende Ild, øverst paa Bjerget, for Israels Børns Dine.

5 Mos. 4, 24; 9, 3. Ps. 18, 9. Ebr. 12, 29.

18. Og Mose kom midt ind i Skyen og steg op paa Bjerget; og Mose var paa Bjerget fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter.

c. 34, 28. 5 Mos. 9, 9. 18.

25. Capitel.

Mose skal begjære et Dpløstelsesoffer af Gølfet, 1-9. Deraf skal gøres Pagtens Ark, 10-16, Naadestolen, 17-22, Skuebrødsbordet, 23-30, en Vjseftage, 31-39; Alt efter en Vignelse, som Gud lod ham see, 40.

Og Herren taledes til Mose og sagde:

2. Siig til Israels Børn, at de skulle tage mig et Dpløstelsesoffer; af hver Mand, hvem hans Hjerte frivillig driver dertil, skulle I tage mit Dpløstelsesoffer. c. 35, 5.

3. Og dette er det Dpløstelsesoffer, som I skulle tage af dem: Guld og Sølv og Kobber,

4. og blaat Uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt Linnet og Gjedehaar,

5. og rødfarvede Bæderskind og Grævelingsskind og Sithimtræ;

6. Olie til Lysning, Urter til Salveolie og til Røgelse af vellugtende Urter;

7. Dnygstene og Stene til at fylde med, til Livsfortelen og til Brystspannet.

8. Og de skulle gjøre mig en Helligdom, og jeg vil boe iblandt dem. Ebr. 9, 2.

9. Efter alle de Ting, som jeg vil vise dig, Tabernaklets Vignelse og alle dets Redskabers Vignelse, saaledes skulle I gjøre det. v. 40.

10. Og de skulle gjøre en Ark af Sithimtræ, halvtredie Alen lang, og halvanden Alen bred, og halvanden Alen høj.

c. 35, 12; 37, 1.

11. Og den skal du beslaae med puurt Guld; inden og uden skal du beslaae den og gjøre en Guldfrands oven omkring den.

12. Og du skal støbe til den fire Guldringe og sætte dem i dens fire Hjørner, nemlig to Ringe paa dens ene Side, og to Ringe paa dens anden Side.

13. Og du skal gjøre Stænger af Sithimtræ og beslaae dem med Guld.

14. Og du skal stifte Stængerne i Ringene ved Siderne paa Arken, at bære Arken med dem.

15. Stængerne skulle være i Ringene,

som ere i Arken; de skulle ikke borttages fra den.

16. Og du skal lægge i Arken det Vidnesbyrd, som jeg vil give dig.

c. 34, 29. Ebr. 9, 4; 10, 16.

17. Og du skal gjøre en Naadestol af puurt Guld, halvtredie Alen lang, og halvanden Alen bred.

18. Og du skal gjøre to Cherubim af Guld; med drevet Arbeide skal du gjøre dem, paa begge Enderne af Naadestolen.

19. Og gjør een Cherub paa den ene Ende, og een Cherub paa den anden Ende; udfad Naadestolen skulle I gjøre Cherubim, paa begge dens Ender.

20. Og Cherubim skulle udbrede Vinger ovenover, saa at de skjule over Naadestolen med deres Vinger, og den enes Ansigt skal være mod den anden; mod Naadestolen skulle Cherubims Ansigter være. c. 37, 9.

21. Og du skal sætte Naadestolen oven paa Arken, og lægge det Vidnesbyrd i Arken, som jeg vil give dig.

c. 26, 34. Ebr. 9, 5. 1 Kong. 8, 9 fg.

22. Og der vil jeg komme til dig og tale med dig ovenfra Naadestolen imellem de to Cherubim, som ere paa Vidnesbyrdets Ark, nemlig alt det, jeg vil byde dig til Israels Børn. c. 29, 42; 30, 6. 36.

23. Og du skal gjøre et Bord af Sithimtræ, to Alen langt, og een Alen bredt, og halvanden Alen høit, c. 35, 13; 37, 10.

24. og beslaae det med puurt Guld, og gjøre en Guldfrands dertil omkring, c. 37, 11.

25. og gjøre dertil en Vist omkring, en Haandbred (høi), og gjøre en Guldfrands omkring dets Vist.

26. Du skal og gjøre fire Guldringe dertil, og sætte Ringene i de fire Hjørner, som ere paa dets fire Fjdder.

27. Tvært over for Visten skulle Ringene være, at stifte Stængerne ubi, til at bære Bordet.

28. Og du skal gjøre Stængerne af Sithimtræ og beslaae dem med Guld, og Bordet skal bæres ved dem.

29. Og du skal gjøre Fæde dertil, og Røgelsesteer dertil, og Rander dertil, og Skaaler dertil, i hvilke skal udgydes (Dritoffer); af puurt Guld skal du gjøre dem. c. 37, 16.

30. Og du skal stedse lægge Skuebrød for mit Ansigt paa Bordet.

3 Mos. 24, 5. 7. 1 Sam. 24, 6.

31. Og du skal gjøre en Vjseftage af puurt

Guld; med drevet Arbeide skal Væstagen gøres, dens Stang og dens Grene, dens Skaaler, dens Knapper og dens Blomster skulle udgaae af den. c. 35, 14; 37, 17 fg.

32. Og der skulle gaae sex Grene ud af dens Sider; tre Grene paa Væstagen af dens ene Side, og tre Grene paa Væstagen af dens anden Side.

33. (Der skulle være) tre mandelformige Skaaler paa een Green, en Knap og et Blomster, og tre mandelformige Skaaler paa en (anden) Green, en Knap og et Blomster; saaledes skal det være paa de sex Grene, som udgaae af Væstagen. c. 37, 19. 20.

34. Men paa Væstagen skulle være fire mandelformige Skaaler, deres Knapper og deres Blomster;

35. nemlig en Knap under de to Grene deraf, og en Knap under de to (andre) Grene deraf, og en Knap under de to (øvrige) Grene deraf, for de sex Grene, som udgaae af Væstagen.

36. Deres Knapper og deres Grene skulle udgaae af samme; det skal være altsammen eet drevet Arbeide af puurt Guld. c. 37, 22.

37. Og du skal gøre dens syv Lamper, og (Præsten) skal holde dens Lamper tændte og lade dem lyse lige imod den.

38. Og dens Saxe og dens Tandekar (skal du gøre) af puurt Guld.

39. Man skal gøre den med alle disse Redskaber af eet Centner puurt Guld. c. 37, 24.

40. Og see til og gør det efter deres Bignelse, hvilken dig blev vist paa Bjerget. c. 26, 30. Ap. G. 7, 44. Ebr. 8, 5.

26. Capitel.

Mose skal lade gøre Gud en Bolig, som bestaaer af Gardiner og Dække, 1-14, Fjæle, som stode i deres Sølvfødder og sammenføiedes for medelfst Stænger, 15-30, et Forbæng for det Allerhelligste og et Dække for det Hellige, 31-37.

Og du skal gøre Tabernaklet af ti Gardiner, af hvidt tvundet Rinned og blaat Uldent og Purpur og Skarlagen; Cherubim skal du gøre med kunstigt Arbeide paa dem. c. 36, 8 fg.

2. (Hvert) Gardin skal være otte og tyve Alen langt, og (hvert) Gardin skal være fire Alen bredt; alle Gardiner skulle være lige store.

3. Der skulle fem Gardiner fæstes til sammen, et til det andet; og (atter) fem Gardiner fæstes til sammen, et til det andet.

4. Og du skal gøre Hanker af blaat Uldent paa det første Gardins Rand, yderst, der, hvor det skal fæstes til sammen; og ligesaa skal du gøre paa det yderste Gardins Rand, der, hvor det skal anden Gang fæstes til sammen.

5. Du skal gøre halvtredfindstyppe Hanker paa det første Gardin, og gøre halvtredfindstyppe Hanker yderst paa Gardinet, der, hvor det skal fæstes anden Gang til sammen; at Hangerne kunne hæstes til sammen, den ene til den anden.

6. Du skal og gøre halvtredfindstyppe Guldhager, og fæste Gardinerne, det ene til det andet, med Hagerne, og det skal være eet Tabernakel.

7. Du skal og gøre Gardiner af Gjedehaar til Paulunet over Tabernaklet; elleve Gardiner skal du gøre af dem. c. 36, 14 fg.

8. Hvert Gardin skal være tredive Alen langt, og hvert Gardin skal være fire Alen bredt; de elleve Gardiner skulle have eet Maal.

9. Og de fem Gardiner skal du fæste til sammen for sig, og de sex Gardiner for sig, saa at du gør det sjette Gardin dobbelt, foran ved Paulunet.

10. Og du skal gøre halvtredfindstyppe Hanker i det første Gardins Rand, yderst, der, hvor de skulle fæstes til sammen, og halvtredfindstyppe Hanker paa Gardinets Rand, der, hvor de skulle fæstes til sammen anden Gang.

11. Og du skal gøre halvtredfindstyppe Kobberhager og spænde Hagerne i Hangerne; og du skal føie Paulunet til sammen, og det skal være eet.

12. Men det Overskydende, som er tilovers af Paulunets Gardiner, (nemlig) det halve Gardin, som er tilovers, skal du lade være overskydende bag over Tabernaklet.

13. Og een Alen skal være paa denne (Side), og een Alen paa hiin (Side) af det, som er tilovers af Paulunets Gardiners Længde; det skal være overskydende paa Siderne af Tabernaklet her og der, til at bedække det.

14. Du skal og gøre et Dække over Paulunet af rødfarvede Væderstind, og et Dække derover af Grævlingestind.

15. Og du skal gøre Fjælene til Tabernaklet af Sithimtræ, staaende. c. 36, 20.

16. Ti Alen lang skal hver Fjæl være, og een Alen og en halv Alen bred skal enhver Fjæl være.

17. En Fjæl skal have to Tappe udflaarne, den ene (Tape) mod den anden; saaledes skal du gjøre paa alle Tabernaklets Fjæle.

18. Og du skal gjøre Fjæle til Tabernaklet; tyve Fjæle til det søndre Hjørne, imod Sonden.

19. Og du skal gjøre fyrræthve Sølsfodder under de tyve Fjæle; to Fodder under den ene Fjæl for dens to Tappe, og to Fodder under den anden Fjæl for dens to Tappe.

20. Og til Tabernaklets anden Side mod det nordre Hjørne, tyve Fjæle,

21. og deres fyrræthve Sølsfodder, to Fodder under den ene Fjæl, og to Fodder under den anden Fjæl.

22. Og til Bagsiden paa Tabernaklet, imod Vesten, skal du gjøre sex Fjæle.

23. Og du skal gjøre to Fjæle til Tabernaklets Hjørner, paa begge Sider.

24. De to skulle være forenede i den nederste (Part), og iligemaade skulle de være fuldkommelige (forenede) i den øverste (Part) med en Ring; saaledes skal det være med dem begge, de skulle være paa begge Hjørner.

25. Og der skulle være otte Fjæle, og deres Sølsfodder, sexten Fodder; to Fodder under den ene Fjæl, og to Fodder under den anden Fjæl.

26. Og du skal gjøre Stænger af Sithimtræ, fem til Fjælene ved den ene Side paa Tabernaklet,

c. 36, 31 fg.

27. og fem Stænger til Fjælene ved den anden Side paa Tabernaklet, og fem Stænger til Fjælene paa Siden af Tabernaklet, bag til mod Vesten.

28. Og den midterste Stang skal være midt i Fjælene og gaar igjennem fra den (ene) Ende til den anden.

29. Og du skal beslaae Fjælene med Guld, og gjøre deres Ringe af Guld, til at stifte Stængerne udi, og du skal beslaae Stængerne med Guld.

30. Og du skal opreise Tabernaklet efter dets Skik, som blev dig viist paa Bjerget.

c. 25, 9. 40. Ap. G. 7, 44.

31. Og du skal gjøre et Forhæng af blaat Uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt tvundet Vinneb; du skal gjøre Cherubim med kunstigt Arbeide paa det.

c. 36, 35.

32. Og du skal hænge det paa fire Støtter af Sithimtræ, som ere beslagne med Guld, deres Hager skulle være af Guld, over de fire Fodder af Sølv.

33. Og du skal hænge Forhænget under Hagerne og føre Vidnesbyrdets Ark derhen, indenfor Forhænget; og Forhænget skal stille for eder imellem det Hellige og imellem det Helligste.

34. Og du skal sætte Naadestolen paa Vidnesbyrdets Ark i det Helligste.

c. 25, 21. Ebr. 9, 5.

35. Men du skal sætte Bordet udenfor Forhænget, og Kjestagen tvært over for Bordet, paa den Side i Tabernaklet mod Sonden; men Bordet skal du sætte paa den nordre Side.

c. 40, 22.

36. Og du skal gjøre et Dække for Paulsnets Dør af blaat Uldent og Purpur, Skarlagen og hvidt tvundet Vinneb, stiftet Arbeide.

c. 36, 37 fg.

37. Og du skal gjøre fem Støtter til Forhænget af Sithimtræ, og beslaae dem med Guld, deres Hager skulle være af Guld, og du skal støbe til dem fem Kobberfodder.

27. Capitel.

Mose skal lade gjøre et Brændoffer-Altar, 1-8, en Fjergaard med sine Omhæng omkring Tabernaklet, 9-19. Olie skal staffles til Lamperne, 20. 21.

Og du skal gjøre et Altar af Sithimtræ, fem Alen langt, og fem Alen bredt, firkantet skal Altaret være, og tre Alen høit.

c. 35, 16; 38, 1 fg.

2. Du skal og gjøre dets Horn paa dets fire Hjørner, dets Horn skulle være udaf det samme; og du skal beslaae det med Kobber.

3. Og du skal gjøre dets Gryder, til at tage Afse deraf, og dets Stuffer og dets Staalet og dets Madtroge og dets Ildkar; alle Redskaber dertil skal du gjøre af Kobber.

4 Mos. 4, 14. Sam. 14, 20. 1 Sam. 2, 13.

4. Du skal og gjøre en Rist dertil, gjort som et Garn, af Kobber, og du skal gjøre paa Garnet fire Kobberringe, i de fire Endes der derpaa.

5. Og du skal lægge det nedenunder Altarets Affætning, og Garnet skal række indtil midt paa Altaret.

6. Du skal og gjøre Stænger til Altaret, Stænger af Sithimtræ, og du skal beslaae dem med Kobber.

7. Og dets Stænger skulle stiftes i Ringene, og Stængerne skulle være paa begge Altarets Sider, at bære det med.

8. Du skal gjøre det af Fjæle, huult; ligesom han lod dig see paa Bjerget, saa skal du gjøre det.

c. 38, 7.

9. Du skal og gjøre en Fjorgaard for Tabernaklet; ved det søndre Hjørne mod Sønden skulle være Omhæng til Fjorgaarden af hvidt tvundet Linned, hundrede Alens Længde til det ene Hjørne.

c. 38, 9.

10. Og deres tyve Støtter og deres tyve Fjodder skulle være af Kobber, Støtternes Hager og deres Rande af Sølv.

c. 35, 17.

11. Og ligesaa mod det nordre Hjørne skulle være Omhæng i Længden, hundrede (Alen) lange, og tyve Støtter dertil og deres tyve Kobberfjodder, Støtternes Hager og deres Rande af Sølv.

12. Og Fjorgaardens Bredde mod det vestre Hjørne skal have Omhæng, halvtredsfindstve Alen lange, ti Støtter dertil og deres ti Fjodder.

13. Men mod det østre Hjørne mod Østen skal Fjorgaardens Bredde være halvtredsfindstve Alen.

14. Og Omhængene skulle være femten Alen paa den (ene) Side, (med) deres tre Støtter og deres tre Fjodder.

15. Og Omhængene skulle være femten (Alen) paa den anden Side, (med) deres tre Støtter og deres tre Fjodder.

16. Men i Fjorgaardens Port skal være et Dække, tyve Alen (langt), af blaat Uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt tvundet Linned, stukket Arbeide; dertil fire Støtter og fire Fjodder.

c. 35, 17; 38, 18.

17. Alle Støtterne i Fjorgaarden omkring skulle være belagte med Sølv; deres Hager skulle være af Sølv, og deres Fjodder af Kobber.

18. Fjorgaardens Længde skal være hundrede Alen, og Bredden halvtredsfindstve allevegne, og Høiden fem Alen, (med Omhængene) af hvidt tvundet Linned; og deres Fjodder skulle være af Kobber.

19. Alle Tabernaklets Redskaber til al dets Tjeneste, og alle Søm dertil, og alle Fjorgaardens Søm skulle være af Kobber.

20. Og du skal hyde Israels Børn, at de skaffe dig af den rene Olie, af Olietæ, stødt, til Lysningen, til at holde Lamperne altid tændte.

c. 35, 8. 14; 39, 37. 3 Mos. 24, 2.

21. I Forsamlingens Paulun, udenfor Forhængen, som (hænger) for Vidnesbyrdet, skal Aron og hans Sønner berede den, (til at lyse) fra Aftenen til Morgenens for Herrens Ansigt; det skal være en evig Skik for deres Efterkommere, (som skal holdes) af Israels Børn.

c. 30, 21. 4 Mos. 10, 8.

28. Capitel.

Mose skal lade gjøre til Aron hellige Klæder, 1-4, en Livkjortel, 5-14, et Brykspan, 15-30, en Overkjortel, 31-35, en Guldblade, som skal sættes paa den store Hue, ligeledes en vævet Kjortel, 36-39, Klæder til Arons Sønner og linnede Underklæder, 40-43.

Og du, du skal lade din Broder Aron komme frem til dig, og hans Sønner med ham, midt ud af Israels Børn, til at gjøre Præsteembede for mig: Aron, Nadab og Abihu, Eleasar og Ithamar, Arons Sønner.

c. 6, 23. 1 Kron. 6, 3; 24, 1.

2. Og du skal gjøre Aron, din Broder, hellige Klæder, til Ære og til Prydelse.

c. 35, 19.

3. Og du skal tale med Alle, som ere vise i Hjertet, hvilke jeg haver opfyldt med Visdoms Aand; og de skulle gjøre Aron Klæder til at hellige ham, at han maa gjøre Præsteembede for mig.

c. 31, 2.

4. Og disse ere de Klæder, som de skulle gjøre: Et Brykspan og en Livkjortel, og en Overkjortel og en knyttet Kjortel, en (stor) Hue og et Bælte; og de skulle gjøre Aron, din Broder, og hans Sønner hellige Klæder, at de maae gjøre Præsteembede for mig.

c. 39, 1; 28, 39.

5. Og de skulle tage Guldet og det blaae Uldne og Purpurret og Skarlagenet og det hvide Linned.

6. Og de skulle gjøre Livkjortelen af Guld, blaat Uldent og Purpur, Skarlagen og hvidt tvundet Linned, med kunstig Gjering.

c. 39, 2 fg.

7. To Axler, som kunne sammenføies, skal den have ved begge dens Ender, og den skal sammenføies.

8. Og (angaaende) hans Livkjortels kunstige (Bælte), som er over den, det skal være, ligesom dens Arbeide er, af den samme (Materie) skal det være, (nemlig) af Guld, blaat Uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt tvundet Linned.

9. Og du skal tage to Dnyestene, og grave paa dem Israels Børns Navne.

10. Sex af deres Navne paa den ene Steen, og de øvrige sex Navne paa den anden Steen, efter deres Fjodsel.

11. Efter Udgraveres Gjering i Steen, som man udgraver et Signet, skal du lade udgrave begge Stenene efter Israels Børns Navne; du skal lade dem indfatte rundt omkring i Guldstykker.

12. Og du skal sætte begge Stenene paa Axlerne af Livkjortelen, de skulle være

Stene til en Ihufommelse for Israels Børn; og Aron skal bære deres Navne for Herrens Nafyn paa begge sine Åxler, til en Ihufommelse.

13. Du skal gjøre de (Stykker), som de indfattes udi, af Guld.

14. Og to Kjæder af puurt Guld, dem skal du gjøre, at de fæstes ved Enderne omkring, sammensnoede; og du skal fæste Kjæderne, som ere sammensnoede, over de (Stykker), som (Stenene) indfattes udi.

15. Og du skal gjøre Rettens Brystspan, med kunstig Gjerning, som Livkjortelens Gjerning skal du gjøre det; af Guld, blaåt Uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt tvundet Linne skal du gjøre det. c. 39, 8 fg.

16. Det skal være firkantet, dobbelt, et Spand langt og et Spand bredt.

17. Og du skal fylde det med indfattede Stene, med fire Rader Stene: en Rad af en Sarder, en Topas og en Smaragd, (som er) den første Rad. Nab. 21, 19 fg.

18. Og den anden Rad: en Carbunkel, en Saphir og en Demant.

19. Og den tredje Rad: en Eyncurer, en Achat og en Amethyst.

20. Og den fjerde Rad: en Turfous og en Onyx og en Jaspis; de skulle være indfattede i Guld i deres Udhulinger.

21. Og de Stene skulle være efter Israels Børns Navne, tolv efter deres Navne; som man udgraver et Signet, skulle de være, hver med sit Navn, efter de tolv Stammer.

22. Og du skal gjøre Kjæder over Brystspannet, ved Enden omkring, saa de gjøres sammensnoede af puurt Guld. c. 39, 15.

23. Og du skal gjøre to Guldringe paa Brystspannet, og sætte de to Ringe paa de tvende Ender af Brystspannet.

24. Og du skal sætte de to sammensnoede Guldkjæder i de to Ringe, ved Enderne af Brystspannet.

25. Men de to Ender af de to sammensnoede (Kjæder) skal du sætte paa de to Guldstykker, og sætte dem paa Åxlerne af Livkjortelen, tvært over for hverandre.

26. Og du skal gjøre to Guldringe og sætte dem paa de to (andre) Ender af Brystspannet, paa Kanten derpaa, som er paa Siden af Livkjortelen, ind ad. c. 39, 19.

27. Og du skal gjøre to Guldringe og sætte dem paa de to Åxler af Livkjortelen, nebentil tvært over for hverandre, der, hvor den fæstes sammen, ovenfor Livkjortelens kunstige (Bælte).

28. Og man skal opbinde Brystspannet med sine Ringe til Ringene paa Livkjortelen med en blaa ulden Snor, at det skal være over Livkjortelens kunstige (Bælte), og Brystspannet skal ikke skilles fra Livkjortelen.

29. Og Aron skal bære Israels Børns Navne i Rettens Brystspan paa sit Hjerte, naar han kommer i Helligdommen, til en Ihufommelse for Herrens Ansigt altid.

30. Du skal og sætte i Rettens Brystspan de Urim og de Thummim, og de skulle være over Arons Hjerte, naar han gaaer ind for Herren; og Aron skal bære Israels Børns Net paa sit Hjerte for Herrens Ansigt altid. 3 Mos. 8, 8.

5 Mos. 33, 8. 4 Mos. 27, 21. 1 Sam. 23, 9. 10 fg.

31. Du skal og gjøre en Overkjortel til Livkjortelen, ganse af blaåt Uldent. c. 39, 22 fg.

32. Og der skal være et Hul oven i den, midt derpaa; der skal være en Kant om Hullet derpaa rundt omkring, vævet Arbejde, som et Pantfers Hul skal der være derpaa, at det ikke rives ud.

33. Og du skal gjøre paa Sømmene derpaa Granatebler af blaåt Uldent og Purpur og Skarlagen, paa Sømmene derpaa trindt omkring, og Guldbjælde midt imellem dem trindt omkring;

34. en Guldbjælde og et Granateble, (og atter) en Guldbjælde og et Granateble, paa Overkjortelens Sømme trindt omkring.

35. Og Aron skal have den paa, naar han tjener, at Lyden deraf høres, naar han kommer til Helligdommen for Herrens Nafyn, og naar han gaaer ud, at han skal ikke døe.

36. Du skal og gjøre en Plade af puurt Guld og udgrave derpaa, som man udgraver et Signet: Herrens Hellighed. c. 39, 30.

37. Og du skal sætte den paa en blaa ulden Snor, og den skal være paa den (store) Hue; for paa den (store) Hue skal den være.

38. Og den skal være over Arons Pande, og Aron skal bære Skylden af de hellige Ting, som Israels Børn helliggjøre, i alle deres Helliggjørelsens Gaver; og den skal være over hans Pande altid, til Velbehagelighed for dem for Herrens Ansigt.

39. Du skal og knytte en Kjortel af hvidt Linne og gjøre en (stor) Hue af hvidt

Linne, og du skal gjøre et Bælte med stiftet Arbeide.

c. 39, 27.

40. Du skal og gjøre Arons Sønner Kjortler, og gjøre dem Bæster, og du skal gjøre dem høie Huer, til Ere og til Prydselse.

41. Og du skal iføre Aron, din Broder, dem, og hans Sønner med ham; og du skal salve dem og fylde deres Hænder og hellige dem, og de skulle gjøre Præsteembedet for mig.

3 Mos. 8, 12, 2 Mos. 29, 9; 32, 29.

42. Og du skal gjøre dem linnede Underklæder til at skjule (dækes) Blusfelses Rjød; fra Lænderne indtil Læarene skulle de være.

43. Og dem skulle Aron og hans Sønner have paa, naar de gaar ind i Forsamlingens Paulun, eller de gaar nær til Alteret, for at tjene i Helligdommen, at de ikke skulle bære Misgjerning og døe; (denne skal være) ham en evig Skik og hans Sæd efter ham.

c. 29, 28.

29. Capitel.

Præsterne skulle indvies med Offer, 1-3. De skulle toes, iføres, og Aron skal salves, 4-9. En Stud skal ofres til Syndoffer, 10-14, to Bædere til Brændoffer; Præsternes Hænder skulle fylbes, 15-25. Mose og Arons Deel deraf, og hvad ellers skulle iagttages ved Præsternes Vielse, 26-37. Det daglige Offer; Herren vil boe iblandt Israel, 38-46.

Og dette er den Gjerning, som du skal gjøre dem, for at hellige dem til at gjøre Præsteembedet for mig: Tag een ung Studekalv og to Bædere, som ere uden Lyde,

3 Mos. 8, 2 fg.

2. og usyrede Brød og usyrede Rager, blandede med Olie, og usyrede (tynde) Rager, smurte med Olie; dem skal du gjøre af Hvedemeel.

3. Og du skal lægge dem i een Kurv, og bære dem frem i Kurven, saa og Studen og de to Bædere.

4. Saa skal du føre Aron og hans Sønner nær til, til Forsamlingens Pauluns Dør, og toe dem i Vand.

c. 40, 12; 30, 19.

5. Og du skal tage Klæderne, og iføre Aron den (snævre) Kjortel og den Overkjortel, (som hører til) Livskjortelen, og Livskjortelen og Brykspaanet, og du skal binde om ham med Livskjortelens kunstige (Bælte).

6. Og du skal sætte den (store) Hue paa hans Hoved, og sætte den hellige Krone paa den (store) Hue.

3 Mos. 8, 9.

7. Saa skal du tage Salveolien, og udøse paa hans Hoved og salve ham.

8. Og du skal føre hans Sønner nær til, og iføre dem de snævre Kjortler.

9. Og du skal binde Bæltet om dem, om Aron og hans Sønner, og binde høie Huer paa dem, at de skulle have Præstedømme til en evig Skik; og du skal fylde Arons Haand og hans Sønners Haand.

c. 28, 41, 3 Mos. 8, 22, 27, 28, 33.

10. Og du skal lade føre Studen nær til for Forsamlingens Paulun; og Aron og hans Sønner skulle lægge deres Hænder paa Studens Hoved.

3 Mos. 1, 3.

11. Og du skal slagte Studen for Herrens Ansigt, for Forsamlingens Pauluns Dør.

12. Og du skal tage af Studens Blod og komme det paa Alterets Horn med din Fingerr; og alt det (andet) Blod skal du udøse for Alterets Fod.

13. Saa skal du tage alt det Fede, som skulder Indvolden, og Hinden over Leveren, og begge Nyrrerne med det Fede, som er paa dem, og gjøre Røgoffer (deraf) paa Alteret.

3 Mos. 3, 3; 4, 10, 11; 7, 4.

14. Men Rjødet af Studen og dens Hud og dens Møg skal du brænde med Ild udenfor Leiren; det er et Syndoffer.

3 Mos. 8, 17 fg. Ebr. 13, 11.

15. Og du skal tage den ene Væder, og Aron og hans Sønner skulle lægge deres Hænder paa Væderens Hoved.

16. Og du skal slagte Væderen, og tage dens Blod og stænke paa Alteret trindt omkring.

17. Men Væderen skal du hugge i sine Stykker; saa skal du toe dens Indvold og dens Been, og lægge dem paa dens Stykker og paa dens Hoved.

18. Og du skal gjøre et Røgoffer af den hele Væder paa Alteret; det er et Brændoffer for Herren, det er en behagelig Lugt, et Ildoffer for Herren.

3 Mos. 8, 21, 1 Mos. 8, 21, 22.

19. Og du skal tage den anden Væder, og Aron og hans Sønner skulle lægge deres Hænder paa Væderens Hoved.

20. Og du skal slagte Væderen, og tage af dens Blod og komme det paa Arons Drelæp, og paa hans Sønners den høire Drelæp, og paa deres høire Tømmelfinger, og paa deres høire Tømmeltaa; og du skal stænke Blodet paa Alteret trindt omkring.

21. Og du skal tage af Blodet, som er paa Alteret, og af Salveolien, og stænke

paa Aron og paa hans Klæder, og paa hans Sønner og paa hans Sønners Klæder med ham; saa bliver han helliget, og hans Klæder, og hans Sønner og hans Sønners Klæder med ham.

22. Siden skal du tage det Fede af Væderen, og Stjerten, og det Fede, som skjuler Indvolden, og Hinden over Leveren, og begge Nyrerne, og det Fede, som er paa dem, og den høire Bob, thi det er Fyldelsens Væder,

v. 9. 3 Mos. 8, 16, 25.

23. og eet Stykke Brød, og een Oliebrødfage, og een thynd Kage, af de usyrede (Brøds) Kurb, som (er) for Herrens Ansigt.

24. Og du skal lægge alt dette paa Arons Hænder og paa hans Sønners Hænder, og lade det bevæge med en Bevægelse for Herrens Ansigt.

25. Og du skal tage det af deres Hænder og gjøre et Røgoffer (deraf) paa Alteret, til et Brændoffer, til en behagelig Lugt for Herrens Ansigt; det er et Ildoffer for Herren.

26. Og du skal tage Brystet af Arons Fyldelses Væder, og bevæge det med en Bevægelse for Herrens Ansigt; og det skal være dig til Deel.

3 Mos. 8, 29.

27. Og du skal hellige Bevæge-Brystet og Løfte-Boven, som er bevæget, og som er opløstet, af Fyldelsens Væder, af den, som er (bragt) for Aron og for hans Sønner.

4 Mos. 6, 20. 2 Mos. 25, 2. 3 Mos. 7, 30 fg.

28. Og det skal være Arons og hans Sønners, til en evig Skik, af Israels Børns (Offeringer), thi det er en Opføttelse; og der skal skee en Opføttelse af Israels Børn, af deres Takoffers Offere, deres Opføttelse hører Herren til.

c. 28, 43; 30, 21.

29. Og de hellige Klæder, som Aron haver, dem skal hans Sønner have efter ham, saa at (man skal) salve (dem) i dem, og fylde deres Hænder i dem.

30. Hver Dage skal den af hans Sønner, som bliver Præst i hans Sted, iføre sig dem, at han skal komme til Forsamlingens Paulum, til at tjene i Helligdommen.

31. Og du skal tage Fyldelsens Væder, og fuge dens Kjød paa et helligt Sted.

32. Og Aron og hans Sønner skulle æde Væderens Kjød, og Brødet, som er i Kurven, for Forsamlingens Paulus Dør.

3 Mos. 24, 9.

33. Og de skulle æde disse Ting, forme-

delst hvilke Forligelsen er skeet, til at fylde deres Hænder, til at hellige dem; og en Fremmed skal ikke æde (dem), fordi de ere hellige.

3 Mos. 10, 14.

34. Men dersom der levnes af samme Fyldelsens (Offer) Kjød og af Brødet til om Morgen, da skal du opbrænde det, som er levnet, med Ild; det skal ikke ædes, thi det er helligt.

35. Og du skal saaledes gjøre ved Aron og ved hans Sønner, efter alt det, som jeg haver befalet dig; du skal fylde deres Hænder i hver Dage.

36. Og du skal lave hver Dage en Stud til Syndoffer, til Forligelse, og gjøre Syndoffer for Alteret, naar du gjør Forligelse derpaa; og du skal salve det, for at hellige det.

37. Hver Dage skal du gjøre den Forligelse for Alteret og hellige det; og Alteret skal være en saare hellig Ting; hver den, som rører ved Alteret, skal være hellig.

38. Og dette er det, som du skal offere paa Alteret: (Hver) Dag altid to Lam, aargamle.

4 Mos. 28, 3.

39. Det ene Lam skal du offere om Morgen, og det andet Lam skal du offere imellem de tvende Aftener;

40. og en Tiendepart Meel, blandet med en Fjerdepart af en Hin stødt Olie, og en Fjerdepart af en Hin Viin til Drickoffer, til det ene Lam.

41. Og du skal offere det andet Lam imellem de tvende Aftener; som Madofferet om Morgen og som dets Drickoffer skal du offere det, til en behagelig Lugt; det er et Ildoffer for Herren.

42. (Dette er) et ideligt Brændoffer hos eders Efterkommere, for Forsamlingens Paulus Dør for Herrens Ansigt, der, hvor jeg vil komme til eder, at tale der med dig.

43. Og der vil jeg komme til Israels Børn, og det skal helliggjøres ved min Hellighed.

c. 20, 24. 3 Mos. 26, 11. 5 Mos. 12, 5. 11. 2 Cor. 6, 16.

44. Og jeg vil helliggjøre Forsamlingens Paulum og Alteret; og jeg vil helliggjøre Aron og hans Sønner, til at gjøre Præstembede for mig.

45. Og jeg vil boe midt iblandt Israels Børn, og jeg vil være dem en Gud.

3 Mos. 26, 12.

46. Og de skulle fornemme, at jeg er Herren deres Gud, som udførte dem af

Egypti Land, at jeg vil høre midt iblandt dem; jeg er Herren deres Gud.

30. Capitel.

Mose skal gjøre et Røgelsealter, 1-10. Israels Børn skulle give Forsønning for deres Sjæle, naar de tælles, 11-16. Der skal gjøres en Kobberkjæbel til at toe sig af, 17-21. Der skal beredes en hellig Salveolie, 22-33; ligesaa en hellig Røgelse, 34-38.

Du du skal gjøre et Røgelsealter til Røgelse; af Sithimtræ skal du gjøre det, c. 35, 15; 37, 25 fg.

2. en Allen langt, og en Allen bredt, det skal være firkanter, og to Allen høit; dets Horn skulle være af det samme.

3. Og det skal du beslaae med puurt Guld, dets Overdeel og dets Sider omkring og dets Horn; du skal og gjøre dertil en Guldfrands trindt omkring.

4. Og to Guldringe skal du gjøre dertil, under dets Krands, paa begge Sider derpaa, det skal du gjøre paa begge Sider derpaa; og man skal stikke Stænger deri, at bære det med dem.

5. Du skal gjøre Stængerne af Sithimtræ, og beslaae dem med Guld.

6. Og det skal du sætte for Forhængen, som er for Vidnesbyrdets Ark, for Naadestolen, som er paa Vidnesbyrds, hvor jeg vil komme til dig. c. 25, 22.

7. Og derpaa skal Aron lade røge Røgelse af (kostelige) Urter; hver Morgen, naar han tilbereder Lamperne, skal han lade røge (derpaa). Nab. 5, 8. 1 Sam. 3, 3.

8. Og naar Aron antænder Lamperne imellem de tvende Aftener, skal han lade røge (derpaa); det skal være en idelig Røgelse for Herrens Ansigt, hos eders Efterkommere.

9. I skulle ingen fremmed Røgelse antænde derpaa, eller Brændoffer, eller Madoffer; og Drifoffer skulle I ikke udøse derpaa. 3 Mos. 10, 1.

10. Og Aron skal gjøre en Forligelse over Hornene derpaa, een Gang om Aaret; med Syndoffers Blod til Forligelse skal han gjøre Forligelse een Gang om Aaret derpaa, hos eders Efterkommere; det er en saare hellig Ting for Herren. 3 Mos. 16, 2. Ebr. 9, 7; 10, 10. 14.

11. Og Herren talede til Mose og sagde:

12. Naar du tager Hovedsummen paa Israels Børn, naar de i Tal opregnes, da skal hver give Herren sin Sjæls Forligelse, naar man tæller dem, at ingen Plage

skal komme paa dem, naar man tæller dem. 4 Mos. 1, 2; 26, 2.

13. Dette skulle de give, hver, som gaaer over til de Talte: en halv Sekel, efter Helligdommens Sekel; en Sekel (gjælder) thyve Gera; en halv Sekel skal være Oploftelsesoffer for Herren.

3 Mos. 27, 25. 4 Mos. 18, 16; 3, 47. Ezech. 45, 12.

14. Hver, som gaaer over til de Talte, fra thyve Aar gammel og derover, skal give Herren et Oploftelsesoffer.

15. Den Rige skal ikke give mere, og den fattige ikke give mindre end en halv Sekel, som man giver Herren til Oploftelse, til at gjøre Forligelse for eders Sjæle.

16. Og du skal tage de Forligelsens Penge af Israels Børn og give dem til Forfamlingens Paulus Tjeneste; og det skal være Israels Børn til en Ihukommelse for Herrens Ansigt, til at gjøre Forligelse for eders Sjæle.

17. Og Herren talede til Mose og sagde: 18. Du skal og gjøre en Kjædel af Kobber, og dens Fod af Kobber, til at toe sig; og du skal sætte den imellem Forfamlingens Paulus og imellem Alteret, og gyde Vand derudi. c. 35, 16; 38, 8; 40, 30.

19. Og Aron og hans Sønner skulle deraf toe deres Hænder og deres Fødder.

20. Naar de komme til Forfamlingens Paulus, skulle de toe sig med Vand, at de ikke skulle døe, eller naar de holde sig nær til Alteret, til at tjene og at antænde Ildoffer for Herren.

21. Og de skulle toe deres Hænder og deres Fødder, at de skulle ikke døe; og det skal være dem en evig Skik, ham og hans Sæd, hos deres Efterkommere.

22. Og Herren talede til Mose og sagde:

23. Tag dig de bedste Urter, af den ædelste Myrrha fem hundrede (Sekel), og halv saa meget Speceri Canelbark, to hundrede og halvtredsindstyve (Sekel), og Speceri Calmus to hundrede og halvtredsindstyve (Sekel),

24. og Casia fem hundrede (Sekel), efter Helligdommens (Sekel), og en Hin Olie af Olietæ.

3 Mos. 19, 36.

25. Og du skal gjøre det til en hellig Salveolie, en Blanding af Krydderier, efter Apothekerens Gjerning; det skal være en hellig Salveolie. c. 37, 29.

26. Og dermed skal du salve Forfamlingens Paulus og Vidnesbyrdets Ark,

c. 40, 9. 16.

27. og Bordet med alt sit Redskab, og Høfestagen med sit Redskab, og Røgelsealteret,

28. og Brændofferets Alter med alt sit Redskab, og Rjedelen med sin Fod.

29. Og du skal hellige dem, at de blive særdeles hellige; hver den, som rører ved dem, skal være hellig.

30. Du skal og salve Aron og hans Sønner, og hellige dem, til at gøre Præstembede for mig.

31. Og du skal tale til Israels Børn og sige: Denne skal være den hellige Salveolie for mig hos eders Efterkommere.

32. Den skal ikke udøses paa Menne-
skens Legeme, og I skulle ikke efter dens
Maade berede (nogen) som den; den er
hellig, den skal være eder hellig.

33. Hvo, som blander Noget som den,
eller som lader komme deraf paa en Frem-
med, den skal udryddes af sit Folk. v. 38.

34. Og Herren sagde til Mose: Tag dig
(vælgende) Urter, Statte og Dyrkede og
Galban, disse (vælgende) Urter, og reen
Birak; der skal være lige meget af hvert.

35. Og du skal gøre Røgelse deraf, blan-
det efter Apothekerens Gjerning, saltet,
reent (og) helligt. c. 35, 15; 37, 29.

36. Og du skal støde deraf smaat, og
lægge deraf for Vidnesbyrde, i Forsam-
lingens Paulun, hvor jeg vil tale med
dig; det skal være eder særdeles helligt. c. 29, 42.

37. Og Røgelse, som du kunde gøre ef-
ter dets Maade, skulle I ikke gøre eder;
det skal være dig saare helligt for Herren.

38. Hvo, som gør som det, at han vil
gøre Lugt dermed, den skal udryddes af
sit Folk. v. 33.

31. Capitel.

Herren opfylder Bezaleel og Oholiab med
Viisdoms Aand til at gøre alt dette, 1-11.
Sabbaten skal nøie tages i Agt, 12-17. Mose
faaer to Steentavler, 18.

Og Herren talede til Mose og sagde:

2. See, jeg haver kaldet Bezaleel, en
Søn af Uri, Hurs Søn, af Judæ Stam-
me, ved Navn. c. 35, 30; 36, 1; 17, 10.

3. Og jeg haver opfyldt ham med Guds
Aand, med Viisdom og med Forstand og
med Kundskab, og det i allehaande Gjerning,

4. til at optænke Kunst, til at arbejde
i Guld og i Sølv og i Kobber,

5. og til at udhugge i Steen, til at ind-
fatte, og at udhugge i Træ, til at gøre
allehaande Gjerning.

6. Og jeg, see, jeg haver givet med ham
Oholiab, Ahisamachs Søn, af Dans
Stamme; og i hvers Hjerte, som er viis
af Hjertet, haver jeg givet Viisdom; og
de skulle gøre alt det, som jeg haver be-
falet dig,

7. nemlig Forsamlingens Paulun, og Vid-
nesbyrdets Ark, og Maadestolen, som er
derpaa, og alt Redskab til Paulunet,

c. 35, 11. 12 fg. 39, 33.

8. og Bordet med sit Redskab, og den
rene Høfestage med alt sit Redskab, og
Røgelsealteret,

9. og Brændofferets Alter med alt sit
Redskab, og Rjedelen med sin Fod,

10. og Tjenestens Klæder, og Arons,
Præstens, hellige Klæder, og hans Søn-
ners Klæder, til at gøre Præstembede
udi,

11. og Salveolien, og Røgelsen af (vel-
lugtende) Urter til Helligdommen; efter
alt det, som jeg haver befaleet dig, skulle de
gøre.

12. Og Herren talede til Mose og sagde:

13. Og du, tal til Israels Børn og
sag: I skulle visfælgende holde mine Sab-
bater; thi det er et Tegn imellem mig og
imellem eder, hos eders Efterkommere, at
I skulle vide, at jeg er Herren, som eder
helliger. c. 20, 8 fg. 23, 20, 12.

14. Derfor skulle I holde Sabbaten, thi
den skal være eder hellig; de, der vanhellige
den, skulle visfælgende dødes, thi hver, som
gør Arbejde paa den, den samme Sjæl skal
udryddes fra sit Folk. 4 Mos. 15, 32. 35.

15. Sex Dage skal (al) Gjerning gøres,
men paa den syvende Dag er Sabbats-
hvile, en Hellighed for Herren; hver den,
som gør Arbejde paa Sabbatsdagen, skal
visfælgende dødes.

16. Derfor skulle Israels Børn tage
vare paa Sabbaten, at holde Sabbaten hos
deres Efterkommere til en evig Pagt.

17. Den er et evigt Tegn imellem mig
og imellem Israels Børn; thi i sex Dage
gjorde Herren Himmelen og Jorden, og
paa den syvende Dag hvilede han og v-
derpægede sig. 1 Mos. 2, 2 fg.

18. Og han gav Mose, der han havde
udtalet med ham paa Sinai Bjerg, to
Vidnesbyrdets Tavler, Steentavler, skrevne
med Guds Fingre. c. 32, 16. 5 Mos. 4, 13; 9, 10.

32. Capitel.

Folket overtaler Aron til at støbe dem en Guldfalk, 1-6. Herren siger det til Mose; denne beider for Folket, 7-14. Mose stiger ned af Bjerget, senderbrøder Tavlerne, gjør Kalven til Pulver, straffer Aron, byder dem, som hørte Herren til, at ihjelslaae Afgudsdyrkerne, 15-29. Mose beider for Folket paa Bjerget; Herren vil hjemsege over dem til sin Tid, 30-35.

Og Folket saae, at Mose tøvede at komme ned af Bjerget; og Folket forsamledes mod Aron, og de sagde til ham: Staa op, gjør os Guder, som kunne gaae for os, thi denne Mose, Manden, som førte os op fra Ægypti Land, vide vi ikke, hvad er skeet.

Ap. G. 7, 40.

2. Og Aron sagde til dem: Afriber de Guldsmykker, som ere i eders Hustruers, eders Sønners og eders Døttres Øren, og bærer dem til mig.

3. Saa afrev alt Folket de Guldsmykker, som vare i deres Øren, og de bare dem til Aron.

4. Og han tog det af deres Haand, og dannede det med en Stii, og gjorde en støbt Kalv deraf; og de sagde: Disse ere dine Guder, Israels, som førte dig op fra Ægypti Land.

Ps. 106, 19, 20.

5. Der Aron det saae, byggede han et Alter for dem; og Aron raabte og sagde: Imorgen er det Herrens Høitid.

6. Og de stode aarle op om anden Dagen, og offrede Brændoffere, og fremførte Takoffere; og Folket satte sig ned til at æde og drikke, og stod op at lege.

1 Cor. 10, 7.

7. Da sagde Herren til Mose: Gak, stig ned; thi dit Folk, som du førte op fra Ægypti Land, haver handlet fordærligen.

5 Mos. 9, 12.

8. De vege snart af fra den Vej, som jeg bød dem, de have gjort sig en støbt Kalv, og de have tilbedet den og offret til den, og sagt: Disse ere dine Guder, Israels, som førte dig op fra Ægypti Land.

1 Kong. 12, 28.

9. Og Herren sagde til Mose: Jeg haver seet dette Folk, og see, det er et haardnakket Folk.

c. 33, 3. 5 Mos. 9, 13. Ap. G. 7, 51.

10. Og lad mig nu fare frem, at min Brede maa optændes mod dem, og jeg vil fortære dem og gjøre dig til et stort Folk.

4 Mos. 14, 12.

11. Og Mose bad ydmøgeligen for Herrens sin Guds Ansigt, og sagde: Herre, hvorfor skal din Brede optændes imod dit Folk, som du udførte af Ægypti Land

med stor Kraft og med en stærk Haand?

4 Mos. 14, 13. Ps. 106, 23. 2 Mos. 13, 3. 14. Jer. 32, 21.

12. Hvorfor skulle Ægypterne tale og sige: Han haver udført dem til det Onde, for at ihjelslaae dem paa Bjergene og ødelægge dem af Borderige? vend om fra din grumme Brede, og lad det Onde fortryde dig, hvormed du haver truet dit Folk.

v. 14.

13. Kom dine Tjenere, Abraham, Isak og Israels, ihu, hvilke du haver tilføjet ved dig selv og tilfagt dem: Jeg vil gjøre eders Sæd mangfoldig, som Stjernerne paa Himmelen, og alt det Land, som jeg haver sagt, vil jeg give eders Sæd, og de skulle eie det evindeligen.

5 Mos. 9, 27. 1 Mos. 22, 16.

14. Saa fortrød det Onde Herren, som han havde truet at gjøre sit Folk.

15. Og Mose vendte sig og gik ned af Bjerget, og havde to Vidnesbyrds Tavler i sin Haand, Tavler, som vare beskrevne paa begge deres Sider, de vare beskrevne baade paa den ene og paa den anden.

16. Og de Tavler vare Guds Arbeide, og den Skrift var Guds Skrift, som var graven i Tavlerne.

c. 31, 18.

17. Der Josva hørte Folkets Lyd, at de raabte, da sagde han til Mose: Der er en Krigslyd i Leiren.

18. Og han sagde: Det er ikke en Lyd af dem, som raabe, naar de vinde, og ikke en Lyd af dem, som raabe, naar de tabe; men jeg hører en syngende Lyd.

19. Og det skede, der han kom nær til Leiren og saae Kalven og Dands, da optændtes Mose Brede, og han kastede Tavlerne af sine Hænder, og senderbrød dem nedden ved Bjerget.

Ap. G. 17, 16.

20. Og han tog Kalven, som de havde gjort, og opbrændte den med Ild, og maalede den til Pulver, og strøede det ovenpaa Vandet, og gav Israels Børn at drikke.

21. Og Mose sagde til Aron: Hvad haver dette Folk gjort dig, at du haver ført en saa stor Synd over det?

22. Og Aron svarede: Min Herres Brede forhaste sig ikke; du, du kender Folket, at det (ligger) i det Onde.

1 Cor. 5, 19.

23. Og de sagde til mig: Gjør os Guder, som kunne gaae for os; thi denne Mose, Manden, som førte os op fra Ægypti Land, vide vi ikke, hvad er skeet.

24. Da sagde jeg til dem: Hvo, som haver Guld, de maae rive det af, og de gavede

mig det; og jeg kastede det i Jlden, og denne Kalv kom ud.

25. Der Mose saae Folket, at det var blottet, thi Aron havde blottet det, til en Spot for deres Modstandere,

26. da stod Mose i Leirens Port og sagde: Hvo, der hører Herren til, (han komme) til mig; da forsamledes alle Levi Børn til ham.

27. Og han sagde til dem: Saa siger Herren, Israels Gud: Hver binde sit Sværd ved sin Side; gaaer igjennem og kommer tilbage fra (den ene) Port i Leiren til den anden, og ihjelslaaer hver sin Broder, og hver sin Ven, og hver sin Næste.

1 Sam. 25, 13.

28. Og Levi Børn gjorde, som Mose havde sagt, og der faldt af Folket paa den samme Dag henved tre tusinde Mænd.

29. Og Mose havde sagt: Tyllder eders Haand idag for Herren, hver paa sin Søn og paa sin Broder, for at (Gud kan) give Velsignelse over eder idag. c. 28, 41. 5 Mos. 33, 9.

30. Og det skede om anden Dagen, da sagde Mose til Folket: I, I have syndet en stor Synd; dog nu vil jeg stige op til Herren, om jeg maafee kan gjøre Forligelse for eders Synd.

31. Der Mose kom igjen til Herren, sagde han: Al! dette Folk haver syndet en stor Synd, og de have gjort sig Guder af Guld.

32. Og nu, gid du vilde forlade deres Synd; men hvis ikke, da udslet mig nu (ogsaa) af din Bog, som du haver skrevet.

Ps. 69, 29.

33. Og Herren sagde til Mose: Hver den, som syndet imod mig, den vil jeg udslette af min Bog.

34. Og nu, gik, før Folket did, som jeg sagde dig; see, min Engel skal gaar for dit Ansigt; men naar min Tid (kommer) at hjemføge, da vil jeg hjemføge deres Synd over dem. c. 13, 21; 14, 19; 23, 20. 23. Es. 63, 9.

35. Og Herren slog Folket, fordi de havde gjort den Kalv, hvilken Aron havde gjort.

33. Capitel.

Herren byder Folket at drage bort, vil ei drage med det; Folket sørger og aflægger sin Prydelse, 1-6. Mose flytter af Leiren, Herren taler med ham i den Skystotte, 7-11. Mose beder, at Herren vil drage med Folket, vise ham sine Veie og lade ham see sin Herlighed, 12-23.

Og Herren sagde til Mose: Gik, drag op herfra, du og Folket, som du førte op af Egypti Land, til det Land, som jeg til-

svooer Abraham, Isak og Jakob, sigende: Din Sæd vil jeg give det —

1 Mos. 12, 1; 50, 24. 4 Mos. 32, 11. 5 Mos. 1, 8.

2. og jeg vil sende en Engel for dig og uddrive de Cananiter, Amoriter og Hethiter og Pheresitter, Heviter og Jebusiter —

c. 23, 23; 32, 34. 5 Mos. 7, 20.

3. til et Land, som flyder med Mælk og Honning; men jeg vil ikke fare op med dig, thi du er et haardnakket Folk, at jeg ikke skal fortære dig paa Veien. c. 3, 8 fg.; 32, 9; 31, 9.

4. Der Folket hørte denne onde Tale, da sørgede de, og Ingen satte sin Prydelse paa sig.

5. Thi Herren havde sagt til Mose: Siig til Israels Børn: I ere et haardnakket Folk, jeg kunde cengang hasteligen fare op midt iblandt dig og fortære dig; og læg nu din Prydelse af dig, at jeg maa vide, hvad jeg skal gjøre ved dig.

6. Saa aflagde Israels Børn deres Prydelse, fra det Bjerg Horeb.

7. Men Mose tog Paulumet og slog sig det ud udenfor Leiren, langt fra Leiren, og kaldte det Forsamlingens Paulum; og det skede, at hver, som vilde adspørge Herren, maatte gaar ud til Forsamlingens Paulum, som var udenfor Leiren.

8. Og det skede, naar Mose gik ud til Paulumet, da stod alt Folket op, og de stode hver i sit Paulums Dør, og de saae efter Mose, indtil han kom til Paulumet.

9. Og det skede, naar Mose kom til Paulumet, kom Skystotten ned og stod i Paulumets Dør, og talede med Mose.

10. Og alt Folket saae Skystotten staae i Paulumets Dør, og alt Folket stod op, og de hørte sig, hver i sit Paulums Dør.

11. Men Herren talede til Mose Ansigt mod Ansigt, ligesom en Mand taler med sin Næste; og han vendte om til Leiren, men hans Tjener Josva, Muns Søn, den unge Karl, veg ikke fra Paulumet.

4 Mos. 12, 8. 2 Mos. 24, 13.

12. Og Mose sagde til Herren: See, du siger til mig: Før dette Folk op, og du, du haver ikke ladet mig vide, hvem du vil sende med mig, enddog du haver sagt: Jeg kjender dig ved Navn, og du haver ogsaa fundet Naade for mine Dine.

Es. 43, 1. 1 Mos. 6, 8. Luc. 1, 30.

13. Og nu, Kjære, dersom jeg haver fundet Naade for dine Dine, da viis mig, Kjære, dine Veie, at jeg kan kjende dig, paa det jeg maa (viisfelig) finde Naade for

dine Dine; og see (dog), at dette Folk er dit Folk. c. 34, 9. Ps. 103, 7. 2 Mos. 19, 6; 32, 11.

14. Og han sagde: Mit Ansigt skal gaae (med), og jeg vil skaffe dig Hvile.

15. Men han sagde til ham: Dersom dit Ansigt ikke gaar (med os), da lad os ikke fare op herfra.

16. Og hvorpaa skulde det kjendes her, at jeg haver fundet Naade for dine Dine, jeg og dit Folk? mon ikke, naar du gaar med os? og saaledes skulle vi, jeg og dit Folk, adskilles fra hvert Folk, som er paa Jorderiges Kreds.

17. Da sagde Herren til Mose: Sæg vil ogsaa gjøre dette Ord, som du haver sagt; thi du haver fundet Naade for mine Dine, og jeg kjender dig ved Navn. 2 Tim. 2, 19.

18. Men han sagde: Kjære, lad mig see din Herlighed. 3oh. 1, 14.

19. Og han sagde: Sæg vil lade al min Godhed fare frem for dit Ansigt, og jeg vil kalde paa Herrens Navn for dit Ansigt; og jeg vil være den naadig, som jeg vorder naadig, og forbarme mig over den, hvilken jeg forbarmer mig over. Rom. 9, 15.

20. Og han sagde: Du kan ikke see mit Ansigt; thi Menneffet kan ikke see mig og leve. c. 19, 21. Dom. 13, 22.

21. Og Herren sagde: See, (her er) et Sted hos mig; og du skal staa paa Klippen.

22. Og det skal stee, naar min Herlighed gaar forbi, da vil jeg lade dig staa i Kløften paa Klippen; og jeg vil skjule med min Haand over dig, indtil jeg gaar forbi. c. 34, 5, 6. Ps. 139, 5.

23. Og naar jeg borttager min Haand, da skal du see mig bag til; men mit Ansigt kan ikke sees.

34. Capitel.

Mose skal gjøre to nye Steentavler; han stiger op til Herren, som lader ham see sin Herlighed, 1-7. Mose beder atter for Folket; Herren vil fornye sin Pagt med Folket; de skulle vogte sig for Afguderne, ei gjøre Pagt med Cananiterne, 8-17, holde Herrens Helligdage og andre Love, 18-26. Mose skal skrive disse Love, Herren skriver i Tavlerne; Mose Ansigt stinner, 27-35.

Og Herren sagde til Mose: Udhug dig to Steentavler, som de første; saa vil jeg skrive de Ord i Tavlerne, som vare i de første Tavler, som du sønderbrød. 5 Mos. 10, 1.

2. Og vær aarle rede, og stig aarle op paa Sinai Bjerg, og staa der for mig paa Bjergets Top.

3. Og der skal Ingen gaar op med dig,

ei heller Nogen sees om det ganske Bjerg; hverken Næg eller Ørne skulle gaar i Græs henimod det samme Bjerg. c. 19, 12.

4. Og han udhuggede to Steentavler, som de første, og Mose stod aarle op om Morgenen og steg op paa Sinai Bjerg, saasom Herren besøgte ham; og han tog de to Steentavler i sin Haand.

5. Og Herren kom ned i Skyen og stod der hos ham; og han kaldte paa det Navn, Herre.

6. Og Herren gif forbi for hans Ansigt og raabte: Herren, Herren, en barmhjertig og naadig Gud, langmodig og af megen Miskundhed og Sandhed, 4 Mos. 14, 18.

Ps. 103, 8. Ps. 145, 8. Joel 2, 13. Jon. 4, 2.

7. som bevarer Miskundhed mod tusinde (Led), som forlader Misgjerning og Overtrædelse og Synd, og som aldeles ikke skal holde (den Skyldige) for uskyldig at være, som hjem søger Fædrenes Misgjerning paa Børn og paa Børnebørn, paa dem i tredje og paa dem i fjerde (Led).

c. 20, 5, 6. 5 Mos. 7, 9. Jer. 32, 18. Micha 7, 18, 19.

8. Og Mose skyndte sig, og bukkede sig til Jorden og tilbad.

9. Og han sagde: Kjære, dersom jeg haver fundet Naade for dine Dine, Herre, da gaar Herren nu midt iblandt os, endskjøndt dette er et haardnakket Folk, efterdi du haver forladt vor Misgjerning og vor Synd, og taget os til Arv. 1 Mos. 18, 3; 19, 19.

2 Mos. 33, 3. 5 Mos. 9, 13. Jer. 20, 24. 26 fg.

10. Og han sagde: See, jeg vil gjøre en Pagt: For alt dit Folk vil jeg gjøre underlige Ting, som ikke ere skabte i noget Land eller iblandt nogle Hedninger; og alt det Folk, som du er midt iblandt, skal see Herrens Gjerning, thi det er forfærdeligt, hvad jeg skal gjøre med dig. Ps. 103, 17, 18.

11. Hold dig det, som jeg befaler dig idag; see, jeg vil udbringe for dig de Amosriter og Cananiter og Hethiter og Phere-siter og Heviter og Jebusiter.

12. Forvar dig, at du ei gjør Pagt med nogen Indbygger i det Land, til hvilket du kommer, paa det han ikke skal blive til en Snare midt iblandt dig.

c. 23, 32, 33. 5 Mos. 7, 2. Dom. 2, 3.

13. Thi I skulle nedbryde deres Altare og sønderbryde deres Billeder, og afhugge deres Lunde. c. 23, 24. 1 Mos. 35, 2.

14. Thi du skal ikke tilbede for en anden Gud; thi Herren hedder nidkjær, han er en nidkjær Gud; c. 20, 5. 5 Mos. 4, 24. Naß. 1, 2-

15. at du skal ikke gjøre Pagt med nogen Indbygger i det Land; thi de kunde høre efter deres Guder og offere til deres Guder, og Nogen kunde indbyde dig, at du aad af hans Offer,

4 Mosf. 25, 1. 2.

16. og du kunde tage af hans Døttre til dine Sønner, og hans Døttre kunde høre efter deres Guder og komme dine Sønner til at høre efter deres Guder.

Dom. 3. 6. 1 Kong. 11, 2.

17. Du skal ingen støbte Guder gjøre dig.

c. 20, 23. 3 Mosf. 19, 4; 26, 1.

18. Du skal holde de usyrede (Brøds) Høitid, du skal æde usyrede (Brød) i syv Dage, som jeg haver befaleet dig, til den bestemte Tid, i Abib Maaned; thi i Abib Maaned gif du ud af Egypten.

c. 12, 15; 23, 15; 13, 4. 6. 5 Mosf. 16, 1.

19. Alt det, som aabner Moders Liv, hører mig til; og alt dit Fæ skal ihukommes, som aabner (Moders Liv, være sig) Dre eller Lam.

c. 13, 2. 3 Mosf. 22, 27. 4 Mosf. 18, 15.

20. Men det Førstefødte af Afsen skal du løse med et Lam, og dersom du ikke vil løse det, da skal du bryde Halsen iu paa det; alle Førstefødte af dine Sønner skal du løse, og for mit Ansigt skal Ingen sees tomhændet.

5 Mosf. 16, 16 fg.

21. Sex Dage skal du arbeide, og paa den syvende Dag skal du hvile; med Pløieningen og med Høsten skal du hvile.

c. 20, 8. 9 fg.

22. Og du skal holde dig Ugernes Høitid (med) den Førstegrøde af Hvedehøsten, og Indsamlingens Høitid, naar Aaret er omme.

5 Mosf. 16, 10. 2 Mosf. 23, 16.

23. Tre Gange om Aaret skal alt dit Mandkjøn sees for den Herres Herres Ansigt, som er Israels Gud.

c. 23, 17. 5 Mosf. 16, 16.

24. Thi jeg skal uddrive Hedningerne fra dit Ansigt og gjøre dit Landemærke vidt; og Ingen skal begjære dit Land, naar du opgaar at sees for Herrens din Guds Ansigt tre Gange om Aaret.

3 Mosf. 26, 5. 6.

25. Du skal ikke offere mit Slagtofferes Blod med fryet (Brød); og Paastehøitidens Slagtoffer skal ikke ligge Natten over til om Morgen.

c. 23, 18; 12, 20.

26. Det Første af din Jords Førstegrøde skal du bære til Herrens din Guds Huus; du skal ikke tage et Kød i sin Moders Melk.

5 Mosf. 26, 2 fg.; 14, 21. 2 Mosf. 23, 19.

27. Og Herren sagde til Mose: Skriv dig disse Ord; thi efter disse Ords Lydelse

haver jeg gjort en Pagt med dig og med Israelf.

v. 10.

28. Og han var der hos Herren syv Dage og syv Dage Nætter, han aad ikke Brød og drak ikke Vand; og han skrev i Tavlerne Pagtens Ord, de ti Bud.

v. 1. 5 Mosf. 4, 13.

29. Og det skede, der Mose gif ned af Sinai Bjerg, da havde Mose to Vidnesbyrds Tavler i sin Haand, der han gif ned af Bjerget; og Mose vidste ikke, at Guden paa hans Ansigt skinnede af, at han havde talet med ham.

c. 32, 15.

30. Og Aron og alle Israels Børn saae Mose, og see, hans Ansigts Hud skinnede; da frøgte de for at komme nær til ham.

31. Da kaldte Mose ad dem, og de vendte om til ham, Aron og alle Fyrsterne af Menigheden, og Mose talede til dem.

32. Og derefter gif alle Israels Børn nær til; saa besøel han dem alt det, som Herren havde talet med ham paa Sinai Bjerg.

c. 35, 1.

33. Og Mose lod af at tale med dem; og han havde lagt et Skjul paa sit Ansigt.

2 Cor. 3, 7. 13.

34. Og naar Mose gif ind for Herren, til at tale med ham, tog han Skjulet af, indtil han gif ud igjen; og han gif ud og talede til Israels Børn, hvad ham var befaleet.

35. Og Israels Børn saae Mose Ansigt, at Mose Ansigts Hud skinnede; saa lagde Mose igjen det Skjul paa sit Ansigt, indtil han kom ind, at tale med ham.

35. Capitel.

Mose giver Befaling til Israel, eftersom Gud havde sagt, at de skulde holde Sabbaten, 1-3, give Døstelsesoffer, 4-9, og gjøre Tabernaklet, med alt, hvad der hører til, 10-19. De gjøre Døstelsesoffer, 20-29. Bezaleel og Oholiab skulle gjøre al denne Gjerning, 30-35.

Og Mose lod samle al Israels Børns Menighed, og sagde til dem: Disse ere de Ord, som Herren besøel, at I skulle gjøre:

c. 31, 32.

2. Sex Dage skal (al) Gjerning gjøres, men den syvende Dag skal være eder hellig, en Sabbatshvile for Herren; hver den, som gjør (nogen) Gjerning paa den (Dag), skal dødes.

c. 20, 8 fg. 31, 14. 15.

3. I skulle ingen Tid optænde i alle eders Boliger om Sabbatsdagen.

4. Og Mose sagde til al Israels Børns Menighed, sigende: Dette er det Ord, som Herren besøel, sigende:

5. Tager af eder et Opløstelsesoffer til Herren; hver, som er villig af sit Hjerte, skal fremføre det, nemlig Herrens Opløstelsesoffer: Guld og Sølv og Kobber,

c. 25, 2. 1 Krøn. 29, 5 fg. 13 fg.

6. og blaat Uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt Linned og Gjedefaar,

7. og rødfarvede Væderstkind og Grævelingestkind og Sithimtræ,

8. og Olie til Lysningen, og Urter til Salveolie og til Røgelse af (velligtende) Urter,

9. og Dnyxstene og Stene til at fylde med, til Livsfortelen og til Brystspannet.

10. Og hver af eder, som er viis i Hjerteret, de skulle komme og gjøre alt det, som Herren haver befaleet:

11. Tabernaklet med sit Paauln og sit Dæffe, med sine Hager og sine Fjæle, fine Stænger, fine Støtter og fine Fødder,

c. 25, 9; 31, 7 fg. 39, 33 fg.

12. Arken med fine Stænger, Naadestolen og det indre Forhæng,

13. Bordet med fine Stænger og alle fine Redskaber og Skuebrødet,

14. og Lysningens Lysfeste med sit Redskab og fine Lamper, og Olie til Lysningen,

15. og Røgelsealteret med fine Stænger, og Salveolien, og Røgelse af (velligtende) Urter, og Dørens Dæffe til Tabernaklets Dør,

c. 30, 1.

16. Brændofferets Alter med sin Kobberist, med fine Stænger og alt sit Redskab, Rjedelen med sin Fod,

c. 27, 1.

17. Omhængene til Forgaarden med fine Støtter og fine Fødder, og Dæffet for Forgaardens Port,

18. Sømmene til Tabernaklet, og Sømmene til Forgaarden, og deres Snorer,

19. Tjenestens Klæder, til at tjene i Helighed, hellige Klæder til Aron, Præsten, og Klæder til hans Sønner, til at gjøre Præsteembedet ubi.

c. 31, 10; 28, 2.

20. Saa gif de ud, af Israels Børns Menighed, fra Mose Afshyn.

21. Og hver Mand, hvis Hjerte førte ham dertil, og hver den, hvis Mand frivillig drev ham dertil, kom og fremførte Herrens Opløstelsesoffer til Forsamlingens Paaulns Gjerning, og til al dets Tjeneste, og til de hellige Klæder.

c. 36, 3. 1 Krøn. 29, 9.

22. Og de kom, Mændene saavel som Qvinderne, hver, som var villig i Hjerteret, de frembare Hægter og Smykker, og Ringe

og Brystbælter, allehaande Guldtoi, og hver Mand, som bevægede Bevægelsesoffer af Guld for Herren, (fremkom).

23. Og hver Mand, hos hvem blaat Uldent fandtes, og Purpur og Skarlagen og hvidt Linned og Gjedefaar og rødfarvede Væderstkind og Grævelingestkind, de førte det frem.

24. Hver, som opløstede Opløstelsesoffer af Sølv og Kobber, de førte Herrens Opløstelsesoffer frem, og hver, hos hvem Sithimtræ fandtes til nogen Tjenestens Gjerning, de førte det frem.

25. Og hver Qvinde, som var viis i Hjerteret, spandt med sine Hænder; og de fremførte det, de havde spundet: blaat Uldent og Purpur, Skarlagen og hvidt Linned.

26. Og alle Qvinderne, hvis Hjerte bevægede dem dertil med Blisdom, spandt Gjedefaarene.

27. Men Hysterne bare Dnyxstene og Stene til at fylde med, til Livsfortelen og til Brystspannet,

v. 9. 1 Krøn. 29, 8.

28. og Urterne og Olien til Lysning og til Salveolien og til Røgelse af (velligtende) Urter.

29. Hver Mand og Qvinde, hvilke deres Hjerte havde gjort frivillige til at fremføre til al Gjerningen, som Herren ved Mose havde befaleet at gjøre, (ja) Israels Børn fremførte et frivilligt (Offer) til Herren.

30. Og Mose sagde til Israels Børn: Seer, Herren haver kaldet ved Navn Bezaleel, Søn af Uri, Hurs Søn, af Judas Stamme.

c. 31, 2 fg. 1 Krøn. 2, 20.

31. Og Guds Mand haver opfyldt ham med Blisdom, med Forstand og med Kundskab, og det i allehaande Gjerning,

32. og til at optænke Kunst, at arbejde i Guld og i Sølv og i Kobber,

33. og til at udhugge i Stene, til at indfatte, og til at udhugge i Træ, til at gjøre allehaande kunstig Gjerning.

c. 31, 5.

34. Og han haver givet i hans Hjerte (Blisdom) til at undervise (Andre), ham og Oholiab, Ahisamachs Søn, af Dans Stamme.

c. 31, 6.

35. Han haver opfyldt dem med Blisdom i Hjerteret til at gjøre allehaande Gjerning, til at udfjære, virke og stifke med blaat Uldent og med Purpur, med Skarlagen og med hvidt Linned, og væve, til at gjøre allehaande Gjerning og optænke Kunst.

36. Capitel.

De tage imod det Dpøstelsesoffer, 1-7. De gjøre Gardiner til Tabernaklet og Dækkene, 8-19, Fjæle og deres Fodder og Stænger, 20-34, et Forhæng og Dækket, 35-38.

Saa gjorde Bezaleel og Oholiab og hver Mand, som var viis i Hjertet, hvilke Herren havde givet Viisdom og Forstand til at vide at gjøre allehaande Gjerning til det Helliges Tjeneste, efter alt det, som Herren havde befaleet. c. 31, 2. 6; 35, 30. 34.

2. Og Mose kaldte ad Bezaleel og ad Oholiab og ad hver Mand, som var viis i Hjertet, som Herren havde givet Viisdom i sit Hjerte, hver, hvis Hjerte førte ham til at komme frem til Gjerningen, for at gjøre den.

3. Og de toge (det, som var) for Mose Afsyn, nemlig alt det Dpøstelsesoffer, som Israels Børn fremførte, til Helligdommens Tjenestes Gjerning, til at gjøre den; og de fremførte endnu til ham en frivillig (Gave), hver Morgen.

4. Da kom alle de Vise, som gjorde al Helligdommens Gjerning, hver Mand fra sin Gjerning, som de gjorde.

5. Og de sagde til Mose, sigende: Folket bærer mere frem, end der gjøres behov til Tjenesten, til Gjerningen, hvilken Herren havde befaleet at gjøre.

6. Saa befoel Mose, og de raabte igjennem Leiren, sigende, at hverken Mand eller Kvinde skulde yderligere skaffe Noget tilveie til Helligdommens Dpøstelsesoffer; og Folket blev holdt tilbage fra at føre frem.

7. Thi de havde nu nok til al Gjerningen, til at gjøre den; og der var tilovers.

8. Saa gjorde hver, som var viis i Hjertet, iblandt dem, som gjorde samme Gjerning, Tabernaklet af ti Gardiner; af hvidt tvundet Rindet og blaåt Uldent og Purpur og Skarlagen, med Cherubim, med kunstigt Arbejde, gjorde man dem. c. 26, 1 fg.

9. Et Gardin var otte og thyve Alen langt, og fire Alen bredt; alle Gardiner havde eet Maal.

10. Og han fæstede fem Gardiner til sammen, det ene til det andet, og fæstede atter fem Gardiner til sammen, det ene til det andet.

11. Og han gjorde Hanker af blaåt Uldent paa det første Gardins Kant, yderst, der, hvor de skulde sammensættes; ligesaa gjorde han paa det yderste Gardins Kant, der, hvor de anden Gang skulde fæstes til sammen.

12. Halvtredsindsthyve Hanker gjorde han paa det første Gardin, og halvtredsindsthyve Hanker gjorde han yderst paa Gardinet, der, hvor de skulde sammensættes anden Gang; Hangerne vare fæstede til sammen, den ene til den anden.

13. Og han gjorde halvtredsindsthyve Guldhager og fæstede Gardinerne, det ene til det andet, med Hagerne, saa det blev eet Tabernakel.

14. Og han gjorde Gardiner af Gjedehaar til Pålunet over Tabernaklet; elleve Gardiner gjorde han af dem.

15. Et Gardin var tredive Alen langt og fire Alen bredt; de elleve Gardiner havde eet Maal.

16. Og de fem Gardiner fæstede han til sammen for sig, og de sex Gardiner for sig.

17. Og han gjorde halvtredsindsthyve Hanker paa det (første) Gardins Kant, yderst, der, hvor de skulde fæstes til sammen, og han gjorde halvtredsindsthyve Hanker paa Gardinets Kant, der, hvor de skulde anden Gang fæstes til sammen.

18. Og han gjorde halvtredsindsthyve Kobberhager, at føie Pålunet til sammen, at vorde eet.

19. Og han gjorde et Dække over Pålunet af rødfarvede Væderskind, og et Dække af Grævlingskind derover. c. 26, 14.

20. Og han gjorde Fjæle til Tabernaklet af Sithintræ, som stode. c. 26, 15 fg.

21. Hver Fjæl var ti Alen lang, og hver Fjæl var halvanden Alen bred.

22. Der vare to Tappe paa enhver Fjæl udflaarne, den ene Tap mod den anden; saaledes gjorde han paa alle Tabernaklets Fjæle.

23. Og han gjorde Fjæle til Tabernaklet; thyve Fjæle til det søndre Hjørne mod Sonden.

24. Og han gjorde fyrrethyve Sølvfodder under de thyve Fjæle; to Fodder under den ene Fjæl for dens to Tappe, og to Fodder under den anden Fjæl for dens to Tappe.

25. Og til Tabernaklets anden Side mod det nordre Hjørne gjorde han thyve Fjæle, 26. og deres fyrrethyve Sølvfodder, to Fodder under hver Fjæl.

27. Og til Vagtsiden paa Tabernaklet imod Vesten gjorde han sex Fjæle.

28. Og han gjorde to Fjæle til Tabernaklets Hjørner, paa begge de samme Sider.

29. Og de vare forenede i den nederste (Part), at de kunde iligemaade være fuldkommelige (forenede) i den øverste (Part) med een Ring; saaledes gjorde han ved dem begge paa begge Hjørner.

30. Og der vare otte Fjæle og deres Sølsfodder, sexten Fodder, to Fodder under hver Fjæl.

31. Og han gjorde Stænger af Sithimtræ, fem til Fjælene ved den ene Side af Tabernaklet,

32. og fem Stænger til Fjælene ved den anden Side af Tabernaklet, og fem Stænger til Tabernaklets Fjæle bag til mod Vesten.

33. Og han gjorde den midterste Stang til at gaae midt igjennem Fjælene, fra den (ene) Ende til den anden.

34. Og han beslog Fjælene med Guld, og deres Ringe gjorde han af Guld, til at stifte Stængerne udi; og han beslog Stængerne med Guld.

35. Han gjorde og et Forhæng af blaåt Uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt tvundet Linne; han gjorde med kunstigt Arbeide Cherubim paa det.

c. 26, 31.

36. Og han gjorde fire Støtter dertil af Sithimtræ, og beslog dem med Guld, deres Hager vare af Guld; og han støbte fire Fodder dertil af Sølv.

37. Og han gjorde Dækket for Pansunets Dør af blaåt Uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt tvundet Linne, stiftet Arbeide,

c. 26, 36.

38. og dets fem Støtter med deres Hager, og beslog deres Knapper og deres Rande med Guld, og deres fem Fodder vare af Kobber.

37. Capitel.

De gjøre Arken, 1-5, Naadestolen, 6-9, Bordet, 10-16, Lysestagen, 17-24, Røsgesalteret, 25-29.

Og Bezaleel gjorde Arken af Sithimtræ, halvtredie Alen lang, og halvanden Alen bred, og halvanden Alen høi.

c. 25, 10 fg.

2. Og han beslog den med puurt Guld, inden og uden, og han gjorde en Guldfrands trindt omkring til den.

3. Og han støbte fire Guldringe til den, paa dens fire Hjørner, nemlig to Ringe paa dens ene Side, og to Ringe paa dens anden Side.

4. Og han gjorde Stænger af Sithimtræ, og beslog dem med Guld.

5. Og han stak Stængerne i Ringene ved Siderne paa Arken, at bære Arken med.

6. Og han gjorde en Naadestol af puurt Guld, halvtredie Alen lang, og halvanden Alen bred.

c. 25, 17 fg.

7. Og han gjorde to Cherubim af Guld; med drevet Arbeide gjorde han dem, paa begge Enderne af Naadestolen:

8. Een Cherub paa den ene Ende, og een Cherub paa den anden Ende; han gjorde Cherubim ud af Naadestolen, paa begge dens Ender.

9. Og Cherubim udbredte (deres) Vinger ovenover, og skjulte over Naadestolen med deres Vinger; og deres Ansigter vare den enes mod den andens, Cherubims Ansigter vare mod Naadestolen.

10. Og han gjorde Bordet af Sithimtræ, to Alen langt, og een Alen bredt, og halvanden Alen høit.

c. 25, 23 fg.

11. Og han beslog det med puurt Guld, og han gjorde dertil en Krands af Guld omkring.

12. Han gjorde og dertil en List trindt omkring, en Haandbred (høi), og gjorde en Guldfrands trindt omkring dets List.

13. Og han støbte fire Guldringe dertil, og satte Ringene i de fire Hjørner, som vare paa dets fire Fodder.

14. Tvært over for Listen vare Ringene, at Stængerne kunde stikkes deri, til at bære Bordet.

15. Og han gjorde Stængerne af Sithimtræ, og beslog dem med Guld, til at bære Bordet.

16. Og han gjorde Rødfaberne, som skulde til Bordet, Fade dertil, og Røsgeskeer dertil, og Skaaler dertil, og Rander, i hvilke skulde udgydes (Drifoffer), (alt) af puurt Guld.

17. Og han gjorde Lysestagen af puurt Guld; med drevet Arbeide gjorde han Lysestagen; dens Stang og dens Grene, dens Skaaler, dens Knapper og dens Blomster udgif af den.

c. 25, 31 fg. 35, 14.

18. Og sex Grene gif ud af dens Sider; tre Grene paa Lysestagen af dens ene Side, og tre Grene paa Lysestagen af dens anden Side.

19. Tre mandelformige Skaaler vare paa een Green, en Knap og et Blomster, og tre mandelformige Skaaler paa en (anden) Green, en Knap og et Blomster; saaledes var det paa de sex Grene, som udgif af Lysestagen.

20. Men paa Høstagen vare fire mandedformige Staalet, deres Knapper og deres Blomster;

21. nemlig en Knap under de to Grene deraf, og en Knap under de to (andre) Grene deraf, og en Knap under de to (øverste) Grene deraf, paa de sex Grene, som udgik af den.

22. Deres Knapper og deres Grene udgik af samme, det var altsammen eet drevet Arbejde af puurt Guld.

23. Og han gjorde dens syv Lamper og dens Saxe og dens Tandekar af puurt Guld.

c. 25, 37. 4 Mos. 8, 2.

24. Af et Centner puurt Guld gjorde han den og alle dens Redskaber.

25. Og han gjorde Køgelsealteret af Sithintræ, en Alen langt, og en Alen bredt, firkantet, og to Alen høit; dets Horn udgik af det samme.

c. 30, 1 fg.

26. Og han beslog det med puurt Guld, dets Overdeel og dets Sider omkring og dets Horn, og gjorde til det en Guldkrands omkring.

27. Og han gjorde to Guldringe dertil, under dets Krands, paa begge Sider derpaa, (ja) paa begge Sider derpaa, til at stifte Stængerne deri, at bære det med dem.

28. Men Stængerne gjorde han af Sithintræ, og beslog dem med Guld.

29. Og han gjorde den hellige Salveolie og den rene Køgelse af (beslugtende) Urter efter Apothekerens Kunst.

c. 30, 25. 35.

38. Capitel.

De gjøre Brændofferets Alter, og en Kjedel til at toe sig af, 1-8. Forgaarden, dens Omhæng, Støtter, 9-20. Alt det beregnes, som blev brugt til Arbejdet af Guld, Sølv og Kobber, 21-31.

Og han gjorde Brændofferets Alter af Sithintræ, fem Alen langt og fem Alen bredt, firkantet, og tre Alen høit.

c. 20, 24; 27, 1 fg. 2 Kron. 1, 5.

2. Og han gjorde dets Horn, paa dets fire Hjørner, dets Horn udgik af det samme; og han beslog det med Kobber.

3. Og han gjorde alle Alterets Redskaber, Gryderne og Skufferne og Staalet, Madkrogene og Ildkarrene; alle Redskaber dertil gjorde han af Kobber.

4. Og han gjorde en Rist til Alteret, gjort (som) et Varn, af Kobber, under dets Afstætning, nedenfra indtil midt derpaa.

5. Og han støbte fire Ringe paa de fire

Ender paa Kobberristen, at stifte Stængerne udi.

6. Og han gjorde Stængerne af Sithintræ, og beslog dem med Kobber.

7. Og han stak Stængerne i Ringene paa Alterets Sider, til at bære det med dem; han gjorde det huult, af Hæle.

8. Og han gjorde Kjedelen af Kobber, og Foden dertil af Kobber, af de i Høbet tal kommende (Qvinders) Speile, som kom i Høbet for Forsamlingens Paulus Dør.

c. 30, 18.

9. Og han gjorde Forgaarden; mod den søndre Side mod Sonden vare Omhæng til Forgaarden af hvidt tvundet Pinned, hundrede Alen (lange).

c. 27, 9 fg.

10. Deres Støtter vare tyve, og deres Fodder tyve, af Kobber; Støtternes Hager og deres Rande vare af Sølv.

11. Og mod den nordre Side hundrede Alen, deres Støtter vare tyve, og deres Fodder tyve, af Kobber; Støtternes Hager og deres Rande af Sølv.

12. Men paa den vestre Side vare Omhæng halvtredstindstve Alen, og deres Støtter vare ti, og deres Fodder ti; Støtternes Hager og deres Rande af Sølv.

13. Men paa den østre Side mod Østen, halvtredstindstve Alen.

14. Omhængene paa Siden vare femten Alen, deres Støtter vare tre, og deres Fodder tre.

15. Og paa den anden Side, paa begge Sider af Forgaardens Port, vare Omhæng, femten Alen; deres Støtter vare tre, og deres Fodder tre.

c. 27, 15 fg.

16. Alle Omhængene omkring Forgaarden vare af hvidt tvundet Pinned.

17. Og Fodderne til Støtterne vare af Kobber, (men) Støtternes Hager og deres Rande af Sølv, og deres Hoveder vare beslagne med Sølv, og disse vare omkring belagte med Sølv, paa alle Forgaardens Støtter.

18. Og Dækket i Forgaardens Port var stukket Arbejde, og blaat Uldent og Purre og Skarlagen og hvidt tvundet Pinned; og tyve Alen var Længden, og Høiden efter Omhængets Bredde var fem Alen, i Righed efter Forgaardens Omhæng.

c. 27, 16.

19. Og deres fire Støtter og deres fire Fodder vare af Kobber; deres Hager af Sølv, og deres Hoveder og deres Rande vare beslagne med Sølv.

20. Og alle Sømmene til Tabernaklet og til Jorgaarden omkring vare af Kobber.

21. Dette er Regningen over de Ting, som bleve brugte til Tabernaklet, Vidnesbyrdets Tabernakel, eftersom det blev beregnet efter Mose Ord, til Leviternes Tjeneste, under Sthamars, Arons, Præstens, Søns, Haand.

22. Og Bezaleel, Søn af Uri, Hurs Søn, af Judæ Stamme, gjorde alt det, som Herren havde befaleet Mose. c. 31, 2; 36, 1.

23. Og Dholiab, Ahisamachs Søn, af Dans Stamme, var med ham; han var en Mester (til at udhugge) og en Kunstner, og en Perlestikker med blaat Uldent og med Purpur og med Skarlagen og med hvidt Linned. c. 31, 6; 35, 34; 36, 1. 2.

24. Alt Guld, som blev forarbejdet til denne Gjerning, i den ganske Helligdoms Gjerning, ja Bevægelsesofferets Guld, var ni og thyve Centner og syv hundrede og tredive Sekel, efter Helligdommens Sekel.

25. Men Sølv, (som gaves) af dem, som vare talte i Menigheden, var hundrede Centner og tusinde og syv hundrede og fem og halvfjerdsindstyve Sekel, efter Helligdommens Sekel. c. 30, 13.

26. En Beka for hvert Hoved, det er en halv Sekel, efter Helligdommens Sekel, af hver den, som gik over til de Talte, fra thyve Aar gammel og derover, af sex hundrede Gange tusinde, og tre tusinde og fem hundrede og halvtredssindstyve.

27. Og der vare hundrede Centner Sølv, at støbe Fodderne af til Helligdommen og Fodderne til Forhængen, hundrede Fodder af hundrede Centner, et Centner til hver Fod. c. 12, 37. 4 Mof. 1, 46.

28. Men af de tusinde og syv hundrede og fem og halvfjerdsindstyve (Sekel) gjorde han Hager til Støtterne, og man beflog deres Hoveder, og belagde dem omkring (med Sølv).

29. Men Bevægelsesofferets Kobber var halvfjerdsindstyve Centner og to tusinde og fire hundrede Sekel.

30. Og deraf gjorde han Fodderne til Forsamlingens Paulns Dør, og Kobberalteret, og Kobberristen, som var derpaa, og alle Alterets Redskaber,

31. og Fodderne til Jorgaarden omkring, og Fodderne til Jorgaardens Port, og alle Sømmene til Tabernaklet, og alle Sømmene til Jorgaarden omkring.

39. Capitel.

Bezaleel gjør Livkjortelen og dens Bælte, 1-7, Brystspannet, 8-21, den blaa Overtkjortel, hvide Kjortler, Underklæder, Præstehuer, Bæltet, Guldkronen, 22-31. Det bliver alt færdigt og føres til Mose, som velsigner derfor Folket, 32-43.

Men af det blaa Uldne og Purpuret og Skarlagenet gjorde de Tjenestens Klæder, til at tjene i Helligdommen, og de gjorde hellige Klæder, som skulde være til Aron, saasom Herren havde befaleet Mose. c. 31, 10; 35, 19; 28, 4 fg.

2. Og han gjorde Livkjortelen af Guld, blaat Uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt tvundet Linned.

3. Og de hamrede Guld, i Plader og udfære det til Traade, at virke iblandt det blaa Uldne, og iblandt Purpuret, og iblandt Skarlagenet, og iblandt det hvide Linned, med kunstig Gjerning.

4. De gjorde Axler paa den, som kunde sammenføies; den blev sammenføiet ved begge dens Enden.

5. Og hans Livkjortels kunstige (Bælte), som var over den, det var af den samme (Materie), ligesom dens Arbejde var, af Guld, blaat Uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt tvundet Linned, saasom Herren havde befaleet Mose. c. 28, 8.

6. Og de beredte Onyxstene til at indfattes i Guldstykker, udgravne, som man udgraver et Signet, efter Israels Børns Navne. c. 28, 9.

7. Og man satte dem paa Axlerne paa Livkjortelen, de Stene skulde være til en Ihukommelse for Israels Børn, saasom Herren havde befaleet Mose.

8. Og han gjorde Brystspannet med kunstig Gjerning, som Livkjortelens Gjerning, af Guld, blaat Uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt tvundet Linned. c. 28, 15 fg.

9. Det var firkantet, de gjorde Brystspannet dobbelt, et Spand langt, og et Spand bredt, og Spannet var dobbelt.

10. Og de fyldte fire Rader Stene deri: en Rød, (i hvilken var) en Sarder, en Topas og en Smaragd; den første Rød.

11. Og den anden Rød: en Carbunkel, en Saphir og en Demant.

12. Og den tredje Rød: en Juncurer, en Achat og en Amethyst.

13. Og den fjerde Rød: en Turfous, en Onyx og en Jaspis; de vare rundt omkring indfattede i Guldstykker, i deres (Huller), som de opfyldte.

14. Og de Stene vare efter Israels Børns Navne, de vare tolv efter deres Navne, som man udgraver et Signet, hver med sit Navn, efter de tolv Stammer.

15. Og de gjorde paa Brystspannet Kjæder ved Enderne, som vare sammensnoede af puurt Guld.

c. 28, 22 fg.

16. Og de gjorde to Guldstykker at sætte (Stenene) udi, og to Guldringe, og de satte de to Ringe i de tvende Ender paa Brystspannet.

17. Og de satte de to sammensnoede Guldkjæder i de to Ringe, ved Enderne paa Brystspannet.

18. Men de to Ender af de to sammensnoede (Kjæder) satte de op til de to Guldstykker, og de satte dem paa Hælerne af Livkjortelen, tvært over for hverandre.

19. Og de gjorde to Guldringe, og satte dem paa de to (andre) Ender af Brystspannet, paa Kanten derpaa, som var paa Siden af Livkjortelen, ind ad.

20. Og de gjorde to Guldringe, og satte dem paa de to Hæler af Livkjortelen, nedtil, tvært over for hverandre, der, hvor den skulde sammensæstes, ovenfor Livkjortelens kunstige (Bælte).

21. Og de opbandt Brystspannet med sine Ringe til Ringene paa Livkjortelen, med en blaa ulden Snor, at det var over Livkjortelens kunstige (Bælte), og Brystspannet ikke skulde skilles fra Livkjortelen, saasom Herren befalede Mose.

22. Og han gjorde en Overtkjortel til Livkjortelen, vævet Arbeide, ganske af blaat Uldent.

c. 28, 31 fg.

23. Og Hullet paa Kjortelen var midt paa den, som et Pantferhul; en Bord var om Hullet derpaa rundt omkring, at det ikke skulde rives ud.

24. Og de gjorde Granatæbler paa Kjortelens Sømme, af blaat Uldent og Purpur og Skarlagen; tvundet Arbeide.

25. Og de gjorde Bjælder af puurt Guld, og de satte Bjælderne imellem Granatæblerne paa Kjortelens Sømme trindt omkring imellem Granatæblerne;

26. (saa at der var) en Bjælde og et Granatæble, (og atter) en Bjælde og et Granatæble paa Kjortelens Sømme trindt omkring, til at tjene derudi, saasom Herren havde befalede Mose.

27. Og de gjorde Kjortler af hvidt Linned, vævet Arbeide, til Aron og til hans Sønner,

c. 28, 39. 40.

28. og en (stor) Hue af hvidt Linned, og de hvoie Huers Prydelser af hvidt Linned, og de linnede Underklæder af hvidt tvundet Linned,

29. og Bæltet af hvidt tvundet Linned og blaat Uldent og Purpur og Skarlagen, stukket Arbeide, saasom Herren havde befalede Mose.

30. Og de gjorde en Plade paa den hellige Krone af puurt Guld, og de skrev derpaa en Skrift, som man udgraver et Signet: Herrens Hellighed.

c. 28, 36 fg.

31. Og de satte en blaa ulden Snor paa den, at sætte den paa den store Hue, ovenpå, saasom Herren havde befalede Mose.

32. Saa blev den ganske Forsamlings Tabernakels Pauluns Gjerning fuldkommet; og Israels Børn gjorde det, efter alt det, som Herren havde befalede Mose, saa gjorde de.

c. 40, 16.

33. Og de førte Tabernaklet til Mose, Paulunet og alle dets Redskaber, dets Hæger, dets Hæle, dets Stænger, og dets Støtter og dets Fodder,

c. 35, 11.

34. og Dækket af rødfarvede Væderkind, og Dækket af Grævlingeskind, og det indre Forhæng,

35. Vidnesbyrdets Ark med sine Stænger, og Naadestolen,

36. Bordet med alle dets Redskaber, og Skuebrødet,

c. 35, 13.

37. den rene Høststage med dens Lamper, de tilberedte Lamper, med alle dens Redskaber, og Olien til Lysningen,

38. og Guldbalteret, og Salveolien, og Røgelse af (velligtende) Urter, og Dækket til Paulunets Dør,

39. Kobberalteret og den Kobberrist, som var dertil, dets Stænger og alle dets Redskaber, Kjødelen og dens Fod,

40. Omhængene til Forgaarden, dens Støtter og dens Fodder, og Dækket for Forgaardens Port, dens Snorer og dens Søm, og alle Tabernaklets Tjenestes Redskaber, til Forsamlings Paulun,

41. Tjenestens Klæder, til at tjene i Heligheddommen: Arons, Præstens, hellige Klæder og hans Sønners Klæder, at gjøre Præsteembede udi.

c. 31, 10.

42. Efter alt det, som Herren havde befalede Mose, saaledes gjorde Israels Børn al Gjerningen.

43. Og Mose saae al Gjerningen, og see, de havde gjort den; efter som Herren havde befalede, saaledes havde de gjort; og Mose velsignede dem.

40. Capitel.

Herren befaler Mose at opreise Tabernaklet og sætte hver Ting paa sit Sted, 1-8, at salve og indvie alt det, som hørte til Gudstjenesten, 9-15. Mose gjør dette, saasom ham var befaleet, 16-33. Herrens Herlighed opfylder Tabernaklet, og den Skjotte, som var Israels Børns Veiviser, 34-38.

Og Herren talende til Mose og sagde:

2. Paa den første Maaned's Dag, paa den første (Dag) i Maaneden, skal du opreise Tabernaklet, (som er) Forsamlingens Paulun. 2 Kron. 1, 3.

3. Og du skal sætte der Vidnesbyrdets Ark og hænge Forhænget for Arken. c. 26, 33; 30, 6.

4. Du skal og føre Bordet ind og sætte ordentlig i Lade det, som bør sættes derpaa, og føre Væfningen ind og optænde dens Lamper.

5. Og du skal sætte det Guldalder til Røgelse lige for Vidnesbyrdets Ark, og hænge Dækket for Tabernaklets Dør. c. 30, 1; 26, 36.

6. Og du skal sætte Brændofferets Alter lige for Tabernaklets Dør, (som er) Forsamlingens Paulun.

7. Og du skal sætte Kjedelen imellem Forsamlingens Paulun og imellem Alteret, og du skal gyde Vand deri.

8. Og du skal sætte Jorgaarden omkring, og hænge Dækket for Jorgaardens Port.

9. Og du skal tage Salveolien, og salve Tabernaklet og alt det, som er i det; og du skal hellige det og alle dets Redskaber, og det skal være helligt. c. 30, 23-26.

10. Og du skal salve Brændofferets Alter og alle dets Redskaber, og du skal hellige Alteret, og Alteret skal være særdeles helligt.

11. Du skal og salve Kjedelen og dens Fod, og du skal hellige den.

12. Og du skal føre Aron og hans Sønner nær til, til Forsamlingens Pauluns Dør, og toe dem med Vand. c. 29, 4.

13. Og du skal iføre Aron de hellige Klæder, og du skal salve ham og hellige ham, og han skal gjøre Præsteembede for mig.

14. Du skal og føre hans Sønner nær til, og du skal iføre dem Kjortlerne. c. 28, 39; 30, 41.

15. Og du skal salve dem, ligesom du salvede deres Fader, og de skulde gjøre Præsteembede for mig; og det skal ske, at deres Salvelse skal blive dem til et evigt Præstedomme, hos deres Efterkommere.

16. Og Mose gjorde det; efter alt det, som Herren havde befaleet ham, saaledes gjorde han. c. 7, 10; 39, 42.

17. Og det skede i den første Maaned i det andet Aar, paa den første Dag i Maaneden, da blev Tabernaklet opreist. 4 Mos. 7, 1.

18. Og Mose lod opreise Tabernaklet, og lod sætte dets Fødder, og lod sætte dets Fjæle, og lod sætte dets Stænger, og lod opreise dets Støtter.

19. Og han udbredte Paulunet over Tabernaklet, og lagde Paulunets Dække derpaa, ovenpaa, saasom Herren havde befaleet Mose.

20. Og han tog Vidnesbyrdet og lagde det i Arken, og satte Stængerne i Arken; og han satte Naadestolen paa Arken, der ovenpaa. Ebr. 9, 4.

21. Og han lod føre Arken i Tabernaklet, og hængte det indre Forhæng og gjorde Skjul for Vidnesbyrdets Ark, saasom Herren havde befaleet Mose.

22. Og han satte Bordet i Forsamlingens Paulun, ved Tabernaklets Side mod Norden, udenfor Forhænget. c. 26, 35.

23. Og han lagde Brød derpaa i Orden for Herrens Ansigt, saasom Herren havde befaleet Mose. c. 25, 30.

24. Og han satte Væfningen i Forsamlingens Paulun, tvært over for Bordet, ved Siden i Tabernaklet mod Sorden.

25. Og han optændte Lamperne for Herrens Ansigt, saasom Herren havde befaleet Mose. c. 25, 37.

26. Og han satte Guldalderet i Forsamlingens Paulun, lige for Forhænget.

27. Og han optændte Røgelse af (velugtende) Urter derpaa, saasom Herren havde befaleet Mose. c. 30, 7, 35.

28. Og han hængte Dækket for Tabernaklets Dør.

29. Og han satte Brændofferets Alter for Forsamlingens Pauluns Tabernaklets Dør, og optændte derpaa Brændofferet og Madofferet, saasom Herren havde befaleet Mose. c. 27, 1.

30. Og han satte Kjedelen imellem Forsamlingens Paulun og imellem Alteret, og gjød Vand deri, til at toe af. c. 30, 18.

31. Og Mose og Aron og hans Sønner skulde deraf toe deres Hænder og deres Fødder. c. 30, 19.

32. Naar de kom ind til Forsamlingens Paulun, og naar de kom nær til Alteret,

skulde de toe sig, saasom Herren havde befalet Mose.

33. Og han opreiste Forgaarden omkring Tabernaklet og Alteret, og hængte Dækket i Forgaardens Port; og Mose fuldkommede Gjæringene.

34. Da skjulte en Sky Forsamlingens Paulun, og Herrens Herlighed fyldte Tabernaklet.

4 Mos. 9, 15. 1 Kong. 8, 10. 11. Ezech. 43, 5.

35. Og Mose kunde ikke gaac ind i Forsamlingens Paulun, thi Skyen boede over

det; og Herrens Herlighed fyldte Tabernaklet.

36. Og naar Skyen opsteg fra Tabernaklet, reiste Israels Børn, paa alle deres Reiser.

c. 13, 21. 4 Mos. 9, 17; 14, 14.

37. Men naar Skyen ikke opsteg, da reiste de ikke, indtil den Dag, den opsteg.

38. Thi Herrens Sky skulde være over Tabernaklet om Dagen, og Ild skulde være deri om Natten, for al Israels Huses Dine, paa alle deres Reiser.

4 Mos. 9, 16. 5 Mos. 1, 33.

Den tredie Mose Bog.

1. Capitel.

Gud underviser Mose om allehaande Offere, særdeles om Brændoffer af stort Dvæg, 1-9, af smaat Dvæg, 10-13, af Fugle, 14-17.

Og han kaldte ad Mose; og Herren talte til ham af Forsamlingens Paulun, og sagde:

2. Tal til Israels Børn, og du skal sige til dem: Naar Nogen af eder vil offere et Offer til Herren, da skulle I offere eders Offer af Fæ, af stort Dvæg eller af smaat Dvæg.

3. Dersom hans Offer er Brændoffer af stort Dvæg, skal han offere en Han, som er uden Lyde; for Forsamlingens Pauluns Dør skal han offere den, for sig til en Behagelighed for Herrens Ansigt. c. 6, 2.

4. Og han skal lægge sin Haand paa Brændofferets Hoved, saa bliver det behageligt for ham, til at gjøre Forligelse for ham.

5. Og han skal slagte den unge Stod for Herrens Ansigt, og Præsterne, Arons Sønner, skulle bære Blodet nær til, og stænke Blodet omkring paa Alteret, som (staaer ved) Forsamlingens Pauluns Dør.

c. 3, 2.

6. Og man skal slaac Brændofferet og hugge det i fine Stykker.

7. Og Arons, Præstens, Sønner skulle gjøre Ild paa Alteret, og de skulle ordentligen lægge Ved paa Ilden.

8. Og Præsterne, Arons Sønner, skulle ordentligen lægge Stykkerne, Hovedet og Indvoldens Fedme, paa Veden, som er paa Ilden, som er paa Alteret.

9. Men dets Indvold og dets Been skal man toe i Vandet, og Præsten skal gjøre et Røgoffer af det altsammen paa Alteret; (det er) et Brændoffer, et Ildoffer, en sød Lugt for Herren.

c. 2, 2. 2 Mos. 29, 25.

10. Men dersom hans Offer er af smaat Dvæg, af Faar eller af Gjeder, til et Brændoffer, da skal han offere en Han uden Lyde.

11. Og han skal slagte den ved Alterets Side mod Norden, for Herrens Ansigt, og Præsterne, Arons Sønner, skulle stænke Blodet deraf paa Alteret omkring.

12. Og han skal hugge den i fine Stykker, tilligemed dens Hoved og dens Indvoldes Fedme, og Præsten skal lægge det ordentligen paa Veden, som er paa Ilden, som er paa Alteret.

13. Men Indvolden og Benene skal han toe i Vandet, og Præsten skal offere det altsammen, og skal gjøre Røgoffer (deraf) paa Alteret; det er et Brændoffer, et Ildoffer, en sød Lugt for Herren.

14. Men om hans Offer for Herren er et Brændoffer af Fugle, da skal han offere sit Offer af Turtelduer eller af Dueunger.

c. 5, 7 fg.

15. Og Præsten skal bære det til Alteret og omvride Hovedet derpaa, og gjøre et Røgoffer (deraf) paa Alteret, og Blodet deraf skal udkrystes paa Alterets Væg.

16. Og han skal borttage dens Kro og dens Fjedre, og kaste det ved Alteret mod Østen, paa Aftens Sted.

17. Og han skal flække den med sine Fingre, (men) ikke skille den ad, og Præ-

sten skal gjøre et Røgoffer af den paa Alteret, paa Beden, som er paa Ilden; det er et Brændoffer, et Ildoffer, en sød Lugt for Herren.

c. 2, 16; 3, 5. 16.

2. Capitel.

Gud underviser Mose om Madoffer af raat Meel, 1-3, af det, som er bagt i Dønen eller Panden, 4-6, af det, som er kogt i Kjedelen, 7-10; dertil skal ingen Suurdeig komme, men Salt, 11-13; om Førstegødes Madoffer, 14-16.

Og naar en Person vil offere Offer, et Madoffer for Herren, da skal hans Offer være Meel, og han skal øse Olie derpaa, og lægge Virak derpaa.

c. 6, 7; 5, 11.

2. Og han skal bære det til Arons Søner, Præsterne, og en skal tage sin Næve fuld deraf, af samme Meel og af Olien dertil, med al Virak dertil; og Præsten skal gjøre et Røgoffer af dets Ihukommelsesoffer paa Alteret; det er et Ildoffer, en sød Lugt for Herren.

c. 1, 9. 13. 17.

3. Men det, som overbliver af Madofferet, skal høre Aron og hans Søner til; (det er) særdeles helligt af Herrens Ildoffer.

v. 10. c. 6, 9.

4. Men vil han offere Madoffers Offer af det, som er bagt i Dønen, da skal det være usyrede Kager af Meel, blandede med Olie, og usyrede (tynde) Kager, smurte med Olie.

5. Men dersom dit Offer er Madoffer, (som er bagt) i Pande, da skal det være usyret Meel, blandet med Olie.

6. Sug det i Stykker, og du skal øse Olie derpaa; det er et Madoffer.

7. Men er dit Madoffers Offer (kogt) i Kjedelen, da skal det gøres af Meel med Olie.

8. Og du skal fremsføre det Madoffer, som skal gøres deraf, for Herren, og man skal føre det hen til Præsten, og han skal bære det frem til Alteret.

9. Og Præsten skal opløste af samme Madoffer dets Ihukommelsesoffer, og gjøre et Røgoffer (deraf) paa Alteret; (det er) et Ildoffer, en sød Lugt for Herren.

c. 1, 9; 3, 5. 16.

10. Men det, som overbliver af Madofferet, skal høre Aron og hans Søner til; (det skal være) særdeles helligt af Herrens Ildoffere.

11. Alt det Madoffer, som I ville offere til Herren, skal ikke tillaves med Suurdeig; thi af ingen Suurdeig og af ingen Hon-

ning skulle I optænde Ildoffer for Herren.

c. 6, 10.

12. Til den Førstegødes Offer skulle I offere dem for Herren, men de skulle ikke komme paa Alteret til sød Lugt.

13. Og alt dit Madoffers Offer skal du salte med Salt, og ikke lade din Guds Pagtes Salt fattes over dit Madoffer; du skal offere Salt over alle dine Offere.

Marc. 9, 49. Col. 4, 6.

14. Men dersom du vil offere den Førstegødes Madoffer for Herren, da skal du offere H, tørrede ved Ilden, (det er) stødt (grønt) Korn, til din Førstegødes Madoffer.

c. 23, 10 fg. 5 Mos. 26, 2 fg.

15. Og du skal øse Olie derpaa og lægge Virak derpaa; det er et Madoffer.

16. Og Præsten skal gjøre Madoffer af dets Ihukommelsesoffer, af dets (støbte) Korn og af Olien dertil, med al Virak dertil; det er Ildoffer for Herren.

3. Capitel.

Gud lærer Mose, hvorledes et Takoffer skal offeres af stort Dvæg, 1-5, af smaat Dvæg, særdeles Faar, 6-11, af Gjeber, 12-16. Fædt og Blod maae ikke ædes af Israels Børn, 17.

Men dersom hans Offer er et Takoffers Offer, dersom han offerer af stort Dvæg, enten Han eller Hun, da skal han offere det, som er uden Lyde, for Herrens Ansigt.

c. 7, 11; 1, 3.

2. Og han skal lægge sin Haand paa sit Offers Hoved, og slagte det for Forjættelses Paulums Dør; og Arons Søner, Præsterne, skulle stænke Blodet paa Alteret omkring.

c. 1, 5. 2 Mos. 29, 12.

3. Og han skal offere af samme Takoffer et Ildoffer for Herren, nemlig det Fede, der skjuler Indvolden, og alt det Fede, som er over Indvolden,

4. og de to Nyrer, og det Fede, som er paa dem, som er over Lænderne; og han skal aftage Hinden over Leveren tilligemed Nyrerne.

c. 4, 9; 7, 4; 8, 16.

5. Og Arons Søner skulle gjøre et Røgoffer deraf paa Alteret, tilligemed Brændofferet, som er paa Beden, som (ligger) paa Ilden; det er et Ildoffer, en sød Lugt for Herren.

c. 2, 9; 4, 31.

6. Men er hans Offer af smaat Dvæg, til et Takoffers Offer for Herren, da skal han offere en Han eller Hun uden Lyde.

7. Dersom han offerer et Faar til sit Offer, da skal han fremsføre det for Herrens Ansigt.

8. Og han skal lægge sin Haand paa sit Offers Hoved, og slagte det for Forsamlingens Paulun, og Arons Sønner skulle stænke dets Blod paa Alteret omkring.

9. Og han skal offere af Takofferets Offer et Ildoffer for Herren, det Fede deraf, den hele Stjert, indtil Ryggen skal han afdage den, og det Fede, som skjuler Indvolden, og alt det Fede, som er over Indvolden,

c. 4, 35.

10. og de to Nyrrer, og det Fede, som er paa dem, som er over Lænderne; og han skal afdage Hinden over Leveren tilligemed Nyrrerne.

11. Og Præsten skal gjøre et Røgoffer deraf paa Alteret; (det er) Ildoffers Brød for Herren.

b. 16.

12. Men dersom hans Offer er en Gjed, da skal han fremføre den for Herrens Ansigt.

13. Og han skal lægge sin Haand paa dens Hoved, og slagte den for Forsamlingens Paulun, og Arons Sønner skulle stænke dens Blod paa Alteret omkring.

14. Og han skal offere sit Offer deraf, (som er) et Ildoffer for Herren, nemlig det Fede, som skjuler Indvolden, og alt det Fede, som er over Indvolden,

15. og de to Nyrrer, og det Fede, som er paa dem, som er over Lænderne; og han skal afdage Hinden over Leveren tilligemed Nyrrerne.

16. Og Præsten skal gjøre et Røgoffer deraf paa Alteret, (det er) Ildoffers Brød til en sød Lugt; alt det Fede hører Herren til.

17. (Det skal være) en evig Skik hos eders Efterkommere, i alle eders Boliger: I skulle ikke æde noget Fedt eller noget Blod.

c. 7, 23, 26; 17, 10.

1 Mos. 9, 4. Ap. G. 15, 20, 29; 21, 25.

4. Capitel.

Gud viser Mose, hvorledes et Syndoffer skal offres, særdeles for en Præst, 1-12, for al Israels Menighed, 13-21, for en Tyrst, 22-26, for en Person af Folket, 27-35.

Og Herren talte til Mose og sagde:

2. Tal til Israels Børn og siig: Naar en Person syndet af Vanvittighed (imod noget) af alle Herrens Bud, hvilket ikke skulde stee, og gjør (imod noget) af eet af dem —

c. 5, 15.

3. dersom en Præst, som er salvet, syndet til Folkets Forargelse, da skal han fremføre for sin Synd, som han haver

syndet, en ung Studekalv, som er uden Ynde, for Herren til Syndoffer.

4. Og han skal føre den Stud til Forsamlingens Pauluns Dør for Herrens Ansigt, og lægge sin Haand paa Studens Hoved, og slagte Studen for Herrens Ansigt.

5. Og Præsten, som er salvet, skal tage af Studens Blod, og føre det til Forsamlingens Paulun.

c. 6, 23.

6. Og Præsten skal dyppe sin Finger i Blodet, og stænke af Blodet syv Gange for Herrens Ansigt, lige for Helligdommens Forhæng.

c. 8, 11; 14, 7. 16. 27. 51; 16, 14.

7. Og Præsten skal komme af Blodet paa Hornene af de (vellugtende) Urters Røgelsalter, (som staaer) for Herrens Ansigt i Forsamlingens Paulun; og alt Studens (øvrige) Blod skal han udøse ved Brændofferets Alters Fod, som (staaer) for Forsamlingens Pauluns Dør.

2 Mos. 29, 12; 40, 6.

8. Og alt det Fede af Syndofferets Stud skal han opløste, nemlig det Fede, som skjuler Indvolden, og alt det Fede, som er over Indvolden,

c. 2, 9.

9. og de to Nyrrer, og det Fede, som er paa dem, som er over Lænderne; og han skal afdage Hinden over Leveren tilligemed Nyrrerne,

c. 3, 10. 15; 7, 4; 8, 16.

10. ligesom det opløstes af Takofferets Offers Dyr; og Præsten skal gjøre et Røgoffer deraf paa Brændofferets Alter.

c. 3, 5.

11. Men Huden af Studen og alt dens Kjød, med dens Hoved og med dens Been, og dens Indvold og dens Møg,

c. 8, 17; 9, 11. 4 Mos. 19, 5.

12. ja den ganske Stud skal han udføre udenfor Leiren, til et reent Sted, der, hvor Asken udslaes, og han skal brænde den paa Beden i Ilden; den skal opbrændes der, hvor Asken udslaes.

c. 4, 21; 6, 23. Ebr. 13, 11.

13. Og dersom al Israels Menighed forseer sig, og Gjerningen er skjult for Forsamlingens Dine, og de have gjort Noget (imod noget) af Herrens Bud, som ikke skulde stee, og ere blevne skyldige,

c. 9, 15. 4 Mos. 15, 24.

14. og Synden bliver (siden) bitterlig, som de have syndet derimod, da skal Forsamlingen offere en ung Studekalv til Syndoffer, og de skulle fremføre den lige for Forsamlingens Paulun.

15. Og de Ældste af Menigheden skulde lægge deres Hænder paa Studens Hoved for Herrens Ansigt, og man skal slagte Studen for Herrens Ansigt.

16. Og Præsten, som er salvet, skal fremføre af Studens Blod til Forsamlingens Paulun.

17. Og Præsten skal dyppe sin Finger i Blodet og stænke syv Gange for Herrens Ansigt, lige for Forhængenget. c. 14, 7. 16.

18. Og han skal komme af Blodet paa Hornene af Alteret, som (staaer) for Herrens Ansigt i Forsamlingens Paulun; og alt det (øvrige) Blod skal han udøse ved Foden af Brændofferets Alter, som (staaer) for Forsamlingens Pauluns Dør.

2 Mos. 40, 6.

19. Og af dens Fedme skal han opløste af den, og gjøre et Røgoffer (deraf) paa Alteret.

20. Og han skal gjøre ved Studen, ligesom han gjorde ved Syndofferets Stud, saa skal han gjøre ved den; og Præsten skal gjøre Forligelse for dem, saa bliver det dem forladt.

v. 3. c. 5, 13. 16.

21. Og man skal udføre Studen udenfor Leiren og opbrænde den, ligesom man opbrændte den første Stud; det skal være Menighedens Syndoffer.

c. 6, 23.

22. (Men) naar en Tyrste synder og gjør Noget (imod noget) af Herrens sin Guds Bud, som ikke skulde skee, af Vanvittighed, og bliver skyldig,

23. om hans Synd bliver ham tilkjendegiven, med hvilken han syndede, da skal han fremføre sit Offer, en Gjedebuk, en Han uden Lyde.

24. Og han skal lægge sin Haand paa Buffens Hoved, og slagte den paa det Sted, hvor man pleier at slagte Brændoffer for Herrens Ansigt; det er et Syndoffer.

25. Saa skal Præsten tage af Syndofferets Blod paa sin Finger, og komme det paa Hornene af Brændofferets Alter, og udøse dets (øvrige) Blod ved Foden af Brændofferets Alter.

26. Men af al dens Fedme skal han gjøre et Røgoffer paa Alteret, som af Fedmen af Takofferets Offer; og saa skal Præsten gjøre Forligelse for ham, for hans Synd, saa bliver den ham forladt.

27. Men dersom en Person af det menige Folk synder af Vanvittighed, saa han gjør Noget (imod) Herrens Bud, som skulde ikke skee, og bliver skyldig, c. 5, 15. 4 Mos. 15, 27.

28. om hans Synd, som han syndede, bliver ham tilkjendegiven, da skal han fremføre sit Offer, en ung Gjed, en Hun uden Lyde, for sin Synd, som han syndede.

29. Og han skal lægge sin Haand paa Syndofferets Hoved, og slagte Syndofferet paa Brændofferets Sted.

30. Og Præsten skal tage af dets Blod paa sin Finger, og komme det paa Hornene af Brændofferets Alter, og udøse alt det (øvrige) Blod ved Alterets Fod.

31. Men af dets Fedme skal han aftage (deraf), ligesom Fedmen blev aftagen af Takofferets Offer, og Præsten skal gjøre (det) til et Røgoffer paa Alteret, til en behagelig Lugt for Herren; og Præsten skal gjøre Forligelse for ham, og det skal ham forlades.

32. Men dersom han fører et Lam frem til sit Offer, til Syndoffer, da skal han føre frem en Hun uden Lyde,

33. og lægge sin Haand paa Syndofferets Hoved, og slagte det til Syndoffer paa det Sted, hvor man slagter Brændofferet.

34. Og Præsten skal tage af Syndofferets Blod paa sin Finger og komme paa Hornene af Brændofferets Alter, og han skal udøse alt dets (øvrige) Blod ved Alterets Fod.

35. Men af dets Fedme skal han aftage deraf, ligesom det Fede blev aftaget af Takofferets Offerlam, og Præsten skal gjøre et Røgoffer (deraf) paa Alteret, tiligemed Herrens Aldoffere; og Præsten skal gjøre Forligelse for ham, for hans Synd, som han syndede, og det skal forlades ham.

5. Capitel.

Herren underviser Mose om Skyldofferet for allehaande Forseelser, af Lam, Ouer og Meel, 1-13; især naar Nogen forgriber sig paa Herrens hellige Ting, eller synder imod et andet Bud, af Vanvittighed, 14-19, eller naar Nogen paa en grovere Maade synder mod sin Næste, 20-26.

Og naar en Person synder, idet han hører nogen Forbannelses Røst, og han er Vidne (deril), eller han haver seet eller vidst det, dersom han ikke giver det tilkjende, da skal han bære sin Misgjerning.

2. Eller naar en Person rører ved nogen ureen Ting, hvad enten det er ved et Nadsel af et ureent (vildt) Dyr, eller ved et Nadsel af et ureent Bæst, eller ved et Nadsel af (nogen) ureen Brimmel, og det er skjult for ham, da er han ureen og er bleven skyldig. 2 Cor. 6, 17. 3 Mos. 11, 24. 36. 39.

3. Eller naar han rører ved et urent Menneske, i al hans Ureenhed, som han kan blive ureen af, og det er skjult for ham, og han faaer det at vide, da er han bleven skyldig.

4. Eller naar en Person sværger og taler ubetænksomt med (sine) Læber om at gjøre ilde eller at gjøre vel, efter alt det, som et Menneske kan tale ubetænksomt med Ed, og det er skjult for ham, og han faaer det (siden) at vide, da er han bleven skyldig imod eet af disse.

5. Og det skal skee, naar Noget bliver skyldig i eet af disse, og bekjender sig, at han haver syndet derimod,

6. da skal han fremføre sit Skyldoffer for Herren, for sin Synd, som han syndede, en Hun af Smaaqpæ, et Lam eller en ung Gjed, til Syndoffer; saa skal Præsten gjøre Forligelse for ham, for hans Synd.

7. Men formaaer hans Haand ikke et Lam, da skal han fremføre til sit Skyldoffer (for sin Synd), som han syndede, to Turtelduer eller to Dueunger for Herren, een til Syndoffer, og een til Brændoffer.

c. 12, 8.

8. Og han skal fremføre dem til Præsten, og han skal offre den først, som er til Syndoffer, og ombride Hovedet derpaa mod Halsen derpaa, og ikke skille den ad.

c. 1, 15. 17.

9. Og han skal stænke af Syndofferets Blod paa Alterets Bælg, og det, som er tilovers af Blodet, skal udkrystes ved Alterets Fod; det er et Syndoffer.

10. Men den anden skal han gjøre til et Brændoffer, som det er ret; og Præsten skal gjøre Forligelse for ham, for hans Synd, som han syndede, og den skal forlades ham.

c. 1, 14.

11. Men formaaer hans Haand ikke to Turtelduer eller to Dueunger, da skal han fremføre til sit Offer, for det han syndede, Tiendeparten af en Epha Meel til Syndoffer; han skal ingen Olie lægge derpaa, ei heller lægge Virak derpaa, thi det er et Syndoffer.

c. 2, 1.

12. Og han skal fremføre det til Præsten, men Præsten skal tage sin Næve fuld deraf, af dets Ihukommelsesoffer, og gjøre et Røgoffer (deraf) paa Alteret, tilligemed Herrens Aldoffere; det er et Syndoffer.

13. Og Præsten skal gjøre Forligelse for

ham, for hans Synd, som han syndede mod een af disse Ting, og det skal forlades ham; og det (Øvrige) skal høre Præsten til, som Madofferet.

14. Og Herren talde til Mose og sagde:

15. Naar en Person forgriber sig saare og synder af Vanvittighed (mod noget) af Herrens hellige Ting, da skal han fremføre sit Skyldoffer til Herren, en Væder uden Pyde, af Faarene, som efter din Burdering er en Sekel Sølv (værd), efter Helligdommens Sekel, til Skyldoffer.

c. 4, 2. 13.

16. Og han skal give igjen, hvad han haver syndet paa af det Hellige, og lægge Femtedelen deraf dertil, og give Præsten det; og Præsten skal gjøre Forligelse for ham med Skyldofferets Væder, saa skal det ham forlades.

17. Og naar en Person synder og gjør imod eet af alle Herrens Bud, som ikke skulde skee, og vidste det ikke, og er bleven skyldig, da skal han bære sin Misgjerning.

18. Og han skal fremføre en Væder uden Pyde, af Faarene, efter din Burdering, til et Skyldoffer, til Præsten; og Præsten skal gjøre Forligelse for ham, for hans Vanvittighed, som han var vanvittig udi, og han vidste det ikke, saa skal det forlades ham.

19. Det er et Skyldoffer, han var aldeles skyldig for Herren.

20. Og Herren talde til Mose og sagde:

21. Naar en Person synder og forgriber sig saare imod Herren, at han lyver for sin Næste angaaende det, der er ham overantvordet, eller det, der er nedlagt under hans Haand, eller det, han haver røvet eller taget med Vold fra sin Næste, 4 Mos. 5, 6.

22. eller han haver fundet Noget, som tabt var, og lyver om det og sværger paa Løgn, i hvilken som helst Ting nu et Menneske gjør, og synder deri,

23. da skal det skee, naar han (saa) synder og bliver skyldig, da skal han give det Rov igjen, som han haver røvet, eller det med Vold Taget, som han haver taget, eller det Antvordede, som han var overantvordet, eller det Tabte, som han haver fundet, Esch. 33, 15.

24. eller Alt, hvorover han haver svoret paa Løgn, han skal betale det i sin Hovedsum og lægge den femte Part deraf dertil; den, som det tilhørte, skal han give det paa sin Skyldoffers Dag.

v. 16.

25. Men sit Skyldoffer skal han fremføre til Herren: en Væder uden Lyde, af Faarene, efter din Burdering, til et Skyldoffer, til Præsten.

26. Og Præsten skal gjøre Forligelse for ham for Herrens Ansigt, saa bliver det ham forladt, enhver Ting, som han haver gjort, hvorved han er bleven skyldig.

6. Capitel.

Herren forklarer nyere adskillige Ting om Brændoffere, 1-6; om Madoffere, 7-16; om Syndoffere, 17-23.

Dg Herren talede til Mose og sagde:

2. Byd Aron og hans Sønner, og siig: Denne er Brændofferets Lov: Det er det, som opstiger paa Ildstedet paa Alteret den ganske Nat indtil om Morgen; thi Alterets Ild skal (altid) være optændt derpaa.

c. 1, 3; 6, 5. 6.

3. Og Præsten skal isøre sig sit linnede Klædebon og drage linnede Underklæder paa sit Legeme, og han skal opløste Afsten, naar Ilden haver fortæret Brændofferet paa Alteret, og lægge den ved Alteret.

4. Og han skal afføre sig sine Klæder og isøre sig andre Klæder, og han skal bære Afsten ud, udenfor Leiren til et reent Sted.

c. 4, 12.

5. Og Ilden paa Alteret skal være optændt derpaa, den skal ikke udslukkes, og Præsten skal tænde Træ derpaa hver Morgen, og han skal ordentligen lægge Brændofferet derpaa, og gjøre et Røgoffer derpaa af Takofferets Fedme.

6. Ilden skal stedse være optændt paa Alteret, den skal ikke udslukkes.

7. Og denne er Madofferets Lov: Arons Sønner skulle føre det nær til for Herrens Ansigt, lige for Alteret.

c. 2, 1 fj.

8. Og en skal opløste af det med sin Næve af Madofferets Meel og af Olien dertil, og af Virak, som er paa Madofferet, og gjøre et Røgoffer paa Alteret, til en sød Lugt af dets Ihukommelsesoffer for Herren.

9. Men Aron og hans Sønner skulle fortære det, som overbliver deraf; det skal ædes med usyrede Brød paa et helligt Sted, i Forsamlingens Pauluns Forgaard skulle de æde det.

c. 2, 3. 10.

10. Det skal ikke bages med Suurdeig, jeg haver givet dem det til deres Deel af mine Madoffere; det er en særdeles hellig Ting, som Syndofferet og som Skyldofferet.

c. 2, 11.

11. Alt Mandkøn iblandt Arons Børn

skal æde det, (det skal være) en evig Skik hos eders Efterkommere, af Herrens Madoffere; hver, som rører ved de Ting, skal være hellig.

2 Mos. 27, 21; 30, 21.

12. Og Herren talede til Mose og sagde:

13. Dette skal være det Offer, som Aron og hans Sønner skulle offere Herren paa den Dag, han skal salves: Tiendeparten af en Ephæ, af Madofferets Meel, stedse; Halvdelen deraf om Morgen og Halvdelen deraf om Aftenen.

14. Det skal laves i en Pande med Olie, du skal føre det frem lagt paa en Rist; du skal offere Stykker af Madofferet, naar de ere bagte, Herren til en sød Lugt.

15. Og Præsten, som blandt hans Sønner bliver salvet i hans Sted, skal lave det; (det er) en evig Skik for Herren, det skal altsammen gjøres til et Røgoffer.

16. Thi alt en Præsts Madoffer skal være heelt, det skal ikke ædes.

5 Mos. 33, 10.

17. Og Herren talede til Mose og sagde:

18. Tal til Aron og til hans Sønner, og siig: Denne er Syndofferets Lov: Paa det Sted, hvor Brændofferet skal slagtes, skal Syndofferet slagtes for Herrens Ansigt; det er en særdeles hellig Ting.

19. Præsten, som gjør et Syndoffer af det, skal æde det; det skal ædes paa et helligt Sted, i Forsamlingens Pauluns Forgaard.

Lev. 4, 8.

20. Hver den, som rører ved Kjødet deraf, skal være hellig; og naar der stænkes af dets Blod paa et Klædebon, skal du toe det, som overstænkes deraf, paa et helligt Sted.

21. Og det Leerkar, som det er kogt udi, skal sønderbrydes; men er det kogt i et Kobberkar, da skal det stures og fyllles med Vand.

22. Alt Mandkøn iblandt Præsterne skal æde det; det er en særdeles hellig Ting.

23. Men alt det Syndoffer, af hvis Blod der bliver baaret til Forsamlingens Paulun, til at gjøre Forligelse i Helligdommen, det skal ikke ædes; det skal opbrændes med Ild.

7. Capitel.

Herren forklarer Loven angaaende Skyldofferet, ligeledes hvad Præsters Deel skal være af adskillige Offeringer, 1-10. Han forklarer Loven om adskillige Slags Takoffere, 11-21; forbyder at æde Fedt og Blod, 22-27; taler atter om Takoffere og Præsters Deel deraf, 28-36. Slutning paa disse Love, 37. 38.

Dg denne er Skyldofferets Lov: Det er en særdeles hellig Ting.

2. Paa det Sted, hvor de skulde slagte Brænderet, skulde de slagte Skydderet, og man skal stænke Blodet deraf paa Alteret omkring.

3. Og al dets Fedme skal man offere deraf, nemlig Stjerten og det Fede, som skjuler Indvolden,

4. og de to Nyrer, og det Fede, som er paa dem, som er over Lænderne; og han skal aftage Hinden over Leveren tilligemed Nyrerne.

5. Og Præsten skal gjøre et Røgoffer af dem paa Alteret, (det er) et Ildoffer for Herren; det er et Skyddoffer.

6. Alt Mandfjøn iblandt Præsterne skal æde det; det skal ædes paa et helligt Sted, det er en særdeles hellig Ting.

7. Ligefom Skydderet er, saa (skal og) Skydderet (være), der er een Lov for dem; det skal høre Præsten til, den, som gjør Forsigelse derved.

8. Og Præsten, den, som offerer Nogens Brænderet, ham skal Huden af samme Brænderet, som han haver offret, høre til.

9. Og alt Madoffer, som er bagt i Oven, og Alt, som er lavet i Kjedelen eller i Panden, det skal høre den Præst til, som offerer det.

10. Og alt Madoffer, som er blandet med Olie, eller tørt, skal høre alle Arons Børn til, den Ene (saavel) som den Anden.

11. Og denne er Takofferets Offers Lov, som man skal offere for Herren: c. 3, 1.

12. Vil man offere det til Lov, da skal man offere til Lovoffer usyrede Kager, blandede med Olie, og usyrede (tynde) Kager, smurte med Olie; og de Kager, som ere blandede med Olie, (skulle være af) Meel, lagt paa Risten.

13. Tilligemed Kagerne skal man offere syret Brød til sit Offer, tilligemed sit Takoffers Offer, (som er) til Lov.

14. Og man skal offere deraf eet (Brød) af alt Offeret til en Oploftelse for Herren; det (Øvrige) skal høre den Præst til, som stænker Takofferets Blod.

15. Og Kjødet af hans Takoffers Offer, (som er) til Lov, skal ædes paa hans Offers Dag; man skal ikke lade blive deraf til (den anden) Morgen. c. 19, 5. 6.

16. Og dersom det Slagtoffer, som han offerer, er et Løfte eller et frivilligt Offer, da skal det ædes paa den samme Dag, han offerer sit Offer; og om anden Dagen, da skal det ædes, som levnes deraf.

17. Men hvad der levnes af Offerets Kød, skal paa den tredie Dag opbrændes med Ild.

18. Og dersom der ædes af hans Takoffers Offers Kød paa den tredie Dag, da bliver det ikke behageligt; den, som offerede det, ham skal det ikke regnes (til gode), det skal være en Bæmmelse; og den Person, som æder deraf, skal bære sin Misgjerning.

19. Og det Kød, som rører ved noget Urent, skal ikke ædes, det skal opbrændes med Ild; men (hvad) Kjødet (ellers er anlangende), da maa hver den, som er reen, æde Kjødet.

20. Og hvilken Person, som æder Kjødet af Takofferets Offer, som hører Herren til, og hans Ureenhed er paa ham, den samme Person skal udryddes fra sit Folk.

21. Og naar en Person rører ved noget Urent, ved et urent Menneſte, eller ved et urent Dyr, eller ved al ureen Vederstyggelighed, og æder af Takofferets Offers Kød, som hører Herren til, da skal den samme Person udryddes fra sit Folk. c. 11, 4 fg.

22. Og Herren talde til Mose og sagde:

23. Tal til Israels Børn og siig: I skulle ingen Fedme æde af Dyr eller Lam eller Gjed. c. 3, 17.

24. Men det Fede af Madsel, og det Fede af det, som er sønderrevet, det maae I gjøre eder til allehaande Nytte, men I skulle ikke æde det. c. 22, 8.

25. Thi om Nogen æder det Fede af Dyr, af hvilke man skal offere et Ildoffer for Herren, da skal den Person, som æder (deraf), udryddes fra sit Folk.

26. Og I skulle intet Blod æde i alle eders Boliger, hverken af Fugle eller af Dyr.

27. Hver Person, som æder noget Blod, den samme Person skal udryddes fra sit Folk.

28. Og Herren talde til Mose og sagde:

29. Tal til Israels Børn og siig: Hvo, som vil offere sit Takoffers Offer for Herren, han skal fremsføre sit Offer for Herren af sit Takoffers Offer.

30. Hans Hænder skulle fremsføre Herrens Ildoffer; han skal fremsføre det Fede over Bryttet, med Bryttet, at bevæge det med en Bevægelse for Herrens Ansigt.

31. Og Præsten skal gjøre et Røgoffer af det Fede paa Alteret, og Bryttet skal høre Aron og hans Sønner til.

32. Og I skulle give Præsten den høire Bov til en Opløstelse, af eders Takoffers Offere.

33. Hvilken af Arons Sønner, som ofrer Blodet af Takofferet og det Fede, han skal have den høire Bov til Deel.

34. Thi jeg haver taget Bevægelses-Brystet og Opløstelses-Boven fra Israels Børn, af deres Takoffers Offere, og haver givet Præsten, Aron, og hans Sønner dem, til en evig Skik, af Israels Børn.

35. Denne er Arons Salvelses og hans Sønners Salvelses (Deel) af Herrens Ildoffere, fra den Dag, man førte dem nær til, at gjøre Præsteembede for Herren.

36. hvilken Herren bød at skulle gives dem paa den Dag, han salvede dem, af Israels Børn, til en evig Skik hos deres Efterkommere.

37. Denne er Loven om Brændofferet, om Madofferet, og om Syndofferet, og om Skyldofferet, og om (Hænders) Fyldelse, og om Takofferets Offer,

38. som Herren beføl Mose paa Sinai Bjerg, paa den Dag, han beføl Israels Børn at ofre Herren deres Offere i Sinai Ørk.

8. Capitel.

Mose forsamler paa Guds Befaling Israels Menighed og indvier i deres Kærvarrelse Aron og hans Sønner til Præsteembede, idet han først toer dem, isører dem Præsteklæderne og salver Tabernaklet med Alt, hvad der hører til, iligemaade Aron, 1-13. En Stud slagtes til Syndoffer, og en Væder til Brændoffer, 14-21. Den Væder slagtes, med hvis Stykker deres Hænder bleve fyldte, og af hvis Blod der blev smurt paa dem, hvoraf de og fik deres Deel; Roget af Blodet og Salveolien stænkes paa deres Klæder, 22-30. De skulle æde Kjødet paa et helligt Sted og vies i syv Dage, 31-36.

Og Herren talde til Mose og sagde:

2. Tag Aron og hans Sønner med ham, og Klæderne, og Salveolien, og Syndofferets Stud, og de to Vædere, og en Kurv med usyrede (Brød);

3. og lad samle al Menigheden til Forsamlingens Pauluns Dør.

4. Og Mose gjorde, saasom Herren beføl ham, og Menigheden forsamledes til Forsamlingens Pauluns Dør.

5. Og Mose sagde til Menigheden: Dette er det, som Herren haver befalet at gjøre.

6. Og Mose førte Aron og hans Sønner nær til, og toede dem med Vandet.

7. Og han isørte ham Kjortelen og ombandt ham med Bæltet, og isørte ham Overtkjortelen og gav ham Livskjortelen paa, og han ombandt ham med Livskjortelens kunstige (Bælte) og omspændte ham dermed.

2 Mos. 28, 41; 29, 5. 8. 29.

8. Og han satte Brystspannet paa ham, og han satte i Brystspannet de Urin og de Thummim.

2 Mos. 28, 30. 4 Mos. 27, 21.

9. Og han satte den (store) Præstehue paa hans Hoved, og satte Guldpladen paa Huen, for paa hans Pande, (nemlig) den hellige Krone, saasom Herren havde befalet Mose.

2 Mos. 28, 36. 37; 29, 6.

10. Og Mose tog Salveolien og salvede Tabernaklet og alle de Ting, som der vare udi, og helligede dem.

2 Mos. 30, 25. 26.

11. Og han stænkede deraf paa Alteret syv Gange, og salvede Alteret og alt Redskabet dertil, og Kjødelen med sin Fod, for at hellige dem.

c. 4, 6. 17; 14, 7.

12. Og han øste af Salveolien paa Arons Hoved og salvede ham, for at hellige ham.

2 Mos. 29, 7. Ps. 133, 2.

13. Og Mose førte Arons Sønner nær til, og isørte dem Kjortler, og ombandt dem med Bælte, og bandt høie Huer paa dem, saasom Herren havde befalet Mose.

14. Og han førte en Stud frem til Syndoffer, og Aron og hans Sønner lagde deres Hænder paa Syndofferets Studs Hoved.

2 Mos. 29, 10.

15. Og man slagtede den, og Mose tog Blodet og kom det paa Alterets Horn omkring med sin Finger, og gjorde Syndoffer for Alteret; og han udøste det (øvrige) Blod ved Alterets Fod og helligede det, til at gjøre Forligelse paa det.

16. Og han tog alt det Fede, som var over Indvolden, og Hinden over Leveren, og de to Nyrer og deres Fedme; og Mose lod gjøre det til Røgoffer paa Alteret.

c. 3, 4; 7, 4.

17. Men Studen og dens Hud og dens Kjød og dens Møg opbrændte han med Ilden, udenfor Leiren, saasom Herren havde befalet Mose.

c. 4, 11; 9, 11; 16, 27.

18. Og han lod Brændofferets Væder føre nær til, og Aron og hans Sønner lagde Hænderne paa Væderens Hoved.

19. Og man slagtede den, og Mose stænkede Blodet paa Alteret omkring.

20. Og han huggede Væderen i sine Stykker, og Mose lod gjøre et Røgoffer

af Hovedet og Stykkerne og Indvoldens Fedme.

c. 1, 8. 12.

21. Og han toede Indvolden og Benene med Vandet, og Mose lod gjøre et Røgoffer af den ganske Væder paa Alteret, det var et Brændoffer til en sød Lugt; det var et Ildoffer for Herren, saasom Herren havde befalet Mose.

2 Mos. 29, 18.

22. Og han lod den anden Væder føre nær til, (som var) Fyldelsens Væder, og Aron og hans Sønner lagde deres Hænder paa Væderens Hoved.

2 Mos. 29, 19. 3 Mos. 8, 27.

23. Og man slagtede den, og Mose tog af dens Blod og smurte paa Arons den høire Ørelæp og paa hans høire Tømmelfinger og paa hans høire Tømmeltaa.

c. 14, 14. 17. 25. 28.

24. Og han lod Arons Sønner komme nær til, og Mose kom af Blodet paa deres høire Ørelæp og deres høire Tømmelfinger og deres høire Tømmeltaa; og Mose stænkede Blodet paa Alteret omkring.

25. Og han tog det Fede og Stjerten, og alt det Fede, som var over Indvolden, og Hinden over Leveren, og de to Nyrer, og deres Fedme, og den høire Bøv.

26. Og af de usyrede (Brøds) Kurv, som var for Herrens Ansigt, tog han een usyret Kage og een Kage af Brød, (blandet med) Olie, og een tynd Kage; og han lagde det paa det Fede og paa den høire Bøv.

27. Og det altsammen gav han i Arons Hænder og i hans Sønners Hænder, og han bevægede disse Ting med en Bevægelse for Herrens Ansigt.

28. Og Mose tog dem af deres Hænder og gjorde et Røgoffer (af dem) paa Alteret, tilligemed Brændofferet; de ere (deres Hænders) Fyldelse til en sød Lugt, det er et Ildoffer for Herren.

c. 7, 37; 5, 12; 6, 8.

29. Og Mose tog Brystet og lod det bevæge med en Bevægelse for Herrens Ansigt; af Fyldelsens Væder fik Mose det til sin Deel, saasom Herren havde befalet Mose.

2 Mos. 29, 26.

30. Og Mose tog af Salvolien og af Blodet, som var paa Alteret, og stænkede paa Aron, paa hans Klæder, og paa hans Sønner, og paa hans Sønners Klæder med ham; og han helligede Aron, hans Klæder, og hans Sønner, og hans Sønners Klæder med ham.

31. Og Mose sagde til Aron og hans Sønner: Røgr Kjødet for Forsamlingens Pauluns Dør, og I skulle æde det der, og Brødet, som er i Fyldelsens Kurv, saasom jeg haver befalet, sigende: Aron og hans Sønner skulle æde det.

2 Mos. 29, 32. 3 Mos. 6, 9.

32. Men hvad der leynes af Kjødet og af Brødet, skulle I opbrænde med Ild.

33. Og fra Forsamlingens Pauluns Dør skulle I ikke udgaae i syv Dage, indtil den Dag, at eders (Hænders) Fyldelses Dage ere fuldendte; thi man skal fylde eders Haand i syv Dage.

34. Som man haver gjort paa denne Dag, (saaledes) besool Herren at gjøre, til at gjøre Forligelse for eder.

35. Og for Forsamlingens Pauluns Dør skulle I blive Dag og Nat i syv Dage, og tage vare paa Herrens Tjeneste, at I skulle ikke døe; thi saaledes er det mig befalet.

2 Mos. 29, 37.

36. Og Aron og hans Sønner gjorde det, nemlig alle de Ord, som Herren havde befalet formedelt Mose.

2 Mos. 12, 28; 39, 42; 40, 6.

9. Capitel.

Aron skal tage sig en Kalb og en Væder til Offer for sig, og en Bult, Kalb, Lam, Dyr og Væder, og Madoffer, at offere for Folket, 1-6. Aron offerer Syndoffer og Brændoffer for sig, 7-17; siden for Folket, hvilket han velsigner; Ild udkommer fra Herren og fortærer Offeret, 18-24.

Og det skede paa den ottende Dag, da kaldte Mose ad Aron og hans Sønner, og ad de Ældste af Israhel.

2. Og han sagde til Aron: Tag dig en ung Studekalb til Syndoffer, og en Væder til Brændoffer, (begge) uden Lyde, og lad dem føres nær til for Herrens Ansigt.

2 Mos. 29, 1.

3. Og tal til Israels Børn og siig: Tagger en Gjedebuk til Syndoffer, og en Kalb og et Lam, (begge) aargamle, uden Lyde, til Brændoffer,

4. og en Dyr og en Væder til Takoffer, til at offere for Herrens Ansigt, og et Madoffer, blandet med Olie; thi Herren skal idag vissefælses sees af eder.

v. 6.

5. Og de toge det, som Mose havde befalet, foran Forsamlingens Paulun; og al Menigheden kom nær til, og de stode for Herrens Ansigt.

6. Da sagde Mose: Dette Ord, som

Herren haver befalet, skulle I gjøre; saa skal Herrens Herlighed sees af eder.

7. Og Mose sagde til Aron: Gaf nær til Alteret, og gjør dit Syndoffer og dit Brændoffer, og gjør en Forligelse for dig og for Folket; og gjør (siden) Folkets Offer, og gjør en Forligelse for dem, saasom Herren haver befalet.

8. Og Aron gik nær til Alteret og slagtede Syndofferets Kalb, som var for ham.

9. Og Arons Sønner førte Blodet hen til ham, og han dyppede sin Finger i Blodet og strøg paa Alterets Horn, og udøste det (øvrige) Blod ved Alterets Fod.

10. Men af det Fede og Nyrerne og Hinden af Leveren af Syndofferet gjorde han et Røgoffer paa Alteret, saasom Herren beføel Mose.

c. 4, 8. 9. 2 Mos. 29, 13. 22.

11. Og Kjødet og Hudens brændte han med Ild, udenfor Leiren.

c. 4, 11. 12.

12. Og han slagtede Brændofferet, og Arons Sønner overgave Blodet til ham, og han stænkede det paa Alteret omkring.

13. Og de overgave ham Brændofferet i sine Stykker, og Hovedet, og han gjorde det til et Røgoffer paa Alteret.

14. Og han toede Indvolden og Benene, og gjorde det til et Røgoffer ovenpaa Brændofferet, paa Alteret.

c. 8, 21.

15. Og han lod Folkets Offer føre nær til, og tog Buxen, som var Syndofferet for Folket, og slagtede den, og gjorde et Syndoffer deraf, som af den første.

16. Og han førte Brændofferet nær til, og gjorde derved, som ret var.

17. Og han førte Madofferet nær til, og tog sin Haand fuld deraf, og gjorde det til et Røgoffer paa Alteret, foruden Morgenens Brændoffer.

c. 2, 1 fg.

18. Og han slagtede Øren og Væderen, til Takoffers Offer for Folket; og Arons Sønner overgave Blodet til ham, og han stænkede det paa Alteret omkring.

19. Men (alt) det Fede af Øren og af Væderen, (nemlig) Stjerten og (det Fede), det, som skjuler (Indvolden), og Nyrerne, og Hinden og Leveren (tog de).

c. 3, 3. 10; 8, 16.

20. Og de lagde det Fede paa Brystet, og han gjorde et Røgoffer af det Fede paa Alteret.

21. Men Brystet og den høire Bøv bevægede Aron med en Bevægelse for Herrens Ansigt, ligesom Mose havde befalet.

22. Og Aron opløstede sine Hænder til

Folket og velsignede dem; og han steg ned, der han havde gjort Syndofferet og Brændofferet og Takofferet.

4 Mos. 6, 22. 24 fg.

23. Og Mose og Aron gik til Forsamlingsens Paulum, og de gik ud og velsignede Folket, og Herrens Herlighed saaes af alt Folket.

2 Mos. 16, 10. 3 Mos. 9, 6. 4 Mos. 12, 5; 16, 19.

24. Og Ild udkom fra Herrens Ansigt og fortærede paa Alteret Brændofferet og det Fede; og alt Folket saae det, og de frydede sig, og de faldt ned paa deres Ansigter.

2 Kron. 7, 1. 1 Kong. 18, 38. 39.

10. Capitel.

Nadab og Abihu fører fremmed Ild ind i Helligdommen, bræbes af Herren, bæres ud, 1-5. Aron maa ei rive sine Klæder, 6. 7. Han skal vogte sig for Viin og stærk Drik, 8-11. Mose siger ham, hvad han skal æde af Offeret, straffer ham, fordi han ei havde ædet af Syndofferet; Aron undskylder sig, 12-20.

Og Arons Sønner, Nadab og Abihu, toge hver sit Ildkar og lagde Ild derudi, og lagde Røgelse derpaa; og de førte fremmed Ild nær til for Herrens Ansigt, hvilket han havde ikke befalet dem.

2 Mos. 27, 3. 3 Mos. 16, 12. 13.

2. Da foer en Ild ud fra Herrens Ansigt og fortærede dem; og de døde for Herrens Ansigt.

c. 16, 1. 4 Mos. 3, 4.

3. Da sagde Mose til Aron: Dette er det, som Herren haver talet og sagt: Jeg vil helliggjøres i dem, som komme nær til mig, og jeg skal herliggjøres for alt Folkets Afsyn; og Aron taug.

4. Men Mose kaldte ad Mikael og ad Elzaphan, Ufsjels, Arons Farbroders, Sønner, og sagde til dem: Gaaer nær til, bærrer eders Brødre fra Helligdommen, hen udenfor Leiren.

2 Mos. 6, 22.

5. Og de gik nær til og bære dem i deres Kjørtler hen udenfor Leiren, saasom Mose havde sagt.

Ap. G. 5, 6. 10.

6. Da sagde Mose til Aron, og til Elzaphan og til Ithamar, hans Sønner: I skulle ikke blotte eders Hoveder og ei sønderrive eders Klæder, at I ikke skulle dø, og (Herren) skulde blive vred paa al Menigheden; men lader eders Brødre af alt Israels Huus græde over denne Brand, som Herren haver optændt.

c. 21, 2.

7. Men I skulle ikke gaae ud af Forsamlingsens Pauluns Dør, at I ikke skulle dø, thi Herrens Salveolie er paa eder; og de gjorde efter Mose Ord.

8. Men Herren talde til Aron og sagde:

^{4 Mos. 18, 1.}

9. Du og dine Sønner med dig skulle ikke drikke Vin eller stærk Drik, naar I komme til Forsamlingen Paulun, paa det I ikke skulle døe; (det skal være) en evig Stik hos eders Efterkommere;

^{Ezech. 44, 21. 1 Tim. 3, 3. Tit. 1, 7.}

10. at (I kunne) gjøre Skilsmisse imellem det Hellige og det Vanhellige, og imellem det Urene og det Rene,

^{Ezech. 44, 23.}

11. og at (I kunne) lære Israels Børn alle de Stikke, som Herren haver sagt til dem formedelt Mose.

12. Og Mose sagde til Aron, og til Eleasar og til Ithamar, hans Sønner, de, som vare overblevne: Tager det Nadoffer, det, som er levet af Herrens Ildoffere, og æder det med ushyret (Brød) ved Alteret, thi det er en særdeles hellig Ting.

13. Men I skulle æde det paa et helligt Sted, thi det er din beskiftede Deel og dine Sønners beskiftede Deel af Herrens Ildoffere; thi saaledes er mig befalet.

^{c. 2, 3. 10; 6, 9.}

14. Men Bevægelsens Bryst og Oploftelsens Bov skulle I æde paa et reent Sted, du og dine Sønner og dine Døtre med dig; thi til din beskiftede Deel og dine Børns beskiftede Deel ere de givne af Israels Børns Takoffers Offere. c. 9, 21. 4 Mos. 18, 11.

15. Oploftelsens Bov og Bevægelsens Bryst, tilligemed de fede Tings Ildoffere skulle de fremsføre, til at lade dem bevæge med en Bevægelse for Herrens Ansigt; og det skal være dig og dine Børn med dig en evig beskiftet Deel, saasom Herren haver befalet.

16. Og Mose ledte sluttig efter Syndofferets Buk, og see, den var opbrændt; og han blev vred paa Eleasar og paa Ithamar, Arons Sønner, de, som vare overblevne, og sagde:

17. Hvi have I ikke ædet Syndofferet paa det hellige Sted? thi det er en særdeles hellig Ting; og han haver givet eder det, at I skulle bære Menighedens Misgjerning, at I skulle gjøre Forligelse for dem, for Herrens Ansigt.

^{c. 6, 19, 23.}

18. See, dets Blod er ikke bragt indenfor i Helligdommen; I skulde jo have ædet det paa et helligt (Sted), saasom jeg haver befalet.

19. Men Aron sagde til Mose: See, idag have de offret deres Syndoffer og

deres Brændoffer for Herrens Ansigt, og mig er Sligt vederfaret; skulde jeg da æde Syndofferet idag, skulde det være godt for Herrens Dine?

20. Der Mose det hørte, da syntes det ham at være godt.

^{3of. 22, 30. 33.}

11. Capitel.

Herren giver Love om rene og urene Dyr, 1-8, Fiske, 9-12, Fugle, 13-23; lærer, hvorledes de kunde blive urene formedelt disse og andre urene Dyr, 24-31; taler om andre Ting, som kunde blive urene ved dem, 32-38; hvorledes man kunde blive uren ved at røre ved rene Dyrs Aabsel, saa og om, at man ikke maatte æde krybende Dyr; formaner til Reenhed og Hellighed, 39-45; slutter sin Tale om disse Love, 46. 47.

Og Herren talde til Mose og Aron, og sagde til dem:

^{2 Mos. 7, 8; 9, 8.}

2. Taler til Israels Børn og siger: Disse ere de Dyr, som I maae æde iblandt alle Dyr, som ere paa Jorden:

^{5 Mos. 14, 4. Ap. G. 10, 11. 28.}

3. Alt det, som har Klov, og som adskiller Klovernes Klost, som tygger Drøv iblandt Dyrene, det maae I æde.

4. Dog dette maae I ikke æde af dem, som tygge Drøv, og af dem, som have Klov: Namelen, thi den tygger Drøv, men den har ikke Klov; den er eder uren;

^{5 Mos. 14, 7.}

5. og Kaninen, thi den tygger Drøv, men har ikke Klov; den er eder uren;

6. og Haren, thi den tygger Drøv, men den har ikke Klov; den er eder uren;

7. og Svinet, thi det har Klov og adskiller Klovens Klost, men tygger ikke Drøv; det er eder urent.

8. I skulle ikke æde af deres Kjød og ei røre ved deres Aabsel; de ere eder urene.

9. Dette maae I æde af alt det, som er i Vandet: Alt det, som haver Finne og Skæl i Vandet, i Havet og i Bækkene, dem maae I æde.

^{5 Mos. 14, 9.}

10. Men alt det, som haver ikke Finne og Skæl i Havet og i Bækkene, af alt det, som vrimler i Vandet, og af hver Levendes Sjæl, som er i Vandet, de skulle være eder en Vederstyggelighed.

11. Sa de skulle være eder en Vederstyggelighed; I skulle ikke æde af deres Kjød, og I skulle have en Vederstyggelighed til deres Aabsel.

12. Alt det, som ikke haver Finne og Skæl i Vandet, det skal være eder en Vederstyggelighed.

13. Og disse skulle I have en Vederstyggelighed til iblandt Fuglene, de skulle ikke ædes, de skulle være en Vederstyggelighed: Ornen og Høgen og Strandørnen;

5 Mosf. 14, 12.

14. og Glenten og Skaden med sit Slags;
15. alle Ravnene med deres Slags;
16. og Strudsungen og Natuglen og Maagen og Spurvehøgen med sit Slags;
17. og Falken og Dykkeren og Hornuglen;
18. og Viben og Rørdrummen og Pelikanen;

19. og Storfen, Heiren med sit Slags, og Urhanen og Aftenbalken.

20. Al flyvende Brimmel, som gaar paa fire (Fødder), den skal være eder en Vederstyggelighed.

21. Og skulle I æde dette af al flyvende Brimmel, som gaar paa fire (Fødder), nemlig de, som have (lange) Been over sine Fødder, at hoppe paa Jorden med dem.

22. Af dem maae I æde disse: Græshoppen med sit Slags, og Solam med sit Slags, og Hargal med sit Slags, og Hagab med sit Slags.

23. Men al (anden) flyvende Brimmel, som haver fire Fødder, den skal være eder en Vederstyggelighed.

24. Og ved dem kunne I gjøre eder urene; hver, som rører ved deres Aadsel, skal være uren indtil Aftenen.

c. 5, 2. Sag. 2, 13. 3 Mosf. 14, 46; 15, 5 fg.

25. Og hver, som bærer (noget) af deres Aadsel, skal toe sine Klæder og være uren indtil Aftenen.

26. Hvert Dyr, som kløver Kløven, og som dog ikke adskiller Kløften, og ei tygger Drøv, de skulle være eder urene; hver, som rører ved dem, bliver uren.

27. Og alt det, som gaar paa sine Fødder, iblandt alle de Dyr, som gaar paa fire (Fødder), skal være eder urent; hver, som rører ved deres Aadsel, skal være uren indtil Aftenen.

28. Og hvo, som bærer deres Aadsel, skal toe sine Klæder og være uren indtil Aftenen; de ere eder urene.

29. Og det skal være eder urent iblandt den Brimmel, som vrimler paa Jorden: Bæfelen og Musen og Skildpadden med sit Slags;

30. og Pindsvinet og Crocobillen og Molkormen og Sneglen og Muldvarpen.

31. Disse ere eder de urene iblandt al

Brimmel; hver, som rører ved dem, naar de ere døde, skal være uren indtil Aftenen.

32. Og alt det, som (noget) af dem falder paa, naar de ere døde, det bliver urent, hvad enten det er Trækar eller Klæder eller Skind eller Sæf, alt saadant Redskab, som nogen Gjerning gjøres med; det skal lægges i Vand og være urent indtil Aftenen, og er (siden) reent.

33. Og om noget af dem falder i noget Leerkar, da bliver det alt urent, som er i det, og I skulle sønderbryde det.

34. Kommer (saadant) Vand paa nogen Spiise, som man æder, da bliver den uren, og al den Drik, som man drikker af noget (saadant) Kar, bliver uren.

v. 32, 33.

35. Og alt det, som (noget) af deres Aadsel falder paa, bliver urent; (være sig enten) Dnn eller Leergryder med Hantler, da skulle de brydes i stykker, de ere urene; de skulle være eder urene.

36. Dog skal Kilde og Grøft, Vands Forsamling, være reen; men hvo, som rører ved deres Aadsel, bliver uren.

37. Og naar (noget) af deres Aadsel falder paa nogen saadt Sæd, som pleier at faaes, (bliver) den (dog) reen.

38. Men naar der gøres Vand paa Sæd, og der falder siden noget af deres Aadsel derpaa, da er den eder uren.

39. Og naar (noget) af de Dyr dør, som er givet eder til Spiise, hvo, som da rører ved Aadslet deraf, skal være uren indtil Aftenen.

40. Og hvo, som æder af Aadslet deraf, skal toe sine Klæder og være uren indtil Aftenen, og hvo, der bærer Aadsel deraf, skal toe sine Klæder og være uren indtil Aftenen.

c. 17, 15.

41. Og al den Brimmel, som vrimler paa Jorden, den skal være en Vederstyggelighed, den skal ikke ædes;

42. (nemlig) alt det, som gaar paa Bug, og alt det, som gaar paa fire (Fødder), ja alt det, som haver mange Fødder, iblandt al den Brimmel, som vrimler paa Jorden, dem skulle I ikke æde, thi de ere en Vederstyggelighed.

43. Gjører ikke eders Sjæle vederstyggelige paa al den Brimmel, som vrimler, og gjører eder ikke urene paa dem, at I blive urene ved dem.

44. Thi jeg Herren er eders Gud, og I skulle helliggjøre eder og være hellige, thi jeg er hellig; og I skulle ikke gjøre eders

Sjæle urene paa nogen Brimmel, som fryder paa Jorden.

c. 19, 2 fig. 20, 7. 8. 1 Petr. 1, 16.

45. Thi jeg er Herren, den, som førte eder op fra Egypti Land, at jeg skal være eders Gud; og I skulle være hellige, thi jeg er hellig.

46. Denne er Loven om Dyr og Fugle og hvert levende Dyr, som svømmer i Vandet, og om hvert Dyr, som vrimler paa Jorden;

47. til at gjøre Forskjel imellem det Urene og det Rene, og imellem det levende Dyr, som maa ædes, og det levende Dyr, som ikke maa ædes.

12. Capitel.

Herren giver Love om Barfjelqvinders Ureenhed, 1-5, og deres Renselse, 6-8.

Dg Herren talede til Mose og sagde:

2. Tal til Israels Børn og siig: Naar en Kvinde undfanger ved Sæd og føder en Dreng, da skal hun være uren syv Dage; som i de Dage, hun har sin Svagthed (i sin) Fraskillelse, skal hun være uren.

Luc. 2, 22. 3 Mos. 15, 19.

3. Og paa den ottende Dag skal hans Forhuds Rjød omskjæres.

1 Mos. 17, 10. 11.

4. Og hun skal blive hjemme i tre Dage og tredive Dage, i hendes Renselses Blod; hun skal ikke røre ved noget Helligt og ikke komme til Helligdommen, førend hendes Renselses Dage ere fuldendte.

5. Men føder hun en Pige, da skal hun være uren to Uger, som i hendes Fraskillelse, og hun skal blive hjemme sex Dage og tredindstyve Dage, i hendes Renselses Blod.

6. Og naar hendes Renselses Dage ere fuldendte efter en Søn eller efter en Datter, skal hun fremføre et aargammelt Lam til Brændoffer, og en Dueunge eller en Turteldue til Syndoffer, til Forsamlings Paulns Dør, til Præsten.

c. 5, 7.

7. Og han skal offere det for Herrens Ansigt og gjøre Forligelse for hende, saa bliver hun reen af sin Blodgang; dette er Loven for hende, som føder en Dreng eller Pige.

8. Men formaaer hendes Haand ikke et Lam, da skal hun tage to Turtelduer eller to unge Duer, een til Brændoffer, og een til Syndoffer; saa skal Præsten gjøre Forligelse for hende, saa er hun reen.

Luc. 2, 24. 3 Mos. 14, 22; 15, 14.

13. Capitel.

Herren giver Love om Spedalskhed og dens forskjellige Arter, og af hvem og hvorledes de Spedalske skulle besigtiges, 1-8; i Særdeleshed, naar der er hvid Hævelse, eller Nogen er aldeles spedalsk, 9-17; naar der er en Byld paa Nogen med en hvid Hævelse, 18-23, eller et brændt Sted med hvide Pletter, 24-28, eller der er Sturv paa Hoved eller Skæg, eller Nogen er skaldet, 29-44. Hvorledes den Spedalske skal stilles fra Andre, 45. 46. Spedalskhed paa ulsne eller sminde Klæder eller Skind, 47-59.

Dg Herren talede til Mose og til Aron, og sagde:

2. Naar der paa (noget) Menneskes Rjøds Hud er en Hævelse eller Skab eller skinnende Plet, og det er paa hans Rjøds Hud ligesom Spedalskheds Plage, da skal han fremføres til Aron, Præsten, eller til en af hans Sønner iblandt Præsterne.

5 Mos. 24, 8.

3. Og naar Præsten beseer Plagen paa Rjødets Hud, at Haaret i Plagen er forvandlet til hvidt, og Plagen er dybere at see til end den (anden) Hud paa hans Rjød, da er det Spedalskheds Plage; naar Præsten har beseet ham, da skal han dømme ham uren.

c. 14, 37.

4. Men er der en hvid skinnende Plet paa hans Rjøds Hud, og den ikke er dybere at see til end den (anden) Hud, og Haaret derpaa ikke er forvandlet til hvidt, da skal Præsten lukke (den, som har) Plagen, inde i syv Dage.

5. Og naar Præsten beseer ham paa den syvende Dag, og see, Plagen staaer stille for hans Dine, Plagen haver ikke givet sig videre ud paa Huden, da skal Præsten anden Gang indelukke ham i syv Dage.

6. Og naar Præsten beseer ham paa den syvende Dag anden Gang, og see, Plagen er mørkagtig, og Plagen haver ikke givet sig videre ud paa Huden, da skal Præsten dømme ham reen, det er Skab, og han skal toe sine Klæder, saa er han reen.

7. Men naar den Skab giver sig flux videre ud i Huden, efterat han var beseet af Præsten til sin Renselse, da skal han anden Gang besees af Præsten.

8. Og naar Præsten beseer (ham), og see, Skaben haver givet sig videre ud i Huden, da skal Præsten dømme ham uren, det er Spedalskhed.

2 Tim. 2, 17.

9. Naar Spedalskheds Plage er paa et Menneske, da skal han fremføres til Præsten.

10. Dg Præsten skal bese (ham), og

see, der er en hvid Hævelse paa Huden, og Haaret er forvandlet til hvidt, og der er karstt Kjød, som er karstt i Hævelsen,

11. da er det en gammel Spedalskthed i Huden paa hans Kjød, og Præsten skal dømme ham ureen; han skal ikke lukke ham inde, thi han er ureen.

12. Men om Spedalsktheden blomstrer stærkt i Huden, og Spedalskthedens Plage skjuler den ganste Hud fra hans Hoved og til hans Fødder, alt det, som sees for Præstens Dine,

13. og naar Præsten beseer det, og see, Spedalsktheden haver skjult alt hans Kjød, da skal han dømme (den, som har) Plagen, reen; han er ganste bleven hvid, han er reen.

14. Men paa hvilken Dag karstt Kjød sees paa ham, bliver han ureen.

15. Og naar Præsten beseer det karste Kjød, da skal han dømme ham ureen; det karste Kjød er ureent, det er Spedalskthed.

16. Eller om det karste Kjød bliver omvendt og forvandlet til hvidt, da skal han komme til Præsten.

17. Og naar Præsten beseer ham, og see, Plagen er forvandlet til hvidt, da skal Præsten dømme Plagen at være reen, han er reen.

18. Og naar der er en Byld paa (Rogens) Kjød, i Huden derpaa, og den er bleven lægt,

19. og der bliver en hvid Hævelse paa samme Bylds Sted, eller en hvid skinnende Plet, som er rødagtig, da skal han besees af Præsten.

20. Og naar Præsten beseer (ham), og see, den er dybere at see til end den (anden) Hud, og Haaret derpaa er forvandlet til hvidt, da skal Præsten dømme ham ureen, det er Spedalsktheds Plage, der blomstrer i Bylden.

21. Men dersom Præsten beseer den, og see, der er ikke hvidt Haar paa, og den er ikke dybere end den (anden) Hud, og er mørkagtig, da skal Præsten lukke ham inde i syv Dage.

22. Men dersom den giver sig flux videre ud i Huden, da skal Præsten dømme ham ureen, (thi) det er Plagen.

23. Men dersom den skinnende Plet staaer stille paa sit Sted, (og) ikke giver sig videre ud, da er det Arret af en Byld, og Præsten skal dømme ham reen. v. 23.

24. Eller naar der er i Kjødet, i Hu-

den derpaa, et brændt Sted af Byld, og paa det karste af det brændte Sted en skinnende Plet, som er rødagtig-hvid eller (ganste) hvid,

25. da skal Præsten beseer den, og see, er Haaret i den skinnende Plet forvandlet til hvidt, og den er dybere at see til end den (anden) Hud, da er det Spedalsktheden, der haver blomstret udi det brændte Sted, og Præsten skal dømme ham ureen, det er Spedalsktheds Plage.

26. Men dersom Præsten beseer den, og see, der er ikke hvidt Haar i den skinnende Plet, og den er ikke dybere end den (anden) Hud, og er mørkagtig, da skal Præsten lukke ham inde i syv Dage.

27. Og Præsten skal beseer ham paa den syvende Dag; dersom den haver givet sig videre ud paa Huden, da skal Præsten dømme ham ureen, det er Spedalsktheds Plage.

28. Men dersom den skinnende Plet staaer stille paa sit Sted, (og) ikke giver sig videre ud paa Huden, og den er mørkagtig, da er det en Hævelse i det brændte Sted; da skal Præsten dømme ham reen, thi det er et Ar i det brændte Sted. v. 23.

29. Og naar der er en Plage paa Mand eller Kvinde, paa Hovedet eller i Skjægget,

30. da skal Præsten beseer Plagen, og see, er den dybere at see til end den (anden) Hud, og Haaret paa samme Sted er guult (og) thyndt, da skal Præsten dømme ham ureen, det er Skurv, det er Spedalsktheden paa Hovedet eller i Skjægget.

31. Men naar Præsten beseer den Skurvs Plage, og see, den er ikke dybere at see til end Huden, og der er ikke sort Haar paa, da skal Præsten lukke (den, som har) Skurvens Plage, inde i syv Dage.

32. Og naar Præsten beseer Plagen paa den syvende Dag, og see, Skurven haver ikke givet sig videre ud, og der er ikke guult Haar paa, og Skurven er ikke dybere at see til end den (anden) Hud,

33. da skal han rage sig, dog at han ikke rager Skurven, og Præsten skal lukke atter (den, som har) Skurven, inde i syv Dage.

34. Og naar Præsten beseer Skurven paa den syvende Dag, og see, Skurven haver ikke givet sig videre ud i Huden, og den er ikke dybere at see til end den (anden) Hud, da skal Præsten dømme ham reen, og han skal toe sine Klæder, saa er han reen.

35. Men dersom Skurven giver sig flux videre ud paa Huden efter hans Kjenkelse,

36. da skal Præsten besee ham, og see, har Skurven givet sig videre ud paa Huden, da skal Præsten ikke søge efter guult Haar, han er ureen.

37. Men staaer Skurven stille for hans Dine, og der er fort Haar opvoget i den, da er Skurven lægt, han er reen, og Præsten skal dømme ham reen.

38. Og naar en Mand eller Qvinde haver paa deres Kjods Hud skinnende Pletter, hvide skinnende Pletter,

39. da skal Præsten besee (dem), og see, er der i deres Kjods Hud hvide skinnende Pletter, som ere mørkagtige, det er en Blegne, som blomstrer paa Huden, den er reen.

40. Og naar Haaret falder af nogen Mands Hoved, han er skaldet, han er reen.

41. Og dersom Haaret falder af ham for paa Hovedet, han er en Flenksaldet, han er reen.

42. Men naar paa det Skaldede eller paa det Flenksaldede er en Plages (Tegn), hvid-rødagtigt, da er det Spedalskhed, som blomstrer paa det Skaldede paa ham eller paa det Flenksaldede paa ham.

43. Og naar Præsten beseer ham, og Plagens Hævelse er hvid (og) rødagtig paa det Skaldede paa ham eller paa det Flenksaldede paa ham, som Spedalskheds Udseende (pleier at være) i Kjødets Hud,

44. den Mand er spedalsk, han er ureen; Præsten skal aldeles dømme ham ureen, hans Plage er paa hans Hoved.

45. Og den Spedalske, som Plagen er paa, hans Klæder skulle være sonderrevne, og hans Hoved skal være bart, og han skal skjule Skjægget over Munden, og han skal raabe: Ureen! Ureen!

46. Alle Dage, som den Plage er paa ham, skal han være ureen, han er ureen; han skal boe alene, hans Bolig skal være udenfor Leiren.

4 Mos. 5, 2 fg. 12, 14.

47. Og naar paa noget Klæde er Spedalskheds Plage, paa uldent Klæde, eller paa linned Klæde,

48. eller paa Traaden, eller paa Iflætten paa Linned eller paa Ulident, eller paa Skind, eller paa Alt, som er gjort af Skind,

49. og Plagen er grønagtig eller rødagtig paa Klædet, eller paa Skindet, eller

paa Traaden, eller paa Iflætten, eller paa noget Løi af Skind, det er Spedalskheds Plage; og det skal besees af Præsten.

50. Og naar Præsten beseer Plagen, da skal han lukke det inde, (som) Plagen (er paa), i syv Dage.

51. Og naar han seer Plagen paa den syvende Dag, at Plagen haver givet sig videre ud paa Klædet, eller paa Traaden, eller paa Iflætten, eller paa Skindet, paa Alt, som gjøres af Skind til nogen Gjerning, da er Plagen en indædende Spedalskhed, det er ureent.

c. 14, 44.

52. Og man skal opbrænde Klædet, eller Traaden, eller Iflætten af Ulident eller af Linned, eller hvad Løi, der er af Skind, paa hvilken Plagen er, thi det er en indædende Spedalskhed; det skal opbrændes med Ild.

53. Men dersom Præsten beseer det, og see, Plagen haver ikke givet sig videre ud paa Klædet, eller paa Traaden, eller paa Iflætten, eller paa allehaande Løi af Skind,

54. da skal Præsten befale, at de skulle toe det, som Plagen er paa; og han skal lukke det inde anden Gang i syv Dage.

55. Og naar Præsten beseer det, efterat Plagen er toet, og see, Plagen haver ikke forandlet sin Farve, og Plagen haver ikke givet sig videre ud, da er det ureent, du skal opbrænde det med Ild; det er det, som indæder sig paa den rette Side derpaa, eller paa den vrang Side derpaa.

56. Men dersom Præsten beseer det, og see, Plagen er mørkagtig, efterat den er afstoet, da skal han rive det af Klædet, eller af Skindet, eller af Traaden, eller af Iflætten.

57. Men sees det endnu paa Klædet, eller paa Traaden, eller paa Iflætten, eller paa allehaande Løi af Skind, da er det en blomstrende (Spedalskhed); du skal opbrænde det med Ild, som Plagen er paa.

58. Men det Klæde, eller den Traad, eller den Iflæt, eller allehaande Løi af Skind, som du skal toe, om Plagen gaar deraf, da skal det toes anden Gang, saa er det reent.

59. Denne er Lovten om Spedalskheds Plage paa Klæde af Ulident eller Linned, eller paa Traad, eller Iflæt, eller allehaande Løi af Skind, til at dømme det reent, eller at dømme det ureent.

14. Capitel.

Herren undervijer Mose om de Spedalskes Renselse og Offer for dem, 1-20; i Særdeleshed for den Fattige, 21-32; ligesaa om Husenes Spedalskhed, 33-48, og deres Renselse, 49-53. Slutning paa dette og det forrige Capitel, 54-57.

Og Herren talede til Mose og sagde:

2. Denne skal være Loven for den Spedalske paa hans Renselses Dag: At han skal fremføres til Præsten.

Matth. 8, 4. Luc. 17, 14.

3. Og Præsten skal gaae ud, udenfor Leiren; og Præsten skal bese (ham), og see, dersom den Spedalskheds Plage er lægt paa den Spedalske,

4. da skal Præsten befale, at man skal tage for den, som renser sig, to levende rene Spurve, og Cedertre og Skarlagen og Isop.

Ps. 51, 9.

5. Og Præsten skal befale, at man slagter den ene Spurv over et Leerfar, over rindende Vand.

6. Han skal tage den levende Spurv, og Cedertreet og Skarlagenet og Isopen; og han skal dyppe dem og den levende Spurv i den slagtede Spurvs Blod, over rindende Vand.

v. 5.

7. Og han skal stænke over den, som renser sig af Spedalskheden, syv Gange, og han skal rense ham, og lade den levende Spurv (flyve) ud paa Marken.

c. 4, 6. 7; 8, 11.

8. Men den, som renser sig, skal toe sine Klæder, og rage alt sit Haar af, og bade sig i Vand, saa er han reen, og siden maa han komme i Leiren; dog skal han boe udenfor sit Paulum i syv Dage.

4 Mos. 8, 7; 12, 14.

9. Og det skal skee paa den syvende Dag, da skal han afraage alt sit Haar, sit Hovedhaar og sit Skjæg og sine Dienbryn, ja alt sit Haar skal han afraage, og han skal toe sine Klæder og bade sit Kjød i Vand, saa er han reen.

10. Og paa den ottende Dag skal han tage to Væderlam uden Lyde, og et aar gammelt Gimmerlam uden Lyde, og tre Tiendeparter Meel til Madoffer, blandet med Olie, og en Log Olie.

11. Og Præsten, som renser, skal stille den Mand, som renser sig, og disse Ting for Herrens Ansigt, for Forsamlingens Paulums Dør.

12. Og Præsten skal tage det ene Lam og offre det til et Skyldoffer, og den Log

Olie; og han skal bevæge dem med en Bevægelse for Herrens Ansigt.

13. Og han skal slagte Lammet paa det Sted, hvor man skal slagte Syndofferet og Brændofferet, paa det hellige Sted; thi ligesom Syndofferet, saa hører Skyldofferet Præsten til, det er en særdeles hellig Ting.

14. Og Præsten skal tage af Skyldofferets Blod, og Præsten skal komme (deraf) paa dens høire Drelæp, som renser sig, og paa hans høire Tømmelfinger og paa hans høire Tømmeltaa.

c. 8, 23.

15. Og Præsten skal tage af den Log Olie og øse i Præstens venstre Haand.

16. Og Præsten skal dyppe sin høire Finger i Olien, som er i hans venstre Haand, og han skal stænke af Olien med sin Finger syv Gange for Herrens Ansigt.

c. 4, 6; 16, 14. 19.

17. Men af den Olie, som er tilovers i hans Haand, skal Præsten komme paa dens høire Drelæp, som renser sig, og paa hans høire Tømmelfinger og paa hans høire Tømmeltaa, ovenpaa Skyldofferets Blod.

v. 14.

18. Men det, som er blevet tilovers af Olien, som er i Præstens Haand, skal han komme paa dens Hoved, som renses, og Præsten skal gjøre Forligelse for ham, for Herrens Ansigt.

19. Og Præsten skal lave Syndofferet og gjøre Forligelse for den, som renser sig af sin Ureenhed, og siden skal han slagte Brændofferet.

20. Og Præsten skal offre Brændofferet og Madofferet paa Alteret, og Præsten skal gjøre Forligelse for ham, saa er han reen.

21. Men er han ringe, og hans Haand ikke formaaer (saa meget), da skal han tage eet Lam til et Skyldoffer, til Bevægelsen, til at gjøre Forligelse for ham, og een Tiendepart Meel, blandet med Olie, til Madoffer, og en Log Olie,

v. 10.

22. og to Turtelduer, eller to Dueunger, som hans Haand formaaer, og den ene skal være et Syndoffer, og den anden et Brændoffer.

c. 12, 8; 15, 14. 4 Mos. 6, 10.

23. Og han skal bære dem frem paa den ottende Dag til sin Renselse, til Præsten, til Forsamlingens Paulums Dør, for Herrens Ansigt.

24. Og Præsten skal tage Skyldofferets Lam og den Log Olie, og Præsten skal

bevæge dem med en Bevægelse for Herrens Ansigt.

25. Og han skal slagte Skyldofferets Lam, og Præsten skal tage af Skyldofferets Blod og komme paa dens høire Drelæp, som renser sig, og paa hans høire Tommelfinger og paa hans høire Tommeltaa. c. 8, 23.

26. Og Præsten skal øse af Olien i Præstens venstre Haand.

27. Og Præsten skal stænke med sin høire Finger af Olien, som er i hans venstre Haand, syv Gange for Herrens Ansigt.

c. 16, 14. 19. 4 Mos. 19, 4.

28. Og Præsten skal komme af Olien, som er i hans Haand, paa dens høire Drelæp, som renses, og paa hans høire Tommelfinger og paa hans høire Tommeltaa, over Skyldofferets Blods Sted.

29. Men det, som er blevet tilovers af Olien, som er i Præstens Haand, skal han komme paa dens Hoved, som renser sig, til at gjøre Forligelse for ham, for Herrens Ansigt.

30. Og han skal lave den ene af de Turtelduer eller af de Dueunger, af dem, hans Haand har formaaet;

31. (ja) dem, som hans Haand har formaaet, (skal han lave,) den ene til Syndoffer, og den anden til Brændoffer, tilfølgemed Madofferet; og Præsten skal gjøre Forligelse for den, som renser sig, for Herrens Ansigt.

32. Denne er Loven for den, som Spedalskheds Plage er paa, hvis Haand ikke formaaer (meget), i hans Renselse.

33. Og Herren talede til Mose og til Aaron, og sagde:

34. Naar I komme i Canaans Land, hvilket jeg giver eder til Eiendom, og jeg lader komme Spedalskheds Plage i et Huus, udi eders Eiendoms Land,

35. da skal den komme, som Huset hører til, og give Præsten det tilkjende og sige: Mig synes, at der er som en Plage i Huset.

c. 13, 2 fg.

36. Saa skal Præsten befale, at de skulle rydde Huset, førend Præsten kommer til at besee Plagen, at ikke alt det skal blive ureent, som er i Huset; og siden skal Præsten komme, for at besee Huset.

37. Og naar han beseer Plagen, og see, Plagen er paa Væggene i Huset, nemlig flydende Huller, som ere grønagtige eller rødagtige, og deres Udseende er dybere, end Væggen er,

c. 13, 20 fg.

38. da skal Præsten gaae ud af Huset, til Døren paa Huset, og han skal lukke Huset til, syv Dage.

39. Og Præsten skal komme igjen paa den syvende Dag, og naar han beseer det, og see, Plagen haver givet sig videre ud paa Væggene i Huset,

40. da skal Præsten befale, at man bryder Stenene ud, som Plagen er paa, og man skal kaste dem hen, udenfor Staden, paa et ureent Sted.

41. Saa skal han lade skrabe Huset indtil omkring, og man skal kaste Støvet, som man afskrabede, udenfor Staden, paa et ureent Sted.

42. Og man skal tage andre Stene og lade dem komme i Stedet for de Stene, og man skal tage anden Leer og kline Huset med.

43. Men om Plagen kommer igjen og blomstrer i Huset, efterat man har udbrudt Stenene, og efterat man har skrabet Huset, og efterat man har klinedet det,

44. da skal Præsten komme, og naar han beseer det, og see, Plagen haver givet sig videre ud i Huset, da er det en fortærende Spedalskhed i Huset, det er ureent.

45. Derfor skal man afbryde Huset, dets Stene og dets Træer og al Husets Materie, og man skal føre det ud udenfor Staden, paa et ureent Sted.

46. Og hvo, som kommer i det Huus alle de Dage, som han lod det lukke, skal være ureen indtil Aftenen. c. 11, 24 fg. 15, 5 fg. 17, 15.

47. Og hvo, som ligger i Huset, skal toe sine Klæder, og hvo, som æder i Huset, skal toe sine Klæder.

48. Men dersom Præsten kommer igjen og beseer det, og see, Plagen haver ikke givet sig videre ud i Huset, efterat Huset blev klinedet, da skal Præsten dømme det Huus reent, thi Plagen er bleven lægt.

49. Saa skal han tage, til at gjøre Syndoffer for Huset, to Spurve, og Cedertre og Skarlagenuld og Zsop.

50. Og han skal slagte den ene Spurv over et Leerkar, over rindende Vand.

51. Og han skal tage Cedertreet og Zsopen og Skarlagenet og den levende Spurv, og dyppe dem i den slagtede Spurvs Blod og udi rindende Vand, og han skal stænke paa Huset syv Gange. c. 4, 6. 17; 8, 11; 16, 14.

52. Og han skal gjøre Syndoffer for Huset med Spurvens Blod, og med det rindende Vand, og med den levende Spurv,

og med Cedert træet, og med Ifopen, og med Skarlagenet.

Kf. 51, 9.

53. Saa skal han lade den levende Spurv flybe hen udenfor Staden, ud paa Marken; og han skal gjøre Forligelse for Huset, saa er det reent.

54. Denne er Loven om allehaande Spedalskheds Plage og om Skurv,

55. og om Spedalskhed paa Klæder og paa Huns,

56. og om Hævelse og om Skab og om skinnende Plet,

57. til at lære, paa hvad Dag Noget er ureent, og paa hvad Dag det er reent; denne er Loven om Spedalskhed.

15. Capitel.

Herren giver Love for Mænd, som have Flod, 1-15, og hvis Sæd gaar fra dem, 16-18; for Qvinde, som have deres Tid sædvanlig eller usædvanlig, 19-27, og om deres Renselse, 28-30. Formaning til Reenhed, og Slutning paa dette Capitel, 31-33.

Og Herren talede til Mose og til Aron, og sagde:

2. Taler til Israels Børn, og siger til dem: Hvosomhelst det er, naar det flyder af hans Kjød, da er han uren i sit Flod.

4 Mos. 5, 2.

3. Og denne skal være hans Ureenhed i hans Flod: Naar hans Kjød udgyder sit Flod, eller hans Kjød forstopper sig fra sit Flod, det er hans Ureenhed.

4. Hvert Leie, som han, der haver Flod, ligger paa, skal være ureent, og alt det Tøi, som han sidder paa, skal være ureent.

5. Og hver, som rører ved hans Leie, han skal toe sine Klæder og bade sig i Vand, og være uren indtil Aftenen.

6. Og hvo, som sætter sig paa det Tøi, som den haver siddet paa, der haver Flod, skal toe sine Klæder og bade sig i Vand, og være uren indtil Aftenen.

7. Og hvo, som rører ved hans Kjød, som haver Flod, skal toe sine Klæder og bade sig i Vand, og være uren indtil Aftenen.

8. Og naar den, som haver Flod, spytter paa Gn, som er reen, da skal denne toe sine Klæder og bade sig i Vand, og være uren indtil Aftenen.

9. Og hver den Sadel, som han, der haver Flod, rider paa, skal være uren.

10. Og hver, som rører ved noget af det, som han haver havt under sig, skal være uren indtil Aftenen, og hvo, som

bærer de Ting, skal toe sine Klæder og bade sig i Vand, og være uren indtil Aftenen.

11. Og hver, som den rører ved, der haver Flod og haver ikke skyllet sine Hænder i Vand, skal ogsaa toe sine Klæder og bade sig i Vand, og være uren indtil Aftenen.

12. Og det Leerfar, som han rører ved, der haver Flod, skal sønderbrydes; men alt Træfar skal skylles i Vand.

13. Og naar den, som haver Flod, bliver reen af sit Flod, da skal han tælle sig syv Dage til sin Renselse og toe sine Klæder; og han skal bade sit Kjød i rindende Vand, saa er han reen.

c. 14, 5.

14. Og paa den ottende Dag skal han tage sig to Turtelduer eller to Duennger, og komme for Herrens Ansigt, til Forsamlingens Paulus Dør, og skal give Præsten dem.

15. Og Præsten skal lave dem, een til Syndoffer, og een til Brændoffer, og Præsten skal gjøre Forligelse for ham for Herrens Ansigt, for hans Flod.

16. Og naar fra en Mand udgaar Sæd, da skal han bade alt sit Kjød i Vandet og være uren indtil Aftenen.

c. 22, 4.

17. Og alt det Klæde og alt det Skind, som Sæd er kommen paa, skal toes i Vand og være urent indtil Aftenen.

18. Iligemaade en Qvinde, som en Mand ligger hos med Sæd; de skulle bade sig i Vand og være urene indtil Aftenen.

19. Og naar en Qvinde haver Flod, at Blod af hendes Flod er paa hendes Kjød, da skal hun være i syv Dage i hendes Fraskillelse, og hver, som rører ved hende, skal være uren indtil Aftenen.

20. Og alt det, hun ligger paa i hendes Fraskillelse, skal være urent, og alt det, hun sidder paa, skal være urent.

21. Og hver den, som rører ved hendes Leie, skal toe sine Klæder og bade sig i Vand, og være uren indtil Aftenen.

22. Og hver den, som rører ved noget Tøi, som hun haver siddet paa, skal toe sine Klæder, og bade sig i Vand, og være uren indtil Aftenen.

23. Og dersom Noget (ligger) paa det Leie eller paa det Tøi, som hun haver siddet paa, saa han rører derved, skal han være uren indtil Aftenen.

24. Og dersom en Mand jo ligger hos hende, og hendes Ureenhed kommer paa ham, saa bliver han uren i syv Dage, og

hvert Leie, som han ligger paa, skal være ureent.

25. Og naar en Qvinde haver sit Blods Flod mange Dage, uden hendes Fraskillelses Tid, eller naar det flyder over hendes Fraskillelses Dage, alle de Dage, hun haver sin Ureenheds Flod, skal hun være som i hendes Fraskillelses Dage; hun er ureen.

26. Hvert Leie, som hun ligger paa alle de Dage, hun haver sit Flod, skal være hende ligesom hendes Fraskillelses Leie, og alt det Tøi, som hun sidder paa, skal være ureent som hendes Fraskillelses Ureenhed.

27. Og hver den, som rører ved de Ting, skal være ureen, og skal toe sine Klæder og bade sig i Vand, og være ureen indtil Aftenen.

28. Men dersom hun bliver reen af sit Flod, da skal hun tælle sig syv Dage, og siden skal hun være reen.

29. Og paa den ottende Dag skal hun tage sig to Turtelduer eller to Dueunger, og fremføre dem til Præsten, til Forsamlingens Pauluns Dør.

c. 12, 8; 14, 22.

30. Og Præsten skal lave den ene til Syndoffer, og den anden til Brændoffer, og Præsten skal gjøre Forligelse for hende for Herrens Ansigt, for hendes Ureenheds Flod.

31. Og I skulle stille Israels Børn fra deres Ureenhed, at de ikke døe i deres Ureenhed, idet de gjøre mit Tabernakel ureent, som er midt iblandt dem.

32. Denne er Loven om den, som haver Flod, og om den, som Sæd gaaer fra, at han bliver ureen derved,

33. og for hende, som er svag i hendes Fraskillelse, og for den, som er behestet med Flod, Mand eller Qvinde, og for en Mand, som ligger hos en ureen Qvinde.

16. Capitel.

Gud befaler, at den Høffesteprest kun een Gang om Aaret med visse Offere og Ceremonier skal indgaae i det Allerhelligste, og da gjøre Forligelse for sig og Folket med en Stub og to Bukke, 1-28. Folket skal paa denne Dag vdmuge sig særdeles for Gud og holde Sabbat; den Høffesteprest skal gjøre Forligelse for Helligdommen og Folket og alle deres Synder, 29-34.

Og Herren talede til Mose, efterat de to Arons Sønner vare døde, der de vare gangne nær til for Herrens Ansigt og vare døde.

c. 10, 2 fg.

2. Og Herren sagde til Mose: Siig til Aron, din Broder, at han kommer ikke til

enhver Tid ind til Helligdommen, indenfor Forhængen, lige for Naadestolen, som er paa Arken, at han ikke døer; thi jeg vil sees i Skyen, over Naadestolen.

2 Mos. 30, 10. Ebr. 9, 7.

3. Med dette skal Aron komme til Helligdommen: Med en ung Stub til Syndoffer og en Væder til Brændoffer.

4. Han skal isøre sig den hellige Vinkjortel, og have linnede Underklæder over sit Kjød, og ombinde sig med et linned Bælte, og med en linned Præstehue skal han bedække sig; disse ere de hellige Klæder, og han skal bade sit Legeme i Vand og isøre sig dem.

v. 24.

5. Og han skal tage af Israels Børns Menighed to Gjedebukke til Syndoffer, og een Væder til Brændoffer.

6. Og Aron skal offere Syndofferets Stub, som er (et Offer) for ham, og gjøre Forligelse for sig og sit Huus.

Ebr. 7, 27.

7. Og han skal tage de to Bukke, og han skal stille dem for Herrens Ansigt, for Forsamlingens Pauluns Dør.

8. Og Aron skal kaste Lodder over de to Bukke, een Lod for Herren, og een Lod for den (Buk), som skal lades løs.

9. Og Aron skal offere den Buk, paa hvilken Lodden faldt for Herren, og berede den til Syndoffer.

10. Men den Buk, som Lodden faldt for, at den skulde lades løs, skal stilles levende for Herrens Ansigt, at ved den skal gøres Forligelse, at man skal sende den bort, at lades løs i Ørken.

11. Og Aron skal offere Syndofferets Stub, som er (et Offer) for ham, og gjøre Forligelse for sig selv og for sit Huus, og han skal slagte Syndofferets Stub, som er (et Offer) for ham.

12. Saa skal han tage et Ildkar, fuldt af Gløder af Ilden af Alteret for Herrens Ansigt, og sine Hænder fulde af stødt Røgelse af (vælgende) Urter, og han skal bære det indenfor Forhængen.

c. 10, 1. 2 Mos. 30, 34. 35.

13. Og han skal kaste Røgelsen paa Ilden for Herrens Ansigt, saa at en tyk Røg af Røgelsen skjuler Naadestolen, som er paa Vidnesbyrdet, at han ikke døer.

Nab. 5, 8.

14. Og han skal tage af Studens Blod og stænke med sin Finger for Naadestolen, mod Østen, og han skal stænke syv Gange med sin Finger af Blodet for Naadestolen.

Ebr. 9, 13; 10, 4. 3 Mos. 4, 6. 17.

15. Og han skal slagte Syndofferets Bux, som er (et Offer) for Folket, og bære dens Blod indenfor Forhængen, og gjøre med dens Blod, ligesom han gjorde med Studens Blod, og stænke det over Naadestolen og for Naadestolen.

16. Og han skal gjøre Forligelse for Helligdommen (og rense den) fra Israels Børns Ureenheder og fra deres Overtrædelser i alle deres Synder; og saaledes skal han gjøre ved Forsamlingens Paulum, som bliver hos dem, midt iblandt deres Ureenheder.

v. 19.

17. Og intet Menneſte skal være i Forsamlingens Paulum, naar han kommer at gjøre Forligelse i Helligdommen, indtil han gaar ud; og han skal gjøre Forligelse for sig og for sit Huus og for Israels ganſte Menighed.

Ebr. 9, 7.

18. Og han skal gaar ud til Alteret, som er for Herrens Anſigt, og gjøre Forligelse for det, og han skal tage af Studens Blod og af Buxkens Blod, og komme det paa Alterets Horn omkring.

19. Og han skal stænke paa det af Blodet med sin Finger ſyv Gange; og han skal rense det og hellige det fra Israels Børns Ureenheder.

c. 14, 7.

20. Og naar han haver fuldkommet at gjøre Forligelse for Helligdommen og for Forsamlingens Paulum og for Alteret, da skal han føre den levende Bux nær til.

21. Og Aron skal lægge begge ſine Hænder paa den levende Buxs Hoved, og beſtænde alle Israels Børns Misgjerninger paa den, og alle deres Overtrædelser i alle deres Synder, og han skal lægge dem paa Buxkens Hoved og ſende (den) bort i Drækten ved en Mand, (dertil) beqvem.

22. Og Buxken skal bære alle deres Misgjerninger paa ſig, i et udrykt Vand; og han skal lade Buxken løs i Drækten.

23. Saa skal Aron gaar ind i Forsamlingens Paulum og afføre ſig Rindklæderne, ſom han iførte ſig, der han gik ind i Helligdommen; og han skal lade dem ligge der.

24. Og han skal bade ſit Kjød i Vandet, paa et helligt Sted, og iføre ſig ſine Klæder; og han skal gaar ud, og gjøre ſit Brændoffer og Folkets Brændoffer, og gjøre Forligelse for ſig og for Folket.

25. Og han skal gjøre et Røgoffer af Syndofferets Fedme paa Alteret.

26. Men den, ſom førte Buxken bort til

at lades løs, skal toe ſine Klæder og bade ſit Kjød i Vand, og derefter maa han komme til Leiren.

27. Og Syndofferets Stud og Syndofferets Bux, hvis Blod bliver baaret ind i Helligdommen til at gjøre Forligelse, skal man føre ud udenfor Leiren, og man skal opbrænde deres Huder og deres Kjød og deres Møg med Ild.

c. 6, 23; 4, 11. 12; 8, 17. Ebr. 13, 11.

28. Og den, ſom opbrænder dem, skal toe ſine Klæder og bade ſit Legeme i Vand, og derefter maa han komme til Leiren.

29. Og det skal være eder til en evig Skik: I den ſyvende Maaned, paa den tiende (Dag) i Maaneden, ſkulle I hdmnge eders Sjæle og ingen Gjerning gjøre, (hverken) den Indfødt eller den Fremmede, ſom er fremmed iblandt eder.

Pf. 35, 13. Ef. 58, 3. 5.

30. Thi paa denne Dag skal man gjøre Forligelse for eder, til at rense eder; af alle eders Synder ſkulle I vorde rene for Herrens Anſigt.

c. 23, 27. 4 Mos. 29, 7.

31. Denne skal være eder en Sabbats-hvile, og I ſkulle hdmnge eders Sjæle, til en evig Skik.

c. 23, 32.

32. Og Præſten, ſom man ſkal ſalve, og hvis Haand man ſkal fylde til at gjøre Præſteembede i ſin Faders Sted, skal gjøre Forligelse, og han skal iføre ſig Rindklæderne, Hellighedsklæderne.

33. Og han skal forlige Hellighedens Helligdom, baade Forsamlingens Paulum og Alteret ſkal han forlige; og for Præſterne og for alt Menighedens Folk skal han gjøre Forligelse.

34. Og dette skal være eder til en evig Skik, at gjøre Forligelse for Israels Børn af alle deres Synder een Gang om Aaret; og han gjorde det, ligesom Herren havde befaleet Moſe.

Ebr. 9, 7.

17. Capitel.

Herren befaler, at Israels Børn ſkulle føre alle deres Offere til Tabernaklet til Herren, og ei offere til Dævlene, 1-9; forbyder at æde Blod, Kæbel og det, ſom er ſønderrevet, 10-16.

Og Herren talede til Moſe og ſagde:

2. Tal til Aron og til hans Sønner og til alle Israels Børn, og du ſkal ſige til dem: Dette er det Ord, ſom Herren haver befaleet og ſagt:

3. Hvilkenſomhelſt af Israels Huus, ſom ſlagter en Dyr eller Lam eller Gjed i Leiren, eller ſom ſlagter den udenfor Leiren,

4. og ikke fører den frem til Forsamlingens Pauluns Dør, til at offere Offer for Herren, foran Herrens Tabernakel, den samme Mand skal Blodskuld tilregnes, han udøste Blod, og den samme Mand skal udryddes midt udaf sit Folk; Ex. 66, 3.

5. paa det at Israels Børn skulle fremføre deres Slagtoffere, som de have slagtet paa en fri Mark, og føre dem for Herren til Forsamlingens Pauluns Dør, til Præsten; og der skulle de slagte Herren dem til Takoffers Offere.

6. Og Præsten skal stænke Blodet paa Herrens Alter, for Forsamlingens Pauluns Dør, og han skal gjøre et Røgoffer af det Fede, til en sød Lugt for Herren.

7. Og de skulle ikke yderligere offere deres Offere til lodne Skotrolde, efter hvilke de bedrive Horeri; dette skal være dem en evig Skik hos deres Efterkommere.

5 Mos. 32, 17. 2 Kron. 11, 15.

2 Mos. 34, 15. 3 Mos. 20, 5. 6. Dem. 8, 33.

8. Og du skal sige til dem: Hvilken som helst af Israels Huus eller af Fremmede, som ere fremmede midt iblandt eder, der offerer Brændoffer eller Slagtoffer,

9. og ikke fører det frem til Forsamlingens Pauluns Dør, at berede det for Herren, den samme Mand skal udryddes fra sine Folk. 5 Mos. 12, 14.

10. Og hvilken som helst af Israels Huus eller af Fremmede, som ere fremmede midt iblandt dem, som æder noget Blod, imod den Person vil jeg sætte mit Ansigt, imod den, som æder Blodet, og udrydde en saadan midt af sit Folk. c. 3, 17 fg. 20, 3. 6.

11. Thi Rjødets Sjæl, den er i Blodet, og jeg, jeg haver givet eder det paa Alteret, til at gjøre Forligelse for eders Sjæle; thi Blodet er det, som skal gjøre Forligelse for Sjælen. Ebr. 9, 22.

12. Derfor haver jeg sagt til Israels Børn: Ingen Person af eder skal æde Blod, og den Fremmede, som er fremmed midt iblandt eder, skal ikke æde Blod.

13. Og hvilken som helst af Israels Børn og af Fremmede, som ere fremmede midt iblandt dem, som fanger paa Jagt et vildt Dyr eller en Fugl, som maa ædes, han skal udøse Blodet deraf og skjule det med Sten.

14. Thi det er hvert Rjøds Sjæl; dets Blod, det (regnes) for dets Sjæl, og jeg haver sagt til Israels Børn: I skulle ikke æde noget Rjøds Blod; thi alt Rjøds

Sjæl er dets Blod; hver den, som æder det, skal udryddes.

1 Mos. 9, 4. 3 Mos. 3, 17; 7, 26. 5 Mos. 12, 23.

15. Og hver Person, af Indfødt eller Fremmed, som æder et Afsel eller det, som er sønderrevet, den skal toe sine Ræder og bade sig i Vand, og være ureen indtil Aftenen, saa er han reen. c. 11, 24-40.

16. Og dersom han ikke toer sig, og ikke bader sit Rjød, da skal han bære sin Misgerning.

18. Capitel.

Gud byder Israel ikke at vandre efter Hedningernes Vis, men efter hans Skikke, 1-5; forbyder dem allehaande Behandelse med deres næste Paarsvende, 6-17; saa og at tage to Hustruer, at holde sig til en ureen Dvinde, til sin Næstes Hustru, at offere til Molech, at begaae jodomiitiske Synder, 18-23; formaner til at flye slige Bedrøfteligheder, 24-30.

Og Herren talte til Mose og sagde:

2. Tal til Israels Børn, og du skal sige til dem: Jeg er Herren eders Gud.

3. Efter Egypti Lands Gjerning, som I boede udi, skulle I ikke gjøre, og efter Canaans Lands Gjerning, hvorthen jeg vil føre eder, skulle I ikke gjøre, og I skulle ikke vandre efter deres Skikke.

4. I skulle gjøre efter mine Rette og holde mine Skikke, at vandre i dem; jeg er Herren eders Gud.

5. Og I skulle holde mine Skikke og mine Rette, hvilke et Menneske skal gjøre og leve ved dem; jeg er Herren.

Neh. 9, 29. Ezch. 20, 11. Rom. 10, 5. Gal. 3, 12.

6. Alders Ingen iblandt eder skal holde sig nær til Nogen af sin næste Slægt, til at blotte dens Blusel; jeg er Herren.

7. Du skal ikke blotte din Faders Blusel eller din Moders Blusel; hun er din Moder, du skal ikke blotte hendes Blusel.

1 Mos. 19, 13. Ezch. 22, 10.

8. Du skal ikke blotte din Faders Hustrues Blusel; det er din Faders Blusel.

1 Mos. 35, 22.

3 Mos. 20, 11. 5 Mos. 22, 30; 27, 20. 1 Cor. 5, 1.

9. Din Søsters Blusel, din Faders Datter eller din Moders Datter, enten hun er født hjemme eller født ude, hendes Blusel skal du ikke blotte.

c. 20, 17. 2 Sam. 13, 14. Ezch. 22, 11.

10. Din Sønnedatters eller din Datterdatters Blusel, deres Blusel skal du ikke blotte; thi de ere din Blusel.

11. Din Stedmoders Datters Blusel,

som er din Fader sødt, hun er din Søster; hendes Blufel skal du ikke blotte.

12. Du skal ikke blotte din Faders Søsters Blufel; hun er din Faders næste Slægt.

13. Du skal ikke blotte din Moders Søsters Blufel; thi hun er din Moders næste Slægt.

14. Du skal ikke blotte din Færbroders Blufel; du skal ikke holde dig nær til hans Hustru, thi hun er din Svogerfe. c. 20, 20.

15. Du skal ikke blotte din Sønneqvins Blufel; thi hun er din Søns Hustru, du skal ikke blotte hendes Blufel.

1 Mos. 38, 18. Ezech. 22, 11.

16. Du skal ikke blotte din Broders Hustrues Blufel; det er din Broders Blufel.

Marc. 6, 18.

17. Du skal ikke blotte en Hustrues og hendes Datters Blufel; du skal ikke tage hendes Søns Datter eller hendes Datters Datter, at blotte hendes Blufel, thi de ere (hendes) næste Slægt, det er en Skjændfel.

c. 20, 14.

18. Og du skal ikke tage en Hustru tilligemed hendes Søster, hende til Krænkelse, at blotte hendes Blufel foruden hende, medens hun lever.

19. Og til (din) Hustru i hendes Ureenheds Frastillelse skal du ikke komme nær, til at blotte hendes Blufel.

c. 12, 2; 15, 24, 25; 20, 18.

20. Du skal og ikke ligge hos din Næstes Hustru, til at avle, til at blive ureen paa hende.

c. 20, 10 fg. 2 Sam. 11, 4.

21. Og af din Sæd skal du ikke give til at gaae igjennem (Jlden) for Molech, og du skal ikke vanhellige din Guds Navn; jeg er Herren.

c. 20, 5.

5 Mos. 18, 10. 2 Kong. 21, 6; 23, 10. 1 Kong. 11, 5, 7 fg.

22. Og du skal ikke ligge hos Mandtjøn, som man ligger hos en Qvinde; det er en Vederstyggelighed.

c. 20, 13 fg.

23. Du skal og ikke beblande dig med noget Dvæg, at besmittes paa det, og ingen Qvinde skal have at skaffe med noget Dvæg, at det haver sælles med hende; det er en (skjændig) Behandelse.

c. 20, 15. 2 Mos. 22, 19. 5 Mos. 27, 21.

24. Gjører eder ikke urene ved alt dette; thi Hedningerne ere blevne urene ved dette altsammen, hvilke jeg uddriver for eder.

2 Kong. 17, 15.

25. Og Landet er blevet ureent, og jeg haver hjemstøt dets Misgjerning paa det; og Landet skal udspye sine Indbyggere.

26. Og I skulle holde mine Skiffe og mine Rette, og ikke gjøre (noget) af alle disse Vederstyggeligheder, (hverken) Indfødt eller Fremmed, som er fremmed midt iblandt eder —

27. thi dette Lands Folk, som er for eder, haver gjort alle disse Vederstyggeligheder, og Landet er blevet ureent —

28. at Landet skal ikke udspye eder, naar I gjøre det ureent, ligesom det skal udspye det Folk, som er for eder.

c. 20, 22.

29. Thi hver den, som gjør (noget) af alle disse Vederstyggeligheder, ja de Personer, som gjøre det, skulle udryddes midt af deres Folk.

30. Saa holder det, jeg vil have holdet, at I ikke gjøre noget af de vederstyggelige Skiffe, som ere gjorte for eder, at I skulle ikke gjøre eder urene paa dem; jeg er Herren eders Gud.

c. 19, 37; 20, 8, 22; 11, 44.

19. Capitel.

Herren byder Israels Børn at være hellige, ære Forældre, holde Sabbater, flye Afguder, 1-4, ret omgaaes med Tæoffers Offer, 5-8, tænke paa den Fattige, ei stjæle, handle falskeligen, sværge falskeligen, eller bevise anden Uretfærdighed eller Ufærlighed, 9-18, ei blande Ting tilsammen, som ere af ulige Art, flye Horei, ei æde i de første Aar af Træernes Frugt, 19-25, ei æde Blod, flye Spaadom, Trolddom og andre hedenske Ceremonier og Gjæringer, 26-31, ære de Gamle, elste Fremmede, være retfærdige i Handel og Vandel, og holde Herrens Stifte, 32-37.

Og Herren talede til Mose og sagde:

2. Tal til al Israels Børns Menighed, og du skal sige til dem: I skulle være hellige; thi jeg, Herren eders Gud, er hellig.

c. 11, 44, 45.

3. I skulle hver frygte sin Moder og sin Fader, og I skulle holde mine Sabbater; jeg er Herren eders Gud. 2 Mos. 31, 13. Ezech. 42, 8.

4. I skulle ikke vende eders Ansigt til Afguderne, og ikke gjøre eder støbte Guder; jeg er Herren eders Gud.

2 Mos. 20, 23; 34, 17.

5. Og naar I ville slagte Tæoffers Offer for Herren, da skulle I offre det til en Behagelighed for eder.

c. 7, 11.

6. Det skal ædes paa den Dag, I slagte det, og om anden Dagen; men hvad som levnes til den tredie Dag, skal opbrændes med Ild.

c. 7, 15 fg.

7. Men om (Noget) ædes dog (deraf) paa den tredie Dag, da er det en Væmmelse, (det) bliver ikke behageligt.

8. Og hvo, som det æder, skal bære sin Misgjerning, thi han har vanhelliget Herrens Hellighed; og den samme Person skal udryddes fra sine Folk.

9. Og naar I høste eders Lands Høst, da skal du ikke høste aldeles det Yderste af paa din Ager, ikke heller skal du sanke nøie i din Høst.

c. 23, 22. 5 Mos. 24, 19.

10. Du skal ikke heller eftersanke (Viindruerne) af din Viingaard, og ikke sanke de Vær, som ere nedfaldne i din Viingaard, du skal lade dem blive til den fattige og til den Fremmede; jeg er Herren eders Gud.

11. I skulle ikke stjæle, og I skulle ikke lyve, ei heller falskeligen handle, Noget mod sin Næste.

2 Mos. 20, 15. 16. Col. 3, 9. 1 Thes. 4, 6.

12. Og I skulle ikke falskeligen sværge ved mit Navn, saa du vanhelliger din Guds Navn; jeg er Herren. 2 Mos. 20, 7 fg.

13. Du skal ikke gjøre din Næste Vold, og ei røve (ham); du skal ikke lade Dagelønnerens Arbeides (Løn) blive hos dig Natten over, indtil om Morgen.

2 Mos. 23, 7. 5 Mos. 24, 14. Jer. 22, 13. Sal. 5, 4.

14. Du skal ikke bande den Døve og ikke lægge Stød for den Blinde, men du skal frygte for din Gud; jeg er Herren.

5 Mos. 27, 18. 3 Mos. 25, 17.

15. I skulle ikke gjøre Uret i Dommen, du skal ikke ansee den Ringes Person, og ei hædre den Vældiges Person; men du skal domme din Næste i Retfærdighed.

5 Mos. 16, 19. Dris. 24, 23. Sal. 2, 2.

16. Du skal ikke gaae som en Vagvasser iblandt dit Folk, du skal ikke staae efter din Næstes Blod; jeg er Herren.

Ps. 15, 3. Ps. 50, 20. Jer. 9, 8.

17. Du skal ikke hade din Broder i dit Hjerter; men du skal jo overbevise din Næste, at du ikke skal bære Synd for hans Skyld.

Matth. 18, 15. Luc. 17, 3.

18. Du skal ikke hevne dig (selv), ei heller beholde (Vrede) imod dit Folks Børn, og du skal elste din Næste som dig selv; jeg er Herren.

Matth. 5, 43. 44. Rom. 12, 19. Marc. 12, 31 fg.

19. I skulle holde mine Skiffe; du skal ikke lade dit Bæst have fælles med andet Slags; du skal ikke saae din Ager med to Slags Sæd; og Klæder af to Slags, vævede tilfammen, skulle ei komme paa dig.

c. 18, 23. 5 Mos. 22, 9. 11. Ezch. 44, 17.

20. Og naar en Mand ligger hos en

Uvinde med Sæds Beblandelse, og hun er en Tjenestepige, som er trolovet en Mand, men dog ikke aldeles er kjøbt løs eller har faaet Frihed, da skal der stec en Røffelse, men de skulle ikke dødes; thi hun var ikke frigiven.

5 Mos. 25, 2. 3.

21. Men han skal fremføre sit Skyldoffer for Herren, til Forsamlingens Paa- lunds Dør: en Væder til Skyldoffer.

22. Og Præsten skal gjøre Forligelse for ham, med Skyldofferets Væder, for Herrens Ansigt, for hans Synd, som han syndede; saa skal han faae Forladelse for sin Synd, som han syndede.

c. 4, 26. 31. 35; 15, 15.

23. Og naar I komme ind i Landet og plante allehaande Træer til Spise, da skulle I affkjære deres Forhud, nemlig deres Frugt; i tre Aar skulle de agtes af eder som uomstaarne, (der) skal ikke ædes (deraf).

24. Og i det fjerde Aar skal al deres Frugt være hellig til Priis for Herren.

25. Men i det femte Aar maae I æde Frugten deraf, at I samle eder Grøden deraf; jeg er Herren eders Gud.

26. I skulle Intet æde med Blodet; I skulle ikke spaae, ei heller være Dagvælgere.

c. 3, 17 fg. 2 Kong. 21, 6 fg.

27. I skulle ikke rundstjære det Yderste af eders Hovedhaar, ei heller skal du for- dærve det Yderste af dit Skjæg.

c. 21, 5.

28. Og I skulle ikke stjære indstaaet (Tegn) for den Dødes Skyld i eders Kjød, ei heller sætte riblet Skrift paa eder; jeg er Herren.

5 Mos. 14, 1.

29. Du skal ikke vanhellige din Datter, at lade hende bedrive Horeri, at Landet ikke skal bedrive Horeri, og Landet blive fuldt af Skjændsel.

30. I skulle holde mine Sabbater, og I skulle frygte for min Helligdom; jeg er Herren.

c. 23, 2 fg.

31. I skulle ikke vende eder til Spaa- qvinder, og ikke søge hen til Tegnsublæg- gere, at blive urene ved dem; jeg er Herren eders Gud.

c. 20, 6. 27. 1 Sam. 28, 7.

32. Du skal staae op for den Graahær- dede og hædre den Gamle, og du skal frygte for din Gud; jeg er Herren.

1 Tim. 5, 1. 2.

33. Og naar en Fremmed er fremmed hos dig i eders Land, da skulle I ikke for- dele ham.

2 Mos. 22, 21; 23, 9.

34. Den Fremmede, som er fremmed

høs eder, skal være eder som en Indfødt af eder, og du skal elske ham som dig selv, thi I have været fremmede i Ægypti Land; jeg er Herren eders Gud.

35. I skulle ikke gjøre Uret i Dommen, i Maalet, i Vægten og i Maaden.

5 Mos. 25, 15. Drbsp. 11, 1; 20, 10.

36. Rette Vægtsaaler, rette Vægtskene, ret Ephra og ret Hin skulle I have; jeg er Herren eders Gud, som udførte eder af Ægypti Land.

5 Mos. 25, 13. Drbsp. 16, 11. 3 Mos. 11, 45; 22, 33.

37. Og I skulle holde alle mine Skikke og alle mine Rette, og gjøre dem; jeg er Herren.

c. 18, 30; 20, 8. 22.

20. Capitel.

Gud kundgør de Straffe, som skulle vederfares dem, som bedrive Afguderier med Molech, 1-5, gjøre Trolddom, 6-8, bande Forældrene, 9, bedrive allehaande Horeri, Blodffam, Sodomiteri, 10-21; formaner til Lydighed, til at flye Hedningernes Biis, at gjøre Forskiel paa rene og urene Dyr, og at ihjellslaae Spaamænd, 22-27.

Og Herren talte til Mose og sagde:

2. Og du skal sige til Israels Børn: Hvorsomhelst af Israels Børn eller af den Fremmede, som er fremmed i Israel, der giver til Molech af sin Sæd, skal vissefælig dødes; Folket i Landet, de skulle stene ham med Stene. c. 18, 21. 5 Mos. 18, 10. Jer. 7, 31.

3. Og jeg, jeg vil sætte mit Ansigt imod den samme Mand, og jeg vil udrydde ham midt af sit Folk, fordi han gav til Molech af sin Sæd, til at gjøre min Helligdom uren og at vanhellige mit hellige Navn.

Esch. 14, 8.

4. Og dersom Folket i Landet seer igjennem Fingre med det samme Menneffe, idet han gav til Molech af sin Sæd, at de slaae ham ikke ihjel,

5. da vil jeg, jeg sætte mit Ansigt imod det samme Menneffe og imod hans Slægt, og vil udrydde ham og alle dem, som bedrive Horeri efter ham, at bedrive Horeri efter Molech, midt af deres Folk.

6. Og naar en Person vender sig til Spaagvinderne eller til Tegnsudlæggerne, til at bedrive Horeri efter dem, da vil jeg sætte mit Ansigt imod den samme Person, og jeg vil udrydde ham fra sit Folk.

c. 19, 31. 5 Mos. 18, 11.

7. Derfor helliger eder, og værer hellige; thi jeg, Herren, er eders Gud.

c. 11, 44. 45; 19, 2.

8. Og holder mine Skikke, og gjører dem; jeg er Herren, som gjør eder hellige.

9. Thi hvorsomhelst, der bander sin Fader eller sin Moder, skal vissefælig dødes; han bandede sin Fader eller sin Moder, hans Blod være over ham.

2 Mos. 21, 17. 5 Mos. 27, 16. Drbsp. 20, 20; 30, 17.

10. Og en Mand, som bedriver Hor med en Mands Hustru, den, som bedriver Hor med sin Næstes Hustru, den Horkarl og den Horekone skal vissefælig dødes.

c. 18, 20. 2 Mos. 20, 14. Mattf. 5, 27. Joh. 8, 5.

11. Og en Mand, som ligger hos sin Faders Hustru, han haver blottet sin Faders Blufel; de skulle begge vissefælig dødes, deres Blod skal være over dem.

c. 18, 8. 2 Sam. 16, 22.

12. Og ligger en Mand hos sin Sønns Hustru, da skulle de begge vissefælig dødes; de have gjort en (skjændig) Veblandelse, deres Blod skal være over dem.

c. 18, 15.

13. Og ligger en Mand hos en Mands person, som man ligger hos en Dvinde, da have de begge gjort en Vederstyggelighed; de skulle vissefælig dødes, deres Blod skal være over dem.

c. 18, 22. Rom. 1, 27. 1 Cor. 6, 9.

14. Og tager en Mand en Dvinde og hendes Moder, det er en Skjændsel; de skulle brænde ham med Ild, ja dem (begge), og der skal ikke være (nogen) Skjændsel iblandt eder.

c. 18, 17.

15. Og en Mand, som ligger hos et Bæst, skal vissefælig dødes, og Bæstet skulle I dræbe.

c. 18, 23.

16. Og en Dvinde, som kommer nær til noget Bæst, at det haver sælles med hende, den Dvinde skal du ihjellslaae, og Bæstet; de skulle vissefælig dødes, deres Blod skal være over dem.

17. Og tager en Mand sin Søster, sin Faders Datter eller sin Moders Datter, og seer hendes Blufel, og hun, hun seer hans Blufel, det er en gruelig Ting, og de skulle udryddes for deres Folks Børns Dine; han blottede sin Søsters Blufel, han skal bære sin Misgjerning.

c. 18, 9. 5 Mos. 27, 22.

18. Og ligger en Mand hos en Hustru, som er svag, og blotter hendes Blufel, blotter hendes Kilde, og hun blotter sit Blods Kilde, da skulle de begge udryddes af deres Folk.

19. Og du skal ikke blotte din Moders Søsters og din Faders Søsters Blufel; thi den (som gjør det) haver blottet sin

næste Slægt, de skulle bære deres Misgjerning.

c. 18, 12, 13.

20. Og en Mand, som ligger hos sin Farbroders Hustru, han haver blottet sin Farbroders Blusel; de skulle bære deres Synd, de skulle døe barnløse.

c. 18, 14.

21. Og dersom en Mand tager sin Broders Hustru, det er en slem Gjerning; han blottede sin Broders Blusel, de skulle være barnløse.

5 Mos. 25, 5. Marc. 6, 18.

22. Saa skulle I holde alle mine Stikke og alle mine Rette, og gøre dem, at det Land ikke skal udspye eder, som jeg vil føre eder ind udi, til at boe derudi.

c. 19, 37; 18, 25, 28.

23. Og I skulle ikke vandre i det Folks Stikke, hvilket jeg skal udkaſte for eder; thi alle disse Ting have de gjort, og jeg væmmedes ved dem.

24. Men jeg siger eder: I skulle eie deres Land, og jeg vil give eder det til at eie det, et Land, som flyder med Mælk og Honning; jeg er Herren eders Gud, som haver adskilt eder fra Folkene.

2 Mos. 3, 8; 13, 5. 1 Kong. 8, 53.

25. Og I skulle gjøre Skilsmisse imellem rene Dyr og urene, og imellem urene Fugle og rene; og I skulle ikke gjøre eders Sjæle vederstyggelige paa Dyr og paa Fugle og paa alt det, som kryber paa Jorden, hvilket jeg haver fraskilt for eder, at I skulle holde det ureent.

c. 11, 3 fg. 5 Mos. 14, 4 fg.

26. Derfor skulle I være mig hellige, thi jeg, Herren, er hellig; og jeg haver adskilt eder fra Folkene, til at høre mig til.

c. 11, 44, 45; 19, 2.

27. Og naar af Mand eller Kvinde nogen er en Spaamand eller Tegnsudlægger, de skulle vissefælgelig dødes; man skal stene dem ihjel, deres Blod være over dem.

c. 19, 31. 2 Mos. 22, 18.

21. Capitel.

Herren giver Love angaaende Præsternes Sorg over de Døde, Egtestab, og Døttre, naar de bedrive Hor, 1-9; hvorledes den Ypperstepræst i saadanne Ting skal forholde sig, 10-15. Ingen, som havde Brøst paa sit Lege, maatte forrette Offringer eller anden Tjeneste i Helligdommen, sjenst han maatte nyde sin Deel af Offringerne, 16-24.

Og Herren sagde til Moſe: Tal til Præsterne, Mrons Sønner, og siig til dem: En (Præst) skal ikke gjøre sig ureen paa et Liig iblandt sit Folk;

c. 19, 29. 4 Mos. 5, 2. Ezech. 44, 25.

2. uden over sin nærmeste Slægt, som ham nærmest tilhører, over sin Moder, og over sin Fader, og over sin Søn, og over sin Datter, og over sin Broder,

3. og over sin Søster, som er en Jomfru, som er hans nærmeste Paarørende, som ikke haver været nogen Mands (Hustru); over hende maa han gjøre sig ureen.

4. Han skal ikke besmitte sig, (som den, der er) en Herre iblandt sit Folk, at han vanhelliger sig.

5. De skulle ikke gjøre deres Hoved heel skaldet, og ikke afraage det Yderste af deres Skjæg, og ei skjære et udstaaet Tegn i deres Kjød.

c. 19, 27. 5 Mos. 14, 1. Ezech. 44, 20.

6. De skulle være hellige for deres Gud, og ikke vanhellige deres Guds Navn; thi de offrer Herrens Ildoffere, deres Guds Brød, og (derfor) skulle de være aldeles hellige.

7. De skulle ikke tage nogen Horekone eller en, som er krænkert; og den Kvinde, som er uddreven fra sin Mand, skulle de ikke tage; thi han (Præsten) er hellig for sin Gud.

Ezech. 44, 22.

8. Derfor skal du holde ham hellig, thi han offerer din Guds Brød; han skal være dig hellig, thi jeg, Herren, er hellig, som eder gjør hellige.

9. Og naar nogen Præsts Datter begynder at bedrive Hor, hun haver vanhelliget sin Fader, hun skal brændes med Ild.

10. Og den, som er Ypperstepræst iblandt sine Brødre, paa hvis Hoved Salveolien er udøst, og hvis Haand man haver fyldt, for at føre ham i Klæderne, han skal ikke blotte sit Hoved og ei sønderrive sine Klæder.

2 Mos. 28, 41.

11. Og han skal ikke komme til noget dødt Liig, han skal ikke gjøre sig ureen, (hverken) for sin Fader eller for sin Moder.

4 Mos. 6, 7; 9, 6.

12. Og han skal ikke udgaae af Helligdommen, og han skal ikke vanhellige sin Guds Helligdom; thi hans Guds Salveolies Krone er paa ham; jeg er Herren.

c. 10, 6, 7; 8, 9, 12.

13. Og han skal tage en Hustru i hendes Jomfrubom.

Ezech. 44, 22.

14. En Enke eller Uddreven eller krænkert Hore, dem skal han ikke tage; men en Jomfru af sit Folk skal han tage til Hustru.

v. 7.

15. Og han skal ikke vanhellige sin Sæd iblandt sit Folk; thi jeg er Herren, som gjør ham hellig.

16. Og Herren talede til Mose og sagde:

17. Tal til Aron og siig: Naar der er en Mand af din Sæd i deres Slægter, som er Uhyde paa, han skal ikke komme nær til, at offre sin Guds Brød.

1 Tim. 3, 2. Tit. 1, 6, 7.

18. Thi ingen Mand, som Uhyde er paa, skal komme nær til, (være sig) en blind Mand eller lam, eller som haver (noget Lem) for kort eller for langt,

c. 22, 22.

19. eller en Mand, som haver Bræk paa Fod eller Bræk paa Haand,

20. eller som er kroghgget, eller en Dværg, eller haver Meen paa sit Die, eller som har tør Skurv eller Fnat, eller som har Brok.

21. Og ingen Mand, som haver Uhyde paa sig, af Arons, Præstens, Sæd, skal gaae frem, at offre Herrens Ildoffere; der er Uhyde paa ham, han skal ikke gaae frem, til at offre sin Guds Brød.

22. (Dog) maa han æde sin Guds Brød, (baade) af de særdeles hellige Ting og af de (andre) hellige Ting.

23. Alligevel skal han ikke komme til Forhængen og ei gaae frem til Alteret, thi der er Uhyde paa ham, og han skal ikke vanhellige mine Helligdomme, thi jeg er Herren, som gjør dem hellige.

24. Og Mose sagde dette til Aron og til hans Sønner og til alle Israels Børn.

22. Capitel.

Herren forbyder Præsterne, naar de vare urene, at æde af Offerne, 1-9; lærer, hvo der ellers maa æde deraf, eller ikke, 10-16; forbyder at offre det, som er ureent eller haver nogen Uhyde, 17-25; lærer, naar et Offer maatte offres, og naar det skulde ædes, 26-33.

Og Herren talede til Mose og sagde:

2. Siig til Aron og til hans Sønner, at de skulle sig fra Israels Børns hellige Ting, og ikke vanhellige mit hellige Navn; (de skulle holde sig fra de Ting), hvilke de hellige mig; jeg er Herren.

c. 6, 18; 17, 2. 4 Mos. 6, 23.

3. Siig til dem: Hvilken Mand i eders Slægter af al eders Sæd, som kommer nær til de hellige Ting, som Israels Børn hellige Herren, og hans Ureenhed er paa ham, den samme Person skal udryddes fra at være for mit Ansigt; jeg er Herren.

4. Hvilken som helst, der er af Arons Sæd, og han er spedast eller haver Flod, han skal ikke æde af de hellige Ting, indtil

han vorder reen; og den (ikke heller), som rører ved Nogen, der er ureen formedelst Tiig, eller den Mand, som Sæd gaar fra,

c. 15, 16.

5. eller den Mand, der rører ved nogen Brimmæl, som man kan blive ureen af, eller ved et Menneſke, som man kan blive ureen af, efter al dets Ureenhed.

6. Den Person, som rører ved det, skal være ureen indtil Aftenen, og han skal ikke æde af de hellige Ting, men bade sit Legeme i Vand.

7. Og naar Solen gaar ned, saa er han reen; og siden maa han æde af de hellige Ting, thi det er hans Mad.

8. Han skal ikke æde Adſel eller det, som er ſonderrevet, at blive ureen paa det; jeg er Herren.

Genſ. 44, 31.

9. Og de ſkulde holde det, jeg vil have holdet, at de ſkulde ikke bære Skyld for den Sags Skyld og doe deri, naar de vanhellige det; jeg er Herren, som helliger dem.

4 Mos. 18, 32. 3 Mos. 21, 23.

10. Og ingen Fremmed ſkal æde det Hellige; den, ſom boer hos Præſten, og en Daglønner ſkal ikke æde af det Hellige.

11. Men naar Præſten haver kjøbt en Person for ſine Penge til en Eiendom, da maa den æde deraf; og hver den, ſom er født i hans Huus, de maa æde af hans Brød.

12. Men naar en Præſts Datter bliver en fremmed Mands Huſtru, da ſkal hun ikke æde af de hellige Tings Oploſtſe.

13. Men naar en Præſts Datter bliver Enke eller Uddreven, og hun haver ingen Sæd, og hun vender tilbage til ſin Faders Huus, ligesom i hendes Ungdom, da maa hun æde af ſin Faders Brød; men ingen Fremmed maa æde deraf.

14. Men æder Nogen af det Hellige uvidende, da ſkal han lægge den ſemte Deel deraf dertil, og give Præſten det tilligemed det Hellige.

4 Mos. 5, 7.

15. Og de ſkulde ikke vanhellige Israels Børns hellige Ting, nemlig dem, ſom de ſkulde oploſte for Herren,

16. og (ikke) belade ſig med Misgjerning (og) Skyld, naar de æde deres hellige Ting; thi jeg er Herren, ſom helliger dem.

17. Og Herren talede til Mose og ſagde:

18. Tal til Aron og til hans Sønner og til alle Israels Børn, og ſiig til dem: Naar Nogen ſomhelſt af Israels Huus eller af de Fremmede i Israel vil offere

fit Offer, enten det er deres Løfte eller deres frivillige Offer, som de ville offere Herren til et Brænderoffer, c. 7, 16. Ps. 50, 14.

19. (da skulle I gjøre det saaledes) for eder til en Behagelighed, (at I offere) en Han foruden Lyde af stort Dvæg, af Faarene eller af Gjederne. c. 1, 3-10.

20. I skulle Intet offere af det, som der er Lyde paa; thi det bliver ikke til en Behagelighed for eder.

5 Mos. 15, 21; 17, 1. Mal. 1, 8.

21. Og naar Nogen vil offere et Takoffers Offer for Herren, et synderligt Løfte eller et frivilligt Offer, af stort Dvæg eller smaat Dvæg, da skal det være uden Lyde, (at det kan være) til en Behagelighed; der skal slet ingen Lyde være paa det.

4 Mos. 15, 3.

22. Det, som er blindt eller beenbrudt eller lemlæstet, eller som haver flydende Saar eller tør Skurv eller Fnat, det skulle I ikke offere Herren; og I skulle ikke give Ildoffer af dem paa Alteret til Herren.

23. Vaade en Dyr og et Faar, som haver (Vem) for stort eller for lidet, deraf maa du gjøre et frivilligt Offer, men til et Løfte kan det ikke vorde behageligt.

24. Og I skulle ikke offere Herren Noget, som er fortrøst eller knust eller sønderrevet eller afstaaet; og I skulle ikke gjøre saadant i eders Land.

25. Og I skulle ikke af en Fremmeds Haand offere eders Guds Brød af noget af disse; thi deres Fordærvelse er paa dem, der er Lyde paa dem, de skulle ikke blive behagelige for eder.

26. Og Herren taledes til Mose og sagde:

27. Naar en Dyr eller et Faar eller en Gjed sødes, da skal den være i syv Dage hos sin Moder; og fra den ottende Dag og derefter skal den være behagelig til et Ildoffers Offer for Herren. 2 Mos. 22, 30.

28. Hvad enten det er Dyr eller Faar, da skal man ikke slagte det paa een Dag med sin Affødning.

29. Men naar I slagte Herren et Lovoffer, skulle I slagte det, for eder til en Behagelighed.

30. Det skal ædes paa den samme Dag, I skulle ikke lægne deraf til om Morgen; jeg er Herren.

31. Derfor skulle I holde mine Bud og gjøre dem; jeg er Herren.

32. Og I skulle ikke vanhellige mit helige Navn, at jeg maa vorde helliget midt

iblandt Israels Børn; jeg er Herren, som helliger eder,

33. som udsætte eder af Egypti Land, at være eders Gud; jeg er Herren.

23. Capitel.

Herren giver Love om de fornemste Høitider, i Særdeleshed om den syvende Dag, 1-3; om Paaskehøitiden, 4-14; om Pinsefesten, 15-22; om Bønjehøitiden, d. e. Zedernes Nytaar, 23-25; om Forligelsens Høitid, 26-32; om Løvsjalesnes Høitid, 33-44.

Og Herren taledes til Mose og sagde:

2. Tal til Israels Børn, og siig til dem: (Anlangende) Herrens bestemte Tider, da I skulle udraabe hellige Sammenkaldelser, da ere disse mine bestemte Tider:

3. Sex Dage skal (al) Gjerning gjøres, men paa den syvende Dag er en Hviles Sabbat, en hellig Sammenkaldelse, da skulle I ingen Gjerning gjøre; den er for Herren en Sabbat, i alle eders Boliger.

2 Mos. 20, 8. 9 fg.

4. Disse ere Herrens bestemte Tider, de hellige Sammenkaldelser, som I skulle udraabe til deres bestemte Tider:

5. I den første Maaned, paa den fjortende Dag i Maaned, imellem de tvende Aftener, da er det Paaske for Herren.

2 Mos. 12, 6. 18. Matth. 27, 46-50.

6. Og paa den femtende Dag i denne Maaned er de uhyrede (Brøds) Høitid for Herren; I skulle æde uhyrede (Brød) i syv Dage.

2 Mos. 12, 15.

7. Paa den første Dag skal være eder en hellig Sammenkaldelse, da skulle I ingen Tjenestes Gjerning gjøre.

v. 35.

8. Og I skulle offere Ildoffer for Herren i syv Dage; paa den syvende Dag skal være en hellig Sammenkaldelse, I skulle ikke gjøre nogen Tjenestes Gjerning.

9. Og Herren taledes til Mose og sagde:

10. Tal til Israels Børn, og siig til dem: Naar I komme ind i det Land, som jeg vil give eder, og I høste dets Høst, da skulle I fremføre en Omer af det Første af eders Høst til Præsten.

c. 2, 14.

11. Og han skal bevæge den Omer for Herrens Ansigt, for eder til en Behagelighed; paa den anden Dag efter Sabbaten skal Præsten bevæge den.

12. Og I skulle gjøre Offer paa den samme Dag, naar I (lade) bevæge den Omer, et Lam uden Lyde, aargammelt, til et Brænderoffer for Herren;

13. og dets Madoffer, to Tiendeparter Meel, blandet med Olie, til et Ildoffer for Herren, til en behagelig Lugt; og dets Drifoffer af Viin, en Fjerdepart af en Hin.

c. 2, 1 fg.

14. Og I skulle ikke æde Brød eller stegt Af eller (grønt) Korn, indtil den samme Dag, indtil I føre eders Guds Offer frem; dette skal være hos eders Efterkommere en evig Skik, i alle eders Boliger.

15. Og I skulle tælle eder fra anden Dagen efter Sabbaten, fra den Dag, I bære Bevægelsens Omer frem, ihy hele Sabbater.

5 Mos. 16, 9. 10.

16. Til den anden Dag efter Sabbaten i den syvende Uge skulle I tælle halvtredshundrede Dage; saa skulle I offre nyt Madoffer for Herren.

17. Af eders Boliger skulle I fremsføre Bevægelsens Brød, der skal være to Brød af to Tiendeparter Meel, med Suurdeig skulle de bages; de ere en Førstegrøde for Herren.

18. Og I skulle offre tilligemed Brødet ihy Lam uden Phde, aargamle, og een ung Studekalb og to Bædere; de skulle være et Brændoffer for Herren, og deres Madoffer og deres Drifoffer, det er en behagelig Lugts Ildoffer for Herren.

19. Og I skulle lave een Gjedebuk til Shndoffer, og to Lam, aargamle, til Takoffers Offer.

20. Og Præsten skal bevæge dem tilligemed de Førstegrøders Brød med en Bevægelse for Herrens Ansigt, tilligemed de to Lam; de skulle være Herren hellige og tilhøre Præsten.

21. Og I skulle kalde sammen paa den samme Dag, det skal være eder en hellig Sammenkaldelse, I skulle ingen Tjenestes Gjerning gjøre; det skal være en evig Skik i alle eders Boliger, hos eders Efterkommere.

v. 7.

22. Og naar I høste eders Lands Høst, da skal du ikke skjære det Yderste aldeles op paa din Ager, naar du høster, og ei sante nøie i din Høst; du skal lade det blive til den Fattige og til den Fremmede; jeg er Herren eders Gud. c. 19, 9. 5 Mos. 21, 19.

23. Og Herren talde til Mose og sagde:

24. Tal til Israels Børn og siig: Den syvende Maaned, paa den første Dag i Maaneden, skal være eder en Hvile, en Vasunklang til Ihukommelse, en hellig Sammenkaldelse.

4 Mos. 29, 1.

25. I skulle ingen Tjenestes Gjerning gjøre, og I skulle offre Ildoffer for Herren.

26. Og Herren talde til Mose og sagde:

27. Fremdeles paa den tiende Dag i denne syvende Maaned, denne er Forligelsens Dag; den skal være eder en hellig Sammenkaldelse, og I skulle ydmhyge eders Sjæle; og I skulle offre Ildoffer for Herren.

c. 16, 30. 4 Mos. 29, 7.

28. Og I skulle ingen Gjerning gjøre paa den samme Dag; thi den er Forligelsens Dag, til at gjøre Forligelse for eder, for Herrens eders Guds Ansigt.

29. Thi hver Person, som ikke ydmhyger sig paa denne samme Dag, skal udryddes fra sine Følsk.

v. 27.

30. Og hver Person, som gjør nogen Gjerning paa denne samme Dag, den samme Person vil jeg ødelægge midt ud af sit Følsk.

31. I skulle ingen Gjerning gjøre; det skal være en evig Skik hos eders Efterkommere, i alle eders Boliger.

32. Denne er eder en Hviles Sabbat, at I skulle ydmhyge eders Sjæle; paa den niende Dag i Maaneden, om Aftenen, fra den ene Aften til den anden, skulle I hvile paa eders Sabbat.

c. 16, 31.

33. Og Herren talde til Mose og sagde:

34. Tal til Israels Børn og siig: Paa den femtende Dag, i denne syvende Maaned, er Løvsalernes Høitid i ihy Dage for Herren.

v. 40. 4 Mos. 29, 12. Ref. 8, 14 - 16.

35. Paa den første Dag skal være en hellig Sammenkaldelse; I skulle ingen Tjenestes Gjerning gjøre.

v. 7.

36. I skulle offre Ildoffer for Herren i ihy Dage; paa den ottende Dag skal være eder en hellig Sammenkaldelse, og I skulle offre Herren Ildoffer, det er en Forbudsdag, I skulle ingen Tjenestes Gjerning gjøre.

37. 38. 39. 4 Mos. 29, 35. 5 Mos. 16, 8. 2 Kron. 7, 8. 9.

37. Disse ere Herrens bestemte Tider, da I skulle udraabe hellige Sammenkaldelser, at offre for Herren Ildoffer, Brændoffer og Madoffer, Slagtoffer og Drifoffer, hver Dags Gjerning paa sin Dag;

38. foruden Herrens Sabbater, og foruden eders Gaver, og foruden alle eders Løfter, og foruden alle eders frivillige Offere, som I skulle give Herren.

39. Fremdeles paa den femtende Dag i den syvende Maaned, naar I samle For-

dens Grøde, skulle I høitideligholde Herrens Høitid syv Dage; paa den første Dag skal være en Hvile, og paa den ottende Dag skal være en Hvile.

40. Og I skulle tage eder paa den første Dag Frugt af skønne Træer, Palmeqviste, og Grene af tykke Træer, og Vindier ved Bække; og I skulle være glade for Herrens eders Guds Ansigt syv Dage.

41. Og I skulle høitideligholde den Høitid for Herren syv Dage om Aaret, til en evig Stik hos eders Efterkommere; i den syvende Maaned skulle I høitideligholde den.

42. Syv Dage skulle I boe i Hytter; hver Indfødt i Israels skal boe i Hytter;

43. paa det eders Efterkommere skulle vide, at jeg lod Israels Børn boe i Hytter, der jeg udførte dem af Ægypti Land; jeg er Herren eders Gud. c. 11, 45; 12, 2. 4. 30.

44. Og Mose sagde om Herrens bestemte Tider til Israels Børn.

24. Capitel.

Herren giver Love om Olie til Lamperne, 1-4, om Stuebødene, 5-9. En israelitisk Vindes Søn læser Herrens Navn, 10-12. Herren byder at stene ham og alle dem, som læse hans Navn, 13-16; lærer, hvad Straf der skal vedfæres den, som slaar Nogen ihjel eller skader ham paa hans Legeme, 17-22. Den, som havde bandet, stenes, 23.

Og Herren talede til Mose og sagde:

2. Byd Israels Børn, at de skulle tage til dig reen stødt Olie af Olivetræ til Lysningen, til at holde Lampen stedse tændt.

2 Mosf. 27, 20. 4 Mosf. 8, 2.

3. Udenfor Vidnesbyrds Forhæng, i Forsamlings Paulun, skal Aron berede den, (at lyse) fra Aftenen til om Morgen, stedse for Herrens Ansigt, til en evig Stik hos eders Efterkommere.

4. Paa den rene Høstuge skal han berede Lamperne for Herrens Ansigt altid.

5. Og du skal tage Meel og bage deraf tolv Rager; een Rage skal være to Tiendeparter (af en Eph). 2 Mosf. 25, 30. 4 Mosf. 4, 7.

6. Og du skal lægge dem i to Rader, sex i hver Rad, paa det rene Bord, for Herrens Ansigt.

7. Og du skal lægge reen Virak paa hver Rad, og det skal være Brød til et Thukommelsesoffer, et Aldoffer for Herren.

8. Paa hver Sabbatsdag skal man berede det for Herrens Ansigt altid; af Israels Børn (skal dette stee) til en evig Pagt.

9. Og det skal høre Aron og hans Sønner til, og de skulle æde det paa et hellig Sted; thi det er ham en særdeles hellig Ting af Herrens Aldoffer, til en evig Stik.

10. Men der gif en israelitisk Vindes Søn ud, og han var en ægyptisk Mands Søn, midt iblandt Israels Børn; og den israelitiske Vindes Søn og en israelitisk Mand trættes i Leiren.

11. Og den israelitiske Vindes Søn talede ilde om Navnet og bandede, da førte de ham til Mose; men hans Moders Navn var Selomith, Dibri Datter, af Dans Stamme.

12. Og de satte ham i Forvaring, indtil (Straffen) forklaredes (dem) efter Herrens Mund.

4 Mosf. 15, 34.

13. Og Herren talede til Mose og sagde:

14. Før ud den, som haver bandet, hen udenfor Leiren, og alle de, som hørte det, skulle lægge deres Hænder paa hans Hoved, og den ganste Menighed skal stene ham.

15. Og du skal tale til Israels Børn og sige: Hvilkensomhelst, der bander sin Gud, den skal bære sin Skyld.

16. Og hvilkens, som taler ilde om Herrens Navn, skal visseiligen dødes, al Menigheden skal visseiligen stene ham; ligesom den Fremmede, saa og den Indfødt, naar han taler ilde om det Navn, da skal han dødes.

2 Mosf. 20, 7. Mattf. 26, 66.

17. Og naar Nogen slaar noget Mennefte ihjel, da skal han visseiligen dødes.

2 Mosf. 21, 12. 4 Mosf. 35, 16.

18. Men hvo, der slaar et Væst ihjel, skal betale det; Sjæl for Sjæl.

v. 21.

19. Og den, som gjør Lyde paa sin Næste, ved ham skal saaledes gjøres, ligesom han haver gjort:

2 Mosf. 21, 23. 24 Ig.

20. Bræk for Bræk, Dø for Dø, Tand for Tand; ligesom han haver gjort Lyde paa et Mennefte, saaledes skal der gjøres ved ham.

Luc. 6, 38.

21. Og hvo, som slaar et Væst, skal betale det; men hvo, der slaar et Mennefte (ihjel), skal dødes.

1 Mosf. 9, 6.

22. Een Ret skal være for eder; som den Fremmede, saa skal den Indfødt være; thi jeg, Herren, er eders Gud.

2 Mosf. 12, 49. 3 Mosf. 11, 44.

23. Og (dette) sagde Mose til Israels Børn, og de førte den ud, som havde bandet, udenfor Leiren, og stenede ham med Stene; og Israels Børn gjorde, ligesom Herren havde befaleet Mose.

25. Capitel.

Herren giver Love om det syvende Aars Hvile, 1-7; om det halvtredstindstyvende Aar, som var Jubelaar, da hver skulde komme til sin Eiendoms igen, 8-13. I Kjøb og Salg skulde regnes efter, hvormange Aar der endnu var til Jubelaaret; de skulde frygte Gud og forlade sig paa hans Forsyn i deres Hvileaar, 14-22. Det folgte Land maatte løses igen, 23-34. Mod fattige skulde de bevise Barmhertighed, 35-38. Over fattige Israellitter, som solgte sig selv til Tjenere, maatte de ei herske med Strenghebd; de maatte løses paa afskillige Maader, 39-55.

Og Herren havde talet til Mose paa Sinai Bjerg og sagt:

2. Tal til Israels Børn, og du skal sige til dem: Naar I komme til det Land, som jeg vil give eder, da skal Jorden hvile, (det skal være) en Sabbat for Herren.

3. Sex Aar skal du faae din Mark, og sex Aar skal du skjære din Viingaard, og du skal samle dens Grøde. 2 Mos. 23, 10.

4. Men i det syvende Aar skal være en Hviles Sabbat for Landet, det er en Sabbat for Herren; du skal ikke faae din Mark, og ei skjære din Viingaard.

5. Hvad der voxer af din Høst af sig selv, skal du ikke høste, og ikke afplukke de Viindruer, som vore uden dit Arbeide; det skal være et Hvileaar for Landet.

6. Og det skal være Landets Sabbat, for eder til Spise, for dig og for din Tjener og for din Tjenestepige, og for din Dagelønner og for den, som boer hos dig, de Fremmede hos dig,

7. og for dit Fæ og for de vilde Dyr, som ere i dit Land; al dets Grøde skal være til at æde.

8. Og du skal tælle dig syv Hvileaar, syv Aar syv Gange; og de syv Hvileaars Dage skulle være dig ni og fyrrerhye Aar.

9. Og du skal lade en Vajunklang gaae igjennem (Landet), i den syvende Maaned, paa den tiende (Dag) i Maaneden; paa Forligshens Dag skulle I lade Vajunen gaae igjennem, udi alt eders Land.

c. 23, 24, 27.

10. Og I skulle holde det halvtredstindstyvende Aars Aar heiligt, og I skulle udraabe Frihed i Landet for alle dem, som boe deri; det skal være eder et Jubelaar, og I skulle igjenkomme, hver til sin Eiendom, og igjenkomme, hver til sin Slægt.

4 Mos. 36, 4.

11. Det halvtredstindstyvende Aars Aar skal være eder et Jubelaar; I skulle ikke faae, og ei høste det, som voxer af sig selv

deri, og ikke afplukke det, som voxer uden Arbeide deri.

v. 5.

12. Thi det er et Jubelaar, det skal være eder en Hellighebd; I skulle æde af Markens dens Grøde.

13. I dette Jubelaar skulle I igjenkomme, hver til sin Eiendom.

14. Og naar du sælger din Næste Noget, eller kjøber af din Næstes Haand, skulle I ikke forfordede, den Ene den Anden. 1 Thesi. 4, 6.

15. Efter Aarenes Tal, (som ere) efter Jubelaaret, skal du købe af din Næste; efter Grøernes Aars Tal skal han sælge dig.

16. Eftersom Aarene ere mange til, skal du lade Kjøbet derpaa formeres, og eftersom Aarene ere faa til, skal du lade Kjøbet derpaa formindskes; thi han sælger dig Grøernes Tal.

17. Og I skulle ikke forfordede, Nogen sin Næste, men du skal frygte for din Gud; thi jeg, Herren, er eders Gud.

18. Derfor skulle I gjøre mine Skikke, og holde mine Rette, og gjøre dem; saa skulle I boe tryggeligen i Landet.

c. 18, 30; 19, 37. 1 Kong. 4, 25.

19. Og Landet skal give sin Frugt, at I skulle æde, til I mættes; og I skulle boe tryggeligen deri. Ex. 1, 19. 3 Mos. 26, 5.

20. Og naar I ville sige: Hvad skulle vi æde i det syvende Aar? see, vi skulle ikke faae, og ei indsamle vor Grøde,

21. da vil jeg give min Velsignelse Befaling over eder i det sjette Aar, og det skal bære Grøde for de tre Aar.

5 Mos. 28, 8.

22. Og I skulle faae i det ottende Aar, og æde af den gamle Grøde; indtil det niende Aar, indtil Grøden kommer deraf, skulle I æde det Gamle.

23. Og I skulle ikke sælge Landet med en (fuldkommen) Afhændelse, thi Landet hører mig til; thi I, I ere Fremmede og Gjæster for mig.

1 Mos. 23, 4. 1 Kron. 29, 15. Ps. 39, 13.

24. Og i al eders Eiendoms Land skulle I lade Jorden til Røsning.

25. Naar din Broder bliver forarmet, at han sælger af sin Eiendom, saa skal hans Løser, som er ham næst paarørende, komme og løse det, hans Broder haver solgt.

Ruth 4, 1 fg.

26. Og naar Nogen ikke haver en Løser, og hans Haand formaaer og finder saa meget, som er nok til at løse det for,

27. da skal han regne de Aar, (tiden) han folgte det, og igjengive det, som er derover, til Manden, hvilken han folgte det; saa skal han komme til sin Eiendom igjen.

28. Men dersom hans Haand ikke finder (saameget, som er) nok til at give ham igjen, da skal det, han haver solgt, være i dens Bولد, som kjøbte det, indtil Jubelaaret; og i Jubelaaret skal det udgaae, og han skal komme til sin Eiendom igjen.

29. Og naar Rogen følger en Boligs Huis i en Stad, der haver Muur, da haver han Frist til dets Løsning, indtil et heelt Aar er forløbet, efterat han haver solgt det; i et Aar skal Løsningen deraf kunne stee.

30. Men dersom det ikke bliver løst, før end det hele Aar er fuldendt for ham, da skal Huset, som er i den Stad, der haver Muur, stadfæstes med en (fuldkommen) Afshændelse til ham, som det kjøbte, for hans Efterkommere; det skal ikke gaae fra (ham) i Jubelaaret.

31. Men Husene i Landsbyerne, som ikke er Muur omkring, de skulle regnes ligesom en Ager paa Landet; der skal være Løsning for dem, og de skulle gaae fra (ham) i Jubelaaret.

32. Og (anlangende) Leviternes Stæder, de Huse i deres Eiendoms Stæder, da maa der altid stee Løsning af Leviternes.

33. Og hvo, som løser (Noget) af Leviternes, det skal gaae fra (ham), (hvad enten det er) et solgt Huis eller hans Eiendoms Stad, i Jubelaaret; thi Husene i Leviternes Stæder ere deres Eiendom, midt iblandt Israels Børn.

34. Men Marken, (som hører til) deres Stæders Forstad, skal ikke sælges; thi den er dem en evig Eiendom.

35. Og naar din Broder forarmes, og hans Formue tager af hos dig, da skal du styrke ham som en Fremmed og en Gæst, at han kan leve med dig.

5 Mos. 15, 7. 8.

36. Du skal ikke tage Ager eller Overgift af ham, men du skal frygte for din Gud; at din Broder kan leve med dig.

2 Mos. 22, 25. 5 Mos. 23, 19. 20. Ps. 15, 5.

37. Du skal ikke flye ham dine Penge paa Ager, og du skal ikke flye ham din Spiise paa Overgift.

2 Mos. 22, 25 fg.

38. Jeg er Herren eders Gud, jeg, som udførte eder af Ægypti Land, for at give

eder Canaans Land, for at være eder til en Gud.

c. 11, 45 fg.

39. Og naar din Broder forarmes hos dig, og han sælges til dig, da skal du ikke lade ham tjene hos dig paa den Maade, som en Træl tjener.

2 Mos. 21, 2 fg. 5 Mos. 15, 12. Jer. 2, 14.

40. Han skal være hos dig som en Dagelønner, som en Gæst; han skal tjene hos dig indtil Jubelaaret.

41. Da skal han udgaae fra at være hos dig, han og hans Børn med ham; og han skal vende tilbage til sin Slægt, og vende tilbage til sine Fædres Eiendom.

42. Thi de ere mine Tjenere, som jeg udførte af Ægypti Land; de skulle ikke sælges, som en Træl sælges.

43. Du skal ikke strengeligen regjere over ham, men frygte for din Gud.

Exod. 6, 9.

44. Og (anlangende) din Træl og din Tjenestepige, som du skal have, da skulle I købe Træl og Tjenestepige af Hedningerne, som ere rundt omkring eder,

45. og desforuden af Gæsternes Børn, de Fremmedes iblandt eder, af dem skulle I købe, og af deres Slægt, som er hos eder, som de have avlet i eders Land; og de skulle være eder til Eiendom.

46. Og dem skulle I arveligen beholde for eders Børn efter eder, at de kunne eie dem til en Eiendom; de skulle tjene eder evindeligt; men over eders Brødre af Israels Børn skal den Gne ikke strengeligen regjere over den Anden.

47. Og naar en Fremmeds eller Gæsts Haand hos dig formaaer meget, og din Broder forarmes hos ham, saa at han sælger sig til den Fremmede, som er Gæst hos dig, eller til den Fremmedes Slægts Stamme,

48. da skal der, efterat han er solgt, være Ret til Løsning for ham; en af hans Brødre maa løse ham.

49. Enten hans Færbroder eller hans Færbroders Søn maa løse ham, eller Rogen af hans næste Slægt, af hans Slægtstam, maa løse ham; eller formaaer hans Haand saa meget, da maa han løse sig selv.

50. Og han skal regne med den, som han kjøbte, fra det Aar, da han solgtes til ham, indtil Jubelaaret; og Pengene, som han solgtes for, skulle være efter Aarenes Tal; som med en Dagelønners Dage skal det være med ham.

51. Om der ere endnu mange Aar tilbage, da skal han efter deres Bestaenhed igjengive for sin Løsning af Pengene, han blev kjøbt for.

52. Men om der ere faa Aar tilovers indtil Jubelaaret, da skal han regne med ham; efter sine Aars Bestaenhed skal han igjengive for sin Løsning.

53. Vigesom en Daglønner skal han Aar fra Aar være hos ham; han skal ikke strenge-
geligen regjere over ham for dine Dine.

54. Men dersom han kan ikke løses paa disse Maader, da skal han udgaae i Jubelaaret, han og hans Børn med ham.

55. Thi Israels Børn ere mine Tjenere, ja de ere mine Tjenere, som jeg udførte af Egypti Land; jeg er Herren eders Gud.

v. 42. c. 11, 44; 18, 2.

26. Capitel.

Herren forbyder Afguder, byder, at Israels Børn skulle tjene ham retteligen, 1, 2, saa vilde han i alle Maader velsigne dem, 3-13. Men vilde de være ulovlige, saa vilde han haabeligen straffe dem, 14-39. Naar de omvendte sig, vil han bevise dem Naade, 40-45. Slutningen paa disse Love, 46.

Jeg skulle ikke gjøre eder Afguder, I skulle ikke heller opreise eder et udsaaet Billede og Støtte, og udgraven Steen skulle I ikke sætte i eders Land, at tilbede derfor; thi jeg er Herren eders Gud.

Pl. 51, 10. 4 Mos. 33, 52.

2. Holder mine Sabbater, og frygter for min Helligdom; jeg er Herren.

2 Mos. 20, 8. 3 Mos. 19, 30.

3. Dersom I vandre i mine Skikke, og holde mine Bud, og gjøre dem,

5 Mos. 11, 13; 28, 1.

4. da vil jeg give eder Regn i sin Tid, og Jorden skal give sin Grøde, og Træer paa Marken skulle bære deres Frugt.

5 Mos. 11, 14; 28, 12. Jer. 5, 24. Pl. 85, 13.

5. Og Tærstetiden skal være for eder til Vinhøsten, og Vinhøsten skal være til Kornfæden; og I skulle æde eders Brød, at I vorde mætte, og I skulle boe trygge-
ligen i eders Land.

c. 25, 18, 19.

6. Og jeg vil give Fred i Landet, at I maae hvile (i Ro), og Ingen skal forfølge eder; og jeg vil borttage de onde Dyr af Landet, og Sværdet skal ikke gaae igjennem eders Land.

3os 11, 19. Pl. 4, 9. 3os 5, 22.

7. Og I skulle forfølge eders Fjender, og de skulle falde for eders Ansigt ved Sværdet.

5 Mos. 28, 7. 4 Mos. 14, 3.

8. Og fem af eder skulle forfølge Hundrede, og hundrede af eder skulle forfølge ti Tusinde; og eders Fjender skulle falde for eders Ansigt ved Sværdet.

9. Og jeg vil vende mig til eder, og gjøre eder frugtbare og gjøre eder mangfoldige, og jeg vil stadfæste min Pagt med eder.

10. Og I skulle æde det Gamle, som er blevet gammelt, og I skulle udføre det Gamle for det Nyes Skyld.

11. Og jeg vil sætte min Bolig midt iblandt eder, og min Sjæl skal ikke væm-
mes ved eder.

12. Og jeg vil vandre midt iblandt eder, og vil være eder til en Gud; og I, I skulle være mig til et Folk.

2 Cor. 6, 16. Aab. 21, 7.

13. Jeg er Herren eders Gud, som førte eder ud fra Egypti Land, at I ikke skulde være deres Tjenere, og jeg haaver brudt eders Aags Bomme og ladet eder gaae opreiste.

Ezech. 34, 27.

14. Men dersom I ikke lyde mig, og ikke gjøre alle disse Bud,

5 Mos. 28, 15; 30, 17.

15. og dersom I foragte mine Skikke, og dersom eders Sjæl væmmes ved mine Rette, at I ikke gjøre alle mine Bud, men gjøre min Pagt til Intet,

16. da vil jeg ogsaa gjøre eder dette: Jeg vil hjemløge eder med Forstræffelse, Svindsot og hidsig Feber, som skal fortære (eders) Dine og bedrøve (eders) Sjæl, og I skulle saae eders Sød forgjæves, og eders Fjender skulle opæde den.

5 Mos. 28, 21. Ezech. 14, 21. 2 Mos. 32, 34. Vegr. 4, 8.

17. Og jeg vil sætte mit Ansigt mod eder, og I skulle blive slagne for eders Fjenders Ansigt, og de, som hade eder, skulle regjere over eder, og I skulle flye, naar Ingen forfølger eder.

c. 17, 10. 5 Mos. 28, 25.

18. Og ville I ikke endda formedelst disse Ting lyde mig, da vil jeg lægge syv Gange mere til, og tugte eder for eders Synder.

19. Og jeg vil bryde eders Styrkes Hovmodighed, og jeg vil gjøre eders Himmelfald som Jern, og eders Jord som Kobber.

5 Mos. 11, 17; 28, 23.

20. Og eders Kraft skal fortæres for-gjæves, og eders Jord skal ikke give sin Grøde, og Træer i Landet skulle ikke give sin Frugt.

21. Og dersom I endda vandre mod

mig modvilligen, og vilde ikke lyde mig, da vil jeg tillægge syv Gange mere over eder med Slag, efter eders Synder.

22. Og jeg vil sende vilde Dyr iblandt eder, og de skulle berøbe eder eders Børn og ødelægge eders Væster og formindste eder, og eders Veie skulle blive øde.

Esch. 14, 15. 2 Kong. 2, 24.

23. Og dersom I ved disse Ting ikke vilde lade eder tugte af mig, men I vilde vandre imod mig modvilligen,

24. da vil jeg og vandre imod eder modvilligen, og jeg, ja ogsaa jeg vil slaae eder syv Gange mere for eders Sunders Skyld.

25. Og jeg vil føre et hevnenende Sværd over eder, som skal hevne min Pagt, og I skulle forsamles i eders Stæder, og jeg vil sende Pestilente midt iblandt eder, og I skulle gives i eders Fjenders Haand.

Es. 1, 20. Esch. 14, 19.

26. Naar jeg formindster for eder Brøds Forraad, saa skulle ti Dvinder bage eders Brød i een Døn, og give eders Brød igjen med Vægt; og I skulle æde og ikke mættes.

Esch. 4, 16; 14, 13. Jos. 4, 10.

27. Og dersom I ved disse Ting ikke vilde lyde mig, men vandre imod mig modvilligen,

28. da vil jeg og vandre imod eder i Brede modvilligen, og jeg, ja ogsaa jeg vil tugte eder syv Gange mere for eders Sunders Skyld.

29. Og I skulle æde eders Sønners Kjød, og æde eders Døttres Kjød.

5 Mos. 28, 53. Jer. 19, 9. Begr. 2, 20.

30. Og jeg vil fordærve eders Høie og udrydde eders Billeder, og kaste eders døde Kroppe ovenpaa eders stygge Afguders døde Kroppe, og min Sjæl skal væmmes ved eder.

31. Og jeg vil gjøre eders Stæder til en Ørk, og gjøre eders Helligdomme øde, og jeg vil ikke lugte til eders søde Lugt.

1 Mos. 8, 21.

32. Og jeg, jeg vil gjøre Landet øde, at eders Fjender, som boe i det, skulle grue derfor.

Jer. 25, 9.

33. Men eder vil jeg bortføre iblandt Hedningerne, og drage Sværdet ud efter eder, og eders Land skal vorde øde, og eders Stæder skulle være en Ørk.

5 Mos. 28, 64. Jer. 9, 16.

34. Da skal Landet have en Behagelighed i sine Sabbater alle de Dage, det ligger øde, og I ere i eders Fjenders Land;

da skal Landet hvile og have en Behagelighed i sine Sabbater.

v. 35. c. 25, 4.

35. Alle de Dage, det ligger øde, skal det hvile, derfor, at det hvilede ikke paa eders Sabbater, der I boede deri.

36. Og (anlangende) dem, som blive tilovers af eder, dem vil jeg gjøre saa blodhertige i deres Fjenders Lande, at et rhestet Blads Lyd skal forfølge dem, og de skulle flye, som man flyr for Sværd, og falde, naar Ingen forfølger dem.

5 Mos. 28, 66. 67. Es. 30, 17. Ps. 53, 6.

37. Og den Eneste skal falde over den Anden, som for et Sværd, enddog Ingen forfølger dem; og I skulle ikke kunne rejse eder op for eders Fjenders Ansigt.

38. Og I skulle omkomme iblandt Hedningerne, og eders Fjenders Land skal fortere eder.

39. Men (anlangende) dem, der blive tilovers af eder, de skulle svinde hen i deres Misgjerning, i deres Fjenders Lande, ja de skulle og svinde hen i deres Fædres Misgjerninger med dem.

40. Da skulle de bekjende deres Misgjerning og deres Fædres Misgjerning, efter deres Forgribselse, med hvilken de have forgrebet sig imod mig, og med hvilken de have vandret mod mig modvilligen.

5 Mos. 4, 30; 30, 2. Dan. 9, 5 fg.

41. (Derfor) vil jeg ogsaa vandre mod dem modvilligen, og føre dem i deres Fjenders Land; om da deres uomkaarne Hjerte faaer hdmjaget sig, da skulle de have Behagelighed i deres Misgjernings (Straf).

42. Og jeg vil ihukomme min Pagt med Jakob, ja og min Pagt med Jsak, saa og min Pagt med Abraham vil jeg ihukomme, og Landet vil jeg ihukomme.

2 Mos. 2, 24. 2 Kong. 13, 23. Luc. 1, 55. 72.

43. Og Landet skal forlades af dem, og have Behagelighed i sine Sabbater, medens det er øde for dem, og de skulle have Behagelighed i deres Misgjernings (Straf), fordi, ja fordi de foragtede mine Rette, og deres Sjæl væmmes ved mine Stikke.

v. 41.

44. Og endog dette (vil jeg gjøre): Medens de ere i deres Fjenders Land, haver jeg ikke foragtet dem og væmmes ikke saa ved dem, at gjøre en Ende med dem, at gjøre min Pagt til Intet med dem; thi jeg er Herren deres Gud.

45. Og jeg vil ihukomme, dem til Gode,

Bagten med Forsædrene, der jeg udførte dem af Egypti Land for Hedningernes Dine, at jeg vilde være deres Gud, jeg Herren.

2 Mosf. 12, 51; 13, 3. 4.

46. Disse ere de Skiffe og de Kette og de Love, som Herren gav imellem sig og imellem Israels Børn paa Sinai Bjerg formedelfst Mose Haand.

c. 27, 34.

27. Capitel.

Herren giver Love om de Menneffers Løsning, som havde helliget sig selv Herren ved et besynderligt Løfte, 1-8; ligesaa om Hæ eller Dyr, som gives Herren, 9-13, om Huus 14. 15, om Agre, 16-25; hvad der maatte helliges Herren og løses, eller ikke, 26-29; om Tiendernes Løsning, 30-33. Slutning paa Bogen, 34.

Og Herren talede til Mose og sagde:

2. Tal til Israels Børn, og du skal sige til dem: Naar Nogen gjør et synderligt Løfte, skal det høre Herren til, efter din Burdering paa Personer.

4 Mosf. 30, 3. 5 Mosf. 23, 21. Præb. 5, 3. 4.

3. Og din Burdering skal være for en Mandsperson, fra den, som er thyve Aar gammel, og indtil den, som er tredsindsthyve Aar gammel, (for ham) skal din Burdering være halvtredsindsthyve Sekel Sølv, efter Helligdommens Sekel.

4. Og dersom det er en Qvindespersion, da skal din Burdering være tredive Sekel.

5. Og om Nogen er fra fem Aar gammel og indtil thyve Aar gammel, da skal din Burdering være for en Mandsperson thyve Sekel, men for en Qvindespersion ti Sekel.

6. Og dersom Nogen er fra en Maaned gammel og indtil fem Aar gammel, da skal din Burdering være for et Drengbarn fem Sekel Sølv, og for et Pigebarn skal din Burdering være tre Sekel Sølv.

7. Men dersom Nogen er fra tredsindsthyve Aar gammel og derover, dersom det er en Mandsperson, da skal din Burdering være femten Sekel, og for en Qvindespersion ti Sekel.

8. Men dersom han er for arm til saadan din Burdering, da skal man stille ham for Præstens Ansigt, og Præsten skal vurdere ham; efter det, som dens Haand formaaer, der gjorde Løftet, skal Præsten vurdere ham.

9. Og dersom det er et Dyr, af hvilket de kunne offere Offer for Herren, da skal alt det være helligt, som man giver Herren deraf.

10. Man skal ikke bytte det og ei veksle

det, et godt for et ondt, eller et ondt for et godt; men dersom Nogen veksler et Dyr for et andet Dyr, da skal det stee, at baade det, og det, som det veksles med, skal være helligt.

11. Men dersom det er noget ureent Dyr, af hvilket de ikke skulde offere Offer for Herren, da skal man stille samme Dyr for Præstens Ansigt.

12. Og Præsten skal vurdere det, om det er godt eller ondt; efter din Burdering, (du, som er) Præst, saa skal det være.

13. Men vil Nogen løse det, da skal han give Femtedelen til over din Burdering.

14. Og naar Nogen helliger sit Huus, (at det skal være) helligt for Herren, da skal Præsten vurdere det, om det er godt eller ondt; ligesom Præsten vurderer det, saa skal det staae (fast).

15. Men dersom han, som haver helliget det, vil løse sit Huus, da skal han lægge den femte Deel af din Burderings Penge til, saa maa det høre ham til.

16. Og dersom Nogen helliger Herren Noget af sin Eiendoms Ager, da skal din Burdering være efter dens Sæds Velighed; en Homer Bygsæd for halvtredsindsthyve Sekel Sølv.

17. Dersom han helliger sin Ager fra Zubelaaret, da skal den staae (i Værd) efter din Burdering.

18. Men dersom han haver helliget sin Ager efter Zubelaaret, da skal Præsten regne Værdien med ham efter de Aars Velighed, som ere tilovers indtil Zubelaaret, og din Burdering skal være saa meget mindre.

19. Men dersom han, som helligede Ageren, vil endeligen løse den, da skal han lægge den femte Part af din Burderings Penge dertil, saa skal den stadfæstes ham.

20. Men dersom han ikke vil løse Ageren, og dersom han sælger Ageren til en anden Mand, da skal den ikke løses ydermere.

21. Og den Ager skal være Herren en Helligdom, naar den udgaaer fri i Zubelaaret, som en Vandsager; dens Eiendom skal høre Præsten til.

c. 25, 28.

22. Men dersom Nogen helliger Herren en Ager, som han haver kjøbt, som ikke er af hans Eiendoms Ager,

23. da skal Præsten regne for ham, efter din Burderings Sum, indtil Zubelaaret, saa skal han paa den samme Dag give

din Burdering, (og den skal være) Herren en Helligdom.

24. Udi Zubeaaret skal Algeren komme igjen til ham, som han kjøbte den af, til ham, som eiede samme Land. c. 25, 10.

25. Og al din Burdering skal skee efter Helligdommens Sekel; en Sekel skal være thyve Gera. 2 Mos. 30, 13 fg.

26. Dog det Førstefødte, hvilket formedst Førstefødselen hører Herren til, iblandt Dyr, det skal Ingen hellige ham; være sig Dyr eller Faar, saa hører det Herren til. 2 Mos. 13, 2 fg.

27. Men dersom det er et ureent Dyr, da skal man løse det efter din Burdering, og lægge den femte Part deraf dertil; og dersom det ikke løses, da skal det sælges efter din Burdering. c. 22, 14. 4 Mos. 5, 7.

28. Dog skal intet Båndsgods, som Nogen under Band haver helliget Herren, af alt det, hans er, enten af Mennesker eller Dyr eller af hans Eiendoms Mark, sælges eller løses; thi alt saadant Båndsgods er særdeles helligt for Herren. v. 21.

29. Intet Forbandet, som vorder forbandet af Mennesker, skal løses, det skal visjefligen dødes.

Jos. 6, 21. 26. Micha 4, 13. 5 Mos. 3, 6. 1 Sam. 15, 3, 9.

30. Og al Tienden af Landet, af Jordens Sæd og af Træers Frugt, hører Herren til; den er en Helligdom for Herren. 4 Mos. 18, 21. 5 Mos. 12, 6, 11; 14, 22.

31. Men vil Nogen løse Noget af sin Tiende, da skal han lægge den femte Part deraf dertil.

32. Og al Tiende af stort Dvæg og smaat Dvæg, af alt det, som gaar igjenem under Kjøp, den Tiende skal være Herren en Helligdom.

33. Man skal ikke undersøge, om det er godt eller ondt, og ikke veksle det; men dersom man veksler det, da skal det skee, at baade det, og det, som veksles derfor, skal være en Helligdom, det skal ikke løses.

34. Disse ere Budene, hvilke Herren befoel Mose til Israels Børn, paa Sinai Bjerg. c. 26, 46.

Den fjerde Mose Bog.

1. Capitel.

Herren befaler Mose, Aron og Fyrsterne for Stammerne at tælle Folket, 1-16. De tælle dem, hver Stamme for sig, 17-46. Levitterne blive ikke talte iblandt dem; de skulle tjene ved Tabernaklet, leire sig omkring det, og Stammerne omkring dem igjen, 47-54.

Og Herren taledes til Mose i Sinai Ørk, i Forsamlingens Paulum, paa den første (Dag) i den anden Maaned, i det andet Aar, efterat de vare udgangne af Egypti Land, og sagde:

2. Tager Hovedsum paa den ganffe Israels Børns Menighed, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, i Navnes Tal, alt Mandkjøn, Hoved for Hoved; c. 26, 2. 2 Mos. 30, 12.

3. fra thyve Aar gamle og derover, hver, som kan udbringe i Strid udi Israel; I skulle tælle dem efter deres Hære, du og Aron. c. 1, 3.

4. Og med eder skal være en Mand for hver Stamme, en Mand, som er Hoved for sine Fædres Huus.

5. Og disse ere Mændenes Navne, som

skulle staae hos eder: for Ruben, Elizur, Schemeurs Søn;

6. for Simeon, Schelumiel, Zurisaddai Søn;

7. for Juda, Nahesjon, Amminadabs Søn; 2 Mos. 6, 23. Ruth 4, 20.

8. for Isaschar, Nethaneel, Quars Søn;

9. for Sebulon, Eliab, Helons Søn;

10. for Josephs Børn: for Ephraim, Elisama, Ammihuds Søn, for Manasse, Gamliel, Bedazurs Søn;

c. 2, 18. 1 Aen. 7, 26.

11. for Benjamin, Abidan, Gideon Søn; c. 2, 22; 7, 60.

12. for Dan, Ahieser, Ammisaddai Søn; c. 2, 25.

13. for Aser, Pagiel, Ocrans Søn;

14. for Gad, Eljasaph, Deuels Søn;

15. for Naphthali, Ahira, Enans Søn. c. 2, 29.

16. Disse vare de Kalbte af Menighed, deres Fædres Stammers Fyrster; de vare Hoveder for Israels Tusinder.

17. Og Mose og Aron toge disse Mænd

(til sig), som ere udtryffeligen nævned ved Navne.

18. Og de lode samle den ganste Menighed paa den første (Dag) i den anden Maaned, og de viste deres Herkomst, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, i Navnenes Tal, fra thyve Aar gamle og derover, Hoved for Hoved.

19. Saaom Herren havde befaleet Mose, saa talte han dem i Sinai Ørk.

20. Og Rubens, Israels Førstefødtes, Børn, i deres Herkomster, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, i Navnenes Tal, Hoved for Hoved, alt Mandkøn fra thyve Aar gamle og derover, hver, som kunde uddrage i Strid,

21. de Talte af dem til Rubens Stamme vare sex og fyrrethve tusinde og fem hundrede.

22. Anlangende Simeons Børn, i deres Herkomster, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, de Talte af dem i Navnenes Tal, Hoved for Hoved, alt Mandkøn fra thyve Aar gamle og derover, hver, som kunde uddrage i Strid,

23. de Talte af dem til Simeons Stamme vare ni og halvtredsfindsthyve tusinde og tre hundrede.

24. Anlangende Gads Børn, i deres Herkomster, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, i Navnenes Tal, fra thyve Aar gamle og derover, hver, som kunde uddrage i Strid,

25. de Talte af dem til Gads Stamme vare fem og fyrrethve tusinde og sex hundrede og halvtredsfindsthyve.

26. Anlangende Judæ Børn, i deres Herkomster, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, i Navnenes Tal, fra thyve Aar gamle og derover, hver, som kunde uddrage i Strid, c. 2, 3. 1 Mos. 49, 8.

27. de Talte af dem til Judæ Stamme vare fire og halvfjerdsfindsthyve tusinde og sex hundrede.

28. Anlangende Isaschars Børn, i deres Herkomster, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, i Navnenes Tal, fra thyve Aar gamle og derover, hver som kunde uddrage i Strid,

29. de Talte af dem til Isaschars Stamme vare fire og halvtredsfindsthyve tusinde og fire hundrede.

30. Anlangende Sebulons Børn, i deres Herkomster, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, i Navnenes Tal, fra

thyve Aar gamle og derover, hver, som kunde uddrage i Strid,

31. de Talte af dem til Sebulons Stamme vare syv og halvtredsfindsthyve tusinde og fire hundrede.

32. Anlangende Josephs Børn, anlangende Ephraims Børn, i deres Herkomster, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, i Navnenes Tal, fra thyve Aar gamle og derover, hver, som kunde uddrage i Strid, 1 Mos. 49, 22.

33. de Talte af dem til Ephraims Stamme vare fyrrethve tusinde og fem hundrede.

34. Anlangende Manasse Børn, i deres Herkomster, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, i Navnenes Tal, fra thyve Aar gamle og derover, hver, som kunde uddrage i Strid, 1 Mos. 48, 20.

35. de Talte af dem til Manasse Stamme vare to og tredive tusinde og to hundrede.

36. Anlangende Benjamins Børn, i deres Herkomster, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, i Navnenes Tal, fra thyve Aar gamle og derover, hver, som kunde uddrage i Strid,

37. de Talte af dem til Benjamins Stamme vare fem og tredive tusinde og fire hundrede.

38. Anlangende Dans Børn, i deres Herkomster, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, i Navnenes Tal, fra thyve Aar gamle og derover, hver, som kunde uddrage i Strid,

39. de Talte af dem til Dans Stamme vare to og tredsfindsthyve tusinde og syv hundrede.

40. Anlangende Afers Børn, i deres Herkomster, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, i Navnenes Tal, fra thyve Aar gamle og derover, hver, som kunde uddrage i Strid,

41. de Talte af dem til Afers Stamme vare een og fyrrethve tusinde og fem hundrede.

42. Anlangende Naphthali Børn, i deres Herkomster, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, i Navnenes Tal, fra thyve Aar gamle og derover, hver, som kunde uddrage i Strid,

43. de Talte af dem til Naphthali Stamme vare tre og halvtredsfindsthyve tusinde og fire hundrede.

44. Disse ere de Talte, som Mose og Aron talte, og hver af de tolv Israels

Fyrster, de vare een Mand for deres Fædres Huus.

45. Og Alle, som bleve talte af Israels Børn, efter deres Fædres Huus, fra tyve Aar gamle og derover, hver, som kunde uddrage i Strid i Israel,

c. 2, 32.

46. ja alle de Talte vare sex hundrede tusinde og tre tusinde og fem hundrede og halvtredstusinde.

2 Mos. 12, 37. 4 Mos. 26, 51 fg.

47. Men (anlangende) Leviterne efter deres Fædres Stamme, de bleve ikke talte iblandt dem.

c. 2, 33.

48. Thi Herren havde talet til Mose og sagt:

49. Dog skal du ikke tælle Levi Stamme, og ei tage Hovedsum paa dem midt iblandt Israels Børn.

50. Men du, du skal beskikke Leviterne til Vidnesbyrdets Tabernakel, og til alt Redskab dertil, og til alt det, som der hører til, de, de skulle bære Tabernaklet og alt Redskab dertil, og de, de skulle tjene det; og de skulle leire sig trindt om Tabernaklet.

51. Og naar Tabernaklet skal reise, skulle Leviterne tage det ned, men naar Tabernaklet skal leire sig, skulle Leviterne reise det op; og kommer nogen Fremmed nær dertil, skal han dødes.

c. 3, 10. 38; 18, 7.

52. Og Israels Børn skulle leire sig, hver i sin Leir, og hver hos sit Banner, efter deres Hære.

c. 2, 2.

53. Men Leviterne skulle leire sig omkring Vidnesbyrdets Tabernakel, at ikke en Brede skal være over Israels Børns Menighed; derfor skulle Leviterne tage vare paa, hvad der er at tage vare paa ved Vidnesbyrdets Tabernakel.

54. Og Israels Børn gjorde det; efter alt det, som Herren havde befaleet Mose, saa gjorde de.

c. 2, 34. 2 Mos. 12, 28; 39, 42.

2. Capitel.

Herren giver tydeligere Underviisning om, hvorledes Israels Børn skulle leire sig i fire Leire, nemlig Judæ Leir mod Osten, 1-9, Rubens mod Sonden, 10-16; midt iblandt skulle Leviterne med Tabernaklet reise, naar de reise, 17; Ephraims Leir skal være imod Vesten, 18-24; Dans Leir skal være imod Nord, 25-31. Slutning paa dette Capitel, 32-34.

Og Herren talede til Mose og til Aron, og sagde:

2. Israels Børn skulle leire sig, hver hos sit Banner, ved deres Fædres Huses Tegn; henimod (og) trindt omkring Forsamlingens Paulun skulle de leire sig.

c. 1, 52; 2, 31.

3. Og (disse ere) de, som skulle leire sig foran, mod Osten: Judæ Leirs Banner efter deres Hære, og Judæ Børns Fyrste, Nahesson, Amminadabs Søn,

4. og hans Hær og de Talte af dem, fire og halvtredstusinde tusinde og sex hundrede.

5. Og de, som skulle leire sig hos ham, ere Isaschars Stamme og Isaschars Børns Fyrste, Nethaneel, Quars Søn,

6. og hans Hær og de Talte af dem, fire og halvtredstusinde tusinde og fire hundrede;

7. (dernæst) Sebulons Stamme og Sebulons Børns Fyrste, Eliab, Helons Søn,

8. og hans Hær og de Talte af dem, syv og halvtredstusinde tusinde og fire hundrede.

9. Alle de Talte til Judæ Leir ere hundrede tusinde og sex og firstusinde tusinde og fire hundrede, efter deres Hære; de skulle reise i den første (Orden).

10. Rubens Leirs Banner skal være mod Sonden, efter deres Hære, og Rubens Børns Fyrste, Elizur, Sedechurs Søn,

11. og hans Hær og de Talte af dem, sex og fyrrethuse tusinde og fem hundrede.

12. Og de, som skulle leire sig hos ham, ere Simcons Stamme og Simcons Børns Fyrste, Scheluniel, Zurisaddai Søn,

13. og hans Hær og de Talte af dem, ni og halvtredstusinde tusinde og tre hundrede;

14. og dernæst Gads Stamme og Gads Børns Fyrste, Eljasaph, Reuels Søn,

15. og hans Hær og de Talte af dem, fem og fyrrethuse tusinde og sex hundrede og halvtredstusinde.

16. Alle de Talte til Rubens Leir ere hundrede tusinde og een og halvtredstusinde tusinde og fire hundrede og halvtredstusinde, efter deres Hære; og de skulle reise i den anden (Orden).

17. Og (dernæst) skal Forsamlingens Paulun reise, (ja) Leviternes Leir midt imellem Leirene; eftersom de leire sig, saa skulle de reise, hver paa sit Sted, efter deres Bannere.

18. Ephraims Leirs Banner efter deres Hære skal være mod Vesten, og Ephraims Børns Fyrste, Elisama, Ammihuds Søn,

19. og hans Hær og de Talte af dem, fyrrethuse tusinde og fem hundrede;

20. og hos ham Manasse Stamme og Manasse Børns Fyrste, Gamliel, Pedazurs Søn,

21. og hans Hær og de Talte af dem, to og tredive tusinde og to hundrede;

22. og dernæst Benjamins Stamme og Benjamins Børns Fyrste, Abidan, Gideon Søn,

23. og hans Hær og de Talte af dem, fem og tredive tusinde og fire hundrede.

24. Alle de Talte til Ephraims Leir ere hundrede tusinde og otte tusinde og hundrede, efter deres Hære; og de skulle reise i den tredje (Orden).

25. Dans Leirs Banner skal være mod Norden, efter deres Hære, og Dans Børns Fyrste, Ahieser, Ammijabbai Søn,

26. og hans Hær og de Talte af dem, to og tredsindsthy tusinde og syv hundrede.

27. Og de, som skulle leire sig hos ham, ere Afers Stamme og Afers Børns Fyrste, Pagiel, Oerans Søn,

28. og hans Hær og de Talte af dem, een og fyrrethye tusinde og fem hundrede;

29. og Naphthali Stamme og Naphthali Børns Fyrste, Ahira, Enans Søn, 30. og hans Hær og de Talte af dem, tre og halvtredsindsthy tusinde og fire hundrede.

31. Alle de Talte til Dans Leir ere hundrede tusinde og syv og halvtredsindsthy tusinde og sex hundrede; de skulle reise i den sidste (Orden), efter deres Bannere.

32. Disse ere de Talte af Israels Børn, efter deres Fædres Huus; alle de Talte i Leirene, efter deres Hære, vare sex hundrede tusinde og tre tusinde og fem hundrede og halvtredsindsthy.

33. Men Leviterne bleve ikke talte midt iblandt Israels Børn, saafom Herren havde befalet Mose.

34. Og Israels Børn gjorde det; efter Alt, som Herren havde befalet Mose, saaledes leirede de sig, efter deres Bannere, og saaledes reiste de, hver efter sine Slægter, efter deres Fædres Huus.

c. 1, 54.

3. Capitel.

Arons Afkom beskrives, 1-4. Leviterne stientes Aron til Tabernaklets Tjeneste, 5-10. De skulle være Herrens isædelsfor de Førstfødte, 11-13. Mose tæller dem efter Herrens Befaling, 14-16. Deres Familier opregnes, 17-20; især de Gersoniters Tal og Embede, 21-26. Kahathiternes, 27-32. Merariternes, 33-37. Mose og Aron leire sig lige for Tabernaklet; Leviternes Sum, 38. 39. De Førstfødte tælles, og de, som vare flere af dem, løses med Penge, 40-51.

Og disse ere Arons og Mose Slægter, paa den Dag, Herren talde med Mose paa Sinai Bjerg.

2 Mos. 6, 23.

2. Og disse ere Arons Sønners Navne: Den Førstfødte Nadab, og (siden) Abihu, Eleasar og Ithamar.

3. Disse ere Arons Sønners Navne, som vare salvede Præster, hvis Hænder han havde fyldt til at gjøre Præsteembede.

3 Mos. 8, 6. 13.

4. Men Nadab og Abihu døde for Herrens Ansigt, der de førte fremmed Ild frem for Herrens Ansigt i Sinai Ørk, og de havde ingen Sønnner; men Eleasar og Ithamar gjorde Præsteembede for Arons, deres Faders, Ansigt.

3 Mos. 10, 1. 2. 1 Kron. 24, 2.

5. Og Herren talde til Mose og sagde:

6. Lad Levi Stamme komme nær til, og du skal stille den for Præstens, Arons, Ansigt; og de skulle tjene ham.

7. Og de skulle tage vare paa, hvad der er at tage vare paa for ham og al Menigheden, foran Forsamlingens Paulus, at de maae besørge Tabernaklets Tjeneste.

c. 1, 53; 16, 9.

8. Og de skulle tage vare paa alle Forsamlingens Paulus Redskaber og paa det, som er at tage vare paa for Israels Børn, at de maae besørge Tabernaklets Tjeneste.

v. 12 fg. 2 Mos. 13, 2.

9. Og du skal give Aron og hans Sønnner Leviterne; disse ere ham aldeles givne, af Israels Børn.

10. Men Aron og hans Sønnner skal du bestikke, at de skulle tage vare paa deres Præsteembede; men gaaer nogen Fremmed nær til, da skal han dødes.

v. 38. c. 1, 51; 18, 7.

11. Og Herren talde til Mose og sagde:

12. Og jeg, sec, jeg haver taget Leviterne midt af Israels Børn for hver Førstfødte, som aabner Moders Liv af Israels Børn; og Leviterne skulle høre mig til.

c. 8, 16.

13. Thi alt Førstfødte hører mig til; paa den Dag, jeg slog alt Førstfødte i Egypti Land, helligede jeg mig alt Førstfødte i Israel af Menneffer og Dyr; de skulle høre mig til, jeg er Herren.

2 Mos. 13, 2. 3 Mos. 27, 26.

14. Og Herren talde til Mose i Sinai Ørk og sagde:

15. Tæl Levi Børn efter deres Fædres Huus, efter deres Slægter; alt Mandkjøn fra Maaned gamle og derover, dem skal du tælle.

16. Og Mose talte dem efter Herrens Ord, ligesom (ham) var befalet.

17. Og disse vare Levi Børn efter deres

Navne: Gerson og Kahath og Merari.

2 Mos. 6, 16 fg.

18. Og disse vare Gersons Børns Navne efter deres Slægter: Libni og Simeï.

c. 26, 57. 2 Mos. 6, 17.

19. Og Kahaths Børn efter deres Slægter: Amram og Jizchar, Hebron og Usziel.

c. 26, 57 fg.

20. Og Merari Børn efter deres Slægter: Maheli og Musi; disse ere Levi Slægter, efter deres Fædres Huus. 2 Mos. 6, 19.

21. Til Gerson (hørte) Libniternes Slægt og Simeiternes Slægt; disse vare de Gersoniters Slægter.

22. De Talte af dem i Mandtal, alt Mandkjøn fra Maaned gamle og derover, de Talte af dem vare syv tusinde og fem hundrede.

23. De Gersoniters Slægter leirede sig bag Tabernaklet mod Vesten. c. 2, 18.

24. Og de Gersoniters Faders Huses Fyrste var Eljasaph, Laels Søn.

25. Og hvad Gersons Børn havde at tage vare paa ved Forsamlingens Paulun, var Tabernaklet og Paulumet, Dækket dertil, og Dækket for Forsamlingens Pauluns Dør,

26. og Omhængene til Forgaaarden, og Dækket for Forgaaardens Dør, som er om Tabernaklet og om Alteret trindt omkring, og Snorerne dertil, alt (hvad der hørte) til Tjenesten dertil.

27. Og til Kahath (hørte) Amramiternes Slægt og Jizchariternes Slægt, og Hebroniternes Slægt og Uszieliternes Slægt; disse vare de Kahathiters Slægter.

28. 3 Tal var alt Mandkjøn fra Maaned gamle og derover otte tusinde og sex hundrede, som skulde tage vare paa Helligdommens Varetægt.

29. Kahaths Sønners Slægter leirede sig ved Tabernaklets Side mod Sønden. c. 2, 10.

30. Og de Kahathiters Slægters Faders Huses Fyrste var Eljasaphan, Usziels Søn.

2 Mos. 6, 22. 3 Mos. 10, 4.

31. Og de havde at tage vare paa Arken og Bordet og Lyfestagen og Alterne og Helligdommens Redstaber, som de skulle tjene med, og paa Dækket, og alt (det, som hørte til) Tjenesten dertil. c. 7, 9; 4, 5. 7.

32. Men Leviternes Fyrsters Fyrste var Eleasar, Arons, Præstens, Søn, beskiftet over dem, som toge vare paa Helligdommen. c. 4, 16.

33. Til Merari (hørte) Maheliternes

Slægt og Musiternes Slægt; disse vare de Merariters Slægter.

34. Og de Talte af dem i Mandtal, alt Mandkjøn fra Maaned gamle og derover, vare sex tusinde og to hundrede.

35. Og Merari Slægters Faders Huses Fyrste var Zurriel, Abihails Søn; de leirede sig ved Tabernaklets Side mod Norden. c. 2, 25.

36. Og Merari Børns beskiftede Embede var at tage vare paa Tabernaklets Fjæle, og dets Stænger, og dets Støtter, og dets Fodder, og alt Redskabet dertil, og alt (det, som hørte til) Tjenesten dertil,

37. og Støtterne til Forgaaarden trindt omkring, og deres Fodder, og deres Søm, og deres Snorer.

38. Men de, som leirede sig lige for Tabernaklet foran, lige for Forsamlingens Paulun mod Østen, vare Mose og Aron og hans Sønnier, som toge vare paa, hvad der var at tage vare paa ved Helligdommen for Israels Børn; men gik nogen Fremmed nær til, da skulde han dødes.

b. 8. 10. c. 1, 51; 8, 19; 18, 7.

39. Alle de Talte af Leviterne, som Mose og Aron talte efter Herrens Mund, efter deres Slægter, alt Mandkjøn fra Maaned gamle og derover, vare to og tyve tusinde.

40. Og Herren sagde til Mose: Tæl alt Førstefødt af Mandkjøn iblandt Israels Børn, fra Maaned gamle og derover, og tag Tal paa deres Navne.

41. Saa skal du tage mig Leviterne, — jeg er Herren, — istedetfor alle Førstefødte iblandt Israels Børn, og Leviternes Fæ istedetfor alt det Førstefødte iblandt Israels Børns Fæ.

42. Og Mose talte, saasom Herren befoel ham, alle Førstefødte iblandt Israels Børn.

43. Og alle Førstefødte af Mandkjøn, i Navnenes Tal, fra Maaned gamle og derover, efter deres Tal, vare to og tyve tusinde, tre og halvfjerdsindstyve og to hundrede.

44. Og Herren talte til Mose og sagde:

45. Tag Leviterne istedetfor alle Førstefødte iblandt Israels Børn, og Leviternes Fæ istedetfor deres Fæ, og Leviterne skulle høre mig til, jeg er Herren.

46. Men (anlangende) de to hundrede og tre og halvfjerdsindstyve af Israels Børns Førstefødte, som skulle løses, og som ere flere end Leviterne,

v. 39. 43.

47. da skal du tage fem Sekel for hvert Hoved, efter Helligdommens Sekel skal du tage dem, en Sekel er tyve Gera.

2 Mos. 30, 13. Ezech. 45, 12.

48. Og du skal give Aron og hans Sønner Pengene for de Overtallige, som blive løste.

49. Saa tog Mose Løsningens Penge af dem, som vare flere end Leviternes Løste.

v. 45, 46.

50. Af Israels Børns Førstefødte tog han de Penge: fem og tredsindsthye og tre hundrede og tusinde (Sekel), efter Helligdommens Sekel.

51. Og Mose gav Aron og hans Sønner de Penge for de Løste, efter Herrens Mund, saasom Herren havde befalet Mose.

4. Capitel.

Leviterne tælles fra tredive Aar gamle og til halvtredsindsthye; især beskrives Kahathiternes Embede, 1-20, Gersoniternes, 21-28, Merariternes, 29-33. Deres Tal beregnes i Særbeleshed og i Almindelighed, 34-49.

Og Herren talede til Mose og til Aron, og sagde:

2. Tag Hovedsum af Kahaths Børn midt iblandt Levi Børn, efter deres Slægter, efter deres Fædres Huis,

3. fra tredive Aar gamle, og derover, og indtil halvtredsindsthye Aar gamle, hver, som kan udtrage i Strid, til at gjøre Gjerningen udi Forsamlingens Paulum.

c. 8, 24, 25; 1, 3.

4. Denne skal være Kahaths Børns Tjeneste i Forsamlingens Paulum, (som er) særdeles helligt:

5. Naar Leiren reiser, da skulle Aron og hans Sønner komme og nedtage det indre Forhæng, og de skulle skjule Vidnesbyrdets Ark derudi.

6. Og de skulle lægge et Dække af Grævlingeskind derover, og udbrede et heelt blaat Klæde der ovenpaa, og sætte dens Stænger (derved).

1 Kong. 8, 8.

7. Og de skulle brede et blaat Klæde over Skuebordet, og lægge derpaa Fædene og Røgelsesteernerne og Staaerne og Randerne til (Drifofferets) Udghydelse; og det idelige Brød skal være derpaa.

2 Mos. 25, 29, 30.

8. Og de skulle brede over dem et Skarlagens Klæde, og skjule det med et Dække af Grævlingeskind, og de skulle sætte dets Stænger (derved).

9. Saa skulle de tage et blaat Klæde og skjule Lysningens Opseftage, og dens Lam-

per, og dens Sæge, og dens Tandekar, og alle dens Oliekar, med hvilke de skulle betjene den.

2 Mos. 25, 31.

10. Og de skulle lægge den og alt dens Redskab paa et Dække af Grævlingeskind, og de skulle lægge (det) paa en Bærebør.

11. Og de skulle brede et blaat Klæde over det Guldbalter, og skjule det med et Dække af Grævlingeskind, og de skulle sætte dets Stænger (derved).

12. Og de skulle tage alle Tjenestens Redskaber, med hvilke de tjene i Helligdommen, og lægge dem i et blaat Klæde, og skjule (dem) med et Dække af Grævlingeskind, og de skulle lægge dem paa en Bærebør.

13. De skulle og seie Afsten af Alteret, og brede et Purpurklæde derover.

14. Og de skulle lægge derpaa alle dets Redskaber, med hvilke de skulle tjene derpaa: Ildfærene, Madkrogene og Skufferne og Staaerne, (ja) alle Alterets Redskaber; og de skulle brede et Dække derover af Grævlingeskind, og sætte dets Stænger (derved).

2 Mos. 27, 3.

15. Og Aron og hans Sønner skulle fuldende at skjule Helligdommen og alle Helligdommens Redskaber, naar Leiren reiser, og derefter skulle Kahaths Børn komme at bære det, og ikke røre ved Helligdommen og døe; denne er Kahaths Børns Byrde i Forsamlingens Paulum.

v. 20, c. 7, 9. 1 Kron. 15, 15. 4 Mos. 3, 31.

16. Og Eleasars, Arons, Præstens, Søn, bestiftede Embede er (over) Olien til Lysningen, og Røgelsen af de (vellsugtende) Urter, og det idelige Madoffer, og Salveolien; (hans) bestiftede Embede er (over) det ganske Tabernakel og alt, hvad som der er udi, som (hører) til Helligdommen og til dens Redskaber.

17. Og Herren talede til Mose og til Aron, og sagde:

18. Vader de Kahathiters Slægters Stamme ikke blive udryddet midt udaf Leviterne.

19. Og gjører dette med dem, saa skulle de leve og ikke døe, naar de komme nær til det, (som er) særdeles helligt; Aron og hans Sønner skulle komme og sætte dem, hver Mand til sin Tjeneste og til sin Byrde.

20. Men de skulle ikke komme til at see til, naar de hasteligen skjule Helligdommen, og døe.

1 Sam. 6, 19.

21. Og Herren talede til Mose og sagde:

22. Tag Hovedsum af Gersons Børn,

ja og saa af dem, efter deres Fædres Huus, efter deres Slægter.

23. Fra tredive Aar gamle og derover indtil halvtredsendsthye Aar gamle skal du tælle dem, hver den, som kan drage ud til at stride i Strid, til at besørge Tjenesten i Forsamlingens Paulun.

24. Dette skal være de Gersoniters Slægters Tjeneste, at tjene og at bære. c. 3, 25. 26.

25. (Nemlig) de skulle bære Tabernaklets Gardiner og Forsamlingens Paulun, nemlig Dækket dertil, og Dækket af Grævlingeskind, som er der ovenover, og Dækket for Forsamlingens Pauluns Dør, c. 3, 25.

26. og Forgaaerdens Omhæng, og Dækket for Portens Dør til Forgaaerden, som er for Tabernaklet og for Alteret omkring, og deres Snorer, og alle Redskaber, som (høre) til deres Tjeneste, og alt det, som skal gøres til de Ting, og de skulle tjene (derudi).

27. Al Gersons Børns Tjeneste, i al deres Byrde og i al deres Tjeneste, skal være efter Arons og hans Sønners Ord; og I skulle bestikke dem til at tage vare paa al deres Byrde.

28. Dette skal være Gersons Børns Slægters Tjeneste i Forsamlingens Paulun; og de skulle tage vare (paa deres Gjerning) under Ithamars, Arons, Præstens, Søns, Haand. v. 33. c. 7, 8.

29. (Anlangende) Merari Børn, dem skal du tælle efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus.

30. Fra tredive Aar gamle og derover, og indtil halvtredsendsthye Aar gamle skal du tælle dem, hver den, som kan drage i Strid, til at besørge Forsamlingens Pauluns Tjeneste.

31. Og denne er den Byrde, de skulle tage vare paa, efter al deres Tjeneste i Forsamlingens Paulun: Tabernaklets Hjæle og dets Stænger og dets Støtter og dets Fodder,

32. og Støtterne til Forgaaerden trindt omkring, og deres Fodder og deres Søm og deres Snorer, med alle deres Redskaber og med alt det, som (hører) til deres Tjeneste; og I skulle tiltælle (Enhver) ved Navn de Redskaber, som de skulle bære og tage vare paa.

33. Dette skal være Merari Børns Slægters Tjeneste, efter al deres Tjeneste i Forsamlingens Paulun; (deres Tjeneste skal skee) under Ithamars, Arons, Præstens, Søns, Haand. v. 28.

34. Og Mose og Aron og Menighedens Fyrster talte de Kahathiters Børn efter deres Slægter og efter deres Fædres Huus,

35. fra tredive Aar gamle og derover, og indtil halvtredsendsthye Aar gamle, hver den, som kunde drage i Strid, til Tjenesten i Forsamlingens Paulun.

36. Og deres Talte efter deres Slægter vare to tusinde, syv hundrede og halvtredsendsthye. c. 3, 28.

37. Disse vare de Talte af de Kahathiters Slægter, hver, som tjente i Forsamlingens Paulun, hvilke Mose og Aron talte efter Herrens Mund formedelt Mose.

38. Og de Talte af Gersons Børn efter deres Slægter og efter deres Fædres Huus,

39. fra tredive Aar gamle og derover, og indtil halvtredsendsthye Aar gamle, hver den, som kunde drage i Strid, til Tjenesten i Forsamlingens Paulun,

40. deres Talte efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus, vare to tusinde og sex hundrede og tredive. c. 3, 22.

41. Disse vare de Talte af Gersons Børns Slægter, hver, som tjente i Forsamlingens Paulun, hvilke Mose og Aron talte efter Herrens Mund.

42. Og de Talte af Merari Børns Slægter efter deres Slægter, efter deres Fædres Huus,

43. fra tredive Aar gamle og derover, og indtil halvtredsendsthye Aar gamle, hver den, som kunde drage i Strid, til Tjenesten i Forsamlingens Paulun,

44. de Talte af dem efter deres Slægter vare tre tusinde og to hundrede. c. 3, 31.

45. Disse vare de Talte af Merari Børns Slægter, hvilke Mose og Aron talte efter Herrens Mund formedelt Mose.

46. Alle de Talte, som Mose og Aron talte, og Israels Fyrster, nemlig Leviterne efter deres Slægter og efter deres Fædres Huus, c. 3, 39.

47. fra tredive Aar gamle og derover, og indtil halvtredsendsthye Aar gamle, hver den, som kunde komme at betjene ved Tjenestens Besørgelse og ved Byrdens Tjeneste i Forsamlingens Paulun,

48. de Talte af dem vare otte tusinde og fem hundrede og firsendsthye.

49. Han talte dem efter Herrens Mund formedelt Mose, hver Mand til sin Tjeneste og til sin Byrde; og de, han talte, vare de, som Herren havde befalet Mose.

5. Capitel.

Herren befaler, at Israels Børn skulle skaffe alle Spebalske og Urene af Leiren, 1-4; giver love om, hvorledes man skal igjengive det, som man har afhændet fra Nogen, og hvad der skal være Præsten til, 5-10; om en bortløben Hustru, over hvilken Manden er bleven nidkjær, enten hun er skyldig eller uskyldig i noget Forbryderi, 11-31.

Og Herren talende til Mose og sagde:

2. Befal Israels Børn, at de skulle skaffe ud af Leiren alle Spebalske og Alle, som have Flod, og alle de Urene over Liig.

3 Mof. 13. 46.

3. Baade Mand og Kvinde skulle indskaffe, udenfor Leiren skulle indskaffe dem, at de ikke skulle gøre deres Leire urene, som jeg boer udi, midt iblandt dem.

c. 12, 14; 35. 34.

4. Og Israels Børn gjorde saaledes, og skaffede dem ud, udenfor Leiren; saasom Herren havde sagt til Mose, saa gjorde Israels Børn.

5. Og Herren talende til Mose og sagde:

6. Tal til Israels Børn: Naar Mand eller Kvinde begaaer (nogen) af alle de Synder, som et Menneſſe (kan begaae), og forgriber sig saare imod Herren, da er den samme Sjæl bleven skyldig.

3 Mof. 5. 3. 21.

7. Og de skulle bekjende deres Synd, som de havde gjort, og han skal igjengive sin Skyld i sin Hovedsum, og den femte Deel deraf skal han lægge til over det samme, og han skal give den det, som han er bleven skyldig imod.

Ps. 32, 5. Ordsp. 23, 13. 3 Mof. 22, 14.

8. Men dersom den Mand ikke haver (nogen) Bøser, at han kan give ham igjen det, han var ham skyldig, da skal den Skyld, som igjengives Herren, være Præsten til, foruden Forligelsens Bæder, med hvilken han gjør Forligelse for ham.

3 Mof. 5, 24. 25.

9. Og alt Oploftelsesoffer af alt det, som Israels Børn hellige, som de skulle ofre Præsten, skal være ham til.

10. Og Enhvers helligede Ting skulle være ham til; naar Nogen giver Præsten (Nogen), det skal være ham til.

11. Og Herren talende til Mose og sagde:

12. Tal til Israels Børn, og siig til dem: Om nogen Mands Hustru modvilligen undviger og forgriber sig saare imod ham,

13. og en Mand ligger hos hende med

Sæd, og det bliver skjult for hendes Mands Dine, og bliver dult, at hun er bleven uren, og der er intet Vidne mod hende, og hun er ikke greben (derudi),

14. og der kommer en Nidkjærheds Mand over ham, at han er nidkjær for sin Hustru, fordi hun er bleven uren, eller der kommer en Nidkjærheds Mand over ham, og han er nidkjær for sin Hustru, enddog hun ikke er bleven uren,

15. da skal Manden føre sin Hustru til Præsten, og fremsføre hendes Offer for hende, (nemlig) en Tiendepart af en Ephah Bygmæl; han skal ikke øse Olie derpaa, ei heller lægge Birk derpaa, thi det er et Nidkjærheds Madoffer, et Shukommelses Madoffer, som gjør, at Misgjerning ihukommelses.

16. Og Præsten skal føre hende nær til og stille hende for Herrens Ansigt.

17. Og Præsten skal tage helligt Vand i et Leerkar, og af Støvet, som er paa Tabernaklets Gulv, skal Præsten tage og kaste i Vandet.

c. 19, 9.

18. Og Præsten skal stille Kvinden for Herrens Ansigt, og blotte Kvindens Hoved, og lægge det Shukommelses Madoffer paa hendes Hænder, det er et Nidkjærheds Madoffer; og Præsten skal have det bedste Vand, som gjør Forbandelse, i sin Haand.

19. Og Præsten skal besvære hende og siige til Kvinden: Dersom ingen Mand haver ligget hos dig, og dersom du ikke er modvilligen undveget fra at være under din Mand, til Urenhed, da vær fri for dette bedste Vand, som gjør Forbandelse.

20. Men er du modvilligen undveget fra at være under din Mand, og om du er bleven uren, og haver nogen Mand ligget hos dig foruden din Mand,

21. da skal Præsten besvære Kvinden ved Forbandelsens Ed, og Præsten skal siige til Kvinden: Herren skal sætte dig til en Forbandelse og til en Ed midt iblandt dit Folk, at Herren lader dine Lænder svinde og din Bug opsvulme.

3er. 42, 18; 44, 12.

22. Saa komme nu dette Vand, som gjør Forbandelse, i dine Indvolde, og gøre, at din Bug opsvulmer, og dine Lænder svinde; og Kvinden skal siige: Amen! Amen!

5 Mof. 27, 15.

23. Og Præsten skal skrive disse Forbandelser i en Bog og udslette (dem) med det bedste Vand.

24. Og han skal give Qvinden af det bedste Vand, som gjør Forbandelse, at drikke; og det Vand, som gjør Forbandelse, skal komme i hende (og blive hende) til Beestheder.

25. Og Præsten skal tage det Nidkjærheds Madoffer af Qvindens Haand, og han skal bevæge Madofferet for Herrens Ansigt og føre det frem til Alteret.

26. Og Præsten skal tage en Kæve fuld af Madofferet af hendes Ihukommelsesoffer, og gjøre et Røgoffer (deraf) paa Alteret; og derefter skal han give Qvinden Vandet at drikke.

27. Naar han har givet hende Vandet at drikke, da skal det skee, om hun er bleven uren og haver forgrebet sig saare imod sin Mand, da skal det Vand, som gjør Forbandelse, komme i hende (og blive hende) til Beestheder, at hendes Bug skal opspulne, og hendes Lænder spinde; og den Qvinde skal være til en Forbandelse midt iblandt sit Folk.

28. Og dersom den Qvinde ikke er bleven uren, men hun er reen, da skal hun være fri og visjeligen undsfange Sæd.

29. Denne er Nidkjærhedens Lov: Naar som en Qvinde modvilligen indviger fra at være under sin Mand, og hun bliver uren,

30. eller om en Nidkjærheds Mand kommer over en Mand, at han er nidkjær for sin Hustru, da skal han stille Qvinden for Herrens Ansigt, og Præsten skal gjøre ved hende efter al denne Lov.

31. Saa skal Manden være fri fra Misgjerning, men samme Qvinde, hun skal bære sin Misgjerning.

6. Capitel.

Herren giver Love om en Nasiræers Løfter og Reenhed, 1-8; hvorledes han skal rense sig, naar han bliver uren, 9-12; om hans Offer, naar hans Løfte er tilende, 13-21; hvorledes Præsterne skulle velsigne Folket i den treenige Guds Navn, 22-27.

Og Herren talede til Mose og sagde:

2. Tal til Israels Børn, og du skal sige til dem: Naar en Mand eller Qvinde lover et synderligt Nasiræers Løfte, at holde sig fraskilt for Herren, Begr. 4, 7.

3. da skal en Saadan holde sig fra Vin og stærk Drik, han skal ikke drikke Viin-eddike eller Eddike af stærk Drik, og han skal ingen Saft drikke af Druer, og han skal hverken æde ferske eller tørre Druer.

3 Mos. 10, 9.

4. Alle hans Fraskillelser Dage skal han ikke æde Noget, som gjøres af Vinens Viintræ, hverken Rosinstene eller Huden.

5. Alle de Dage, som hans Fraskillelser Løfte (varer), skal der ikke komme Ragekniv over hans Hoved; indtil de Dage ere opfyldte, i hvilke han holder sig fraskilt for Herren, skal han være hellig og lade sit Hovedhaar frit voxe.

Dom. 13, 5. Esch. 44, 2.

6. Alle de Dage, han haver Lovet at holde sig fraskilt for Herren, skal han ikke komme til nogen Døds Liig.

7. Han skal ikke gjøre sig uren for sin Fader eller for sin Moder, for sin Broder eller for sin Søster, naar de dør; thi hans Guds Fraskillelse er paa hans Hoved.

3 Mos. 21, 2. 11.

8. Alle hans Fraskillelser Dage skal han være Herren hellig.

9. Og om En, som dør, dør i et Die-blik hasteligen hos ham, og han gjør sin Fraskillelser Hoved urent, da skal han rage sit Hoved paa sin Renselses Dag, paa den syvende Dag skal han rage det.

10. Og paa den ottende Dag skal han fremføre to Turtelduer eller to Dueunger til Præsten, til Forsamlingens Pauluns Dør.

3 Mos. 5, 7; 12, 8; 14, 22.

11. Og Præsten skal lave een til et Syndoffer, og een til et Brændoffer, og gjøre Forligelse for ham, fordi han haver syndet over Løget; og han skal hellige sit Hoved paa den samme Dag.

12. Og han skal (paany) holde sig fraskilt for Herren sin Fraskillelser Dage, og fremføre et aargammelt Lam til Skyldoffer, og de første Dage skulle falde hen, fordi hans Fraskillelse er bleven uren.

13. Og denne er den Nasiræers Lov: Paa den Dag, hans Fraskillelser Dage opfyldes, skal han fremføre dette for Forsamlingens Pauluns Dør,

14. nemlig, han skal offre sit Offer for Herren, eet aargammelt Væderlam uden Lyde til Brændoffer, og eet aargammelt Gimmerlam uden Lyde til Syndoffer, og een Væder uden Lyde til Takoffer,

15. og en Kurb med ushyrede Rager af Meel, blandede med Olie, og ushyrede (thynde) Rager, smurte med Olie, og det dertilhørende Madoffer og Drikoffer.

16. Og Præsten skal offre det for Herrens Ansigt, og han skal lave hans Syndoffer og hans Brændoffer.

17. Og Væderen skal han lave til Takoffers Offer for Herren, tilligemed Kurven med de ushyrede (Brød); og Præsten skal lave hans Madoffer og hans Drifoffer.

18. Og den Nasiræer skal rage sin Frastillelses Hoved for Forsamlingens Pauluns Dør, og han skal tage sin Frastillelses Hovedhaar og kaste det paa Ilden, som er under Takofferets Offer.

Ap. G. 18, 18; 21, 24.

19. Og Præsten skal tage den kogte Bov af Væderen, og een ushyret Kage af Kurven, og een ushyret (tynd) Kage, og han skal lægge det paa den Nasiræers Hænder, efterat han har raget sin Frastillelses (Hovedhaar).

20. Og Præsten skal bevæge dem med en Bevægelse for Herrens Ansigt, det er Præsten helligt, tilligemed Bevægelsens Bryst og tilligemed Opløstelsens Bov, og derefter maa den Nasiræer drikke Viin.

2 Mos. 29, 27, 28.

21. Denne er Loven for den Nasiræer, som gjør et Løfte, (det er) hans Offer for Herren, for hans Frastillelse, foruden det, som hans Haand (ellers) formaaer; efter hans Løstes Bestaendighed, som han har lovet, saaledes skal han gjøre efter sin Frastillelses Lov.

22. Og Herren talede til Mose og sagde:

23. Tal til Aron og til hans Sønner, og siig: Saaledes skulle I velsigne Israels Børn og siige til dem: 3 Mos. 9, 22.

24. Herren velsigne dig og bevare dig!

Ps. 134, 3.

25. Herren lade sit Ansigt lyse over dig, og være dig naadig!

Ps. 67, 2.

26. Herren opløste sit Ansigt paa dig, og give dig Fred!

27. Og de skulle lægge mit Navn paa Israels Børn, og jeg, jeg vil velsigne dem.

7. Capitel.

De tolv Israels Tyrster offere sex Bogne og tolv Ørne til Tabernaklets Tjeneste, som gives Gersons og Merari Børn, 1-9. Siden offere de andre Gaver til Alterets Indvielse, hver paa sin Dag, 10-83. Summen paa alle disse Gaver, 84-88. Hvorledes Gud taler med Mose fra Naadestolen, 89.

Og det skede paa den Dag, der Mose fuldbendte at opreise Tabernaklet, og salvede det og helligede det og alt Redskabet dertil, og Alteret og alt Redskabet dertil, og salvede dem og helligede dem,

2 Mos. 40, 17, 18.

2. da offrede Israels Tyrster, som vare Hoveder i deres Fædres Huus, de, som vare Stammernes Tyrster, de, som stode hos de Talte.

3. Og de førte deres Offer frem for Herrens Ansigt, sex bedækkede Bogne og tolv Ørne, en Bogn for to Tyrster, og en Ørne for hver een, og de førte dem nær til foran Tabernaklet.

4. Og Herren talede til Mose og sagde:

5. Tag det af dem, at det kan være til at tjene ved Tjenesten i Forsamlingens Paulun, og du skal give det til Leviterne, hver efter hans Tjenestes Bestaendighed.

6. Da tog Mose Bognene og Ørnene, og gav dem til Leviterne.

7. Han gav Gersons Børn to Bogne og fire Ørne, efter deres Tjenestes Bestaendighed.

8. Og han gav Merari Børn fire Bogne og otte Ørne, efter deres Tjenestes Bestaendighed, under Ithamars, Arons, Præstens, Søns, Haand.

c. 4, 28, 33.

9. Men han gav Rahaths Børn Intet, fordi Helligdommens Tjeneste (laae) paa dem, og de skulde bære (den) paa Axlerne.

c. 4, 4 fg.

10. Og Tyrsterne offrede til Alterets Indvielse paa den Dag, det blev salvet, ja Tyrsterne offrede deres Offer foran Alteret.

2 Kron. 7, 9. Esr. 6, 16.

11. Og Herren sagde til Mose: Lad een Tyrste hver Dag, (ja) een Tyrste hver Dag offere sit Offer til Alterets Indvielse.

12. Og den, som offrede sit Offer paa den første Dag, var Nahesjon, Amminadabs Søn, Judæ Stammes (Tyrste).

c. 1, 7; 2, 3.

13. Og hans Offer var eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og tredive (Sekel), een Sølvskaal paa halvfjerdsindstyve Sekel, efter Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Meel, blandet med Olie, til et Madoffer;

14. een Røgelseskaal paa ti Gylden, fuld af Røgelse;

15. een ung Stude, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer;

16. een Gjedebuk til et Syndoffer,

17. og to Ørne, fem Vædere, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Takoffers Offer; dette var Nahesjons, Amminadabs Søns, Offer.

18. Paa den anden Dag offrede Nethaneel, Suars Søn, Isaschars Tyrste.

c. 1, 8.

19. Han offrede sit Offer, eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og tredive (Sefel), een Sølvfaal paa halvfjerdfindsthye Sefel, efter Helligdommens Sefel; de vare begge fulde af Meel, blandet med Olie, til et Madoffer;

20. een Røgelsefaal paa ti Gylben, fuld af Røgelse;

21. een ung Stud, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer;

22. een Gjedebuk til et Syndoffer,

23. og to Dyne, fem Vædere, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Takoffers Offer; dette var Nethaneels, Zuars Søn, Offer.

24. Paa den tredie Dag (offrede) Sebulons Børns Fyrste, Eliab, Helons Søn.

25. Hans Offer var eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og tredive (Sefel), een Sølvfaal paa halvfjerdfindsthye Sefel, efter Helligdommens Sefel; de vare begge fulde af Meel, blandet med Olie, til et Madoffer;

26. een Røgelsefaal paa ti Gylben, fuld af Røgelse;

27. een ung Stud, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer;

28. een Gjedebuk til et Syndoffer,

29. og to Dyne, fem Vædere, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Takoffers Offer; dette var Eliabs, Helons Søn, Offer.

30. Paa den fjerde Dag (offrede) Rubens Børns Fyrste, Elizur, Schedeurs Søn.

31. Hans Offer var eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og tredive (Sefel), een Sølvfaal paa halvfjerdfindsthye Sefel, efter Helligdommens Sefel; de vare begge fulde af Meel, blandet med Olie, til et Madoffer;

32. een Røgelsefaal paa ti Gylben, fuld af Røgelse;

33. een ung Stud, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer;

34. een Gjedebuk til et Syndoffer,

35. og to Dyne, fem Vædere, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Takoffers Offer; dette var Elizurs, Schedeurs Søn, Offer.

36. Paa den femte Dag (offrede) Siméons Børns Fyrste, Schelumiel, Zurisaddai Søn.

37. Hans Offer var eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og tredive (Sefel), een Sølvfaal paa halvfjerdfindsthye Sefel,

efter Helligdommens Sefel; de vare begge fulde af Meel, blandet med Olie, til et Madoffer;

38. een Røgelsefaal paa ti Gylben, fuld af Røgelse;

39. een ung Stud, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer;

40. een Gjedebuk til et Syndoffer,

41. og to Dyne, fem Vædere, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Takoffers Offer; dette var Schelumiels, Zurisaddai Søn, Offer.

42. Paa den sjette Dag (offrede) Gads Børns Fyrste, Eljasaph, Deuels Søn.

43. Hans Offer var eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og tredive (Sefel), een Sølvfaal paa halvfjerdfindsthye Sefel, efter Helligdommens Sefel; de vare begge fulde af Meel, blandet med Olie, til et Madoffer;

44. een Røgelsefaal paa ti Gylben, fuld af Røgelse;

45. een ung Stud, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer;

46. een Gjedebuk til et Syndoffer,

47. og to Dyne, fem Vædere, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Takoffers Offer; dette var Eljasaphs, Deuels Søn, Offer.

48. Paa den syvende Dag (offrede) Ephraims Børns Fyrste, Elisama, Ammihuds Søn.

49. Hans Offer var eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og tredive (Sefel), een Sølvfaal paa halvfjerdfindsthye Sefel, efter Helligdommens Sefel; de vare begge fulde af Meel, blandet med Olie, til et Madoffer;

50. een Røgelsefaal paa ti Gylben, fuld af Røgelse;

51. een ung Stud, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer;

52. een Gjedebuk til et Syndoffer,

53. og to Dyne, fem Vædere, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Takoffers Offer; dette var Elisamæ, Ammihuds Søn, Offer.

54. Paa den ottende Dag (offrede) Manasse Børns Fyrste, Gamliel, Pedazurs Søn.

55. Hans Offer var eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og tredive (Sefel), een Sølvfaal paa halvfjerdfindsthye Sefel, efter Helligdommens Sefel; de vare begge fulde af Meel, blandet med Olie, til et Madoffer;

56. een Røgelsjeskaal paa ti Gylde, fuld af Røgelse;

57. een ung Stud, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer;

58. een Gjedebuk til et Syndoffer,

59. og to Dyne, fem Vædere, fem Buffle, fem Lam, aargamle, til et Takoffers Offer; dette var Gamliels, Bedazurs Søn, Offer.

60. Paa den niende Dag (offrede) Benjamins Børns Fyrste, Abidan, Gideonis Søn.

61. Hans Offer var eet Solvsad, dets Vægt var hundrede og tredive (Sefel), een Solvskaal paa halvfjerdsindstyve Sefel, efter Helligdommens Sefel; de vare begge fulde af Meel, blandet med Olie, til et Madoffer;

62. een Røgelsjeskaal paa ti Gylde, fuld af Røgelse;

63. een ung Stud, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer;

64. een Gjedebuk til et Syndoffer,

65. og to Dyne, fem Vædere, fem Buffle, fem Lam, aargamle, til et Takoffers Offer; dette var Abidans, Gideonis Søn, Offer.

66. Paa den tiende Dag (offrede) Dans Børns Fyrste, Ahieser, Ammijaddai Søn.

67. Hans Offer var eet Solvsad, dets Vægt var hundrede og tredive (Sefel), een Solvskaal paa halvfjerdsindstyve Sefel, efter Helligdommens Sefel; de vare begge fulde af Meel, blandet med Olie, til et Madoffer;

68. een Røgelsjeskaal paa ti Gylde, fuld af Røgelse;

69. een ung Stud, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer;

70. een Gjedebuk til et Syndoffer,

71. og to Dyne, fem Vædere, fem Buffle, fem Lam, aargamle, til et Takoffers Offer; dette var Ahiesers, Ammijaddai Søn, Offer.

72. Paa den ellefte Dag (offrede) Mers Børns Fyrste, Pagiæl, Dcrans Søn.

73. Hans Offer var eet Solvsad, dets Vægt var hundrede og tredive (Sefel), een Solvskaal paa halvfjerdsindstyve Sefel, efter Helligdommens Sefel; de vare begge fulde af Meel, blandet med Olie, til et Madoffer;

74. een Røgelsjeskaal paa ti Gylde, fuld af Røgelse;

75. een ung Stud, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer;

76. een Gjedebuk til et Syndoffer,

77. og to Dyne, fem Vædere, fem Buffle, fem Lam, aargamle, til et Takoffers Offer; dette var Pagiels, Dcrans Søn, Offer.

78. Paa den tolvte Dag (offrede) Naphthali Børns Fyrste, Ahira, Enans Søn.

79. Hans Offer var eet Solvsad, dets Vægt var hundrede og tredive (Sefel), een Solvskaal paa halvfjerdsindstyve Sefel, efter Helligdommens Sefel; de vare begge fulde af Meel, blandet med Olie, til et Madoffer;

80. een Røgelsjeskaal paa ti Gylde, fuld af Røgelse;

81. een ung Stud, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer;

82. een Gjedebuk til et Syndoffer,

83. og to Dyne, fem Vædere, fem Buffle, fem Lam, aargamle, til et Takoffers Offer; dette var Ahiræ, Enans Søn, Offer.

84. Denne er Alterets Indvielse af Israels Fyrster, paa den Dag, det blev salvet, (nemlig) tolv Solvsade, tolv Solvskaaler, tolv Guld-Røgelsjeskaaler, v. 88.

85. (jaa at) eet Fad (var paa) hundrede og tredive (Sefel) Solv, og een Skaal paa halvfjerdsindstyve Sefel; alt Solvet af Karrene (beløb sig til) to tusinde og fire hundrede (Sefel), efter Helligdommens Sefel;

86. tolv Guld-Røgelsjeskaaler, fulde af Røgelse, hver Røgelsjeskaal paa ti Sefel, efter Helligdommens Sefel; alt Guldet af de Røgelsjeskaaler (beløb sig til) hundrede og tyve Sefel.

87. Alle Dyne til Brændofferet vare tolv Stude, tolv Vædere, tolv Lam, aargamle, og deres Madoffer; og tolv Gjedebukke til Syndoffer.

88. Og alle Dyne til Takofferets Offer vare fire og tyve Stude, tredsindstyve Vædere, tredsindstyve Buffle, tredsindstyve Lam, aargamle; denne er Alterets Indvielse, efterat det var salvet. v. 81.

89. Og naar Mose kom til Forsamlingens Paulun, for at tale med ham, da hørte han Røsten tale til sig oven fra Naadestolen, som var paa Vidnesbyrdets Ark, fra (Stedet) imellem de to Cherubim; og han talede til ham.

8. Capitel.

Gud giver Love angaaende Lamperne, 1-4, og om Leviternes Menesje, 5-15, hvistle skulle i de Førstefødtes Sted tjene Herren ved Tabernaklet, 16-19. Levitterne renses, 20-22. De skulle tjene, fra de ere fem og tyve Aar, indtil de ere halvtredstindstyve Aar, 23-26.

Og Herren talede til Moise og sagde:

2. Tal til Aron, og du skal sige til ham: Naar du holder Lamperne tændte, skulle de syv Lamper lyse lige imod Hyseftagens Forside.

2 Mos. 25, 37.

3. Og Aron gjorde saaledes; han holdt dens Lamper tændte lige imod Hyseftagens Forside, saasom Herren havde befalet Moise.

2 Mos. 37, 23; 27, 20, 21.

4. Og Hyseftagen var gjort med drevet Arbejde af Guld, endog dens Stang og dens Blomster vare med drevet Arbejde; efter det Syn, som Herren havde viist Moise, saaledes gjorde han Hyseftagen.

2 Mos. 25, 31.

5. Og Herren talede til Moise og sagde:

6. Tag Levitterne midt ud af Israels Børn, og du skal rense dem.

Mat. 3, 3.

7. Og saaledes skal du gjøre ved dem, til at rense dem: Stænk Synde-Band paa dem; og de skulle lade Ragnekniven gaae over alt deres Kjød, og toe deres Klæder, og lade sig rense.

c. 19, 9. 1 Petr. 3, 21. Ebr. 9, 13, 14. 3 Mos. 14, 8.

8. Saa skulle de tage en ung Stud og dens Madoffer, Meel blandet med Olie; og du skal tage en anden ung Stud til et Synndoffer.

9. Og du skal lade Levitterne komme nær til, foran Forsamlingens Paulun, og du skal lade samle al Israels Børns Menighed.

10. Og du skal lade Levitterne komme nær til for Herrens Ansigt, og Israels Børn skulle lægge deres Hænder paa Levitterne.

11. Og Aron skal bevæge Levitterne af Israels Børn med en Bevægelse for Herrens Ansigt, og de skulle være til at betjene Herrens Tjeneste.

v. 21. 2 Mos. 29, 24. 3 Mos. 7, 30.

12. Og Levitterne skulle lægge deres Hænder paa Studens Hoved, og gjøre (saa) den ene til et Synndoffer, og den anden til et Brændoffer for Herren, til at gjøre Forligelse for Levitterne.

13. Og du skal stille Levitterne for Arons Ansigt og for hans Sønners Ansigt, og du skal bevæge dem med en Bevægelse, for (at høre) Herren (til).

14. Og du skal adstille Levitterne midt ud

af Israels Børn, og Levitterne skulle være mine.

c. 3, 45.

15. Og derefter skulle Levitterne komme til at tjene i Forsamlingens Paulun, naar du haver renset dem og ladet dem bevæge med en Bevægelse.

16. Thi de ere mig aldeles givne midt ud af Israels Børn; jeg haver taget mig dem for alt det, som aabner Moders Liv, for alle Førstefødte af Israels Børn.

c. 3, 12, 13.

17. Thi alt det Førstefødte iblandt Israels Børn hører mig til, baade af Menesjer og af Dyr; paa den Dag, jeg slog alle Førstefødte i Ægypti Land, helligede jeg mig dem.

2 Mos. 13, 2; 22, 29; 34, 19. 4 Mos. 3, 13.

18. Og jeg tog Levitterne istedetfor alle Førstefødte iblandt Israels Børn.

19. Og jeg gav Aron og hans Sønner Levitterne til en Gave, midt ud af Israels Børn, til at betjene Israels Børns Tjeneste i Forsamlingens Paulun, og til at gjøre Forligelse for Israels Børn, at der ikke skal være Plage iblandt Israels Børn, naar Israels Børn ville holde sig nær til Helligdommen.

c. 3, 9. 2 Kron. 26, 16, 19.

20. Og Moise og Aron og al Israels Børns Menighed gjorde (saa) ved Levitterne; efter alt det, som Herren havde befalet Moise om Levitterne, saa gjorde Israels Børn ved dem.

21. Og Levitterne renkede sig fra Synnd og toede deres Klæder, og Aron bevægede dem med en Bevægelse for Herrens Ansigt; og Aron gjorde Forligelse for dem til at rense dem.

v. 7, 11.

22. Og derefter kom Levitterne til at betjene deres Tjeneste i Forsamlingens Paulun, for Arons Ansigt og for hans Sønners Ansigt; saasom Herren havde befalet Moise og Levitterne, saa gjorde de ved dem.

23. Og Herren talede til Moise og sagde:

24. Dette er det, som hører Levitterne til (at gjøre): Fra fem og tyve Aar gammel og derover skal (hver af dem) komme til at stride Striden i Forsamlingens Pauluns Tjeneste.

c. 4, 3, 23.

25. Men fra halvtredstindstyve Aar gammel skal han vende tilbage fra Tjenestens Strid, og han skal ikke tjene ydermere.

26. Dog maa han tjene med sine Brødre i Forsamlingens Paulun, at tage vare paa Varetægten, men Tjenesten skal han ikke betjene; saaledes skal du gjøre med Levitterne i deres Varetægter.

9. Capitel.

Israel holder Paafste i Ørten, 1-4. De Irene skulle holde Paafste i den anden Maaned, saa og de, som vare paa nogen lang Reise, 5-14. Hvores Guds aabenbarede sig for Israel i Ørten, og hvores de skulle reise eller leire sig i Ørten, 15-23.

Dg Herren talede til Mose i Sinai Ørt, i det andet Aar, efterat de vare ud-
dragne af Ægypti Land, i den første Maaned, og sagde: c. 1, 1. 2 Mos. 13, 4.

2. Israels Børn skulle holde Paafste i sin bestemte Tid. 3 Mos. 23, 5 fg.

3. Paa den fjortende Dag i denne Maaned, imellem de tvende Aftener, skulle I holde den paa sin bestemte Tid; efter alle dens Skikke og efter alle dens Rette skulle I holde den.

4. Dg Mose sagde til Israels Børn, at de skulde holde Paafste.

5. Dg de holdt Paafste i den første (Maaned), paa den fjortende Dag i Maaned, imellem de tvende Aftener, i Sinai Ørt; efter alt det, som Herren havde befalet Mose, saaledes gjorde Israels Børn.

2 Mos. 12, 6. 3 Mos. 23, 5.

6. Dg det skede, (at der vare nogle) Mænd, som vare urene over et Menne-
stes Liig, og de kunde ikke holde Paafste paa den samme Dag; og de gik nær til for Mose Ansigt og for Arons Ansigt den samme Dag. 3 Mos. 21, 1. 11.

7. Dg de samme Mænd sagde til ham: Vi ere urene over et Menne-
stes Liig; hvi skulle vi (derfor) udelukkes, at vi maae ei offer Herren Offer paa sin bestemte Tid, midt iblandt Israels Børn?

8. Dg Mose sagde til dem: Staaer (stille), og jeg vil høre, hvad Herren vil byde eder.

3 Mos. 24, 12.

9. Dg Herren talede til Mose og sagde: 10. Tal til Israels Børn og siig: Naar Nogen er uren over et Liig, eller paa lang Reise hos eder eller hos eders Efterkom-
mere, den skal alligevel holde Herren Paafste.

11. I den anden Maaned, paa den fjortende Dag, imellem de tvende Aftener, skulle de holde den; de skulle æde det med uhyrede (Brød) og beste (Urter). 2 Kron. 30, 15. 2 Mos. 12, 8.

12. De skulle ikke lade blive tilovers deraf til om Morgenen, og ikke bryde (noget) Been paa det; efter al Paafstelammets Skik skulle de gjøre med det. 2 Mos. 12, 46. 3 Mos. 19, 36.

13. Men den, som er reen, og er ikke paa Reise, og efterlader at holde Paafste, den samme Sjæl skal udryddes fra sine Følk,

fordi han haver ikke offret Herrens Offer paa sin bestemte Tid; den samme Mænd skal bære sin Synd.

14. Dg naar en Fremmed er fremmed hos eder og holder Herren Paafste, da skal han holde den saa, som Paafstens Skik og som dens Viis er; der skal være en Skik for eder, baade for den Fremmede og for den Indfødte i Landet. 2 Mos. 12, 49.

15. Dg paa den Dag, som Tabernaklet blev opreist, skulde Skyen Vidnesbyrds-
Paulus Tabernakel, og om Aftenen var over Tabernaklet som en Ild at see til, indtil om Morgenen. 2 Mos. 40, 38.

16. Saaledes skede det stedse, at Skyen skulde det; og om Natten (var det som) en Ild at see til.

17. Dg efter som Skyen foer op fra at være over Pauluset, derefter reiste Isra-
els Børn; og paa det Sted, hvor Skyen blev, der leirde Israels Børn sig.

18. Efter Herrens Mund reiste Israels Børn, og efter Herrens Mund leirde de sig; alle de Dage, som Skyen boede over Tabernaklet, leirde de sig. 1 Cor. 10, 1.

19. Dg naar Skyen blev over Taberna-
klet mange Dage, da tog Israels Børn vare paa Herrens Varetægt og reiste ikke.

20. Dg naar Skyen var saa Dage over Tabernaklet, da leirde de sig efter Herrens Mund og reiste efter Herrens Mund.

21. Dg naar Skyen var der fra Aftenen indtil Morgenen, og Skyen foer op om Morgenen, da reiste de; eller (det skede) om Dagen eller om Natten, at Skyen foer op, da reiste de.

22. Eller naar Skyen blev to Dage eller en Maaned eller et Aar over Tabernaklet, saa den boede over det, da leirde Israels Børn sig og reiste ikke; men naar den foer op, reiste de. 2 Mos. 40, 36. 37.

23. Efter Herrens Mund leirde de sig, og efter Herrens Mund reiste de; de tog vare paa Herrens Varetægt efter Herrens Mund formedelst Mose. b. 18. c. 10, 13.

10. Capitel.

Mose skal lade gjøre to Sølvbasuner til at bruges, naar Menigheden skal samles, paa Reiser og i Krigen, 1-10. Israels Børns Reise i en vis Orden fra Sinai Ørten indtil Barans Ørten, 11-28. Mose begjærer, at hans Søn-
ger skal drage med, 29-32. Præsterne med Arken gaar foran paa Reisen, 33. 34. Mose Bøn derhos, 35. 36.

Dg Herren talede til Mose og sagde:

2. Gjør dig to Basuner af Sølv, med

drevet Arbeide skal du gjøre dem; og du skal have dem til Menighedens Sammenkaldelse, og naar Leirene skulle reise.

3. Og de skulle blæse (langsomt) i dem, saa skal al Menigheden samles til dig, til Forsamlingens Paulus Dør. v. 7.

4. Og dersom de blæse (langsomt) i den ene, da skulle Thyterne samles til dig, (som ere) Hovederne for Israels Tusinder.

5. Men (naar) I støde haardt (i Basunerne), da skulle de Leire reise, som have leiret sig mod Osten.

6. Og naar I støde haardt anden Gang (i dem), da skulle de Leire reise, som have leiret sig mod Sonden; (thi) I skulle støde haardt (i dem), naar de skulle reise.

7. Men naar Forsamlingen skal samles, skulle I blæse (langsomt) og ikke støde haardt.

8. Og Præsterne, Arons Sønner, skulle blæse i Basunerne; og de skulle være eder til en evig Skik hos eders Efterkommere.

2 Mos. 27, 21; 30, 21 fg.

9. Og naar I drage i Krig i eders Land imod Fjenden, som ængster eder, da skulle I støde haardt i Basunerne, at I maae ihukommies for Herrens eders Guds Ansigt og frelses fra eders Fjender.

c. 31, 6. 2 Køn. 13, 14.

10. Og paa eders Glædes Dag, og paa eders bestemte Tider, og paa eders Maaneders første (Dage), da skulle I blæse i Basunerne over eders Brændoffere og over eders Takoffers Offere, at de maae blive eder til en Ihukommelse for eders Guds Ansigt; jeg er Herren eders Gud.

2 Køn. 7, 6. Neh. 8, 10. 11. 3 Mos. 2, 2; 5, 12; 11, 44.

11. Og det skede i det andet Aar, i den anden Maaned, paa den tyvende (Dag) i Maaned, da foer Skyen op fra at være over Vidnesbyrdets Tabernakel. c. 1, 1.

12. Og Israels Børn reiste frem, at drage fra Sinai Ørk; og Skyen blev i den Ørk Paran. c. 9, 17. 1 Mos. 14, 6.

13. Saa reiste de første (Gang) efter Herrens Mund formedelst Mose.

14. Og Banneret for Judæ Børns Leir reiste først efter deres Hære; og over hans Hær var Nafhesjon, Amminadabs Søn; c. 1, 7.

15. og over Isaschars Børns Stammes Hær var Nethaneel, Zuars Søn;

16. og over Sebulons Børns Stammes Hær var Eliab, Helons Søn.

17. Og Tabernaklet blev nedtaget; og

Gersons Børn og Merari Børn reiste, som bare Tabernaklet. c. 4, 24. 29. 31.

18. Dernæst reiste Banneret for Rubens Leir efter deres Hære; og over hans Hær var Elizur, Schemeurs Søn; c. 2, 10.

19. og over Simeons Børns Stammes Hær var Schelumiel, Zurjaddai Søn;

20. og over Gads Børns Stammes Hær var Eljasaph, Deuels Søn.

21. Saa reiste Kaphathiterne, som bare Helligdommen; og de (Andre) opreiste Tabernaklet, indtil de kom. c. 4, 15 fg.

22. Dernæst reiste Banneret for Ephraims Børns Leir efter deres Hære; og over hans Hær var Elisama, Ammihuds Søn; c. 2, 18.

23. og over Manasse Børns Stammes Hær var Gamliel, Pedazurs Søn;

24. og over Benjamins Børns Stammes Hær var Abidan, Gideonis Søn.

25. Dernæst reiste Banneret for Dans Børns Leir, som sluttede alle Leirene, efter deres Hære; og over hans Hær var Ahieser, Ammisaddai Søn; c. 2, 25. 3of. 6, 13.

26. og over Afers Børns Stammes Hær var Pagiel, Derans Søn;

27. og over Naphthali Børns Stammes Hær var Ahira, Enans Søn.

28. Denne var Israels Børns Reises (Orden) efter deres Hære, naar de reiste.

29. Og Mose havde sagt til Hobab, Kueels, den Midianiters, Søn, Mose Svoger: Vi reise til det Sted, hvorom Herren sagde: Jeg vil give eder det; gaa med os, saa ville vi gjøre vel imod dig, fordi Herren haver talet godt over Israel. 2 Mos. 18, 1; 2, 18; 3, 1.

30. Og han sagde til ham: Jeg vil ikke gaae (med eder), men jeg vil gaae til mit Land og til min Slægt.

31. Og han sagde: Kære, forlad os ikke; thi efterdi du ved, hvorledes vi skulle leire os i Ørken, saa skal du (fremdeles) være vore Vine.

32. Og naar du gaaer med os, da skal det skee, at det samme Gode, hvorudi Herren vil gjøre vel imod os, (deri) vil vi gjøre vel imod dig.

33. Saa reiste de fra Herrens Bjerg tre Dages Reise, og Herrens Pagtes Ark drog for deres Ansigt (samme) tre Dages Reise, at opsoge for dem Hvilestedet. 5 Mos. 31, 8.

34. Og Herrens Sky var over dem om Dagen, naar de reiste af Leiren.

35. Og det skede, naar Arken reiste, da

sagde Mose: Herre, staa op, saa skulle dine Fjender adspredes, og de, som dig hade, skulle flye fra dit Ansigt.

2 Kron. 6, 41. Ps. 68, 2. Ps. 132, 8.

36. Og naar de hvilede, sagde han: Kom tilbage, Herre, til Israels ti tusinde (Gange) Tusinde.

11. Capitel.

Herren straffer det murrende Folk, 1-3. De blive begjærlige efter Kjød, kjedes ved Man, som her beskrives, 4-9. Mose betteler sig for Herren, 10-15. Herren byder ham at tage 70 Eldste til sig og samle Folket, saa vil han give dem Kjød; Mose er skøbelig i Troen, dog lydig, 16-24. Herren giver sin Aand over de 70 Eldste, de propheetere, 25-29; giver Folket Bagteler og straffer dem; Folket rejser videre frem, 30-35.

Og det skede, der Folket murrede, da var det mishageligt for Herrens Øren; og Herren hørte det, og hans Brede op-tændtes, og Herrens Ald brændte iblandt dem og fortærede (en Deel) af det Yderste i Leiren. 5 Mos. 9, 22. 3 Mos. 10, 2. 2 Kong. 1, 10.

2. Da raabte Folket til Mose; og Mose bad til Herren, saa blev Alden dæmpet.

Amos 7, 5.

3. Og han kaldte det samme Steds Navn Tabera; thi Herrens Ald brændte iblandt dem.

4. Og det menige Folk, som var midt iblandt dem, fik stor Begjærighed; derfor begyndte ogsaa Israels Børn igjen at græde og sagde: Hvo vil give os Kjød at æde?

2 Mos. 16, 3. Ps. 106, 14. 1 Cor. 10, 6.

5. Vi komme ihu den Fisk, som vi aade for Intet i Ægypten, Græskarrerne og Melonerne og Løgene og Rødløgene og Hvidløgene.

6. Men nu borttørres vort Liv; (thi her er) slet Intet, uden det Man for vore Dine.

7. Men det Man var som Corianderfrø, og dets Farve var ligesom Veddellions Farve.

2 Mos. 16, 14. Ps. 78, 24.

8. Folket, de løb hid og did og sankede, og maledede det i Møllerne eller stødte det i Morteren, og kogte det i Potten, og gjorde deraf Rager; og dets Smag var som Olie-saftens Smag.

9. Og naar Duggen faldt over Leiren om Natten, da faldt Man ned derpaa.

10. Og Mose hørte Folket græde iblandt deres Slægter, hver i sit Paulums Dør; og Herrens Brede optændtes saare, ogsaa var det ondt for Mose Dine. 2 Mos. 32, 10.

11. Og Mose sagde til Herren: Hvi gjorde du (saa) ilde ved din Tjener? og hvi finder jeg ikke Naade for dine Dine, at du lægger alt dette Folks Byrde paa mig?

12. Mon jeg, jeg haver undfanget alt dette Folk? mon jeg haver født det? at du skalde sige til mig: Vær det i din Tavn, ligesom en Fosterfader bærer et diende Barn, ind i det Land, som du haver svoret dets Fædre.

5 Mos. 1, 31.

13. Hvorfra skal jeg (tage) Kjød, at give alt dette Folk? thi de græde for mig og sige: Giv os Kjød, at vi kunne æde.

14. Jeg, jeg kan ikke for mig alene bære alt dette Folk; thi det er mig for svært.

15. Og vil du saa gjøre ved mig, da slaa mig (heller) ihjel, dersom jeg haver fundet Naade for dine Dine, og lad mig ikke see paa min Ulykke.

16. Og Herren sagde til Mose: Forsaml mig halvhjerdstyppe Mænd af Israels Eldste, hvilke du ved, at de ere Folkets Eldste og dets Fogeder; og du skal tage dem hen til Forsamlingens Paulum, og der skulle de fremstille sig med dig.

2 Mos. 18, 21. 5 Mos. 16, 18.

17. Og jeg vil komme ned og tale der med dig, og jeg vil tage af den Aand, som er paa dig, og lægge paa dem, at de skulle bære paa Folkets Byrde med dig, og du skal ikke for dig alene bære (den).

1 Cor. 12, 4. 2 Mos. 18, 25. 26. 5 Mos. 1, 15.

18. Og til Folket skal du sige: Helliger eder til imorgen, saa skulle I æde Kjød; thi I have grædt for Herrens Øren og sagt: Hvo vil give os Kjød at æde? thi det gik os vel i Ægypten; derfor vil Herren give eder Kjød, at I skulle æde.

2 Mos. 19, 10.

19. I skulle ikke æde een Dag, og ei to Dage, og ei fem Dage, og ei ti Dage, og ei thye Dage (alene);

20. (men) en Maanedes Dage, indtil det gaar ud af eders Næse og er eder til en Afstyk, fordi I have forkastet Herren, som er midt iblandt eder, og have grædt for hans Ansigt og sagt: Hvortil ere vi ud-gangne af Ægypten?

c. 21, 5.

21. Og Mose sagde: Sex hundrede tusinde Mænd tilføds er dette Folk, som jeg er midt iblandt, og du, du siger: Jeg vil give dem Kjød, og de skulle æde en (heel) Maanedes Dage.

22. Mon der skal slagtes smaat Dvæg og stort Dvæg for dem, at der kan findes

(nok) til dem? mon alle Fiskene i Havet skulle samles til dem, at der kan findes (nok) til dem?

306. 6. 7.

23. Og Herren sagde til Mose: Monne da Herrens Haand være forkortet? nu skal du see, om mit Ord skal vederfares dig eller ei.

Es. 50, 2; 59, 1. 1 Mos. 18, 14.

24. Og Mose gik ud og talede Herrens Ord til Folket; og han samlede halvfjerdsindstøve Mænd af Folkets Eldste, og stillede dem rundt omkring Paulunet.

25. Da kom Herren ned i Skyen og talede til ham, og han tog af den Aand, som var paa ham, og lagde paa de halvfjerdsindstøve ældste Mænd; og det skede, der Aanden hvilede paa dem, da propheterede de, men de gjorde det ikke mere.

c. 12, 5; 14, 10; 11, 17.

Es. 11, 2. 1 Sam. 10, 5. 6. Joel 3, 1. Ap. G. 2, 11.

26. Men der vare to Mænd blevne tilovers i Leiren, den enes Navn var Eldad, og den andens Navn Medad, og Aanden hvilede paa dem, thi de vare iblandt de Skrevne, men de vare (dog) ikke udgangne til Paulunet; og de propheterede i Leiren.

27. Da løb en Dreng og gav Mose tilkjennde og sagde: Eldad og Medad propheetere i Leiren.

Marc. 9, 38. 39.

28. Da svarede Josva, Nums Søn, Mose Tjener, af hans Udalgte, og sagde: Min Herre, Mose, forhindre dem!

c. 13, 8. 16. 2 Mos. 24, 13.

29. Men Mose sagde til ham: Er du nidkjær for mig? gid alt Herrens Folk vare Propheter, og Herren vilde give sin Aand over dem!

30. Og Mose forsojede sig til Leiren, (ja) han og de Eldste af Israel.

31. Da foer der et Veir ud fra Herren, og førte Bagteler fra Havet, og strøede (dem) over Leiren, her ved en Dags Reise, og der ved en Dags Reise (langt), trindt omkring Leiren, og ved to Alen (høit) over Jorden.

2 Mos. 16, 13 fg.

32. Da stod Folket op den samme ganste Dag og den ganste Nat og den anden ganste Dag, og de sankede Bagteler; hvo mindst havde, havde sanket ti Homer; og de bredte dem flux ud trindt omkring Leiren.

33. Der Rjødet var endnu imellem Tænderne paa dem, før det blev aldeles fortæret, da optændtes Herrens Brede imod Folket, og Herren slog paa Folket med en saare stor Plage.

Ps. 78, 30. 31.

34. Og man kaldte det samme Steds Navn Kibroth-Hattaava, fordi man begrov der Folket, dem, som havde været begjærlige.

35. Fra Kibroth-Hattaava reiste Folket til Hazeroth; og de vare i Hazeroth (nogen Tid).

c. 33, 16. 17.

12. Capitel.

Maria og Aron knurre imod Mose, som er meget sagtmobig, 1-3. Herren straffer dem derfor; Maria bliver spebaldt, 4-10. Aron beder for hende til Mose, og Mose til Herren; Herren helbreder hende, saa hun efter syv Dage igjen annammes i Leiren; derefter komme de til Paran, 11-16.

Og Maria og Aron talede imod Mose for den Hustrues Skyld, den af Morland, som han havde taget; thi han havde taget en morlandst Hustru.

2 Mos. 2, 16.

2. Og de sagde: Taler Herren ikkun alene ved Mose? mon han ikke ogsaa taler ved os? og Herren hørte det.

3. Men den Mand Mose var saare sagtmobig, fremfor alle Menneſter paa Jordenderige.

4. Og Herren sagde hasteligen til Mose og til Aron og til Maria: Gaaer ud, I tre, til Forsamlingens Paulun; og de tre gik ud.

5. Da kom Herren ned i en Skytætte og stod i Paulunets Dør; og han kaldte ud Aron og Maria, og de gik begge ud.

c. 14, 10; 16, 19. 42.

6. Og han sagde: Kjære, hører mine Ord: Derſom Nogen er eders Prophet, vil jeg Herren give mig tilkjennde for ham i et Syn, i en Drøm vil jeg tale med ham.

7. Saa er ikke min Tjener Mose; han er trofast i mit ganste Huus.

Es. 3, 2.

8. Jeg vil tale mundtlig med ham og synlig, og ikke i mørk Tale, og han skal bestue Herrens Lignelse; hvi frygtede I da ikke at tale imod min Tjener, imod Mose?

2 Mos. 33, 11. Jer. 32, 4.

9. Og Herrens Brede optændtes imod dem, og han gik bort.

c. 11, 1. 10. 33.

10. Og Skyen veg bort fra at være over Paulunet, og see, Maria var spebaldt som Snec; og Aron vendte sig til Maria, og see, hun var spebaldt.

5 Mos. 24, 9. 2 Mos. 4, 6.

11. Og Aron sagde til Mose: (Hør) mig, min Herre, Kjære, læg ikke den Skyld paa os, i hvilken vi have gjort daarligen, og i hvilken vi have syndet.

12. Kjære, lad hende ikke være som en Død, hvilken, naar han udkommer af sin

Moders Liv, da er hans halve Kjød for-
tæret.

13. Da raabte Mose til Herren og sagde:
Ak, Gud! helbred hende.

14. Og Herren sagde til Mose: Om hen-
des Fader havde spyttet (hende haanligen)
i hendes Ansigt, skulde hun da ikke beskjæm-
mes syv Dage? lad hende blive udelufter
fra Leiren syv Dage, og derefter maa hun
annammes.

3 Mos. 14, 8. 4 Mos. 5, 2. 3.

15. Og Maria blev udelufter fra Leiren
syv Dage; og Folket reiste ikke, førend
Maria blev annammet.

v. 14.

16. Og derefter reiste Folket fra Hazereth,
og de leirede sig i den Ørk Paran.

c. 33, 18; 10, 12.

13. Capitel.

Mose udsender efter Herrens Befaling tolv
Speidere til Canaans Land, een for hver Stam-
me, 1-20. De bespeide Landet, føre tilbage
med sig af Landets bedste Frugt, men gjøre
Folket forfægt, sigende, de kunde ei indtage
Landet; Caleb søger forgjæves at stille Folket
tilfreds, 21-33.

Og Herren talde til Mose og sagde:

2. Send Mænd for dig, at de bespei-
de det Land Canaan, hvilket jeg giver Is-
raels Børn; I skulle sende een Mand for
(hver) sine Fædres Stamme, (ja) hver, som
er Fyrste iblandt dem.

c. 32, 8. 5 Mos. 1, 22.

3. Saa sendte Mose dem fra Parans
Ørk, efter Herrens Mund, alle de Mænd,
der vare Hoveder for Israels Børn.

v. 26.

4. Og disse ere deres Navne: For Ru-
bens Stamme, Sammua, Sacchurs Søn;

5. for Simeons Stamme, Saphat, Hori
Søn;

6. for Juda Stamme, Caleb, Jephunne
Søn;

Jos. 14, 7.

7. for Issachars Stamme, Jigeal, Zo-
sephs Søn;

8. for Ephraims Stamme, Hosea, Nuns
Søn;

1 Kron. 7, 27.

9. for Benjamins Stamme, Palti, Ra-
phu Søn;

10. for Sebulons Stamme, Gaddiel,
Sobi Søn;

11. for Josephs Stamme, for Manasse
Stamme, Gaddi, Susi Søn;

12. for Dans Stamme, Ammiel, Ge-
malli Søn;

13. for Asers Stamme, Sethur, Michaels
Søn;

14. for Naphthali Stamme, Nahebi,
Vophsi Søn;

15. for Gads Stamme, Geuel, Machi
Søn.

16. Disse ere Navnene paa de Mænd,
som Mose sendte til at bespeide Landet;
men Mose kaldte Hosea, Nuns Søn, Jos-
va.

c. 11, 28.

17. Og Mose sendte dem til at bespeide
Canaans Land, og sagde til dem: Drager
herfra op i Sonden, og I skulle gaae op
paa Bjergene.

18. Og I skulle besee Landet, hvordan
det er, og det Folk, som der boer udi, om
det er stærkt eller svagt, om det er lidet
eller meget;

19. og hvad det er for et Land, som det
boer udi, om det er godt eller ondt; og
hvad det er for Stæder, som det boer udi,
om (det boer) i Leire eller i Befæstninger;

20. og hvad det er for et Land, om det er
fedt eller magert, om der ere Træer udi
eller ei, og I skulle være frimodige og tage
af Landets Frugt; men det var paa den
Tid, da Viindruerne vare først modne.

21. Og de gik op og bespeidede Landet,
fra Zins Ørk indtil Rehob, til man kom-
mer til Hamath.

22. Derefter gik de op i Sonden og kom
til Hebron, og der vare Ahiman, Sesai og
Talmai, de Anafs Børn; men Hebron var
bygget syv Aar førend Zoan i Egypten.

5 Mos. 1, 28. 1 Mos. 13, 18. Ps. 78, 12.

23. Og de kom indtil Escols Bæk, og af-
skare der en Viingvist og en Viindrueklase,
og de bare den, to paa en Stang; og af
Granatæblerne og af Figenerne.

5 Mos. 1, 24.

24. Det samme Sted kaldte man Escols
Bæk for den Klases Skjld, som Israels
Børn affkare der.

25. Og de vendte tilbage fra at bespeide
Landet, der fyrretyve Dage vare tilende.

c. 14, 34.

26. Og de gik og kom til Mose og til
Aron og til al Israels Børns Menighed,
til Parans Ørk, til Rades; og de bragte
dem og al Menigheden Svar igjen, og de
lode dem see Landets Frugt.

27. Og de fortalte ham og sagde: Vi kom
til Landet, som du sendte os til; og det
samme flyder endog saa med Mælk og Hon-
ning, og denne er Frugten deraf.

2 Mos. 3, 8. 17; 13, 5 fg.

28. Men dog er dette et stærkt Folk, som
boer i Landet, og Stæderne ere faste (og)
saare store, ja ogsaa have vi seet Anafs
Børn der.

29. Amalek boer Sønden i Landet, og Hethiten og Jebusiten og Amoriten boer paa Bjerget, og Cananiten boer hos Havet og hos Jordanens Bred.

30. Men Caleb stillede Folket for Mose og sagde: Vader os jo gaac op og indtage det til Eiendom, thi vi kunne lettelig bemægtige os det.

c. 14, 6 fg.

31. Men de Mænd, som vare dragne op med ham, sagde: Vi formaae ikke at drage op mod det Folk, thi det er stærkere end vi.

32. Og de udførte ondt Rygte om Landet, hvilket de havde bespejdet, for Israels Børn, og sagde: Det Land, som vi gif igjennem at bespejde det, det er et Land, som fortærer sine Indbyggere, og alt det Folk, som vi faae deri, ere høie Folk.

c. 14, 37.

33. Og vi faae der Kjæmperne, Anaas Børn af Kjæmperne, og vi vare for vore Dine som Græshopper, og vi vare ligesaa for deres Dine.

5 Mos. 9, 2.

14. Capitel.

Menigheden kurrer imod Mose og Aron; da nu de tilligemed Josva og Caleb ville overtale dem til Tro og Tillid til Gud, vil Folket stene dem, 1-10. Herren vil ødelægge det og gjøre Mose til et større Folk; Mose beder for dem, 11-19. Herren bønhører ham, vil dog ikke lade Mosen af de Kurrernde, som var over tyve Aar, komme ind i Landet; Josva og Caleb skulle komme derind; de skulle blive 40 Aar i Ørten; de ti Speidere døe, 20-38. Folket sørger, vil nu drage did hen, Mose raader dem derfra, de drage dog hen og blive slagne, 39-45.

Da raabte al Menigheden høit, og de udgave deres Røst; og Folket græd den samme Nat.

c. 21, 5. 5 Mos. 1, 27. Ps. 106, 25.

2. Og alle Israels Børn kurrerede imod Mose og imod Aron, og al Menigheden sagde til dem: Gid vi havde døet i Ægypti Land! eller gid vi maatte døe i denne Ørt!

c. 16, 3. 42; 20, 2.

3. Og hvorfor fører Herren os til dette Land, at (vi skulle) falde ved Sværdet, (og) vore Hustruer og vore smaae Børn blive til Rov? er det os ikke godt at vende tilbage til Ægypten?

2 Mos. 16, 3. 3 Mos. 26, 7. 17.

4. Og den Ene sagde til den Anden: Lader os sætte (os) en Hovedsmand og vende tilbage til Ægypten.

5. Men Mose og Aron saaldt ned paa deres Ansigter, for Israels Børns ganste Menigheds Forsamlings Ansigt.

6. Og Josva, Muns Søn, og Caleb, Ze-

phunne Søn, af dem, der havde bespejdet Landet, de sønderrevre deres Klæder.

c. 13, 30. Jos. 7, 6. Ebr. 9, 3.

7. Og de sagde til al Israels Børns Menighed, sigende: Det Land, som vi vandrede igjennem, til at bespejde det, er et saare meget godt Land.

8. Derjom Herren haver Behagelighed til os, da fører han os ind i dette Land og giver os det, et Land, som flyder med Mælk og Honning.

2 Mos. 3, 8. 17; 13, 5.

9. Meneste værer I ikke gjenstridige imod Herren, og I, frygter ikke for Folket i det Land, thi vi ville æde dem; deres Bestjærmelse er veget fra dem, men Herren er med os, frygter ikke for dem.

5 Mos. 20, 3; 31, 17. Ps. 56, 5.

10. Da sagde den ganste Menighed, at man skulde stene dem med Stene; da blev Herrens Herlighed seet i Forsamlings Paulun for alle Israels Børn.

2 Mos. 17, 4. 4 Mos. 12, 5; 16, 19.

11. Og Herren sagde til Mose: Hvor længe skal dette Folk opirre mig? og hvor længe ville de ikke troe paa mig, ved alle de Tegn, som jeg haver gjort midt iblandt dem?

12. Jeg vil slaac dem med Pestilentske og udrydde dem, og jeg vil gjøre dig til et større og stærkere Folk, end dette er.

2 Mos. 32, 10.

13. Da sagde Mose til Herren: Saa høre Ægypterne det; thi du haver opført dette Folk med din Kraft midt ud af dem.

2 Mos. 32, 11. 12. Ps. 106, 23.

14. Og de skulle sige til dette Lands Indbyggere, — naar de høre, at du, Herre, er midt iblandt dette Folk, for hvilke du, Herre, sees øiensynligen, og din Sky staaer over dem, og du gaaer for deres Ansigt i en Skytøtte om Dagen og i en Ildstøtte om Natten;

2 Mos. 13, 21; 40, 38.

15. og du slaac dette Folk ihjel, som een Mand, — da skulle Hedningerne tale, naar de høre det Rygte om dig, og sige:

Dom. 6, 16.

16. Fordi Herren ikke formaaede at føre dette Folk i det Land, som han havde svoret dem, derfor har han slaget dem i Ørten.

5 Mos. 9, 28. Ezech. 20, 14.

17. Og nu, Kjære, lad Herrens Kraft blive stor, saasom du haver talet og sagt:

Matth. 22, 29.

18. Herren er langmodig og af megen Misundhed, som forlader Misgjerning og

Overtrædelse, og som aldeles ikke skal holde (den Skyldige) for uskyldig at være, som hjemføger Fædrenes Misgjerninger paa Børnene, paa dem i tredje og paa dem i fjerde (Led). 2 Mos. 34, 6. Ps. 86, 5. 15. 2 Mos. 20, 5.

19. Kjære, forlad dette Folks Misgjerning efter din store Mistundhed, og ligesom du haver tilgivet dette Folk, fra Ægypten og hidindtil. 2 Mos. 32, 12. 5 Mos. 9, 26.

20. Og Herren sagde: Jeg haver forladt det, efter dit Ord. 2 Sam. 12, 13.

21. Men sandeligen, saa sandt som jeg lever, da skal alt Landet opfyldes med Herrens Herlighed. Ef. 6, 3.

22. Thi alle de Mænd, som have seet min Herlighed og mine Tegn, som jeg gjorde i Ægypten og i Ørken, og have nu fristet mig ti Gange og ikke hørt paa min Røst,

23. de skulle ikke see det Land, som jeg haver svoret deres Fædre; ja Ingen af dem, som have opirret mig, skal see det.

c. 26, 65. 5 Mos. 1, 35. Ps. 95, 11.

24. Men min Tjener Caleb, fordi at der er en anden Aand med ham, og han haver fuldkommeligen efterfulgt mig, derfor vil jeg føre ham til det Land, der han var kommen hen, og hans Sæd skal eie det.

3of. 14, 6. 9.

25. Men Amalekiten og Cananiten boer i Dalen; vender eder imorgen, og reiser i Ørken paa Veien til det røde Hav.

26. Og Herren talede til Mose og til Aron, og sagde:

27. Hvor længe (skal jeg see) til denne onde Menighed, dem, som knurre imod mig? jeg haver hørt Israels Børns megen Rnur, som de knurre imod mig.

5 Mos. 11, 27. Ps. 106, 25.

28. Siig til dem: Saa sandt som jeg lever, siger Herren, ligesom I have talet for mine Øren, saaledes vil jeg gjøre ved eder.

29. Eders døde Kroppe skulle falde i denne Ørk, og alle eders Talte efter alt eders Tal, fra thye Aar gamle og derover, I, som have knurret imod mig.

Ps. 106, 16. 4 Mos. 1, 45. 46.

30. I skulle ikke komme i det Land, om hvilket jeg haver opløstet min Haand (og svoret) at lade eder boe deri, undtagen Caleb, Jephunne Søn, og Josva, Nuns Søn.

1 Mos. 14, 22. 4 Mos. 26, 65; 32, 12.

31. Og eders smaae Børn, om hvilke I sagde, de skulle blive til Rov, ja dem vil jeg føre derind, at de skulle kjende det Land, som I have foragtet.

5 Mos. 1, 39.

32. Men eders døde Kroppe, de skulle falde i denne Ørk. v. 29.

33. Og eders Børn skulle være Hyrder i Ørken fyrrethve Aar, og bære eders Horeri, indtil eders døde Kroppe faae Ende i denne Ørk. Ps. 95, 10. 11. Esch. 4, 6. Ebr. 3, 17.

34. Efter de Dages Tal, i hvilke I have bespejdet Landet, (som vare) fyrrethve Dage, et Aar for hver Dag, skulle I bære eders Misgjerninger fyrrethve Aar, og I skulle fornemme min Afvendelse. v. 42. 43. Jer. 2, 19.

35. Jeg Herren haver sagt: Jeg vil viseligen gjøre dette ved al denne onde Menighed, som haver forsamlet sig imod mig; de skulle faae Ende i denne Ørk og døe der.

Esch. 5, 17.

36. Og de Mænd, som Mose havde sendt til at bespejde Landet, og som vare komne igjen og kom al Menigheden til at knurre imod ham, idet de udførte ondt Rygte om Landet,

37. ja de Mænd, som havde udført ondt Rygte om Landet, de døde i den Plage for Herrens Ansigt. c. 13, 32. 1 Cor. 10, 10. Jud. v. 5.

38. Men Josva, Nuns Søn, og Caleb, Jephunne Søn, de bleve levende af de samme Mænd, som vare gangne til at bespejde Landet. v. 6. 30.

39. Og Mose talde disse Ord til alle Israels Børn; da sørgede Folket saare.

5 Mos. 1, 41.

40. Og om Morgen en stode de tidlig op, og gik op ovenpaa Bjerget, og sagde: See, her ere vi, og vi ville drage op til det Sted, som Herren haver talet om, thi vi have shudet.

1 Sam. 7, 6; 12, 10. Ps. 106, 6.

41. Men Mose sagde: Hvorfor overtræde I Herrens Befaling? og det skal ikke lykkes.

2 Køn. 13, 12. Jer. 2, 37.

42. Drager ikke op, thi Herren er ikke midt iblandt eder, at I ikke skulle blive slagne for eders Tjenders Ansigt.

43. Thi Amalekiterne og Cananiterne ere der for eders Ansigt, og I skulle falde ved Sværdet; thi fordi I have vendt eder tilbage fra Herren, da skal Herren ikke være med eder.

3 Mos. 26, 17.

44. Men de formastede sig hovmodeligen til at drage op ovenpaa Bjerget; men Herrens Pagtes Aft og Mose, de vege ikke midt ud af Leiren.

5 Mos. 1, 43.

45. Da kom Amalekiten og Cananiten ned, som boede paa det samme Bjerg, og de sloge dem og sønderknuste dem indtil Horma.

c. 21, 3.

15. Capitel.

Herren giver Love om Madoffer og Drifoffer, som skulde søies til ethvert Offer, 1-16, om Førstegrådes Offer, 17-21, om Syndoffer for uøttelige Synder, for den hele Menighed eller for en Person, men ei for modvillige Synder, 22-31. En modvillig Sabbatsovertræder straffes, 32-36. Israels Børn skulle lade gjøre Trævler paa deres Flige, for at erindre sig derved Herrens Bud, 37-41.

Dg Herren talte til Mose og sagde:

2. Tal til Israels Børn, og du skal sige til dem: Naar I komme til det Land, som I skulle boe udi, hvilket jeg vil give eder,

3. og I ville gjøre Herren et Ildoffer, Brændoffer eller Slagtoffer, formedelst et synderligt Løfte eller som et frivilligt (Offer), eller paa eders bestemte Tider, for at gjøre for Herren en behagelig Lugt, af stort Dvæg eller smaat Dvæg,

3 Mos. 7, 16. 2 Mos. 29, 18.

4. da skal den, som offerer sit Offer, offere til Herren et Madoffer af en Tiendepart Meel, blandet med en Fjerdepart af en Hin Olie.

3 Mos. 14, 10; 2, 15.

5. Dg en Fjerdepart af en Hin Viin til et Drifoffer skal du berede, tilligemed Brændofferet, eller til Slagtofferet, til eet Lam.

6. Eller til en Væder skal du lave Madoffer af tvende Tiendeparter Meel, blandet med en Trediepart af en Hin Olie.

7. Dg Viin til et Drifoffer, en Trediepart af en Hin, skal du offere til en behagelig Lugt for Herren.

8. Dg naar du vil lave en ung Stud til et Brændoffer eller Slagtoffer, for at gjøre et synderligt Løfte eller et Takoffer for Herren,

9. da skal man offere tilligemed den unge Stud Madoffer, tre Tiendeparter Meel, blandet med en halv Hin Olie.

10. Dg du skal offere Viin til Drifofferet, en halv Hin; (det er) et Ildoffer, en behagelig Lugt for Herren.

11. Paa denne (Maade) skal det skee med en Oxe eller med en Væder eller med et Lam af Faarene eller af Gjederne.

12. Efter det Tal, som I skulle lave, skulle I lave det paa denne (Maade) for et (hvert) efter deres Tal.

13. Hver Indfødt skal gjøre disse Ting paa denne (Maade), for at offere et Ildoffer, en behagelig Lugt for Herren.

3 Mos. 1, 17; 2, 9.

14. Dg om en Fremmed er fremmed hos eder, eller den, som er midt iblandt eder, hos eders Efterkommere, og vil gjøre et Ildoffer, en behagelig Lugt for Herren, skal han gjøre, ligesom I skulle gjøre.

15. (Du) Menighed, der skal være een Skit for eder og for den Fremmede, som er fremmed (hos eder); det er en evig Skit hos eders Efterkommere: Som det er for eder, saa skal det være for den Fremmede, for Herrens Ansigt.

2 Mos. 12, 49. 3 Mos. 24, 22. 4 Mos. 9, 14.

16. Een Lov og een Ret skal være for eder og for den Fremmede, som er fremmed hos eder.

17. Dg Herren talte til Mose og sagde:

18. Tal til Israels Børn, og du skal sige til dem: Naar I komme i det Land, derhen, som jeg vil føre eder,

19. da skal det skee, naar I æde af Landets Brød, skulle I opløste en Opføstelse for Herren.

2 Mos. 23, 16. 19. 5 Mos. 8, 10.

20. Det Første af eders Deige, nemlig en Ruge, skulle I opløste til en Opføstelse; ligesom Opføstelsen af Læden, saaledes skulle I opløste den.

3 Mos. 23, 10. 11.

21. Af det Første af eders Deige skulle I give Herren en Opføstelse, hos eders Efterkommere.

22. Dg naar I forsee eder og ikke gjøre alle disse Bud, som Herren haver talt til Mose,

3 Mos. 4, 2. 13.

23. alt det, som Herren haver budet eder formedelst Mose, fra den Dag af, som Herren haver befalet det, og derefter, hos eders Efterkommere,

24. da skal det skee, om Noget (er skjult) for Menighedens Dine (og) er gjort af Vanvittighed, da skal den ganske Menighed berede een ung Stud til Brændoffer, til en behagelig Lugt for Herren, og dens Madoffer og dens Drifoffer, efter Skikken, og een Gjedebuk til Syndoffer.

3 Mos. 4, 13.

25. Saa skal Præsten gjøre Forligelse for al Israels Menighed, saa bliver det dem forladt; thi det er en Vanvittighed, og de skulle føre deres Offer frem til et Ildoffer for Herren, og deres Syndoffer for Herrens Ansigt, for deres Vanvittighed.

26. Saa bliver det al Israels Børns Menighed forladt, og den Fremmede, som er fremmed midt iblandt dem, efterdi (det er vederfaret) det ganske Folk af Vanvittighed.

27. Men naar en Person synder af Vanvittighed, da skal han offre en aargammel Gjed til et Syndoffer.

3 Mos. 4, 27.

28. Og Præsten skal gjøre Forligelse for den Person, som har forseet sig, idet han syndede af Vanvittighed for Herrens Ansigt, at gjøre Forligelse for ham, saa bliver det ham forladt.

29. For den Indfødtte iblandt Israels Børn og for den Fremmede, som er fremmed midt iblandt dem, for eder skal være een Lov, for den, som gjør (Noget) af Vanvittighed.

v. 15, 16.

30. Men den Person, som gjør (Noget) af Trodsighed, være sig af Indfødt eller af Fremmed, den haver forhaanet Herren, og den samme Person skal udryddes midt udaf sit Folk.

31. Thi han har foragtet Herrens Ord og gjort hans Bud til Intet; den samme Person skal aldeles udryddes, hans Misgjerning skal være paa ham.

32. Og Israels Børn vare i Orden, og de fandt en Mand, som sankede Træ op paa en Sabbatsdag.

2 Mos. 16, 27; 20, 8.

33. Og de, som fandt ham sanke Træ, førte ham frem til Mose og til Aron og til al Menigheden.

34. Og de satte ham i Forvaring; thi det var ikke forklaret, hvad der skulde gjøres ved ham.

3 Mos. 24, 12. 4 Mos. 9, 8.

35. Og Herren sagde til Mose: Den Mand skal visseigen dødes; den ganste Menighed skal stene ham med Stene, udenfor Leiren.

36. Da førte al Menigheden ham ud, udenfor Leiren, og de stenede ham med Stene, og han døde, saasom Herren havde befalet Mose.

3 Mos. 7, 25.

37. Og Herren talede til Mose og sagde:

38. Tal til Israels Børn, og du skal sige til dem, at de skulle gjøre sig Trævler paa Hlignen af deres Klæder, hos deres Efterkommere, og de skulle sætte en blaa Snor over samme Trævler paa Hlignen.

5 Mos. 6, 8; 22, 12. Matth. 23, 5.

39. Og den skal være eder paa samme Trævler, og I skulle see den og ihusomme alle Herrens Bud, og gjøre dem; og I skulle ikke opsoge (Noget) efter eders (eget) Hjerte og efter eders Dine, efter hvilke I bedrive Hør;

40. paa det I skulle ihusomme og gjøre alle mine Bud; og I skulle være hellige for eders Gud.

41. Jeg er Herren eders Gud, som haver udført eder af Egypti Land, for at være eder en Gud; jeg er Herren eders Gud.

2 Mos. 20, 2. 1 Mos. 17, 7.

16. Capitel.

Korah, Dathan og Abiram og 250 af de Ypperste iblandt Folket sætte sig op imod Mose for Præstedømmets Styld, foragte Mose Erindring og Advarsel, og understaae sig at gjøre Røgtelse for Herren, 1-19. Herren vil ødelægge den hele Menighed, men da Mose beber for Folket, saa lader han Jorden opsluge Korah og hans Selskab levende, og de 250 Mænd fortæres af Ild, 20-35. Deres Røgtelsekar skulle gjemmes til en Ihutommelse, 36-44. Folket knurrer atter, 14,700 omkomme, Aron stiller Plagen, 45-50.

Og Korah, Tizehars Søn, Kahaths, Levi Søns, Søn, tog (til sig) baade Dathan og Abiram, Eliabs Sønner, og On, Pelets Søn, Rubens Børn.

c. 26, 9. Jud. v. 11.

2. Og de stode op for Mose Ansigt, og to hundrede og halvtredindstve Mænd af Israels Børn, Menighedens Fyrster, udnævnte af Forsamlingen, navnkundige Mænd.

c. 1, 16; 26, 9.

3. Og de samlede imod Mose og imod Aron, og de sagde til dem: I (gjøre for) meget af det; thi den ganste Menighed er altsammen hellig, og Herren er midt iblandt dem, og hvi ophøre I eder over Herrens Menighed?

c. 20, 2.

4. Der Mose det hørte, da faldt han paa sit Ansigt.

c. 14, 5.

5. Og han sagde til Korah og alt hans Selskab, sigende: Imorgen skal Herren give tilskende, hvo hans er, og den, som hellig er, og den, han skal lade komme nær til sig; og hvilken han udvælger, den skal han lade komme nær til sig.

c. 17, 5.

6. Gjører dette: Tager eder Ildkar, Korah og alt hans Selskab,

7. og lægger Ild i dem, og lægger Røgtelse paa dem for Herrens Ansigt imorgen; og det skal see, hvilken Mand Herren udvælger, den er hellig; I (gjøre for) meget af det, Levi Børn!

v. 3. Ezech. 44, 6.

8. Og Mose sagde til Korah: Hører, Levi Børn!

9. Er det eder for lidet, at Israels Gud haver adskilt eder fra Israels Menighed, at lade eder komme nær til sig, til at betjene Herrens Tabernakels Tjeneste og til at staae for Menighedens Ansigt, til at tjene dem?

c. 3, 6.

10. Og han haver ladet dig komme nær

til, og alle dine Brødre, Levi Børn, med dig; og I søge ogsaa Præstedømmet.

11. Derfor er du og alt dit Selskab, de, som ere forsamlede, imod Herren; og Aron, hvad er han, at I knurre imod ham?

Ordspr. 24, 21. 22. 2 Mos. 16, 7.

12. Og Mose sendte hen, at kalde ad Dathan og ad Abiram, Eliabs Sønner; og de sagde: Vi komme ikke op.

13. Er det for lidet, at du haver opført os af et Land, som flyder med Mælk og Honning, for at lade os døe i Ørken? thi du vil ogsaa aldeles tiltage dig selv Herredømmet over os.

14. Ja du haver ikke ført os ind i et Land, som flyder med Mælk og Honning, eller givet os Agre og Viingaaarde til Arv; vil du grave Dinene ud paa disse Mænd? vi ville ikke komme op.

2 Mos. 3, 8. 17. 4 Mos. 13, 27.

15. Da blev Mose saare vred og sagde til Herren: Vend dig ikke til deres Madsoffer; jeg haver ikke taget eet Åsen fra dem, og jeg haver ikke gjort Een ondt iblandt dem.

2 Mos. 32, 19. 1 Sam. 12, 3.

16. Og Mose sagde til Korah: Du og dit ganste Selskab være for Herrens Ansigt imorgen, (ja) du, og de, og Aron.

17. Og tager hver sit Ildkar, og lægger Røgelse paa dem, og hver føre sit Ildkar nær til for Herrens Ansigt, to hundrede og halvtredshundstyve Ildkar, og du og Aron, hver sit Ildkar.

18. Og de toge hver sit Ildkar og lagde Ild i dem, og lagde Røgelse paa dem; og de stode for Forsamlingens Pauluns Dør, og Mose og Aron (med).

19. Og Korah samlede den ganste Menighed imod dem, til Forsamlingens Pauluns Dør; men Herrens Herlighed blev seet for den ganste Menighed.

c. 12, 5; 14, 10.

20. Og Herren talede til Mose og til Aron, og sagde:

21. Grastiller eder midt udaf denne Menighed, saa vil jeg gjøre Ende med dem, som i et Dieblis.

v. 45.

22. Men de faldt ned paa deres Ansigter og sagde: Gud! som er alt Rjæds Manders Gud, om den ene Mand vilde synde, vilde du derfor blive vred paa al Menigheden?

c. 27, 16. 36 12, 10. 2 Sam. 24, 17.

23. Og Herren talede til Mose og sagde:

24. Tal til Menigheden og siig: Gaaer op trindt omkring, fra Korahs, Dathans og Abirams Bolig.

25. Og Mose stod op og gik til Dathan og Abiram; og de Elbste af Israels gik efter ham.

26. Og han talede til Menigheden og sagde: Kjære, viger fra disse ugudelige Mænds Pauluner, og rører ikke ved Noget af det, som dem hører til, at I ikke skulle omkomme i alle deres Synder.

2 Cor. 6, 17. 26. 18, 4.

27. Og de gik op fra Korahs, Dathans og Abirams Bolig, trindt omkring; men Dathan og Abiram gik ud og stode i deres Pauluners Dør, og deres Hustruer og deres Sønner og deres smaae Børn.

28. Og Mose sagde: Derpaa skulle I kjende, at Herren haver sendt mig at gjøre alle disse Gjerninger, (og) at de ikke ere af mit Hjerte:

36. 5, 36.

29. Derksom disse døe, som alle Menneſker døe, eller hjemføges, som alle Menneſker hjemføges, da haver Herren ikke sendt mig.

c. 27, 3.

30. Men derksom Herren skaber (noget) Nyt, at Jorden oplader sin Mund og opsluger dem og alt det, de have, saa at de nedfare levende i Helvede, da skulle I kjende, at disse Mænd have opirret Herren.

31. Og det skede, der han havde fuldendt at tale alle disse Ord, da revnede Jorden, som var under dem.

c. 26, 10; 27, 3. 5 Mos. 11, 6. Ps. 106, 17.

32. Og Jorden aabnede sin Mund og opslugte dem og deres Huse og hvert Menneſke, som var hos Korah, og alt Godset.

33. Og de og alt det, de havde, fore levende ned i Helvede; og Jorden skulte over dem, og de omkom midt af Menigheden.

Ps. 63, 10.

34. Og al Israels, som var trindt omkring dem, flyede for deres Røst; thi de sagde: Paa det at Jorden ikke opsluger os.

35. Og en Ild foer ud fra Herren og fortærede de to hundrede og halvtredshundstyve Mænd, som offrede Røgelse.

3 Mos. 10, 1. 2.

36. Og Herren talede til Mose og sagde:

37. Siig til Eleasar, Arons Son, Præsten, at han skal optage Ildkarrene af Branden og udsprede Ilden bort, thi de ere hellige;

38. nemlig deres Ildkar, som syndede imod deres Sjæle, og man skal slaae dem

brede Plader, at beslaae Alteret med; thi de offrede dem for Herrens Ansigt, og de ere hellige, og de skulle være Israels Børn til et Tegn.

1 Kong. 2, 23.

39. Saa tog Eleasar, Præsten, de Ildkar af Kobber, som de Opbrændte havde offret med, og slog dem ud til Plader, til at beslaae Alteret med,

40. Israels Børn til en Ihufommelse, paa det at ingen fremmed Mand, som er ikke af Arons Sæd, skal komme nær til, at gjøre Afgoffer af Afgølse for Herrens Ansigt, og at han ikke skal blive som Korah og som hans Selskab, efter som Herren havde sagt ham for medelt Mose.

c. 1, 51; 3, 10.

41. Men om anden Dagen knurrede al Israels Børns Menighed mod Mose og mod Aron, og sagde: 3, 3 have slaat Herrens Folk ihjel.

c. 14, 2; 20, 2.

42. Og det skede, der Menigheden samledes mod Mose og mod Aron, da vendte de sig til Forsamlingens Paulun, og see, Stuen skjulte det, og Herrens Herlighed blev seet.

c. 12, 5. 2 Mos. 16, 10.

43. Og Mose og Aron kom foran Forsamlingens Paulun.

44. Og Herren talde til Mose og sagde:

45. Forsvør eder midt ud af denne Menighed, saa vil jeg gjøre Ende med dem, som i et Dieblis; og de faldt ned paa deres Ansigter.

46. Og Mose sagde til Aron: Tag Ildkarret, og læg Ild (derpaa) af Alteret, og læg Afgølse derpaa, og gik hastelig hen til Menigheden, og gjorde Forligelse for dem; thi en (hastig) Brede er udgangen fra Herrens Ansigt, Plagen er begyndt.

3 Mos. 1, 4.

47. Og Aron tog det, saasom Mose havde sagt, og løb hen midt iblandt Forsamlingen, og see, Plagen var begyndt iblandt Folket; saa gav han Afgølse (derpaa) og gjorde Forligelse for Folket.

48. Og han stod imellem de Døde og imellem de Levende, og Plagen stillede.

Ps. 106, 30.

49. Men de, som døde i Plagen, vare fjorten tusinde og syv hundrede, foruden dem, som døde for Korahs Handels Skuld.

50. Og Aron kom til Mose igjen for Forsamlingens Pauluns Dør, og Plagen var stillet.

17. Capitel.

Herren stadfæstet Arons Kald til hans Præstedømme ved et Mirakel med den blomstrende Kjepe, 1-9. Den gjemmes til en Ihufommelse, 10. 11. Israels Børn blive nogenledes ydmygede og forkræftede ved disse Herrens Domme og Tegn, 12. 13.

Og Herren talde til Mose og sagde:

2. Tal til Israels Børn, og tag af dem en Kjepe for hver Faders Huus, af alle deres Fyrster, for (deres) Fædres Huus, tolv Kjepe; du skal skrive hver Mands Navn paa hans Kjepe.

3. Og du skal skrive Arons Navn paa Levi Kjepe; thi der skal være een Kjepe for (hver) Øverste over deres Fædres Huus.

4. Og du skal lade dem blive i Forsamlingens Paulun lige for Vidnesbyrdet, der, hvor jeg vil forsamles til eder.

2 Mos. 25, 22.

5. Og det skal see, hvilken Mand jeg udvælger, hans Kjepe skal blomstre; at jeg kan stille Israels Børns megen Knur imod mig, hoormed de knurre imod eder.

c. 16, 5. 7.

6. Og Mose sagde det til Israels Børn, og alle deres Fyrster gave ham for en (hver) Fyrste en Kjepe, efter deres Fædres Huus, (det er) tolv Kjepe; og Arons Kjepe var midt iblandt deres Kjepe.

7. Og Mose lod Kjeppene blive for Herrens Ansigt i Vidnesbyrdets Paulun.

8. Og det skede om anden Dagen, da kom Mose til Vidnesbyrdets Paulun, og see, Arons Kjepe, for Levi Huus, havde blomstret; (ja) den havde baade udfkudt Knopper og fremført Blomster og baaret modne Mandler.

9. Og Mose bar alle Kjeppene ud fra Herrens Ansigt til alle Israels Børn; og de saae (dem), og de toge hver sin Kjepe.

10. Og Herren sagde til Mose: Bær Arons Kjepe ind igjen lige for Vidnesbyrdet, i Forvaring, til et Tegn imod de gjensidige Børn; og du skal gjøre en Ende paa deres megen Knur imod mig, at de skulle ikke døe.

c. 20, 10.

11. Og Mose gjorde det; ligesom Herren befoel ham, saaledes gjorde han.

2 Mos. 40, 16.

12. Og Israels Børn sagde til Mose, sigende: See, vi maae opgve Manden, vi omkomme, vi omkomme allesammen.

13. Enhver, som kommer nær, den, som kommer nær til Herrens Tabernakel, han skal døe; mon vi da skulle faa Ende og opgve Manden?

Es. 64, 11. Begr. 5, 22.

18. Capitel.

Herren forestiller Aron hans Embede og taler om Leviternes Tjeneste ved Tabernaklet, 1-7; forordner hvad Aron og hans Sønner skulle nyde til deres Underholdning, 8-20. Leviterne skulle have Tienben af Israel for deres Tjeneste, 21-24, hvoraf de skulle give Tienben til Præsterne, 25-32.

Og Herren sagde til Aron: Du og dine Sønner og din Faders Huus med dig, I skulle bære Helligdommens Misgjerning; og du og dine Sønner med dig, I skulle bære eders Præstedømmes Misgjerning.

b. 20. 2 Mosf. 4, 27.

2. Og før ogsaa dine Brødre, Levi Stamme, din Faders Stamme, nær til (tillige) med dig, og de skulle føies til dig og tjene dig; men du og dine Sønner med dig skulle være foran Vidnesbyrdets Paulun.

c. 3, 6 fg.

3. Og de skulle tage vare paa din Varetægt og paa det ganste Pauluns Varetægt, dog skulle de ikke komme nær til Helligdommens Redstaber eller til Alteret, at ikke baade de og I skulle døe.

4. Men de skulle føies til dig og tage vare paa Forsamlingens Pauluns Varetægt, i al Pauluns Tjeneste; men en Fremmed skal ikke holde sig nær til eder.

5. Saa tager vare paa Helligdommens Varetægt og paa Alterets Varetægt, at der ikke skal ydermere være en (haftig) Brede over Israels Børn.

c. 16, 46.

6. Og jeg, see, jeg haver taget eders Brødre, Leviterne, midt udaf Israels Børn, som ere givne eder til en Gave for Herren, til at betjene Forsamlingens Pauluns Tjeneste.

c. 3, 12, 45.

7. Men du og dine Sønner med dig skulle tage vare paa eders Præstedømme, i al den Gjerning, (som hører til) Alteret, og indenfor Forhængen, og I skulle tjene (der); jeg giver (eder) eders Præstedømme som en Gaves Tjeneste, men den Fremmede, som holder sig nær til, skal dødes.

c. 1, 51; 3, 10, 38.

8. Og Herren sagde til Aron: Og jeg, see, jeg haver givet dig det, som forvares af mine Oploftelsers (Offere); af alle Israels Børns hellige Ting haver jeg givet dig de Ting, for (din) Salvelse, og dine Børn, til en evig Skif.

3 Mosf. 6, 7, 8, 9.

9. Dette skal høre dig til af det særdeles Hellige, af Ilden: Alle deres Offere med alle deres Madoffere og med alle deres

Shndoffere og med alle deres Skjldoffere, som de skulle igjengive mig; det skal være dig særdeles helligt, og dine Sønner.

3 Mosf. 6, 9, 19.

10. Paa et særdeles helligt (Sted) skal du æde det; alt Mandkjen skal æde deraf, det skal være dig en Helligdom.

11. Og dette hører dig til, (nemlig) deres Gaves Oploftelse, med alle Israels Børns Bevægelsesoffere; dig haver jeg givet dem, og dine Sønner og dine Døttre med dig, til en evig Skif; hver, som er reen i dit Huus, maa æde det.

3 Mosf. 10, 14; 22, 11.

12. Alt det Bedste af Olie og alt det Bedste af ny Viin og Korn, (ja) deres Førstegrøde, som de skulle give Herren, det haver jeg givet dig.

b. 29, 30, 32.

13. Førstegrøderne af alt det, som er i deres Land, som de skulle føre frem for Herren, skulle høre dig til; hver, som er reen i dit Huus, skal æde deraf.

14. Alt (det, som under) Vand (er helligt) i Israel, skal høre dig til.

3 Mosf. 27, 28.

15. Alt det, som aabner Moders Liv, af alt Kjød, som de skulle frembære for Herren, af Menneſter eller af Dyr, det skal være dit; dog skal du løse Menneſtens Førstefødte, og løse det Førstefødte af urene Dyr.

2 Mosf. 13, 12, 13; 34, 19.

16. Og det, som skal løses deraf, det skal du løse, fra det er en Maaned gammelt, efter din Burdering, for fem Sekel Sølv, efter Helligdommens Sekel; den er tyve Gera.

2 Mosf. 30, 13.

17. Men det Førstefødte af Dyne, eller det Førstefødte af Faar, eller det Førstefødte af Gjeder skal du ikke løse, de ere en Helligdom; deres Blod skal du stænke paa Alteret, og du skal gjøre et Røgoffer af deres Fedme, (det er) et Aldoffer til en behagelig Lugt for Herren.

3 Mosf. 1, 9; 2, 9.

18. Og deres Kjød skal høre dig til; lige som Bevægelses Brynst og som den høire Bov skal det høre dig til.

19. Alle de hellige Tings Oploftelser, som Israels Børn skulle opløste for Herren, haver jeg givet dig og dine Sønner og dine Døttre med dig, til en evig Skif; det skal være en evig Saltpagt for Herrens Ansigt for dig og for din Sæd med dig.

2 Kron. 13, 5.

20. Og Herren sagde til Aron: Du skal ikke arve i deres Land, og du skal ikke have

Deel midt iblandt dem; jeg er din Deel og din Arv midt iblandt Israels Børn.

5 Mos. 10, 9. Jos. 13, 14. 33. Vegr. 3, 24. Ezech. 44, 28.

21. Men see, jeg haver givet Levi Børn al Tienden i Israel til Arv, istedetfor deres Tjeneste, som de betjene, nemlig Forsamlingens Pauluns Tjeneste.

v. 31. 3 Mos. 27, 30.

22. Og Israels Børn skulle ikke ydermere komme nær til Forsamlingens Paulun, at (de ikke skulle) bære Synd og døde.

23. Men Leviten, han skal betjene Forsamlingens Pauluns Tjeneste, og de skulle bære deres Misgjerning; (dette skal være) en evig Skik hos eders Efterkommere, og de skulle intet Arvegods arve midt iblandt Israels Børn.

24. Thi Israels Børns Tiende, som de skulle opløste for Herren til en Opløstelse, haver jeg givet Leviterne til Arv; derfor haver jeg sagt til dem, at de skulle intet Arvegods arve midt iblandt Israels Børn.

Neh. 10, 37.

25. Og Herren talede til Mose og sagde:

26. Og til Leviterne skal du tale og sige til dem: Naar I tage den Tiende af Israels Børn, som jeg haver givet eder af dem til eders Arv, da skulle I opløste Herrens Opløstelse deraf, den tiende Deel af Tienden.

Neh. 10, 38.

27. Og eders Opløstelse skal regnes eder ligesom Kornet af Loden og ligesom Ølenden af Persen.

v. 30. Joel 2, 24.

28. Saaledes skulle ogsaa I opløste Herrens Opløstelse af alle eders Tiender, som I skulle tage af Israels Børn, og I skulle give Aron, Præsten, Herrens Opløstelse deraf.

29. I skulle opløste allehaande Herrens Opløstelse af alle eders Gaver, af alt det Bedste deraf, hans hellige (Deel) deraf.

v. 12.

30. Og du skal sige til dem: Naar I opløste det Bedste deraf, da skal det regnes Leviterne ligesom en Indkomst af Loden og ligesom en Indkomst af Persen.

v. 27.

31. Og I maae æde det paa alle Steder, I og eders Huns; thi det er eders Løn, istedetfor eders Tjeneste i Forsamlingens Paulun.

Matth. 10, 10. 1 Cor. 9, 13.

32. Saa skulle I ikke bære Synd for den Sags Skyld, naar I opløste det Bedste deraf, og I skulle ikke vanhellige Israels Børns hellige Ting, at I skulle ikke døe.

19. Capitel.

Herren giver Befaling om den røde Ovie, hvis Afte skulde bruges til Bestenksens Vand, 1-10. Dette Vand skulde bruges til Renselse i afstillelige Ureenheder, 11-19. De, som foragtede denne Renselse, skulde haarbeligen blive straffede, 20-22.

Og Herren talede til Mose og til Aron, og sagde:

2. Denne skal være Lovens Skik, den Herren haver budet og sagt: Siig til Israels Børn, at de skulle tage til dig en rød Ovie uden Lyde, paa hvilken ingen Feil er, som ikke er kommen Nag paa.

Ebr. 9, 13. 1 Petr. 1, 19.

3. Og I skulle give den til Eleasar, Præsten; og han skal føre den ud udenfor Leiren, og man skal slagte den for hans Afsigt.

Ebr. 13, 12.

4. Og Eleasar, Præsten, skal tage af dens Blod paa sin Finger, og han skal stænke hen imod Forsamlingens Pauluns Forside af dens Blod syv Gange.

3 Mos. 4, 6. 17; 8, 11.

5. Og man skal opbrænde Ovien for hans Dine; dens Hud og dens Kjød og dens Blod skal man opbrænde tilligemed dens Møg.

2 Mos. 29, 14.

6. Og Præsten skal tage Cedertæ og Isop og Skarlagen, og han skal kaste det midt paa den brændende Ovie.

3 Mos. 14, 6. 51. Ps. 51, 9 fg.

7. Og Præsten skal toe sine Klæder og bade sit Legeme i Vand, og derefter skal han komme i Leiren; og Præsten skal være ureen indtil Aftenen.

3 Mos. 11, 24 fg.

8. Og den, som opbrændte den, skal toe sine Klæder i Vand og bade sit Legeme i Vand, og være ureen indtil Aftenen.

9. Og en reen Mand skal sanke Aften af Ovien og lægge den udenfor Leiren paa et reent Sted; og den skal være i Forvaring for Israels Børns Menighed, til Fraskillelsens Vand, det er et Syndevand.

v. 17. Ap. 6, 22, 16.

10. Og den, som haver sanket Aften af Ovien, skal toe sine Klæder og være ureen indtil Aftenen; og dette skal være for Israels Børn og for den Fremmede, som er fremmed midt iblandt eder, til en evig Skik.

2 Mos. 27, 21; 30, 21 fg.

11. Hvo, som rører ved en Død, ved noget Mennesses Liig, han skal være ureen i syv Dage.

3 Mos. 21, 1. 11. 4 Mos. 31, 19.

12. Han skal dermed rense sig af Synden paa den tredie Dag og paa den syvende Dag, saa bliver han reen; og renser han sig ikke af Synden paa den tredie Dag og paa den syvende Dag, da bliver han ikke reen.

v. 19.

13. Enhver, som rører ved en Død, ved et Menneskes Liig, som er død, og vil ikke rense sig af Synden, han gjør Herrens Tabernakel ureent, og den samme Person skal udryddes af Israel; fordi at Frastillselsens Vand er ikke stænket paa ham, skal han være ureen, hans Ureenhed er endnu paa ham.

v. 20. 3 Mos. 15, 31.

14. Denne er Loven, naar et Menneske dør i Paulunet: Hver den, som kommer ind i Paulunet, og alt det, som er i Paulunet, skal være ureent i syv Dage.

15. Og hvert aabent Kar, som ikke er et Stykke Klæde over, det er ureent.

16. Og hver, som rører ved Noget paa Marken, der er ihjelslagen med Sværd, eller ved en Død, eller ved et Menneskes Been, eller ved en Grav, den skal være ureen i syv Dage.

3 Mos. 21, 1.

17. Saa skulle de tage for den Urene af det brændte Syndoffers Afte, og øse rindende Vand derpaa udi et Kar.

18. Og en reen Mand skal tage Isop og dyppe i Vandet, og stænke over Paulunet og over alle Karrerne og over Personerne, som have været der, og over den, som har været rørt ved et Been, eller ved en Ihjelslagen, eller ved en Død, eller ved en Grav.

2 Mos. 12, 22. 3 Mos. 14, 6.

19. Og den Rene skal stænke paa den Urene paa den tredie Dag og paa den syvende Dag, og rense ham af Synden paa den syvende Dag, og han skal toe sine Klæder og bade sig i Vand, saa bliver han reen om Aftenen.

20. Og den, som bliver ureen og vil ikke rense sig af Synden, den samme Person skal udryddes af Forsamlingen; thi han haver gjort Herrens Helligdom ureen, Frastillselsens Vand er ikke stænket paa ham, han er ureen.

v. 13.

21. Og det skal være dem til en evig Skik; og den, som stænker Frastillselsens Vand, skal toe sine Klæder, og den, som rører ved Frastillselsens Vand, skal være ureen indtil Aftenen.

v. 10.

22. Og alt det, den Urene rører ved, skal være ureent; og den Person, som rører ved (ham), skal være ureen indtil Aftenen.

20. Capitel.

Israels Børn komme til den Øst Zin, hvor Maria dør; Folket knurrer, fordi de fattes Land, 1-6. Herren befaler Mose at tale til en Klippe, men han slaaer paa den, saa giver den Vand, 7-11. Han og Aron straffes for deres Vantro, 12. 13. Israels Børn begjære at drage igjennem Eoms Land; det tilfredes dem ikke, 14-21. Aron maa gaae paa Hørs Bjerg og døde der, 22-29.

Og Israels Børn, ja den ganste Menighed, kom i den Øst Zin, i den første Maaned, og Folket blev i Kades; og Maria døde der, og blev der begravet.

c. 33, 38. 5 Mos. 1, 19.

2. Og Menigheden havde intet Vand; da forsamledes de mod Mose og mod Aron.

2 Mos. 17, 1; 14, 11 fg. 16, 3.

3. Og Folket kivede med Mose, og de sagde, sigende: Gid vi havde og udgivet Aanden, der vore Brødre udgave Aanden for Herrens Ansigt.

c. 16, 32. 49.

4. Og hvorfor førte I Herrens Menighed i denne Øst, at vi skulde der døe, vi og vore Dyr?

5. Og hvorfor førte I os op af Egypten, at føre os til dette onde Sted, (som er) ikke et Sted til Sæd og Figen og Viintræ og Granatæble, og (her) er ikke Vand at drikke?

6. Og Mose og Aron kom fra Menighedens Ansigt til Forsamlingens Pauluns Dør, og faldt ned paa deres Ansigter; og Herrens Herlighed blev seet for dem.

c. 14, 5; 16, 4; 12, 5; 14, 10.

7. Og Herren talde til Mose og sagde:

8. Tag Rjeppen og samle Menigheden, du og Aron, din Broder, og I skulle tale til den Klippe for deres Dine, saa skal den give Vand af sig, og du skal udføre dem Vand af den Klippe, og give Menigheden at drikke, og deres Dyr.

c. 21, 16. Ps. 105, 41. 1 Cor. 10, 4.

9. Da tog Mose Rjeppen deraf, for Herrens Ansigt, saasom han havde befaleet ham.

10. Og Mose og Aron samlede Menigheden lige for Klippen; og han sagde til dem: Kjære, hører, I Gjenstridige! mon vi kunne udføre eder Vand af denne Klippe?

c. 17, 10.

11. Og Mose opløstede sin Haand og slog Klippen med sin Rjep to Gange; da udgik meget Vand, saa at Menigheden drak, og deres Dyr.

2 Mos. 17, 6 fg. Ef. 48, 21. Ps. 78, 15. 16.

12. Og Herren sagde til Mose og til Aron: Fordi I ikke troede paa mig, at helliggjøre mig for Israels Børns Dine, derfor skulle I ikke føre denne Menighed ind i det Land, som jeg haver givet dem.

c. 27, 14. 5 Mos. 1, 37; 3, 26; 4, 21; 32, 52; 34, 4.

13. Dette er Rivebandet, der, hvor Israels Børn kivede mod Herren; og han blev helliggjort i dem.

2 Mos. 17, 2. 7.

5 Mos. 32, 51. Ps. 81, 8. Ps. 106, 32. 3 Mos. 10, 3.

14. Og Mose sendte Bud fra Kades til Edoms Konge (sigende): Saa siger din Broder Israel: Du veed al den Mæie, som os er vederfaar,

Dom. 11, 17. 1 Mos. 25, 25. 26.

15. at vore Fædre drog med i Egypten, og vi boede lang Tid i Egypten, og Egypterne handlede ilde med os og med vore Fædre;

2 Mos. 1, 13. 14.

16. og vi raabte til Herren, og han hørte vor Røst, og sendte en Engel og udførte os af Egypten; og see, vi ere i Kades, Staden ved det Yderste af dit Vandemærke.

2 Mos. 14, 10. 19.

17. Kjære, lad os gaac igjennem dit Land, vi ville hverken gaac igjennem Ager eller Wiingård, og ei drikke Vandet af (nogen) Brønd; vi ville gaac ad Kongeveien, vi ville hverken boie til den høire eller til den venstre Side, indtil vi komme igjennem dit Vandemærke.

c. 21, 22.

18. Og Edom sagde til ham: Du skal ikke gaac igjennem mit (Land), at jeg ikke skal drage ud imod dig med Sværdet.

19. Og Israels Børn sagde til ham: Vi ville gaac op ad den alfare Veie, og dersom vi drikke af dit Vand, jeg og mit Fæ, da vil jeg give Bærd derfor; (jeg vil) slet Intet (gjøre), uden gaac igjennem aleneste tilføds.

20. Men han sagde: Du skal ikke gaac igjennem; og Edom drog ud imod ham med et svart Folk og en stærk Haand.

5 Mos. 2, 30.

21. Saa vægrede Edom sig for at tillade Israel at gaac igjennem sit Vandemærke; og Israel boiede (af Veien) fra ham.

Dom. 11, 18.

22. Og de reiste fra Kades; og Israels Børn, (ja) al Menigheden, kom til det Bjerg Hor.

c. 33, 37.

23. Og Herren talede til Mose og til Aron ved det Bjerg Hor, ved Edoms Lands Vandemærke, og sagde:

24. Aron skal samles til sine Folk; thi

han skal ikke komme ind i det Land, som jeg haver givet Israels Børn, fordi at I vare gjenstridige imod min Mund ved Meriba Vand.

5 Mos. 31, 16. 4 Mos. 20, 12. 13.

25. Tag Aron og Eleasar, hans Søn, og før dem op paa det Bjerg Hor.

26. Og affør Aron hans Klæder, og ifør Eleasar, hans Søn, dem, og Aron skal samles (til sine Folk) og døe der.

2 Mos. 28, 2 fg. 29, 1-5 fg.

27. Da gjorde Mose, saasom Herren havde befalet, og de gik op paa det Bjerg Hor, for den ganske Menigheds Dine.

28. Og Mose afførte Aron hans Klæder, og iførte Eleasar, hans Søn, dem; saa døde Aron der ovenpaa Bjerget; men Mose og Eleasar gik ned af Bjerget.

c. 33, 38. 5 Mos. 10, 6; 32, 50.

29. Og der al Menigheden saae, at Aron havde opgivet Aanden, da begravde de Aron i tredive Dage, det ganske Israels Hums.

5 Mos. 34, 8.

21. Capitel.

Arabs Konge slaar Israel; de bede til Gud og overvinde ham, 1-3. De turre igjen og bides af gloende Slangar; de, som see til Kobber-slangen, læges, 4-9. Afstillige af Israels Børns Reiser beskrives, 10-20. Sihon vil ei lade dem drage igjennem sit Land; overvindes af dem, 21-32. Og, Kongen af Basan, overvindes tilgemaade, 33-35.

Der den Cananit, Arabs Konge, som boede i Sonden, hørte, at Israel kom ind ad Speidernes Bei, da stred han imod Israel og førte Fange i Fængsel af ham. c. 33, 40.

2. Da lovede Israel Herren et Løfte og sagde: Dersom du aldeles giver dette Folk i min Haand, da vil jeg ødelægge deres Stæder.

1 Mos. 28, 20. 3 Mos. 27, 28.

3. Og Herren hørte Israels Røst, og overgav Cananiterne, og de ødelagde dem og deres Stæder, og de kaldte det Steds Navn Horma.

Dom. 1, 17.

4. Saa reiste de fra det Bjerg Hor, paa Veien til det røde Hav, for at drage omkring Edoms Land; og Folkets Sjæl blev bekymret paa Veien.

c. 20, 21; 11, 1.

5. Og Folket talede imod Gud og imod Mose: Hvorfor opførte I os af Egypten, for at døe i Ørten? thi (her) er hverken Brød eller Vand, og vor Sjæl kjedes ved det meget ringe Brød.

c. 11, 20; 14, 2.

6. Da sendte Herren brændende Slangar iblandt Folket, og de bede Folket; og der døde meget Folk af Israel.

1 Cor. 10, 9.

7. Da kom Folket til Mose, og de sagde: Vi have syndet, thi vi have talet imod Herren og imod dig, ved til Herren, at han vil tage de Slangar fra os; og Mose bad for Folket.

c. 14, 40. 1 Sam. 7, 6. Ps. 106, 6. 2 Mos. 8, 8.

8. Da sagde Herren til Mose: Gjør dig en brændende (Slange) og sæt den paa en Stang, og det skal stee, at hver, som er bidt og seer den, han skal leve.

3os. 3, 14.

9. Da gjorde Mose en Kobberslange og satte den paa en Stang; og det skede, naar en Slange havde bidt Nogen, da saae han til den Kobberslange og blev ved Livet.

2 Kong. 18, 4.

10. Og Israels Børn reiste (derfra), og de leirede sig i Dboth.

c. 33, 43.

11. Og de reiste fra Dboth; og de leirede sig hos Abarims Høie i Ørten, som er lige imod Moab, fra Solens Opgang.

c. 33, 44.

12. Derfra reiste de og leirede sig ved den Bæk Sered.

5 Mos. 2, 13.

13. Derfra reiste de og leirede sig paa denne Side Arnon, som er i Ørten, som gaaer ud fra de Amoriters Landemærke; thi Arnon var Moabs Landemærke imellem Moab og imellem de Amoriter.

Dom. 11, 13. 18.

14. Derfor siges i Herrens Stridsbog: Imod Baeb i Supha og imod Arnons Bætte,

v. 26. 5 Mos. 1, 1.

15. og (imod) Bættens Vandløb, som strækker sig til Afs Volig, og det støder ind paa Moabs Landemærke.

16. Og derfra (reiste de) til Beer; det er den Brønd, som Herren talede om til Mose: Samle Folket, og jeg vil give dem Vand.

c. 20, 8.

17. Da sang Israel denne Sang: Stig op, Brønd! sjunger (imod hverandre) om den!

18. (Hør) Brønd! som er graven af Fyrsterne, udhuggen af de Vædle iblandt Folket, ved Lovgiveren, med deres Stave. Og fra den Ørk (reiste de) til Matthana;

5 Mos. 33, 21.

19. og fra Matthana til Nahaliel, og fra Nahaliel til Bamoth;

20. og fra Bamoth til den Dal, som er paa Moabs Mark, mod Pisgæ Top; og den er vendt lige imod Ørten.

c. 23, 14. 5 Mos. 34, 1.

21. Og Israel sendte Bud hen til Sihon, Amoriternes Konge, og lod sige:

5 Mos. 2, 26 fg. Dom. 11, 19 fg. Ps. 135, 11.

22. Lad mig gaae igjennem dit Land, vi ville ikke bryde til Ager eller til Vingaard, vi ville ikke drikke Vand af (nogen) Brønd, vi ville drage ad Kongeveien, indtil vi komme igjennem dit Landemærke.

c. 20, 17.

23. Og Sihon vilde ikke tilstede Israel at gaae igjennem sit Landemærke; men Sihon samlede alt sit Folk og drog ud mod Israel i Ørten, og kom til Jahza; og han stred imod Israel.

24. Men Israel slog ham med skarpe Sværd og indtog hans Land til Eiendom, fra Arnon indtil Jaboq, indtil Ammons Børn, men Ammons Børns Landemærke var fast.

25. Saa indtog Israel alle disse Stæder; og Israel boede i alle Amoriternes Stæder, i Hesbon og alle dens tilhørende Byer.

26. Thi Hesbon, den Stad, den hørte Sihon, Amoriternes Konge, til; og han havde først strebet imod Moabiternes Konge og taget alt hans Land fra ham indtil Arnon.

v. 14.

27. Derfor sige de, som tale Drdsprog: Kommer til Hesbon; Sihons Stad skal bygges og tilberedes.

28. Thi der er udgangen en Fld af Hesbon, en Rue af Sihons Stad; den haver forteret Moabs Ar, (ja) de Herrer af Arnons Høie.

29. Bee dig, Moab! du Camos Folk er fortabt; han haver givet sine Sønner, som vare undkomne, og sine Døtre i Fængsel, til Sihon, Amoriternes Konge.

Dom. 11, 24. Jer. 48, 7. 16. 46.

30. Og vi have igjennemskudt dem; Hesbon er fortabt indtil Dibon; og vi have lagt (dem) øde indtil Nophah, som (naaer) indtil Medba.

Ef. 15, 2.

31. Saa boede Israel i de Amoriters Land.

32. Og Mose sendte ud at bespejde Jaaser, og de indtog dens tilhørende Byer, og han fordrev Amoriterne, som vare der.

c. 32, 3.

33. Og de vendte sig og droge op ad Veien til Basan; da drog Og, Kongen af Basan, ud imod dem, han og alt hans Folk, til Strid hos Edrei.

5 Mos. 3, 1; 29, 7.

34. Og Herren sagde til Mose: Frygt ikke for ham, thi jeg haver givet ham i din Haand, og alt hans Folk og hans Land; og du skal gjøre ved ham, ligesom du gjorde ved Sihon, Amoriternes Konge, som boede i Hesbon.

3os. 10, 8. Ps. 136, 19. 20.

35. Og de sloge ham og hans Sønner og alt hans Folk, saa at ham blev Ingen øvrig igjen; og de indtog hans Land til Eiendom.

22. Capitel.

Balak, Moabs Konge, begjærer, at Bileam skal komme og forbande Israhel; Bileam vægrer sig efter Herrens Befaling for at komme med, 1-14. Balak sender anden Gang Bud til Bileam, han faaer Tilladelse at gaae med, 15-21. Guds Engel staaer Bileam imod, for at vise ham, at denne Gjerning var ei ret for ham; Afseninden seer ham, viger, slaaes, falder ned, taler og bejjæmmer Bileam; Engelen taler med ham og lader ham fare, 22-35. Bileam kommer til Balak og taler med ham, 36-41.

Og Israhels Børn reiste (derfra), og de leirede sig paa Moabiternes flette Marker, paa hiin Side Jordanen mod Jericho.

2. Og Balak, Zippors Søn, faae alt det, som Israhel havde gjort Amoriterne.

3. Og Moabiterne gruede saare for Folkets Ansigt, fordi det var meget; og Moabiterne væmmedes ved Israhels Børn.

2 Mos. 1, 12.

4. Da sagde Moab til de Midianiters Ældste: Nu vil denne Hob opslukke alt det, som er rundt omkring os, ligesom Dren opslukker grønne Urter paa Marken; men Balak, Zippors Søn, var Moabiternes Konge paa den samme Tid.

5. Og han sendte Bud til Bileam, Beors Søn, til Bethor, som er ved Floden, i hans Folks Børns Land, for at kalde ham, sigende: See, et Folk er udgaaet af Ægypten, see, det skjuler Jordens Kreds, og det ligger tvært over for mig.

Jos. 24, 9. 4 Mos. 23, 7.

6. Og nu Kjære, gaa hid, forband mig dette Folk, thi det er mig for mægtigt, maaskee jeg kunde slaae det og uddrive det af Landet; thi jeg veed, at hvem du velsigner, er velsignet, og hvem du forbander, skal være forbandet.

c. 24, 9.

7. Og de Ældste af Moabiterne gif hen med de Ældste af Midianiterne, og Spaaemænds Søn var i deres Haand, og de kom til Bileam, og de sagde Balaks Ord til ham.

2 Petr. 2, 15.

8. Og han sagde til dem: Bliver her i denne Nat, saa vil jeg sige eder Ord igjen, ligesom Herren vil sige til mig; saa bleve Moabiternes Fyrster hos Bileam.

9. Og Gud kom til Bileam, og han sagde: Hvo ere de Mænd, som ere hos dig?

10. Og Bileam sagde til Gud: Balak, Zippors Søn, Moabiternes Konge, haver sendt til mig (sigende):

11. See, (her er) et Folk, som er udgaaet af Ægypten og skjuler Jordens Kreds; gaa nu hid, forband mig det, maaskee jeg kunde stride imod det og uddrive det.

v. 5.

12. Og Gud sagde til Bileam: Du skal ikke gaae med dem; du skal ikke forbande Folket, thi det er velsignet.

c. 24, 1.

13. Da stod Bileam op om Morgenen og sagde til Balaks Fyrster: Gaaer til eders Land; thi Herren vægrer sig ved at tillade mig at gaae med eder.

14. Saa gjorde Moabiternes Fyrster sig rede og kom til Balak; og de sagde: Bileam vægrede sig ved at gaae med os.

15. Da blev Balak endnu ved at sende flere og herligere Fyrster end disse.

16. Og de kom til Bileam, og de sagde til ham: Saa siger Balak, Zippors Søn: Kjære, lad dig ikke forhindres fra at gaae til mig.

17. Thi jeg vil vissejlig saare ære dig, og alt det, du siger til mig, vil jeg gjøre; men gaa hid, Kjære, forband mig dette Folk.

18. Og Bileam svarede og sagde til Balaks Tjenere: Dersom Balak vilde give mig sit Hus fuldt af Sølv og Guld, kunde jeg (dog) ikke overtræde Herrens min Guds Ord, til at gjøre Lidet eller Stort.

c. 24, 13. 1 Kong. 13, 8.

19. Men bliver dog nu her, og saa i, inat, saa vil jeg fornemme, hvad Herren vil yderligere tale med mig.

20. Da kom Gud til Bileam om Natten og sagde til ham: Dersom de Mænd ere komne for at kalde dig, da staa op, gaa med dem; men dog, det Ord, som jeg vil tale til dig, det skal du gjøre.

v. 35.

21. Da stod Bileam op om Morgenen og sadlede sin Afseninde, og drog med de Moabitis Fyrster.

22. Men Guds Brede optændtes, fordi han drog hen, og Herrens Engel stillede sig i Veien, at imodstaae ham; men han red paa sin Afseninde, og hans tvende Drengere vare med ham.

v. 32.

23. Og Afseninden saae Herrens Engel staae i Veien, og hans dragne Sværd, (som var) i hans Haand, og Afseninden veg af Veien og gif paa Marken; men Bileam slog Afseninden, for at bøie den i Veien (igjen).

1 Mos. 3, 24.

24. Da stod Herrens Engel paa en (snæver) Sti, ved Viingaardene, hvor der var Steengjerde paa begge Sider. v. 25.

25. Og der Afseninden saae Herrens Engel, da tryffede hun sig til Væggen, og tryffede Bileams Fod til Væggen; og han slog hende end mere.

26. Men Herrens Engel blev ved at gaae forbi; og han stod paa et snævert Sted, der, hvor ingen Vei var at vige til højre eller venstre Side.

27. Og Afseninden saae Herrens Engel, og hun lagde sig ned under Bileam; da opstændtes Bileams Brede, og han slog Afseninden med Kjeppen.

28. Da aabnede Herren Afsenindens Mund, og hun sagde til Bileam: Hvad haver jeg gjort dig, at du haver nu slaget mig tre Gange? 2 Petr. 2, 16.

29. Og Bileam sagde til Afseninden: Fordi du haver handlet (saa) imod mig; gid jeg havde et Sværd i min Haand, da vilde jeg nu slaae dig ihjel.

30. Da sagde Afseninden til Bileam: Er jeg ikke din Afseninde, som du haver redet paa, siden du blev (min Herre), indtil denne Dag? pleiede jeg nogensinde at gjøre saaledes imod dig? og han sagde: Nei.

31. Da oplod Herren Bileams Dine, at han saae Herrens Engel staaende i Veien, og hans dragne Sværd i hans Haand, og han boiede sig og fastede sig ned paa sit Ansigt. 2 Kong. 6, 17. 20. Jos. 5, 13.

32. Og Herrens Engel sagde til ham: Hvorfor haver du slaget din Afseninde nu tre Gange? see, jeg er udgangen at imodstaae (dig), thi denne Vei er forvendt for mig. v. 22.

33. Og Afseninden saae mig og veg nu tre Gange (af Veien) for mit Ansigt; ellers, dersom hun ikke havde veget (af Veien) for mit Ansigt, da vilde jeg endog-
saa slaget dig nu ihjel og ladet hende leve.

34. Da sagde Bileam til Herrens Engel: Jeg haver shndet, men jeg vidste ikke, at du stod lige imod mig paa Veien; og nu, dersom det er ondt for dine Dine, vil jeg vende tilbage igjen.

35. Og Herrens Engel sagde til Bileam: Drag med Dædene, men aleneste det Ord, som jeg taler til dig, det skal du tale; saa drog Bileam med Balaks Fyrster.

36. Og Balak hørte, at Bileam kom; og han drog ud imod ham til en Stad i

Moab, som var ved Arnons Landemærke, som er ved det hderste Landemærke.

37. Og Balak sagde til Bileam: Sendte jeg ikke alvorligen (Bud) til dig, at lade kalde dig? hvi drog du ikke til mig? mon jeg ikke visseligen skulde kunne ære dig?

38. Og Bileam sagde til Balak: See, jeg er nu kommen til dig; mon jeg aldeles formaaer at tale Noget? det Ord, som Gud vil lægge i min Mund, det vil jeg tale. c. 23, 12. 26.

39. Saa foer Bileam med Balak, og de kom til Kirjath-Husoth.

40. Og Balak offrede stort Dvæg og smaat Dvæg, og sendte (Bud) efter Bileam og efter de Fyrster, som vare hos ham.

41. Og det skede om Morgenen, da tog Balak Bileam og førte ham op paa Baals Høie; og han saae derfra det Yderste af Fjeldet. c. 23, 3.

23. Capitel.

Balak og Bileam offere, Bileam maa efter Guds Billie velsigne Fjeldet, Balak bliver vred, 1-12. De offere paa et andet Sted, og han velsigner Fjeldet anden Gang, Balak bliver atter vred, 13-26. Balak tager Bileam med sig endnu til et andet Sted, hvor de offere, 27-30.

Og Bileam sagde til Balak: Vhg mig her syv Altene, og bered mig her syv Stud og syv Bædere. v. 29.

2. Og Balak gjorde, saasom Bileam sagde; og Balak og Bileam offrede en Stud og en Bæder paa (hvert) Alter.

3. Og Bileam sagde til Balak: Stil dig ved dit Brændoffer, og jeg vil gaae hen, maastee Herren visseligen møder mig, og det Ord, som han lader mig see, vil jeg give dig tilkjende; og han gif op paa et høit Sted. v. 15.

4. Og Gud mødte Bileam, og han sagde til ham: Jeg haver ordentligen tilberedt syv Altene, og offret en Stud og en Bæder paa hvert Alter.

5. Da lagde Herren Ord i Bileams Mund og sagde: Vend tilbage til Balak, og saaledes skal du tale.

6. Og han vendte tilbage til ham, og see, han stod ved sit Brændoffer, han og alle Moabiternes Fyrster.

7. Da tog han til sit Sprog og sagde: Af Syrien haver Balak, Moabiternes Konge, ladet hente mig fra Bjergene mod Osten: Gaf hid, forband mig Jakob, og gaf hid, vredes paa Israel. 5 Mos. 23, 4.

8. Hvorledes skal jeg forbande, da Gud ikke forbander? hvorledes skal jeg vredes, da Herren ikke vredes?

9. Thi jeg seer ham af Klippernes Top, og af Hviene beskuer jeg ham; see, det Folk skal boe alene, og skal ikke regnes iblandt Hedningerne.

5 Mos. 4, 34.

10. Hvo kan tælle Jakobs Støv og Tallet paa den sjæde Part af Israel? min Sjæl døe de Oprigtiges Død, og mit Endeligt worde som hans!

1 Mos. 28, 14. Ps. 37, 37.

11. Da sagde Balak til Bileam: Hvad gjør du (imod) mig? jeg tog dig (hid) til at forbande mine Fjender, og see, du haver aldeles velsignet (dem).

12. Og han svarede og sagde: Skal jeg ikke tage vare paa at tale det, som Herren lægger i min Mund?

c. 22, 38.

13. Og Balak sagde til ham: Kjære, kom med mig til et andet Sted, fra hvilket du kan see det, (dog) skal du kun see Enden deraf, men du skal ikke see det ganske; og forband mig det derfra.

14. Og han tog ham (med sig) paa Zophims Mark, til Pisgæ Top, og byggede syv Altære, og offrede en Stude og en Væder paa (hvert) Alter.

c. 21, 20. 5 Mos. 3, 27.

15. Og han sagde til Balak: Stil dig her ved dit Brændoffer, og jeg vil der møde (Herren).

v. 3.

16. Og Herren mødte Bileam og lagde Ord i hans Mund; og han sagde: Vend tilbage til Balak, og saaledes skal du tale.

v. 5.

17. Og han kom til ham, og see, han stod ved sit Brændoffer, og Moabiternes Fyrster med ham; og Balak sagde til ham: Hvad sagde Herren?

18. Og han tog til sit Sprog og sagde: Staa op, Balak, og hør, bøi dit Øre til mig, Zippors Søn!

v. 7.

19. Gud er ikke et Menneſſe, at han lyver, ei heller et Menneſſes Barn, at han ſkulde angre (Noget); haver han ſagt det og ſkulde ikke gjøre det? og haver han talt og ſkulde ikke holde det?

Tit. 1, 2. 1 Sam. 15, 29. Jer. 4, 28. Ps. 33, 4, 9.

20. See, jeg haver taget mig for at velsigne; og han velsignede, og jeg kan ikke afvende det.

21. Han anſaae ikke Uret i Jakob, og ſaae ikke til Møie i Israel; Herren, hans Gud, er med ham, og Kongens Baſunſklang hos ham.

c. 10, 1 fg. 9.

22. Gud er den, ſom udførte dem af Egypten; han haver megen Styrke, ſom en Enhjørnings.

c. 24, 8. 5 Mos. 9, 12.

23. Thi der er ingen Spaadom imod Jakob, og ingen Trolddom imod Israel; i (sin) Tid ſkal ſiges om Jakob og om Israel, hvad Gud haver gjort.

24. See, det Folk ſkal ſtaa op ſom en ſtor Løve, og ophøie ſig ſom en Løve; det ſkal ikke lægge ſig, før det æder Rovet og drifker de Thjelſlagnes Blod.

c. 24, 9. 1 Mos. 49, 9.

25. Da ſagde Balak til Bileam: Du ſkal hverken aldeles forbande det, ei heller ſkal du aldeles velsigne det.

26. Og Bileam ſvarede og ſagde til Balak: Haver jeg ei talt til dig, ſigende: Alt det, ſom Herren vil tale, det vil jeg gjøre?

c. 22, 38.

27. Og Balak ſagde til Bileam: Kjære, gaa med, jeg vil tage dig (med hen) til et andet Sted; maafſee det maatte være ret for Guds Dine, at du derfra forbander mig det.

28. Og Balak tog Bileam (med ſig) paa Beors Top, ſom er vendt lige imod Øſten.

c. 25, 3; 21, 20.

29. Og Bileam ſagde til Balak: Byg mig her ſyv Altære, og bered mig her ſyv Stude og ſyv Vædere.

v. 1.

30. Og Balak gjorde, ſaaſom Bileam ſagde, og offrede en Stude og en Væder paa (hvert) Alter.

24. Capitel.

Bileam velsigner Folket tredie Gang og ſpaaer om dets tilkommende Stjebne, Balak bliver meget vred, Bileam undſkylder ſig, lover at give Balak Raad, dog maa han endnu tale flere Ting, ſom Guds Land lægger ham i Munden, 1-14. Han taler om Meſſias og Guds Domme over adſkillige Folk, reiſer ſaa til ſit Land igjen, 15-25.

Der Bileam ſaae, at det behagede Herren, at han velsignede Israel, da gif han ikke hen, ſom de andre Gange, at ſøge Spaadomme, men han rettede ſit Anſigt mod Øſten.

c. 23, 3. 15.

2. Og Bileam opløſtede ſine Dine og ſaae Israel, ſom boede (i Leiren) efter ſine Stammer; og Guds Land var over ham.

Dom. 6, 34. 2 Sam. 23, 2.

3. Og han tog til ſit Sprog og ſagde: Dette ſiger Bileam, Beors Søn, og det ſiger den Mand, ſom har ſaaet Diet opluſket.

c. 23, 7. 18.

4. Det ſiger den, ſom hører Guds Taler, den, ſom ſeer den Almægtiges Syn,

den, der saldt, og paa hvem Dinene bleve aabnede:

c. 22, 31. Dan. 10, 15 fg. Hab. 1, 17.

5. Hvor behagelige ere dine Pauluner, Jakob! (ja) dine Voliger, Israhel!

Ps. 84, 2.

6. Ligesom Vække ere de udbredte, som Haverne ved en Flod, som Alleetræer, dem Herren har plantet, som Cedrene ved Vandet.

Ps. 45, 9. Høif. 4, 14.

7. Der skal flyde Vand af hans Spande, og hans Sæd skal være ved meget Vand; og hans Konge skal blive høiere end Agag, og hans Rige skal ophøies.

Es. 58, 11. 1 Sam. 15, 8.

8. Gud er den, som udførte ham af Egypten, han haver megen Styrke, som en Enhjørning; han skal fortære Hedningerne, sine Fjender, og bryde deres Been, og saare (dem) med sine Pile.

c. 23, 22. 5 Mos. 33, 17.

9. Han haver bøiet sig, lagt sig som en Løve og som en stor Løve, hvo tør opvække ham? velsignede være de, som dig velsigne, og forbandede være de, som dig forbande!

c. 23, 24. 1 Mos. 49, 9; 12, 3; 27, 29.

10. Da optændtes Balaks Brede imod Bileam, og han slog sine Hænder tilfammen; og Balak sagde til Bileam: Jeg kaldte dig til at forbande mine Fjender, og see, du haver disse tre Gange aldeles velsignet (dem).

11. Og nu fly du til dit Sted; jeg har sagt: Jeg vil visseligen ære dig, men see, Herren haver forhindret dig fra denne Være.

12. Og Bileam sagde til Balak: Taledes jeg ikke ogsaa til dine Bud, som du sendte til mig, og sagde:

13. Dersom Balak vilde give mig sit Hus fuldt af Sølv og Guld, saa kunde jeg ikke overtræde Herrens Ord, til at gjøre Ondt eller Godt af mit Hjerte; det, som Herren vil tale, det vil jeg tale.

c. 22, 18. 38.

14. Og nu see, jeg drager til mit Folk; gik hid, jeg vil raade dig, hvad dette Folk skal gjøre ved dit Folk i de sidste Dage.

15. Og han tog til sit Sprog og sagde: Det siger Bileam, Beors Søn, det siger den Mand, som har faaet Diet opluffet.

c. 23, 7. 18.

16. Det siger den, som hører Guds Taler, og som veed den Høiestes Vidskab, den, som seer den Almægtiges Syn, den,

der saldt, og paa hvem Dinene bleve aabnede:

v. 4.

17. Jeg skal see ham, dog ikke nu, jeg skal stue ham, men ikke nær hos; der fremgaaer en Stjerne af Jakob, og opstaaer et Spiir af Israhel, og det skal saare Moabs Hjørner og ødelægge alle Seths Børn.

Puc. 19, 27. Hab. 11, 15. 13.

18. Og Edom skal være (hans) Eiendom, og Seirs Eiendom skal høre hans Fjender til; men Israhel skal gjøre kraftige Gjerninger.

2 Sam. 8, 14.

19. Af Jakob skal En herste og fordærve det Øvrige af Stæderne.

Micha 5, 1.

20. Og der han saae Amalekiterne, da tog han til sit Sprog og sagde: Amalek er Hedningernes Begyndelse, men det Sidste af ham skal gaafe ødelægges.

2 Mos. 17, 14. 5 Mos. 25, 19. 1 Sam. 15, 7.

21. Og der han saae Keniterne, da tog han til sit Sprog og sagde: Fast er din Volig, og sæt din Rede paa Klippen.

Dom. 1, 16. 1 Sam. 15, 6.

22. Dog skal det skee, at man skal opæde Kain, saa længe som Assur skal holde dig fangen.

23. Og han tog til sit Sprog og sagde: Vee! hvo skal blive ved Live, naar Gud vil bestikke ham (til Ødelæggelse)?

24. Thi Slide af Kithims Havbred (skulle komme), og de skulle undertrykke Assur og undertrykke Eber, og endogfaa han skal gaafe ødelægges.

25. Og Bileam stod op, og gif og vendte tilbage til sit Sted; og Balak gif ogsaa sin Vei.

25. Capitel.

Israhels Børn forføres af de moabitiske Dvinder til Horeri og Afguder; Afgudsdyrterne ihjelslaaes, 1-5. Pinehas stiller Guds Brede ved sin Nidharhed, 6-9. Herren lover ham derfor et evigt Præstedomme, 10-13. Hvilke de vare, som Pinehas dræbte, 14. 15. Mose skal trænge Midianiterne for deres Forførelses Styld, 16-18.

Og Israhel boede i Sittim; og Folket begyndte at bedrive Hor med Moabiternes Døttre.

c. 33, 49.

2. Og de indbød Folket til deres Gunders Offere; og Folket aad, og de tilbade for deres Guder.

c. 31, 16.

3. Og Israhel føiede sig til Baal-Peor; da optændtes Herrens Brede imod Israhel.

5 Mos. 4, 3. Jos. 22, 17. Hos. 9, 10.

4. Og Herren sagde til Mose: Tag alle de Øverste for Folket, og lad ophænge

dem for Herren imod Solen; saa skal Herrens grumme Brede vendes fra Israels.

2 Sam. 21, 6. 9.

5. Og Mose sagde til Israels Dommere: Hver slaae sine Folk ihjel, som have fjøiet sig til Baal-Peor.

2 Mos. 18, 25.

6. Og see, en Mand af Israels Børn kom og førte en midianitisk (Qvinde) frem til sine Brødre, for Mose Dine og for al Israels Børns Menigheds Dine; og de, de græd for Forsamlingens Pauluns Dør.

7. Og Pinehas, Eleasars Søn, Arons, Præstens, Søn, saae det, og han stod op midt af Menigheden og tog et Spyd i sin Haand.

Ps. 106, 30.

8. Og han kom ind efter den israelitiske Mand i Hørklippen, og igjennemstak dem begge, nemlig den israelitiske Mand og Qvinden i hendes Liv; da stillede Plagen fra Israels Børn.

2 Sam. 21, 25.

9. Og de, som døde i denne Plage, vare fire og thyve tusinde.

1 Cor. 10, 8.

10. Og Herren talde til Mose og sagde:

11. Pinehas, Eleasars Søn, Arons, Præstens, Søn, haver vendt min Grumhed fra Israels Børn, idet han var nidhjer med min Nidhjerhed midt iblandt dem, saa at jeg haver ikke gjort Ende paa Israels Børn i min Nidhjerhed.

2 Cor. 11, 2.

12. Derfor siig: See, jeg giver ham min Pagt, (ja) Fred.

13. Og han og hans Sæd efter ham skal have et evigt Præstedømmes Pagt, derfor at han var nidhjer for sin Gud og gjorde Forligelse for Israels Børn.

14. Men den slagne israelitiske Mands Navn, som blev slagen tilligemed den midianitiske (Qvinde), var Simri, Salu Søn, en Fyrste for en Faders Huus iblandt Simeoniterne.

15. Og den slagne midianitiske Qvindes Navn var Cosbi, Zurs Datter; han var en Overste iblandt Folkene, for en Faders Huus iblandt Midianiterne.

c. 31, 8.

16. Og Herren talde til Mose og sagde:

17. Træng Midianiterne, og I skulle slaae dem.

c. 31, 2.

18. Thi de, de trængte eder med deres Trædsfheder, med hvilke de handlede trædsfeligen med eder i Peors Handel og i Cosbi Handel, (som var) en midianitisk Fyrstes Datter, deres Søster, som blev

slagen paa Plagens Dag for Peors Handels Skyld.

Ps. 105, 25. Mal. 1, 14.

26. Capitel.

Mose og Eleasar skulle atter tælle Folket, 1-4. Hver Stamme tælles for sig, og deres Sum beregnes, 5-51. Hvorledes Landet skal deles iblandt dem ved Lod, 52-56. Leviterne tælles for sig især, 57-62. Iblandt dette Tal var Ingen af dem, som bleve førstegang talte, uden Josva og Caleb, 63-65.

Og det skede efter Plagen, at Herren talde til Mose og til Eleasar, Arons, Præstens, Søn, og sagde:

2. Tager Hovedsum af al Israels Børns Menighed, fra thyve Aar gamle og derover, efter deres Fædres Huus, paa hver, som kan udtrage i Strid udi Israel.

c. 1, 2.

3. Og Mose og Eleasar, Præsten, talde med dem paa Moabiternes flette Marker, ved Jordanen mod Jericho, og sagde:

4. (Tæller dem) fra thyve Aar gamle og derover, ligesom Herren haver befaleet Mose og Israels Børn, dem, som vare udtagne af Egypti Land.

5. Ruben var Israels Førstefødte; Rubens Børn vare: til Hanoch, Hanochiternes Slægt; til Pallu, Palluniternes Slægt;

2 Mos. 6, 14. 1 Aron. 5, 3.

6. til Hezron, Hezroniternes Slægt; til Charmi, Charmiternes Slægt.

7. Disse ere de Rubeniters Slægter; og de Talte af dem vare tre og fyrrethve tusinde og syv hundrede og trediv.

8. Men Pallu Børn var Eliab.

9. Og Eliabs Børn vare Nemuel og Dathan og Abiram; det er den Dathan og Abiram, som vare udnævnte af Menigheden, de, som trættede mod Mose og mod Aron i Korahs Selskab, der de trættede mod Herren.

c. 16, 1. 12. Ps. 106, 16.

10. Og Jorden oplod sin Mund og opslugte dem og Korah, der det Selskab døde, der Alden fortærede to hundrede og halvtredstindstve Mænd, og de bleve til et Tegn.

c. 16, 31. 32. 5 Mos. 11, 6. Ps. 106, 17.

11. Men Korahs Børn de døde ikke.

12. Simeons Børn efter deres Slægter vare: til Nemuel, Nemueliternes Slægt; til Zamin, Zaminiterne Slægt; til Sachin, Sachiniternes Slægt;

1 Mos. 46, 10.

13. til Serah, Serahiternes Slægt; til Saul, Sauliternes Slægt.

14. Disse ere Simeoniternes Slægter: to og thyve tusinde og to hundrede.

c. 1, 23.

15. Gads Børn efter deres Slægter vare:

til Zephon, Zephoniternes Slægt; til Haggi, Haggiternes Slægt; til Sumi, Sumiternes Slægt;

16. til Djni, Dsniternes Slægt; til Eri, Eriternes Slægt;

17. til Arod, Aroditernes Slægt; til Areli, Areliternes Slægt.

18. Disse ere Gads Børns Slægter efter deres Talte: fyrrethve tusinde og fem hundrede.

19. Judæ Børn vare Er og Dnan; og Er og Dnan døde i Canaans Land.

1 Mos. 38, 3 - 10.

20. Og Judæ (øvrige) Børn efter deres Slægter vare: til Sela, Selaniternes Slægt; til Perez, Pereziternes Slægt; til Serah, Serahiternes Slægt.

21. Men Perez Børn vare: til Hezron, Hezroniternes Slægt; til Hamul, Hamuliternes Slægt.

Ruth 4, 18. 1 Kron. 2, 5.

22. Disse ere Judæ Slægter efter deres Talte: sex og halvtredstindstve tusinde og fem hundrede.

23. Isaschars Børn efter deres Slægter vare: til Thola, Tholaiternes Slægt; til Phua, Phuniternes Slægt;

24. til Jasub, Jasubiternes Slægt; til Simron, Simroniternes Slægt.

25. Disse ere Isaschars Slægter efter deres Talte: fire og tredstindstve tusinde og tre hundrede.

26. Sebulons Børn efter deres Slægter vare: til Sered, Serediternes Slægt; til Elon, Eloniternes Slægt; til Zahleel, Zahleeliternes Slægt.

27. Disse ere Sebuloniternes Slægter efter deres Talte: tredstindstve tusinde og fem hundrede.

28. Josephs Børn efter deres Slægter vare: Manasse og Ephraim.

29. Manasse Børn vare: til Machir, Machiriternes Slægt, og Machir avlede Gilead; til Gilead, Gileaditernes Slægt.

30. Disse ere Gileads Børn: til Jefer, Jeferiternes Slægt; til Helek, Helekiterernes Slægt;

Jos. 17, 2.

31. og til Asriel, Asrieliternes Slægt; og til Sechem, Sechemiternes Slægt;

32. og til Semida, Semidaiternes Slægt; og til Hephher, Hephheriternes Slægt. c. 27, 1.

33. Men Zelaphehad, Hephers Søn, havde ingen Sønner, men Døttre; og Zelaphehads Døttres Navne vare: Mahela og Noah, Hogla, Milca og Thirza.

c. 27, 1; 36, 11.

34. Disse ere Manasse Slægter, og deres Talte vare to og halvtredstindstve tusinde og syv hundrede.

35. Disse ere Ephraims Børn efter deres Slægter: til Suthelah, Suthelahiternes Slægt; til Becher, Becheriternes Slægt; til Thahan, Thahaniternes Slægt.

36. Og disse ere Suthelæ Børn: til Gran, Graniternes Slægt.

37. Disse ere Ephraims Børns Slægter efter deres Talte: to og tredive tusinde og fem hundrede; disse ere Josephs Børn efter deres Slægter.

38. Benjamins Børn efter deres Slægter vare: til Bela, Belaiternes Slægt; til Asbel, Asbeliternes Slægt; til Abiram, Abiramiternes Slægt;

39. til Sephupham, Sephamiternes Slægt; til Hupham, Huphamiternes Slægt.

40. Og Bela Børn vare Ard og Naaman; (til Ard), Arditernes Slægt; til Naaman, Naamiternes Slægt.

41. Disse ere Benjamins Børn efter deres Slægter, og deres Talte vare fem og fyrrethve tusinde og sex hundrede.

42. Disse vare Dans Børn efter deres Slægter: til Suham, Suhamiternes Slægt; disse vare Dans Slægter efter deres Slægter.

43. Alle Suhamiternes Slægter efter deres Talte vare fire og tredstindstve tusinde og fire hundrede.

44. Asers Børn efter deres Slægter vare: til Jimna, Jimnaiternes Slægt; til Jisui, Jisuiternes Slægt; til Bria, Briaiternes Slægt;

45. til Bria Børn: til Heber, Hebriternes Slægt; til Malchiel, Malchieliternes Slægt.

46. Og Asers Datters Navn var Serach.

47. Disse ere Asers Børns Slægter efter deres Talte: tre og halvtredstindstve tusinde og fire hundrede.

48. Naphthali Børn efter deres Slægter vare: til Zahzeel, Zahzeeliternes Slægt; til Guni, Guniternes Slægt;

1 Kron. 7, 13.

49. til Jezer, Jezeriternes Slægt; til Sillem, Sillemiternes Slægt.

50. Disse ere Naphthali Slægter efter deres Slægter, og deres Talte vare fem og fyrrethve tusinde og fire hundrede.

51. Disse ere de Talte af Israels Børn:

er hundrede tusinde og eet tusinde, syv hundrede og tredive.

2 Mos. 12, 37.

52. Og Herren talde til Mose og sagde:

53. Iblandt disse skal Landet deles til Arv, efter Navnenes Tal.

54. Den, som er Mange, hans Arv skal du formere, og den, som er Faa, hans Arv skal du gjøre mindre; hver skal gives hans Arv efter hans Taltes Bestaaffenhed.

c. 33, 54 fg.

55. Dog skal Landet deles formedelst Lod; de skulle arve efter deres Fædres Stammers Navne.

56. Hvers Arv skal deles efter Loddens Bestaaffenhed, imellem Mange og Faa.

3of. 14, 2.

57. Og disse ere de Talte af Leviterne efter deres Slægter: til Gerson, Gersoniternes Slægt; til Kahath, Kahathiternes Slægt; til Merari, Merariternes Slægt.

2 Mos. 6, 16. 4 Mos. 3, 17 fg.

58. Disse ere Leviternes Slægter: de Libniters Slægt, de Hebroniters Slægt, de Maheliters Slægt, de Musiters Slægt, de Korahiters Slægt; og Kahath avlede Amram.

59. Og Amrams Hustrues Navn var Jochebed, Levi Datter, hvilken hendes Moder fødte Levi i Egypten; og hun fødte Amram Aron og Mose og Maria, deres Søster.

2 Mos. 2, 1; 6, 20. 1 Køn. 6, 2. 3.

60. Men Aron bleve fødte Nadab og Abihu, Eleasar og Ithamar.

2 Mos. 6, 23; 28, 1.

61. Og Nadab og Abihu døde, der de ofrede fremmed Ild for Herrens Ansigt.

3 Mos. 10, 1. 2; 16, 1.

62. Og de Talte af dem vare tre og tyve Tusinde, alt Mandfjøn fra Maaned gammel og deroover; thi de bleve ikke talte midt iblandt Israels Børn, thi dem var ikke given Arv iblandt Israels Børn.

63. Disse ere de, som taltes af Mose og Eleasar, Præsten, hvilke talte Israels Børn paa Moabiternes flette Marker, hos Jordanen mod Jericho.

64. Og iblandt dem var ikke en Mand af dem, som vare talte af Mose og Aron, Præsten, som talte Israels Børn i Sinai Ørk.

c. 14, 28. 1 Kor. 10, 5.

65. Thi Herren havde sagt til dem: De skulle visseeligens døe i Ørken; og der blev ingen tilovers af dem, uden Caleb, Je-phunne Søn, og Josva, Nuns Søn.

c. 14, 23. 29; 32, 11. 12; 14, 30.

27. Capitel.

Zelaphehads Døttre begjære Arv iblandt deres Faders Brødre, 1-5. Herren tilstaaer dem det, og giver Love om, hvo der skal arve, 6-11. Herren befaler Mose at see Landet paa Mbarims Bjerg; thi han skulde ei komme derind, 12-14. Mose beder Gud at udnævne en Mand, der kunde indføre Folket i Canaans Land; Josva udnævnes og befastes dertil, 15-23.

Og Døttrene af Zelaphehad, Saphers Søn, Gileads Søn, Machirs Søn, Manasse Søn, iblandt Manasse, Josephs Søns, Slægter, kom frem; og disse vare hans Døttres Navne: Mahela, Noah og Hogla og Milca og Thirza.

c. 26, 33; 36, 11. 3of. 17, 3.

2. Og de stode for Mose Ansigt, og for Eleasars, Præstens, Ansigt, og for Thyrs ternes og al Menighedens Ansigt, for Forsamlingens Paulus Dør, og sagde:

3. Vor Fader er død i Ørken, og han var ikke midt iblandt det Selskab, som forsamledes imod Herren i Korahs Selskab; men han døde i sin Synd, og han havde ikke Søner.

c. 16, 2. 11; 14, 29. 30 fg.

4. Hvi skal dog vor Faders Navn udelukkes midt udaf hans Slægt, fordi han ikke havde Søn? giv os Eiendom midt iblandt vor Faders Brødre.

5. Og Mose fremførte deres Sag for Herrens Ansigt.

3 Mos. 24, 12.

6. Og Herren talde til Mose, sigende:

7. Zelaphehads Døttre have talt ret, du skal vist give dem Eiendom til Arv midt iblandt deres Faders Brødre; og du skal lade deres Faders Arv komme til dem.

c. 36, 2. 5.

8. Og til Israels Børn skal du tale og sige: Naar en Mand dør og haver ingen Søn, da skulle I lade hans Arv komme til hans Datter.

9. Og dersom han haver ingen Datter, da skulle I give hans Brødre hans Arv.

10. Og dersom han haver ingen Brødre, da skulle I give hans Faders Brødre hans Arv.

11. Men dersom hans Fader haver ingen Brødre, da skulle I give hans næste Slægt, som er ham nær paarsørende af hans Slægtskab, hans Arv, og han skal arve den; og det skal være for Israels Børn en befastet Ret, efter som Herren haver befalet Mose.

12. Og Herren sagde til Mose: Gak op paa dette Bjerg Mbarim, og besee Landet, som jeg haver givet Israels Børn.

5 Mos. 32, 48. 49.

13. Og naar du haver beseet det, da skal du, (ja) ogsaa du, samles til dine Følk, ligesom Aron, din Broder, blev samlet;

c. 20, 28.

14. efterdi I vare gjenstridige imod min Mund i den Ørk Zin, der Menigheden kiædede, der I skulde helliget mig ved Vandet for deres Dine; det er Rivebandet i Rades, udi den Ørk Zin.

c. 20, 12. 24.

15. Og Mose talede til Herren og sagde:

16. Vilde Herren, som er alt Kjødts Mænders Gud, bestikke en Mand over Menigheden,

c. 16, 22.

17. som kan gaae ud for deres Ansigt, og som kan gaae ind for deres Ansigt, og som kan føre dem ud, og som kan føre dem ind, at Herrens Menighed skal ikke være som Gaarene, hvilke have ingen Hyrde!

5 Mos. 31, 2. 1 Sam. 8, 20. 1 Kong. 22, 17.

18. Og Herren sagde til Mose: Tag dig Josva, Muns Søn, en Mand, i hvilken Manden er, og læg din Haand paa ham.

5 Mos. 3, 21; 34, 9.

19. Og stil ham for Eleasars, Præstens, Ansigt, og for den ganske Menigheds Ansigt, og giv ham Befaling for deres Dine.

20. Og læg af din Ypperlighed paa ham, paa det den ganske Israels Børns Menighed maa høre (og lyde ham).

21. Og han skal staae for Eleasars, Præstens, Ansigt, og han skal spørge ham efter Urims Vilis for Herrens Ansigt; efter hans Mund skulle de gaae ud, og efter hans Mund skulle de gaae ind, han og alle Israels Børn med ham, ja den ganske Menighed.

2 Mos. 28, 30. 3 Mos. 8, 8.

22. Og Mose gjorde, saafom Herren havde befaleet ham; og han tog Josva og stillede ham for Eleasars, Præstens, Ansigt, og for den ganske Menigheds Ansigt.

23. Og han lagde sine Hænder paa ham og gav ham Befaling, eftersom Herren havde talet formedelfst Mose.

c. 8, 10. Ap. G. 8, 17. 18.

28. Capitel.

Herren giver Love om de visse almindelige Offeringer, nemlig det daglige Offer, 1-8, og dets Tillæg paa Sabbatene, 9. 10, paa Ny-maaneder, 11-15, i Paafølgstiden, 16-25, paa Paafølgstiden, 26-31.

Og Herren talede til Mose og sagde:

2. Byd Israels Børn, og du skal sige til dem: I skulle tage vare paa mit Offer, mit Brød i mine Aldoffere, (ja) min

behagelige Lugt, at offere mig i sin bestemte Tid.

3 Mos. 3, 5.

3. Og du skal sige til dem: Dette er det Aldoffer, som I skulle offere Herren: to Lam, aargamle, uden Lyde, hver Dag, til et ideligt Brændoffer.

2 Mos. 29, 38. 39. Est. 3, 3.

4. Det ene Lam skal du lave om Morgenen, og det andet Lam skal du lave imellem de tvende Aftener,

5. og en Tiendepart af en Epha Meel, til et Madoffer, blandet med en Fjerdepart af en Hin stødt Olie,

6. det er et ideligt Brændoffer, som blev indstiftet paa Sinai Bjerg til en behagelig Lugt, et Aldoffer for Herren,

7. og Drifoffer dertil, en Fjerdepart af en Hin til det ene Lam, til at udøse Drifoffer af stærk Drif paa det hellige (Sted), for Herren.

8. Og det andet Lam skal du lave imellem de tvende Aftener; som Madofferet om Morgenen og som Drifofferet dertil skal du lave det; det er et Aldoffer, en behagelig Lugt for Herren.

9. Men om Sabbatsdagen (skal du offere) to Lam, aargamle, uden Lyde, og to Tiendeparter Meel til et Madoffer, blandet med Olie, og dets Drifoffer.

10. Det er hver Sabbats Brændoffer paa sin Sabbat, foruden det idelige Brændoffer og dets Drifoffer.

11. Men de første (Dage) i eders Maaneder skulle I offere Herren et Brændoffer: to unge Stude og een Væder, syv Lam, aargamle, uden Lyde,

12. og tre Tiendeparter Meel til Madoffer, blandet med Olie, til en (hver) Stud, og to Tiendeparter Meel til Madoffer, blandet med Olie, til den ene Væder,

u. 20. 23.

13. og en Tiendepart Meel til Madoffer, blandet med Olie, til et (hvert) Lam; det er en behagelig Lugts Brændoffer, et Aldoffer for Herren.

14. Og Drifoffer til dem skal være en halv Hin til Studen, og en Trediepart af en Hin til Væderen, og en Fjerdepart af en Hin til Lammet; dette er Brændofferet paa hver Nymaaned i sin Maaned, for Maanederne i Aaret.

15. Og der skal laves een Gjedebuk til Syndoffer for Herren, foruden det idelige Brændoffer og dets Drifoffer.

c. 29, 5. 11. 16. 22. 28. 31. 38.

16. Men i den første Maaned, paa den fjortende Dag i Maaneden, er det Paaske for Herren.

3 Mos. 23, 5. 5 Mos. 16, 1.

17. Og paa den femtende Dag i den samme Maaned er Høitid; man skal æde ufhrede (Brød) syv Dage.

3 Mos. 23, 6.

18. Paa den første Dag skal være en hellig Sammenkaldelse, da skulle I ingen Tjenestes Gjerning gjøre.

v. 25, 26.

19. Og I skulle offre et Aldoffer, et Brændoffer for Herren: to unge Stude og een Væder og syv Lam, aargamle, de skulle være eder uden Yhde,

c. 29, 2. 8.

20. og deres Madoffer, Meel blandet med Olie, tre Tiendeparter skulle I lave til Studen, og to Tiendeparter til Væderen,

v. 12, 28.

21. (og) en Tiendepart skal du lave til et (hvert) Lam af de syv Lam;

22. dertil een Bux til Syndoffer, til at gjøre Forligelse for eder.

v. 15, 30.

23. Foruden Brændofferet om Morgen, som er det idelige Brændoffer, skulle I gjøre disse Ting.

24. Paa denne Maade skulle I lave, (hver) Dag af de syv Dage, Brød til et Aldoffer, (som er) en behagelig Lugt for Herren; det skal laves foruden det idelige Brændoffer og dets Drifoffer.

25. Og paa den syvende Dag skal være eder en hellig Sammenkaldelse, da skulle I ingen Tjenestes Gjerning gjøre.

26. Og paa Førstegrøderens Dag, naar I offre det nye Madoffer for Herren, paa eders Ugers (Høitid), skal være eder en hellig Sammenkaldelse, I skulle ingen Tjenestes Gjerning gjøre.

3 Mos. 23, 15, 16, 20.

27. Og I skulle offre Brændoffer til en behagelig Lugt for Herren: to unge Stude, een Væder, syv Lam, aargamle,

c. 29, 2. 8.

28. og deres Madoffer, Meel blandet med Olie, tre Tiendeparter til en (hver) Stud, og to Tiendeparter til den ene Væder,

29. en Tiendepart til et (hvert) Lam af de syv Lam;

30. (dertil) een Gjedebuk, til at gjøre Forligelse for eder.

31. Det skulle I gjøre foruden det idelige Brændoffer og dets Madoffer; de skulle være eder uden Yhde, og deres Drifoffere.

v. 23.

29. Capitel.

Fremdeles taler Herren om Offere paa Nyaarsdagen eller Basunhøitiden, 1-6; paa Forligelsens Høitid, 7-11; paa Østfalernes Høitid, 12-38. Slutning paa disse Love, 39.

Og i den syvende Maaned, paa den første Dag i Maaneden, skal være eder en hellig Sammenkaldelse, I skulle ingen Tjenestes Gjerning gjøre; det skal være eder en Basunklængs Dag.

3 Mos. 23, 24. 4 Mos. 10, 10.

2. Og I skulle gjøre Brændoffer til en behagelig Lugt for Herren: een ung Stud, een Væder, syv Lam, aargamle, uden Yhde,

c. 28, 11, 19, 27.

3. og deres Madoffer, Meel blandet med Olie, tre Tiendeparter til Studen, og to Tiendeparter til Væderen,

4. og een Tiendepart til et (hvert) Lam af de syv Lam;

5. dertil een Gjedebuk til Syndoffer, til at gjøre Forligelse for eder;

c. 28, 15, 22.

6. foruden den Nymaaneds Brændoffer og dets Madoffer, og det idelige Brændoffer og dets Madoffer, og deres Drifoffere, efter deres Skik, til en behagelig Lugt, som er et Aldoffer for Herren.

c. 28, 14.

7. Og paa den tiende Dag i denne syvende Maaned skal være eder en hellig Sammenkaldelse, og I skulle ydmuge eders Sjæle; I skulle ingen Gjerning gjøre.

5 Mos. 16, 29, 30 fg.

8. Men I skulle offre Brændoffer for Herren, en behagelig Lugt: een ung Stud, een Væder, syv Lam, aargamle, de skulle være eder uden Yhde,

v. 2.

9. og deres Madoffer, Meel blandet med Olie, tre Tiendeparter til Studen, to Tiendeparter til den ene Væder,

10. en Tiendepart til et (hvert) Lam af de syv Lam;

11. (dertil) een Gjedebuk til Syndoffer, foruden Forligelsens Syndoffer, og det idelige Brændoffer og dets Madoffer, og deres Drifoffere.

3 Mos. 16, 15.

12. Og paa den femtende Dag i den syvende Maaned skal være eder en hellig Sammenkaldelse, I skulle ingen Tjenestes Gjerning gjøre, og I skulle holde høitideligen Høitid for Herren i syv Dage.

3 Mos. 23, 34.

13. Og I skulle offre Brændoffer, et Aldoffer, en behagelig Lugt for Herren: tretten unge Stude, to Vædere, fjorten

Sam, aargamle, de skulde være uden Lyde,

v. 17. 20. 23.

14. og deres Madoffer, Meel blandet med Olie, tre Tiendeparter til en (hver) Stud, af de tretten Stude, to Tiendeparter til en (hver) Væder af de to Vædere,

15. og en Tiendepart til et (hvert) Sam af de fjorten Sam;

16. dertil een Gjedefuk til Syndoffer, foruden det idelige Brændoffer, dets Madoffer og dets Drifoffer.

17. Og paa den anden Dag tolv unge Stude, to Vædere, fjorten Sam, aargamle, uden Lyde,

18. og deres Madoffer og deres Drifoffere, til Studene, til Væderne og til Lammene i deres Tal, efter Skiften; v. 6.

19. dertil een Gjedefuk til Syndoffer, foruden det idelige Brændoffer og dets Madoffer, og deres Drifoffere.

20. Og paa den tredje Dag elleve Stude, to Vædere, fjorten Sam, aargamle, uden Lyde,

21. og deres Madoffer og deres Drifoffere, til Studene, til Væderne og til Lammene i deres Tal, efter Skiften;

22. dertil een Buk til Syndoffer, foruden det idelige Brændoffer og dets Madoffer og dets Drifoffer.

23. Og paa den fjerde Dag ti Stude, to Vædere, fjorten Sam, aargamle, uden Lyde,

24. deres Madoffer og deres Drifoffere, til Studene, til Væderne og til Lammene i deres Tal, efter Skiften;

25. dertil een Gjedefuk til Syndoffer, foruden det idelige Brændoffer, dets Madoffer og dets Drifoffer.

26. Og paa den femte Dag ni Stude, to Vædere, fjorten Sam, aargamle, uden Lyde,

27. og deres Madoffer og deres Drifoffere, til Studene, til Væderne, og til Lammene i deres Tal, efter Skiften;

28. dertil een Buk til Syndoffer, foruden det idelige Brændoffer og dets Madoffer og dets Drifoffer.

29. Og paa den sjette Dag otte Stude, to Vædere, fjorten Sam, aargamle, uden Lyde,

30. og deres Madoffer og deres Drifoffere, til Studene, til Væderne og til Lammene i deres Tal, efter Skiften;

31. dertil een Buk til Syndoffer, foruden det idelige Brændoffer, dets Madoffer og dets Drifoffer.

32. Og paa den syvende Dag syv Stude,

to Vædere, fjorten Sam, aargamle, uden Lyde,

33. og deres Madoffer og deres Drifoffere, til Studene, til Væderne og til Lammene i deres Tal, efter deres Skif;

34. dertil een Buk til Syndoffer, foruden det idelige Brændoffer, dets Madoffer og dets Drifoffer.

35. Paa den ottende Dag skal være eders Forbuds Dag, da skulde I ingen Tjenestes Gjerning gjøre.

3 Mos. 23. 36. 1 Joh. 7. 37.

36. Og I skulde offre Brændoffer, et Aldoffer, en behagelig Lugt for Herren: een Stud, een Væder, syv Sam, aargamle, uden Lyde,

37. deres Madoffer og deres Drifoffere, til Studen, til Væderen og til Lammene i deres Tal, efter Skiften;

38. dertil een Buk til Syndoffer, foruden det idelige Brændoffer og dets Madoffer og dets Drifoffer.

39. Disse Ting skulde I gjøre for Herren paa eders bestemte Tider, foruden eders Vøfter og eders frivillige (Gaver), til eders Brændoffere, og til eders Madoffer, og til eders Drifoffere, og til eders Takoffere.

30. Capitel.

Herren befaler ved Mose, at en Mand, der gjorde et Løfte, burde holde det, 1-3. En Datters Løfte kan gøres til Intet ved hendes Fæder, 4-6, en Hustruens ved hendes Mand, 7-9. En Enkes og uddreves Dvindes Løfte skal holdes; men gør hun det, medens hun haver sin Mand, da kan han gjøre det til Intet, dersom han strax taler imod, 10-16. Slutningen paa disse Love, 17.

Og Mose sagde til Israels Børn efter alt dette, som Herren havde befalet Mose.

2. Og Mose talede til Hovedsmændene for Israels Børns Stammer, og sagde: Dette er det Ord, som Herren haver befalet.

3. Naar en Mand lover Herren et Løfte eller sværger en Ed, saa han med en Forpligtelse forpligter sin Sjæl, han skal ikke vanhellige sit Ord; han skal gjøre efter alt det, som er udgaaet af hans Mund.

5 Mos. 23. 21. Præd. 5. 3. 4. 1 Mos. 28. 20.

4. Og naar en Dvinde lover Herren et Løfte og forpligter sig med en Forpligtelse i sin Faders Huus, i sin Ungdom, v. 17.

5. og hendes Fæder hører hendes Løfte og hendes Forpligtelse, som hun har forpligtet sig med paa sin Sjæl, og hendes

Fader tier dertil, da skulde alle hendes Løfter staae (ved Magt), og al den Forpligtelse, som hun har forpligtet sig med paa sin Sjæl, skal staae (ved Magt). v. 8. 10. 12.

6. Men dersom hendes Fader gjør det til Intet paa den Dag, som han hører alle hendes Løfter og hendes Forpligtelser, som hun haver forpligtet sig med paa sin Sjæl, da skal det ikke staae (ved Magt); og Herren skal forlade hende det, efterdi hendes Fader haver gjort det til Intet. v. 9.

7. Men dersom hun er en Mands (Hustru), og hendes Løfter ere paa hende, eller et ubetænksomt Ord (udfalder) af hendes Læber, med hvilket hun har forpligtet sig paa sin Sjæl,

8. og hendes Mand hører det og tier dertil paa den Dag, han hører det, da skulde hendes Løfter staae (ved Magt), og hendes Forpligtelser, som hun har forpligtet sig med paa sin Sjæl, de skulde staae (ved Magt).

9. Men dersom hendes Mand gjør det til Intet paa den Dag, han hører det, og rygger hendes Løfte, som er paa hende, og det ubetænksomme Ord, (som er udfaldet) af hendes Læber, med hvilket hun har forpligtet sig paa sin Sjæl, da skal Herren forlade hende det.

10. Men (anlangende) en Enkes eller en uddreven (Qvindes) Løfte, alt det, som hun forpligter sig med paa sin Sjæl, skal staae (ved Magt) for hende.

11. Men dersom hun lovede det i sin Mands Huus, eller forpligtede sig med en Forpligtelse paa sin Sjæl ved en Ed,

12. og hendes Mand hørte det og taug dertil, (og) gjorde det ikke til Intet, da skulde alle hendes Løfter staae (ved Magt), og al den Forpligtelse, som hun forpligter sig med paa sin Sjæl, skal staae (ved Magt).

13. Men dersom hendes Mand aldeles rygger dem paa den Dag, han hører (dem), da skal alt, som er udgaet af hendes Læber, anlangende hendes Løfter og hendes Sjæls Forpligtelse, ikke staae (ved Magt); hendes Mand har rygget dem, og Herren skal forlade hende det.

14. Hvert Løfte og hver Forpligtelses Ed til at ndmgye Sjælen med, det maa hendes Mand stadfæste, og det maa hendes Mand rygge.

15. Og dersom hendes Mand tier aldeles dertil (den ene) Dag efter den anden, da stadfæster han alle hendes Løfter og alle

hendes Forpligtelser, som hun haver paa sig; dem stadfæster han, fordi han taug dertil den Dag, han hørte det.

16. Men dersom han rygger dem aldeles, efterat han har hørt det, da skal han bære hendes Misgjerning.

17. Disse ere de Skikke, som Herren befoel Mose, imellem en Mand og hans Hustru, imellem Faderen og hans Datter, i hendes Ungdom, da hun er i sin Faders Huus. v. 4.

31. Capitel.

Israels Børn faae Befaling at stride imod Midianiterne med 12,000 Mand, og Præsten Pinehas med dem, 1-6. De overvinde Midianiterne, og føre Fangene og Rovet til Leiren, 7-13. Mose straffer dem, fordi de have ladet Qvinderne leve; de skulde ihjelslaae alle, som have kjendt Mand, og lade reise sig og Alt, hvad de førte med sig, udenfor Leiren, 14-24. Rovet deles efter Herrens Befaling, 25-47. Hovedsmændene give en Skjænt af deres Bytte til Tabernaklet, 48-54.

Og Herren talede til Mose og sagde:

2. Hevn Israels Børn paa Midianiterne; derefter skal du samles til dine Folk. c. 25, 17; 27, 13.

3. Da talede Mose til Folket og sagde: Lader Mænd iblandt eder bevæbne sig til Strid; og de skulde drage imod Midianiterne, at udføre Herrens Hevn paa Midianiterne.

4. Et Tusinde af hver Stamme, (ja) af alle Israels Stammer, skulde 3 stikke til Strid.

5. Og de answerede af Israels Tusinder et Tusinde for (hver) Stamme, tolv tusinde Bevæbnede til Strid.

6. Og Mose sendte dem, tusinde for (hver) Stamme, til Striden, dem og Pinehas, Eleasars, Præstens, Søn, til Strid, og de hellige Redskaber og Mængdens Bælt i hans Haand.

c. 25, 7; 10, 9. 2 Kron. 13, 12, 14.

7. Og de strede imod Midianiterne, saasom Herren havde befaleet Mose, og de ihjelsloge alt Mandkjøn.

8. Dertil slog de Midianiternes Konger ihjel, tilligemed deres Ihjelslagne, nemlig Evi og Refem og Zur og Hur og Reba, fem Midianiternes Konger; og de slog Eileam, Beors Søn, ihjel med Sværdet.

Jos. 13, 21. 4 Mos. 22, 5.

9. Og Israels Børn toge Midianiternes Hustruer og deres smaa Børn fangne; og alle deres Bælt og alt deres Fæ og al deres Formue røvede de.

10. Og alle deres Stæder, som de boede udi, og alle deres Slotte opbrændte de med Ild.

11. Og de toge alt Rovet og alt det, der var at tage, af Mennesker og af Dyr.

5 Mos. 20, 14.

12. Og de førte til Mose og til Eleasar, Præsten, og til Israels Børns Menighed Fangerne og det, som var taget og rovet, til Leiren paa Moabiternes flette Marker, som ere ved Jordanen mod Jericho.

13. Og Mose og Eleasar, Præsten, og alle Menighedens Fyrster gik ud mod dem, udenfor Leiren.

14. Og Mose blev vred paa dem, som vare beklædte over samme Hær, paa Fyrsterne over Tusinde og Fyrsterne over Hundrede, de, som kom af den Krigshær.

15. Og Mose sagde til dem: Have I ladet hver Kvinde leve?

16. See, disse vare (Marsag) for Israels Børn, ved Bileams Ord, at antvorde dem til at forgribe sig imod Herren for medelst Peors Handel, hvorfor Plagen var i Herrens Menighed.

c. 25, 1.

17. Og nu, slaaer alt Mandkjøn ihjel iblandt smaae Børn, og slaaer hver Kvinde ihjel, som haver kjendt Mand, at ligge hos Mandkjøn.

Deut. 21, 11.

18. Men alle smaae Børn af Kvindeskønnet, som ikke have kjendt Mandkjøns Samqvem, lader leve for eder.

19. Og I, leirer eder udenfor Leiren syv Dage; hver, som haver slaget nogen Person ihjel, og hver, som haver rørt ved en Ihjelslagen, I skulle renses af Synden paa den tredie Dag og paa den syvende Dag, I og eders Fanger.

3 Mos. 15, 13. 4 Mos. 19, 11, 18.

20. Og alt Klæde og alt Tøj af Skind, og allehaande Gjærning af Gødehaaar, og allehaande Dreifar skulle I rense fra Synd.

3 Mos. 16, 16. 2 Cor. 7, 1.

21. Og Eleasar, Præsten, sagde til Stridsmændene, de, som vare dragne i Krigen: Denne er Lovens Skif, som Herren haver befalet Mose:

22. Aleneste Guldet og Sølvet, Kobberet, Zernet, Tinnet og Blyet,

23. al den Ting, som taaler Ilden, skulle I lade gaae igjennem Ilden, saa er den reen, dog skal det renses fra Synden ved Brastillelsens Vand; men alt det, som ikke taaler Ilden, skulle I lade gaae igjennem Vandet.

v. 20. c. 19, 9.

24. Og I skulle toe eders Klæder paa

den syvende Dag, saa blive I rene; og derefter skulle I komme i Leiren.

25. Og Herren talede til Mose og sagde:

26. Tag Hovedsummen paa Fangerens Rov, af Mennesker og af Dyr, du og Eleasar, Præsten, og de Øverste af Menighedens Fædre.

27. Og du skal halvdelen det Rov imellem dem, som have angrebet i Krigen, som vare uddragne i Striden, og imellem al Menighed.

2 Jos. 23, 8. 1 Sam. 30, 24.

28. Og du skal opløste en vis Sum for Herren fra Krigsmændene, som vare dragne i Striden, een Sjæl af fem hundrede; af Menneskene, og af stort Dvæg, og af Afenerne, og af smaat Dvæg.

29. Af deres Halvdeel skulle I tage det, og du skal give Eleasar, Præsten, Herrens Opløstelse.

30. Og du skal tage af Israels Børns Halvdeel eet (Stykke, som de have) bekommet, af (hver) halvtredstindstve, af Mennesker, og af stort Dvæg, og af Afenerne, og af smaat Dvæg, af alle Væster; og du skal give Levitterne dem, som tage vare paa Herrens Tabernakels Varetægt.

31. Og Mose, og Eleasar, Præsten, gjorde, saasom Herren havde befaleet Mose.

1 Mos. 6, 22. 2 Mos. 7, 10.

32. Og det Tagne, det Øvrige af Rovet, som Stridsfolkene havde rovet, var smaat Dvæg, sex hundrede tusinde og halvfjerdsstindstve tusinde og fem tusinde;

33. og stort Dvæg, to og halvfjerdsstindstve tusinde;

34. og Afenerne, een og tredstindstve tusinde;

35. og de Menneskers Personer af Kvindfolk, som ikke havde kjendt Mandkjøns Samqvem, alle de Personer vare to og tredive tusinde.

36. Og Halvdelen, (nemlig) deres Deel, der vare udgangne til Striden, var i Tallet, smaat Dvæg, tre hundrede tusinde og tredive tusinde og syv tusinde og fem hundrede.

37. Og den visse Sum til Herren af smaat Dvæg var sex hundrede og fem og halvfjerdsstindstve.

38. Og af stort Dvæg var den sex og tredive tusinde; og den visse Sum af dem til Herren var to og halvfjerdsstindstve.

39. Og af Afenerne var den tredive tusinde og fem hundrede; og den visse Sum af dem til Herren var een og tredstindstve.

40. Og af Menneffers Personer var den sexten tusinde; og den visse Sum af dem til Herren var to og tredive Personer.

41. Og Mose gav Eleasar, Præsten, Herrens Opføttelses visse Sum, saasom Herren havde befalet Mose. v. 28. 29.

42. Og af Israels Børns Halvdeel, som Mose halvdelede fra Mændene, som havde stredet, v. 47.

43. — men Menighedens Halvdeel af smaat Dvæg var tre hundrede tusinde og tredive tusinde, syv tusinde og fem hundrede;

44. og af stort Dvæg var den sex og tredive tusinde;

45. og af Afsenerne var den tredive tusinde og fem hundrede;

46. og af Menneffers Personer var den sexten tusinde —

47. ja Mose tog af Israels Børns Halvdeel eet (Stykke af det, som de havde) bekommet, af halvtredstindstyve af Menneffer og af Dyr, og han gav Leviterne dem, som toge vare paa Herrens Tabernakels Baretægt, saasom Herren havde befalet Mose.

48. Og de gik frem til Mose, som vare satte over de Tusinde i Hæren, Tyrsterne over de Tusinde og Tyrsterne over de Hundrede.

49. Og de sagde til Mose: Dine Tjenere have taget Hovedsum paa Krigsmændene, som vare under vore Hænder, og der fattes ikke en Mand af os i Tallet.

50. Derfor offere vi Herrens Offer, hver, som haver fundet Guldskar, Armsmykker og Armbaand, Fingerringe, Ørenringe og Brystbælter, til at gjøre Forligelse for vore Sjæle for Herrens Ansigt. 2 Mos. 35, 22.

51. Og Mose og Eleasar, Præsten, toge samme Guld af dem, ja allehaande gjort Gøi.

52. Og alt Opføttelsens Guld, som de opføttede for Herren, var sexten tusinde, syv hundrede og halvtredstindstyve Scel, af Tyrsterne over de Tusinde og Tyrsterne over de Hundrede.

53. Stridsmændene havde røvet det, hver for sig.

54. Og Mose og Eleasar, Præsten, toge Guldet af Tyrsterne over de Tusinde og de Hundrede, og de førte det ind i Forsamlingsens Paltum, til en Ihukommelse for Israels Børn for Herrens Ansigt. c. 10, 10.

32. Capitel.

Rubens og Gads Børn begjære af Mose at faae det Land paa hiin Side af Jordanen til deres Arv, 1-5. Mose straffer dem først haardt, 6-15; men da de love at gaae bevæbnede frem for deres Brødre til at indtage Canaans Land, giver Mose disse to Stammer og den halve Manasse Stamme dette Land, 16-33, hvori de bygge afstillege Stæder, 34-42.

Og Rubens Børn og Gads Børn havde meget og saare stærkt Fæ; og de besaae det Land Jaaser og det Land Gilead, og see, det Sted var et (bequem) Sted til Fæ. 1 Mos. 46, 32.

2. Og Gads Børn og Rubens Børn kom, og de sagde til Mose og til Eleasar, Præsten, og til Menighedens Tyrster, sigende:

3. Ataroth og Dibon og Jaaser og Nimra og Hesbon og Eleale og Sebam og Nebo og Beon,

4. det Land, som Herren haver slaget for Israels Menigheds Ansigt, det er et Land for Fæ, og dine Tjenere have Fæ.

5. Og de sagde: Dersom vi have fundet Naade for dine Dine, da lad dette Land gives dine Tjenere til Eiendom, lad os ikke gaae over Jordanen.

6. Da sagde Mose til Gads Børn og til Rubens Børn: Skulle eders Brødre drage i Krigen, og I skulle blive her?

7. Og hvi forvende I Israels Børns Hjerte fra at drage over til det Land, som Herren haver givet dem? 5 Mos. 1, 28.

8. Saa gjorde eders Fædre, der jeg sendte dem af Kades-Barnea, til at besee Landet. 5 Mos. 9, 23.

9. Thi de gik op til Escols Bæk og besaae Landet, og de forvendte Israels Børns Hjerte, at de ikke vilde komme i Landet, som Herren havde givet dem. c. 13, 24 fg.

10. Og Herrens Brede optændtes den samme Dag, og han svøer og sagde:

11. Disse Mænd, som ere opgangne af Ægypten, fra thve Aar gamle og derover, skulle ikke see det Land, som jeg haver svøret Abraham, Isak og Jakob; thi de have ikke fuldkommeligen efterfulgt mig; c. 26, 65. 1 Mos. 50, 24. 2 Mos. 33, 1. 5 Mos. 1, 8.

12. undtagen Caleb, Zephunne, den Revisitters, Søn, og Josva, Rums Søn; thi de have fuldkommeligen efterfulgt Herren. c. 14, 30. Jos. 14, 6. 14.

13. Saa optændtes Herrens Brede imod Israel, og han lod dem vanke hid og did i

Orken fyrrethve Aar, indtil al den Slægt fik Ende, som gjorde det Onde for Herrens Dine.

14. Og see, I ere opstandne i eders Fædres Sted, en Mængde af syndige Mennesker, at gøre Herrens grumme Brede endnu større imod Israels.

15. Thi dersom I vende eder bort fra ham, da skal han endnu længere lade ham blive i Orken, og (dermed) fordærve I alt dette Folk.

16. Da gif de frem til ham og sagde: Vi ville ikkun bygge Faarestier her til vort Fæ, og Stæder for vore smaae Børn.

17. Men vi, vi ville bekvæmme os og være færdige for Israels Børns Ansigt, indtil at vi føre dem til deres Sted, og vore smaae Børn skulle blive i de faste Stæder for Landets Indbyggernes Skyld. 3of. 4, 12, 13.

18. Vi ville ikke vende tilbage til vore Huse, førend Israels Børn have indtaget hver sin Arv.

19. Thi vi ville ikke arve med dem paa hiin Side Jordanen og bedre frem, men vor Arv skal tilfalde os paa denne Side Jordanen mod Østen. 5 Mos. 3, 12.

20. Og Mose sagde til dem: Dersom I ville gjøre denne Gjerning, dersom I ville bekvæmme eder til Strid for Herrens Ansigt, 3of. 1, 13; 4, 12.

21. og I ville, hver Bekvæmnet af eder, drage over Jordanen for Herrens Ansigt, indtil han har fordrevet sine Tjender fra sit Ansigt,

22. og Landet bliver underlagt for Herrens Ansigt, saa maae I derefter vende tilbage, og I skulle være uskyldige for Herren og for Israels, og I skulle have dette Land til Eiendom for Herrens Ansigt.

23. Men dersom I ikke ville gjøre saaledes, see, da have I syndet imod Herren, og wider, at eders Skyld skal finde eder.

24. (Saa) bygger eder Stæder for eders smaae Børn, og Stier for eders smaae Kvæg, og gjører efter det, som er udgaaet af eders Mund. v. 16.

25. Og (hver af) Gads Børn og Rubens Børn sagde til Mose, sigende: Dine Tjenerere skulle gjøre, saasom min Herre haver befaleet.

26. Vore smaae Børn, vore Hustruer, vort Fæ og alle vore Kvæster, de skulle blive der, i Gileads Stæder.

27. Men dine Tjenerere ville drage over, hver, som er bekvæmnet til Strid, for Herrens

Ansigt, i Krigen, saasom min Herre siger.

28. Da bød Mose paa deres Begue Eleasar, Præsten, og Josva, Nuns Søn, og de Overste af Israels Børns Stammers Fædre, c. 31, 26.

29. og Mose sagde til dem: Dersom Gads Børn og Rubens Børn drage med eder over Jordanen, hver bekvæmnet til Krigen, for Herrens Ansigt, og Landet er underlagt for eders Ansigt, da skulle I give dem det Land Gilead til Eiendom. 3of. 4, 12.

30. Men dersom de ikke drage bekvæmmede over med eder, da skulle de tage (Arv) midt iblandt eder i Canaans Land.

31. Og Gads Børn og Rubens Børn svarede og sagde: Hvad Herren haver talet til dine Tjenerere, saaledes ville vi gjøre.

32. Vi, vi ville drage bekvæmmede for Herrens Ansigt over i Canaans Land, og vor Arvs Eiendom skulle vi have paa denne Side Jordanen.

33. Saa gav Mose dem, (nemlig) Gads Børn og Rubens Børn og Halvdelen af Manasse, Josephs Søns, Stamme, Sihons, den amoritiske Konges, Rige, og Dags, Kongen af Basans, Rige, Landet med sine Stæder paa Grændserne, (ja) Landets Stæder trindt omkring. 5 Mos. 3, 12; 29, 8. 3of. 13, 8; 22, 4, 7.

34. Saa byggede Gads Børn Dibon og Ataroth og Arzer, 3of. 13, 8; 22, 4, 7.

35. og Ataroth=Sophan og Jaaser og Zogbeha,

36. og Beth=Nimra og Beth=Haran, faste Stæder og Faarestier.

37. Og Rubens Børn byggede Hesbon og Eleale og Kirjathaim,

38. og Nebo og Baal=Meon, som de forandrede Navnene paa, og Sibma; og de nævnedes med Navn Stæderne, (hver med sit) Navn, som de byggede.

39. Og Machirs Børn, Manasse Søns, gif ind i Gilead og indtog det; og han fordrev Amoriterne, som vare derudi. 1 Mos. 50, 23.

40. Da gav Mose Machir, Manasse Søn, Gilead, og han boede derudi.

41. Men Zair, Manasse Søn, gif hen og indtog deres Byer, og kaldte dem Havothe=Zair. Dom. 10, 4. 1 Kron. 2, 21, 22.

42. Og Nobah gif hen og indtog Kenath og dens tilhørende Byer, og kaldte den Nobah efter sit Navn.

33. Capitel.

Mose beskriver Israels Børns Reiser, fra de drog af Egypten, til de kom til Canaans Lands Grændser, 1-49. Herren befaler dem atter at uddrive alle Landets Indbyggere og at uddele Landet formedelst Løb, 50-56.

Disse ere Israels Børns Reiser, som vare uddragne af Egypti Land, efter deres Hære, formedelst Mose og Aron.

c. 9, 23.

2. Og Mose skrev deres Udgange, efter deres Reiser, efter Herrens Mund, og disse ere deres Reiser, efter deres Udgange:

3. Næmlig de reiste fra Raamjes i den første Maaned, paa den femtende Dag i den første Maaned; paa den anden Paa=steddag udgik Israels Børn ved en høj Haand for alle Egypternes Dine.

2 Mos. 12, 37; 14, 8.

4. Og da begrove Egypterne alle Første=født, som Herren havde slaget iblandt dem; og Herren havde holdt Dom over deres Guder.

Ej. 19, 1. 2 Mos. 12, 12.

5. Og Israels Børn reiste fra Raam=jes, og de leirede sig i Suchoth. 2 Mos. 12, 37.

6. Og de reiste fra Suchoth, og de leirede sig i Etham, ved Enden i Ørken. 2 Mos. 13, 20.

7. Og de reiste fra Etham og vendte om til Pi-Hachiroth, som er lige mod Baal=Zephon, og de leirede sig lige mod Migdol.

8. Og de reiste fra Hachiroth og gik midt igjennem Havet i Ørken; og de gik tre Dages Reise i Ethams Ørk, og de leirede sig i Marah.

2 Mos. 14, 2; 15, 23.

9. Og de reiste fra Marah og kom til Elim; men i Elim vare tolv Vandkilder og halvfjerdsindstyve Palmetræer, og de leirede sig der.

2 Mos. 15, 27.

10. Og de reiste fra Elim, og de leirede sig ved det røde Hav.

11. Og de reiste fra det røde Hav, og de leirede sig i den Ørk Sin.

2 Mos. 16, 1.

12. Og de reiste fra den Ørk Sin, og de leirede sig i Dophka.

13. Og de reiste fra Dophka, og de leirede sig i Alus.

14. Og de reiste fra Alus, og de leirede sig i Rephidim, og der havde Folket ikke Vand at drikke.

2 Mos. 17, 1.

15. Og de reiste fra Rephidim, og de leirede sig i Sinai Ørk.

2 Mos. 19, 1.

16. Og de reiste fra Sinai Ørk, og de leirede sig i Ribroth-Hattaava.

c. 11, 34. 35.

17. Og de reiste fra Ribroth-Hattaava, og de leirede sig i Hazeroth.

c. 11, 35.

18. Og de reiste fra Hazeroth, og de leirede sig i Rithma.

c. 12, 16.

19. Og de reiste fra Rithma, og de leirede sig i Rimmon-Perez.

20. Og de reiste fra Rimmon-Perez, og de leirede sig i Ribna.

21. Og de reiste fra Ribna, og de leirede sig i Kisha.

22. Og de reiste fra Kisha, og de leirede sig i Kehelath.

23. Og de reiste fra Kehelath, og de leirede sig paa Sephers Bjerg.

24. Og de reiste fra Sephers Bjerg, og de leirede sig i Harada.

25. Og de reiste fra Harada, og de leirede sig i Matheloth.

26. Og de reiste fra Matheloth, og de leirede sig i Thahath.

27. Og de reiste fra Thahath, og de leirede sig i Tharah.

28. Og de reiste fra Tharah, og de leirede sig i Mitka.

29. Og de reiste fra Mitka, og de leirede sig i Hasmona.

30. Og de reiste fra Hasmona, og de leirede sig i Moseroth.

31. Og de reiste fra Moseroth, og de leirede sig i Bene-Zaakan.

5 Mos. 10, 6 fig.

32. Og de reiste fra Bene-Zaakan, og de leirede sig i Horhagidgad.

33. Og de reiste fra Horhagidgad, og de leirede sig i Bothbatha.

34. Og de reiste fra Bothbatha, og de leirede sig i Albrona.

35. Og de reiste fra Albrona, og de leirede sig i Eziongeber.

36. Og de reiste fra Eziongeber, og de leirede sig i den Ørk Zin, det er Kades.

c. 20, 1.

37. Og de reiste fra Kades, og de leirede sig hos det Bjerg Hor, hos Edoms Lands Ende.

c. 20, 22.

38. Da gik Præsten Aron op paa det Bjerg Hor, efter Herrens Mund, og døde der i det fyrrethvende Aar, efterat Israels Børn vare udgangne af Egypti Land, i den femte Maaned, paa den første Dag i Maanden.

c. 20, 25. 5 Mos. 10, 6; 32, 50.

39. Og Aron var hundrede og tre og tyve Aar gammel, der han døde paa det Bjerg Hor.

40. Og den Cananit, Arabs Konge, hørte det, og han boede sønder paa, i det Land Canaan, da Israels Børn kom.

c. 21, 1.

41. Og de reiste fra det Bjerg Hor, og de leirede sig i Zalmona.

42. Og de reiste fra Zalmona, og de leirede sig i Phunon.

43. Og de reiste fra Phunon, og de leirede sig i Dboth.

c. 21, 10.

44. Og de reiste fra Dboth, og de leirede sig ved Abarims Høie, ved Moabiternes Landemærke.

c. 21, 11.

45. Og de reiste fra Høiene, og de leirede sig i Dibon-Gad.

46. Og de reiste fra Dibon-Gad, og de leirede sig i Almon-Diblathaim.

47. Og de reiste fra Almon-Diblathaim, og de leirede sig ved Abarims Bjerge, lige mod Nebo.

5 Mos. 31, 1.

48. Og de reiste fra Abarims Bjerge, og de leirede sig paa Moabiternes flette Marker, ved Jordanen imod Jericho.

c. 22, 1.

49. Men de leirede sig ved Jordanen, fra Beth-Jesimoth til Abel-Sittim, paa Moabiternes flette Marker.

50. Og Herren talede til Mose paa Moabiternes flette Marker, ved Jordanen imod Jericho, og sagde:

51. Tal til Israels Børn, og du skal sige til dem: Naar I ere gangne over Jordanen ind i Canaans Land,

52. da skulle I fordrive alle Landets Indbyggere for eder og fordærve alle deres udgravne (Stene), og I skulle fordærve alle deres støbte Billede og ødelægge alle deres Høie.

2 Mos. 23, 32. 33.

5 Mos. 7, 2. Jos. 11, 12. 3 Mos. 26, 1. 30.

53. Og I skulle indtage Landet og boe derudi; thi eder haver jeg givet Landet, til at eie det.

54. Og I skulle tage Landet til Arv ved Lod efter eders Slægter, den, som er Mange, hans Arv skulle I formere, og den, som er Faa, hans Arv skal du gjøre mindre; hvor Lodden udkommer for ham, der skal det høre ham til; efter eders Fædres Stammer skulle I tage det til Arv.

c. 26, 54. 55; 35, 8. Jos. 14, 2.

55. Og dersom I ikke fordrive Landets Indbyggere fra eders Ansigt, da skulle de, som I lade blive tilovers af dem, vorde til Torne i eders Dine og til Braadde i eders Sider, og de skulle trænge eder i det Land, som I boe udi.

Dom. 2, 3.

56. Saa skal det skee, at ligesom jeg tænkte at gjøre ved dem, vil jeg gjøre ved eder.

34. Capitel.

Herren underviser Mose om Canaans Lands Landemærke og Grændser, 1-15, og udnævner tolv Mænd, som skulde uddele det iblandt Israels Børn, 16-29.

Og Herren talede til Mose og sagde:

2. Byd Israels Børn, og du skal sige til dem: Naar I komme til Canaans Land, da skal dette være det Land, som eder skal falde til Arv, (nemlig) Canaans Land med sine Grændser.

2 Mos. 23, 31. 5 Mos. 11, 24.

3. Og det søndre Hjørne skal være eder fra den Ørk Zin ved Edoms Side, og eders Landemærke skal være i Sonden fra Enden paa det salte Hav, imod Østen.

Jos. 15, 1. 1 Mos. 14, 3.

4. Og Landemærket skal gaae for eder omkring fra Sonden for Opgangen til Akkrabbim, og gaae igjennem til Zin, og dets Udgang skal være til Sonden for Rades-Barnea, og det skal gaae ud til Hajar-Abar, og gaae over til Azmon.

Jos. 15, 3.

5. Og Landemærket skal gaae omkring fra Azmon til Ægypti Bæk, og Udgangen derpaa skal være til Havet.

6. Og (angaaende) Landemærket imod Vesten, da skal det store Hav være eder et Landemærke; dette skal være eders Landemærke imod Vesten.

7. Og dette skal være eder Landemærket imod Norden: I skulle sætte Grændse for eder fra det store Hav til det Bjerg Hor.

8. Fra det Bjerg Hor skulle I sætte Grændse, indtil man kommer til Hamath, og Landemærkets Udgang skal være til Zedad.

c. 13, 21.

9. Og Landemærket skal gaae ud til Siphron, og dets Udgang skal være ved Hajar-Enan; dette skal være eders Landemærke imod Norden.

10. Og I skulle maale eders Landemærke imod Østen, fra Hajar-Enan til Sepham.

11. Og Landemærket skal gaae ned fra Sepham til Ribla, til Østen for Ain, og Landemærket skal gaae ned og røre ved Siden af Sinnereths Hav imod Østen.

Luc. 5, 1. 5 Mos. 3, 17.

12. Og Landemærket skal gaae ned til Jordanen, og dets Udgang skal være ved det salte Hav; dette skal være eder Landet med sine Grændser trindt omkring.

13. Og Mose bad Israels Børn og sagde: Dette er det Land, som I skulle tage eder til Arv ved Lod, hvilket Herren

befoel at give de ni Stammer og den halve Stamme.

14. Thi de Rubeniters Børns Stamme efter deres Fædres Huus, og de Gaditers Børns Stamme efter deres Fædres Huus, de have faaet, og Manasse halve Stamme, de have faaet deres Arv. c. 32, 33. 5 Mos. 3, 12.

15. De to Stammer og den halve Stamme, de have faaet deres Arv paa denne Side Jorden mod Jericho, foran mod Østen. c. 32, 32.

16. Og Herren talede til Mose og sagde: 17. Disse ere Navnene paa de Mænd, som skulle dele eder Landet til Arv: Eleasar, Præsten, og Josva, Muns Søn.

18. Og en Fyrste af (hver) Stamme skulle I tage til at dele Landet til Arv.

19. Og disse ere Navnene paa de Mænd: Af Judæ Stamme, Caleb, Zephunne Søn;

20. og af Simeons Børns Stamme, Semuel, Ammihuds Søn;

21. af Benjamins Stamme, Elidad, Chislon's Søn;

22. og af Dans Børns Stamme, en Fyrste, Bukki, Bogli Søn;

23. af Josephs Børn: af Manasse Børns Stamme, en Fyrste, Hanniel, Ephods Søn;

24. og af Ephraims Børns Stamme, en Fyrste, Kemuel, Siphthans Søn;

25. og af Sebulons Børns Stamme, en Fyrste, Elizaphan, Barnaks Søn;

26. og af Isaschars Børns Stamme, en Fyrste, Baltiel, Asans Søn;

27. og af Asers Børns Stamme, en Fyrste, Achihud, Selomi Søn;

28. og af Naphthali Børns Stamme, en Fyrste, Pedahel, Ammihuds Søn.

29. Disse ere de, som Herren bød at dele Arv imellem Israels Børn i Canaans Land.

35. Capitel.

Herren befaler Israels Børn at give Levitterne visse Stæder med deres Forstæder af deres Arv, 1-5. Af dem skulle være sex Fristæder for Manddrabere, 6-15. Herren giver Underretning om, hvad for Manddrabere der maatte flye derhen, og hvorledes det skulde holdes med dem, 16-34.

Og Herren talede til Mose paa de Moabiters flette Marker, ved Jorden mod Jericho, og sagde:

2. Byd Israels Børn, at de give Levitterne af deres Arvs Eiendom Stæder at

boe udi; derhos skulle I give Levitterne Forstæderne til Stæderne trindt omkring dem. Jos. 21, 2.

3. Og de skulle have Stæderne til at boe udi; og deres Forstæder skulle være for deres Bæster og for deres Gods og for alle deres Dyr.

4. Og Stædernes Forstæder, som I skulle give Levitterne, (de skulle være) fra Stads-muren og der udenfor tusinde Alen trindt omkring.

5. Saa skulle I maale udenfor Staden fra det østre Hjørne to tusinde Alen, og fra det søndre Hjørne to tusinde Alen, og fra det vestre Hjørne to tusinde Alen, og fra det nordre Hjørne to tusinde Alen, og Staden (skal være der) midt udi; dette skal være dem Stædernes Forstæder.

6. Og af Stæderne, som I skulle give Levitterne, skulle være sex Tilflugtsstæder, som I skulle give, at Manddraberen kan flye derhen; og foruden dem skulle I give dem to og fyrrethve Stæder.

v. 13. 2 Mos. 21, 13. 5 Mos. 4, 41; 19, 2. 9. Jos. 20, 2.

7. Alle Stæderne, som I skulle give Levitterne, skulle være otte og fyrrethve Stæder, de og deres Forstæder. Jos. 21, 41.

8. Og (anlangende) de Stæder, som I skulle give af Israels Børns Eiendom, da skulle I tage Meget fra den, som haver Meget, og tage Lidet fra den, som haver Lidet; hver efter sin Arvs Bestaffenhed, som de skulle arve, skal give Levitterne af sine Stæder. c. 26, 56.

9. Og Herren talede til Mose og sagde:

10. Tal til Israels Børn, og du skal sige til dem: Naar I komme over Jorden, i Canaans Land, c. 15, 2. 18.

11. da skulle I udnævne eder Stæder, de skulle være Tilflugtsstæder for eder, at en Manddraber kan flye derhen, som slaer en Person (ihjel) af en Forseelse.

5 Mos. 19, 3.

12. Og de skulle være for eder Stæder til en Tilflugt for Blodhevnere, at Manddraberen ikke skal døe, indtil han haver staaet for Menighedens Ansigt, for Dommen.

13. Og de Stæder, som I skulle give, skulle være sex Tilflugtsstæder for eder.

v. 6.

14. De tre Stæder skulle I give paa denne Side Jorden, og de tre Stæder skulle I give i Canaans Land; de skulle være Tilflugtsstæder.

15. For Israels Børn og for en Fremmed og for en Gjæst midt iblandt dem skulle disse sex Stæder være til en Tilflugt, at hver den kan flye derhen, som slaar en Person (ihjel) af en Forseelse.

16. Men dersom Nogen slaar ham med Berntøi, og han dør, han er en Manddraber; den Manddraber skal visseligen dødes.

2 Mos. 21, 12. 3 Mos. 24, 17.

17. Og dersom han slaar ham med en Steen i Haanden, som Nogen kan døe af, og han dør, da er han en Manddraber; den Manddraber skal visseligen dødes.

18. Eller han slaar ham med Trætøi i Haanden, som Nogen kan døe af, og han dør, da er han en Manddraber; den Manddraber skal visseligen dødes.

19. Blodhevreren, han skal lade døde Manddraberen; naar han møder ham, da maa han lade ham døde.

20. Og dersom han støder ham af Had, eller (kaster) Noget paa ham med frit Forsæt, at han dør,

5 Mos. 19, 11.

21. eller han slaar ham af Fjendskab med sin Haand, at han dør, da skal den, som slog, visseligen dødes, han er en Manddraber; Blodhevreren skal lade døde Manddraberen, naar han møder ham.

22. Men dersom han i en Hast støder ham uden Fjendskab, eller kaster noget Tøi paa ham, uden frit Forsæt,

5 Mos. 19, 5.

23. eller (det skeer) med nogen Steen, som man kan døe af, og han faaer det ikke, og lod den falde paa ham, og han dør, og han var ikke hans Fjende, og søgte ikke hans Ulykke,

24. da skulle de i Menigheden domme imellem den, som slog, og imellem Blodhevreren, efter disse Rette.

25. Og de i Menigheden skulle udfrie Manddraberen af Blodhevrerens Haand, og de i Menigheden skulle lade ham komme tilbage til sin Tilflugtsstad, der, hvor han flyede til; og han skal blive der, indtil den Ypperstepræst dør, som man haver salvet med den hellige Olie.

3 Mos. 21, 10.

26. Men om Manddraberen gaar ud, udenfor sin Tilflugtsstads Markeskjæl, der, hvor han flyede til,

27. og Blodhevreren finder ham udenfor hans Tilflugtsstads Markeskjæl, og Blodhevreren slaar Manddraberen ihjel, (da skal) ikke (holdes) Bloddom over ham.

28. Thi han skulde bleven i sin Tilflugtsstad, indtil den Ypperstepræst døde; men

efter den Ypperstepræsts Død maa Manddraberen vende tilbage til sit Eiendoms Land.

29. Og disse Ting skulle være eder en besikket Ret hos eders Efterkommere i alle eders Boliger.

30. Hver, som slaar nogen Person efter Vidners Mund, den Manddraber skal man slaae ihjel; men eet Vidne skal ikke svare imod en Person, til at døe.

5 Mos. 17, 6; 19, 15. 2 Cor. 13, 1.

31. Og I skulle ikke tage Forsoning for en Manddrabers Person, naar han, som haver gjort Uret, (er skyldig til) at døe; thi han skal visseligen dødes.

32. Og I skulle ingen Forsoning tage, for at lade Nogen flye til sin Tilflugtsstad, eller at lade Nogen komme tilbage at boe i Landet, førend Præsten dør.

33. Og I skulle ikke besmitte Landet, som I boe udi; thi Blodet, det besmitter Landet, og for Landet kan ikke skee Forsoning for det Blod, som udøses deri, uden ved hans Blod, som udøste det.

1 Mos. 9, 6.

34. Og du skal ikke gjøre Landet urent, hvilket I boe udi, hvilket jeg boer midt udi; thi jeg Herren boer midt iblandt Israels Børn.

2 Mos. 29, 45. 3 Mos. 26, 12.

36. Capitel.

Manasse Stammes Døttre besvære sig over, at naar Zelaphehads Døttre gistede sig i en anden Stamme, saa blev deres Arv derover formindsket. 1-4. Disse faaer Befaling at gifte sig i deres egen Stamme, hvilket de og gjøre, 5-12. Slutningen paa denne Bog, 13.

Og de Døttre af Fædrene af Gileads Børns Slægt, Machirs Søn, Manasse Søn, af Josephs Børns Slægt, gif frem, og de taledes for Mose Ansigt og for Fyrsternes Ansigt, (som vare) de øverste Fædre iblandt Israels Børn.

c. 26, 29.

2. Og de sagde: Herren haver budet min Herre at give Israels Børn Landet til Arv ved Lod, og min Herre er befalet af Herren at give vor Broder Zelaphehads Arv til hans Døttre.

c. 26, 55. 56; 27, 6. 7. Jos. 17, 3.

3. Og bleve de en af de Sønner, (som høre) til (andre) Israels Sønners Stammer, til Hustruer, da skulde deres Arv formindskes fra vore Fædres Arv og lægges til den Stammes Arv, som de skulle have og formindskes fra vor Arvs Lod.

4. Og naar Jubelaaret skal være for Israels Børn, da lægges deres Arv til den

Stammes Arv, som de skulle have, og (derved) skal deres Arv formindstes fra deres Fædres Stammes Arv. 3 Mos. 25, 10. 13.

5. Og Mose bød Israels Børn efter Herrens Mund og sagde: Josepfs Børns Stamme taler ret. c. 27, 7.

6. Dette er det Ord, som Herren byder om Zelaphehads Døttre og siger: De maae worde dem til Hustru, som synes gode for deres Vine, dog at de worde dem til Hustru, som ere af deres Fædres Stammes Slægtskab;

7. at Israels Børns Arv ei skal komme omkring fra en Stamme til en anden; thi hver iblandt Israels Børn skal hænge ved sine Fædres Stammes Arv.

8. Og hver Datter, som arver nogen Arv af Israels Børns Stammer, skal worde En til Hustru af sin Faders Stammes

Slægtskab, paa det Israels Børn kunne arve, hver sine Fædres Arv,

9. og at en Arv ikke skal komme omkring fra en Stamme til en anden Stamme, men Israels Børns Stammer skulle hænge, hver ved sin Arv.

10. Som Herren havde befalet Mose, saa gjorde Zelaphehads Døttre.

11. Nemlig Mahela, Thirza og Hogla og Milca og Noah, Zelaphehads Døttre, de bleve deres Fæderes Sønners Hustru.

12. (Sa dem) af Manasse Børns, Josepfs Sønns, Slægter bleve de til Hustru, og deres Arv blev hos deres Fæders Slægtskabs Stamme.

13. Disse ere de Bud og de Rette, som Herren bød formedelt Mose til Israels Børn paa Moabiternes flette Marker, hos Jordanen mod Jericho. c. 33, 50.

Den femte Mose Bog.

1. Capitel.

Tiden beskrives, naar Mose begyndte at igjætte Guds Lov, 1-5. Mose fortæller, hvad der var skeet med Israel efter den Tid, de reiste fra Sinai Bjerg, nemlig, at Gud gav Befaling og Løfte om at indtage Landet, 6-8; at der udnævnedes Dommere iblandt Folket, 9-18; hvorledes de reiste igjennem Ørken indtil Kades-Barnea, og Spejderne udsendtes, 19-25; Folket var gjensidigt, 26-33; Herren vrededes over dem og over Mose, 34-40, og Gud straffede dem, som i Formastelse vilde drage derind, 41-46.

Disse ere de Ord, som Mose haver talet til al Israel paa hiin Side Jordanen, i Ørken paa den flette Mark imod Suph, imellem Paran og imellem Tophel og Laban og Hazereth og Di-Sahab.

4 Mos. 21, 14; 33, 17. 18; 12, 16.

2. Elleve Dages (Reise) fra Horeb, paa Seirs Bjergs Wei, indtil Kades-Barnea.

2 Mos. 3, 1.

3. Og det skede i det fyrrethvende Aar, i den ellefte Maaned, paa den første (Dag) i Maanden, da talde Mose til Israels Børn, efter alt det, som Herren havde budet ham til dem;

4. efterat han havde slaget Sihon, Amoriternes Konge, som boede i Hesbon, og Og, Kongen af Basan, som boede i Astharoth, udi Edrei.

4 Mos. 21, 24. 33. 35.

5. Paa hiin Side Jordanen i Moabiternes Land begyndte Mose at udlægge denne Lov og sagde:

6. Herren vor Gud talde med os i Horeb og sagde: I have længe (nok) været ved dette Bjerg. 2 Mos. 19, 1. 4 Mos. 10, 11. 12.

7. Vender om, og reiser, og kommer til Amoriternes Bjerg og til alle Naborne derhos, paa den flette Mark, paa Bjerget, og i det Rave, og i Sonden, og hos Havets Havn, til Cananiternes Land og til Libanon, indtil den store Flod, den Flod Phrat.

8. See, jeg haver givet det Land for eders Ansigt; kommer og indtager det Land (til Arv), som Herren haver svoret eders Fædre, Abraham, Isak og Jakob, at give dem og deres Sæd efter dem.

1 Mos. 12, 7; 15, 18. 4 Mos. 32, 11.

9. Da talde jeg til eder paa den samme Tid og sagde: Jeg kan ikke alene bære eder.

2 Mos. 18, 18.

10. Herren eders Gud haver gjort eder mangfoldige; og see, I ere idag som Stjernerne paa Himmelen i Mangfoldighed.

c. 10, 22. 1 Mos. 15, 5.

11. Herren, eders Fædres Gud, lægge til eder, som I ere, tusinde Gange flere, og velsigne eder, som han haver sagt eder!

12. Hvorledes kan jeg alene høre eders Møie og eders Byrde og eders Trætte?

13. Forfatter 3 (mig) vise og forstandige og forsøgte Mænd af eders Stammer, og jeg vil sætte dem til Hovedsmænd over eder.

Ap. G. 6, 3.

14. Da svarede 3 mig og sagde: Det er en god Ting, som du siger, at du vil gjøre.

15. Saa tog jeg eders Stammers Hovedsmænd, vise og forsøgte Mænd, og satte dem til Hovedsmænd over eder: Overster over Tusinde, og Overster over Hundrede, og Overster over Halvtredshindtyde, og Overster over Ti, og Fogeder for eders Stammer.

2 Mosf. 18, 25. 4 Mosf. 11, 16. 17.

16. Og jeg bød eders Dommere paa den samme Tid og sagde: Hører (Sager) imellem eders Brødre, og dømmet med Retfærdighed imellem en Mand og hans Brøder, og imellem den Fremmede hos ham.

c. 16, 18. 19. 1 Sam. 12, 3.

17. 3 skulde Ingens Person anfæe i Dommen, 3 skulde høre den Mindste med den Største, 3 skulde ikke frygte for nogen Person, thi Dommen hører Gud til; men den Sag, som bliver eder for svar, den lader komme frem til mig, saa vil jeg høre den.

c. 16, 19. Drisp. 24, 23. 2 Køn. 19, 6.

18. Da bød jeg eder paa den samme Tid alle de Ord, som 3 skulde gjøre.

19. Saa reiste vi fra Horeb og gik igjennem hele denne store og forfærdelige Ørk, hvilken 3 saae, paa Veien til det amoritiske Bjerg, saasom Herren vor Gud beføel os; og vi kom til Rades-Barnea.

4 Mosf. 20, 1. 14.

20. Da sagde jeg til eder: 3 ere komne til det amoritiske Bjerg, hvilket Herren vor Gud vil give os.

21. See, Herren din Gud haver givet det Land for dit Ansigt; drag op, indtag det, saasom Herren, dine Fædres Gud, haver sagt dig, frøgt ikke og ræddes ikke.

22. Da kom 3 alle frem til mig og sagde: Lader os sende Mænd for vort Ansigt, som kunne udforske os Landet, og de skulde give os Svar igjen, ad hvilken Vej vi skulde drage op, og de Stæder, som vi skulde komme til.

23. Og det Ord behagede mig; saa tog jeg tolv Mænd af eder, een Mand for (hver) Stamme.

4 Mosf. 13, 3.

24. Og de vendte sig og drog op paa Bjerget, og kom til Escols Bæk, og de bespejdede det.

4 Mosf. 13, 23.

25. Og de toge i deres Haand af Landets Frugt og førte med til os, og de førte os Svar tilbage og sagde: Det er et godt Land, som Herren vor Gud haver givet os.

26. Men 3 vilde ikke drage op, og 3 vare Herrens eders Guds Mund gjenstridige.

4 Mosf. 14, 1.

27. Og 3 murrede i eders Pauluner og sagde: Fordi Herren hader os, haver han udført os af Egypti Land, at give os i Amoriternes Haand til at fordærve os.

28. Hvor skulde vi drage op? vore Brødre have mistroet vort Hjerte og sagt: Det Folk er større og høiere end vi, Stæderne ere store og befæstede imod Himmelen, dertilmed have vi ogsaa seet Anakims Børn der.

3 Josf. 2, 11; 5, 1 fg. 5 Mosf. 9, 1.

29. Da sagde jeg til eder: Lader eder ikke forfærde, og frygter ei for dem.

30. Herren eders Gud, han, som gaaer for eders Ansigt, han skal stride for eder, efter alt det, som han gjorde mod eder i Egypten, for eders Sine,

2 Mosf. 14, 14. 25. 3 Josf. 10, 14.

31. og i Ørken, som du haver seet, hvorledes Herren din Gud haver baaret dig, ligesom en Mand bærer sin Søn, paa al den Vej, 3 have vandret, indtil 3 ere komne til dette Sted.

c. 8, 5.

32. Men 3 troede ikke formedelst dette Ord paa Herren eders Gud,

33. som gik for eders Ansigt paa Veien, at opsoge for eder Stedet, hvor 3 skulde leire eder, i en Øld om Natten, at vise eder Veien, som 3 skulde gaae paa, og i en Sky om Dagen.

2 Mosf. 13, 21. 4 Mosf. 10, 33.

34. Der Herren hørte eders Ords Røst, da blev han vred, og svær og sagde:

35. Der skal ingen af disse Mænd, af denne onde Slægt, see det gode Land, som jeg svær at give eders Fædre,

4 Mosf. 14, 23; 26, 65; 32, 11. 12.

36. uden Caleb, Zephunne Søn, han skal see det, og ham vil jeg give det Land, som han haver traadt paa, og hans Børn, fordi han haver fuldkommelingen efterfulgt Herren.

4 Mosf. 14, 30.

37. Herren blev endog vred paa mig for eders Skyld og sagde: Du skal ikke heller komme derind.

4 Mosf. 20, 12; 27, 14. 5 Mosf. 3, 26.

38. Josva, Nuns Søn, som staaer for dit Ansigt, han skal komme der; styrk ham, thi han skal dele det til Irv iblandt 38 rael.

4 Mosf. 11, 23; 34, 17.

39. Og eders smaae Børn, om hvilke I sagde: De skulle blive til Ron, og eders Sønner, som ikke paa denne Dag forstaae Godt eller Ondt, de skulle komme derind; og jeg vil give dem det, og de skulle arve det.

4 Mos. 14, 31.

40. Men I, vender eder og reiser til Ørken, paa Veien til det røde Hav.

41. Da svarede I og sagde til mig: Vi have syndet imod Herren, vi, vi vilde drage op og stride, efter alt det, som Herren vor Gud befoel os; og I bandt om eder, hver sine Krigsvaaben, og vare færdige til at drage op paa Bjerget.

4 Mos. 14, 40.

42. Da sagde Herren til mig: Siig dem: I skulle ikke drage op, og I skulle ikke stride, thi jeg er ikke midt iblandt eder; at I skulle ikke blive slagne for eders Fjenders Ansigt.

43. Der jeg sagde eder det, da vilde I ikke høre mig; og I vare Herrens Mund gjenstridige, og formastede eder hovmodeligen, og droge op paa Bjerget.

44. Da droge Amoriterne ud, som boede paa det samme Bjerg, imod eder, og de forfulgte eder, saasom Vier gjøre, og de knuste eder i Seir indtil Horma.

4 Mos. 14, 45. Ps. 118, 12.

45. Der I kom tilbage og græd for Herrens Ansigt, da hørte Herren ikke paa eders Røst og hørte ikke Dret til eder.

46. Saa bleve I i Rades mange Dage, efter de Dage, som I bleve (der).

c. 2, 14.

2. Capitel.

Mose fortæller ydermere, hvorledes Folket reiste fra Rades, maatte ikke gjøre Edemiterne nogen Fortræd, 1-7; ikke heller Moabiterne, som de derefter kom til, 8-12; at paa denne langvarige Reise omkom alle de, som havde knurret imod Herren, 13-16; at de maatte ikke angribe Ammoniterne, 17-23; at de skulde fride mod Sihon, som de og gjorde, og at de indtog hans Land, 24-37.

Da vendte vi os og reiste til Ørken paa Veien til det røde Hav, saasom Herren havde sagt til mig, og vi droge omkring Seirs Bjerg mange Aar.

4 Mos. 21, 4. 5 Mos. 1, 40.

2. Og Herren talte til mig og sagde:

3. I have nok draget omkring dette Bjerg, vender eder om imod Norden.

4. Og byd Folket og siig: I skulle drage frem ved eders Brødres, Esaus Børns, Landemærke, de, som boe i Seir, og de

skulle frygte for eder, men I skulle tage eder saare vel vare.

5. I skulle ikke besatte eder med dem (i Krig); thi jeg vil ikke give eder af deres Land, end ikke saameget, som en Fodsaale kan træde paa, fordi jeg haver givet Esau Seirs Bjerg til Eiendom.

1 Mos. 36, 8.

6. I skulle købe Spiise af dem for Penge og æde, og I skulle ogsaa købe Vand af dem for Penge og drikke.

7. Thi Herren din Gud haver velsignet dig i al din Haands Gjerning, han kjender dine Gange igjennem denne store Ørk; nu fyrrethve Aar haver Herren din Gud været med dig, digattedes ingen Ting.

Ps. 1, 6. Ps. 31, 8. Luc. 22, 35.

8. Der vi droge fra vore Brødre, Esaus Børn, som boe i Seir, paa Veien til den flette Mark, fra Elath og fra Eziongeber, da vendte vi os og gik igjennem Veien til Moabiternes Ørk.

9. Da sagde Herren til mig: Du skal ikke trænge Moabiterne og ikke besatte dig med dem i Krig; thi jeg vil intet give dig af deres Land til Eiendom, thi jeg haver givet Loths Børn Ar til Eiendom.

1 Mos. 19, 37.

10. De Emim boede fordum derudi; det var et stort og stærkt og høit Folk, som de Anakim.

c. 1, 28.

11. De holdtes og for Kjæmper, ligesom de Anakim; og Moabiterne kaldte dem Emim.

12. Og Horiterne boede fordum i Seir, og Esaus Børn fordrev dem og fordævede dem for sig, og de boede i deres Sted, ligesom Israels gjorde ved sit Eiendoms Land, hvilket Herren gav dem.

1 Mos. 14, 6; 36, 20.

13. Gjører eder nu rede og drager over Sereds Bæk; og vi droge over Sereds Bæk.

4 Mos. 21, 12.

14. Men de Dage, som vi droge fra Rades-Barnea, indtil vi kom over den Bæk Sered, vare otte og tredive Aar, indtil al den Slægt af Krigsmændene fik Ende midt ud af Leiren, saasom Herren havde svoret dem.

4 Mos. 14, 29. 30; 26, 65.

15. Tilmød var og Herrens Haand imod dem, til at forstyrre dem af Leiren, indtil de fik Ende.

2 Mos. 9, 3.

16. Og det skede, der alle Krigsmændene havde faaet Ende, saa de vare døde midt udaf Folket,

17. da talte Herren til mig og sagde:

18. Du drager idag igjennem Moabiter= nes Landemærke ved Nr.

19. Og du kommer nær frem for Am= mons Børn, du skal ikke trænge dem, ei heller befatte dig med dem (i Krig); thi jeg vil intet give dig af Ammons Børns Land til Eiendom, thi jeg haver givet Poths Børn det til Eiendom. 1 Mos. 19, 38.

20. Det er og blevet holdt for et Kjempe= land; der boede fordmu Kjemper udi, og Ammoniterne kaldte dem Samsummin.

21. Det var et stort og stærkt og høit Folf, som de Anakim; og dem ødelagde Herren for deres Ansigt, og de fordrev dem og boede i deres Sted;

22. ligesom han gjorde ved Esaus Børn, de, som boe i Seir, for hvis Ansigt han ødelagde Horiterne, og de fordrev dem og boede i deres Sted, indtil denne Dag.

23. Og de Alvim, som boede i Lands= byerne indtil Afsa, dem ødelagde de Caphthorim, som vare udfomne af Caph= thor, og boede i deres Sted.

Jes. 18, 23. 2 Kong. 17, 24. 31.

24. Gjører eder rede, reiser frem og gaaer over den Bæk Arnon; see, jeg ha= ver givet Sihon, den amoritiske Konge af Hesbon, i dine Hænder, og hans Land; begynd, indtag det (til Eiendom), og besat dig med ham i Krig. v. 5. 9. 19.

25. Jeg vil begynde paa denne Dag at give Rædsel og Frygt for dig over Fols= nes Ansigt under den ganste Himmel, at de, som høre dit Rygte, de skulle bæve og blive bange for dit Ansigt.

26. Da sendte jeg Bud fra den Øst Redemoth til Sihon, Kongen i Hesbon, med fredsfommelige Ord, og lod sige:

4 Mos. 21, 21. 5 Mos. 20, 10.

27. Jeg vil drage igjennem dit Land, jeg vil gaae alene paa Veien, jeg vil ikke vige til den høire eller venstre Side. 4 Mos. 21, 22.

28. Spijs skal du sælge mig for Penge, at jeg maa æde, og Vand skal du give mig for Penge, at jeg maa drikke; jeg vil ikkun gaae tilfods igjennem,

29. —ligesom Esaus Børn gjorde imod mig, de, som boe i Seir, og Moabiterne, som boe i Nr—indtil at jeg kommer over Jordanen, til det Land, som Herren vor Gud giver os. 4 Mos. 20, 19. 20. Dem. 11, 17.

30. Men Sihon, Kongen i Hesbon, vilde ikke lade os drage igjennem det; thi Herren din Gud forhærdede hans Aand og stivgjorde hans Hjerte, for at give ham

i dine Hænder, som (man seer) paa denne Dag. c. 29, 7. 4 Mos. 21, 23.

31. Og Herren sagde til mig: See, jeg haver begyndt at give Sihon og hans Land for dit Ansigt; begynd, indtag, til at eie hans Land. c. 1, 8. 4 Mos. 21, 21 fg.

32. Og Sihon drog ud imod os, han og alt hans Folf, til Strid ved Zahza.

33. Men Herren vor Gud gav ham for vort Ansigt, og vi sloge ham og hans Børn og alt hans Folf.

34. Og vi indtog alle hans Stæder paa den samme Tid, og vi ødelagde hver Stad, Mænd og Qvinder og smaae Børn; vi lode Ingen blive tilovers. c. 3, 6. 7.

35. Kun Fæet røvede vi for os, og Ko= vet af Stæderne, som vi havde indtaget.

36. Fra Arroer, som ligger ved Bredden af Arnons Bæk, og fra den Stad, som er i Dalen, og indtil Gilead, var der ikke en Stad, som var for høi for os; Herren vor Gud gav dem alle for vort Ansigt.

37. Kun at du ikke maatte komme nær til Ammons Børns Land, (og til) al den Side ved den Bæk Zabok, og til de Stæ= der paa Bjerget, og (til) alt det, som Herren vor Gud havde budet (os ikke at komme til). 4 Mos. 21, 24.

3. Capitel.

Fremdeles gjentager Mose, hvorledes Israels Børn havde overvundet Og, Kongen af Bajan, 1-11. Baade Sihons og Ogs Land gives de Rubeniter, Gaditer og Manasse halve Stamme, 12-20. Mose indsætter Josva i sit Sted, efter= di Gud ikke vilde høre ham, at lade ham komme ind i Canaans Land, 21-29.

Og vi vendte os og droge op ad Veien til Bajan; saa drog Og, Kongen af Bajan, ud imod os, han og alt hans Folf, til Strid hos Edrei. 4 Mos. 21, 33. 5 Mos. 29, 7.

2. Og Herren sagde til mig: Frygt ikke for ham, thi jeg haver givet ham og alt hans Folf og hans Land i din Haand; og du skal gjøre ved ham, ligesom du gjorde ved Sihon, Amoriternes Konge, som boede i Hesbon. 4 Mos. 21, 34. Jes. 10, 8.

3. Saa gav Herren vor Gud ogsaa Kong Og af Bajan og alt hans Folf i vor Haand; og vi sloge ham, indtil at Ingen blev ham tilovers.

4. Og vi indtog alle hans Stæder paa den samme Tid; der var ikke en Stad, som vi jo toge fra dem; tredsindstyve Stæder, den ganste Egn Argob, Ogs Rige i Bajan.

5. Alle disse Stæder vare faste, med høie Mure, dobbelte Porte og Stænger, foruden saare mange Stæder, som vare ubefæstede Byer.

6. Og vi ødelagde dem, ligesom vi gjorde ved Sihon, Kongen af Hesbon, (ja) vi ødelagde alle Stæderne, Mænd, Qvinder og smaae Børn.

c. 2, 34. 35. Jos. 11, 11.

7. Men alt Tæet og Rovet, som var i Stæderne, røvede vi for os.

c. 20, 11.

8. Saa toge vi paa den samme Tid Landet af de to amoritiske Kongers Haand, som vare paa denne Side Jorden, fra den Bæk Arnon indtil det Bjerg Hermon,

9. — de Zidonier kaldte Hermon Sirjon, men Amoriterne kaldte det Senir —

10. alle Stæderne paa det jævne (Land) og al Gilead og al Basan, indtil Saldha og Edrei, som vare Stæder i Dags Rige i Basan.

11. Thi Kong Og af Basan var aleneste overbleven af de øvrige Kjemper; see, hans Seng, den Jernseng, er den ikke i Ammons Børns Rabba? ni Allen er dens Længde, og fire Alen er dens Bredder, efter en Mands Albu.

Jos. 13, 12.

12. Og vi toge det Land ind paa den samme Tid; fra Aroer, som ligger ved Arnons Bæk, og Halvdelen af Gileads Bjerg med sine Stæder gav jeg Rubeniterne og Gaditerne.

4 Mos. 32, 33 fg.

13. Og det Øvrige af Gilead og al Basan, Dags Rige, gav jeg Manasse halve Stamme; den gaafte Egn Argob med al Basan, det samme er kaldet Kjempelandet.

14. Zair, Manasse Søn, indtog den gaafte Egn Argob indtil Gefuriternes og Maachathiternes Landemærke; og han kaldte dem efter sit Navn Basan-Havoth-Zair, indtil denne Dag.

4 Mos. 32, 41.

15. Saa gav jeg Machir Gilead.

16. Og jeg gav Rubeniterne og Gaditerne fra Gilead og indtil Arnons Bæk, midt i Bækken, og Landemærket, og indtil Zaboks Bæk, som er Ammons Børns Landemærke,

1 Mos. 32, 22.

17. og den flette Mark, og Jorden og Landemærket, fra Sinnereth og indtil Havet ved den flette Mark, nemlig det salte Hav, nede ved Pisgæ Vandløb imod Østen.

4 Mos. 34, 11. Jos. 12, 3. 4 Mos. 21, 15. 20.

18. Og jeg bød eder paa samme Tid og sagde: Herren eders Gud haver givet eder dette Land, at iie det; I skulde drage bævnedes over for eders Brødres, Israels

Børns, Ansigt, alle de, som ere stærke.

4 Mos. 32, 17.

19. Meneste eders Hustru og eders smaae Børn og eders Fæ, — jeg veed, at I have meget Fæ — de maae blive i eders Stæder, som jeg haver givet eder;

20. indtil Herren skaffer eders Brødre Nøilighed, ligesom eder, at de ogsaa kunne iie det Land, som Herren eders Gud giver dem paa hiin Side Jorden; saa skulde I vende tilbage, hver til sin Eiendom, som jeg haver givet eder.

21. Og jeg besøft Josva paa den samme Tid og sagde: Dine Dine have seet alt det, som Herren eders Gud haver gjort ved disse to Konger; saaledes skal Herren gjøre ved alle de Riger, som du drager over til.

4 Mos. 27, 18. 23.

22. Frygter ikke for dem; thi Herren eders Gud, han er den, som strider for eder.

c. 1, 30. Jos. 10, 14. 42.

23. Og jeg bad Herren om Naade paa den samme Tid, og sagde:

24. Herre, Herre, du, du haver begyndt at lade din Tjener see din Størhed og din stærke Haand; thi hvo er en Gud i Himelen og paa Jorden, som kan gjøre efter dine Gjerninger og efter din Styrke?

Nf. 86, 8; 89, 7.

25. Kære, lad mig fare over, og lad mig see det gode Land, som er der over Jorden, dette gode Bjerg og Libanon.

26. Men Herren blev fortørnet paa mig for eders Skyld, og vilde ikke høre mig; men Herren sagde til mig: Lad det være dig nok, bliv ikke ved at tale til mig hdermere om denne Sag.

4 Mos. 20, 12; 27, 14.

27. Gaf op paa Pisgæ Top, og opløst dine Dine mod Vesten og mod Norden og mod Sonden og mod Østen, og see det med dine Dine; thi du skal ikke gaar over denne Jordan.

c. 34, 1.

28. Og byd Josva, og gjør ham frimodig og styrk ham; thi han, han skal gaar over for dette Folks Ansigt, og han skal dele dem Landet til Arv, hvilket du skal see.

c. 31, 7. Jos. 1, 6.

29. Og vi bleve i den Dal, imod Peors Huus.

4 Mos. 25, 3 fg.

4. Capitel.

Mose formaner nu Folket til Lydighed imod Guds Bud, og taler om Guds Straffe saavel som Belønninger, 1-8. Han erindrer dem om, hvad der var skeet ved Sinai Bjerg, advarer for Afguderi, og kundgør dem, som synde, Guds

svare Domme, 9-28. Dog forskiffrer han dem om Guds Naade, naar de i de sidste Dage omvendte sig, 29-31. Han paaminder om Guds store Velgjerninger, som skulde bevæge dem til Lydighed, 32-40. Moise frastiller tre Fristader paa denne Side af Jorden, 41-43. En liden Fortælle til de følgende Love og Paamindelser, 44-49.

Dg nu, Israel, hør paa de Skikke og de Rette, som jeg lærer eder at gjøre, paa det I maae leve, og komme og eie Landet, som Herren, eders Fædres Gud, vil give eder.

2 Mos. 20, 1 fg.

2. I skulde Intet lægge til det Ord, som jeg byder eder, og Intet tage derfra, at I maae bevare Herrens eders Guds Bud, som jeg haver budet eder.

c. 12, 32. Ersbv. 30, 6.

3. Eders Dine have seet, hvad Herren haver gjort for Baal=Peors Skyld; thi hver den Mand, som gif efter Baal=Peor, ham haver Herren din Gud udslettet af dig.

4 Mos. 25, 3. 4. Jos. 22, 17.

4. Men I, som hængte hart ved Herren eders Gud, I leve alle paa denne Dag.

5. See, jeg haver lært eder Skikke og Rette, efter som Herren min Gud befoel mig; at I skulde gjøre saaledes midt i Landet, hvorhen I skulde komme at eie det.

v. 14.

6. Saa holder og gjører det; thi det skal være eders Viisdom og eders Forstand for Folkenes Dine, som skulde høre alle disse Skikke, og de skulde sige: Dette store Folk er aleneste et viist og forstandigt Folk.

7. Thi hvilket er saa stort et Folk, som Gud holder sig nær til, som Herren vor Gud (til os), saa tidt vi kalde paa ham?

2 Sam. 7, 23. Ps. 147, 19, 20.

8. Og hvilket er saa stort et Folk, som haver saa retfærdige Skikke og Rette, som al denne Lov er, som jeg sætter for eders Ansigt idag?

9. Aleneste tag dig vare og bevar din Sjæl saare (vel), at du ikke forglemmer de Ting, som dine Dine have seet, og at de ikke vige af dit Hjerte alle dine Livsdage, og du skal kundgjøre dem for dine Børn og for dine Børnebørn:

10. Den Dag, da du stod for Herrens din Guds Ansigt ved Horeb, der Herren sagde til mig: Samle til mig Folket, saa vil jeg lade dem høre mine Ord, som de skulde lære, for at frygte mig alle de Dage, som de leve paa Jorden, og de skulde lære deres Børn dem.

2 Mos. 19, 17. 5 Mos. 6, 7; 11, 19.

11. Og I kom nær til og stode nebe ved Bjerget, og Bjerget brændte med Ild, indtil midt op i Himmelen, der var Mørke, Sky, ja (forfærdeligt) Mørke.

2 Mos. 19, 18; 20, 21.

12. Og Herren talde til eder midt af Ilden; I hørte Ordets Røst, men I saae ingen Vignelse foruden Røsten.

13. Og han forkyndte eder sin Pagt, hvilken han bød eder at gjøre, de ti Ord; og han skrev dem paa to Steentavler.

2 Mos. 31, 18; 34, 28. 5 Mos. 9, 10.

14. Og Herren bød mig paa den samme Tid at lære eder Skikke og Rette, at I skulde gjøre derefter i det Land, hvortil I fare over, til at eie det.

v. 5.

15. Saa bevarer eders Sjæle saare (vel), thi I saae slet ingen Vignelse paa den Dag, der Herren talde til eder paa Horeb midt udaf Ilden,

16. at I skulde ikke fordærve eder og gjøre eder et udskaaret Billede, som er en Vignelse efter noget Billede, en Mands eller en Qvindes Skikkelse,

2 Mos. 20, 4 fg.

17. noget Dyr's Skikkelse, som er paa Jorden, nogen vinget Fugls Skikkelse, som flyver under Himmelen,

Rom. 1, 23.

18. noget krybende Dyr's Skikkelse paa Jorden, nogen Fisks Skikkelse, som er i Vandet under Jorden,

19. og at du ikke skulde opløste dine Dine til Himmelen, og du skulde see Solen og Maanen og Stjernerne, den ganste Himmels Hær, og du skulde tilskyndes at tilbede dem og tjene dem, hvilke Herren din Gud haver uddeelt til alle Folkene under den ganste Himmel.

c. 17, 3. Jer. 8, 2. Rom. 1, 23.

20. Men eder tog Herren og udførte eder af den Bernovn, af Egypten, for at være hans Arvs Folk, som (man seer) paa denne Dag.

2 Mos. 19, 5. Ps. 135, 4. Tit. 2, 14.

21. Og Herren blev vred paa mig for eders Handelsers Skyld, og svoer, at jeg skulde ikke gaae over Jorden, ei heller komme ind i det gode Land, som Herren din Gud giver dig til Arv.

4 Mos. 20, 12; 27, 14.

22. Thi jeg dør i dette Land, jeg gaar ikke over Jorden; men I skulde gaae over den, og eie dette gode Land.

c. 34, 4. 5.

23. Tager eder vare, at I ikke forglemme Herrens eders Guds Pagt, som han haver gjort med eder, saa I skulde gjøre eder et udskaaret Billede efter nogen

Tings Eignelse, som Herren din Gud haver budet dig (ikke at gjøre).

24 Thi Herren din Gud, han er en fortærende Ild, en nidkjær Gud.

c. 9, 3. Ebr. 12, 29. 2 Mos. 20, 5; 34, 14.

25. Naar du avler Børn og Børnebørn, og I blive gamle i Landet, og I fordærve eder og gjøre et udskaaret Billede, nogen Tings Eignelse, og I gjøre det Onde for Herrens eders Guds Dine, til at opirre ham,

2 Mos. 20, 4.

26. da tager jeg idag Himmelen og Jorden til Vidne over eder, at I skulle viseseligen snart omkomme fra at være i Landet, hvortil I fare hen over Jordanen, til at eie det; I skulle ikke forlænge eders Dage deri, thi I skulle blive aldeles ødelagte.

c. 30, 19; 31, 28; 32, 1; 8, 10; 11, 17.

27. Og Herren skal adspredde eder iblandt Folkene, saa at I skulle blive en liden Hob tilovers iblandt Hedningerne, hvorhen Herren skal føre eder.

c. 28, 62. 64.

28. Og der skulle I tjene Guder, et Menneffes Hænders Gjerning, Træ og Sten, som hverken kunne see eller høre eller æde eller lugte.

c. 28, 36. 64. Ps. 115, 4.

29. Og I skulle derfra søge Herren din Gud, og du skal finde ham, naar du leder efter ham af dit ganske Hjerte og af din ganske Sjæl.

Ef. 55, 6. Gs. 3, 5.

30. Naar du faaer Angest, og alle disse Ting ramme dig, i de sidste Dage, da skal du omvende dig til Herren din Gud og høre paa hans Røst.

3 Mos. 26, 40 fg.

31. Thi Herren din Gud er en barmhjertig Gud, han skal ikke overgive dig eller fordærve dig; han skal ikke heller glemme den Pagt med dine Fædre, som han svor dem.

3os. 1, 5. Ebr. 13, 5.

32. Thi spørg, Kjære, om de forrige Dage, som for dig have været, fra den Dag, Gud skabte Menneffene paa Jorden, og fra (den ene) Himmels Ende og indtil (den anden) Himmels Ende, om der er skeet Noget, som denne store Ting, eller om der er hørt Noget, som dette?

Matth. 24, 31.

33. Om et Folk har hørt Guds Røst talende midt ud af Ilden, saasom du, du har hørt, og er blevet ved Live?

2 Mos. 19, 9. 19.

34. eller om Gud har forsøgt at komme, at tage sig et Folk midt af Folket ved Forsøgelse, ved Tegn, og ved underlige Gjæringer, og ved Krig, og ved en stærk

Haand, og ved en udrafft Arm, og ved store Forstrækkelse, efter alt det, som Herren eders Gud haver gjort ved eder i Ægypten for dine Dine?

c. 7, 19; 29, 3.

35. Dig er det blevet viist, at du skal vide, at Herren, han er Gud, (ja) Ingen uden han alene.

c. 32, 39. Ef. 45, 5.

36. Af Himmelen haver han ladet dig høre sin Røst, for at undervise dig, og paa Jorden haver han ladet dig see sin den store Ild, og du haver hørt hans Ord midt af Ilden.

2 Mos. 19, 18.

37. Og fordi at han elskede dine Fædre, da udvalgte han (hvers) Sæd efter ham, og han udførte dig af Ægypten med sit Ansigt, ved sin store Kraft,

2 Mos. 13, 16.

38. at han vilde fordrive for dit Ansigt større og stærkere Folk, end du er, for at føre dig ind, at give dig deres Land til Arv, som (det sees) paa denne Dag.

39. Saa skal du vide idag og tage dig til Hjerte, at Herren, han er Gud i Himmelen oventil og paa Jorden nedentil; der er Ingen ydermere.

3os. 2, 11.

40. Og du skal holde hans Skikke og hans Bud, som jeg byder dig idag, at det skal gaae dig vel, og dine Børn efter dig, og at du maa forlænge Dagene i dit Land, som Herren din Gud giver dig alle Dage.

c. 5, 33; 6, 2.

41. Da fraskilte Mose tre Stæder paa denne Side Jordanen, imod Solens Dgang,

4 Mos. 35, 6 fg.

42. at en Manddraber, som uvidende slaar sin Næste ihjel, som han ikke hadede tilforn, maatte flye derhen, at han maatte flye til een af de samme Stæder og blive ved Live:

43. nemlig Bezer i Ørken paa det jævne Land for Rubeniterne, og Ramoth i Gilead for Gaditerne, og Golon i Basan for Manassiterne.

3os. 20, 8.

44. Og denne er Loven, som Mose satte for Israels Børns Ansigt.

45. Disse ere Vidnesbyrdene og Skikkene og Rettene, som Mose sagde til Israels Børn, der de vare udgangne af Ægypten,

46. paa denne Side Jordanen, i den Dal imod Peors Huus, i Sihons, den amorittiske Konges Land, som boede i Hesbon, hvilken Mose og Israels Børn slog, der de vare udgangne af Ægypten.

c. 1, 4.

47. Og de eiede hans Land, og Dagekongen af Basans, Land, de to amorittiske

Rongers, som vare paa denne Side Jordanden, mod Solens Opgang; 4 Mos. 21, 33 fg.

48. fra Aroer, som ligger ved Arnons Bæks Bred, og indtil Sions Bjerg, det er Hermon;

c. 3, 9.

49. og al den flette Mark paa denne Side Jordanen mod Osten, og indtil Havet ved den flette Mark, nede ved Pisgæ Vandløb.

c. 3, 17. Jos. 13, 20.

5. Capitel.

Mose taler om Guds Pagt med Israel og igjentager de ti Bud, 1-21. Han fortæller, hvorledes Israel begjærede en Midler og ei selv turde høre Guds Røst, 22-27. Herren antog deres Begjæring og befoel Mose at føre Ordet imellem Gud og Folket, 28-31. Mose formaner dem til Lydighed, 32. 33.

Dg Mose kaldte ad al Israel og sagde til dem: Hør, Israel, de Skikke og de Rette, som jeg taler for eders Øren idag; og lærer dem og bevarer dem, for at gjøre dem.

c. 4, 1.

2. Herren vor Gud gjorde en Pagt med os paa Horeb.

2 Mos. 19, 5. 5 Mos. 29, 1.

3. Herren haver ikke gjort denne Pagt med vore Fædre, men med os, ja med os selv, som her ere allesammen levende paa denne Dag.

4. Herren talede med eder Ansigt til Ansigt paa Bjerget midt ud af Ilden.

2 Mos. 19, 19; 20, 1.

5. Jeg stod imellem Herren og eder paa den samme Tid, at give eder Herrens Ord tilkjende; thi I frygtede for Ildens Afsyn og gif ikke op paa Bjerget, og han sagde:

2 Mos. 19, 16.

6. Jeg er Herren din Gud, som udførte dig af Egypti Land, af Tjeneres Huus.

2 Mos. 20, 2 fg.

7. Du skal ikke have andre Guder for mit Ansigt.

c. 6, 14. 3 Mos. 26, 1.

8. Du skal intet udskaaret Billede gjøre dig efter nogen Tings Lignelse, som er i Himmelen ovenfor, eller som er paa Jorden nedentil, eller som er i Vandet under Jorden.

c. 4, 16.

9. Du skal ikke tilbede dem, ei heller tjene dem; thi jeg er Herren din Gud, en midlær Gud, som hjemføjer Fædres Misgjerning paa Børnene, paa dem i tredje og paa dem i fjerde. (Led), paa dem, som mig hade,

Matth. 4, 10. 2 Mos. 34, 7 fg.

10. og som gjør Misgundhed mod tusinde (Led), mod dem, som elske mig, og mod dem, som holde mine Bud.

c. 7, 9.

11. Du skal ikke tage Herrens din Guds Navn forfængeligen; thi Herren skal ikke lade den være uskyldig, som tager hans Navn forfængeligen.

12. Tag vare paa Sabbatsdagen, at helige den, jaasom Herren din Gud haver budet dig.

Jer. 17, 21. Esch. 20, 12.

13. Sex Dage skal du arbeide og gjøre al din Gjerning.

14. Men den syvende Dag er Sabbat for Herren din Gud; da skal du ingen Gjerning gjøre, (hverken) du, eller din Søn, eller din Datter, eller din Svend, eller din Pige, eller din Dyr, eller dit Afsen, eller dit Bæst, eller din Fremmede, som er i dine Porte, paa det din Svend og din Pige maa hvile ligesom du.

15. Og du skal komme ihu, at du var en Tjener i Egypti Land, og Herren din Gud udførte dig derfra med en stærk Haand og med en ubrakt Arm; derfor haver Herren din Gud budet dig at holde Sabbatsdagen.

c. 4, 34.

16. Er din Fader og din Moder, jaasom Herren din Gud haver budet dig; paa det dine Dage maae forlænges, og at det maa gaae dig vel i Landet, som Herren din Gud giver dig.

17. Du skal ikke ihjelslaae.

Matth. 5, 21.

18. Og du skal ikke bedrive Hor.

Matth. 5, 27. Ebr. 13, 4.

19. Og du skal ikke stjæle.

Eph. 4, 28.

20. Og du skal ikke svare imod din Næste som et falskt Vidne.

Rom. 13, 9.

21. Og du skal ikke begjære din Næstes Hustru; og du skal ei begjære din Næstes Huus, hans Ager, eller hans Svend, eller hans Pige, hans Dyr, eller hans Afsen, eller Noget, som horer din Næste til.

Rom. 7, 7.

22. Disse Ord talede Herren til eders ganske Forsamling paa Bjerget, midt af Ilden, Skyen og (forfærdeligt) Mørke, med stor Røst, og lagde Intet til; og han skrev dem paa to Steentavler og gav mig dem.

2 Mos. 31, 18. 2 Cor. 3, 3.

23. Og det skede, der I havde hørt Røsten midt af Mørket og af Bjerget, som brændte med Ild, da kom I nær til mig, alle Overste iblandt eders Stammer og eders Eldste.

2 Mos. 20, 19.

24. Og I sagde: See, Herren vor Gud haver ladet os see sin Herlighed og sin Storhed, og vi have hørt hans Røst midt af Ilden; vi have seet paa denne Dag, at

Gud vilde tale med et Menneſte, og det blev ved Live. c. 4, 33.

25. Og nu, hvorfor ſkulde vi døe, at de-
ne ſtore Ald ſkal fortære os? derſom vi
blive ydermere ved at høre Herrens vor
Guds Røſt, da døe vi. 2 Moſ. 20, 19.

26. Thi hvo er af alt Kjød, der, ſom vi,
kan høre den levende Guds Røſt, ſom ta-
ler midt af Alden, og (dog) blive ved Live?

Eſ. 40, 6.

27. Gaſ du nær til, og hør alt det, ſom
Herren vor Gud vil tale; og du ſkal tale
til os alt det, ſom Herren vor Gud vil
tale til dig, og vi vilſe høre, og gjøre det.

2 Moſ. 19, 8; 24, 3. 7.

28. Og Herren hørte eders Ords Røſt,
der I talede til mig; da ſagde Herren til
mig: Jeg haver hørt dette Folks Ords
Røſt, ſom de have talet til dig, de have
talet vel i alt det, de have talet. c. 18, 17.

29. Gid de havde ſaadant et Hjerte til at
frygte mig og til at holde alle mine Bud
alle Dage, at det maatte gaae dem vel, og
deres Børn evindeligen!

Ef. 81, 14.

30. Gaſ, ſiig til dem: Gaaer tilbage til
eders Pauluner.

31. Og du, ſtaa her hos mig, ſaa vil jeg
tale til dig alt Budet og Skiftene og Ret-
tene, hvilte du ſkal lære dem; at de ſkulde
gjøre (derefter) i Landet, ſom jeg giver dem
til at eie det.

32. Saa tager vare paa at gjøre, efter-
ſom Herren eders Gud haver budet eder;
I ſkulde ikke vige til høire eller til venſtre
Side. c. 28, 14. 3oſ. 1, 7.

33. Paa al den Wei, ſom Herren eders
Gud haver budet eder, ſkulde I gaae, paa
det I maae leve, og det maa gaae eder vel,
og I maae forlænge eders Dage i det Land,
ſom I ſkulde eie. 1 Moſ. 18, 19. 5 Moſ. 6, 2; 11, 9.

6. Capitel.

Mose beſaler dem at holde Guds Bud, og at
eſte og ære ham ſom deres eneſte Gud, 1-5.
De ſkulde lære deres Børn Guds Bud og ei
glemme dem, 6-9. De ſkulde ei glemme Guds
Belgjerninger, 10-12, men frygte Herren, flye
Afguder, ei friſte Herren, men være lydige, ſaa
ſkal det gaae dem vel, 13-19. Hvorledes de
ſkulde underviſe deres Børn og Efterkommere
om Herrens Love og Belgjerninger, 20-25.

Og dette er det Bud, de Skifte og de
Rette, ſom Herren eders Gud haver
budet at lære eder, for at I ſkulde gjøre
(derefter) i Landet, til hvilket I drage
over for at eie det;

Gaſ. 1, 23.

2. paa det du ſkal frygte Herren din
Gud, at holde alle hans Skifte og hans
Bud, ſom jeg byder dig, du og din Søn
og din Sonnenſøn, alle dine Livsdage, og
paa det at dine Dage maae forlænges.

c. 4, 40; 5, 33; 11, 9.

3. Og Iſrael! du ſkal høre og bevare
dette, at gjøre (derefter), at det maa gaae
dig vel, og at I maae blive ſaae mang-
foldige, ſaaſom Herren, dine Fædres Gud,
haver ſagt dig, i et Land, ſom flyder med
Mælk og Honning. 2 Moſ. 3, 8.

4. Hør, Iſrael! Herren vor Gud, Her-
ren er een.

Marc. 12, 29. 5 Moſ. 4, 35. 1 Cor. 8, 4. 6. Gal. 3, 20.

5. Og du ſkal eſte Herren din Gud af
dit ganſte Hjerte, og af din ganſte Sjæl,
og af al din Formue.

c. 10, 12. Marc. 12, 30. Matth. 22, 37.

6. Og diſe Ord, ſom jeg byder dig
idag, ſkulde være paa dit Hjerte.

7. Og du ſkal igjentage dem for dine
Børn, og tale om dem, naar du ſidder i
dit Huus, og naar du gaaer paa Veien, og
naar du lægger dig, og naar du opſtaaer.

1 Moſ. 18, 19. 2 Moſ. 13, 8. 5 Moſ. 4, 10; 11, 19.

8. Og du ſkal binde dem til et Tegn paa
din Haand, og de ſkulde være dig til Span
imellem dine Dine. c. 11, 18. 2 Moſ. 13, 16.

9. Og du ſkal ſkrive dem paa Dørſtol-
perne af dit Huus og paa dine Porte.

c. 11, 20.

10. Og det ſkal ſkee, naar Herren din
Gud fører dig ind i det Land, ſom han
haver ſvoret dine Fædre, Abraham, Iſak
og Jakob, at give dig, ſtore og gode Stæ-
der, ſom du ikke haver bygget,

2 Moſ. 33, 1. 4 Moſ. 32, 11.

11. og Huſe, opfyldte med alt Godt,
ſom du ikke haver opfyldt, og udhugne
Grøfter, ſom du ikke haver udhugget,
Vlingaarde og Oliegaarde, ſom du ikke
haver plantet, og du æder og bliver mæt,

c. 8, 10.

12. ſaa tag dig vare, at du ikke forglem-
mer Herren, ſom udførte dig af Egypti
Land, af Tjeneres Huus. c. 4, 9; 8, 14; 5, 6.

13. Du ſkal frygte Herren din Gud og
tjene ham, og du ſkal ſværge ved hans
Navn.

c. 10, 12, 20. 1 Sam. 7, 3. Matth. 4, 10. Jer. 4, 2.

14. I ſkulde ikke gaae efter andre Guder,
af de Folks Guder, ſom ere trindt om-
kring eder;

2 Moſ. 23, 13; 34, 17.

15. thi Herren din Gud er en nidkjær

Gud midt iblandt dig; at Herrens din Guds Brede ikke skal optændes imod dig, og han skal lade dig udslette fra at være paa Jordens Kredss.

2 Mos. 20, 5; 34, 14.

16. I skulle ikke friste Herren eders Gud, saasom I fristede ham i Massa.

Matth. 4, 7. 2 Mos. 17, 2. 7. 5 Mos. 33, 8.

17. I skulle flittelig holde Herrens eders Guds Bud og hans Vidnesbyrd og hans Skikke, som han haver budet dig.

18. Og du skal gjøre det, som er ret og godt for Herrens Dine, paa det at det skal gaar dig vel, og du skal indkomme og eie det gode Land, hvilket Herren haver svoret dine Fædre;

19. at han skal udstøde alle dine Fjender for dit Ansigt, saasom Herren haver sagt.

2 Mos. 23, 27. 28.

20. Naar din Søn spørger dig herefter og siger: Hvad er det for Vidnesbyrd og Skikke og Rette, som Herren vor Gud haver budet eder?

21. da skal du sige til din Søn: Vi vare Pharaos Trælle i Egypten, og Herren udførte os af Egypten med en stærk Haand.

2 Mos. 1, 11. 14; 14, 8.

22. Og Herren gjorde Tegn og store og onde underlige Ting i Egypten, paa Pharaos og paa alt hans Huus, for vore Dine.

23. Og han udførte os derfra, paa det han vilde føre os ind, for at give os det Land, som han havde svoret vore Fædre.

v. 18. c. 1, 8.

24. Og Herren haver budet os at gjøre alle disse Skikke, at frygte Herren vor Gud; at det maa gaar os vel alle Dage, at han maa holde os ved Live, som (det sees) paa denne Dag.

25. Og det skal være os Retfærdighed, naar vi tage vare paa at gjøre alt dette Bud, for Herrens vor Guds Ansigt, saasom han haver budet os.

7. Capitel.

Mose lærer Folket, hvorledes de skulle holde sig mod de hedenske Indbyggere i Canaans Land, 1-5, beskriver Israels Herlighed fremfor alle Folk, og Aarsagen dertil, 6-8; lover mange Betsignelser over dem, som vilde være lydige, 9-16; trøster dem imod de hedenske Indbyggers store Hov og Magt, 17-24; forbyder dem at tage til sig Sølv eller Guld af deres Afguder 25. 26.

Naar Herren din Gud faaar indført dig i Landet, hvor du skal komme hen, at eie det, og faaar udfastet mange Folk for dig,

de Sethiter og Girgasiter og Amoriter og Cananiter og Pheresiter og Heviter og Jebusiter, syv Folk, som ere mangfoldigere og vældigere end du,

c. 31, 3. 1 Mos. 15, 20. 21. 2 Mos. 23, 23. Jos. 24, 11.

2. og Herren din Gud haver givet dem for dit Ansigt, og du haver slaget dem, da skal du aldeles ødelægge dem, du skal ikke gjøre Pagt med dem, og ei bevise dem Naade.

2 Mos. 23, 32; 34, 12.

3. Og du skal ikke gjøre Svogerskab med dem, du skal ikke give hans Søn din Datter, og hans Datter skal du ikke tage til din Søn.

2 Mos. 34, 16. Dom. 3, 6. Ebr. 9, 2.

4. Thi han skal komme din Søn til at vige fra mig, og de skulle tjene andre Guder, og saa optændes Herrens Brede imod eder, og han skal snart ødelægge eder.

4 Mos. 25, 1. 1 Kong. 11, 2.

5. Men saaledes skulle I gjøre ved dem: I skulle nedbryde deres Altare, og sønderbryde deres Støtter, og afhugge deres Lunde, og opbrænde deres udskaarne Billeder med Ild.

c. 12, 2.

2 Mos. 34, 13. Dom. 6, 25 fg. 5 Mos. 12, 3. 1 Kron. 14, 12.

6. Thi du, du er et helligt Folk for Herren din Gud; Herren din Gud haver udvalgt dig at være ham til et Eiendoms Folk fremfor alle Folk, som ere paa Jordens Kredss.

c. 4, 20. 1 Petr. 2, 9. 2 Mos. 19, 6. 5 Mos. 4, 37; 26, 18.

7. Herren haver ikke havt Nyst til eder og udvalgt eder, fordi I vare mangfoldigere end alle Folk; thi I, I ere det mindste iblandt alle Folk.

8. Men fordi Herren haver elsket eder, og fordi han vilde holde den Ed, som han haver svoret eders Fædre, haver Herren udført eder med en stærk Haand, og haver frelst dig af Fjendens Huus, af Pharaos, Kongen af Egyptens, Haand.

Luc. 1, 73.

9. Saa skal du vide, at Herren din Gud, han er Gud, den trofaste Gud, som holder Pagten og Mijskindheden mod dem, som han elske, og mod dem, som holde hans Bud, til tusinde Led.

c. 32, 4. 1 Cor. 10, 13. 2 Mos. 31, 7 fg.

10. Og han betaler (hver af) dem, som han hade, synligen, at lade ham omkomme; han skal ikke tøve med den, som hader ham, han skal betale ham synligen.

c. 5, 9. Raab. 1, 2.

11. Saa hold det Bud og de Skikke og de Rette, som jeg byder dig idag, at du gjør dem.

c. 5, 32; 6, 17; 8, 6.

12. Og det skal skee, naar I faae hørt disse Rette, og holdt dem og gjort dem, da skal Herren din Gud holde dig den Pagt og den Miskundhed, som han haver svoret dine Fædre. 3 Mos. 23, 22; 26, 3 fg. 5 Mos. 28, 1 fg.

13. Og han skal elske dig og velsigne dig og mangfoldiggjøre dig, og han skal velsigne dit Livs Frugt og dit Lands Frugt, dit Korn og din nye Viin og din Olie, dine Dyres Afspodning og dit smaae Dvægs megen Vugle i det Land, som han haver svoret dine Fædre at give dig.

14. Du skal være velsignet fremfor alle Folk; der skal ingen ufrugtbar Kvinde eller Kvinde være iblandt dig eller iblandt dit Fæ.

2 Mos. 23, 26.

15. Og Herren skal lade al Sygdom vige fra dig, og alle de ægyptiske onde Syger, som du ved, dem skal han ikke lægge paa dig, men lægge dem paa alle dem, som hade dig.

2 Mos. 15, 26; 23, 25.

16. Og du skal fortælle alle de Folk, som Herren din Gud giver dig, dit Væb skal ikke spare dem; og du skal ikke tjene deres Guder, thi det skal blive dig til en Snare.

c. 11, 16. 2 Mos. 23, 24. 5 Mos. 12, 30.

17. Naar du siger i dit Hjerte: Disse Folk ere mangfoldigere end jeg, hvorledes formaarer jeg at fordrive dem?

18. da skal du ikke frygte for dem; du skal slitteligen komme ihu, hvad Herren din Gud gjorde ved Pharao og ved alle Egypterne:

19. De store Forsøgelser, som dine Dine faae, og de Tegn og de underlige Ting, og den stærke Haand og den ubrakte Arm, med hvilken Herren din Gud udførte dig; saaledes skal Herren din Gud gøre ved alle de Folk, for hvis Ansigt du frygter.

c. 4, 34.

20. Og Herren din Gud skal endog udsende Gjedefamser paa dem, indtil at de omkomme, som ere blevene tilovers, og som have skjult sig for dit Ansigt.

2 Mos. 23, 28.

21. Du skal ikke forfærdes for deres Ansigt; thi Herren din Gud er midt iblandt dig, den store og forfærdelige Gud.

22. Og Herren din Gud skal udkaaste disse Folk for dit Ansigt efterhaanden; du kan ikke snart gjøre Ende paa dem, at (vilde) Dyr paa Marken skulle ikke blive mange imod dig.

2 Mos. 23, 20.

23. Og Herren din Gud skal give dem for dit Ansigt, og forstyre dem med en stor Forstyrrelse, indtil de ødelægges.

24. Og han skal give deres Konger i din Haand, og du skal fordærve deres Navn fra at være under Himmelen; der skal Ingen kunne staae imod dit Ansigt, indtil du haver ødelagt dem. Jos. 10, 23; 11, 12; 12, 7 fg.

25. I skulle opbrænde deres Gunders udskaarne Billede med Ild; du skal ikke begjære Sølvet eller Guldet, som er paa dem, eller tage det til dig, at du ikke begjæres dermed; thi det er Herren din Gud en Vederstyggelighed.

c. 12, 3. 1 Kron. 14, 12.

26. Og du skal ikke lade komme Vederstyggelighed i dit Hus, at du skal blive en forbandet Ting, som det er; du skal væmmes med (en stor) Væmmelse derfor, og have stor Vederstyggelighed dertil, thi det er en forbandet Ting.

c. 13, 17. Jos. 7, 11.

8. Capitel.

Mose opmuntre Folket til Lydighed formæst de mange Belgjerningers Betragtning, som Gud haver beviist imod dem, 1-6, formæstst Canaans Lands Deilighed og Høflighed, 7-9; hvorhos han advarer for Hovmodighed, og for at glemme Gud og hans Belgjerninger, 10-18, og forkynder Guds Hver over de Ulydige, 19. 20.

I skulle holde alt det Bud, som jeg byder dig idag, til at gjøre, at I maae leve og formæres, og komme og eie det Land, som Herren haver svoret eders Fædre.

3 Mos. 18, 30.

2. Og du skal ihukomme at den Veie, som Herren din Gud haver ladet dig gaae disse fyrrethve Aar i Ørken, for at hdmnge dig, at forsøge dig, at fornemme, hvad der var i dit Hjerte, om du vilde holde hans Bud eller ei.

c. 29, 5; 13, 3.

3. Og han hdmngede dig og lod dig hungre, og gav dig Mian at æde, hvilket du ikke kjendte, og ei dine Fædre kjendte; at han vilde lade dig vide, at Menneket lever ikke ved Brødet alene, men Menneket lever ved alt det, som udgaar af Herrens Mund.

2 Mos. 16, 1A. 35. 4 Mos. 11, 7. Matth. 4, 4.

4. Dit Klædebon blev ikke gammelt paa dig, og din Fod blev ikke hoven disse fyrrethve Aar.

c. 29, 5.

5. Saa kan du kjende i dit Hjerte, at ligesom en Mand tugter sin Søn, haver Herren din Gud tugtet dig.

c. 1, 31.

6. Saa hold Herrens din Guds Bud, at vandre i hans Veie og at frygte ham.

c. 5, 32; 6, 17.

7. Thi Herren din Gud fører dig i et godt Land, et Land, hvorudi Vandbække,

Kilder og dybe (Vande) ere, som udgaae
udi Dalene og hos Bjergene,

8. et Land med Hvede og Byg, og Viin-
træer og Figentræer og Granatæbler, et
Land, hvori der er Olie af Olietræer og
Sønning,

9. et Land, hvor du ikke skal æde Brød
i Armod, hvor dig ikke skal fattes Noget,
et Land, hvis Stene ere Jern, og af hvis
Bjerger du kan udhugge Kobber.

10. Og du skal æde og blive mæt, og
love Herren din Gud for det gode Land,
som han haver givet dig. c. 6, 11. 12.

11. Vogt dig, at du ikke forglemmer Her-
ren din Gud, saa du ikke holder hans Bud
og hans Rette og hans Skikke, som jeg
byder dig idag; c. 4, 9.

12. at du ikke skal æde og blive mæt, og
bygge gode Huse og boe deri,

13. og dit store Dvæg og dit smaae
Dvæg skal formeres, og Sølv og Guld
skal formeres dig, og alt det, som du ha-
ver, skal formeres,

14. og dit Hjerte skulde ophøies, og du
skulde glemme Herren din Gud, som ud-
førte dig af Ægypti Land, af Tjeneres
Huus, c. 6, 12. 2 Mos. 13, 3.

15. — han, som ledte dig igennem den
store og forfærdelige Ørk, (hvor der vare)
brændende Slinger og Skorpioner og Tør-
hed, hvor der var ikke Vand, han, som lod
Vand udslynge til dig af en haard Steen-
klippe, 4 Mos. 21, 6. 2 Mos. 17, 6 fg.

16. han, som gav dig Man at æde i Ør-
ken, hvilket dine Fædre ikke kjendte, for at
ndmyge dig, og for at forsøge dig, og at
gjøre vel imod dig i din sidste Tid — v. 3 fg.

17. og du maatte sige i dit Hjerte: Min
Kraft og min Haands Styrke har udrettet
mig disse mægtige (Gjerninger). c. 9, 4.

18. Men du skal komme Herren din Gud
ihu, thi han er den, som giver dig Kraft
til at gjøre mægtige (Gjerninger), for at
stadfæste sin Pagt, som han svor dine
Fædre, som (det sees) paa denne Dag. 4 Mos. 23, 19. 5 Mos. 4, 31.

19. Og det skal skee, om du glemmer Herren
din Gud og vandrer efter andre Guder, og
tjener dem og tilbeder for dem, da vidner
jeg over eder idag, at I skulde aldeles om-
komme. c. 11, 28; 28, 14; 30, 18. 3. Jos. 23, 16.

20. Rigesom Hedningerne, hvilke Herren
lader omkomme for eders Ansigt, saaledes
skulde I omkomme, fordi I ikke vilde høre
Herrens eders Guds Røst.

9. Capitel.

Mose advarer Folket, at de ei skulde tilskrive
deres egen Retfærdighed eller Værdighed Noget
af det, som Gud vilde gjøre imod dem, 1-6,
men slittig betænke, hvor ofte de havde øpirret
Herren og fortjent aldeles at ødelægges, 7-24;
Mose havde ofte gjort hjertelig Bønbøn for dem
til Gud, 25-29.

Hør, Israhel, du gaaer idag over Jorda-
nen, at komme til at indtage Folk, som
ere større og stærkere end du, Stæder, som
ere store og faste indtil Himmelen, c. 1, 28.

2. et stort og høit Folk, Anakims Børn,
som du veed om, og som du haver hørt
(tale om): Hvo kan staae for Anak's Børns
Ansigt? 4 Mos. 13, 33.

3. Saa skal du vide idag, at Herren din
Gud, han gaaer frem for dit Ansigt, en
fortærende Ild, han, han skal udslette dem,
og han skal ndmyge dem for dit Ansigt;
og du skal fordrive dem og fordærve dem
snart, saasom Herren haver talet til dig. c. 4, 24. 1. Chr. 12, 29.

4. Naar Herren din Gud har udstødt dem
fra at være for dit Ansigt, da skal du ikke
tale i dit Hjerte, sigende: For min Retfær-
digheds Skyld haver Herren ført mig ind
at eie dette Land; thi for disse Hedningers
Ugudeligheds Skyld fordriver Herren dem
for dit Ansigt. c. 7, 17. 1 Mos. 17, 16.

5. Ikke for din Retfærdighed eller for
dit Hjertes Oprigtighed kommer du til at
eie deres Land; men for disse Hedningers
Ugudelighed fordriver Herren din Gud
dem for dit Ansigt, og for at stadfæste det
Ørd, som Herren svor dine Fædre, Abra-
ham, Isak og Jakob. 1 Mos. 12, 7; 26, 4; 28, 13.

6. Saa skal du vide, at Herren din Gud
ikke for din Retfærdigheds Skyld giver
dig dette gode Land, at eie det; thi du er
et haardnakket Folk. 2 Mos. 32, 9; 33, 3; 34, 9.

7. Kom ihu, glem ikke, at du fortørnede
Herren din Gud i Ørken; fra den Dag,
da du udgik af Ægypti Land, indtil I ere
komne til dette Sted, have I været gjen-
stridige imod Herren. 2 Mos. 14, 11; 15, 24; 16, 2; 17, 2. 4 Mos. 11, 4.

8. Og I fortørnede Herren ved Horeb,
og Herren blev vred paa eder, at han vilde
ødelagt eder, 2 Mos. 32, 1 fg.

9. da jeg var opgangen paa Bjerget, at
modtage de Steentavler, den Pagtes Tav-
ler, som Herren gjorde med eder; og jeg
blev paa Bjerget fyrrethve Dage og fyrre-
thve Nætter, jeg aad ikke Brød og drak ei
Vand. 2 Mos. 24, 18; 34, 28.

10. Og Herren gav mig de to Steentavler, skrevne med Guds Finger; og paa dem (var skrevet) efter alle de Ord, som Herren talede med eder paa Bjerget, midt af Ilden, paa Forsamlingens Dag. c. 4, 13 2 Mos. 31, 18.

11. Og det skede, der de fyrrethve Dage og fyrrethve Nætter havde Ende, da gav Herren mig to Steentavler, Pagtens Tavler.

12. Og Herren sagde til mig: Gjør dig rede, gaa snart ned herfra, thi dit Folk, som du udførte af Ægypten, haver fordærvet sig; de ere snart afegne fra den Wei, som jeg hød dem, de have gjort sig et støbt Billede.

2 Mos. 32, 7 fg.

13. Og Herren sagde til mig, sigende: Jeg haver seet dette Folk, og see, det er et haardnakket Folk.

14. Lad af fra mig, og jeg vil ødelægge dem og udslette deres Navn fra at være under Himmelen, og jeg vil gjøre dig til et stærkere og større Folk end dette.

15. Og jeg vendte mig og gik ned af Bjerget, og Bjerget brændte med Ild; og jeg havde de to Pagtens Tavler i begge mine Hænder.

2 Mos. 32, 15 fg.

16. Og jeg saae, og see, I havde syndet imod Herren eders Gud, I havde gjort eder en støbt Kalb; I vare snart vegne af fra den Wei, som Herren havde budet eder.

17. Da tog jeg fat paa begge Tavlerne, og kastede dem af begge mine Hænder, og jeg sønderbrød dem for eders Dine.

18. Og jeg faldt ned for Herrens Ansigt, som første (Gang), fyrrethve Dage og fyrrethve Nætter, jeg aad ikke Brød og drak ei Vand, for alle eders Synders Skyld, som I syndede, at gjøre det Onde for Herrens Dine, at opirre ham.

v. 9.

19. Thi jeg gruede for den Brede og den Hastighed, med hvilken Herren var vred paa eder, til at ødelægge eder; men Herren hørte mig ogsaa denne Gang.

20. Herren blev ogsaa saare vred paa Aron, saa at han vilde ødelægge ham; men jeg bad og for Aron paa den samme Tid.

21. Men eders Synd, den Kalb, som I havde gjort, tog jeg og opbrændte den med Ild, og stødte den og malede den vel, indtil den blev til Pulver, til Støv, og jeg kastede dens Støv i Bækken, som flyder ned af Bjerget.

22. Desligeste gjorde I Herren vred i Tabera og i Masja og i Ribroth-Hattaa=va.

2 Mos. 17, 7. 4 Mos. 11, 4. 31.

23. Og da Herren sendte eder fra Kades-Barnea og sagde: Gaaer op og indtager Landet, som jeg haver givet eder, da vare I Herrens eders Guds Mund gjenstridige, og troede ikke paa ham, og hørte ikke paa hans Røst.

4 Mos. 13, 3; 14, 1 fg.

24. I have været gjenstridige mod Herren, saa længe som jeg haver kjendt eder.

v. 7.

25. Da faldt jeg ned for Herrens Ansigt fyrrethve Dage og fyrrethve Nætter, i hvilke jeg faldt ned; thi Herren havde sagt, at han vilde ødelægge eder.

v. 18. 2 Mos. 32, 11 fg.

26. Og jeg bad til Herren og sagde: Herre, Herre, fordærv ikke dit Folk og din Ærv, som du igjensløste med din store (Kraft), som du udførte af Ægypten med en stærk Haand.

v. 29. c. 3, 24; 5 24.

27. Kom dine Tjenere, Abraham, Isak og Jakob ihu; vend ikke dit Ansigt til dette Folks Haardhed, og til dets Ugudelighed og til dets Synd;

28. at det Lands (Indbyggere), fra hvilket du udførte os, ikke skulle sige: Fordi Herren ikke kunde føre dem ind i det Land, som han havde tilsagt dem, og for hans Hads Skyld til dem, førte han dem ud, at slaae dem ihjel i Ørken.

4 Mos. 14, 16.

29. Thi de ere dit Folk og din Ærv, hvilke du udførte med din store Kraft og med din udrafte Ærm.

2 Mos. 19, 5.

10. Capitel.

Mose fortæller, hvorledes Gud havde fornyet sin Pagt med Folket og skrevet anden Gang paa to Steentavler, 1-5. Herved taler han om Arons Død, som havde forgrebet sig med at gjøre den Guldkalb, og Levi Stammes Udvalgelse, som den Tid holdt sig bedre end de andre Israelliter; ligesaa om hans Forbøn paa Bjerget for Folket, 6-11. Herpaa formaner han Folket til Gudsfrugt, Lydigheid, Kjærlighed, særdeles mod de Fremmede, til ret at kjende Gud og at ære ham, 12-22.

Paa den samme Tid sagde Herren til mig: Udhug dig to Steentavler som de første, og stig op til mig paa Bjerget; og du skal gjøre dig en Ark af Træ.

2 Mos. 34, 1 fg. 25, 10.

2. Saa vil jeg skrive de Ord paa Tavlerne, som vare paa de første Tavler, som du sønderbrød; og du skal lægge dem i Arken.

c. 9, 10. 2 Mos. 32, 19.

3. Saa gjorde jeg en Ark af Sithimtræ, og udhuggede to Steentavler som de første; og jeg gik op paa Bjerget og havde de to Tavler i min Haand.

4. Da skrev han paa Tablerne, som den første Skrift, de ti Ord, som Herren talte til eder paa Bjerget, midt af Ilden, paa Forsamlingsdag; og Herren gav mig dem.

5. Saa vendte jeg mig og gik ned af Bjerget, og lagde Tablerne i den Ark, som jeg havde gjort; og de vare der, saasom Herren havde befaleet mig. Ex. 9, 4.

6. Og Israels Børn reiste fra Beeroth-Bene-Zaafan (til) Mosera; der døde Aron og blev begravet der, og hans Søn Eleazar gjorde Præsteembedet i hans Sted.

4 Mos. 33, 32; 20, 28 fg.

7. Derfra reiste de til Gudgoda, og fra Gudgoda til Fotbatha, et Land, hvor Vand bæffe ere.

4 Mos. 33, 31-38.

8. Paa den Tid fraskilte Herren Levi Stamme til at bære Herrens Pagtes Ark, til at staae for Herrens Ansigt, til at tjene ham og til at velsigne i hans Navn, indtil denne Dag.

4 Mos. 3, 6 fg. 4, 15. 5 Mos. 18, 5. 7.

9. Derfor skulde Levi ingen Deel eller Arv have med sine Brødre; Herren, han er hans Arv, saasom Herren din Gud haver talt til ham.

4 Mos. 18, 20 fg.

10. Og jeg stod paa Bjerget, som de første Dage, fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter; og Herren hørte mig ogsaa denne Gang, Herren vilde ikke fordærve dig.

c. 9, 9. 25. 2 Mos. 32, 11. 14.

11. Og Herren sagde til mig: Staa op, gik hen at rejse for Folkets Ansigt, at de maae komme ind at eie Landet, hvilket jeg svor deres Fædre at give dem.

c. 1, 35.

12. Og nu, Israel, hvad begjærer Herren din Gud af dig? uden at du skal frygte Herren din Gud, at vandre i alle hans Veie, og at elske ham, og at tjene Herren din Gud af dit ganske Hjerte og af din ganske Sjæl,

Micha 6, 8. 5 Mos. 6, 5.

13. at holde Herrens Bud og hans Skikke, som jeg byder dig idag; at det skal gaae dig vel.

c. 5, 32; 7, 11.

14. See, Himlene og Himlenes Himle høre Herren din Gud til, (ja) Jorden og alt det, som er deri.

1 Kong. 8, 27.

15. (Dog) haver Herren aleneste havt Øyst til dine Fædre, at elske dem, og haver udvalgt deres Sæd efter dem, ja eder af alle Folk, som (det sees) paa denne Dag.

c. 7, 6; 4, 38.

16. Derfor skulle I omskjære eders Hjerter Forhud, og I skulle ikke yderligere forherde eders Nasse.

c. 30, 6. Jer. 4, 4. 2 Mos. 32, 9.

17. Thi Herren eders Gud er en Gud over Guderne, og en Herre over Herrene, den store, den mægtige og den forfærdelige Gud, som anseer ikke Personer og tager ei Gade,

Ps. 89, 7. 9.

1 Tim. 6, 15. 2 Kor. 19, 7. Ap. G. 10, 34 fg.

18. som skaffer Faderløse og Enker Ret, og som elsker den Fremmede, at give ham Brød og Klæder.

Ps. 68, 6.

19. Derfor skulle I elske den Fremmede; thi I have været fremmede i Ægypti Land.

2 Mos. 22, 21; 23, 9.

20. Du skal frygte Herren din Gud, ham skal du tjene; og du skal hænge hart ved ham og sværge ved hans Navn.

c. 6, 13 fg.

21. Han er din Lov, og han er din Gud, som haver gjort disse store og forfærdelige Ting mod dig, som dine Dine have seet.

22. Dine Fædre drog ned i Ægypten, halvfjerdsindstyve Personer i Tal; men nu haver Herren din Gud sat dig som Stjerner paa Himmelen i Mangfoldighed.

1 Mos. 46, 27; 15, 5; 22, 17.

11. Capitel.

Mose opmuntre atter Folket til Lydighed imod Gud og foreholder dem til den Ende Guds Velgjerninger og underlige Gjerninger iblandt dem, 1-8; beskriver Canaans Lands Uperlighed, 9-12, og hvorledes Gud skal fremdeles velsigne det, om de ere lydige, 13-15, men fordærve det for deres Ulydigheds Skyld, 16. 17. Han formaner dem til at have Guds Bud altid for Dine og lære deres Børn dem, 18-25; forestiller dem Velsignelsen og Forbandelsen, og nævner de Steder i Canaans Land, hvor de skulde udraabes, 26-32.

Og du skal elske Herren din Gud, og tage vare paa hans Baretægt og hans Skikke og hans Rette og hans Bud, alle Dage.

c. 8, 6.

2. Og I skulle vide idag, at jeg taler ikke med eders Børn, som ikke vide, og som ikke have seet Herrens eders Guds Tugtelse, hans Storhed, hans stærke Haand og hans udrafte Arm,

3. og hans Tegn og hans Gjerninger, som han gjorde midt i Ægypten, paa Pharao, Kongen i Ægypten, og paa alt hans Land,

4. og hvad han gjorde paa Ægypternes Hær, paa deres Heste og paa deres Vogne, der han lod Vandet i det røde Hav flyde over dem, der de forfulgte eder, og Herren lod dem omkomme indtil denne Dag,

2 Mos. 14, 25. 27.

5. og hvad han haver gjort ved eder i Ørken, indtil I ere komne til dette Sted,

6. og hvad han gjorde ved Dathan og Abiram, Eliabs Søner, som var Rubens Søn, at Jorden oplod sin Mund og opslugte dem og deres Huse og deres Paaluner og alt levende Væsen, som var i Følge med dem, midt iblandt det ganske Israel.

4 Mosf. 16, 31 fg. 1 Mosf. 7, 4. 23.

7. Thi eders Dine have seet alle Herrens store Gjerninger, som han haver gjort.

c. 7, 19; 29, 2.

8. Derfor skulde I holde alt det Bud, som jeg byder dig idag, at I maae blive stærke, og komme ind og eie Landet, hvor I drage over, for at eie det,

c. 7, 11.

9. og at I maae forlænge eders Dage i Landet, hvilket Herren sjoer eders Fædre at give dem og deres Sæd, et Land, som flyder med Mælk og Honning.

c. 4, 40; 5, 33; 8, 7. 2 Mosf. 3, 17.

10. Thi det Land, hvor du kommer hen, til at eie det, det er ikke som Egypti Land, hvorfra I ere uddragne, der, hvor du saae din Sæd, og maatte selv gaac og vande den som en Urtehave.

11. Men det Land, hvortil I drage over, for at eie det, er et Land med Bjerger og Dale, det drikker Vand af Himmelens Regn.

12. (Det er) et Land, som Herren din Gud har nøie Agt paa; Herrens din Guds Dine (see) stedse derpaa, fra Aarets Begyndelse og indtil Aarets Ende.

13. Og det skal ssee, dersom I alvorligen høre mine Bud, som jeg byder eder idag, at elske Herren eders Gud, og at tjene ham af eders ganske Hjerter og af eders ganske Sjæle,

c. 28, 1. 2. 3 Mosf. 26, 3.

14. da vil jeg give eders Land Regn paa sin Tid, tidlig Regn og sildig Regn, at du kan indsaame dit Korn og din nye Viin og din Olie.

3 Mosf. 26, 4. 3er. 5, 24. Joel 2, 23.

15. Og jeg vil give dit Fæ Urter paa Marken; og du skal æde og blive mæt.

16. Tager eder vare, at eders Hjerter ikke bliver bedaaet, at I vige af og tjene andre Guder, og tilbede for dem,

c. 8, 11; 7, 16.

17. og Herrens Brede optændes imod eder, og han luffer Himmelen til, at der ingen Regn kommer, og Jorden ikke giver sin Grøde, og I snart omkomme fra det gode Land, som Herren giver eder.

3 Mosf. 28, 19. 5 Mosf. 4, 26; 28, 20; 30, 18.

18. Men I skulde lægge disse mine Ord

paa eders Hjerter og paa eders Sjæl, og binde dem til et Tegn paa eders Haand, at de kunne være til Span imellem eders Dine.

c. 6, 6 fg. Drøsp. 6, 21.

19. Og I skulde lære eders Børn dem, ved at tale derom, naar du sidder i dit Hus, og naar du gaar paa Veien, og naar du lægger dig, og naar du staaer op.

20. Og du skal skrive dem paa Dørstolperne i dit Hus og paa dine Porte;

21. at eders Dage og eders Børns Dage maae blive mangfoldige i det Land, som Herren sjoer eders Fædre at give dem, som Himmelens Dage over Jorden.

v. 9.

22. Thi om I flitteligen tage vare paa alt dette Bud, som jeg byder eder, at gjøre det, at elske Herren eders Gud, at vandre i alle hans Veie og at henge ved ham,

23. da skal Herren fordrive alle disse Folk fra at være for eders Ansigt, og I skulde eie større og stærkere Folk, end I ere.

c. 7, 1.

24. Hvert det Sted, som eders Fodsaale skal træde paa, skal høre eder til; fra Ørken og Libanon, fra Floden, den Flod Phrat, og indtil det yderste Hav skal eders Landemærke være.

Josf. 1, 3. 4; 14, 9. 4 Mosf. 31, 2 fg.

25. Der skal ingen Mand kunne staae for eders Ansigt; Herren eders Gud skal lade eders Rædsel og eders Frygt komme over alt Landet, som I træde paa, ligesom han haver sagt eder.

2 Mosf. 23, 27. Josf. 2, 11.

26. See, jeg lægger idag for eders Ansigt Betsignelse og Forbandelse:

c. 30, 1. 15. 19. 3er. 21, 8.

27. Betsignelse, naar I lyde Herrens eders Guds Bud, som jeg byder eder idag;

c. 28, 2.

28. men Forbandelse, dersom I ikke lyde Herrens eders Guds Bud, og vige af den Vej, som jeg byder eder idag, til at vandre efter andre Guder, som I ikke kjende.

c. 27, 15 fg. 8, 19.

29. Og det skal ssee, naar Herren din Gud fører dig ind i det Land, hvor du kommer hen, til at eie det, da skal du give Betsignelsen paa det Bjerg Grisim, og Forbandelsen paa det Bjerg Ebal.

c. 27, 12. 13. Josf. 8, 33 fg.

30. Ere de ikke paa hin Side Jordanen bag Veien, imod Solens Nedgang, i Cananitens Land, som boer paa den flette Mark, tvært over for Gilgal, ved More Runde?

1 Mosf. 12, 6.

31. Thi I gaae over Jordanen, at komme ind til at eie Landet, som Herren eders Gud giver eder; og I skulle eie det og boe i det.

32. Saa skulle I tage vare paa at gjøre efter alle de Skikke og Rette, som jeg lægger for eders Ansigt paa denne Dag. v. 1.

12. Capitel.

Mose byder Joffet at udbydde alt Afguder af Canaans Land, 1-3, at forrette den udbortes Gudsstjeneste efter Guds Villie og paa det Sted, som Herren vilde udvælge, og der at fortære deres Offringer og Tienber, men ei æde Blod, 4-25, at tage vare paa den rette Gudsstjeneste, og ei følge Cananiternes afgudiske Viis, 16-32.

Sissee ere de Skikke og de Rette, hvorefter I skulle tage vare paa at gjøre i det Land, som Herren, dine Fædres Gud, haver givet dig til at eie det, alle de Dage, som I leve paa Jorden:

2. I skulle aldeles fordærve alle de Steder, hvor Hedningerne, hvilke I skulle eie, have tjent deres Guder, paa de høie Bjerge og paa Høiene og under alle grønne Træer.

c. 7, 5. Ef. 57, 7. Ezech. 6, 13.

3. Og I skulle nedbryde deres Altære, og sønderbryde deres Støtter, og opbrænde deres Lunde med Ild, og afhugge deres Gunders udskaarne Billeder, og ødelægge deres Navn af det samme Sted. 4 Mos. 33, 52.

5 Mos. 7, 25. 1 Kren. 14, 12. 2 Mos. 23, 13. Jos. 23, 7.

4. I skulle ikke gjøre saaledes ved Herren eders Gud.

5. Men paa det Sted, som Herren eders Gud udvælger af alle eders Stammer til der at sætte sit Navn, for at boe der, skulle I søge (ham), og du skal komme derhen.

2 Mos. 20, 24.

1 Kong. 8, 29 fg. 9, 3. 2 Kong. 21, 4. 2 Kren. 7, 12.

6. Og derhen skulle I føre eders Brændoffere, og eders Slagtoffere, og eders Tienber, og eders Haands Oploftelsesoffere, og eders Løfter, og eders frivillige (Offere), og de Jørstefødte af eders store Dvæg og af eders smaae Dvæg.

v. 11.

7. Og der skulle I æde for Herrens eders Guds Ansigt, og I skulle være glade i alt det, som I udcræffe eders Haand til, I og eders Huse, i hvilket Herren din Gud haver velsignet dig.

8. I skulle ikke gjøre efter alt det, som vi gjøre her idag, hver Altt, som er ret for hans Dine.

9. Thi I ere ikke endnu komne til den Rolighed og til den Arv, som Herren din Gud giver dig.

10. Naar I ere gangne over Jordanen og boe i Landet, som Herren eders Gud giver eder til Arv, da skal han give eder Rolighed for alle eders Fjender trindt omkring, og I skulle boe tryggeligen.

11. Og der skal være det Sted, som Herren eders Gud skal udvælge, til at lade sit Navn boe der; derhen skulle I føre alt det, som jeg byder eder: Eders Brændoffere og eders Slagtoffere, eders Tienber og eders Haands Oploftelsesoffere, og alle eders udvalgte Løfter, hvilke I skulle love Herren.

v. 5. c. 14, 22.

12. Og I skulle være glade for Herrens eders Guds Ansigt, I og eders Sønner og eders Døttre, og eders Tjenere og eders Tjenestepiger, og Leviten, som er i eders Porte, thi han haver ingen Deel eller Arv med eder.

c. 10, 9; 14, 27. 4 Mos. 18, 20. 24.

13. Tag dig vare, at du ikke offerer dine Brændoffere paa hvert det Sted, som du seer.

v. 14. 3 Mos. 14, 20. Dom. 6, 26 fg.

14. Men paa det Sted, som Herren udvælger i een af dine Stammer, der skal du offerer dine Brændoffere, og der skal du gjøre alt det, som jeg byder dig.

15. Dog maa du slagte og æde Kjød efter al din Sjæls Lyst, efter Herrens din Guds Velsignelse, som han haver givet dig, i alle dine Porte; (baade) den Urene og den Rene maa æde det som en Kaa og som en Hjort.

c. 15, 22.

16. Dog skulle I ikke æde Blodet; paa Jorden skal du udøse det som Vand.

3 Mos. 3, 17; 7, 26.

17. Du maa ikke æde inden dine Porte Tiende af dit Korn og din nye Viin og din Olie, ei heller det Jørstefødte af dit store Dvæg eller dit smaae Dvæg, ei heller noget af dine Løfter, som du haver lovet, eller af dine frivillige (Offere), eller af din Haands Oploftelse.

3 Mos. 27, 30.

18. Men du skal æde det for Herrens din Guds Ansigt, paa det Sted, som Herren din Gud udvælger, du og din Søn og din Datter, og din Tjener og din Tjenestepige, og Leviten, som er i dine Porte; og du skal være glad for Herrens din Guds Ansigt i alt det, som du udcræffer din Haand til.

c. 14, 23.

19. Tag dig vare, at du ikke forlader Leviten, alle dine Dage i dit Land.

c. 14, 27.

20. Naar Herren din Gud gjør dit Land demærke videre, saasom han haver tilsagt dig, og du siger: Jeg vil æde Kjød, efterdi

din Sjæl haver Lyst til at æde Kjød, saa maa du æde Kjød efter al din Sjæls Lyst.

c. 19, 8. 1 Mosf. 28, 14.

21. Men er det Sted langt fra dig, som Herren din Gud haver udvalgt til der at sætte sit Navn, da skal du slagte af dit store Dvæg og af dit smaae Dvæg, som Herren haver givet dig, ligesom jeg haver budet dig, og æde det inden dine Porte efter al din Sjæls Lyst.

22. Visfeliggen, ligesom man æder en Kaa eller en Hjort, saa maa du æde det; den Urene og den Rene tillige maa æde det.

v. 15.

23. Dog hold fast, at du ikke æder Blodet, thi Blodet, det er Sjælen; derfor skal du ikke æde Sjælen med Kjødet.

3 Mosf. 17, 10 fg.

24. Du skal ikke æde det; du skal udøse det paa Jorden som Vand.

25. Du skal ikke æde det, at det maa gaae dig vel, og dine Børn efter dig, naar du haver gjort det, som ret er for Herrens Dine.

26. Dog (anlangende) de Ting, som du helliger, som høre dig til, og dine Løfter, (dem) skal du tage og komme til det Sted, som Herren skal udvælge.

27. Og du skal lave dine Brændoffere, Kjødet og Blodet, paa Herrens din Guds Alter; og Blodet af dine Offere skal udøses paa Herrens din Guds Alter, og Kjødet skal du æde.

28. Tag vare og hør paa alle disse Ord, som jeg byder dig, at det maa gaae dig vel, og dine Børn efter dig evindeliggen, naar du haver gjort det, som godt og ret er for Herrens din Guds Dine.

29. Naar Herren din Gud faaer udryddet Hedningerne for dit Ansigt, der, hvor du drager hen at eie dem, og du eier dem og boer i deres Land,

30. saa forvar dig, at du ikke falder i Snaren efter dem, efterat de ere ødelagte for dit Ansigt, og at du ikke søger deres Guder og siger: Ligesom disse Folk tjente deres Guder, saaledes vil ogsaa jeg gjøre.

c. 18, 9; 7, 16. 3of. 23, 7. Dom. 2, 3.

31. Du skal ikke faa gjøre for Herren din Gud; thi de gjorde for deres Guder alt det, som er vederstyggeligt for Herren, som han hader; thi de have endog brændt deres Sønner og deres Døttre i Ilden for deres Guder.

c. 18, 10.

32. I skulle holde alt det Ord, som jeg

byder eder, at gjøre (derefter); du skal ikke lægge dertil, og ei tage derfra.

c. 7, 11; 4, 2. Ordsp. 30, 6.

13. Capitel.

Mose lærer, hvorledes de skulle forholde sig mod en falsk Prophet, som vilde forføre dem fra den sande Gud, 1-5, saa og mod Andre, om det end var de nærmeste og bedste Venner, naar de vilde raade til Afguberi, 6-11, ligesaa imod en Stad, som affaldt fra Herren til Afguberi, 12-18.

Naar en Prophet eller den, som drømmer en Drøm, staaer op midt iblandt eder og giver dig et Tegn eller en underlig Ting,

Jer. 11, 14.

2. og det Tegn eller den underlige Ting kommer, som han sagde til dig, sigende: Lader os gaae efter andre Guder, som du ikke kjendte, og lader os tjene dem,

v. 6, 13.

3. da skal du ikke lyde den samme Prophets Ord, eller den, som drømte den Drøm; thi Herren eders Gud forsøger eder, at han vil fornemme, om I elste Herren eders Gud i eders ganste Hjerte og i eders ganste Sjæl.

c. 8, 2. Dom. 2, 22.

4. I skulle vandre efter Herren eders Gud, og frygte ham, og holde hans Bud, og høre paa hans Røst, og tjene ham, og hænge ved ham.

c. 8, 6; 10, 20.

5. Men den samme Prophet eller den, som drømte den Drøm, skal dødes, fordi han haver talet om Afvigelse imod Herren eders Gud, som udførte eder af Ægypti Land, og forløste eder af Tjeneres Hums, at føre dig bort fra den Bei, som Herren din Gud haver befalet dig at vandre paa; og du skal borttage den Onde midt ud fra dig.

c. 18, 20; 19, 19.

6. Naar din Broder, din Moders Søn, eller din Søn, eller din Datter, eller din Hustru i din Arm, eller din Ven, der er som din Sjæl, tilskynder dig i Løndom og siger: Lader os gaae og tjene andre Guder, som du og dine Fædre ikke kjendte,

7. af Folkenes Guder, som ere rundt omkring eder, (hvad enten) de ere nær ved dig eller langt fra dig, fra (den ene) Jordens Ende og til (den anden) Jordens Ende,

8. da samtyk ikke med ham og hør ham ikke, og dit Vie skal ikke spare ham, og du skal ikke skaane (ham) og ei skjule ham.

c. 19, 13.

9. Men du skal visfeliggen slaae ham ihjel, din Haand skal være den første paa ham til at døde ham, og tilsidst alt Folkets Haand.

c. 17, 5, 7; 18, 20.

10. Og du skal stene ham med Stene, og han skal døe; thi han søgte at føre dig bort fra Herren din Gud, som udførte dig af Egypti Land, af Tjeneres Huis;

3 Mosf. 24, 23.

11. paa det at ganske Israel maa det høre og frygte, og ikke blive ved at gjøre efter denne onde Handel, midt iblandt eder.

c. 17, 13; 19, 20.

12. Om du hører i een af dine Stæder, som Herren din Gud giver dig at boe derudi, at man siger:

13. Der ere nogle Mænd, Belials Børn, udgangne midt af dig, og forføre deres Stads Indbyggere og sige: Vader os gaae og tjene andre Guder, som I ikke kjen-

Dan. 19, 22. 5 Mosf. 13, 2. 6.

14. da skal du randsage og udforske og spørge flitteligen; og see, er det Sandhed, er det Ord vist, at denne Vederstyggelighed er skeet midt iblandt eder,

15. da skal du visseligen slaae Indbyggerne i den samme Stad med skarpe Sværd, du skal ødelægge den og alt det, som er i den, og dens Fæ med skarpe Sværd.

16. Og du skal samle alt dens Kov midt paa dens Gade, og opbrænde det med Ild, baade Staden og alt dens Kov, Altsammen, for Herren din Gud; og det skal være en Dhyge evindelig, den skal ikke bygges ydermere.

17. Og lad Intet af det Bandsatte hænge ved din Haand, at Herren maa afvendes fra sin grumme Brede, og give dig Barmhjertigheder, og forbarne sig over dig, og mangfoldiggjøre dig, ligesom han haver svoret dine Fædre.

c. 7, 25. 26.

18. Thi du haver hørt Herrens din Guds Røst, at du skal holde alle hans Bud, som jeg befaler dig idag, at du skal gjøre det, som ret er for Herrens din Guds Vine.

14. Capitel.

Mose forbyder Folket at holde sig efter Hedningernes Vis i deres Sorg over de Døde, 1. 2; igjentager Loven om rene og urene Dyr, Fiske og Fugle, 3-21; lærer dem, hvad de skulle gjøre med deres anden Tiende, baade i de andre Aar og hvert tredje Aflingsaar, 22-29.

I ere Herrens eders Guds Børn, I skulle ikke jaare eder eller gjøre bart imellem eders Vine for den Døde. 3 Mosf. 21, 5; 19, 27. 28.

2. Thi du er Herren din Gud et helligt Folk, og dig haver Herren udvalgt at være ham et Eiendoms Folk fremfor alle Folk, som ere paa Jordens Steds. c. 7, 6 fg. 4, 20.

3. Du skal ikke æde Noget, som er vederstyggeligt.

4. Disse ere de Dyr, som I maae æde: Dre, Lam af Faarene og Kid af Gjeberne;

3 Mosf. 11, 2 fg.

5. Hjort og Kaa og Bøffel og Steenbukt og Daadyr og Urnød og Steengjed.

6. Og hvert Dvæg, som kløver Kloben, og som adskiller tvende Klobers Kløst, som tygger Drøv iblandt Dyrene, det maae I æde.

7. Dog skulle I ikke æde dette af det, som tygger Drøv, og af dem, som kløver den adskilte Klov: Kamelen og Haren og Ravninen, thi de tygge Drøv og stille dog ikke Kloben ad; de skulle være eder urene;

8. og Svinet, fordi det kløver Kloben, men tygger ikke Drøv, det skal være eder urent; I skulle ikke æde af deres Kjød og ikke røre ved deres Aadsel.

9. Dette maae I æde af alt det, som er i Vandet: Alt det, som haver Finne og Skjæl, maae I æde.

10. Men alt det, som ikke haver Finne og Skjæl, maae I ikke æde; det er eder urent.

11. I maae æde hver reen Fugl.

12. Men dette er det, som I skulle ikke æde af dem: Ornen og Høgen og Strandørnen;

13. og Kragen og Skaden og Glenten med sit Slags;

14. og alle Ravn med deres Slags;

15. og Strudsungen og Natuglen og Maagen og Spurvehøgen med sit Slags;

16. Falken og Hornuglen og Viben;

17. og Rørdrummen og Pelikanen og Dylfferen;

18. og Storken og Heiren med sit Slags, og Urhanen og Astenbaffen.

19. Og hver Fugl, som kryber, den skal være eder uren; de skulle ikke ædes.

20. I maae æde hver reen Fugl.

21. I maae intet Aadsel æde; du maa give den Fremmede det, som er inden dine Porte, og han maa æde det, eller sælg den Fremmede det, thi du er Herren din Gud et helligt Folk; du skal ikke koge et Kid i sin Moders Mælk.

2 Mosf. 22, 31; 23, 19 fg.

22. Du skal redelig tiende al din Sæds Grøde, som udkommer af Marken, hvert Aar.

3 Mosf. 27, 30. 5 Mosf. 16, 12.

23. Og du skal æde for Herrens din Guds Ansigt, paa det Sted, som han udvælger at lade sit Navn boe der, Tienden af dit

Korn, din nye Viin og din Olie, og de Førstefødte af dit store Dvæg og af dit smaae Dvæg, at du maa lære at frygte Herren din Gud alle Dage. c. 12, 17. 18.

24. Men naar Veien er dig for lang, at du ikke formaaer at bære det (derhen), fordi det Sted er for langt fra dig, som Herren din Gud haver udvalgt at sætte sit Navn der, thi Herren din Gud skal velsigne dig,

25. saa skal du give det hen for Penge, og tage Pengene i din Haand, og gaae til det Sted, som Herren din Gud skal udvælge.

26. Og du skal give samme Penge for Alt, hvad din Sjæl haver Lyst til, af stort Dvæg, og af smaat Dvæg, af Viin og af stærkt Drik, eller af Alt, som din Sjæl af dig begjærer; og du skal æde der for Herrens din Guds Ansigt, og være glad, du og dit Huus.

27. Men Leviten, som er inden dine Porte, ham skal du ikke forlade; thi han haver ingen Deel eller Arv med dig.

c. 10, 9. 4 Mosf. 18, 24.

28. Naar tre Aar ere tilende, skal du udføre al Tiennden af dit Indkomme i samme Aar, og den skal du lade blive inden dine Porte.

3 Mosf. 27, 30.

29. Saa skal Leviten komme, fordi han haver ingen Deel eller Arv med dig, og den Fremmede og den Faderløse og Enken, som er inden dine Porte, og de skulle æde og mættes; paa det at Herren din Gud skal velsigne dig i al din Haands Gjerning, som du skal gjøre.

c. 28, 1. 8. 12. Drbfp. 10, 22; 11, 24. 25. 28.

15. Capitel.

Mose lærer, naar og hvorledes Eftergivelsens Aar skulde holdes, 1-6; at de skulde forsjøge de Fattige, saa skulde Gud igjen velsigne dem, 7-11; lade deres Svende og Piger løse i det syvende Aar, og begave dem, uden løn saa var, at de selv havde Lyst til at blive, 12-18; hvad de skulde gjøre af det Førstefødte af deres Fæ, 19-23.

Naar syv Aar ere tilende, skal du holde Eftergivelse.

2 Mosf. 23, 11. 3 Mosf. 25, 4.

2. Og denne er Eftergivelsens Handel: Hver Eiermand, som haver laant Noget ud af sin Haand, skal eftergive det, som han haver laant ud til sin Næste; han skal ikke kræve sin Næste eller sin Broder, derfor kalder man det Eftergivelse for Herren.

3. Den Fremmede maa du kræve, men det, som du haver hos din Broder, skal din Haand eftergive;

4. efterdi der ikke skal være en Tigger iblandt eder; thi Herren skal meget velsigne dig i det Land, som Herren din Gud giver dig til Arv, til at eie det;

v. 11.

5. Kun at du hører Herrens din Guds Røst, at tage vare paa at gjøre alle disse Bud, som jeg hyder dig idag.

c. 28, 1. 2.

6. Thi Herren din Gud haver velsignet dig, saasom han haver tilfagt dig; og du skal laane til mange Folk, men du, du skal ikke tage tillaans, og du skal herfke over mange Folk, men de skulle ikke herfke over dig.

c. 14, 29; 28, 12.

7. Naar der vorder en Fattig iblandt eder af een af dine Brødre, i een af dine Stæder i det Land, som Herren din Gud giver dig, da skal du ikke stivgjøre dit Hjerte og ikke lukke din Haand for din fattige Broder.

3 Mosf. 25, 35. 1 Josh. 3, 17.

8. Men du skal oplade din Haand for ham, og du skal laane ham det, som er nok for hans Mangel, det, som ham fattes.

Luc. 6, 34 fg.

9. Tag dig vare, at der ikke er Belials Ord i dit Hjerte, at du skal sige: Det syvende Aar, Eftergivelsens Aar, er nær, og du skal være karrig imod din fattige Broder og ikke give ham; da skal han raabe over dig til Herren, og det skal være dig til Synd.

c. 13, 13. Drbfp. 22, 9. Matthf. 20, 15.

10. Du skal give ham og ikke lade dit Hjerte fortryde, naar du giver ham; thi Herren din Gud skal for denne Sags Skyld velsigne dig i alle dine Gjerninger og i alt det, som du udtrækker din Haand til.

c. 12, 7. 18.

11. Thi Fattige skulle ikke ophøre fra at være midt i Landet; derfor hyder jeg dig og siger: Du skal oplade din Haand for din Broder, for den, som trænger hos dig, og for din Fattige i dit Land.

Matthf. 26, 11. Josh. 12, 8.

12. Naar din Broder, en Ebræer eller en Ebræerinde, sælges til dig, da skal han tjene dig i sex Aar, og paa det syvende Aar skal du lade ham fri fra dig.

2 Mosf. 21, 2 fg.

13. Og naar du lader ham fri fra dig, da skal du ikke lade ham gaae tomhændt.

14. Du skal rigeligen begave ham af dit smaae Dvæg og af din Lade og af din Perse; med hvilket Herren din Gud velsigner dig, deraf skal du give ham.

15. Og du skal komme ihu, at du var en Tjener i Egypti Land, og at Herren din

Gud forløste dig; derfor hyder jeg dig dette Ord idag.

16. Og det skal skee, om han siger til dig: Jeg vil ikke gaae ud fra dig, fordi han elsker dig og dit Huus, fordi han lider vel hos dig,

17. da skal du tage en Syl og stifte i hans Dre og i Døren, saa skal han være dig en evig Tjener; og saaleeds skal du og gjøre ved din Tjenestepige. 2 Mos. 21, 6.

18. Lad det ikke være for svært for dine Dine, naar du lader ham fri fra dig, thi han haver tjent dig dobbelt, efter en Dag-lønners Løn, sex Aar; og Herren din Gud skal velsigne dig i alt det, du skal gjøre.

Ej. 16, 14. 5 Mos. 28, 2.

19. Alt det Førstefødte, som fødes af dit store Dvæg og dit smaae Dvæg, som er Han, skal du hellige for Herren din Gud; du skal ikke arbeide med din Dres Førstefødte, og ikke klippe dine Faars Førstefødte.

2 Mos. 13, 2; 22, 30.

20. Du skal æde det hvert Aar for Herrens din Guds Ansigt paa det Sted, som Herren skal udvælge, du og dit Huus.

c. 12, 11. 12.

21. Dog om der er Ryde paa det, (saa det er) lamt eller blindt, hvadsomhelst ond Ryde det er, da skal du ikke offere det for Herren din Gud.

3 Mos. 22, 20. 21 fg.

22. Inden dine Porte skal du æde det, den Urene og den Rene tillige, som en Raa og som en Hjort.

c. 12, 15. 22.

23. Dog skal du ikke æde Blodet deraf; du skal udøse det paa Jorden som Vand.

c. 12, 23. 3 Mos. 17, 10.

16. Capitel.

Mose gjentager adskillige Love om Paaafte-høitiden, 1-8, Pintsehøitiden, 9-12, Pøvsalernes Høitid, 13-15; hvor og hvorledes de skulde sees for Herrens Ansigt paa deres Høitider, 16. 17; om Dommernes Embæde og Pligt, 18-20, og at de ei skulde plante afgudiffe Bunde eller oprejse sig Støtter, 21. 22.

Tag vare paa Abib Maaned, at du holder Paaafte for Herren din Gud; thi i Abib Maaned udførte Herren din Gud dig af Ægypten om Natten. 3 Mos. 23, 5 fg.

2. Og du skal slagte Paaafteoffer for Herren din Gud, smaat Dvæg og stort Dvæg, paa det Sted, som Herren skal udvælge, at lade sit Navn boe der.

3. Du skal ikke æde syret (Brød) derhos, syv Dage skal du æde usyrede (Brød) derhos, Trængselsbrød; thi med Hast drog

du ud af Ægypti Land, derfor skal du ihukomme den Dag, som du uddrog af Ægypti Land, alle dit Livs Dage. 2 Mos. 12, 19.

4. Og der skal ingen Suurdeig sees hos dig, inden alt dit Landemærke, syv Dage; og der skal intet af Rødet, som du slagter om Afstenen paa den første Dag, ligge Nat-ten over til om Morgen. 4 Mos. 9, 12.

5. Du maa ikke slagte Paaafte inden een af dine Porte, som Herren din Gud giver dig.

6. Men paa det Sted, som Herren din Gud skal udvælge, at lade sit Navn boe, der skal du slagte Paaften om Afstenen, mod Solen gaaer ned, paa den bestemte Tid, som du drog ud af Ægypten. 2 Mos. 12, 6.

7. Og du skal koge og æde det paa det Sted, som Herren din Gud skal udvælge, og du skal vende dig om Morgen og gaae til dine Pauluner.

8. Sex Dage skal du æde usyrede (Brød); men paa den syvende Dag er en Forbudsdag for Herren din Gud, da skal du ingen Gjærning gjøre.

2 Mos. 12, 15; 13, 6. 7. 3 Mos. 23, 36.

9. Du skal tælle dig syv Uger; fra at man begynder med Seglen i det staaende (Korn), skal du begynde at tælle syv Uger.

3 Mos. 23, 15. 16. 4 Mos. 28, 26.

10. Og du skal holde Ugernes Høitid for Herren din Gud, (og fremføre) den Skat, som er din Haands frivillige Gave, som du skal give; eftersom Herren din Gud skal velsigne dig. c. 26, 2.

11. Og du skal være glad for Herrens din Guds Ansigt, du og din Søn og din Datter, og din Tjener og din Tjenestepige, og Leviten, som er inden dine Porte, og den Fremmede og den Faderløse og En-ken, som er midt iblandt dig, paa det Sted, som Herren din Gud skal udvælge, at lade sit Navn boe der. v. 16.

12. Og du skal komme ihu, at du haver været en Tjener i Ægypten; og du skal holde og gjøre disse Skikke. c. 15, 15.

13. Du skal holde Pøvsalernes Høitid for dig syv Dage, naar du haver indsamlet af din Røde og af din Perse. 2 Mos. 23, 16.

14. Og du skal være glad i din Høitid, du og din Søn og din Datter, og din Tjener og din Tjenestepige, og Leviten og den Fremmede og den Faderløse og Enken, som er inden dine Porte. c. 12, 12. 18.

15. Syv Dage skal du holde Høitid for Herren din Gud paa det Sted, som Herren skal udvælge; fordi Herren din Gud

skal velsigne dig i alt dit Indkomme og i al dine Hænders Gjerning, derfor skal du aleneste være glad. c. 14, 29; 15, 10.

16. Tre Gange om Aaret skal alt dit Mandhjon sees for Herrens din Guds Ansigt paa det Sted, som han skal udvælge: paa de ushrede (Brøds) Høitid, og paa Ugernes Høitid, og paa Jovsalernes Høitid; og der skal Ingen sees tomhændet for Herrens Ansigt; 3 Mos. 23, 17; 34, 20.

17. hver efter sin Haands Gave, efter Herrens din Guds Velsignelse, som han haver givet dig.

18. Du skal sætte dig Dommere og Fogeder i alle dine Porte, som Herren din Gud giver dig, for dine Stammer; og de skulle dømme Folket med retfærdig Dom. 2 Kron. 19, 5.

19. Du skal ikke høre Retten, du skal og ikke ansee Nogens Person, og du skal ikke tage Gave; thi Gaven forblinder de Vises Dine og forvender de Retfærdiges Sager. 2 Mos. 17, 6. 8.

5 Mos. 1, 17. 3 Mos. 19, 15. Drds. 15, 27.

20. Ret, Ret skal du efterjage, at du maa leve og eie det Land, som Herren din Gud giver dig. Ps. 34, 15.

21. Du skal ikke plante dig en Lund af noget (Slags) Træer ved Herrens din Guds Alter, som du skal gjøre dig.

22. Du skal og ikke opreise dig en Støtte, hvilket Herren din Gud haver. 3 Mos. 26, 1.

17. Capitel.

Mose lærer, hvad der ikke maatte offres Herren, 1; hvad Straf de skulle have, som vilde forføre Andre til Afguder, 2-7; hvorledes Underdommere skulde forholde sig i svære Sager, 8-13; hvad for en Konge Israels Børn maatte sætte over sig, og hvad hans Pligt skulde være, 14-20.

Du skal ikke offere Herren din Gud Dyr eller Lam, som er Lyde paa, (eller) nogen ond Ting; thi det er Herren din Gud en Vederstyggelighed. 3 Mos. 22, 20 fg.

2. Naar der findes midt iblandt dig, inden een af dine Porte, som Herren din Gud giver dig, Mand eller Qvinde, som gjør det, som er ondt for Herrens din Guds Dine, at overtræde hans Pagt, c. 13, 6 fg.

3. og gaar hen og tjener andre Guder, og tilbeder dem, enten Sol eller Maane, eller noget af al Himmelsens Hær, som jeg ikke haver budet, c. 4, 19. Jer. 8, 2,

4. og det bliver givet dig tilkjende, og du hører det, da skal du vel randsfage det, og

see, er det Sandhed, er det Ord vist, at denne Vederstyggelighed er steet i Israel,

5. da skal du udføre den samme Mand eller den Qvinde, som gjorde denne onde Handel, til dine Porte, den Mand eller Qvinde (siger jeg), og du skal stene dem med Steen, og de skulle døe. 3 Mos. 24, 23.

6. Efter to Vidners eller tre Vidners Mund skal den dødes, som (er skyldig) at døe; han skal ikke dødes efter eet Vidnes Mund. c. 19, 15. Matth. 18, 16. 4 Mos. 35, 30 fg.

7. Vidnerens Haand skal være først paa ham til at slaae ham ihjel, og tilsidst alt Folkets Haand; saa skal du borttage den Onde midt ud fra dig. c. 13, 9; 19, 19.

8. Naar en Sag for Retten er for uendelig for dig, imellem Blod og Blod, imellem Sag og Sag, og imellem Plage og Plage, (i hvad) træagtige Sager, som ere inden dine Porte, da skal du gjøre dig rede og gaae op til det Sted, som Herren din Gud skal udvælge.

9. Og du skal komme til Præsterne, Leviterne, og til den Dommer, som monne være i de samme Dage; og du skal spørge, saa skulle de give dig Rettens Ord tilkjende. 2 Kron. 19, 8. 11.

10. Og du skal gjøre efter det Ords Lydelse, som de give dig tilkjende paa det samme Sted, som Herren skal udvælge; og du skal tage vare paa, at du gjør efter alt det, som de skulle lære dig.

11. Efter Lovens Lydelse, som de skulle lære dig, og efter den Ret, som de skulle sige dig, skal du gjøre; du skal ikke vige fra det Ord, som de skulle tilkjendegive dig, til højre eller venstre Side. c. 5, 32. Jos. 1, 7. Ps. 119, 51. 102.

12. Men den Mand, som gjør Noget i Hovmodighed, at han ikke vil høre Præsten, som staaer at tjene der for Herren din Gud, eller Dommeren, den samme Mand skal døe, og du skal borttage den Onde af Israel; c. 10, 8.

13. at alt Folket maa høre det og frygte, og ikke mere handle hovmodeligen. c. 13, 11; 19, 20.

14. Naar du kommer i det Land, som Herren din Gud giver dig, og eier det og boer deri, og du siger: Jeg vil sætte en Konge over mig, ligesom alle Hedninger, som ere trindt omkring mig, 1 Sam. 8, 5. 6.

15. da skal du sætte den til Konge over dig, som Herren din Gud skal udvælge;

du skal sætte (en) midt ud af dine Brødre til Konge over dig, du kan ikke sætte en fremmed Mand over dig, ham, som ikke er din Broder.

16. Meneste han skal ikke holde mange Feste, og ikke komme Folket til at drage tilbage til Ægypten, for at hente mange Feste; thi Herren haver sagt eder: I skulle ikke herefter ydermere drage tilbage ad denne Vej. 1 Kong. 10, 28. Ef. 31, 1. 3. 5 Mos. 28, 68.

17. Han skal ikke heller tage sig mange Hustruer, at hans Hjerte ikke skal afvige; han skal ikke heller samle sig saare meget Sølv og Guld. 1 Kong. 11, 1.

18. Og det skal skee, naar han sidder paa sit Riges Throne, da skal han skrive sig denne Lovs Udskrift i en Bog af den, som er for Præsterne, Leviterne.

19. Og den skal være hos ham, og han skal læse i den alle sit Livs Dage, paa det han kan lære at frygte Herren sin Gud, at holde alle denne Lovs Ord og disse Skikke, og gjøre efter dem; Ps. 18, 23.

20. at hans Hjerte ikke skal ophøje sig over sine Brødre, ei heller vige fra Budet til høire eller venstre Side; at han maa forlænge sine Dage i sit Kongerige, han og hans Børn i Israel. v. 11.

18. Capitel.

Mose taler om Præsternes og Leviternes Arv, og Præsternes Deel af Offringerne og Førstegrøden, 1-8; at Israels Børn ikke maatte følge Hedningernes afgudiske Vederstyggeligheder, 9-14; at Gud vilde give dem den store Prophet, Kristus, hvem de skulde høre, 15-19; hvorledes en falsk Prophet skal straffes og tjendes, 20-22.

Præsterne, Leviterne, ja den ganste Levi Stamme skulle ikke have Deel eller Arv med Israel; de skulle æde Herrens Aldofere og hans Arv.

c. 10, 9; 12, 12; 14, 27. 29. 1 Cor. 9, 13.

2. Derfor skal han ikke have Arv iblandt sine Brødre; Herren, han er hans Arv, ligesom han haver sagt til ham.

3. Men dette skal være Præsternes Retighed af Folket, af dem, som offere Offeret, enten Dyr eller Lam, at man skal give Præsten Boven og Ræverne og Kallumet.

4. Det Første af dit Korn, din nye Viin og din Olie, og den første Uld af dine Faar skal du give ham.

5. Thi Herren din Gud haver udvalgt ham af alle dine Stammer til at staae at tjene i Herrens Navn, han og hans Sønner alle Dage. c. 10, 8.

6. Og naar en Levit kommer fra een af dine Porte af al Israel, der, hvor han er fremmed, og han kommer efter al sin Sjæls Lust til det Sted, hvilket Herren skal udvælge,

7. da skal han tjene i Herrens sin Guds Navn, ligesom alle hans Brødre, Leviterne, som staae der for Herrens Ansigt.

8. De skulle æde lige Deel, foruden hans solgte (Guds), som han haver af Fædrene.

9. Naar du kommer til det Land, hvilket Herren din Gud giver dig, da skal du ikke lære at gjøre efter disse Folks Vederstyggeligheder. c. 12, 30. 31. 1 Kong. 14, 24. 2 Kong. 16, 3.

10. Der skal ikke findes hos dig den, som lader sin Søn eller sin Datter gaae igjennem Ilden, den, som omgaaes med Spaadom, en Dagvælger, eller den, som agter paa Tuglestrig, eller en Trolkskarl,

3 Mos. 18, 21; 19, 26; 20, 27. 1 Sam. 28, 7 fg.

11. eller den, som omgaaes med Maanen, eller som adspørger en Spaamand, eller en Tegnudlegger, eller som gjør Spørgsmaal til de Døde.

Ps. 58, 5. 6. 3 Mos. 20, 6.

12. Thi hver, som gjør disse Ting, er en Vederstyggelighed for Herren, og for disse Vederstyggeligheders Skyld fordri- ver Herren din Gud dem fra dit Ansigt.

c. 12, 31.

13. Du skal være fuldkommen med Herren din Gud. 1 Mos. 6, 9. Ps. 15, 2. Ps. 119, 1.

14. Thi disse Hedninger, som du skal fordrive, de have hørt Dagvælgere og Spaamænd; men dig, dig haver Herren din Gud ikke saaledes tilstedet.

15. En Prophet midt ud af dig, af dine Brødre, ligesom mig, skal Herren din Gud opreise dig; ham skulle I høre;

Josh. 6, 14. Ap. G. 3, 22; 7, 37. Matth. 17, 5.

16. efter alt det, du begjærede af Herren din Gud i Horeb paa Forsamlingens Dag, og sagde: Jeg kan ikke blive ved at høre Herrens min Guds Røst, og ikke ydermere see denne store Ild, at jeg skal ikke døe.

2 Mos. 20, 19.

17. Da sagde Herren til mig: De have talet vel i alt det, de have talet. c. 5, 28.

18. Jeg vil opreise dem en Prophet midt ud af deres Brødre, ligesom du er, og jeg vil lægge mine Ord i hans Mund, og han skal tale til dem alt det, som jeg vil befale ham. Josh. 1, 46.

19. Og det skal skee, at den, som ikke vil høre paa mine Ord, som han skal tale i

mit Navn, af ham vil jeg, jeg udkræve det.

Ps. 2, 12.

20. Og den Prophet, som handler hovedmodeligen i at tale et Ord i mit Navn, som jeg ikke haver befalet ham at tale, eller den, som taler i andre Guders Navn, den samme Prophet skal døe.

c. 13, 5. Jer. 14, 15.

21. Og om du siger i dit Hjerte: Hvorledes kunne vi kjende det Ord, som Herren ikke haver talet?

22. Naar Propheten taler i Herrens Navn, og det Ord skeer ikke, og det kommer ikke, det samme er det Ord, som Herren ikke talede; den Prophet haver talet det af Hovmodighed, du skal ikke grue for ham.

19. Capitel.

Mose taler om Fristæderne i Canaans Land, og for hvem de skulde være, 1-10, om mobvilige Manddraberes Straf, 11-13, at Ingen maa flytte sin Næstes Markesjæl, 14, om Vidnernes Tal og falske Vidners Straf, 15-21.

Naar Herren din Gud haver udryddet Hedningerne, hvis Land Herren din Gud giver dig, at du eier dem og boer i deres Stæder og i deres Huse,

2. da skal du fraskille dig tre Stæder midt udi dit Land, hvilket Herren din Gud giver dig at eie det.

2 Mos. 21, 13 fg.

3. Du skal berede dig Bei (til dem), og du skal dele i tre Dele dit Lands Landemærke, som Herren din Gud lader dig arve; og det skal være (saaledes), at hver Manddraber kan flye derhen.

4 Mos. 35, 11.

4. Og denne skal være den Manddrabers Sag, som maa flye derhen og blive ved Live: Den, som slaar sin Næste uvidende og haver ikke hadet ham tilforn,

c. 4, 42. 2 Mos. 21, 13.

5. og den, som kommer med sin Næste udi Skoven at hugge Træer, og hans Haand slaar paa med Øren, at afhugge Træet, og han kaster Bernet af Skafet og rammer sin Næste, at han døer, han skal flye til en af disse Stæder, at han maa leve;

6. at Blodhevreren skal ikke forfølge Manddraberen, medens hans Hjerte er ophidset, og naae ham, naar Veien er lang, og slaae ham ihjel, enddog ingen Dødsdom er over ham, thi han havde ikke hadet ham tilforn.

4 Mos. 35, 12.

7. Derfor bhyder jeg dig, sigende: Du skal fraskille dig tre Stæder.

8. Og dersom Herren din Gud gjør dit

Landemærke videre, saasom han haver svoret dine Fædre, og giver dig alt det Land, som han sagde at ville give dine Fædre,

c. 12, 20 fg.

9. om du holder alt dette Bud, at gjøre det, hvilket jeg befaler dig idag, at elste Herren din Gud og at vandre i hans Veie alle Dage, da skal du endnu lægge dig tre Stæder til disse tre;

c. 15, 5; 4, 41. Jos. 20, 2.

10. at der ikke skal udøses ustyldigt Blod midt i dit Land, som Herren din Gud giver dig til Arv, og der skulde være Blodskyld paa dig.

11. Men naar der er en Mand, som hader sin Næste og lurer paa ham, og reiser sig op imod ham og slaar ham ihjel, at han døer, og han flyr til en af disse Stæder,

4 Mos. 35, 20 fg. 1 Mos. 9, 6. 2 Mos. 21, 12. 14.

12. da skulle de Ældste af hans Stad sende hen og hente ham derfra, og give ham i Blodhevrerens Haand, og han skal døe.

13. Dit Die skal ikke spare ham, og du skal borttage det ustyldige Blod af Israels, at det maa gaae dig vel.

c. 13, 8.

14. Du skal ikke forflytte din Næstes Markesjæl, som de Forrige satte til Skjel, i din Arv, som du arver i dit Land, som Herren din Gud giver dig at eie det.

c. 27, 17. Ordsp. 22, 28.

15. Der skal ikke eet Vidne opstaae imod Nogen for nogen Misgjerning eller for nogen Synd, i hvad Synd Nogen haver syndet; efter to Vidners Mund eller efter tre Vidners Mund skal en Sag stadfæstes.

4 Mos. 35, 30. Jos. 8, 17 fg.

16. Naar et fortrædeligt Vidne opstaaer imod Nogen, at svare imod ham om Afvigelse,

17. da skulle de to Mænd, som have Trætte, staae for Herrens Ansigt, for Præsternes og Dommerens Ansigt, som skulle være i de samme Dage.

c. 17, 9.

18. Og Dommerne skulle slittigen randsage, og see, er det Vidne et falskt Vidne, som haver svaret falskeligen imod sin Broder,

19. da skulle I gjøre ved ham, saasom han havde tænkt at gjøre ved sin Broder, og du skal borttage den Onde midt fra dig;

Ordsp. 19, 5. 5 Mos. 13, 5; 21, 21.

20. at de Øvrige maae høre det og frygte, og ikke blive ved at gjøre hydermere efter denne onde Handel iblandt eder.

c. 13, 11; 17, 13.

21. Og dit Die skal ikke spare: Liv for Liv, Die for Die, Tand for Tand, Haand for Haand, Fod for Fod.

3 Mosf. 24, 19. 20. 2 Mosf. 21, 23 fg.

20. Capitel.

Mose lærer, med hvad for en Tillid Folket skalde drage i Krig, og hvorledes Præsten skalde tiltale Folket, 1-4; Føgeberne skalde byde visse Personer at blive hjemme, og bestikke Formænd i Epidfen, 5-9; hvorledes de skalde forholde sig i Stædernes Beleiring, 10-18; hvad for Træer de da maatte fordærve eller ikke, 19. 20.

Naar du uddrager til Krig imod din Fjende, og du seer Heste og Vogne, ja Folk, flere end du, da skal du ikke frygte for dem; thi Herren din Gud er med dig, han, som opførte dig af Ægypti Land.

2 Sam. 10, 6. 12. 18.

2. Og det skal skee, naar I komme til Striden, da skal Præsten gaae frem og tale til Folket.

3. Og han skal sige til dem: Hør Isra- el! I komme idag til Striden imod eders Fjender, lader eders Hjerte ikke blive blødt, frygter ikke og forfærdes ikke, og gruer ikke for deres Ansigt.

4 Mosf. 14, 9.

4. Thi Herren eders Gud er den, som gaaer med eder, at stride for eder imod eders Fjender, for at frelse eder.

5. Men Føgeberne skulle tale til Folket og sige: Hvo er den Mand, som haver bygget et nyt Huus og ikke indviet det? han gaae hen og vende tilbage til sit Huus, at han ikke skal døe i Krigen, og en anden Mand skal indvie det.

Nf. 30, 1.

6. Og hvo er den Mand, som haver plantet en Viingaard og haver ikke gjort den almindelig? han gaae hen og vende tilbage til sit Huus, at han ikke skal døe i Krigen, og en anden Mand skal gjøre den almindelig.

3 Mosf. 19, 23-25.

5 Mosf. 28, 30. Jer. 31, 5.

7. Og hvo er den Mand, som haver tro- lovet sig en Hustru og haver ikke taget hende? han gaae hen og vende tilbage til sit Huus, at han ikke skal døe i Krigen, og en anden Mand skal tage hende.

c. 24, 5.

8. Og Føgeberne skulle blive ved at tale til Folket og sige: Hvo er den Mand, som er frygtagtig og blødhjertig? han gaae hen og vende tilbage til sit Huus, at han ikke skal gjøre sine Brødres Hjerte mistroftigt, som hans Hjerte er.

Dom. 7, 3. 5 Mosf. 1, 28.

9. Og det skal skee, naar Føgeberne have endt at tale til Folket, da skulle de

bestikke Fyrsterne for Hæren fremmest for Folket.

10. Naar du kommer frem til en Stad til at stride imod den, da skal du tilbyde den Fred.

4 Mosf. 21, 21. 22. Matthf. 10, 12. 13.

11. Og det skal skee, om den svarer dig fredssommelig og lader op for dig, da skal det skee, at alt det Folk, som findes i den, skal være dig statskyldigt og tjene dig.

12. Men dersom den ikke vil gjøre Fred med dig, men føre Krig imod dig, da skal du beleire den.

13. Og Herren din Gud skal give den i din Haand, og du skal slaae alt Mandkøn derudi med skarpe Sværd.

4 Mosf. 31, 7.

14. Alene Qvinderne og smaae Børn og Fæet og alt det, som er i Staden, alt Byttet deraf skal du røve for dig; og du skal æde dine Fjenders Bytte, som Herren din Gud haver givet dig.

4 Mosf. 31, 11.

15. Saaledes skal du gjøre med alle Stæderne, som ere faare langt fra dig, som ikke ere af disse Hedningers Stæder.

16. Aleneste af disse Folks Stæder, som Herren din Gud giver dig til Arv, skal du ikke lade leve Noget, (som drager) Mande.

3osf. 10, 40; 11, 11. 14.

17. Thi du skal aldeles ødelægge dem, nemlig de Hethiter og de Amoriter, de Cananiter og de Pheresiter, de Hewiter og de Jebusiter, saasom Herren din Gud haver budet dig;

c. 7, 1.

18. paa det at de ikke skulle lære eder at gjøre efter alle deres Vederstyggeligheder, som de have gjort for deres Guder, og I (saa) skulle synde mod Herren eders Gud.

19. Naar du beleirer en Stad mange Dage, og strider imod den for at indtage den, da skal du ikke fordærve dens Træer, at slaae paa dem med Øxen, thi du skal æde af dem og ikke afhugge dem; men for Mennesket er et vildt Træ tjenligt, at komme for dig til et Bolværk.

20. Det Træ alene, som du veed, at det er ikke Træ til Spise, det maa du fordærve og afhugge, at du kan bygge Bolværk imod Staden, den, som fører Krig imod dig, indtil den nedfalder.

21. Capitel.

Mose lærer, hvorledes Folket skal forholde sig, naar de fandt en Thjefslagen og ikke vidste, hvo det havde gjort, 1-9; hvorledes den skalde forholde sig, som vilde ægte en hedensk Pige, som var fangen i Krigen, 10-14; at en Fader maatte ikke, tage Forfælselsen af Fad fra en Søn

og give den til en anden, 15-17; at en uhygig Søn haardeligen skal straffes, 18-21; hvorel- des de skulle handle med En, som bliver hængt, 22. 23.

Naar der bliver funden en Ihjelslagen i Landet, som Herren din Gud giver dig at eie det, En, som er falden paa Mar- ken, (og) det er ikke bitterligt, hvo ham ha- ver ihjelslaget,

2. da skulle dine Ældste og dine Dom- mere udgaae, og de skulle maale til de Stæder, som ere rundt omkring den Ihjel- slagne.

3. Og den Stad, som er næst ved den Ihjelslagne, den Stads Ældste skulle tage en Øvie af Øvæget, som man ikke haver ar- beidet med, som ikke haver draget i Aag.

4. Og de Ældste af den samme Stad skulle føre Øvien ned til en skarp Dal, som ikke arbeides eller saaes udi; og der i Da- len skulle de hugge Halsen af Øvien.

5. Saa skulle Præsterne, Levi Sønner, gaae frem; thi Herren din Gud haver ud- valgt dem til at tjene sig og til at velsigne i Herrens Navn; og al Trætte og al Plæ- ge skal være efter deres Ord. c. 17, 8. 9.

6. Og alle de Ældste af den samme Stad, de, som ere næst ved den Ihjelslagne, de skulle toe deres Hænder over Øvien, som Halsen er afhuggen paa i Dalen.

Ps. 26, 6. Matth. 27, 24.

7. Og de skulle svare og sige: Vore Hæn- der have ikke udøst dette Blod, og vore Dine have ikke seet det.

8. Forson dit Folk Israel, som du, Herre, haver forløst, og læg ikke ustyldigt Blod midt iblandt dit Folk Israel; saa bliver Blodet forsonet for dem.

9. Og du, du skal borttage det ustyldige Blod midt fra dig; thi du skal gjøre det, som ret er for Herrens Dine.

10. Naar du uddrager i Krigen imod dine Fjender, og Herren din Gud giver dem i din Haand, at du fører deres Fangerne i Fængsel,

11. og du seer iblandt Fangerne en Øvin- de, som er deilig af Skikkelse, og du faaar Nytt til hende, og du tager dig (hende) til Hustru, c. 18, 11.

12. da skal du føre hende midt ind i dit Huus, og hun skal lade rage sit Hoved og affjære sine Negle.

13. Og hun skal bortlægge sit Fængsels Klæder fra sig, og hun skal blive i dit Huus og begræde sin Fader og sin Moder

en heel Maaned; og derefter maa du gaae til hende og ægte hende, og hun skal blive dig til Hustru. 1 Mos. 29, 14.

14. Men det skal stee, om du ikke haver Behagelighed til hende, da skal du lade hende fare efter hendes Sjæls (Bægje- ring), og ikke sælge hende for Penge; du skal ikke drive Handel med hende for den Sags Skyld, at du haver krænkert hende.

15. Om en Mand haver to Hustruer, een, som han elsker, og een, som han hader, og de have født ham Børn, (baade) den, han elsker, og den, han hader, og den første- fødte Søn er den Forhadtes, 1 Mos. 29, 30 fg.

16. da skal det stee paa den Dag, han lader sine Børn arve det, han haver, at han ikke skal formaae at gjøre hendes Søn, som han elsker, til den Første- fødte, for hendes førstefødte Søns An- sigt, som han hader.

17. Men han skal kjendes ved hendes førstefødte Søn, som han hader, at give ham dobbelt saa meget som en anden, af alt det, der findes hos ham; thi han er hans første Kraft, ham hører Førstefødsels Ret til. 1 Kron. 5, 1. 1 Mos. 49, 3. 4.

18. Om en Mand haver en modvillig og gjenstridig Søn, som ikke lyder sin Faders Røst og sin Moders Røst, og de tugte ham, og han vil ikke lyde dem,

Exod. 4, 1-6. Ps. 78, 8 fg.

19. da skulle hans Fader og hans Mo- der tage sal paa ham, og udføre ham til de Ældste i hans Stad og til hans Steds Port.

20. Og de skulle sige til de Ældste i hans Stad: Denne vor Søn er modvillig og gjenstridig, han vil ikke lyde vor Røst, en Fraadser og Dranker. Drøsp. 23, 20. 21.

21. Saa skulle alle Mændene i hans Stad stene ham med Stene, og han skal døe, og du skal borttage den Onde midt fra dig, at al Israel maa høre det og frygte sig. c. 13, 10; 19, 19; 17, 13.

22. Og naar en Mand haver gjort en Synd, (som har fortjent) Dødsdom, og han dødes, og du hænger ham paa et Træ,

23. da skal hans døde Krop ikke blive Natten over paa Træet, men du skal be- grave ham paa den samme Dag, thi den er en Guds Forbandelse, som bliver hængt; og du skal ikke gjøre dit Land ureent, som Herren din Gud giver dig til Arv.

2 Mos. 19, 27. Gal. 3, 13.

22. Capitel.

Mose giver Love om Kjærligheds-Beviiisning mod sin Næste, 1-4; at Jngen skal bære et andet Kjens Klæder, 5; hvorledes de skulle handle med Fuglene, som de fandt, 6. 7; at de skulle gjøre et Klædværk paa deres Huses Tag, 8; at de ei skulde blande ulige Ting, 9-11; at de skulde gjøre Snorer paa deres Følge, 12; hvad Straf den skulde have, som falskeligen beskyldte sin Hustru, og hvorledes hun skulde straffes, om hun fandtes skyldig, 13-21; om Ægteskabsbryderes Straf, 22, og dens, som bejober en trolovet Pige, enten i Byen eller paa Marken, 23-27, eller en utrolovet Pige, 28. 29. Advarsel mod Blodskam, 30.

Du skal ikke see din Broders Dø eller hans Lam bortdrevne, og unddrage dig fra dem; du skal føre dem tilbage til din Broder.

2 Mos. 23, 4. 5.

2. Men dersom din Broder ikke er nær hos dig, og du kjender ham ikke, da skal du samle det midt ind i dit Huus, og det skal være hos dig, indtil din Broder randsager derefter, saa skal du give ham det tilbage.

3. Og saaledes skal du gjøre med hans Æsen, og saa skal du gjøre med hans Klæder, og saa skal du gjøre med alt det, som din Broder haver tabt, det, som er tabt af ham, og du finder det; du maa ikke unddrage dig.

4. Du skal ikke see din Broders Æsen eller hans Dø falde paa Veien, og unddrage dig fra dem; du skal opreise dem med ham.

2 Mos. 23, 5.

5. Der skal intet Mandsstøi være paa en Qvinde, og en Mand skal ikke føre sig i Qvindeklæder; thi hver den, som gjør disse Ting, er en Vederstyggelighed for Herren din Gud.

6. Naar der findes en Fuglerede for dig paa Veien, (enten) i noget Træ eller paa Jorden, og der ere Unger eller Æg, og Moderen, som ligger paa Ungerne eller paa Æggene, da skal du ikke tage Moderen med Ungerne.

7. Men du skal lade Moderen fare og tage Ungerne til dig; at det maa gaae dig vel, og du maa forlænge dine Dage.

3 Mos. 22, 28.

8. Naar du bygger et nyt Huus, da skal du gjøre et Klædværk paa dit Tag, at du ikke skal lægge Blodskuld paa dit Huus, om nogen Faldende falder ned deraf.

9. Du skal ikke saae din Viingaard med to Slags, at Sædens Fylde, som du faaer, og Viingaardens Indkomme ikke skal vanehelliges.

3 Mos. 19, 19.

10. Du skal ikke pløie med en Dø og med et Æsen tillige.

11. Du skal ikke føre dig i Klæder, vævede tilfammen af Uldent og Vinned tillige.

3 Mos. 19, 19. Ezech. 44, 17.

12. Du skal gjøre dig Snorer paa de fire Følge af dit Klædebon, som du stjuler dig med.

4 Mos. 15, 38 fg.

13. Naar en Mand tager en Hustru, og kommer ind til hende, og faaer Had til hende,

14. og lægger hende Sagers Handeler til, og udfører et ondt Rygte om hende og siger: Denne Qvinde tog jeg og holdt mig nær til hende, og jeg fandt ikke Jomfrudom hos hende,

15. da skal Pigens Fader og hendes Moder tage og udføre Pigens jomfruelige (Tegn) til Stadens Ældste, til Porten.

16. Og Pigens Fader skal sige til de Ældste: Jeg gav denne Mand min Datter til Hustru, og han haver faaet Had til hende.

17. Og see, han, han lægger hende Sagers Handeler til og siger: Jeg haver ikke fundet din Datters Jomfrudom, og disse ere min Datters jomfruelige (Tegn); saa skulle de udbrede det Klæde for de Ældstes Ansigt af Staden.

18. Og de Ældste af den samme Stad skulle tage den Mand og revse ham.

19. Og de skulle straffe ham paa hundrede (Skel) Sølv og give Pigens Fader, fordi han haver udført ondt Rygte om en Jomfru i Israel; saa skal han have hende til Hustru, han maa ikke lade hende fare alle sine Dage.

v. 29. 14.

20. Men dersom det samme Ord har været Sandhed, at Pigens Jomfrudom ikke fandtes,

21. da skulle de føre Pigen ud til Døren af hendes Faders Huus, og Folkene af hendes Stad skulle stene hende med Stene, og hun skal døe, fordi hun gjorde en Daarlighed i Israel, at bebrive Hor i hendes Faders Huus; og du skal borttage den Onde midt ud fra dig.

c. 13, 10; 17, 5; 21, 21.

1 Mos. 34, 7. 3 Mos. 7, 15. 5 Mos. 13, 5.

22. Om en Mand findes, at han ligger hos en Qvinde, som er en Mands Ægte-hustru, da skulle de ogsaa begge døe, Manden, som laaer hos Qvinden, og Qvinden; og du skal borttage den Onde af Israel.

3 Mos. 20, 10.

23. Naar en Pige, en Jomfru, er trolovet med en Mand, og en Mand finder hende i Staden og ligger hos hende,

24. da skulde I udføre dem begge til samme Stads Port og stene dem med Stene, og de skulde døe, Pigen for den Sags Skyld, at hun ikke raabte i Staden, og Manden for den Sags Skyld, at han krænkede sin Næstes Hustru; og du skal borttage den Onde midt ud fra dig.

25. Men dersom en Mand finder den trolovede Pige paa Marken, og Manden holder fast ved hende og ligger hos hende, da skal Manden, som laae hos hende, for sig alene døe.

26. Men Pigen skal du ikke gjøre Noget, for Pigen er det ingen Døds synd; thi ligesom En vilde opreise sig imod sin Næste og slaae ham plat ihjel, saaledes er denne Handel.

c. 21, 22.

27. Thi han fandt hende paa Marken, den trolovede Pige raabte, og der var Ingen, som frelst hende.

28. Naar Nogen finder en Pige, en Zomfru, som ikke er trolovet, og tager fat paa hende og ligger hos hende, og de findes,

29. da skal den Mand, som laae hos hende, give Pigens Fader halvtredsfindsthye (Sefel) Sølv, og hun skal være hans Hustru for den Sags Skyld, at han krænkede hende; han maa ikke lade hende fare alle sine Livsdage.

2 Mos. 22, 16. 5 Mos. 22, 19.

30. En Mand skal ikke tage sin Faders Hustru, og ei opslaae sin Faders Slige.

3 Mos. 18, 8 fg.

23. Capitel.

Mose lærer, hvo der ikke maatte komme i Herrens Menighed, og hvo der maatte med visse Vilkaar, 1-8; hvorledes og hvorfor deres Leir skulde holdes reen, 9-14; hvorledes man skulde handle med en Tjener, som var flyet fra sin Herre, 15. 16; om Skjøger og Skjøgelson, 17. 18; om Ager, 19. 20; om Køster, 21-23; om at plukke Bunderuer eller Ag, 24. 25.

Ingen Gilding, enten han er knust eller fæstet, maa komme i Herrens Forsamling.

2. Intet Horebarn skal komme i Herrens Forsamling; endog i tiende Led skal ikke Nogen af Hans komme i Herrens Forsamling.

v. 1.

3. En Ammonit og Moabit skal ikke komme i Herrens Forsamling; endog i tiende Led skal ikke Nogen af dem komme i Herrens Forsamling evindeligen;

Nes. 13, 1. 2 Mos. 12, 48. 3 Mos. 22, 18. 4 Mos. 9, 14.

4. for den Sags Skyld, at de ikke forekom eder med Brød og med Vand paa

Veien, der I gik ud af Egypten, og fordi han leiede Bileam, Beors Søn, af Pethor i Mesopotamia, imod dig, til at forbande dig.

4 Mos. 22, 5 fg. Jes. 24, 9.

5. Men Herren din Gud vilde ikke høre Bileam, og Herren din Gud vendte dig Forbandelsen om til Velsignelse; thi Herren din Gud havde dig kjær.

4 Mos. 22, 12. Jes. 24, 10.

6. Du skal ikke søge deres Fred eller deres Gode, alle dine Dage evindeligen.

1 Kong. 11, 1. Nes. 13, 23 fg.

7. Du skal ikke have Vederstyggelighed til en Edomit, thi han er din Broder; du skal ikke have Vederstyggelighed til en Egypter, thi du haver været Fremmed i hans Land.

1 Mos. 25, 25. 22, 26.

8. De Børn, som de aale sig i det tredje Led, de maae komme i Herrens Menighed.

9. Naar du gaar ud af Leiren imod dine Fjender, da tag dig vare for al ond Handel.

10. Naar der er en Mand iblandt eder, som ikke er reen for det, som han kunde hændes om Natten, da skal han gaae ud udenfor Leiren, han skal ikke komme ind i Leiren.

3 Mos. 15, 16.

11. Og det skal skee, henimod Aften skal han bade sig i Vand; og naar Solen gaar ned, skal han komme ind i Leiren.

12. Og du skal have et Sted udenfor Leiren, og du skal udgaar derhen udenfor.

13. Og du skal have en Spade foruden dine Vaaben; og det skal skee, naar du haver fiddet derude, da skal du grave dermed, og vende dig om og skjule det, som er gaaet fra dig.

14. Thi Herren din Gud vandrer midt iblandt din Leir, for at udfrie dig og at give dine Fjender for dit Ansigt, og din Leir skal være hellig, at han skal ikke see nogen ubluelig Handel hos dig, og vende sig bort fra dig.

15. Du skal ikke overantvorde en Tjener til sin Herre, som er undkommen fra sin Herre til dig.

16. Han skal blive hos dig midt iblandt dig paa det Sted, som han udvælger sig til Gode i een af dine Porte; du skal ikke forfordle ham.

2 Mos. 22, 21. 3 Mos. 19, 33.

17. Der skal ingen Skjøger være af Israels Døttre, og ingen Skjorlevner skal være af Israels Sønner.

18. Du skal ikke indføre Skjøgelson eller Hundeværd i Herrens din Guds Hus for

noget Løfte; thi de ere Herren din Gud ogfaa begge en Bederstyggelighed.

Mat. 22, 15.

19. Du skal ikke tage Nager af din Broder, Pengeaager, Madaaager eller Nager af nogen Ting, som kan aagres med.

2 Mos. 22, 25. Neh. 5, 1-7. Ps. 15, 5.

20. Af en Fremmed maa du tage Nager, men af din Broder maa du ikke tage Nager; at Herren din Gud skal velsigne dig i alt det, som du udreffer din Haand til, i det Land, hvor du kommer hen til at eie det.

c. 14, 29; 15, 10.

21. Naar du lover Herren din Gud et Løfte, da skal du ikke tøve at betale det; thi Herren din Gud vil vissefælg udfærdige det af dig, og det skal være dig til Synd.

3 Mos. 27, 2. 4 Mos. 30, 3. Ps. 50, 14.

22. Men naar du efterlader at love, skal det ikke være dig til Synd.

23. Det, som er udgaaet af dine Læber, skal du holde og gjøre, saasom du haver lovet Herren din Gud frivilligen, som du haver talet med din Mund.

24. Naar du kommer i din Næstes Viin-gaard, da maa du æde Druer efter din Sjæls (Begjæring), til du er mæt; men du skal Intet lægge i dit Kar.

25. Naar du kommer i din Næstes staaende (Korn), da maa du plukke År af med din Haand; men du skal ikke røre Seglen over din Næstes staaende (Korn).

Matth. 12, 1 fg.

24. Capitel.

Mose lærer, hvorledes det skulde holdes med en Kvinde, som fik et Skilsmisjebrev, 1-4; med den, som haver taget en ung Hustru, 5; med at tage Pant, 6; med den, som stjæler et Menneſke, 7; med at vogte sig for Spedalskhed, 8. 9; atter med at tage Pant, 10-13; med en Daglønner, 14. 15; at Ingen skulde straffes for en Andens Synd, 16; at handle efter Ret og efter Kjærlighed mod Enfer, Faderløse og Fremmede, 17-22.

Naar en Mand tager en Hustru og ægter hende, og det ſkeer, at hun ikke finder Naade for hans Dine, thi han fandt en ubluelig Handel hos hende, da skal han ſkrive hende et Skilsmisjebrev og give i hendes Haand, og lade hende fare af ſit Huus.

Matth. 5, 31; 19, 7.

2. Og naar hun er udgangen af hans Huus, og hun gaaer bort og bliver en anden Mand,

3. og den ſamme anden Mand ſaaer Had til hende, og ſkriver hende et Skilsmisje-

brev, og giver i hendes Haand, og lader hende fare af ſit Huus, eller om den anden Mand dør, ſom tog ſig hende til Hustru,

4. da maa ikke hendes første Mand, ſom lod hende fare, atter tage hende til at være hans Hustru, ſiden hun er bleven ureen, thi det er en Bederstyggelighed for Herrens Anſigt; og du ſkal ikke gjøre det Land ſyndigt, ſom Herren din Gud giver dig til Arv.

Jer. 3, 1.

5. Naar en Mand haver taget en ung Hustru, ſkal han ikke udbrage i Striden, og man ſkal ingen Tyngde lægge paa ham; han ſkal være fri i ſit Huus et Ar, og være glad med ſin Hustru, ſom han haver taget.

c. 20, 7.

6. Man ſkal ikke tage begge Mølleſtene eller (den overſte) Mølleſteen til Pant; thi man tager ſaa Livet til Pant.

7. Om Nogen findes, ſom ſtjæler en Perſon af ſine Brødre, af Israels Børn, og driver Handel med ham eller ſælger ham, da ſkal den ſamme Tyv døde, og du ſkal borttage den Onde fra dig.

2 Mos. 21, 16. 1 Tim. 1, 10. 5 Mos. 13, 5; 19, 19.

8. Tag dig vare i Spedalskheds Plage, at du tager ſaare (vel) vare, og at du gjør efter alt det, ſom Præſterne, Leviterne, ſkulde lære eder; efterſom jeg haver budet dem, ſkulde I tage vare paa at gjøre.

3 Mos. 13, 8; 14, 2.

9. Kom ihu, hvad Herren din Gud gjorde ved Maria paa Beien, der I drog ud af Egypten.

4 Mos. 12, 10.

10. Derſom du udlaaner til din Næſte noget Laan, da ſkal du ikke komme ind i hans Huus, at tage hans Pant til Pant.

11. Du ſkal ſtaa udenfor, og den Mand, ſom du haver laant Noget, ſkal bære Pantet ud til dig udenfor.

12. Men derſom han er en nødtørftig Mand, da ſkal du ikke lægge dig med hans Pant.

13. Du ſkal give ham Pantet tilbage, naar Solen gaaer ned, at han kan lægge ſig i ſit Klædebon og velsigne dig; og det ſkal være dig en Retfærdighed for Herrens din Guds Anſigt.

2 Mos. 22, 26. 5 Mos. 6, 25.

14. Du ſkal ikke gjøre en nødtørftig eller en fattig Daglønner Vold, (være ſig) af dine Brødre eller af din Fremmede, ſom er i dit Land inden dine Porte.

3 Mos. 19, 13. 3af. 5, 4.

15. Du ſkal give ham ſin Løn paa ſin Dag, og Solen ſkal ikke gaae ned derover,

thi han er nødtørstig, og dermed opholder han sit Liv; at han ikke skal raabe over dig til Herren, og det skal være dig til Synd.

16. Forældre skulle ikke dødes for Børn, og Børn skulle ikke dødes for Forældrene; de skulle dødes, hver for sin Synd.

2 Kong. 14, 6. Jer. 31, 30. Ezech. 18, 18-20. 4 Mos. 26, 11.

17. Du skal ikke bøje Ketten for den Fremmede, den Faderløse, og ei tage en Enkes Klæder til Pant.

2 Mos. 22, 21; 23, 9.

5 Mos. 27, 19. Ef. 1, 17. 23. Jer. 5, 28. 30s 24, 3.

18. Og du skal komme ihu, at du var en Tjener i Egypten, og Herren din Gud forløste dig derfra; derfor byder jeg dig at gjøre denne Gjerning.

c. 15, 15; 16, 12.

19. Naar du haver høstet din Høst paa din Alger og glemst et Neg paa Algeren, da skal du ikke vende tilbage at tage det, det skal høre den Fremmede, den Faderløse og Enken til; paa det at Herren din Gud skal velsigne dig i al dine Hænders Gjerning.

3 Mos. 19, 9; 23, 22. 5 Mos. 16, 15; 23, 20.

20. Naar du haver ryttet dit Olietæ, da skal du ikke afrygte Grenene efter dig; det skal høre den Fremmede, den Faderløse og Enken til.

v. 19, 21.

21. Naar du haver plukket din Viingård, da skal du ikke efterjante efter dig; det skal høre den Fremmede, den Faderløse og Enken til.

22. Og du skal komme ihu, at du var en Tjener i Egypti Land; derfor byder jeg dig at gjøre denne Gjerning.

v. 18 fg.

25. Capitel.

Mose lærer, hvorledes Dommerne skulle dømme og straffe den Skyldige efter hans Misgjerning, 1-3; ikke at binde Munden til paa en Dyr, som tærster, 4; at en Broder skal ægte sin afdøde Broders Hustru, dersom han ikke haver efterladt Børn, 5-10; hvorledes en ublusfærdig Hustru skal straffes, 11. 12; at have ret Vægt og Maal, 13-16; at de skulle udrydde Amalekiterne, 17-19.

Naar der er Trætte imellem Mænd, og de komme frem for Ketten, at de skulle dømme dem, da skulle de dømme den Retfærdige at være retfærdig, og dømme den Ugudelige at være ugudelig.

Ordsp. 17, 15.

2. Og det skal skee, om den Ugudelige haver fortjent at slaas, da skal Dommeren lade ham falde ned, og lade ham slaae for sit Ansigt efter hans Ugudelighed med et (vist) Tal.

3. Man skal slaae ham fyrrethve (Slag), man skal ikke lægge til, at man skal ikke blive ved at slaae ham mange Slag over

disse, og din Broder skal ringeagtes for dine Dine.

2 Cor. 11, 24.

4. Du skal ikke binde Munden til paa en Dyr, naar den tærster.

1 Cor. 9, 9. 1 Tim. 5, 18. 3af. 5, 4.

5. Naar Brødre hør tilhøbe, og en dør af dem, og han haver ingen Søn, da skal den Dødes Hustru ikke vorde en fremmed Mands udenfor; hendes Mands Broder skal komme ind til hende, og tage hende sig til Hustru, og ægte hende i sin Broders Sted.

Matth. 22, 24.

6. Og det skal skee, den Førstefødte, som hun skal føde, skal opstaae efter hans døde Broders Navn, at hans Navn skal ikke udslættes af Israel.

7. Men om Manden haver ikke Behagelighed i at tage sin Broders Hustru, da skal hans Broders Hustru gaar op til Porten til de Ældste og sige: Min Mands Broder vægrer sig for at opreise sin Broder et Navn i Israel, han vil ikke ægte mig i sin Broders Sted.

Ruth 4, 4 fg.

8. Saa skulle de Ældste af hans Stad kalde ham og tale til ham; naar han staaer og siger: Jeg haver ikke Behagelighed i at tage hende,

9. da skal hans Broders Hustru komme frem til ham for de Ældstes Dine, og drage hans Sko af hans Fod og sputte i hans Ansigt; og hun skal svare og sige: Efter denne Maade skal det skee den Mand, som ikke vil bygge sin Broders Huus.

10. Og hans Navn skal kaldes i Israel: Dens Huus, som Skoen er afdragen.

11. Naar Mænd trættes tilsammen, en med en anden, og den enes Hustru kommer nær til, at udfrie sin Mand af hans Haand, som slaaer ham, og hun rækker sin Haand ud og tager fat i hans Blusel,

12. da skal du afhugge hendes Haand; dit Die skal ikke spare.

c. 13, 8.

13. Du skal ikke have tvende Slags Vægt i din Pose, en stor og en liden.

v. 15. Ezech. 45, 10.

14. Du skal ikke have to Slags Epha i dit Huus, en stor og en liden.

2 Mos. 16, 36.

15. Du skal have en fuldkommen og ret Vægt, du skal have en fuldkommen og ret Epha; paa det dine Dage skulle forlænges i det Land, som Herren din Gud giver dig.

3 Mos. 19, 35 fg. 5 Mos. 4, 40; 6, 2.

16. Thi hver, som gjør dette, er en Berstygghed for Herren din Gud, (ja) hver, som gjør Uret.

Ordsp. 11, 1.

14*

17. Kom ihu, hvad Amalek gjorde dig paa Beien, der I drog ud af Ægypten;

2 Mos. 17, 8 fg.

18. hvorledes han kom mod dig paa Beien og slog din Bagtrop, alle de Udmatte, (som drog) efter dig, der du var træt og mædig; og han frygtede ikke Gud.

19. Og det skal skee, naar Herren din Gud faaer skaffet dig Rolighed for alle dine Fjender trindt omkring i Landet, som Herren din Gud giver dig til Arv at eie det, da skal du udslette Amaleks Ihukommelse fra at være under Himmelen; du skal ikke glemme det. 1 Sam. 15, 2. 3. 1 Krøn. 4, 43.

26. Capitel.

Mose lærer, hvorledes Israels Børn skulle fremføre deres første Frugter i Canaans Land med et glad Mod, med Lov og Takfælgelse og Guds Paafaldelse, 1-11; iligemaade deres Tiender, 12-15. Gud stadfæster sin Pagt imellem sig og Folket, 16-19.

Og det skal skee, naar du kommer ind i det Land, som Herren din Gud giver dig til Arv, og du eier det og boer derudi,

2. da skal du tage af det Første af alle haande Frugt i Landet, som du skal fremføre af din Jord, som Herren din Gud giver dig, og lægge det i en Kurb; og du skal gaare til det Sted, som Herren din Gud skal udbælge, at lade sit Navn boe der.

2 Mos. 23, 19; 34, 26. 3 Mos. 2, 14; 23, 10. 5 Mos. 16, 10.

3. Og du skal komme til Præsten, som skal være i de Dage, og sige til ham: Jeg forkynder idag for Herren din Gud, at jeg er kommen i det Land, som Herren svor vore Fædre at give os.

4. Og Præsten skal tage Kurven af din Haand, og han skal sætte den ned for Herrens din Guds Alters Forside.

5. Da skal du svare og sige for Herrens din Guds Ansigt: Min Fader var en elendigt Syrer, og han drog ned til Ægypten og var fremmed der med saa Menneſker; og han blev der til et stort, stærkt og mangfoldigt Folk.

1 Mos. 28, 5 fg.

42, 1. 2. 39; 43, 1. 3. 4; 46, 5. 2 Mos. 1, 7.

6. Men Ægypterne handlede ilde med os og plagede os, og lagde en haard Tjeneste paa os.

2 Mos. 1, 13. 14.

7. Da strege vi til Herren, vore Fædres Gud, og Herren hørte vor Røst, og faae vor Trængsel og vor Møie og vor Nød.

2 Mos. 2, 23. 24.

8. Og Herren udførte os af Ægypten med en stærk Haand og udræft Arm, og

med en stor Forfærdelse, og ved Tegn og ved underlige Gjerninger. 2 Mos. 12, 51; 13, 3.

9. Og han førte os til dette Sted, og han haver givet os dette Land, et Land, som flyder med Mælk og Honning.

c. 27, 3. 2 Mos. 3, 8; 13, 5; 33, 3.

10. Og nu, see, jeg haver ført hid det Første af Landets Frugt, som du, Herre, haver givet mig; og du skal lade det blive for Herrens din Guds Ansigt, og tilbede for Herrens din Guds Ansigt.

11. Og du skal være glad over alt det Gode, som Herren din Gud haver givet dig og dit Huus, du og Leviten og den Fremmede, som er midt iblandt dig.

c. 16, 11. 14.

12. Naar du haver fuldendt at tiende af Tienden af dit Indkomme i det tredje Aar, som er Tiendens Aar, og du haver givet Leviten, den Fremmede, den Faderløse og Enken, at de maae æde inden dine Porte og blive mætte,

c. 12, 17; 14, 28. Luc. 18, 12.

13. da skal du sige for Herrens din Guds Ansigt: Jeg haver borttaget det Hellige af Huset, og givet ogsaa Leviten og den Fremmede, den Faderløse og Enken det, efter alle dine Bud, som du haver budet mig; jeg haver ikke overtraadt og ikke glemt noget af dine Bud.

c. 14, 27 fg.

14. Jeg haver Intet ædet deraf i min Sorg, og Intet borttaget deraf til Ureenhed, og jeg haver Intet givet til en Død deraf; jeg haver været Herrens min Guds Røst lydige, jeg haver gjort efter alt det, som du haver budet mig.

3 Mos. 22, 3. 4.

15. See ned af din Helligheds Bolig, af Himmelen, og velsign dit Folk Israel og det Land, som du haver givet os, lige som du haver svoret vore Fædre, et Land, som flyder med Mælk og Honning.

Es. 63, 15. 2 Mos. 3, 8.

16. Herren din Gud bhder dig i denne Dag at gjøre disse Skikke og Rette; og du skal holde og gjøre dem i dit ganſte Hjerte og i din ganſke Sjæl.

c. 6, 5. 6.

17. Du haver idag tilſagt Herren, at han skal være din Gud, og at du vil vandre i hans Veie og holde hans Skikke og hans Bud og hans Rette, og at du vil høre hans Røst.

c. 5, 27.

18. Og Herren haver tilſagt dig idag, at du skal være ham til et Eiendomsfolk, ſaaſom han haver ſagt dig, og at du skal holde alle hans Bud,

c. 7, 6; 14, 2; 4, 6.

19. og at han vil sætte dig til at være høi over alle Folk, som han haver gjort, til Lov og til Navn og til Prydelse, og at du skal være Herren din Gud et helligt Folk, saasom han haver sagt.

c. 28, 1; 4, 7; 10, 21.

27. Capitel.

Mose hyder Israael at opreise Stene paa hiin Side Jordan, og et Alter, hvorpaa Loven skulde skrives, 1-8; formaner dem til Lydighed, fordi de vare blevene Guds Folk, 9. 10; siger, hvilke Stammer der skulle staae til at velsigne og til at forbande, og med hvilke Ord de skulle udraabe Forbandelsen, 11-26.

Og Mose og de Ældste af Israael bød Folket og sagde: Holdt alt det Bud, som jeg hyder eder idag.

2. Og det skal skee, paa den Dag, naar I skulle gaae over Jordanen til det Land, som Herren din Gud giver dig, da skal du opreise dig store Stene og overstrøge dem med Kalk.

3os. 3, 17; 8, 30 fg.

3. Og du skal skrive paa dem alle denne Løvs Ord, naar du gaaer over, paa det du maa komme i Landet, som Herren din Gud giver dig, et Land, som flyder med Mælk og Honning, saasom Herren, dine Fædres Gud, haver tilsagt dig. 2 Mos. 3, 8 fg.

4. Og det skal skee, naar I gaae over Jordanen, da skulle I opreise disse Stene, om hvilke jeg befaler eder idag, paa Ebals Bjerg, og du skal overstrøge dem med Kalk.

5. Og du skal bygge der Herren din Gud et Alter, et Alter af Stene; du skal ikke røre Jern over dem.

2 Mos. 20, 25. 3os. 8, 31.

6. Du skal bygge Herrens din Guds Alter af hele Stene, og offere Herren din Gud Brændoffere derpaa.

7. Du skal og offere Takoffere og æde der, og være glad for Herrens din Guds Ansigt.

c. 12, 12. 18.

8. Og du skal skrive alle denne Løvs Ord paa samme Stene; gør det vel klart.

9. Og Mose og Præsterne, Leviterne, talede til al Israael og sagde: Algt og hør, Israael, du er paa denne Dag bleven Herrens din Guds Folk.

c. 26, 17-19.

10. Og du skal høre Herrens din Guds Røst, og gjøre efter hans Bud og hans Skikke, hvilke jeg hyder dig idag.

11. Og Mose bød Folket paa den samme Dag og sagde:

12. Disse skulle staae at velsigne Folket paa Grissims Bjerg, naar I ere komne over Jordanen: Simeon og Levi og Juda, Issaschar og Joseph og Benjamin.

c. 11, 29.

13. Og disse skulle staae til Forbandelse paa Ebals Bjerg: Ruben, Gad og Aser og Sebulon, Dan og Naphthali.

14. Og Leviterne skulle svare og sige til hver Mand af Israael med høi Røst:

15. Forbandet være den Mand, som gjør et udskaaet eller et støbt Billede, en Vederstyggelighed for Herren, en Mesters Hænders Gjerning, og sætter det i Skjul; og alt Folket skal svare og sige: Amen!

c. 11, 28. 2 Mos. 20, 4.

16. Forbandet være den, som ringeagter sin Fader eller sin Moder; og alt Folket skal sige: Amen!

2 Mos. 21, 17. 3 Mos. 20, 19.

17. Forbandet være den, som flytter sin Næstes Markstjæl; og alt Folket skal sige: Amen!

c. 19, 14. Drøjs. 22, 28; 23, 10.

18. Forbandet være den, som kommer en Blind til at fare vild paa Veien; og alt Folket skal sige: Amen!

3 Mos. 19, 14.

19. Forbandet være den, som høier Retten for den Fremmede, Faderløse og Enken; og alt Folket skal sige: Amen!

2 Mos. 22, 21. 3 Mos. 19, 33. Jer. 7, 6.

20. Forbandet være den, som ligger hos sin Faders Hustru, naar han haver opslaget sin Faders Ægte; og alt Folket skal sige: Amen!

c. 22, 30. 3 Mos. 18, 8; 20, 11.

21. Forbandet være den, som ligger hos noget Dyr; og alt Folket skal sige: Amen!

3 Mos. 18, 23 fg.

22. Forbandet være den, som ligger hos sin Søster, som er hans Faders Datter eller hans Moders Datter; og alt Folket skal sige: Amen!

3 Mos. 18, 9.

23. Forbandet være den, som ligger hos sin Hustrues Moder; og alt Folket skal sige: Amen!

24. Forbandet være den, som slaar sin Næste i Skjul; og alt Folket skal sige: Amen!

c. 19, 11. 4 Mos. 35, 20.

25. Forbandet være den, som tager Gave for at slaae en Person, som er uskyldigt Blod; og alt Folket skal sige: Amen!

2 Mos. 23, 7. 8. Ps. 26, 10.

26. Forbandet være den, som ikke holder (alle) Ordene i denne Lov, at gjøre der-
efter; og alt Folket skal sige: Amen!

Ps. 119, 21. Jer. 11, 3. Gal. 3, 10. 4 Mos. 23, 19.

28. Capitel.

Mose opregner for Folket alle de Betsignelser, som skulde komme over dem, saafremt de vilde være Herren deres Gud lydige, 1-14, og alle de Forbandelser, som skulde ramme dem, saafremt de bleve Herrens Mund uhydige, 15-68.

Og det skal see, om du aldeles hører paa Herrens din Guds Røst, at tage vare paa at gjøre alle hans Bud, som jeg hyder dig idag, da skal Herren din Gud sætte dig til at være høi over alle Folk paa Jorden.

3 Mos. 26, 3. 5 Mos. 26, 19.

2. Og alle disse Betsignelser skulde komme over dig og vederfares dig, fordi du haver hørt paa Herrens din Guds Røst:

Ps. 3, 9. Ps. 24, 5.

3. Betsignet skal du være i Staden, og velsignet skal du være paa Marken.

4. Betsignet skal din Livsfrugt være, og dit Lands Frugt og dit Fæes Frugt, dine Ørnes Affødning og dit smaae Dvægs megen Yngel.

5. Betsignet skal din Kurv være, og din Levning.

6. Betsignet skal du være, naar du gaaer ind, og velsignet skal du være, naar du gaaer ud.

Ps. 121, 8.

7. Herren skal give dine Fjender, som opreise sig imod dig, slagne for dit Ansigt; ad een Vej skulde de udgaae imod dig, og ad syv Veie skulde de flye for dit Ansigt.

3 Mos. 26, 7.

8. Herren skal hyde Betsignelsen at være hos dig i dine Lader og i alt det, du udtrækker din Haand til; og han skal velsigne dig i det Land, som Herren din Gud giver dig.

9. Herren skal opreise dig, sig til et heligt Folk, saafom han haver svoret dig, naar du holder Herrens din Guds Bud og vandrer i hans Veie.

2 Mos. 19, 6. 5 Mos. 7, 6; 26, 19.

10. Og alle Folk paa Jorden skulde see, at du er kaldet efter Herrens Navn, og de skulde frygte for dig.

11. Og Herren skal lade blive tilovers, dig til Gode, af dit Livs Frugt, og af dit Fæes Frugt, og af dit Lands Frugt, i det Land, som Herren svor dine Fædre at give dig.

12. Herren skal oplade for dig sit gode Liggendefæ, nemlig Himmelen, at give dit Land Regn i sin Tid, og at velsigne al din Haands Gjerning; og du skal laane til mange Folk, og du skal ikke tage til-
laans.

c. 11, 14. Jer. 5, 24. 5 Mos. 14, 29; 15, 6.

13. Og Herren skal sætte dig til Hoved og ikke til Hale, og du skal aleneste være over, og ikke være under, naar du vil høre Herrens din Guds Bud, hvilke jeg hyder dig idag at holde og at gjøre,

14. og du ikke viger fra alle disse Ord, som jeg hyder eder idag, til høre eller venstre Side, at gaae efter andre Guder, at tjene dem.

c. 5, 32. Jos. 1, 7. 5 Mos. 8, 19.

15. Og det skal see, dersom du ikke hører Herrens din Guds Røst, at holde og at gjøre alle hans Bud og hans Stikke, som jeg hyder dig idag, da skulde alle disse Forbandelser komme over dig og vederfares dig:

c. 30, 17.

3 Mos. 26, 14. Begr. 1, 20. Dan. 9, 11. Mal. 2, 2.

16. Forbandet skal du være i Staden, og forbandet skal du være paa Marken. v. 3 fg.

17. Forbandet skal din Kurv være, og din Levning.

18. Forbandet skal din Livsfrugt være, og dit Lands Frugt, dine Ørnes Affødning og dit smaae Dvægs megen Yngel.

19. Forbandet skal du være, naar du gaaer ind, og forbandet skal du være, naar du gaaer ud.

20. Herren skal sende iblandt dig Forbandelse, Forstyrning og Revselse i alt det, du udtrækker din Haand til, som du vil gjøre, indtil du bliver ødelagt, og indtil du bliver snart fordærvet for dine Gjerningers Ondskabs Skyld, med hvilke du forlod mig.

Dem. 2, 15.

21. Herren skal lade Pestilente henge ved dig, indtil han gjør Ende med dig fra at være i Landet, hvor du drager hen at eie det.

3 Mos. 26, 16. Ezech. 14, 21.

22. Herren skal slaae dig med Svindsot og med hidsig Feber og med Hede og Brynde og Sværd og Tørke og brændt Korn; og de skulde forfølge dig, indtil du omkommer.

Amos 4, 9. Hagg. 2, 17.

23. Og din Himmel, som er over dit Hoved, skal være som Kobber, og Jorden, som er under dig, (som) Jern.

c. 11, 17. 3 Mos. 26, 19.

24. Herren skal gjøre dit Lands Regn til Pulver og Støv; af Himmelen skal det nedfalde over dig, indtil du bliver ødelagt.

25. Herren skal lade dig slaas for dine Fjenders Ansigt; ad een Vej skal du drage ud imod ham, og ad syv Veie skal du flye for hans Ansigt; og du skal være i Ustædighed iblandt alle Riger paa Jorden.

3 Mos. 26, 17.

26. Og din (døde) Krop skal blive alle Fugle under Himmelen og Dyr paa Jorden til Spiise, og der skal Ingen være, som strækker dem.

27. Herren skal slaae dig med ægyptiske Bylde og med Artsbylde og med Skurv og med Kløe, af hvilke du skal ikke kunne læges.

2 Mos. 9, 9.

28. Herren skal slaae dig med Galenstaf og med Blindhed og med Hjertets Forstyrning.

29. Og du skal søle for dig om Middagen, ligesom den Blinde søler for sig i Mørket, og du skal ingen Nykke have paa dine Beie; og du skal aleneste lide BOLD og røves alle Dage, og Ingen skal frelse dig.

2 Petr. 1, 9.

30. Du skal troløve dig en Hustru, og en anden Mand skal ligge hos hende; du skal bygge et Huus, men du skal ikke boe derudi; du skal plante en Viingaard, men du skal ikke gjøre den almindelig.

Es. 65, 22. 5 Mos. 20, 6.

31. Din Dyr skal slagtes for dine Dine, og du skal ikke æde deraf; dit Åsen skal røves for dit Ansigt, og ikke komme tilbage til dig; dit smaae Dvæg skal gives dine Fjender, og du skal Ingen have, som frelser dig.

32. Dine Sønner og dine Døttre skulle gives til et andet Folk, og dine Dine skulle see derpaa og fortæres over dem hver Dag; og der skal Intet være i din Haands Magt.

33. Dit Lands Frugt og alt dit Arbejde skal et Folk æde, som du ikke kjender, og du skal ikkun lide BOLD og blive knust alle Dage.

Dom. 6, 3. Job 20, 18.

34. Og du skal blive galen for dine Dines Syn, som du skal see.

35. Herren skal slaae dig med en ond Byld paa Knæerne og paa Laarene, af hvilken du skal ikke kunne læges, fra din Fodsaale og til din Hovedisse.

Es. 1, 6.

36. Herren skal lade dig og din Konge, som du skal sætte over dig, gaae til et Folk, som hverken du, ei heller dine Fædre kjendte, og der skal du tjene andre Guder af Træ og Steen.

c. 4, 28.

37. Og du skal blive til en Forstrækkelse, til et Ordsprog og til Spot iblandt alle Folkene, hvor Herren skal føre dig hen.

1 Kong. 9, 7. Jer. 24, 9.

38. Du skal udføre megen Sæd paa Marken, men du skal samle Videt ind, thi Græshoppene skal opæde det.

Micha 6, 15. Sagg. 1, 6; 2, 17. Joel 1, 4.

39. Du skal plante og dyrke Viingaarde, men ikke drikke Vinen og ikke samle, thi Ormen skal fortære det.

40. Du skal have Olietræer inden alle dine Landemærker, men ikke salve dig med Olie, thi dit Olietræ skal oprykkes.

Joel 1, 10.

41. Du skal avle Sønner og Døttre, men de skulle ikke være for dig, thi de skulle gaae i Fængslet.

42. Alle dine Træer og dit Lands Frugt skal Græshoppen eie.

43. Den Fremmede, som er midt iblandt dig, skal opstige meget høit over dig, men du skal nedstige meget dybt.

44. Han skal laane dig, og du skal ikke laane ham; han skal være Hoved, og du skal være Hale.

v. 12.

45. Saa skulle alle disse Forbandelser komme over dig og forfølge dig og ramme dig, indtil at du bliver ødelagt, fordi du ikke hørte Herrens din Guds Røst, at holde hans Bud og hans Stikke, som han haver budet dig.

46. Og de skulle være til et Tegn og til en underlig Ting paa dig og paa din Sæd evindeligen;

47. for den Sags Skyld, at du ikke tjente Herren din Gud i Hjertens Glæde og Godhed, fordi du havde Ålting mangfoldelig.

48. Og du skal tjene dine Fjender, som Herren skal udstikke imod dig, i Hunger og i Tørst, i Røghed og i altsaaende Mangel; og han skal lægge et Benaag paa din Hals, indtil han ødelægger dig.

49. Herren skal opføre et Folk over dig langt fra, fra Jordens Ende, saasom Ornen flyver, et Folk, hvis Tungemaal du ikke forstaaer;

Jer. 5, 15; 6, 22.

50. et ublu Folk, som ikke skal agte den Gamles Person og ei være den Ælge naa- dig.

Dan. 8, 2, 3.

51. Og det skal fortære dit Jæes Frugt og dit Lands Frugt, indtil du bliver ødelagt, og det skal ikke lade tilovers for dig Korn, ny Viin eller Olie, dine Dyres Afjødning eller dit smaae Dvægs megen Ingel, indtil det fordærver dig.

52. Og det skal ængste dig inden alle dine Porte, indtil dine Høie og befæstede Mure nedfalde, som du forlader dig paa, i alt dit Land, ja det skal ængste dig inden alle dine Porte i dit ganske Land, som Herren din Gud haver givet dig.

53. Og du skal æde dit Livs Frugt, Kjødet af dine Sønner og dine Døttre, som

Herren din Gud haver givet dig, i Beleiring og i Trang, hvormed din Fjende skal trænge dig. 3 Mos. 26, 29. 2 Kong. 6, 28. 29. Begr. 2, 20; 4, 10.

54. Den Mand, som var om hos dig og faare kræsen, han skal misunde sin Broder og Hustru i sin Arm, eller sine Sønner, som blive tilovers, det, som han skal lade tilovers,

Matth. 20, 15.

55. at give een af dem af sine Sønners Kjøb, som han kunde æde, fordi han er Intet blevet tilovers, i den Beleiring og Trang, hvormed din Fjende skal trænge dig inden alle dine Porte.

56. Den, som (før) haver været saa om og kræsen hos dig, at hun haver ikke forsøgt at sætte sin Fodsaale paa Jorden, fordi hun har været saa kræsen og saa om, skal misunde sin Mand i sin Arm, eller sin Søn eller sin Datter, Ef. 3, 16. 5 Mos. 28, 54.

57. endog sin Esterbyrd, som er udgangen imellem hendes Fødder, og sine Børn, som hun skal føde; thi hun skal æde dem i Skjul for allehaandede Mangel, i Beleiring og i Trang, hvormed din Fjende skal trænge dig inden dine Porte.

58. Dersom du ikke tager vare paa at gjøre alle denne Lovs Ord, som ere skrevne i denne Bog, at frygte dette herlige og forfærdelige Navn, nemlig Herren din Gud,

59. da skal Herren underligen skikke Plager paa dig, og Plager paa din Sæd, store og ret følelige Plager, og onde og ret følelige Sygdomme.

60. Og han skal vende alle de ægyptiske Syger til dig, som du gruer for, og de skulle hænge ved dig. 2 Mos. 9, 9. 5 Mos. 7, 15.

61. Ja al Sygdom og al Plage, som ikke er skreven i denne Lovs Bog, den skal Herren lade komme over dig, indtil du ødelægges.

62. Og I skulle blive tilovers med saa Fjolk, i det Sted at I vare som Stjernerne paa Himmelen i Mangfoldighed; fordi at du ikke hørte paa Herrens din Guds Røst.

c. 4, 27; 10, 22.

63. Og det skal skee, at ligesom Herren glædede sig (tilforn) over eder, at gjøre vel imod eder og at formere eder, saaledes skal Herren glæde sig over eder, at fordærve eder og at ødelægge eder; og I skulle udryddes af Landet, hvor du kommer hen til at eie det.

Drøsp. 1, 26.

64. Og Herren skal bortsprede dig iblandt alle Fjolk fra (den ene) Jordens Ende til (den anden) Jordens Ende; og der skal du

tjene andre Guder, som hverken du eller dine Fædre kjendte, Træ og Steen. 3 Mos. 26, 33.

65. Og du skal ingen Rolighed have iblandt de samme Fjolk, og din Fodsaale skal ingen Hvile have, og Herren skal give dig der et bævende Hjerter, og at Dinene skulle fortæres, og Sjælen bedrøves. 3 Mos. 26, 16.

66. Og dit Liv skal være dig hængende for dig, og du skal ræddes Nat og Dag, og ikke være sikker paa dit Liv. 3 Mos. 26, 36.

67. Om Morgenen skal du sige: Gid det var Aften, og om Aftenen skal du sige: Gid det var Morgen, for dit Hjertes Rædsel, som du skal ræddes med, og for dine Dines Syn, som du skal see.

68. Og Herren skal føre dig ind i Ægypten igjen paa Skibe ad den Vei, hvorom jeg sagde dig: Du skal ikke ydermere blive ved at see den; og der skulle I sælge eder selv til dine Fjender til Tjenere og til Tjenestepiger, og der skal Ingen være, som vil kjøbe.

c. 17, 16.

29. Capitel.

Mose opregner Guds store Velgjerninger imod sit Fjolk, 1-8, og formaner dem meget alvorligen til at holde Guds Pagt, 9-15. Han advarer dem for Afguderier og for at foragte Guds Trubler, og forkynder dem, som foragte dem, Guds svære Domme, 16-28. Guds aabenbarede Ords Nytte og Hensigt, 29.

Disse ere den Pagtes Ord, som Herren beføel Mose at gjøre med Israels Børn i Moabs Land, foruden den Pagt, som han gjorde med dem i Horeb. c. 5, 2. 3.

2. Og Mose kaldte ad al Israel og sagde til dem: I, I have seet alt det, som Herren gjorde for eders Dine i Ægypti Land, ved Pharao og alle hans Tjenere, og ved hans ganske Land, 2 Mos. 19, 4. 5 Mos. 4, 34.

3. de store Forsøgelser, som dine Dine have seet, de Tegn og de store underlige Ting. c. 7, 19.

4. Og Herren haver ikke givet eder Hjerter til at forstaae, eller Dine til at see med, eller Øren til at høre med, indtil denne Dag. Ef. 6, 10.

5. Og fyrrethve Aar haver jeg ladet eder vandre i Ørken; eders Klæder bleve ikke gamle paa eder, og dine Skoe bleve ikke gamle paa din Fod. c. 8, 2. 4.

6. I have ikke ædet Brød, og ei drukket Viin eller stærk Drik, at I skulle vide, at jeg er Herren eders Gud.

7. Og (der) I kom til dette Sted, da uddrog Sihon, Kongen af Hesbon, og Og,

Rongen af Bafan, imod os til Krig, og vi sloge dem.

4 Mos. 21, 21 fg. 5 Mos. 2, 30; 3, 1. 4 Mos. 21, 33 fg.

8. Og vi indtog deres Land; og vi gave Rubeniten og Gaditen og den halve Manasse Stamme det til Arv.

4 Mos. 32, 33. 5 Mos. 3, 12. Jos. 13, 8.

9. Saa holder denne Pagtes Ord og gjører efter dem, at I kunne gjøre viseligen alt det, som I skulle gjøre. c. 5, 32; 8, 6.

10. I staae idag allesammen for Herrens eders Guds Ansigt, eders Overster for eders Stammer, eders Eldeste og eders Føgeeder, hver Mand i Israæl,

11. eders smaae Børn, eders Hustruer og din Fremmede, som er midt i dine Leire, baade din Vedhugger og din Vanddrager;

Jos. 9, 27.

12. at du skal træde over i Herrens din Guds Pagt og i hans Ed, som Herren din Gud gør med dig idag;

13. at han maa opreise dig idag, sig til et Folk, og han maa være dig til en Gud, saasom han haver tilsagt dig, og saasom han haver svoret dine Fædre, Abraham, Isak og Jakob.

c. 28, 9. 1 Mos. 17, 7.

14. Og ikke med eder aleneste gør jeg denne Pagt og denne Ed,

c. 5, 3.

15. men med den, som her er og staaer idag med os for Herrens vor Guds Ansigt, og med den, som her idag ikke er med os;

16. thi I vide, at vi boede i Ægypti Land, og vi drog midt igjennem Hedningerne, som I drog igjennem,

17. og I saae deres Vederstyggeligheder og deres stygge Afguder, Træ og Steen, Sølv og Guld, som vare hos dem;

18. at der ikke skal være iblandt eder Mand eller Qvinde, eller Slægt eller Stamme, som vender sit Hjerte idag fra Herren vor Gud, til at gaar bort og tjene disse Hedningers Guder, at der ikke skal blive en Rod iblandt eder, som bærer Galde og Målrut.

2 Mos. 23, 24.

5 Mos. 7, 16. Ap. G. 8, 23. Ebr. 12, 15. Rom. 2, 3.

19. Og det skal skee, naar han hører denne Forbandelses Ord, og han velsigner sig i sit Hjerte og siger: Det skal gaar mig vel, endstjøndt jeg vandrer i mit Hjertes Stivhed, for at jeg kan lægge en Tuld til en Tørstig,

v. 21 fg. Jer. 44, 17; 3, 17.

20. da vil Herren ikke forlade ham det; thi Herrens Brede og hans Niskjærhed skal da ryge over den samme Mand, saa

al den Forbandelse, som er skreven i denne Bog, skal ligge paa ham; og Herren skal udslætte hans Navn fra at være under Himmelen.

c. 28, 15 fg.

21. Og Herren skal frastille ham til det Unde fra alle Israels Stammer, efter alle den Pagtes Forbandelser, som er skreven i denne Lovbog.

22. Da skal den følgende Slægt sige, ja eders Børn, som skulle opstaae efter eder, og den Fremmede, som skal komme fra et langt fraliggende Land, naar de see dette Lands Plager og de Sygdomme derudi, med hvilke Herren gør dem syge derudi,

23. at alt dets Land er brændt, Svovsel og Salt, at det ikke kan tilsaaes, ei heller give Grøde, og ingen Urt kan opvorte derudi, ligesom Sodoma og Gomorra, Aldma og Zeboim ere omkastede, hvilke Herren omkastede i sin Brede og i sin Hastighed.

1 Mos. 19, 24 fg. Jos. 11, 8.

24. (Ja) da skulle alle Folk sige: Hvorfor haver Herren saaledes gjort imod dette Land? hvad er dette for en stor frynsende Brede?

1 Kong. 9, 8. Jer. 22, 8. 2 Mos. 11, 8.

25. Da skal man sige: Fordi at de have forladt Herrens, deres Fædres Guds, Pagt, som han gjorde med dem, der han udførte dem af Ægypti Land,

26. og de gif bort og tjente andre Guder, og tilbade dem, de Guder, som de ikke kjendte, og (af hvilke) ingen havde meddeelt dem (Noget);

27. derfor er Herrens Brede optændt imod dette Land, at han haver ført af den Forbandelse over det, som skreven er i denne Bog.

28. Og Herren haver oprykket dem af deres Land i Brede og i Hastighed og stor Fortørnelse, og bortkastet dem til et andet Land, som det sees paa denne Dag.

c. 4, 38; 10, 15.

29. De skjulte Ting ere for Herren vor Gud, men de aabenbarede ere for os, og for vore Børn evindeligen, at vi skulle gjøre alle denne Lovs Ord. Ps. 25, 14. Ps. 147, 19. 20.

30. Capitel.

Mose taler om den Naade og Velsignelse, som skulde vederfares Israels Børn, naar de endogsaa i deres Landflygtighed omvendte sig, 1-10; roser Guds Ords naadige Aabenbarelse i Evangelio, 11-14. Han forestiller dem Liv og Død, at de skulle udvælge det Bedste, 15-20.

Og det skal skee, naar alle disse Ting skulle komme over dig, Velsignelsen

og Forbandelsen, som jeg haver lagt for dit Ansigt, og du tager (det) igjen til Hjerte iblandt alle Hedningerne, derhen, hvor Herren din Gud haver fordrevet dig, c. 28, 2-15 fg.

2. og du omvender dig til Herren din Gud, og du hører hans Røst efter alt det, som jeg byder dig idag, du og dine Børn, i dit ganske Hjerte og i din ganske Sjæl,

c. 1, 30. 3 Mosf. 26, 40. Neh. 1, 9.

3. da skal Herren din Gud omvende dit Fængsel og forbarme sig over dig, og omvende og forsamle dig fra alle de Folk, hvorhen Herren din Gud havde bortspredt dig, Jer. 29, 14; 30, 18; 31, 23. Ps. 106, 45. Jer. 32, 37.

4. Om Nogen af dig blev fordreven til Himmels Ende, skal Herren din Gud samle dig derfra og tage dig derfra. Neh. 1, 9.

5. Og Herren din Gud skal føre dig i det Land, som dine Fædre eiede, og du skal eie det; og han skal gjøre vel imod dig og formere dig mere end dine Fædre.

6. Og Herren din Gud skal omffjære dit Hjerte og din Sæds Hjerte, at du skal elske Herren din Gud i dit ganske Hjerte og i din ganske Sjæl, at du maa leve.

c. 10, 16. Jer. 4, 4; 32, 39.

Ezech. 11, 19; 36, 26. Rom. 2, 29. Psil. 3, 3. Eof. 2, 11.

7. Og Herren din Gud skal lægge alle disse Forbandelser paa dine Fjender og paa dem, som dig hade, som dig have forfulgt.

8. Men du, du skal omvendes og høre Herrens Røst; og du skal gjøre alle hans Bud, som jeg byder dig idag.

c. 4, 30.

9. Og Herren din Gud skal give dig tilovers, i alle dine Hænders Gjerninger, af dit Livs Frugt og af dit Fæes Frugt, og af dit Lands Frugt, (dig) til Gode; thi Herren skal vende tilbage til at glæde sig over dig, (dig) til Gode, ligesom han glædede sig over dine Fædre; c. 28, 11. Jer. 32, 41.

10. naar du hører paa Herrens din Guds Røst, at holde hans Bud og hans Skikke, det, som er skrevet i denne Lovbog, naar du omvender dig til Herren din Gud i dit ganske Hjerte og i din ganske Sjæl.

11. Thi dette Bud, som jeg byder dig idag, det er ikke underligt for dig, det er ei heller langt borte.

Ej. 45, 19; 48, 16.

12. Det er ikke i Himmelen, at du maatte sige: Hvo vil fare os op til Himmelen og hente os det, og lade os høre det, at vi maae gjøre det?

Rom. 10, 6.

13. Det er ei heller paa hiin Side Havet, at du maatte sige: Hvo vil fare os over

paa hiin Side Havet og hente os det, og lade os høre det, at vi maae gjøre det?

14. Thi det Ord er saare nær hos dig, i din Mund og i dit Hjerte, at du skal gjøre det.

15. See, jeg haver lagt dig for idag Livet og det Gode, og Døden og det Onde.

c. 11, 26; 28, 2. 15. Jer. 21, 8.

16. Thi jeg byder dig idag at elske Herren din Gud, at vandre i hans Veie, og at holde hans Bud og hans Skikke og hans Rette, at du maa leve og formeres, og Herren din Gud maa velsigne dig i det Land, hvor du kommer hen at eie det.

17. Men dersom dit Hjerte afvender sig, og du hører ikke, men lader dig drive (der-til), at du tilbejder andre Guder og tjener dem,

c. 8, 19; 28, 15 fg.

18. da forkynder jeg eder idag, at I skulde aldeles omkomme; I skulde ikke forlænge eders Dage i Landet, hvorhen du drager over Jordanen, for at komme derhen til at eie det.

c. 4, 26; 8, 19; 11, 17. Jos. 23, 16.

19. Jeg tager idag Himmelen og Jorden til Vidne mod eder, at jeg haver forelagt dig Livet og Døden, Velsignelsen og Forbandelsen, at du maa udvælge Livet, paa det du maa leve, du og din Sæd;

c. 4, 26; 32, 1; 11, 26.

20. at du maa elske Herren din Gud, og høre paa hans Røst og hænge ved ham, thi han er dit Liv og dine Dages Længde, at du maa blive i Landet, som Herren svor dine Fædre, Abraham, Isak og Jakob, at give dem.

c. 4, 40; 5, 33. 1 Mosf. 50, 24.

31. Capitel.

Mose siger Folket, at han skal nu døe og ei indføre dem i Landet, men Josva, 1-6, hemm han styrker dertil, 7-8; skriver og overgiver Lovbogen til Præsterne, hvilken skulde læses hvert syvende Aar for al Israels, 9-13. Herren indsætter Josva i sit Embede, og forkynder for ham og Mose Folkets Afvigelse og sine Domme, 14-18; befaler Mose at skrive og lære Folket en Sang til deres Advarsel, og styrker Josva, 19-23. Mose byder Levitterne at forvare Lovbogen, som skulde være et Vidne imod dem, og at samle Folket til at høre paa den Sang, han havde skrevet, 24-30.

Og Mose gif, og taledes disse Ord til al Israels.

2. Og han sagde til dem: Jeg er idag hundrede og thye Aar gammel, jeg kan ikke ydermere gaae ud og gaae ind; og Herren sagde til mig: Du skal ikke gaae over denne Jordan.

c. 31, 7. 4 Mosf. 27, 17. 5 Mosf. 1, 37 fg.

3. Herren din Gud, han gaaer over for dit Ansigt, han skal ødelægge disse Folk for dit Ansigt, at du skal eie dem; Josva, han skal gaae over for dit Ansigt, saasom Herren haver sagt.

c. 3, 28. 4 Mosf. 27, 18.

4. Og Herren skal gjøre ved dem, som han gjorde ved Sihon og ved Og, de Amoriters Konger, og ved deres Land, hvilket han ødelagde.

4 Mosf. 21, 24. 25. 33. 35.

5. Og naar Herren giver dem for eders Ansigt, da skulle I gjøre ved dem efter alt det Bud, som jeg haver budet eder.

c. 7, 2 fg.

6. Værer frimodige og værer stærke, frygter ikke og forfærdes ikke for deres Ansigt; thi Herren din Gud, han er den, som vander med dig, han slipper dig ikke og forlader dig ikke.

c. 7, 18. 21. Ebr. 13, 5.

7. Og Mose kaldte ad Josva og sagde til ham for al Israels Dine: Vær frimodig og vær stærk, thi du, du skal indgaae med dette Folk i det Land, som Herren svoer deres Fædre at give dem; og du, du skal dele det til Arv imellem dem.

c. 3, 28; Josf. 1, 6; 8, 1.

8. Og Herren, han, som gaaer for dit Ansigt, skal være med dig, han skal ikke slippe dig og ikke forlade dig; frygt ikke og ræddes ikke.

9. Og Mose skrev denne Lov og gav den til Præsterne, Levi Sønner, som bære Herrens Pagtes Ark, og til alle de Ældste af Israel.

4 Mosf. 4, 15; 7, 9.

10. Og Mose bød dem og sagde: Naar syv Aar ere tilende, paa Gøftergivelsens Aars bestemte Tid, paa Jorsfalernes Høitid,

c. 15, 1.

11. naar al Israel kommer at sees for Herrens din Guds Ansigt paa det Sted, som han skal udvælge, da skal du udraabe denne Lov for al Israel, for deres Øren.

12. Lad samle Folket, Mændene og Qvindeerne og smaae Børn, og din Fremmede, som er inden dine Porte, at de maae høre, og at de maae lære og frygte Herren eders Gud, og tage vare paa at gjøre alle Ordene i denne Lov;

13. og at deres Børn, som ikke vide det, skulle høre og lære at frygte Herren eders Gud alle de Dage, som I leve i det Land, hvorhen I drage over Jordanen til at eie det.

14. Og Herren sagde til Mose: See, dine Dage ere komne nær, at du skal døe, kald Josva, og fremstiller eder ved Forsamlingens Paulun, saa vil jeg give ham

Befaling; og Mose gik, og Josva, og de fremstillede sig ved Forsamlingens Paulun.

Ef. 38, 1. 2 Petr. 1, 14.

15. Og Herren blev seet i Paulunet i en Skystøtte, og Skystøtten stod over Paulunets Dør.

4 Mosf. 9, 17.

16. Og Herren sagde til Mose: See, du skal ligge med dine Fædre; og dette Folk skal opstaae og bedrive Hor efter det fremmede Lands Guder, hvor det gaaer hen midt i det, og forlade mig og gjøre min Pagt til Intet, som jeg haver gjort med det.

17. Og naar min Brede optændes imod det paa den samme Dag, og jeg skal forlade dem og skjule mit Ansigt for dem, saa at de skulle blive fortærede, og mangfoldige onde Ting og Angester skulle ramme det, da skal det sige paa den samme Dag: Have ikke disse onde Ting rammet mig, fordi at min Gud er ikke midt iblandt mig?

18. Og jeg, jeg vil aldeles skjule mit Ansigt paa den samme Dag, for alt det Ondes Skyld, som det haver gjort; thi det haver vendt sit Ansigt til andre Guder.

c. 32, 20.

19. Saa skriver eder nu denne Sang, og lær Israels Børn den, læg den i deres Mund, paa det at denne Sang maa være mig til et Vidne imod Israels Børn.

20. Thi jeg vil føre det ind i Landet, som jeg svoer deres Fædre, hvilket skylder med Mælk og Honning, og det skal øde og mættes og fede sig, og vende sit Ansigt til andre Guder, og de skulle tjene dem og opirre mig, og de skulle gjøre min Pagt til Intet.

1 Mosf. 50, 24. 2 Mosf. 33, 1. 5 Mosf. 32, 15.

21. Og det skal sige, naar mangfoldige onde Ting og Angester ramme det, da skal denne Sang svare imod det, (og være) til et Vidne, thi den skal ikke glemmes af dets Sæds Mund; thi jeg veed dets Tanke, som det denne Dag omgaaes med, førend jeg fører det ind i Landet, som jeg haver svoret (det).

Ps. 139, 2.

22. Saa skrev Mose denne Sang paa den samme Dag, og han lærte Israels Børn den.

23. Og han bød Josva, Muns Søn, og sagde: Vær frimodig og vær stærk, thi du, du skal føre Israels Børn ind i det Land, som jeg haver svoret dem; og jeg, jeg vil være med dig.

v. 7. Josf. 1, 6.

24. Og det skæde, der Mose havde fuldendt at skrive denne Lovs Ord i en Bog, indtil han havde endt dem,

25. da hød Mose Leviterne, som bare Herrens Pagtes Ark, og sagde:

v. 9. Jos. 3, 6.

26. Tager denne Lovs Bog og lægger den ved Herrens eders Guds Pagtes Arks Side, og den skal være der til et Vidne imod dig.

27. Thi jeg, jeg kjender din Gjenstridighed og din haarde Nasse; see, medens jeg end lever hos eder idag, have I været gjenstridige imod Herren, og hvor meget mere efter min Død?

Ej. 48, 4.

28. Samler til mig alle de Vldste af eders Stammer og eders Føgeeder, saa vil jeg tale disse Ord for deres Øren, og jeg vil tage Himmelen og Jorden til Vidne imod dem.

c. 4, 26; 30, 19; 32, 1.

29. Thi jeg veed, at efter min Død skulle I vist fordærve eder og vige fra den Vej, som jeg haver budet eder; saa skal det Unde møde eder i de sidste Dage, naar I gjøre det Unde for Herrens Vine, at opirre ham med eders Hænders Gjerning. 1 Mos. 42, 38.

30. Saa talede Mose denne Sangs Ord for al Israels Forsamlings Øren, indtil han havde endt dem.

32. Capitel.

Mose Sang, i hvilken Gud og hans Velgjerning mod Israel herligen berømmes, og deres flammelige Utafnemmelighed dem bebreides, 1-18; Guds Brede og Domme foreholdes dem, 19-35; Herren lover igjen at straffe sine og deres afgudiste Fjender, at tage dem til Naade og tillige at omvende Hæningerne, 36-43. Mose formaner atter Folket til at agte paa Guds Ord til deres eget Gavn, 44-47; faaer samme Dag Befaling at gaae op paa Abarims Bjerg og bese Landet, og der at dø, 48-52.

Hører til, I Himle, og jeg vil tale; og Jorden skal høre min Mund's Taler.

c. 31, 28. Ej. 1, 2. Micha 1, 2. Jer. 6, 19.

2. Min Værdom skal dryppe som Regnen, min Tale skal flyde som Duggen, som Støvregnen paa Græs og som Regndraaber paa Urter.

3. Thi jeg vil prædike om Herrens Navn: Giver vor Gud stor (Væ). Ps. 34, 4. Nab. 14, 7.

4. (Han er) Klippen, hans Gjerning er fuldkommen, thi alle hans Veie ere Ret; Gud er Trofasthed og uden Uretfærdighed, han er retfærdig og oprigtig.

c. 7, 9. 1 Cor. 10, 13. Ps. 25, 8. Ps. 92, 16.

5. Det haver fordærvet sig for ham, (de vare) ikke hans Børn, (hvilket var) deres Lyde; det er en forvendt og forvirret Slægt.

Ej. 1, 2-4.

6. Skulle I vederlægge Herren dette, du daarlige og uwise Folk? er han ikke din Fader, som haver kjøbt dig? han, han gjorde dig og beredte dig.

Mal. 1, 6.

7. Kom ihu de gamle Dage, betragter Aarene fra Slægt til Slægt, spørg din Fader, og han skal kundgjøre dig det, dine Vldste, og de skulle sige dig det.

8. Der den Høieste uddeelte Arv iblandt Folkene, der han adskilte Mennefsens Børn, da satte han Folkenes Landemærker efter Israels Børns Tal.

9. Thi Herrens Deel er hans Folk, Jakob er hans Arvs Snor.

10. Han fandt ham i Ørkens Land og paa et tomt, øde Sted, der det hylede; han førte ham omkring, han underviste ham, han bevarede ham som sin Diesteen.

2 Mos. 20, 1 fg. Ps. 17, 8.

11. Som en Ørn opsjetter sin Rede, hvæver over sine Unger, saa udbredte han sine Vinger, tog ham, bar ham paa sin Vinge.

2 Mos. 19, 4. 5 Mos. 1, 31. Ej. 63, 9.

12. Herren alene lebede ham, og der var ingen fremmed Gud med ham.

13. Han lod ham fare paa Jordens Høie, og han aad Markens Grøde; og han lod ham suge Honning af en Klippe, og Olie af den haarde Steenklippe, 4 Mos. 20, 8.

14. Smør af Rør og Mælk af Faar, med det Fede af Lam og Vædere, fødte i Basan, og Bukke, med den allerbedste Hvede; og du maatte drikke Wiin, som er Viindruerblod.

15. Men der den Rette blev fed, da slog han bag op, du blev fed, blev thyf, blev flydlig; og han forlod Gud, som havde gjort ham, og ringeagtede sin Saligheds Klippe.

c. 33, 5. 26. Ej. 44, 2.

16. De have gjort ham nidkjær ved Fremmede; med Vederstyggeligheder have de opirret ham.

17. De offrede til Djævlene, som ikke ere Gud, til Guder, som de ikke kjendte, til de nye, som vare komne nær fra, som eders Fædre ikke forfærdedes for.

Nab. 9, 11. Ps. 106, 37. 1 Cor. 10, 20.

18. Den Klippe, som avlede dig, glemte du; og du har forglemte Gud, som fødte dig.

19. Og Herren faae det og blev vred for sine Sønners og Døttres Fortørnelser Skyld.

1 Kong. 21, 22 fg.

20. Og han sagde: Jeg vil skjule mit Ansigt for dem, jeg vil see, hvilken deres

Ende skal være; thi de, de ere en faare forvendt Slægt, Børn, som ikke er Tro= skab udi.

c. 31, 18. Ef. 1, 2. 4.

21. De, de have gjort mig nidkjær ved det, som ikke er Gud, de opirrede mig ved deres Forsængeligheder; og jeg, jeg vil gjøre dem nidkjære ved det, som ikke er et Guds, ved et daarligt Folk vil jeg opirre dem.

Jer. 2, 11; 5, 7. Rom. 10, 19.

22. Thi en Ild er optændt i min Bre= de, og den skal brænde til det nederste Helvede; og den skal fortære Landet og dets Grøde, og sætte Ild paa Bjergenes Grundvolde.

Jer. 15, 14; 17, 4.

23. Jeg vil sanke Ulykker over dem; jeg vil styde (alle) mine Pile i dem.

Ps. 91, 5. Ezech. 14, 21.

24. De skulle fortæres af Hunger og opædes af Hede=Syge og bitter Dødelæ= gelse; og jeg vil sende Dyr= Tænder paa dem med (Hugormes) Forgift, som frybe i Støv.

c. 28, 22.

25. Udenfor skal Sværdet bortrybde, og i Kammerne Forsærdelse, baade unge Karle og Bømfuer, det diende Barn med den graahærde Mand.

26. Jeg haver sagt: Jeg vilde adspredde dem i (alle) Hjørner, jeg vilde lade op= høre deres Ihufommelse iblandt Menne= skene,

Job 18, 17.

27. dersom jeg ikke befrygtede Fjendens Fortørnelse; at deres Fjender ikke skulde holde sig fremme (derover), at de ikke skulde sige: Vor Magt er høj, og Herren haver ikke gjort alt dette.

v. 19. 4 Mos. 14, 13-16. Ezech. 20, 14 fg.

28. Thi de, de ere et Folk, som fordær= ves ved (sine egne) Raad, og der er ikke Forstand i dem.

29. Gid de vare vise, saa skulde de faae Forstand paa dette; de skulde betragte deres Ende.

Jer. 9, 12. Luc. 19, 42.

30. Hvorledes skulde Een have forfulgt Tusinde, og To slaget Titusinde paa Flugt, dersom ikke deres Klippe havde solgt dem, og Herren havde overantvor= det dem?

3 Mos. 26, 8. 36 fg.

31. Thi deres Klippe er ikke som vor Klippe, og vore Fjender ere Dommere.

32. Thi deres Viintræ er af Sodomaes Viintræ og af Gomorraes Agre; deres Druer ere Galdedruer, de have bedste Klaser.

Ezech. 16, 49. 5 Mos. 29, 18.

33. Deres Viin er Dragesforgift og grum Dglegalde.

34. Er det ikke gjemt hos mig, (ja) be= seglet i mine Riggendese?

35. Hevnen og Betalingen hører mig til, paa (sin) Tid skal deres Fod snuble; thi deres Ulykkes Dag er nær, og de Ting, som ere beredte, haste (at komme) til dem.

Rom. 12, 19. Ebr. 10, 30.

36. Men Herren skal dømme sit Folk, og det skal angre ham over sine Tjenere; thi han skal see (derpaa), at (deres) Magt er borte, og den Beholdne og den Ester= ladte er Intet.

1 Kong. 14, 10; 21, 21. 2 Kong. 14, 26.

37. Og han skal sige: Hvor ere deres Guder, den Klippe, som de forlode sig paa?

38. de, som skulde æde det Fæde af deres Slagtoffere, som skulde drikke Viin af deres Driktoffere? lader dem staae op og hjælpe eder, at der kan være et Skjul over eder.

Dom. 10, 14. 1 Sam. 12, 21.

39. Seer nu, at jeg, jeg er den, og der er ingen Gud med mig; jeg, jeg døder og gjør levende, jeg haver saargjort, og jeg skal læge, og der er Ingen, som redder af min Haand.

c. 4, 35.

Ef. 45, 5. 14. 1 Sam. 2, 6. Job. 5, 26. 28. Hof. 6, 1. 2.

40. Thi jeg vil opløste min Haand til Himmelen, og jeg vil sige: Jeg, jeg lever evindeligen. 1 Mos. 14, 22. Dan. 12, 7. Nab. 10, 5. 6.

41. Naar jeg stjerper mit Sværds Lyn= ild, og min Haand griber til Ret, da vil jeg lade Hevnen komme igjen paa mine Fjender, og jeg vil betale dem, som mig hade.

42. Jeg vil gjøre mine Pile drufne af Blod, og mit Sværd skal æde Kjød, af den Ihjelslagnes og Fangnes Blod; fra Hovedet af (skal der komme) megen Hevn over Fjenden.

43. Fryder eder, I Hedninger, hans Folk! thi han skal hevne sine Tjeneres Blod, og lade Hevnen komme tilbage paa sine Fjender, og forsone sit Land, sit Folk.

Rom. 15, 10. Ps. 9, 13. Nab. 19, 2.

44. Og Mose kom, og taledes alle Or= dene af denne Sang for Folkets Dren, han og Hosea, Muns Søn.

45. Og Mose fuldendte at tale alle disse Ord til al Israhel.

46. Og han sagde til dem: Lægger alle de Ord paa eders Hjerte, som jeg vidner for eder idag, hvilke I skulle byde eders Børn, for at tage vare paa at gjøre alle denne Lovs Ord.

1 Mos. 19. 19.

47. Thi det er ikke et forgyæves Ord for eder, thi det er eders Liv; og ved dette Ord skulle I forlænge eders Dage i det Land, hvorhen I drage over Jordanen, til at cie det.

Josf. 6, 63. 2 Mosf. 20, 12. 5 Mosf. 4, 1; 5, 33.

48. Og Herren taledes til Mose paa den samme Dag og sagde:

49. Gak op paa dette Abarims Bjerg, paa Nebo Bjerg, som er i Moabs Land, som er lige for Jericho, og besee det Land Canaan, hvilket jeg giver Israels Børn til Eiendom;

4 Mosf. 27, 12; 33, 48.

50. og dø paa det Bjerg, paa hvilket du skal stige op, og bliv samlet til dine Folk, ligesom Aron, din Broder, døde paa det Bjerg Hor og blev samlet til sine Folk;

4 Mosf. 20, 25 fg. 27, 12 fg.

51. fordi at I forgrebe eder imod mig midt iblandt Israels Børn ved Kivean: det i Kades, i den Ørt Zin, fordi I ikke helligede mig midt iblandt Israels Børn.

4 Mosf. 20, 13.

52. Thi du skal besee Landet tvært over for; men du skal ikke komme derhen, ind i det Land, som jeg giver Israels Børn. c. 34, 4.

33. Capitel.

Mose velsigner Israel, og taler først i Almindelighed om Guds store Naade imod Israel, 1-5. Derpaa forkynder han hver Stamme især, hvad den skal vederfares, 6-25. Til Slutning taler han atter i Almindelighed om dette Folks Ulykkelighed i Herren deres Gud, 26-29.

Og denne er den Velsignelse, med hvilken Mose, den Guds Mand, velsignede Israels Børn, førend han døde. 1 Mosf. 49, 1.

2. Og han sagde: Herren er kommen af Sinai, og er opgangen af Seir for dem, han aabenbarede sig herlig af Parans Bjerg og kom med ti tusinde Hellige; ved hans høire Haand var en brændende Lov til dem,

2 Mosf. c. 19 og 20. 4 Mosf. c. 20 og 21.

5 Mosf. 1, 1. c. 18. c. 32. c. 33. Søb. 3, 3. Jud. v. 14.

3. Visjeligen du er den, som elsker Folkene; alle deres Hellige ere i din Haand; og de skulle sætte sig hos din Fod, (hver) skal optage af dine Ord. Drdsf. 8, 31. Luc. 10, 39.

4. Mose bød os en Lov, (som er) en Eiendom for Jakobs Forsamling.

Ps. 103, 7. Ps. 147, 19.

5. Og han var en Konge for den Rette, da Folkets Overster forsamlede sig tillige med Israels Stammer.

c. 32, 15.

6. Ruben skal leve og ikke døe; og hans Mænd skulle være en liden Hob.

1 Mosf. 34, 30.

7. Og dette hører til Juda, nemlig han sagde: Hør, Herre, Judæ Røst, og du skal lade ham komme til sit Folk; lad hans Hænder være nok for ham, og du skal være en Hjælp mod hans Fjender.

Josf. 19, 1 fg. Dom. 1, 3.

8. Og han sagde til Levi: Dine Thummin og dine Urin høre din fromme Mand til, hvilken du fristede i Masfa, med hvilken du lavede ved Meriba Vand,

2 Mosf. 28, 30 fg. 17, 2 fg. 4 Mosf. 20, 13.

9. den, som siger til sin Fader og til sin Moder: Jeg saae ham ikke, og han kjendte ikke sine Brødre, og vidste ikke af sine Sønner, thi de have holdt din Tale og skulle bevare din Pagt;

3 Mosf. 21, 11. 2 Mosf. 32, 29.

10. de skulle lære Jakob dine Rette, og Israel din Lov; de skulle sætte Røgtelse for din Næse, og heelt (Offer) paa dit Alter. 5 Mosf. 17, 9 fg. Mal. 2, 6. 7. 3 Mosf. 6, 15. 16.

11. Herre! velsign hans Kraft og lad hans Hænders Gjerning behage dig; saargjør deres Lænder, som opreise sig imod ham, og deres, som ham hade, at de ikke opreise sig.

12. Han sagde til Benjamin: Herrens Elskelige skal boe tryggeligen hos ham; han skal skjule over ham den ganske Dag, og han boede imellem hans Skuldre.

1 Mosf. 42, 36 fg. Josf. 18, 28. Ef. 8, 8 fg.

13. Og han sagde til Joseph: Hans Land være velsignet af Herren, af den kostelige (Frugt) af Himmelen, af Duggen og af Dybet, som ligger nedenunder,

1 Mosf. 49, 25.

14. og af Solens Grødes kostelige (Frugt), og af Maanens Fremførelses kostelige (Frugt),

15. og af de ældgamle Bjerges hyppelige (Frugt), og af de evige Høies kostelige (Frugt),

16. og af Jordens kostelige (Frugt), og af dens Fylde, og af hans Naade, som boede i Tornebusten; den skal komme over Josephs Hoved og paa hans Bæse, som er adskilt iblandt sine Brødre.

2 Mosf. 3, 2 fg. 1 Mosf. 49, 26.

17. Han haver en Herlighed som hans førstefødte Dre, og hans Horn ere som en Enhjørnings Horn; med dem skal han stange Folkene tillige (indtil) Jordens Ende; og disse ere de Titusinde af Ephraim, og disse de Tusinde af Manasse.

1 Kron. 5, 1 fg. 4 Mosf. 23, 22. 1 Mosf. 48, 19.

18. Og han sagde til Sebulon: Glæd dig, Sebulon, i din Udfart, og (du), Issaschar, i dine Pauluner!

1 Mosf. 49, 13. 14. Dom. 5, 14.

19. De skulle kalde Fjokene paa Bjerget, der skulle de offere Retfærdigheds Offere; thi de skulle die Havets Overflødighed og de Liggendesæ, (som ere) skjulte i Sandet.

Ps. 51, 21.

20. Og han sagde til Gad: Velsignet være den, som udbreder Gad! han boer som en grum Løve, og han skal røve Armen, ja og Isfen.

21. Og han udsaae sig det Første (af Landet), at han var der bestjærmet i den Deel, (ham var givet) af Lovgiveren; dog kom han med Fjokenes Overster, han gjorde Herrens Retfærdighed og hans Rette imod Israæl.

4 Mosf. 32, 1 fg.

22. Og han sagde til Dan: Dan (skal være som) en Løveunge, som udspringer af Basan.

1 Mosf. 49, 17. Dom. 13, 2 fg.

23. Og til Naphthali sagde han: Naphthali være møet af Naade og fuld af Herrens Velsignelse, eie mod Vesten og Sønden.

v. 16.

24. Og han sagde til Aser: Aser skal være velsignet fremfor Sønerne; han skal være sine Brødre behagelig, og den, som dypper sin Fod i Olie.

1 Mosf. 49, 20. Job 29, 6.

25. (Under) dine Skoe skal være Jern og Kobber; og som dine Dage ere, skal din Styrke være.

26. Der er Ingen som Gud, (o du) Rette! han, som farer paa Himmelen til din Hjælp, og med sin Høihed paa de øverste Styer.

v. 5. Ef. 57, 15. Ps. 115, 16.

27. Den evige Gud er Doligen, og nedentil ere de evige Arme; og han har uddrevet Fjenden for dit Ansigt, og sagt: Dødelæg!

c. 31, 3. 2 Mosf. 34, 11.

28. Og Israæl skal boe tryggen alene, Jakobs Die er til et Land med Korn og ny Viin; dertil skulle hans Himle dryppe med Dug.

4 Mosf. 23, 9. Jer. 23, 6; 33, 16.

29. Salig er du, Israæl! hvo er som du? o Folk, som er frelst i Herren, (som er) din Hjælps Skjold, og som er din Høiheds Sværd; og dine Fjender skulle smigre for dig, og du, du skal træde paa deres Høie.

Ps. 66, 3. Ps. 18, 45. Ps. 81, 16.

34. Capitel.

Mose gaar op paa det Bjerg Nebo og beseer Canaans Land, 1-4. Han dør der, begravet og begraves af Israæl, 5-8. Josva styrkes, og Mose berømmes, 9-12.

Og Mose gik op af Moabs flette Marker paa Nebo Bjerg, paa Pisgæ Top, som er lige imod Jericho; og Herren lod ham see alt Gileads Land indtil Dan,

4 Mosf. 21, 20. 5 Mosf. 3, 27.

2. og al Naphthali, og Ephraims og Manasse Land, og alt Judæ Land indtil det yderste Hav,

3. og Sonden og den flette (Egn), den Dal hos Jericho, (som er) Palmestaden, indtil Zoar.

Dom. 1, 16. 2 Kron. 28, 15.

4. Og Herren sagde til ham: Dette er det Land, som jeg haver svoret Abraham, Issak og Jakob, og sagt: Din Sæd vil jeg give det; jeg haver ladet dig see det med dine Øine, men du skal ikke gaae derhen over.

1 Mosf. 12, 7; 13, 15; 15, 18. 5 Mosf. 32, 52.

5. Og Mose, Herrens Tjener, døde der i Moabs Land efter Herrens Mund.

6. Og han begrov ham i Dalen i Moabiternes Land, tvært over for Beors Huns; og Ingen haver vidst hans Grav indtil denne Dag.

Jud. v. 9. 5 Mosf. 3, 29.

7. Og Mose var hundrede og tyve Aar gammel, der han døde; hans Øie var ikke dunt, og hans Kraft var ikke vegen fra ham.

c. 31, 2. 3of. 14, 11.

8. Og Israæls Børn begraved Mose paa Moabiternes flette Marker tredive Dage; og Graadens Dage endtes, den Sorg over Mose.

4 Mosf. 20, 29.

9. Og Josva, Muns Søn, blev fyldt med Visdoms Aand, thi Mose havde lagt sine Hænder paa ham; og Israæls Børn hørte ham og gjorde, saasom Herren havde befaleet Mose.

4 Mosf. 27, 18. 5 Mosf. 3, 21.

10. Men der opstod ikke en Prophet ydermere i Israæl som Mose, hvilken Herren kjendte Ansigt til Ansigt;

2 Mosf. 33, 11. 4 Mosf. 12, 8.

11. til alle de Tegn og de underlige Ting, som Herren sendte ham til at gjøre i Egypti Land, paa Pharaos og paa alle hans Tjenere og paa alt hans Land,

12. og til al den stærke Haand og til al den store Forstræffelse, som Mose gjorde for al Israæls Øine.

J o s v æ B o g.

1. Capitel.

Gud befaler Jofva at indføre Folket i Canaans Land, hvis Grændser beskrives, 1-4; styrker ham med herlige Løfter og befaler ham flittigen at betragte hans Ord, 5-9. Jofva befaler Folket at lave sig til at drage over Jordanen, 10. 11, og formaner Rubens og Gads Stamme, at holde hvad de havde lovet, hvilket de svare ja til, og love ham al Lydighed, 12-18.

Og det skede efter Mose, Herrens Tjeners, Død, da jagde Herren til Jofva, Muns Søn, som havde tjent Mose, sigende:

5 Mosf. 1, 38. 4 Mosf. 11, 28.

2. Mose, min Tjener, er død; saa gjør dig nu rede, drag over denne Jordan, du og alt dette Folk, nemlig Israels Børn, til det Land, som jeg giver dem.

5 Mosf. 34, 5.

3. Alt det Sted, som eders Fodsaale skal træde paa, det haver jeg givet eder, saafom jeg sagde til Mose.

5 Mosf. 11, 24. Jof. 14, 9.

4. Fra Orken og dette Libanon, og indtil den store Flod, den Flod Phrat, alt Hethiternes Land, og indtil det store Hav imod Solens Nedgang, det skal være eders Landemærke.

5 Mosf. 11, 24 fg.

5. Ingen Mand skal bestaae for dit Ansigt alle dit Livs Dage; ligesom jeg var med Mose, vil jeg være med dig, jeg vil ikke slippe dig og ei forlade dig.

5 Mosf. 31, 8. Ebr. 13, 5.

6. Vær frimodig og vær stærk; thi du skal dele Landet til Arv iblandt dette Folk, hvilket jeg svoer deres Fædre at give dem.

5 Mosf. 31, 7 fg. 1, 38. Jof. 19, 51.

7. Mene vær saare frimodig og stærk, at du tager vare paa at gjøre efter al den Lov, som Mose, min Tjener, bød dig, vig ikke fra den til høre eller vensstre Side, at du kan faae Forstand paa al den Veie, som du skal vandre paa.

v. 9. 5 Mosf. 5, 32; 17, 11. Ordsp. 4, 27. 1 Kong. 2, 3 fg.

8. Denne Lovs Bog skal ikke vige fra din Mund, men du skal grunde derpaa Dag og Nat, paa det du kan tage vare paa at gjøre efter alt det, som skrevet er i den; thi da skal det gaac dig vel i

dine Veie, og da skal du faae Forstand.

Ps. 1, 2. 3. Jof. 1, 7.

9. Haver jeg ikke befaleet dig: Vær frimodig og stærk, forfærdes ikke og ræddes ikke; thi Herren din Gud er med dig paa al (den Veie), som du skal vandre paa.

v. 7. 5 Mosf. 1, 21.

10. Da bød Jofva Folkets Føgeder og sagde:

11. Gaaer midt igjennem Leiren, og byder Folket og siger: Bereder eder Tæring; thi I skulle gaac over denne Jordan inden endnu tre Dage, for at komme til at eie Landet, som Herren eders Gud giver eder, at eie det.

c. 3, 2.

12. Og til de Rubeniter og til de Gaditer og til Halvdelen af Manasse Stamme sagde Jofva, sigende:

13. Kommer det Ord ihu, som Mose, Herrens Tjener, bød eder og sagde: Herren eders Gud skaffer eder Rolighed og giver eder dette Land.

4 Mosf. 32, 20 fg.

14. Lader eders Hustruer og eders smaae Børn og eders Fæ blive i Landet, som Mose haver givet eder paa denne Side Jordanen; men I skulle drage over betæbnede for eders Brødres Ansigt, alle vældige til Strid, og hjælpe dem;

Ps. 103, 20. Ruth 2, 1. Jof. 8, 3 fg.

15. indtil at Herren skaffer eders Brødre Rolighed som eder, at ogsaa de kunne eie Landet, som Herren eders Gud skal give dem; saa skulle I vende tilbage til eders Eiendoms Land, og eie det, som Mose, Herrens Tjener, gav eder paa denne Side Jordanen mod Solens Opgang.

16. Og de svarede Jofva og sagde: Vi ville gjøre alt det, som du haver budet os, og vi ville gaac til Alt, hvortil du vil sende os.

2 Mosf. 19, 8; 24, 3. 7.

17. I alle Ting, ligesom vi hørte Mose, saaledes ville vi og høre dig; kun at Herren din Gud vil være med dig, ligesom han var med Mose.

v. 5.

18. Hver den, som er din Mund gjenfridig og ikke hører dine Ord i alt det, du byder ham, han skal døe; vær ifkun frimodig og stærk.

5 Mosf. 31, 7.

2. Capitel.

Josva udsender to Mænd til at bespejde Jericho, hvilke skjules af Rahab, 1-7. Hun fortæller dem, hvad for en Fjrgt der var over Cananiterne for Israel, og begjærer, at de skulle lade hende og hendes Slægt leve, 8-13. De love hende det med visse Billaar, 14-22. Speiderene føre Josva Tidende tilbage, 23. 24.

Og Josva, Muns Søn, havde sendt heme-
melig to Mænd, Speidere af Sittim,
og sagt: Gaaer hen, beseer Landet og Je-
richo; og de gif hen, og kom ind i en Qvin-
des, en Skjoges, Huus, og hendes Navn
var Rahab, og de laae der.

4 Mos. 25, 1. Jos. 7, 2. Ebr. 11, 31 fg.

2. Da blev der sagt til Kongen af Jeri-
cho, sigende: See, inat ere der komne Mænd
hid af Israels Børn for at udforske Landet.

5 Mos. 1, 22.

3. Da sendte Kongen af Jericho (Bud)
til Rahab, sigende: Før de Mænd ud, som
kom til dig, som kom til dit Huus; thi de
ere komne til at udforske alt Landet.

4. Men Qvinden havde taget de to Mænd
og skjult dem; og hun sagde saaledes:
Mændene kom til mig, men jeg vidste ikke,
hvorfra de vare.

2 Sam. 17, 19.

5. Og det skede, der de vilde luffe Por-
ten, der det var mørkt, da gif Mændene
ud; jeg veed ikke, hvor de Mænd gif hen;
forfølger dem snart, thi saa skulle I naae
dem.

2 Mos. 15, 9.

6. Men hun havde ladet dem stige op
paa Taget og skjult dem under Hørstilkene,
som vare udbredte af hende paa Taget.

7. Og Mændene forfulgte dem paa Veien
til Jordanen indtil Færgestederne, og de
luffede Porten til, efterat de vare udgang-
ne, som forfulgte dem.

8. Og førend de havde lagt sig, da gif
hun op til dem paa Taget.

9. Og hun sagde til Mændene: Seg veed,
at Herren haver givet eder Landet, og at
eders Forfærdelse er falden paa os, og at
alle Landets Indbyggere ere mistroftige
for eders Ansigt.

2 Mos. 15, 16; 23, 27. 5 Mos. 11, 25.

10. Thi vi have hørt, at Herren tørrede
Bandet i det røde Hav for eders Ansigt,
der I gif ud af Ægypten, og hvad I gjorde
ved de to Amoriters Konger, som vare paa
hiin Side Jordanen, Sihon og Og, hvilke
I ødelagde.

2 Mos. 14, 21. 4 Mos. 21, 21. 35 fg.

11. Og vi have hørt det, og vort Hjerte
er mistroftigt, og intet Mod bestaaer her-
mere i Nogen for eders Ansigt; thi Her-

ren eders Gud, han er en Gud i Himme-
len oventil og paa Jorden nedentil.

c. 5, 1. Ef. 13, 7. 5 Mos. 4, 39.

12. Og nu, Kjære, sværger mig ved Her-
ren, efterdi jeg gjorde Misfundhed mod
eder, at I og ville gjøre Misfundhed imod
min Faders Huus og give mig et sikkert
Tegn,

1 Mos. 21, 23. 1 Sam. 24, 22. Jos. 6, 23. 25.

13. at I ville lade min Fader og min
Moder og mine Brødre og mine Søstre
leve, og alt det, de have, og frie vore Sjæle
fra Døden.

14. Og Mændene sagde til hende: Vore
Sjæle skulle være istedetfor eders til at
døe, dersom I ikke kundgjøre denne vor
Handel; og det skal skee, naar Herren giver
os Landet, da ville vi gjøre Misfundhed
og Trostfab imod dig.

15. Saa lod hun dem ned ved et Reb
igjennem Vinduet; thi hendes Huus var
ved Stadens Muur, og hun boede ved
Muren.

2 Cor. 11, 33.

16. Og hun sagde til dem: Gaaer op
paa Bjerget, at de, som forfølge eder, ikke
skulle møde eder, og skjuler eder der i tre
Dage, indtil de, som forfølge eder, komme
igjen, og siden kunne I gaae eders Bei.

17. Og Mændene sagde til hende: Vi
ville være uskyldige for denne din Ed, som
du kom os til at sværge.

18. See, (naar) vi komme i Landet, da
skal du binde denne Skarlagens Traad-
snor i Vinduet, igjennem hvilket du haver
ladet os ned, og du skal samle til dig i
Huset din Fader og din Moder og dine
Brødre og din Faders ganske Huus.

19. Og det skal skee, hver den, som ud-
gaaer af dit Huses Døre udenfor, hans
Blod skal være paa hans Hoved, og vi
ville være uskyldige; men hver den, som
er med dig i Huset, hans Blod skal være
paa vort Hoved, dersom der bliver lagt
Haand paa ham.

20. Men dersom du kundgjør denne vor
Handel, da ville vi være uskyldige for den
Ed, som du kom os til at sværge.

21. Og hun sagde: Det skal saa være
efter eders Ord; og hun lod dem gaae,
og de gif; og hun bandt den Skarlagens
Snor i Vinduet.

22. Saa gif de hen og kom paa Bjer-
get, og bleve der tre Dage, indtil de, som
forfulgte (dem), vare vendte tilbage; men
de Forfølgere havde ledt paa al Veien
og ikke fundet (dem).

c. 1, 11.

23. Saa vendte de to Mænd tilbage og gik ned af Bjerget, og fore over og kom til Josva, Nuns Søn, og de fortalte ham Alting, som havde rammet dem.

24. Og de sagde til Josva: Herren haver vissefælg givet alt Landet i vor Haand; ja ogsaa alle Landets Indbyggere ere mistroftige for vort Ansigt. c. 2, 11.

3. Capitel.

Josva og Folket komme til Jordanen, og Befaling gives, hvorledes de skulle gaar over Jordanen, og Præsterne foran, 1-8. Josva træffer Folket og underviser dem om, hvad de skulle gjøre, 9-13. De efterkomme hans Befalinger, og Jordanen stilles ad for dem, 14-17.

Og Josva stod aarle op om Morgenens, og de reisde fra Sittim og kom til Jordanen, han og alle Israels Børn; og de bleve der om Natten, førend de drog over. c. 2, 1. 4 Mos. 25, 1.

2. Og det skede, der tre Dage vare tilende, da gik Fogederne midt igjennem Leiren. c. 1, 11.

3. Og de hode Folket og sagde: Naar I see Herrens eders Guds Pagtes Arf, og Præsterne, Leviterne, som bære den, saa skulle I reise ud fra eders Sted og gaar efter den.

4. Dog, at der skal være Rum imellem eder og imellem den, ved to tusinde Alen i Maalet; I skulle ikke komme nær til den, paa det at I skulle vide den Vej, paa hvilken I skulle gaar, thi I have ikke tilforn draget over paa den Vej.

5. Og Josva sagde til Folket: Helliger eder; thi Herren skal gjøre underlige Ting imorgen iblandt eder. c. 7, 13.

6. Og Josva sagde til Præsterne, sigende: Bærer Pagtens Arf, og gaar over for Folkets Ansigt; og de bære Pagtens Arf og gik for Folkets Ansigt. 4 Mos. 4, 15; 7, 9.

7. Og Herren sagde til Josva: Paa denne Dag vil jeg begynde at gjøre dig stor for al Israels Dine, at de skulle vide, at ligesom jeg var med Mose, (saa) vil jeg (og) være med dig. c. 4, 14; 1, 5. 17.

8. Men du skal byde Præsterne, som bære Pagtens Arf, sigende: Naar I komme til det Yderste af Jordanens Vand, da skulle I staae i Jordanen.

9. Og Josva sagde til Israels Børn: Kommer nær hid, og hører Herrens eders Guds Ord.

10. Og Josva sagde: Derpaa skulle I vide, at den levende Gud er midt iblandt

eder, og skal vissefælg fordrive for eders Ansigt de Cananiter og Hethiter og Hiviter og Pheresiter og Girgasiter og Amoriter og Jebusiter: 5 Mos. 7, 1.

11. See, al Jordens Herres Pagtes Arf, den gaar over for eders Ansigt igjennem Jordanen.

12. Saa tager nu eder tolv Mænd af Israels Stammer, een Mand af hver Stamme. c. 4, 2.

13. Og det skal skee, naar de Præsters Fodsaaler, som bære Herrens Arf, (som er) al Jordens Herre, hvile i Jordanens Vand, da skal Jordanens Vand afstjæres, (nemlig) det Vand, som kommer ned ovenfra, og det skal staae som een Dynge. v. 16. 2 Mos. 15, 8.

14. Og det skede, der Folket reisde fra deres Pauluner for at gaar over Jordanen, da optog Præsterne Pagtens Arf for Folkets Ansigt. Ap. 3, 7, 45.

15. Og der de, som bære Arfen, kom til Jordanen, og de Præsters Fodder, som bære Arfen, bleve dyppede yderst i Vandet, — men Jordanen var fuld over alle sine Bredder al Høsten igjennem —

16. da stod det Vand stille, som kom ned ovenfra, det reisde sig til een Dynge saare langt borte, ved den Stad Adam, som (ligger op) til Zarthans Side, men det, som løb ned til Havet ved den flette Mark, (nemlig) det salte Hav, det blev aldeles afstjæret; saa gik Folket over imod Bericho. 2 Mos. 14, 21. 1 Kong. 2, 8. 14. Ps. 114, 3. v. 17.

17. Og Præsterne, som bære Herrens Pagtes Arf, stode paa det Tørre, midt i Jordanen, faste; og al Israel gik over paa det Tørre, indtil det ganske Folk fuldendte at gaar over Jordanen.

4. Capitel.

Folket optager efter Guds Befaling tolv Stene af Jordanen, og opreiser dem til en Ihukommelse, 1-8. Josva opreiser tolv andre Stene midt i Jordanen; Præsterne staae stille i Jordanen, indtil Folket er kommet over, 9-14. Præsterne faar Befaling om at stige op af Jordanen, Vandet kommer i sin Gang igjen, 15-19. Josva underviser ydermere Folket om de tolv Stene, som bleve opreiste i Gilgal, 20-24.

Og det skede, der alt Folket havde fuldendt at gaar over Jordanen, da sagde Herren til Josva, sigende:

2. Tager eder tolv Mænd af Folket, een Mand af hver Stamme, c. 3, 12.

3. og byder dem og siger: Optager eder herfra, midt af Jordanen, tolv Stene, af

det Sted, som Præsternes Fødder staae faste paa; og bærer dem over med eder, og lader dem blive paa det Sted, hvor I blive denne Nat over.

4. Da kaldte Jofva ad de tolv Mænd, som han havde tilrede af Israels Børn, een Mand af hver Stamme.

5. Og Jofva sagde til dem: Gaaer over for Herrens eders Guds Arf til midt i Jorden, og opløfter eder hver een Steen paa sin Arel efter Israels Børns Stammers Tal;

6. at det skal være et Tegn midt iblandt eder, naar eders Børn spørge herefter og sige: Hvad (bethe) eder disse Stene?

2 Mos. 13, 8. 14.

7. Og I skulle sige til dem, at Jordenens Vand blev afflaaret for Herrens Pagtes Arf; der den gif igjennem Jorden, da blev Jordenens Vand afflaaret; og disse Stene skulle være til en Ihukommelse for Israels Børn evindeligen. c. 3, 13. 16.

8. Og Israels Børn gjorde faaledes, som Jofva bad, og optog tolv Stene midt af Jorden, saasom Herren havde sagt til Jofva, efter Israels Børns Stammers Tal; og de førte dem med sig over til det Sted, hvor de bleve om Natten, og de lode dem blive der. v. 3.

9. Og Jofva opreiste tolv Stene (igjen) midt i Jorden, nedenunder, hvor de Præsters Fødder stode, som bare Pagtens Arf; og de ere der indtil denne Dag.

10. Og Præsterne, som bare Arken, stode midt i Jorden, indtil hvert Ord var fuldkommet, som Herren havde budet Jofva at tale til Folket, efter alt det, som Mose havde befalet Jofva; og Folket skyndte sig og gif over. c. 3, 17.

11. Og det skede, der det ganske Folk havde fuldbendt at gaae over, da kom Herrens Arf over, og Præsterne for Folkets Ansigt. v. 1. c. 3, 17.

12. Og Rubens Børn og Gads Børn og Halvdelen af Manasse Stamme gif over bekvæmede for Israels Børns Ansigt, saasom Mose havde sagt til dem.

4 Mos. 32, 21. 29.

13. Ved fyrrethve Tusinde, bekvæmede til Strid, gif over for Herrens Ansigt til Krigen paa Jerichos flette Marker.

14. Paa den Dag gjorde Herren Jofva stor for al Israels Dine; og de frygtede ham, saasom de frygtede Mose, alle hans Livs Dage. c. 3, 7.

15. Og Herren sagde til Jofva, sigende:

16. Vyd Præsterne, som bære Vidnesbyrdets Arf, at stige op af Jorden.

17. Saa bad Jofva Præsterne og sagde: Stiger op af Jorden.

18. Og det skede, der Præsterne, som bare Herrens Pagtes Arf, steg op midt af Jorden, (ja, da) Præsternes Fødders Saaler ikkun afdroges (fra Jorden) til (at træde paa) det Tørre, da kom Jordenens Vand tilbage til sit Sted, og gif som tilforn over alle sine Bredder. c. 3, 15.

19. Og Folket steg op af Jorden paa den tiende (Dag) i den første Maaned, og de leirde sig i Gilgal ved den Ende, som er Næsten for Jericho. c. 5, 9.

20. Og de samme tolv Stene, som de toge af Jorden, opreiste Jofva i Gilgal.

21. Og han sagde til Israels Børn, sigende: Naar eders Børn spørge deres Fædre herefter og sige: Hvad (bethe) disse Stene? 2 Mos. 13, 14.

22. da skulle I kundgjøre eders Børn det og sige: Israel gif paa det Tørre igjennem denne Jorden.

23. Thi Herren eders Gud tørrede Jordenens Vand for eders Ansigt, indtil I kom over, ligesom Herren eders Gud gjorde med det røde Hav, hvilket han tørrede for vort Ansigt, indtil vi kom over; 2 Mos. 14, 21 fg.

24. at alle Folk paa Jorden skulle høre Herrens Haand, at den er stærk; at I skulle frygte Herren eders Gud alle Dage. Ef. 59, 1.

5. Capitel.

Alle Cananiter forstræffes for Israel, 1. Folket omstjæres i Gilgal efter Guds Befaling, 2-9; holder Paaste og faaer ikke mere Manna, 10-12. Christus, som er sit Folks Fyrste, aabenbares for Jofva ved Jericho, 13-15.

Og det skede, der alle Amoriternes Konger, som (boede) paa denne Side Jorden imod Vesten, og alle Cananiternes Konger, som vare ved Havet, hørte, at Herren havde tørret Jordenens Vand for Israels Børns Ansigt, indtil de kom over, da blev deres Hjerte mistroftigt, og der var ikke ydermere Mod i dem for Israels Børns Ansigt. c. 3, 16; 2, 11. 24.

2. Paa den samme Tid sagde Herren til Jofva: Gjør dig Steenknive, og omstjær Israels Børn igjen anden Gang. 2 Mos. 4, 25. v. 5.

3. Da gjorde Jofva sig Steenknive og 15*

omftar Israels Børn ved Forhudernes Hoi.

4. Og denne er Sagen, hvorfor Jofva omftar (dem): Alt Folket af Mandfjøn, som var udgaaet af Ægypten, (ja) alt Krigsfolket var død i Ørken paa Veien, siden de gik ud af Ægypten.

5. Thi alt Folket, som udgik, var omftaaet; men alt Folket, som var født i Ørken paa Veien, siden de udgik af Ægypten, havde de ikke omftaaet.

6. Thi Israels Børn vandrede fyrrethue Aar i Ørken, indtil at alt det Folk, Krigsfolket, som udgik af Ægypten, var uddød, som ikke hørte Herrens Røst; saa at Herren fvoer dem, at han vilde ikke lade dem see det Land, som Herren havde fvoret deres Fædre at give os, et Land, som flyder med Mælk og Honning.

4 Mos. 14, 23. 30. 2 Mos. 3, 8. 5 Mos. 6, 3.

7. Og han opreiste deres Børn i deres Sted, dem omftar Jofva; thi de havde Forhud, efterfom de havde ikke omftaaet dem paa Veien.

8. Og det ftede, der de havde fuldendt at omffjære alt Folket, da bleve de paa deres Sted i Veiren, indtil de bleve karffe.

9. Og Herren sagde til Jofva: Idag har jeg afvæltet Ægypti Skjændfel fra eder; og han kaldte det fomme Steds Navn Gilgal indtil denne Dag.

c. 4, 19.

10. Og Israels Børn havde leiret fig i Gilgal, og de holdt Paafte den fjortende Dag i Maaneden om Afstenen, paa Verichos flette Marker.

2 Mos. 12, 6. 4 Mos. 9, 5.

11. Og de aade af Landets Grøde paa anden Paaftebadag, (nemlig ufhyrede (Brød) og ftegte Ar, lige paa denne fomme Dag.

12. Saa holdt det Man op anden Dag, efterat de havde ædet af Landets Grøde, og Israels Børn havde ikke ydermere Man; men de aade af Canaans Lands nye Grøde i det fomme Aar.

13. Og det ftede, der Jofva var ved Vericho, at han opløftede fine Dine og faae, og fee, en Mand stod lige mod ham, og havde fit dragne Sværd i fin Haand; og Jofva gik til ham og sagde til ham: Hører du os til, eller vore Fjender?

4 Mos. 22, 23. 31.

14. Og han sagde: Nei, men jeg er en Fyrste over Herrens Hær, nu fom jeg en; da faldt Jofva paa fit Anfigt til Jorden og tilbød, og sagde til ham: Hvad taler min Herre til fin Tjener?

15. Og Fyrften over Herrens Hær sagde til Jofva: Drag din Eko af din Fod, thi det Sted, fom du ftaar paa, det er heligt; og Jofva gjorde faa.

2 Mos. 3, 5.

6. Capitel.

Vericho er tilluffet for Israel; Herren giver Jofva Befaling, at Præfterne med Folket ffulle blæfe i Trompeter og gaae omkring Staden fhyv Dage, 1-14. Paa den fhyvende Dag gaae de fhyv Gange omkring, faa falde Murene, og de indtage Staden og flaae alt det, der var levende, ihjel, 15-21. Rahab med fin Slægt frefles; Jofva forbander den, fom vilde bygge Vericho igjen til at være en Befæftning, 22-27.

Og Vericho havde luffet til og var tilluffet for Israels Børns Anfigt; der kunde Ingen gaae ud, ei heller fomme ind.

c. 2, 1.

2. Og Herren sagde til Jofva: See, jeg haver givet i din Haand Vericho og dens Konge, fom ere vældige til Strid.

c. 8, 1.

3. Og I ffulle gaae omkring Staden, alle Krigsmændene, rundt omkring Staden een Gang; faaledes fful du gjøre fex Dage.

4. Og fhyv Præfter ffulle bære fhyv Trompeter af Væderhorn for Arken, og paa den fhyvende Dag ffulle I gaae om Staden fhyv Gange; og Præfterne ffulle blæfe i Trompeterne.

5. Og det fful ftee, naar man blæfer langfomt i Væderhornene, naar I høre Trompetens Lyd, da fful alt Folket ffrige med et stort Strig; faa fful Stadens Muur falde lige ned, og Folket fful ftige op, hver lige frem for fig.

6. Saa kaldte Jofva, Nuns Søn, ad Præfterne og sagde til dem: Bærer Pagtens Ark, og lader fhyv Præfter bære fhyv Trompeter af Væderhorn for Herrens Ark.

7. Og han sagde til Folket: Gaaer frem, og gaaer omkring Staden; og fhyv, fom er bevæbnet, gaar frem for Herrens Ark.

8. Og det ftede, der Jofva havde fagt dette til Folket, da gik de fhyv Præfter frem, fom bare de fhyv Trompeter af Væderhorn for Herrens Anfigt, og blæfte i Trompeterne; og Herrens Pagtes Ark fulgte efter dem.

9. Og hver, fom var bevæbnet, gik foran Præfterne, fom blæfte i Trompeterne; og den fluttende (Trop) gik efter Arken, (den) gik og blæfte i Trompeterne.

4 Mos. 10, 25.

10. Og Jofva bød Folket og sagde: I ffulle ikke ffrige, og ei lade eders Røst

høre, og der ſkal ikke et Ord udgaae af eders Mund indtil den Dag, jeg ſiger til eder: Skriger! da ſkulle I ſtrige.

11. Saa gif Herrens Ark omkring Staden, rundt omkring een Gang; og de kom i Leiren, og bleve om Natten i Leiren.

12. Og Jofva ſtod tidlig op om Morgen, og Præſterne bare Herrens Ark.

c. 3, 1; 7, 16; 8, 10.

13. Og de ſyv Præſter, ſom bare de ſyv Trompeter af Væderhorn for Herrens Ark, gif ſtedſe og blæſte i Trompeterne; og (hver) Bevæbnet gif for deres Anſigt, og den ſluttende (Trop) gif efter Herrens Ark, (den) gif og blæſte i Trompeterne.

14. Og de gif omkring Staden paa den anden Dag een Gang, og de vendte tilbage til Leiren; ſaaledes gjorde de ſex Dage.

15. Og det ſkede paa den ſyvende Dag, da ſtode de tidlig op, der Morgenrøden ſtod op, og de gif omkring Staden ſyv Gange efter den ſamme Viis, aleneſte at de kom den ſamme Dag ſyv Gange omkring Staden.

16. Og det ſkede den ſyvende Gang, da blæſte Præſterne i Trompeterne; og Jofva ſagde til Folket: Skriger, thi Herren haver givet eder Staden.

17. Og Staden, den og alt det, ſom er i den, ſkal være ſat i Band for Herren; aleneſte den Skjæge Rahab ſkal leve, hun og alle de, ſom ere i Huſet med hende, thi hun ſkjulte Budene, ſom vi udfendte.

c. 2, 12. 13. 14. 18. 19. Ebr. 11, 31 fg.

18. Men aleneſte forvarer I eder for det Bandsatte, at I ikke ſætte eder ſelv i Band, idet I tage af det Bandsatte; (thi) da ſætte I Iſraels Leir i Band og forſtyrre den.

3 Moſ. 27, 28. 29.

19. Men alt Sølv og Guld og Kobberkar og Jern, det ſkal være helligt for Herren; det ſkal komme til Herrens Liggendeſæ.

20. Og Folket ſfreg, og de blæſte i Trompeterne; ja det ſkede, der Folket hørte Trompetens Lyd, da ſfreg Folket med et ſtort Skrig, og Muren ſalbt lige ned, og Folket ſteg op i Staden, hver lige frem for ſig, og de indtog Staden.

Ebr. 11, 30.

21. Og de ødelagde alt det, ſom var i Staden, baade Mand og Kvinde, baade Ung og Gammel, og Oxne og Faar og Aſener, med ſkarpe Sværd.

1 Sam. 15, 3.

22. Men Jofva ſagde til de to Mænd, ſom havde ſpeidet Landet: Gaaer ind i den Dvinder, den Skjæges, Huus, og fører Dvinderen ud derfra, og alt det, ſom hører hende til, ſaaſom I have ſvoret hende.

c. 2, 12 fg.

23. Da gif de unge Karle, Spiderne, ind, og førte Rahab ud, og hendes Fader og hendes Moder og hendes Brødre og alt det, ſom hende hørte til; og al hendes Slægt førte de ud, og de lode dem blive udenfor Iſraels Leir.

Ebr. 11, 31.

24. Men Staden opbrændte de med Ild, og alt det, ſom var i den; aleneſte Sølvet og Guldet og Kobberfarrene og Jernet, det gave de til Herrens Huſes Liggendeſæ.

25. Men Jofva lod Rahab, den Skjæge, og hendes Faders Huus, og alt det, ſom hende hørte til, leve, og hun boede midt iblandt Iſrael indtil denne Dag; thi hun ſkjulte Budene, ſom Jofva havde udfendt til at ſpeide Jericho.

Dom. 1, 25.

26. Og paa den ſamme Tid ſvoer Jofva og ſagde: Forbandet være den Mand for Herrens Anſigt, ſom opſtaaer og bygger denne Stad Jericho; naar han lægger dens Grundvold, koſte det (ham) hans Førſtefødt, og naar han ſætter dens Port, koſte det (ham) hans yngſte (Søn).

1 Kong. 16, 34.

27. Saa var Herren med Jofva, og hans Rygte var i det ganſke Land. Matth. 4, 24 fg.

7. Capitel.

Ahan tager af det bandsatte Gods i Jericho; derover blive Iſraels Børn ſlagne, den Tid, de vilde indtage Ai, 1-5. Jofva og de Eldeſte ydmyge ſig derfor for Herren, og ſaae Aarſagen til Guds Brede at vide, 6-12. Herren befaler ved Rod at erfare, hvem der var Skyld heri og at ſtraffe den ſamme, 13-15. Ahan beſindes ſtylbig, bejender og ſtraffes, 16-26.

Men Iſraels Børn forgrebe ſig ſaaere paa det bandsatte (Guds); thi Ahan, Søn af Charmi, Søn af Sabdi, Søn af Serah, af Judæ Stamme, tog af det Bandsatte, og Herrens Brede optændtes imod Iſraels Børn.

c. 22, 20.

1 Kren. 2, 7. 5 Moſ. 13, 17. 4 Moſ. 12, 9; 25, 3.

2. Og Jofva udfendte Mænd fra Jericho mod Ai, ſom ligger ved Beth=Aben Oſten for Bethel, og ſagde til dem, ſigende: Gaaer op og ſpeider Landet; og de Mænd gif op og ſpeidede Ai.

c. 2, 1.

3. Og de kom tilbage til Jofva og ſagde til ham: Lad ikke alt Folket drage op, lad

ved to tusinde Mænd eller ved tre tusinde Mænd drage op og slaae Ai; du skal ikke lade det ganske Folk bemsie sig derhen, thi de ere faa.

4. Saa drog af Folket op derhen ved tre tusinde Mænd, og de flyede for de Mænds Ansigt af Ai.

5. Og de Mænd af Ai sloge ved sex og tredive Mænd af dem, og forfulgte dem (fra) foran Porten indtil Sebarim, og de sloge dem der, hvor (Beien) gik nedad; da blev Folkets Hjerte mistroftigt og blev som Vand. 5 Mos. 28, 25. Jos. 5, 1.

6. Og Jofva sønderrev sine Klæder og faldt paa sit Ansigt til Jorden for Herrens Ark indtil Aftenen, han og de Elbste af Israels; og de opfastede Stov paa deres Hoved. 1 Mos. 37, 34. 4 Mos. 14, 6. 1 Sam. 4, 12.

7. Og Jofva sagde: Ak Herre, Herre! hvi lod du dette Folk aldeles gaae over Jordanen, for at give os i Amoriternes Haand til at fordærve os? gid vi dog havde ladet os nøie, og blevet paa hiin Side Jordanen!

8. (Hør) mig, Herre! hvad skal jeg sige, efterat Israels vender Ryggen for sine Fjenders Ansigt?

9. Naar Cananiterne og alle Landets Indbyggere høre det, da omgive de os og ndrydde vort Navn af Jorden; og hvad vil du gjøre ved dit store Navn?

2 Mos. 32, 12. 4 Mos. 14, 13.

10. Da sagde Herren til Jofva: Staa du op; hvorfor faldt du paa dit Ansigt?

11. Israels har syndet, ja de have ogsaa overtraadt min Pagt, hvilken jeg bød dem; ja de toge ogsaa af det bandsatte (Guds), ja de stjal ogsaa, og løi ogsaa, og lagde det ogsaa iblandt deres Løi.

12. Og Israels Børn skulle ikke kunne staae for deres Fjenders Ansigt, de maae vende Ryggen for deres Fjenders Ansigt, thi de ere i Vand; jeg skal ikke mere blive ved at være med eder, dersom I ikke ødelægge den Vand midt ud af eder.

13. Staa op, hellige Folket og siig: Helstiger eder til imorgen; thi saa siger Herren, Israels Gud: Der er Vand iblandt dig, Israels, du kan ikke staae for dine Fjenders Ansigt, indtil I borttage den Vand midt ud af eder. c. 3, 5.

14. Og I skulle føres tidlig frem efter eders Stammer; og det skal skee, hvilken Stamme Herren rammer paa, den skal komme nær til efter Slægterne, og den

Slægt, som Herren rammer paa, den skal komme nær til efter Husene, og det Hus, som Herren rammer paa, det skal komme nær til efter Mændene.

15. Og det skal skee, den, som bliver rammet (at være) i Vand, han skal opbrændes med Ild, han og alt det, han haver, fordi han haver overtraadt Herrens Pagt, og fordi han haver gjort en Daarlighed i Israels. 5 Mos. 13, 17; 22, 21. Dom. 20, 6.

16. Og Jofva stod tidlig op om Morgen, og lod Israels komme nær til efter sine Stammer; og Judæ Stamme blev rammet. c. 3, 1; 6, 12; 8, 10. 1 Sam. 14, 41. 42.

17. Og han lod Judæ Slægt komme nær til, og Serahiternes Slægt blev rammet; og han lod Serahiternes Slægt komme nær til efter Mændene, og Sabdi blev rammet. 4 Mos. 26, 20.

18. Og han lod hans Hus komme nær til efter Mændene, og Achan, Søn af Charmi, Søn af Sabdi, Søn af Serah, af Judæ Stamme, blev rammet.

19. Og Jofva sagde til Achan: Min Søn, Kjære, giv Herren, Israels Gud, Ære, og giv ham Lov; og giv mig nu tilkjende, hvad du haver gjort, dølge det ikke for mig. Jos. 9, 24. 1 Sam. 14, 43.

20. Og Achan svarede Jofva og sagde: Sandelig, jeg, jeg syndede for Herren, Israels Gud, og saa og saa gjorde jeg. 2 Mos. 10, 16.

21. Thi jeg saae en god kostelig babylonisk Kappe iblandt Rovet, og to hundrede Sekel Sølv, og en Guldtinge, hvis Vægt var halvtredstindstve Sekel, og fik Lyft til dem og tog dem; og see, de ere skjulte i Jorden midt i mit Paulun, og Sølvet derunder.

22. Da sendte Jofva Bud hen, og de løb til Paulunet; og see, det var skjult i hans Paulun, og Sølvet derunder.

23. Og de toge de Ting midt ud af Paulunet, og førte dem til Jofva og til alle Israels Børn, og de lagde dem frem for Herrens Ansigt.

24. Saa tog Jofva og al Israels med ham Achan, Serah Søn, og Sølvet og den kostelige Kappe og Guldtingen, og hans Sønner og hans Døtre, og hans Æne og hans Æfener og hans Faar, og hans Paulun og alt det, han havde, og de førte dem op i Achors Dal. v. 26.

25. Og Jofva sagde: Hvi haver du forstyrret os? Herren skal forstyrre dig paa

denne Dag; og al Israels stenede ham med Stene, og opbrændte dem med Ild, og fastede Stene paa dem.

3 Mos. 24, 23.

26. Og de opreiste en stor Steenhob over ham indtil denne Dag, og Herren vendte om fra sin grumme Brede; derfor kaldte man det samme Steds Navn Achors Dal indtil denne Dag.

2 Sam. 18, 17.

8. Capitel.

Josva beleirer efter Guds Befaling Ai anden Gang, og sætter et Baghold bag Staden, 1-9. De indtage Staden med List og vdelægge den og Alt, hvad deri var, dog beholde de Kivet for sig; Kongen af Ai hænges, 10-29. Josva bygger et Alter paa Ebals Bjerg, offerer, skriver Loven derpaa og lader udraabe Velsignelsen og Forbannelsen for Folket, 30-35.

Og Herren sagde til Josva: Frygt ikke og ræddes ikke, tag med dig alt Krigsfolket og gjør dig rede, drag op mod Ai; see, jeg haver givet Kongen af Ai og hans Folk og hans Stad og hans Land i din Haand.

5 Mos. 7, 18; 20, 3; 31, 6 fg.

2. Og du skal gjøre ved Ai og dens Konge, saasom du gjorde ved Jericho og dens Konge, aleneftedens Rov og dens Fæstulde I røve for eder; sæt dig et Baghold bag ved Staden.

c. 6, 21. Dom. 20, 29 fg.

3. Da gjorde Josva sig rede, og alt Krigsfolket, at drage op til Ai; og Josva udvalgte tredive tusinde Mænd, vældige til Strid, og sendte dem hen om Natten.

c. 1, 14.

4. Og han bød dem og sagde: Seer til, I, som ere i Baghold ved Staden, bag ved Staden, I skulle ikke holde eder saare langt fra Staden, og I skulle være allesammen rede.

5. Men jeg og alt det Folk, som er med mig, vi ville komme nær til Staden; og det skal skee, naar de gaae ud imod os, ligesom i Begyndelsen, da ville vi flye for deres Ansigt.

6. Og de skulle gaae ud efter os, indtil vi faae afdraget dem fra Staden, thi de skulle tænke: De flye for vort Ansigt, ligesom i Begyndelsen, og vi ville flye for deres Ansigt.

c. 7, 5.

7. Da skulle I reise eder op af Bagholdet og indtage Staden; og Herren eders Gud skal give den i eders Haand.

8. Og det skal skee, naar I have indtaget Staden, da skulle I sætte Ild paa Staden, I skulle gjøre efter Herrens Ord; seer, jeg haver befaleet eder det.

9. Saa sendte Josva dem, og de gik til Bagholdet, og de bleve imellem Bethel og Ai, Vesten for Ai; men Josva blev Natte over, den samme Nat, midt iblandt Folket.

10. Og Josva stod tidlig op om Morgen og mønstrede Folket; og han drog op, han og de Ældste af Israels, fremmest for Folket mod Ai.

c. 6, 12, 15; 7, 16.

11. Og alt Krigsfolket, som var hos ham, drog op og holdt sig nær til, og kom lige for Staden, og de sloge Keir Norden for Ai, saa Dalen var imellem ham og imellem Ai.

12. Og han havde taget ved fem tusinde Mænd og sat dem i Baghold imellem Bethel og imellem Ai, Vesten for Staden.

13. Og de satte Folket af den ganske Keir, som var Norden for Staden, (i Orden,) at Enden deraf var Vesten for Staden, og Josva gik samme Nat midt i Dalen.

14. Og det skede, der Kongen af Ai det saae, da skyndte de sig og stode tidlig op, og Mændene af Staden gik ud imod Israels til Krigen, han og hans ganske Folk, paa en bestemt Tid, paa den flette Mark; men han vidste ikke, at der var et Baghold paa ham bag ved Staden.

15. Men Josva og al Israels (lode, som) de vare slagne for deres Ansigt; og de flyede paa Beien mod Urken.

16. Da blev alt Folket sammenraabt, som var i Staden, at forfølge dem; og de forfulgte Josva, og de bleve afdragne fra Staden.

17. Og der blev ikke en Mand tilovers i Ai og Bethel, som ei uddrog efter Israels; og de forlode Staden aaben og forfulgte Israels.

18. Da sagde Herren til Josva: Udræk det Glavind, som du har i din Haand, imod Ai, thi jeg vil give den i din Haand; og Josva udrakte Glavindet, som han havde i sin Haand, mod Staden.

19. Da reiste Bagholdet sig hasteligen op fra sit Sted, og de løb, der han udrakte sin Haand, og kom i Staden og indtog den; og de skyndte sig og satte Ild paa Staden.

20. Og de Mænd af Ai vendte sig tilbage, og de saae, og see, Røgen af Staden steg op mod Himmelen, og der var intet Rum for dem at flye hid eller did; og det Folk, som flyede til Urken, vendte sig imod dem, som forfulgte.

Dom. 20, 40.

21. Da Jofva og al Israels faae, at Bagholdet havde indtaget Staden, og at Røgen steg op af Staden, da vendte de tilbage og sloge Mændene af Ai.

22. Og hine gik ud af Staden mod dem, og de vare midt imellem Israels, hine vare paa hiin (Side), og disse paa denne (Side); og de sloge dem, indtil Ingen blev tilovers af dem, som var øvrig, eller som undkom.

2 Mos. 14, 28.

23. Og de grebe Kongen af Ai levende, og de førte ham frem til Jofva.

24. Og det skede, der Israels havde endt at slaae alle Ai Indbyggere ihjel paa Marken i Ørken, i hvilken de forfulgte dem, og de vare faldne allesammen for skarpe Sværd, indtil de fik Ende, da vendte al Israels tilbage til Ai og sloge den med skarpe Sværd.

25. Og alle de, som faldt paa den samme Dag, baade Mænd og Qvinder, vare tolv tusinde, alle Folk af Ai.

26. Og Jofva tog ikke sin Haand tilbage, som han udtrak med Glavindet, førend han havde ødelagt alle Ai Indbyggere.

2 Mos. 17, 11 fg.

27. Meneste Fæet og Rovet af samme Stad røvede Israels for sig, efter Herrens Ord, som han bød Jofva.

v. 2.

28. Og Jofva opbrændte Ai, og han gjorde af den en stedsebarende Dhyge, en øde Plads, indtil denne Dag.

5 Mos. 13, 16.

29. Og han lod hænge Kongen af Ai paa et Træ, indtil Aftens Tid; og der Solen gik ned, bød Jofva, at de skulde nedtage hans døde Krop af Træet, og de kastede den for Stadens Ports Dør, og de opreiste en stor Steenhøj over ham, (som er der) indtil denne Dag.

5 Mos. 21, 23. Jos. 10, 27; 7, 26.

30. Da byggede Jofva Herren, Israels Gud, et Alter paa Ebals Bjerg;

5 Mos. 27, 4.

31. ligesom Mose, Herrens Tjener, bød Israels Børn, efter som skrevet er i Mose Lovbog, et Alter af hele Stene, hvorover ikke (noget) Fjern er rørt; og de offrede derpaa Brændoffere for Herren, og de slagtede Takoffere.

2 Mos. 20, 25. 5 Mos. 27, 5.

32. Og han skrev der paa Stenene en Udskrift af Mose Lov, som han skrev for Israels Børns Ansigt.

5 Mos. 27, 3, 8; 17, 18.

33. Og al Israels og hans Eldste og Føgebede og Dommere stode paa begge Si-

der ved Arken, tvært over for Præsterne, Leviterne, som bære Herrens Pagtes Ark, jaabel den Fremmede, som den Indfødte, Halvdelen deraf henimod Grisfims Bjerg, og Halvdelen deraf henimod Ebals Bjerg, jaafom Mose, Herrens Tjener, forhen havde budet at velsigne Israels Folk.

5 Mos. 11, 29; 27, 12.

34. Og derefter udraabte han alle Lovens Ord, Velsignelsen og Forbannelsen, efter alt det, som er skrevet i Lovbogen.

5 Mos. 31, 11.

35. Der var ikke et Ord af alt det, som Mose havde budet, hvilket Jofva ei lod udraabe for al Israels Forsamling, endog for Qvinderne og de smaae Børn og den Fremmede, som vandrede midt iblandt dem.

9. Capitel.

De cananitiske Konger forene sig med hverandre til at føre Krig imod Jofva, 1. 2. De Gibeoniter faae ved Rist Israels Øverster til at gjøre en Pagt med sig, 3-15. Da Følket seer, at de vare bedragne, blive de forbittede, men Øversterne og Jofva stille dem tilfreds, idet de gjøre de Gibeoniter til Bedhuggere og Vanddragere for Menigheden, 16-27.

Og det skede, der alle Kongerne hørte dette, de, som vare paa denne Side Jordanen, paa Bjerget og i det Lave, og udi hver Havn ved det store Hav, tvært over for Libanon, (nemlig) de Hethiter og de Amoriter, de Cananiter, de Pheresiter, de Heviter og de Jebusiter,

2. da samlede de sig tilhobe at stride imod Jofva og imod Israels cendragtelingen.

Vi. 48, 5.

3. Men der Indbyggerne af Gibeon havde hørt, hvad Jofva havde gjort ved Jericho og Ai,

c. 6, 20, 21; 8, 26 fg.

4. da handlede ogsaa de med Rist, og gik hen og gave sig ud for Sendebud; og de toge gamle Sække paa deres Ansener, og gamle sønderrevne og bødte Læderflaster til Wiin,

5. og gamle og lappede Skoe paa deres Fødder, og gamle Klæder paa sig; og alt Brødet til deres Tæring var tørt (og) mullent.

6. Og de gik til Jofva i Leiren ved Gilgal, og de sagde til ham og til Israels Mænd: Vi ere komne fra et langt fraliggende Land; saa gjører nu Pagt med os.

7. Da sagde Israels Mænd til Heviten: Maaftue du boer midt iblandt mig, hvorledes kan jeg da gjøre Pagt med dig?

5 Mos. 7, 2. 2 Mos. 23, 32.

8. Og de sagde til Jofva: Vi ere dine Tjenere; og Jofva sagde til dem: Hvo ere I, og hvorfra komme I?

9. Og de sagde til ham: Dine Tjenere ere komne fra et faare langt fraliggende Land for Herrens din Guds Navns Skyld; thi vi have hørt hans Rygte og alt det, som han gjorde i Ægypten, c. 2, 10.

10. og alt det, som han gjorde ved de to Amoriters Konger, som vare paa hiin Side Jordanen, ved Sihon, Kongen i Hesbon, og ved Og, Kongen i Basan, som var i Aftharoth. 4 Mos. 21, 21. 24. 33 fg.

11. Derfor sagde vore Ælskte og alle vort Lands Indbyggere til os, sigende: Tager Tæring med eder paa Veien og gaaer imod dem, og siger til dem: Vi ere eders Tjenere, saa gjører nu Pagt med os.

12. Dette er vort Brød, det toge vi varmt med os paa Reisen af vore Huse den Dag, vi gif ud at vandre til eder; men see, nu er det tørt, og det er mullent.

13. Og disse ere Læderflasker til Viin, som vi fylde, (der de vare) nye, see, de ere og sønderrevne; og disse vore Klæder og vore Skoe ere blevene gamle for denne faare lange Veis Skyld.

14. Saa toge Mændene af deres Tæring, og de spurgte ikke Herrens Mund ad.

15. Og Jofva gjorde Fred med dem, og gjorde Pagt med dem, at han vilde lade dem leve; og Menighedens Fyrster svore dem. 2 Sam. 21, 2.

16. Men det skede, der tre Dage vare tilende, efterat de havde gjort Pagt med dem, da hørte de, at de vare nær hos dem, og at de boede midt iblandt dem.

17. Thi der Israels Børn reisde frem, da kom de paa den tredie Dag til deres Stæder; og deres Stæder vare Gibeon og Kephira og Beeroth og Kirjath-Searim.

18. Og Israels Børn slog dem ikke, thi Menighedens Fyrster havde svoret dem ved Herren, Israels Gud; og al Menigheden knurrede mod Fyrsterne.

19. Da sagde alle Fyrsterne til al Menigheden: Vi have svoret dem ved Herren, Israels-Gud; derfor kunne vi nu ikke røre dem. Ps. 15, 4.

20. (Men) det vilde vi gjøre ved dem, at lade dem leve, at der ikke skal komme en (hastig) Brede over os for den Eds Skyld, som vi have svoret dem.

21. Fremdeles sagde Fyrsterne til dem: Lader dem leve, at de maae være Ved-

huggere og Vanddragere for al Menigheden, ligesom Fyrsterne have sagt til dem. 5 Mos. 29, 11.

22. Da kaldte Jofva ad dem, og talende til dem og sagde: Hvi bedroge I os og sagde: Vi (boe) faare langt fra eder, og I boe (dog) midt iblandt os?

23. Derfor skulle I nu være forbandede, at der skal ikke fattes en Tjener af eder, hverken Vedhuggere eller Vanddragere til min Guds Huus.

24. Og de svarede Jofva og sagde: Fordi det blev dine Tjenere vist tilkjendegivet, hvad Herren din Gud bød Mose, sin Tjener, at han vilde give eder alt Landet og ødelægge alle Landets Indbyggere for eders Ansigt; og vi frygtede faare for vort Liv for eders Ansigt, og have gjort denne Gjerning. 5 Mos. 7, 1. 2. Jos. 10, 2.

25. Men nu, see vi ere i din Haand; som det er godt, og som det er ret for dine Dine at gjøre os, det gjør.

26. Og han gjorde saaledes ved dem; og han reddede dem fra Israels Børns Haand, og de slog dem ikke ihjel. v. 21. 23.

27. Saa gjorde Jofva dem paa den samme Dag til Vedhuggere og Vanddragere for Menigheden og til Herrens Alter indtil denne Dag, til det Sted, som han skulde udvælge. 5 Mos. 29, 11. 2 Kong. 2, 18.

10. Capitel.

Fem amoritiske Konger forbinde sig sammen til at føre Krig imod de Gibeoniter, 1-5. Disse søge Hjælp hos Jofva, som hasteligen oversalder og slaar Fjenden, 6-11. Sol og Maane staae stille efter Jofvæ Bøn, Herren skriver for Israel, 12-15. De fem Konger skjule sig i en Hule, hvoraf de siden udhentes og drædes, 16-27. Jofva indtager Makkeda, Libna, Lachis, slaar Kong Horam af Gaser, indtager Eglon, Hebron, Debir og dette hele Land, og kommer tilbage til Gilgal, 28-43.

Og det skede, der Adoni-Zedek, Kongen af Jerusalem, hørte, at Jofva havde indtaget Ai og ødelagt den, og gjort saa mod Ai og dens Konge, som han gjorde mod Jericho og dens Konge, og at Indbyggerne af Gibeon havde gjort Fred med Israel og vare midt iblandt dem, c. 8, 26. 28. 29; 9, 15.

2. da frygtede de faare, thi Gibeon var en stor Stad, som en af de kongelige Stæder, og var større end Ai, og alle Mændene derudi vare vældige (Mænd). c. 9, 24.

3. Og Adoni-Zedek, Kongen af Jerusalem, sendte Bud til Hoham, Kongen af

Hebron, og til Pircam, Kongen af Zarmuth, og til Zaphia, Kongen af Lachis, og til Debir, Kongen af Eglon, og lod sige:

4. Kommer op til mig og hjælper mig, at vi kunne slaae Gibeon; thi den haver gjort Fred med Jofva og med Israels Børn.

5. Og de fem amoritiske Konger samledes og droge op, Kongen af Jerusaleem, Kongen af Hebron, Kongen af Zarmuth, Kongen af Lachis, Kongen af Eglon, de og alle deres Leire; og de leirede sig mod Gibeon og strede mod den.

6. Og de Mænd af Gibeon sendte til Jofva til Leiren, til Gilgal, og lode sige: Drag ikke din Haand fra dine Tjenere, kom snart op til os og frels os og hjælp os; thi alle Amoriternes Konger, som boe paa Bjergene, have forsamlet sig imod os.

7. Og Jofva drog op fra Gilgal, han og alt Krigsfolket med ham, og Alle, som vare vældige til Strid.

8. Og Herren sagde til Jofva: Frygt ikke for dem, thi jeg haver givet dem i din Haand; der skal ikke en Mand af dem kunne staae for dit Ansigt.

5 Mos. 3, 2. Jof. 6, 2; 8, 1.

9. Saa kom Jofva hasteligen over dem; (thi) han drog den hele Nat op fra Gilgal.

c. 11, 7.

10. Og Herren forkræffede dem for Israels Ansigt, og han slog dem med et svart Slag ved Gibeon, og de forfulgte dem paa Beien, hvor man gaaer op til Beth-Horon, og sloge dem indtil Afeka og indtil Makkeda.

11. Og det skede, der de flyede for Israels Ansigt, (og) de vare der, hvor man gaaer ned fra Beth-Horon, da lod Herren falde store Stene af Himmelen paa dem indtil Afeka, at de døde; de vare flere, som døde af samme Hagelstene, end de, som Israels Børn sloge ihjel med Sværdet.

2 Mos. 9, 18. 23. 24.

12. Da talede Jofva til Herren paa samme Dag, der Herren gav de Amoriter for Israels Børns Ansigt, og han sagde for Israels Dine: Sol, vær stille i Gibeon, og Maane i Hjalons Dal!

v. 13. 1 Sam. 14, 9. Ps. 4, 5. Jon. 1, 12.

13. Saa var Solen stille, og Maanen blev staaende, indtil Folket havde hevet sig paa sine Fjender; er det ikke skrevet i den Oprigtiges Bog? saa blev Solen

staaende midt paa Himmelen og ilede ikke til at gaae ned henved en heel Dag.

Gf. 28, 21; 38, 8. 2 Sam. 1, 18.

14. Og der var ingen Dag som denne, (hverken) før den eller efter den, at Herren hørte en Mands Røst; thi Herren stred for Israel.

2 Mos. 14, 25. 5 Mos. 1, 30; 3, 22.

15. Og Jofva vendte tilbage, og al Israel med ham, til Leiren ved Gilgal.

16. Men hine fem Konger vare flyede, og de havde skjult sig i Hulen ved Makkeda.

17. Og det blev Jofva tilkjendegivet, og man sagde: De fem Konger ere fundne skjulte i Hulen ved Makkeda.

18. Og Jofva sagde: Vælt store Stene for Gabet paa Hulen, og bestiller Mænd ved den, for at tage vare paa dem.

19. Og I, staaer ikke (stille), forfølger eders Fjender og slaar deres Bagtrop; lader dem ikke komme til deres Stæder, thi Herren eders Gud haver givet dem i eders Haand.

5 Mos. 25, 18.

20. Og det skede, der Jofva og Israels Børn havde fuldendt at slaae dem med et saare stort Slag, indtil de havde Ende, da vare nogle Overblevne blevne tilovers af dem, og de kom ind i de faste Stæder.

21. Men alt Folket vendte tilbage til Leiren til Jofva ved Makkeda med Fred; der havde Ingen rørt sin Tunge imod Israels Børn, ja ikke mod Nogen af dem.

22. Og Jofva sagde: Nabner Gabet paa Hulen, og udsører disse fem Konger til mig af Hulen.

v. 18.

23. Og de gjorde saa, og udførte de fem Konger til ham af Hulen: Kongen af Jerusaleem, Kongen af Hebron, Kongen af Zarmuth, Kongen af Lachis, Kongen af Eglon.

24. Og det skede, der de havde udført de Konger til Jofva, da kaldte Jofva ad alle Israels Mænd, og sagde til de Overste for Krigsmændene, som droge med ham: Kommer nær til, sætter eders Fodder paa disse Kongers Hals; saa kom de nær til og satte deres Fodder paa deres Hals.

25. Da sagde Jofva til dem: Frygt ikke og forfærdes ikke, værer frimodige og værer stærke; thi Herren skal saaledes gjøre imod alle eders Fjender, dem, som I stride imod.

26. Saa slog Jofva dem derefter og dræbte dem, og hængte dem paa fem Træer; og de bleve hængende paa Træerne indtil Aftenen.

27. Og det skede ved den Tid, da So-
len gik ned, bød Jofva, og de toge dem
ned af Træerne og fastede dem i den Hule,
der som de vare skjulte i; og de lagde store
Stene for Gabet af Hulen, (som ere
der) indtil denne samme Dag.

c. 8, 29. 5 Mos. 21, 23.

28. Og Jofva indtog Makkeda paa den
samme Dag, og slog den med skarpe
Sværd, og dens Konge ødelagde han
tilligemed dem, og alle Personer, som var
i den, han lod Ingen, som var øvrig,
blive tilovers; og han gjorde ved Kongen
af Makkeda, ligesom han gjorde ved Kon-
gen af Jericho.

c. 6, 21.

29. Og Jofva og al Israel med ham
gik over fra Makkeda til Libna, og han
stred mod Libna.

30. Og Herren gav ogsaa den i Israels
Haand, og dens Konge, og han slog den
med skarpe Sværd, og alle Personer, som
vare deri, han lod Ingen, som var øvrig,
blive tilovers deri; og han gjorde ved
dens Konge, ligesom han gjorde ved Kon-
gen af Jericho.

v. 28.

31. Og Jofva og al Israel med ham
gik over fra Libna til Lachis; og han slog
Leir imod den og stred imod den.

32. Og Herren gav Lachis i Israels
Haand, og han indtog den om anden Da-
gen, og han slog den med skarpe Sværd,
og alle Personer, som vare i den; i alle
(Maader), som han gjorde mod Libna.

v. 30.

33. Da drog Horam, Kongen af Geser,
op at hjælpe Lachis; men Jofva slog ham
og hans Folk, indtil at han lod ham In-
gen, som var øvrig, blive tilovers.

c. 8, 22; 11, 8.

34. Og Jofva og al Israel med ham
gik over fra Lachis til Eglon; og de slog
Leir imod den og stred imod den.

35. Og de indtog den paa den samme
Dag og slog den med skarpe Sværd, og
han ødelagde alle Personer, som vare i
den, paa den samme Dag; i alle (Ma-
ader), som han gjorde mod Lachis.

36. Siden drog Jofva og al Israel op
med ham fra Eglon til Hebron, og de
stred imod den.

37. Og de indtog den og slog den med
skarpe Sværd, og dens Konge og alle dens
Stæder og alle Personer, som vare deri,
han lod Ingen, som var øvrig, blive til-
overs, i alle (Maader), som han gjorde

mod Eglon; og han ødelagde den og alle
Personer, som vare i den.

38. Saa vendte Jofva tilbage, og al
Israel med ham, til Debir, og stred imod
den.

39. Og han indtog den og dens Konge
og alle dens Stæder, og de slog den med
skarpe Sværd, og de ødelagde alle Per-
soner, som vare i den, han lod Ingen,
som var øvrig, blive tilovers; ligesom
han gjorde ved Hebron, saa gjorde han
ved Debir og dens Konge, og ligesom han
gjorde ved Libna og dens Konge.

40. Saa slog Jofva alt Landet paa Bjer-
gene, og mod Sonden, og i det Lave, og
hos Vandløbene, og alle deres Konger,
han lod Ingen, som var øvrig, blive til-
overs; og han ødelagde alt (det, som
havde) Mande, saasom Herren, Israels
Gud, havde befalet.

c. 11, 11. 14. 5 Mos. 20, 16.

41. Og Jofva slog dem fra Kades-Bar-
nea og indtil Asfa, og alt Gosen Land og
indtil Gibeon.

c. 11, 16; 15, 51.

42. Og Jofva indtog alle disse Konger
med deres Land paa eengang; thi Herren,
Israels Gud, stred for Israel.

5 Mos. 1, 30; 3, 22. Jos. 10, 14; 23, 10.

43. Saa vendte Jofva tilbage, og al Is-
rael med ham, til Leiren ved Gilgal.

v. 15.

11. Capitel.

Andre cananitiske Konger forsamle sig til at
stride mod Israel, 1-5. Herren lover Jofva
Seier; Jofva slaaer dem og indtager alle de-
res Stæder, 6-18. Ingen vil gjøre Fred med
Israel, undtagen Gibeoniterne; Jofva udrydder
de Anakim, dog blive Nogle tilovers, 19-23.

Og det skede, der Zabin, Kongen af Ha-
zor, hørte det, da sendte han Bud til
Jobab, Kongen af Madon, og til Kongen
af Simron og til Kongen af Achsaph,

c. 10, 3.

2. og til de Konger, som vare mod Nor-
den paa Bjergene og paa den slette Mark,
Sonden for Cinneroths (Hav), og i det
Lave og ubi de Egne ved Dor ud mod
Havet,

c. 12, 23. 1 Kong. 4, 11.

3. til Cananiterne fra Øster og fra
Vester, og Amoriterne og Hethiterne og
Pherefiterne og Jebusiterne paa Bjergene,
og Heviterne nedenfor Hermon i Mizpa
Land.

Dom. 10, 17.

4. Og de drog ud, de og alle deres Leire
med dem, mangfoldigt Folk, som Sand,
der er paa Havbredden, i Mangfoldighed,
og saare mange Heste og Vogne.

5. Og alle disse Konger samlede, og de kom, og de leirede sig tilfammen ved det Vand Merom, for at stride imod Israels.

6. Og Herren sagde til Jofva: Frygt ikke for deres Ansigt, thi imorgen ved denne Tid vil jeg give dem allesammen ihjelslagne for Israels Ansigt; du skal ødelægge deres Heste og opbrænde deres Vogne med Ild.

c. 10, 8. Ps. 46, 10.

7. Og Jofva og alt Krigsfolket med ham kom over dem hasteligen ved det Vand Merom, og de overfaldt dem.

8. Og Herren gav dem i Israels Haand, og de slog dem og forfulgte dem indtil den store (Stad) Sidon, og indtil de brændende Vande, og indtil Mizpe Dal, mod Østen; og de slog dem, indtil han lod dem ikke En, som var øvrig, blive tilovers.

c. 13, 6; 8, 22.

9. Da gjorde Jofva ved dem, saasom Herren havde sagt til ham; han ødelagde deres Heste og opbrændte deres Vogne med Ild.

2 Sam. 8, 4.

10. Og Jofva vendte tilbage paa den samme Tid og indtog Hazor, og slog dens Konge ihjel med Sværd; thi Hazor, den var tilforn Hovedstaden for alle disse Kongeriger.

11. Og de slog alle Personer, som vare i den, med skarpe Sværd, saa de ødelagde den, der blev Intet tilovers, (som havde) Aande; og han opbrændte Hazor med Ild.

c. 10, 40. 5 Mosf. 20, 16.

12. Og Jofva indtog alle disse Kongers Stæder og alle deres Konger, og han slog dem med skarpe Sværd, saa at han ødelagde dem, saasom Mose, Herrens Tjener, havde befalet.

4 Mosf. 33, 51. 52. 5 Mosf. 7, 2.

13. Dog opbrændte Israel slet ingen Stæder, som stode i deres Befæstning; undtagen Hazor alene opbrændte Jofva.

14. Og alt Rovet af disse Stæder og Fæet røvede Israels Børn for sig; alene alle Menneffene slog de med skarpe Sværd, indtil de havde ødelagt dem, de lode Intet blive tilovers, (som havde) Aande.

v. 11.

15. Ligesom Herren bød Mose, sin Tjener, saa bød Mose Jofva, og saa gjorde Jofva; han lod ikke fattes Noget af Alt, som Herren havde befalet Mose.

2 Mosf. 23, 31 fg. 34, 12. 5 Mosf. 20, 16. 17. Jof. 8, 35.

16. Og Jofva indtog alt det samme Land paa Bjergene, og alt (det, som ligger) Sønden paa, og alt Gosen Land, og

det Lave og den flette Mark, ja Israels Bjerge og det Lave dertil;

c. 10, 41.

17. fra det flette Bjerg, som strækker sig op mod Seir, og indtil Baal-Gad ved Libanons Dal, nedenfor det Bjerg Hermon; og han indtog alle deres Konger, og slog dem og dræbte dem.

18. Jofva førte mange Aar Krig imod alle disse Konger.

c. 14, 7. 10. 5 Mosf. 2, 14.

19. Der var ikke en Stad, som gjorde Fred med Israels Børn, uden de Heviter, som boede i Gibeon; de indtog Alt med Krig.

c. 9, 15.

20. Thi det skede af Herren, at de forhædede deres Hjerter, at møde Israel med Krig, at han skulde ødelægge dem, at dem skulde ikke bevises Naade, men at han skulde fordærve dem, som Herren bød Mose.

5 Mosf. 2, 30.

21. Og Jofva kom paa den samme Tid, og udryddede de Anakim af Bjerget, af Hebron, af Debir, af Anab og af alle Judæ Bjerge og af alle Israels Bjerge; Jofva ødelagde dem med deres Stæder.

4 Mosf. 13, 22. 5 Mosf. 1, 25.

22. Der blev Ingen tilovers af Anakim i Israels Børns Land; uden i Asfa, i Gath og i Asdod bleve de tilovers.

1 Sam. 17, 4. 2 Sam. 21, 19. 20.

23. Og Jofva indtog alt Landet efter alt det, som Herren havde talet til Mose, og Jofva gav Israel det til Arv efter deres Afdelinger, til deres Stammer; og Landet hvilede fra Krig.

c. 14, 15.

12. Capitel.

De Konger opregnes, som Israel havde overvundet, og hvis Riger de havde indtaget, først i Mose Tid, 1-6, dernæst i Jofva Tid; i alt 31 Konger, 7-24.

Og disse ere Landets Konger, som Israels Børn slog, og eiede deres Land paa hiin Side Jordanen mod Solens Opgang, fra den Bæk Arnon indtil det Bjerg Hermon og al den flette Mark mod Østen:

4 Mosf. 21, 13.

2. Sihon, Amoriternes Konge, som boede i Hesbon, som herskede fra Arzer, som ligger ved Arnons Bæks Bred, og midt i Bækken, og over Halvdelen af Gilead, og indtil den Bæk Zabok, (som er) Ammons Børns Landemærke,

4 Mosf. 21, 24. 5 Mosf. 3, 16. 1 Mosf. 32, 22.

3. og over den flette Mark indtil Cinneroths Hav mod Østen, og indtil Havet ved den flette Mark, det salte Hav mod

Øften, paa den Bei til Beth-Besimoth, og fra Sonden, nede ved Pisgæ Vandløb;

4 Mos. 34, 11. 5 Mos. 3, 17.

4. og Dgs Landmærke, Kongens af Basan, som var tilovers af Rjæmperne, han, som boede i Ashtaroth og i Edrei,

5 Mos. 1, 4.

5. og som herskede over Hermons Bjerg og over Salcha og over al Basan, indtil de Gesuriters og Maachathiters Landmærke, og over Halvdelen af Gilead til Sihons, Kongen af Hesbons, Landmærke.

6. Mose, Herrens Tjener, og Israels Børn sloge dem; og Mose, Herrens Tjener, gav de Rubeniter og de Gaditer og Halvdelen af Manasse Stamme det til Eiendom.

4 Mos. 32, 33. 5 Mos. 3, 12.

7. Og disse ere Landets Konger, som Josva og Israels Børn sloge paa denne Side Jordanen mod Vesten, fra Baal-Gad i Libanons Dal og indtil det flette Bjerg, som strækker sig op mod Seir, — og Josva gav Israels Stammer det (Land) til Eiendom efter deres Afdelinger —

8. paa Bjergene, og i det Lave, og paa den flette Mark, og ved Vandløbene, og i Ørken, og mod Sonden, de Hethiter, Amoriter og Cananiter, Pheresiter, Heviter og Jebusiter:

c. 11, 3.

9. Kongen af Jericho een; Kongen af Ai, som ligger ved Siden af Bethel, een;

c. 6, 20; 8, 29.

10. Kongen af Jerusalem een; Kongen af Hebron een;

c. 10, 1. 3. 26.

11. Kongen af Jarmuth een; Kongen af Lachis een;

c. 10, 3. 26.

12. Kongen af Eglon een; Kongen af Geser een;

c. 10, 3. 26. 33.

13. Kongen af Debir een; Kongen af Geder een;

c. 10, 39.

14. Kongen af Horma een; Kongen af Arab een;

4 Mos. 21, 1. 3.

15. Kongen af Libna een; Kongen af Abdullam een;

c. 10, 30.

16. Kongen af Maffeda een; Kongen af Bethel een;

c. 10, 28.

17. Kongen af Thappuah een; Kongen af Hephher een;

18. Kongen af Aphes een; Kongen af Cassaron een;

19. Kongen af Madon een; Kongen af Hazor een;

c. 11, 1. 10.

20. Kongen af Simron=Meron een; Kongen af Achsaph een;

c. 11, 1.

21. Kongen af Thaanach een; Kongen af Megiddo een;

22. Kongen af Kedes een; Kongen af Jofneam ved Carmel een;

23. Kongen af Dor for Dors Egn een; Hedningernes Konge af Gilgal een; c. 11, 2.

24. Kongen af Thirza een; alle Konger vare een og tredive.

13. Capitel.

Herren siger Josva, hvad for et Land endnu var tilovers, der skulde indtages, og befaler at dele det hele Land ved Lod, 1-7. De to og den halve Stamme have faaet deres Arv paa hiint Side Jordanen, 8-13. Levi skulde ikke have nogen Arv, 14. Rubens Arv beskrives, 15-23; saa og Gads, 24-28, og den halve Manasse Stammes, 29-32; men Levitterne fik ingen Arv, 33.

Og Josva var gammel, han var kommen tilaars, og Herren sagde til ham: Du er gammel, du er kommen tilaars, og der er faare meget af Landet blevet tilovers at indtage til Eiendom.

2. Dette er Landet, som er blevet tilovers: alle Philisternes Grændser og alle Gesuriter,

3. fra Sihor, som (flyder) frem for Ægypten, og indtil Efrons Landmærke mod Norden, som regnes til de Cananiter: de fem Philisters Tyrster, (som ere) den Assiter og den Asdobiter, den Asfloniter, den Gathiter og den Efroniter, og de Avim;

5 Mos. 2, 23.

4. fra Sonden, det ganste Cananiteres Land, og Meara, som hører de Zidonier til, indtil Aphes, indtil de Amoriters Landmærke,

5. og de Giblitters Land og det ganste Libanon mod Solens Opgang, fra Baal-Gad, nedenfor Hermons Bjerg, indtil man kommer til Hamath;

6. Alle, som boe paa Bjergene, fra Libanon indtil de brændende Bænde, alle Zidonier; jeg, jeg vil fordrive dem for Israels Børns Ansigt; lad det ifkun falde Israel til Arv (ved Lodden), saasom jeg befoel dig.

c. 11, 8.

7. Saa deel nu dette Land til Arv iblandt de ni Stammer og den halve Deel af Manasse Stamme,

8. med hvilken de Rubeniter og Gaditer have taget deres Arv, som Mose gav dem paa denne Side Jordanen mod Østen, ligesom Mose, Herrens Tjener, gav dem:

c. 4, 12. 4 Mos. 32, 33 fg.

9. fra Aroer, som ligger ved Arnons Bæks Bred, og fra den Stad, som er midt i Dalen, og alt det jævne (Land) ved Medba indtil Dibon,

5 Mos. 2, 36; 3, 10; 4, 43. 4 Mos. 21, 30.

10. og alle Sihons Stæder, Amoriter=nes Konges, som regjerede i Hesbon, indtil Ammons Børns Landemærke,

11. og Gilead, og de Gefurites og Maachathiters Landemærke, og alt Hermons Bjerg og alt Basan indtil Salcha,

12. alt Dgs Rige i Basan, som regjerede i Astaroth og i Edrei; han var overbleven af de øvrige Kjemper, og Mose slog dem og fordrev dem.

5 Mos. 3, 11.

13. Men Israels Børn fordrev ikke de Gefuriter og Maachathiter, men Gefur og Maachath boede iblandt Israel indtil denne Dag.

c. 16, 10; 17, 13.

14. Meneste Levi Stamme gav han ikke Arv; Herrens, Israels Guds, Ildoffere, de ere hans Arv, saafom han sagde til ham.

c. 14, 3. 4 Mos. 18, 21.

15. Men Mose havde givet Rubens Børns Stamme (Arv) efter deres Slægter.

16. Nemlig deres Landemærke var fra Aroer, som ligger ved Arnons Bæks Bred, og fra den Stad, som er midt i Dalen, og alt det jævne (Land) ved Medba, 17. Hesbon og alle dens Stæder, som ligge i det jævne (Land): Dibon og Bamoth-Baal og Beth-Baal-Meon,

18. og Jahza og Kedemoth og Mephaath,

19. og Kirjathaim og Sibma og Zereth-Sahar ved Dalens Bjerg,

20. og Beth-Peor og Asboth-Pisga og Beth-Jesimoth,

21. og alle Stæderne paa det jævne (Land), og alt Sihons, den amoritiske Konges, Rige, som regjerede i Hesbon, hvem Mose slog tilligemed de Fyrster af Midian, nemlig Evi og Refem og Zur og Hur og Reba, Sihons hypperste (Mænd), som boede i Landet.

4 Mos. 31, 8. 21. 23. 24.

22. Og Bileam, Beors Søn, den Spaa=mand, sloge Israels Børn ihjel med Sværd tilligemed de Bhjelslagne af dem.

23. Og Rubens Børns Landemærke var Jordanen og Landemærket (derhos); denne er Rubens Børns Arv efter deres Slægter, Stæderne og deres Landsbher.

4 Mos. 31, 12.

24. Og Mose havde givet Gads Stamme, Gads Børn, (Arv) efter deres Slægter.

25. Nemlig Jafer og alle Stæderne i

Gilead vare deres Landemærke, og Halvdelen af Ammons Børns Land indtil Aroer, som (ligger) lige for Rabba,

2 Sam. 11, 1.

26. og fra Hesbon indtil Ramath-Mizpe og Betonim, og fra Mahanaim indtil Debirs Landemærke,

27. og i Dalen: Beth-Haram og Beth-Nimra og Suchoth og Zaphon, som vare tilovers af Kong Sihons Rige af Hesbon, Jordanen og Landemærket (derhos) indtil Einnereths Havs Ende, paa hiin Side Jordanen mod Østen.

4 Mos. 34, 11.

28. Denne er Gads Børns Arv efter deres Slægter, Stæderne og deres Landsbher.

29. Og Mose havde givet den halve Manasse Stamme (Arv), og det hørte den halve Manasse Børns Stamme til efter deres Slægter.

30. Nemlig deres Landemærke var fra Mahanaim, alt Basan, alt Dgs, Kongen af Basans, Rige, og alle Jairs Bher, som ligge i Basan, tredsindstyve Stæder.

31. Og Halvdelen af Gilead, og Astaroth og Edrei, Dgs Riges Stæder i Basan, (gav han) Machirs, Manasse Søn, Børn, (nemlig) Halvdelen af Machirs Børn efter deres Slægter.

32. Dette er det, som Mose uddeelte til Arv paa Moabs flette Marker, paa hiin Side Jordanen ved Sericho mod Østen.

33. Men Levi Stamme havde Mose ikke givet Arv; Herren, Israels Gud, han er deres Arv, saafom han havde sagt til dem.

4 Mos. 18, 20. 21. 5 Mos. 10, 9; 12, 12. 3of. 13, 14; 18, 7.

14. Capitel.

Landet skal nu uddeles iblandt de ni og den halve Stamme; thi Josephs Stamme fik to Lodder, derimod fik Leviterne ingen Lod, 1-5. Caleb begjærer Hebron til Arv, efter det Løfte, som ham var givet af Herren ved Mose, 6-12. Jofva velsigner ham, giver ham Hebron, og han indtager den, 13-15.

Og dette er det, som Israels Børn arvede i Canaans Land, som Eleasar, Præsten, og Jofva, Muns Søn, og de øverste Fædre iblandt Israels Børns Stammer uddeelte dem til Arv,

c. 21, 1. 4 Mos. 31, 17.

2. ved deres Arvs Lod, saafom Herren besøef formedelft Mose (at skulle gives) de ni Stammer og den halve Stamme.

4 Mos. 33, 54; 34, 13.

3. Thi Mose havde givet de to Stammer og den halve Stamme Arv paa hiin Side

Jordanen; men han gav Leviterne iffe Arv midt iblandt dem. 5 Mos. 3, 12; 10, 9.

4. Thi Josefhs Børn vare to Stammer, Manasse og Ephraim; men de gave Leviterne ingen Deel i Landet, uden Stæder at boe ubi, og deres Forstæder for deres Fæ og for deres Guds. 1 Mos. 48, 5. 3of. 21, 2.

5. Saaſom Herren bød Moſe, ſaa gjorde Iſraels Børn, og de deelte Landet.

4 Mos. 34, 13. 16.

6. Og Judæ Børn gif frem til Joſva i Gilgal, og Caleb, Zephunne den Keniſters Søn, ſagde til ham: Du, du veed det Ord, ſom Herren talede til Moſe, den Guds Mand, paa mine og paa dine Vegne i Kades-Barnea. 4 Mos. 14, 24.

7. Jeg var ſhyrrethye Ar gammel, der Moſe, Herrens Tjener, ſendte mig fra Kades-Barnea til at ſpeide Landet; og jeg ſagde ham Svar igjen, ligesom jeg meente. 4 Mos. 13, 6.

8. Men mine Brødre, ſom gif op med mig, miſtrøſtede Folkets Hjerte; men jeg efterfulgte Herren min Gud fuldkommeligen. 4 Mos. 14, 24.

9. Da ſpøer Moſe paa den ſamme Dag og ſagde: Det Land, ſom din Fod traadte paa, ſkal blive dig til Arv og dine Børn evindeligen, fordi du fuldkommeligen efterfulgte Herren min Gud. 5 Mos. 11, 24 fg.

10. Og nu, ſee, Herren haver ladet mig leve, ſaaſom han ſagde, diſſe ſhyrrethye og ſem Ar, fra (den Tid) Herren talede dette Ord til Moſe, da Iſrael vandrede i Ørken; og nu, ſee, jeg er idag ſem og ſhyrſindſthye Ar gammel.

11. Jeg er endnu idag ſaa ſtærk ſom paa den Dag, der Moſe ſendte mig; ſom min Kraft var da, ſaa er og min Kraft nu til Krigen, og til at gaae ud og til at gaae ind. 5 Mos. 31, 7.

12. Saa gif mig nu dette Bjerg, ſom Herren talede om paa den ſamme Dag; thi du hørte paa den ſamme Dag, at de Anakim ere der, og (der) ere ſtore (og) faſte Stæder, maaſſee Herren vil være med mig, at jeg kan fordrive dem, ſaaſom Herren haver ſagt.

13. Saa velſignede Joſva ham, og han gav Caleb, Zephunne Søn, Hebron til Arv. c. 15, 13.

14. Derfor blev Hebron Caleb, Zephunne den Keniſters Søn, til Arv, indtil denne Dag, fordi han fuldkommeligen efterfulgte Herren, Iſraels Gud. c. 21, 11 fg.

15. Men Hebron kaldtes tilſorn Arbæ Stad, han var et ſtort Menneſke iblandt de Anakim; og Landet hvilede fra Krig.

c. 15, 13; 11, 23.

15. Capitel.

Judæ Stammes Grændſer beſkrives, 1-12. Her fortælles, hvorledes Caleb indtager Hebron og giver ſin Datter Othniel, ſom indtog Debir, 13-19. De Stæder opregnes, ſom hørte til Judæ Stamme, 20-62. Juda fordrev iffe Jebuſitterne af Jeruſalem, 63.

Og Judæ Børns Stammes Rod efter deres Slægter var til Edoms Landmærke, til den Ørken Zin, Sønder paa, til Enden paa det ſøndre (Land). 4 Mos. 34, 3.

2. Og deres Landmærke i Sønden var fra det ſalte Havs Ende, fra den Odde, ſom vender imod Sønden. c. 18, 19.

3. Og det gaaer ud til Sønden imod Opgangen til Akkrabbim, og gaaer igjen nem Zin, og gaaer op fra Sønden til Kades-Barnea, og gaaer igjennem Hebron, og gaaer op til Udar, og gaaer omkring Karſaa.

4. Og det gaaer igjennem til Azmon, og udgaaer til Egypti Bæk, og Landmærkets Udgang ſkal være til Havet; dette ſkal være eder Landmærket Sønder paa.

5. Og Landmærket Øſter paa er det ſalte Hav, indtil Jordanens Ende; og Landmærket mod det nordre Hjørne er fra (ſamme) Havs Odde, fra Jordanens Ende.

6. Og det Landmærke gaaer op til Beth-Hogla, og gaaer igjennem fra Norden til Beth-Araba; og Landmærket gaaer op til Bohans, Rubens Søns, Steen.

c. 18, 17.

7. Og Landmærket gaaer op til Debir fra Akhors Dal, og Nord paa vender det mod Gilgal, ſom ligger tvært over for Opgangen til Adummim, ſom er Sønden for Dalen; og Landmærket gaaer igjen nem til det Vand hos En-Semes, og Udgangen derpaa er hos En-Rogel.

c. 18, 16. 2 Sam. 17, 17.

8. Og Landmærket gaaer op til Hin-noms Søns Dal, ved de Jebuſiters Side fra Sønder, det er Jeruſalem; og Landmærket gaaer op til Toppen af Bjerget, ſom ligger tvært over for Hin-noms Dal mod Veſten, ſom er ved Enden af Re-phaims Dal mod Norden.

9. Og Landmærket bøier ſig fra Bjergets Top til Nephthoahs Vandkilbe, og

gaaer ud til Ephrons Bjergs Stæder; og Landemærket bøier sig til Baala, det er Kirjath-Bearim.

v. 60. c. 18, 14.

10. Og Landemærket gaaer omkring fra Baala mod Vesten til det Bjerg Seir, og gaaer igjennem til Har-Bearims Side Norden fra, det er Chesalon; og det kommer ned til Beth-Semes og gaaer igjennem Thimna.

11. Og Landemærket gaaer ud ved Ekrons Side mod Norden, og Landemærket bøier sig til Sichron og gaaer over til Baala Bjerg, og gaaer ud hos Zabneel; og Landemærkets Udgang er mod Havet.

12. Og Landemærket Bester paa er det store Hav og Landemærket (derhos); dette er Judæ Børns Landemærke trindt omkring efter deres Slægter.

13. Og Caleb, Zephunne Søn, gav man Deel midt iblandt Judæ Børn, efter Herrens Ord til Jofva, nemlig Arbæ, Anaks Faders, Stad, det er Hebron.

c. 14, 13.

14. Og Caleb fordrev derfra de tre Anaks Sønner: Sefai og Ahiman og Talmai, Anaks Sønner.

Dom. 1, 10. 20.

15. Og han drog derfra op til Indbyggene i Debir; men Debir hed fordum Kirjath-Sepher.

16. Og Caleb sagde: Hvo, som flaaer Kirjath-Sepher og indtager den, den vil jeg og give min Datter Achsa til Hustru.

Dom. 1, 12.

17. Saa indtog Othniel, Kenas Søn, (som var) Calebs Broder, den; og han gav ham sin Datter Achsa til Hustru.

Dom. 1, 13; 3, 9.

18. Og det skede, der hun kom, da tilskyndte hun ham at begjære en Alger af hendes Fader, og hun sprang ned af Aseket; og Caleb sagde til hende: Hvad (fattedes) dig?

19. Og hun sagde: Giv mig en Velsignelse, thi du gav mig et Land Sønder paa, giv mig og Vandspring; saa gav han hende Vandspring oven, og Vandspring neden.

20. Denne er Judæ Børns Stammes Arv efter deres Slægter.

21. Og disse vare Stæderne fra Enden paa Judæ Børns Stamme til Edoms Landemærke Sønder paa: Rabzeel og Eder og Jagur,

Ref. 11, 25.

22. og Kina og Dimona og Adaba,

23. og Kedes og Hazor og Sithnan,

24. Siph og Telem og Bealoth,

25. og Hazor-Hadatta og Kirjath-Bezron, det er Hazor,

26. Amam og Sema og Molada,

27. og Hazar-Gadda og Hesmon og Beth-Peleth,

28. og Hazar-Sual og Beer-Seba og Bisjothja,

29. Baala og Jjim og Ezem,

30. og Eltholad og Chesil og Horma,

Dom. 1, 17.

31. og Ziflag og Madmanna og Sanna,

1 Sam. 27, 6.

32. og Lebaoth og Silhim og Ain og Rimmon, alle Stæderne ni og tyve, og deres Landsbhyer.

33. I det Lave vare: Esthaol og Zora og Asna,

Dom. 13, 25.

34. og Sanoah og En-Gannim, Thapuah og Enam,

35. Jarmuth og Abdullam, Socho og Asefa,

36. og Saaraim og Abithaim og Gadera og Gederothaim, fjorten Stæder og deres Landsbhyer;

37. Zenan og Hadasa og Migdal-Gad,

38. og Dilan og Mizpe og Bektheel,

2 Kong. 14, 7.

39. Lachis og Bozkath og Eglon,

40. og Chabbon og Lachmas og Chithlis,

41. og Gederoth, Beth-Dagon og Naama og Maffeda, sexten Stæder og deres Landsbhyer;

42. Libna og Epher og Asan,

43. og Ziphthah og Asna og Nezip,

44. og Keila og Achsib og Maresa, ni Stæder og deres Landsbhyer;

45. Ekron og dens tilhørende (Stæder) og dens Landsbhyer,

1 Sam. 5, 10.

46. fra Ekron og til Havet, alle de, som ere hos Asdods Side, og deres Landsbhyer,

47. Asdod, dens tilhørende (Stæder) og dens Landsbhyer, Asja, dens tilhørende (Stæder) og dens Landsbhyer indtil Ægypti Bæk og det store Hav og Landemærket derhos.

1 Sam. 5, 1. Dom. 16, 1. 4 Mos. 34, 6.

48. Men paa Bjerget vare: Samir og Batthir og Socho,

49. og Danna og Kirjath-Sanna, det er Debir,

50. og Anab og Eshemo og Anim,

51. og Gosen og Holon og Gillo, elleve Stæder og deres Landsbhyer;

c. 10, 41.

52. Arab og Duma og Ejean,

53. og Janum og Beth-Thappuah og Alpheta,

54. og Humtha og Kirjath-Arba, det er Hebron, og Zior, ni Stæder og deres Landsbhyer; c. 14, 15.

55. Maon, Carmel og Siph og Buta,

56. og Zisreel og Jokdeam og Sanoah,

57. Kain, Gibea og Thimna, ti Stæder og deres Landsbhyer;

58. Halhul, Beth-Zur og Gedor,

59. og Maarath og Beth-Anoth og Elthefon, sex Stæder og deres Landsbhyer;

60. Kirjath-Baal, det er Kirjath-Beerim, og Rabba, to Stæder og deres Landsbhyer. c. 18, 14.

61. I Orken vare: Beth-Araba, Mid-din og Sechacha,

62. og Nibsan og Saltstaden og En-Gedi, sex Stæder og deres Landsbhyer.

63. Men Zebusiterne, som boede i Jerusalem, dem kunde Judæ Børn ikke fordrive; saa boede Zebusiterne tilligemed Judæ Børn i Jerusalem indtil denne Dag.

Dom. 1, 21. 2 Sam. 5, 6. 7.

16. Capitel.

Josephs Børns Lod beskrives i Almindelighed, 1-4. Ephraims i Særdeleshed, 5-9. Ephraimterne fordrive ikke alle Cananiter, 10.

Ng Lodden udkom for Josephs Børn fra Jordanen ved Jericho, ved det Vand ved Jericho mod Østen; den Ork, som gaaer op fra Jericho til det Bjerg ved Bethel.

2. Ng (Landemærket) gaaer ud fra Bethel til Lus, og gaaer igjennem til Architernes Landemærke til Ataroth.

3. Ng det gaaer ned i Vester til Zaphleternes Landemærke, indtil det nedre Beth-Horon's Landemærke og indtil Geser; og dets Udgang er til Havet.

4. Ng (dette) arvede Josephs Børn, Manasse og Ephraim.

5. Ng Ephraims Børns Landemærke efter deres Slægter, ja deres Arvs Landemærke var mod Østen fra Ataroth-Ubar indtil det øvre Beth-Horon.

6. Ng Landemærket gaaer ud til Havet til Michmethath mod Norden, og Landemærket gaaer omkring i Øster til Thaanath-Silo, og det gaaer igjennem den Østen for Sanoah.

7. Ng det kommer ned fra Sanoah til Ataroth og Raara, og skyder op mod Jericho, og gaaer ud til Jordanen.

8. Fra Thappuah gaaer Landemærket i Vester til den Bæk Kana, og dets Udgang er til Havet; dette er Ephraims Børns Stammes Arv efter deres Slægter.

9. Ng disse Stæder vare adskilte for Ephraims Børn midt iblandt Manasse Børns Arv, (ja) alle de Stæder og deres Landsbhyer. c. 17, 9.

10. Ng de fordrev ikke Cananiten, som boede i Geser; men Cananiten boede iblandt Ephraim indtil denne Dag og blev en statsthyldig Tjener.

c. 13, 13; 17, 13. Dom. 1, 29. 1 Kong. 9, 21.

17. Capitel.

Manasse halve Stammes Arv falder paa denne Side Jordanen, og i den saae Zelaphehads Døttre Arv, 1-6. Dens Grænser og Stæder beskrives, 7-11. De fordrive ikke alle Cananiter, 12, 13. Josephs Børn slagte derover, at deres Arv var for liden; Josva giver dem Raad derimod og forsiktrer dem om Seier imod Cananiterne, 14-18.

Ng Lodden var falden for Manasse Stamme, thi han er Josephs Førstefødte; for Machir, Manasse Førstefødte, Gileads Fader, fordi han var en Krigsmand, derfor blev Gilead og Basan hans.

4 Mos. 26, 29. 5 Mos. 3, 13.

2. Men for de øvrige af Manasse Børn, iblandt deres Slægter, var (og falden en Lod, nemlig) for Abiesers Børn, og for Heleks Børn, og for Asriels Børn, og for Sechems Børn, og for Hephers Børn, og for Semidæ Børn; disse ere Manasse, Josephs Søn, Børn, Mandkjønnene iblandt deres Slægter. Dom. 6, 34; 8, 2.

3. Men Zelaphehad, Søn af Hephher, Søn af Gilead, Søn af Machir, Søn af Manasse, han havde ikke Sønner, men Døttre; og disse ere hans Døttres Navne: Mahela og Noah, Hogla, Milca og Thirza.

4 Mos. 27, 1; 36, 2.

4. Ng de kom frem for Eleasars, Præstens, Ansigt, og for Josvæ, Mans Søn, Ansigt, og for Hyrsterens Ansigt, og sagde: Herren bød Mose, at han skulde give os Arv midt iblandt vore Brødre; og man gav dem Arv efter Herren's Mund midt iblandt deres Faders Brødre. 4 Mos. 27, 7.

5. Ng der faldt ti Parter for Manasse, foruden Gileads Land og Basan, som ligger paa hiin Side Jordanen. c. 19, 29. Ps. 105, 11.

6. Thi Manasse Døttre arvede Arv midt iblandt hans Sønner; men de øvrige Manasse Børn havde faaet det Land Gilead.

7. Og Manasſe Landemærke var fra Aſer til Michmethat, ſom ligger lige for Sichem; og Landemærket gaaer ud paa den høire Side til Indbyggernes i En-Thappuah.

c. 16, 6.

8. Thappuah Land hørte Manasſe til; men Thappuah ved Manasſe Landemærke hørte Ephraims Børn til.

9. Og Landemærket gaaer ned til den Bæk Kana, Sonden for Bækken; diſſe Stæder hørte Ephraim til midt iblandt Manasſe Stæder; men Manasſe Landemærke er Norden for Bækken, og dets Udgang er ved Havet.

c. 16, 8. 9.

10. Mod Sonden var Ephraims, og mod Norden var Manasſe (Arv), og Havet var hans Landemærke; og de ſtode til Aſer mod Norden, og til Iſaſchar mod Øſten.

11. Men Manasſe havde iblandt Iſaſchar og iblandt Aſer: Beth-Sean og dens tilhørende (Stæder), og Ziblean og dens tilhørende (Stæder), og Indbyggernes i Dor og dens tilhørende (Stæder), og Indbyggernes i En-Dor og dens tilhørende (Stæder), og Indbyggernes i Thaanaſch og dens tilhørende (Stæder), og Indbyggernes i Megiddo og dens tilhørende (Stæder), ſom ere de tre Egne. Dom. 1, 27. 1 Sam. 28, 7.

12. Og Manasſe Børn kunde ikke indtage diſſe Stæder; men Cananiten boede rolig i ſamme Land.

c. 15, 63.

13. Og det ſkede, der Iſraels Børn bleve ſtarke, da gjorde de Cananiten ſtatskyldig, men de fordrev ham ikke aldeles.

Dom. 1, 28. Joſ. 13, 13.

14. Og Joſeph's Børn talede med Joſva og ſagde: Hvorfor gav du mig (ifkun) een Lod og een Part til Arv? jeg er dog et ſtort Folk, efterſom Herren haver velſignet mig hidindtil.

4 Moſ. 26, 54.

15. Og Joſva ſagde til dem: Derſom du er et ſtort Folk, da gik op for dig i Skoven, og hug dig der (et Stykke) af i Phereſiternes og Rjæmpernes Land, efterdi Ephraims Bjerg er dig (for) trangt.

16. Da ſagde Joſeph's Børn: Dette Bjerg findes ikke (nok) for os; tilmed ere der Jernvogne hos alle Cananiterne, ſom boe i Dallandet, hos dem, (ſom boe) i Beth-Sean og dens tilhørende (Stæder), og hos dem, (ſom boe) i Siſreels Dal.

4 Moſ. 11, 22. Dom. 1, 19.

17. Og Joſva ſagde til Joſeph's Huus, til Ephraim og til Manasſe, ſigende: Du

er et ſtort Folk, og du haver ſtor Styrke, du ſkal ikke have een Lod (alenefte).

18. Thi Bjerget ſkal høre dig til, (og) fordi det er en Skov, da ſkal du hugge den af, og dens Udgange ſkulle høre dig til; thi du ſkal fordrive Cananiten, enddog han haver Jernvogne, (og) enddog han er ſtærk.

18. Capitel.

Tabernaſket oprejses i Silo, Joſva udsender Mænd, ſom ſkulde deſe det øvrige Land i ſyv Dele for de øvrige ſyv Stammer, 1-9. Joſva kaſter Lod for dem, og Benjamins Stamme ſaaer ſin Arv, 10-28.

Og al Iſraels Børns Menighed ſamledes i Silo, og ſatte der Forſamlingens Paulun; og Landet var underlagt for deres Anſigt.

4 Moſ. 32, 22. 29.

2. Og der vare (endda) tilovers af Iſraels Børn, ſom ikke havde deelt deres Arv, ſyv Stammer.

3. Og Joſva ſagde til Iſraels Børn: Hvorlænge ere I (ſaa) efterladne at komme til at eie Landet, ſom Herren, eders Fædres Gud, haver givet eder?

4. Giver for eder tre Mænd for (hver) Stamme, ſaa vil jeg ſende dem hen, at de kunne gjøre ſig rede og gaae igjennem Landet og beſkrive det efter deres Arvs Beſtafſenhed, og de ſkulde komme til mig (igjen).

5. Og de ſkulde deſe det imellem ſig i ſyv Dele; Juda ſkal blive i ſit Landemærke mod Sonden, og Joſeph's Huus, de ſkulde blive i deres Landemærke mod Norden.

6. Men I ſkulde beſkrive Landet i ſyv Dele, og føre (Beſkrivelfen) herhid til mig; ſaa vil jeg her kaſte Lod for eder for Herrens vor Guds Anſigt.

7. Thi de Leviter have ingen Deel midt iblandt eder, men Herrens Præſtedomme er hans Arv; og Gad og Ruben og den halve Manasſe Stamme have taget deres Arv paa hiin Side Jordanen mod Øſten, ſom Moſe, Herrens Tjener, gav dem.

4 Moſ. 18, 20 fg. 32, 33 fg.

8. Da gjorde Mændene ſig rede og gik; og Joſva beſoel dem, ſom gik hen at beſkrive Landet, og ſagde: Gaaer og vandrer om i Landet og beſkriver det, og kommer tilbage til mig, ſaa vil jeg her kaſte Lod for eder for Herrens Anſigt i Silo.

9. Saa gik Mændene hen, og gik igjennem Landet og beſkreve det efter Stæderne i ſyv Dele i en Bog; og de kom (tilbage) til Joſva, til Leiren udi Silo.

10. Saa kaſtede Joſva Lod for dem i

Silo for Herrens Ansigt; og Jofva deelte der Landet for Israels Børn efter deres Dele.

v. 1.

11. Og Benjamins Børns Stammes Lod opkom efter deres Slægter; og Landemærket paa deres Lod gif ud imellem Judæ Børn og imellem Jofeph's Børn.

12. Og deres Landemærke var ved Hjørnet mod Norden fra Jorden; og Landemærket gaaer op fra Norden hos Jerichos Side, og gaaer op til Bjerget imod Vesten, og Udgangen derpaa var mod Ørken ved Beth-Aven.

c. 7, 2.

13. Og Landemærket gaaer over derfra til Rus, til Siden paa Rus mod Sonden, det er Bethel; og Landemærket gaaer ned til Maroth-Aldar over Bjerget, som ligger Sonden for det nedre Beth-Horon.

1 Mos. 12, 8; 28, 19.

14. Siden bøier Landemærket sig og vender omkring til det vestre Hjørne Sonden for Bjerget, som ligger tvært over for Beth-Horon mod Sonden, og Udgangen derpaa er til Kirjath-Baal, det er Kirjath-Bearim, Judæ Børns Stad; dette er det vestre Hjørne.

c. 15, 9, 60.

15. Men det søndre Hjørne er fra det Nderste af Kirjath-Bearim; og Landemærket gaaer ud mod Vesten, ja det gaaer ud til Nephthoahs Banfildse.

16. Og Landemærket gaaer ned til Enden af Bjerget, som ligger tvært over for Hinnoms Søns Dal, som er i Nephahims Dal mod Norden; og det gaaer ned til Hinnoms Dal hos de Zebusiters Side mod Sonden, og gaaer ned til En-Rogel.

c. 15, 8, 7.

17. Og det bøier sig fra Norden og gaaer ud til En-Semes, og gaaer ud til Geli-loth, som ligger tvært over for Opgangen til Abummim, og gaaer ned til Bohans, Rubens Søns, Sten.

c. 15, 7; 22, 10; 15, 6.

18. Og det gaaer over til Siden tvært over for Araba mod Norden, og det gaaer ned til Araba.

c. 15, 6.

19. Og Landemærket gaaer over til Siden paa Beth-Hogla mod Norden, og Landemærkets Udgang er ved Odden paa det salte Hav mod Norden, (som er) ved Jordanens Ende mod Sonden; dette er det søndre Landemærke.

c. 15, 2.

20. Men Jordanen sætter Grændse derpaa ved det østre Hjørne; dette er Benjamins Børns Arv i deres Landemærker omkring efter deres Slægter.

21. Og Benjamins Børns Stammes Stæder efter deres Slægter vare: Jericho og Beth-Hogla og Emet-Reziz,

22. og Beth-Araba og Zemarajim og Bethel,

23. og Avim og Para og Ophra,

24. og Chephar-Ammonai og Ophni og Geba, tolv Stæder og deres Landsbhyer;

25. Gibeon og Rama og Beerot,

26. og Mizpe og Kephira og Moza,

27. og Refem og Tirpeel og Tharala,

28. og Zela, Eleph og Zebusi, det er Jerusalem, Gibeath, Kirjath, fjorten Stæder og deres Landsbhyer; denne er Benjamins Børns Arv efter deres Slægter.

19. Capitel.

Simeons Stamme faaer Arv, 1-9; derefter Sebulon, 10-16. Jisachar, 17-23. Aser, 24-31, Naphtali, 32-39, og Dan, 40-48. Jofva faaer Thimnath-Serah til Arv, 49-51.

Og den anden Lod udfom for Simeon, for Simeons Børns Stamme efter deres Slægter; og deres Arv var midt iblandt Judæ Børns Arv.

2. Og dem tilhørte til deres Arv: Beer-Seba og Seba og Molaba,

1 Krøn. 4, 28.

3. og Hazar-Sual og Bala og Ezem,

c. 15, 29.

4. og Eltholad og Bethul og Horma,

5. og Ziklag og Beth-Marcaboth og Hazar-Susa,

1 Sam. 27, 6.

6. og Beth-Lebaoth og Saruhen, tretten Stæder og deres Landsbhyer;

7. Ajin, Rimmon og Eter og Asan, fire Stæder og deres Landsbhyer;

8. og alle de Landsbhyer, som ligge rundt omkring disse Stæder, indtil Baalath-Beer, (det er) Rama mod Sonden; denne er Simeons Børns Stammes Arv efter deres Slægter.

1 Krøn. 4, 33. 1 Sam. 30, 27.

9. Thi Simeons Børns Arv er af Judæ Børns Part; fordi Judæ Børns Deel var dem for stor, derfor arbede Simeons Børn midt iblandt deres Arv.

10. Og den tredie Lod kom op for Sebulons Børn efter deres Slægter; og Landemærket paa deres Arv var indtil Sarid.

11. Og deres Landemærke gaaer op til Havet og Marala, og skyder op til Dab-baseth, og skyder op til den Bæk, som er lige for Jokneam.

12. Og det vender om fra Sarid mod Østen, mod Solens Opgang, ved Chisloth-Thabors Landemærke, og gaaer ud til Dabrath, og gaaer op til Zaphia.

13. Og det gaaer derfra over mod Østen, mod (Solens) Opgang, til Gath-Hepher, Eth-Kazin, og gaaer ud mod Rimmon-Methoar, (til) Rea.

2 Kron. 14, 25; 21, 35. 1 Kron. 6, 62.

14. Og Landemærket gaaer omkring den Norden for Hannathon; og dets Udgang er i Ziphthah-El's Dal.

15. Og Kattath og Nahalal og Simron og Zidala og Bethlehem, tolv Stæder og deres Landsbhyer.

Dom. 1, 30.

16. Denne er Sebulons Børns Arv efter deres Slægter; disse Stæder og deres Landsbhyer.

17. Den fjerde Lod udkom for Isaschar, (ja) for Isaschars Børn efter deres Slægter.

18. Og deres Landemærke var: Zisreela og Chesulloth og Sunem,

2 Kong. 4, 8.

19. og Hapharajim og Schion og Anaharath,

20. og Rabboth og Kisjon og Ebez,

21. og Remeth og En-Gannim og En-Hadda og Beth-Pazzez.

22. Og Landemærket skyder til Thabor og Sahazim og Beth-Semes, og deres Landemærkes Udgang er (ved) Jordanen, sexten Stæder og deres Landsbhyer.

23. Denne er Isaschars Børns Stammes Arv efter deres Slægter; Stæderne og deres Landsbhyer.

24. Og den femte Lod udkom for Afers Børns Stamme efter deres Slægter.

25. Og deres Landemærke var: Hellsath og Hali og Beten og Achsaph,

26. og Alammelech og Anead og Miscael, og det skyder ud til Carmel mod Vesten og til Sihor-Eibnath.

27. Og det vender om mod Solens Opgang til Beth-Dagon, og skyder til Sebulon og til Ziphthah-El's Dal mod Norden, til Beth-Emek og Negiel, og gaaer ud til Cabul paa den vestre Side.

28. Og Ebron og Rehob og Hammon og Kana, indtil den store (Stad) Zidon.

29. Og Landemærket vender om mod Rama og indtil den faste Stad Thrus; og Landemærket vender om til Hosa, og dets Udgang er ved Havet, (og strækker sig) efter Snoren til Achsib.

c. 15, 44. Dom. 1, 31.

30. Og Umma og Ahpek og Rehob, to og tyve Stæder og deres Landsbhyer.

31. Denne er Afers Børns Stammes Arv efter deres Slægter; disse Stæder og deres Landsbhyer.

32. Den sjette Lod kom ud for Naphthali Børn, (ja) for Naphthali Børn efter deres Slægter.

33. Og deres Landemærke var fra Heleph, fra den Eg i Zaanannim, og Udami-Nefeb og Zabneel, indtil Takkum; og Udgangen derpaa er ved Jordanen.

Dom. 4, 11.

34. Og Landemærket vender sig mod Vesten til Asnoth-Thabor, og udgaaer derfra til Hukfok, og skyder til Sebulon mod Sonden, og skyder til Afer mod Vesten, og til Juda hos Jordanen mod Solens Opgang.

c. 15, 5.

35. Og der ere faste Stæder: Ziddim, Zer og Hammath, Rakkath og Cinnereth,

4 Mof. 34, 11.

36. og Adama og Rama og Hazor,

37. og Kedes og Edrei og En-Hazor,

38. og Ziron og Migdal-El, Horem og Beth-Anath og Beth-Semes, nitten Stæder og deres Landsbhyer.

39. Denne er Naphthali Børns Stammes Arv efter deres Slægter; Stæderne og deres Landsbhyer.

40. For Dans Børns Stamme efter deres Slægter udkom den syvende Lod.

41. Og deres Arvs Landemærke var: Zora og Esthaol og Ir-Semes, Dom. 18, 25.

42. og Saalabbin og Alalon og Zithla,

43. og Elon og Thinnatha og Ebron,

44. og Elthefe og Gibbethon og Baalath,

1 Kong. 15, 27.

45. og Zehud og Bene-Beraf og Gath-Rimmon,

46. og Me-Zarkon og Rakkon med det Landemærke tvært over for Bapho.

Ap. G. 9, 36. Jon. 1, 3.

47. Og Dans Børns Landemærke udkom mindre, end for dem (behov gjordes); derfor drog Dans Børn op og strede mod Lesem, og indtog den og slog den med skarpe Sværd, og ciede den og boede i den, og de kaldte Lesem Dan efter Dans, deres Faders, Navn.

Dom. 18, 27. 29.

48. Denne er Dans Børns Stammes Arv efter deres Slægter; disse Stæder og deres Landsbhyer.

49. Og de fuldendte at dele Landet til Arv efter dets Landemærker; og Israels Børn gave Josva, Runs Søn, Arv midt iblandt dem.

50. Efter Herrens Mund gave de ham den Stad, som han begjærede, nemlig Thinnath-Serah paa Ephraims Bjerg; og han byggede Staden og boede i den.

c. 24, 30.

51. Disse ere de Arbedele, som Eleasar, Præsten, og Josva, Muns Søn, og de øverste Fædre iblandt Israels Børns Stammer uddeelte til Arv ved Lod i Silo for Herrens Ansigt, for Forsamlingens Pauluns Dør; og de fuldendte at dele Landet.

c. 17, 4; 18, 1.

20. Capitel.

Herren igjentager Loven om sex Fristæder at udnævne for dem, som uvidende begik et Mord, 1-6. De sex Fristæder opregnes, 7-9.

Dg Herren talede til Josva og sagde:

2. Tal til Israels Børn, sigende: Giver for eder Tilflugtsstæder, om hvilke jeg talede til eder formedelst Mose;

4 Mos. 35, 6 fg.

3. at en Manddraber kan flye derhen, som slaar en Person af en Forseelse, uvidende, og at de kunne være eder til Tilflugt for Blodhevnere.

4. Dg han maa flye til en af disse Stæder, og han skal staae (udenfor) Stadens Ports Dør og tale sine Ord for de Ældstes Øren af samme Stad; saa skulle de tage ham ind i Staden til sig, og give ham et Sted, at han kan boe hos dem.

Dom. 19, 15. 18.

5. Dg naar Blodhevnere forfølger ham, da skulle de ikke overantvorde Manddraberen i hans Haand, efterdi han slog sin Næste uvidende og var ikke hans Fjende tilforn.

6. Saa skal han boe i den samme Stad, indtil han har staaet for Menighedens Ansigt for Retten, indtil den Ypperstepræst er død, som var i de Dage; da maa Manddraberen vende tilbage og komme til sin Stad og til sit Huus, til Staden, der han flyede fra.

4 Mos. 35, 12. 25.

7. Saa helligebe de Redes i Galilæa paa Naphthali Bjerg, og Sichem paa Ephraims Bjerg, og Kirjath-Arba, det er Hebron, paa Judæ Bjerg.

c. 21, 32; 15, 13; 21, 11. Luc. 1, 39. 65.

8. Dg paa hiin Side Jordanen ved Zericho mod Østen gave de Bezer i Ørken paa det jævne (Land) af Rubens Stamme, og Ramoth i Gilead af Gads Stamme, og Golan i Basan af Manasse Stamme.

5 Mos. 4, 43.

9. Disse vare de Stæder, som vare beflittede for alle Israels Børn og for den Fremmede, som var fremmed midt iblandt dem, at derhen maatte flye hver den, som slog en Person af en Forseelse, at han

skulde ikke døe ved Blodhevnere Haand, for han havde staaet for Menighedens Ansigt.

21. Capitel.

Israels Børn give Leviterne ved Lod 48 af deres Stæder med deres Forstæder, 1-8. I Særbesked opregnes Præsternes Stæder, 9-19; de øvrige Kahathiters, 20-26, de Gersoniters, 27-33, Merariters, 34-42. Israels Børn eie alt det Land, som Herren havde svoret deres Fædre, 43-45.

Da gif de øverste Fædre af Leviterne frem til Eleasar, Præsten, og til Josva, Muns Søn, og til de øverste Fædre iblandt Israels Børns Stammer.

c. 17, 4.

2. Dg de talede til dem i Silo i Canaans Land, og sagde: Herren bød formedelst Mose, at man skulde give os Stæder at boe udi, og deres Forstæder til vort Fæ.

4 Mos. 35, 2.

3. Da gave Israels Børn Leviterne af deres Arv, efter Herrens Mund, disse Stæder og deres Forstæder.

4. Dg Lodden udkom for de Kahathiters Slægter, og Arons, Præstens, Børn af Leviterne fik af Judæ Stamme og af Simeons Stamme og af Benjamins Stamme ved Lodden tretten Stæder.

5. Men de øvrige Kahaths Børn (fik) af Ephraims Stammes Slægter og af Dans Stamme og af den halve Manasse Stamme ved Lodden ti Stæder.

6. Dg Gersons Børn (fik) af Isaschars Stammes Slægter og af Afers Stamme og af Naphthali Stamme og af den halve Manasse Stamme i Basan ved Lodden tretten Stæder.

7. Merari Børn efter deres Slægter (fik) af Rubens Stamme og af Gads Stamme og af Sebulons Stamme tolv Stæder.

8. Saa gave Israels Børn Leviterne disse Stæder og deres Forstæder, saasom Herren havde budet formedelst Mose, ved Lodden.

9. Dg de gave (dem) af Judæ Børns Stamme og af Simeons Børns Stamme disse Stæder, som man nævnede ved Navn.

10. Dg Arons Børn af de Kahathiters Slægter, af Levi Børn, fik (dette): — thi den første Lod var deres —

1 Kron. 6, 54.

11. Dg de gave dem Kirjath-Arba, (som hørte) Atons Fæder (til), det er Hebron, paa Judæ Bjerg, og dens Forstæder rundt omkring den.

c. 20, 7; 14, 14; 15, 13. 1 Kron. 6, 55.

12. Og Stadens Mark og dens Lands-
hjør gave de Caleb, Jephunne Søn, til
hans Eiendom.

c. 14, 14; 15, 13.

13. Og de gave Arons, Præstens, Børn
den Manddrabers Tilflugtsstad Hebron
og dens Forstæder, og Libna og dens For-
stæder,

14. og Zathir og dens Forstæder, og
Esthemoa og dens Forstæder,

15. og Holon og dens Forstæder, og
Debir og dens Forstæder,

16. og Ujin og dens Forstæder, og Jutta
og dens Forstæder, og Beth-Semes og
dens Forstæder, ni Stæder af disse to
Stammer;

1 Sam. 6, 12. 15. 2 Kong. 14, 11.

17. men af Benjamins Stamme, Gi-
beon og dens Forstæder, Geba og dens
Forstæder,

18. Anathoth og dens Forstæder, og Al-
mon og dens Forstæder, fire Stæder.

Jer. 1, 1.

19. Alle Præsternes, Arons Børns,
Stæder vare tretten Stæder og deres
Forstæder.

20. Men (anlangende) Rahaths Børns
Slægter af Leviterne, de andre af Rahaths
Børn, ja de Stæder, som hørte til deres
Fod, vare af Ephraims Stamme.

1 Krøn. 6, 61.

21. Og de gave dem Manddraberens
Tilflugtsstad Sichem og dens Forstæder
paa Ephraims Bjerg, og Geser og dens
Forstæder,

c. 20, 7. 1 Krøn. 6, 67.

22. og Ribzaim og dens Forstæder, og
Beth-Horon og dens Forstæder, fire Stæ-
der;

23. og af Dans Stamme, Eltheke og
dens Forstæder, Gibbeton og dens For-
stæder,

24. Alalon og dens Forstæder, Gath-
Rimmon og dens Forstæder, fire Stæder;

25. og af den halve Manasse Stamme,
Thaanach og dens Forstæder, og Gath-
Rimmon og dens Forstæder, to Stæder.

26. Alle Stæder vare ti, og deres For-
stæder, for de andre Rahaths Børns
Slægter.

27. Og (de gave) Gersons Børn af Le-
viternes Slægter, af den halve Manasse
Stamme den Manddrabers Tilflugtsstad
Golan i Basan og dens Forstæder, og
Beesthera og dens Forstæder, to Stæder;

1 Krøn. 6, 62. Jof. 20, 8.

28. og af Isaschars Stamme, Kisjon og
dens Forstæder, Dabrath og dens For-
stæder,

29. Jarmuth og dens Forstæder, En-
Gannim og dens Forstæder, fire Stæder;

30. og af Afers Stamme, Mifeal og
dens Forstæder, Abdon og dens Forstæ-
der,

1 Krøn. 6, 71.

31. Hefkath og dens Forstæder, og Re-
hob og dens Forstæder, fire Stæder;

32. og af Naphthali Stamme, den
Manddrabers Tilflugtsstad Kedes i Ga-
lilæa og dens Forstæder, og Hammoth-
Dor og dens Forstæder, og Karthan og
dens Forstæder, tre Stæder.

c. 20, 7.

33. (Saa at) alle de Gersoniters Stæder
for deres Slægter vare tretten Stæder og
deres Forstæder.

34. Men til Merari Børns Slægter,
(som vare) de øvrige af Leviterne, (gave
de) af Sebulons Stamme Jokneam og
dens Forstæder, Kartha og dens Forstæder,

1 Krøn. 6, 63.

35. Dimna og dens Forstæder, Nahalal
og dens Forstæder, fire Stæder;

36. og af Rubens Stamme, Bejer og dens
Forstæder, og Zahza og dens Forstæder,

37. Kedemoth og dens Forstæder, og
Mephaath og dens Forstæder, fire Stæ-
der;

38. og af Gads Stamme, den Manddra-
bers Tilflugtsstad Ramoth i Gilead og
dens Forstæder, og Mahanajim og dens
Forstæder,

c. 20, 8. 1 Kong. 22, 3.

39. Hesbon og dens Forstæder, Baeser
og dens Forstæder; alle de Stæder vare fire.

40. Alle disse vare Merari Børns Stæ-
der for deres Slægter, som vare de øvrige
af Leviternes Slægter; og deres Fod var
tolv Stæder.

41. Alle Leviternes Stæder midt iblandt
Israels Børns Eiendom vare otte og fyr-
rethve Stæder og deres Forstæder.

4 Mosf. 35, 7.

42. Disse Stæder vare hver Stad (for
sig), og (hvers) Forstæder trindt omkring
den; saaledes (havde det sig) med alle disse
Stæder.

43. Og Herren gav Israel alt det Land,
som han havde svoret at give deres Fædre;
og de eiede det og boede derudi.

1 Mosf. 12, 7; 13, 17; 15, 18.

44. Og Herren gav dem Rolighed trindt
omkring, efter alt det, som han havde svor-
ret deres Fædre; og der beftod Ingen for
deres Ansigt af alle deres Fjender; Herren
gav alle deres Fjender i deres Haand.

c. 22, 4. 5 Mosf. 11, 25.

45. Der faldt ikke et Ord af alle de gode Ord, som Herren havde talet til Israels Huus; det kom altsammen.

c. 23, 14. 1 Sam. 3. 19.

22. Capitel.

Jofva giver Rubeniterne og Gaditerne Frihed at drage til deres Land igjen, roser og formaner dem, 1-8. De bygge et Alter ved Jordanen til en Erindring om, at de og hørte med til den sande Israels Gud, 9. 10. De andre Stammer mene, det var skeet til at bedrive Afguder, og sende Bud til dem derom, 11-20. De Rubeniter svare dertil, og de, som vare udsendte, saavel som de andre Israellitter, blive vel fornøjede med deres Svar, 21-34.

Da kaldte Jofva ad de Rubeniter og de Gaditer og den halve Manasse Stamme.

2. Og han sagde til dem: I have holdt alt det, som Mose, Herrens Tjener, bød eder; og I have hørt min Røst i alt det, som jeg har budet eder.

4 Mos. 32, 20. 5 Mos. 3, 18. Jos. 1, 17.

3. I have ikke forladt eders Brødre i disse mange Aar indtil denne Dag; men I have taget vare paa den Varetægt, (som er) Herrens eders Guds Bud.

4. Og (efterdi) nu Herren eders Gud har skaffet eders Brødre Rolighed, saasom han havde tilsagt dem, da vender eder nu og gaar til eders Pauluner, til eders Eiendoms Land, som Mose, Herrens Tjener, gav eder paa hiin Side Jordanen.

4 Mos. 32, 33. 5 Mos. 3, 12.

5. Meneste holder (det) saare (flitteligen) at gjøre det Bud og Loven, som Mose, Herrens Tjener, bød eder, at elske Herren eders Gud, og at vandre i alle hans Veie, og at holde hans Bud, og at hænge ved ham, og at tjene ham i eders ganfke Hjerte og i eders ganfke Sjæl.

5 Mos. 8, 6; 11, 22; 13, 4.

6. Saa velsignede Jofva dem og lod dem fare, og de gik til deres Pauluner.

7. Og Mose havde givet den halve Manasse Stamme (Arv) i Basan, og Halvdelen deraf gav Jofva (Arv) med deres Brødre paa denne Side Jordanen mod Vesten, og tilmed, der Jofva lod dem fare til deres Pauluner og havde velsignet dem,

4 Mos. 32, 33. Jos. 18, 7.

8. da sagde han til dem, sigende: I kommer igjen til eders Pauluner med meget Guds og med saare meget Fæ, med Sølv og med Guld og med Kobber og med Bærn og med saare mange Klæder; (saa) deler

eders Fjenders Rov med eders Brødre.

4 Mos. 31, 26. 27. 1 Sam. 30, 24.

9. Saa vendte Rubens Børn og Gads Børn og den halve Manasse Stamme tilbage, og gik fra Israels Børn, fra Silo, som er i Canaans Land, for at gaar til Gileads Land, til deres Eiendoms Land, i hvilket de havde taget (Arv) efter Herrens Befaling ved Mose.

10. Og der de kom til de Grændser ved Jordanen, som ligge i Canaans Land, da byggede Rubens Børn og Gads Børn og den halve Manasse Stamme der et Alter ved Jordanen, et stort Alter af Anseelse.

c. 18, 17.

11. Og der Israels Børn hørte sig: See, Rubens Børn og Gads Børn og den halve Manasse Stamme have bygget et Alter foran i Canaans Land ved Grændserne ved Jordanen, ved Israels Børns Vadested,

v. 10.

12. der Israels Børn det hørte, da forsamlede sig al Israels Børns Menighed i Silo, til at drage op imod dem til Strid.

13. Da sendte Israels Børn til Rubens Børn og til Gads Børn og til den halve Manasse Stamme, til Gileads Land, Pinezhas, Eleasars, Præstens, Søn,

4 Mos. 25, 7.

14. og ti Fyrster med ham, een Fyrste for (enhver) Faders Huus, for alle Israels Stammer; og hver af dem var Øverste i deres Fædres Huus for Israels Tusinder.

15. Og der de kom til Rubens Børn og til Gads Børn og til den halve Manasse Stamme, til Gileads Land, da talte de med dem og sagde:

16. Saa siger al Herrens Menighed: Hvad er denne for en Forgribelse, som I have forgrebet eder med mod Israels Gud, at vende (eder) idag tilbage fra Herren, idet I bygge eder et Alter, at I ville idag være gjenstridige mod Herren?

17. Er Beors Misgjerning os (for) lidet, af hvilken vi ikke have renset os indtil denne Dag? og Plagen var iblandt Herrens Menighed.

4 Mos. 25, 3 fg.

18. Og I, I vende tilbage idag fra Herren; og det skeer, om I ere idag gjenstridige imod Herren, at han herefter bliver vred paa al Israels Menighed.

19. Men dog, dersom eders Eiendoms Land er urent, da kommer over til Her-

rens Eiendoms Land, der, hvor Herrens Tabernakel boer, og tager (Arv) midt iblandt os; og værer ikke gjenstridige imod Herren, og værer ikke gjenstridige imod os, at I bygge eder et Alter foruden Herrens vor Guds Alter.

20. Mon ikke Achan, Serahs Søn, forgreb sig saare paa det Forbandede? og der var en Brede over al Israels Menighed, og denne Mand, han opgav ikke ene Aanden for sin Misgjerning.

c. 7, 1 fg.

21. Da svarede Rubens Børn og Gads Børn og den halve Manasse Stamme, og de sagde til de Øverste for Israels Tusinder:

22. Den stærke Gud, Gud Herren, den stærke Gud, Gud Herren, han veed det, og Israel, han skal vide det: Dersom (det er skeet) i Gjenstridighed, og dersom (det er skeet) i Overtrædelse mod Herren, saa frels os ikke paa denne Dag,

Pl. 50, 1. Naf. 18, 8.

23. at vi vilde bygge os et Alter for at vende tilbage fra (at vandre) efter Herren; og dersom (det er skeet) for at offre Brændoffer derpaa eller Madoffer, og dersom (det er skeet) til at gjøre Takoffers Offere derpaa, da skal Herren selv udfræve det,

24. og dersom vi ikke gjorde dette af Omhyggelighed for denne Sags Skyld, sigende: Eders Børn maatte sige til vore Børn herefter, sigende: Hvad have I (at gjøre) med Herren, Israels Gud?

25. Herren haver jo sat Jorden til Landemærke imellem os og imellem eder, I Rubens Børn og Gads Børn, I have ingen Deel i Herren; saa maatte eders Børn komme vore Børn til at høre op, at de skulde ikke frygte Herren.

26. Derfor sagde vi: Kjære, lader os gjøre os det, at bygge et Alter, ikke til Brændoffer og ei til Slagtoffer;

27. men det skal være et Vidne imellem os og imellem eder og imellem vore Efterkommere efter os, at vi maae betjene Herrens Tjeneste for hans Ansigt med vore Brændoffere og med vore Slagtoffer og med vore Takoffere; og eders Børn skulle ikke herefter sige til vore Børn: I have ingen Deel i Herren.

c. 24, 27. 1 Mos. 31, 48.

28. Derfor sagde vi: Naar det skeer, at de sige (sligt) til os eller til vore Efterkommere herefter, da ville vi sige: Seer Herrens Alters Pignelse, som vore Fædre

gjorde, ikke til Brændoffer og ei til Slagtoffer, men det er et Vidne imellem os og imellem eder.

v. 27.

29. Det være langt fra os at være gjenstridige mod Herren og at vende os idag tilbage fra (at vandre) efter Herren, til at bygge et Alter til Brændoffer, til Madoffer og til Slagtoffer, foruden Herrens vor Guds Alter, som er foran hans Tabernakel.

30. Der Pinehas, Præsten, og Menighedens Hyrster og Øversterne over Israels Tusinder, som vare med ham, hørte de Ord, som Rubens Børn og Gads Børn og Manasse Børn sagde, da var det godt for deres Dine.

3 Mos. 10, 20.

31. Og Pinehas, Eleasars, Præstens, Søn, sagde til Rubens Børn og til Gads Børn og til Manasse Børn: Idag kjende vi, at Herren er midt iblandt os, idet I have ikke forgrebet eder imod Herren med saadan Forgribselse; nu have I reddet Israels Børn af Herrens Haand.

32. Da drog Pinehas, Eleasars, Præstens, Søn, og Hyrsterne tilbage fra Rubens Børn og fra Gads Børn, fra Gileads Land til Canaans Land, til Israels Børn; og de sagde dem Svar igjen.

33. Og det Ord var godt for Israels Børns Dine, og Israels Børn lovede Gud; og de sagde ikke, at de vilde drage op over dem til Strid, til at fordærve det Land, som Rubens Børn og Gads Børn boede ubi.

34. Og Rubens Børn og Gads Børn gave Alteret (det) Navn: At det er et Vidne imellem os, at Herren er Gud.

23. Capitel.

Jofva forsamler al Israel og foreholder dem Herrens Belgjerninger, og hvorledes han havde strødet og vil stride for dem, 1-5; formaner dem til Lybighed mod Gud, 6-11, og forklynder dem Guds Straf, ifald de vilde være ullydige, 12-16.

Og det skede efter mange Aar, efterat Herren havde staffet Israel Rolighed for alle deres Fjender trindt omkring, og Jofva var gammel, var kommen tilaars,

c. 21, 44; 22, 4; 13, 1.

2. da kaldte Jofva ad al Israel, ad dets Ældste og dets Øverster og dets Kommere og dets Føgeber, og han sagde til dem: Jeg er gammel, jeg er kommen tilaars.

c. 24, 1. 1 Mos. 49, 1.

3. Og I, I have seet alt, hvad Herren eders Gud har gjort ved alle disse Folk for

eders Ansigt; thi Herren eders Gud, han er den, som har stredet for eder.

5 Mosf. 1, 30; 3, 22. 2 Mosf. 14, 14.

4. Seer, jeg har ladet tilfalde eder (ved Iod) disse Folk, som ere overblevne, til Arv for eders Stammer, fra Jordanen, og alle Ffolkene, som jeg har udryddet, og til det store Hav mod Solens Nedgang.

5. Og Herren eders Gud, han skal udstøde dem fra eders Ansigt, og han skal fordrive dem fra at være for eders Ansigt; og I skulle eie deres Land, saasom Herren eders Gud har tilfagt eder.

2 Mosf. 23, 30. 5 Mosf. 6, 19.

6. Saa værer saare frimodige til at holde og at gjøre alt det, som er skrevet i Mose Lovbog, at I ikke vige derafra til høire eller venstre Side;

c. 1, 7. 5 Mosf. 28, 14. 2 Kong. 22, 2.

7. at I ikke komme iblandt disse Folk, disse, som ere tilovers hos eder, og I ikke ihukomme eller sværge ved deres Guders Navn, og ikke tjene dem og ikke tilbede for dem.

2 Mosf. 23, 13. 24. 5 Mosf. 12, 3. Jer. 5, 7.

8. Men I skulle hænge fast ved Herren eders Gud, saasom I have gjort indtil denne Dag.

9. Thi Herren haver fordrevet store og stærke Ffolk fra eders Ansigt; og (hvad) eder (er anlangende), har Ingen bestaaet for eders Ansigt indtil denne Dag.

3 Mosf. 26, 7. 5 Mosf. 28, 7.

10. Een Mand af eder skal forfølge Tusinde; thi Herren eders Gud, han er den, som strider for eder, saasom han har tilfagt eder.

3 Mosf. 26, 8. 5 Mosf. 1, 30.

11. Derfor tager saare slittigen vare paa eders Sjæle, at elste Herren eders Gud.

12. Thi dersom I vende tilbage og hænge ved disse øvrige Hedninger, (ja) disse, som ere tilovers hos eder, og I gjøre Svogerstab med dem, og I komme iblandt dem, og de iblandt eder,

13. da skulle I visseligen vide, at Herren eders Gud skal ikke ydermere fordrive disse Ffolk fra at være for eders Ansigt; men de skulle blive eder til en Strikke og til en Snare, og til en Svøbe paa eders Sider, og til Braadde i eders Dine, indtil I omkomme af dette gode Land, som Herren eders Gud har givet eder.

4 Mosf. 33, 55. Dom. 2, 3.

14. Og see, jeg gaaer idag al Verdens Wei; og I skulle vide i eders ganste Hjerte og i eders ganste Sjæl, at ikke eet Ord er

salbet af alle de gode Ord, som Herren eders Gud har talet over eder, at de jo alle ere komne for eder; der saldt ikke eet Ord af dem.

1 Kong. 2, 2. Jof. 21, 45. 1 Sam. 3, 19.

15. Og det skal see, at ligesom alt det gode Ord er kommet over eder, som Herren eders Gud har talet til eder, saaledes skal Herren lade alt det onde Ord komme over eder, indtil han ødelægger eder af dette gode Land, som Herren eders Gud gav eder.

16. Naar I overtræde Herrens eders Guds Pagt, som han bød eder, og gaae og tjene andre Guder, og tilbede for dem, da skal Herrens Brede optændes imod eder, og I skulle snart omkomme af det gode Land, som han har givet eder.

1 Kong. 9, 6. 7. 5 Mosf. 4, 26; 8, 19.

24. Capitel.

Josva samler al Israels til Sichem, erindrer dem om alle Herrens Velgjerninger, 1-13; formaner dem til at tjene den sande Gud, ligesom han og hans Huns vilde gjøre; de love fire Gange at gjøre det samme, 14-24. Josva fornyer Herrens Pagt med Folket, 25-28. Josva dør og begraves, 29-31. Josephs Been jordes, 32. Eleasar dør og begraves, 33.

Og Josva samlede alle Israels Stammer til Sichem, og han kaldte ad de Ældste af Israel og dets Øverster og dets Dommere og dets Fogeder, og de stillede sig for Guds Ansigt.

c. 23, 2.

2. Da sagde Josva til alt Folket: Saa siger Herren, Israels Gud: Eders Fædre boede fordm paa hiin Side Floden, Tharah, Abrahams Fader og Nachors Fader, og de tjente andre Guder.

1 Mosf. 11, 26.

3. Og jeg tog eders Fader Abraham fra hiin Side Floden og lod ham vandre i alt Canaans Land; og jeg formerede hans Sæd og gav ham Isak.

1 Mosf. 11, 31. Jof. 21, 2.

4. Og Isak gav jeg Jakob og Esau; og jeg gav Esau Seirs Bjerg til at eie det, men Jakob og hans Børn drog ned i Ægypten.

1 Mosf. 25, 26; 32, 3; 36, 8; 46, 5 fg.

5. Da sendte jeg Mose og Aron, og slog Ægypterne, ligesom jeg gjorde midt derudi; og derefter førte jeg eder ud.

2 Mosf. 3, 10; 5, 1. 1 Sam. 12, 8.

6. Ja, jeg udførte eders Fædre af Ægypten, og I kom til Havet; og de Ægypter forfulgte eders Fædre med Vogne og med Ryttere til det røde Hav.

2 Mosf. 12, 51.

7. Da raabte de til Herren, og han satte et Mørke imellem eder og imellem Ægypterne, og lod Havet komme over dem, og det skjulte dem, og eders Dine have seet det, som jeg gjorde i Ægypten; og I bleve i Ørten mange Aar.

2 Mosf. 14, 15.

8. Og jeg førte eder i de Amoriters Land, som boede paa hiin Side Jordanen, og de strede mod eder; og jeg gav dem i eders Haand, at I indtogte deres Land til Egen- dom, og jeg ødelagde dem for eders An- sigt.

1 Mosf. 48, 22. 4 Mosf. 21, 21. 31.

9. Da gjorde Balak, Zippors Søn, Mo- abs Konge, sig rede og stred mod Israel; og han sendte hen og kaldte ad Bileam, Beors Søn, til at forbande eder.

4 Mosf. 22, 5 fg. 5 Mosf. 23, 4.

10. Men jeg vilde ikke høre Bileam; og han velsignede eder aldeles, og jeg reddede eder af hans Haand.

4 Mosf. 23, 11. 20.

11. Og der I gik over Jordanen og kom til Jericho, da strede Mændene af Jericho imod eder, de Amoriter og Pherefiter og Cananiter og Hethiter og Girgasiter og Heviter og Jebusiter; men jeg gav dem i eders Haand.

c. 3, 14; 6, 1. 5 Mosf. 7, 1.

12. Og jeg sendte Gjedehamser for eders Ansigt, som uddrev dem fra eders Ansigt, (saavel som) de to Amoriters Konger; ikke med dit Sværd, ei heller med din Bue.

2 Mosf. 23, 28. 5 Mosf. 7, 20.

13. Og jeg gav eder et Land, paa hvilket du ikke haver arbeidet, og Stæder, som I ikke have bygget, og I boe udi dem; af Viingaarde og af Oliegaarde, som I ikke have plantet, æde I.

5 Mosf. 6, 10 - 12.

14. Saa frygter nu Herren, og tjener ham i Fuldkommenhed og i Sandhed, og borttager de Guder, som eders Fædre tjente paa hiin Side Floden i Ægypten, og tjener Herren.

Exod. 12, 13. 2 Mosf. 20, 3.

15. Og om det mishager eder at tjene Herren, saa udvælger eder idag, hvem I vilde tjene, enten de Guder, som eders Fædre tjente, som vare paa hiin Side Floden, eller de Amoriters Guder, i hvis Land I boe; men jeg og mit Huus, vi vilde tjene Herren.

1 Mosf. 18, 19.

16. Da svarede Folket og sagde: Det være langt fra os at forlade Herren, til at tjene andre Guder.

17. Thi Herren vor Gud, han er den, som opførte os og vore Fædre af Ægypti Land, af Tjeneres Huus, og som haver gjort disse store Tegn for vore Dine, og

bevarede os paa al den Vei, hvorpaa vi gik, og iblandt alle de Folk, hvor vi have gaaet midt igjennem.

2 Mosf. 12, 51; 13, 3.

18. Og Herren haver uddrevet alle Fol- fene, endog Amoriten, som boede i Landet, fra bort Ansigt; vi vilde ogsaa tjene Her- ren, thi han er vor Gud.

19. Og Jofva sagde til Folket: I kunne ikke tjene Herren, thi han er en saare hellig Gud; han er en nidkjær Gud, han skal ikke bære (over med) eders Overtrædelse og eders Synder.

20. Naar I forlade Herren og tjene frem- mede Guder, da skal han vende om og gøre eder Ondt og fortære eder, efterat han har gjort eder Godt.

c. 23, 15. 16.

21. Og Folket sagde til Jofva: Ingen- lunde, men vi vilde tjene Herren.

22. Da sagde Jofva til Folket: I ere Vidner imod eder, at I, I have udvalgt eder Herren til at tjene ham; og de sagde: (Vi ere) Vidner.

23. Saa borttager nu de fremmede Gu- der, som ere midt iblandt eder, og bærer eders Hjerter til Herren, Israels Gud.

1 Mosf. 35, 2. 1 Sam. 7, 3. Drøft. 23, 26.

24. Og Folket sagde til Jofva: Vi vilde tjene Herren vor Gud, og vi vilde høre hans Røst.

25. Saa gjorde Jofva paa den samme Dag en Pagt med Folket, og han lagde dem Skik og Ret for i Sichem.

2 Kong. 23, 3.

26. Og Jofva skrev disse Ord i Guds Lovbog; og han tog en stor Steen og lod reise den der op under Egen, som var ved Herrens Helligdom.

5 Mosf. 31, 22.

27. Og Jofva sagde til alt Folket: See, denne Steen skal være til Vidnesbyrd imod os, thi den hørte alle Herrens Ord, som han haver talt med os; ja den skal være til Vidnesbyrd imod eder, at I skulle ikke negte eders Gud.

c. 22, 27. 1 Mosf. 31, 48.

28. Saa lod Jofva Folket fare, hver til sin Arv.

Dom. 2, 6.

29. Og det skede efter disse Handeler, da døde Jofva, Huus Søn, Herrens Tjener, hundrede og ti Aar gammel.

1 Mosf. 50, 26.

30. Og de begrove ham i hans Arvs Landemærke, i Timnath-Serah, som lig- ger paa Ephraims Bjerg, Norden for Gaas Bjerg.

c. 19, 50.

31. Og Israel tjente Herren, saalænge Jofva levede, og saalænge de Ældste levede.

de, som levede længe efter Jofva, og som vidste al Herrens Gjerning, som han havde gjort mod Jsrael.

Dom. 2, 7.

32. Og Josephs Been, som Jsraels Børn havde opført af Egypten, begrovede i Sichem paa den Agers Deel, som Jakob havde kjøbt af Hemors, Sichems Fa-

ders, Børn for hundrede Penninge; og de bleve hos Josephs Børn til Arv.

1 Mos. 50, 25 fg. 33, 19. Jos. 4, 5. Ap. G. 7, 15. 16.

33. Og Eleasar, Arons Søn, døde, og de begrovede ham i Gibeå, (som hørte) hans Søn Pinehas (til), som ham var given paa Ephraims Bjerg.

Dommernes Bog.

1. Capitel.

Juda begynder efter Guds Befaling at føre Krig imod de øvrige Cananiter, 1-3; overvin-der Aboni-Besek, indtager Jerusalem, 4-8; ha-ver indtaget Hebron og Debir, 9-15. De Keni-ter boe iblandt Juda, 16. Juda og Simeon indtage flere Stæder, Caleb faaer Hebron, 17-20. Benjamin og Ephraim fordrive ikke efter Herrens Befaling Cananiterne aldeles, 21-36.

Og det skede efter Jofvæ Død, da adspurgte Jsraels Børn Herren og sagde: Hvo skal først drage op af os imod (de øvrige) Cananiter, til at stride imod dem?

4 Mos. 27, 21. Dom. 20, 18. 1 Kong. 20, 14.

2. Og Herren sagde: Juda skal drage (først) op; see, jeg haver givet Landet i hans Haand.

3. Da sagde Juda til Simeon, sin Broder: Drag op med mig til min Lod, saa vilde vi stride mod Cananiterne, saa vil jeg ogsaa gaae med dig til din Lod; saa gif Simeon med ham.

4. Og Juda drog op, og Herren gav Cananiterne og Pherefiterne i deres Haand; og de slog dem i Besek, ti tusinde Mænd.

5. Og de fandt Aboni-Besek i Besek og strede imod ham; og de slog Cananiterne og Pherefiterne.

6. Men Aboni-Besek flyede, og de forfulgte ham, og de grebe ham og afhuggede hans Tommelfingre og hans Tommeltæer.

7. Da sagde Aboni-Besek: Halvfjærd-sindsthye Konger, hvis Tommelfingre og Tommeltæer vare afhugne, opsamlede under mit Bord; saasom jeg haver gjort, saa haver Gud betalt mig; og de førte ham til Jerusalem, og der døde han.

2 Mos. 21, 24. Luc. 6, 38.

8. Thi Judæ Børn havde strede imod Jerusalem og indtaget den og slaget den med skarpe Sværd; og de havde sat Ild paa Staden.

9. Og derefter vare Judæ Børn nedgaa-ene at stride mod Cananiten, som boede paa Bjerget og mod Sonden og i det Lave.

10. Og Juda var gaaen hen mod Cananiten, som boede i Hebron, — og Hebrons Ravn var fordum Kirjath=Arba — og havde slaget Sefai, Ahiman og Thalmal.

Jos. 15, 14.

11. Og han var gaaen derfra mod Debirs Indbyggere; og Debirs Ravn var fordum Kirjath=Sepher.

Jos. 12, 13; 15, 15.

12. Og Caleb sagde: Hvo, der slaar Kirjath=Sepher og indtager den, ham vil jeg give Afsa, min Datter, til Hustru.

13. Da indtog Othniel, Kenas Søn, Calebs Broder, (som var) yngre end han, den; og han gav ham Afsa, sin Datter, til Hustru.

Jos. 15, 17 fg.

14. Og det skede, der hun kom, da tilskyndte hun ham at begjære af hendes Fader en Alger, og hun sprang ned af Afsenet; da sagde Caleb til hende: Hvad (fattede) dig?

15. Og hun sagde til ham: Giv mig en Betsignelse, thi du haver givet mig et Land mod Sonden, giv mig og Vandspring; da gav Caleb hende Vandspring oven og Vandspring neden.

16. Og den Keniters, Mose Svogers, Børn drog op fra Palmestaden med Judæ Børn til Judæ Øst, som er Sonden for Urad; og han gif hen og boede der hos Folket.

c. 4, 11. 4 Mos. 10, 29.

17. Og Juda drog med sin Broder Simeon, og de slog Cananiten, som boede i Zephath; og de ødelagde den, og man kaldte Stadens Ravn Horma.

4 Mos. 14, 45; 21, 3.

18. Og Juda indtog Afsa og dens Land demærkte, og Afsa og dens Landmærkte, og Ekron og dens Landmærkte.

Jos. 15, 46. 47.

19. Og Herren var med Juda, og han fordrev (dem, som boede paa) Bjerget; men

(han formaaede) ikke at fordriue Indbyggere i Dalen, fordi de havde Vernuogne.

3of. 17, 16.

20. Og de gave Caleb Hebron, saasom Mose havde sagt; og han fordrev derfra de tre Aua's Sønner.

3of. 14, 13; 15, 13. 4 Mos. 14, 24.

21. Og Benjamins Børn fordrev ikke Jebusiten, som boede i Jerusalem; men Jebusiten boede hos Benjamins Børn i Jerusalem indtil denne Dag. 3of. 15, 63; 18, 28.

22. Og Josephs Huus reiste ogsaa op mod Bethel, og Herren var med dem.

23. Og Josephs Huus bespejdede Bethel; men Stadens Navn var forudum Lus.

1 Mos. 28, 19.

24. Og Vægterne saae en Mand, som gik ud af Staden, og de sagde til ham: Viis os, Kjære, (hvor vi kunne) komme ind i Staden, saa vil vi bevise dig Wiisdomhed.

25. Og der han havde viist dem, (hvor de kunde) komme ind i Staden, da slog de Staden med skarpe Sværd; men den Mand og al hans Slægt lode de gaae.

3of. 6, 25.

26. Saa gik den Mand til de Hethiters Land, og han byggede en Stad og kaldte dens Navn Lus, det er dens Navn indtil denne Dag.

3of. 16, 2.

27. Og Manasse fordrev ikke (Indbyggere) i Beth-Sean og dens tilhørende (Stæder), eller i Thaanach og dens tilhørende (Stæder), eller de Indbyggere i Dor og dens tilhørende (Stæder), eller de Indbyggere i Zibeam og dens tilhørende (Stæder), eller de Indbyggere i Megiddo og dens tilhørende (Stæder); og Cananiten boede rolig i det samme Land. 3of. 17, 11.

28. Og det skede, der Israels blev stærkt, da gjorde han Cananiten skatstyldig; men han fordrev ham ikke aldeles. 3of. 17, 13.

29. Og Ephraim fordrev ikke Cananiten, som boede i Geser; men Cananiten boede midt iblandt dem i Geser. 3of. 16, 10.

30. Sebulon fordrev ikke de Indbyggere i Kitron eller de Indbyggere i Nahalof; men Cananiten boede midt iblandt dem, og vare skatstyldige.

31. Aser fordrev ikke de Indbyggere i Alko eller de Indbyggere i Zidon og Achab og Achib og Helba og Aphik og Rehob. 3of. 15, 44; 19, 29.

32. Og Aseriten boede iblandt Cananiten, som boede i Landet; thi han fordrev ham ikke.

33. Naphthali fordrev ikke de Indbyggere i Beth-Semes eller de Indbyggere i Beth-Anath, men boede midt iblandt Cananiterne, som boede i Landet; men de Indbyggere i Beth-Semes og Beth-Anath bleve dem skatstyldige.

34. Og Amoriterne tvang Dans Børn paa Bjerget; thi de tilstedede dem ikke at komme ned i Dalen.

35. Og Amoriterne boede rolig i Hareses, i Ajjalon og i Saalbin; dog var Josephs Huses Haand (dem) svar, og de bleve skatstyldige. 3of. 19, 42.

36. Og Amoriternes Landmærke var fra Opgangen til Akrabbim, fra Klippen og derover.

2. Capitel.

Herrens Engel straffer Israels, fordi de ikke fordrev Cananiterne, 1-5. Israels var Herren lydig, saalænge Josva levede, og naar Gud opvakte dem Dommere, tjente de Herren paa en fort Tid, men siden faldt de til at forværres igjen, 6-19. Herren lod Hebringerne blive i Landet, for at forfølge Israels ved dem, 20-23.

Og Herrens Engel kom op fra Gilgal til Bochim og sagde: Jeg haver ført eder op af Egypten og ført eder i det Land, som jeg svor eders Fædre, og jeg sagde: Jeg vil ikke rygge min Pagt med eder i Evighed. 2 Mos. 12, 51. 3of. 21, 43. 1 Mos. 17, 7. 8.

2. Og I skulle ikke gjøre Pagt med dette Lands Indbyggere, I skulle nedbryde deres Altare; men I hørte ikke min Røst; hvi have I gjort dette?

2 Mos. 23, 32 fg. 4 Mos. 33, 52. 5 Mos. 7, 5.

3. Da sagde jeg ogsaa: Jeg vil ikke ud-drive dem fra eders Ansigt, men de skulle være eder paa Siderne, og deres Guder skulle være eder til en Snare.

4. Og det skede, der Herrens Engel havde talet disse Ord til alle Israels Børn, da opløste Folket deres Røst, og de græd.

5. Og de kaldte det samme Steds Navn Bochim, og de offrede Herren der.

6. Og der Josva havde ladet Folket fare, og Israels Børn vare gangne, hver til sin Arv, for at eie Landet, 3of. 24, 28.

7. Da tjente Folket Herren, saalænge Josva levede, og saalænge de Ældste levede, som levede længe efter Josva, hvilke havde seet al Herrens store Gjerning, som han havde gjort mod Israels. 3of. 24, 31.

8. Men der Josva, Nuns Søn, Herrens Tjener, var død, hundrede og ti Aar gammel,

9. og de havde begravet ham udi hans Arvs Vandemærke, i Thinnath-Heres, paa Ephraims Bjerg, Norden for det Bjerg Gaas,
Jof. 24, 29. 30.

10. og der al den samme Slægt var og saa forsamlet til sine Fædre, da kom en anden Slægt op efter dem, som ikke kjendte Herren, ei heller den Gjerning, som han havde gjort mod Israels.
2 Mos. 1, 8.

11. Da gjorde Israels Børn det Onde for Herrens Dine, og de tjente Baalim.
c. 3, 7. 4 Mos. 25, 3. Dom. 8, 33. 2 Kong. 1, 6 fg.

12. Og de forlode Herren, deres Fædres Gud, som havde udført dem af Ægypti Land, og vandrede efter andre Guder af de Folks Guder, som vare trindt omkring dem, og tilbade for dem; og de opirrede Herren.

13. Ja, de forlode Herren og tjente Baal og Altharoth.
c. 10, 6.

14. Saa optændtes Herrens Brede over Israels, og han gav dem i Røveres Haand, og de røvede dem; og han folgte dem i deres Fjenders Haand, trindt omkring, og de kunde ikke ydermere bestaae for deres Fjenders Ansigt.
c. 3, 8. Ezech. 39, 10. Dom. 4, 2; 10, 7.

15. I alt det, som de udgik til, var Herrens Haand imod dem til det Onde, saa som Herren havde sagt, og saasom Herren havde svoret dem; og de bleve saare ængstede.
3 Mos. 26, 17. 5 Mos. 2, 15; 28, 20.

16. Og Herren opreiste Dommere, og de frelst dem af deres Røveres Haand.

c. 3, 9, 15.

17. Men de vare heller ikke deres Dommere lydige, thi de bedreve Hor efter andre Guder og tilbade for dem; de vege snart af fra den Vej, som deres Fædre havde vandret paa, at lyde Herrens Bud; de gjorde ikke saaledes.
3 Mos. 17, 7; 20, 5.

18. Og naar Herren opreiste dem Dommere, da var Herren med Dommeren, og han frelst dem af deres Fjenders Haand, saalænge den Dommer levede; thi det angrede Herren for deres Sufkes Skyld over dem, som trængte dem og fortrykte dem.
c. 10, 16.

19. Men det skede, naar den Dommer døde, da vendte de tilbage og forbærvede sig mere end deres Fædre ved at vandred efter andre Guder, at tjene dem og at tilbede for dem; de lode Intet falde af deres Gjeringer eller af deres haarde Vej.

20. Og Herrens Brede optændtes over Israels, og han sagde: Efterdi dette Folk

har overtraadt min Pagt, som jeg har bundet deres Fædre, og de lode ikke min Røst,

v. 14.

21. da vil jeg og ikke ydermere fordrive Nogen fra deres Ansigt af Hedningerne, som Josva lod efter, der han døde;

22. at jeg kan forsøge Israels ved dem, om de ville tage vare paa Herrens Vej, at vandred i de Ting, saasom deres Fædre toge vare (derpaa), eller ei.
c. 3, 1, 4. 5 Mos. 8, 2.

23. Saa lod Herren disse Hedninger blive, at han ikke snart fordrev dem; og han havde ikke givet dem i Josvæ Haand.

3. Capitel.

De hedenste Folk opregnes, som vare tilovers i Canaans Land, 1-7. Herren sælger Israels under Eufan-Risathaims Haand i otte Aar, Othniel frelser dem, 8-11. Herren giver dem under Eglons Haand i atten Aar, Ehud frelser dem, 12-30. Sangar iligemaade frelser Israels, 31.

Og disse ere de Hedninger, som Herren lod blive, for ved dem at forsøge Israels, (nemlig) alle dem, som vidste Intet af alle Canaans Krige;
5 Mos. 7, 22; 8, 2.

2. aleneste at Israels Børns Efterkommere skulde vide (dem), at (de kunde) lære dem (at føre) Krig, aleneste dem, som tilforn Intet vidste af dem:

3. (nemlig) fem Philisters Hyrster, og alle Cananiterne og Zidonierne og Heviterne, som boede ved Libanons Bjerg, fra det Bjerg Baal-Hermon, indtil man kommer til Hamath.

c. 16, 5. 5 Mos. 3, 8. Jof. 11, 3.

4. Og de vare, for at forsøge Israels ved dem, at vide, om de vilde lyde Herrens Bud, hvilke han havde budet deres Fædre formedelt Mose.

5 Mos. 8, 2. Dom. 2, 22. 2 Kren. 32, 31.

5. Og Israels Børn boede midt iblandt de Cananiter, Hethiter og Amoriter og Pheresiter og Heviter og Jebusiter.

6. Og de toge deres Døttre sig til Hustru, og deres Sønner gave de deres Døttre, og de tjente deres Guder.

2 Mos. 34, 16. 5 Mos. 7, 3.

7. Og Israels Børn gjorde det, som var ondt for Herrens Dine, og forglemte Herren deres Gud, og tjente Baalim og Kuldene.
c. 2, 11.

8. Da optændtes Herrens Brede over Israels, og han folgte dem i Eufan-Risathaims, Kongen af Mesopotamiens, Haand; og Israels Børn tjente Eufan-Risathaim otte Aar.
c. 2, 14, 20; 4, 2.

9. Da raabte Israels Børn til Herren, og Herren opreiste Israels Børn en Frelser, og han frelst dem, nemlig Othniel, Kenas Søn, Calebs Broder, (som var) yngre end han. c. 6, 6. Jos. 15, 17. Dom. 1, 13.

10. Og Herrens Mand var over ham, og han dømte Israel og drog ud til Krig; og Herren gav Eufan-Risathaim, Kongen af Mesopotamien, udi hans Haand; og hans Haand var stærk over Eufan-Risathaim.

11. Og Landet hvilede fyrrethve Aar; og Othniel, Kenas Søn, døde.

12. Men Israels Børn bleve ved at gjøre det, som var ondt for Herrens Dine; og Herren styrkede Eglon, de Moabiters Konge, imod Israel, fordi de gjorde det, som var ondt for Herrens Dine. c. 4, 1; 6, 1.

13. Og han samlede til sig Ammons Børn og Amalek; og han gif hen og slog Israel, og de indtog Palmestaden.

c. 1, 16. 5 Mos. 34, 3.

14. Og Israels Børn tjente Eglon, Moabiternes Konge, atten Aar.

15. Da raabte Israels Børn til Herren, og Herren opreiste dem en Frelser, Ehud, Geræ Søn, en Benjaminit, en Mand, som var keithaundet; og Israels Børn sendte Eglon, de Moabiters Konge, Skjenk ved hans Haand. c. 20, 16.

16. Og Ehud gjorde sig et Sværd, og det var tveegget, en Alen langt; og han ombandt det under sine Klæder paa sin høire Hofte.

17. Og han førte Skjenken frem til Eglon, Moabiternes Konge; men Eglon var en faare fed Mand.

18. Og det skede, der han havde fuldendt at fremføre Skjenken, da lod han Folket fare, som havde baaret Skjenken.

19. Men han vendte tilbage fra de udskaarne Billeder, som vare ved Gilgal, og han lod sige: Jeg har et hemmeligt Ord til dig, o Konge! da sagde han: Stille! og de gif alle ud fra ham, som stode hos ham.

20. Og Ehud kom ind til ham, og han sad i Sommerfalten, som han havde, alene, og Ehud sagde: Jeg har Guds Ord til dig; da stod han op af Thronen. 4 Mos. 23, 18.

21. Og Ehud udtrakke sin venstre Haand og tog Sværdet fra sin høire Hofte, og han stødte det i hans Bug.

22. Og Hestet gif ogsaa ind efter Bladet, og Fedmen luffede til efter Bladet; thi han drog iffe Sværdet ud af hans Bug, og Skarnet gif ud.

23. Da gif Ehud ud igjennem Fjergemasket, og han tilluffede Salsdørene bag sig og luffede (dem i Vaas).

24. Og der han var udgangen, da kom hans Tjenere ind, og de saae, og see, Salsdørene var luffede i Vaas; og de sagde: Han skjuler visfeligen sine Fødder i Rammeret ved Sommerfalten. 1 Sam. 24, 4.

25. Og de ventede, indtil de skammede sig, og see, han opluffede iffe Salsdørene; da toge de Røglen og luffede op, og see, da var deres Herre falden til Jorden (og) var død.

26. Men Ehud undkom, medens de tøvede; og han gif forbi de udskaarne Billeder og undkom til Seira. v. 19.

27. Og det skede, der han kom (derhen), da blæste han i Trompeten paa Ephraims Bjerg; og Israels Børn droge ned med ham af Bjerget, og han gif frem for dem.

28. Og han sagde til dem: Følger efter mig, thi Herren haver givet eders Fjender, Moabiterne, i eders Haand; og de droge ned efter ham, og indtog Jordanens Færgsteder for Moab, og lode ingen Mand gaae over.

29. Og de sloge Moabiterne paa den Tid, ved ti tusinde Mand, hver stærk og hver duelig Mand; og iffe en Mand undkom.

c. 4, 16. 4 Mos. 21, 35.

30. Saa bleve Moabiterne ndmyggede paa den samme Dag under Israels Haand, og Landet hvilede firrindsthye Aar.

31. Og efter ham var Samgar, Anaths Søn, og han slog Philisterne, sex hundrede Mand, med en Drestav; og han frelst ogsaa Israel. c. 5, 6.

4. Capitel.

Herren plager Israel ved Zabib og Sifera i tyve Aar, 1-3. Debora, en Prophetinde, kalder Barak til at føre Krig mod Sifera, 4-14. Sifera Krigshær bliver slagen, Jael ihjelslaaer Sifera, Zabib udryddes, 15-24.

Og Israels Børn bleve ved at gjøre ondt for Herrens Dine, der Ehud var død. c. 3, 12; 6, 1; 8, 33.

2. Og Herren folgte dem i Zabins, Canaans Konges, Haand, som regjerede i Hazor; og Sifera var hans Stridshevedsmænd, og han boede i Hedningernes Harofeth. c. 3, 8. 1 Sam. 12, 9.

3. Og Israels Børn raabte til Herren; thi han havde ni hundrede Fernøgne, og han havde undertrykket Israels Børn med Magt tyve Aar. c. 3, 9. 15; 6, 6.

4. Og Debora, en Qvinde, en Prophetinde, Lapidoths Hustru, hun dømte Israels paa den samme Tid.

5. Og hun boede under Debora Palmetræ, imellem Rama og Bethel, paa Ephraims Bjerg; og Israels Børn gik op til hende for Retten.

6. Og hun sendte hen og lod kalde Barak, Abinoams Søn, af Kedes i Naphthali, og hun sagde til ham: Har ikke Herren, Israels Gud, budet det? gik og samle Folk paa Thabor Bjerg, og tag ti tusinde Mænd med dig af Naphthali Børn og af Sebulons Børn.

Josf. 19, 37; 21, 32.

7. Og jeg vil drage Sisera, Zabins Stridshevedsmand, til dig, til den Bæk Kison, og hans Vogne og hans Hov (Folk); og jeg vil give ham i din Haand.

8. Og Barak sagde til hende: Dersom du vil gaae med mig, da vil jeg gaae, men dersom du ikke vil gaae med mig, vil jeg ikke gaae.

9. Og hun sagde: Jeg vil vissefælgelig gaae med dig; men dog skal Prisen ikke være din paa den Wei, som du gaaer paa, thi Herren skal sælge Sisera i en Qvindes Haand; saa gjorde Debora sig rede og gik med Barak til Kedes.

10. Da kaldte Barak Sebulon og Naphthali sammen til Kedes; og der droge op efter ham ti tusinde Mænd, og Debora drog op med ham.

11. Og Heber, den Keniter, havde skift sig fra de Keniter; (han var) af Hobabs, Mose Svogers, Børn; og han slog sit Paulum op indtil den Lund i Zaanajim, som er ved Kedes.

4 Mosf. 10, 29.

12. Da gave de Sisera tilkjende, at Barak, Abinoams Søn, var dragen op paa det Bjerg Thabor.

13. Og Sisera sammenkaldte alle sine Vogne, ni hundrede Jernvogne, og alt Folket, som var med ham, fra Hedningernes Haroseth til den Bæk Kison.

14. Og Debora sagde til Barak: Staa op, thi denne er den Dag, paa hvilken Herren haver givet Sisera i din Haand; er Herren ikke udgaen for dit Ansigt? Saa drog Barak ned af det Bjerg Thabor, og de ti tusinde Mænd efter ham.

c. 5, 12.

15. Da forfærdede Herren Sisera og alle Vognene og al Hæren ved skarpe Sværd for Baraks Ansigt; og Sisera fleg ned af Vognen og flyede tilfods.

c. 5, 20. Psf. 83, 10.

16. Men Barak forfulgte Vognene og Hæren indtil Hedningernes Haroseth; og al Sisera Leir faldt for skarpe Sværd, der blev end ikke Een tilovers.

c. 3, 29. Josf. 8, 22; 10, 33.

17. Men Sisera flyede tilfods til Zael, Hebers, den Keniters, Hustrues, Paulum; thi der var Fred imellem Zabin, Kongen af Hazor, og imellem Hebers, den Keniters, Huus.

18. Da gik Zael ud imod Sisera og sagde til ham: Vig, min Herre, vig til mig, frygt ikke; og han veg ind til hende i Paulumet, og hun dækkede ham med et Kye.

19. Og han sagde til hende: Kjære, giv mig lidet Vand at drikke, thi mig tørster; da oplod hun en Melkeslask og lod ham drikke, og dækkede ham til.

c. 5, 25.

20. Og han sagde til hende: Staa i Paulumets Dør, og steer det, at der kommer Nogen og spørger dig og siger: Er her Nogen? da skal du sige: (Her er) Ingen.

21. Da tog Zael, Hebers Hustru, et Søm af Paulumets, og tog en Hammer i sin Haand, og gik ind til ham sagteligen, og slog Sømmet i hans Tinding, at det gik ned i Jorden; — thi han sov hart og var træt — og han døde.

22. Og see, der Barak forfulgte Sisera, da gik Zael ud imod ham og sagde til ham: Kom, saa vil jeg vise dig den Mand, som du søger efter; og han kom ind til hende, og see, Sisera var falden og var død, og Sømmet (sad) i hans Tinding.

23. Saa ydmygede Gud paa den Dag Zabin, Canaans Konge, for Israels Børns Ansigt.

24. Og Israels Børns Haand fik Fremgang og blev haard over Zabin, Canaans Konge, indtil de udryddede Zabin, Canaans Konge.

5. Capitel.

Debora og Barak syngte Herren en Lovsang, opregne Guds Belgjerninger, 1-5; tale om de forrige Tiders flette Tilstand og opmuntre Alle til at love Herren og tale om hans Gjerninger, 6-13; rose dem, som have hjulpet i denne Krig, og laste de Andre, 14-18; befrive denne herlige Seier, 19-22; forbande den Stad Mesros, prise Zael, bespottede Fjenderne, 23-30; slutte med et Duffe, 31.

Da sang Debora og Barak, Abinoams Søn, paa den Dag og sagde:

2. Lovet Herren, fordi der er hart holdt Hevn i Israel, der Folket var velbilligt dertil.

3. Hører, I Konger! mærker, I Fyrster! jeg, jeg vil synge for Herren; Herren, Israels Gud, vil jeg synge (Lov).

4. Herre, der du uddrog af Seir, der du fremgik af Edoms Mark, da bævede Jorden, Himlene dryppede ogsaa, ogsaa Skyerne dryppede med Vand.

Ps. 68, 9. Ps. 97, 4. Ps. 114, 7.

5. Bjergene fløde for Herrens Ansigt, (ja) Sinai selv for Herrens, Israels Guds, Ansigt.

6. I Samgars, Anaths Søns, Dage, udi Iaels Dage ophørte Stierne; og de, som skulde gaae paa (bævede) Veie, gik paa krogede Stier.

c. 3, 31.

7. Der fattedes Landsbyer i Israel, de fattedes, indtil jeg, Debora, kom op, indtil jeg opkom, en Moder i Israel.

8. Det udvalgte nye Guder; da var Krig i Portene; der blev ikke seet Skjold eller Sphd iblandt fyrrethve Tusinde i Israel.

1 Sam. 13, 22.

9. Mit Hjerte (har Lyft) til Israels Lovgivere, de, som beviste sig velvillige iblandt Folket; lover Herren!

10. I, som ride paa hvide Aseninder, I, som sidde i Dom, og I, som gaae paa Veien, taler frit,

c. 10, 4; 12, 14.

11. for Skytternes Lyd, iblandt de Steder, hvor (Vand) drages; der skulde de holde Samtale om Herrens Retfærdigheder, om Retfærdigheder imod hans Landsbyer i Israel; da reiste Herrens Folk ned til Portene.

12. Vaagn op, vaagn op, Debora, vaagn op, vaagn op, siig en Sang! gjør dig rede, Barak, og før dine Fanger fangne, du Abinoams Søn!

Ps. 57, 9. Dom. 4, 14.

13. Da skal den Overblevne herfse over de Herlige iblandt Folket; Herren skal give mig Magt over de Vældige.

14. Af Ephraim var deres Rod imod Amalek, efter dig, Benjamin, med dine Folk; af Machir ere nedstegne Hovdinger, og af Sebulon ere de, som drage ved Skriftebæderen.

2 Mos. 17, 13. Jer. 52, 25.

15. Ogsaa vare Fyrster af Isaschar med Debora, og Isaschar var som Barak, i Dalen udsendt efter ham; over Rubens Fraskillelser ere Hjertets Betænkninger store.

16. Hvorfor blev du imellem tvende Faarestier, at høre Hjordenes Hviilen? idet Ruben blev i sine Fraskillelser, vare der store Randsagninger i Hjertet.

17. Gilead boede paa hiin Side Jorden; og hvorfor skede Dan til Skibs? Aser blev ved Havets Havn og boede ved sine Bugter.

Jos. 19, 24. 29.

18. Sebulon var et Folk, som overgav sit Liv til Døden, iligemaade Naphthali paa de høie Steder i Marfen.

c. 9, 17.

19. Kongerne kom, de strede; da strede Sanaans Konger udi Thaanach ved Megiddo Vand; de fik ingen Binding af Søl.

20. Af Himmelen streedes (imod dem); Stjernerne i deres høie Veie strede mod Sisera.

2 Mos. 14, 25. Jos. 10, 14. 42.

21. Den Bæk Kison bortseiede dem, de Gamles Bæk, den Bæk Kison; træd, min Sjæl, paa Styrke.

22. Da bleve Hestens Hov forslidte ved Renden, ved dens stærke (Rytteres) Renden.

23. Forbandler Meros, sagde Herrens Engel, forbandler heftig dens Indbyggere, fordi de kom ikke Herren til Hjælp, Herren til Hjælp iblandt de Vældige.

c. 2, 1; 6, 11.

24. Betsignes skal Iael, Hebers, den Keniters, Hustru, fremfor Qvinderne; velsignes skal hun fremfor Qvinderne i (nogen) Paulun.

Ruc. 1, 42.

25. Han begjærede Vand, hun gav Mælk; hun bar Smør frem i de Ypperliges Staal.

c. 4, 19.

26. Hendes (venstre) Haand rakte sig ud efter Sømmet, og hendes høire Haand efter Smedehammeren; og hun slog Sisera, sønder slog hans Hoved, og saarede og igjennemstak hans Tinding.

c. 4, 21.

27. Imellem hendes Fødder boiede han sig, faldt, laae; imellem hendes Fødder boiede han sig, faldt; der, hvor han boiede sig, der faldt han (og) var fordærvet.

28. Sisera Moder saae ud af Vinduet og skreg overlydt igjennem Sprinkelværket: Hvi tøver hans Vogn at komme? hvi blive hans Vognhjul tilbage?

29. (Hver af) de Vise iblandt hendes Fyrstinder svarede hende, ogsaa svarede hun sig selv paa sine Ord:

30. Skulde de ikke finde, ja uddele Bytte? een Pige (eller) to Piger for (hver) Mand overhovedet, brogede (Klæder) til Bytte for Sisera, brogede stukkede (Klæder) til Bytte, brogede (Klæder), som ere stukkede paa begge Sider om Halsen, til Bytte?

31. Saa skulde, Herre, alle dine Tjender omkomme, men de, som elste ham, skulde være, ligesom Solen udgaar i sin Kraft. Og Landet hvilede fyrrethve Aar. c. 3, 11.

6. Capitel.

Israël plages igjen for sine Synders Skyld og straffes ved en Prophet, 1-10. Herrens Engel kalder Gideon til at forløse Israël, gjør Undertegn med den ham foresatte Epse, 11-24. Gideon nedbrænder Baals Alter, kommer derfor i Fare, frelses ved sin Fader Joas, 25-32. Han rustet sig til Strid mod Midianiterne og styrkes af Gud ved et Tegn, 33-40.

Og Israels Børn gjorde Ondt for Herrens Dine, og Herren gav dem i Midianiternes Haand syv Aar.

c. 3, 12; 4, 1; 8, 33; 10, 6.

2. Og der Midianiternes Haand blev stærk over Israël, da gjorde Israels Børn sig Kløfter, som vare i Bjergene, og Huler og Befæstninger for Midianiternes Ansigt.

3. Og det skede, naar Israël saade, da kom Midianiterne og Amalekiterne op, og de Folk af Øster, ja de kom op over det.

5 Mos. 28, 33.

4. Og de leirede sig imod dem, og de fordærvede Landets Grøde, indtil man kommer til Asja; og de lode ikke Føde blive tilovers i Israël, hverken Faar eller Oxe eller Asen.

5. Thi de kom op med deres Fæ og deres Pauluner; de kom ligesom Græshopper i Mangfoldighed, saa at der var intet Tal paa dem og deres Kameler; og de kom i Landet, at fordærve det.

c. 7, 12.

6. Og Israël blev saare ringe for Midianiternes Ansigt; og Israels Børn raabte til Herren.

c. 3, 9, 15; 4, 3.

7. Og det skede, der Israels Børn raabte til Herren for Midianiternes Skyld,

8. da sendte Herren en Mand, en Prophet, til Israels Børn, og han sagde til dem: Saa siger Herren, Israels Gud: Jeg førte eder op af Ægypten og udførte eder af Tjeneres Hums.

c. 2, 1.

9. Og jeg udfriede eder af Ægypternes Haand og af alle deres Haand, som trængte eder, og jeg uddrev dem fra eders Ansigt, og gav eder deres Land.

10. Og jeg sagde til eder: Jeg er Herren eders Gud, frygter ikke de Amoriters Guder, udi hvis Land I boe; men I have ikke været min Røst lydige.

3of. 23, 7; 24, 14. 2 Kong. 17, 35 fg.

11. Og Herrens Engel kom og satte sig under den Ege, som er i Ophra, som hørte Joas, den Abi-Esriter, til; og dennes Søn Gideon tærskede Høede i en Viinperse, at han kunde føre det hastigt bort fra de Midianiters Ansigt.

12. Da aabenbaredes Herrens Engel for ham, og han sagde til ham: Herren være med dig, du Vældige til Strid!

Ruth 2, 4.

13. Men Gideon sagde til ham: (Hør) mig, min Herre! om Herren er med os, hvi haver da alt dette rammet os? og hvor ere alle hans underlige Ting, som vore Fædre fortalte os og sagde: Følte Herren os ikke op af Ægypten? men nu haver Herren forladt os og givet os i Midianiternes Haand.

2 Mos. 13, 14.

14. Da vendte Herren sig til ham og sagde: Saa hen i denne din Kraft, og du skal frelse Israël af Midianiternes Haand; haver jeg ikke sendt dig?

2 Mos. 3, 10. 1 Sam. 12, 11.

15. Og han sagde til ham: (Hør) mig, Herre! hvormed skal jeg frelse Israël? see, min Slægt er den ringeste i Manasse, og jeg er den Yngste i min Faders Hums.

16. Og Herren sagde til ham: Sandelig, jeg vil være med dig, og du skal slaae Midianiterne som een Mand.

2 Mos. 3, 12. 4 Mos. 14, 15.

17. Da sagde han til ham: Kære, der som jeg har fundet Naade for dine Dine, da gjør mig et Tegn, at du er den, der taler med mig.

18. Kære, vig ikke bort herfra, indtil jeg kommer til dig og udfører min Skjænk, og lader den blive for dit Ansigt; og han sagde: Jeg, jeg vil blive, indtil du kommer tilbage.

c. 13, 15.

19. Og Gideon kom og tilberedte et Buksekid og en Ephra Meel til ushyrede (Kager); han lagde Rødet i en Kurv og lod Suppen i en Potte, og han førte det ud til ham under Egen, og førte det frem.

20. Da sagde den Guds Engel til ham: Tag Rødet og de ushyrede (Kager), og læg det paa denne Klippe, og udøs Suppen; og han gjorde saaledes.

21. Da udtrakte Herrens Engel det Yderste af den Kjev, som han havde i sin Haand, og rørte ved Rødet og ved de ushyrede (Kager), og der udfoer Ild af Klippen og fortærede Rødet og de ushyrede (Kager); og Herrens Engel soer bort fra hans Dine.

3 Mos. 9, 24.

22. Der Gideon saae, at det var Herrens Engel, da sagde Gideon: *Alt Herre! Herre!* derfor at jeg haver seet Herrens Engel Ansigt til Ansigt, (maa jeg døe).

23. Og Herren sagde til ham: *Fred være med dig, frygt ikke, du skal ikke døe.*

Dan. 10, 18. Euc. 24, 36.

Jos. 20, 19, 21. 26. 2 Mos. 19, 21. Dom. 13, 22.

24. Da byggede Gideon Herren et Alter der, og kaldte det: *Herren er Fred*; indtil denne Dag staaer det endnu i Ophra, som hører de Abi-Geriter til.

25. Og det skede den samme Nat, at Herren sagde til ham: *Tag den Stud af Ørne, som er din Faders, og den anden Stud, (som er) hvo Nar (gammel); og du skal nedbryde Baals Alter, som er din Faders, og afhugge Lunden, som (staaer) derhos.*

2 Kong. 11, 18; 23, 12. 15. 5 Mos. 7, 5. 2 Kron. 14, 3.

26. Og du skal bygge Herren din Gud et Alter ovenpaa denne stærke Klippe, hvor den er jævn; og du skal tage den anden Stud og offre et Brændoffer med Træet af Lunden, som du skal afhugge.

27. Da tog Gideon ti Mænd af sine Tjenere og gjorde, saasom Herren havde sagt til ham; og det skede, efter som han frygtede for sin Faders Huns og for Mændene i Staden at gjøre det om Dagen, da gjorde han det om Natten.

28. Og Mændene i Staden stode aarle op om Morgen, og see, da var Baals Alter nedbrudt, og Lunden, som var derhos, var afhuggen; og den anden Stud var ofret paa det byggede Alter.

29. Da sagde En til den Anden: *Hvo haver gjort denne Gjerning?* og der de randsagede og eftersøgte, da sagde de: *Gideon, Joas Søn, haver gjort denne Gjerning.*

30. Da sagde Mændene i Staden til Joas: *Udfør din Søn, thi han skal døe, fordi han haver nedbrudt det Baals Alter, og fordi han haver afhugget Lunden, som var derhos.*

31. Da sagde Joas til alle dem, som stode hos ham: *Ville I fve for Baal?* mon I ville frelse ham? hvo, som fiver for ham, han skal dødes inden Morgen; dersom han er Gud, da fve han for sig selv, fordi han nedbrød hans Alter. 1 Kong. 18, 21. 27.

32. Og han kaldte ham paa den Dag Zerubbaal, thi han sagde: *Baal fve for sig selv, fordi han har nedbrudt hans Alter.*

c. 7, 1.

33. Og alle Midianiterne og Amalekiterne og de Folk af Øster samlede tilhobe, og de drog over og sloge Leir i Sisrecks Dal.

34. Da iførte Herrens Mand Gideon; og han lod blæse i Trompeten, og Abieser blev samlet efter ham.

c. 11, 29. 1 Kron. 12, 18. 2 Kron. 24, 20. Jos. 17, 2.

35. Og han sendte Bud til al Manasse, og han blev ogsaa forsamlet efter ham; han sendte og Bud til Aser og til Sebulon og til Naphthali, og de kom op imod dem.

36. Og Gideon sagde til Gud: *Dersom du vil frelse Israël ved min Haand, lige som du haver sagt,*

37. see, da lægger jeg et Uldsfind i Gaarden; dersom der vorder Dug paa Uldsfindet alene, og tørt paa al Jorden, da vil jeg kjende, at du vil frelse Israël ved min Haand, saasom du haver sagt.

38. Og det skede saa, og der han stod anden Dagen aarle op, da udtræffede han Uldsfindet og udkrystede Dug af Uldsfindet, en Staal fuld af Vand.

39. Og Gideon sagde til Gud: *Din Brede optændes ikke mod mig, at jeg taler aleneste denne Gang; Kjære, jeg vil ikkun forsøge det (endnu) denne Gang med Uldsfindet, Kjære, lad være tørt paa Uldsfindet alene, og lad Dug være paa al Jorden.*

1 Mos. 18, 30.

40. Og Gud gjorde saaledes i den samme Nat, og der var tørt paa Uldsfindet alene, og der var Dug paa al Jorden.

7. Capitel.

Gideon drager ud mod Midianiterne med sin Hær, hvilken efter Guds Befaling ved visse Prøver formindsktes indtil 300 Mænd, 1-8. Han styrkes ved en Drøm og dens Uelæggelse, som en Midianiter fortæller den anden, 9-15. Han deler sine Folk, giver dem Trompeter og tomme Kruffer med Blus i Hænderne, og da de blæse i Trompeterne og slaae Krufferne istskyer og raabe: *Herrens Sværd og Gideons!* flye Hænderne og dræbe selv hverandre, 16-22. De andre Isræeliter komme Gideon til Hjælp; Drebe og Seeb gribes og dræbes, 23-25.

Da stod Zerubbaal, det er Gideon, tidlig op, og alt Folket, som var med ham, og de leirede sig ved den Kilde Harod; og Midians Leir var Norden for ham, bag Høien, hvor man holder Vagt paa, i Dalen.

c. 6, 32; 8, 35.

2. Og Herren sagde til Gideon: *Folket er flere, som er med dig, end at jeg skulde*

give Midianiterne i deres Haand, at Israels rael ikke skal rose sig imod mig og sige: Min Haand haver frelst mig.

3. Saa udraab nu, Kjære, for Folkets Øren og sig: Hvo er frygtagtig og forstræffet? han vende tilbage og skynde sig aarle fra Gileads Bjerg; da vendte tilbage af Folket to og tyve Tusinde, og ti Tusinde bleve tilovers.

5 Mos. 20, 8.

4. Og Herren sagde til Gideon: Folket er endnu meget, før dem ned til Vandet, saa vil jeg der prøve dig det; og det skal stee, at den, om hvem jeg siger til dig: Denne skal gaae med dig, han skal gaae med dig, men hver den, om hvem jeg siger til dig: Denne skal ikke gaae med dig, han skal ikke gaae.

5. Og han førte Folket ned til Vandet, og Herren sagde til Gideon: Hver, som laber med sin Tunge af Vandet, som Hund den laber, den skal du stille alene, saa og hver, som bøier sig paa sine Knæe at drikke.

6. Da var deres Tal, som havde labet af deres Haand til deres Mund, tre hundrede Mænd; og de øvrige Folk altsammen bøiede sig paa deres Knæe at drikke Vand.

7. Og Herren sagde til Gideon: Med de tre hundrede Mænd, de, som have labet, vil jeg frelse eder og give Midianiterne i din Haand; men alt det (andet) Folk maa gaae, hver til sit Sted. 1 Sam. 14, 6. 2 Kron. 14, 11.

8. Og Folket tog Tæring med sig og deres Trompeter, men de andre Israelsiter lod han alle fare, hver til sine Pauluner, og han beholdt de tre hundrede Mænd (hos sig); og Midianiternes Leir var nederfor ham i Dalen.

9. Og det skede i den samme Nat, at Herren sagde til ham: Staa op, gik ned i Leiren; thi jeg har givet den i din Haand.

10. Men om du frygter dig at gaae (ene) ned, da gaa du ned og Pura, din Dreng, til Leiren.

11. Og du skal høre, hvad de tale, og derefter skulle dine Hænder blive styrkede, og du skal drage ned til Leiren; og han gik ned, han og Pura, hans Dreng, til det Yderste af Krigsordenerne, som vare i Leiren.

1 Sam. 26, 7.

12. Og Midianiterne og Amalekiterne og alle Folk af Øster havde lagt sig ned i Dalen som Græshopper i Mangfoldighed, og deres Kameler vare utallige, som Sandet, der er paa Havets Bred, i Mangfoldighed.

c. 6, 5. Jos. 11, 4. Nab. 20, 8.

13. Og Gideon kom, og see, da fortalte en Mand sin Næste en Drøm, og han sagde: See, jeg drømte en Drøm, og see, et askebagt Bygbrod vendte sig hid og did i Midianiternes Leir; og der det kom til Paulumet, da slog det derpaa, og det faldt, og det kastede det overende, og Paulumet faldt.

1 Mos. 40, 9, 16.

14. Da svarede hans Næste og sagde: Det er intet andet end Gideons, den Israelsitiske Mands, Joas Søn, Sværd; Gud har givet Midianiterne i hans Haand, og den ganske Leir.

Es. 9, 4.

15. Og det skede, der Gideon hørte Drømmens Fortælling og dens Udlægelse, da tilbød han; og han vendte tilbage til Israels Leir og sagde: Staaer op, thi Herren har givet Midianiternes Leir i eders Haand.

16. Og han deelte de tre hundrede Mænd i tre Hobe; og han gav dem alle Trompeter i deres Haand, og tomme Kruffer og Blus midt udi Krufferne.

v. 20. c. 9, 34.

17. Og han sagde til dem: I skulle see paa mig, og saaledes skulle I gjøre; og see, (naar) jeg kommer til det Yderste af Leiren, da skal det stee, at ligesom jeg vil gjøre, saa skulle I gjøre.

c. 9, 48.

18. Og (naar) jeg blæser i Trompeten, jeg og hver, som er med mig, da skulle I ogsaa blæse i Trompeterne trindt omkring den ganske Leir, og sige: Herrens og Gideons!

v. 20.

19. Saa kom Gideon og de hundrede Mænd, som vare med ham, til det Yderste af Leiren i den midterste Vagts Begyndelse, — de havde nyligen opsat Vagterne — og de blæste i Trompeterne og sønderflog Krufferne, som vare i deres Haand.

20. Saa blæste de tre Hobe i Trompeterne og sønderbrød Krufferne, men de holdt Blussene fast i deres venstre Haand og Trompeterne i deres høire Haand til at blæse udi, og de raabte: Herrens Sværd og Gideons!

21. Og de stode, hver paa sit Sted omkring Leiren; da løb den ganske Leir, og de skræge og flyede.

22. Og de blæste i de tre hundrede Trompeter, og Herren satte den Enes Sværd imod den Anden og imod den ganske Leir; og Leiren flyede til Beth-Sitta til Zerera, indtil Abel-Meholæ Bred ved Tabbath.

1 Sam. 14, 20. 2 Kron. 20, 22, 23.

23. Og Israels Mænd af Naphthali og af Aser og af ganste Manasse bleve sammenkaldte; og de forfulgte Midianiterne.

24. Og Gideon sendte Bud paa det ganste Ephraims Bjerg og lod sige: Kommer ned imod Midianiterne, og indtager Bandet for dem indtil Beth-Bara og Jor-danen; da blev sammenkaldt hver Mand i Ephraim, og de indtog Bandet indtil Beth-Bara og Jordanen. Joh. 1, 28.

25. Og de grebe to af Midianiternes Fyrster, Oreb og Seeb, og dræbte Oreb paa den Klippe Oreb, og Seeb dræbte de i den Viinperse Seeb, og de forfulgte Midianiterne; og de førte Drebs og Seeb's Hoveder til Gideon fra hiin Side af Jor-danen. Bf. 83, 12. Ef. 10, 26.

8. Capitel.

Ephraimterne knurre mod Gideon, men stilles tilfreds af ham, 1-3. De af Suchot og Pnuel ville ikke give Gideon Brød, 4-9. Han fanger to midianitiske Konger og slaaer deres Hær, 10-12. Han straffer de Mænd af Suchot og Pnuel haardeligen, 13-17; dræber Sebah og Zalmuna, 18-21; vil ei herske over Israel, begjærer en Skjens af dem, lader gjøre en Livstjortel og sætter den i Ophra, hvilket bliver Israel til en Snare; Landet er roligt, 22-29. Gideons Børn og Død; Israel synder mod Herren og mod Gideon, 30-35.

Og de Mænd af Ephraim sagde til ham: Hvad er det for en Ting, du har gjort os, at du ikke kaldte os, der du gif at stride imod Midianiterne? og de fivede stærkt med ham. c. 12, 1; 15, 11.

2. Og han sagde til dem: Hvad har jeg nu gjort, som I? er ikke Ephraims Efter-santning bedre end Abiesers Viinhøst? c. 6, 34. Jof. 17, 2.

3. Gud har givet Midianiternes Fyrster, Oreb og Seeb, i eders Haand, og hvad formaar jeg at gjøre, som I? Der han havde sagt det Ord, da lod deres (hastige) Mænd af fra ham.

4. Og der Gideon kom til Jordanen, gif han over, og de tre hundrede Mænd, som vare med ham, som vare trætte og forfulgte (Sjenden).

5. Og han sagde til de Mænd i Suchot: Kjære, giver det Folk, som er i Følge med mig, (nogle) hele Brød; thi de ere trætte, og jeg forfølger Sebah og Zalmuna, Midianiternes Konger. 1 Mos. 33, 17.

6. Men (hver af) de Øverste i Suchot sagde: Er da Sebahs og Zalmunas Haand

nu i din Haand, at vi skulle give din Hær Brød? 1 Sam. 25, 11.

7. Og Gideon sagde: Derfor, naar Herren giver Sebah og Zalmuna i min Haand, da vil jeg tørste eders Kjød med Torne af Ørken og med Tidsler.

8. Og han drog derfra op til Pnuel og talede til dem paa samme (Maade); og de Mænd i Pnuel svarede ham, ligesom de Mænd i Suchot svarede. 1 Kong. 12, 25.

9. Og han sagde ogsaa til de Mænd i Pnuel, sigende: Naar jeg kommer tilbage med Fred, da vil jeg nedbryde dette Taarn.

10. Men Sebah og Zalmuna vare i Karfor, og deres Leir med dem, ved femten Tusinde, som vare alle de Øverblevne af den ganste Leir af de Folk i Øster; men der vare hundrede og thyve tusinde Mænd faldne, som kunde uddrage Sværd.

11. Og Gideon drog op ad deres Bei, som boe i Pauluner, Østen for Robah og Jogbea; og han slog den Leir, thi Leiren var tryg. 4 Mos. 32, 35. 42. 1 Sam. 30, 16.

12. Og Sebah og Zalmuna flyede, men han forfulgte dem; og han greb de to Midianiters Konger, Sebah og Zalmuna, og forfærdede den ganste Leir.

13. Men der Gideon, Joas Søn, kom tilbage af Krigen, førend Solen gif op,

14. da greb han en ung Karl af de Mænd i Suchot og adspurgte ham; og han skrev op for ham de Øverste i Suchot og de Øldste sammesteds, halvfjerdsindstyve og syv Mænd. v. 6.

15. Og han kom til de Mænd i Suchot og sagde: See, (her er) Sebah og Zalmuna, med hvilke I forhaanede mig og sagde: Er da Sebahs og Zalmunas Haand nu i din Haand, at vi skulle give dine Folk, som ere trætte, Brød?

16. Og han tog de Øldste af Staden, og Torne af Ørken og Tidsler, og lod det Folk i Suchot faae Forstand ved dem.

17. Og Pnuels Taarn nedbrød han, og han ihjelslog Mændene i Staden. 1 Kong. 12, 25.

18. Og han sagde til Sebah og til Zalmuna: Hvordanne vare de Mænd, som I sloge ihjel i Thabor? og de sagde: Som du, saa vare de, enhver efter en Kongesøns Skikfelse.

19. Og han sagde: De vare mine Brødre, min Moders Sønner; (saavist) som Herren lever, dersom I havde ladet dem leve, da vilde jeg ikke slaget eder ihjel.

20. Og han sagde til Jether, sin Førstefødte: Staa op, slaa dem ihjel; men Drenge drøg ikke sit Sværd ud, thi han frugtede, efterdi han var endnu en Dreng.

21. Men Sebah og Zalmuna sagde: Staa du op og fald an paa os, thi som Manden er, saa er hans Styrke; saa stod Gideon op og slog Sebah og Zalmuna ihjel, og tog de Spænder, som vare paa deres Kamelers Hals. Hf. 83, 12.

22. Da sagde hver Mand i Israel til Gideon: Herfst over os, baade du og din Søn, og din Søns Søn, efterdi du haver frelst os af de Midianiters Haand.

23. Og Gideon sagde til dem: Jeg, jeg vil ikke herfste over eder, og min Søn skal ikke herfste over eder; Herren skal herfste over eder.

24. Og Gideon sagde til dem: Jeg vil begjære en Begjæring af eder: Hver give mig dog et Smykke af hans Bytte; thi de havde Guldsmykker, eftersom de vare Ismaeliter. v. 5. 26.

25. Og de sagde: Vi ville gjerne give; og de bredte et Klæde ud, og de kastede derhen, hver et Smykke af sit Bytte.

26. Og de Guldsmykkers Vægt, som han begjærede, var tusinde og syv hundrede (Sefel) Guld, foruden de Spænder og de Halskjæder og de Purpurklæder, som de Midianiters Konger havde paa sig, og foruden de Kjæder, som vare paa deres Kamelers Hals.

27. Og Gideon gjorde det til en Livskjortel, og satte den i sin Stad, i Ophra, og al Israel bedrev Hør der efter den; og det blev Gideon og hans Huus til en Snare. c. 17, 5. 2 Mosf. 28, 4. 6; 28, 33. 5 Mosf. 7, 16.

28. Saa bleve Midianiterne ydmygede for Israels Børn, og de bleve ikke ved at opløfte deres Hoved; og Landet hvilede fyrrethve Aar i Gideons Dage. c. 5, 31.

29. Og Jerubbaal, Zoas Søn, gik bort og boede i sit Huus. c. 6, 32.

30. Og Gideon havde halvfjerdsindstyve Sønner, som vare udfomne af hans Væud; thi han havde mange Hustruer. 2 Kong. 10, 1.

31. Og hans Medhustru, som var i Sichem, hun fødte ham ogsaa en Søn, og han gav ham Navnet Abimelech. c. 9, 1.

32. Og Gideon, Zoas Søn, døde i en god Alderdom, og han blev begravet udi sin Faders, Zoas, den Abi-Esriters, Grav i Ophra. c. 6, 11.

33. Og det skede, der Gideon var død,

da vendte Israels Børn sig tilbage og bedrev Hør efter de Baalim; og de gjorde sig Baal-Berith til en Gud. c. 2, 11; 9, 4.

34. Og Israels Børn kom ikke Herren deres Gud ihu, som havde friet dem af alle deres Fjenders Haand trindt omkring.

35. Og de gjorde ikke Mistkundhed mod Jerubbaals, (det er) Gideons, Huus, efter alt det Gode, som han havde gjort mod Israel. c. 9, 5. 19.

9. Capitel.

Abimelech, Gideons Søn, vil være Konge, dræber sine 70 Brødre og gjøres til Konge af de Sichemiter, 1-6. Jotham, hans Broder, som var udfommen, bebreider Abimelech og de Sichemiter deres Synd, forbander dem og flyer, 7-21. Der kommer Fjendskab imellem Abimelech og de Sichemiter; Sichem ødelægges af Abimelech, og han igjen dræbes af en Kvinde, da han beleirer Thebez, 22-57.

Og Abimelech, Jerubbaals Søn, gik til Sichem til sin Moders Brødre, og han talede til dem og til al sin Morfaders Husfs Slægt, og sagde: c. 8, 31.

2. Kjære, taler for alle Mændenes Drenge udi Sichem: Hvilket er eder bedre, at halvfjerdsindstyve Mænd, alle Jerubbaals Sønner, herfste over eder, eller at een Mand herfste over eder? kommer og ihu, at jeg er eders Been og eders Kjød.

3. Da talede hans Moders Brødre alle disse Ord om ham for alle Mændenes Drenge i Sichem, og deres Hjerter bøiede sig efter Abimelech, thi de sagde: Han er vor Broder.

4. Og de gave ham halvfjerdsindstyve (Sefel) Sølv af Baal-Beriths Huus, og Abimelech leiede derfor løse og letfærdige Mænd, og de fulgte ham. 2 Kong. 13, 7.

5. Og han kom i sin Faders Huus i Ophra og ihjelslog sine Brødre, Jerubbaals Sønner, halvfjerdsindstyve Mænd, paa een Steen; men Jotham, Jerubbaals den yngste Søn, blev tilovers, thi han var skjult. 2 Kong. 10, 7; 11, 3.

6. Og alle Mændene i Sichem og det ganske Millo Huus samlede, og gik hen og gjorde Abimelech til Konge ved den Lund, som staaer ved Sichem.

2 Sam. 5, 9. 1 Mosf. 12, 6; 35, 4. Jof. 24, 25. 26.

7. Og man gav Jotham det tilkjende, og han gik hen og stod paa Grisfims Bjergs Top, og opløftede sin Røst og raabte og sagde til dem: Hører mig, I Mænd i Sichem, saa skal Gud høre eder. Jof. 8, 33.

8. Træerne gif engang hen for at falve en Konge over sig, og de sagde til Olie-træet: Regjer over os.

9. Og Olie-træet sagde til dem: Skulde jeg forlade min Fedme, ved hvilken man ærer Gud og Menneſkene, og gaae hen at svæve over Træerne?

10. Da sagde Træerne til Figentræet: Kom du, regjer over os.

11. Men Figentræet sagde til dem: Skulde jeg forlade min Sødhed og min den gode Frugt, og gaae hen at svæve over Træerne?

12. Da sagde Træerne til Viinstoffen: Kom du, regjer over os.

13. Og Viinstoffen sagde til dem: Skulde jeg forlade min Most, som glæder Guder og Menneſker, og gaae hen at svæve over Træerne?

ſſ. 104, 15.

14. Da sagde alle Træerne til Tornebuſten: Kom du, regjer over os.

2 Kong. 14, 9.

15. Og Tornebuſten sagde til Træerne: Er det i Sandhed (ſaa), at I ville falve mig til Konge over eder, da kommer, ſkjuler eder under min Skygge; men hvis ikke, da komme Ild ud af Tornebuſten og for-tære de Cedre paa Libanon.

ſſ. 58, 10. Ezech. 19, 14.

16. Og nu, derſom I have handlet ret og redeligen, idet I have gjort Abimelech til Konge, og have I gjort (det, ſom) godt (er), mod Jerubbaal og mod hans Huus, og have I gjort mod ham, ſom han har fortjent,

17. — da min Fader har ført Krig for eders Skyld, og haver ſat ſig i Livsfare og friet eder af de Midianiters Haand;

c. 5, 18; 12, 3.

18. og I ere opſtandne imod min Faders Huus idag og have ihjelſlaget hans Sønner, halvſjerdſtyve Mænd, paa een Steen, og I have gjort Abimelech, hans Tjenſteqvindens Søn, til Konge over Mændene i Sichem, fordi han er eders Broder —

19. have I handlet ret og redeligen mod Jerubbaal og mod hans Huus paa denne Dag, da værer glade over Abimelech, og han være ogſaa glad over eder.

20. Men hvis ikke, da udkomme Ild fra Abimelech og fortære Mændene i Sichem og Millo Huus! der udkomme og Ild fra Mændene i Sichem og af Millo Huus og fortære Abimelech!

21. Og Botham flyede, ja han flyede

hasteligen og gif til Beer; og han boede der fra ſin Broders Abimelechs Anſigt.

4 Moſ. 21, 16.

22. Og Abimelech var Fyrſte over Iſraael tre Aar.

23. Og Gud ſendte en ond Villie imellem Abimelech og imellem Mændene i Sichem, og Mændene i Sichem handlede troſt imod Abimelech;

24. at den Vold imod de halvſjerdſtyvtyve Jerubbaals Sønner ſkulde komme, og deres Blod ſkulde lægges paa Abimelech, deres Broder, ſom havde ihjelſlaget dem, og paa Mændene i Sichem, ſom havde ſtryket hans Hænder til at ihjelſlaae ſine Brødre.

Matth. 23, 35; 27, 25.

25. Og de Mænd i Sichem ſatte ſig et Baghold paa Bjergenes Toppe, og de vovede hver, der gif forbi paa Beien hos dem; og det blev Abimelech tilſkjendegivet.

26. Men Gaal, Ebeds Søn, kom, og hans Brødre, og de gif over til Sichem; og de Mænd i Sichem forlode ſig paa ham.

27. Og de gif ud paa Marken og høſtede deres Viingaarde, og traadte (Viindruerne) og gjorde ſig Forlyſtelfer; og de kom i deres Gunders Huus, og aade og drak, og bandte Abimelech.

28. Og Gaal, Ebeds Søn, ſagde: Hvo er Abimelech? og hvo er Sichem, at vi ſkulde tjene ham? er han ikke Jerubbaals Søn, og Sebul hans Befalingsmand? tjener I med Hemors, Sichems Faders, Folk! men vi, hvorfor ſkulde vi tjene ham?

1 Moſ. 31, 2.

29. Og hvo vil give dette Folk under min Haand, ſaa vil jeg (letteligen) bortſlaae Abimelech; og han ſagde til Abimelech: Formeer din Hær og drag ud!

30. Der Sebul, den Overſte i Staden, hørte Gaals, Ebeds Søn, Ord, da op-tændtes hans Brødre.

31. Og han ſendte Bud til Abimelech med Svig og lod ſige: See, Gaal, Ebeds Søn, og hans Brødre ere komne til Sichem, og ſee, de med Staden handle fjendtlig imod dig.

32. Saa gjør dig nu rede om Natten, du og Folket, ſom er hos dig, og kom paa Marken.

33. Og det ſkal ſkee, om Morgenen, naar Solen gaar op, da ſtaa aarle op og overſald Staden; og ſee, naar han og det Folk, ſom er hos ham, drage ud til dig, da maa du gjøre ved ham, ſaaſom din Haand finder.

1 Sam. 10, 7.

34. Og Abimelech stod op om Natten, og alt det Folk, som var hos ham, og de lurede paa Sichem med fire Hobe.

35. Og Gaal, Ebeds Søn, gik ud og stod for Døren af Stadsporten; men Abimelech og det Folk, som var med ham, stod op fra Bagholdet.

36. Og der Gaal saae Folket, da sagde han til Sebul: See, der kommer et Folk ned af Bjergenes Toppe; da sagde Sebul til ham: Du anseer Skyggen af Bjergene som Folk.

37. Og Gaal blev ved ydermere at tale og sagde: See, der kommer Folk ned fra midt af Landet, og en Hov kommer fra Beien til Dagvælgernes Lund.

38. Da sagde Sebul til ham: Hvor er nu din Mund, du, som sagde: Hvo er Abimelech, at vi skulde tjene ham? Er ikke dette det Folk, som du foragtede? Nære, gik nu ud og strid imod det.

39. Og Gaal gik ud frem for Mændene i Sichem, og stred imod Abimelech.

40. Men Abimelech forfulgte ham, og han flyede for hans Ansigt; og der faldt mange Thjælslagne indtil Portens Dør.

41. Og Abimelech blev i Aruma; men Sebul uddrev Gaal og hans Brødre, at de maatte ikke blive i Sichem.

42. Og det skede om anden Dagen, da gik Folket ud paa Marken; og de gavede Abimelech det tilfjende.

43. Da tog han Folket og deelte dem i tre Hobe, og lurede paa Marken; og han saae, og see, Folket udgik af Staden, og han opreiste sig imod dem og slog dem.

c. 20, 29.

44. Og Abimelech og de Hobe, som vare hos ham, overfaldt dem og stillede sig for Stadens Ports Dør, og to Hobe overfaldt alle dem, som vare paa Marken, og slog dem.

45. Da stred Abimelech imod Staden den samme ganste Dag, og indtog Staden og ihjelslog Folket, som der var udi; og han nedbrød Staden og besaaede den med Salt.

46. Der alle Mændene i det Taarn i Sichem hørte det, da gik de ind i Beriths Guds Huses faste (Taarn).

47. Og det kundgjordes Abimelech, at alle Mændene af Taarnet i Sichem havde samlet sig.

48. Da gik Abimelech op paa det Bjerg Zalmon, han og alt Folket, som var med

ham, og Abimelech tog Øren i sin Haand og hug en Green af Træerne, og løstede den op og lagde den paa sin Hæl; og han sagde til Folket, som var med ham: Hvad I saae, jeg gjorde, det skynder eder at gjøre, som jeg.

c. 7, 17.

49. Da hug ogsaa alt Folket hver sin Green af, og de gik efter Abimelech, og lagde dem op til det faste (Taarn) og satte Ild paa det faste (Taarn) med dem; at ogsaa alle Mænd af det Taarn i Sichem døde, ved tusinde Mænd og Qvinder.

50. Saa drog Abimelech til Thebez; og han leirede sig mod Thebez, og indtog den.

51. Men der var et stærkt Taarn midt i Staden, og derhen flyede alle Mændene og Qvinderne, ja alle Mændene i Staden, og lukkede til efter sig; og de steg op paa Taget af Taarnet.

52. Da kom Abimelech til Taarnet og stred derimod; og han kom nær indtil Døren paa Taarnet, at han vilde opbrænde det med Ild.

53. Men en Qvinde kastede et Stykke af en Møllesteen paa Abimelechs Hoved og knuste hans Hovedpande.

2 Sam. 11, 21.

54. Da raabte han hasteligen ad den unge Karl, som bar hans Vaaben, og sagde til ham: Drag dit Sværd ud og slaa mig ihjel, at de skulde ikke sige om mig: En Qvinde slog ham ihjel, og hans den unge Karl stak ham igjennem, og han døde.

1 Sam. 31, 4.

55. Da de israelitiske Mænd saae, at Abimelech var død, da gik de hver til sit Sted.

56. Saa lod Gud Abimelechs Dødsfald komme tilbage, som han havde gjort imod sin Fader, der han ihjelslog sine halvbroderindsthye Brødre.

c. 1, 7. Jer. 50, 29. Hab. 18, 6.

57. Og al Sichems Mænds Dødsfald lod Gud komme tilbage paa deres Hoved; og Jothams, Zerubbaals Søns, Forbandedse kom over dem.

c. 9, 20.

10. Capitel.

Thola og Gair ere Dommere i Israels, 1-5. Israels bebrider Afgøderi, trænges, raaber til Herren, 6-10. Herren foreholder dem deres Ulydighed, de ydmyge sig, Herren ynkes over dem, Ammoniterne rusle sig imod dem, 11-18.

Og efter Abimelech opstod Thola, Puas Søn, Dodos Søn, en Mand af Issaschar, at frelse Israels; og han boede i Samir paa Ephraims Bjerg.

2. Og han dømte Israels tre og tyve Aar; og han døde, og han blev begravet i Samir.

3. Og efter ham opstod Zair, den Gileaditer, og dømte Israel to og tyve Aar.

4 Mos. 32, 41.

4. Og han havde tredive Sønner, som rede paa tredive Asefoler, og de havde tredive Stæder; dem kaldte de Zairs Bøer indtil denne Dag, og de ligge i Gileads Land.

c. 12, 14. 1 Kron. 2, 22.

5. Og Zair døde og blev begravet i Ramon.

6. Og Israels Børn bleve ved at gjøre Ondt for Herrens Dine, og tjente Baalim og Ashtaroth, og de Guder i Syria, og de Guder i Zidon, og Moabs Guder, og Ammons Børns Guder, og Philisternes Guder; og de forlode Herren og tjente ham ikke.

c. 3, 12; 4, 1; 2, 13. 1 Sam. 7, 3, 4.

7. Da optændtes Herrens Brede imod Israel, og han folgte dem i de Philisters Haand og i Ammons Børns Haand.

c. 2, 14; 3, 8; 4, 2.

8. Og de nedsløge og knuste Israels Børn i det samme Aar; atten Aar (plagede de) alle Israels Børn, som vare paa hin Side Jordanen i Amoriternes Land, som er i Gilead.

9. Og Ammons Børn drog over Jordanen, at stride ogsaa imod Juda og imod Benjamin og imod Ephraims Huus, saa at Israel var faare trængt.

10. Da raabte Israels Børn til Herren og sagde: Vi have syndet imod dig, fordi at vi have forladt vor Gud og tjent Baalim.

c. 3, 9, 15; 4, 3. 4 Mos. 21, 7.

11. Og Herren sagde til Israels Børn: Havde ikke (Ijender) af Egypterne og af de Amoriter, af Ammons Børn og af Philisterne,

12. og de Zidonier og Amalek og Maon andertrykket eder? og I raabte til mig, og jeg frelst eder af deres Haand.

13. Og I, I forlode mig og tjente andre Guder; derfor vil jeg ikke blive ved at frelse eder.

5 Mos. 32, 16. 20. 21. Jer. 2, 13.

14. Gaaer og raaber til de Guder, som I have udvalgt; de maae frelse eder i eders Trængsels Tid.

5 Mos. 32, 38. 1 Sam. 12, 21. Jer. 2, 28.

15. Da sagde Israels Børn til Herren: Vi have syndet, gør du med os efter alt det, som er godt for dine Dine; dog, skjære, udfri os paa denne Dag.

1 Sam. 7, 6; 12, 10.

16. Og de bortkastede de Fremmedes Guder midt ud fra sig og tjente Herren; og

hans Sjæl blev bekhvret over Israels Møie.

1 Mos. 35, 2. 1 Sam. 7, 4.

17. Og Ammons Børn bleve sammenkaldte, og de leirede sig i Gilead; men Israels Børn samlede og leirede sig i Mizpa.

18. Og Folket, Iyrsterne i Gilead, sagde, den Ene til den Anden: Hvo er den Mand, som begynder at stride imod Ammons Børn? han skal være Hoved for alle dem, som boe i Gilead.

c. 11, 6. 8. 9.

11. Capitel.

Jephthah udvælges af de Gileaditer til Anfører i Krigen imod Ammoniterne, 1-11. Han skifter Bud til Ammoniternes Konge og begjærer, at han skulde lade Israel med Fred, men han vil ikke lyde ham, 12-28. Herrens Aand styrker Jephthah, han lover at give Herren, hvad som først udgaaer ham imøde, naar han faaer overvundet Ammoniterne; han overvinder dem, 29-33. Hans eneste Datter gaaer ham imøde, han bedrøves, giver hende dog til Herren, efterat hun havde begravet sin Jomfue-dom, 34-40.

Og Jephthah, den Gileaditer, var vældig til Strid, men han var en Horquindes Søn, og Gilead havde avlet Jephthah.

2. Og Gileads Hustru fødte ham Børn; da Hustruens Børn bleve store, da udstødte de Jephthah og sagde til ham: Du skal ikke arve i vor Faders Huus, thi du er en anden Qvindes Søn.

1 Mos. 21, 10.

3. Da flyede Jephthah fra sine Brødres Ansigt og boede i det Land Tob; og der samlede sig til Jephthah løse Mænd og drog ud med ham.

1 Sam. 22, 2. Dom. 9, 4.

4. Og det skede efter (nogle) Aar, da strede Ammons Børn mod Israel.

5. Og det skede, der Ammons Børn strede mod Israel, da gik de Ældste af Gilead hen at hente Jephthah af det Land Tob.

6. Og de sagde til Jephthah: Kom, saa skal du være vor Øverste, og vi ville stride imod Ammons Børn.

7. Og Jephthah sagde til de Ældste af Gilead: Have I ikke hadet mig og have udstødt mig af min Faders Huus? hvorfor komme I nu til mig, efterdi I have Trængsel?

1 Mos. 26, 27.

8. Og de Ældste af Gilead sagde til Jephthah: Derfor vende vi nu tilbage til dig, at du skal gaae med os og stride imod Ammons Børn, og du skal være vort Hoved, (ja) alle deres, som boe i Gilead.

c. 10, 18.

9. Og Jephthah sagde til de Ældste af Gilead: Derjom I lade mig komme til-

bage for at stride imod Ammons Børn, og Herren giver dem for mit Ansigt, skal jeg, jeg da være eders Hoved?

10. Da sagde de Ældste af Gilead til Zephthah: Herren skal være Tilhører imellem os, dersom vi ikke skulde gøre saaledes efter dine Ord.

11. Saa gik Zephthah med de Ældste af Gilead, og Folket satte ham over sig til et Hoved og til en Øverste; og Zephthah samlede alle sine Ord for Herrens Ansigt i Mizpa.

12. Da sendte Zephthah Bud til Ammons Børns Konge og lod sige: Hvad haver jeg med dig (at gøre), at du kommer til mig at stride imod mit Land?

13. Og Ammons Børns Konge sagde til Zephthahs Bud: Fordi Israhel har taget mit Land, der han drog op af Ægypten, fra Arnon og indtil Zabok og indtil Jordanen, saa giv mig nu de (Steder) tilbage med Fred.

4 Mos. 21, 21.

14. Men Zephthah blev ydermere ved og sendte Bud til Ammons Børns Konge.

15. Og han lod sige til ham: Saa siger Zephthah: Israhel har ikke taget Moabs Land eller Ammons Børns Land.

16. Thi der de drog op af Ægypten, da vandrede Israhel i Ørken indtil det røde Hav, og kom til Kades.

17. Og Israhel sendte Bud til Edomiternes Konge og lod sige: Kjære, lad mig drage igjennem dit Land, men Edomiternes Konge vilde ikke høre; han sendte ogsaa til Moabiternes Konge, han vilde og ikke; saa blev Israhel i Kades.

4 Mos. 20, 14 fg.

18. Derefter vandrede han i Ørken og drog omkring Edomiternes Land og Moabiternes Land, og kom fra Solens Opgang til Moabiternes Land, og de leirede sig paa hiin Side Arnon; og de kom ikke ind i Moabiternes Landemærke, thi Arnon er Moabiternes Landemærke.

19. Og Israhel sendte Bud til Sihon, Amoriternes Konge, Konge i Hesbon, og Israhel lod ham sige: Kjære, lad os drage igjennem dit Land indtil mit Sted.

4 Mos. 21, 21. 5 Mos. 2, 26.

20. Men Sihon troede Israhel ikke til at drage igjennem hans Landemærke, men Sihon samlede alt sit Folk, og de leirede sig i Jahza, og han stred imod Israhel.

21. Da gav Herren, Israels Gud, Sihon og alt hans Folk i Israels Haand, og de slog dem; saa indtog Israhel til Gien-

dom alt Amoriternes Land, som boede i det samme Land.

22. Og de indtog alt Amoriternes Land demærke til Giendom, fra Arnon og indtil Zabok, og fra Ørken og indtil Jordanen.

23. Saa haver nu Herren, Israels Gud, fordrevet Amoriterne fra sit Folks Israels Ansigt; og du, du vil eie dem?

24. Skulde du ikke eie det, som din Gud Amos skal fordribe for dig? men alle dem, som Herren vor Gud har fordrevet for vort Ansigt, dem ville vi eie.

4 Mos. 21, 29. 1 Kong. 11, 7. 2 Kong. 23, 13.

25. Og nu, er du meget bedre end Balak, Zippors Søn, Moabiternes Konge? Har han trættet med Israhel eller ført Krig imod dem?

4 Mos. 22, 2.

26. Da Israhel har boet i Hesbon og i dens tilhørende (Stæder), og i Aroer og i dens tilhørende (Stæder), og i alle Stæderne, som ligge ved Arnons Sider, tre hundrede Aar, hvorfor friede I (dem) da ikke paa den samme Tid?

27. Og jeg, jeg har intet syndet imod dig, og du gør Ondt imod mig, at du strider imod mig; Herren, som er Dommere, skal dømme idag imellem Israels Børn og imellem Ammons Børn.

1 Mos. 31, 53. 1 Sam. 24, 16.

28. Men Ammons Børns Konge hørte ikke Zephthahs Ord, hvilke han sendte til ham.

29. Og Herrens Land var over Zephthah, og han drog igjennem Gilead og Manasse; og han drog over til Mizpe i Gilead, og fra Mizpe i Gilead drog han over til Ammons Børn.

c. 6, 34.

30. Og Zephthah lovede Herren et Løfte og sagde: Dersom du giver Ammons Børn vissefælg i min Haand,

1 Mos. 28, 20. 4 Mos. 21, 2.

31. da skal det skee, at det Udgaande, som udgaar af mit Hus' Døre imod mig, naar jeg kommer tilbage med Fred fra Ammons Børn, det skal høre Herren til, og jeg skal offere det til et Brændoffer.

32. Saa drog Zephthah over til Ammons Børn for at stride imod dem, og Herren gav dem i hans Haand.

33. Og han slog dem fra Aroer, og indtil man kommer til Minnith, tyve Stæder, og indtil Abel Keramin, med et saare stort Slag; saa bleve Ammons Børn ydmygede for Israels Børns Ansigt.

34. Og Zephthah kom til Mizpa til sit

Huus, og see, hans Datter gif ud mod ham med Trommer og med Dands; og hun var den eneste; han havde (ellers) af sig hverken Søn eller Datter. 1 Sam. 18, 6.

35. Og det skede, der han saae hende, da sønderred han sine Klæder og sagde: Al, min Datter! du har aldeles nedbøiet mig, og du er af dem, som forstyrre mig; thi jeg, jeg oplod min Mund til Herren, og jeg kan ikke falde det tilbage.

1 Mos. 37, 31. Job 1, 20 fg. 5 Mos. 23, 21. Præd. 5, 3.

36. Og hun sagde til ham: Min Fader! har du opladt din Mund til Herren, da gjør med mig, saasom det er udgaet af din Mund, efterat Herren har skaffet dig fuldkommen Gavn over dine Fjender, over Ammons Børn.

37. Og hun sagde til sin Fader: Denne Ting lad mig vederfares: Lad af fra mig to Maanedes, at jeg maa gaar og fare ned paa Bjergene og græde over min Somfrudom, jeg og mine Veninder.

38. Og han sagde: Gaf hen, og han lod hende fare to Maanedes; da gif hun hen, og hendes Veninder, og græd over sin Somfrudom paa Bjergene.

39. Og det skede, der to Maanedes vare tilende, da kom hun tilbage til sin Fader, og han gjorde med hende efter sit Løfte, som han havde lovet; og hun kjendte ikke Mand, og det blev en Skik i Israel:

40. Israels Døttre skulde gaar fra Nar til Nar til at begræde Zephthahs, den Gileaditers, Datter fire Dage om Aaret.

12. Capitel.

Ephraimiterne angribe Zephthah, fordi han ikke havde taget dem med i Strid imod Ammons Børn; de blive slagte af Zephthah; han dør, 1-7. Ibzan, Elon og Abdon dømmes Israel, 8-15.

Og hver Mand af Ephraim blev sammentaldt og gif ud mod Norden, og de sagde til Zephthah: Hvorfor gif du over til at stride imod Ammons Børn, og kaldte os ikke at gaar med dig? vi vil brænde dit Huus over dig med Ild.

c. 8, 1; 14, 15.

2. Og Zephthah sagde til dem: Jeg og mit Folk havde en saare (stor) Trætte med Ammons Børn; og jeg kaldte ad eder, men I frelst mig ikke af deres Haand.

3. Der jeg saae, at du ikke vilde frelse, da satte jeg mit Liv i min Haand og drog over til Ammons Børn, og Herren gav dem i min Haand; og hvorfor komme I

op til mig paa denne Dag at stride imod mig?

c. 5, 18; 9, 17. 1 Sam. 24, 21.

4. Og Zephthah samlede alle Mænd i Gilead og stred imod Ephraim, og de Mænd i Gilead sloge Ephraim; thi de Gileaditer, som vare imellem Ephraim og imellem Manasse, sagde: I ere de Undkomne af Ephraim.

5. Thi Gileaditerne indtog Jordane's Færgesteder for Ephraim, og det skede, naar nogen af de Undkomne af Ephraim sagde: Jeg vil gaar over, da sagde de Mænd af Gilead til ham: Er du en Ephrathiter? og han sagde: Nei.

c. 3, 25.

6. Da sagde de til ham: Kjære, siig: Skibboleth, og han sagde: Sibboleth, og kunde ikke saaledes udtale det ret; saa grebe de ham og slagtede ham ved Jordane's Færgesteder, og der faldt paa den samme Tid af Ephraim to og fyrrethve Tusinde.

2 Kong. 10, 7. Jer. 39, 6.

7. Og Zephthah dømte Israel sex Aar; og Zephthah, den Gileaditer, døde og blev begravet i (en af) de Stæder udi Gilead.

8. Og efter ham dømte Ibzan af Bethlehem Israel.

9. Og han havde tredive Sønner, og tredive Døttre skiftede han ud, og indførte tredive Døttre til sine Sønner udenfra; og han dømte Israel syv Aar.

10. Og Ibzan døde og blev begravet i Bethlehem.

11. Og efter ham dømte Elon, den Sebuloniter, Israel; og han dømte Israel ti Aar.

12. Og Elon, den Sebuloniter, døde, og han blev begravet i Njalon udi Sebulons Land.

13. Og efter ham dømte Abdon, Hillels Søn, den Pireathoniter, Israel.

14. Og han havde fyrrethve Sønner og tredive Sønnesønner, som rede paa halvfjerdsindstyve Afsenfoler; og han dømte Israel otte Aar.

c. 10, 4.

15. Og Abdon, Hillels Søn, den Pireathoniter, døde; og han blev begravet i Pireathon udi Ephraims Land paa Amalekiternes Bjerg.

13. Capitel.

Israel synder mod Herren og gives i Philisternes Hænder; Manoahs, en Daniters, usfrugtommelige Hustru faaer Løfte om at føde en Søn, som skal frelse Israel, 1-5. Den Guds Engel, som dette havde jagt til Kvinden, aabenbares ogsaa for Manden og igjentager sit Løfte og Underviisning om Barnets Forhold, 6-14.

Engelen vil ikke æde, Manoah offerer, Engelen forsvinder, Manoah frygter, Qvinden trøster ham; Samson fødes, 15-25.

Og Israels Børn bleve ved at gjøre det, som var ondt for Herrens Vane, og Herren gav dem i Philisternes Haand fryrethye Aar.

c. 3, 12; 8, 33; 10, 6.

2. Og der var en Mand af Zora, af en Daniters Slægt, og hans Navn var Manoah; og hans Hustru var ufrugtommelig og fødte ikke.

Josf. 19, 41.

3. Og Herrens Engel aabenbaredes for Qvinden og sagde til hende: See, Kjære, du er ufrugtommelig og føder ikke, men du skal blive frugtommelig og føde en Søn.

Euc. 1, 13, 31.

4. Saa Kjære, forvar dig nu, at du ikke drikker Viin eller stærk Drik, og at du ikke æder noget Ureent.

4 Mosf. 6, 3. 3 Mosf. 11, 41 f3.

5. Thi see, du skal worde frugtommelig og føde en Søn, og paa hans Hoved skal ikke komme Nagelniv, thi Drengen skal være en Guds Nafiræer fra (Moders) Liv, og han skal begynde at frelse Israel af Philisternes Haand.

1 Mosf. 16, 11. Euc. 1, 31. 4 Mosf. 6, 5. 1 Sam. 1, 11.

6. Da kom Qvinden og sagde til sin Mand, sigende: Der kom en Guds Mand til mig, og hans Udseende var som en Guds Engels Udseende, saare forfærdeligt; og jeg spurgte ham ikke, hvorfra han var, og han kundgjorde mig ikke sit Navn.

7. Men han sagde til mig: See, du skal worde frugtommelig og føde en Søn; saa skal du nu ikke drikke Viin eller stærk Drik, og ikke æde noget Ureent; thi Drengen skal være en Guds Nafiræer fra (Moders) Liv af indtil sin Dødsdag.

4 Mosf. 6, 3.

8. Da bad Manoah til Herren og sagde: (Hør) mig, Herre! Kjære, lad den Guds Mand komme atter til os, som du udsendte, at han kan lære os, hvad vi skulle gjøre ved Drengen, som skal fødes.

9. Og Gud hørte Manoahs Røst; og Guds Engel kom atter til Qvinden, og hun sad paa Marken, men hendes Mand Manoah var ikke hos hende.

10. Da hastede Qvinden og løb, og gav sin Mand det tilkjende; og hun sagde til ham: See, den Mand aabenbaredes for mig, der kom til mig hiin Dag.

11. Da stod Manoah op og gik efter sin Hustru, og han kom til Manden og sagde til ham: Er du den Mand, som talde med Qvinden? og han sagde: Jeg (er den).

12. Og Manoah sagde: (Naar) det kommer nu, som du haver sagt, hvad skal Drengens Viis og hans Gjerning være?

13. Og Herrens Engel sagde til Manoah: For alt det, som jeg haver sagt til Qvinden, skal hun tage sig vare.

14. Hun skal ikke æde af Noget, som kommer af Vinsens Viinstok, og ikke drikke Viin eller stærk Drik, og intet Ureent æde; alt det, som jeg haver budet hende, skal hun holde.

4 Mosf. 6, 3. Ezech. 44, 21. Euc. 1, 15.

15. Og Manoah sagde til Herrens Engel: Kjære, lad os opholde dig, saa vil vi lave et Buffleid for dit Ansigt.

c. 6, 18.

16. Men Herrens Engel sagde til Manoah: Dersom du opholder mig, æder jeg (dog) ikke af din Mad, men dersom du vil gjøre et Brænderoffer, maa du offerre Herren det; thi Manoah vidste ikke, at det var Herrens Engel.

17. Og Manoah sagde til Herrens Engel: Hvad er dit Navn, at vi kunne ære dig, naar det kommer, som du haver sagt?

1 Mosf. 32, 29.

18. Og Herrens Engel sagde til ham: Hvi spørger du dette om mit Navn? thi det er underligt.

Ei. 9, 6.

19. Da tog Manoah et Buffleid og Madofferet, og offerede det for Herren paa Klippe; og han gjorde det underligen, men Manoah og hans Hustru saae til.

20. Og det stede, der Luen foer op af Alteret til Himmelen, da soer Herrens Engel op i Luen af Alteret; der Manoah og hans Hustru saae det, da kaldt de paa deres Ansigter til Jorden.

21. Og Herrens Engel lod sig ikke hdermere see for Manoah og for hans Hustru; da fornam Manoah, at det var Herrens Engel.

22. Og Manoah sagde til sin Hustru: Vi doe visfeligen; thi vi have seet Gud.

c. 6, 22. 23. 2 Mosf. 19, 21; 33, 20.

23. Men hans Hustru sagde til ham: Om Herren havde havt Lyst til at ihjelslaae os, havde han ikke taget Brænderoffer og Madoffer af vor Haand, ei heller ladet os see alt dette, og paa denne Tid ei ladet os høre saadanne Ting.

24. Og Qvinden fødte en Søn og kaldte hans Navn Samson; og Drengen blev stor, og Herren velsignede ham.

25. Og Herrens Mand begyndte at drive ham i Dans Leir imellem Zora og imellem Gethaol.

Dom. 18, 8. 11.

14. Capitel.

Samson begjæver en af Philisternes Døttre tilagte og dræber en Løve, 1-7. Han besøger sin Brud, finder Honning i Løvens Nabsel, holder Bryllup, lægger Philisterne en mørk Tale for, som de ei kunde forstaae, 8-14. De faae Udtydningen deraf at vide formedelst Samsons Hustru; Samson dræber 30 Philister og giver deres Klæder til dem, som havde sagt ham Udtydningen af den mørke Tale; Samsons Hustru gives til en anden Mand, 15-20.

Dg Samson gif ned til Thimna og faae en Qvinde i Thimna af Philisternes Døttre.

2. Dg han kom op og gav sin Fader og sin Moder tilkjende, og sagde: Jeg haver seet en Qvinde i Thimna af Philisternes Døttre; saa tager mig nu hende til Hustru.

1 Mos. 31, 4.

3. Dg hans Fader og hans Moder sagde til ham: Er der ingen Qvinde iblandt dine Brødres Døttre og iblandt alt mit Folk, at du gaaer hen at tage en Hustru af de uomftaarne Philister? og Samson sagde til sin Fader: Tag mig denne, thi hun er den rette for mine Dine.

2 Mos. 31, 16.

4. Men hans Fader og hans Moder vidste ikke, at det var af Herren, thi han søgte Leilighed af Philisterne; men Philisterne herskede paa den samme Tid over Israel.

c. 13, 1.

5. Saa gif Samson og hans Fader og hans Moder ned til Thimna; og de kom til Thimnae Biingaarde, og see, da kom en ung Løve brøledende imod ham.

6. Dg Herrens Mand kom heftig paa ham, og han sled den istykker, som man slider et Rid, og (han havde) ikke Noget i sin Haand; og han gav ikke sin Fader eller sin Moder tilkjende, hvad han havde gjort.

c. 6, 34; 15, 14.

7. Dg han kom ned og talede med Qvinden, og hun var den rette for Samsons Dine.

v. 3.

8. Dg nogle Dage derefter kom han til Dage for at tage hende, og han veg (af Veien) for at besee Løvens Nabsel; og see, der var en Biesværn i Løvens Krop, og Honning.

9. Dg han tog det i sine Hænder, og gif videre og aad, og han gif til sin Fader og til sin Moder og gav dem, og de aade; men han gav dem ikke tilkjende, at han havde taget Honningen af Løvens Krop.

10. Dg der hans Fader kom ned til Qvinden, da gjorde Samson der et Gjæ-

stebud; thi saaledes (pleiede) de unge Karle at gjøre.

11. Dg det skede, der de saae ham, da tog de de tredive Selskabsbrødre, og de vare hos ham.

12. Da sagde Samson til dem: Kjære, jeg vil fremsætte for eder en mørk Tale; dersom I forklare mig den i disse syv Gjæstebudsdage og finde paa den, da vil jeg give eder tredive Skjorter og tredive Klædninger til at omskifte med. ¹ Mos. 45, 22.

13. Men kunne I ikke forklare mig den, da skulle I give mig tredive Skjorter og tredive Klædninger til at omskifte med; og de sagde til ham: Fremstæt din mørke Tale, og lad os høre den.

14. Dg han sagde til dem: Der udgif Mad af Ederens, og der udgif Sødhed af den Stærke; og de kunde ikke forklare den mørke Tale i tre Dage.

15. Dg det skede paa den syvende Dag, da sagde de til Samsons Hustru: Vok din Mand til, at han forklarer os den mørke Tale, at vi ikke skulle brænde dig og din Faders Huus med Ild; have I indbudet os, at I ville eie os eller ei? c. 16, 5; 12, 1.

16. Da græd Samsons Hustru over ham og sagde: Du hader mig ikkun og har mig ikke kjær, du har fremsat en mørk Tale for mit Folks Børn og ikke forklaret den for mig; og han sagde til hende: See, jeg haver ikke forklaret den for min Fader og for min Moder, og skulde jeg forklare den for dig?

17. Dg hun græd over ham paa den syvende Dag, som de havde Gjæstebud; og det skede paa den syvende Dag, da forklarede han den for hende, thi hun trængte ham; og hun forklarede den mørke Tale for sit Folks Børn.

1 Krøn. 9, 25 fg. Dem. 16, 16. 17.

18. Da sagde Mændene af Staden til ham paa den syvende Dag, for Solen gif ned: Hvad er sødere end Honning, og hvad er stærkere end en Løve? da sagde han til dem: Dersom I ikke havde pløiet med min Kalb, havde I ikke fundet paa min mørke Tale.

19. Dg Herrens Mand kom heftig over ham, og han gif ned til Aftlon og slog tredive Mænd af dem, og tog deres Klæder og gav dem, som forklarede den mørke Tale, (Klædningerne) til at omskifte med; og hans Brede optændtes, og han gif op til sin Faders Huus.

c. 13, 25.

20. Men Samsons Hustru blev given hans Selskabsbroder, som havde været i Selskab med ham.

c. 15, 2.

15. Capitel.

Samson hevner sig for sin Hustrues Skyld paa Philisterne med 300 Kæve; Philisterne dræbe hans Hustru og hendes Fader; Samson slaaer dem derfor, 1-8. Philisterne drage op imod Juda for Samsons Skyld; han lader sig binde og overgive i deres Hænder, men slider sig løs og slaaer 1000 Mand af dem med et Afens Kjæst, 9-16. Ham tørster, Herren giver ham Vand af Kjæsten; han dømmer Israel 20 Aar, 17-20.

Og det fteede (nogle) Dage derefter, udi Hvedehøstens Dage, at Samson besøgte sin Hustru med et Gjedefid, og han sagde: Jeg vil gaae til min Hustru ind i Kammeret, og hendes Fader tilstedede ham ikke at komme ind.

2. Og hendes Fader sagde: Jeg sagde forvift, at du havde visfeligen faaet Had til hende, og jeg gav din Selskabsbroder hende; er ikke hendes yngre Søster bedre end hun? Kjære, lad hende være din istedetfor denne.

c. 14, 20.

3. Da sagde Samson til dem: Jeg er denne Gang ustyldig mere end Philisterne, naar jeg gjør Ondt imod dem.

4. Og Samson gif hen og greb tre hundrede Kæve, og han tog Blus og vendte Stjert til Stjert, og satte et Blus midt imellem to Stjerner.

5. Og han tændte Ild i Blussene og lod dem fare ind i Philisternes staaende Korn; og han satte Ild baade paa Neg og paa staaende Korn og paa Oliehaver.

6. Da sagde Philisterne: Hvo haver gjort dette? og de sagde: Samson, den Thimnitters Svoger, fordi han tog hans Hustru og gav hans Selskabsbroder hende. Da drog Philisterne op og opbrændte hende og hendes Fader med Ild.

c. 6, 29; 14, 15.

7. Men Samson sagde til dem: Vilde I saa gjøre? naar jeg har faaet hevet mig paa eder, da vil jeg derefter holde op.

8. Og han slog dem Høften og Laarene med et stort Slag; og han gif ned og boede i en Hule i den Klippe Etham.

1 Krøn. 4, 32.

9. Da drog Philisterne op og leirede sig imod Juda, og afsprebte sig i Vechi.

10. Og Judæ Mænd sagde: Hvi ere I dragne op imod os? og de sagde: Vi ere komne op for at binde Samson, for at gjøre ved ham, saasom han haver gjort ved os.

11. Da neddroge tre tusinde Mænd af Juda til Hulen i den Klippe Etham, og de sagde til Samson: Veed du ikke, at Philisterne heriske over os, og hvorfor har du gjort dette imod os? og han sagde til dem: Vigesom de gjorde ved mig, saa har jeg gjort ved dem.

c. 13, 1; 14, 4. 1 Mos. 20, 9. Dom. 8, 1.

12. Og de sagde til ham: Vi ere nedkomne for at binde dig, for at give dig i Philisternes Haand; og Samson sagde til dem: Sværger mig, at I ikke vilde falde an paa mig.

13. Og de sagde til ham, sigende: Nei, men vi ville visfeligen binde dig og give dig i deres Haand, men aldeles ikke slaae dig ihjel; og de bandt ham med to nye Reb, og de førte ham op fra Klippen.

14. Der han kom til Vechi, da strege Philisterne mod ham; men Herrens Mand kom heftig over ham, og de Reb, som vare om hans Arme, bleve som Traade, der ere brændte af Ilden, og hans Baand smeltede af hans Hænder.

c. 11, 29; 14, 6; 16, 9. 12.

15. Og han fandt en frisk Afentkjæst, og han udrafte sin Haand og tog den, og slog dermed tusinde Mænd.

16. Og Samson sagde: Med en Afentkjæst (har jeg slaget) en Hob, (ja) to Hobe; med en Afentkjæst har jeg slaget tusinde Mænd.

17. Og det fteede, der han havde fuldendt at tale, da fastede han Kjæsten af sin Haand; og han kaldte det samme Sted Ramath-Vechi.

18. Men han tørstede saare, og han kaldte paa Herren og sagde: Du, du har givet denne store Frelsning ved din Tjeners Haand; men nu maa jeg døe af Tørst og falde i de Uomskarnes Haand.

1 Sam. 31, 4.

19. Da slakte Gud Kindtanden, som var i Kjæsten, og der udgif Vand af den, og han drak, og hans Mand kom igjen, og han blev ved Live; derfor kaldte han dens Navn En-Hakore Afcher-Balechi indtil denne Dag.

1 Sam. 30, 12.

20. Og han dømte Israel i Philisternes Dage tyve Aar.

c. 16, 31; 13, 1. 1 Sam. 7, 2.

16. Capitel.

Samson gaar til Asa, og da Philisterne vilde gribe ham, løfter han Portene af og løser dem bort indtil Hebron, 1-3. Han faaer Kjærlighed til Dalila, som overtaler ham om-

fiber til at sige, hvori hans Styrke bestod, og lader hans Hovedhaar afraage, 4-20. Philisterne gribe ham og stifte hans Dine ud; hans Haar voxer, de lade ham lege for sig; han nedriver Huset, hvori Philisterne vare forsamlede, og deer selv tilligemed dem, 21-31.

Dg Samson gif til Asfa, og han faae der en Dvinde, en Skjøge, og kom til hende.

Jos. 15, 47.

2. Dg man sagde til de Asfiter: Samson er kommen hid, og de gif omkring og lurede paa ham den ganste Nat ved Stadsporten; men de vare stille den ganste Nat, si-gende: Naar det bliver lyst imorgen, da ville vi slaae ham ihjel.

3. Dg Samson laae indtil Midnatten, og han stod op om Midnat og tog fat paa Dørene af Stadens Port og paa begge Stolperne, og løstede dem op med Bommen og lagde dem paa sine Skuldre; og han bar dem op paa Bjergets Top, som er lige for Hebron.

4. Dg det skede derefter, at han fik Kjærlighed til en Dvinde ved den Bæk Sorek; og hvori Navn var Dalila.

5. Dg Philisternes Fyrster kom op til hende og sagde til hende: Lof ham og see, hvorudi hans store Kraft (bestaer), og hvormed vi formaae Noget imod ham, saa ville vi binde ham for at plage ham; og vi ville give dig hver tusinde og hundrede (Sefel) Sølv.

c. 14, 15; 17, 2.

6. Dg Dalila sagde til Samson: Kjære, giv mig tilkjende, hvorudi din store Kraft (bestaer), og hvormed du kan bindes, at man kan plage dig.

7. Dg Samson sagde til hende: Dersom de bandt mig med syv grønne Bast, som ikke ere blevne tørre, da blev jeg svag og blev som et (andet) Menneſte.

8. Da førte Philisternes Fyrster op til hende syv grønne Bast, som ikke vare tørre; og hun bandt ham med dem.

9. Dg hun havde den, som lurede paa, siddende i Kammeret; og hun sagde til ham: Philisterne ere over dig, Samson! men han sønderrev Bastene, som en Traad af Blaar sønderrives, naar den finder Jlden, og hans Kraft blev ikke kjendt.

c. 15, 14.

10. Da sagde Dalila til Samson: See, du har bedraget mig og jagt Vogn for mig; Kjære, giv mig nu tilkjende, hvormed du kan bindes.

11. Dg han sagde til hende: Dersom de bandt mig fast med nye Reb, med hvilke

ikke er gjort nogen Gjerning, da blev jeg svag og blev som et (andet) Menneſte.

12. Da tog Dalila nye Reb og bandt ham med dem, og hun sagde til ham: Philisterne ere over dig, Samson! men hun havde den, som lurede paa, siddende i Kammeret; og han sønderrev dem af sine Arme som en Traad.

13. Dg Dalila sagde til Samson: Hidindtil haver du bedraget mig og sagt Vogn for mig, giv mig dog tilkjende, hvormed du kan bindes; og han sagde til hende: Dersom du vævede mine syv Hovedløkker om Bæverstangen.

14. Dg hun fæstede dem til med en Nagle, og hun sagde til ham: Philisterne ere over dig, Samson! men han vaagnede op af sin Søvn og foer hen med Bævernaglen og med Bæverstangen.

15. Dg hun sagde til ham: Hvorledes kan du sige: Jeg elsker dig, da dit Hjerte ikke er med mig? nu har du tre Gange bedraget mig og ikke givet mig tilkjende, hvorudi din store Kraft (bestaer).

16. Men det skede, der hun trængte ham alle Dage med sine Ord og plagede ham meget, da blev hans Sjæl bekymret indtil Døden.

c. 14, 17.

17. Dg han gav hende sit ganste Hjerte tilkjende og sagde til hende: Der kom ikke Ragnekniv paa mit Hoved, thi jeg er en Guds Rasiræer fra min Moders Liv; dersom jeg rages, da viger min Kraft fra mig, og jeg bliver svag og bliver som alle (andre) Menneſter.

18. Der Dalila faae, at han havde givet hende alt sit Hjerte tilkjende, da sendte hun hen og lod kalde Philisternes Fyrster og sige: Kommer denne Gang op, thi han haver givet mig alt sit Hjerte tilkjende; da kom Philisternes Fyrster op til hende og førte Sølvet op i deres Haand.

19. Dg hun lod ham sove paa sine Knæe, og kaldte ad en Mand og lod rage hans syv Hovedløkker af; og hun begyndte at plage ham, da var hans Kraft vegen fra ham.

20. Dg hun sagde: Philisterne ere over dig, Samson! og han vaagnede op af sin Søvn og sagde: Jeg vil gaee ud, som (jeg har) mange Gange (gjort), og slide mig løs; men han, han vidste ikke, at Herren var vegen fra ham.

21. Men Philisterne grebe ham og stak hans Dine ud; og de førte ham ned til

Alsa og bandt ham med to Kobberlænker, og han malede i Fangernes Huus.

2 Kong. 25, 7.

22. Og hans Hovedhaar beghudte at groe, der hvor han var raget.

23. Men Philisternes Fyrster samlede sig for at offere til deres Gud Dagon et stort Offer og at være glade; thi de sagde: Vor Gud har givet vor Fjende Samson i vor Haand.

1 Sam. 5, 2.

24. Og der Folket saae ham, da lovede de deres Gud, thi de sagde: Vor Gud har givet vor Fjende i vor Haand, og den, som ødelagde vort Land, og som gjorde vore Thjelslagne mangfoldige.

25. Om det stede, der deres Hjerte var vel (tilmode), da sagde de: Kalder ad Samson og lader ham lege for os; da kaldte de Samson af Fangernes Huus, og han legede for deres Mafsyn, og de stillede ham imellem Støtterne.

c. 19, 6. 2 Sam. 6, 5.

26. Men Samson sagde til den unge Karl, som holdt ham ved hans Haand: Lad mig hvile og lad mig føle paa de Støtter, som Huset staaer fast paa, at jeg kan hælde mig op til dem.

27. Og Huset var fuldt af Mænd og Qvinder, der vare og alle Philisternes Fyrster; og paa Taget vare ved tre tusinde Mænd og Qvinder, som saae til, da Samson legede.

28. Men Samson kaldte paa Herren og sagde: Herre, Herre! Kjære, kom mig ihu, og Kjære, styrk mig dog, o Gud! denne Gang, at jeg maa cengang hevne mig tilgavns paa Philisterne for begge mine Dines Skyld!

29. Og Samson greb omkring de to midterste Støtter, som Huset (stod) fast paa, og støttede sig derpaa; den ene var i hans høire, og den anden i hans venstre Haand.

30. Og Samson sagde: Min Sjæl døe med Philisterne! og han brøiede sig med Kraft; da faldt Huset paa Fyrsterne og paa alt Folket, som der vare udi; og de Døde vare flere, som han dræbte, der han døde, end som han dræbte i sit Liv.

31. Da kom hans Brødre ned, og hans Faders ganste Huus, og toge ham op, og førte ham op og begrove ham imellem Zora og Eshaal i hans Faders Manoahs Grav; men han havde dømt Israel tyve Aar.

c. 13, 25; 15, 20.

17. Capitel.

Micha haver stjaalet Sølv fra sin Moder, giver hende det igien; hun lader gjøre et Afgudsbillede deraf, 1-4. Micha opretter en egen Afgudstjeneste i sit Huus og gjør en Levit til sin Præst, 5-13.

Og der var en Mand af Ephraims Bjerg, og hans Navn var Micha.

2. Og han sagde til sin Moder: De tusinde og hundrede (Sefel) Sølv, som ere tagne fra dig, og om hvilke du bandede og talede endog for mine Øren, se, det Sølv er hos mig, jeg, jeg haver taget det; da sagde hans Moder: Velsignet være min Søn for Herren! c. 16, 5. Ruth 3, 10. 1 Sam. 15, 13.

3. Saa gav han sin Moder de tusinde og hundrede (Sefel) Sølv tilbage; og hans Moder sagde: Jeg haver aldeles helliget Herren det Sølv fra min Haand for min Søn, til at gjøre et udskaaet og støbt Billede, derfor giver jeg dig det nu tilbage.

4. Men han gav sin Moder Sølvet tilbage; da tog hans Moder to hundrede (Sefel) Sølv og gav Guldsmeden det, og han gjorde det til et udskaaet og støbt Billede, og det var i Michæ Huus. Ef. 40, 19.

5. Og den Mand Micha, han havde et Guds Huus, og han gjorde en Livstjortel og Billeder, og fyldte en af sine Sønners Haand, at han blev hans Præst.

6. 3 de samme Dage var ingen Konge i Israel; hver gjorde, hvad ret var for hans Dine.

c. 18, 1; 19, 1; 21, 25.

7. Og der var en ung Karl af Bethlehem i Juda, (som hører) til Judæ Slægt, men han var en Levit, og han var fremmed der.

8. Og den Mand drog fra Staden Bethlechem i Juda, for at være fremmed, hvor han fandt (Veilighed); og han kom paa Ephraims Bjerg indtil Michæ Huus, for at fuldføre sin Vei.

9. Da sagde Micha til ham: Hvorfra kommer du? og han sagde til ham: Jeg er en Levit af Bethlechem i Juda, og jeg gaar hen for at være fremmed, hvor jeg finder (Veilighed).

10. Da sagde Micha til ham: Bliv hos mig, og bliv min Fader og Præst, saa vil jeg give dig hvert Aar ti (Sefel) Sølv og behørigt Klæder og din Føde; og Leviten gif ind.

11. Og Leviten samtykkede i at blive hos Manden; og den unge Karl var ham som en af hans Søner.

12. Og Micha fyldte Levitens Haand, og den unge Karl blev hans Præst; og han var ndi Michæ Huus. v. 5.

13. Og Micha sagde: Nu veed jeg, at Herren skal gjøre vel imod mig, efterdi jeg haver en Levit til Præst.

18. Capitel.

Daniterne søge sig en Arv; de fem Mænd, som de havde udsendt at bespeide Lais, komme til Leviten i Michæ Huus og adspørge Herren ved ham, 1-6. De bespeide Lais og føre Tænderne tilbage igjen, 7-10. De Daniter drage op imod Lais, komme til Michæ Huus, tage Leviten og Michæ Afguds billeder med sig, 11-21. Micha forfølger dem forgæves, 22-26. De indtage Lais, bygge Staden og kalde den Dan; de bedrive Afguder, 27-31.

I de samme Dage var ingen Konge i Israël, og i de samme Dage søgte Daniternes Stamme sig en Arv, hvor de kunde boe; thi dem var ikke end til den Dag salbet (nok) til Arv midt iblandt Israels Stammer. c. 17, 6; 19, 1; 21, 25.

2. Og Dans Børn udsendte af deres Slægt fem Mænd, ja fra deres hyderste (Grændser), stridbare Mænd, af Zora og af Esthaol, for at bespeide Landet og at udforske det, og de sagde til dem: Gaaer hen, udforsker Landet; og de kom paa Ephraims Bjerg, indtil Michæ Huus, og bleve der om Natten. c. 13, 25; 17, 1.

3. Disse vare ved Michæ Huus, og de fjendte den unge Karls, Levitens, Kæst; og de vege der (til en Side) og sagde til ham: Hvo har ført dig herhid, og hvad gjør du paa dette Sted, og hvad har du her? c. 17, 7.

4. Og han sagde til dem: Paa den og den (Maade) har Micha gjort imod mig, og han har leiet mig, og jeg er bleven hans Præst.

5. Og de sagde til ham: Kjære, spørg Gud ad, at vi maae vide, om vor Bei, som vi vandre paa, skal blive lykkelig.

6. Og Præsten sagde til dem: Gaaer med Fred! eders Bei, som I vandre paa, er for Herren. c. 17, 4 fg.

7. Da gik de fem Mænd og kom til Lais; og de saae, at det Folk, som der var midt udi, boede tryggelig, de vare rolige og trygge efter de Zidoniers Viis, og der var Ingen, som lastede nogen Ting i Landet, som havde Magt til at styre dem; og de vare langt fra de Zidonier og havde ingen Handel med (noget) Menneſte.

8. Og de kom til deres Brødre i Zora

og Esthaol, og deres Brødre sagde til dem: Hvad (sige) I?

9. Og de sagde: Staaer op, og lader os drage op imod dem; thi vi have seet Landet, og see, det er saare godt; og I, I tie? værer ikke lade til at gaae hen, til at komme at eie Landet.

10. Naar I komme, da skulle I komme til et trygt Folk, og Landet er vidt og bredt; thi Gud har givet det i eders Haand, et Sted, hvor ingen Mangel er paa al den Ting, som paa Jorden er.

11. Da reiste derfra af de Daniters Slægt, af Zora og Esthaol, sex hundrede Mænd, omgjordede med Krigsvaaben.

12. Og de drog op og leirede sig i Kirjath-Bearim i Juda; deraf kaldte de det samme Sted Dans Leir indtil paa denne Dag, see, det er bag Kirjath-Bearim. Jos. 15, 9. 60.

13. Og de gik derfra over paa Ephraims Bjerg, og de kom til Michæ Huus. c. 17, 1; 18, 2.

14. Da svarede de fem Mænd, som vare gangne til at speide det Land Lais, og de sagde til deres Brødre: Vide I, at i disse Huse er en Livskjortel og Billeder og et udskaaret og støbt Billede? derfor vider nu, hvad I skulle gjøre. v. 2. c. 17, 4. 5.

15. Og de vege (af Beien) derhen og kom til den unge Karls, den Levits, Huus, i Michæ Huus; og de hilsede ham. 2 Mos. 18, 7. 1 Mos. 37, 14.

16. Men de sex hundrede Mænd, som vare omgjordede med deres Krigsvaaben, som vare af Dans Børn, stode for Portens Dør.

17. Og de fem Mænd, som vare gangne til at speide Landet, gik op, (ja) de kom derhen (og) toge det udskaarne Billede og Livskjortelen og Billederne og det støbte Billede; og Præsten stod for Portens Dør, og de sex hundrede Mænd, som vare omgjordede med Krigsvaaben. v. 2. 14.

18. Og der disse vare komne i Michæ Huus og havde taget det udskaarne Billede, Livskjortelen og Billederne og det støbte Billede, da sagde Præsten til dem: Hvad gjøre I? v. 14. 17.

19. Og de svarede ham: Ti, læg din Haand paa din Mund og gik med os, og vær vor Fader og Præst; er det bedre, at du er Præst for een Mands Huus, eller at du er Præst for en Stamme og for en Slægt i Israël?

20. Og Præstens Hjerte blev vel (tilmode), og han tog Livsfjortelen og Billederne og det udftaarne Billede, og han kom midt iblandt Folket.

c. 16, 25.

21. Og de vendte sig og gik bort; og de satte de smaa Børn og Fæet, og hvad de havde at føre, foran.

22. Der de vare langt fra Michæ Huus, da bleve de Mænd, som vare i Husene ved Michæ Huus, sammenkaldte, og indhentedes Dans Børn.

23. Og de raabte til Dans Børn, og disse vendte deres Ansigter omkring og sagde til Michæ: Hvad (fattes) dig, at du (og de Andre) ere sammenkaldte?

24. Og han jagde: I have taget mine Guder, som jeg havde gjort, og Præsten, og ere gaaede bort; og hvad har jeg ulykkelig mere? hvad er det da, I sige til mig: Hvad (fattes) dig?

25. Da sagde Dans Børn til ham: Lad din Røst ikke høres hos os, at Mænd, som ere bittre i Sindet, ikke skulle falde an paa eder, og du skulde forspilde dit Liv og dit Folks Liv.

Hf. 26, 9.

26. Saa gik Dans Børn deres Vej; og Michæ saae, at de vare stærkere end han, og han vendte sig og kom tilbage til sit Huus.

27. Men de, de toge det, som Michæ havde gjort, og Præsten, som han havde haft, og kom over Lais, over et roligt og trygt Folk, og slog dem med skarpe Sværd; og de opbrændte Staden med Ild.

28. Og der var Ingen, som friede (dem); thi den var langt fra Zidon, og de havde ingen Handel med (noget) Menneſke, og den var i Dalen, som er ved Beth-Rechob; saa byggede de Staden (igen) og boede derudi.

v. 7. 2 Sam. 10, 6. 8.

29. Og de kaldte Stadens Navn Dan, efter Dans, deres Faders, Navn, som var født Israel; men Stadens Navn var fra Begyndelsen Lais.

Jof. 19, 47.

30. Og Dans Børn opreiste sig det udftaarne Billede; og Jonathan, Søn af Gerson, Manasse Søn, han og hans Børn vare Præster for de Daniters Stamme indtil den Dag, de flyttede af Landet.

1 Kong. 12, 28 fg. 2 Kong. 17, 29. 2 Mos. 18, 3.

31. Saa satte de iblandt sig Michæ udftaarne Billede, som han havde gjort, alle de Dage, der Guds Huus var i Silo.

Jof. 18, 1.

19. Capitel.

En Levits Medhustru bedriver Hor, løber fra ham til Bethlehem, hendes Fader tager venligt imod hendes Mand, da han vil hente hende tilbage, 1-8. Leviten drager tilbage med sin Medhustru, kommer til Gibeæ og faaer Herberge hos en gammel Mand, 9-21. De Mænd i Gibeæ stjæle Levitens Medhustru, saa hun dør; han deler hendes Krop i tolv Stykker, sender dem til de tolv Israels Stammer og begjærer Hevn over de Mænd i Gibeæ, 22-30.

Og det skede i de samme Dage, da der var ingen Konge i Israel, at der var en levitisk Mand, som var fremmed ved Ephraims Bjergs Sider, og havde taget sig en Medhustru til Gustru af Bethlehem i Juda.

c. 17, 6; 18, 1; 19, 18.

2. Og der hans Medhustru havde bedrevet Hor hos ham, da gik hun fra ham til sin Faders Huus, til Bethlehem i Juda; og hun blev der fire Maaneders Tid.

Jof. 9, 1.

3. Og hendes Mand gjorde sig rede og gik efter hende, at han vilde tale kjærligen med hende for at føre hende tilbage, og han havde sin Dreng og et Par Kener med sig; og hun førte ham ind i sin Faders Huus, og der den unge Qvindes Fader saae ham, da blev han glad (og gik) imod ham.

1 Mos. 34, 3. Jof. 2, 14.

4. Og hans Svoger, den unge Qvindes Fader, holdt fast ved ham, saa han blev hos ham i tre Dage; og de aade og drak, og bleve der om Natten.

5. Og det skede paa den fjerde Dag, da stode de aarle op om Morgenens, og han gjorde sig rede til at gaa; da sagde den unge Qvindes Fader til sin Svoger: Bedrøvg dit Hjerte med et Stykke Brød, og derefter maae I gaa.

6. Og de satte sig, og aade begge sammen og drak; da sagde den unge Qvindes Fader til Manden: Kjære, samtyk og bliv Natten over, og lad dit Hjerte være vel (tilmode).

7. Og Manden stod op for at gaa, og hans Svoger nødte ham, og han vendte tilbage og blev der om Natten.

8. Og han stod aarle op om Morgenens paa den femte Dag for at gaa, da sagde den unge Qvindes Fader: Kjære, vedrøvg dit Hjerte; og de tøvde, indtil Dagen hælbede; og de aade begge.

9. Og Manden stod op for at gaa, han og hans Medhustru og hans Dreng; men hans Svoger, den unge Qvindes Fader,

sagde til ham: See, Kjære, Dagen tager af, og det bliver Aften, Kjære, bliver Natten over; see, Dagen er ad Ende, bliv her inat og lad dit Hjerte være vel (tilmode), saa kunne I imorgen staae aarle op for (at gaae) eders Bei, og du kan gaae til dit Paulum.

Jer. 6, 4. Luc. 21, 29.

10. Men Manden vilde ikke blive om Natten, men gjorde sig rede og gik bært, og kom til tvært over for Jebus, det er Jerusalem; og et Par sadlede Hsener vare med ham, og hans Medhustru var med ham.

Jos. 15, 8.

11. Disse (kom) ved Jebus, og Dagen hældede faare; og Drengen sagde til sin Herre: Kjære, kom og lad os vige (af Beien) hen til denne Jebusiternes Stad, og blive i den inat.

12. Da sagde hans Herre til ham: Vi ville ikke vige (af Beien) hen til en fremmed Stad, som ikke er af Israels Børn, men vi ville gaae over indtil Gibe.

13. Og han sagde til sin Dreng: Gaf, at vi kunne komme nær til et af Stederne; og vi ville blive inat udi Gibe eller i Rama.

14. Og de gik over og vandrede, og Sofen gik ned for dem, (der de vare nær) ved Gibe, som hører Benjamin til.

15. Og de vege (af Beien) derhen, at komme for at blive Natten over i Gibe; og der han kom ind, da satte han sig paa Gaden i Staden, thi der var Ingen, som annammede dem til Huus, at (lade dem) blive hos (sig) om Natten.

c. 20, 4 fg. 19, 18.

16. Og see, der kom en gammel Mand fra sin Gjerning af Marken om Aftenen, og Manden var af Ephraims Bjerg, og han var en Fremmed i Gibe; men Mændene paa det Sted vare Benjaminsiter.

17. Og han opløftede sine Dine og saae den veisfærende Mand paa Stadens Gade; da sagde den gamle Mand: Hvor vil du gaae hen, og hvorfra kommer du?

1 Mos. 16, 8.

18. Og han sagde til ham: Vi gaae over fra Bethlehem i Juda indtil Ephraims Bjergs Sider, hvor jeg er fra, og jeg var gaaen til Bethlehem i Juda; men jeg gaaer til Herrens Huus, og der er ingen Mand, som annammer mig til Huus.

v. 15.

19. Og jeg haver baade Straa og Foder til vore Hsener, saa har jeg og Brød og Viin til mig og din Tjenerinde og til

Drengen, som er med dine Tjenerer; (vi have) ingen Mangel paa nogen Ting.

20. Og den gamle Mand sagde: Fred være med dig! (lad) ikkun al din Mangel (være lagt) paa mig; aleneste bliv ikke Natten over paa Gaden.

c. 6, 23. 1 Sam. 25, 6. Dan. 10, 14.

21. Og han førte ham ind i sit Huus og gav Hsenerne Foder; og de toede deres Fødder, og de aade og drak.

1 Mos. 18, 4; 19, 2.

22. Der de nu gjorde deres Hjerter til gode, see, da omringede Mændene af Staden, Mænd, (som vare) Belials Børn, Huset og bankede paa Døren; og de sagde til den gamle Mand, (som var) Husets Herre, sigende: Før den Mand ud, som kom i dit Huus, at vi kunne kjende ham.

c. 16, 25. 1 Mos. 19, 4 fg.

23. Men den Mand, som var Husets Herre, gik ud til dem og sagde til dem: Ikke saa, mine Brødre! Kjære, gjører ikke Ondt, efterat denne Mand er kommen i mit Huus, saa gjører ikke denne Daarlighed.

1 Mos. 34, 7.

24. See, (her er) min Datter, (som er) Jomfru, og hans Medhustru, Kjære, dem vil jeg udføre, og dem maae I krænte, og gjøre ved dem, hvad som godt er for eders Dine; men gjører ikke denne daarlige Gjering mod denne Mand.

25. Men Mændene vilde ikke høre ham; da tog Manden fat paa sin Medhustru og førte (hende) ud til dem udenfor; og de kjendte hende og handlede skjændeligen med hende den ganske Nat indtil om Morgen, men der Morgenvøden gik op, lode de hende fare.

26. Da kom Qvinden, der Morgenen frembrød, og hun faldt ned for den Mands Husets Dør, hvor hendes Herre var inde, indtil det blev lyst.

27. Og der hendes Herre stod op om Morgenen og oplod Dørene paa Huset, og gik ud at vandre sin Bei, see, da var Qvinden, hans Medhustru, falden for Døren af Huset, og hendes Hænder (laae) paa Dørtærffelen.

28. Da sagde han til hende: Staa op og lad os vandre, men Ingen svarede; da tog han hende op paa Hsnet, og Manden gjorde sig rede og gik til sit Sted.

29. Og der han kom til sit Huus, da tog han en Kniv, og tog fat paa sin Medhustru og huggede hende ved hendes Been i tolv Stykker; og han sendte hende i alt Israels Landmærke.

c. 20, 6.

30. Og det skede, hver den, som det saae, han sagde: Saadant er ikke skeet eller seet fra den Dag, Israels Børn drog op af Ægypti Land, indtil denne Dag; tager dette til Hjerte, giver Raad og siger frem.

c. 18, 14; 20, 7.

20. Capitel.

Israel samles i Mizpa og raadslaaer om denne Dndskab, som de Mænd af Gibeas havde begaaet, 1-7. De ruste sig mod Benjamin, dog begjære de først, at de skulle ublevere de Mænd, som havde begaaet den Skændsel, hvilket de ikke ville, men samle sig til Krig, 8-17. De andre Israéliter, efterat de havde adspurgt Herren, drage imod Benjamin til Gange og blive slagne, 18-25. De ydmyge sig for Herren, som lover dem Seier, og de slaae Benjaminiterne og udrydde den hele Stamme, undtagen 600 Mænd, 26-48.

Da drog alle Israels Børn ud, og Menigheden blev samlet som een Mand, fra Dan indtil Beersheba, og det Land Gilead, til Herren i Mizpa.

2. Og Folket af alle Hjørner, (ja) alle Israels Stammer, stillede sig frem i Guds Folks Forsamling, fire hundrede tusinde Mænd Fodfolk, som uddroge Sværd. c. 8, 10.

3. Og Benjamins Børn hørte, at Israels Børn vare dragne op til Mizpa; og Israels Børn sagde: Siger, hvorledes er dette Unde skeet?

4. Da svarede den levitiske Mand, den Qvindes Mand, som var ihjelslagen, og sagde: Jeg og min Medhustru kom til Gibeas, som hører Benjamin til, for at blive der om Natten.

c. 19, 15.

5. Og de Mænd i Gibeas stode op imod mig og omringede mig i Huset om Natten; de tænkte at ihjelslaae mig, og de have frænklet min Medhustru, saa at hun er død.

6. Da tog jeg fat paa min Medhustru, og huggede hende istykker, og sendte hende til alt Israels Arvs Land; thi de have gjort en Skændsel og en Daarlighed i Israel.

c. 19, 29. Jos. 7, 15.

7. See, alle I ere Israels Børn; taler tilfammen og beraadslaaer eder her. c. 19, 30.

8. Da gjorde alt Folket sig rede som een Mand og sagde: Vi ville ikke Nogen gaae til sit Paulus, og ei Nogen vige (herfra) til sit Huus.

9. Men det er nu den Gjerning, som vi ville gjøre mod Gibeas: (vi ville drage) imod den efter Lod.

10. Og vi ville tage ti Mænd af hundrede af alle Israels Stammer, og hund-

rede af tusinde, og tusinde af titusinde, at de hente Løring til Folket; at de kunne gjøre, naar de komme til Gibeas i Benjamin, efter al den Daarlighed, som den haver gjort i Israel.

11. Saa bleve alle Israels Mænd samlede til Staden, som een Mand vare de forbundne tilfammen.

12. Og Israels Stammer sendte Mænd til alle Benjamins Stammer og lode sige: Hvad er dette for en Dndskab, som er skeet iblandt eder?

c. 6, 15.

13. Saa giver nu de Mænd frem, de Belials Børn, som ere i Gibeas, at vi kunne slaae dem ihjel og borttage den Unde af Israel; men Benjamins Børn vilde ikke høre deres Brøders, Israels Børns, Røst.

c. 19, 22. Jos. 9, 9.

14. Og Benjamins Børn bleve samlede af Stæderne til Gibeas, til at drage ud til Krigen mod Israels Børn.

15. Og Benjamins Børn bleve paa den samme Dag talte af Stæderne, sex og tyve tusinde Mænd, som uddroge Sværd, foruden Indbyggjerne i Gibeas, som bleve talte, syv hundrede udvalgte Mænd.

16. Iblandt alt dette Folk vare syv hundrede udvalgte Mænd, som vare keithændede, af hvilke enhver (kunde ramme, naar) han slog med Slynge, med en Steen paa et Haar, og feilede ikke.

c. 3, 15.

17. Men de Mænd af Israel, foruden dem af Benjamin, bleve talte, fire hundrede tusinde Mænd, som uddroge Sværd; enhver af dem var en Krigsmand.

18. Da gjorde de sig rede og drog op til Guds Huus, og adspurgte Gud, og Israels Børn sagde: Hvo skal drage op for os til at begynde Krigen mod Benjamins Børn? og Herren sagde: Juda skal begynde.

c. 1, 1. 2.

19. Saa gjorde Israels Børn sig rede om Morgenen, og de leirede sig mod Gibeas.

20. Og hver Mand af Israel gif ud til Krigen imod Benjamin, og hver Mand af Israel rustede sig mod dem til Krig, mod Gibeas.

21. Da gif Benjamins Børn ud af Gibeas, og de fordærvede af Israel paa den samme Dag to og tyve tusinde Mænd, (som de slog) til Jorden.

22. Men Folket af Israels Mænd styrkede sig og bleve ved at ruste sig til Krig paa det samme Sted, hvor de havde rustet sig paa den første Dag.

23. Og Israels Børn drog op og græd for Herrens Ansigt indtil Aftenen, og de adspurgte Herren og sagde: Skal jeg ydermere blive ved at komme frem til Krig mod Benjamins, min Broders, Børn? og Herren sagde: Drager op til ham.

24. Og Israels Børn kom nær til Benjamins Børn paa den anden Dag.

25. Og Benjamin gik ud imod dem af Gibeaa paa den anden Dag, og de fordærvede af Israels Børn endnu atten tusinde Mænd, (som de slog) til Jorden; alle disse uddroge Sværd.

26. Da drog alle Israels Børn op, ja alt Folket, og kom til Guds Huus og græd, og bleve der for Herrens Ansigt, og de fastede den samme Dag indtil Aften; og de offrede Brændoffere og Takoffere for Herrens Ansigt.

3os. 18, 1.

27. Og Israels Børn adspurgte Herren; men Guds Pagtes Ark var der i de Dage.

28. Og Pinehas, Søn af Eleasar, Arons Søn, stod for hans Ansigt i de samme Dage og sagde: Skal jeg blive ved ydermere at gaae ud til Krig imod Benjamins, min Broders, Børn, eller lade af? og Herren sagde: Drager op, thi imorgen vil jeg give ham i din Haand.

3os. 22, 13.

29. Og Israel satte Baghold hos Gibeaa trindt omkring.

3os. 8, 2 fg.

30. Saa drog Israels Børn op imod Benjamins Børn paa den tredje Dag, og de rustede sig imod Gibeaa, som to Gange (tilforn).

31. Da gik Benjamins Børn ud imod Folket; de afdroges fra Staden, og de begyndte at slaae nogle af Folket, som bleve ihjelslagne, som (tilforn) de to Gange, paa de alfare Veie, af hvilke een løber op til Bethel, og een til Gibeaa paa Marken, ved tredivende Mænd i Israel.

32. Da sagde Benjamins Børn: De ere slagne for vort Ansigt, ligesom forhen; men Israels Børn sagde: Lader os flye, at vi kunne afdrage dem fra Staden, paa de alfare Veie.

33. Da gjorde alle Israels Mænd sig rede af deres Sted og rustede sig i Baal-Thamar, og Israels Baghold drog ud af sit Sted, af den Hule ved Geba.

34. Og ti tusinde Mænd, udvalgte af al Israel, kom tvært over for Gibeaa, og Krigen blev svar; men de, de vidste ikke, at det Onde skulde ramme dem.

35. Saa slog Herren Benjamin for Israels Ansigt, og Israels Børn fordærvede af Benjamin paa den samme Dag fem og tyve tusinde og hundrede Mænd; alle disse uddroge Sværd.

36. Og Benjamins Børn saae, at de vare slagne; thi Israels Børn gavede Benjamin Rum, fordi de forlode sig paa Bagholdet, som de havde sat ved Gibeaa.

37. Og Bagholdet sthyndte sig og faldt ind paa Gibeaa; og Bagholdet drog frem og slog den ganske Stad med skarpe Sværd.

38. Og de Mænd af Israel havde (sat) en bestemt Tid med Bagholdet, (nemlig) naar de lode megen (og) høi Røg opgaae af Staden.

39. Da vendte Israels Mænd sig i Krigen, og Benjamin begyndte at slaae dem, som bleve ihjelslagne af Israels Mænd, ved tredivende Mænd; thi de sagde: Visjeli-gen, han, han er slagen for vort Ansigt, som i den første Krig.

40. Da begyndte en høi (Røg), en Støtte af Røg, at opgaae af Staden, og Benjamin saae om bag sig, og see, den hele Stad gik op (i Røg) mod Himmelen.

41. Og Israels Mænd vendte sig, men Benjamins Mænd forfærbedes; thi de saae, at Dndt vilde ramme dem.

r. 34.

42. Og de vendte sig for Israels Mænds Ansigt paa den Vei til Ørken, men Krigen forfulgte dem; og de af Stæderne for-dærvede dem midt imellem sig.

43. De omgave Benjamin, de lode forfølge ham; hvor han hvilede, lode de ham nedtræde, indtil tvært over for Gibeaa, mod Solens Opgang.

44. Og der faldt af Benjamin atten tusinde Mænd; alle disse vare stridbare Mænd.

45. Da vendte de sig og flyede mod Ørken til den Klippe Rimmon, og de sloge her og der paa de alfare Veie fem tusinde Mænd, og de forfulgte dem indtil Gideom, og de sloge af dem to tusinde Mænd.

46. Og alle de, som faldt af Benjamin, vare fem og tyve tusinde Mænd, som uddroge Sværd paa den samme Dag; alle disse vare stridbare Mænd.

47. Og sex hundrede Mænd vendte sig og flyede mod Ørken til den Klippe Rimmon; og de bleve i den Klippe Rimmon fire Maaneder.

c. 21, 13.

48. Og Israels Mænd vendte tilbage til Benjamins Børn og slog dem med

skarpe Sværd, haade Folket af Stæderne og Fæet, ja alt det, som fandtes; ogsaa alle Stæderne, som fandtes, satte de Ild paa.

21. Capitel.

Israel angret, at de have ødelagt denne Stamme, og raadslaae om, hvorledes de kunde fæste de øvrige Hustruer uden at bryde deres Ed mod dem, 1-7. De dræbe alle Folk i Zabes, fordi de ikke vare komne med til Strid mod Benjamin, men 400 Jomfruer, som der fandtes, give de til de øvrige Benjaminer, som de lode komme tilbage til deres Stæder, 8-14. De give de øvrige 200 Anslag paa at røve sig Hustruer fra Silo, hvilket ogsaa skeer, 15-25.

Og Israels Mænd havde svoret i Mizpa og sagt: Der skal Ingen af os give Benjamin sin Datter til Hustru.

v. 7. 18. c. 20, 1.

2. Og Folket kom til Guds Huus, og de bleve der indtil Aftenen for Guds Ansigt; og de opløstede deres Kjøst og græd med en stor Graad.

Jos. 18, 1. Dom. 20, 26.

3. Og de sagde: Herre, Israels Gud! Hvorfor er dette skeet i Israel, at idag een Stamme savnes af Israel?

4. Og det skede om anden Dagen, da stod Folket aarle op, og de byggede der et Altar, og de offrede Brændoffere og Takoffere.

5. Og Israels Børn sagde: Hvo er den, som ikke er kommen op til Forsamlingen af alle Israels Stammer, til Herren? thi der var (gjort) en stor Ed imod den, som ikke kom op til Herren i Mizpa, saa der sagdes: Han skal visseiligen dødes.

c. 20, 1.

6. Og det angrede Israels Børn over Benjamin, deres Broder, og de sagde: Idag er een Stamme afhuggen af Israel.

7. Hvad ville vi gjøre ved dem, som ere overblevne, at (de kunne faae) Hustruer? thi vi, vi have svoret ved Herren, at vi ikke skulle give dem af vore Døttre til Hustruer.

v. 1.

8. Og de sagde: Hvo er een af Israels Stammer, som ikke er kommen op til Herren i Mizpa? og see, der var ingen Mand kommen til Leiren af Zabes i Gilead, til Forsamlingen.

1 Sam. 11, 1; 31, 11.

9. Thi Folket blev talt; og see, da var der ingen af Indbyggernes af Zabes i Gilead.

10. Da sendte de derhen af Menigheden tolv tusinde Mænd af Stridsfolkene; og de hode dem og sagde: Gaaer hen og slaaer Indbyggernes i Zabes i Gilead med skarpe Sværd, samt Hustruerne og de smaae Børn.

11. Og denne er den Gjerning, som I skulle gjøre: Alt Mandkjøn og alle Qvinde, som have kjendt Mandkjøns Samkvem, skulle I ødelægge.

4 Mos. 31, 17.

12. Og de fandt af Indbyggerne i Zabes i Gilead fire hundrede unge Piger, Jomfruer, som ikke havde kjendt nogen Mand formedelst Mandkjøns Samkvem; og de førte dem til Leiren i Silo, som er i det Land Canaan.

Jos. 18, 1.

13. Da sendte den ganste Menighed hen, og de lode tale med Benjamins Børn, som vare i den Klippe Rimmon, og tilbode dem Fred.

c. 20, 47.

14. Saa kom Benjamin tilbage paa samme Tid, og de gave dem de Hustruer, som de havde ladet leve af de Qvinde af Zabes i Gilead; og de fandt ikke saaledes (nok) til dem.

15. Da angrede det Folket over Benjamin, fordi Herren havde gjort et Skaar i Israels Stammer.

16. Og Menighedens Ældste sagde: Hvad skulle vi gjøre ved de Overblevne, at (de kunne faae) Hustruer? thi Qvindeerne af Benjamin ere ødelagte.

17. Og de sagde: De Undkomnes Eien-dom skal høre Benjamin til, at der skal ikke blive en Stamme udslettet af Israel.

18. Men vi, vi kunne ikke give dem Hustruer af vore Døttre; thi Israels Børn have svoret og sagt: Forbandet være den, som giver Benjamin en Hustru!

v. 1. 7.

19. Og de sagde: See, der er Herrens Høitid i Silo fra Mar til Mar, som (hødes) Norden for Guds Huus, mod Solens Opgang, paa den alfare Wei, som gaaer op fra Bethel til Sichem, og Sonden for Lebona.

20. Og de besøel Benjamins Børn og sagde: Gaaer hen og Ivrer i Viingaardene.

21. Og I skulle see til, og see, dersom Silos Døttre udgaar at danse i Dands, da maae I gaar ud af Viingaardene og gribe eder hver sin Hustru af Silos Døttre, og I skulle gaar til Benjamins Land.

22. Og det skal skee, naar deres Fædre eller deres Brødre komme at trætte for os, da ville vi sige til dem: Værer dem naadige for vor Skyld, fordi vi have ikke taget (dem) hver sin Hustru i Krigen; thi I, I have ikke givet dem (Hustruer), ellers skulde I have Skyld efter denne Tids (Retlighed).

23. Og Benjamins Børn gjorde saaledes, og toge Hustruer efter deres Tal af dem, som dandsede, hvilke de røvede; og de gif og kom tilbage til deres Arv, og byggede Stæderne og boede i dem.

24. Saa vandrede Israels Børn derfra

paa den samme Tid, hver til sin Stamme og til sin Slægt; og de udgik derfra, hver til sin Arv.

25. I de samme Dage var ingen Konge i Israels; hver gjorde det, som var ret for hans Dine.

c. 17, 6; 18, 1; 19, 1.

Ruths Bog.

1. Capitel.

Elimelech drager med sin Hustru og to Sønner for Hungers Skyld fra Bethlehem til Moabiternes Land og dør der; hans Sønner gifte sig og døde iligemaade, 1-5. Hustruen, Noomi, vil drage til Bethlehem igjen; hendes ene Sønnesvinde drager tilbage til sin Slægt, men den anden, nemlig Ruth, vil ingenlunde forlade hende, 6-18. De to komme til Bethlehem i Byghøstens Tid, 19-22.

Og det skede i de Dage, der Dommerne dømte, da var der en Hunger i Landet; og en Mand af Bethlehem i Juda gif hen at være fremmed i Moabiternes Land, han og hans Hustru og hans to Sønner.

2. Og Mandens Navn var Elimelech, og hans Hustrues Navn Noomi, og hans to Sønners Navn Mahlon og Chilion, (de vare) Ephrathiter af Bethlehem i Juda; og de kom i Moabiternes Land og bleve der.

3. Og Elimelech, Noomi Mand, døde; og hun blev tilbage, hun og hendes to Sønner.

4. Og de toge sig moabitiske Hustruer, den enes Navn var Orpa, og den andens Navn Ruth; og de boede der ved ti Aar.

5. Da døde ogsaa de begge, Mahlon og Chilion, og Kvinden blev tilbage efter hendes tvende Sønner og efter hendes Mand.

6. Da gjorde hun sig rede, hun og hendes Sønners Hustruer, og vendte tilbage fra Moabiternes Land; thi hun havde hørt i Moabiternes Land, at Herren havde besøgt sit Folk, at give dem Brød.

2 Kong. 8, 3.

7. Og hun gif ud fra det Sted, hvor hun havde været, og begge hendes Sønners Hustruer med hende; og de gif paa Beien, for at komme tilbage til Judæ Land.

8. Da sagde Noomi til begge sine Sønners Hustruer: Gaaer hen, vender tilbage, hver til sin Moders Huus; Herren gjøre Misfandhed imod eder, ligesom I have gjort imod de Døde og imod mig!

1 Mojs. 43, 13. 2 Sam. 2, 6.

9. Herren give eder, at I maae finde Roelighed, hver i sin Mands Huus! og hun kyskede dem, og de opløstede deres Røst og græd.

c. 3, 1.

10. Og de sagde til hende: Sandelig, vi ville vende tilbage med dig til dit Folk.

11. Da sagde Noomi: Vender tilbage, mine Døttre, hvorfor ville I gaae med mig? mon jeg har Børn ydermere i mit Liv, som kunde blive eders Mænd?

12. Vender tilbage, mine Døttre, gaaer hen, thi jeg er for gammel til at faae en Mand; dersom jeg end sagde: Der er Forventelse for mig, ja, dersom jeg havde en Mand i denne Nat, ja og havde født Sønner,

13. mon I skulde vente paa dem, indtil de bleve store? mon I skulde (derefter) opholdes, at I ikke skulde faae Mænd? nei, mine Døttre, thi det er mig saare bittert, mere end eder, fordi Herrens Haand er udgangen over mig.

1. 12. 305 19, 21.

14. Da opløstede de deres Røst og græd ydermere; og Orpa kyskede sin Mands Moder, men Ruth hængte ved hende.

15. Da sagde hun: See, din Svogerfæ er vendt tilbage til sit Folk og til sin Gud; vend tilbage efter din Svogerfæ.

16. Og Ruth sagde: Vær mig ikke imod, at jeg skulde forlade dig og vende tilbage fra dig; thi hvor du gaaer hen, der vil jeg gaae hen, og hvor du bliver om Natten, der vil jeg blive om Natten; dit Folk er mit Folk, og din Gud er min Gud.

2 Sam. 15, 21.

17. Hvor du vil døde, der vil jeg døde, og der vil jeg begraves; Herren gjøre mig saa og lægge saa dertil, sandelig, Døden (alene) skal stille imellem mig og imellem dig.

1 Sam. 3, 17. 1 Kong. 19, 2.

18. Og der hun saae, at hun havde faaet foretaget sig at gaae med hende, da lod hun af at tale til hende (derom).

19. Og de gik begge, indtil de kom til Bethlehem; og det skede, der de kom til Bethlehem; da kom den ganske Stad i Bevægelse over dem, og de sagde: Er denne Noomi?

20. Og hun sagde til dem: Kalder mig ikke Noomi, kalder mig Mara; thi den Almægtige har gjort det saare beskt for mig.

2 Mos. 15, 23.

21. Jeg, jeg gik fuld bort, men Herren har ført mig tom tilbage; hvi skulde I kalde mig Noomi, efterdi Herren har svaret imod mig, og den Almægtige handlet ilde med mig?

22. Saa kom Noomi tilbage, og Ruth, den Moabitiske, hendes Søns Hustru, var med hende, som kom tilbage af Moabiternes Land; og de, de kom til Bethlehem i Byghøstens Begyndelse.

2. Capitel.

Noomi Mand havde en Frænde ved Navn Boas; paa hans Ager kommer Ruth som ved en Hændelse og samler År; han taler kjærligen til hende og giver sine Folk Befaling til ikke at forbaane hende, 1-17. Ruth kommer til Noomi og fortæller, hvorledes det var gaaet hende; hun bliver ved at sanke paa Boas Mark, 18-23.

Og Noomi havde en Kynding, som hørte hendes Mand til, en Mand af Vælde og Formue, af Elimelechs Slægt; og hans Navn var Boas.

2. Og Ruth, den Moabitiske, sagde til Noomi: Kjære, jeg vil gaae paa Marken, og jeg vil sanke op af Årene efter den, for hvis Dine jeg finder Naade; og hun sagde til hende: Gak, min Datter.

3. Og hun gik, og kom og sankede op paa Marken efter Høstfolkene; og det hændte sig ved en Hændelse for hende, at den Deel af Marken hørte Boas til, som var af Elimelechs Slægt.

4. Og see, Boas kom fra Bethlehem, og sagde til Høstfolkene: Herren være med eder! og de sagde til ham: Herren velsigne dig!

Dom. 6, 12. Luc. 1, 28. Ps. 129, 8.

5. Og Boas sagde til sin den unge Karl, som var sat over Høstfolkene: Hvem hører denne unge Dvinde til?

6. Og den unge Karl, som var sat over Høstfolkene, svarede og sagde: Det er den moabitiske unge Dvinde, som er kommen tilbage med Noomi af Moabiternes Land.

c. 1, 22.

7. Og hun har sagt: Kjære, jeg vil sanke op og samle iblandt Negene efter Høstfol-

kene; og hun er kommen og har staaet siden imorges og indtil nu; nu sad hun lidet hjemme.

8. Da sagde Boas til Ruth: Hører du ikke, min Datter? du skal ikke gaae at sanke op paa en anden Ager, og gak ikke heller over herfra, men hold dig her til mine unge Piger.

9. (Hold) dine Dine til den Ager, hvor de skjære paa, og gak efter dem; har jeg ikke befalet de unge Karle, at Ingen skal røre dig? og tørster dig, da gak til de Kar, og drik af det, som de unge Karle øse.

10. Da faldt hun paa sit Ansigt og bøjede sig ned til Jorden; og hun sagde til ham: Hvorfor har jeg fundet Naade for dine Dine, at du kjender mig, og jeg er fremmed?

1 Sam. 25, 23.

11. Og Boas svarede og sagde til hende: Det er mig nok tilkjendegivet alt, hvad du har gjort ved din Mands Moder efter din Mands Død, at du har forladt din Fader og din Moder og dit Fædreland, og er gaaet til et Folk, som du kjendte ikke tilforn.

c. 1, 16, 17.

12. Herren betale din Gjerning! og din Løn skal være fuldkommen fra Herren, Israels Gud, til hvem du er kommen, for at være trng under hans Vinger.

Ps. 91, 4.

13. Og hun sagde: Lad mig finde Naade for dine Dine, min Herre, fordi du har trøstet mig, og fordi du har talet kjærligen til din Tjenestegvinde; og jeg, jeg er ikke som en af dine Tjenestepiger.

1 Mos. 30, 27.

14. Og Boas sagde til hende: Naar det er Tid til at æde, da kom herhid og æd af Brødet, og dyp din Bid i Eddiken; og hun satte sig ved Høstfolkernes Side, og han rakte stegte Åx til hende, og hun aad og blev mæt og levnede.

15. Og hun stod op at sanke; og Boas befoel sine unge Karle og sagde: Lader hende ogsaa opsanke iblandt Negene, og bestjæmmer hende ikke.

16. Lader ogsaa Noget tabes af Negene for hende, og lader tilbage, at hun kan opsanke det, og I skulle ikke stjæle paa hende.

3 Mos. 23, 22.

17. Saa sankede hun op paa Ageren indtil Aftenen; og hun slog det af, som hun havde sanket op, og det var ved en Ephra Byg.

Dom. 6, 11.

18. Og hun løstede det op og kom i Staden, og hendes Mands Moder saae det,

som hun havde opsanfket; og hun tog frem og gav hende det, hun havde levet, da hun var bleven mæt.

19. Da sagde hendes Mands Moder til hende: Hvor opsanfkede du idag, og hvor havde du at gjøre? velsignet være den, som dig kjendte! Da gav hun sin Mands Moder tilkjende, hos hvem hun havde havt at gjøre, og sagde: Den Mands Navn, som jeg har havt at gjøre hos idag, er Boas.

20. Og Noomi sagde til sin Sønneqvinde: Velsignet være han for Herren, som ikke haver forladt sin Miskundhed mod de Levende eller mod de Døde! og Noomi sagde til hende: Den Mand (hører) os nær (til), han er (en) af vore Løfere.

21. Og Ruth, den Moabitiske, sagde: Ogsaa (maa du vide), at han har sagt til mig: Du skal holde dig til mine unge Karle, indtil de have endt al den Høst, som jeg har.

22. Og Noomi sagde til Ruth, sin Sønneqvinde: Det er godt, min Datter, at du gaar ud med hans unge Piger, at man ikke skal være dig imod paa en anden Ager.

23. Saa holdt hun sig til Boas unge Piger, at opsauke, indtil Byghøsten og Hvedehøsten var endt; og hun blev hos sin Mands Moder.

3. Capitel.

Noomi raader Ruth at gaar ind i Voen, naar Boas lagde sig, efterat han havde kastet Byg, og lægge sig hos hans Fodder, for at erfare af ham, om han vilde ægte hende i hendes Mands Sted eller ikke, hvilket hun og gjør, 1-7. Boas berømmer hende herudi, lover, at han vil fornemme, om den anden Arving, som var Elmelech nærmere paarevende, vilde ægte hende, ellers vilde han, 8-13. Han giver hende sex Maader Byg og lader hende gaar, 14-18.

Og Noomi, hendes Mands Moder, sagde til hende: Min Datter! mon jeg ikke skalde søge Nalighed for dig, at det maa gaar dig vel? c. 1, 9.

2. Og nu, mon ikke Boas, hos hvis unge Piger du har været, være af vort Frændskab? see, han kaster Byg inat paa Voen. c. 2, 8.

3. Saa bad dig og salu dig, og tag dine Klæder paa dig, og gik ned i Voen; lad dig ikke kjendes af Manden, indtil han har fulde endt at æde og drikke.

4. Og det skal see, naar han lægger sig, saa mærk det Sted, hvor han lægger sig,

og kom og slaa op ved hans Fodder, og læg dig; og han, han skal give dig tilkjende, hvad du skal gjøre.

5. Og hun sagde til hende: Alt det, som du siger mig, vil jeg gjøre.

2 Mos. 19, 8. 3of. 1, 16.

6. Og hun gik ned i Voen og gjorde efter alt det, som hendes Mands Moder havde befalet.

7. Der Boas havde ædet og drukket, og hans Hjerte var vel (tilmode), da kom han at lægge sig yderst i en Hob; og hun kom sagteligen og slog op ved hans Fodder, og lagde sig.

8. Og det skede om Midnatten, da blev Manden forfrættet og greb omkring sig, og see, en Qvinde laa ved hans Fodder.

9. Og han sagde: Hvo er du? og hun svarede: Jeg er Ruth, din Tjenesteqvinde, udbred din Binge over din Tjenesteqvinde, thi du er Løseren. Ezech. 16, 8. Ruth 2, 20.

10. Og han sagde: Velsignet være du for Herren, min Datter! du har gjort din sidste Miskundhed bedre end den første, at du har ikke gaaet efter de unge Karle, enten fattig eller rig.

Dom. 17, 2. 1 Sam. 15, 13. 2 Sam. 2, 5.

11. Og nu, min Datter, frygt ikke; alt det, du siger, vil jeg gjøre dig, thi mit Folk i den ganste Stad veed, at du er en duelig Qvinde. v. 5.

12. Og nu (er det vel) saa i Sandhed, at jeg er Løseren; men der er og en nærmere Løser end jeg.

13. Bliv (her) Natten over i denne Nat, og det skal see imorgen, dersom han vil løse dig, godt, da maa han løse (dig); men dersom han ikke haver lyst til at løse dig, da vil jeg løse dig, jeg, (saa vist som) Herren lever; lig indtil Morgenen.

1 Sam. 14, 45; 19, 6.

14. Og hun laa ved hans Fodder indtil Morgenen, og stod op, førend En kunde kjende den Anden; og han sagde: Vad ikke vides, at en Qvinde er kommen i Voen.

15. Og han sagde: Giv hid det Forklæde, som du (haver) for dig, og hold derved, og hun holdt derved, og han maalte sex (Maader) Byg og lagde paa hende; og han gik ind i Staden.

16. Og hun kom til sin Mands Moder, og hun sagde: Hvorledes (gaar det dig), min Datter? og hun forkyndte hende alt det, Manden havde gjort hende.

17. Og hun sagde: Disse sex (Maader)

Byg gav han mig; thi han sagde til mig: Du skal ikke komme tomhændet til din Mands Moder.

18. Og hun sagde: Bliv (stille), min Datter, indtil du faaer at vide, hvorledes Sagen vil falde ud; thi den Mand hviler ikke, før han idag gjør Ende paa denne Sag.

4. Capitel.

Boas taler med den anden Kvindes Kone i Baahør af de Elbste i Staden, om han vilde løse Noomi Ager og tage Ruth tilægte; men da han ikke vilde, lover Boas at ægte hende, og de gæste ham til Lykke, 1-12. Boas tager Ruth, som føder en Søn, hvilken Noomi opfoster; hans Afkom opregnes indtil Kong David, 13-22.

Og Boas gik op til Porten og sad der, og see, Løseren gik forbi, til hvilken Boas talde og sagde: Dig (af Veien), sæt dig her, min Ven! og han veg (af Veien) og satte sig.

1 Sam. 21, 2. 2 Kong. 6, 8.

2. Og han tog ti Mænd af de Elbste i Staden (til sig) og sagde: Sætter eder her; og de satte sig.

3. Da sagde han til Løseren: Den Deel af Marken, som hørte vor Broder Elimelech til, den har Noomi solgt, som er kommen tilbage af Moabiternes Land.

4. Og jeg, jeg sagde: Jeg vil aabenbare det for dine Øren, sigende: Kjøb det i Overvær af Indbyggerne og de Elbste af mit Folk; dersom du vil løse det, løs det, men dersom du ikke vil løse det, giv mig det tilkjende, at jeg kan vide det; thi der er Ingen uden du til at løse det, og jeg efter dig; og han sagde: Jeg, jeg vil løse det.

5. Og Boas sagde: Paa hvilken Dag du kjøber det Land af Noomi Haand, da kjøber du det og af den moabitiske Ruth, den Dødes Hustru, for at opreise den Døde et Navn paa hans Arv.

5 Mos. 25, 5. 6.

6. Da sagde Løseren: Jeg kan ikke løse det for mig, at jeg ikke skal fordærve min Arv; løs du for dig det, jeg skulde løse, thi jeg kan ikke løse det.

7. Og dette var fordi (Sædvane) i Israel ved Løsning og ved Skiften til at stadfæste al Handel, at En drog sin Esko af og gav sin Næste; og dette var et Vidnesbyrd i Israel.

5 Mos. 25, 9.

8. Og Løseren sagde til Boas: Kjøb dig det; og han drog sin Esko af.

9. Da sagde Boas til de Elbste og til

alt Folket: I ere Vidner idag, at jeg har kjøbt alt det, som hørte Elimelech til, og alt det, som hørte Chilson og Mahlon til, af Noomi Haand.

c. 1, 2.

10. Og tilmed har jeg taget Ruth, den Moabitiske, Mahlons Hustru, mig til en Hustru, til at opreise den Døde et Navn paa hans Arv, at den Dødes Navn skal ikke ndryddes fra hans Brødre og af hans Steds Port; (dertil ere) I Vidner idag.

v. 5. c. 1, 22.

11. Og alt Folket, som var i Porten, og de Elbste sagde: (Vi ere) Vidner; Herren give, at den Kvinde, der kommer i dit Huus, (maa blive) som Rachel og som Lea, hvilke begge byggede Israels Huus! og bliv du mægtig i Ephratha, og bliv navnkundig i Bethlehem!

1 Mos. 29, 32; 30, 23 fg. v. 14.

12. Og dit Huus være som Perez Huus, hvilken Thamar fødte Juda, af den Sæd, som Herren skal give dig af denne unge Kvinde.

1 Mos. 38, 29.

13. Saa tog Boas Ruth, og hun blev hans Hustru, og han gik ind til hende; og Herren gav hende, (at hun blev) frugtbringende, og hun fødte en Søn. Ps. 127, 3.

14. Da sagde Kvinderne til Noomi: Belignet være Herren, som ikke vilde lade dig fattes en Løser idag, og hans Navn blive priset i Israel!

15. Og han skal være dig til at vederqvæge Sjælen og at opholde din Alderdom; thi din Sonnevinde, som dig elskede, har født ham, hun, som er dig bedre end syv Sønner.

16. Og Noomi tog Barnet og lagde det paa sit Skød, og hun blev hans Fostermoder.

17. Og Naboeerterne kaldte ham med Navn, sigende: Noomi er født en Søn; ja de kaldte hans Navn Obed, han var Fader til Isai, (som var) Davids Fader.

18. Og disse ere Perez Slægter: Perez avlede Hezron.

1 Mos. 46, 12 fg. Matth. 1, 3.

19. Og Hezron avlede Ram, og Ram avlede Amminadab.

1 Kron. 2, 9.

20. Og Amminadab avlede Nahesjon, og Nahesjon avlede Salmon.

1 Kron. 2, 10.

21. Og Salmon avlede Boas, og Boas avlede Obed.

1 Kron. 2, 11.

22. Og Obed avlede Isai, og Isai avlede David.

1 Kron. 2, 12 fg.

Den første Samuels Bog.

Capitel.

Elkana, en Levit, haver to Hustruer, af hvilte Hanna er ufrugtsommelig; hun opirres af Peninna og er bedrøvet, 1-8. Hun beder i Silo Herren om en Søn, lover Herren ham, straffes ubetænksomt af Eli, trostes igjen, 9-18. Hun rejser hjem, føder en Søn, som hun kalder Samuel, fører ham til Silo, efterat han var afvant, for der at tjene Herren, 19-28.

Og der var en Mand af Ramathaim=Zophim, af Ephraims Bjerg, og hans Navn var Elkana, Søn af Zeroham, Søn af Elihu, Søn af Thohu, Søn af Zuph, den Ephrathiter. 1 Kron. 6, 27. 31.

2. Og han havde to Hustruer; den enes Navn var Hanna, og den andens Navn Peninna; og Peninna havde Børn, men Hanna havde ingen Børn. 1 Mos. 29, 31.

3. Og den samme Mand gif op fra sin Stad Nar efter Nar, at tilbede og at offere til den Herre Zebaoth i Silo; og der vare de to Elis Sønner, Hophni og Pinchas, Præster for Herren. Jos. 18, 1. 1 Sam. 2, 12.

4. Og det skede paa en Dag, at Elkana offrede; da gav han Peninna, sin Hustru, og alle hendes Sønner og hendes Døttre Dele.

5. Men han gav Hanna eet Stykke, (som var) anseeligt; thi han elskede Hanna, men Herren havde lukket til for hendes Liv.

1 Mos. 20, 18.

6. Og hendes Modstanderinde opirrede hende og saare, at hun kunde gjøre hende snufsende, fordi Herren havde lukket til for hendes Liv.

7. Og saaledes skede det fra Nar til Nar; naar som helst hun gif op til Herrens Huus, opirrede hun hende saaledes; og hun græd og aad ikke.

8. Da sagde Elkana, hendes Mand, til hende: Hanna, hvorfor vil du græde, og hvorfor vil du ikke æde, og hvorfor haver dit Hjerte saa ondt? er jeg dig ikke bedre end ti Sønner?

9. Da stod Hanna op, efterat de havde ædet, og efterat de havde drukket i Silo; og Eli, Præsten, sad paa en Stol ved Herrens Tempels Dørstolpe.

10. Og hun var beffeligen bedrøvet i

Sjælen, og hun bad ydmygeligen til Herren og græd saare. Drøsp. 31, 6. 1 Sam. 22, 2.

11. Og hun lovede et Løfte og sagde: Herre Zebaoth, dersom du seer til din Tjenestequindes Elendighed, og kommer mig ihu og ikke glemmer din Tjenestequinde, og giver din Tjenestequinde mandlig Sæd, da vil jeg give Herren ham alle hans Livs Dage, og der skal ingen Ragekniv komme paa hans Hoved. 1 Mos. 28, 20. Dom. 13, 5.

12. Og det skede, der hun længe havde bedet for Herrens Ansigt, da tog Eli vare paa hendes Mund.

13. Thi Hanna, hun talede i sit Hjerte, kun hendes Læber rørte sig, men hendes Røst hørtes ikke; derfor holdt Eli hende for (at være) druffen.

14. Og Eli sagde til hende: Hvorlænge vil du være druffen? bortstaf din Viin fra dig.

15. Og Hanna svarede og sagde: (Det er) ikke (saa), min Herre; jeg er en Qvinde, som er hart (bedrøvet) i Anden, og jeg har ikke drukket Viin eller stærk Drik, men jeg haver udøst mit Hjerte for Herrens Ansigt. Ps. 42, 5. Ps. 62, 9.

16. Agt ikke din Tjenestequinde som en Belials Datter; thi jeg har hidindtil talet af min Klages og min Harms Mangfoldighed.

17. Og Eli svarede og sagde: Gaf hen med Fred! og Israels Gud skal give (dig) din Begjæring, som du begjærede af ham.

v. 27. Ps. 20, 5. 6.

18. Og hun sagde: Lad din Tjenestequinde finde Naade for dine Dine. Da gif Qvinden sin Bei og aad, og hendes Ansigt var ikke ydermere (bedrøvet).

19. Og de stode tidlig op om Morgenen, og der de havde tilbedet for Herrens Ansigt, da vendte de tilbage og kom til deres Huus i Rama; og Elkana kjendte Hanna, sin Hustru, og Herren kom hende ihu.

1 Mos. 30, 22.

20. Og det skede, der Naret var omme, da undfangede Hanna og fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Samuel; thi jeg (sagde hun) har begjæret ham af Herren.

2 Mos. 34, 22. 1 Mos. 21, 1. 2; 25, 21.

21. Og den Mand Elkana drog op, og alt hans Huus, at offre til Herren det aarlige Offer og sit Løfte.

22. Men Hanna drog ikke op, thi hun sagde til sin Mand: (Jeg vil bie,) indtil Barnet bliver afvant, da vil jeg føre ham hen, at han skal sees for Herrens Ansigt, og han skal blive der evindeligt.

23. Og Elkana, hendes Mand, sagde til hende: Gjør det, som er godt for dine Dine; bliv, indtil du har afvant ham; Herren stadfæste kun sit Ord! Saa blev Dvinden (hjemme) og gav sin Søn at die, indtil hun afvante ham.

24. Og hun førte ham op med sig, der hun havde afvant ham, med tre Stude og een Epha Meel og en Flaske Viin, og hun førte ham til Herrens Huus i Silo; og Drengen var en (liden) Dreng.

25. Og de slagtede en Stud, og de førte Drengen til Eli.

26. Og hun sagde: Hør mig, min Herre! (saa vist som) din Sjæl lever, min Herre! jeg er den Dvinde, som stod her hos dig, for at bede ydmygeligt til Herren. c. 17, 55.

27. Jeg bad ydmygeligen om denne Dreng, og Herren har givet mig min Begjæring, som jeg begjærede af ham. v. 17.

28. Derfor haver jeg ogsaa laant ham til Herren alle de Dage, han skal være til, thi han er begjæret af Herren; og han tilbød der for Herren. v. 11.

2. Capitel.

Hanna synger Herren en herlig Lovsang, 1-10. Elis Søner ere saare ugubelige, 11-17. Samuel tjener Herren; Hanna føder flere Børn, 18-21. Eli straffer sine Søner med altfor stor Lemfældighed, 22-26. En Guds Mand forfynder svære Domme over Elis Huus, 27-36.

Da bad Hanna og sagde: Mit Hjerte har frydet sig i Herren, mit Horn er ophøiet i Herren, min Mund er vidt opsladt over mine Fjender; thi jeg har glædet mig i din Salighed. Luc. 1, 47. 2 Cor. 6, 11.

2. Der er Ingen hellig som Herren; thi der er Ingen foruden dig, og ingen Klippe som vor Gud. Ps. 86, 8, 13.

3. Taler ikke saa mangfoldigen saa saare høie Ting, lader (ikke) haarde Ting udgaae af eders Mund; thi Herren er Vidskabers Gud, skulde (hans) Gjerninger da ikke være rette? Ezec. 18, 25, 29.

4. De Stærkes Bue er brudt, og de Skøbelige ere omgjordede med Styrke. Zach. 12, 8.

5. De Mætte ere leiede for Brød, og de Hungrige lode af (at hungre), indtil den Ufrugtssommelige fødte Søn, og hun, som havde mange Søner, blev skøbelig.

6. Herren er den, som døder og gjør levende, som nedfører til Helvede og fører op (igen). 5 Mos. 32, 39. Ps. 71, 20.

7. Herren er den, som gjør fattig og gjør rig, som nedtrykker, (ja) og den, som ophøier, Jer. 52, 32.

8. som opreiser den Kinge af Støvet; han ophøier den Fattige af Skarnet, at sætte ham hos Thysterne, og skal lade dem arve Herrens Throne; thi Jordens Grundvolde høre Herren til, og han haver sat Borderige paa dem. Ps. 113, 7. 8. Luc. 1, 52. Ps. 24, 1.

9. Han skal bevare sine Frommes Fødder, men Ugubelige skulle vorde stumme i Mørket; thi en Mand bliver ikke vældig ved (sin) Kraft. Ps. 91, 11.

10. De, som trætte med Herren, skulle forstrækkes, han skal lade tordne i Himlen over dem, Herren skal dømme Jordens Ender, og han skal give sin Konge Styrke og ophøie sin Salvedes Horn. Es. 30, 31. 1 Sam. 2, 4; 7, 10; Ps. 11, 6. Ps. 132, 17.

11. Derefter gif Elkana til Rama, til sit Huus; men Drengen tjente Herren for Elis, Præstens, Ansigt. c. 1, 19; 3, 1.

12. Og Elis Søner vare Belials Søner, de kjendte ikke Herren. c. 1, 3.

13. Thi det var Præsternes Wiis med Følket: Naar nogen Mand offrede et Offer, da kom Præstens Dreng, naar Kjødet kogte, og havde en Madkrog med tre Grene i sin Haand. 2 Mos. 27, 3.

14. Og han stak i Kjedelen eller i Gryden eller i Panden eller i Potten; Alt hvad Madkrogen drog op, det tog Præsten dermed; saaledes gjorde de mod al Israhel, som kom derhen til Silo.

15. Ogsaa førend de gjorde Kogoffer af det Fede, kom Præstens Dreng og sagde til den Mand, som offrede: Giv Kjød til at stege til Præsten; thi han vil ikke tage kogt Kjød af dig, men raat. 3 Mos. 3, 3 fg.

16. Naar Manden sagde til ham: De skulle aldeles gjøre Kogoffer af det Fede, som (det bør sig) idag, siden tag dig, saa som dit Hjerte begjærer, da sagde han til ham: Nu skal du dog give, og hvis ikke, vil jeg tage med Magt.

17. Og de unge Mænds Synd var saare stor for Herrens Ansigt; thi Mændene foragtede Herrens Madoffer.

18. Og Samuel tjente for Herrens Ansigt, (og var) en Dreng, ombunden med en linned Livsfjortel. 2 Mos. 28, 6.

19. Og hans Moder gjorde ham en linden Overfjortel, og førte ham den op fra Nar til Nar, naar hun gik op med sin Mand til at offere det aarlige Offer.

20. Og Eli velsignede Elkana og hans Hustru, og sagde: Herren sætte dig Sæd af denne Kvinde istedetfor den Begjæring, som man begjærede af Herren! og de gik til hans Sted.

21. Men Herren besøgte Hanna, saa hun undfangede og fødte tre Sønner og to Døttre; og Drengen Samuel blev stor hos Herren. Luc. 1, 80.

22. Og Eli var saare gammel; og han hørte alt det, hans Sønner gjorde mod al Israel, og at de laae hos de Kvinder, som kom i Hobetal for Forsamlingens Pauluns Dør. 2 Mos. 38, 8.

23. Og han sagde til dem: Hvorfor gjøre I disse Ting? thi jeg hører disse eders onde Handeler af alt dette Folk.

24. Ikke saa, mine Sønner! thi det er ikke et godt Rygte, som jeg hører; I komme Herrens Folk til at overtræde.

25. Derfom en Mand synder mod en (anden) Mand, da kunne Dommerne dømme ham, men derfom Nogen synder mod Herren, hvo skal bede for ham? men de hørte ikke deres Faders Røst; thi Herren havde Villie til at slaae dem ihjel. 2 Mos. 21, 6.

26. Men Samuel, Drengen, gik og blev stor og behagelig baade for Herren, saa og for Menneffene. Luc. 2, 52.

27. Og en Guds Mand kom til Eli, og han sagde til ham: Saaledes siger Herren: Har jeg (ikke) klarligen aabenbaret mig for din Faders Huus, der de vare i Egypten, i Pharaos Huus? Ap. G. 7, 25.

28. Og jeg har udvalgt ham af alle Israels Stammer mig til en Præst, til at offere paa mit Alter, til at røge med Røgelse, til at bære Livsfjortelen for mit Ansigt; og jeg haver givet din Faders Huus alle Israels Børns Ildoffer. 3 Mos. 10, 14.

29. Hvorfor slaae I bag op mod mit Slagtoffer og mod mit Madoffer, som jeg hød (at offere) i Voligen? og du ærer dine Sønner mere end mig, idet I fede eder med det Bedste af alt mit Folks Israels Madoffer.

30. Derfor siger Herren, Israels Gud:

Jeg har vist sagt: Dit Huus og din Faders Huus skulle vandre for mit Ansigt indtil evig (Tid); men nu siger Herren: Det være langt fra mig; thi dem, som ære mig, vil jeg ære, og de, mig foragte, skulle ringeagtes.

2 Mos. 28, 1. 3 Mos. 12, 26. Mal. 2, 9.

31. Sec, de Dage komme, at jeg vil afhugge din Arm og din Faders Huses Arm, at der skal ikke være en Gammel i dit Huus.

1 Kong. 2, 27. 3 Mos. 38, 15.

32. Og du skal see den, som trænger Voligen, i Alt, hvorudi det (ellers) skulde gaae Israel vel, og der skal ingen Gammel være i dit Huus nogensinde.

33. Dog vil jeg ikke udrydde Nogen af dig fra mit Alter, til at fortære dine Dine og at bedrøve din Sjæl; dog skal al dit Huses Mangfoldighed døe, (naar de ere blevene til) Mænd.

34. Og dette skal være dig et Tegn, som skal komme over dine to Sønner, over Hophni og Pinchas: Paa een Dag skulle de begge døe. c. 4, 11.

35. Og jeg vil opreise mig en trofast Præst, han skal gjøre, ligesom det er i mit Hjerte og i min Sjæl; og jeg vil bygge ham et bestandigt Huus, og han skal vandre for min Salvedes Ansigt alle Dage.

2 Sam. 8, 17. 1 Kron. 29, 22. 4 Mos. 25, 13.

36. Og det skal stee, hver den, som bliver tilovers i dit Huus, skal komme at nedbøie sig for ham for en Salvpennning og for et Stykke Brød, og skal sige: Kjære, lad mig komme til en af Præstetjenesterne at æde en Mundfuld Brød.

3. Capitel.

Herren aabenbares for Samuel, som i Begyndelsen ikke vidste, at det var Herren, 1-9. Da Eli nu haver sagt ham, at det var Herren, saa hører han om Guds store Brede og Domme over Elis Huus, 10-14. Han kundgør Eli dette altsammen; Herren aabenbares hyemere for ham, og han er en trofast Herrens Prophet, 15-21.

Og Drengen Samuel tjente Herren for Elis Ansigt; og Herrens Ord var dyrt i de samme Dage, der udbrod intet Syn.

Amos 8, 11.

2. Og det stede paa den samme Dag, der Eli laae paa sit Sted, og hans Dine begyndte at worde dumme, at han kunde ikke see, c. 4, 15. 1 Mos. 27, 1.

3. da Samuel havde lagt sig, førend Guds Lampe sluffedes, i Herrens Tempel, der, hvor Guds Ark var,

4. da kaldte Herren ad Samuel, og han sagde: See, her er jeg.

5. Og han løb til Eli og sagde: See, her er jeg, thi du kaldte ad mig; men han sagde: Jeg kaldte ikke, gik tilbage, læg dig; og han gik hen og lagde sig.

6. Da blev Herren ved at kalde ydermere ad Samuel, og Samuel stod op og gik til Eli, og sagde: See, her er jeg, thi du kaldte ad mig; og han sagde: Jeg kaldte ikke, min Søn, gik tilbage, læg dig.

7. Men Samuel kjendte endnu ikke Herren, og Herrens Ord var endnu ikke aabenbaret for ham.

8. Da blev Herren ved at kalde ad Samuel tredje Gang, og han stod op og gik til Eli, og sagde: See, her er jeg, thi du kaldte ad mig; da forstod Eli, at Herren kaldte ad Drengen.

9. Og Eli sagde til Samuel: Gik, læg dig, og det skal ske, dersom han kalder ad dig, da skal du sige: Tal, Herre! thi din Tjener hører; og Samuel gik hen og lagde sig paa sit Sted.

10. Da kom Herren og stillede sig frem, og kaldte som de forrige Gange: Samuel! Samuel! og Samuel sagde: Tal, thi din Tjener hører.

1 Mos. 22, 11; 31, 11.

11. Og Herren sagde til Samuel: See, jeg gør en Ting i Israel, at hvo den hører, ham skulle begge hans Øren klinge.

2 Kong. 21, 12.

12. Paa den samme Dag vil jeg stadfæste over Eli alt det, som jeg har talet imod hans Huus, saa jeg (vil) begynde og fuldende det.

c. 2, 27 fg.

13. Thi jeg haver givet ham det tilkjende, at jeg vil være Dommer over hans Huus til evig (Tid) for den Misgjernings Skyld, at han vidste, at hans Sønner gjorde sig foragtelige, og saae ikke mørkt paa dem.

Mal. 2, 1. 2.

14. Derfor har jeg og svoret Elis Huus, at Elis Huses Misgjerning skal ikke blive forsonet med Slagtoffer eller med Madoffer til evig (Tid).

15. Og Samuel laae indtil om Morgen, og han lod Dørene op for Herrens Huus; men Samuel frygtede for at give Eli det Syn tilkjende.

16. Da kaldte Eli ad Samuel og sagde: Samuel, min Søn! og han sagde: See, her er jeg.

17. Og han sagde: Hvad er det for et Ord, som han sagde til dig? Kjære, dølg

Intet for mig; Gud gjøre dig saa og lægge saa dertil, dersom du følger for mig et Ord af alle de Ord, som han taledes til dig.

c. 14, 44. 2 Sam. 3, 35.

18. Da forkyndte Samuel ham alle de Ord og dulgte (dem) ikke for ham; og han sagde: Han er Herren, han gjøre, hvad som er godt for hans Dine!

2 Kong. 20, 19. Ap. G. 21, 14.

19. Og Samuel blev stor, og Herren var med ham, og han lod ikke falde (noget) af alle sine Ord paa Jorden.

Jes. 21, 45; 23, 14.

20. Og al Israel fra Dan og indtil Beersheba kjendte, at Samuel var betroet til (at være) en Prophet for Herren.

21. Og Herren blev ved at lade sig see i Silo; thi Herren var aabenbaret for Samuel i Silo ved Herrens Ord.

4. Capitel.

Israel drager ud til Strid imod Philisterne; disse slaae Israel, hvilke derpaa lade Herrens Ark hente til sig, 1-5. Philisterne forjædes vel derfor, men satte Mod igjen, slaae Israel og tage Arken bort, 6-11. En Mand forkyn-der Eli dette, som derover forstræktes, falder og brækker Halsen itu; hans Søn Pinehas's Hustru føder en Søn, som hun kalder Jeabod, og døer, 12-22.

Og Samuels Ord skede til al Israel, og Israel drog ud imod Philisterne til Krig, og de leirede sig ved Eben-Ezer, men Philisterne havde leiret sig i Aphek.

Jes. 15, 53.

2. Og Philisterne rustede sig imod Israel, og Krigen udbredte sig; og Israel blev slagen for Philisterne, og de sloge i Slagordenen paa Marfen ved fire tusinde Mænd.

Dom. 20, 22.

3. Og der Folket kom (igen) i Leiren, da sagde Israels Ældste: Hvorfor har Herren slaget os idag for Philisternes Ansigt? lader os tage til os fra Silo Herrens Pagtes Ark, og lader den komme midt iblandt os, saa skal den frelse os af vore Fjenders Haand.

c. 14, 18.

4. Og Folket sendte til Silo, og de bare derfra Herrens Zebaoths Pagtes Ark, hans, som sidder paa Cherubim; og de to Elis Sønner, Hophni og Pinehas, vare der med Guds Pagtes Ark.

2 Sam. 6, 2. Ps. 80, 2. Ps. 99, 1.

5. Og det skede, der Herrens Pagtes Ark kom til Leiren, da skreg al Israel med et stort Frydeshrig, saa at Jorden rørtes.

6. Der Philisterne hørte dette Frydesfrigs Røst, da sagde de: Hvad er dette for et stort Frydesfrigs Røst i de Ebræers Leir? og de fornam, at Herrens Ark var kommen til Leiren.

7. Da frygtede Philisterne, thi de sagde: Gud er kommen i Leiren; og de sagde: Vee os! thi der er ikke skeet (Noget) som dette tilforn.

8. Vee os! hvo vil frie os af disse herlige Gunders Haand? disse ere de Guder, som sloge Egypten med allehaande Plager i Orken.

2 Mos. 13, 20; 14, 3 fg.

9. Værer frimodige og værer Mænd, I Philister, at I ikke skulle tjene de Ebræer, som de have tjent eder; ja værer Mænd og strider!

Dom. 13, 1.

10. Da strede Philisterne, og Israël blev slagen, og de flyede hver til sine Paulmer, og der skede et saare stort Slag, saa at der faldt af Israël tredive tusinde Fodfolk.

11. Og Guds Ark blev tagen, og begge Elis Sønner, Hophni og Pinehas, døde.

Nf. 78, 61.

12. Da løb en Mand af Benjamin af Slagordenen og kom til Silo paa den samme Dag; og hans Klæder vare revne, og der var Jord paa hans Hoved.

3os. 7, 6. Eer. 9, 2.

13. Og han kom, og see, Eli sad paa en Stol ved Siden af Beien og saae sig om, thi hans Hjerte var forstrækket for Guds Ark; og der Manden kom til at forkynde det i Staden, da skreg den ganste Stad.

c. 1, 9.

14. Og der Eli hørte Skrigets Røst, da sagde han: Hvad er dette for et Bulders Røst? og Manden skyndte sig og kom og gav Eli det tilfjende.

15. Og Eli var otte og halvfemsindstyve Aar gammel, og hans Dine vare dumme, og han kunde ikke see.

c. 3, 2. 1 Kong. 14, 4.

16. Og Manden sagde til Eli: Jeg er den, som kommer fra Slagordenen, og jeg er flyet fra Slagordenen idag; og han sagde: Min Søn, hvad for en Ting skede der?

17. Da svarede den, som bar Budskabet, og sagde: Israël flyede for Philisternes Ansigt, og der skede ogsaa et stort Slag paa Folket; og dine to Sønner, Hophni og Pinehas, ere ogsaa døde, og Guds Ark er tagen.

18. Og det skede, der han erindrede om Guds Ark, da faldt han baglænds ned af

Stolen ved Siden af Porten, og hans Halsbeen blev brudt, og han døde, thi Manden var gammel og tung; og han havde dømt Israël fyrrethve Aar.

v. 13.

19. Og hans Sønnekone, Pinehas's Hustru, var frugtommelig, (nær ved) at føde; der hun hørte det Rygte, at Guds Ark var tagen, og at hendes Svoger var død og hendes Mand, da bødte hun sig ned og fødte, thi hendes Væer betog hende.

20. Og den Tid hun døde, da sagde de (Vinder), som stode hos hende: Frygt ikke, thi du haver født en Søn; men hun svarede ikke og lagde det ikke paa sit Hjerte.

1 Mos. 35, 17.

21. Og hun kaldte Barnet Scabod, sigende: Herligheden er flyet fra Israël; fordi Guds Ark var tagen, og for hendes Svogers og for hendes Mand's Skyld.

Nf. 78, 61.

22. Og hun sagde: Herligheden er flyet fra Israël; thi Guds Ark er tagen.

5. Capitel.

Philisterne sætte Guds Ark i Dagon's Tempel i Asdod, men baade fordærves denne Afgud, og Folket plages af Herren, 1-6. De Asdoditer sende Arken til Gath; derfra sendes den til Ekron; alle vegne ødelægges Herren dem, 7-12.

Og Philisterne toge Guds Ark, og de førte den fra Eben-Ezer til Asdod.

3os. 15, 46. 47. Ap. G. 8, 40.

2. Og Philisterne toge Guds Ark og førte den ind i Dagon's Huus, og de satte den ved Dagon.

3. Men de Asdoditer stode tidlig op om anden Dagen, og see, Dagon var falden paa sit Ansigt til Jorden for Herrens Ark; og de toge Dagon og satte ham paa sit Sted igjen.

4. Og de stode om anden Dagen tidlig op om Morgen, og see, Dagon var falden paa sit Ansigt til Jorden for Herrens Ark; og Dagon's Hoved og begge hans flade Hænder vare afhugne paa Dørtærskelen, Dagon's (Krop) var aleneste tilovers derpaa.

5. Derfor træde ikke Dagon's Præster eller Nogen af dem, som gaar ind i Dagon's Huus, paa Dagon's Dørtærskel i Asdod indtil denne Dag.

6. Og Herrens Haand blev svar over de Asdoditer og ødelagde dem; og han slog dem i Asdod og dens Landemærker paa hemmelige Steder.

Nf. 78, 66. 5 Mos. 28, 27.

7. Der Folket i Asdod saae, at (det gik)

saaledes (til), da sagde de: Israels Guds Ark skal ikke blive hos os; thi hans Haand er haard over os og over Dagon, vor Gud.

8. Og de sendte hen og samlede alle de Philisters Tyrster til sig, og sagde: Hvad skulle vi gjøre med Israels Guds Ark? og de sagde: Vader Israels Guds Ark bæres omkring til Gath; og de bare Israels Guds Ark omkring.

c. 6, 2.

9. Og det skede, efterat de havde baaret den omkring, da var Herrens Haand mod Staden med en saare stor Forstyrning, og han slog Folket i Staden, baade Smaae og Store; og de himmelige Steder bleve skjulte paa dem.

10. Da sendte de den Guds Ark til Ekron; og det skede, der den Guds Ark kom til Ekron, da raabte de Ekroniter og sagde: De bare Israels Guds Ark omkring til mig, at slaae mig og mit Folk ihjel.

Jes. 15, 46.

11. Saa sendte de hen og samlede alle Philisterne Tyrster, og de sagde: Sender Israels Guds Ark hen, at den kan komme igjen til sit Sted, at han ikke skal slaae mig og mit Folk ihjel; thi der var en Døds-Forstyrning i al Staden, Guds Haand var der meget svar.

12. Og de Menneſter, som ikke døde, bleve slagne paa himmelige Steder; og Skriget af Staden gik op til Himmelen.

6. Capitel.

Philisterne sende omſider efter Præſternes Raad Arken tilbage med en Skjant af Guld til en Forſoning; Køerne, som vare spændte for Vognen, der Arken var paa, føre den til Beth-Semes, 1-12. De Bethsemiter tage imod Arken med Glæde, men Herren slaaer mange af dem, fordi de ſaae i Arken; de ville ei beholde Arken hos ſig, 13-21.

Der Herrens Ark havde været i Philisternes Land i syv Maaneder,

2. da kaldte Philisterne ad Præsterne og ad Spaamændene, og sagde: Hvad skulle vi gjøre ved Herrens Ark? Vader os vide, hvormed vi skulle sende den til sit Sted.

c. 5, 8.

3. Og de sagde: Dersom I sende Israels Guds Ark bort, da sender den ikke tom bort, men I skulle aldeles give ham et Skyldoffer med tilbage; da skulle I blive lægte, og det skal blive eder bitterligt, hvorfor hans Haand vilde ikke vige fra eder.

2 Mos. 23, 15 fg.

4. Da svarede de: Hvad er det for et Skyldoffer, som vi skulle give ham (med)

tilbage? og de sagde: Efter de Philisters Tyrsters Tal fem Artſe af Guld og fem Muns af Guld; thi (der har været) een Plage over dem alle og over eders Tyrster.

v. 5, 8.

5. Og I skulle gjøre Billeder efter eders Artſe og Billeder efter eders Muns, som have fordærvet Landet, og I skulle give Israels Gud Gæ; maaskee han lader sin Haand blive let fra eder og fra eders Guder og fra eders Land.

6. Og hvorfor ville I forhærde eders Hjerter, ligesom Egypterne og Pharao forhærdede deres Hjerter? (er det) ikke (saa), at der han havde handlet (underlig) imod dem, da lode de dem fare, og de gik hen?

2 Mos. 8, 15; 12, 31.

7. Saa tager nu og gjører een ny Vogn, og (tager) to nybære Køer, paa hvilke ikke er kommet Nag; og I skulle spænde Køerne for Vognen og føre deres Kalve tilbage hjem, at (de) ikke (følge) efter dem.

5 Mos. 21, 3.

8. Og I skulle tage Herrens Ark og lægge den paa Vognen, og det Løi af Guld, som I give ham med tilbage til Skyldoffer, skulle I lægge i et Skrin ved dens Side; og I skulle sende den hen og lade den fare.

9. Og I skulle see til: Dersom den farer op paa sit Landemærkes Vej imod Beth-Semes, da har han, han gjort os dette store Onde, og hvis ikke, da vide vi, at hans Haand har ikke rørt os, det har været os en Hændelse.

10. Og Mændene gjorde saaledes, og toge to nybære Køer og spændte dem for Vognen, og de luskede deres Kalve hjemme.

11. Og de satte Herrens Ark paa Vognen, og Skrinet og de Guldmins og deres Artſes Billeder.

12. Og Køerne gik ret frem paa Beien, ja ad Beien til Beth-Semes, paa den ene alfare Vej gik de steds og bogede, og vege ikke til høire eller venstre Side; og Philisterne Tyrster gik efter dem indtil Beth-Semes Landemærke.

Jes. 21, 16. 2 Kong. 11, 11.

13. Og de Bethsemiter høstede Hvedehøst i Dalen; og de løstede deres Vine op og ſaae Arken, og de bleve glade, da de ſaae den.

14. Og Vognen kom paa Josbæ, den Bethsemiters, Alger og stod der, og der var en stor Steen; og de flakte Træerne af Vognen og offrede Køerne til Brændoffer for Herren.

15. Og Leviterne løstede Herrens Ark

ned, og Skrinet, som der var hos, i hvilket det Guldtoi var, og satte den paa den store Steen; og Mændene af Beth-Semes offrede Brændoffer og slagtede Slagtofsere paa den samme Dag for Herren.

16. Og der de fem Philisters Tyrster havde seet det, da vendte de tilbage til Ekron paa den samme Dag.

17. Og disse ere de Artfes Guld billeder, som Philisterne gave tilbage til Skyldoffer for Herren: For Asdod eet, for Asa eet, for Asklon eet, for Gath eet, for Ekron eet;

18. og de Guldmuus efter alle Philisternes Stæders Tal for de fem Tyrster, baade for de befæstede Stæder og for de ubefæstede Landsbyer, og indtil den store (Steen) Abel, som de satte Herrens Ark paa, som er indtil denne Dag paa Josvæ, den Beth-jemiters, Alger.

5 Mos. 3, 5. v. 15. 19.

19. Og han slog (uogle) af de Mænd i Beth-Semes, fordi de saae i Herrens Ark, og han slog af Folket halvfjerdsindstyve Mænd (og) halvtredssindstyve tusinde Mænd; da sørgede Folket, fordi Herren havde slaget paa Folket med et stort Slag.

4 Mos. 4, 5. 20.

20. Og Mændene af Beth-Semes sagde: Hvo kan bestaae for Herrens, denne hellige Guds, Ansigt? og til hvem skal den drage op fra os?

21. Og de sendte Bud til Indbyggjerne i Kirjath-Bearim og lode sige: Philisterne have ført Herrens Ark tilbage, kommer ned, henter den op til eder. Jos. 15, 9; 18, 14.

7. Capitel.

De af Kirjath-Bearim hente Arken til sig, hvor den bliver tyve Aar, 1. 2. Samuel raader til Omvendelse; Folket ydmyger sig for Herren, 3-6. Philisterne samle sig mod Israhel, Samuel beder for Folket, offerer, Philisterne blive slagte, 7-14. Samuel dommer Israhel i adskillige Stæder, 15-17.

Og de Mænd af Kirjath-Bearim kom og hentede Herrens Ark op, og førte den til Abinadabs Huus paa Høien; og de helligede hans Søn Eleasar til at tage vare paa Herrens Ark. Dom. 18, 12. 2 Sam. 6, 3. 4.

2. Og det skede fra den Dag, at Arken blev i Kirjath-Bearim, da forløb mange Aar, at det blev tyve Aar; og alt Israhels Huus beklagede sig ynkeligen efter Herren.

3. Da taledes Samuel til alt Israhels Huus, sigende: Derjom I omvende eder til Herren i eders ganste Hjerte, saa borttager de Fremmedes Guder midt ud fra eder, og

Astharoth, og bereder eders Hjerte til Herren og tjener ham alene; og han skal frie eder af Philisternes Haand.

Jos. 24, 23. 5 Mos. 6, 13. Matth. 4, 10.

4. Saa borttog Israhels Børn Baalim og Astharoth, og de tjente Herren alene.

Dom. 10, 16.

5. Og Samuel sagde: Samler al Israhel til Mizpa, og jeg vil ydmygeligen bede for eder til Herren.

c. 10, 17. Dom. 20, 1.

6. Og de samledes til Mizpa, og de drog Vand og udøste det for Herrens Ansigt, og fastede paa den samme Dag, og sagde der: Vi have syndet for Herren; og Samuel dømte Israhels Børn i Mizpa.

1 Sam. 1, 15; 12, 10. Ps. 105, 6. Dan. 9, 15.

7. Der de Philister hørte, at Israhels Børn havde samlet sig i Mizpa, da drog Philisternes Tyrster op mod Israhel; der Israhels Børn det hørte, da frygtede de for Philisternes Ansigt.

8. Og Israhels Børn sagde til Samuel: Ti ikke fra at raabe for os til Herren vor Gud, at han frelser os fra Philisternes Haand.

c. 12, 23.

9. Saa tog Samuel et diende Lam og offrede det til et Brændoffer heelt for Herren; og Samuel raabte til Herren for Israhel, og Herren svarede ham.

10. Og Samuel offrede Brændofferet, og Philisterne kom frem til Krigen imod Israhel; men Herren lod tordne med en svar Torden paa den samme Dag over Philisterne og forfærdede dem, og de bleve slagne for Israhels Ansigt.

c. 2, 10. 2 Sam. 22, 15.

11. Og Israhels Mænd drog ud af Mizpa og forfulgte de Philister; og de slog dem indtil nedenfor Beth-Car.

12. Da tog Samuel en Steen og satte den imellem Mizpa og imellem Sen, og kaldte dens Navn Eben-Ezer; og han sagde: Hidindtil har Herren hjulpet os.

c. 14, 4. 5; 4, 1.

13. Saa bleve Philisterne ydmygede og kom ikke ydermere i Israhels Landmærke; og Herrens Haand var imod Philisterne, saalænge Samuel levede.

14. Og de Stæder, som Philisterne havde taget fra Israhel, kom til Israhel igjen, fra Ekron og indtil Gath, tilmed friede Israhel deres Landmærke af Philisternes Haand; men der var Fred imellem Israhel og imellem Amoriterne.

15. Og Samuel dømte Israhel alle sit Livs Dage.

16. Og han gif hvert Aar og vandrede omkring til Bethel og Gilgal og Mizpa, og dømte Jsrael paa alle disse Steder. v. 1.

17. Og han kom tilbage til Rama, thi der var hans Huus, og der dømte han Jsrael; og han byggede der Herren et Alter.

c. 1, 19.

8. Capitel.

Samuel sætter i sin Alderdom sine to Sønner til Dommere; de ere gjerrige og bøie Retten, 1-3. Foltet slager derover for Samuel og begjærer en Konge, 4. 5. Samuel bedrøves derover; Herren befaler ham at gjøre efter deres Begjæring, dog først at foreholde dem, hvor- dan Kongen vilde forholde sig imod dem, 6-9. Samuel foreholder Foltet alt dette, men de ville ei afstaae fra deres Mening, 10-22.

Og det skede, der Samuel var gammel, da satte han sine Sønner til Dommere over Jsrael.

2. Men hans førstefødte Sønns Navn var Joel, og hans anden Sønns Navn Abia; (de vare) Dommere i Beershaba.

1 Krøn. 6, 28. 33.

3. Men hans Sønner vandrede ikke i hans Veie, men bøiede sig efter Gjerrighed; og de toge Gave og bøiede Retten.

Dom. 5, 19. 2 Mos. 23, 8. 5 Mos. 16, 19; 21, 17.

4. Da samlede sig alle de Ældste af Jsrael, og de kom til Samuel i Rama. c. 7, 17.

5. Og de sagde til ham: See, du, du er bleven gammel, og dine Sønner, de vandrede ikke i dine Veie; saa sæt nu en Konge over os til at dømme os, ligesom alle Hedningerne have.

Hof. 13, 10. Ap. G. 13, 21.

6. Men det Ord var ondt for Samuels Dine, som de sagde: Giv os en Konge at dømme os; og Samuel bad ydmiggeligen til Herren.

v. 5. 5 Mos. 17, 14.

7. Og Herren sagde til Samuel: Hør Foltets Røst i alt det, som de tale til dig; thi de have ikke forkastet dig, men mig have de forkastet, at jeg skal ikke regjere over dem.

c. 10, 19.

8. Efter alle de Gjæringer, som de have gjort fra den Dag, jeg opførte dem af Ægypten, og indtil denne Dag, da de have forladt mig og tjent andre Guder, saaledes gjøre de ogsaa ved dig.

9. Saa hør nu deres Røst; dog at du skal vidne klarligen for dem og forkynde dem Kongens Viis, som skal regjere over dem.

c. 12, 1.

10. Og Samuel sagde alle Herrens Ord til Foltet, de, som begjærede en Konge af ham.

11. Og han sagde: Denne skal være Kongens Viis, som skal regjere over eder: Han skal tage eders Sønner til at sætte for sig hos sine Vogne og iblandt sine Ryttere, og at de skulle løbe frem for hans Vogn;

c. 10, 25. 5 Mos. 17, 16.

12. og til at sætte sig Hovedsmænd over Tusinde og Hovedsmænd over Halvtred- sindstyre, og til at pløie hans Pløining og til at høste hans Høst, og til at gjøre hans Krigstøi og hans Vogntøi.

13. Og han skal tage eders Døttre til Apothekersker og til Koffepiger og til Ba- gerker.

14. Han skal og tage eders Aigre og eders Viingarde og eders Oliegaarde, de, som ere gode, og give sine Tjenere.

15. Og af eders Sæd og eders Viin- gaarde skal han tage Tiende og give sine Hofbetjente og sine Tjenere.

16. Og eders Tjenere og eders Tjenest- piger og eders udvalgte bedste unge Karle og eders Afener skal han tage og bruge til sin Gjærning.

17. Han skal tage Tiende af eders Smaa- kvæg, og 3 skulle være hans Tjenere.

18. Og naar 3 raabe paa den samme Dag over eders Konge, som 3 have ud- valgt eder, da skal Herren ikke svare eder paa den Dag.

19. Og Foltet vægrede sig ved at høre Samuels Røst, og de sagde: Ingenlunde, men der skal være en Konge over os.

20. Og vi, vi ville ogsaa være som alle Hedningerne, og vor Konge skal dømme os og drage ud for vort Ansigt og føre vore Krige.

4 Mos. 27, 17.

21. Der Samuel havde hørt alle Foltets Ord, da taledes han dem for Herrens Øren.

22. Da sagde Herren til Samuel: Hør deres Røst og lad en Konge regjere over dem; og Samuel sagde til Jsraels Mænd: Gaaer, hver til sin Stad.

v. 7. 9. c. 10, 25.

9. Capitel.

Ris, en Mand af Benjamin, udsender sin Søn Saul for at eplede sine bortløbne Afs- inder; han kommer paa denne Wei til Samuel, 1-14. Herren har sagt Samuel, at Saul skulde være Konge over Jsrael; Samuel forkynder ham, at Afsinderne vare fundne, sætter ham og hans Tjenere tilbeds med sig, og gaaer om anden Dagen ud med ham alene for at falve ham til Konge, 15-27.

Og der var en Mand af Benjamin, og hans Navn var Ris, Søn af Abiel, Søn af Zeror, Søn af Bechorath, Søn af

Alphiah, en benjaminitisk Mands Søn, som var vældig til Strid.

3of. 1, 14 fg.

2. Og han havde en Søn, hvis Navn var Saul, udvalgt og skøn, og der var Ingen af Israels Børn skønnere end han; fra sin Skulder og opad var han højere end alt Folket.

1 Mos. 6, 2. 2 Sam. 14, 25. 1 Sam. 10, 23.

3. Og Kis, Sauls Faders, Meninder vare borte; da sagde Kis til Saul, sin Søn: Kjære, tag en af Drengene med dig og gjør dig rede, gaa hen, led Meninderne op.

4. Og han gik over Ephraims Bjerg og gik over Salsæ Land, og de fandt dem ikke; siden gik de over Saalims Land, men (de vare) ikke (der); derefter gik han igjennem det benjaminitiske Land, og de fandt (dem) ikke.

5. Der de kom i Zuphs Land, da sagde Saul til sin Dreng, som var med ham: Kom, lad os vende tilbage; maaskee min Fader lader af fra Meninderne og bekymrer sig for os.

c. 1, 1; 10, 2.

6. Men han sagde til ham: Kjære, see, der er en Guds Mand i denne Stad, og han er en æret Mand, alt det, han siger, det kommer vissefælg; lad os nu gaae derhen, maaskee han kundgjør os (Noget om) vor Veie, som vi gaae paa.

7. Da sagde Saul til sin Dreng: Men see, (om) vi gaae, hvad skulle vi bringe Manden? thi Brødet er borte af vore Poser, og vi have ingen Skjænk at bringe den Guds Mand; hvad (have vi) med os?

Dom. 13, 15. 1 Kong. 14, 3.

8. Og Drengen blev ved at spare Saul og sagde: See, der findes hos mig en Hjerte depart af en Sekel Sølv, og den vil jeg give den Guds Mand, at han kundgjør os vor Veie.

9. Fordum i Israel sagde hver Mand saaledes, naar han gik at adspørge Gud: Kommer og lader os gaae til Seeren; thi (den, som) nu (kalder) Propheten, kaldtes fordum Seeren.

4 Mos. 12, 6; 24, 4.

10. Da sagde Saul til sin Dreng: Dit Ord er godt, kom, lad os gaae; og de gik til Staden, der, hvor den Guds Mand var.

11. Da de gik op ad Opgangen til Staden, da fandt de nogle unge Piger, som gik ud at drage Vand; og de sagde til dem: Er Seeren her?

1 Kong. 9, 22.

12. Og de svarede dem og sagde: Han er, see, der for dit Ansigt; skynd dig nu, thi

idag er han kommen i Staden, efterdi Folket haver Slagtoffer idag paa Høien.

1 Mos. 31, 54. 1 Sam. 28, 24 fg.

13. Naar I komme i Staden, skulle I saaledes finde ham, førend han gaaer op paa Høien at æde, thi Folket skal ikke æde, førend han kommer; thi han, han skal velsigne Slagtofferet, derefter skulle de æde, som ere budne; derfor gaaer nu op, thi lige idag skulle I vissefælg finde ham.

v. 12.

14. Og de gik op til Staden; der de vare komne midt i Staden, see, da gik Samuel ud imod dem, for at gaae op paa Høien.

v. 12.

15. Men Herren havde aabenbaret for Samuels Dre een Dag, førend Saul kom, og sagt:

16. Ved denne Tid imorgen vil jeg sende til dig en Mand af Benjamins Land, og du skal salve ham til en Første over mit Folk Israel, og han skal frelse mit Folk af Philisternes Haand; thi jeg har seet til mit Folk, efterdi dets Skrig er kommet for mig.

Ap. G. 13, 21. 2 Mos. 3, 7.

17. Der Samuel saae Saul, da svarede Herren ham: See, (det er) Manden, om hvem jeg sagde dig: Denne skal styre mit Folk.

18. Og Saul kom frem til Samuel midt i Porten og sagde: Kjære, kundgjør mig, hvor er Seerens Hus her?

19. Da svarede Samuel Saul og sagde: Jeg er Seeren, gaa op frem for mig paa Høien, og I skulle æde med mig idag; og imorgen vil jeg lade dig fare, og alt det, der er i dit Hjerte, vil jeg kundgjøre dig.

20. Og (anlangende) de Meninder, som bleve borte for dig idag for tre Dage, dem skal du ikke lægge paa dit Hjerte, thi de ere fundne; og til hvem er al Israels Længsel? mon ikke til dig og til din Faders ganste Hus?

21. Og Saul svarede og sagde: Er ikke jeg en Benjaminit af de mindste af Israels Stammer? og min Slægt er mindre end alle Benjamins Stammes Slægter, og hvorfor har du talet til mig paa denne Maade?

c. 15, 17.

22. Saa tog Samuel Saul og hans Dreng, og ledede dem i Kammeret, og han gav dem Sted øverst iblandt de Budne, og de vare ved tredive Mænd.

23. Da sagde Samuel til Roffen: Giv hid det Stykke, som jeg gav dig, om hvilket jeg sagde til dig: Læg det hos dig.

24. Saa frembar Roffen en Bøv og det, som var derpaa, og han lagde det for Saul og sagde: See, det er overblevet, læg for dig, æd, thi til den bestemte Tid er det forvaret til dig, der jeg sagde: Jeg har budet Folket; saa aad Saul med Samuel paa den samme Dag.

25. Og de gik ned fra Høien til Staden, og han talde med Saul paa Taget.

5 Mos. 22, 8. 3of. 2, 8.

26. Og de stode tidlig op, og det skede, der Morgenrøden gik op, da kaldte Samuel Saul op paa Taget og sagde: Staa op, saa vil jeg lade dig fare; og Saul stod op, og de udgik begge, han og Samuel, udenfor.

27. Der de kom ned til Enden af Staden, da sagde Samuel til Saul: Stig til Drengen, at han skal gaa bort foran os, og han gik hen; men staa du nu (stille), saa vil jeg lade dig høre Guds Ord.

10. Capitel.

Samuel salver Saul til Konge over Israhel, og siger ham forud, hvad han skal hændes; Saul propheterer og kommer til sin Farbroder, 1-16. Samuel samler Israhel til Mizpa og bebrejder dem deres Synd, at de begjærede en Konge; kaster Lod for dem, hvem det skulde være; Saul rammes, Mogle foragte ham, 17-27.

Og Samuel tog en Oliekrulle og øste paa hans Hoved, og kysjede ham og sagde: Mon det ikke (være saa), at Herren har salvet dig til en Fyrste over hans Arv?

c. 15, 1. 1p. 6. 13, 21.

2. Naar du gaaer idag fra mig, da skal du finde to Mænd ved Rachels Grav i Benjamins Landemærke i Zelzah; og de skulle sige til dig: De Afsninder ere fundne, som du gik at lede efter, og see, din Fader har forladt de Sager (angaaende) Afsninderne, og bekyrmer sig for eder og siger: Hvad skal jeg gjøre for min Søn?

1 Mos. 35, 19. 1 Sam. 9, 5.

3. Og naar du gaaer frem derfra og bedre frem, og kommer til Thabors Lund, da skulle tre Mænd finde dig der, som gaae op til Gud i Guds Huus: een, som bærer tre Kid, og een, som bærer tre hele Brød, og een, som bærer en Glasfe Vin. Dom. 8, 5.

4. Og de skulle hilse dig og give dig to Brød, og du skal annamme dem af deres Haand.

1 Mos. 43, 26 fg.

5. Derester skal du komme til Guds Høi, der, hvor Philisternes Besætninger ere; og det skal stee, naar du kommer der til Sta-

den, da skal du møde en Høb Propheter, som komme ned af Høien, og (der skal være) for dem Psalter og Tromme og Pibe og Harpe, og de skulle propheterere.

c. 13, 3. 4.

6. Og Herrens Aand skal komme heftig over dig, og du skal propheterer med dem; og du skal omstiftes til en anden Mand.

7. Og naar disse Tegn komme for dig, da gjør, hvad din Haand finder paa, thi Gud er med dig.

Dom. 9, 33. 1 Sam. 25, 8.

8. Og du skal gaae ned for mit Ansigt til Gilgal, og see, jeg vil komme ned til dig til at offre Brændoffere og at slagte Takoffers Slagtoffere; syv Dage skal du biev, indtil jeg kommer til dig, saa vil jeg lade dig vide, hvad du skal gjøre.

c. 13, 8.

9. Og det skede, der han vendte sin Skulder at gaae fra Samuel, da omvendte Gud hans (Hjerte) til et andet Hjerte; og alle disse Tegn kom paa den samme Dag.

10. Og de kom derhen til Høien, see, da (kom) en Høb Propheter imod ham; og Guds Aand kom heftig over ham, og han propheterede midt iblandt dem.

c. 16, 13.

11. Og det skede, naar Enhver, som kjendte ham tilforn, saae, og see, han propheterede med Propheterne, da sagde Folket, hver til sin Næste: Hvad er det, som er Kis Søn vederfare? er og Saul iblandt Propheterne?

c. 19, 24.

12. Da svarede en Mand derfra og sagde: Hvo er dog deres Fader? derfor blev det til et Ordsprog: Er og Saul iblandt Propheterne?

13. Der han havde fuldendt at propheterer, da kom han paa Høien.

14. Og Sauls Farbroder sagde til ham og til hans Dreng: Hvor gik I hen? og han sagde: At lede efter Afsninderne, og der vi saae, at de vare ikke (nogensteds), kom vi til Samuel.

c. 14, 50. 51.

15. Da sagde Sauls Farbroder: Kjære, kundgjør mig, hvad sagde Samuel til eder?

2 Kong. 9, 12.

16. Og Saul svarede sin Farbroder: Han gav os vist tilkjende, at Afsninderne vare fundne; men Ordet om Riget, som Samuel havde sagt, gav han ham ikke tilkjende.

17. Og Samuel lod kalde Folket tilhøbe til Herren i Mizpa.

18. Og han sagde til Israels Børn: Saa sagde Herren, Israels Gud: Jeg, jeg opførte Israhel af Ægypten, og jeg friede

eder af Egypternes Haand og af alle Rigers Haand, som eder fortrykte.

19. Men 3, 3 have idag forkastet eders Gud, ham, som frelste eder af alt eders Onde og eders Trængsler, og 3 sagde til ham: Du skal sætte en Konge over os; og nu, stiller eder frem for Herrens Ansigt efter eders Stammer og efter eders Tusinder.

c. 8, 7.

20. Og Samuel lod alle Israels Stammer komme nær til, da blev Benjamins Stamme rammet.

21. Der han lod Benjamins Stamme komme nær til efter dens Slægter, da blev Matri Slægt rammet; og Saul, Riss Søn, blev rammet; og de ledte efter ham, men han fandtes ikke.

22. Da adspurgte de Herren ydermere, om Manden skulde endnu komme herhid; og Herren sagde: See, han er skjult hos Tøiet.

23. Da løb de og hentede ham derfra, og han stillede sig midt iblandt Folket; og han var højere end alt Folket fra sin Skulder og derover.

c. 9, 2.

24. Og Samuel sagde til alt Folket: See 3 den, som Herren har udvalgt? thi Ingen er som han iblandt alt Folket; da raabte alt Folket og sagde: Kongen leve!

1 Kong. 1, 25. 39. 2 Kong. 11, 12.

25. Og Samuel sagde til Folket Rigets Ret, og skrev (den) i en Bog, og lod den blive for Herrens Ansigt; saa lod Samuel alt Folket fare, hver til sit Huus.

c. 8, 11. 5 Mos. 17, 16. 1 Sam. 8, 22.

26. Og Saul gik ogsaa til sit Huus til Gibea; og af Herren gik de med ham, hvilke Gud rørte i deres Hjerte.

c. 13, 2.

27. Men (nogle) Belials Børn sagde: Hvad skulde denne frelse os? og de foragtede ham og førte ham ikke Skjæk; men han var, som han havde været døv.

c. 11, 12.

11. Capitel.

Nahas, den Ammoniter, beleirer Zabes og vil gjøre en skammelig Fred med Indbyggerne; de sende Bud til Saul om Hjælp; han slaaer de Ammoniter, 1-11. Folket vil ihjelslaae dem, som før have foragtet Saul, Saul vil ikke tilstede det; Samuel byder Folket komme til Gilgal, hvor Saul stabsfæstes i sit Kongerige, 12-15.

Men Nahas, den Ammoniter, drog op og leirede sig mod Zabes i Gilead; og alle Mænd i Zabes sagde til Nahas: Gjør en Pagt med os, saa ville vi tjene dig.

c. 31, 11.

2. Og Nahas, den Ammoniter, sagde til dem: Paa det (Bilkaar) vil jeg gjøre (Pagt) med eder, at jeg maa stifte det høire Die ud paa eder alle; og jeg vil lægge den Skjændsel paa al Israel.

Jer. 39, 7.

3. Da sagde de Eldste af Zabes til ham: Lad os være syv Dage, at vi kunne sende Bud til alt Israels Landemærke; og dersom der er Ingen, som frelser os, da ville vi gaae ud til dig.

4. Saa kom Budene til Sauls Gibea og talede Ordene for Folkets Øren; da opløstede alt Folket deres Røst, og de græd.

5. Og see, Saul kom bag Ørnene af Marken, og Saul sagde: Hvad (skader) Folket, at de græde? da fortalte de ham de Mænds Ord af Zabes.

6. Da kom Guds Mand heftig over Saul, der han hørte disse Ord, og hans Brede optændtes saare.

c. 10, 10. Dom. 14, 6.

7. Og han tog et Par Ørne og hug dem i Stykker, og udsendte til alt Israels Landemærke formedelst Budene, og lod sige: Hvo, som ikke uddrager efter Saul og efter Samuel, med hans Ørne skal saaledes gjøres; da faldt Herrens Frygt paa Folket, at de drog ud som een Mand.

8. Og han talte dem i Bejek; og Israels Børn vare tre hundrede tusinde, og Judæ Mænd tredive tusinde.

9. Da sagde de til Budene, som vare komne: Saa skulle 3 sige til de Mænd i Zabes i Gilead: Imorgen skal eder vederfares Frelsning, naar Solen bliver hed; der Budene kom og kundgjorde det for Mændene i Zabes, da bleve de glade.

10. Og de Mænd i Zabes sagde: Imorgen ville vi gaae ud til eder, saa maae 3 gjøre os efter alt det, som er godt for eders Dine.

11. Og det skede om anden Dagen, da satte Saul Folket i tre Hobe, og de kom midt i Leiren i Morgenvagten, og de sloge Ammoniterne, indtil Dagen blev hed; og det skede, at de, som bleve tilovers, bleve saa adspredte, at der bleve ikke tilovers af dem To tillige.

Dom. 7, 16. 20.

12. Da sagde Folket til Samuel: Hvo er den, som sagde: Skulde Saul regjere over os? giver de Mænd (hid), saa ville vi slaae dem ihjel.

c. 10, 27. Luc. 19, 27.

13. Men Saul sagde: Der skal ingen Mand døe paa denne Dag; thi Herren

haver idag gjort Frelsning i Israel.

2 Sam. 19, 22. 1 Sam. 14, 45.

14. Og Samuel sagde til Folket: Kommer og lader os gaae til Gilgal, og der vil vi fornøye Riget.

c. 10, 8.

15. Da gik alt Folket til Gilgal, og gjorde Saul der til Konge for Herrens Ansigt i Gilgal, og slagtede der Takoffers Slagtoffer for Herrens Ansigt; og Saul glædede sig der, og alle Israels Mænd, saare meget.

c. 12, 1.

12. Capitel.

Samuel nedlægger sit Dommerembede; Folket giver ham et godt Vidnesbyrd, 1-5. Han foreholder dem Herrens Velgjerninger og den Synd, som de havde gjort derudi, at de havde begjæret en Konge; stadfæster sine Ord med et Tegn, 6-18. Folket frygter og begjærer, at Samuel skal bede for dem, hvilket han og lover at gjøre; han trøster, formaner og truer dem, 19-25.

Da sagde Samuel til al Israel: See, jeg hørte eders Røst i alt det, I sagde til mig, og jeg har ladet en Konge regjere over eder.

c. 8, 7. 22; 11, 15.

2. Og nu, see, der vandrer Kongen for eders Ansigt, og jeg, jeg er vorden gammel og graahærdet, og see, mine Sønner ere hos eder; og jeg har vandret for eders Ansigt fra min Ungdom indtil denne Dag.

3. See, her er jeg, svarer imod mig for Herren og for hans Salvede: Hvis Dø har jeg taget, og hvis Mæn har jeg taget, og hvem har jeg gjort Vold, hvem har jeg fortrykt, og af hvis Haand har jeg taget Gave og derfor skjult mine Dine? — saa vil jeg give eder det igjen.

Ap. G. 20, 33. 1 Sam. 8, 3.

4. Da sagde de: Du har hverken gjort os Vold, ei heller fortrykt os, og ei taget Noget af Nogens Haand.

5. Da sagde han til dem: Herren er Vidne imod eder, og hans Salvede er Vidne paa denne Dag, at I have ikke fundet Noget i min Haand; og (Folket) sagde: (Han skal være) Vidne.

6. Fremdeles sagde Samuel til Folket: (Det er) Herren, som gjorde Mose og Aron, og som opførte eders Fædre af Egypti Land.

7. Og nu, stiller eder frem, og jeg vil gaae irette med eder for Herrens Ansigt om alle Herrens Retfærdigheder, som han har gjort imod eder og imod eders Fædre:

8. Der Jakob var kommen i Egypten, da raabte eders Fædre til Herren, og Her-

ren sendte Mose og Aron, og de udførte eders Fædre af Egypten og lode dem boe paa dette Sted.

1 Mos. 46, 6. Jos. 24, 5.

9. Men de forglemte Herren deres Gud, og han solgte dem i Sisera Haand, Krigshovedsmand i Hazor, og i Philisternes Haand og i Moabiternes Konges Haand, og de strede imod dem.

Dom. 4, 2.

10. Da raabte de til Herren og sagde: Vi have syndet, fordi vi forlode Herren og tjente de Baalim og Ashtaroth; men fri os nu fra vore Sjenders Haand, saa vil vi tjene dig.

c. 7, 6. Dom. 10, 10. 15.

11. Da sendte Herren Jerubbaal og Bedan og Jephthah og Samuel; og han friede eder af eders Sjenders Haand trindt omkring, at I boede tryggeligen.

Dom. 6, 14; 10, 3; 11, 2. 29. 1 Sam. 7, 10.

12. Og der I saae, at Nahas, Ammons Børns Konge, kom imod eder, da sagde I til mig: Ikke saa, men en Konge skal regjere over os; alligevel Herren eders Gud var eders Konge.

c. 8, 5.

13. Og nu, see, der er Kongen, som I have udvalgt, som I have begjæret; og see, Herren har sat en Konge over eder.

14. Dersom I frygte Herren og tjene ham og høre hans Røst, og ere ikke Herrens Mund gjenstridige, da skulle baade I og Kongen, som regjere over eder, være efter Herrens eders Guds (Behag).

15. Men dersom I ikke høre Herrens Røst, men ere Herrens Mund gjenstridige, da skal Herrens Haand være imod eder og imod eders Fædre.

16. Stiller eder nu ogsaa frem og seer denne store Ting, som Herren skal gjøre for eders Dine.

17. Er det ikke Hvedehøst idag? jeg vil kalde paa Herren, saa skal han give Torden og Regn; saa vider og seer, at eders Dnde er meget, som I have gjort for Herrens Dine, (idet) at I have begjæret eder en Konge.

18. Da raabte Samuel til Herren, og Herren gav Torden og Regn paa den samme Dag; derfor frygtede alt Folket saare Herren og Samuel.

v. 17. c. 7, 10.

19. Og alt Folket sagde til Samuel: Ved ydmiggeligen for dine Tjenere til Herren din Gud, at vi ikke skulle døe; thi vi lagde det Dnde til alle vore Synder, at begjære os en Konge.

2 Mos. 9, 28.

20. Da sagde Samuel til Folket: Frygter ikke; I gjorde vel alt dette Dnde; dog

viger ikke fra Herren, men tjener Herren i eders ganske Hjerter.

5 Mos. 17, 11.

21. Og viger ikke af; thi (saa følge I) efter forjængelige Ting, som ei gavne eller hjælpe, thi de ere forjængelighed.

5 Mos. 32, 37. 38. Dem. 10, 14.

22. Thi Herren skal ikke forlade sit Folk for sit det store Navns Skyld, efterdi Herren har havt Villie til at gjøre eder til sit Folk.

23. (Hvad) ogsaa mig (angaaer, da) skal det være langt fra mig at synde imod Herren, at lade af at bede hdmgheligen for eder; men jeg vil lære eder den gode og rette Vej.

c. 7, 8.

24. Frygter ikkun Herren og tjener ham i Sandhed i eders ganske Hjerter; thi seer, hvor store Ting han gjør imod eder.

2 Kong. 17, 39.

25. Men gjøre I alligevel ikke, da skulle baade I og eders Konge omkomme.

13. Capitel.

Saul udvalgte 3000 Mænd, som blive hos ham og Jonathan; Jonathan slaar Philisternes Besætning; Philisterne samles imod dem til Strid, og Israel skjuler sig, hvor de bedst kunne, 1-6. Saul kommer til Gilgal, offerer, straffes haardeligen af Samuel, 7-14. De komme til Gibeon med 600 Mænd, Philisterne fordærve Landet; Israels Børn have ingen Baa-ken, fordi Philisterne havde taget alle Smedene bort af Israel, 15-23.

Saul havde regjeret et Aar, og da han regjerede paa det andet Aar over Israel,

2. da udvalgte Saul sig tre Tusinde af Israel, og to Tusinde vare med Saul i Michmas og paa Bethels Bjerg, og Tusinde vare med Jonathan i Benjaminus Gibeon; men det øvrige Folk lod han fare, hver til sine Paulmer.

c. 8, 22.

3. Og Jonathan slog Philisternes Besætning, som var paa Høien, og Philisterne hørte det; derfor lod Saul blæse i Trompeten i alt Landet og sige: Lad Ebræerne høre det.

c. 10, 5.

4. Og al Israel hørte, at der sagdes: Saul har slaget de Philisternes Besætning, og Israel stinker ogsaa for Philisterne; da blev Folket sammenkaldt efter Saul til Gilgal.

1 Mos. 34, 39. 2 Mos. 5, 21. 1 Sam. 27, 12.

5. Og Philisterne samledes til at stride med Israel, tredive tusinde Vogne og sex tusinde Ryttere, og Folk som Sand, der er ved Havbredden, i Mangfoldighed; og de drog op og leirede sig i Michmas, Østen for Beth=Aben.

Dem. 7, 12.

6. Der Israels Mænd saae, at de vare i Nød, thi Folket blev trængt, da skjulte Folket sig i Hulerne og i Tornebuskene og i Klipperne og i de faste (Taarne) og i Grøfterne.

7. Og Ebræerne gik over Jordanen i Gads Land og i Gilead; og Saul var endnu i Gilgal, og alt Folket var forstræffet (og fulgte) efter ham.

8. Og han tovede i syv Dage til den Tid, som var bestemt af Samuel, men Samuel kom ikke til Gilgal; da adspredtes Folket fra ham.

c. 10, 8.

9. Da sagde Saul: Fører hid til mig Brændofferet og Takofferne; og han offrede Brændofferet.

10. Og det skede, der han havde fuldbendt at offere Brændofferet, see, da kom Samuel; og Saul gik ud imod ham at vel-
signe ham.

11. Da sagde Samuel: Hvad har du gjort? og Saul sagde: Da jeg saae, at Folket adspredtes fra mig, og du, du kom ikke til den bestemte Tid, og Philisterne vare samlede udi Michmas,

v. 8.

12. da sagde jeg: Nu komme Philisterne ned til mig i Gilgal, og jeg har ikke bedet (inderligen) for Herrens Ansigt; der jeg havde holdt mig, da offrede jeg Brændofferet.

3 Mos. 17, 5. 8. 9.

13. Da sagde Samuel til Saul: Du har handlet daarligen, du har ikke holdt Herrens din Guds Bud, som han bød dig; thi nu havde Herren stadfæstet dit Rige over Israel evindeligen.

14. Men nu skal dit Rige ikke bestaae; Herren har opsogt sig en Mand efter sit Hjerter, og ham har Herren budet at være en Fyrste over sit Folk, fordi du ikke har holdt det, som Herren har befaleet dig.

Ap. G. 13, 22.

15. Og Samuel gjorde sig rede og gik op fra Gilgal til Gibeon i Benjamin; og Saul talte det Folk, som fandtes hos ham, (som var) ved sex hundrede Mænd.

c. 14, 2.

16. Og Saul og Jonathan, hans Søn, og det Folk, som fandtes hos dem, bleve i Geba i Benjamin; men Philisterne havde leiret sig i Michmas.

17. Og der uddrog et fordærvende (Parti) af Philisternes Leir i tre Høbe; den ene Hob vendte sig til den Vej imod Dphra til det Land Sual.

18. Og den anden Hob vendte sig paa den Vej til Beth=Horon; og den tredie

Hob vendte sig paa den Grændsevei, som vender til Zeboims Dal imod Orfen.

19. Og der blev ingen Smed funden i alt Israels Land; thi Philisterne sagde: At Ebræerne ikke skulle gjøre Sværd eller Spyd.

Dom. 5. 8.

20. Derfor maatte al Israel fare ned til Philisterne, at hver kunde skjærpe sit Pløjjern og sin Hakte og sin Dre og sin Spade.

21. Og de havde skarpe Fjle til Spaderne og til Hakterne og til Treforkerne og til Dreerne, og til at indsætte Braadden.

22. Og det skede paa Krigens Dag, at der blev ikke fundet Sværd eller Spyd i hele Folkets Haand, som var med Saul og med Jonathan; dog fandtes der hos Saul og hos Jonathan, hans Søn.

23. Og Philisternes Besætning drog ud til den Gangsti ved Michmas.

14. Capitel.

Jonathan med sin Vaabendrager fatter en besynderlig Tillid til Gud og slaar Philisterne, 1-15. Saul faaer det at vide, og han tilligemed Folket allebegne fra forfølger og slaar dem, 16-23. Saul havde forbandet den, som enten aad eller drak noget samme Dag; Jonathan aad Homing i Skoven; Folket æder der- efter Kjød med Blodet; Saul bygger Herren et Alter, 24-35. Saul vil atter drage ned til Philisterne, abspørger først Herren, som ei vil svare ham; erfarer ved Lodden, at Jonathan havde ædet Homing, vil slaae ham ihjel, Folket redder ham, 36-46. Saul slaar Israels Fjender; hans Hustru og Børn, Slægt og Gjerning bestrives, 47-52.

Og det hændte sig en Dag, at Jonathan, Sauls Søn, sagde til den unge Karl, som bar hans Vaaben: Gaf med, saa ville vi gaae over til Philisternes Besætning, som er paa hiin Side; og han gav sin Fader det ikke tilkjende.

2. Men Saul blev ved det Yderste af Gibeas under Granatræet, som var i Mizron; og det Folk, som var hos ham, var ved sex hundrede Mænd.

c. 13, 15.

3. Og Ahia, Søn af Ahitub, (som var) Broder til Jeabod, Søn af Pinehas, Søn af Eli, Herrens Præst i Silo, bar Livskortelen; men Folket vidste ikke, at Jonathan var-gaaen bort.

c. 4, 21.

4. Og imellem de Gangstier, hvor Jonathan søgte at gaae over mod Philisternes Besætning, var en Klippepids paa denne Side og en Klippepids paa hiin Side; og den enes Navn var Bozes, og den andens Navn Sene.

c. 13, 23.

5. Den ene Spids stod i Nord imod

Michmas, og den anden i Syd imod Geba.

6. Og Jonathan sagde til den unge Karl, som bar hans Vaaben: Kom, saa ville vi gaae over til disses Besætning, som have Forhud, maaskee Herren udretter (Noget) for os; thi hos Herren er ingen Forhindring at frelse ved Mangel eller ved Faa.

Dom. 7, 7. 2 Kren. 11, 11.

7. Og hans Vaabendrager sagde til ham: Gjør alt det, som er i dit Hjerte; bøv dig (af Veien), see, jeg er med dig efter dit Hjerte.

8. Og Jonathan sagde: See, vi gaae over til Mændene og aabenbares for dem.

v. 11.

9. Derjom de sigte saaledes til os: Værrer stille, indtil vi komme nær til eder, saa ville vi staae paa vort Sted og ikke gaae op til dem.

1 Mos. 24, 14.

10. Men derjom de sigte saaledes: Kommer op til os, saa ville vi stige op, thi Herren haver givet dem i vor Haand; og dette skal være os et Tegn.

11. Der de bleve begge aabenbarede for Philisternes Besætning, da sagde Philisterne: See, Ebræerne ere udgangne af Hulerne, hvor de skjulte sig.

12. Og de Mænd i Besætningen svarede Jonathan og hans Vaabendrager, og sagde: Kommer op til os, saa ville vi lære eder Noget; da sagde Jonathan til sin Vaabendrager: Stig op efter mig, thi Herren haver givet dem i Israels Haand.

13. Og Jonathan steg op paa sine Hænder og paa sine Fødder, og hans Vaabendrager efter ham; da faldt de for Jonathan's Ansigt, og hans Vaabendrager slog ihjel efter ham.

3 Mos. 26, 7. 8.

14. Og det første Slag, som Jonathan og hans Vaabendrager slog, var ved thye Mænd, paa omtrent Halvparten af et Stykke Land, en Ager, som et Par (Orne kunde pløie paa een Dag).

15. Og der var en Forskædelse i Leiren, paa Marken og iblandt alt Folket; Besætningen og det fordærvende (Parti) bleve ogsaa forskædede, ja Landet skjælvede, thi det var en Forskædelse af Gud.

c. 7, 10; 13, 17.

16. Og Sauls Skildvagt i Gibeas i Benjamin saae til, og see, Hoben splittedes og gik, og de stødte hverandre.

17. Da sagde Saul til Folket, som var hos ham: Tæller, Kjære, og seer til, hvo

der er gaaen fra os; og de talte, og see, Jonathan og hans Vaabendrager vare der ikke.

18. Da sagde Saul til Ahia: Lad Guds Ark komme hid; thi Guds Ark var paa den samme Dag hos Israels Børn. c. 4, 3.

19. Og det skede, der Saul endnu talede med Præsten, at det Bulder, som var i Philisternes Leir, det fik Fremgang og blev stort; da sagde Saul til Præsten: Vorttag din Haand.

20. Og Saul og alt det Folk, som var hos ham, bleve sammenkaldte, og de kom til Krigen; og see, den Enes Sværd var imod den Andens, (og der var) en saare stor Forstyrning. Dom. 7, 22. 2. Krøn. 20, 22. 23.

21. Og de Ebræer, som havde været med Philisterne tilforn, som vare dragne op med dem i Leiren trindt omkring, de (kom) ogsaa for at være med Israel, som var med Saul og Jonathan.

22. Og alle Israels Mænd, som havde skjult sig paa Ephraims Bjerg, der de hørte, at Philisterne flyede, da forfulgte og de dem i Krigen.

23. Saa frelst Herren Israel paa den samme Dag, og Striden naaede forbi Beth-Aven.

24. Og Israels Mænd bleve udmattede paa den samme Dag; thi Saul besvoer Folket og sagde: Forbandet være den Mand, som æder nogen Mad indtil Aften! at jeg kan heve mig paa mine Fjender; derfor smagte det ganske Folk ingen Mad.

25. Og de kom af det ganske Land i Skoven; men der var Honning paa Marken.

26. Og Folket kom ind i Skoven, see, da flød Honningen; og Ingen lod sin Haand røre ved sin Mund; thi Folket frygtede for den Ed.

27. Men Jonathan havde ikke hørt det, der hans Fader besvoer Folket, og udtrakke det Yderste af Kleppen, som han havde i sin Haand, og dhyppede den i en Honningkage; og han vendte sin Haand til sin Mund, og hans Dine saae klart. v. 29.

28. Da svarede en Mand af Folket og sagde: Din Fader besvoer Folket haardeligst, og sagde: Forbandet være hver Mand, som æder nogen Mad idag; og Folket var træt. v. 24.

29. Da sagde Jonathan: Min Fader har forstyrret Landet; seer, Kjære, at mine Dine ere blevne klare, fordi jeg smagte lidt af denne Honning.

30. Ja, gid Folket havde ædet idag af sine Fjenders Bytte, som det fandt; thi endnu har Slaget ikke været stort imod Philisterne.

31. Og de slog Philisterne paa den Dag fra Michmas indtil Mjalon, og Folket blev meget træt. v. 28.

32. Og Folket lavede Byttet til, og de toge Faar og Oxne og Kalve, og slagtede paa Jorden; og Folket aad med Blodet.

3 Mos. 3, 17; 7, 26 fg.

33. Da forkyndte de Saul det og sagde: See, Folket synder for Herren, at de æde med Blodet; og han sagde: I have handlet fortrædeligen, vælter nu en stor Steen til mig.

34. Og Saul sagde (ydermere): Adspreder eder iblandt Folket og siger til dem: Fører hver sin Ox og hver sit Lam hid til mig, og slagter dem her og æder, og synder ikke imod Herren ved at æde med Blodet; da førte alt Folket hver sin Ox med sin Haand derhen om Natten, og de slagtede der.

35. Da byggede Saul Herren et Alter; det var det (første) Alter, han begyndte at bygge Herren.

36. Og Saul sagde: Lader os drage ned efter Philisterne inat og røve dem, indtil det bliver lys Morges, og vi ville ikke lade en Mand af dem blive tilovers; og de sagde: Gjør alt det, som er godt for dine Dine; men Præsten sagde: Lader os holde os nær hid til Gud. v. 7.

37. Og Saul adspurgte Gud: Skal jeg drage ned efter Philisterne? vil du give dem i Israels Haand? men han svarede ham ikke paa den Dag.

38. Da sagde Saul: Kommer frem herhid af alle Hjørner af Folket, og kjender og seer, paa hvilken dekke Shud er idag.

39. Thi (saa vist som) Herren lever, der frelser Israel, var den end paa Jonathan, min Søn, da skal han vissefælgelig døe; og Ingen svarede ham af alt Folket.

40. Og han sagde til al Israel: I skulle være paa een Side, men jeg og Jonathan, min Søn, vi ville være paa een Side; og Folket sagde til Saul: Gjør det, som godt er for dine Dine.

41. Og Saul sagde til Herren, Israels Gud: Bring Sandheden frem; og Jonathan og Saul bleve rammede, men Folket gik (frit) ud. Jos. 7, 16. Rom. 1, 7.

42. Da sagde Saul: Raster (Rød) imellem

krig og imellem Jonathan, min Søn; da blev Jonathan rammet.

43. Og Saul sagde til Jonathan: Giv mig tilkjende, hvad har du gjort? og Jonathan gav ham tilkjende og sagde: Jeg smagte med det Yderste af den Kæp, som er i min Haand, lidet Honning, see, her er jeg, skal jeg døe? 3of. 7, 19.

44. Da sagde Saul: Gud gjøre saa og lægge saa dertil, du skal visjeligen døe, Jonathan! 1 Kong. 19, 2. 2 Kong. 6, 31.

45. Men Folket sagde til Saul: Skulde Jonathan døe, som har gjort denne store Frelsning i Israel? det være langt fra! (saa vist som) Herren lever, skal der ikke falde (et) af hans Hovedhaar paa Jorden, thi han har gjort dette i denne Dag ved Gud; saa forløste Folket Jonathan, at han ikke maatte døe. c. 11, 13. 2 Sam. 14, 11. 1 Kong. 1, 52.

46. Da drog Saul op fra (at jage) efter Philisterne, og Philisterne gik til deres Sted.

47. Og Saul indtog Riget over Israel, og han stred imod alle sine Fjender omkring, imod Moabiterne og imod Ammons Børn og imod Edomiterne og imod Kongerne af Zoba og imod Philisterne, og hvorfomhelst han vendte sig hen, handlede han (med dem) som med Ugudelige.

48. Og han gjorde mægtige Gjerninger og slog Amalek, og friede Israel af deres Haand, som dem røvede.

49. Og Sauls Sønner vare: Jonathan og Zisui og Malchijua, og hans to Døttres Navne vare, den Førstefødtes Navn Merab, og den Yngstes Navn Michal.

1 Kron. 8, 33. 1 Sam. 31, 2 fg.

50. Og Sauls Hustrues Navn var Ahinoam, Ahimaaz's Datter; og hans Strids-hovedsmands Navn var Abner, Søn af Ner, Sauls Farbroder. c. 17, 55; 26, 5; 10, 14.

51. Og Kis, Sauls Fader, iligemaade Ner, Abners Fader, var Abiels Søn. c. 9, 1.

52. Og der var en stærk Krig imod Philisterne alle Sauls Dage; og hvor Saul faae en vældig Mand eller nogen duelig Mand, samlede han ham til sig.

2 Mos. 18, 21. 1 Sam. 8, 11.

15. Capitel.

Samuel befaler Saul at ødelægge Amalekiterne med alt det, de eiede, 1-3. Saul drager op imod dem, sparer Kong Agag og en Deel af Dvæget, 4-9. Herren bliver vred paa Saul, Samuel foreholder ham hans Synd, hvorimod han forgjæves søger at undskyldte sig, 10-23.

Saul vil gjerne endnu lægge Skylden paa Folket, begjærer, at Samuel skal vende tilbage med ham at tilbede Herren; Samuel siger ham, at Riget skulde tages fra ham; vender dog tilbage med Saul, og han tilbeder Herren, 24-31. Samuel lader Agag dræbe, besøger herefter Saul ikke mere, 32-35.

Og Samuel sagde til Saul: Herren sendte mig til at salve dig til Konge over sit Folk, over Israel; saa hør nu Herrens Ord's Røst. c. 10, 1.

2. Saaledes siger Herren Zebaoth: Jeg vil visjeligen hjem søge det, som Amalek gjorde ved Israel, da han satte sig imod ham paa Beien, der han drog op af Ægypten. 2 Mos. 17, 8. 4 Mos. 24, 20. 5 Mos. 25, 17.

3. Gaf nu hen, og du skal slaae Amalek, og I skulle ødelægge alt det, han haver, og du skal ikke spare ham; men du skal slaae ihjel baade Mand og Qvinde, baade spædt og diende Barn, baade Dyr og Lam, baade Kameel og Asen. 2 Mos. 17, 14. 3of. 6, 17. 21.

4. Og Saul lod Folket høre det, og talte dem i Telaim, to hundrede tusinde Fodfolk og ti tusinde Mænd af Juda.

5. Der Saul kom til Amaleks Stad, da satte han et Baghold i Dalen.

3of. 8, 2. Dom. 20, 29.

6. Og Saul sagde til Keniten: Gaaer hen, viger, drager ned fra Amalek, at jeg skal ikke lægge dig øde med ham, thi du, du gjorde Misfandhed mod alle Israels Børn, der de drog op af Ægypten; saa drog Keniten fra Amalek.

7. Da slog Saul Amalek fra Hevila, indtil man kommer til Schur, som ligger lige for Ægypten.

1 Mos. 25, 18.

8. Og han greb Agag, de Amalekiters Konge, levende, og han ødelagde alt Folket med skarpe Sværd.

3of. 8, 23.

9. Men Saul og Folket sparede Agag og hvad der var godt af smaat Dvæget og stort Dvæget, og det, som var nogenlunde godt, og af Lamme, ja alt det, som godt var, og de vilde ikke ødelægge det; men al den Ting, som var foragtelig og uduelig, den ødelagde han.

3 Mos. 27, 28. 29.

10. Da stede Herrens Ord til Samuel, sigende:

11. Mig angrrer, at jeg gjorde Saul til Konge, thi han har vendt sig tilbage fra mig og ikke holdt mine Ord; og Samuels Brede optændtes, og han raabte til Herren den ganske Nat.

5 Mos. 27, 26.

12. Og Samuel stod tidlig op at gaae Saul imøde om Morgenen; og det blev

Samuel tilkjendegivet, og man sagde: Saul er kommen til Carmel, og see, han har beskiftet sig et Sted, og er gaaen omkring og faret over, og kommen ned til Gilgal.

13. Og Samuel kom til Saul, og Saul sagde til ham: Betsignet være du for Herren! jeg har holdt Herrens Ord.

Dom. 17, 2. Ruth 3, 10. 1 Sam. 15, 11.

14. Men Samuel svarede: Hvad er denne for en Røst af smaat Dvæg for mine Øren, og en Røst af stort Dvæg, som jeg hører?

15. Da sagde Saul: De have ført dem fra de Amalekiter, idet Folket sparede det, som godt var af smaat Dvæg og af stort Dvæg, for at offere til Herren din Gud; men det Øvrige have vi ødelagt.

16. Da sagde Samuel til Saul: Lad være, saa vil jeg give dig tilkjende, hvad Herren har talet til mig inat; og han sagde til ham: Tal!

17. Og Samuel sagde: Er det ikke saa? der du var liden i dine Dine, blev du Israels Stammers Hoved, og Herren salvede dig til en Konge over Israel? c. 9, 21.

18. Og Herren sendte dig paa Veien og sagde: Drag hen, ødelæg de Syndere, de Amalekiter, og strid imod dem, indtil I faae gjort Ende paa dem.

19. Og hvorfor adlød du ikke Herrens Røst? men du ilede til Køv og gjorde det Unde for Herrens Dine. c. 25, 14.

20. Da sagde Saul til Samuel: Jeg adlød dog Herrens Røst og gif paa den Vej, paa hvilken Herren sendte mig; og jeg førte Agag, de Amalekiters Konge, hid og ødelagde Amalekiterne.

21. Men Folket tog af Køvet smaat Dvæg og stort Dvæg, det Ypperste af det, som var sat i Vand, for at offere til Herren din Gud i Gilgal.

22. Men Samuel sagde: Mon Herren har saaledes Behagelighed i Brændoffere og Slagtoffere, som i at man adlyder Herrens Røst? see, at adlyde er bedre end Offer, at give Agt (bedre) end Fedmen af Vædere. Sof. 6, 6. Matth. 9, 13; 12, 7.

23. Thi Gjenstridighed er en Trolldoms Synd, og at blive ved (deri) er Uretfærdighed og Afgudsdyrkelse; efterdi du har forkastet Herrens Ord, da har han og forkastet dig, at (du skal) ikke være Konge.

1 Mos. 31, 19. 1 Sam. 16, 1.

24. Da sagde Saul til Samuel: Jeg

har syndet, at jeg har overtraadt Herrens Befaling og dine Ord; thi jeg frygtede for Folket og adlød deres Røst.

25. Og nu, Kjære, borttag min Synd, og vend tilbage med mig, saa vil jeg tilbede for Herren.

26. Da sagde Samuel til Saul: Jeg vil ikke vende tilbage med dig; thi du har forkastet Herrens Ord, og Herren har forkastet dig, at du skal ikke være Konge over Israel. v. 23. 2 Sam. 7, 15.

27. Der Samuel vendte sig omkring til at gaae, da holdt han fast ved Fligen af hans Kappe, og den blev reven.

28. Da sagde Samuel til ham: Herren har idag revet Israels Kongerige fra dig, og han har givet din Næste det, som er bedre end du. c. 28, 17. 1 Kong. 11, 11.

29. Og Israels Seier skal ikke lyve, og det skal ikke angre ham; thi han er ikke et Menneske, at ham skulde angre (Noget).

4 Mos. 23, 19. Ebr. 6, 18.

30. Og han sagde: Jeg har syndet, men Kjære, ær mig nu for mit Folks Voldske og for Israel, og vend tilbage med mig, at jeg maa tilbede Herren din Gud.

31. Saa vendte Samuel tilbage efter Saul, og Saul tilbød for Herren.

32. Da sagde Samuel: Fører Agag, de Amalekiters Konge, frem til mig, og Agag gif til ham lystelig; og Agag sagde: Visfælsigen er Dødens Beefstthed bortvejen.

33. Men Samuel sagde: Pigesom dit Sværd har berøvet Qvinder deres Børn, saa skal din Moder berøves sine Børn iblandt Qvinderne; og Samuel lod sønderhugge Agag for Herrens Ansigt i Gilgal. 1 Kong. 18, 40.

34. Og Samuel gif til Rama; men Saul drog op til sit Huns i Sauls Gibeaa.

35. Og Samuel besøgte ikke Saul mere indtil sin Dødsdag, thi Samuel sørgede over Saul; og det angrede Herren, at han havde gjort Saul til Konge over Israel.

16. Capitel.

Samuel gaar efter Guds Befaling til Bethlehem og salver af Isai Sommer David til Konge i Sauls Sted, 1-13. Herrens Mand viger fra Saul, en ond Mand kommer over ham; hans Tjenere raade ham at søge en Mand, der vel kunde lege paa Harpe; David berømmes for ham, kommer til ham, elstes af ham, og naar han leger for ham, saa bliver det bedre med ham, 14-23.

Og Herren sagde til Samuel: Hvorlænge vil du sørge over Saul? og jeg,

jeg har forkastet ham, at han skal ikke være Konge over Israel; fyld dit Horn med Olie og gik hen, jeg vil sende dig til Isai, den Bethlehemit, thi jeg har udseet mig en Konge iblandt hans Sønner.

c. 15, 23. Ap. G. 13, 22.

2. Men Samuel sagde: Hvorledes skal jeg gaac hen? thi Saul skulde høre det og slaac mig ihjel; da sagde Herren: Tag en Kalb af Dvæget med dig, og du skal sige: Jeg er kommen at slagte (Slagtoffer) for Herren.

3. Og du skal byde Isai til det Slagtoffer, og jeg, jeg vil lade dig vide, hvad du skal gjøre, og du skal salve mig den, som jeg siger dig.

4. Og Samuel gjorde det, som Herren sagde, og kom til Bethlehem; da forfærdedes de ældste i Staden (og gik) imod ham og sagde: Er det Fred, at du kommer.

2 Kong. 9, 18.

5. Og han sagde: Det er Fred; jeg er kommen for at slagte (Slagtoffer) for Herren; helliger eder og kommer med mig til Slagtofferet; og han helligede Isai og hans Sønner, og bad dem til Slagtofferet.

c. 9, 12.

6. Og det skede, der de kom, da saae han Eliab, og han tænkte: Visseligen er han for Herren hans Salvede.

c. 17, 13.

7. Og Herren sagde til Samuel: See ikke til hans Udseende eller til hans Personens Høihed, thi jeg haver forkastet ham; thi (jeg agter) ikke det, som et Menneske kan see, thi et Menneske kan see det, (som er) for Dinene, men Herren seer til Hjertet.

Ap. G. 10, 34 fg. Ps. 7, 10. Ps. 17, 3. Nab. 2, 23.

8. Da kaldte Isai ad Abinadab og lod ham gaac forbi Samuels Ansigt, og han sagde: Denne har Herren ikke heller udvalgt.

c. 17, 13.

9. Derefter lod Isai Samma gaac forbi, og han sagde: Denne har Herren ikke heller udvalgt.

10. Saa lod Isai sine syv Sønner gaac forbi Samuels Ansigt; men Samuel sagde til Isai: Herren har ikke udvalgt disse.

11. Fremdeles sagde Samuel til Isai: Ere de unge Karle her allesammen? og han sagde: Den Yngste er endnu tilovers, og see, han vogter Smaaqvæget; da sagde Samuel til Isai: Send hen og lad hente ham, thi vi sætte os ikke omkring, før han kommer hid.

c. 17, 14.

12. Da sendte han hen og lod føre ham frem, og han var rødagtig med deilige Dine og skøn af Udseende; da sagde Herren: Staa op, salu ham, thi ham er det.

c. 17, 42.

13. Saa tog Samuel Oliehornet og salvede ham midt iblandt hans Brødre, og Herrens Aand kom heftig over David fra den samme Dag og fremdeles; derefter gjorde Samuel sig rede og gik til Rama.

2 Sam. 7, 8. Ps. 78, 71.

Ps. 89, 21. Ap. G. 13, 22. 1 Sam. 15, 34.

14. Men Herrens Aand veg fra Saul, og en ond Aand fra Herren forfærdede ham.

15. Da sagde Sauls Tjenere til ham: See, Kjære, en ond Guds Aand forføder dig.

v. 23.

16. Vor Herre sigede dog til dine Tjenere, (som staa) for dit Ansigt, at de opsoge en Mand, som forstaaer at lege paa Harpe; og det skal skee, naar Guds den onde Aand er over dig, og han leger med sin Haand, da (skal det blive) godt med dig.

2 Kong. 3, 15.

17. Da sagde Saul til sine Tjenere: Kjære, seer mig om en Mand, som kan vel lege, og fører (ham) til mig.

18. Da svarede en af de unge Karle og sagde: See, jeg saae Isai, den Bethlehemiters, Søn, som forstaaer at lege, og er vældig til Strid og en Krigsmand, og forstandig i Ord, og en Mand, (som er) deilig) af Skikkelse, og Herren er med ham.

1 Mos. 29, 17.

19. Da sendte Saul Bud til Isai og lod sige: Send til mig David, din Søn, som er hos Smaaqvæget.

v. 11.

20. Da tog Isai et Åsen med Brød og en Flaske Vin og et Gjedekid, og sendte det ved Davids, sin Søn, Haand til Saul.

21. Saa kom David til Saul og stod for hans Ansigt; og han elskede ham saare, og han blev hans Vaabendrager.

c. 18, 1. 2.

22. Derefter sendte Saul til Isai og lod sige: Kjære, lad David staae for mit Ansigt, thi han har fundet Naade for mine Dine.

23. Og det skede, naar den Guds Aand var over Saul, da tog David Harpen og legede med sin Haand; og Saul blev berqvæget, og det blev godt med ham, og den onde Aand veg fra ham.

v. 15.

17. Capitel.

Philisterne og Israels samles imod hinanden til Krig; Goliath, en Rjempe, byder En af Israels Børn ud til at stride med sig, og forbaaner dem saaledes i 40 Dage, 1-11. David, som var kommen tilbage til sin Fader, sendes af ham til Leiren til at besøge sine Brødre; han lærer Goliaths Ord og spørger, hvad den skulde have, som vilde slaae ham, 12-30. Han lover Saul at ville stride mod Goliath, taler om sin Tillid til Gud og om Prøver paa Guds Bistand, gaar imod Goliath og dræber ham med en Slyngesteen og med hans eget Sværd; Philisterne flye, 31-51. Israel forfølger dem; David føres igjen til Saul, 52-58.

Og Philisterne havde samlet deres Leire til Krigen og samlede sig i Socho, som er i Juda; og de leirede sig imellem Socho og imellem Asfeka ved Ephes-Dammim.

1 Kron. 11, 13.

2. Og Saul og Israels Mænd samlede sig i Egens Dal; og de rustede sig til Krig (for at gaae) Philisterne imøde.

3. Og Philisterne stode paa Bjerget paa hiin (Side), og Israelliterne stode paa Bjerget paa denne (Side), og Dalen var imellem dem.

4. Da udgik en Rjempe af Philisternes Leire, hans Navn var Goliath af Gath; han var sex Alen og en Haandbred høi.

5. Og der var en Kobberhjelm paa hans Hoved, og han var iført en Skjæl-Kyrrads, og Kyrradsjens Bægt var fem tusinde Sekel Kobber.

6. Og (han havde) et Beenharnisk af Kobber over sine Fødder, og et Kobberglavind imellem sine Skuldre.

7. Og hans Spydstage var som en Bæverstang, og Bladet paa hans Spyd var sex hundrede Sekel BERN; og Skjolddragere gav ham for hans Ansigt. 2 Sam. 21, 19.

8. Og han stod og raabte til Israels Slagordener, og sagde til dem: Hvorfor droge I ud at ruste eder til Krig? er jeg ikke en Philister, og I Sauls Tjenere? ndvælger eder en Mand, at han kommer ned til mig.

9. Dersom han kan stride mod mig, og han slaaer mig, da vilde vi være eders Tjenere; men dersom jeg kan faae Magt over ham og slaaer ham, da skulde I være vore Tjenere og tjene os.

10. Fremdeles sagde den Philister: Seg, jeg har forhaanet Israels Slagordener paa denne Dag; giver mig en Mand, saa vilde vi stride tilhobe.

2 Kong. 19, 4, 16.

11. Der Saul og al Israel hørte disse den Philisters Ord, da bleve de forfædede, og de frygtede saare.

12. Men David var den ephrathitiske Mands Søn fra Bethlehem i Juda, hvis Navn var Isai, og denne havde otte Sønner; og Manden var gammel i Sauls Dage (og) kommen (tilaars) iblandt Mændene.

c. 16, 1.

13. Og de tre største Isai Sønner gik hen og gik efter Saul i Krigen; men hans tre Sønners Navne, som vare gangne i Krigen, vare Eliab, den Førstefødte, og hans anden (Søn) Abinadab, og den tredje Samma.

c. 16, 6. 8. 9. 2 Sam. 13, 3.

14. Men David var den yngste; og de tre største gik efter Saul.

15. Og David gik hen og kom tilbage fra Saul at vogte sin Faders Smaaqvæg i Bethlehem.

16. Og den Philister kom aarle frem (om Morgen) og om Aftenen, og stillede sig frem i fyrrethve Dage.

17. Og Isai sagde til David, sin Søn: Kjære, tag til dine Brødre denne Ephastegte År og disse ti Brød, og løb til Leiren til dine Brødre.

18. Men disse ti ferske Øste skal du bringe til Hovedsmanden over de Tusinde; og du skal besøge dine Brødre, om (det gaar dem) vel, og du skal tage et Pant fra dem.

19. Og Saul og de og alle Israels Mænd vare i Egens Dal og strede imod Philisterne.

20. Da stod David tidlig op om Morgen og forlod Smaaqvæget hos Vogteren, og bar og gik, saasom Isai havde befaleet ham; og han kom til Bognborgen, der Hæren var uddragen i Slagordenen, og de havde raabt ud til Krigen.

v. 18.

21. Og Israel havde rustet sig, og Philisterne, Slagorden imod Slagorden.

22. Da lod David Tøiet fra sig hos ham, som forvarede Tøiet, og løb hen til Slagordenen; og han kom og hilfede sine Brødre.

v. 18. 2 Mos. 18, 7.

23. Og der han talede med dem, see, da kom Rjempen, hvis Navn var Goliath, den Philister af Gath, op af Philisternes Slagordener, og talede efter samme Vis; og David hørte det.

v. 4.

24. Men hver Mand af Israel, naar de saae Manden, da flyede de for ham og frygtede saare.

25. Og hver Mand af Israhel sagde: Have I seet denne Mand, som kommer op? thi han kommer op for at forhaane Israhel; og det skal skee, den Mand, som slaar ham, den vil Kongen berige med stor Rigdom og give ham sin Datter, og vil gjøre hans Faders Hus frit i Israhel.

26. Da sagde David til Mændene, de, som stode hos ham, sigende: Hvad skal gøres ved den Mand, som slaar denne Philister og borttager Forhaanelsen fra Israhel? thi hvo er denne Philister med Forhud, at han forhaaner den levende Guds Slagordener? v. 36. 2 Sam. 1, 20.

27. Da sagde Folket til ham efter samme Viis, sigende: Saaledes skal der gøres ved den Mand, som slaar ham.

28. Og hans ældste Broder Eliab hørte, der han talede til Mændene; og Eliabs Brede optændtes imod David, og han sagde: Hvorfor kom du herved, og hos hvem forlod du det libet Smaaqvæg i Ørken? jeg, jeg kjender din Hovmodighed og dit Hjertes Ondskab, thi du er kommen ned for at see Krigen. c. 16, 6.

29. Da sagde David: Hvad har jeg nu gjort? er det ikke (min) Forretning?

c. 20, 1; 26, 18.

30. Og han vendte sig omkring fra ham hen til en Anden, og sagde efter samme Viis; og Folket gav ham Svar igjen efter forrige Viis. v. 27.

31. Og de Ord bleve hørte, som David sagde, og man gav dem tilkjende for Sauls Ansigt, og han lod hente ham.

32. Og David sagde til Saul: Intet Mennekses Hjerter falde (i Mistrøst) for hans Skyld; din Tjener skal gaae og stride med denne Philister. 1 Mos. 42, 28. Neh. 6, 16.

33. Og Saul sagde til David: Du kan ikke gaae hen mod denne Philister til at stride med ham; thi du er en ung Person, men han er en Krigsmand fra sin Ungdom af.

34. Da sagde David til Saul: Din Tjener var sin Faders Hyrde hos Smaaqvæget, og en Løve kom og en Bjørn, og borttog et Lam af Hjorden.

35. Og jeg gik ud efter den og slog den, og reddede det af dens Mund; og den stod op imod mig, men jeg holdt fast ved dens Skjæg, og slog den og dræbte den.

36. Baade Løven og Bjørnen har din Tjener slaget, og denne Philister med

Forhud skal vorde som en af dem; thi han har forhaanet den levende Guds Slagordener.

37. Fremdeles sagde David: Herren, som friede mig fra Løvens Vold og fra Bjørnens Vold, han skal frie mig af denne Philisters Haand; da sagde Saul til David: Gaf, og Herren skal være med dig. 2 Tim. 4, 17.

38. Og Saul lod David iføre sine Klæder og satte en Kobberhjelme paa hans Hoved, og gav ham en Kyrads paa.

39. Og David ombandt hans Sværd over sine Klæder og begyndte at gaae, thi han havde ikke forsøgt det; da sagde David til Saul: Jeg kan ikke gaae i dem, thi jeg har ikke forsøgt det; og David lagde dem bort fra sig.

40. Og han tog sin Kjepe i sin Haand, og udvalgte sig fem glatte Stene af Bætksten og lagde dem i Hyrdeposen, som han havde, nemlig i Tasken, og havde sin Stynge i sin Haand; og han kom frem til Philisteren. 1 Kron. 11, 23.

41. Og Philisteren gif flux og kom nær til David; og Manden, Skjolddrageren, (gif frem) for hans Ansigt.

42. Der Philisteren saae op og saae David, da foragtede han ham; thi han var en ung Person, rødagtig og deilig af Udseende. c. 16, 12.

43. Og Philisteren sagde til David: Er jeg en Hund, at du kommer til mig med Kjepe? og Philisteren bandede David ved sine Gluder. 2 Sam. 3, 8.

44. Og Philisteren sagde til David: Gaf hid til mig, saa vil jeg give Fuglene under Himmelen og Dyrene paa Marken dit Kjød. Ezech. 29, 5; 39, 4.

45. Men David sagde til Philisteren: Du kommer til mig med Sværd og med Spyd og med Glavind; men jeg kommer til dig i Herrens Zebaoths Navn, som er Israels Slagordeners Gud, hvilken du har forhaanet. Ps. 20, 8.

46. I denne Dag skal Herren overantvordes dig i min Haand, og jeg skal slaac dig og borttage dit Hoved fra dig, og give (de døde) Kroppe af Philisternes Leir i denne Dag til Fuglene under Himmelen og til (vilde) Dyr paa Jorden; at alt Vandet skal vide, at der er en Gud i Israhel. 5 Mos. 23, 15 fig.

47. Og al denne Menighed skal vide, at Herren ikke fresser ved Sværd eller ved

Spyd; thi Krigen er Herrens, og han skal give eder i vor Haand.

48. Og det skede, der Philisteren stod op og gik og kom nær imod David, da skyndte David sig og løb til Slagordenen imod Philisteren.

49. Og David stak sin Haand i Posen og tog en Steen deraf, og slog med Slyn-gen, og slog Philisteren i hans Pande, saa at Stenen fæstedes dybt i hans Pan-de, og han faldt paa sit Ansigt til Jorden.

v. 40.

50. Og David blev stærkere end Phil-steren, med Slynngen og med Stenen, og slog Philisteren og ihjelslog ham; dog Da-vid havde ikke Sværd i sin Haand.

51. Og David løb og stod hos Philiste-ren, og tog hans Sværd og drog det af sin Balg, og slog ham ihjel og afhug hans Hoved dermed; der Philisterne saae, at de-res Vældige var død, da flyede de.

c. 21, 9.

52. Da gjorde Israels og Judæ Mænd sig rede og raabte og forfulgte Philisterne, indtil man kommer til Dalen, ja indtil Ekrons Porte; og Philisterne, som bleve ihjelslagne, faldt paa Veien til Saaraim og indtil Gath og indtil Ekron.

3of. 15, 33.

53. Derefter vendte Israels Børn om fra med Fryghed at jage efter Philisterne, og de plyndrede deres Leir.

54. Men David tog den Philisters Ho-væd og førte det til Jerusalem, og lagde hans Vaaben i sit Paulun.

55. Men der Saul saae David, da han gik ud imod Philisteren, sagde han til Ab-ner, Stridshovedsmanden: Hvis Søn er denne unge Karl, Abner? og Abner sagde: (Saa vist som) din Sjæl lever, o Konge! jeg veed det ikke.

c. 14, 50; 26, 5.

56. Og Kongen sagde: Spørg du, hvis Søn denne unge Karl er.

57. Og der David kom tilbage, der han havde slaget Philisteren, da tog Abner ham og ledede ham ind for Sauls Ansigt; og han havde Philisterens Hoved i sin Haand.

58. Og Saul sagde til ham: Hvis Søn er du, unge Karl? og David sagde: (Jeg er) Bfai, den Bethlehemiters, din Tjeners, Søn.

c. 16, 1.

18. Capitel.

Jonathan elsker David og gjør Pagt med ham, 1-4. David sættes af Saul over Krigs-folket og holder sig vel, Dvinderne berømme hans Gjerning mere end Sauls, Saul fatter

Mistanke til David og vil dræbe ham, 5-11. Han søger at dræbe ham med Philisternes Haand, lover ham sin Datter Merab, hun gives en An-den, 12-19. Michal, Sauls Datter, elsker Da-vid, gives ham til Hustru, da han havde dræbt 200 Philister; Herren er med ham, 20-30.

Og det skede, der han havde endt at tale til Saul, da blev Jonathan's Sjæl forbunden til Davids Sjæl, og Jonathan elskede ham som sin Sjæl.

c. 16, 21.

2. Og Saul tog ham paa den Dag (til sig) og tilstedede ham ikke at komme tilbage til sin Faders Hus.

c. 17, 15.

3. Og Jonathan og David gjorde en Pagt, fordi han elskede ham som sin Sjæl.

c. 20, 8, 16; 23, 18. 2 Sam. 21, 7. 1 Sam. 19, 1 fg.

4. Og Jonathan afførte sig Kappen, som han havde over sig, og gav David den, og tilmed sine Klæder indtil sit Sværd og sin Bue og sit Vælte.

5. Og David drog ud, hvorfomhelst Saul sendte ham hen, og handlede kloge-ligen, og Saul satte ham over Krigsmæn-dene; og han var behagelig for alt Folkets Dine, endogsaa for Sauls Tjeners Dine.

v. 30. 2 Kong. 18, 7.

6. Men det hændte sig, der de kom, da David kom tilbage fra den Philisters Slag, at Dvinderne af alle Israels Stæ-der vare udgangne med Sang og Dands imod Kong Saul, med Tromme, med Glæde og med Strængeleg.

Dom. 11, 34.

7. Og Dvinderne sang mod hverandre, da de legede, og sagde: Saul har slaget sine Tusinde, og David sine Titusinde.

c. 21, 11; 29, 5.

8. Da optændtes Sauls Brede saare, og dette Ord var ondt for hans Dine, og han sagde: De gave David Titusinde, og mig gave de Tusinde; og fremdeles vil Riget sandelig blive hans.

1 Mof. 4, 5.

9. Og Saul fæstede Die paa David fra den Dag og derefter.

10. Og det skede om anden Dagen, at Guds den onde Aand kom heftig over Saul, og han propheterede midt i Huset, men David legede med sin Haand, som dagligen; og Saul havde et Spyd i Haan-den.

c. 19, 9.

11. Og Saul kastede Spydet og sagde: Jeg vil stifte David, (saa det skal gaae) i Væggen; men David vendte sig to Gange omkring fra hans Ansigt.

c. 20, 33.

12. Og Saul frygtede for Davids An-sigt; thi Herren var med ham, men han var vegen fra Saul.

Marc. 6, 20.

13. Da bortstaffede Saul ham fra sig og satte ham for sig til en Hovedsmand over Tusinde; og han drog ud og drog ind for Folkets Ansigt.

14. Og David handlede klogeligen paa alle sine Veie, og Herren var med ham.

2 Kong. 18, 7.

15. Og der Saul saae, at han handlede saare klogeligen, da gruede han for hans Ansigt.

16. Men al Israel og Juda elskede David; thi han drog ud og drog ind for deres Ansigt.

v. 5.

17. Og Saul sagde til David: See, min ældste Datter Merab, hende vil jeg give dig til Hustru, vær istind en duellig Mand for mig og strid Herrens Krige; thi Saul sagde: Min Haand skal ikke være paa ham, men Philisternes Haand skal være paa ham.

c. 25, 28.

18. Og David sagde til Saul: Hvo er jeg, og hvad er mit Liv, (ja) min Faders Slægt i Israel, at jeg skulde blive Kongens Svoger?

2 Mos. 3, 11.

19. Og det skede, der Tiden kom, at Merab, Sauls Datter, skulde gives David, da blev hun givet Abriel, den Meholathiter, til Hustru.

Dom. 15, 2.

20. Men Michal, Sauls Datter, elskede David, og de gavede Saul det tilkjende, og den Sag var ret for hans Dine.

v. 21 fg.

21. Og Saul sagde: Jeg vil give ham hende, og hun skal vende ham til en Snare, og Philisternes Haand skal være over ham; da sagde Saul til David: Du skal idag ved (den anden af) Tvende blive min Svoger.

22. Og Saul bød sine Tjenere: Taler hemmelig med David og siger: See, Kongen har Behagelighed i dig, og alle hans Tjenere elske dig; bliv derfor nu Kongens Svoger.

23. Og Sauls Tjenere taledes disse Ord for Davids Øren, og David sagde: Er det ringe agtet for eders Dine at blive Kongens Svoger, eftersom jeg er en fattig og ringe Mand?

24. Og Sauls Tjenere gavede ham det tilkjende og sagde: Saadanne Ord taledes David.

25. Da sagde Saul: Saaledes skulle I sige til David: Kongen har ingen Lyft til Morgengave, men (heller) til hundrede Forhuder af Philisterne, for at hevne sig paa Kongens Fjender; thi Saul tænkte,

at han vilde lade David falde ved Philisternes Haand.

26. Da sagde hans Tjenere disse Ord til David, og denne Sag var ret for Davids Dine, at han skulde vende Kongens Svoger; men Bryllupsdagene vare ikke (endnu) opfyldte.

27. Da gjorde David sig rede og drog hen, han og hans Mænd, og slog iblandt Philisterne to hundrede Mænd, og David fremsorte deres Forhuder, og de opfyldte Kongen (Tallet) med dem, at han skulde blive Kongens Svoger; saa gav Saul ham Michal, sin Datter, til Hustru.

28. Og Saul saae og vidste, at Herren var med David, og Michal, Sauls Datter, elskede ham.

29. Da blev Saul ved ydermere at frygte for Davids Ansigt, og Saul var Davids Fjende alle Dage.

30. Og Philisternes Hovedsmænd drog ud, og det skede, naar de drog ud, da handlede David klogere end alle Sauls Tjenere, og hans Navn var saare høit agtet.

19. Capitel.

Saul vil, at hans Tjenere skulle slaae David ihjel; Jonathan taler til det Bedste for Saul om David, Saul lader sig sige, 1-7. David slaaer atter Philisterne; Saul vil atter dræbe ham med sit Spyd, han flyr til sit Huns; Saul vil og der dræbe ham, Michal advarer ham og lader ham undkomme, 8-17. David kommer til Samuel i Rama; Saul sender tre Gange Bud derhen, som skulde gribe ham, men de prophetere der, og da Saul kommer selv derhen, gjør han ligesaa, 18-24.

Og Saul taledes til Jonathan, sin Søn, og til alle sine Tjenere, at de skulde slaae David ihjel; men Jonathan, Sauls Søn, havde saare Behag i David.

c. 18, 3; 20, 17.

2. Og Jonathan forkyndte David og sagde: Min Fader Saul søger efter at slaae dig ihjel; saa vaer dig nu, Kjære, imorgen, og bliv i Skjul og skjul dig.

3. Og jeg, jeg vil gaae ud og staae ved min Faders Haand paa Marken, der hvor du er, og jeg, jeg vil tale med min Fader om dig; og naar jeg har seet, hvad (det er), da vil jeg kundgjøre dig det.

4. Saa taledes Jonathan godt om David til Saul, sin Fader, og sagde til ham: Kongen synde ikke imod sin Tjener, imod David, thi han har ikke syndet imod dig, saa ere og hans Gjerninger dig meget gode.

5. Thi han har sat sit Liv i sin Haand

og slog den Philister, og Herren gjorde en stor Freløsning for al Israel, det har du seet og glædet dig (derved); og hvorfor vil du synde imod uskyldigt Blod, at ihjel=slaae David uforskyldt?

Dom. 5, 18; 9, 17. 1 Sam. 17, 50 fg.

6. Da adlød Saul Jonathans Røst, og Saul spøer: (Saa vist som) Herren lever, han skal ikke dødes.

c. 14, 45. 3er. 4, 2.

7. Og Jonathan kaldte ad David, og Jonathan gav ham alle disse Ord tilskende; og Jonathan førte David til Saul, og han var for hans Ansigt som tilforn.

c. 18, 2.

8. Og det blev ved, at der var Krig; og David drog ud og stred imod Philisterne, og slog dem med et stort Slag, og de flyede for hans Ansigt.

9. Og Herrens onde Aand var paa Saul, og han sad i sit Huus og havde sit Spyd i sin Haand, og David legede med Haanden.

c. 18, 10.

10. Og Saul søgte efter at stifte David med Spydet, (saa det skulde gaae) i Væggen, men han gif bort fra Sauls Ansigt, og han stak Spydet i Væggen; saa flyede David og undkom den samme Nat.

c. 18, 11; 20, 33.

11. Og Saul sendte Bud til Davids Huus for at tage vare paa ham og at slaae ham ihjel om Morgenens; men Michal, hans Hustru, forkyndte David og sagde: Dersom du ikke redder din Sjæl inat, bliver du dræbt imorgen.

Ps. 59, 1.

12. Saa lod Michal David ned igjennem et Vindue, og han gif og flyede og undkom.

13. Og Michal tog Billeber og lagde i Sengen, og lagde et Gjedeskind paa Hovedet deraf, og bedækkede det med et Klæde.

1 Mos. 31, 19.

14. Da sendte Saul Bud at lade hente David, og hun sagde: Han er syg.

15. Saa sendte Saul Budene at besee David og sagde: Bærer ham op til mig i Sengen, at man kan slaae ham ihjel.

16. Og Budene kom, og see, Billederne (laae) i Sengen, og Gjedeskindet ved Hovedet deraf.

v. 13.

17. Da sagde Saul til Michal: Hvorfor bedrog du mig saa, og lod min Fjende fare, at han undkom? og Michal sagde til Saul: Han, han sagde til mig: Lad mig gaae, hvorfor skulde jeg slaae dig ihjel?

c. 24, 20.

18. Og David flyede og undkom og kom til Samuel i Rama, og gav ham alt det tilskende, som Saul havde gjort ham; og han, han og Samuel, gif hen, og de bleve i Najoth.

19. Og det blev Saul tilskendegivet, og der sagdes: See, David er i Najoth i Rama.

v. 18.

20. Da sendte Saul Bud, at de skulde hente David, og de saae en Forsamling af Propheter, som propheterede, og Samuel staende, som var sat over dem; og Guds Aand var over Sauls Bud, at ogsaa de propheterede.

21. Der de gave Saul det tilskende, da sendte han andre Bud, og de propheterede ogsaa; og Saul sendte hydermere de tredie Bud, og de propheterede ogsaa.

2 Kong. 1, 11.

22. Siden gif han og selv til Rama, og der han kom til den store Græft, som er i Seku, da spurgte han ad og sagde: Hvor er Samuel og David? og En sagde: See, (de ere) i Najoth i Rama.

23. Da gif han derhen til Najoth i Rama; og Guds Aand var ogsaa over ham, og han gif flux og propheterede, indtil han kom til Najoth i Rama.

v. 18, 19.

24. Og ogsaa han afførte sig sine Klæder, og ogsaa han propheterede for Samuels Ansigt, og faldt nogen ned den samme ganste Dag og den ganste Nat; derfor siger man: Er Saul ogsaa iblandt Propheterne?

20. Capitel.

David kommer til Jonathan og beflager sig yndeligen, 1-3. Han lader David gaae bort til Bethlehem og gjør Afstale med ham, at han den tredie Dag derefter skulde skjule sig paa Marken, saa vilde Jonathan imidlertid erfare sin Faders Mening om ham, og der ved visse Tegne kundgjøre ham den; men han for sin Person fornyer sin Pagt med David, 4-23. Da Jonathan havde erfarent Sauls Forbittrelse imod ham, giver han David det efter Løfte tilskende, og tager med stor Bedrøvelse Afsted fra ham, 24-43.

Da flyede David fra Najoth i Rama, og kom og sagde for Jonathans Ansigt: Hvad haver jeg gjort? hvad er min Misgjerning, og hvad er min Synd for din Faders Ansigt, at han søger efter mit Liv?

c. 17, 29; 26, 18.

2. Og han sagde til ham: Det være langt fra, du skal ikke døe; see, min Fader gjør ikke stor Gjerning eller liden Gjerning, at han jo aabenbarer den for mine Øren; og hvorfor skulde min Fader skjule

denne Gjerning for mig? det er ikke saa.

c. 22, 15.

3. Da spoe David fremdeles og sagde: Din Fader ved vist, at jeg har fundet Naade for dine Dine, derfor siger han: Jonathan skal ikke vide dette, det maatte bedrøve ham; og sandelig, (saa vist som) Herren lever, og (saa vist som) din Sjæl lever, (der er ikkun) ved et Trin imellem mig og imellem Døden.

c. 25, 26.

4. Og Jonathan sagde til David: Hvad dit Hjerter siger, vil jeg og gjøre dig.

c. 14, 7.

5. Og David sagde til Jonathan: Sec, det er imorgen Rhymaane, og jeg skulde sidde hos Kongen at æde; saa lad mig fare, at jeg kan skjule mig paa Marken indtil den tredie Dag ad Aften.

6. Dersom din Fader savner mig, da siig: David begjærede meget af mig, at han maatte løbe til Bethlehsem, til sin Stad, thi den ganske Slægt har der et aarligt Slagtoffer.

c. 9, 12.

7. Dersom han siger saaledes: (Det er) godt, (saa staaer det) vel med din Tjener; men dersom hans (Brede) saare optændes, da viid, at det Onde er fuldkommeligen besluttet hos ham.

8. Saa gjør Misfundhed mod din Tjener, thi du har ført din Tjener i en Pagt med dig for Herren; men dersom der er nogen Misgjerning hos mig, saa slaa du mig ihjel, og hvorfor vilde du føre mig hen til din Fader?

c. 18, 3; 23, 18.

9. Da sagde Jonathan: Det være langt fra dig; men dersom jeg kan vist fornemme, at det Onde er fuldkommeligen besluttet hos min Fader at komme over dig, skulde jeg da ikke give dig det tilkjende?

10. Og David sagde til Jonathan: Hvo skal give mig (det Gode) tilkjende, eller hvad din Fader svarer dig haardeligen?

11. Da sagde Jonathan til David: Kom, saa vilde vi gaae ud paa Marken; og de gik begge ud paa Marken.

12. Og Jonathan sagde til David: Herre, Israels Gud! naar jeg udforsker af min Fader ved den Tid imorgen (eller) den tredie (Dag), og see, (det staaer) vel med David, og jeg ikke da sender til dig og aabenbarer det for dine Øren,

13. da gjøre Herren Jonathan saa og lægge saa dertil; men synes min Fader vel om det Onde imod dig, vil jeg og aabenbare det for dine Øren og lade dig fare, at du skal gaae med Fred; og Her-

ren være med dig, ligesom han har været med min Fader.

14. Men (skulde du) ikke, dersom jeg endda lever, ja skulde du ikke gjøre Herrens Misfundhed imod mig, at jeg skal ikke døe?

15. Ja, du skal ikke affjære din Misfundhed fra mit Huus evindeligen, og ei, naar Herren udrydder Davids Tjender, (ja) hver Mand af Jordens Kredts.

16. Saa gjorde Jonathan (en Pagt) med Davids Huus; dog udkrævede Herren det af Davids Tjenders Haand.

c. 18, 3 fg.

17. Og Jonathan blev ved at sværge David, fordi han elskede ham; thi han elskede ham, som han elskede sin Sjæl.

c. 18, 3; 19, 1 fg.

18. Og Jonathan sagde til ham: Det er imorgen Rhymaane, saa savnes du; thi man skal savne dig paa dit Sæde.

19. Og naar du har været borte i tre Dage, skal du fare saare (hemmelig) ned og komme til Stedet, der, hvor du skulde dig paa den Dag, den Gjerning (blev besluttet); og du skal blive ved den Steen Afjel.

v. 6. c. 19, 2.

20. Saa vil jeg, jeg skyde tre Pile ved Siden, ligesom jeg vilde udskyde (dem) for mig til et Maal.

21. Og see, jeg vil sende en Dreng (sigende): Gaf, led Pilene op; siger jeg da til Drengen: Sec, Pilene (ligge) bag dig og (bedre) hid, tag dem, da kom, thi der er Fred for dig, og der er ingen Ting (at frygte for, saa vist som) Herren lever.

v. 36.

22. Men siger jeg saaledes til den unge Dreng: Sec, Pilene (ligge) foran dig og bedre frem, da gaf, thi Herren har ladet dig fare.

23. Og (anlangende) det Ord, som vi have talet, du og jeg, see, Herren er imellem mig og imellem dig evindeligen.

24. Og David skjulte sig paa Marken; og det blev Rhymaane, og Kongen satte sig tilbords at æde.

25. Og Kongen havde sat sig paa sit Sæde, som mange Gange, paa det Sæde ved Væggen, og Jonathan stod op, men Abner satte sig ved Sauls Side, og David blev savnet paa sit Sted.

26. Og Saul talede ikke noget paa den samme Dag; thi han sagde: (Ham er) Noget vederfaret, han er ikke reen, sandelig, han er ikke reen.

27. Og det skede Dagen efter Nymaane, den anden (Dag i Maanedens), der David blev savnet paa sit Sted, da sagde Saul til Jonathan, sin Søn: Hvorfor kom Isai Søn ikke til Maaltid hverken igaar eller idag?

28. Og Jonathan svarede Saul: David begjærede meget af mig, (at han maatte gaar) til Bethlehem.

29. Og han sagde: Kjære, lad mig fare, thi vor Slægt haver et Slagtoffer i Staden, og min Broder har selv budet mig det, og nu, dersom jeg har fundet Naade for dine Dine, Kjære, da lad mig slippe bort, at jeg maa see mine Brødre; derfor er han ikke kommen til Kongens Bord.

30. Da blev Sauls Brede optændt imod Jonathan, og han sagde til ham: Du forvendte (og) gjenstridige (Qvindes) Søn! veed jeg ikke, at du har udvalgt Isai Søn til din Stam og til din Moders yderste Stam?

31. Thi alle de Dage, som Isai Søn lever paa Jorden, bliver hverken du stadfæstet eller dit Rige; derfor send nu og lad hente ham til mig, thi han er et Dødens Barn.

32. Da svarede Jonathan Saul, sin Fader, og han sagde til ham: Hvorfor skal han dødes? hvad haver han gjort? c. 19, 4.

33. Da kastede Saul Spydet efter ham, at han vilde sticket ham; da fornåm Jonathan, at det var fuldkommeligens beslutning hos hans Fader at slaa David ihjel.

c. 18, 11; 19, 10.

34. Saa stod Jonathan op fra Bordet med frysende Brede, og han aad ikke Brød paa den samme anden Dag i Nymaanen, thi han var bedrøvet for David, fordi hans Fader havde kastet ham.

35. Og det skede om Morgenens, at Jonathan gik ud paa Marken ved den Tid, (han havde) bestemt David, og en liden Dreng med ham.

36. Og han sagde til sin Dreng: Løb, led nu, Kjære, de Pile op, som jeg skyder; Drengen løb, og han skjød en Pile, den lod han fare hen over ham.

v. 21.

37. Og der Drengen kom til det Sted, (hvor) Pilen (laar), som Jonathan skjød ud, da raabte Jonathan efter Drengen og sagde: Er ikke Pilen foran dig og bedre frem?

38. Og Jonathan raabte efter Drengen: Vær snar, skynd dig, staa ikke (stille); da

samlende Jonathans Dreng Pilen og kom til sin Herre.

39. Og Drengen vidste ikke Noget; alene Jonathan og David vidste Sagen.

40. Da gav Jonathan Drengen, som han havde, sine Vaaben og sagde til ham: Gik hen, bær (dem) ind i Staden.

41. Der Drengen gik ind, da stod David op fra (det Sted) Sonden for (Stenen), og faldt paa sit Ansigt til Jorden og bøjede sig tre Gange; og de kyskede den Ene den Anden, og græd den Ene med den Anden, saa at David græd mest.

v. 19. 1 Mos. 33, 3. 4.

42. Da sagde Jonathan til David: Gik i Fred! hvad vi begge have svoret i Herrens Navn og sagt, (derom) skal Herren være (Vidne) imellem mig og imellem dig, og imellem min Sæd og imellem din Sæd evindeligen.

43. Og han stod op og gik bort; men Jonathan kom i Staden.

21. Capitel.

David undkommer til den Høfstepræst Achimelech i Nob, faaer Stuebrød og Goliaths Sværd af ham; Doeg, en af Sauls Tjenere, hører det, 1-9. David kommer til Achis, Philisternes Konge, men da de her kjende ham, hvor han er, bliver han forstræffet og anstiller sig som en gal Mand; de lade ham gaar, 10-15.

Og David kom til Nob, til Achimelech, Præsten; og Achimelech blev forfærdet (og gik) imod David og sagde til ham: Hvorfor er du alene, og ikke en Mand med dig?

Neb. 11, 32. 1 Sam. 16, 4.

2. Og David sagde til Achimelech, Præsten: Kongen befoel mig en Sag og sagde til mig: Lad ingen Mand vide noget om den Sag, som jeg har sendt dig ud for, og som jeg befoel dig; jeg har ogsaa vilst de unge Mænd hen til det og det Sted.

2 Kong. 6, 8.

3. Og nu, hvad er der under din Haand? giv fem Brød i min Haand, eller hvad der findes.

4. Og Præsten svarede David og sagde: (Jeg har) intet almindeligt Brød under min Haand; men der er helligt Brød, dersom ikkun de unge Mænd have holdt sig fra Qvinder.

2 Mos. 19, 15.

5. Og David svarede Præsten og sagde til ham: Ja visstelig, Qvinderne have været os forholdte igaar og iforgaars, der jeg gik ud, og de unge Mænds Klar ere hellige; tilmed er dette (paa en vis)

Maade almindeligt, da desuden (andet Brød) idag skal helliges i Karrene.

3 Mos. 11, 32 fg. 1 Thes. 4, 4. 2 Mos. 37, 16.

6. Da gav Præsten ham det Hellige; thi der var intet Brød uden Skuebrød, som borttoges fra Herrens Ansigt, at man skulde lægge varmt Brød (istedet) paa den Dag, man tog det bort.

3 Mos. 24, 5. 7. Matth. 12, 3. 4. Luc. 6, 3. 4.

7. Men der var en Mand af Sauls Tjenere paa den samme Dag, som opholdtes for Herrens Ansigt, og hans Navn var Doeg, en Edomiter, den mægtigste af Sauls Hyrder.

c. 22, 9. Ps. 52, 2. 3of. 19, 36.

8. Og David sagde til Achimelech: Er og ikke her under din Haand et Spyd eller Sværd? thi jeg tog end ikke mit Sværd og mine Vaaben med mig, efter som Kongens Ord var hastigt.

9. Da sagde Præsten: Den Philisters Goliaths Sværd, som du slog i Egens Dal, see, det er søbt i et Klæde bag Livstjortelen; dersom du vil tage dig det, (saa) tag (det), thi her er intet andet foruden det; og David sagde: Der er ikke (noget) som det, giv mig det.

c. 17, 50. 51.

10. Og David gjorde sig rede og flyede paa den samme Dag fra Sauls Ansigt, og kom til Achis, Kongen i Gath.

c. 27, 2. Ps. 56, 1.

11. Og Achis Tjenere sagde til ham: Er denne ikke David, Landets Konge? sang de ikke om denne mod hjerandree i Dandsen og sagde: Saul har slaget sine Tusinde, og David sine Titusinde?

c. 29, 5; 18, 7.

12. Og David lagde disse Ord paa sit Hjerte og frygtede saare for Achis, Kongen af Gaths, Ansigt.

13. Derfor forvænte han sin Sands for deres Dine og lod, som han var gal under deres Hænder, og tegnede paa Portens Døre, og lod sin Fraade flyde ned paa sit Skjæg.

Ps. 34, 1.

14. Da sagde Achis til sine Tjenere: See, I see, at Manden er gal, hvi førte I ham til mig?

15. Mon jeg fattes Gale, at I førte denne hid at være gal for mig? skulde denne komme i mit Huus?

22. Capitel.

David kommer til Abullam; Mange, som vare i Rød, tage deres Tilflugt til ham; sine Forældre fører han til Moabs Konge; han drager igjen til Juda, 1-5. Saul beskuder sine Tjenere og sin Søn, at de holde med David,

Doeg kundgjør Saul, hvad han havde seet i Nobe, 6-10. Saul fordrer Achimelech, Præsten i Nobe, for sig, som forsvarer sig, men dog dræbes med alle Sine paa Sauls Befaling af Doeg, 11-19. Abiathar undkommer til David, som trøster ham, 20-23.

Og David gif derfra og undkom til Hulen ved Abullam; og der hans Brødre og hans Faders ganste Huns det hørte, da kom de derhen ned til ham.

Ps. 57, 1.

2. Og hver Mand, som var i Trang, og hver Mand, som havde (nogen) Nagerkarl, (der trængte ham,) og hver Mand, som var besteligen bedrøvet i Sjælen, samlede sig til ham, og han var Hovedsmand over dem; og der vare ved fire hundrede Mænd hos ham.

Dom. 11, 3.

2 Mos. 22, 25. 2 Kong. 4, 1 fg. 1 Sam. 1, 10; 30, 6.

3. Og David gif derfra til Mizpe i Moab, og sagde til de Moabitters Konge: Kjære, lad min Fader og min Moder gaac ud hos eder, indtil jeg fornemmer, hvad Gud vil gjøre med mig.

Dom. 10, 17.

4. Og han førte dem for de Moabitters Konges Ansigt, og de bleve hos ham al den Tid, David var i Befæstningen.

5. Da sagde Propheten Gad til David: Du skal ikke blive i Befæstningen, gik hen og kom du i Jude Land; da gif David hen og kom i Hareths Stov.

Ps. 63, 1.

6. Og Saul hørte, at David og de Mænd, som han havde hos sig, vare blevne kjendte; men Saul sad i Gibe under Runden paa Høien, og han havde sit Spyd i sin Haand, og alle hans Tjenere stode hos ham.

7. Og Saul sagde til sine Tjenere, som stode hos ham: Kjære, hører, I Benjaminsitter! skal ogsaa Isai Søn give eder alle sammen Agre og Vingaarde, (ja) sætte eder alle sammen til Hovedsmænd over Tusinde og Hovedsmænd over Hundrede?

v. 8. 9.

8. at I have alle forbundet eder imod mig, og der er Ingen, som aabenbarede det for mine Øren, efterdi at min Søn har gjort (en Pagt) med Isai Søn, og der er Ingen af eder, som det smærter for min Skyld, og som aabenbarer det for mine Øren; thi min Søn har opreist min Tjener imod mig til at lure, som (det skeer) paa denne Dag.

c. 18, 3; 20, 16.

9. Da spærde Doeg, den Edomiter, som var sat over Sauls Tjenere, og sagde: Jeg saae Isai Søn komme til Nobe, til Achimelech, Ahitubs Søn.

c. 21, 7. Ps. 52, 2.

10. Og han adspurgte Herren for ham og gav ham Læring, og den Philisteres Goliaths Sværd gav han ham. c. 21, 9.

11. Da sendte Kongen hen at kalde Achimelech, Ahitubs Søn, Præsten, og hans Faders ganste Huus, Præsterne, som vare i Robe; og de kom allesammen til Kongen.

12. Og Saul sagde: Kjære, hør, Ahitubs Søn! og han sagde: See, her er jeg, min Herre!

13. Da sagde Saul til ham: Hvorfor have I forbundet eder mod mig, du og Isai Søn, idet du gav ham Brød og Sværd, og adspurgte Gud for ham, at han staaer op imod mig til at lure, som (det skeer) paa denne Dag?

14. Og Achimelech svarede Kongen og sagde: Hvillen er og iblandt alle dine Tjenere trofast som David, og (han er) Kongens Svoger og er gaaen hen i din Lydig-
hed, og er æret i dit Huus? c. 18, 27; 21, 3. 8.

15. Har jeg begyndt idag at adspørge Gud for ham? det være langt fra mig! Kongen lægge ikke den Sag paa sin Tjener (eller) paa min Faders ganste Huus, thi din Tjener vidste Intet af alt dette, hverken Lidet eller Stort. c. 20, 2; 25, 36.

16. Da sagde Kongen: Achimelech! du skal visjeligén døe, du og din Faders ganste Huus.

17. Og Kongen sagde til Drabanterne, som stode hos ham: Vender eder omkring og slaar Herrens Præster ihjel, thi deres Haand er ogsaa med David, og der de vidste, at han flyede, da aabenbarede de det ikke for mine Øren; men Kongens Tjenere vilde ikke udbrække deres Haand at falde an paa Herrens Præster.

1 Kong. 20, 35 f.

18. Da sagde Kongen til Doeg: Vend du dig omkring og fald an paa Præsterne; og Doeg, den Edomiter, vendte sig omkring, og han faldt an paa Præsterne og ihjelslog paa den Dag fem og firfindsthye Mænd, som bare linnede Livkjortelen.

19. Han slog og Robe, Præsternes Stad, med skarpe Sværd, baade Mand og Qvinde, baade spæt og diende Barn, og Døe og Afsen og Faar, med skarpe Sværd. c. 21, 1.

20. Men der undkom een af Achimelechs, Ahitubs Søns, Sønner, og hans Navn var Abjathar; og han flyede efter David.

c. 23, 6.

21. Og Abjathar forkyndte David, at Saul havde ihjelslaget Herrens Præster.

22. Da sagde David til Abjathar: Jeg vidste paa den samme Dag, der Doeg, den Edomiter, var der, at han skulde visjeligén give Saul det tilkjende; jeg, jeg har været Marsag til (det, som skede imod) alle din Faders Huses Sjæle. c. 21, 7.

23. Bliv hos mig, frygt Intet, thi hvo, som søger efter mit Liv, skal søge efter dit Liv; thi du skal være i Forvaring hos mig.

23. Capitel.

David slaar Philisterne og frelser Keila efter Herrens Ord, 1-6. Saul vil fange ham der, men da han erfarer det, undviger han derfra, efterat han havde adspurgt Herren, 7-13. David bliver i den Ørten Gith, hvor Sonathar kommer til ham og fornyer sin Pagt med ham, 14-18. De Githiter forraade David; Saul forfølger ham i Maons Ørt, men forlader ham, da han fik at vide, at Philisterne vare faldne ind i Landet, 19-28.

Og de gave David tilkjende, sigende: See, de Philister stride imod Keila, og de plyndre Vaderne. Jof. 15, 44.

2. Da spurgte David Herren ad og sagde: Skal jeg gaar og slaar disse Philister? og Herren sagde til David: Gaf, og du skal slaar Philisterne og frelse Keila.

3. Men Davids Mænd sagde til ham: See, vi frygte (at blive) her i Juda, og vi skulle dog gaar til Keila til Philisternes Slagordener?

4. Da blev David ydermere ved at adspørge Herren, og Herren svarede ham og sagde: Staa op, drag ned til Keila, thi jeg giver Philisterne i din Haand.

5. Saa gik David og hans Mænd til Keila, og han stred imod Philisterne og drev deres Fæ bort, og slog dem med et stort Slag; saa frelste David Indbyggere i Keila. c. 19, 8.

6. Men det skede, da Abjathar, Achimelechs Søn, flyede til David i Keila, at han kom ned med Livkjortelen i sin Haand. c. 22, 20.

7. Da blev det Saul tilkjendegivet, at David var kommen til Keila, og Saul sagde: Gud har overgivet ham i min Haand, thi han er indeluffet, idet han er kommen i en Stad med dobbelte Porte og Stænger. Dom. 16, 2. 5 Mos. 3, 5.

8. Da lod Saul alt Folket høre, (at de skulde komme) til Krigen, at drage ned til Keila for at beleire David og hans Mænd.

9. Der David fornam, at Saul hemmeligen optænkte det Onde imod ham, da

sagde han til Præsten Abjathar: Vær hid i Livskjortelen.

Ordsp. 3, 29. 1 Sam. 30, 7.

10. Og David sagde: Herre, Israels Gud! din Tjener har hørt, at Saul søger efter at komme til Keila, for at fordærve Staden for min Skyld.

11. Mon Mændene af Keila skulle overantvorde mig i hans Haand? mon Saul skal komme ned, saasom din Tjener har hørt? Herre, Israels Gud! Kjære, forlynd din Tjener det; og Herren sagde: Han skal komme ned.

12. Da sagde David: Mon Mændene af Keila skulle overantvorde mig og mine Mænd i Sauls Haand? og Herren sagde: De skulle overantvorde dig.

13. Da gjorde David og hans Mænd sig rede, ved sex hundrede Mænd, og de gik ud af Keila og vandrede hen, hvor de kunde vandre; og det blev Saul tilkjendegivet, at David var undkommen af Keila, da lod han af at fare ud.

14. Og David blev i Ørken i Befæstningerne, omfider blev han paa Bjerget i den Ørk Siph; og Saul søgte efter ham alle (sine) Dage, men Gud gav ham ikke i hans Haand.

15. Der David saae, at Saul var ud-dragen til at søge efter hans Liv, da blev David i den Ørk Siph i Skoven.

16. Da gjorde Jonathan, Sauls Søn, sig rede og gik hen i Skoven til David; og han styrkede hans Haand i Gud.

17. Og han sagde til ham: Frygt ikke, thi min Faders Sauls Haand skal ikke finde dig, men du, du skal blive Konge over Israel, og jeg, jeg vil være den Anden hos dig; og Saul, min Fader, veed ogjaa, (at det skal) saaledes (stee).

c. 20, 30, 31; 24, 21.

18. Saa gjorde de begge en Pagt for Herrens Ansigt, og David blev i Skoven, men Jonathan gik til sit Huns. c. 18, 3; 20, 16.

19. Da drog de Siphiter op til Saul til Gibea og sagde: Har ikke David skjult sig hos os i Befæstningerne i Skoven paa Hachila Høi, som ligger ved den høire Side af Ørken?

c. 26, 1. Ps. 54, 2.

20. Saa kom nu ned, o Konge! efter al dit Hjertes Begjæring til at komme ned; saa (hør det) os at overantvorde ham i Kongens Haand.

21. Da sagde Saul: Betsignede være I for Herren, at I huses over mig.

c. 15, 13; 26, 25. 2 Mos. 2, 6. Jer. 15, 5.

22. Kjære, gaaer, bereder (Alting) fremdeles, og vider og seer hans Sted, hvor hans Gang er, hvo der har seet ham der; thi man har sagt mig, at han skal være meget trædsk.

23. Derfor seer og undersøger alle de Skjul, hvor han skjuler sig, og kommer tilbage til mig, naar I ere visse (derpaa), saa vil jeg gaae med eder; og det skal stee, dersom han er i Landet, da vil jeg forfæ efter ham iblandt alle Tusinder i Juda.

24. Da gjorde de sig rede og gik til Siph frem for Saul; men David og hans Mænd vare i Maons Ørk paa den flette Mark ved den høire Side af Ørken. v. 19.

25. Og Saul og hans Mænd gik for at søge, og det blev David tilkjendegivet, og han drog ned fra Klippen og blev i Maons Ørk; da Saul hørte det, forfulgte han David i Maons Ørk.

26. Og Saul gik paa denne Side af Bjerget, og David og hans Mænd paa den anden Side af Bjerget; og der David hastede at gaae fra Sauls Ansigt, da omringede Saul og hans Mænd David og hans Mænd, for at gribe dem.

27. Men der kom et Bud til Saul og sagde: Skynd dig og kom, thi Philisterne ere indfaldne i Landet.

28. Da vendte Saul tilbage fra at forfølge David og gik hen imod Philisterne; derfor kalder man det samme Sted Sela-Hammahlefoth.

24. Capitel.

David bliver i En-Gebi Ørken; Saul forfølger ham ogjaa der, 1-3. Da Saul gaaer ind i en Hule, hvor David og hans Mænd vare, vil dog David ikke slaae ham ihjel, men affjærer en Fugl af hans Skjortel, 4-8; raaber siden efter Saul og overbeviser ham om den Uret, som han gjorde ham, 9-16. Saul erkjender sin Synd, græder, tager en Ed af David, at han ikke skulle udrydde hans Sæd, og drager bort, 17-23.

Og David drog op derfra og blev udi de Befæstninger i En-Gebi.

2. Og det stede, der Saul kom tilbage fra (at jage) efter Philisterne, da forkyndte man ham og sagde: See, David er i En-Gebi Ørk.

3. Da tog Saul tre tusinde Mænd, udvalgte af al Israel, og gik hen for at op-søge David og hans Mænd paa Steengjædernes Klipper.

c. 26, 2.

4. Og der han kom til Jaarestierne ved Beien, da var der en Hule, og Saul gik

ind for at skjule sine Fødder; men David og hans Mænd sadde ved Siderne i Hulen.

Pf. 57, 1.

5. Da sagde Davids Mænd til ham: See, (denne er) den Dag, hvorom Herren har sagt dig: See, jeg giver din Fjende i din Haand, at du skal gjøre med ham, saasom godt er for dine Dine; og David stod op og affaar hemmeligen en Flig af Rappen, som Saul (havde paa).

c. 26, 8; 18, 22.

6. Og det skede derefter, da slog Davids Hjerte ham, fordi han havde skaaret Fligen af, som hørte Saul til.

7. Og han sagde til sine Mænd: Herren lade det være langt fra mig, at jeg skalde gjøre denne Gjerning ved min Herre, Herrens Salvede, at lægge min Haand paa ham; thi han er Herrens Salvede.

2 Sam. 1, 14 fg.

8. Og David fik sine Mænd skilt (fra ham) med Ord, og tilstede dem ikke at staae op imod Saul; og Saul stod op af Hulen og gif paa Beien.

9. Men David stod op derefter og gif ud af Hulen, og raabte efter Saul og sagde: Min Herre Konge! da faae Saul sig tilbage, og David boiede sit Ansigt til Jorden og nedboiede sig.

c. 28, 14. 2 Kron. 29, 30.

10. Og David sagde til Saul: Hvorfor hører du de Menneffers Ord, som sige: See, David søger efter din Ulykke?

11. See, dine Dine have seet paa denne Dag, at Herren har givet dig idag i min Haand i Hulen, og der sagdes, at jeg skalde slaae dig ihjel, men (mit Die) spaarede dig; thi jeg sagde: Jeg vil ikke lægge min Haand paa min Herre, thi han er Herrens Salvede.

12. Og min Fader, see, see dog Fligen af din Klappe i min Haand, at jeg vilde ikke slaae dig ihjel, der jeg affaar Fligen af din Klappe; fjend og see, at der er ikke Ondskab eller Overtrædelse i min Haand, jeg har og ikke syndet imod dig, og du jager efter min Sjæl for at borttage den.

Pf. 7, 5.

13. Herren skal domme imellem mig og imellem dig, og Herren skal høyne mig paa dig; men min Haand skal ikke være paa dig;

14. ligesom man siger i et gammelt Ordsprog: Fra Ugudelige skal udgaae Ugudelighed; men min Haand skal ikke være paa dig.

15. Efter hvem er Israels Konge gaaen? hvem jager du efter? efter en død Hund, efter en Loppe?

c. 26, 20. 2 Sam. 9, 8.

16. Men Herren skal være Dommer og domme imellem mig og imellem dig, og han skal see og udsjøre min Sag, og frie mig fra din Haand.

Pf. 43, 1. Pf. 17, 2.

17. Og det skede, der David havde endt at tale disse Ord til Saul, da sagde Saul: Er dette din Røst, min Søn David? og Saul opløstede sin Røst og græd.

c. 26, 17.

18. Og han sagde til David: Du er retfærdigere end jeg; thi du har betalt mig Godt, men jeg, jeg har betalt dig Dndt.

c. 25, 21. Pf. 35, 12.

19. Og du har givet tilkjende idag, at du har gjort mig Godt; thi Herren havde indeluffet mig i din Haand, og du slog mig ikke ihjel.

20. Men naar en Mand finder sin Fjende, skalde han da sende ham paa en god Bei? men Herren skal betale dig Godt for denne Dag, (for det,) som du har gjort mig.

21. Og nu, see, jeg veed, at du skal velseligen blive Konge, og Israels Rige skal stadfæstes i din Haand.

c. 23, 17.

22. Saa sværg mig nu ved Herren, at du ikke vil udrydde min Sød efter mig, og at du ikke vil ødelægge mit Navn af min Faders Huns.

3of. 2, 12.

23. Da svoer David Saul; og Saul gif til sit Huus, men David og hans Folf gif op i Befæstningen.

25. Capitel.

Samuel dør; David sender Bud til Nabal i Carmel og begjærer noget Proviant af ham, men Nabal forhaaner hans Tjenere, 1-11. David beslutter sig til at udrydde Nabal og hans Huns; Abigail, Nabals Hustru, foreskummer ham, idet hun fører Stjerk til ham og med sin fornuftige Tale aldeles formilder ham, saa han afstaaer fra sit Forsæt, 12-35. Nabal er imidlertid lyslig, men jorskrækkes, da han faaar at vide, hvad David havde gjort i Sunde, og dør den tiende Dag derefter; David tager Abigail tilægte, saa og Abineam; men Michal, Davids Hustru, blev given Paltiel, 36-44.

Og Samuel døde, og al Israel samlede sig og sørgede for ham og begrov ham i hans Huns udi Rama; og David gjorde sig rede og drog ned til den Ørk Paran.

c. 28, 3. 1 Mos. 21, 21.

2. Og der var en Mand i Maon, og han havde sin Gjerning i Carmel, og den samme Mand var meget stor, og han

havde tre tusinde Jaar og tusinde Gjeder; og det skede, at han klippede sine Jaar i Carmel.

3. Og Mandens Navn var Nabal, og hans Hustrues Navn Abigail; og Qvinden var af god Forstand og deilig af Skikkelse, men Manden var haard og ond i sine Gjerninger, og han var en Salebiter.

Jes. 15, 13. 1 Sam. 30, 14.

4. Men David hørte i Ørken, at Nabal klippede sine Jaar.

5. Da udsendte David ti unge Karle, og David sagde til de unge Karle: Gaaer op til Carmel, og naar I komme til Nabal, da hilser ham i mit Navn.

6. Og siger saaledes: Lev (vel)! Fred være med dig, og Fred være med dit Huus, og Fred med alt det, du haver! Dem. 19, 20 fg.

7. Og jeg har nu hørt, at du haver dem, som klippe; nu, de Hyrder, som du haver, have været med os, vi have ikke forhaanet dem, og der saanedes ikke Noget af dem alle de Dage, de vare i Carmel.

8. Spørg dine unge Karle, og de skulde kundgjøre dig det, og lad de unge Karle finde Raade for dine Dine, thi vi ere komne paa en god Dag; Kjære, giv dine Tjenere og din Søn David, hvad din Haand finder.

c. 10, 7. Dem. 9, 33.

9. Og Davids unge Karle kom og talede til Nabal efter alle disse Ord i Davids Navn; og de lode af.

10. Og Nabal svarede Davids Tjenere og sagde: Hvo er David, og hvo er Isai Søn? der ere nuomstunder mange Tjenere, som ride sig løs, hver fra sin Herres Ansigt.

Dem. 8, 6.

11. Og skulde jeg tage mit Brød og mit Vand og mit slagtede (Fæ), som jeg haver slagtet til dem, som klippe for mig, og give de Mænd, som jeg ikke veed, hvorfra de ere?

12. Da vendte Davids unge Karle sig til deres Vei, ja de vendte tilbage, og kom og forkyndte ham efter alle disse Ord.

13. Da sagde David til sine Mænd: Ombynder hver sit Sværd, og de ombyndt hver sit Sværd; og David ombyndt ogsaa sit Sværd; og der droge op efter David ved fire hundrede Mænd, men to hundrede bleve hos Tøiet.

2 Mos. 32, 27. Ps. 45, 4.

14. Og en ung Karl af de unge Karle gav Abigail, Nabals Hustru, tilkjende og sagde: See, David sendte Bud fra Ørken

at velsigne vor Herre, men han soer paa dem.

15. Og de Mænd have været os saare gode, og vi bleve ikke forhaanede, og vi saanedes ikke Noget alle de Dage, vi vandrede hos dem, naar vi vare paa Marken.

16. De have været en Muur for os baade Nat og Dag, alle de Dage, vi vare hos dem og vogtede Jaarene.

17. Saa vid nu og see, hvad du vil gjøre, thi der er fuldkommen besluttet en Ulfke over vor Herre og over alt hans Huus, og han er et Belials Barn, saa at man ikke kan tale til ham.

2 Sam. 20, 1.

18. Da skyndte Abigail sig og tog to hundrede Brød og to Flasker Vin og fem tillavede Jaar og fem Maader stegte Afs og hundrede Klaser Rosiner og to hundrede Klumper Figen, og hun lagde det paa Afsener.

19. Og hun sagde til sine Dreng: Gaaer frem for mit Ansigt, see, jeg kommer efter eder; men hun gav ikke Nabal, sin Mand, det tilkjende.

20. Og det skede, der hun red paa Afsenet og drog ned i Skjul af Bjerget, see, da drog David og hans Mænd ned imod hende; og hun mødte dem.

21. Men David havde sagt: Visseligen, jeg haver forgjæves bevaret alt det, denne havde i Ørken, at der saanedes ikke Noget af alt det, som han havde; men han haver betalt mig Dndt for Godt.

c. 24, 18. Ps. 35, 12.

22. Gud gjøre Davids Fjender saa og lægge saa dertil, om jeg skal lade overblive indtil Morgen, naar det bliver lyst, af alt det, han haver, den, som pisser paa Bæggen!

1 Kong. 14, 10. 2 Kong. 9, 8.

23. Der Abigail saae David, da skyndte hun sig og nedsteg af Afsenet; og hun faldt ned paa sit Ansigt for Davids Ansigt og nedbøiede sig mod Forben.

Ruth 2, 10. 2 Sam. 14, 4. 22.

24. Og hun faldt for hans Fødder og sagde: (Hør) mig, min Herre! denne Misgjerning skal være min; og Kjære, lad din Tjenesteqvinde tale for dine Dren, og hør din Tjenesteqvindes Ord.

25. Min Herre, Kjære, sætte ikke sit Hjerter imod denne Belials Mand, imod Nabal, thi som hans Navn er, saa er han: Nabal er hans Navn, og Daarlighed er hos ham; men jeg, din Tjenesteqvinde, saae ikke min Herres unge Karle, som du havde udsendt.

v. 17.

26. Og nu, min Herre, (saa vist som) Herren lever, og (saa vist som) din Sjæl lever, har Herren forhindret dig, at du skulde ikke komme til (at udøse) Blod, og din Haand skulde frelse dig; og nu skulle dine Fjender og de, som søge min Herres Ulykke, være som Nabal.

c. 20, 3. v. 33.

27. Og (her er) nu denne Velsignelse, som din Tjenesteqvinde førte til min Herre; og lad den gives de unge Karle, som vandrer efter min Herre.

1 Mos. 33, 11.

28. Kjære, forlad din Tjenesteqvindes Overtrædelse; thi Herren skal vist gøre min Herre et bestandigt Hus, thi min Herre haver ført Herrens Krige; derfor lad intet Ondt findes hos dig i dine Dage.

c. 18, 17.

29. Naar (noget) Menneske opreiser sig til at forfølge dig og til at søge efter dit Liv, saa skal min Herres Sjæl være bunden i de Levendes Knippe hos Herren din Gud, men dine Fjenders Sjæl, den skal han udslænge midt af det Hule i en Slyng.

30. Og det skal skee, naar Herren gjør min Herre efter alt det Gode, som han haver talt over dig, og budet dig at være en Første over Israel,

2 Sam. 5, 2.

31. da skal dette ikke være dig (en Nar-sag) til at snuble eller min Herres Hjerte til et Anstød, at han har udøst Blod uforfkyldt, og at min Herre har frelst sig selv; og naar Herren gjør vel imod min Herre, da skal du komme din Tjenesteqvinde ihu.

32. Da sagde David til Abigail: Lovet være Herren, Israels Gud, som sendte dig paa denne Dag imod mig!

33. Og velsignet være din Fornuftighed, og velsignet være du, som forhindrede mig paa denne Dag fra at komme til (at udøse) Blod, og at min Haand skulde have frelst mig!

v. 26.

34. Og sandelig, (saa vist som) Herren, Israels Gud, lever, som forhindrede mig, at jeg gjorde dig ikke Ondt, havde du ikke skyndet dig og kommet imod mig, da havde ikke Nabal beholdt tilovers indtil Morgen, naar det bliver lyst, En, som pisser paa Bæggen.

v. 22.

35. Saa tog David af hendes Haand det, som hun førte til ham, og han sagde til hende: Drag med Fred op til dit Hus, jee, jeg adlød din Røst og ansaae din Person.

36. Og Abigail kom til Nabal, og see,

han havde et Gjæstebud i sit Hus, som en Konges Gjæstebud, og Nabals Hjerte var vel (tilmode) hos sig selv, og han var saare drucken, men hun kundgjorde ham ikke et Ord, lidet eller stort, indtil det blev lyst om Morgen.

c. 20, 2; 22, 15.

37. Og det skede om Morgen, der Vinen gik fra Nabal, da kundgjorde hans Hustru ham disse Ting; og hans Hjerte døde i ham, og han, han blev som en Steen.

38. Og det skede ved ti Dage (der-efter), da slog Herren Nabal, og han døde.

2 Sam. 12, 15.

39. Og der David hørte, at Nabal var død, da sagde han: Lovet være Herren, som udførte min Forjædelseres Sag imod Nabal og forhindrede sin Tjener fra det Onde, og Herren betalte Nabals Ondskab paa hans Hoved; og David sendte hen og lod tale med Abigail, at tage sig hende til en Hustru.

c. 24, 16.

40. Og der Davids Tjenere kom til Abigail i Carmel, da taledes de til hende og sagde: David sendte os til dig, at tage dig sig til en Hustru.

41. Og hun stod op og nedbøiede sig med sit Ansigt til Jorden, og hun sagde: See, (her er) din Tjenesteqvinde til en Tjenerinde til at toe min Herres Tjeners Fødder.

42. Og Abigail skyndte sig og gjorde sig rede, og red paa et Asen, og (med hende) hendes fem Piger, som fulgte efter hende; og hun drog efter Davids Bud og blev ham til en Hustru.

c. 27, 3. 2 Sam. 3, 3.

43. David tog og Ahinoam af Sisrael, og de vare ogsaa begge hans Hustruer.

2 Sam. 3, 2.

44. Men Saul havde givet Michal, sin Datter, Davids Hustru, til Palti, Sais Søn, som var af Gath.

2 Sam. 3, 15.

26. Capitel.

De Siphiter forraade David anden Gang; Saul drager ned med 3000 Mænd efter ham; Herren lader en dyb Søvn falde paa Saul og hans Hest; David borttager hans Sværd og hans Vandkrulle, men vil ei tilføje Abisai at slaa ham ihjel, 1-12. David raaber til Abner, straffer ham, fordi han ei bedre havde bevaret Kongen; Saul, som tjender Davids Hest, taler til ham; David bebrejder ham hans Synd imod sig og raaber ham til Omvendelse, 13-20. Saul erkjender sin Synd, David taler igjen om sin Trostak imod Saul; Saul velsigner ham; de stilles fra hverandre, 21-25.

Dg de Siphiter kom til Saul i Gibea og sagde: Haver ikke David skjult sig paa Hachilæ Høi lige for Orken?

c. 23, 19. Ps. 54, 2.

2. Da gjorde Saul sig rede og drog ned til den Ork Siph, og tre tusinde Mænd, udvalgte af Israhel, med ham, for at søge efter David i den Ork Siph.

c. 24, 3.

3. Og Saul leirede sig ved Hachilæ Høi, som ligger imod Orken, ved Veien; men David blev i Orken, og han saae, at Saul kom efter ham i Orken.

4. Da sendte David Speidere og fik at vide med Visshed, at Saul var kommen.

5. Og David gjorde sig rede og kom til det Sted, hvor Saul havde leiret sig, og David saae Stedet, hvor Saul laae, og Abner, Ners Søn, hans Stridshovedsmand; thi Saul laae i Vognborgen, og Folket havde leiret sig omkring ham.

c. 14, 50; 17, 55.

6. Da svarede David og sagde til Achimelech, den Hethiter, og til Abisai, Jeruzas Søn, Joabs Broder, sigende: Hvo vil gaae ned med mig til Saul i Leiren? og Abisai svarede: Jeg, jeg vil gaae ned med dig.

7. Saa kom David og Abisai til Folket om Natten, og see, Saul laae og sov i Vognborgen, og hans Spyd var trykket i Jorden ved hans Hovedgjærde, og Abner og Folket laae omkring ham.

Dom. 7, 9. 11.

8. Da sagde Abisai til David: Gud har idag overgivet din Fjende i din Haand; saa vil jeg nu, Kjære, stikke ham med Spydet og (ned) i Jorden een Gang, at jeg ei skal gjøre det anden Gang ved ham.

c. 24, 5. 2 Sam. 16, 9.

9. Men David sagde til Abisai: Forvær ham ikke; thi hvo vil lægge Haand paa Herrens Salvede og blive ustyldig?

10. Fremdeles, sagde David: (Saa vist som) Herren lever, uden saa er, at Herren flaaer ham, eller hans Dag kommer, at han døer, eller han drager ned i Krigen og omkommer,

Rom. 12, 19.

11. Saa lade Herren det være langt fra mig at udtrække min Haand mod Herrens Salvede; men nu, Kjære, tag Spydet, som er ved hans Hovedgjærde, og den Vandkruffe, og lad os gaae.

12. Saa tog David Spydet og Vandkruffen fra Sauls Hovedgjærde, og de gik bort; og der var Ingen, som saae det, og Ingen, som vidste det, og Ingen, som op-

vaagnede, thi de sov allesammen; thi der var falden en dyb Søvn af Herren paa dem.

1 Mos. 2, 21.

13. Der David var kommen over paa hiin Side, da stod han paa Bjergets Top langt fra; der var meget Rum imellem dem.

14. Og David raabte til Folket og til Abner, Ners Søn, og sagde: Vil du ikke svare, Abner? og Abner svarede og sagde: Hvo er du, som raaber til Kongen?

15. Men David sagde til Abner: Er du ikke en Mand? og hvo er som du i Israhel? og hvorfor haver du ikke bevaret din Herre, Kongen? thi der er kommen En af Folket ind til at fordærve Kongen, din Herre.

2 Sam. 3, 38.

16. Dette er ikke en god Ting, som du har gjort; (saa vist som) Herren lever, I ere Dødsens Børn, fordi I have ikke bevaret eders Herre, Herrens Salvede; og see nu, hvor er Kongens Spyd og den Vandkruffe, som var ved hans Hovedgjærde?

17. Da kjendte Saul Davids Røst og sagde: Er denne din Røst, min Søn David? og David sagde: Det er min Røst, min Herre Konge.

c. 24, 17.

18. Og han sagde: Hvorfor forfølger dog min Herre sin Tjener? thi hvad har jeg gjort, og hvad Ondt er i min Haand?

c. 17, 29; 29, 8.

19. Og nu, Kjære, høre min Herre Kongen sin Tjeners Ord: Dersom Herren har tilskyndet dig imod mig, da lad ham lugte et Madoffer, men om Menneffens Børn (gjøre det), være de forbandede for Herrens Ansigt; thi de have udstødt mig idag, at jeg ikke skal holde mig til Herrens Arv, som de vilde sige: Gik bort, tjen andre Guder!

20. Saa lad nu ikke mit Blod falde paa Jorden borte fra Herrens Ansigt; thi Israels Konge er ud dragen til at op søge en Poppe, som man jager efter en Agerhone paa Bjergene.

c. 24, 15.

21. Da sagde Saul: Jeg har syndet, kom tilbage, min Søn David! thi jeg vil ikke ydermere gjøre dig Ondt, fordi at mit Liv var dyrebart for dine Dine paa denne Dag; see, jeg haver gjort daarligt og faret vild saare meget.

22. Da svarede David og sagde: See, (her er) Kongens Spyd; men lad en af de unge Karle komme over og hente det.

23. Men Herren betale den Mand sin Retfærdighed og sin Trostskat, i hvis Haand Herren haver givet dig idag; men jeg vilde ikke udrække min Haand mod Herrens Salvede.

24. Og see, ligesom din Sjæl var storliden agtet paa denne Dag for mine Dine, saa skal min Sjæl blive storligen agtet for Herrens Dine, og han skal frie mig af al Angest.

25. Da sagde Saul til David: Velsignet være du, min Søn David! ja du skal gjøre og du skal formaae det. Saa gik David sin Vej, og Saul vendte om til sit Sted.

c. 15, 13.

27. Capitel.

David flyer til Achis, Kongen i Gath, som giver ham den Stad Ziklag at boe udi, 1-7. David slaaer de hebenste Folk beromtring, men siger for Achis, at det var af Israels Folk, som han plyndrede; Achis troer ham vel, 8-12.

Og David sagde i sit Hjerte: Jeg kommer nu en Dag ved Sauls Haand; Intet er mig bedre, end at jeg aldeles undkommer til Philisternes Land, at Saul kan intet Naab have om mig til at søge efter mig ydermere i alt Israels Landemærke, at jeg kan undkomme af hans Haand.

2. Da gjorde David sig rede og gik over, han og sex hundrede Mænd, som vare med ham, til Achis, Maachs Søn, Kongen i Gath.

c. 21, 10. 1 Kong. 2, 39.

3. Og David boede hos Achis i Gath, han og hans Mænd, hver med sit Huus, David og hans to Hustruer, Ahinoam, den Isreelitiske, og Abigail, Nabals Hustru, den Carmelitiske.

c. 25, 42; 30, 5.

4. Og det blev Saul tilskjendegivet, at David var flyet til Gath; da blev han ikke ydermere ved at søge efter ham.

5. Og David sagde til Achis: Kære, dersom jeg haver fundet Naade for dine Dine, saa lad dem give mig Rum i een af Stæderne i Landet, at jeg maa boe der; thi hvorfor skal din Tjener boe i den kongelige Stad hos dig?

6. Da gav Achis ham Ziklag paa den samme Dag; derfor er Ziklag Judæ Kongers indtil denne Dag.

Jof. 15, 31. 1 Kron. 12, 1.

7. Og Dagenes Tal, som David boede i Philisternes Land, var (et) Aar og fire Maanedere.

3 Mos. 25, 29. 2 Sam. 2, 1.

8. Saa drog David op og hans Mænd,

og de overfaldt de Gjuriter og Girjiter og Amalekiter; thi disse boede i Landet fra gammel Tid, der, hvor man kommer til Schur, og indtil Egypti Land.

9. Og David slog Landet, og lod ikke leve Mand eller Kvinde, og tog smaat Dvæg og stort Dvæg og Asener og Kameler og Klæder, og vendte tilbage og kom til Achis.

10. Naar Achis sagde: Hvor faldt I ind idag? da sagde David: Imod Sonden i Juda, og imod Sonden mod de Zerahmeliter, og imod Sonden mod de Keniter.

11. Og David lod ikke en Mand eller Kvinde leve, at føre (dem) til Gath, fordi han sagde: At de ikke skulle forkynde (Nogget) imod os, sigende: Saaledes gjorde David; og saaledes var hans Viis alle de Dage, som han boede i Philisternes Land.

12. Derfor troede Achis David og sagde: Han haver aldeles gjort sig stinkende for sit Folk, for Israel, derfor skal han være min Tjener evindeligt.

c. 13, 4. 2 Mos. 5, 21.

28. Capitel.

Philisternerne drage imod Saul til Krig; Saul bliver bange og adspørger Herren, som ei vil svare ham, 1-6. Han opsøger en Troldkvinde i Endor, som efter Begjæring lader Samuel komme op for ham, 7-14. Denne Samuel forkynder Saul hans Undergang, Saul forstrækkes saare derover, 15-20. Han staaer endelig op, styrter sig ved Nab og gaaer sin Vej, 21-25.

Og det skede i de samme Dage, at Philisternerne samlede deres Leire til Striden for at stride imod Israel; da sagde Achis til David: Du skal vissefælgelig vide, at du skal drage ud med mig i Leiren, du og dine Mænd.

2. Da sagde David til Achis: Derfor skal du og fornemme, hvad din Tjener skal gjøre; og Achis sagde til David: Derfor vilde jeg sætte dig til Vogter over mit Hoved alle Dage.

3. Men Samuel var død, og al Israel havde sørget for ham og begravet ham i Rama, i hans Stad; og Saul havde bortskaffet Spaagvinder og Tegnsudlæggere af Landet.

c. 25, 1 fg.

4. Og der Philisternerne samlede, og kom og leirede sig i Sunem, da samlede Saul al Israel, og de leirede sig i Gilboa.

5. Der Saul saae Philisternes Leir, da frygtede han, og hans Hjerte var saare forfærdet.

6. Og Saul adspurgte Herren, men Herren svarede ham Intet, hverken ved Drømme eller ved Urim eller ved Prophetene.

2 Mos. 28, 30. 4 Mos. 27, 21.

7. Da sagde Saul til sine Tjenere: Opleder mig en Qvinde, som haver en Spaadomsaand, at jeg kan gaae til hende og adspørge hende; og hans Tjenere sagde til ham: See, der er en Qvinde, som haver en Spaadomsaand, i Endor.

Ar. G. 16, 16. Es. 29, 4. 3os. 17, 11.

8. Og Saul forventede sig og iførte sig andre Klæder, og han gif hen, og to Mænd med ham, og de kom til Qvinden om Natten; og han sagde: Kjære, spaa mig ved Spaadomsaand, og lad mig den komme op, som jeg siger dig.

9. Og Qvinden sagde til ham: See, du, du veed, hvad Saul har gjort, hvorledes han har ladet udrydde Spaaqvinder og Tegnsudlæggere af Landet; og hvorfor vil du sætte en Snare for min Sjæl til at lade slaae mig ihjel?

2 Mos. 22, 18. 3 Mos. 20, 27.

10. Da svoer Saul hende ved Herren og sagde: (Saa vist som) Herren lever, skal denne Gjerning ikke regnes dig til Misgjerning.

11. Da sagde Qvinden: Hvem skal jeg da lade dig komme op? og han sagde: Lad mig Samuel komme op.

12. Der Qvinden faae Samuel, da raabte hun med stor Røst, og Qvinden sagde til Saul, sigende: Hvi haver du bedraget mig? thi du er Saul.

13. Da sagde Kongen til hende: Frygt ikke, men hvad faae du? og Qvinden sagde til Saul: Jeg faae Guder opstigende af Jorden.

2 Mos. 22, 8.

14. Og han sagde til hende: Hvordan er hans Stikkelse? og hun sagde: Der kommer en gammel Mand op, og han er klædt i en Kappe; da fornåm Saul, at det var Samuel, og han bøiede sit Ansigt til Jorden og nebbøiede sig.

c. 24, 9.

15. Og Samuel sagde til Saul: Hvorfor gjorde du mig Uro, at du lod hente mig op? da sagde Saul: Jeg er saare angst, thi de Philister stride imod mig, og Gud er vegen fra mig og svarer mig ikke ydermere, hverken formedelst Propheter eller ved Drømme; derfor lod jeg kalde dig, at du skulde lade mig vide, hvad jeg skal gjøre.

c. 18, 12.

16. Da sagde Samuel: Men hvorfor vil

du spørge mig, efterdi Herren er vegen fra dig og er bleven din Fjende? c. 16, 11.

17. Thi Herren haver gjort for sig, saasom han sagde formedelst mig, og Herren haver revet Riget af din Haand og givet David, din Næste, det. c. 15, 28. 1 Kong. 11, 11.

18. Fordi du ikke adlød Herrens Røst og ikke gjorde efter hans grumme Brede imod Amalek, derfor haver Herren gjort denne Gjerning imod dig paa denne Dag.

c. 15, 18, 19.

19. Og Herren skal endog give Israels med dig i Philisternes Haand, og du og dine Sønner skulle være med mig imorgen; Herren skal endog give Israels Leir i Philisternes Haand.

c. 31, 6.

20. Da faldt Saul hasteligen paa Jorden, saa lang som han var, og frygtede saare for Samuels Ord; ja der var ingen Kraft i ham, thi han havde ikke ædet Brød den ganske Dag og den ganske Nat.

21. Og Qvinden kom ind til Saul og saae, at han var saare forfærdet; og hun sagde til ham: See, din Tjenerinde adlød din Røst, og jeg satte mit Liv i min Haand og adlød dine Ord, som du talede til mig.

c. 19, 5. Dom. 5, 18.

22. Saa adlyd nu ogsaa, Kjære, din Tjenerindes Røst, saa vil jeg sætte en Mundfuld Brød for dig, og æd, at der kan være Kraft i dig, naar du gaar paa Veien.

23. Men han vægrede sig og sagde: Jeg vil ikke æde; da nødte hans Tjenere og Qvinden ham ogsaa, og han adlød deres Røst; og han stod op af Jorden og satte sig paa Sengen.

24. Og Qvinden havde en fed Kalk i Huset, og hun skyndte sig og slagtede den, og hun tog Meel og æltede, og bagte deraf usyrede (Kager).

1 Mos. 18, 6.

25. Og hun bar det frem for Saul og for hans Tjenere, og de aade; og de stode op og gif bort den samme Nat.

29. Capitel.

Achis med Philisternes Fyrster og Følk drager hen til Leiren imod Saul og vil tage David med, hvilket Fyrsterne ingenlunde ville tilstede, 1-5. Achis udfylder sig for David og byder ham at gaae tilbage igjen, 6-11.

Og Philisterne havde samlet alle deres Leire i Apphek, og Israel leirede sig ved den Kilde, som er udi Biseruel. c. 4, 1.

2. Og Philisternes Fyrster gif over med Hundreder og med Tusinder; men David

og hans Mænd gif over tilsidst med Achis.

3. Da sagde Philisternes Fyrster: Hvad skulle disse Ebræer? Og Achis sagde til Philisternes Fyrster: Er ikke det David, Sauls, Israels Konges, Tjener, som nu har været hos mig disse Dage, ja disse Aar? og jeg har ikke fundet Noget med ham siden den Tid, han er falden (til mig), indtil denne Dag.

4. Men Philisternes Fyrster bleve vrede paa ham, og Philisternes Fyrster sagde til ham: Lad den Mand vende tilbage, at han vender tilbage til sit Sted, hvor du haver beklækket ham, og han skal ikke drage ned med os i Krigen, at han ikke skal blive os en Modstander i Krigen; thi hvormed kunde denne gjøre sig selv behagelig hos sin Herre? mon ikke med disse Mænds Hoveder?

1 Kron. 12, 19.

5. Mon denne ikke være David, om hvem de sang mod hverandre i Dandsene, sigende: Saul slog sine Tusinde, og David sine Titusinde?

c. 18, 7 fg.

6. Da kaldte Achis ad David og sagde til ham: (Saa vist som) Herren lever, du er oprigtig, og din Udgang og din Indgang med mig i Leiren er god for mine Dine, thi jeg har intet Ondt fundet hos dig fra den Dag, du kom til mig, indtil denne Dag; men du er ikke god for Fyrsternes Dine.

7. Saa vend nu tilbage og gik i Fred, at du ikke skal gjøre det, som er ondt for Philisternes Fyrsters Dine.

8. Da sagde David til Achis: Men hvad har jeg gjort, eller hvad har du fundet med din Tjener fra den Dag, jeg har været for dit Ansigt, indtil denne Dag, at jeg ikke skal komme og stride imod min Herre Kongens Tjender?

c. 20, 1; 26, 18.

9. Og Achis svarede og sagde til David: Jeg veed det, thi du er god for mine Dine som en Guds Engel; dog have Philisternes Fyrster sagt: Lad ham ikke drage op med os i Krigen.

2 Sam. 14, 17; 19, 27.

10. Saa staa du nu tidlig op imorgen, og din Herres Tjenere, som ere komne med dig; og naar I ere tidligen opstandne imorgen, og det er lyst for eder, saa gaaer hen.

11. Saa stod David tidligen op, han og hans Mænd, for at gaae bort om Morgenen og at komme tilbage til Philisternes Land; og Philisterne drog op imod Sisreel.

30. Capitel.

Der David kom tilbage, havde Amalekiterne indtaget og brændt Ziklag, og bortført Alt, hvad de der fandt, hvorover David og hans Følk saare bedrøvedes, 1-6. David forfølger dem paa Guds Befaling, faaer at vide, hvor de vare, slaer dem, redder alt det, som de havde taget, og fører et stort Bytte tilbage med sig, 7-20. De 400 Mænd, som vare dragne med ham, vilde ikke dele Rovet med de 200, som vare blevene tilbage, men David straffer dem og deler Rovet baade med dem og Andre, som før havde gjort vel imod ham, 21-31.

Og det skede, der David og hans Mænd kom paa den tredie Dag til Ziklag, da vare Amalekiterne indfaldne mod Sønden og mod Ziklag, og havde slaget Ziklag og opbrændt den med Ild.

2. Og de havde taget Qvinderne fangne, som vare derudi, baade smaae og store; de havde Ingen slaget ihjel, men de havde bortført (dem) og vare gaaede deres Vei.

3. Og David og hans Mænd kom til Staden, og see, den var opbrændt med Ild, og deres Hustruer og deres Sønner og deres Døttre vare fangne.

4. Da opløste David og det Følk, som var hos ham, deres Røst og græd, indtil der var ikke Kraft i dem til at græde.

2 Sam. 15, 23. 30.

5. Og Davids to Hustruer vare fangne: Ahinoam, den Sisreelitiske, og Abigail, Nabals, den Carmelitters, Hustru.

6. Og David blev saare ængstet, thi Folket havde sagt, at de vilde stene ham, thi det ganste Folks Sjæle vare besværgede, hver for sine Sønner og for sine Døttre; men David styrkede sig i Herren sin Gud.

2 Mos. 17, 4. 4 Mos. 14, 10.

7. Og David sagde til Abjathar, Præsten, Ahimelechs Søn: Kjære, før mig Livkjortelen frem; og Abjathar førte Livkjortelen frem til David.

c. 23, 9.

8. Og David abspurgte Herren og sagde: Skal jeg forfølge denne Trop? mon jeg kan naae dem? og han sagde til ham: Forfølg, thi du skal visseligen naae, og visseligen gjøre Redning.

v. 15 fg. 2 Sam. 5, 19.

9. Saa gif David hen, han og sex hundrede Mænd, som vare hos ham, og de kom indtil den Bæk Besor; der bleve de øvrige staaende.

v. 10. 21.

10. Men David forfulgte (dem), han og fire hundrede Mænd; og to hundrede Mænd bleve staaende, som vare for trætte til at gaae over Besors Bæk.

c. 25, 13.

11. Og de fandt en ægyptisk Mand paa Marken, og de tog ham (med sig) til David; og de gave ham Brød, og han aad, og de gave ham Vand at drikke.

12. De gave ham og en Klump Figen og to Kåser Rosiner, og han aad, og hans Mand kom til ham igjen; thi han havde ikke ædet Brød eller drukket Vand i tre Dage og tre Nætter.

13. Og David sagde til ham: Hvem hører du til, og hvorfra er du? og han sagde: Jeg er en ægyptisk ung Karl, en amalekisk Mands Tjener, og min Herre forlod mig, thi jeg blev syg idag tre Dage.

2 Sam. 1, 13.

14. Vi, vi vare indfaldne Sonden imod Greti og imod det, som hører til Juda, og Sonden imod Caleb, og vi opbrændte Ziflag med Ild.

v. 16. Gzech. 25, 16. Zeph. 2, 5. Jos. 15, 13.

15. Da sagde David til ham: Vil du føre mig ned til denne Trop? og han sagde: Sværg mig ved Gud, at du vil ikke slaae mig ihjel eller overantvorde mig i min Herres Haand, saa vil jeg føre dig ned til denne Trop.

16. Og han førte ham ned, og see, de vare adspredte over den ganske Jord, de aade og drak og holdt Høitid over alt det store Rov, som de havde taget af Philisternes Land og af Judæ Land.

17. Og David slog dem fra Tusmørket og indtil Aftenen paa deres anden Dag; og Ingen undkom af dem, uden fire hundrede Mænd, unge Karle, som rede paa Kamelerne og undsløede.

18. Saa reddede David alt det, som de Amalekiter havde taget; David reddede ogsaa sine to Hustruer.

19. Og der var Ingen borte af dem, hverken Viden eller Stor, hverken Sønner eller Døttre, eller af Rovet eller af alt det, som de havde taget med sig; David førte det altsammen tilbage.

20. Og David tog alt smaat Dvæg og stort Dvæg; de førte det frem for dette Fæ, og de sagde: Dette er Davids Rov.

21. Der David kom til de to hundrede Mænd, som vare blevne for trætte til at gaae efter David og vare blevne ved Bæjers Bæk, da gik de ud imod David og imod det Folk, som var hos ham; og David gik frem til Folket og hjalp dem.

c. 25, 5.

22. Da svarede hver ond og Belials

Mand af de Mænd, som vare gangne med David, og sagde: Efterdi de gik ikke med mig, da skulde vi ikke give dem af Rovet, som vi have reddet, uden Enhver sin Hustru og sine Børn; (dem) kunne de føre bort og gaae hen.

c. 10, 27.

23. Da sagde David: I skulde ikke saa gjøre, mine Brødre, med det, som Herren haver givet os, og han har bevaret os, og givet denne Trop i vore Hænder, som var kommen over os.

24. Og hvo skulde høre eder i dette Ord? thi som hans Deel er, som neddrog i Krigen, saa skal og hans Deel være, som blev hos Tøiet; de skulde dele tillige.

4 Mos. 31, 27. Jos. 22, 8.

25. Og det blev saa fra den samme Dag og derefter; thi han gjorde det til en Skik og til en Ret i Israel indtil denne Dag.

26. Og der David kom til Ziflag, da sendte han til de Ældste i Juda, til sine Venner, af Rovet og lod sige: See, der have I en Betsignelse af Herrens Jenders Rov;

c. 25, 27.

27. (nemlig) til dem i Bethel, og til dem i Ramoth mod Sonden, og til dem i Zathir,

c. 7, 1.

28. og til dem i Aroer, og til dem i Siphmoth, og til dem i Eschemoa,

29. og til dem i Rachal, og til dem i de Jerahmeelers Stæder, og til dem i de Keniters Stæder,

c. 27, 10.

30. og til dem i Horma, og til dem i Chor-Ahan, og til dem i Athach,

31. og til dem i Hebron, og til alle de Stæder, hvor David havde vandret, han og hans Mænd.

31. Capitel.

Philisterne slaae Israel, Sauls Sønner omkomme, Saul dræber sig selv, Folket forlader deres Stæder, 1-7. Philisterne plyndre Saul og hans Sønner, afhugge Sauls Hoved, hænge Kroppen op paa Muren i Bethsan; de Mænd af Zabes tage dem ned om Natten, brænde dem og begrave deres Been, 8-13.

Og Philisterne strede imod Israel; og Israels Mænd flyede for de Philisters Ansigt, og de faldt ihjelslagne paa Gilboæ Bjerg.

1 Kron. 10, 1. 1 Sam. 28, 4.

2. Og Philisterne indhentede Saul og hans Sønner, og Philisterne sloge Jonathan og Abinadab og Malchijua, Sauls Sønner.

3. Og Krigen blev svar imod Saul, og Skytterne fandt ham, Mænd, som stødte

med Bue; og han blev meget saaret af Skytterne.

1 Kong. 22, 35.

4. Da sagde Saul til sin Baabendrager: Drag dit Sværd ud og stik mig igjennem dermed, at disse med Forbud ikke skulle komme og gjennemstikke mig og handle ilde med mig; men hans Baabendrager vilde ikke, thi han frygtede saare; da tog Saul Sværdet og faldt derpaa.

Dom. 9, 54. Matth. 27, 5. Ap. G. 16, 27.

5. Der hans Baabendrager saae, at Saul var død, da faldt han, han ogsaa paa sit Sværd og døde med ham.

6. Saa døde Saul og hans tre Sønner og hans Baabendrager, ogsaa alle hans Mænd tillige paa den samme Dag.

1 Kron. 10, 6, 7.

7. Og der Israels Mænd, som vare paa hin Side Dalen, og som vare paa hin Side Jordanen, saae, at Israels Mænd vare bortflyede, og at Saul og hans Sønner vare døde, da forlode de Stæderne og flyede; saa kom Philisterne og boede i dem.

8. Og det skede om anden Dagen, da Philisterne kom for at plyndre de Thjel= slagne, at de fandt Saul og hans tre Sønner faldne paa Gilboe Bjerg.

9. Da afhugge de hans Hoved og afførte ham hans Baaben; og de sendte hen i Philisternes Land trindt omkring til at bære Budskab (derom) i deres Afguders Huus og iblandt Folket.

Ej. 10, 10; 45, 16.

10. Og de lagde hans Baaben i Ashtaroths Huus, og hængte hans Krop ud paa Muren i Bethjan.

11. Der Indbyggere i Zabes udi Gilead hørte om ham, hvad Philisterne havde gjort imod Saul,

c. 11, 1 fg. 2 Sam. 2, 4.

12. da gjorde de sig rede, hver stridbar Mand, og de gik den ganske Nat og toge Sauls Legeme og hans Sønners Legemer af Muren i Bethjan; og de kom til Zabes og opbrændte dem der.

1 Kron. 10, 12.

13. Og de toge deres Been og begrove dem under Lundene i Zabes, og de fastede syv Dage.

2 Sam. 1, 12.

Den anden Samuels Bog.

1. Capitel.

En Amalekiter forkynder David Sauls Død, og at han selv havde dræbt ham, hvorfor David lader ham igjen dræbe, 1-6. David klager et uheldigt Klagemaal over Saul og Jonathan, 17-27.

Og det skede efter Sauls Død, der David var kommen tilbage fra at slaae de Amalekiter, da blev David i Ziklag to Dage.

1 Sam. 30, 17.

2. Og det skede paa den tredie Dag, see, da kom en Mand fra Leiren fra Saul, og hans Klæder vare revne, og Jord paa hans Hoved; og det skede, der han kom til David, da faldt han ned paa Jorden og nedbøiede sig.

3. Og David sagde til ham: Hvorfra kommer du? og han sagde til ham: Jeg er indkommen af Israels Leir.

4. Og David sagde til ham: Hvad er der skeet for en Sag? Kjære, kundgjør mig det; og han sagde: Alt Folket flyede af Krigen, og der faldt ogsaa meget af Folket og døde, ja endog Saul og Jonathan, hans Søn, ere døde.

5. Og David sagde til den unge Karl, den, som forkyndte ham (dette): Hvorledes veed du, at Saul og Jonathan, hans Søn, ere døde?

6. Da sagde den unge Karl, den, som forkyndte ham det: Det hændte sig usorvarende, at jeg kom paa Gilboe Bjerg, og see, Saul støttede sig paa sit Spyd, og see, Vogne og Rytternes Anførere indhentedes ham.

1 Sam. 31, 1.

7. Og han saae omkring bag sig og saae mig; og han kaldte ad mig, og jeg sagde: See, her er jeg.

8. Og han sagde til mig: Hvo er du? og jeg sagde til ham: Jeg er en Amalekiter.

9. Da sagde han til mig: Kjære, staa hos mig og dræb mig; thi Forsærdelse har grebet mig, men mit Liv er endnu gaanske i mig.

v. 10.

10. Og jeg stod hos ham og dræbte ham, thi jeg vidste, at han kunde ikke leve efter sit Fald; og jeg tog Kronen, som var paa hans Hoved, og Armringet, som var paa hans Arm, og har ført dem hid til min Herre.

4 Mos. 31, 50.

11. Da tog David fat paa sine Klæder og sønderrev dem; det samme (gjorde) ogsaa alle Mændene, som vare hos ham.

1 Mos. 37, 34. 3of. 7, 6.

12. Og de sørgede og græd og fastede indtil Aftenen over Saul og over Jonathan, hans Søn, og over Herrens Folk og over Israels Huus, at de vare faldne ved Sværdet.

1 Sam. 31, 13.

13. Og David sagde til den unge Karl, den, som gav ham det tilkjende: Hvorfra er du? og han sagde: Jeg er en fremmed amalekitisk Mands Søn.

1 Sam. 30, 13.

14. Og David sagde til ham: Hvorledes frygtebe du ikke at udrække din Haand til at fordærve Herrens Salvede?

1 Sam. 24, 7. Ps. 105, 15.

15. Og David kaldte ad en af de unge Karle og sagde: Kom frem, fald an paa ham; og han slog ham, at han døde. c. 4, 12.

16. Og David sagde til ham: Dit Blod være over dit Hoved; thi din Mund svarede imod dig og sagde: Jeg, jeg har dræbt Herrens Salvede.

1 Kong. 2, 23. Ps. 64, 9.

17. Og David klagede dette Klagemaal over Saul og over Jonathan, hans Søn;

18. og han befalede, at man skulde lære Judæ Børn Vuen; see, det er skrevet i den Oprigtiges Bog;

3of. 10, 13. v. 22.

19. O Israels Deilighed! paa dine Høie (ligge) de Thjelslagne; hvorledes ere de Vældige faldne!

20. Giver det ikke tilkjende i Gath, bebuder det ikke paa Gaderne i Asflon, at Philisternes Døttre ikke skulde glæde sig, at deres Døttre, som have Forhub, ikke skulde fryde sig.

1 Sam. 17, 26. 36.

21. I Bjerger udi Gilboa, der skal ikke Dug, ei heller Regn (komme) paa eder, eller (være) Agre, (af hvilke) Oplostelses-offere (komme); thi der er de Vældiges Skjold bortkastet, Sauls Skjold, (som havde han) ikke (været) salvet med Olie.

22. Jonathan's Bue vendtes ikke tilbage fra de Thjelslagnes Blod, fra de Vældiges Fedme, og Sauls Sværd kom ikke ledigt tilbage.

23. Saul og Jonathan vare de Elskelige og Lislige i deres Liv, de bleve og ikke adskilte i deres Død; de vare lettere end Ørne, de vare stærkere end Løver.

24. I Israels Døttre! græder over Saul, han, som klædte eder stadsefelig med Skarlagen, han, som lod sætte Prydsel af Guld paa eders Klæder.

1 Sam. 15, 32.

25. Hvorledes ere de Vældige faldne midt i Krigen! Jonathan er ihjelslagen paa dine Høie.

26. (Det gjør) mig meget ondt for dig, min Broder Jonathan! du var mig saare lislige, din Kjerlighed var mig underligere end Dvinders Kjerlighed. 1 Sam. 18, 3; 19, 1.

27. Hvorledes ere de Vældige faldne, og Krigsdaaben omkomne!

2. Capitel.

David drager til Hebron og salves til Konge af Juda, men Abner gjør Isboseth til Konge over Israel, 1-11. Abner begynder en Krig imod David, i hvilken David faar Seier, men Asael, Joabs Broder, ihjelslaaes af Abner, 12-25. De Stridende stilles omsider fra hverandre, Asael begravnes i Bethlehem, 26-32.

Og det skede derefter, at David spurgte Herren ad og sagde: Skal jeg drage op i en af Judæ Stæder? og Herren sagde til ham: Drag op; og David sagde: Hvor skal jeg drage op? og han sagde: Til Hebron.

1 Sam. 30, 8; 23, 2. 4.

2. Saa drog David op derhen, saa og hans to Hustruer, Ahinoam, den Zisreelitise, og Abigail, Nabals, den Carmeliters, Hustru.

3. Derhos førte David sine Mænd op, som vare hos ham, hver med sit Huus, og de boede i Hebrons Stæder.

4. Og Judæ Mænd kom og salvede der David til Konge over Judæ Huus; og de gave David tilkjende og sagde: De Mænd af Zabes i Gilead ere de, som have begrebet Saul.

1 Sam. 31, 12.

5. Da sendte David Bud til de Mænd af Zabes i Gilead og lod dem sige: Belsignede være I for Herren, at I gjorde denne Miskundhed mod eders Herre, mod Saul, at I begrove ham!

1 Sam. 15, 13.

6. Og nu gjøre Herren Miskundhed og Trost for eder; og jeg, jeg vil ogsaa gjøre mod eder det Gode, fordi I gjorde denne Gjerning.

Ruth 1, 8.

7. Saa være nu eders Hænder stærke, og værere duelige Mænd, skøndt eders Herre Saul er død; thi ogsaa Judæ Huus har salvet mig til Konge over sig.

8. Men Abner, Ners Søn, den Strids-hovedsmand, som Saul havde havt, tog Isboseth, Sauls Søn, og førte ham over til Mahanaim.

1 Sam. 14, 50; 17, 55.

9. Og han gjorde ham til Konge i Gilead og i Asuri og i Zisreel, og over Ephraim og over Benjamin, ja over al Israel.

10. Isboseth, Sauls Søn, var fyrrethve Aar gammel, der han blev Konge over Israël, og han havde regjeret to Aar; (de af) Judæ Huus aleneste vare efter David.

11. Men de Dages Tal, som David var Konge i Hebron over Judæ Huus, var syv Aar og sex Maanedes.

12. Og Abner, Ners Søn, drog ud med Isboseths, Sauls Søns, Tjenere fra Mahanaim til Gibeon.

13. Og Joab, Jerujas Søn, og Davids Tjenere drog ud, og de stødte sammen med dem ved Gibeons Fiskevand; og de bleve, disse paa denne Side ved Fiskevandet, og de Andre paa den anden Side ved Fiskevandet.

14. Og Abner sagde til Joab: Kjære, lad de unge Karle gjøre sig rede og lege for vort Ansigt; og Joab sagde: Lad dem gjøre sig rede.

15. Saa gjorde de sig rede og gif over efter Tallet: Tolv for Benjamin, det er, for Isboseth, Sauls Søn, og tolv af Davids Tjenere.

16. Og den Ene tog den anden fat ved Hovedet og (stødte) sit Sværd i den Andens Side, og de faldt tilsammen; og man kaldte det Sted Heltat-Zurim, som er ved Gibeon.

17. Og Krigen blev paa den samme Dag faare haard; men Abner og Israels Mænd bleve slagne for Davids Tjeneres Ansigt.

1 Sam. 19, 8.

18. Men der vare tre Jerujas Sønner, Joab og Abisai og Asael; men Asael var let paa sine Fødder, som en af Raerne, der ere paa Marken. 1 Kron. 2, 16; 12, 8. Ps. 18, 34.

19. Og Asael forfulgte Abner, og han bødte ikke af til at gaae til den høire eller til den venstre Side bag fra Abner.

20. Da saae Abner om bag sig og sagde: Er du Asael? og han sagde: Jeg er.

21. Og Abner sagde til ham: Vei dig til din høire eller til din venstre Side, og grib dig en af de unge Karle, og tag dig hans Klæder; men Asael vilde ikke vige bag fra ham.

22. Da blev Abner ydermere ved og sagde til Asael: Vig du bag fra mig; hvorfor skulde jeg slaae dig til Jorden? og hvorledes skulde jeg opløste mit Ansigt for din Broder Joab?

23. Men han vægrede sig for at vige, da stak Abner ham med det Bageste af Spydet ved det femte (Ribbeen), og Spy-

det gif bag ud af ham, og han faldt der og døde paa sit Sted; og det skede, at hver den, som kom til det Sted, hvor Asael var falden og døde, de stode.

c. 3, 27. 2 Sam. 20, 12.

24. Men Joab og Abisai forfulgte Abner; og Solen gif ned, der de kom paa Annas Høi, som er lige for Giah paa Veien til Gibeons Ørk.

25. Og Benjamins Børn samlede sig efter Abner og bleve en Klynge; og de stode paa Toppen af en Høi.

26. Da raabte Abner til Joab og sagde: Skal Sværdet fortære evindeligen? ved du ikke, at det vil vorde bittert paa det Sidste? og hvorlænge vil du ikke sige til Folket, at de vende om fra (at jage) efter deres Brødre?

27. Og Joab svarede: (Saa vist som) Gud lever, dersom du havde ikke talet, da havde Folket fra imorges af draget op, hver fra (at jage) efter sin Broder.

28. Saa blæste Joab i Trompeten, og alt Folket stod og forfulgte ikke ydermere Israël, og de bleve ei heller ydermere ved at stride.

c. 18, 16; 20, 22.

29. Men Abner og hans Mænd gif den samme hele Nat over den slette Mark, og de gif over Jordauen og vandrede igjennem al Bithron, og kom til Mahanaim.

Jois. 2, 17.

30. Og Joab vendte tilbage fra (at jage) efter Abner og samlede alt Folket; og der fandtedes nitten Mænd af Davids Tjenere, og Asael.

31. Men Davids Tjenere havde slaget af Benjamin og af Abners Mænd, saa der vare blevne tre hundrede og tredsindstye Mænd døde.

32. Og de toge Asael op og begrove ham i sin Faders Grav, som var i Bethlehem; og Joab og hans Mænd gif den ganske Nat, saa at det lysnede for dem i Hebron.

3. Capitel.

Sauls Huus tager af; David avler sex Sønner i Hebron, 1-5. Abner besøger Sauls Medhustru Rizpa, Isboseth straffer ham derfor, Abner truer, at han vil vende Riget fra ham til David, 6-11. Abner vil gjøre Pagt med David, staffer ham hans Hustru Michal igjen, 12-16; taler med Israël om at vende sig til David, taler siden med David og gjør Pagt med ham, 17-21. Da Joab faaer det at vide, bliver han vred, lader Abner kalde denligen tilbage og dræber ham, 22-27. David forbander Joab for denne Gjernings Skuld og giver sin Ustuldighed herudi paa afskillige Maader tilfjende, 28-33.

Og der var en langvarig Krig imellem Sauls Huus og imellem Davids Huus; men David gik og blev stærk, men (de af) Sauls Huus gik og bleve ringe.

c. 5, 10.

2. Og der bleve David Sønner fødte i Hebron, og hans Førstefødte var Amnon, af Ahinoam, den Sisreelitisse, 1 Kren. 3, 1.

3. og hans anden, Chileab, af Abigail, Nababs, den Carmelitters, Hustru, og den tredie, Absalom, Søn af Maacha, Thalmaj, Kongen af Gefurs, Datter,

1 Kren. 3, 1. 2 Sam. 13, 37.

4. og den fjerde, Adonja, Hagiths Søn, og den femte, Saphathja, Abitals Søn,

1 Kong. 1, 5. 6.

5. og den sjette, Sithream, af Eglai, Davids Hustru; disse bleve David fødte i Hebron.

6. Og det skede, da der var Krig imellem Sauls Huus og Davids Huus, da styrkede Abner sig i Sauls Huus.

7. Og Saul havde en Medhustru, hvis Navn var Rizpa, Ajas Datter; og (Isboseth) sagde til Abner: Hvi gik du ind til min Faders Medhustru?

c. 21, 8.

8. Da optændtes Abners (Brede) saare over Isboseths Ord, og han sagde: Er jeg et Hundehoved, som (holder) med Juda, da jeg idag gjør Mistkundhed mod din Faders Sauls Huus, mod hans Brødre og mod hans Venner, og har ikke overgivet dig i Davids Haand, at du hjemføger over mig en Misgjerning for den Dvins des Skyld idag?

1 Sam. 17, 43.

9. Gud gjøre Abner saa og lægge saa dertil over ham! som Herren haver svoret David, saaledes vil jeg gjøre imod ham:

c. 19, 13.

10. at jeg skal forflytte Riget fra Sauls Huus og opreise Davids Throne over Israel og over Juda fra Dan og indtil Beerhaba.

1 Kong. 4, 25.

11. Da kunde han ikke fremdeles svare Abner et Ord igjen, fordi han frygtede for ham.

12. Og Abner sendte Bud til David for sig og lod sige: Hvem hører Landet til? og han lod sige: Gjør din Pagt med mig, og see, min Haand skal være med dig, at vende al Israel omkring til dig.

13. Og han sagde: Godt, jeg, jeg vil gjøre en Pagt med dig, dog begjærer jeg een Ting af dig, sigende: Du skal ikke see mit Ansigt, uden du først fører Michal,

Sauls Datter, (til mig), naar du kommer for at see mit Ansigt.

14. Og David sendte Bud til Isboseth, Sauls Søn, sigende: Giv (mig) min Hustru Michal, som jeg trolovebe mig for hundrede af Philisternes Forhuder.

1 Sam. 18, 27.

15. Og Isboseth sendte hen og tog hende fra Manden, fra Paltiel, Laiss Søn.

1 Sam. 25, 44.

16. Og hendes Mand gik med hende, gik og græd bag hende indtil Bahurim; da sagde Abner til ham: Gaf, vend tilbage; og han vendte tilbage.

17. Og Abners Tale var med de Eldste af Israel, og han sagde: I have tilforn søgt efter David, at han skulde være Konge over eder.

18. Saa gjør det nu; thi Herren sagde til David, sigende: Jeg vil frelse Israel, mit Folk, ved Davids, min Tjeners, Haand af Philisternes Haand og af alle deres Fjenders Haand.

19. Og Abner talede ogsaa for Benjamins Dren, og Abner gik ogsaa hen at tale for Davids Dren i Hebron alt det, som var godt for Israels Dine og for alt Benjamins Huses Dine.

20. Og Abner kom til David i Hebron, og thye Mænd med ham; da gjorde David Abner og de Mænd, som vare med ham, et Gjæstebud.

21. Og Abner sagde til David: Jeg vil gjøre mig rede og gaae hen og samle al Israel til min Herre Kongen, at de skulde gjøre en Pagt med dig, og du skal være Konge efter alt det, som din Sjæl begjærer; saa lod David Abner fare, og han gik hen med Fred.

22. Og see, Davids Tjenere og Joab kom fra Hæren, og de førte med sig meget Rov; men Abner var ikke hos David i Hebron, thi han havde ladet ham fare, og han var bortgaaen med Fred. 1 Sam. 30, 8.

23. Der Joab og den ganske Hær, som var med ham, vare komne, da gabe de Joab tilkjende, sigende: Abner, Ners Søn, kom til Kongen, og han lod ham fare, og han er bortgaaen med Fred.

24. Da kom Joab til Kongen og sagde: Hvad har du gjort? see, Abner er kommen til dig, hvorfor lod du ham fare, at han er frit bortgaaen?

25. Du kjender (jo) Abner, Ners Søn, thi han er kommen, at han vil bedrage dig,

og at vide din Udgang og din Indgang, og at vide alt det, du gjør.

c. 10, 3.

26. Og der Joab gik ud fra David, da sendte han Bud efter Abner, og de hentede ham igjen fra den Vandgrav Sira; men David vidste det ikke.

27. Og Abner kom tilbage til Hebron, da ledte Joab ham (til en Side) midt i Porten at tale med ham i Stilhed, og stak ham der ved det femte (Ribbeen), saa han døde, for hans Broders Asaels Blods Skyld.

c. 20, 10; 2, 23.

28. Der David hørte det siden, da sagde han: Jeg er uskyldig og mit Rige for Herren evindeligen for Abners, Ners Søns, Blod.

29. Det skal blive paa Joabs Hoved og paa alt hans Faders Huus, og der skal ikke fattes af Joabs Huus den, som har Flod og er spedalsk, og som holder sig ved Stav, og som falder ved Sværdet og haver Mangel paa Brød. 30f. 9, 23. 2 Kong. 5, 27.

30. Thi Joab og hans Broder Abisai havde slaget Abner ihjel, derfor at han slog Asael, deres Broder, ihjel ved Gibeon i Krigen.

c. 2, 23.

31. Og David sagde til Joab og til alt Folket, som var med ham: Sønderriver eders Klæder og binder Sæffe om eder, og sørger for Abner; og Kong David gik efter Ligbaaren.

32. Og de begrove Abner i Hebron, og Kongen opløstede sin Køst og græd ved Abners Grav, og alt Folket græd.

c. 1, 12.

33. Og Kongen klagede (det Klagemaal) over Abner og sagde: Mon Abner skulde døe, som en Daare dør?

c. 1, 17.

34. Dine Hænder vare ikke bundne, og dine Fødder ikke satte i Kobberbolte, du er falden, som man falder for uretsfærdige Folk; da blev alt Folket ved at græde over ham.

35. Der alt Folket kom ind, at de vilde komme David til at æde Brød, der det var endnu Dag, da spoe David og sagde: Gud gjøre mig saa og lægge end saa dertil, om jeg smager Brød eller nogen Ting, førend Solen gaaer ned!

v. 9, c. 1, 12.

36. Der alt Folket forstod det, da (synes) det godt for deres Dine, ligesom Alt, hvad Kongen gjorde, (synes) godt for alt Folkets Dine.

37. Og alt Folket og ganske Israel kjendte paa den samme Dag, at det var ikke skeet

af Kongen at lade slaae Abner, Ners Søn, ihjel.

38. Og Kongen sagde til sine Tjenere: Vide I ikke, at paa denne Dag er falden en Fyrste og en stor (Mand) i Israel?

1 Sam. 26, 15.

39. Og jeg er endnu blød, skjøndt jeg er salvet til Konge, men disse Mænd, Jeru-
jas Børn, ere haardere end jeg; Herren skal betale den, som gjorde det Onde, efter hans Ondskab.

1 Sam. 26, 23.

4. Capitel.

Isboseth dræbes af Baena og Rechab, hvilke føre hans Hoved til David, 1-8. David lader dem ihjelslaae og lader begrave Isboseths Hoved, 9-12.

Der Sauls Søn hørte, at Abner var død i Hebron, da nedstak hans Hænder, og al Israel forfærdedes.

2. Og Sauls Søn havde to Mænd, (som vare) Hovedsmænd for Tropperne, den enes Navn var Baena, og den andens Navn Rechab, Kimmons, den Beerothiters, Sønner, af Benjamins Børn; thi Beeroth blev ogsaa regnet iblandt Benjamin.

3. Og de Beerothiter vare flyede til Gittaim og vare der fremmede indtil denne Dag.

4. Og Jonathan, Sauls Søn, havde en Søn, hvis Fødder vare brudte; han var fem Aar gammel, da Rygtet om Saul og Jonathan kom af Isreel, og hans Fostermoder opløstede ham og flyede, og det skede, der hun hastede at flye, da faldt han og blev lam, og hans Navn var Mephioseth.

c. 9, 3.

5. Saa gik Kimmons, den Beerothiters, Sønner, Rechab og Baena, og kom, der Dagen var hed, til Isboseths Huus; men han laae paa Sengen om Middagen.

6. Og de kom ind i Huset og hentede Hvede, og stak ham ved det femte (Ribbeen); og Rechab og Baena, hans Broder, indkom.

c. 3, 27.

7. Thi de vare komne i Huset, der han laae paa sin Seng i sit Sengenammer, og de sloge ham og dræbte ham og borttog hans Hoved; og de toge hans Hoved og gik bort ad Veien paa den flette Mark den ganske Nat.

8. Og de førte Isboseths Hoved til David i Hebron, og de sagde til Kongen: See, (her er) Isboseths, Sauls Søns, din Fjendes, Hoved, som søgte efter dit

Liv; saa haver Herren paa denne Dag givet min Herre Kongen megen Hævn paa Saul og paa hans Sæd. 2 Mosf. 4, 19.

9. Da svarede David Achab og Baena, hans Broder, Kimmons, den Beerothiters, Søner, og sagde til dem: (Saa vist som) Herren lever, som haver forløst min Sjæl af al Angest, 1 Mosf. 48, 16. 1 Kong. 1, 29.

10. da En forkyndte mig og sagde: See, Saul er død, og han var for sine Dine som den, der fører (et godt) Budskab, da greb jeg ham og ihjelslog ham i Ziflag, han, som (meente), jeg skulde givet ham Løn for (hans) Budskab. c. 1, 15.

11. Meget mere (disse) ugudelige Mænd, som have ihjelslaget en retfærdig Mand i hans Huns paa hans Seng; og nu, skulde jeg ikke udkrøbe hans Blod af eders Haand og borttage eder af Jorden?

12. Og David bød de unge Karle, og de sloge dem ihjel og afhuggede deres Hænder og deres Fødder, og hængte dem over Fiskevandet i Hebron; men de toge Isboeths Hoved og begrove det i Abners Grav i Hebron. c. 1, 15; 3, 32.

5. Capitel.

Al Israel gør David til Konge over sig, efterat han havde regjeret i Hebron syv Aar og sex Maanedre, 1-5. David indtager Jerusalem og Zions Stad; Herren er med ham; Hiram sender ham Cedertæ til at bygge et Huns; han avler flere Søner, 6-16. Philisterne drage tvende Gange op imod David, men David slaaer dem begge Gange, 17-25.

Da kom alle Israels Stammer til David i Hebron, og de sagde, sigende: See, her ere vi, vi ere dine Been og dit Kjød. 1 Kron. 11, 1 fg. 2 Sam. 19, 12.

2. Dertilmed tilforn, der Saul var Konge over os, da var du den, som førte Israel ud og ind; saa haver Herren sagt til dig: Du, du skal føde mit Folk Israel, og du, du skal være en Fyrste over Israel. 1 Sam. 25, 30.

3. Og alle de Ældste af Israel kom til Kongen i Hebron, og Kong David gjorde en Pagt med dem i Hebron for Herrens Ansigt, og de salvede David til Konge over Israel.

1 Kron. 12, 23. 1 Sam. 16, 13. 2 Sam. 2, 4.

4. David var tredive Aar gammel, der han blev Konge; han regjerede fyrrethve Aar. 1 Kong. 2, 11; 29, 27.

5. Han regjerede i Hebron over Juda syv Aar og sex Maanedre, og regjerede

i Jerusalem tre og tredive Aar over al Israel og Juda.

6. Og Kongen drog hen og hans Mænd til Jerusalem imod de Jebusiter, som boede i Landet; og de sagde til David, sigende: Du skal ikke komme herind, uden du borttager de Blinde og de Lamme, som de vilde sige: David skal ikke komme herind. v. 8. Ps. 115, 4-7.

7. Men David indtog Zions Befæstning, det er Davids Stad.

8. Thi David havde sagt paa den samme Dag: Hvo som helst der slaaer Jebusiterne, efterat han har naaet til Tagrenden, og de Lamme og de Blinde, som Davids Sjæl haver, (han skal være øverst); derfor siger man: Lad en Blind eller en Lam ikke komme i Huset. 1 Kron. 11, 6.

9. Saa boede David i Befæstningen og kaldte den Davids Stad; og David byggede trindt omkring fra Millo og indtil.

Dom. 9, 6. 1 Kong. 9, 15.

10. Og David gif altid (fremad) og blev stor; thi Herren Zebaoths Gud var med ham. c. 3, 1.

11. Og Hiram, Kongen af Tyrus, sendte Bud til David, og Cedertæer og Mestere til at udhugge Træ, og Mestere til at udhugge Steen til Bægge; og de byggede David et Huns.

1 Kron. 14, 1. 2 Kron. 2, 3. 2 Sam. 7, 2.

12. Og David fornam, at Herren havde stadfæstet ham til Konge over Israel, og at han havde ophøiet hans Rige for hans Folks Israels Skyld.

13. Og David tog endnu Medhustruer og Hustruer af Jerusalem, efterat han var kommen fra Hebron, og David bleve endnu Søner og Døttre fødte.

14. Og disse ere deres Navne, som han fødtes i Jerusalem: Sammua og Sobab og Nathan og Salomo, 1 Kron. 3, 5; 14, 4.

15. og Zibchar og Elisua og Nepheg og Zaphia,

16. og Elisama og Eljada og Eliphelet.

17. Der Philisterne hørte, at de havde salvet David til Konge over Israel, da drog alle Philisterne op for at søge efter David; der David det hørte, da drog han ned til Befæstningen. 1 Kron. 14, 8.

18. Og Philisterne kom, og de adspredte sig i Rephaims Dal.

19. Og David spurgte Herren ad og sagde: Skal jeg drage op imod Philisterne?

vil du give dem i min Haand? og Herren sagde til David: Drag op, thi jeg vil vissefælg give Philisterne i din Haand.

1 Sam. 30, 8.

20. Og David kom til Baal-Præzim, og David slog dem der og sagde: Herren har adskilt mine Fjender for mit Ansigt, som Vand adskilles; derfor kalder man det samme Steds Navn Baal-Præzim.

21. Og de forlode deres Afguder der, og David og hans Mænd tog dem op.

1 Sam. 31, 9. 1 Krøn. 14, 12.

22. Men Philisterne bleve endnu ved at drage op, og adspredte sig i Rephaims Dal.

v. 18.

23. Og David spurgte Herren ad; men han sagde: Du skal ikke drage op, (men) kom omkring bag paa dem, at du kommer til dem tvært over for Morbærræerne.

24. Og det skal ske, naar du hører en Lyd af en Gang paa Morbærræernes Toppe, da maa du røre dig; thi da er Herren udgangen for dit Ansigt til at slaae Philisternes Leir.

25. Og David gjorde saaledes, ligesom Herren havde befaleet ham, og slog Philisterne fra Geba, indtil man kommer til Gefer.

6. Capitel.

David lader Arken hente fra Kirjath-Bearim til Davids Stad med stor Glæde, 1-5. Ulsa slaaes ihjel af Herren, fordi han rører ved Arken; David frygter for at lade Arken komme til sig, den sættes i Dbed=Edoms Huus, som velsignes af Herren, 6-11. Der David hører dette, lader han den hente til sig, og den bæres af Levitterne; han offerer derhos, springer af Glæde foran Arken, foragtes af Michal; lader Folket gaae fra sig, straffer Michal, som bliver ufrugtsommelig, 12-23.

Derefter samlede David endnu alle Udvælgte i Israhel, tredive tusinde.

1 Krøn. 13, 5.

2. Og David gjorde sig rede og gif hen, og alt Folket, som var hos ham, fra Baalim i Juda, for at føre Guds Ark op derfra, hvis Navn kaldes: Den Herre Zebaoths Navn, som sidder derover paa Cherubim.

1 Sam. 7, 1.

1 Krøn. 13, 6. 2 Sof. 15, 10. 60 fg. 1 Sam. 4, 4.

3. Og de førte Guds Ark paa en ny Vogn, og tog den ud af Abinadabs Huus, som var paa Høien; men Ulsa og Ahio, Abinadabs Søner, førte den nye Vogn.

1 Sam. 7, 1.

4. Saa tog de ham ud af Abinadabs

Huus, som var paa Høien, med den Guds Ark, og Ahio gif for Arken.

v. 3. 6.

5. Da legede David og alt Israhels Huus for Herrens Ansigt med allehaande (Strængeleg af) Fyrretræ, nemlig med Harper og med Psaltere og med Trommer og med Bjælder og med Cymbler.

6. Og der de kom til Nachons Lade, da udratte Ulsa (Haanden) til Guds Ark og greb fat paa den, thi Ørnene vege (af Veien).

1 Krøn. 13, 9.

7. Da optændtes Herrens Brede imod Ulsa, og Gud slog ham der for hans Forseelses Skyld, saa at han døde der hos Guds Ark.

4 Mos. 4, 15. 20.

8. Da blev David ilde tilfreds, fordi Herren havde revet et Rist paa Ulsa, og han kaldte det Sted Perez-Ulsa indtil denne Dag.

9. Og David frygtede for Herren paa den samme Dag og sagde: Hvorledes skal Herrens Ark komme til mig?

10. Og David vilde ikke bortføre Herrens Ark til sig i Davids Stad; men David lod den føre hen til Dbed=Edoms, den Githiters, Huus.

1 Krøn. 13, 13. 2 Sam. 5, 7. 9.

11. Og Herrens Ark blev tre Maaneder i Dbed=Edoms, den Githiters, Huus, og Herren velsignede Dbed=Edom og alt hans Huus.

12. Og det blev Kong David tilkjendegivet, idet der sagdes: Herren har velsignet Dbed=Edoms Huus og alt det, han haver, for Guds Arks Skyld; da gif David bort og førte Guds Ark op fra Dbed=Edoms Huus til Davids Stad med Glæde.

13. Og det skede, der de gif, som bare Herrens Ark, sex Trin, da offrede han Ørne og fedt (Dvæg).

1 Kong. 8, 5. 1 Krøn. 15, 26.

14. Og David sprang med al Magt for Herrens Ansigt, og David var ombunden med en linned Livstortel.

15. Saa førte David og alt Israhels Huus Herrens Ark op med Frydestrig og med Basunlyd.

16. Og det skede, der Herrens Ark kom i Davids Stad, da saae Michal, Sauls Datter, ud igjennem Vinduet og saae Kong David springe med (al) Styrke for Herrens Ansigt, og hun foragtede ham i sit Hjerter.

1 Krøn. 15, 29.

17. Og de førte Herrens Ark ind og satte den paa sit Sted midt i Paulunet, som David havde udslaget til den, og

David offrede Brændoffere og Takoffere for Herrens Ansigt.

18. Der David havde fuldenbt at offere Brændofferet og Takofferne, da velsignede han Folket i Herrens Zebaoths Navn.

1 Krøn. 16, 2. 3. 1 Kong. 8, 55.

19. Og han uddeelte til alt Folket, til al Israels Mangfoldighed, baade Mand og Qvinde, til hver en Brødfage og et godt Stykke (Kjød) og en Flaske (Viin); saa gik alt Folket bort, hver til sit Huus.

20. Der David kom tilbage til at velsigne sit Huus, da gik Michal, Sauls Datter, ud imod David og sagde: Hvor æret var Israels Konge idag, som blottede sig idag for sine Tjeneres Tjenestepigers Dine, ligesom en af løse (Folk) ubluelig blotter sig!

21. Da sagde David til Michal: (Det gjorde jeg) for Herrens Ansigt, som mig udvalgte fremfor din Fader og fremfor alt hans Huus, saa han befoel mig at være en Fyrste over Herrens Folk, over Israel; og jeg vil lege for Herrens Ansigt.

1 Sam. 25, 30. 2 Sam. 7, 8.

22. Og jeg vil endnu blive ringere end saa, og være nedrig i mine Dine; og hos de Tjenestepiger, som du talde om, hos dem vil jeg blive æret.

23. Men Michal, Sauls Datter, hun fik ikke (noget) Barn indtil hendes Dødsdag.

7. Capitel.

David saaer isinde at bygge Herren et Huus, hvilket Propheten Nathan synes vel om, 1-3. Nathan maa forkynde David, at Herren ikke vilde have noget Tempel, 4-7; dog skulde han forsikre ham, at ligesom Herren hidindtil havde opfyldt ham, saaledes vilde han fremdeles bygge ham et bestandigt Huus og lade Messias sødes af hans Afkom, 8-16. David erkjender sin Uværdighed til saa stor en Naade, priser Herren og beder, at Gud vilde fuldkomme sine Forjættelser, 17-29.

Og det skede, der Kongen sad i sit Huus, og Herren havde skaffet ham Rolighed trindt omkring for alle hans Fjender,

1 Krøn. 17, 1.

2. da sagde Kongen til Nathan, Propheeten: Kjære, see, jeg boer i et Huus af Cedrertræ, og Guds Ark boer midt imellem Gardiner.

c. 5, 11.

3. Og Nathan sagde til Kongen: Gaf, gjør alt det, som er i dit Hjerte; thi Herren er med dig.

4. Men det skede i den samme Nat, at Herrens Ord skede til Nathan, sigende:

5. Gaf og siig til min Tjener, til David: Saaledes sagde Herren: Skulde du, du bygge mig et Huus, som jeg skulde boe udi?

6. efterdi jeg har ikke boet i et Huus fra den Dag, jeg opførte Israels Børn af Ægypten, og indtil denne Dag, men jeg vandrede i Paulun og i Tabernakel.

Es. 66, 1. 1 Kong. 8, 16.

7. Ihvor jeg vandrede iblandt alle Israels Børn, haver jeg talet noget Ord med en af Israels Stammer, hvilken jeg haver besaaet at føde mit Folk Israel, og sagt: Hvi bygge I mig ikke et Huus af Cedrertræ?

8. Men nu skal du sige saaledes til min Tjener David: Saaledes sagde den Herre Zebaoth: Jeg, jeg tog dig fra Faarestien bag efter Faarene til at være en Fyrste over mit Folk, over Israel.

1 Sam. 16, 11-13. Ps. 78, 70. 2 Sam. 6, 21.

9. Og jeg haver været med dig, ihvor du haver gaaet, og haver udryddet alle dine Fjender fra dit Ansigt og gjort dig et stort Navn som de Stores Navn, som ere paa Jorden.

10. Og jeg vil sætte mit Folk Israel et Sted og plante det, at det skal boe paa sit Sted og ikke ydermere bevæges, og uretfærdige Folk skulle ikke blive ved at plage det, saasom i Begyndelsen,

11. endog fra den Dag, der jeg gav Dommere Befaling over mit Folk Israel og jeg vil give dig Rolighed for alle dine Fjender; og Herren kundgjør dig, at Herren vil gjøre dig et Huus.

v. 1.

12. Naar dine Dage ere opfyldte, og du ligger med dine Fædre, da vil jeg opreise din Sæd efter dig, som skal udkomme af dit Liv, og jeg vil stadfæste hans Rige.

1 Kong. 8, 20. 1 Krøn. 17, 11.

13. Han, han skal bygge mit Navn et Huus, og jeg vil stadfæste hans Riges Stol evindeligen.

1 Kong. 5, 5; 6, 12. 1 Krøn. 17, 12. Ps. 89, 4 fg.

14. Jeg, jeg vil være ham en Fader, og han, han skal være mig en Søn, hvilken, naar han handler ilde, da vil jeg straffe ham med Menneskens Riis og med Menneskens Børns Plager.

Ps. 89, 27. Ebr. 1, 5. 2 Cor. 5, 21.

15. Men min Mistkundhed skal ikke vige fra ham, saasom jeg borttog den fra Saul, som jeg borttog fra dit Ansigt.

Puc. 1, 72. 1 Sam. 15, 26.

16. Men dit Huus og dit Rige skal blive bestandigt evindeligen for dit Ansigt, din Stol skal være fast evindeligen. Ps. 72, 17.

17. Efter alle disse Ord og efter alt dette Syn, saaledes talede Nathan til David.

1 Krøn. 17, 15.

18. Da kom Kong David og blev for Herrens Ansigt, og han sagde: Hvo er jeg, Herre, Herre, og hvad er mit Huus, at du haver ført mig hidindtil? 1 Mos. 32, 10.

19. Men dette var endnu lidet agtet for dine Dine, Herre, Herre! saa du talede ogsaa til din Tjeners Huus i det Fjerne; og er dette et Menneſkes Skik, Herre, Herre?

20. Og hvad skal David ydermere blive ved at tale til dig? thi du, du kender din Tjener, Herre, Herre!

21. For dit Ords Skyld, og efter dit Hjerte haver du gjort al denne store Ting, at du vilde lade din Tjener vide det.

22. Derfor er du storligen agtet, Herre Gud! thi der er Ingen som du, og der er ingen Gud, uden du, efter alt det, som vi have hørt med vore Øren.

23. Og hvo er et Folk paa Jorden som dit Folk, og Israels? for hvis Skyld Gud gif bort at forløse sig det til et Folk og at sætte sig et Navn, og at gjøre for eders Skyld de store og forfærdelige Ting mod dit Land, for dit Folks Ansigt, som du forløste dig af Ægypten, fra Hedningerne og deres Guder. 5 Mos. 4, 7. 1 Krøn. 17, 21.

24. Og du beredte dig dit Folk Israel, dig til et Folk evindeligen, og du, Herre, du er bleven deres Gud.

25. Og nu, Herre Gud! det Ord, som du talede over din Tjener og over hans Huus, det stadfæst evindeligen, og gjør, ligesom du har talet.

26. Saa bliver dit Navn stort til evig (Tid), at man skal sige: Herren Zebaoth er Gud over Israel, og Davids, din Tjeners, Huus skal blive fast for dit Ansigt. c. 5, 10.

27. Thi du, Herre Zebaoth, Israels Gud! du haver aabenbaret for din Tjeners Dre og sagt: Jeg vil bygge dig et Huus; derfor har din Tjener fundet sit Hjerte til at bede denne Bøn til dig.

1 Krøn. 17, 25. Es. 50, 5.

28. Og nu, Herre, Herre! du er Gud, og dine Ord skulle blive Sandhed, og du har talet dette Gode til din Tjener.

Ps. 33, 4. 1 Kong. 8, 26. 1 Krøn. 17, 26.

29. Saa begynd nu og velsign din Tjeners Huus, at det maa blive evindeligen for dit Ansigt; thi du, Herre, Herre! du har talet det, og med din Velsignelse skal din Tjeners Huus velsignes i Evighed.

8. Capitel.

David indtager Gath, slaar Moabiterne og Syrerne, indtager deres Stæder, 1-8. Thoi, Kongen af Hamath, sender ham Skjens, fordi han havde slaaret hans Fjende Hadad-Eser; han helliger disse Gaver og Rovet, som han fik, til Herrens Tjeneste, 9-12. Han slaar Edomiterne; Herren er med ham; hans Hofstat beskrives, 13-18.

Og det skede derefter, at David slog Philisterne og ydmiggede dem, og David tog Metheg-Haamma af Philisternes Haand. 1 Krøn. 18, 1.

2. Og han slog Moabiterne og maalte dem med en Snor, der han havde kommet dem til at ligge paa Jorden, og han maalte to Snorer at slaar ihjel, og en Snor fuld at lade leve; saa bleve Moabiterne Davids Tjenere, at de førte ham Skjens til.

4 Mos. 24, 14.

3. David slog og Hadad-Eser, Kechobs Søn, Kongen i Zoba, der han drog hen at sætte sin Krigsmagt ved den Flod Phrath. 1 Krøn. 18, 3.

4. Og David tog fra ham tusinde og syv hundrede Ryttere og thyve tusinde Mænd Fodfolk, og David sønderhuggede alle Vognhestene, og han lod blive tilovers hundrede Vognheste af dem.

Jos. 11, 9. 1 Krøn. 18, 4.

5. Men de Syrer af Damascus kom for at hjælpe Hadad-Eser, Kongen af Zoba; og David slog af de Syrer to og thyve tusinde Mænd.

6. Og David lagde Besætning i Damascus udi Syria, saa bleve de Syrer Davids Tjenere, som førte (ham) Skjens til; og Herren frelst David, ihvor han drog hen. v. 14.

7. Og David tog de Guldskjolde, som vare hos Hadad-Esers Tjenere, og førte dem til Jerusalem.

8. Men af Bethah og af Berothai, Hadad-Esers Stæder, tog Kong David saare meget Kobber.

9. Der Thoi, Kongen af Hamath, hørte, at David havde slaget af Hadad-Esers Hær, 1 Krøn. 18, 9.

10. da sendte Thoi sin Søn Joram til Kong David for at hilse ham og for at

velsigne ham, fordi at han havde stredet imod Hadad-Eser og slaget ham, thi Hadad-Eser førte idelig Krig imod Thoi; og han havde Sølvkar og Guldkar og Kobberkar med sig.

11. Og saa dem helligede Kong David for Herren tilligemed det Sølv og det Guld, som han helligede af alle de Hedninger, som han undertvang,

12. af Syria og af Moab og af Ammons Børn og af Philisterne og af Amalek og af Hadad-Esers, Rehobs Søns, Kongen af Zobas, Kob.

13. Og David gjorde sig navnkundig, der han kom tilbage, efterat han havde slaget de Syrer, (og slog endnu) udi Salt-dalen atten Tusinde. Ps. 60, 2. 1 Krøn. 18, 12.

14. Og han lagde Besætning udi Edom, udi ganske Edom lagde han Besætning, og alle Edomiterne bleve Davids Tjenere; og Herren frelst David, ihvor han drog hen.

v. 6. 1 Kong. 11, 15.

15. Saa var David Konge over al Israael, og David gjorde Ret og Retfærdighed for alt sit Folk. 1 Krøn. 18, 14.

16. Og Joab, Zerujas Søn, var over Hæren, og Josaphat, Ahiluds Søn, var Secretær.

c. 20, 23.

17. Og Zadok, Ahitubs Søn, og Achimelech, Abjathars Søn, vare Præster, og Seraja var Skriver.

1 Krøn. 6, 8.

18. Og Benaja, Jojadas Søn, han var over de Erethi og de Plethi, og Davids Sønner vare (hans) hypperste Raad.

c. 15, 18. 1 Mos. 41, 45.

9. Capitel.

David spørger efter, om ikke Nogen var tilovers af Sauls Huus, som han kunde gjøre vel imod, erfarer, at Jonathan havde efterladt sig en Søn ved Navn Mephiboseth, 1-4. Han hentes til David, Kongen giver ham alt Sauls Jordegods, Ziba skal dyrke hans Land, men Mephiboseth selv skal æde ved Kongens Bord, 5-13.

Og David sagde: Mon der er endnu Nogen, som er overbleven af Sauls Huus, saa vil jeg gjøre Miskundhed imod ham for Jonathans Skyld? 1 Sam. 20, 15.

2. Og der var en Tjener af Sauls Huus, og hans Navn var Ziba, og de kaldte ham til David, og Kongen sagde til ham: Er du Ziba? og han sagde: (Ja,) din Tjener.

c. 16, 1.

3. Og Kongen sagde: Mon der ikke endnu er Nogen af Sauls Huus? saa vil jeg

gjøre Guds Miskundhed imod ham; og Ziba sagde til Kongen: Der er endnu Jonathans Søn, som er brudt paa Fødderne.

c. 4, 4.

4. Og Kongen sagde til ham: Hvor er han? og Ziba sagde til Kongen: See, han er i Machirs, Ammiels Søns, Huus i Lo-Debar.

c. 17, 27.

5. Da sendte Kong David hen og lod hente ham af Machirs, Ammiels Søns, Huus fra Lo-Debar.

6. Og Mephiboseth, Søn af Jonathan, Sauls Søn, kom til David og faldt ned paa sit Ansigt og nedbøiede sig; og David sagde: Mephiboseth! og han sagde: See, (her er jeg) din Tjener.

1 Sam. 25, 23. 24.

7. Og David sagde til ham: Du skal ikke frygte, thi jeg vil vissefelig gjøre Miskundhed imod dig for Jonathans, din Faders, Skyld, og jeg vil give dig igjen af din Faders Sauls Mark; men du, du skal stedse æde Brød ved mit Bord.

2 Kong. 25, 29.

8. Og han nedbøiede sig og sagde: Hvad er din Tjener, at du seer omkring til en død Hund, saasom jeg er?

1 Sam. 24, 15. 2 Kong. 8, 13.

9. Da kaldte Kongen ad Ziba, Sauls Dreng, og sagde til ham: Alt det, som hørte Saul og alt hans Huus til, haver jeg givet din Herres Søn.

10. Saa skal du, du og dine Sønner og dine Tjenere, dyrke hans Land og føre (Afgrøden) ind, at din Herres Søn maa have Brød, at han kan æde deraf, men Mephiboseth, din Herres Søn, skal stedse æde Brød ved mit Bord; og Ziba havde femten Sønner og tyve Tjenere.

c. 19, 17.

11. Og Ziba sagde til Kongen: Efter alt det, som min Herre Kongen befaler sin Tjener, saa skal din Tjener gjøre; og (David sagde:) Mephiboseth skal æde ved mit Bord som en af Kongens Børn.

c. 19, 28.

12. Og Mephiboseth havde en liden Søn, hvis Navn var Micha; og Alle, som boede i Zibæ Huus, de vare Mephiboseths Tjenere.

13. Og Mephiboseth boede i Jerusalem, thi han aad stedse ved Kongens Bord; og han var lam paa begge sine Fødder.

c. 4, 4.

10. Capitel.

Nahas, Ammoniternes Konge, dør; David vil lade hans Søn Hanon træffe, men Hanon lader sig af sine Tjenere overtale til at forhaane Davids Bud, 1-4. Ammoniterne faae Syrerne til Hjælp imod David, men Joab og

Abisai slaae dem, 5-14. De Syrer blive anden Gang slagne af David, 15-19.

Og det skede derefter, at Ammons Børns Konge døde, og Hanon, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 1 Køn. 19, 1.

2. Da sagde David: Jeg vil gjøre Misfandhed imod Hanon, Nahaas Søn, saasom hans Fader gjorde Misfandhed imod mig; og David sendte hen at lade trøste ham formedelst sine Tjenere over hans Fader, og Davids Tjenere kom i Ammons Børns Land.

3. Da sagde Ammons Børns Fyrster til Hanon, deres Herre: (Synes det) for dine Dine, at David ærer din Fader, at han sender dig Trøstere? mon David ikke haver sendt sine Tjenere til dig at udforske Stadens (Veilighed) og at speide den og omkaste den? c. 3, 25.

4. Da tog Hanon Davids Tjenere og lod rage Halvdelen af deres Skjæg, og affaar Halvdelen af deres Klæder indtil deres Artse, og lod dem fare.

5. Der de gave David det tilkjende, da sendte han dem (Bud) imøde, thi Mændene vare saare forhaanede; og Kongen lod sige: Bliver i Jericho, indtil eders Skjæg voger, og kommer (da) tilbage.

6. Der Ammons Børn saae, at de stinkede for David, da sendte Ammons Børn hen og leiede de Syrer af Rechobs Huus og de Syrer af Zoba, tyve tusinde (Mænd) Fodfolk, og tusinde Mænd af Kongen af Maacha, og de Mænd af Tob, tolv tusinde Mænd. c. 16, 21.

1 Køn. 19, 6. 1 Sam. 13, 4; 27, 12. Dom. 11, 3.

7. Der David det hørte, da udsendte han Zoab og de Vældiges ganske Hær.

8. Og Ammons Børn drog ud og rustede sig til Krig for Døren af Porten; men de Syrer af Zoba og Rechob og de Mænd af Tob og Maacha vare for sig alene paa Marken. 1 Køn. 19, 9 fg. 1 Mos. 22, 24.

9. Der Zoab saae, at Krigen var (stillet) imod ham for og bagfra, da udvalgte han af alle de Udvalgte i Israhel og rustede sig imod de Syrer. v. 10 fg.

10. Og det øvrige Folk gav han under sin Broders Abisai Haand, og han rustede sig imod Ammons Børn.

11. Og han sagde: Dersom de Syrer blive mig for stærke, da skal du være mig til Frelsen; men dersom Ammons Børn blive dig for stærke, da vil jeg komme til at frelse dig.

12. Vær frimodig, og lad os være frimodige for vort Folk og for vor Guds Stæder; men Herren gjøre, hvad som godt er for hans Dine! 5 Mos. 20, 1. Ps. 3, 21, 14.

13. Da drog Zoab frem og det Folk, som var hos ham, til Krigen imod de Syrer; og de flyede for hans Ansigt.

14. Der Ammons Børn saae, at de Syrer flyede, flyede de og for Abisai Ansigt og kom i Staden; saa vendte Zoab tilbage fra Ammons Børn og kom til Jerusalem.

15. Og der de Syrer saae, at de vare slagne for Israhels Ansigt, da samlede de tilhobe.

16. Og Hadad-Eser sendte hen og udførte de Syrer, som vare paa hin Side Floden, og de kom til Helam; og Sobach, som var Hadad-Esers Stridshovedsmand, (drog) frem for dem. 1 Køn. 19, 16.

17. Der det blev David tilkjendegivet, da samlede han al Israhel og drog over Jordanen og kom til Helam, og de Syrer rustede sig imod David og strede med ham.

18. Men de Syrer flyede for Israhels Ansigt, og David ihjelslog af de Syrer (Krigsmændene, som vare paa) syv hundrede Vogne, og fyrrethve tusinde Ryttere, tilligemed slog han og Sobach, hans Stridshovedsmand, saa han døde der.

1 Køn. 19, 18. Ps. 20, 8.

19. Der alle de Konger, som vare Hadad-Esers Tjenere, saae, at de vare slagne for Israhels Ansigt, da gjorde de Fred med Israhel og tjente dem; og de Syrer frngtede at hjælpe Ammons Børn ydermere.

11. Capitel.

David bliver ved at føre Krig imod Ammons Børn ved Zoab; han seer Bathseba bade sig, lader hende komme til sig og ligger hos hende, 1-4. Da han hører, at hun var klevet frugtommelig, lader han hendes Mand Uria komme hjem af Veiren og vil overtale ham til at ligge hos sin Hustru, men forgjæves, 5-13. Han sender ham tilbage til Zoab med et Brev, hvori han byder denne mage det saa, at Uria maatte omkomme i Krigen, hvilket og skeer; da David faaer det at vide, tager han Bathseba tilsegte, 14-27.

Og det skede, der Maret var omme, paa den Tid, Kongerne (pleie) at udbrage (til Krig), da sendte David Zoab og sine Tjenere med ham, og al Israhel, og de forærvende Ammons Børn og beleirede Nabab; men David blev i Jerusalem.

c. 12, 26. 1 Køn. 20, 1.

2. Og det skede paa en Aftens Tid, at David stod op af sin Seng og vandrede paa Taget af Kongens Huus, og saae fra Taget en Qvinde, som bade sig, og den Qvinde var saare deilig af Udseende.

3. Og David sendte hen og lod spørge efter Qvinden; og En sagde: Er det ikke Bathseba, Eliams Datter, Urias, den Hethiters, Hustru? c. 23, 39.

4. Da sendte David Bud og lod hende hente, og der hun kom til ham, da laae han hos hende, men hun helligede sig af sin Ureenhed, og hun vendte tilbage til sit Huus. 3 Mos. 15, 18. 19.

5. Og Qvinden blev frugtommelig; og hun sendte hen og lod kundgjøre for David og sige: Jeg er bleven frugtommelig.

6. Da sendte David til Zoab, (sigende:) Send Uria, den Hethiter, til mig; og Zoab sendte Uria til David.

7. Og der Uria kom til ham, da spurgte David, om det (stod) vel med Zoab og vel med Folket og vel med Krigen.

8. Siden sagde David til Uria: Gaf ned i dit Huus og toe dine Fødder; der Uria gik ud af Kongens Huus, da gik (man med) kongelig Skjænk ud efter ham.

9. Men Uria laae for Døren af Kongens Huus med alle sin Herres Tjenere, og han gik ikke ned i sit Huus.

10. Og de gave David tilkjende og sagde: Uria gik ikke ned i sit Huus; da sagde David til Uria: Kommer du ikke fra Beien? hvi gik du ikke ned i dit Huus?

11. Og Uria sagde til David: Arken og Israels og Juda blive i Teltene, og Zoab, min Herre, og min Herres Tjenere have leiret sig paa Marken, skulde jeg, jeg da gaae ind i mit Huus at æde og drikke og at ligge hos min Hustru? (saa vist som) du lever, og din Sjæl lever, jeg gjør ikke denne Gjerning. 1 Sam. 4, 4.

12. Da sagde David til Uria: Bliv og idag her, saa vil jeg imorgen lade dig fare; saa blev Uria i Jerusalem den samme Dag og den anden Dag.

13. Og David indbød ham, og han aad for hans Ansigt og drak, og han gjorde ham drucken; og han gik ud om Aftenen at lægge sig paa sin Seng med sin Herres Tjenere og gik ikke ned i sit Huus.

14. Og det skede om Morgenen, da skrev David et Brev til Zoab og sendte det ved Urias Haand.

15. Og han skrev i Brevet, sigende: Sætter Uria foran, der, hvor Krigen er stærkest, og vender tilbage fra ham, at han kan blive slagen og død.

16. Og det skede, der Zoab tog vare paa Staden, da satte han Uria paa det Sted, hvor han vidste, at der vare stridbare Mænd.

17. Og der de Mænd af Staden gik ud at stride imod Zoab, da faldt der (Mogle) af Folket, af Davids Tjenere, og Uria, den Hethiter, døde ogsaa.

18. Da sendte Zoab hen og lod give David tilkjende alle Krigens Sager.

19. Og han besøel Budet og sagde: Naar du haver udtalt til Kongen om alle Krigens Sager,

20. og det skeer, at en Hastighed opstiger hos Kongen, og han siger til dig: Hvi kom I (saa) nær til Staden at stride? vidste I ikke, hvorledes de skyde fra Muren?

21. hvo slog Abimelech, Jerubbefeths Søn? kastede ikke en Qvinde et Stykke af en Møllesteen ned paa ham fra Muren, og han døde i Thebez? hvorfor kom I (saa) nær til Muren? da skal du sige: Din Tjener Uria, den Hethiter, er ogsaa død. Dom. 9, 53.

22. Og Budet gik, og kom og gav David tilkjende alt det, som Zoab havde sendt ham for.

23. Og Budet sagde til David: Mændene sik Overhaand over os og gik ud imod os paa Marken, og vi vare efter dem indtil Døren af Porten.

24. Men Skytterne skjød fra Muren paa dine Tjenere, og der ere (Mogle) ihjel-slagne af Kongens Tjenere; dertil er Uria, din Tjener, den Hethiter, ogsaa død.

25. Og David sagde til Budet: Saa skal du sige til Zoab: Lad ikke den Gjerning synes ond for dine Dine, thi Sværdet fortærer paa den og den (Maade); hold fast ved med din Krig imod Staden og nedbrød den! og gjør ham frimodig.

26. Der Urias Hustru hørte, at Uria, hendes Mand, var død, da sørgede hun over sin Herre.

27. Men der Sorgen var gaaen over, sendte David hen og lod hente hende til sit Huus, og hun blev hans Hustru og fødte ham en Søn; men den Gjerning, som David gjorde, var ond for Herrens Dine.

12. Capitel.

Herren laaber ved Propheten Nathan foreholde David den store Synd, han havde gjort, først ved en Eignelse, dernæst ved klare Ord, og forsynder ham svare Straffe for denne Gjernings Skyld; David ydmyger sig for Herren, 1-14. Herren slaar Barnet, som Bathseba sødte, med Sygdom; David faster og beder for det, men da han hører, at det er dødt, giver han sig tilfreds, 15-23. Bathseba føder ham Salomo; Joab begjærer, at David skal komme og selv indtage Rabba, som og stær; han straffer Ammoniterne haardeligen, 24-31.

Og Herren sendte Nathan til David, og der han kom ind til ham, da sagde han til ham: Der vare to Mænd i en Stad, en rig og en fattig.

2. Den Rige havde smaat Dvæg og stort Dvæg, saare meget.

3. Men den Fattige havde aldeles ikke uden et lidet Faar, som han havde kjøbt og havde født det op, og det var blevet stort hos ham og hos hans Børn tillige; det aad af hans Stykke (Brød) og drak af hans Bæger og laae i hans Skjød, og det var ham som en Datter.

4. Men der en Vandringsmand kom til den rige Mand, da sparede han at tage af sit smaae Dvæg og af sit store Dvæg for at lave (Noget) til den veisfarende (Mand), som kom til ham, og han tog den fattige Mands Faar og lavede det til den Mand, som var kommen til ham.

5. Da optændtes Davids Brede saare imod den Mand, og han sagde til Nathan: (Saa vist som) Herren lever, den Mand er et Dødsens Barn, som gjorde dette.

6. Og han skal betale det Faar firedobbelst, fordi han gjorde denne Gjerning, og fordi han ikke sparede.

2 Mos. 22, 1 fg.

7. Da sagde Nathan til David: Du er Manden; saa sagde Herren, Israels Gud: Jeg, jeg salvede dig til Konge over Israel, og jeg udfriede dig af Sauls Haand,

1 Sam. 16, 1. 13.

8. og jeg gav dig din Herres Huus og din Herres Hustruer i dit Skjød, og gav dig Israels og Judæ Huus; og dersom det er lidet, da vilde jeg lagt dig Saadant og Saadant til.

c. 7, 19.

9. Hvorfor haver du foragtet Herrens Ord, at du gjorde det, som er ondt for hans Dine? Urias, den Hethiter, har du slaget (ihjel) med Sværdet, og hans Hustru har du taget dig til Hustru; men ham haver du slaget (ihjel) med Ammons Børns Sværd.

10. Saa skal nu Sværdet ikke vige fra dit Huus evindeligen, fordi at du foragtede mig og tog Urias, den Hethiters, Hustru, at hun skulde være dig til en Hustru.

c. 11, 26, 27.

11. Saa sagde Herren: See, jeg vil opreise Ulykke over dig af dit Huus, og tage dine Hustruer for dine Dine og give din Kæste, at han skal ligge hos dine Hustruer for denne klare Sol.

c. 16, 22.

12. Thi du, du haver gjort det i Løndom, men jeg, jeg vil gjøre denne Gjerning for al Israel og for Solen.

13. Da sagde David til Nathan: Jeg haver syndet imod Herren; og Nathan sagde til David: Herren har ogsaa borttaget din Synd, du skal ikke døe.

c. 24, 10. Ps. 51, 3. 2 Sam. 24, 10.

14. Dog, efterdi du haver kommet Herrens Fjender til at bespotte ved denne Gjerning, skal ogsaa den Søn, som dig er født, visseeligen døe.

c. 11, 27.

15. Saa gif Nathan til sit Huus, og Herren slog Barnet, som Urias Hustru havde født David, at det blev sygt.

1 Sam. 25, 38.

16. Og David søgte Gud for Drengen, og David fastede meget og gif ind og blev Matten over, og laae paa Jorden.

17. Da opstode de Ældste af hans Huus for ham og vilde opreise ham fra Jorden; men han vilde ikke, og aad ikke Brød med dem.

18. Og det skede paa den syvende Dag, da døde Barnet, og Davids Tjenere frgydede for at give ham tilkjende, at Barnet var dødt, thi de sagde: See, der Barnet var levende, taledes vi til ham, og han hørte ikke paa vor Røst; hvorledes skulde vi da sige til ham: Barnet er dødt? thi det maatte gjøre (ham) ondt.

19. Men David saae, at hans Tjenere hoivskede, og David forstod, at Barnet var dødt; og David sagde til sine Tjenere: Er Barnet dødt? og de sagde: Det er dødt.

20. Da stod David op fra Jorden, og toede sig og salvede sig og omskiftede sine Klæder, og gif ind i Herrens Huus og tilbød; og der han kom til sit Huus, da begjærede han (Mad), og de satte Brød for ham, og han aad.

21. Da sagde hans Tjenere til ham: Hvad er det for en Ting, som du haver gjort? du fastede og græd for Barnet, da det levede, men da Barnet er dødt, staaer du op og æder Brød.

22. Og han sagde: Der BARNET endnu levede, fastede og græd jeg; thi jeg sagde: Hvo veed? Herren tør vorde mig naadig, at BARNET maa leve.

23. Men nu, det er dødt, hvorfor skal jeg (da) faste? kan jeg endnu hente det tilbage? jeg farer til det, men det kommer ikke tilbage til mig.

24. Derefter trøstede David Bathseba, sin Hustru, og gif ind til hende og laae hos hende, og hun fødte en Søn, og han kaldte hans Navn Salomo; men Herren elskede ham.

1 Krøn. 3, 5; 22, 9.

25. Og han sendte (Bud) ved Nathan, Propheten, og kaldte hans Navn Bedidja, fordi Herren (elskede ham).

c. 7, 2; 12, 1.

26. Men Joab stred mod Ammons Børns Rabba og indtog den kongelige Stad.

5 Mos. 3, 11. Jer. 49, 2.

27. Og Joab sendte Bud til David og lod sige: Jeg haver strebet mod Rabba, og haver ogsaa indtaget Vandstaden.

28. Saa samle nu det øvrige Folk, og beleir Staden og indtag den, at jeg ikke skal indtage Staden, og jeg skulde blive navnkundig deraf.

29. Saa samlede David alt Folket og drog til Rabba, og stred mod den og indtog den.

1 Krøn. 20, 1. Ezch. 21, 20.

30. Og han tog deres Konges Krone fra at være over hans Hoved, og dens Vægt var et Centner Guld, og dyrebare Stene, og den var over Davids Hoved, og han udførte af Staden saare meget Rov.

31. Men Folket, som der var udi, førte han ud og satte dem til (at arbejde med) Sauge og i Jerngruber og med Jernøxer, og lod dem gaae frem i Teglobnen, og saaledes gjorde han ved alle Ammons Børns Stæder; siden vendte David og alt Folket tilbage til Jerusalem.

13. Capitel.

Amnon faaer en udybs Kærlighed til sin Søster Thamar og krænter hende, men siden udstøder han hende, hvorover hun sønderriver sine Klæder og raaber ynkelig; hendes Broder Absalom tager hende til sig, 1-20. David bliver meget vred paa Amnon derfor, men Absalom langt mere, som lader ved et Gjestebud Amnon ihjelslaae og flyer til sin Moders Fader, Kongen af Gefur, 21-39.

Og det skede derefter, at Absalom, Davids Søn, havde en døilig Søster, hvis Navn var Thamar, og Amnon, Davids Søn, elskede hende.

1 Mos. 12, 11. Job 42, 15.

2. Og Amnon var beængstet, saa at han

blev syg for Thamar, sin Søsters, Skyld; thi hun var en Jomfru, og det syntes underligt for Ammons Dine, at han skulde gjøre hende Noget.

Drøsp. 30, 19.

3. Men Amnon havde en Ven, hvis Navn var Jonadab, en Søn af Simeon, Davids Broder, og Jonadab var en saare viis Mand.

1 Krøn. 2, 13.

4. Og han sagde til ham: Hvorfor bliver du saa mager, du Kongens Søn, Dag fra Dag? kan du ikke give mig det tilskende? da sagde Amnon til ham: Jeg elsker Thamar, Absaloms, min Broders, Søster.

5. Og Jonadab sagde til ham: Væg dig paa din Seng og gjør dig syg; naar din Fader kommer for at besøge dig, da siig til ham: Kjære, lad Thamar, min Søster, komme at give mig Brød at æde og lave Mad for mine Dine, at jeg kan see (derpaa) og æde af hendes Haand.

6. Saa lagde Amnon sig og gjorde sig syg; der Kongen kom at besøge ham, da sagde Amnon til Kongen: Kjære, lad Thamar, min Søster, komme og tillave to søde Kager for mine Dine, at jeg kan æde af hendes Haand.

7. Da sendte David til Thamar, til Huset, og lod sige: Kjære, gaf hen i Ammons, din Broders, Hus og lav ham Mad.

8. Og Thamar gif til Ammons, sin Broders, Hus, og han laae, og hun tog en Deig og æltede og tillavede (søde Kager) for hans Dine, og bagte de søde Kager.

9. Og hun tog Panden og udslog (dem) for hans Ansigt, men han vægrede sig for at æde; da sagde Amnon: Lader hver Mand gaae ud fra mig; og de gif ud fra ham allesammen.

1 Mos. 45, 1.

10. Da sagde Amnon til Thamar: Bær Maden ind i Kammeret, at jeg kan æde af din Haand; da tog Thamar de søde Kager, som hun havde lavet, og bar ind til Amnon, sin Broder, i Kammeret.

11. Og der hun bar dem frem til ham, at han skulde æde, da tog han fat paa hende og sagde til hende: Kom, min Søster, lig hos mig.

1 Mos. 39, 12.

12. Og hun sagde til ham: Ikke saa, min Broder, krænt mig ikke, thi man bør ikke saaledes gjøre i Israel; gjør ikke denne Daarlighed.

5 Mos. 22, 21.

13. Men jeg, hvor skulde jeg gøre min Skam hen? og du, du skulde være ligesom en af Daarerne i Israel; men nu, Kjære, tal til Kongen, thi han negter dig ikke mig.

14. Men han vilde ikke høre paa hendes Røst og blev stærkere end hun, og krænkede hende og laae hos hende.

15. Siden hadede Amnon hende med et faare stort Had; thi det Had var større, som han hadede hende med, end Kjærlighed, med hvilken han havde elsket hende; og Amnon sagde til hende: Staa op, gik bort.

16. Og hun sagde til ham: Der er ikke Narfag til dette Onde, som er større end det andet, som du gjorde imod mig, at du udstøder mig; men han vilde ikke høre hende.

17. Og han kaldte ad sin Dreng, som tjente ham, og sagde: Kjære, driver denne ud fra mig udenfor, og luk du Døren i Laas efter hende.

18. Og hun havde en Kjortel paa sig af adskillige (Farver), thi saaledes (pleiede) Kongens Døttre at klæde sig med Kjortler, (den Stund de vare) Jomfruer; og hans Tjener drev hende ud udenfor, og lukkede Døren i Laas efter hende.

19. Da tog Thamar Afse paa sit Hoved, og sønderrev Kjortelen af adskillige (Farver), som hun havde paa sig, og lagde sin Haand paa sit Hoved, og gik stedse og raabte.

30b 2, 12.

20. Og Absalom, hendes Broder, sagde til hende: Har din Broder Amnon været hos dig? og nu, min Søster, ti, han er din Broder, læg ikke denne Sag paa dit Hjerte; saa blev Thamar (siddende) og var eenlig i Absaloms, sin Broders, Huus.

21. Der Kong David hørte alle disse Gjerninger, da blev han faare vred.

22. Men Absalom talde ikke med Amnon, hverken Ondt eller Godt; men Absalom hadede Amnon, fordi han havde krænket Thamar, hans Søster.

23. Og det skede to ganske Aar derefter, da havde Absalom dem, som klippede (Haar) i Baal-Hazor, som er ved Ephraim, og Absalom indbød alle Kongens Børn.

1 Sam. 25, 2.

24. Og Absalom kom til Kongen og sagde: Kjære, see, din Tjener har dem, som klippe; Kjære, Kongen og hans Tjenerne gaae med din Tjener.

25. Og Kongen sagde til Absalom: Nei, min Søn, Kjære, lad os ikke alle gaae, at vi ikke skulle besvære dig; og der han nødte ham, vilde han dog ikke gaae, men velsignede ham.

26. Og Absalom sagde: Hvis ikke du vil, lad dog Amnon, min Broder, gaae med os; og Kongen sagde til ham: Hvorfor skal han gaae med dig?

27. Da nødte Absalom ham, og han lod Amnon og alle Kongens Børn gaae med ham.

28. Da bød Absalom sine unge Karle og sagde: Kjære, seer til, naar Ammons Hjerte er vel (tilmode) af Vinen, og jeg siger til eder: Slaaer Amnon og dræber ham, da frygter ikke; mon (3) ikke (tør gjøre det), da jeg, jeg har befaleet eder det? værer frimodige og værer duelige Folk.

29. Saa gjorde Absaloms unge Karle ved Amnon, saasom Absalom havde befaleet; da stode alle Kongens Sønner op og rede, hver paa sin Mule, og flyede.

30. Og det skede, der de vare paa Beien, da kom Rygtet til David, og der sagdes: Absalom har slaget alle Kongens Sønner, og der blev ikke een af dem tilovers.

1 Mos. 37, 32. 30b 1, 18. 19.

31. Da stod Kongen op og sønderrev sine Klæder og lagde sig paa Jorden, og alle hans Tjenerne stode med sønderrevne Klæder.

1 Mos. 37, 34. Jos. 7, 6. 2 Kong. 5, 7 fg.

32. Da svarede Jonadab, Simeas, Davids Broders, Søn, og sagde: Min Herre sigte ikke, at de have ihjelslaget alle de unge Personer, Kongens Sønner, thi Amnon, han er alene død; thi det Forsæt har været efter Absaloms Mund fra den Dag, at han krænkede Thamar, hans Søster.

v. 3. 22.

33. Saa lægge nu min Herre Konge det Ord ikke paa sit Hjerte, som siges, at alle Kongens Sønner ere døde; thi Amnon, han er alene død.

34. Men Absalom flyede, og den unge Karl, Skildvagten, opløstede sine Dine og saae, og see, der drog meget Folk frem paa Beien efter hverandre ved Siden af Bjergene.

35. Da sagde Jonadab til Kongen: See, Kongens Sønner komme; som din Tjeners Ord var, saaledes er det skeet.

36. Og det skede, der han havde endt at tale, see, da kom Kongens Sønner, og de opløstede deres Røst og græd, og Kongen ogsaa og alle hans Tjenerne græd med en faare stor Graad.

37. Men Absalom flyede og drog til Thalmaj, Ammihuds Søn, Kongen af Geshur, og han (David) sørgede over sin Søn alle de Dage.

c. 3, 3.

38. Der Absalom havde flyet og var dragen til Geshur, da blev han der tre Aar.

39. Og Kong Davids (Sjæl) længtes efter at drage ud til Absalom; thi han havde trøstet sig over Amnon, at han var død.

14. Capitel.

Da Joab mærker, at Davids Hjerte er til Absalom, faaer han en klog Qvinde af Thekoa til, at hun med sin vise Tale overtaler Kongen til at lade Absalom komme tilbage igjen, 1-22. Kongen lader Joab hente ham tilbage igjen, men vil dog ikke lade ham komme for sit Ansigt; omfider faaer han Frihed at komme til sin Fader igjen, som ventligen tager imod ham, 23-33.

Og Joab, Zerujas Søn, vidste, at Kongens Hjerte var til Absalom.

2. Og Joab sendte hen til Thekoa og lod hente en vis Qvinde derfra, og han sagde til hende: Kjære, hold dig sørgende, og Kjære, før dig i Sørgeskæder og salb dig ikke med Olie, og vær som en Qvinde, der mange Dage har sørget for en Død.

3. Og du skal komme til Kongen og tale til ham efter denne Maade; og Joab lagde Ordene i hendes Mund.

4. Og den thekoitiske Qvinde talede til Kongen, og saldt ned til Jorden paa sit Ansigt og nedbøiede sig, og hun sagde: Frels, o Konge! Rutb 2, 10. 2 Kong. 6, 26.

5. Og Kongen sagde til hende: Hvad (fattes) dig? og hun sagde: Sandeligen, jeg er en Enkepvinde, og min Mand er død.

6. Og din Tjenerinde havde to Sønner, og de to trættede paa Marken, og der var Ingen, som kunde redde imellem dem; da slog den Ene den Anden og dræbte ham.

1 Mos. 27, 45; 4, 8.

7. Og see, den ganste Slægt staaer op mod din Tjenerinde og siger: Giv os den hid, som slog sin Broder, saa ville vi dræbe ham for hans Broders Sjæl, som han ihjelslog, og ødelægge ogsaa Arvingen; og de ville udslukke min Blod, som er tilovers, at min Mand skal ikke beholde et Navn og (nogen) Overbleven efter sig paa Jorden.

5 Mos. 19, 11.

8. Da sagde Kongen til Qvinden: Gaf til dit Huus, og jeg, jeg vil give Befaling for dig.

9. Og den thekoitiske Qvinde sagde til Kongen: Min Herre Konge! den Misgjerning være paa mig og min Faders Huus, men Kongen og hans Throne skal være uskyldig.

10. Og Kongen sagde: Den, som taler imod dig, den skal du føre til mig, saa skal han ikke blive ydermere ved at røre ved dig.

11. Og hun sagde: O Konge! Kjære, kom Herren din Gud ihu, at Blodhebnere skulle ikke blive mange til at fordærve, og at de ikke ødelægge min Søn; og han sagde: (Saa vist som) Herren lever, der skal ikke falde (noget) af din Søns Haar paa Jorden.

1 Sam. 14, 45. 1 Kong. 1, 52.

12. Da sagde Qvinden: Kjære, lad din Tjenerinde tale til min Herre Kongen et Ord; og han sagde: Tal.

13. Og Qvinden sagde: Men hvorfor har du tænkt Saadant imod Guds Folk? thi idet Kongen har talet saadanne Ord, bliver han selv ligesom skyldig, idet Kongen lader ikke sin Udstødte komme tilbage.

14. Thi vi døe vissefælg og ere som Vandet, der bortflyder paa Jorden, som ikke monne samles; men Gud skal ikke tage Livet bort, men tænker jo (derpaa), at den Udstødte skal ikke (fremdeles) blive udstødt fra ham.

Ps. 89, 49. Ezech. 18, 23. 32.

15. Saa er jeg nu kommen til at tale dette Ord til min Herre Kongen, fordi Folket gjør mig frygttagtig; derfor sagde din Tjenerinde: Kjære, jeg vil tale til Kongen, maaskee Kongen gjør efter sin Tjenerindes Ord.

16. Thi Kongen skal høre det, for at redde sin Tjenerinde af den Mands Haand, som vil udslutte mig og min Søn tillige fra Guds Arv.

17. Og din Tjenerinde sagde: Min Herre Kongens Ord skal dog være mig til Trøst; thi som en Guds Engel er, saa er min Herre Kongen til at høre det Gode og det Onde, og Herren din Gud skal være med dig.

c. 19, 27. Ap. G. 6, 15. 1 Sam. 29, 9.

18. Og Kongen svarede og sagde til Qvinden: Kjære, dølg ikke for mig det Ord, som jeg vil spørge dig om; og Qvinden sagde: Min Herre Kongen tale dog.

19. Og Kongen sagde: Er (ikke) Joabs Haand med dig i alt dette? og Qvinden svarede og sagde: (Saa vist som) din Sjæl lever, min Herre Konge! der er Ingen hverken paa den høire eller venstre Side i alt dette, som min Herre Kongen sagde, uden din Tjener Joab; han bød mig det, og han lagde alle disse Ord i din Tjenerindes Mund.

20. At jeg skulde saa vende (denne) Sags Beskaffenhed, den Gjerning har din Tjener Joab gjort; men min Herre er viis efter en Guds Engels Viisdom, at vide alle Ting, som ere paa Jorden.

21. Da sagde Kongen til Joab: Kjære, see, du har gjort denne Gjerning; saa gik, lad den unge Mand Absalom komme tilbage.

22. Da faldt Joab paa sit Ansigt til Jorden og nedbøiede sig og velsignede Kongen, og Joab sagde: Idag fornemmer din Tjener, at jeg har fundet Naade for dine Dine, min Herre Konge! idet Kongen gjør efter sin Tjeners Ord.

c. 9, 6.

23. Saa gjorde Joab sig rede og drog til Gesur, og førte Absalom til Jerusalem.

c. 3, 3; 13, 37.

24. Men Kongen sagde: Lad ham vende sig til sit Huus og ikke see mit Ansigt; saa vendte Absalom sig til sit Huus og saae ikke Kongens Ansigt.

25. Og der var ikke saa deilig en Mand i al Israels som Absalom, saa at han blev faare rost; der var ingen Lyde paa ham fra hans Fodsaale og indtil hans Hovedspise.

1 Mos. 39, 6.

26. Og naar han ragede sit Hoved, — og det skede, naar hvert Aar var til Ende, at han ragede det, thi det var ham for svært, saa han maatte rage det — da veiede hans Hovedhaar to hundrede Sekel med Kongens Vægt.

27. Og Absalom bleve fødte tre Sønner og een Datter, og hendes Navn var Thamar; hun, hun var en deilig Kvinde af Udseende.

28. Saa blev Absalom to ganske Aar i Jerusalem og saae ikke Kongens Ansigt.

29. Og Absalom sendte Bud til Joab for at sende ham til Kongen, men han vilde ikke komme til ham; og han sendte endnu anden Gang, dog vilde han ikke komme.

30. Da sagde han til sine Tjenere: Seer Joabs Stykke (Alger) ved Siden af min, og han har Byg der; gaaer og sætter Ild derpaa; da satte Absaloms Tjenere Ild paa det Stykke.

31. Da stod Joab op og kom til Absalom i Huset, og sagde til ham: Hvorfor satte dine Tjenere Ild paa det Stykke, som hører mig til?

32. Og Absalom sagde til Joab: See, jeg sendte (Bud) til dig og lod sige: Kom hid,

at jeg kan sende dig til Kongen og lade sige: Hvorfor er jeg kommen fra Gesur? det var mig godt, at jeg var der endnu; saa lad mig nu see Kongens Ansigt, men er der en Misgjerning hos mig, da slaae han mig ihjel!

33. Og Joab gik ind til Kongen og gav ham det tilkjende, og han kaldte ad Absalom, og han kom ind til Kongen, og han nedbøiede sig paa sit Ansigt til Jorden for Kongens Ansigt, og Kongen kyskede Absalom.

Luc. 15, 20.

15. Capitel.

Absalom søger paa en listig Maade at indtage Folkets Hjerte og faaer dem omfider bragt dertil, at de gjøre ham til Konge over sig i Hebron; han faaer Davids Raad Achitophel paa sin Side, 1-12. Da David faaer det at vide, flyr han af Jerusalem med alle Sine og lader kun ti Medhufstuer tilbage; Ithai, den Githiter, gaaer med ham, men Zabob og Abjathar, Præsterne, og Herrens Ark vil han ikke have med sig, men begjærer, at deres Sønner skulde give ham Efterretning om Absaloms Anslag, 13-29. David gaaer grædende over Dliebjerget, Husai møder ham der, men efter Davids Begjæring gaaer han tilbage til Absalom for at søge at gjøre Achitophels Raad imod David til Intet, 30-37.

Og det skede derefter, at Absalom skaffede sig Vogne og Heste og halvtredstindstyve Mænd, som løb frem for ham.

1 Kong. 1, 5.

2. Og Absalom stod tidlig op og stod paa Siden af Veien i Porten; og det skede, naar nogen Mand havde en Trætte, at han skulde komme for Kongen til Dom, da kaldte Absalom ad ham og sagde: Af hvilken Stad er du? og han sagde: Din Tjener er af en af Israels Stammer.

3. Da sagde Absalom til ham: See, dine Sager ere gode og rette; men der er Ingen (beskifter) af Kongen, som skal høre dig.

4. Og Absalom sagde: Hvo sætter mig til Dommer i Landet, at hver Mand maa komme til mig, som har Trætte og Dom, at jeg kan hjælpe ham til Ret?

Dom. 9, 2. 5 Mos. 25, 1 fg.

5. Og det skede, naar Nogen kom nær at nedbøie sig for ham, da udrafte han sin Haand og tog fat paa ham og kyskede ham.

6. Og Absalom gjorde paa denne Maade ved al Israels, som kom til Doms til Kongen, og Absalom stjal Israels Mænds Hjerte.

1 Mos. 31, 20.

7. Og det skede, der fyrrethve Aar vare tilfende, da sagde Absalom til Kongen:

Rjære, lad mig gaae, og jeg vil betale mit Løfte, som jeg lovede Herren, i Hebron.

8. Thi din Tjener lovede et Løfte, der jeg boede i Gefur i Shrien, og sagde: Der- som Herren fører mig tilbage til Jerusa- lem, da vil jeg tjene Herren. 1 Mos. 28, 20.

9. Og Kongen sagde til ham: Gaf med Fred; og han gjorde sig rede og gik til Hebron. 1 Sam. 20, 42.

10. Og Abfalom sendte Speidere til alle Israels Stammer og lod sige: Naar som I høre Trompetens Lyd, da skulle I sige: Abfalom er bleven Konge i Hebron.

11. Og med Abfalom gik to hundrede Mænd fra Jerusalem, som vare kaldte, men gik i deres Oprigtighed, og de vidste Intet af al Sagen. 1 Mos. 20, 5. 6.

12. Og Abfalom sendte Achitophel, den Giloniter, Davids Raad, af hans Stad, af Gilo, der han offrede Offeret; og For- bundet blev stærkt, og Folket gik til og blev mangfoldigt med Abfalom.

c. 23, 34. 1 Kron. 27, 33.

13. Da kom En, som forkyndte det for David og sagde: Hver Mands Hjerte i Israel er efter Abfalom.

14. Da sagde David til alle sine Tje- nere, som vare hos ham i Jerusalem: Staaer op og lader os flye, thi der skal (ellers) ikke være Redning for os fra Ab- faloms Ansigt; skynder eder at gaae, at han ikke skal skynde sig og naae os, og paaføre os Ulykke og slaae Staden med skarpe Sværd.

Ps. 3, 1. Ps. 55, 9.

15. Og Kongens Tjenere sagde til Kon- gen: See, (her ere) dine Tjenere, efter alt det, som min Herre Kongen udvælger.

16. Og Kongen gik ud, og alt hans Huus efter ham, og Kongen lod ti Dvin- der, Medhustruer, blive til at bevare Hu- set. c. 16, 21.

17. Og Kongen gik ud, og alt Folket ef- ter ham, og de bleve staaende langt borte fra Huset.

18. Og alle hans Tjenere gik over ved hans Side, dertilmed alle de Gethi og alle de Blethi; og alle de Githiter, sex hun- drede Mænd, som vare komne at følge ham af Gath, gik over for Kongens An- sigt. c. 8, 18.

19. Og Kongen sagde til Ithai, den Gi- thiter: Hvorfor gaaer ogsaa du med os? vend tilbage og bliv hos Kongen, thi du er fremmed, og du vandrer ogsaa herfra til dit Sted. c. 18, 2.

20. Du kom igaar, og skulde jeg idag lade dig vanke omkring at gaae med os? men jeg vil gaae, hvorthen jeg kan gaae; vend tilbage og før dine Brødre tilbage; med dig være Mistundhed og Trostløb!

21. Og Ithai svarede Kongen og sagde: (Saa vist som) Herren lever, og (saa vist som) min Herre Kongen lever, da paa det Sted, der, hvor min Herre Kongen er, være sig til Døden eller til Livet, der skal og din Tjener vissefælgelig være. Ruth 1, 16.

22. Og David sagde til Ithai: (Saa) kom og gik over; saa gik Ithai, den Gi- thiter, over, og alle hans Mænd og alle de smaae Børn, som vare med ham.

23. Og det ganske Land græd med høi Røst, og alt Folket gik over, og Kongen gik over Ribrons Bæk, og alt Folket gik over paa Beien lige til Ørken. Job. 18, 1.

24. Og see, Zadok (var) ogsaa (der), og alle Leviterne med ham, som bare Guds Pagtes Ark, og de satte Guds Ark ned, og Abjathar gik op, indtil alt Folket kom aldeles over af Staden. 1 Kron. 12, 28.

25. Da sagde Kongen til Zadok: Vær den Guds Ark tilbage i Staden; dersom jeg finder Naade for Herrens Dine, da fører han mig tilbage og lader mig see den og sin Volig.

26. Men dersom han siger saa: Jeg ha- ver ingen Behagelighed i dig, — see, (her er) jeg, han gjøre med mig, efter som det er godt for hans Dine! c. 10, 12. 1 Sam. 3, 18.

27. Og Kongen sagde til Zadok, Præ- sten: Er du (ikke) Seeren? vend tilbage til Staden med Fred, og Ahimaa, din Søn, og Jonathan, Abjathars Søn, eders to Sønner, med eder. 1 Sam. 9, 9. 1 Kong. 1, 42.

28. Seer, jeg vil tøve paa den slette Mark i Ørken, indtil der kommer Efter- retning fra eder at give mig (Sagen) til- kjende.

29. Saa førte Zadok og Abjathar Guds Ark tilbage til Jerusalem, og de bleve der.

30. Men David gik op ad Opgangen paa Oliebjerget; som han gik op, saa græd han, og hans Hoved var skjult, og han gik barfodet; dertil havde alt Folket, som var med ham, skjult hver sit Hoved, og gik flux op og græd. 1 Sam. 30, 4. 2 Sam. 19, 4.

31. Og der det blev David tilkjendegivet og sagt: Achitophel er i Forbund med Ab- falom, da sagde David: Herre! Rjære, gjør Achitophels Raad til Daarlighed.

Job 5, 12.

32. Og det skede, da David kom op til Toppen, at han vilde tilbede der for Gud, see, da (kom) Husai, den Architer, ham imøde, og havde sin Kjortel sønderreven og Bord paa sit Hoved.

v. 30.

33. Og David sagde til ham: Derfor du gaar bort med mig, da bliver du mig til en Byrde.

34. Men derfor du gaar tilbage i Staden og siger til Absalom: Jeg, jeg vil være din Tjener, o Konge! jeg, som var din Faders Tjener tilforn, jeg vil nu være din Tjener, saa gjorde du mig Achitophels Raad til Intet.

35. Ere der ikke ogsaa med dig Zadok og Abjathar, Præsterne? og det skal skee, at alt det Ord, som du hører af Kongens Huus, det skal du forkynde Zadok og Abjathar, Præsterne.

36. See, der ere hos dem deres to Sønner, Ahimaaz, Zadoks, og Jonathan, Abjathars (Søn), og I skulle sende til mig formedelt dem om alt det Ord, som I høre.

37. Saa kom Husai, Davids Ven, i Staden, og Absalom kom til Jerusalem.

1 Kron. 27, 33.

16. Capitel.

Ziba kommer til David med Proviant og beskylder falskeligen sin Herre Mephiboseth; David giver ham Mephiboseths Land, 1-4. Simeibander David skammelig, dog vil David ingenlunde gjøre ham noget Ondt derfor, 5-14. Husai kommer til Absalom og foregiver, at han nu vilde tjene ham; Achitophel giver Raad, at Absalom skal gaar ind til sin Faders Medhustru, hvilket han og gjør for alt Folkets Afsyn, 15-23.

Da David var gaaet lidet over fra Toppen, see, da (kom) Ziba, Mephiboseths Tjener, imod ham med et Par sadlede Asener, og paa dem vare to hundrede Brød og hundrede (Klaser) Rosiner og hundrede (Stykker) Sommerfrugt og en Kasse Viin.

c. 9, 2. Es. 16, 9.

2. Og Kongen sagde til Ziba: Hvad vil du dermed? og Ziba sagde: Asenerne skulle være for Kongens Huus til at ride paa, og Brødet og Sommerfrugten til at æde for de unge Karle, og Vinen til at drikke for den, som bliver træt i Orken.

3. Og Kongen sagde: Men hvor er din Herres Søn? og Ziba sagde til Kongen: See, han blev i Jerusalem, thi han sagde: I dag skal Israels Huus give mig min Faders Rige igjen.

c. 9, 4.

4. Og Kongen sagde til Ziba: See, alt det, som Mephiboseth haver, skal være dit; og Ziba sagde: Jeg nedbøier mig, lad mig finde Raade for dine Dine, min Herre Konge!

1 Mos. 30, 27. 1 Sam. 1, 18; 27, 5.

5. Og Kong David kom til Bahurim, og see, der gik en Mand derudfra af Sauls Huses Slægt, hvis Navn var Simeï, Geras Søn, som udgik flux og bandede.

1 Kong. 2, 8 fg.

6. Og han slog til David med Stene og til alle Kong Davids Tjenere; thi alt Folket og alle de Vældige vare ved hans høire og ved hans venstre Side.

7. Og Simeï sagde saa, der han bandede: Gaf ud, gaf ud, du blodgjerrige Mand og du Belials Mand!

2 Mos. 22, 28. 5 Mos. 19, 10 fg.

8. Herren haver betalt dig alt Sauls Huses Blod, i hvis Sted du er bleven Konge, og Herren haver givet Riget i din Sønns Absaloms Haand, og see, du er i din Ulykke, thi du er en blodgjerrig Mand.

9. Da sagde Abisai, Jerusals Søn, til Kongen: Hvorfor skulle denne døde Hund bande min Herre Kongen? Kjære, lad mig gaar over, og jeg vil borttage hans Hoved.

1 Sam. 26, 8.

10. Men Kongen sagde: Hvad haver jeg med eder at gjøre, I Jerusals Sønner? thi lad ham bande, fordi at Herren har sagt til ham: Band David, hvo kan da sige: Hvorfor gjorde du saa?

c. 19, 22.

11. Og David sagde til Abisai og til alle sine Tjenere: See, min Søn, som er kommen af mit Liv, søger efter mit Liv, og hvi skulle ikke meget mere nu denne Benjaminitt (gjøre det)? lader ham være, og lader ham bande, fordi Herren har sagt det til ham.

12. Maaskee Herren skal see til min Glendighed, og Herren skal betale mig Gødt istedetfor hans Forhandelse paa denne Dag.

13. Saa gik David og hans Mænd paa Beien; men Simeï gik paa Siden af Bjerget tvært over for ham flux frem og bandede og slog med Stene tvært over for ham, og støvede med Støvet.

14. Og Kongen kom ind, og alt Folket, som var med ham, som vare trætte, og de vederkvægedes der.

15. Men Absalom og alt Folket, Israels Mænd, kom til Jerusalem, og Achitophel med ham.

16. Og det skede, der Hufai, den Architer, Davids Ben, kom til Abfalom, da sagde Hufai til Abfalom: Kongen leve! Kongen leve! c. 15, 37. 1 Sam. 10, 24. 1 Kong. 1, 25.

17. Men Abfalom sagde til Hufai: Er denne din Mistundhed mod din Ben? hvorfor drog du ikke med din Ben?

18. Og Hufai sagde til Abfalom: Ikke saa; thi hvilken Herren udvælger og dette Folk og alle Israels Mænd, skulde jeg ikke være (hans) og blive hos ham?

19. Og for det andet, hvem skulde jeg (tjene)? (skulde jeg) ikke (tjene) for hans Søns Ansigt? ligesom jeg tjente for din Faders Ansigt, saa vil jeg være for dit Ansigt.

20. Da sagde Abfalom til Achitophel: Giver I (nu) Raad, hvad vi skulle gjøre.

21. Og Achitophel sagde til Abfalom: Gaf ind til din Faders Medhustru, som han lod blive til at bevare Huset, saa skal al Israel høre, at du er bleven stinkende for din Fader, og alle deres Hænder, som ere hos dig, skulle blive stærkere. c. 15, 16.

22. Da udflog de for Abfalom et Paa-lun paa Taget, og Abfalom gif ind til sin Faders Medhustru for al Israels Dine. c. 12, 11. 12.

23. Men Achitophels Raad, som han gav i de Dage, var ligesom man havde adspurgt Gud om en Ting; saa var alt Achitophels Raad baade for David og for Abfalom.

17. Capitel.

Achitophel vil i en Hast overfalde David og slaae ham alene ihjel, men Hufai raader, at al Israel skulde samles, at de desbedre kunde angribe og overvinde David og hans Folk; Hufais Raad antages, 1-14. Hufai lader David dette vide ved Jonathan og Ahimaaz, hvilke Abfalom forgjæves søger at faae fat paa; David drager over Jordanen, 15-22. Achitophel henger sig selv; Abfalom drager over Jordanen efter David; Afstillige tilføre David Proviant, 23-29.

Og Achitophel sagde til Abfalom: Kjære, jeg vil udvalge tolv tusinde Mænd og gjøre mig rede og forfølge David inat. Ps. 71, 11.

2. Og jeg vil overfalde ham den Stund, han er træet og afmægtig, og forfølg ham; og alt Folket, som er hos ham, skal flye, og jeg vil slaae Kongen alene.

3. Og jeg vil føre alt Folket tilbage til dig; ligesom Alting vendte sig efter den Mand, som du søger efter, saa skal alt Folket blive med Fred.

4. Og det Ord var ret for Abfaloms Dine og for alle de Vældstes Dine i Israel.

5. Da sagde Abfalom: Kjære, kald ogsaa ad Hufai, den Architer, og lader os høre, hvad han, endogsaa han, haver at sige. c. 16, 16.

6. Og der Hufai kom til Abfalom, da sagde Abfalom til ham, sigende: Efter denne Maade haver Achitophel talet; skulle vi gjøre efter hans Ord? hvis ikke, da tal du!

7. Og Hufai sagde til Abfalom: Det Raad er ikke godt, som Achitophel haver raadet denne Gang.

8. Og Hufai sagde: Du, du kjender din Fader og hans Mænd, at de ere vældige, og at de ere bittre i Sindet som en Bjørn, hvem Ungerne røves fra paa Marken; (dertil) er og din Fader en Krigsmand og skal ikke blive inat over hos Folket.

9. See nu, han, han kan have skjult sig i een af Hulerne, eller i eet af Stederne, og det kunde skee, om der faldt (Nogle) af disse i Begyndelsen, at Nogen let kunde høre det og sige: Der er steet et Slag iblandt det Folk, som følger Abfalom efter.

10. Saa blev ogsaa den ganste mistrøstig, som (ellers) er stridbar, som har et Hjerte som en Løves Hjerte; thi al Israel veed, at din Fader er vældig, og at de ere stridbare Mænd, som ere hos ham.

11. Men jeg raader, at der samles til dig al Israel fra Dan og indtil Beer-sheba, som Sand, der er ved Havet, i Mangfoldighed, og at din Person drager med i Striden. Jos. 11, 4. Ab. 20, 8.

12. Saa ville vi komme til ham paa eet af Stederne, hvor han findes, og vi (ville komme) over ham, ligesom Duggen falder paa Jorden, at der end ikke skal blive Een tilovers af ham og af alle de Mænd, som ere hos ham.

13. Men om han samles til en Stad, da skal al Israel bære Reb til den samme Stad, og vi ville drage den ned til Bælfen, indtil at der ikke findes end en liden Steen (af den).

14. Da sagde Abfalom og hver Mand i Israel: Hufai, den Architers, Raad er bedre end Achitophels Raad; men Herren bød det (saa), at han skulde tilintetgjøre Achitophels det gode Raad, fordi at Herren vilde føre Ulykke over Abfalom.

15. Og Hufai sagde til Zadok og til Abjathar, Præsterne: Saa og saa raadede Achitophel Absalom og de Ældste af Israel, og saa og saa haver jeg raadet.

16. Saa sender nu hasteligen Bud og lader David tilskendegive og sige: Bliv ikke inat paa Ørkens flette Marker, men drag vift over, at Kongen ikke skal opsluges, og alt Folket, som er hos ham.

17. Og Jonathan og Ahimaaz stode hos En-Rogel, og en Tjenestepige gif bort og forkyndte dem det; men de, de gif hen og forkyndte Kong David det; thi de turde ikke lade sig see at komme i Staden.

1 Kong. 1, 9. Jos. 15, 7.

18. Men en Dreng saae dem og gav Absalom det tilskjende; og de gif begge hasteligen bort og kom i en Mands Huus i Bahurim, og han havde en Brønd i sin Gaard, og der steg de ned.

19. Og Qvinden tog og bredte et Klæde over Hullet af Brønden og strøede Gryn derpaa, og Sagen blev ikke vittelig. Jos. 2, 4.

20. Og der Absaloms Tjenere kom til Qvinden i Huset, da sagde de: Hvor ere Ahimaaz og Jonathan? og Qvinden sagde til dem: De gif over Vandbækken; og de ledte, og de fandt Intet, og de gif tilbage til Jerusalem.

21. Og det skede, efterat de vare bortgaaene, da steg de op af Brønden og gif og gav Kong David det tilskjende, og de sagde til David: Gjører eder rede og gaaer hasteligen over Vandet, thi saaledes har Achitophel raadet mod eder.

22. Da stod David op, og alt Folket, som var hos ham, og gif over Jordanen, indtil det blev lys Morgen, indtil der fattedes ikke Een, som jo var gaaen over Jordanen.

23. Og der Achitophel saae, at man ikke havde gjort efter hans Raad, da sadlede han Asenet og gjorde sig rede, og drog til sit Huus, til sin Stad, og beklædte sit Huus og hængte sig, og han døde og blev begravet i sin Faders Grav.

24. Men David kom til Mahanaim, og Absalom drog over Jordanen, han og alle Israels Mænd med ham.

25. Og Absalom havde sat Amasa i Joabs Sted over Hæren; men Amasa var en Mands Søn, hvis Navn var Jithra, en Isreelit, som gif ind til Abigail, Nahas Datter, Bernjas Søster, som var Joabs Moder.

c. 19, 13. 1 Kron. 2, 13-17.

26. Og Israel og Absalom leiede sig i Gileads Land.

27. Og det skede, der David var kommen til Mahanaim, da førte Sobi, Nahas Søn, fra Ammons Børns Kappa, og Machir, Ammiels Søn, fra Lo-Debar, og Barjissai, den Gileaditer, fra Roglim,

c. 9, 4; 19, 32. 1 Kong. 2, 7.

28. Senge og Bækkener og Pottemagerkar og Hvede og Byg og Meel og stegte År og Bønner og Lindser, ogsaa (af de samme) tørrede,

29. og Honning og Smør og Faar og Øste af Åser hen til David og til Folket, som var med ham, til at æde; thi de sagde: Folket er hungrigt og træet og tørstigt i Ørken.

c. 16, 2.

18. Capitel.

David deler Folket under Joab, Abisai og Jthai, og beder dem at spare Absalom, 1-5. Absaloms Fjolt bliver slaget; han bliver hængende i en Eg; Joab og hans Vaabendragere dræbe ham; Absalom havde opreist sig en Støtte til Jhufommelse, 6-18. Ahimaaz og Eusi bære David Budskab derom; David bliver meget bedrøvet, da han hører, at Absalom er død, 19-33.

Og David talte Folket, som var hos ham, og han satte over dem Hovedsmænd over Tusinde og Hovedsmænd over Hundrede.

2. Og David udsendte Folket, den tredie Part under Joabs Haand, og den tredie Part under Abisai, Bernjas Søns, Joabs Broders, Haand, og den tredie Part under Jthai, den Githiters, Haand, og Kongen sagde til Folket: Jeg, jeg vil ogsaa vissefælg uddrage med eder.

c. 15, 19.

3. Men Folket sagde: Du skal ikke drage ud, thi om vi flyede, da lagde de sig ikke os paa Hjerte, eller om Halvdelen af os døde, da lagde de sig ikke os paa Hjerte, men nu er du ligejom ti Tusinde af os; saa er det nu bedre, at du kommer os til Hjælp fra Staden.

4. Og Kongen sagde til dem: Hvad som godt er for eders Dine, vil jeg gjøre; saa stod Kongen ved Siden af Porten, og alt Folket drog ud ved Hundreder og ved Tusinder.

5. Og Kongen bød Joab og Abisai og Jthai, og sagde: (Farer) mig lemsfædigen med den unge Mand, med Absalom! og alt Folket hørte det, at Kongen bød alle Hovedsmændene om Absalom.

v. 12.

6. Og der Folket kom ud paa Marken

mod Israhel, da blev der en Krig i Ephraims Skov.

7. Og Israels Folk blev der slaget for Davids Tjeneres Ansigt, og der skede et stort Slag paa den samme Dag, (som var) paa tyve Tusinde.

8. Og Krigen spredtes der over alt Landet, og Skoven fortærede mangfoldige af Folket, flere end som Sværdet fortærede paa den samme Dag.

9. Og Absalom kom lige imod Davids Tjenere, og Absalom red paa en Mule, og der Mulen kom under de indvilliede (Grene) af en stor Ege, da holdtes hans Hoved fast ved Egen, og han blev (hængende) imellem Himmelen og imellem Jorden, men Mulen, som var under ham, løb igennem.

10. Der en Mand saae det, da gav han Joab det tilkjende, og han sagde: See, jeg saae Absalom hænge i en Ege.

11. Og Joab sagde til Manden, som gav ham det tilkjende: Men see, saae du det, hvorfor slog du ham da ikke der til Jorden? saa maatte jeg have givet dig ti (Sekel) Sølv og et Bælte.

12. Men Manden sagde til Joab: Ja, havde jeg end faaet veiet tusinde (Sekel) Sølv i mine Hænder, da vilde jeg ikke have udrakt min Haand imod Kongens Søn; thi Kongen bød dig og Abisai og Ittai for vore Øren, og sagde: Tager vare, hvo (3 ere), paa den unge Mand, paa Absalom. v. 5.

13. Eller dersom jeg havde gjort noget Falskt imod hans Liv, — efterdi at ingen Ting bliver dult for Kongen, — da havde du selv stillet dig derimod.

14. Da sagde Joab: Jeg kan ikke tøve saaledes hos dig; saa tog han tre smaae Spyd i sin Haand og stødte dem i Absaloms Hjerte, da han endnu levede, midt i Egen.

15. Og ti unge Karle, som bare Joabs Vaaben, omringede (ham), og de sloge Absalom og dræbte ham.

16. Da blæste Joab i Trompeten, og Folket kom tilbage fra at forfølge Israhel; thi Joab forhindrede Folket (derfra). c. 2, 28; 20, 22.

17. Og de toge Absalom og kastede ham i Skoven i en stor Hule, og opreiste en saare stor Dynge Steen paa ham, og al Israhel flyede, hver til sine Pauluner.

3of. 7, 26.

18. Og Absalom havde taget og opreist sig en Støtte, der han levede, som (staar) i Kongens Dal, thi han sagde: Jeg haver ingen Søn, (derfor skal denne tjene) til at lade mit Navn ihukomme; og han kaldte den Støtte efter sit Navn, og den kaldes Absaloms Plads indtil denne Dag.

19. Og Ahimaaz, Zadoks Søn, sagde: Kære, lad mig løbe og føre Kongen Budskab, at Herren haver skaffet ham Ret af hans Fjenders Haand. 1 Kron. 6, 8. Ps. 10, 18 fg.

20. Men Joab sagde til ham: Du skal ikke føre Budskab paa denne Dag, men en anden Dag skal du føre Budskab; men du skal ikke føre Budskab paa denne Dag, fordi at Kongens Søn er død.

21. Og Joab sagde til Eufi: Gak hen, siig til Kongen det, som du haver seet; og Eufi bødte sig ned for Joab og løb. 4 Mos. 12, 1.

22. Men Ahimaaz, Zadoks Søn, blev endnu ved og sagde til Joab: I hvad det end er, Kære, lad mig ogsaa løbe efter Eufi; og Joab sagde: Hvorfor vil du løbe, min Søn? du haver dog ikke et (godt) Budskab at udføre.

23. I hvad det end er, (sagde han,) da vil jeg løbe; og han sagde til ham: Løb; saa løb Ahimaaz ad Veien paa den Slette, og løb forbi Eufi. 2 Kong. 2, 17.

24. Og David sad imellem de to Porte, og Skildvagten gik paa Portens Tag ved Muren, og opløstede sine Øine og saae, og see, en Mand løb alene.

25. Da raabte Skildvagten og gav Kongen det tilkjende, og Kongen sagde: Dersom han er alene, da er der et (godt) Budskab i hans Mund; og han gik fast og kom nær.

26. Da saae Skildvagten en anden Mand løbende, og Skildvagten raabte til Portneren og sagde: See, en Mand løber alene, og Kongen sagde: Denne fører ogsaa et (godt) Budskab.

27. Og Skildvagten sagde: Jeg seer den Førstes Løb ligesom Ahimaaz's, Zadoks Søns, Løb, og Kongen sagde: Det er en god Mand, og han kommer med et godt Budskab.

28. Og Ahimaaz raabte og sagde til Kongen: Fred! og bødte sig ned for Kongen paa sit Ansigt til Jorden, og han sagde: Belsignet være Herren din Gud, som haver overantvordet de Mænd, som opløstede deres Haand mod min Herre Kongen!

29. Og Kongen sagde: (Gaaer det) den unge Mand Absalom vel? og Ahimaaz sagde: Jeg saa et stort Bulder, der Joab sendte Kongens Tjener og (mig) din Tjener; men jeg veed ikke, hvad (det var).

30. Og Kongen sagde: Gaf omkring, stil dig her; og han gik omkring og stod.

31. Og se, da kom Eusi, og Eusi sagde: Det Budskab føres min Herre Kongen, at Herren haver skaffet dig Ret idag af alle deres Haand, som stode op imod dig.

32. Og Kongen sagde til Eusi: (Gaaer det) den unge Mand Absalom vel? og Eusi sagde: Min Herre Kongens Tjender og alle de, som staae op imod dig til det Unde, vorde som den unge Mand!

33. Da blev Kongen heftig bevæget og gik op paa Salen i Porten og græd, og der han gik, sagde han saaledes: Min Søn Absalom! min Søn, min Søn Absalom! gid jeg, jeg maatte døe for dig, Absalom, min Søn, min Søn! c. 19, 4.

19. Capitel.

Folket stjæler sig bort fra David, fordi de mærke, at han var saa meget bedrøvet for sin Søn; Joab straffer ham derfor og overtaler ham til at gaae ud til Folket, 1-8. Folket vil hente David igjen, i Sørdeleshed Judæ Stamme; Simeï og Ziba komme ogsaa til ham; Simeï afbeder sin grove Indslib og faaer Naade, 9-23. Mephiboseth kommer og til David og giver ham tilkjende, hvorledes Ziba falskeligen havde angivet ham; David deler Gødet imellem ham og Ziba, 24-30. Barsillai, som havde forserget Kongens Huus med Proviant i Mahanaim, ledsager Kongen, vil dog ei drage med ham; Chimham drager med Kongen, 31-39. Der Kongen kommer til Gilgal, trættes Juda og Israels Stammer om, hvo der havde størst Rettighed til at hente Kongen tilbage, 40-43.

Og det blev Joab tilkjendegivet: See, Kongen græder og sørger over Absalom. c. 18, 33.

2. Og den Frelse blev paa den samme Dag til en Sorrig for alt Folket; thi Folket hørte paa den samme Dag, at der sagdes: Kongen er bedrøvet for sin Søn.

3. Og Folket stjal sig til paa den samme Dag at komme i Staden, ligesom et Folk stjæler sig ind, som er bestjæmmet, naar de flye af Krigen.

4. Og Kongen skulde sit Ansigt, og Kongen raabte med høi Røst: Min Søn Absalom! Absalom, min Søn, min Søn! c. 18, 33.

5. Og Joab gik ind til Kongen i Huset og sagde: Du haver idag bestjæmmet alle

dine Tjeneres Ansigt, som idag reddede dit Liv og dine Sønners og dine Døttres Liv, og dine Hustruers Liv og dine Medhustruers Liv,

6. at du elsker dem, som hade dig, og hader dem, som elste dig; thi du giver tilkjende idag, at du (stjætter) intet om Høvedsmændene og Tjenerne, thi jeg fornemmer idag, at om Absalom levede, og vi vare alle døde idag, at det havde da været ret for dine Dine.

7. Og nu, staa op, gik ud og tal kjærligen med dine Tjener; thi jeg sværger ved Herren, at, gaaer du ikke ud, da bliver der ikke en Mand hos dig Natten over i denne Nat, og dette bliver dig værre end alt det Unde, som er kommet over dig fra din Ungdom indtil nu.

8. Da stod Kongen op og sad i Porten, og det blev tilkjendegivet for alt Folket og sagt: See, Kongen sidder i Porten; da kom alt Folket for Kongens Ansigt, men Israel var flyet, hver til sine Pauluner. c. 18, 17.

9. Og alt Folket trættede i alle Israels Stammer og sagde: Kongen friede os af vore Tjenders Haand, og han, han reddede os af Philisternes Haand, men nu er han flyet af Landet for Absalom.

10. Og Absalom, som vi havde salvet over os, er død i Krigen, og nu, hvorfor tie I stille om at hente Kongen tilbage?

11. Men Kong David sendte til Zadok og til Abiathar, Præsterne, og lod sige: Taler med de Eldeste i Juda og siger: Hvorfor ville I være de sidste til at hente Kongen tilbage til sit Huus? — thi al Israels Tale var kommen for Kongen i hans Huus. —

12. I ere mine Brødre, mit Been og mit Kjød ere I; hvorfor ville I da være de sidste til at hente Kongen tilbage? c. 5, 1.

13. Og siger til Amasa: Er du ikke mit Been og mit Kjød? Gud gjøre mig saa og lægge saa dertil, om du ikke skal være Stridshovedsmand for mit Ansigt alle Dage i Joabs Sted.

c. 17, 25. 1 Kren. 2, 16. 17. 2 Sam. 3, 9. 35.

14. Og han boiede alle Mænds Hjerter i Juda, som een Mands; og de sendte til Kongen, (siggende:) Kom tilbage, du og alle dine Tjener!

15. Saa kom Kongen tilbage, og han kom indtil Jordanen, og Juda var kommen til Gilgal for at drage mod Kongen, at de vilde føre Kongen over Jordanen.

16. Og Simej, Geras Søn, den Benjaminit, som var af Bahurim, skyndte sig, og han drog ned med Judæ Mænd imod Kong David.

1 Kong. 2, 8 fg.

17. Og tusinde Mænd vare med ham af Benjamin, og den Tjener Ziba af Sauls Huus, og hans femten Sønner og hans tyve Tjenere med ham, og de kom lyffeliggen over Jordanen førend Kongen.

c. 9, 2; 16, 1 fg.

18. Og Færgen foer over for at føre Kongens Huus over og at gjøre, hvad ham godt syntes, og Simej, Geras Søn, faldt ned for Kongens Ansigt, der han var faren over Jordanen.

19. Og han sagde til Kongen: Min Herre, tilregn mig ikke den Misgjerning, og kom ikke ihu, hvad din Tjener handiede ilde paa den Dag, da min Herre Kongen gik ud af Jerusalem, at Kongen skulde lægge det paa sit Hjerte.

c. 16, 5; 13, 33.

20. Thi din Tjener kjender, at jeg, jeg haver syndet; og see, jeg er idag den Første, som er kommen af alt Josefs Huus at drage ned mod min Herre Kongen.

21. Men Abisai, Zerujas Søn, svarede og sagde: Skulde ikke Simej dødes for denne Sags Skyld? thi han bandede Herrens Salvede.

22. Da sagde David: Hvad har jeg (at skaffe) med eder, I Zerujas Sønner! at I ville idag blive mig til Satan? skulde nogen Mand idag dødes i Israel? thi mon jeg ikke veed, at jeg (er bleven) Konge idag over Israel?

2 Kong. 3, 13. Matth. 16, 23. 1 Sam. 11, 13.

23. Og Kongen sagde til Simej: Du skal ikke døe; og Kongen svor ham det.

24. Og Mephiboseth, Sauls Søn, kom ned imod Kongen; og han havde ikke tvættet sine Fødder eller rebet sit Skjæg, og ei toet sine Klæder fra den Dag, da Kongen var bortgaaen, indtil den Dag, da han kom igjen med Fred.

c. 9, 6.

25. Og det skede, der han i Jerusalem kom imod Kongen, da sagde Kongen til ham: Hvorfor gik du ikke med mig, Mephiboseth?

26. Og han sagde: Min Herre Konge! min Tjener bedrog mig; thi din Tjener sagde: Jeg vil sadle mig Asenet og ride paa det og drage til Kongen, thi din Tjener er lam.

27. Dertilmed bagtalede han din Tjener for min Herre Kongen; men min Herre

Kongen er som en Guds Engel, gjør derfor, hvad dig godt synes.

c. 16, 3; 14, 17.

28. Thi alt min Faders Huus haver ikke (andet) været end Dødsens Mænd for min Herre Kongen, dog haver du sat din Tjener iblandt dem, som æde ved dit Bord; hvad Retfærdighed haver jeg da ydermere, og hvad ydermere at raabe om til Kongen?

c. 9, 11.

29. Og Kongen sagde til ham: Hvorfor vil du ydermere tale om dine Sager? jeg haver sagt det: Du og Ziba skulde dele Ageren.

c. 9, 10; 16, 4.

30. Og Mephiboseth sagde til Kongen: Han maa ogsaa tage det altsammen, efter at min Herre Kongen er kommen med Fred til sit Huus.

31. Og Barzillai, den Gileaditer, kom ned fra Roglim og foer med Kongen over Jordanen for at ledsage ham over Jordanen.

1 Kong. 2, 7 fg.

32. Og Barzillai var saare gammel, firrindsthyve Aar gammel, og han forsørge Kongen, der han opholdt sig i Mahanaim, thi han var en saare mægtig Mand.

c. 17, 27.

33. Og Kongen sagde til Barzillai: Drag du over med mig, saa vil jeg forsørge dig hos mig i Jerusalem.

34. Men Barzillai sagde til Kongen: Hvad er det, jeg endnu haver at leve, at jeg skulde fare op med Kongen til Jerusalem?

35. Jeg er idag firrindsthyve Aar gammel; mon jeg skulde kjende, hvad Godt eller Ondt er? mon din Tjener kunde smage, hvad jeg æder, eller hvad jeg drikker? mon jeg kan høre ydermere paa Sangeres eller Sangersters Røst? hvorfor skulde da din Tjener ydermere være min Herre Kongen til Byrde?

36. Din Tjener skal gaae lidet over Jordanen med Kongen; men hvorfor vil Kongen gjøre mig et saadant Vederlag?

37. Kjære, lad din Tjener vende om, at jeg maa døe i min Stad ved min Faders og min Moders Grav; men see, der er din Tjener Chimham, han skal fare over med min Herre Kongen, gjør saa mod ham, hvad dig godt synes.

38. Og Kongen sagde: Chimham skal drage over med mig, og jeg, jeg vil gjøre mod ham, hvad dig godt synes; ja, alt det, som du udbælger hos mig, vil jeg gjøre dig.

39. Og alt Folket var draget over Jordanen, og Kongen var dragen over, og Kongen kysjede Barfillai og velsignede ham, og han vendte tilbage til sit Sted.

40. Der Kongen var dragen over til Gilgal, og Chincham var dragen over med ham, og alt Judæ Folk havde ført Kongen over, og Halvdelen ogsaa af Israels Folk,

v. 15.

41. Iec, da kom alle Israels Mænd til Kongen, og de sagde til Kongen: Hvorfor have vore Brødre, Judæ Mænd, stjålet dig og ført Kongen og hans Huus over Jordanen, og alle Davids Mænd med ham?

42. Da svarede hver af Judæ Mænd imod Israels Mænd: Fordi Kongen hører mig nær til; hvorfor er du da vred for denne Sags Skyld? mon vi have faaet Ophold af Kongen? mon han haver ført os (Skjens) til?

v. 12.

43. Da svarede Israels Mænd Judæ Mænd og sagde: Jeg haver ti Gange mere hos Kongen, dertil ogsaa hos David, jeg end du, og hvorfor haver du ringeagtet mig? og var ikke mit Ord det første til at hente min Konge tilbage? men Judæ Mænds Ord vare haardere end Israels Mænds Ord.

v. 9.

20. Capitel.

Seba begynder et nyt Oprør mod David; David befaler Amasa at samle Judæ Mænd, 1-5. Da Amasa tøver for længe, lader han Abisai drage ud efter Seba; Amasa møder imidlertid Joab, som stiller ham ihjel, 6-12. Joab forfølger Seba indtil Abel, hvor en viis Dvinde hindrer, at Joab ikke indtager Staden, og gjør, at Seba dræbes, 13-22. Davids for nærmeste Betjente og Befalingsmænd opregnes, 23-26.

Og det hændte sig, at der var en Belials Mand, hvis Navn var Seba, Bichri Søn, en Mand af Benjamin, og han blæste i Trompeten og sagde: Vi have ingen Deel i David, ei heller have vi Arv i Isai Søn; hver (skynde sig) til sine Pauluner, o Israel!

1 Sam. 25, 17. 25. 1 Kong. 12, 16.

2. Da drog hver Mand i Israel op fra David efter Seba, Bichri Søn; men Judæ Mænd hængte ved deres Konge fra Jordanen og indtil Jerusalem.

3. Og David kom til sit Huus til Jerusalem, og Kongen tog de ti Dvinde, de Medhustruere, som han lod blive til at bevare Huset, og satte dem hen i et Huus i

Forvaring og forserge dem, og han gik ikke ind til dem; og de vare indelukkede indtil deres Dødsdag, levende i Enkestand.

c. 15, 16; 16, 21.

4. Og Kongen sagde til Amasa: Kald mig de Mænd af Juda tilfammen til den tredie Dag, og staa du (da) her.

5. Og Amasa gik bort for at kalde Juda tilfammen; men han tøvede over den bestemte Tid, som han havde bestemt ham.

6. Da sagde David til Abisai: Nu skal Seba, Bichri Søn, gjøre os mere Ondt end Absalom; tag du din Herres Tjenere og forfølg ham, at han ikke finder faste Stæder for sig og undkommer for vore Dine.

7. Da droge Joabs Mænd ud efter ham, og de Crethi og de Plethi og alle de Vældige, og de droge ud af Jerusalem for at forfølge Seba, Bichri Søn.

8. Der de vare ved den store Steen, som er ved Gibeon, da kom Amasa frem for dem, og Joab var ombunden om sine Klæder, som han var klædt med, og derover var et Bælte til Sværdet, som hængte over hans Lænder i sin Bælg, og der han gik ud, da faldt det.

9. Og Joab sagde til Amasa: Er der Fred med dig, min Broder? og Joab greb Amasa ved Skjægget med den høire Haand for at kysse ham.

1 Sam. 25, 6.

10. Og Amasa tog sig ikke vare for Sværdet, som var i Joabs Haand, og han stak ham dermed ved det femte (Ribben) og udøste hans Indvolde paa Jorden, og han stak ham ikke anden Gang, og han døde; men Joab og hans Broder Abisai forfulgte Seba, Bichri Søn.

1 Kong. 2, 5. 2 Sam. 3, 27.

11. Og der stod en Mand af Joabs unge Karle hos ham og sagde: Hvo, som har Lyft til Joab, og hvo, som er for David, han (følge) efter Joab!

12. Og Amasa laae væltet i Blodet midt paa den høie Bei, og der Manden faae, at alt Folket blev staaende, da vendte han Amasa fra den høie Bei hen paa Ageren og kastede Klæder over ham, efterdi han faae, at hvo, som kom til ham, blev staaende.

c. 2, 23.

13. Der han var borttagen af den høie Bei, da gik hver Mand frem efter Joab for at forfølge Seba, Bichri Søn.

14. Og han drog igjennem alle Israels

Stammer indtil Abel, nemlig Beth-Maacha, og alt Berim, og de samlede og kom ogsaa efter ham.

v. 15. 2 Kong. 15, 29.

15. Og de kom og beleirede ham i Abel-Beth-Maacha, og kastede en Vold op mod Staden, og den stod op til Muren; og alt Folket, som var med Joab, (søgte) at fordrøve og at nedrive Muren.

16. Da raabte en viis Qvinde af Staden: Hører, hører, Kjære, siger til Joab: Kom nær til herhid, og jeg vil tale til dig.

Ordspr. 29, 8.

17. Og der han kom nær til hende, da sagde Qvinden: Er du Joab? og han sagde: Jeg er; og hun sagde til ham: Hør din Tjenesteqvindes Tale; og han sagde: Jeg hører.

18. Og hun sagde, sigende: Fordum pleiede man (saaledes) at tale, sigende: Man skal aldeles adspørge i Abel, og saaledes fuldkommede de det.

19. Jeg er (en af) de Fredsommelige, de Trofaste i Israel; du søger efter at dræbe en Stad og en Moder i Israel; hvorfor vil du opluge Herrens Arv?

20. Og Joab svarede og sagde: Det være langt fra, det være langt fra mig, at jeg skulde opluge, og at jeg skulde fordrøve!

21. Den Handel har sig ikke saaledes; men en Mand af Ephraims Bjerg, hvis Navn er Seba, Bidri Søn, haver opløst sin Haand imod Kongen, imod David; giver (mig) ham alene, saa vil jeg drage fra Staden; og Qvinden sagde til Joab: See, hans Hoved skal kastes til dig over Muren.

22. Og Qvinden kom til alt Folket med hendes Viisdom, og de afhuggede Sebas, Bidri Søns, Hoved og kastede det til Joab; da blæste han i Trompeten, og de adspredtes fra Staden, hver til sine Pauluner, og Joab kom tilbage til Jerusalem til Kongen.

c. 2, 28; 18, 16.

23. Og Joab var over al Israels Hær, og Benaja, Bojadas Søn, var over de Gethi og over de Plethi.

c. 8, 16. 1 Kren. 18, 15.

24. Og Aboram var Rentemester, og Josaphat, Ahiluds Søn, var Secreter.

1 Kong. 4, 6; 12, 18.

25. Og Seja var Skriver, og Zadok og Abjathar vare Præster.

26. Dertilmed var Ira, den Jairiter, Davids hpperste Raad.

c. 8, 18.

21. Capitel.

I Davids Tid kommer en Hunger i Landet, fordi Saul havde ihjelslagt de Gibeoniter; de Gibeoniter begjære syv Personer af Sauls Huus til at opbænge for Herren, hvis Brede derved stilles; David lader de Hængtes Been tillige med Sauls og Jonathans Been begraves, 1-14. David og hans Folf ødelægge afstillege Rjemper af Philisterne, 15-22.

Og der var Hunger i Davids Dage tre Aar, Aar efter Aar, og David søgte Herrens Ansigt, og Herren sagde: (Det er) for Sauls Skyld og for Blodhusets Skyld, fordi han ihjelslog de Gibeoniter.

2. Da lod Kongen kalde ad de Gibeoniter og sagde til dem, — men de Gibeoniter vare ikke af Israels Børn, men af de overblevne Amoriter, og Israels Børn havde sporet dem, og Saul søgte efter at slaae dem, der han var nidkjær for Israels og Judæ Børn —

3of. 9, 15. 19.

3. og David sagde til de Gibeoniter: Hvad skal jeg gjøre ved eder, og hvormed skal jeg forsones, saa at I ville velsigne Herrens Arv?

4. Og de Gibeoniter sagde til ham: Det er os ikke om Sølv eller Guld (at gjøre) med Saul og med hans Huus, og det er os ikke (om at gjøre) at ihjelslaae Nogen i Israel; da sagde han: Hvad I sige, vil jeg gjøre eder.

5. Og de sagde til Kongen: (Anlangende) den Mand, som udryddede os, og som tænkte det mod os, at vi skulde ødelægges og ikke bestaae inden al Israels Landemærke,

6. lad os gives syv Mænd af hans Sønner, at vi kunne hænge dem op for Herren i Sauls Gibeon, den Herrens Udvalgte; og Kongen sagde: Jeg, jeg vil give (eder dem).

4 Mos. 25, 4.

7. Men Kongen sparede Mephiboseth, Søn af Jonathan, Sauls Søn, for Herrens Gds Skyld, som var imellem dem, nemlig imellem David og imellem Jonathan, Sauls Søn.

1 Sam. 18, 3; 20, 23.

8. Og Kongen tog de to Kizpæ, Njass Datters, Sønner, som hun havde født Saul, nemlig Armoni og Mephiboseth, og Michals (Søsters), Sauls Datters, fem Sønner, som hun havde født Abriel, Barsillai, den Micholathiters, Søn.

c. 3, 7. 1 Sam. 18, 19. Dom. 7, 22.

9. Og han gav dem i de Gibeoniters Haand, og de hængte dem op paa Bjerget for Herrens Ansigt, og disse syv faldt

tillige, og de bleve dræbte i Høstens første Dage, i Byghøstens Begyndelse.

10. Da tog Rizpa, Ajas Datter, en Sæt og udbredte sig den paa Klippen fra Høstens Begyndelse, indtil der udsøstes Vand af Himmelen over dem; og hun tilstedede ikke Himmelsens Fugle at hvile paa dem om Dagen og (ei heller) Markens Dyr om Natten.

v. 1.

11. Og det blev David tilkjendegivet, det, som Rizpa, Ajas Datter, Sauls Neehustru, gjorde.

12. Og David gif hen og tog Sauls Been og hans Søns Jonathans Been fra Mændene i Zabes udi Gilead, som de havde stjaalet af Bethsans Gade, hvor Philisterne havde hængt dem paa den Dag, Philisterne havde slaget Saul paa Gilboa.

1 Sam. 31, 12.

13. Og han førte Sauls Been og Jonathans, hans Søns, Been op derfra, og de samlede deres Been, som vare hængte. v. 9.

14. Og de begrove Sauls Been og hans Søns Jonathans i Benjamins Land i Zela udi Ris, hans Faders, Grav, og de gjorde alt det, som Kongen havde befaleet; saa hørte Gud derefter Landet. c. 24, 25.

15. Og Philisterne havde endnu en Krig med Israel; og David drog ned, og hans Tjenere med ham, og stred imod Philisterne, og David blev træet. c. 5, 17 fg.

16. Og Sisbi-Benob, som var en af Raphas Børn, hvis Sphds Vægt var en Vægt af tre hundrede (Sefel) Kopper, og han var ombunden med et nyt (Sværd), han sagde, at han vilde slaae David.

17. Men Abisai, Zerujas Søn, hjalp denne, og slog Philisteren og dræbte ham; da svore Davids Mænd ham og sagde: Du skal ikke ydermere drage ud med os i Krigen, at du ikke skal udslette Israels Lygte.

18. Og det skede derefter, at der var endnu Krig i Gob med Philisterne; da slog Sibchai, den Husathiter, Saph, som var af Raphas Børn.

1 Kron. 20, 4; 27, 11.

19. Og der var endnu en Krig i Gob med Philisterne, og Elhanan, Zaare-Drigims Søn, slog Beth-Lahemi, Goliaths, den Githiters, (Broder,) og hans Sphdsstige var som en Bæverstang. 1 Kron. 20, 5.

20. Og der var endnu en Krig i Gath; og der var en høi Mand, som havde sex Fingre paa (hver) af sine Hænder, og sex Tæer paa (hver) af sine Fødder, det er

fire og tyve i Tallet, og han, han var ogsaa født Rapha.

4 Mos. 13, 32. 1 Kron. 20, 6.

21. Og der han forhaanede Israel, da slog Jonathan, Simeas, Davids Broders, Søn, ham.

1 Sam. 16, 9. 2 Sam. 13, 3.

22. Disse fire vare fødte Rapha i Gath, og de faldt ved Davids Haand og ved hans Tjeneres Haand.

22. Capitel.

David synger Gud en herlig Løvsang, fordi han havde frelst ham af alle hans Fjenders Haand; berømmer først i Almindelighed Herrens Hjælp og Trofasthed, 1-4; beskriver sin Angest og Rød, og hvorledes Gud havde bønnet ham og aabenbaret sin Majestæt og Brede imod Fjenderne, 5-16; taler om Guds Frelsen, og hvorledes Gud havde anseet hans Ustyldighed, 17-25; han taler i Almindelighed om Guds Sind og Gjerning imod Enhver, efter som han er, og imod ham selv i Særdeleshed, 26-37; besynderligen, hvorledes Gud havde givet ham Seier over hans Fjender, 38-51.

Og David talede Ordene af denne Sang for Herren paa den Dag, Herren havde friet ham af alle hans Fjenders Haand og af Sauls Haand.

2. Og han sagde: Herren er min Klippe og min Befæstning og den, som befrier mig.

Ps. 18, 3 fg.

3. (Han er) Gud, min Klippe, paa hvilken jeg troer, mit Skjold og min Saligheds Horn, min Ophøielse og min Tilflugt, min Frelser; fra Bold haver du frelst mig.

4. Jeg vil paakalde Herren, som bør at loves, saa bliver jeg frelst fra mine Fjender.

5. Thi Dødens Vølger omspændte mig, Belials Bække forfærdede mig.

6. Helvedes Reb omgave mig, Dødens Snarer forekom mig.

7. Da jeg var i Angest, raabte jeg til Herren, ja, jeg raabte til min Gud; og han hørte min Røst fra sit Tempel, og mit Raab med sine Dren.

Ps. 25, 17. Matth. 15, 22.

8. Og Jorden bævede og rystede, Himmels Grundvolde bevægedes, og de bævede, thi han var vred.

9. Der opgik en Røg af hans Næse, og Ild af hans Mund fortærede; der bleve Kul optændte af ham.

2 Mos. 24, 17. 5 Mos. 4, 24.

10. Og han bød Himmelen og foer ned, og der var Mørkhed under hans Fødder.

11. Og han foer paa Cherub og fløi; og han blev seet over Veirets Binger.

12. Og han satte Mørkhed til Pauluner trindt omkring sig; der var Vandenes Forsamling (og) tykke Skyer. Es. 50, 3.

13. Af Skinnets, som var for ham, bleve gloende Kul optændte.

14. Herren tordnede af Himmelen, og den Høieste udgav sin Røst.

15. Og han udstød Pile og adspredte dem, Lyn, og forfærkede dem. 1 Sam. 7, 10.

16. Da saaes Haabets Strømme, Verdens Grundvolde aabenbaredes ved Herrens Trudsel, formedelst hans Næses Nands Nande.

17. Han udrakte (sin Haand) fra det Høie, han hentede mig; han drog mig af mange Bände.

18. Han friede mig fra min stærke Fjende, fra mine Hadere, thi de vare mig for stærke. Ps. 69, 15.

19. De toge mig med Fordeel i min Modgangs Tid; men Herren var min Understøttelse.

20. Og han udførte mig paa Rummet; han friede mig, thi han havde Lyft til mig.

21. Herren vederlagde mig efter min Retfærdighed, han betalte mig efter mine Hænders Reenhed. Job 22, 30.

22. Thi jeg haver bevaret Herrens Veie, og jeg haver ikke handlet ugudeligen (og vendt mig) fra min Gud.

23. Thi alle hans Domme ere for mig; og hans Skikke, derfra viger jeg ikke. 5 Mos. 17, 19.

24. Men jeg var fuldkommen for ham, og vogtede mig for min Misgjerning.

25. Og Herren betalte mig efter min Retfærdighed, efter min Reenhed for hans Dine.

26. Hos en From beviser du dig from, hos en Vældig, som er fuldkommen, beviser du dig fuldkommen. Eps. 6, 10 fg.

27. Hos en Reen beviser du dig reen, og hos en Forvendt beviser du dig fortrædelig.

28. Og du skal frelse det elendige Folk, og dine Dine ere over de Høie, du skal fornede dem. Ordsfp. 29, 23. 1 Petr. 5, 5.

29. Thi du, Herre, er min Lygte, og Herren skal gjøre min Mørkhed klar. Ps. 97, 11.

30. Thi ved dig kan jeg løbe igjennem en Trop, ved min Gud kan jeg springe over en Muur.

31. Guds Bei er fuldkommen, Herrens Tale er luttret; han er alle dem et Skjold, som haabe paa ham.

Ordsfp. 30, 5. Ps. 19, 9. Ps. 7, 11.

32. Thi hvo er en Gud foruden Herren, og hvo er en Klippe foruden vor Gud?

Es. 43, 11; 44, 8.

33. Gud er min Styrke og Kraft, og han letter fuldkommeligen min Bei.

34. Han gjør mine Fødder som Hinderes, og skal lade mig staae paa mine Høie. 5 Mos. 33, 29.

35. Han lærer mine Hænder til Krigen, og en Kobberbue brydes med mine Arme. Ps. 144, 1.

36. Og du giver mig din Saligheds Skjold, og idet du hdmyster mig, gjør du mig stor.

37. Du gjør mine Trin vide under mig, og mine Knogler snublede ikke. Ps. 31, 9.

38. Jeg forfølger mine Fjender og ødelægger dem, og vender ikke tilbage, før jeg haver fortæret dem.

39. Ja, jeg har fortæret dem og knust dem, at de ikke skulle opstaae; og de faldt under mine Fødder. Ps. 2, 9.

40. Og du har omgjordet mig med Kraft til Krigen; du skal nedhøie dem under mig, som staae op imod mig.

41. Og du haver givet mig mine Fjender paa Flugt, (ja) mine Hadere, og jeg udrydder dem. 1 Mos. 49, 8.

42. De saae sig om, men der var ingen Frelser, til Herren, men han svarede dem ikke.

43. Og jeg stødte dem smaae som Jordens Støv; som Dynd paa Gader tyndgjorde jeg dem og udstrakte dem. 2 Kong. 13, 7.

44. Og du udfriede mig fra kvaagtige Folk, du forvarede mig til Hedningernes Hoved; et Folk, som jeg ikke kjendte, de tjene mig. Ps. 18, 44.

45. Den Fremmedes Børn smigre for mig; da (deres) Øre hørte (om mig), adløde de mig. 5 Mos. 33, 29.

46. Den Fremmedes Børn affaldt, og de ombandt sig (med deres Vaaben, naar de udgik) af deres indelukkede (Huler).

47. Herren lever, og lovet være min Klippe, og Gud, min Saligheds Klippe, skal opføres, 5 Mos. 32, 40.

48. den Gud, som giver mig Sevn, og som nedkaster Folkene under mig,

49. og som udfører mig fra mine Fjender; og du ophøier mig over dem, som

staae op imod mig, du skal redde mig fra en Voldsmand.

50. Derfor vil jeg besjende dig, Herre! iblandt Hedningerne og synge dit Navn (Lov),

Rom. 15, 9.

51. som beviser sin Konge store Saligheder og gjør Mistkundhed imod sin Salvede, mod David og mod hans Sæd evindeligen.

c. 7, 12, 13.

23. Capitel.

David taler før sin Død om Guds Forjættelse til ham om Messias og hans Rige og dets Tjender, 1-7. Herpaa opregnes alle Davids vældige Mænd og endel af deres manlige Gjerninger, 8-39.

Og disse ere de sidste Davids Ord: Saa sagde David, Isai Søn, og saa sagde den Mand, som er høit opreist, Sabs Guds Salvede, og liflig i Israels Psalmer:

c. 22, 51.

2. Herrens Mand talede ved mig, og hans Tale stede ved min Tunge.

Matth. 22, 43. Ap. G. 1, 16.

3. Israels Gud sagde, til mig talede Israels Klippe: Der skal være En, som hersker iblandt Menneffene, en Retfærdig, (ja) En, som hersker i Guds Frygt,

4. og som lys om Morgenen, naar Solen opgaaer, om Morgenen, naar der ikke ere Skyer, naar Græsset (voxer) af Jorden af Solskin efter Regnen.

5. Thi mit Huus er ikke saa med Gud; thi han haver sat mig en evig Pagt, som er ordentligen bestikket i alle (Maader) og bevaret; thi han skal være al min Salighed og al (min) Lyst, enddog han ikke (endnu) lader (ham) opvoxer.

Esf. 3, 8. Esf. 4, 2.

6. Men Belials (Børn), de skulle allesammen være som Torne, der udkaftes; thi de kunne ikke tages med Haand. 5 Mos. 13, 13.

7. Men hver, som vil røre ved dem, skal være fuldkommeligen forstjænet med Jern og Sphdstage, og de skulle aldeles opbrændes med Ild, hvor de boe.

8. Disse ere de Vældiges Navne, som hørte David til: Joseb-Basjebeth Tachmoni var en Øverste for Hovedsmændene, han var Adino, den Ezniter, (som satte sig) imod otte Hundrede, (som bleve) ihjelslagne paa eengang.

1 Kron. 11, 10, 11.

9. Og efter ham var Eleasar, Søn af Dodo, Ahohi Søn; (han var) iblandt de tre Vældige med David, da de forhaanede Philisterne; de vare der samlede til Krig, og Israels Mænd drog op. 1 Kron. 11, 12; 27, 4.

10. Han stod op og slog Philisterne, indtil at hans Haand blev træet, og hans Haand hængte ved Sværdet, og Herren gjorde en stor Frelsning paa den samme Dag, og Folket vendte tilbage efter ham ifkun for at plyndre (de Thjelslagne).

1 Sam. 11, 13; 31, 8.

11. Og efter ham var Samma, Age Søn, den Harariter; da Philisterne vare forsamlede i en Hob, da var der et Stykke Ager, fuldt af Lindser, og Folket flyede for Philisternes Ansigt.

12. Og han stillede sig midt paa det Stykke og friede det og slog Philisterne; og Herren gjorde en stor Frelsning.

13. Og de tre af de tredive Øpperste gik ned og kom om Høsten til David til den Hule ved Abullam, og Philisternes Hob havde leiret sig i Nephaims Dal.

14. Og David var da i Befæstningen; men Philisternes Besætning var da i Bethlehem.

15. Og David fik Lyst og sagde: Hvo vil give mig Vand at drikke af den Brønd i Bethlehem, som er i Porten? 1 Kron. 11, 17 fg.

16. Da brøde de tre Vældige ind i Philisternes Leir og drog Vand af Brønden i Bethlehem, som er i Porten, og de bare og førte det til David; men han vilde ikke drikke det, men udøste det for Herren.

17. Og han sagde: Det være langt fra mig, o Herre! at jeg skulde dette gjøre; mon (jeg skulde drikke) de Mænds Blod, som gik (derhen) med deres Livs (Fare)? og han vilde ikke drikke det; dette gjorde de tre Vældige.

18. Og Abisai, Joabs Broder, Zerujas Søn, han var en Øverste for Hovedsmændene, og han opløstede sit Sphd over tre Hundrede, som bleve ihjelslagne; og han var navnkundig iblandt Tre.

c. 21, 17. 1 Kron. 11, 20.

19. Var han (ikke) herligere end de Tre? og han var deres Øverste; men han kom ikke nær de (første) Tre.

20. Og Benaja, Jojadas Søn, var en stridbar Mands Søn, stor i Gjerninger, fra Rabzeel; han slog to Stærke (som) Væver af Moabiterne, og han gik ned og slog en Løve midt i en Brønd en Dag, (da der var) Sne.

1 Kron. 11, 22. Jos. 15, 21.

21. Og han, han slog en ægyptisk Mand, som var anseelig, og den Ægypter havde et Sphd i sin Haand, men han gik ned til ham med en Rjep, og han rykkede Sphdet

af den Egypters Haand og slog ham ihjel med hans Sphd.

22. Disse Ting gjorde Benaja, Jojadas Søn, og han var navnkundig iblandt de tre Vældige,

1 Krøn. 11, 21.

23. herligere end de Tredive, men han kom ikke nær de Tre; og David satte ham over sine Drabanter.

24. Asael, Joabs Broder, var iblandt de Tredive; Elhanan, Dodos Søn af Bethle-

hem;

25. Samma, den Haroditer; Elifa, den Haroditer;

26. Helez, den Paltiter; Ira, Ikes Søn, den Tkeoiter;

1 Krøn. 27, 10. 2 Sam. 14, 2.

27. Abieser, den Anathothiter; Nebun-

nai, den Husathiter;

28. Zalmon, den Ahohiter; Maharai, den Netophathiter;

1 Krøn. 11, 30.

29. Helez, Baenas Søn, den Netophathi-

ter; Ithai, Ribai Søn, af Benjamins Børns Gibe;

30. Benaja den Pireathoniter; Hiddai fra Gaas Bække;

1 Krøn. 11, 31; 27, 14.

31. Abi-Albon, den Arbathiter; Asma-

veith, den Barhumiter;

32. Eljaba, den Saalboniter; (af) Ja-

fens Sønner, Jonathan;

33. Samma, den Harariter; Ahiam, Sarars Søn, den Harariter;

34. Eliphelet, Ahasbai Søn, en Maacha-

thiters Søn; Eliam, Achitophels Søn, den Giloniter;

c. 15, 12.

35. Hezrai, den Carmeliter; Paarai, den Arbiter;

36. Zigal, Nathans Søn af Zoba; Bani, den Gabiter;

37. Zelek, den Ammoniter; Maharai, den Beerothiter, Joabs, Zerujas Søn, Baabendrager;

38. Ira, den Zithriter; Gareb, den Zithriter;

39. Uria, den Hethiter; alle (tilsammen vare) syv og tredive.

c. 11, 3.

24. Capitel.

David befaler af Iønlig Stoltthed Joab at tælle Folket, 1-3. Joab tæller dem, Møndt imod sin Billie, og giver Kongen Summen paa dem, 4-9. David erkjender sin Synd og vdmigter sig, faaer Befaling til at udbælge sig en Straf af tre; han udbælger Pestilente, 10-14. Ved denne dræbes 70000 Mænd; David beder vdmigseligen til Herren, 15-17. David faaer Befaling at bygge Herren et Alter i Aravnas Læbe, som han derfor kjøber; han offerer, og Plagen holder op, 18-25.

Dg Herrens Brede blev ved at optændes imod Israael, og han tilskyndte David iblandt dem og sagde: Gaf, tæl Israael og Juda.

1 Krøn. 21, 1 fg. Dom. 10, 7.

2. Dg Kongen sagde til Joab, Strids-høvedsmanden, som var hos ham: Kjære, gaf omkring i alle Israels Stammer fra Dan og indtil Beershaba, og tæller Folket, at jeg kan vide Folkets Tal.

3. Dg Joab sagde til Kongen: Bid Herren din Gud vilde lægge til dette Folk, som disse og disse ere, hundrede Gange (saa mange), og min Herre Kongens Dine maatte see det; men hvorfor har min Herre Kongen Lyft til denne Gjerning?

4. Men Kongens Ord fik Overhaand imod Joab og imod Høvedsmændene for Hæren; saa drog Joab ud og Høvedsmændene for Hæren fra Kongens Ansigt til at tælle Folket Israael.

5. Dg de gif over Jordanen, og de leirede sig i Aroer paa den høire Side af Staden, som ligger midt i Gads Bæk, og ved Jafer.

5 Mos. 2, 36 fg.

6. Dg de kom til Gilead og til det nedre Land, (som var) nyligen (indtaget); og de kom til Dan-Zaan og trindt omkring til Zidon.

1 Krøn. 5, 10. Dom. 18, 29. Jos. 19, 47.

7. Dg de kom til den faste (Stad) Tyrus og til alle de Høveters og de Cananiters Stæder; og de gif ud imod Søndnen udi Juda til Beershaba.

8. Dg de gif omkring i alt Landet, og kom, der ni Maaneder og tyve Dage vare tilende, til Jerusalem.

Jos. 18, 9.

9. Dg Joab overgav Tallet paa Folket, som var talt, til Kongen; og der vare i Israael otte hundrede tusinde stridbare Mænd, som uddroge Sværd, og Judæ Mænd vare fem hundrede tusinde Mænd.

4 Mos. 1, 46; 26, 51.

10. Da slog Davids Hjerte ham, efterat han havde talt Folket, og David sagde til Herren: Jeg haver faare syndet i det, jeg haver gjort, og nu Herre! Kjære, borttag din Tjeners Misgjerning; thi jeg handlede meget daarligen.

c. 12, 13.

11. Dg der David stod op om Morgenen, da stede Herrens Ord til Gad, Propheten, Davids Seer, og han sagde:

1 Sam. 22, 5.

12. Gaf og siig til David: Saa sagde Herren: Jeg lægger dig tre Ting for; udbæl dig een af dem, den vil jeg gjøre dig.

13. Og Gad kom til David og gav ham det tilskjende, og han sagde til ham: Skal der komme dig syv Aars Hunger i dit Land, eller (vil du), at du skal flye tre Maaneder for dine Fjenders Ansigt, og han skal forfølge dig, eller (vil du), at der skal være tre Dage Pestilents i dit Land? Viid nu og see, hvad Svar jeg skal give til den igjen, som mig sendte. 3er. 29, 17.

14. Og David sagde til Gad: Jeg er faare angest; Kjære, lad os falde i Herrens Haand, thi hans Barmhertigheder ere store, men jeg vil ikke falde i Menneffens Haand.

15. Saa lod Herren Pestilents komme i Israël fra Morgen og indtil den bestemte Tid; og der døde af Folket fra Dan og indtil Beershaba halvfjerdsindstyve tusinde Mænd.

16. Og der Engelen udtrakke sin Haand over Jerusalem til at fordærve den, da angrede Herren det Onde, og han sagde til Engelen, den, som fordærvede Folket: (Det er) nok, drag nu din Haand bort; og Herrens Engel var ved Aravnas, den Jebusiters, Lade. 3er. 42, 10.

17. Og David sagde til Herren, der han faae Engelen, som slog paa Folket, ja han sagde: See, jeg, jeg har syndet, og jeg har handlet ilde, men disse Aar, hvad have de gjort? Kjære, lad din Haand være imod mig og imod min Faders Huus. 4 Mos. 16, 22.

18. Og Gad kom til David paa den samme Dag og sagde til ham: Gaf op, opreis Herren et Alter i Aravnas, den Jebusiters, Lade.

19. Saa gif David op efter Gads Ord, saasom Herren havde befalet.

20. Og Aravna faae sig om og faae Kongen og hans Tjenere komme over til sig; og Aravna gif ud og bødte sit Ansigt for Kongen til Jorden. c. 18, 28.

21. Og Aravna sagde: Hvorfor kommer min Herre Kongen til sin Tjener? og David sagde: For at kjøbe den Lade af dig til at bygge Herren et Alter, at denne Plage maa standfjes fra Folket. 4 Mos. 16, 48, 50.

22. Og Aravna sagde til David: Min Herre Kongen tage og offre det, ham godt synes; see, der er en Ox til Brændofferet, og Slufferne og Orens Redskab til Beden. Ef. 41, 15. 5 Mos. 25, 4.

23. Den Konge Aravna gav Kongen alt det; og Aravna sagde til Kongen: Herren din Gud have Behagelighed til dig!

24. Men Kongen sagde til Aravna: Ikke saa, men jeg vil visseelig kjøbe det af dig for (sit) Værb, thi jeg vil ikke offre Brændoffer for Intet til Herren min Gud; saa kjøbte David Laden og Oxen for halvtredsindestyve Sefel Sølv. 1 Kron. 21, 25.

25. Og David byggede Herren der et Alter og offrede Brændoffer og Takoffere; og Herren bønhoerte Landet, og Plagen standfjedes fra Israël. c. 21, 14.

Den første Kongernes Bog.

1. Capitel.

David tager i sin høie Alder Abisag tilægte, som pleier ham, 1-4. Abdonja ophøier sig til at være Konge i Israël og har Abjathar og Joab paa sin Side, 5-10. Nathan, Propheten, raader Bathseba at tale for sin Søn Salomo til David, som hun og gjør, og Nathan kommer hende til Hjælp herudi, 11-27. David giver Befaling om, at Adof skal salve Salomo, som og sker, 28-40. Abdonja faaer Esterretning herom, flyer og beder for sig; Salomo skienker ham Livet denne Gang og byder ham at gaae til sit Huus, 41-53.

Og Kong David var gammel, var kommen til Alder, og de dækkede ham til med Klæder, og han blev ikke varm.

2. Da sagde hans Tjenere til ham: Lad

dem oplede til min Herre Kongen en ung Pige, en Jomfru, at hun kan staae for Kongens Ansigt og pleie ham, og ligge i din Arm, og min Herre Kongen kan blive varm. 5 Mos. 13, 6. 2 Sam. 12, 3.

3. Og de oplede en deilig ung Pige inden alt Israëls Landemærke, og de fandt Abisag, den Sunamitiske, og de førte hende ind til Kongen. 1 Kong. 2, 17.

4. Og Pigen var overmaade deilig, og hun pleiede Kongen og tjente ham; men Kongen kjendte hende ikke. 1 Mos. 4, 1.

5. Og Abdonja, Hagiths Søn, ophøiede sig selv og sagde: Jeg, jeg vil være Konge; og han stoffede sig Vogne og Ryttere og

halvtredstindstyve Mænd, som løbe frem for ham.

2 Sam. 3, 4; 15, 1.

6. Og hans Fader vilde ikke bedrøve ham i sine Dage, at han maatte have sagt: Hvorfor gjør du saaledes? og han var ogsaa saare deilig af Skikkelse, og (hans Moder) havde født ham (næst) efter Absalom.

2 Sam. 3, 3. 4.

7. Og han havde sin Tale med Joab, Zerujas Søn, og med Præsten Abjathar; og de hjalp (og fulgte) efter Abdonja. c. 2, 22.

8. Men Zadok, Præsten, og Benaja, Jojadas Søn, og Nathan, Propheten, og Simei og Rei og de Vældige, som David havde, de vare ikke med Abdonja.

9. Og Abdonja slagtede stort Dvæg og smaat Dvæg og fedt (Dvæg) ved Soheleths Steen, som ligger ved En-Rogel; og han indbød alle sine Brødre, Kongens Sønner, og alle Judæ Mænd, Kongens Tjenere.

2 Sam. 17, 17.

10. Men Nathan, Propheten, og Benaja og de Vældige og Salomo, sin Broder, indbød han ikke.

v. 26.

11. Da taledes Nathan til Bathseba, Salmos Moder, sigende: Har du ikke hørt, at Abdonja, Hagiths Søn, er bleven Konge, og vor Herre David veed det ikke?

12. Saa gik nu, Kjære, jeg vil give dig et Raad, at du skal redde dit Liv og din Søn Salmos Liv.

13. Gik og kom ind til Kong David, og du skal sige til ham: Du, min Herre Konge, har du ikke svoret din Tjenestegvinde og sagt: Din Søn Salomo skal være Konge efter mig, og han skal sidde paa min Throne? hvorfor er da Abdonja bleven Konge?

14. See, medens du endnu taler der med Kongen, vil og jeg, jeg komme efter dig og fuldende din Tale.

15. Og Bathseba kom ind til Kongen i Kammeret; og Kongen var saare gammel, og Ubjag, den Sunamitise, tjente Kongen.

16. Og Bathseba neiede og bødiede sig ned for Kongen; da sagde Kongen: Hvad (fattes) dig?

2 Sam. 14, 5.

17. Og hun sagde til ham: Min Herre! du, du har svoret din Tjenestegvinde ved Herren din Gud, (sigende:) Din Søn Salomo skal blive Konge efter mig, og han skal sidde paa min Throne.

18. Men nu, see, Abdonja er bleven Konge, og nu, min Herre Konge, du veed det ikke.

19. Og han har slagtet Dyrne og fedt (Dvæg) og Faar i Mangfoldighed, og han indbød alle Kongens Sønner og Abjathar, Præsten, og Joab, Stridshøvedsmanden; men han indbød ikke din Tjener Salomo.

v. 9, 10.

20. Men du, min Herre Konge, al Israels Dine (see) paa dig, at du skal give dem tilskjende, hvo der skal sidde paa min Herre Kongens Throne efter ham.

21. Ellers steer det, naar min Herre Kongen ligger med sine Fædre, at jeg, jeg og min Søn Salomo maae være Syndere.

2 Mos. 5, 16.

22. Og see, medens hun endnu taledes med Kongen, da kom Nathan, Propheten.

23. Og de gave Kongen det tilskjende, og sagde: See, (der er) Propheten Nathan; og der han kom for Kongens Ansigt, da bødiede han sig ned for Kongen paa sit Ansigt til Jorden.

2 Sam. 24, 20.

24. Og Nathan sagde: Min Herre Konge, har du, du sagt: Abdonja skal være Konge efter mig, og han skal sidde paa min Throne?

25. Thi han gik ned idag og slagtede Dyrne og fedt (Dvæg) og Faar i Mangfoldighed, og han indbød alle Kongens Sønner og Høvedsmændene for Hæren og Abjathar, Præsten, og see, de æde og drikke for hans Ansigt, og de sige: Kong Abdonja leve!

v. 39, 2 Sam. 16, 16.

26. Men mig, jeg, som er din Tjener, og Zadok, Præsten, og Benaja, Jojadas Søn, og Salomo, din Tjener, indbød han ikke.

v. 10.

27. Mon denne Sag skulde være steet af min Herre Kongen? og du lod din Tjener ikke vide, hvo der skal sidde paa min Herre Kongens Throne efter ham?

28. Og Kong David svarede og sagde: Kalder Bathseba til mig; og hun kom for Kongen og stod for Kongens Ansigt.

29. Da svor Kongen og sagde: (Saa vist som) Herren lever, som har forløst min Sjæl af al Angest,

30. ligesom jeg har svoret dig ved Herren, Israels Gud, og sagt, at Salomo, din Søn, skal være Konge efter mig, og han skal sidde paa min Throne i mit Sted, saaledes vil jeg gjøre i denne Dag.

31. Da neiede Bathseba med Ansigtet til Jorden og bødiede sig ned for Kongen, og hun sagde: Min Herre, Kong David, leve i Evighed!

c. 2, 33.

32. Og Kong David sagde: Kalder mig Zadok, Præsten, og Nathan, Propheten, og Benaja, Jojadas Søn; og de kom ind for Kongens Ansigt.

33. Da sagde Kongen til dem: Tager med eder eders Herres Tjenere, og lader min Søn Salomo ride paa den Muulæselinde, som hører mig til, og fører ham ned til Gihon.

34. Og Zadok, Præsten, og Nathan, Propheten, skulde der salve ham til Konge over Israel; og I skulde blæse i Trompeten og sige: Kong Salomo leve!

v. 39. 2 Kong. 11, 12.

35. Og drager op efter ham, saa skal han komme og sidde paa min Throne, og han skal være Konge i mit Sted; thi jeg haver budet ham at være en Fyrste over Israel og over Juda.

36. Da svarede Benaja, Jojadas Søn, Kongen og sagde: Amen! saa sige Herren, min Herre Kongens Gud!

37. Saa som Herren haver været med min Herre Kongen, saa være han med Salomo, og gjøre hans Throne større end min Herres, Kong Davids, Throne!

38. Da gif Zadok, Præsten, og Nathan, Propheten, og Benaja, Jojadas Søn, og de Crethi og de Plethi ned og satte Salomo paa Kong Davids Muulæselinde; og de førte ham til Gihon.

v. 33.

39. Og Zadok, Præsten, tog Oliehornet af Paulunet og salvede Salomo; og de blæste i Trompeten, og alt Folket sagde: Kong Salomo leve!

1 Kron. 29, 22.

40. Og alt Folket drog op efter ham, og Folket pibede med Piber og glædede sig med en stor Glæde, saa at Jorden revnede af deres Skrig.

41. Og Abdonja hørte det, og alle de Indbudne, som vare hos ham, og de havde endt Maaletid; og Joab hørte Trompetens Lyd og sagde: Hvorfor (steer) det Skrig i Staden, som er oprørt?

42. Der han endnu talede, see, da kom Jonathan, Abjathars, Præstens, Søn; og Abdonja sagde: Kom, thi du er en duellig Mand og fører et godt Budskab.

2 Sam. 15, 27.

43. Og Jonathan svarede og sagde til Abdonja: Ja, vor Herre, Kong David, haver gjort Salomo til Konge.

44. Og Kongen sendte Zadok, Præsten, og Nathan, Propheten, og Benaja, Jojadas Søn, og de Crethi og de Plethi med

ham; og de lode ham ride paa Kongens Muulæselinde.

45. Og Zadok, Præsten, og Nathan, Propheten, salvede ham til Konge i Gihon, og de drog derfra glade op, saa at Staden er oprørt (derved); det er det Skrig, som I have hørt.

v. 41.

46. Dertilmed sidder og Salomo paa den kongelige Throne.

47. Og Kongens Tjenere kom ogsaa for at velsigne vor Herre, Kong David, og sagde: Din Gud gjøre Salomos Navn bedre end dit Navn, og gjøre hans Throne større end din Throne! og Kongen nedbøiede sig paa Sengen.

v. 37.

48. Ja Kongen sagde ogsaa saaledes: Lovet være Herren, Israels Gud, som haver givet idag den, som sidder paa min Throne, saa mine Dine see (det)!

49. Da bleve Alle forfærdede og stode op, som vare indbudne af Abdonja; og de gif hver sin Vej.

50. Og Abdonja frygtede for Salomos Ansigt, og han stod op og gif bort, og holdt fast ved Alterets Horn.

51. Og det blev Salomo kundgjort og sagt: See, Abdonja frygter for Kong Salomo, og see, han holder fast ved Alterets Horn og siger: Kong Salomo skal sværge mig paa denne Dag, at han ikke vil dræbe sin Tjener med Sværd.

c. 2, 28.

52. Og Salomo sagde: Der som han vil være en redelig Mand, skal der ikke falde (et) af hans Haar paa Jorden; men om der bliver fundet Ondt med ham, da skal han døe.

1 Sam. 14, 45 fg.

53. Og Kong Salomo sendte hen, og de hentede ham ned fra Alteret, og han kom og bøiede sig ned for Kong Salomo; og Salomo sagde til ham: Gak til dit Hjem.

2. Capitel.

David formaner sin Søn Salomo til at frygte Herren og giver ham Befaling om Joab, Barsilai og Simei; David dør, 1-12. Abdonja lader ved Bathseba begjære Abisag for sig til Hustru; Salomo lader ham dræbe for denne hans Begjærings Skyld, 13-25. Han afsætter Abjathar fra Præstembedet og lader Joab dræbe, 26-35. Han sparer Simei paa det Vilkaar, at han ei maatte gaae nogenstunde udenfor Jerusalem; da Simei ikke holder det, lader han ogsaa ham ihjelslaae, 36-46.

Og der Davids Dage kom nær til, at han skulde døe, da bød han sin Søn Salomo og sagde:

2. Jeg gaaer bort ad af Jordens Veie; saa vær frimodig og vær en Mand.

3. Og tag vare paa Herrens din Guds Varetægt, at vandre i hans Veie, at holde hans Stikke, hans Bud og hans Rette og hans Vidnesbyrd efter det, som skrevet er i Mose Lov, at du kan handle klogeligen i alt det, du gjør, og i alt det, du vender dig til;

5 Mos. 17, 18 fg. 3of. 1, 7; 23, 6.

4. paa det Herren skal stadfæste sit Ord, som han talede over mig og sagde: Der- som dine Børn bevare deres Veie, at vandre for mit Ansigt i Sandhed af deres ganste Hjerte og af deres ganste Sjæl, da skal, sagde han, dig ikke fattes en Mand paa Israels Stol.

1 Mos. 17, 1. 3of. 9, 23.

5. Og du, du veed ogsaa, hvad Joab, Zerujas Søn, gjorde ved mig, hvad han gjorde ved de to Stridshøvedsmænd i Israel, ved Abner, Ners Søn, og ved Ama- sa, Jethers Søn, som han slog ihjel, og udøste Krigsblod, der det var Fred, og som Krigsblod paa sit Bælte, som var om hans Lænder, og paa sine Skoe, som vare paa hans Fødder.

2 Sam. 3, 27; 20, 10.

6. Og du skal gjøre efter din Viisdom, at du ikke lader hans graae Haar nedfare i Graven med Fred.

7. Men du skal gjøre Mistundhed med Barfillai, den Gileaditers, Sønner, og de skulle være iblandt dem, som æde ved dit Bord; thi saaledes holdt de sig nær til mig, der jeg flyede for Absalom, din Bro- der.

2 Sam. 17, 27; 19, 31. 32.

8. Og see, du har hos dig Simei, Geras Søn, den Benjaminit, af Bahurim, som bandede mig med en gruelig Forbandelse paa den Dag, jeg gik til Mahanaim; men han, han kom ned mod mig til Jordanen, og jeg svor ham ved Herren og sagde: Jeg vil ikke slaae dig ihjel med Sværdet.

2 Sam. 16, 5; 19, 16. 23.

9. Men nu, du skal ikke lade ham være uskyldig, thi du er en viis Mand, og du veed, hvad du skal gjøre ham, at du lader hans graae Haar nedfare med Blod i Graven.

10. Saa laae David med sine Fædre og blev begravet i Davids Stad.

11. Og de Dage, som David var Konge over Israel, vare fyrrethve Aar; han var Konge i Hebron syv Aar, og var Konge i Jerusalem tre og tredive Aar.

2 Sam. 5, 4. 1 Køn. 29, 26. 27.

12. Og Salomo sad paa sin Faders

Davids Throne, og hans Rige blev saare stadfæstet.

13. Og Adonja, Hagiths Søn, kom ind til Bathseba, Salomos Moder, og hun sagde: Kommer du med Fred? og han sagde: (Ja, jeg kommer) med Fred.

1 Sam. 16, 4.

14. Da sagde han: Jeg har et Ord til dig; og hun sagde: Tal!

15. Og han sagde: Du, du veed, at Ri- get var mit, og al Israel havde vendt de- res Ansigt til mig, at jeg skulde været Konge; men Riget er vendt (fra mig) og blevet min Broders, thi det er blevet hans af Herren.

c. 1, 5 fg.

16. Og nu begjærer jeg een Begjæring af dig, du ville ikke forstjyde mit Ansigt! men hun sagde til ham: Tal!

b. 17, 20. 2 Køn. 6, 42. Ps. 132, 10.

17. Da sagde han: Kjære, tal til Kong Salomo, thi han forstjyde ikke dit Ansigt, at han vil give mig Abisag, den Sunamit- tiske, til Hustru.

c. 1, 3.

18. Og Bathseba sagde: Godt, jeg, jeg vil tale for dig til Kongen.

19. Og Bathseba kom til Kong Salomo, at tale med ham for Adonja; og Kongen stod op imod hende og bøiede sig ned for hende, og sad paa sin Throne, og man satte en Stol til Kongens Moder, og hun sad ved hans høire Side.

20. Og hun sagde: Jeg begjærer een liden Begjæring af dig, du ville ikke forstjyde mit Ansigt! og Kongen sagde til hende: Begjær, min Moder, thi jeg vil ikke for- stjyde dit Ansigt.

b. 16.

21. Og hun sagde: Lad Abisag, den Sunamitiske, gives din Broder Adonja til Hustru.

22. Da svarede Kong Salomo og sagde til sin Moder: Men hvorfor begjærer du Abisag, den Sunamitiske, til Adonja? be- gjær og Riget til ham; thi han er min Broder, ældre end jeg, og han har baade Abjathar, Præsten, og Joab, Zerujas Søn, (med sig).

c. 1, 7.

23. Og Kong Salomo svor ved Herren og sagde: Gud gjøre mig saa og lægge saa dertil! Adonja skal have talet det Ord imod sit Liv.

2 Sam. 1, 16.

24. Og nu, (saa vist som) Herren lever, som har stadfæstet mig og ladet mig sidde paa min Faders Davids Throne, og som har gjort mig et Huus, saasom han sagde, — Adonja skal dødes idag.

2 Sam. 7, 11.

25. Og Kong Salomo sendte ved Benajas, Jojadas Søn, Haand; og han saldt an paa ham, og han døde.

26. Og Kongen sagde til Abjathar, Præsten: Gak til din Alger i Anathoth, thi du er en Dødsens Mand; men jeg vil ikke slaae dig ihjel i denne Dag, fordi du har Herrens, Herrens Aft for Davids, min Faders, Ansigt, og fordi du har lidt Trængsel i Alt, hvori min Fader har lidt Trængsel.

3er. 1, 1.

27. Saa udstødte Salomo Abjathar, at (han) ikke (skulde) være Herrens Præst, paa det han skulde opfylde Herrens Ord, som han havde talet over Elis Huus i Silo.

1 Sam. 2, 31. 32.

28. Og der dette Rygte kom for Joab, — thi Joab havde bøiet sig efter Abdonja, men ikke bøiet sig efter Abjalom — da flyede Joab til Herrens Paulum og holdt fast ved Alterets Horn.

c. 1, 51.

29. Og det blev Kong Salomo tilkjendegivet, at Joab var flyet til Herrens Paulum, og see, (han stod) hos Alteret; da sendte Salomo Benaja, Jojadas Søn, hen og sagde: Gak, fald an paa ham.

2 Mos. 21, 14.

30. Og der Benaja kom til Herrens Paulum, da sagde han til ham: Saa siger Kongen: Gak ud; og han sagde: Nei, thi her vil jeg døe; og Benaja førte Svar tilbage til Kongen og sagde: Saa har Joab talet og saa svaret mig.

31. Da sagde Kongen til ham: Gjør, saasom han har talet, og fald an paa ham og begrav ham, og du skal bortskaffe det uskyldige Blod, som Joab har udøst, fra mig og fra min Faders Huus.

32. Og Herren skal lade hans Blod komme tilbage paa hans Hoved, fordi han saldt an paa to Mænd, som vare retfærdigere og bedre end han, og slog dem ihjel med Sværdet, og min Fader David vidste det ikke, nemlig Abner, Ners Søn, Strids-høvedsmand over Israel, og Amasa, Zethers Søn, Stridshøvedsmand over Juda;

33. at deres Blod skal komme tilbage paa Joabs Hoved og paa hans Sæds Hoved i Evighed; men David og hans Sæd og hans Huus og hans Throne skal have Fred af Herren indtil evig (Tid).

1 Mos. 9, 6.

34. Og Benaja, Jojadas Søn, gif op og saldt an paa ham og dræbte ham, og han blev begravet i sit Huus i Orten.

35. Og Kongen satte Benaja, Jojadas Søn, i hans Sted over Hæren, og Kongen satte Zadok, Præsten, i Abjathars Sted.

c. 4, 4. 1 Sam. 2, 35. 1 Krøn. 29, 22.

36. Og Kongen sendte hen og lod kalde Simei, og sagde til ham: Byg dig et Huus i Jerusalem og bo der, og gak ikke derudfra hid eller did.

37. Thi det skal skee, paa hvilken Dag du gaaer ud og gaaer over Kidrons Bæk, da viid viist, at du skal visjeligen døe; dit Blod skal være over dit Hoved.

38. Og Simei sagde til Kongen: Det Ord er godt; ligesom min Herre Kongen haver talet, saa skal din Tjener gjøre; saa boede Simei i Jerusalem mange Dage.

v. 42.

39. Og det skede, der tre Aar vare tilende, at to af Simei Tjenere flyede til Achis, Maachas Søn, Kongen i Gath; og man gav Simei det tilkjende, sigende: See, dine Tjenere ere i Gath.

40. Saa gjorde Simei sig rede og sadlede sit Afsen, og drog til Gath til Achis at op- lede sine Tjenere, og Simei drog hen og førte sine Tjenere fra Gath.

41. Og det blev Salomo tilkjendegivet, at Simei var dragen fra Jerusalem til Gath og var kommen tilbage.

42. Og Kongen sendte hen og lod kalde Simei, og sagde til ham: Har jeg ikke besvoret dig ved Herren, og vidnet for dig og sagt: Paa hvilken Dag du gaaer ud og gaaer hid eller did, skal du viist vide, at du skal visjeligen døe? og du sagde til mig: Det Ord er godt, som jeg har hørt.

43. Hvorfor har du da ikke holdt Herrens Ed og det Bud, som jeg bød dig?

44. Og Kongen sagde til Simei: Du, du veed al den Undskab, som dit Hjerte veed, at du gjorde min Fader David, og Herren har ladet din Undskab komme tilbage paa dit Hoved.

2 Sam. 16, 5 fg. Ps. 54, 7. Ps. 62, 13.

45. Men Kong Salomo er velsignet, og Davids Throne skal være stadfæstet for Herrens Ansigt indtil evig (Tid).

46. Saa bød Kongen Benaja, Jojadas Søn, og han gif ud og saldt an paa ham, og han døde; og Riget blev stadfæstet ved Salomos Haand.

3. Capitel.

Salomo tager sig Pharaos Datter tilægte, efter Herren, offerer paa Siene, 1-4. Herren aabenbares for ham om Natten og tillader ham at begjære, hvadsomhelst han vilde; han beder

om Viisdom; Herren lover at give ham Viisdom, Ære og Rigdom og et langt Liv, dersom han vilde vandre i hans Veie, 5-15. Han dømmes en meget forstandig Dom i en Sag imellem to Horevinder, 16-28.

Dg Salomo besvogrede sig med Pharaao, Kongen af Ægypten, og tog Pharaos Datter og førte hende i Davids Stad, indtil han havde fuldbendt at bygge sit Huus og Herrens Huus og Jerusalems Muur trindt omkring.

2. Men Folket offrede paa Høiene; thi der var ikke bygget et Huus til Herrens Navn indtil de samme Dage.

3. Men Salomo elskede Herren og vandrede efter Davids, sin Faders, Skikke, alene i at han offrede og gjorde Kærlighed paa Høiene.

4. Og Kongen gif til Gibeon for at offrede, thi det var den store Høi; og Salomo offrede tusinde Brændoffere paa det samme Alter.

2 Kron. 1, 3. 5.

5. Herren blev seet for Salomo i Gibeon om Natten i en Drøm, og Gud sagde: Begjær, hvad jeg skal give dig.

c. 9, 2 fg. 2 Kron. 1, 7 fg.

6. Dg Salomo sagde: Du, du haver gjort stor Mistundhed imod din Tjener David, min Fader, ligesom han vandrede for dit Ansigt i Sandhed og i Retfærdighed og i Hjertets Oprigtighed mod dig, og du har holdt ham denne store Mistundhed, og har givet ham en Søn, som sidder paa hans Throne, som (det sees) paa denne Dag.

c. 1, 48.

7. Dg nu, Herre min Gud! du, du haver gjort din Tjener til Konge i min Faders Davids Sted, men jeg er en liden Dreng, jeg veed ikke at gaae ud eller gaae ind.

8. Dg din Tjener er midt iblandt dit Folk, som du haver udvalgt, (som er) saa stort et Folk, der ikke kan tælles eller betegnes for Mangfoldigheds Skyld.

9. Saa gif din Tjener et forstandigt Hjerte til at dømmes dit Folk og med Forstand at skille imellem Godt og Ondt; thi hvo kan (ellers) dømmes dette dit mægtige Folk?

10. Dg det Ord var godt for Herrens Dine, at Salomo begjærede denne Ting.

11. Dg Gud sagde til ham: Efterdi du haver begjæret denne Ting, og haver ikke begjæret dig et langt Liv, og haver ikke begjæret dig Rigdom, haver og ikke begjæret dine Tjeners Liv, men haver begjæret dig Forstand til at høre Dom,

12. see, saa haver jeg gjort efter dit Ord, see, jeg haver givet dig et viist og forstandigt Hjerte, at der ikke haver været (Nogen) som du før dig, ei heller skal opstaae efter dig (Nogen) som du.

c. 4, 31.

13. Dg jeg haver endog givet dig det, som du ikke haver begjæret, (nemlig) baade Rigdom og Ære, saa at der haver ikke været Nogen som du iblandt Kongerne i alle dine Dage.

14. Dg dersom du vandrer i mine Veie, at holde mine Skikke og mine Bud, saa som David, din Fader, haver vandret, da vil jeg forlænge dine Dage.

5 Mos. 4, 40.

15. Dg Salomo vaagnede, og see, det var en Drøm; og han kom til Jerusalem og stod foran Herrens Pagtes Ark, og offrede Brændoffere og gjorde Takoffere, og gjorde alle sine Tjenere et Gjæstebud.

16. Da kom to Qvinde, (som vare) Skjøger, til Kongen, og de stode for hans Ansigt.

17. Dg den ene Qvinde sagde: (Hør) mig, min Herre! jeg og denne Qvinde boede i eet Huus, og jeg fødte hos hende i Huset.

18. Dg det skede paa den tredie Dag, efterat jeg havde født, da fødte ogsaa denne Qvinde; og vi vare tilhobe, der var ingen Fremmed hos os i Huset, uden vi begge udi Huset.

19. Dg denne Qvindes Søn døde om Natten; thi hun laae paa ham.

20. Dg hun stod op midt om Natten og tog min Søn fra min Side, der din Tjenesteqvinde sov, og hun lagde ham i sin Arm, og lagde sin døde Søn i min Arm.

21. Dg jeg stod op om Morgenens at give min Søn at die, see, da var han død; men om Morgenens gav jeg nøie Agt paa ham, see, da var det ikke min Søn, som jeg havde født.

22. Dg den anden Qvinde sagde: Det er ikke saa, thi den levende er min Søn, men den døde er din Søn; og denne sagde: Det er ikke saa, thi den døde er din Søn, men den levende er min Søn; og de taledes (saa) for Kongens Ansigt.

23. Da sagde Kongen: Denne siger: Denne er min Søn, den levende, og den døde er din Søn, og denne siger: Det er ikke saa, thi den døde er din Søn, men den levende er min Søn.

24. Dg Kongen sagde: Henter mig et Sværd; og de førte Sværdet ind for Kongens Ansigt.

25. Da sagde Kongen: Deler det levende Barn i to (Dele), og giver den Ene Halvdelen, og den Anden Halvdelen.

26. Da sagde Kvinden, hvis Søn var den levende, til Kongen, — thi hendes Indbolde brændte over hendes Søn — ja hun sagde: (Hør) mig, min Herre! giver hende det levende Barn, og slaar det ikke ihjel; men hiin sagde: Det skal hverken være mit eller dit, deler det.

Ej. 49, 15. 1 Mos. 43, 29.

27. Og Kongen svarede og sagde: Giver denne det levende Barn, og slaar det ikke ihjel; hun er Moder dertil.

28. Og al Israel hørte Dommen, som Kongen havde dømt, og de frøgtede for Kongens Ansigt; thi de saae, at Guds Viisdom var inden i ham til at holde Dom.

4. Capitel.

Salomos fornemste Befalingsmænd opregnes, 1-19. Goltets lykkelige Tilstand under hans Regjering, hans Riges Grændser, den Spiisning, som dagligen brugtes ved hans Hof, hans Vogne og Heste beskrives, 20-28. Salomos store Viisdom berømmes, 29-34.

Og Kong Salomo var Konge over al Israel.

2. Og disse vare de Fyrster, som han havde: Asarja, Zadoks Søn, var hpperste Raad.

c. 2, 35. 2 Sam. 8, 17 fg.

3. Eliphoreph og Ahia, Sifas Sønner, vare Skrivere; Josaphat, Ahiluds Søn, var Secretær.

4. Og Benaja, Jojadas Søn, var over Hæren, og Zadok og Abjathar vare Præster.

c. 2, 35.

5. Og Asarja, Nathans Søn, var over Befalingsmændene, og Sabud, Nathans Søn, Præsten, var Kongens Ven.

v. 7. 27. c. 5, 16 fg.

6. Og Ahisar var Hofmester; Abdoniram, Abdas Søn, var Rentemester.

c. 5, 14.

7. Og Salomo havde tolv Befalingsmænd over al Israel, og de forsørgede Kongen og hans Huus; Enhver havde en Maaned om Aaret at forsørge ubi.

2 Sam. 19, 33.

8. Og disse vare deres Navne: Hurs Søn paa Ephraims Bjerg;

9. Defers Søn i Makaz og i Saalhim og Beth-Semes og Elon og Beth-Hanan;

3of. 19, 42. 43.

10. Hefeds Søn i Aroboth; han havde Socho og alt det Land Hephher.

11. Ahinababs Søn havde al den Egn Dor; han havde Taphath, Salomos Datter, til Hustru.

1 Sam. 16, 8.

12. Baena, Ahiluds Søn, havde Taanach og Megiddo, og al Beth-Sean, som er ved Zarthan nedenfor Jisreel fra Beth-Sean indtil Abel-Mehola, indtil paa hiin Side Jokmeam.

3of. 17, 11; 19, 11. 18.

13. Gebers Søn var i Ramoth i Gilead; han havde Jairs, Manasse Sønns, Byer, som ere i Gilead, han havde (og) Argobs Egn, som er i Basan, tredsindstyve store Stæder med Mure og Kobberstænger.

1 Kron. 2, 23.

14. Ahinabab, Idodo Søn, var i Mahanaim.

1 Mos. 32, 2.

15. Ahimaaaz var i Naphthali; han, han tog og Basmath, Salomos Datter, til Hustru.

16. Baena, Husai Søn, var i Aser og i Aloth.

17. Josaphat, Paruah Søn, var i Jaschar.

18. Simeï, Glas Søn, var i Benjamin.

19. Geber, Uri Søn, var i Gileads Land, (nemlig) i Sihons, den amoritiske Konges, og Dgs, Kongen af Basans, Land, og (der var kun) een Befalingsmand, som var i dette Land.

v. 13.

20. Juda og Israel vare mange, som Sand, der er ved Havet, i Mangfoldighed; de aade og drak og vare glade.

c. 3. 8. 1 Mos. 13, 16 fg. 4 Mos. 23, 10.

21. Og Salomo var en Herre over alle Rigerne fra Floden til Philisternes Land og indtil Egypti Landmærke; de førte (ham) Skjænk til og tjente Salomo alle hans Livs Dage.

1 Kong. 4, 24.

22. Og Salomos Mad til enhver Dag var tredive Cor fint Meel og tredsindstyve Cor (andet) Meel,

23. ti fede Ørne og tyve Græsørne og hundrede Faar, foruden Hjorte og Raadhyr og Bøfler og (allehaande) Fedede paa Sti.

24. Thi han herskede i alt det, (som laae) paa denne Side af Floden, fra Thiphsah og indtil Asfa, over alle Konger paa denne Side af Floden; og han havde Fred trindt omkring paa alle sine Sider.

v. 21. 1 Mos. 15, 18.

25. Og Juda og Israel boede tryggeli-gen, hver under sit Viintræ og under sit Figentræ, fra Dan og indtil Beerhaba, alle Salomos Dage.

3 Mos. 26, 5. 2 Kong. 18, 31. Esaj. 3, 10.

26. Salomo havde og fyrrethve tusinde Hestestalde til sine Vogne og tolv tusinde Ryttere.

2 Krøn. 9, 25.

27. Og disse Befalingsmænd forføge Kong Salomo og hver den, som nærmede sig til Kong Salomos Ord, hver i sin Maaned; de lode ikke fattes Noget.

v. 7 fg.

28. Og Byg og Straa til Hestene og til Dromedarerne førte de hen til det Sted, hvor han var paa, hver efter sin Bestilling.

Eft. 8, 10. 12. Micha 1, 13.

29. Og Gud gav Salomo Wiisdom og faare megen Forstand og et udbredt Hjerter som Sand, der er ved Havets Bred.

Ps. 139, 18.

30. Og Salomos Wiisdom var større end alle de Folks Wiisdom af Østen og end alle Ægypternes Wiisdom.

c. 3, 12. Ef. 2, 6.

31. Og han var visere end alle Menneſker, end Eſhan, den Eſrahiter, og Heman og Chalchol og Darda, Mahols Sønner, og hans Navn var (berømt) hos alle Hedninger trindt omkring.

1 Krøn. 2, 6.

32. Og han taledes tre tusinde Ordsprog, og hans Sange vare tusinde og fem.

Præb. 12, 9.

33. Og han taledes om Træerne, fra Cederen, som er paa Libanon, og indtil Iſoppen, som udvoxer af Væggen, og han taledes om Dyrene og om Fuglene og om de krybende Dyr og om Fiſkene.

34. Og der kom fra alle Folk for at høre Salomos Wiisdom, fra alle Konger paa Jorden, som havde hørt om hans Wiisdom.

c. 10, 1. 6. Mattf. 12, 42.

5. Capitel.

Salomo begjærer Tømmer af Hiram, Kongen i Tyrus, til Templets Bygning, 1-6. Hiram glæder sig og lover at tjene Salomo herudi; de gjøre en Pagt med hverandre, 7-12. Salomo udtager et Antal af Iſrael og beſtifter mange tusinde Arbeidsfolk til at berede Tømmer og Steen til Bygningen, 13-18.

Og Hiram, Kongen af Tyrus, ſendte ſine Tjenere til Salomo, da han havde hørt, at de havde ſalvet ham til Konge i hans Faders Sted; thi Hiram elſkede David alle Dage.

c. 1, 39.

2. Derfor ſendte Salomo til Hiram og lod ſige:

2 Krøn. 2, 3.

3. Du, du veed, at min Fader David ikke kunde bygge Herrens ſin Guds Navn et Huus for Krigens Skyld, med hvilken de omgave ham, indtil Herren gav dem under hans Fødders Saaler.

4. Men nu har Herren min Gud ſtafſet mig Rolighed trindt omkring; (her er) ingen Modſtander og ingen ond Hændſe.

5. Og ſee, jeg tænker at bygge Herrens min Guds Navn et Huus, ſaaſom Herren taledes til min Fader David og ſagde: Din Søn, ſom jeg vil ſætte i dit Sted paa din Throne, han, han ſkal bygge mit Navn Huſet.

Ps. 14, 1 fg. 2 Sam. 7, 13. 1 Krøn. 22, 10.

6. Saa beſal nu, at man hugger med Cedetræer af Libanon, og mine Tjenere ſkulle være med dine Tjenere, og jeg vil give dig dine Tjeneres Løn efter alt det, ſom du ſiger; thi du veed, at (her er) Ingen hos os, ſom forſtaaer at hugge Træer ſom de Zidonier.

7. Og det ſkede, der Hiram hørte Salomos Ord, da blev han ſaaere glad, og han ſagde: Lovet være Herren idag, ſom har givet David en wiis Søn over dette meget Folk!

2 Krøn. 2, 12.

8. Og Hiram ſendte hen til Salomo og lod ſige: Jeg har hørt det, ſom du ſendte til mig om; jeg, jeg vil gjøre al din Wiſſie med Cedetræer og med Fyrretræer.

9. Mine Tjenere ſkulle føre (dem) ned fra Libanon til Havet, og jeg vil lade lægge dem i Flaader paa Havet, indtil det Sted, ſom du ſender til mig om, og jeg vil der lade ſtille dem ad, og du, du ſkal lade op-hente (dem); men du ſkal gjøre min Wiſſie, at give Mad for mit Huus.

c. 4, 22 fg.

10. Saa gav Hiram Salomo Cedetræer og Fyrretræer efter al hans Wiſſie.

11. Og Salomo gav Hiram thve tusinde Cor Hvede til Spiſe for hans Huus, og thve Cor ſtødt Olie; ſaa gav Salomo Hiram fra Mar til Mar.

12. Og Herren gav Salomo Wiisdom, ſom han havde tilſagt ham, og der var Fred imellem Hiram og imellem Salomo, og de begge gjorde en Pagt.

c. 4, 29; 3, 12.

13. Og Kong Salomo lod optegne et Antal af al Iſrael, og det Antal var tredive tusinde Mænd.

14. Og han ſendte dem til Libanon, ti tusinde hver Maaned, ſaa de ſkiftedes, een Maaned vare de paa Libanon, og to Maaneder var (hver) i ſit Huus; og Aboniram var over det Antal.

c. 4, 6.

15. Og Salomo havde halvfjerdsindsthyve Tusinde, ſom bare Byrde, og ſtiſindsthyve Tusinde, ſom huggede (Træer) paa Bjerget,

2 Krøn. 2, 18.

16. foruden Salomos øverste Befalingsmænd, som vare over Gjerningen, (nemlig) tre tusinde og tre hundrede, som regjerede over Folket, som gjorde Gjerningen.

17. Og Kongen bød det, og de tilførte store Stene, kostelige Stene, hugne Stene, til at lægge Grundvolden til Huset.

18. Og Salomos Bygningsmænd og Hiram's Bygningsmænd og de Gublitter udbyggede (dem), og beredte Træerne og Stenene til at bygge Huset.

Ps. 83, 8. Ezek. 27, 9.

6. Capitel.

Salomo bygger Templet, det Hellige og det Allerhelligste, Forhuset og andre Bygninger eller Kammere, som vare byggede op til Siden af Templets Mure, 1-10. Herren aabenbares for Salomo og lover at stadfæste sine Løfter, om han ellers vilde blive ham lydig, 11-13. Salomo farer fort at panele Huset og beslaaer det med Guld, lader gjøre Cherubim og Døre, bygger Førgaarden, 14-38.

Og det skede i det fire hundrede og fjir-
sindstyvende Aar, efterat Israels
Børn vare udgangne af Ægypti Land, i
det fjerde Aar, efterat Salomo blev Konge
over Israel, i den Maaned Siv, det er den
anden Maaned, at han byggede Herren det
Huus.

2 Krøn. 3, 1.

2. Og det Huus, som Kong Salomo
byggede Herren, dets Længde var tred-
sindstye Alen, og dets Bredde tye, og
dets Høide var tredive Alen.

3. Og der var et Forhuus for ved Tem-
plets Huus, dets Længde var tye Alen
efter Husets Bredde; ti Alen var dets
Bredde for ved Huset.

2 Krøn. 3, 4.

4. Og han gjorde paa Huset Vinduer,
snævre af Udsigt.

5. Og han byggede en Dmgang trindt
omkring ved Husets Væg, ved Husets
Vægge trindt omkring, baade om Templet
og Choret, og han gjorde Sidekammere
deromkring.

v. 6. 10.

6. Den nederste Dmgang var fem Alen
vid, og den midterste var sex Alen vid, og
den tredie var syv Alen vid; thi han gjorde
Affættninger uden omkring Huset, at der
skulde Intet heste ved Husets Vægge.

v. 10.

7. Og Huset, der det blev bygget, blev
det bygget af hele Stene, som bleve til-
førte, og hverken Hammere eller Øxe, (ei
heller) noget Redskab af Jern blev hørt i
Huset, der det byggedes.

5 Mos. 27, 6.

8. Døren til det midterste Sidekammer
var paa den høire Side paa Huset, og

man gik igjennem Bindetrapper op paa
den midterste (Dmgang), og fra den mid-
terste paa den tredie.

9. Og han byggede Huset og fuldbødte
det, og han bedækkede Huset med Planker
og med Rader af Cederdæler. c. 7, 3. 7; 6, 15.

10. Og han byggede Dmgangen ved det
ganske Huus, fem Alen var dens Høide,
og han hestede den til Huset med Cedar-
træer.

v. 5. 6.

11. Og Herrens Ord skede til Salomo,
og sagde:

12. (Anlangende) dette Huus, som du
bygges, dersom du vandrer i mine Skiffe
og gjør efter mine Rette og holder alle
mine Bud til at vandre i dem, saa vil jeg
stadfæste mit Ord med dig, som jeg talede
til David, din Fader.

2 Sam. 7, 13.

13. Og jeg vil boe midt iblandt Israels
Børn, og ikke forlade mit Folk Israel.

2 Mos. 29, 45. 4 Mos. 5, 3.

14. Saa byggede Salomo Huset og fuld-
bødte det.

Ap. 6, 7, 47.

15. Og han byggede Husets Vægge in-
dentil af Cederdæler, fra Gulvet paa Huset
indtil Loftets Vægge overklædte han det
indentil med Træ; han overklædte og Gul-
vet i Huset med Fyrredæler.

16. Og han byggede ved Siderne paa
Huset tye Alen med Cederdæler, fra Gul-
vet indtil (øverst) paa Væggene, og han
byggede Choret derindenfor til det Aller-
helligste.

v. 20. 15.

17. Og Huset var fyrrethye Alen (langt,
nemlig) Templet udenfor.

18. Og paa Cederdælerne indentil i Hu-
set vare udskaarne Knapper og udprungne
Blomster; det var altsammen Cedar, der
saaes ingen Sten.

v. 29. 32. 35.

19. Og han beredte Choret indentil i
Huset, at man skulde sætte der Herrens
Pagtes Ark.

20. Og Chorets Længde fortil var tye
Alen, og dets Bredde tye Alen, og dets
Høide tye Alen, og han beslog det med
tæt Guld, og han overklædte Alteret med
Cedertæ.

21. Og Salomo beslog Huset indentil
med tæt Guld, og han satte (Stænger)
med Guldkjæder for Skillerums-Væggen,
og beklædte den med Guld.

22. Og det ganske Huus beslog han med
Guld, indtil han havde fuldkommet det
ganske Huus; og det ganske Alter, som var
for Choret, beslog han med Guld.

v. 20.

23. Og han gjorde i Choret to Cherubim af Olietræ; ti Allen var deres Høide.

2 Mos. 25, 18; 37, 7.

24. Og den ene Cherubs Vinge var fem Allen (lang), og den anden Cherubs Vinge var fem Allen (lang); der vare ti Allen fra hans (ene) Vinges Ende og til hans (anden) Vinges Ende.

25. Og den anden Cherub var ti Allen; de to Cherubim havde eet Maal og een Udgravning.

c. 7, 37.

26. Den ene Cherub var ti Allen høi, og ligesaa den anden Cherub.

27. Og han satte de Cherubim midt i Huset indentil, og de Cherubim udbredte Vingerne, saa den enes Vinge rørte ved den (ene) Bæg, og den anden Cherubs Vinge rørte ved den anden Bæg, men deres Vinger midt i Huset rørte (een) Vinge ved (den anden) Vinge.

28. Og han beslog de Cherubim med Guld.

29. Og paa alle Husets Vægge trindt omkring lod han udsjære aabne udskaarne Cherubim og Palmer og udsprungne Blomster indentil og udentil.

30. Og han overlagde Gulvet i Huset med Guld indentil og udentil.

31. Og han gjorde (tvende) Døre paa Indgangen til Choret af Olietræ; det (øverste) Dørræ med Dørstolperne var en Femtepart (af Væggen).

32. Og (anlangende) de tvende Døre af Olietræ, paa dem lod han udsjære udskaarne Cherubim og Palmer og udsprungne Blomster, og beslog dem med Guld; og han udbredte Guld over Cherubim og over Palmerne.

33. Saaledes gjorde han og paa Templets Indgang Dørstolper af Olietræer, (som vare) af den fjerde Part (af Væggen),

34. og to Døre af Fyrretræ; den ene Dør havde to Sider, som kunde opslaaes, og den anden Dør havde to udskaarne (Sider), som kunde opslaaes.

35. Og han udskar Cherubim og Palmer og udsprungne Blomster, og beslog (dem) med Guld, som var søiet ret over det, som var udgravet.

36. Og han byggede den inderste Forgaard af tre Rader udhugne (Stene) og en Rad udhugne Cederstolper.

37. I det fjerde Aar blev Grundvolden lagt til Herrens Huus i Siv Maaned.

c. 6, 1.

38. Og i det ellevte Aar i den Maaned

Bul, som er den ottende Maaned, blev Huset fuldkommet med alle sine Sager og med alle sine Tilbehøringer, og han byggede paa det syv Aar.

7. Capitel.

Salomo byggede ogsaa sig selv et Huus og en Forgaard omkring, 1-12. Hiram gjør to kostelige Kobberstøtter, 13-22; ligesaa et støbt Hav og ti Kobberkjæbler paa ti Stole af Kobber, 23-39, og andet Redskab af Kobber til Templet, 40-47; desforuden to Høstager og andet Redskab af Guld; Templet bliver færdigt, og det, som var helliget, indføres derudi, 48-51.

Men Salomo byggede paa sit Huus tretten Aar, og fuldbendte sit ganske Huus.

c. 6, 38; 9, 10.

2. Og han byggede Libanons Skovs Huus, hundrede Allen var dets Længde, og halvtredstindstyve Allen dets Bredde, og tredive Allen dets Høide; (det stod) paa fire Rader Cederstøtter, og (der laae) udhugne Cederbjælker paa Støtterne.

3. Og det var bedækket med Ceder oven til over Bjælkerne, som (laae) paa fem og fyrrestyve Støtter; (der vare) femten i hver Rad.

4. Og (der vare) tre Rader Udsigter, og Vindue mod Vindue tre Gange.

c. 6, 4.

5. Og alle Døre og Dørstolper vare firskantede med Udsigt, og (der var) Vindue imod Vindue tre Gange.

6. Og han gjorde et Forhuus med Støtter, halvtredstindstyve Allen var dets Længde og tredive Allen dets Bredde, og Forhuset var lige for dem, og Støtterne og Bjælkerne lige for dem.

7. Han gjorde og et Forhuus til Thronen, at han vilde dømme derudi, et Forhuus til (at holde) Dom, og det var overflædt med Ceder paa Gulvet fra (den ene) Ende til den anden.

8. Og hos hans Huus, derudi han boede, var en anden Forgaard, indenfor Forhuset, den var (gjort) efter den samme Viis; han gjorde ogsaa et Huus ligesom dette Forhuus til Pharaos Datter, som Salomo havde taget (til Hustru).

c. 3, 1.

9. Alle disse vare af kostelige Stene, hugne Stene efter Maalet, saugede med Sauge indentil og udentil, og det fra Grundvolden indtil Leiderne, ogsaa udentil indtil den store Forgaard.

10. Grundvolden var ogsaa lagt af kostelige Stene, af store Stene, af Stene paa ti Allen og Stene paa otte Allen.

11. Og oventil vare kostelige Stene, hugne Stene efter Maalet, og Eder.

12. Men den store Jorgaard trindt omkring var af tre Rader hugne (Stene) og een Rad udhugne Ederbjælker; (saaledes var) og Herrens Huses inderste Jorgaard og det Forhuus ved Huset.

13. Og Kong Salomo sendte hen og lod hente Hiram af Tyrus. 2 Kron. 2, 13.

14. Han var en Enkeqvindes Søn af Naphthali Stamme, og hans Fader havde været en Mand af Tyrus, en Kobbersmed, og han var opfyldt med Viisdom og Forstand og Kundskab til at gjøre allehaande Gjerning af Kobber, og han kom til Kong Salomo og gjorde al hans Gjerning. 2 Mos. 31, 3. 4.

15. Og han dannede to Kobberstøtter; atten Alen var Høiden af den ene Støtte, og en Traad paa tolv Alen gik omkring den anden Støtte. 2 Kong. 25, 17. 2 Kron. 3, 15.

16. Og han gjorde to Kroner til at sætte ovenpaa Støtternes Hoveder, støbte af Kobber; Høiden af den ene Krone var fem Alen, og Høiden af den anden Krone var fem Alen.

17. (Der vare) Garn, gjorde som et Garn, (og der vare) Snorer, gjorde som Rjæder, paa Kronerne, som vare paa Støtternes Hoveder, syv paa den ene Krone, og syv paa den anden Krone.

18. Og han gjorde Støtterne; og to Rader (Granatæbler) vare der trindt omkring over det ene Garn til at bedække Kronerne, som vare ovenover Granatæblerne; saaledes gjorde han og paa den anden Krone.

19. Og Kronerne, som vare paa Støtternes Hoveder, vare gjorde som en Lilie, (som skulde sættes) hos Forhuset, fire Alen.

20. Og Kronerne vare paa de to Støtter, ja (de vare) deroventpaa henved Midten, som var over Garnet; og der vare to hundrede Granatæbler i (to) Rader omkring over den anden Krone. v. 18.

21. Og han opreiste Støtterne for Templet Forhuus, og han opreiste den høire Støtte og kaldte dens Navn Sachin, og han opreiste den venstre Støtte og kaldte dens Navn Boas.

22. Og paa Støtternes Hoveder var gjort som en Lilie; saa blev den Gjerning med Støtterne fuldendt. v. 19.

23. Og han gjorde et støbt Hav; det var ti Alen fra den (ene) Bred til den (anden)

Bred, (og var) rundt trindt omkring, og fem Alen var dets Høide, og en Snor tredive Alen (lang) gik om det trindt omkring.

24. Og der vare Knuder under Bredden derpaa omkring, som gik trindt omkring det, ti (Knuder) paa (hver) Alen, som gik om Havet trindt omkring; der vare to Rader Knuder, som vare medstøbte, der det blev støbt.

25. Det stod paa tolv Dyne, tre vare vendte mod Norden, og tre vare vendte mod Vesten, og tre vare vendte mod Sønden, og tre vare vendte mod Østen; og Havet (stod) paa dem ovenpaa, og alle deres Bagdele vare indad.

26. Og Dykkelsen derpaa var en Haandbred, og Bredden derpaa var gjort som Bredden paa et Bæger, ligesom et Lilieblomster; det kunde holde to tusinde Bath.

27. Han gjorde ogsaa de ti Kobberstole; Længden paa een Stol var fire Alen, og dens Bredder fire Alen, og dens Høide tre Alen.

28. Og (hver) Stol var saadan gjort: de havde Rister, og der vare Rister imellem Krandsene.

29. Og over Risterne, som vare imellem Krandsene, vare Løver, Dyne og Cherubim, og over Krandsene var en fast Top ovenpå, og nedenfor Løverne og Dyrne vare Sammenføininger med Løvværk.

30. Og enhver Stol havde fire Kobberhjul med Kobbertavler, og paa de fire Hjørner derpaa vare Axlere til dem; under Rjædelen vare de støbte Axlere, (og) paa Siden af enhver vare Sammenføininger.

31. Og Nabningen derpaa indenfor Krandsen og opad var en Alen (høi), og Nabningen derpaa var rund, ligesom den faste Fod var gjort, halvanden Alen, og paa Nabningen derpaa var (allehaande) Udskåret, og deres Rister vare firkantede, ikke runde. v. 29.

32. Og de fire Hjul vare nedenunder Risterne, og Hjullegerne vare (op) til Stolen, og ethvert Hjuls Høide var halvanden Alen.

33. Og Hjulene vare gjorde, som Vognhjul gjøres; deres Axlere og deres Rader og deres Fælger og deres Eger vare alle støbte.

34. Og fire Axlere vare ved enhver Stols fire Hjørner; ud af Stolen vare dens Axlere. v. 30.

35. Og paa Hovedet af Stolen, en halv Alen høit, var det rundt trindt omkring, og paa Hovedet af (hver) Stol vare dens Haandgreb, og dens Rister vare af det samme (Stykke).

36. Og han lod udgrave paa Tavlerne paa deres Haandgreb og paa deres Rister Cherubim, Løver og Palmer, hvor der var bart paa enhver, og hvor der vare Sammenføininger trindt omkring. v. 30.

37. Saaledes gjorde han de ti Stole; der var een Støbning, eet Maal, een Udgravning for dem allesammen.

38. Og han gjorde ti Kobberkjedler, enhver Kjedel kunde holde fyrrethve Bath, enhver Kjedel var fire Alen; der var een Kjedel paa enhver Stol af de ti Stole.

2 Køn. 4, 6.

39. Og han satte de fem Stole ved Siden i Huset paa den høire Side, og fem ved Siden i Huset paa den venstre Side deraf, men Havet satte han paa den høire Side i Huset til Osten mod Sonden.

40. Og Hiram gjorde Kjederne og Skufferne og Staalerner, og Hiram fuldendte at gjøre al Gjerningen, som han gjorde for Kong Salomo til Herrens Huus,

2 Mos. 27, 3; 39, 32.

41. (nemlig) de to Støtter og de trinde Kroner, som vare paa Hovedet af de to Støtter, og de to Garn til at bedække de to trinde Kroner, som vare paa Hovedet af Støtterne, v. 19. 20.

42. og de fire hundrede Granatæbler paa de to Garn, to Rader Granatæbler paa ethvert Garn, at bedække de tvende trinde Kroner, som vare ovenpaa Støtterne, v. 20.

43. og de ti Stole og de ti Kjeder ovenpaa Stolene, v. 27. 38.

44. og det ene Hav og de tolv Ørne under Havet, v. 23. 25.

45. og Gryderne og Skufferne og Staalerner; og alle de Kar, som Hiram gjorde for Kong Salomo til Herrens Huus, vare af poleret Kobber. v. 40.

46. Paa Jordanens Slette lod Kongen støbe dem, der, hvor Jordan var tæt, imellem Samoth og imellem Zarthan.

47. Og Salomo lod alle Karrene blive (ubeiede) for den saare megen Mangfoldighed; Kobberets Vægt blev ikke undersøgt.

48. Og Salomo lod gjøre alle Redskaberne, som (hørte til) Herrens Huus, nemlig det Guldbalter og Bordet, som Skuebrødene vare paa, af Guld,

49. og fem Høstager paa den høire Side, og fem paa den venstre Side lige for Choret, af tæt Guld, og Blomsterne og Lamperne og Sæene af Guld, 4 Mos. 8, 4.

50. og Bækkenerne og Psalterne og Staalerner og Røgselsstaalerner og Iskarrerne af tæt Guld, og Hængslerne til Dørene i Huset indentil i det Allerhelligste (og) til Husets Døre til Templet af Guld. c. 6, 17.

51. Saa blev al Gjerningen fuldkommet, som Kong Salomo gjorde paa Herrens Huus; og Salomo førte ind de Ting, som hans Fader David havde helliget, nemlig Sølvet og Guldet og Karrene; han lagde det i Herrens Huses Liggendefæser.

2 Mos. 39, 32. 2 Køn. 5, 1 fg.

8. Capitel.

Salomo forsamler de Ældste af Israel og lader Arken indføre i Templet; Herrens Herlighed fylder det, 1-11. Salomo taler om Herrens Bølg, velsigner Folket, lover Herren, som har holdt sine Forjættelser, 12-21. Han beder hjerteligen til Gud, at han vilde bønhøre deres Bønner, som ydmyge sig og inderliggen bede til Gud enten i eller henimod Templet, enten det er af Israel eller af de Fremmede, 22-53. Han staaer op og velsigner Folket, lover Herren og beder yderligere, at Herren vilde bønhøre ham, 54-61. Kongen og Folket ofre, de holde Josafarnes Høitid; Folket drager hjem med Glæde, 62-66.

Da lod Salomo samle de Ældste af Israel og alle Stammernes Overfør, Fædrenes Høfster iblandt Israels Børn, til Kong Salomo i Jerusalem, til at opføre Herrens Pagtes Ark af Davids Stad, det er Zion.

2 Køn. 5, 2. 1 Sam. 5, 7. 9.

2. Og alle Israels Mænd samledes til Kong Salomo i Ethanims Maaned paa Høitiden, det er den syvende Maaned.

3. Og alle de Ældste af Israel kom, og Præsterne opløstede Arken.

4. Og de opførte Herrens Ark og Forjættelsens Paulum og alle Helligdommens Redskaber, som vare i Paulumet, ja Præsterne og Levitterne opførte dem.

5. Og Kong Salomo og al Israels Menighed, de, som vare forsamlede til ham, vare med ham foran Arken; de ofrede smaat Dvæg og stort Dvæg, som ikke kunde tælles og ikke regnes for Mangfoldighed.

2 Sam. 6, 13. 2 Køn. 5, 6.

6. Og Præsterne førte Herrens Pagtes Ark til dens Sted, til Choret udi Huset, til det Allerhelligste, hen under Cherubims Binger.

2 Mos. 26, 33. 34.

7. Thi Cherubim udbredte Vingerne over Arkens Sted, og Cherubim skulde over Arken og over dens Stænger oventil.

8. Og de drog Stængerne langt ud, og Stængernes Knapper saaes fra Helligdommen lige for Choret, men udenfor kunde de ikke sees, og de vare der indtil paa denne Dag.

4 Mos. 4, 6.

9. (Der var) Intet i Arken uden de to Stentavler, som Mose lagde deri ved Horeb, der Herren gjorde (Pagt) med Israels Børn, da de vare uddragne af Ægypti Land.

2 Mos. 25, 16. 21. 2 Krøn. 5, 10. Ebr. 9, 4.

10. Og det skede, der Præsterne udgik af Helligdommen, da fyldte en Sky Herrens Huus,

11. saa at Præsterne ikke kunde staae at tjene for Skyen; thi Herrens Herlighed fyldte Herrens Huus.

2 Mos. 40, 34. 4 Mos. 9, 15. 2 Krøn. 5, 14; 7, 1.

12. Da sagde Salomo: Herren sagde, at han vilde boe i Mørket.

5 Mos. 4, 11. 2 Krøn. 6, 1.

13. Jeg haver jo bygget dig en Boligs Huus, en fast Bolig, at du skal boe (der) i Evighederne.

14. Og Kongen vendte sit Ansigt omkring og velsignede al Israels Forsamling, og al Israels Forsamling stod.

2 Sam. 6, 18.

15. Og han sagde: Lovet være Herren, Israels Gud, som talede med sin Mund til David, min Fader, og opfyldte det med sin Haand og sagde:

16. Fra den Dag, da jeg udførte mit Folk Israel af Ægypten, har jeg ikke udvalgt en Stad af alle Israels Stammer, at man skulde bygge et Huus, at mit Navn skulde der være; men jeg udvalgte David, at han skulde være over mit Folk Israel.

2 Sam. 7, 6.

17. Og det var i min Faders Davids Hjerter at bygge Herrens, Israels Guds, Navn et Huus.

2 Sam. 7, 2.

18. Men Herren sagde til David, min Fader: Fordi at det haver været i dit Hjerter at bygge mit Navn et Huus, gjorde du vel (deri), at det var i dit Hjerter.

19. Dog skal du, du ikke bygge det Huus, men din Søn, den, som udgaar af dine Lænder, han, han skal bygge mit Navn det Huus.

20. Og Herren har stadfæstet sit Ord, som han talede; thi jeg er opstanden i

Davids, min Faders, Sted, og sidder paa Israels Throne, saasom Herren talede, og haver bygget Herrens, Israels Guds, Navn det Huus.

21. Og jeg har beskiftet der et Sted til Arken, der hvor Herrens Pagt er udi, som han gjorde med vore Fædre, der han førte dem ud af Ægypti Land.

5 Mos. 31, 26. 2 Mos. 20, 1 fg.

22. Og Salomo stod foran Herrens Alter for al Israels Forsamling, og udbredte sine Hænder mod Himmelen.

2 Krøn. 6, 12 fg.

23. Og han sagde: Herre, Israels Gud! der er ingen Gud som du i Himmelen oventil eller paa Jorden nedentil, du, som holder Pagten og Miskundheden med dine Tjenere, som vandrer for dit Ansigt i deres ganste Hjerter,

24. du, som haver holdt din Tjener David, min Fader, det, som du haver tilsagt ham; du haver talet det med din Mund og opfyldt det med din Haand, som (det sees) paa denne Dag.

25. Og nu, Herre, Israels Gud! hold (fremdeles) din Tjener David, min Fader, det, du haver tilsagt ham og sagt: Dig skal ikke fattes en Mand for mit Ansigt, som skal sidde paa Israels Throne; dog saa, at dine Børn bevare deres Vej, at vandrer for mit Ansigt, saasom du haver vandret for mit Ansigt.

2 Sam. 7, 16. 1 Krøn. 22, 10.

26. Og nu, Israels Gud! Kjære, lad dit Ord være sandt, som du talede til din Tjener David, min Fader.

2 Krøn. 1, 9.

27. Thi mon Gud skulde sandeligen boe paa Jorden? see, Himlene og Himlenes Himle kunne ikke omfatte dig, langt mindre dette Huus, som jeg haver bygget.

Ef. 66, 1. Ap. G. 7, 48; 17, 24.

28. Men vend dit Ansigt til din Tjeners Bøn og til hans ydmyge Begjæring, Herre, min Gud! at høre paa det Raab og paa den Bøn, som din Tjener beder for dit Ansigt idag,

29. at dine Dine skulde være aabnede over dette Huus Nat og Dag, over dette Sted, om hvilket du haver sagt: Mit Navn skal være der; til at høre den Bøn, som din Tjener beder paa dette Sted,

Es. 12, 4. 5 Mos. 12, 5. 11. 1 Kong. 9, 3.

30. og at du ville høre din Tjeners og dit Folks Israels ydmyge Begjæring, som de skulle bede paa dette Sted, og at du

vilde høre paa det Sted, hvor du boer i Himmelen, og vilde høre og forlade!

31. Nemlig, naar Nogen synder imod sin Næste, og man lægger en Ed paa ham at lade ham sværge, og den Ed kommer for dit Alter i dette Huus,

2 Mos. 22, 8. 11. 2 Kron. 6, 22.

32. da vilde du høre i Himmelen og gjøre og dømme dine Tjenere, at fordomme den Ugudelige, at føre hans Bei paa hans Hoved, og retfærdiggjøre den Retfærdige, at give ham efter hans Retfærdighed!

5 Mos. 25, 1. 1 Sam. 14, 43.

33. Naar dit Folk Israels bliver slaget for Fjendens Ansigt, fordi de have syndet imod dig, og de omvende sig til dig og beklende dit Navn og bede, og bede om Naade til dig i dette Huus,

34. da vilde du høre i Himmelen og forlade dit Folks Israels Synd, og føre dem tilbage i det Land, som du haver givet deres Fædre!

35. Naar Himmelen bliver tilslukket, og der vorder ikke Regn, fordi de have syndet imod dig, og de bede paa dette Sted og beklende dit Navn, og omvende sig fra deres Synder, naar du plager dem,

36. da vilde du høre i Himmelen og forlade dine Tjeneres og dit Folks Israels Synd, at du viser dem den gode Bei, paa hvilken de skulle vandre, og giver Regn over dit Land, som du haver givet dit Folk til Arv!

Ps. 86, 11.

37. Naar der vorder Hunger i Landet, naar der vorder Pestilens, naar der vorder Tørste, brændt Korn, Græshopper, Kornorme, naar hans Fjende ængster ham i hans Portes Land, (naar der vorder) allehaande Plage, allehaande Sygdom, —

38. al Bøn, al ydmyg Begjæring, som stæer af hvert Menneske eller af alt dit Folk Israels, som kender hver sit Hjertes Plage og udbreder sine Hænder til dette Huus,

39. (den) vilde du (da) høre i Himmelen, i den faste Bolig, som du boer udi, og forlade og gjøre og give Enhver efter alle hans Veie, ligesom du kender hans Hjerte, thi du, du alene kender alle Menneskets Børns Hjerte;

Ps. 7, 10. 1 Sam. 16, 7.

40. paa det de skulle frygte dig alle de Dage, hvilke de leve i Landet, som du haver givet vore Fædre.

41. Ja ogsaa (anlangende) den Fremmede, som ikke er af dit Folk Israels, naar

han kommer fra et langt fraliggende Land for dit Navns Skyld;

42. — thi de skulle høre om dit store Navn og din den stærke Haand og din udbrakte Arm — og (Nogen) kommer og beder (vendi) imod dette Huus,

43. da vilde du, du høre i Himmelen, i den faste Bolig, som du boer udi, og gjøre efter alt det, som den Fremmede raaber til dig om; paa det at alle Folk paa Jorden kunne kjende dit Navn, at frygte dig, ligesom dit Folk Israels, og at de skulle vide, at dette Huus, som jeg haver bygget, er faldet efter dit Navn. v. 13. 39. Ef. 56, 7. Matth. 21, 13.

44. Naar dit Folk drager ud i Krigen imod sin Fjende, paa Veien, som du sender dem hen, og de bede til Herren imod Veien til den Stad, som du udbalgte, og til det Huus, som jeg haver bygget til dit Navn,

45. da vilde du høre i Himmelen deres Bøn og deres ydmyge Begjæring, og udføre deres Ret!

46. Naar de synde imod dig, — thi der er intet Menneske, som jo synder — og du bliver vred paa dem og overgiver dem for Fjendens Ansigt, og de, som have fanget dem, føre dem fangne i Fjendens Land, langt borte eller nær hos,

2 Kron. 6, 36. Ordsp. 20, 9. Rom. 3, 23.

47. og de tage det igjen til Hjerte i Landet, hvorudi de ere fangne, og omvende sig og bede til dig om Naade i deres Land, som have taget dem fangne, og sige: Vi have syndet og handlet ilde, vi have været ugudelige,

Ps. 106, 6. Dan. 9, 5.

48. og de omvende sig til dig i deres ganske Hjerte og i deres ganske Sjæl i deres Fjenders Land, som have taget dem fangne, og bede til dig imod Veien til deres Land, som du haver givet deres Fædre, til Staden, som du udbalgte, og Huset, som jeg haver bygget dit Navn, Dan. 6, 11.

49. da vilde du høre i Himmelen, i den faste Bolig, som du boer udi, deres Bøn og deres ydmyge Begjæring, og udføre deres Ret,

50. og forlade dit Folk det, som de have syndet imod dig, og alle deres Overtrædelser, med hvilke de have overtraadt imod dig, og give dem Barmhjertigheder for deres Ansigt, som holde dem fangne, at de skulle forbarme sig over dem;

51. thi de ere dit Folk og din Arv, som du udførte af Ægypten, midt udaf den Fjernovn;

5 Mos. 4, 20.

52. at dine Dine maae være aabnede til din Tjeners ydmhyge Begjæring og til dit Folks Israels ydmhyge Begjæring, at du vilde høre dem i alt det, hvori de paafalde dig.

53. Thi du, du adskilte dig dem til en Arv af alle Folk paa Jorden, saasom du talede formedelst Mose, din Tjener, da du udsførte vore Fædre af Ægypten, Herre, Herre!

3 Mos. 20, 24.

54. Og det skede, der Salomo havde fuldenndt at bede til Herren al denne Bøn og ydmhyge Begjæring, da stod han op fra (at ligge) for Herrens Altar, fra at knæle paa sine Knæ, da hans Hænder vare udbredte imod Himmelen.

55. Og han stod og velsignede al Israels Forsamling med høi Røst og sagde:

2 Sam. 6, 18. 1 Kron. 16, 2.

56. Lovet være Herren, som haver givet sit Folk Israel Nøilighed efter alt det, som han haver talet; der faldt ikke eet Ord af alt hans det gode Ord, som han talede formedelst Mose, sin Tjener.

3of. 21, 45; 23, 14.

57. Herren vor Gud være med os, saasom han har været med vore Fædre! han forlade os ikke og overgive os ikke!

58. at han vil bøie vort Hjerter til sig, at vi maae vandre i alle hans Veie, og holde hans Bud og hans Skikke og hans Rette, som han haver budet vore Fædre,

59. og disse mine Ord, som jeg haver bedet om Naade med for Herrens Ansigt, maae komme nær for Herren vor Gud Dag og Nat, at han vil udføre sine Tjeneres Ret og sit Folks Israels Ret, hver Dags Sag paa sin Dag;

60. paa det at alle Folk paa Jorden skulle vide, at Herren han er Gud, (og) Ingen ydermere,

5 Mos. 4, 35. 39; 32, 39.

61. og at eders Hjerter maae være retskafne for Herren vor Gud, til at vandre i hans Skikke og til at holde hans Bud, som paa denne Dag!

62. Og Kongen og al Israel med ham, de offrede Offer for Herrens Ansigt.

63. Og Salomo offrede Takoffers Offer, som han offrede til Herren, to og tyve tusinde Oxne og hundrede og tyve tusinde Faar; saa indviiede de Herrens Huus, Kongen og alle Israels Børn.

64. Paa den samme Dag helligede Kongen den mellemste (Part af) Forgaarden, som var lige for Herrens Huus, thi han

lavede der Brændofferet og Madofferet og Takoffernes Fedmer, fordi det Kobberralter, som (stod) for Herrens Ansigt, var for lidet til at tage imod Brændofferet og Madofferet og Takoffernes Fedmer.

65. Og Salomo holdt paa den samme Tid Høitiden, og al Israel med ham, en stor Forsamling, fra der, hvor man kommer fra Hemath, indtil Ægypti Bæk, for Herrens vor Guds Ansigt i syv Dage, og (atter) i syv Dage, (det var) fjorten Dage.

66. Paa den ottende Dag lod han Folket fare, og de velsignede Kongen, og de gif glade til deres Pauluner og vel (tilmode) i Hjertet over alt det Gode, som Herren havde gjort David, sin Tjener, og Israel, sit Folk.

9. Capitel.

Herren aabenbares atter for Salomo, lover at høre hans Bøn og stadfæste hans Rige, saafremt han vilde være ham lydlig, men truer at forlæste Folket og Templet, saafremt de bleve ulydige, 1-9. Fordi Hiram havde hjulpet Salomo til Templets og hans Huses Bygninger, giver denne ham tyve Stæder, som dog ei behage Hiram, 10-14. Salomo beskifter mange Arbejdsmænd saavel til disse som til andre Bygninger og Mure at opføre, dog ei af Israels Børn, 15-23. Salomo indfører sin Hustru i sit Huus, offerer tre Gange om Aaret, sender tilligemed Hiram Skibe til Ophir, 24-28.

Og det skede, der Salomo havde fuldendt at bygge Herrens Huus og Kongens Huus og Alt, som Salomo begjærede, som han havde lyst til at gjøre,

2 Kron. 7, 11 fg.

2. da saaes Herren for Salomo anden Gang, ligesom han saaes for ham i Gibeon.

c. 3, 5. 2 Kron. 1, 7. 8.

3. Og Herren sagde til ham: Jeg har hørt din Bøn og din ydmhyge Begjæring, som du haver bedet om Naade med for mit Ansigt, jeg haver helliget dette Huus, som du haver bygget, at jeg vil sætte mit Navn der indtil evig (Tid), og mine Dine og mit Hjerter skulle være der alle Dage.

5 Mos. 12, 11. 1 Kong. 8, 29.

4. Og du, dersom du vandrør for mit Ansigt, ligesom David, din Fader, vandrede, med et fuldkomment Hjerter og med Oprigtighed, til at gjøre efter alt det, som jeg haver budet dig, og du holder mine Skikke og mine Rette,

c. 3, 14; 11, 38.

5. da vil jeg stadfæste dit Riges Throne over Israel evindeligen, saasom jeg talede til David, din Fader, og sagde: Dig skal

ikke fattes en Mand paa Israels Throne.

2 Sam. 7, 12.

6. (Men) dersom I vende tilbage, I og eders Børn fra mig, og ikke holde mine Bud, mine Skikke, som jeg gav for eders Ansigt, og gaar og tjene andre Guder og tilbede for dem,

3of. 23, 16.

7. da vil jeg udrydde Israel fra at være i Landet, som jeg haver givet dem, og det Huus, som jeg haver helliget til mit Navn, vil jeg lade fare fra mit Ansigt, og Israel skal blive til et Ordsprog og til en Spot iblandt alle Folk.

5 Mos. 4, 26; 8, 19. Jer. 24, 9.

8. Og dette Huus, (omendstjænt det) skal blive høit, skulle dog alle, som gaar frem forbi det, grue for og hvile, og de skulle sige: Hvorfor haver Herren gjort saaledes ved dette Land og ved dette Huus?

5 Mos. 29, 24. 2 Krøn. 7, 21. Jer. 22, 8.

9. Og de skulle sige: Fordi de forlode Herren deres Gud, som udførte deres Fædre af Ægypti Land, og holdt fast ved andre Guder og tilbade for dem og tjente dem; derfor haver Herren ladet komme alt dette Ude over dem.

10. Og det skede, der thyve Aar vare tilende, i hvilke Salomo byggede de to Huse, Herrens Huus og Kongens Huus,

11. da Hiram, Kongen i Tyrus, havde hjulpet Salomo helligt med Edertræer og Fyrretræer og med Guldet efter al hans Lyst, da gav Kong Salomo Hiram thyve Stæder i Galilæas Land.

12. Og Hiram drog ud af Tyrus for at befæe de Stæder, som Salomo havde givet ham, og de syntes ham ikke (at være) rette.

13. Og han sagde: Hvad ere disse for Stæder, min Broder! som du haver givet mig? og han kaldte dem Cabul Land indtil denne Dag.

14. Og Hiram havde sendt til Kongen hundrede og thyve Centner Guld.

15. Og denne var den Handel med det Antal, som Kong Salomo lod optegne til at bygge Herrens Huus og sit Huus og Millo og Jerusalems Muur og Hazor og Megiddo og Geser.

c. 5, 13, 14.

16. Pharao, Kongen af Ægypten, var dragen op og havde indtaget Geser og opbrændt den med Ild, og ihjelstøjet Canaaniten, som boede i Staden, og givet sin Datter, Salomos Hustru, den til en Skjænk.

3of. 16, 10. 1 Kong. 3, 1.

17. Saa byggede Salomo Geser og det nedre Beth-Horon,

2 Kong. 8, 5.

18. og Baalath og Thadmør i Orken ind i Landet,

3of. 19, 44.

19. og alle Forraadsstæder, som Salomo havde, og Vognstæder og Stæder til Ryttere, og det, som Salomo begjærede, som han havde Lyst til at bygge i Jerusalem og paa Libanon og i alt hans Herredømmes Land.

2 Mos. 1, 11. 2 Krøn. 16, 4.

20. Alt det Folk, som var overblevet af de Amoriter, Hethiter, Pheresiter, Heviter og Jebusiter, de, som ikke vare af Israels Børn,

21. deres Børn, som vare overblevne efter dem i Landet, som Israels Børn ikke kunde ødelægge, dem optegnede da Salomo til at være statskyldige Tjenere indtil denne Dag.

v. 15. 3of. 16, 10. Dom. 1, 28.

22. Men Salomo gjorde ikke en Træl af Israels Børn; men de vare Krigsmænd og hans Tjenere, og hans Fyrster og hans Hovedsmænd, og hans Vogner og hans Rytteres Overster.

23. Disse vare de øverste Befalingsmænd, som vare over Salomos Gjerning, fem hundrede og halvtredstidsthye, de, som regjerede over det Folk, som gjorde Gjerningen.

c. 5, 16.

24. Men Pharaos Datter drog op fra Davids Stad i sit Huus, som han havde bygget til hende; da byggede han Millo.

2 Krøn. 8, 11. 1 Kong. 9, 15.

25. Og Salomo offrede tre Gange i Aaret Brændoffere og Takoffere paa det Alter, som han byggede Herren, og gjorde Røsgelse paa det, som var for Herrens Ansigt, og han fuldkommede Huset.

26. Og Kong Salomo lod gjøre et Skib i Ezion-Geber, som er ved Elloth, ved det røde Havs Bred i Edoms Land.

2 Krøn. 8, 17. 18. 2 Kong. 14, 22.

27. Og Hiram sendte sine Tjenere paa det Skib, Skibsmænd, erfarne tilføes, med Salomos Tjenere.

28. Og de kom til Ophir og hentede derfra fire hundrede og thyve Centner Guld, og førte det til Kong Salomo.

10. Capitel.

Dronningen af Seba kommer for at høre Salomos Wijsdom, forundrer sig saare over hans Wijsdom, Gjerninger og Herlighed, giver ham Skjænk, faaer Skjænk af ham og drager til sit Land igjen, 1-13. Salomo samler meget Guld, lader gjøre mange Skibe af Guld og en kostelig Throne, har idel Guldkar i sit Huus, faaer meget Guld o. s. f. v. fra Ophir,

14-22. Han overgaaer alle Andre i Wiisdom og Rigdom, faaer Skjens af Mange, har mange Bøgne og Heste, 23-29.

Dg Dronningen af Seba hørte Salomos Rygte i Herrens Navn, og kom for at friste ham med mørke Taler.

2 Kron. 9, 1 fg. Matth. 12, 42.

2. Dg hun kom til Jerusalem med en saare stor Hær, med Kameler, som bare Urter og saare meget Guld og dyrebare Stene; og hun kom til Salomo og taledes med ham alt det, som var i hendes Hjerte.

1 Mos. 50, 9.

3. Dg Salomo kundgjorde hende alle hendes Ord; der var ikke et Ord skjult for Kongen, som han ei kundgjorde hende.

v. 1. Dom. 14, 12.

4. Da Dronningen af Seba saae al Salomos Wiisdom og Huset, som han havde bygget,

5. og Maden til hans Bord og hans Tjeneres Bolig, og hvordan de stode, som opvarte ham, og deres Klæder, og hans Skjenkere og hans Opgang, der, hvor han gik op til Herrens Hus, da var der ikke mere Mænd i hende.

1 Mos. 40, 2.

6. Dg hun sagde til Kongen: Det Ord er sandt, som jeg haver hørt i mit Land om dine Sager og om din Wiisdom.

7. Dg jeg troede ikke Ordene, førend jeg kom, og mine Dine saae det, og see, ikke Halvdelen er mig forkyndt; du har mere Wiisdom og Godt, end Rygtet er, som jeg hørte.

8. Salige er dine Mænd, salige ere disse dine Tjenere, som stedse staae for dit Ansigt, som høre din Wiisdom.

9. Lovet være Herren din Gud, som havde Lyft til dig, at sætte dig paa Israels Throne; fordi Herren elsker Israel evindeligen, derfor satte han dig til Konge til at gjøre Ret og Retfærdighed.

c. 5, 7. 2 Kron. 2, 11.

10. Dg hun gav Kongen hundrede og tyve Centner Guld og saare mange Urter og dyrebare Stene; der kom ikke yderligere (saadanne) Urter som disse i Mængdighed, som Dronningen af Seba gav Kong Salomo.

11. Dertilmed Hiram's Skib, som bragte Guld af Ophir, det førte fra Ophir ganske meget Heben træ og dyrebare Stene.

c. 9, 27. 28.

12. Dg Kongen lod gjøre de samme Heben træer til Piller i Herrens Hus og i

Kongens Hus, og Harper og Psaltere til Sangerne; der kom ikke saadanne Heben træer og blev ikke yderligere seet indtil denne Dag.

13. Dg Kong Salomo gav Dronningen af Seba alt det, hun havde Lyft til, som hun begjærede, foruden det, han gav hende efter Kong Salomos Formue; og hun vendte sig og drog til sit Land, (baade) hun og hendes Tjenere.

14. Dg Vægten paa det Guld, som kom til Salomo i eet Aar, var sex hundrede sex og tredsindstyve Centner Guld,

15. foruden (det, som fra) Toldbetjenerne og Apothekernes Rjæbmandskab, og fra alle Kongerne af Arabia og Fyrsterne i Landet.

16. Dg Kong Salomo lod gjøre to hundrede Skjolde af drevet Guld, sex hundrede (Sefel) Guld lod han gaae paa ethvert Skjold,

c. 14, 26.

17. og tre hundrede (smaae) Skjolde af drevet Guld, tre Pund Guld lod han gaae paa ethvert Skjold; og Kongen lagde dem i Libanons Skovs Hus.

18. Dg Kongen lod gjøre en stor Throne af Elfenbeen og beslog den med luttret Guld.

19. Thronen havde sex Trapper, og Hovedet paa Thronen var rundt bagtil, og der vare Rækker paa begge Sider til Sædets Sted, og to Løver stode ved Rækkerne.

20. Dg der stode tolv Løver paa de sex Trapper paa begge Sider; Saadant er ikke gjort i noget Rige.

21. Dg alle Kong Salomos Drifstekar vare af Guld, og alle Kar i Libanons Skovs Hus vare af tæt Guld; der var intet (Kar) af Sølv, det agtedes ikke for Noget i Salomos Dage,

22. fordi Kongen havde Tharsis-Skib paa Havet med Hiram's Skib; een Gang i tre Aar kom det Tharsis-Skib, som bragte Guld og Sølv, Elfenbeen og Aber og Paaugle.

c. 9, 27.

23. Dg Kong Salomo blev større end alle Konger paa Jorden med Rigdom og med Wiisdom.

2 Kron. 1, 1 fg. Præd. 2, 9.

24. Dg (af) alle Lande søgte de Salomo for at høre hans Wiisdom, som Gud havde givet i hans Hjerte.

25. Dg de førte hver sin Skjenk: Sølvkar og Guldkar og Klæder og Risting og Urter, Heste og Muler, hvert Aars Ting aarligen.

26. Og Salomo samlede Vogne og Ryttere, saa at han havde tusinde og fire hundrede Vogne og tolv tusinde Ryttere; og han lod dem blive i Vognstæderne og hos Kongen i Jerusalem. c. 4, 26.

27. Og Kongen gjorde Sølvet i Jerusalem som Stene, og gjorde Cedertæerne som Morbærtræer, der ere i det Lave, i Mangfoldighed.

28. Og man udførte de Heste, som hørte Salomo til, af Ægypten; og (anlangende) det vævede (Tøi), da toge Kongens Kjøbmænd det vævede (Tøi) efter (sit) Værd.

29. Og der opkom og udførtes en Vogn af Ægypten for sex hundrede (Sekel) Sølv, og en Hest for hundrede og halvtredstindstyge; og saaledes førte de (dem) ud til alle Hethiternes Konger og til Kongerne i Syrien ved deres Haand. v. 28.

11. Capitel.

Kong Salomo lynder ved at tage mange hedske Hustruer, som forføre ham til at bygge Høie til deres Guder, 1-8. Herren bliver vred og truer at tage ti Stammer fra hans Søn, 9-13. Han opvækker ham mange Modstandere, iblandt hvilke ere Hadad, den Edomiter, Reson, den Syrer, 14-25, og Zeroboam, hvilken Ahia spæer, at han skal blive Konge over de ti Stammer; Salomo forfølger ham, men han flyr til Ægypten; Salomo dør, 26-43.

Og Kong Salomo elskede mange fremmede Qvinder, nemlig Pharaos Datter, moabitiske, ammonitiske, edomitiske, zidonitiske, hethitiske,

Esr. 10, 2. Neh. 13, 26. 27. 5 Mos. 17, 17.

2. af de Hedninger, om hvilke Herren havde sagt til Israels Børn: Gaaer ikke ind til dem, og lader dem ikke komme ind til eder, de skulle vissefælig bøie eders Hjerte efter deres Guder; ved disse hængte Salomo med Kjærlighed. 5 Mos. 7, 3. 2 Mos. 34, 16.

3. Og hans Hustruer vare syv hundrede Fruer og tre hundrede Medhustruer; og hans Hustruer bøiede hans Hjerte. c. 21, 25.

4. Og det skede den Tid, Salomo var gammel, da bøiede hans Hustruer hans Hjerte efter andre Guder, og hans Hjerte var ikke retstæffent med Herren hans Gud, som Davids, hans Faders, Hjerte.

5. Thi Salomo vandrede efter Ashtoreth, de Zidoniers Gud, og efter Milchom, de Ammoniters Bederslyggelighed.

6. Og Salomo gjorde det, som ondt var for Herrens Dine, og vandrede ikke fuldkommelig efter Herren, som David, hans Fader.

7. Da byggede Salomo en Høi til Camos, Moabs Bederslyggelighed, paa Bjerget, som ligger lige for Jerusalem, og til Molech, Ammons Børns Bederslyggelighed. 4 Mos. 21, 29. 1 Kong. 11, 33.

8. Og saa gjorde han for alle sine fremmede Qvinder, som gavede Kærlighed og ofrede til deres Guder.

9. Og Herren blev vred paa Salomo, fordi hans Hjerte bøiede sig fra Herren, Israels Gud, som var seet for ham to Gange, c. 3, 5; 9, 2.

10. og som havde givet ham Befaling om denne Sag, at han ikke skulde vandred efter andre Guder; og han holdt ikke det, som Herren havde befaleet.

11. Derfor sagde Herren til Salomo: Efterdi at Saadant har været hos dig, og du ikke har holdt min Pagt og mine Stikke, som jeg har budet dig, vil jeg vissefælig rive Riget fra dig og give din Tjener det. c. 13, 21. 1 Sam. 15, 28.

12. Dog vil jeg ikke gjøre det i dine Dage for Davids, din Faders, Skyld; af din Søns Haand vil jeg rive det. c. 12, 19.

13. Dog vil jeg ikke rive det ganske Rige (fra dig), een Stamme vil jeg give din Søn, for Davids, min Tjeners, Skyld og for Jerusalem's Skyld, som jeg haver udvalgt.

14. Og Herren opreiste Salomo en Modstander, nemlig Hadad, den Edomiter; han var af Kongens Sæd i Edom.

15. Thi det skede, der David var i Edom, der Zoab, Stridshevedsmanden, drog op at begrave de Thjefslagene, da slog han alt Mandkjønnet i Edom. 2 Sam. 8, 14.

16. Thi Zoab og al Israel bleve der sex Maaneder, indtil han havde udryddet alt Mandkjønnet i Edom.

17. Men Hadad flyede, han og nogle edomitiske Mænd af hans Faders Tjenere med ham, for at komme til Ægypten; og Hadad var en liden Dreng.

18. Og de gjorde sig rede (og drog) fra Midian, og kom til Paran; og de toge Mænd med sig af Paran og kom i Ægypten til Pharaos, Kongen i Ægypten; og han gav ham et Huus og tilfagde ham Underholdning og gav ham et Land.

19. Og Hadad fandt faare (stor) Naade for Pharaos Dine, og han gav ham til Hustru sin Hustrues Søster, Dronningens Tachphenes Søster.

20. Og Tachphenes Søster fødte ham

Genubath, hans Søn, og Tachphenes afvante ham udi Pharaos Huus; og Genubath var i Pharaos Huus midt iblandt Pharaos Børn.

21. Der Hadad hørte i Egypten, at David laae med sine Fædre, og at Joab, Stridshøvedsmanden, var død, da sagde Hadad til Pharaos: Lad mig fare, at jeg maa drage til mit Land.

22. Og Pharaos sagde til ham: Men hvad fattes dig hos mig? og see, du søger efter at drage i dit Land; og han sagde: (Mig fattes) Intet, men lad mig dog fare.

23. Gud opreiste ham ogsaa en Modstander, Reson, Eljadas Søn, som flyede fra sin Herre Hadad=Eser, Kongen af Zoba.

2 Sam. 10, 16.

24. Og han samlede Mænd til sig og blev en Hovedsmand for Tropperne, der David slog dem ihjel; og de drog til Damascus og boede i den, og regjerede i Damascus.

2 Sam. 8, 3; 10, 18.

25. Og han var Israels Modstander alle Salomos Dage, og (det foruden) det Dunde, som Hadad (gjorde); og han væmmedes ved Israel og blev Konge over Syrien.

26. Og Zeroboam, Nebats Søn, en Ephrathiter af Zereda, hvis Moders Navn var Zerua, en Enkevinde, (og som var) Salomos Tjener, han opløstede og Haanden imod Kongen.

2 Kron. 13, 6.

27. Og dette er Sagen, hvorfor han opløstede Haanden imod Kongen: Salomo byggede Millo (og) tilslukkede det aabne Sted paa Davids, sin Faders, Stad.

28. Og den Mand Zeroboam var vældig til Strid; og der Salomo saae den unge Karl, at han udrettede Gjerningen (vel), da beklædte han ham over al Josephs Huses Byrde.

29. Og det skede paa den samme Tid, da Zeroboam gik ud af Jerusalem, at Ahia, den Siloniter, Propheten, fandt ham paa Veien, og han var iført med et nyt Klædebon, og de begge vare alene paa Marken.

30. Og Ahia tog fat paa samme nye Klædebon, som han havde paa sig, og han rev det i tolv Stykker.

c. 12, 15; 14, 2.

31. Og han sagde til Zeroboam: Tag ti Stykker til dig; thi saa siger Herren, Israels Gud: See, jeg river Riget af Salomos Haand og vil give dig de ti Stammer;

32. — men han skal have den ene Stamme for min Tjeners Davids Skjld og for Jerusalems Stads Skjld, som jeg udvalgte af alle Israels Stammer — v. 13.

33. fordi at de have forladt mig og nedbøiet sig for Astoreth, de Zidoniers Gud, for Camos, Moabiternes Gud, og for Milchom, Ammons Børns Gud, og de have ikke vandret i mine Veie, til at gjøre, hvad ret var for mine Dine, og mine Skikke og mine Rette, som David, hans Fader.

4 Mos. 21, 29.

34. Dog vil jeg ikke tage noget af Riget af hans Haand, men jeg vil sætte ham til en Fyrste i alle hans Livs Dage for Davids, min Tjeners, Skjld, som jeg udvalgte, som holdt mine Bud og mine Skikke.

2 Sam. 7, 12. Ps. 132, 11.

35. Men jeg vil tage Riget af hans Søns Haand og give dig de ti Stammer.

v. 12. c. 12, 19.

36. Og jeg vil give hans Søn een Stamme, paa det David, min Tjener, skal alle Dage have et Lys for mit Ansigt i Jerusalem, den Stad, som jeg udvalgte mig, at sætte mit Navn der.

c. 15, 4. 2 Kong. 8, 19. 2 Kron. 21, 7.

37. Og dig vil jeg antage, og du skal regjere over alt det, din Sjæl begjærer, og du skal være Konge over Israel.

38. Og det skal skee, dersom du hører alt det, jeg byder dig, og vandrer i mine Veie og gjør det, som ret er for mine Dine, at holde mine Skikke og mine Bud, saasom David, min Tjener, gjorde, da vil jeg være med dig og bygge dig et bestandigt Huus, saasom jeg byggede David, og give dig Israel. c. 9, 4.

39. Og jeg vil ydmyge Davids Sæd for denne Sags Skjld, dog ikke alle Dage.

40. Og Salomo søgte efter at dræbe Zeroboam; da gjorde Zeroboam sig rede og flyede til Egypten til Sifak, Kongen i Egypten, og blev i Egypten indtil Salomos Død.

c. 14, 25.

41. Men det Øvrige af Salomos Handeler, og Alt, hvad han har gjort, og hans Viisdom, ere de Ting ikke skrevne i Salomos Handels Bog?

2 Kron. 9, 29 fg. 1, 1 fg.

42. Men Dagene, som Salomo var Konge i Jerusalem over al Israel, vare fyrrethve Aar.

c. 2, 11.

43. Og Salomo laae med sine Fædre og blev begravet i Davids, sin Faders, Stad; og Rhoboam, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

12. Capitel.

Israel vil gjøre Rhoboam, Salomos Søn, til Konge over sig, om han vil lette noget af sin Faders det haarde Nag; men da han giver dem et haardt Svar, falde de ti Stammer af fra ham, stene hans Rentemester Adoram og gjøre Zeroboam til Konge, 1-20. Rhoboam vil med Krig betvinge dem, men efter Propheeten Semajas Raad afstaaer han fra sit Forsæt, 21-24. Zeroboam boer i Sichem, gjør to Guldstabe og sætter dem i Bethel og Dan, indstifter en egen Høitid og gjør sig selv Præster; altsammen for at forhindre, at Folket ikke skulde falde af fra ham igjen, 25-33.

Dg Rhoboam drog til Sichem; thi al Israel var kommen til Sichem for at gjøre ham til Konge. 2 Køn. 19, 1.

2. Dg det skede, der Zeroboam, Nebats Søn, hørte det, der han var endnu i Ægypten, hvorhen han flyede fra Kong Salomos Ansigt, og Zeroboam boede i Ægypten, c. 11, 40.

3. og de havde sendt hen og kaldt ham, og Zeroboam og al Israels Menighed kom, da talede de med Rhoboam og sagde:

4. Din Fader gjorde vort Nag haardt, men gjør du os nu din Faders den haarde Tjeneste og hans det svare Nag lettere, som han lagde paa os, saa ville vi tjene dig. c. 5, 13 fg.

5. Dg han sagde til dem: Gaaer hen endnu i tre Dage, og kommer igjen til mig; og Folket gik.

6. Dg Kong Rhoboam raadførte sig med de Ældste, som havde staaet for hans Faders Salomos Ansigt, der han var levede, og sagde: Hvorledes raade I at give dette Folk Svar tilbage? v. 16 fg.

7. Dg de sagde til ham, sigende: Der som du vil være dette Folk til Tjeneste idag og tjene dem, og svare dem (vel) og tale gode Ord til dem, da blive de dine Tjenere alle Dage. 2 Køn. 10, 7.

8. Men han forlod de Ældstes Raad, som de raadede ham, og raadførte sig med de Unge, som vare opvoxede med ham, de, som stode for hans Ansigt.

9. Dg han sagde til dem: Hvad raade I, at vi skulle give dette Folk for Svar tilbage, som talede til mig, sigende: Gjør du os det Nag lettere, som din Fader lagde paa os? v. 4.

10. Dg de Unge, som vare opvoxede med ham, talede til ham, sigende: Saa skal du sige til det Folk, som talede til dig, sigende: Din Fader gjorde vort Nag svært,

men gjør du os det lettere, saa skal du tale til dem: Min mindste (Finger) skal være tykkere end min Faders Lænder.

11. Nu da, min Fader belagde eder med et svært Nag, men jeg, jeg vil lægge til over eders Nag; min Fader tugtede eder med Svøber, men jeg, jeg vil tugte eder med Skorpioner.

12. Saa kom Zeroboam og alt Folket til Rhoboam paa den tredie Dag, saasom Kongen havde talet og sagt: Kommer igjen til mig paa den tredie Dag. v. 5.

13. Dg Kongen svarede Folket haardt og forlod de Ældstes Raad, som de havde raadet ham.

14. Dg han talede til dem efter de Unges Raad og sagde: Min Fader gjorde eders Nag svært, men jeg, jeg vil lægge til over eders Nag; min Fader tugtede eder med Svøber, men jeg, jeg vil tugte eder med Skorpioner.

15. Dg Kongen hørte ikke Folket; thi Marjagen var af Herren, for at han vilde stadfæste sit Ord, som Herren havde talet formedelst Ahia, den Siloniter, til Zeroboam, Nebats Søn. c. 11, 31.

16. Der al Israel saae, at Kongen ikke vilde høre dem, da gav Folket Kongen et Svar tilbage og sagde: Hvad Deel have vi hos David? og vi have ingen Arv hos Isai Søn; Israels, (drag) til dine Paaluner! see nu til dit Hus, o David! Saa gik Israels til sine Paaluner.

Drøsp. 15, 1. 2 Sam. 20, 1.

17. Dog Israels Børn, som boede i Judæ Stæder, over dem regjerede Rhoboam.

18. Da sendte Kong Rhoboam Adoram, som var Rentemester, (til dem,) og al Israels stenede ham med Stene, at han døde; men Kong Rhoboam brugte (al sin) Styrke til at komme op i Bognen for at flye til Jerusalem. 2 Sam. 20, 21.

19. Saa kaldt Israels af fra Davids Huus indtil denne Dag. c. 11, 13. 31.

20. Dg det skede, der al Israels hørte, at Zeroboam var kommen tilbage, da sendte de hen og kaldte ham til Menigheden og gjorde ham til Konge over al Israels; der var Ingen, (som fulgte) efter Davids Huus, foruden Judæ Stamme alene.

21. Der Rhoboam kom til Jerusalem, da samlede han alt Judæ Huus og Benjaminis Stamme, hundrede og firfjendstyve tusinde udvalgte Krigsmænd, at stride

imod Israels Huus, at føre Riget tilbage til Rhoboam, Salomos Søn.

22. Men Guds Ord stede til Semaja, den Guds Mand, og sagde: 2 Kron. 11, 2.

23. Tal til Rhoboam, Salomos Søn, Judæ Konge, og til alt Judæ Huus og Benjamin og det øvrige Folk, og siig:

24. Saaledes sagde Herren: I skulle ikke drage op og ei stride mod eders Brødre, Israels Børn; vender tilbage, hver til sit Huus, thi denne Handel er skeet af mig; og de adløde Herrens Ord og vendte tilbage, at gaac bort efter Herrens Ord.

v. 15. c. 11, 31.

25. Og Zeroboam byggede Sicheim paa Ephraims Bjerg og boede derudi, og han drog ud derfra og byggede Pnuel.

Dom. 8, 17.

26. Og Zeroboam tænkte i sit Hjerte: Nu maatte Riget vende tilbage til Davids Huus.

27. Dersom dette Folk skal gaac op at gjøre Offer i Herrens Huus i Jerusalem, saa maatte dette Folks Hjerte vende tilbage til deres Herre, til Rhoboam, Judæ Konge, ja de maatte slaac mig ihjel og vende tilbage til Rhoboam, Judæ Konge.

28. Derfor holdt Kongen et Raad og gjorde to Guldkalve; og han sagde til dem: Det er eder for meget at gaac op til Jerusalem; see, dine Guder, Israels! som opførte dig af Egypti Land. 2 Mos. 32, 4. 8.

29. Og han satte den ene i Bethel, og den anden satte han i Dan. Dom. 18, 30.

30. Og denne Gjerning blev til Synd; og Folket gik hen for den ene indtil Dan.

c. 14, 16. 2 Kong. 10, 29; 17, 21.

31. Han gjorde og et Huus paa Høiene, og gjorde Præster af de Ringeste iblandt Folket, som ikke vare af Levi Børn.

2 Kron. 11, 15; 13, 9.

32. Og Zeroboam gjorde en Høitid i den ottende Maaned, paa den femtende Dag i Maaned, ligesom Høitiden, som var i Juda, og offrede paa Alteret; saaledes gjorde han i Bethel for at offre til Kalvene, som han havde gjort; og han beftikede Præster i Bethel til Høiene, som han havde gjort.

33. Og han offrede paa Alteret, som han havde gjort i Bethel, paa den femtende Dag i den ottende Maaned, i Maaned, som han havde optænkt af sit Hjerte, og gjorde en Høitid for Israels Børn og offrede paa Alteret til at gjøre Røgtelse.

13. Capitel.

En Guds Mand af Juda spaaer imod Zeroboams Alter i Bethel og Høienes Præster; Zeroboams Haand viener og helbreedes igjen, 1-6. Den Guds Mand vil ei æde Brød hos Zeroboam, lader sig dog bedrage af en falsk Prophet at komme tilbage ad den samme Vej, han var kommen derhen paa, og at æde Brød imod Guds Befaling, 7-19. Samme Prophet finder ham, at han skulde omkomme for sin Ulydigheds Skyld, som og steer; han begraver ham og begjærer at jordes i den Guds Mands Grav; Zeroboam bliver ved sin syndige Viis, 20-34.

Og see, der kom en Guds Mand af Juda ved Herrens Ord til Bethel, og Zeroboam stod ved Alteret for at gjøre Røgtelse.

2. Og han raabte imod Alteret ved Herrens Ord og sagde: Alter! Alter! saa sagde Herren: See, Davids Huus skal fødes en Søn, hvis Navn skal være Josias, og han skal offre paa dig Høienes Præster, som gjøre Røgtelse paa dig, og de skulle opbrænde Menneskens Been paa dig.

2 Kong. 23, 15. 16.

3. Og han gav paa den samme Dag et underligt Tegn og sagde: Dette er det underlige Tegn paa, at Herren taledes dette: See, Alteret skal revne, og Asken skal adspredes, som er derpaa. v. 5.

4. Og det stede, der Kongen hørte den Guds Mands Ord, som raabte imod Alteret i Bethel, da rakte Zeroboam sin Haand ud fra Alteret og sagde: Grib ham; og hans Haand visnede, som han udtrak imod ham, saa han ikke kunde drage den tilbage til sig.

5. Og Alteret revnede, og Asken blev adspredt fra Alteret efter det underlige Tegn, som den Guds Mand havde givet ved Herrens Ord.

6. Da svarede Kongen og sagde til den Guds Mand: Kjære, bed ndmyggelig til Herrens din Guds Ansigt, og bed for mig, at min Haand maa komme til mig igjen; da bad den Guds Mand ndmyggelig til Herrens Ansigt, og Kongens Haand kom tilbage til ham og blev, som den var tilforn. 2 Mos. 8, 8. 4 Mos. 21, 7.

7. Og Kongen sagde til den Guds Mand: Kom hjem med mig og vederqvæg dig, og jeg vil give dig en Gave.

8. Men den Guds Mand sagde til Kongen: Dersom du vilde give mig Halvdelen af dit Huus, kommer jeg (dog) ikke med dig, og jeg vil ikke æde Brød og ikke drikke Vand paa dette Sted. 4 Mos. 22, 18.

9. Thi det er mig saa budet ved Herrens Ord og sagt: Du skal ikke æde Brød og ei drikke Vand, og du skal ikke vende tilbage ad den Vei, som du har gaaet. v. 8.

10. Og han gik bort ad en anden Vei, og vendte ikke tilbage ad den Vei, som han var kommen paa til Bethel.

11. Og der boede en gammel Prophet i Bethel, og hans Søn kom og fortalte ham al den Gjerning, som den Guds Mand gjorde den Dag i Bethel, de Ord, som han talede til Kongen; og de fortalte deres Fæder dem.

12. Og deres Fader sagde til dem: Hvor er den Vei, han gik? thi hans Sønner havde seet Veien, som den Guds Mand gik bort paa, som var kommen fra Juda.

13. Da sagde han til sine Sønner: Sædler mig Åsenet; og de sadlede Åsenet til ham, og han red derpaa.

14. Og han drog efter den Guds Mand og fandt ham siddende under en Eg, og han sagde til ham: Er du den Guds Mand, som kom fra Juda? og han sagde: Jeg (er den).

15. Da sagde han til ham: Kom hjem med mig og æd Brød.

16. Og han sagde: Jeg kan ikke vende tilbage med dig og komme med dig; jeg vil og ikke æde Brød, ei heller drikke Vand med dig paa dette Sted.

17. Thi (der skede) et Ord til mig ved Herrens Ord: Du skal hverken æde Brød, ei heller drikke Vand der; du skal ikke vende tilbage at gaae ad den Vei, som du gik paa. v. 9.

18. Og han sagde til ham: Jeg er og en Prophet som du, og en Engel talede med mig ved Herrens Ord og sagde: Før ham tilbage med dig til dit Huus, at han æder Brød og drikker Vand; (mex) han løi for ham.

19. Og han vendte tilbage med ham, og han aad Brød i hans Huus og drak Vand.

20. Og det skede, der de sadde tilbords, da skede Herrens Ord til Propheten, som førte ham tilbage.

21. Og han raabte til den Guds Mand, som var kommen fra Juda, og sagde: Saa sagde Herren: Fordi at du har været Herrens Mund gjenstridig og har ikke holdt det Bud, som Herren din Gud bød dig,

22. men du vendte tilbage og aad Brød og drak Vand paa det Sted, hvorm jeg sagde dig: Du skal hverken æde Brød, ei

heller drikke Vand, da skal dit Legeme ikke komme i dine Fædres Grav.

23. Og det skede, efterat han havde ædet Brød, og efterat han havde druffet, da sadlede han Åsenet til ham, nemlig til Propheten, den han havde ført tilbage.

24. Saa drog han bort, og en Løve fandt ham paa Veien og dræbte ham; og hans Legeme var kastet paa Veien, og Åsenet stod hos det, og Løven stod hos Legemet.

c. 20, 36. 2 Kong. 2, 24.

25. Og see, Folk, som gik der frem og saae Legemet kastet paa Veien og Løven staae hos Legemet, de kom og sagde det i Staden, hvor den gamle Prophet boede.

26. Der Propheten, som førte ham tilbage fra Veien, hørte det, da sagde han: Det er den Guds Mand, som var Herrens Mund gjenstridig; derfor gav Herren Løven ham, og den sønderbrød ham og dræbte ham efter Herrens Ord, som han talede til ham.

27. Og han talede til sine Sønner og sagde: Sædler mig Åsenet; og de sadlede det.

28. Og han drog hen og fandt hans Legeme kastet paa Veien, og Åsenet og Løven staaende hos Legemet; Løven havde ikke ædet af Legemet og ikke sønderbrudt Åsenet.

29. Da tog Propheten den Guds Mands Legeme op og lagde det paa Åsenet og førte det tilbage; saa kom den gamle Prophet i Staden, at man skulde begræde og begrave ham.

30. Og han lagde hans Legeme i sin Grav, og de begræd ham (og sagde): Al, min Broder! Jer. 22, 18.

31. Og det skede, efterat han havde begravet ham, da sagde han til sine Sønner, sigende: Naar jeg dør, da skulde I begrave mig i den Grav, hvorudi den Guds Mand er begravet; lægger mine Been ved hans Been. 1 Mos. 47, 30.

32. Thi det Ord skal vist skee, som han raabte ved Herrens Ord mod Alteret, som er i Bethel, og mod alle Huse paa de Høie, som ere i Samarias Stæder.

2 Kong. 23, 17. 18. 1 Kong. 16, 24.

33. Efter denne Handel vendte Serobobam sig ikke om fra sin onde Vei, men han vendte om og gjorde Høienes Præster af de Ringeste af Folket; hvem han havde Lyst til, hans Haand fyldte han, og de bleve Præster paa Høiene. c. 12, 31.

34. Og denne Gjerning blev Zeroboams Huus til Synd, og at han skulde udslettes og ødelægges af Zorderige. c. 12, 30.

14. Capitel.

Abia, Zeroboams Søn, bliver syg; Zeroboam sender sin Hustru, som forslæder sig, til Profeten Ahia i Silo, hvilkten forkynder hende Drengens Død og Zeroboams Huses Udryddelse; Zeroboam dør, og hans Søn Nadab bliver Konge, 1-20. Rhoboam og Juda synde ogsaa imod Herren; Gud giver dem i Sisaks, Kongen af Egyptens, Hænder; Rhoboam dør, og hans Søn Abiam bliver Konge efter ham, 21-31.

Paa den samme Tid blev Abia, Zeroboams Søn, syg.

2. Og Zeroboam sagde til sin Hustru: Kære, gjør dig rede og forvænt dig, at de ikke skulle kjende, at du er Zeroboams Hustru, og gik til Silo, see, der er Ahia, Profeten; han, han taledes til mig, at jeg skulde være Konge over dette Folk. c. 11, 30, 31 fg.

3. Og du skal tage ti Brød og Kager med dig og en Krukke med Honning, og gaar til ham; han, han skal kundgjøre dig, hvad Drengen skal vederfares.

4. Og Zeroboams Hustru gjorde saa, og gjorde sig rede og gik til Silo og kom til Ahias Huus; og Ahia kunde ikke see, thi hans Dine vare dumme af hans høie Alder. 1 Sam. 4, 15.

5. Men Herren havde sagt til Ahia: See, Zeroboams Hustru kommer at spørge en Sag af dig om sin Søn, thi han er syg: saa og saa skal du tale til hende; og det skal skee, naar hun kommer, da skal hun holde sig fremmed.

6. Og det skede, der Ahia hørte hendes Fødders Lyd gaar ind ad Døren, da sagde han: Kom ind, Zeroboams Hustru! hvi holder du dig fremmed? thi jeg er sendt til dig med et haardt (Budskab). 2 Kong. 6, 32.

7. Gik, siig til Zeroboam: Saa sagde Herren, Israels Gud: Fordi at jeg haver ophøiet dig midt af Folket og sat dig til en Fyrste over mit Folk Israel,

8. og jeg haver revet Riget fra Davids Huus og givet dig det, og du haver ikke været som min Tjener David, som holdt mine Bud, og som vandrede efter mig i sit ganske Hjerte, til at gjøre aleneste, hvad ret var for mine Dine, Ez. 38, 3. Micha 6, 8.

9. men du haver gjort ilde fremfor Alle, som have været før dig, og er bortgaaen og haver gjort dig andre Guder og støbte Billeder at opirre mig, og haver kastet mig bag din Ryg, Jer. 2, 27; 32, 33. Ezech. 23, 35.

10. see, derfor vil jeg føre Ulykke over Zeroboams Huus, og jeg vil udrydde af Zeroboam den, som pisser paa Væggen, den Beholdne og den Esterladte i Israel, og borttage Zeroboams Huses Esterkommerce, ligesom man borttager Skarnet, indtil det er aldeles ude med ham. c. 15, 29. 1 Sam. 25, 22. 5 Mos. 32, 36.

11. Den af Zeroboam, der dør i Staden, skulle Hundene æde, og den, der dør paa Marken, skulle Himmelsens Fugle æde; thi Herren haver talet det. c. 16, 4.

12. Saa gjør du dig rede, gik til dit Huus; naar dine Fødder komme ind i Staden, da skal Barnet døe.

13. Og al Israel skal begræde ham, og de skulle begrave ham, thi denne aleneste af Zeroboam skal komme i Grav, fordi der er noget Godt fundet hos ham for Herren, Israels Gud, i Zeroboams Huus.

14. Og Herren skal opreise sig en Konge over Israel, som skal udrydde Zeroboams Huus paa den samme Dag; og hvad (siger jeg)? ogsaa nu (skal det skee). c. 15, 29.

15. Og Herren skal slaa Israel, ligesom Røret røres i Vandet, og opdrykke Israel af dette gode Land, som han gav deres Fædre, og bortstrø dem paa hiin Side Floden, fordi at de gjorde deres Lunde og opirrede Herren. 2 Kong. 17, 23.

16. Og han skal overgive Israel for Zeroboams Synners Skyld, som synkede, og som kom Israel til at synde. c. 12, 30.

17. Da gjorde Zeroboams Hustru sig rede, og gik og kom til Thirza; der hun kom paa Dørtærskelen af Huset, da døde Drengen.

18. Og de begrove ham, og al Israel begravede ham, efter Herrens Ord, som han taledes ved sin Tjener Ahia, Profeten. v. 13.

19. Men det Øvrige af Zeroboams Handeler, hvorledes han stred, og hvorledes han regjerede, see, de Ting, de ere skrevne i Israels Kongers daglige Handels Bog. 2 Kren. 13, 2-20. 1 Kong. 15, 31 fg.

20. Men de Dage, i hvilke Zeroboam var Konge, ere to og tyve Aar; og han laae med sine Fædre, og hans Søn Nadab blev Konge i hans Sted.

21. Og Rhoboam, Salomos Søn, var Konge i Juda; Rhoboam var eet og fyrretyve Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede sytten Aar i Jerusalem, den Stad, som Herren udvalgte, til at sætte sit Navn der, af alle Israels Stammer;

og hans Moders Navn var Naama, den Ammonitiske. 2 Køn. 12, 13.

22. Og Juda gjorde det Onde for Herrens Dine, og de opvakte ham mere til Ridsjerhed end alt det, deres Fædre havde gjort, med deres Synder, som de syndede.

23. Thi de byggede sig ogsaa Høie og Støtter og Kunde paa hver ophøiet Høi og under hvert grønt Træ. 2 Kong. 16, 4; 17, 10.

24. Og der vare ogsaa Skjorlevnere i Landet; de gjorde efter alle Hedningernes Vederstyggeligheder, som Herren havde fordrevet fra Israels Børns Ansigt.

5 Mos. 18, 9. 2 Kong. 21, 2. 11. 2 Køn. 23, 3.

25. Og det skede i Kong Rhoboams femte Aar, at Sisaf, Kongen af Ægypten, drog op mod Jerusalem. c. 11, 40.

26. Og han tog Riggendefæet af Herrens Huus og Riggendefæet af Kongens Huus, og tog alle de Ting bort, og tog alle de Skjolde af Guld, som Salomo lod gjøre. c. 10, 16.

27. Og Kong Rhoboam lod gjøre i deres Sted Kobberstjolde, og befoel dem under de øverste Drabanter's Haand, som toge vare paa Døren for Kongens Huus.

28. Og det skede, saa tidt Kongen gik ind i Herrens Huus, bare Drabanterne dem frem, og de bare dem tilbage i Drabanternes Kammer.

29. Men det Øvrige af Rhoboams Handeler, og alt det, han gjorde, ere de Ting ikke skrevne i Judæ Kongers daglige Handeler's Bog? 2 Køn. 12, 15.

30. Og der var Krig imellem Rhoboam og imellem Zeroboam alle Dagene. c. 15, 6.

31. Og Rhoboam laae med sine Fædre og blev begravet hos sine Fædre i Davids Stad; og hans Moders Navn var Naama, den Ammonitiske; og Abiam, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 2 Køn. 12, 13.

15. Capitel.

Abiam vandrer ikke i Davids Beie, dog opholder Gud Kongeriget i Jerusalem for Davids Skjld; og Asa, hans Søn, bliver Konge, 1-8. Asa affatter Afguderi og Skjorlevnere af Landet; han tager Benhadad, Kongen af Syrien, i Forbund med sig mod Baesa, Israels Konge; Asa dør, og hans Søn Josaphat bliver Konge, 9-24. Nadab, Israels Konge, gjør Ondt for Herrens Dine; Baesa udrydder ham og alt Zeroboams Huus; Baesa er ligesaa ugubelig som de forrige Konger, 25-34.

Og i det attende Kong Zeroboams, Nebats Søns, Aar blev Abiam Konge over Juda. 2 Køn. 13, 1 fg.

2. Han regjerede tre Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Maacha, Abisalom's Datter.

3. Og han vandrede i alle sin Faders Synder, som han gjorde for ham, og hans Hjerter var ikke retskaffent med Herren hans Gud, som Davids, hans Faders, Hjerter.

4. Men Herren hans Gud gav ham et Lys i Jerusalem for Davids Skyld, at han opreiste hans Søn efter ham og stadfæstede Jerusalem, c. 11, 36. 2 Kong. 8, 19.

5. fordi David gjorde det, som ret var for Herrens Dine, og veg ikke fra alt det, som han bød ham, alle sit Livs Dage, uden i den Handel med Uria, den Hethiter.

2 Sam. 11, 27; 12, 9.

6. Og der var Krig imellem Rhoboam og imellem Zeroboam alle hans Livs Dage. c. 14, 30.

7. Men det Øvrige af Abiams Handeler og alt det, som han har gjort, ere de Ting ikke skrevne i Judæ Kongers daglige Handeler's Bog? og der var Krig imellem Abiam og Zeroboam. 2 Køn. 13, 2. 17.

8. Og Abiam laae med sine Fædre, og de begrove ham i Davids Stad; og Asa, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 2 Køn. 14, 1.

9. Og i det tyvende Zeroboams, Israels Konges, Aar blev Asa Konge over Juda.

10. Og han regjerede eet og fyrrethve Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Maacha, Abisalom's Datter. v. 2.

11. Og Asa gjorde det, som ret var for Herrens Dine, som David, hans Fader.

12. Og han fordrev Skjorlevnere af Landet og bortstjaffede alle stygge Afguder, som hans Fædre havde gjort. c. 22, 47.

13. Dertilmed Maacha, sin Moder, hende affatte han, at hun skulde ikke være Dronning, fordi hun havde gjort sig Miplezet til Lunden; og Asa udryddede hendes Miplezet og opbrændte den ved Kidrons Bæk. 2 Køn. 15, 16.

14. Men Høiene toges ikke bort; dog var Asas Hjerter retskaffent med Herren alle hans Dage. c. 22, 44. 2 Kong. 12, 3.

15. Og han indførte de Ting, som hans Fader havde helliget, og hvad som han havde helliget, i Herrens Huus, Sølv og Guld og Kar.

16. Og der var Krig imellem Asa og Baesa, Israels Konge, alle deres Dage.

17. Thi Baesa, Israels Konge, drog op imod Juda og byggede Rama, for ikke at

tillste (Nogen) at drage ud eller komme ind til Asa, Judæ Konge. 2 Kong. 16, 1 fg.

18. Da tog Asa alt det Sølv og Guld, de Ting, som vare tilovers i Herrens Huses Liggendefæer og Kongens Huses Liggendefæer, og gav dem sine Tjenere i Hænderne; og Kong Asa sendte dem til Benhadad, Søn af Tabrimmon, Hesions Søn, Konge i Syrien, som boede i Damascus, og lod sige: 2 Kong. 12, 18.

19. Der er en Pagt imellem mig og imellem dig, imellem min Fader og imellem din Fader; see, jeg sender dig Skjænk, Sølv og Guld, drag hen, gjør til Intet din Pagt med Baesa, Israels Konge, at han drager op fra mig.

20. Og Benhadad adlød Kong Asa og sendte Hærens Fyrster, som han havde, imod Israels Stæder, og slog Thon og Dan og Abel-Beth-Maacha og alt Cinneroth tilligemed alt Naphthali Land. 2 Kong. 15, 29.

21. Og det skede, der Baesa det hørte, da lod han af fra at bygge Rama og blev i Thirza.

22. Saa lod Kong Asa al Juda høre det, der var Ingen fri; og de toge Stenene bort af Rama, og Træet dertil, som Baesa havde bygget med; og Kong Asa byggede dermed Geba i Benjamin og Mizpa. 3of. 18, 24.

23. Men det Øvrige af alle Asas Hænder og al (hans) Vælde og Alt, hvad han har gjort, og de Stæder, som han har bygget, ere de Ting ikke skrevne i Judæ Kongers daglige Handels Bog? dog i sin Alderdoms Tid blev han syg paa sine Fødder. 2 Kong. 14, 2. 1 Kong. 14, 19.

24. Og Asa laae med sine Fædre og blev begravet med sine Fædre i Davids, sin Faders, Stad; og Josaphat, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 2 Kong. 16, 13. 1 Kong. 14, 31.

25. Og Nadab, Zeroboams Søn, blev Konge over Israel i det andet Asas, Judæ Konges, Aar, og regjerede over Israel to Aar.

26. Og han gjorde det Onde for Herrens Dine og vandrede i sin Faders Bei og i hans Synd, som han kom Israel til at synde med. c. 16, 19. 26. 31.

27. Men Baesa, Ahias Søn, af Isaschars Huus, gjorde et Forbund imod ham, og Baesa slog ham ved Gibbethon, som hørte Philisterne til, der Nadab og al Israel beleirede Gibbethon. c. 16, 9. 2 Kong. 12, 20.

28. Og Baesa slog ham ihjel i det tredie Asas, Judæ Konges, Aar, og blev Konge i hans Sted.

29. Og det skede, der han var Konge, da slog han alt Zeroboams Huus; han lod ikke Noget blive tilovers, som havde Aande, af Zeroboam, indtil han havde ødelagt ham, efter Herrens Ord, som han talede formedelt Ahia, sin Tjener, den Sionit, c. 14, 10.

30. for Zeroboams Synners Skyld, som han syndede med, og som han kom Israel til at synde med, og hans Oprørsel, med hvilken han opirrede Herren, Israels Gud.

31. Men det Øvrige af Nadabs Hænder og alt det, som han har gjort, ere de Ting ikke skrevne i Israels Kongers daglige Handels Bog?

32. Og der var Krig imellem Asa og imellem Baesa, Israels Konge, alle deres Dage.

33. I det tredie Asas, Judæ Konges, Aar blev Baesa, Ahias Søn, Konge over al Israel i Thirza fire og tyve Aar.

34. Og han gjorde det Onde for Herrens Dine og vandrede i Zeroboams Bei og i hans Synd, som han kom Israel til at synde med. c. 16, 19. 26. 31.

16. Capitel.

Propheten Jehu forkynder Baesas Huses Udryddelse, Baesa dør; hans Søn Ela bliver Konge, er ligesaa ugudelig; han og hans ganste Huus udryddes af Simri, 1-14. Israels Folk gjør Omri til Konge; han beleirer Simri i Thirza, hvor denne oprænder sig tilligemed Slettet, da han havde kun regjeret syv Dage; Elbni opfaster sig og til Konge, men dør snart derefter, 15-22. Omri bygger Samaria, gjør Indt fremfor alle de forrige Konger, dør; Achab, hans Søn, bliver Konge, 23-28. Achab er ugudeligere end alle Andre, tager Jesabel, Kongen af Sidons Datter, tilægte, tjener Baal; i hans Tid bygger Hiel Jericho, 29-34.

Og Herrens Ord skede til Jehu, Hanani Søn, imod Baesa, og sagde: v. 7.

2. Fordi at jeg ophøiede dig af Støvet og satte dig til en Fyrste over mit Folk Israel, og du vandrede i Zeroboams Bei og kom mit Folk Israel til at synde, til at opirre mig med deres Synder, c. 14, 7; 15, 30.

3. see, saa borttager jeg Baesas Efterkommere og hans Huses Efterkommere, og jeg vil sætte dit Huus ligesom Zeroboams, Nebats Søn, Huus. c. 15, 29.

4. Den, som dør af Baesa i Staden, skulle Hundene æde, og den af ham, der

døer paa Marken, skulde Himmelens Fugle æde.

c. 14, 11; 21, 24.

5. Men det Øvrige af Baefas Handeler og hvad han har gjort og hans Vælde, ere de Ting ikke skrevne i Israels Kongers daglige Handels Bog?

2 Køn. 16, 1.

6. Og Baefa laae med sine Fædre og blev begravet i Thirza; og hans Søn Ela blev Konge i hans Sted.

7. Saa skede ogsaa Herrens Ord formædelt Zehu, Hanani Søn, Propheten, over Baefa og over hans Huus, og det for alt det Onde, som han gjorde for Herrens Dine, til at opirre ham ved sine Hænders Gjerning, fordi han var ligesom Jeroboams Huus, og fordi han slog ham.

v. 1. c. 15, 28.

8. I det sex og tyvende Afs, Judæ Konges, Aar blev Ela, Baefas Søn, Konge over Israel i Thirza i to Aar.

v. 6.

9. Og hans Tjener Simri, Hovedsmand over Halvdelen af Bognene, gjorde et Forbund imod ham; men han var i Thirza, drak (og var) drucken i Aars Huus, som var Hofmester i Thirza.

c. 15, 27.

10. Og Simri kom og slog ham og dræbte ham i det syv og tyvende Afs, Judæ Konges, Aar, og blev Konge i hans Sted.

2 Kong. 9, 31; 15, 10.

11. Og det skede, der han var Konge, der han sad paa sin Throne, da slog han det ganske Baefas Huus; han lod ham Ingen blive tilovers, som pisfede paa Bæggen, hverken hans næste Slægtninger eller hans Venner.

1 Sam. 25, 22. 1 Kong. 14, 10; 21, 21.

12. Saa ødelagde Simri alt Baefas Huus efter Herrens Ord, som han talede til Baefa formædelt Zehu, Propheten, v. 7.

13. for alle Baefas Synders og Elas, hans Søns, Synders Skyld, hvormed de syndede, og hvormed de kom Israel til at synde, at opirre Herren, Israels Gud, ved deres Forfængeligheder.

c. 15, 30.

14. Men det Øvrige af Elas Handeler og alt det, han har gjort, ere de Ting ikke skrevne i Israels Kongers daglige Handels Bog?

15. I det syv og tyvende Afs, Judæ Konges, Aar blev Simri Konge i Thirza i syv Dage; thi Folket havde leiret sig imod Gibbethon, som var Philisternes.

16. Der Folket, som havde leiret sig der, hørte sige: Simri har gjort et Forbund og ogsaa slaget Kongen, da gjorde al Israel

paa den samme Dag Omri, Stridshøvedsmanden, til Konge over Israel i Leiren.

17. Og Omri drog op, og al Israel med ham fra Gibbethon, og de beleirede Thirza.

v. 15.

18. Og det skede, der Simri saae, at Staden var indtagen, da kom han til Kongens Huses Palads, og opbrændte over sig Kongens Huus med Ild og døde,

19. for sine Synder, som han havde gjort, at han gjorde det Onde for Herrens Dine, at han vandrede i Jeroboams Wei og i hans Synd, som han gjorde, at komme Israel til at synde med.

v. 26.

20. Men det Øvrige af Simri Handeler og hans Forbund, som han forbaundt sig med, ere de Ting ikke skrevne i Israels Kongers daglige Handels Bog?

21. Da blev Israels Folk deelt i to Dele: Halvdelen af Folket var efter Thibni, Ginaths Søn, for at gjøre ham til Konge, og Halvdelen efter Omri.

22. Men det Folk, som (hængte) efter Omri, blev stærkere end det Folk, som (hængte) efter Thibni, Ginaths Søn; og Thibni døde, og Omri blev Konge.

23. I det eet og tredivte Afs, Judæ Konges, Aar blev Omri Konge over Israel i tolv Aar; i Thirza regjerede han i sex Aar.

24. Og han købte Samarias Bjerget af Semer for to Centner Sølv og byggede paa Bjerget, og kaldte Stadens Navn, som han byggede, efter Semers Navn, som var Herre over Bjerget, Samaria.

25. Og Omri gjorde det Onde for Herrens Dine, ja han gjorde Ondt fremfor Alle, som vare før ham.

26. Og han vandrede i al Jeroboams, Nebats Søns, Wei og i hans Synder, hvormed han kom Israel til at synde, til at opirre Herren, Israels Gud, med deres Forfængeligheder.

27. Men det Øvrige af Omri Handeler, som han gjorde, og hans Vælde, med hvilken han gjorde det, ere de Ting ikke skrevne i Israels Kongers daglige Handels Bog?

c. 14, 19; 15, 31.

28. Og Omri laae med sine Fædre og blev begravet i Samaria; og Achab, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

29. Og i det otte og tredivte Afs, Judæ Konges, Aar blev Achab, Omri Søn, regjerede over Israel i Samaria to og tyve Aar.

30. Og Achab, Omri Søn, gjorde det Onde for Herrens Dine fremfor Alle, som vare før ham.

31. Og det skede, at han agtede ringe, at han vandrede i Zeroboams, Nebats Søn, Synder, og han tog en Hustru Jezabel, Ethbaals, de Zidoniers Konges, Datter; og han gif hen og tjente Baal og tilbød ham.

32. Og han opreiste Baal et Alter i Baals Huus, som han byggede i Samaria.

2 Kong. 3, 2; 10, 27.

33. Achab gjorde og en Lund, og Achab gjorde mere til at opirre Herren, Israels Gud, end alle Israels Konger, som vare før ham.

34. I hans Dage byggede Hiel, den Betheliter, Jericho; (det kostede ham) Abiram, hans førstefødte (Søn), der han lagde dens Grundvold, og Segub, hans yngste (Søn), der han satte dens Porte, efter Herrens Ord, som han havde talet ved Josva, Nuns Søn.

Josf. 6, 26.

17. Capitel.

Elias forkynder Achab, at der ei skulde komme Dug eller Regn, før han sagde det; Elias næres af Ravnene, 1-7. Siden forserges han af en Enke i Zarepta, hvis Dlie og Meel ei forminskes, 8-16. Hendes Søn dør, hvilken Elias igjen gjør levende, 17-24.

Og Elias, den Thisbiter, en af dem, som boede i Gilthead, sagde til Achab: (Saa vist som) Herren, Israels Gud, lever, for hvis Ansigt jeg staaer, skal der hverken komme Dug eller Regn i disse Aar, uden efter mine Ord.

Euc. 4, 25. 3af. 5, 17.

2. Og Herrens Ord skede til ham og sagde:

3. Gaf herfra og vend dig imod Østen, og skjul dig ved den Bæk Chrith, som er lige over for Jordanen.

4. Og det skal skee, at du skal drikke af Bækken; og jeg har budet Ravnene, at de skulle forserge dig der.

5. Og han gif og gjorde efter Herrens Ord, og gif og blev ved den Bæk Chrith, som er lige over for Jordanen.

6. Og Ravnene bragte ham Brød og Kød om Morgenen, og Brød og Kød om Aftenen, og han drak af Bækken.

7. Og det skede, efterat Aaret var tilende, da blev Bækken tør; thi der var ikke Regn i Landet.

8. Da skede Herrens Ord til ham og sagde:

9. Staa op, gik til Zarepta, som er ved Zidon, og bliv der; see, jeg har budet der en Enkevinde, at hun skal forserge dig.

10. Og han stod op og gif til Zarepta, og kom til Stadsporten, og see, der var en Enkevinde, som sankede Træer; og han kaldte ad hende og sagde: Kjære, hent mig lidet Vand i Karret, at jeg kan drikke.

Euc. 4, 26. 1 Mosf. 24, 17.

11. Da gif hun at hente; og han kaldte ad hende og sagde: Kjære, tag mig et Stykke Brød med i din Haand.

12. Men hun sagde: (Saa vist som) Herren din Gud lever, jeg har ikke en Kage, uden en Haandfuld Meel i en Krukke og lidet Dlie i et Kruus; og see, jeg sanker to Træer og gaaer ind og vil lave det til mig og til min Søn, at vi maae æde det og dæ.

13. Og Elias sagde til hende: Frygt ikke, gik ind, gjør det efter dine Ord; dog lav mig først en liden Kage deraf og før mig den ud, og siden skal du lave dig og din Søn (Noget).

14. Thi saa siger Herren, Israels Gud: Melet i Krukken skal ikke fortæres, og Dliekruset skal ikke fattes, indtil den Dag, Herren skal give Regn over Jorderige.

2 Kong. 4, 2.

15. Og hun gif og gjorde efter Elias Ord; og hun aad, ja, han og hun og hendes Huus i et Aar.

16. Melet i Krukken blev ikke fortæret, og Dliekruset fattedes Intet, efter Herrens Ord, som han talede formedelft Elias. v. 14.

17. Og det skede efter disse Handeler, at samme Qvindes, Husets Bertindes, Søn blev syg; og hans Sygdom var saare svar, indtil der var ikke Aande tilovers i ham.

18. Og hun sagde til Elias: Hvad har jeg (at gjøre) med dig, du Guds Mand? du er kommen til mig at lade min Misgjerning kommes ihu og at dræbe min Søn.

19. Og han sagde til hende: Giv mig hid din Søn; og han tog ham af hendes Stjød og førte ham op paa Salen, der hvor han boede, og han lagde ham paa sin Seng.

2 Kong. 4, 32 fg.

20. Og han raabte til Herren og sagde: Herre, min Gud! har du ogsaa gjort (saa) ilde ved denne Enke, som jeg er fremmed hos, at du dræber hendes Søn?

21. Saa udstrakte han sig over Barnet tre Gange, og raabte til Herren og sagde:

Herre, min Gud! Kjære, lad dette Barns Sjæl komme inden i ham igjen.

22. Og Herren hørte Elias Røst, og Barnets Sjæl kom inden i ham igjen, og han blev levende.

23. Og Elias tog Barnet og førte det ned fra Salen i Huset og gav hans Moder det; og Elias sagde: See, din Søn lever.

Luc. 7, 15. Joh. 4, 50.

24. Og Qvinden sagde til Elias: Nu veed jeg dette, at du er en Guds Mand, og Herrens Ord i din Mund er Sandhed.

2 Sam. 7, 28. Ps. 33, 4.

18. Capitel.

Elias begynder, at Obadiah vilde give Achab tilkjende, at han vilde nu fremstille sig for ham; Obadiah frygter for, at Achab skulde slaa ham ihjel, isaa Elias ikke mødte, og fortæller, hvad han havde gjort ved Herrens Propheter, 1-15. Obadiah siger Achab, at Elias er der; Achab kalder ham den, der forstyrre Israel; Elias lader samle al Israel tilgemed Achabs Propheter, 16-21. Han gjør den Afstale, at den Gud, som svarer ved at give Ild af Himmelen, enten Baal eller Herren, den skulde holdes af dem for den sande Gud; Herren fortæller Elias Offer ved Ild af Himmelen, Folket besjender, at Herren er Gud; Elias dræber Baals Propheter, 22-40. Elias forbynder Achab, at der skal komme Regn, som og stær, 41-46.

Og det skede mange Dage (derefter), at Herrens Ord skede til Elias i det tredje Aar og sagde: Gak, lad dig see for Achab, saa vil jeg give Regn paa Jordens rige.

3at. 5, 18.

2. Og Elias gif at lade sig see for Achab; og Hungeren var svar i Samaria.

3. Og Achab havde kaldet ad Obadiah, som var Hofmester; men Obadiah frygtede Herren saare.

c. 4, 6; 18, 12.

4. Thi det skede, der Zebabel udryddede Herrens Propheter, at Obadiah tog hundrede Propheter og skjulte dem, halvtredstindstyve Mænd i (hver) Hule, og forsygde dem med Brød og Vand.

5. Og Achab havde sagt til Obadiah: Drag igjennem Landet til alle Vandkilder og til alle Bække; maafløe vi kunde finde Hø og beholde Hestene og Mulerne ilive, at ikke Bæsterne udryddes for os.

6. Og de deelte sig i Landet for at drage igjennem det; Achab drog alene paa een Vej, og Obadiah drog alene paa en anden Vej.

7. Men det skede, der Obadiah var paa Veien, see, da mødte Elias ham; og han kjendte ham, og kaldt paa sit Ansigt og sagde: Er det dig, min Herre, Elias?

8. Og han sagde til ham: (Det er) mig; gak, siig til din Herre: See, Elias (er her).

9. Og han sagde: Hvad har jeg syndet, at du vil give din Tjener i Achabs Hænder, at han skal dræbe mig?

10. (Saa vist som) Herren din Gud lever, der er intet Folk eller Rige, til hvilket min Herre jo har sendt hen, der at lede efter dig, og de sagde: (Han er) ikke (her); og han tog en Ed af det Rige og Folk, at man ikke havde fundet dig.

c. 17, 12.

11. Og du siger nu: Gak, siig din Herre: See, Elias (er her).

12. Og det maatte skee, naar jeg gif fra dig, at Herrens Mand tog dig bort, jeg veed ikke hvorthen, og jeg kom at give Achab det tilkjende, og han fandt dig ikke, da slog han mig ihjel; men din Tjener frygter Herren fra sin Ungdom.

v. 3.

13. Er det ikke givet min Herre tilkjende, hvad jeg gjorde, der Zebabel slog Herrens Propheter ihjel, at jeg skjulte hundrede Mænd af Herrens Propheter, (her) halvtredstindstyve, (og der) halvtredstindstyve Mænd i en Hule, og forsygde dem med Brød og Vand?

14. Og du siger nu: Gak, siig din Herre: See, Elias (er her); at han skal slaa mig ihjel.

15. Og Elias sagde: (Saa vist som) Herren Zebaoth lever, for hvis Ansigt jeg staaer, da vil jeg sees idag for ham.

16. Da gif Obadiah imod Achab og gav ham det tilkjende; og Achab gif imod Elias.

17. Og det skede, der Achab saae Elias, da sagde Achab til ham: Er du den, som forstyrre Israel?

18. Da sagde han: Jeg forstyrre ikke Israel, men du og din Faders Huus, idet I forlode Herrens Bud, og du vandrede efter Baalim.

c. 16, 31, 32.

19. Men nu, send (Bud og) samle al Israel til mig til Carmels Bjerg, og de fire hundrede og halvtredstindstyve Baals Propheter og de fire hundrede Eundens Propheter, som æde af Zebabels Bød.

c. 16, 33.

20. Saa sendte Achab hen iblandt alle Israels Børn og samlede Propheterne til Carmels Bjerg.

21. Da gif Elias frem til alt Folket og sagde: Hvorlænge halte I paa begge Siderne? dersom Herren er Gud, da vandrer efter ham, men dersom Baal er (Gud, da)

vandrer efter ham; men Folket svarede ham ikke et Ord.

22. Da sagde Elias til Folket: Jeg, jeg er alene overbleven en Herrens Prophet, men Baals Propheter ere fire hundrede og halvtredstindsthye Mænd.

c. 19, 10.

23. Saa lader dem give os to Stud, og de maae udvælge sig den ene Stud, og hugge den i Stykker, og lægge den paa Beden og lægge ingen Ild dertil; saa vil jeg lave den anden Stud og lægge paa Beden og ikke lægge Ild dertil.

24. Saa kalder paa eders Guds Navn, og jeg, jeg vil kalde paa Herrens Navn, og det skal skee, den Gud, som svarer ved Ilden, han er Gud; og alt Folket svarede og sagde: Det Ord er godt.

25. Og Elias sagde til Baals Propheter: Udvalger eder den ene Stud og laver først til, thi I ere mange, og kalder paa eders Guds Navn og lægger ingen Ild dertil.

26. Og de toge Studen, som han gav dem, og lauede til, og kaldte paa Baals Navn fra Morgenen og indtil Middagen og sagde: O Baal! hør os! men der var ingen Røst og ei Rogen, som svarede; og de haltede mod Alteret, som man havde gjort.

5ab. 2, 19.

27. Og det skede om Middagen, da bespottede Elias dem og sagde: Raaber med høi Røst, eftersom han er en Gud, thi (han har) en Samtale, eller har at stasse, eller er paa Veien, (eller) maaſkee han sover, at han kan opvaagne.

5 Mos. 32, 37.

28. Og de raabte med høi Røst og saarede sig efter deres Viis med Knive og med Syle, indtil de udøste Blod over sig.

29. Og det skede, der Middagen var gaacen forbi, at de propheterede, indtil man skulde offere Madofferet; og der var ingen Røst, og Ingen, som svarede, og ingen Altsomhed.

30. Da sagde Elias til alt Folket: Kommer frem til mig, og alt Folket kom frem til ham; og han helede Herrens Alter, som var nedbrudt.

31. Og Elias tog tolv Stene efter Jakobs Børns Stammers Tal, ham, til hvem Herrens Ord skede, og sagde: Dit Navn skal være Israhel.

1 Mos. 32, 28; 35, 10. 2 Kong. 17, 34.

32. Og han byggede af de Stene et Alter i Herrens Navn, og han gjorde en Grav, saa rum, som to Maader Sæd (kunde saaes ubi), omkring Alteret.

33. Og han lagde Beden ordentligen, og hug Studen i Stykker og lagde paa Beden.

34. Og han sagde: Fylder fire Kruffer med Vand, og øser paa Brændofferet og paa Beden; og han sagde: Gjører det anden Gang, og de gjorde det anden Gang; og han sagde: Gjører det tredje Gang, og de gjorde det tredje Gang.

35. Og Vandet løb trindt omkring Alteret, og han opfyldte ogsaa Graven med Vand.

36. Og det skede, der man offrede Madofferet, da traadte Elias, Propheten, frem og sagde: Herre! Abrahams, Isaks og Israels Gud! lad det kjendes idag, at du er Gud i Israhel, og at jeg er din Tjener, og at jeg har gjort alle disse Gjerninger efter dit Ord!

2 Mos. 3, 6. 16. 1 Kron. 29, 18.

37. Bønhør mig, Herre! hør mig, at dette Folk maa vide, at du, Herre, du er Gud, og at du har vendt deres Hjerte tilbage!

38. Da saldt Herrens Ild ned og fortærede Brændofferet og Beden og Stenene og Støvet, og slikkede Vandet op, som var i Graven.

3 Mos. 9, 24. 2 Kron. 7, 1.

39. Og alt Folket saae det, og de saldt ned paa deres Ansigter og sagde: Herren, han er Gud, Herren, han er Gud.

5ab. 13, 9.

40. Da sagde Elias til dem: Gribes Baals Propheter, at ingen Mand undkommer af dem, og de grebe dem; og Elias førte dem ned til Risens Bæk og slagtede dem der.

2 Kong. 10, 25.

41. Og Elias sagde til Achab: Drag op, æd og drik; thi (man hører) en Susen af megen Regn.

42. Og Achab drog op for at æde og at drikke; og Elias gik op paa Carmels Top og bøiede sig mod Jorden, og satte sit Ansigt ned imellem sine Knæ.

43. Og han sagde til sin Dreng: Kjære, gik op, se til paa Veien til Havet; og han gik op og saae til og sagde: Der er ikke Noget; og han sagde: Gik igjen (derhen) syv Gange.

2 Kong. 5, 10.

44. Og det skede den syvende Gang, at han sagde: See, en liden Sky gaar op fra Havet som en Mands Haand; og han sagde: Gik op, siig til Achab: Spænd for og far ned, at Regnen ikke skal opholde dig.

45. Og det skede, idet man gik hid og did, da blev Himmelen sort af Skyer og

Beir, og der kom en stor Regn; men Achab
foer og drog til Zisreel.

3af. 5, 18.

46. Og Herrens Haand var over Elias,
og han ombandt sig om sine Lænder og
løb frem for Achab, indtil man kommer til
Zisreel.

19. Capitel.

Da Zesabel beslutter sig til at slaae Elias
ihjel, gaaer han hen i Orken, sover under et
Enebærtræ, bejsjes af en Engel, gaaer til det
Bjerg Horeb, 1-8. Herren taler til ham, han
taler til Herren om sin Nidkjærhed og Israels
Ugudelighed; Herren aabenbares for ham i en
stille sagte Lyd, 9-14, og byder ham at salve
Zehu til Konge over Israel, Hafacl til Konge
over Syrien og Elisa til Prophet i sit Sted;
Elisa kaldes af Elias til det prophetiske Embede,
15-21.

Og Achab gav Zesabel alt dette tilkjende,
som Elias havde gjort, og alle dem,
han havde ihjelslaget, nemlig alle Prophe-
terne, med Sværdet.

c. 18, 40.

2. Da sendte Zesabel et Bud til Elias
og lod sige: Guderne gjøre (mig) saa og
lægge saa dertil, om jeg (ikke) sætter imor-
gen paa denne Tid din Sjæl ligesom Ens
Sjæl af disse.

c. 2, 23. 2 Kong. 6, 31.

3. Der han det saae, da stod han op og
gik for (at redde) sit Liv, og kom til Beer-
shaba, som hører til Juda, og han lod sin
Dreng blive der.

4. Og han gik selv i Orken en Dags
Reise, og kom og satte sig under et Ene-
bærtræ; og han bad, at hans Sjæl maatte
døe, og sagde: Det er nok, tag nu min
Sjæl, Herre! thi jeg er ikke bedre end mine
Fædre.

3ob 7, 16. Jon. 4, 3.

5. Saa lagde han sig og sov under et
Enebærtræ; og see, der var en Engel,
som rørte ved ham og sagde til ham:
Staa op, æd.

6. Og han saae til, og see, en Kage,
(bagt) paa Gløder, (laae) ved hans Ho-
vedgjærde, og en Krukke med Vand; saa
aad og drak han, og lagde sig igjen.

7. Og Herrens Engel kom anden Gang
igjen, og rørte ved ham og sagde: Staa op,
æd; thi Veien er (ellers) for lang for dig.

8. Og han stod op og aad og drak; og han
gik ved den samme Mads Kraft fyrrethve
Dage og fyrrethve Nætter indtil det Guds
Bjerg Horeb.

2 Mos. 24, 18; 31, 28 fg.

9. Og han gik der ind i en Hule og blev
der om Natten; og see, Herrens Ord
(kom) til ham og sagde til ham: Hvad har
du her (at gjøre), Elias?

10. Og han sagde: Jeg har aldeles
været nidkjær for Herren Zebaoths Gud,
fordi Israels Børn have forladt din
Pagt; de have nedbrudt dine Altære og
slaget dine Propheter ihjel med Sværdet,
og jeg, jeg er alene overbleven, og de søge
efter mit Liv til at tage det (fra mig).

2 Kong. 10, 16. 1 Kong. 18, 22. Rom. 11, 3.

11. Og han sagde: Gaf ud, og du skal
staae ved Bjerget for Herrens Ansigt. Og
see, Herren gik frem, og et stort og stærkt
Beir, som sønderrev Bjergene og sønder-
brød Klipperne for Herrens Ansigt, Her-
ren var ikke i Beiret; og (der kom) et
Jordstjælv efter Beiret, Herren var ikke i
Jordstjælvet.

2 Mos. 33, 22. Ap. G. 2, 2.

12. Og efter det Jordstjælv (kom) en
Jld, Herren var ikke i Jlden; men efter
Jlden (kom der) en stille sagte Lyd. 3ob 4, 6.

13. Og det skede, der Elias det hørte, da
omsvøbte han sit Ansigt med sin Kappe,
og gik ud og stod i Døren paa Hulen; og
see, (da kom der) en Røst til ham og sag-
de: Hvad har du her (at gjøre), Elias?

2 Mos. 3, 6.

14. Og han sagde: Jeg har aldeles været
nidkjær for Herren Zebaoths Gud, fordi
Israels Børn have forladt din Pagt, ned-
brudt dine Altære og ihjelslaget dine Pro-
pheter med Sværdet; og jeg, jeg er alene
overbleven, og de søge efter mit Liv til at
tage det (fra mig).

Ps. 69, 10.

15. Og Herren sagde til ham: Gif, vend
tilbage ad din Bei igjennem Orken til Da-
mascus, og du skal gaae ind og salve Hafacl
til Konge over Syrien.

2 Kong. 8, 13.

16. Og du skal salve Zehu, Nimsi Søn,
til Konge over Israel, og salve Elisa,
Saphats Søn af Abel-Mehola, til Pro-
phet i dit Sted.

2 Kong. 9, 2. 3. 4 Mos. 27, 18.

17. Og det skal stee, at hvo, som und-
kommer fra Hafacls Sværd, den skal Zehu
ihjelslaae, og hvo, som undkommer fra
Zehu Sværd, den skal Elisa ihjelslaae.

18. Og jeg vil lade overblive i Israel
syv Tusinde, (nemlig) alle Knæ, som ikke
have bøiet sig for Baal, og hver Mund,
som ikke har kysset ham.

Rom. 11, 4.

19. Saa gik han derfra og fandt Elisa,
Saphats Søn, som ploiede; der vare tolv
Pær (Ørne) for ham, og han var med det
tolvte; og Elias gik over til ham og kastede
sin Kappe paa ham.

v. 16.

20. Og han forlod Ørnene og løb efter
Elias og sagde: Kjære, lad mig kysse min

Fader og min Moder, saa vil jeg gaac efter dig; og han sagde til ham: Gaf, kom igjen, thi hvad har jeg gjort ved dig? Luc. 9, 61.

21. Saa gik han fra ham igjen, og tog et Par Ørne og slagtede dem, og kogte deres Kjød ved Redsfabet, (som var paa) Ørneene, og gav Folket, og de aade; og han stod op og gik efter Elias og tjente ham.

20. Capitel.

Benhadab beleirer Samaria, begjærer, at Achab skal stifte ham sine Hustruer, Børn, Guld og Sølv; truer ham haardeligen, da han ikke vil; en Prophet forjættir Achab om Seier imod ham; de Syrer blive slagte, 1-21. Benhadab kommer andet Aar derefter igjen og mener, at Israels Guder vare Bjergguder, paa den flette Mark vilde han vel overvinde dem; for denne Bespottelses Skyld imod Herren giver Herren Achab atter Seier; Achab sparer Benhadab, 22-34. En Prophet forkynder Achab Guds Brede for denne Gjernings Skyld, 35-43.

Og Benhadab, Kongen i Syrien, samlede al sin Hær, og der vare to og tredive Konger med ham, og Heste og Vogne; og han drog op og beleirde Samaria og stred imod den.

2. Og han sendte Bud til Achab, Israels Konge, til Staden.

3. Og han lod ham sige: Saa siger Benhadab: Dit Sølv og dit Guld, det er mit, og dine Hustruer og dine Børn, som ere gode, de ere mine.

4. Og Israels Konge svarede og sagde: Efter dine Ord (skal det være), min Herre Konge! jeg er din, og alt det, jeg haver.

5. Derefter kom Budene igjen og sagde: Saa siger Benhadab, sigende: Efterdi jeg sendte til dig og lod sige: Du skal give mig dit Sølv og dit Guld og dine Hustruer og dine Børn,

6. saa vil jeg sende mine Tjenere til dig imorgen paa denne Tid, og de skulle randsage dit Huus og dine Tjeneres Huse, og det skal skee, at Alt, som er ønskeligt for dine Dine, skulle de lægge i deres Hænder og tage det bort.

7. Da kaldte Israels Konge ad alle Landets Eldste og sagde: Kjære, mærker og seer, at denne søger det, som ondt er; thi han sendte til mig om mine Hustruer og om mine Børn og om mit Guld og om mit Sølv, og jeg har ikke vægret ham det.

2 Kong. 5, 7.

8. Da sagde alle de Eldste og alt Folket til ham: Du skal ikke adlyde og ikke jamtykke.

9. Da sagde han til Benhadabs Bud: Siger min Herre Kongen: Alt det, du sendte til din Tjener første Gang om, vil jeg gjøre, men denne Gjerning kan jeg ikke gjøre; og Budene gik og bragte ham Svar igjen.

v. 4.

10. Da sendte Benhadab til ham og lod sige: Guderne gjøre mig saa og lægge saa dertil, om Støvet af Samaria skal blive nok til, at alt Folket, som er i Følge med mig, (skal kunne føre hver) en Haand fuld (deraf).

c. 19, 2. 2 Kong. 6, 31.

11. Da svarede Israels Konge og sagde: Siger: Den, som ombinder (Bæltet), skal ikke rose sig som den, der løser det.

2 Kong. 3, 21.

12. Og det skede, der han hørte dette Ord, da han drak, han og Kongerne i Paulunerne, da sagde han til sine Tjenere: Sætter an, og de satte an mod Staden.

13. Og jee, en Prophet gik frem til Achab, Israels Konge, og sagde: Saa sagde Herren: Har du seet al denne store Høb? see, jeg vil give den idag i din Haand, at du skal fornemme, at jeg er Herren.

14. Og Achab sagde: Ved hvem? og han sagde: Saa siger Herren: Ved Landsfyrsternes Dreng; og han sagde: Hvo skal binde an (med dem) til Krigen? og han sagde: Du.

Dom. 6, 15; 1, 1; 20, 18.

15. Saa talte han Landsfyrsternes Dreng, og de vare to hundrede og to og tredive; og han talte efter dem alle Israels Børns ganske Folk, syv tusinde.

16. Og de droge ud om Middagen; og Benhadab drak (og var) drukken i Paulunerne, han og Kongerne, (nemlig) de to og tredive Konger, som hjalp ham.

v. 12.

17. Og Landsfyrsternes Dreng droge først ud; og Benhadab sendte hen, og de gav ham tilskende og sagde: Der drage Mænd ud af Samaria.

18. Og han sagde: Hvad enten de ere uddragne for Freds Skyld, griber dem levende, eller de ere uddragne for Krigs Skyld, griber dem levende.

19. Da de vare uddragne af Staden, (nemlig) Landsfyrsternes Dreng og Hæren, som var efter dem,

20. da slog de hver sin Mand, og de Syrer fløede, og Israel forfulgte dem; og Benhadab, Kongen af Syrien, undkom paa en Hest, og Rytterne.

21. Og Israels Konge drog ud og slog

Hefte og Vogne, og slog de Syrer med et stort Slag.

22. Da gik Propheten frem til Israels Konge og sagde til ham: Gik, styrk dig, og viid og see, hvad du skal gjøre; thi naar Aaret er omme, skal Kongen af Syrien drage op imod dig.

23. Thi Kongen af Syriens Tjenere sagde til ham: Deres Guder ere Bjergenes Guder, derfor ere de stærkere end vi; men sandeligen, lader os stride mod dem paa det jævne (Land, hvad gjælder), om vi ikke skulle blive stærkere end de? v. 25.

24. Og gjorde denne Gjerning: Tag Kongerne bort, hver af sit Sted, og sæt Syrster i deres Sted. v. 1. 12.

25. Og tæl dig en Hær, som denne Hær var, som er falden for dig, og Hefte som de Hefte, og Vogne som de Vogne, og lad os stride imod dem paa det jævne (Land, hvad gjælder), om vi ikke skulle blive stærkere end de? og han adlød deres Røst og gjorde saa.

26. Og det skede, der Aaret var omme, da talte Benhadad de Syrer og drog op til Aphek, til Krigen imod Israel.

27. Og Israels Børn bleve talte og forsynede (med Proviant), og de drog imod dem; og Israels Børn leirede sig imod dem, som to Gjedehjorde, men de Syrer havde opfyldt Landet.

28. Og der kom en Guds Mand frem og talede til Israels Konge og sagde: Saa sagde Herren: Fordi de Syrer have jagt: Herren er Bjergenes Gud og er ikke Dalenes Gud, derfor har jeg givet al denne store Hob i din Haand, at I skulle fornemme, at jeg er Herren.

2 Kong. 19, 28. 1 Kong. 20, 13.

29. Og disse leirede sig imod dem syv Dage, og det skede paa den syvende Dag, da gik Krigen an; og Israels Børn slog de Syrer, hundrede tusinde Fodfolk paa een Dag.

30. Og de, som overbleve, flyede til Aphek i Staden, og Muren faldt paa syv og thye tusinde Mænd, som vare overblevne; og Benhadad flyede og kom i Staden fra et Kammer til det andet. c. 12, 25.

31. Da sagde hans Tjenere til ham: Kjære, see, vi have hørt, at Israels Huses Konger ere mistundelige Konger, Kjære, lad os lægge Sætte om vore Lænder og Reb om vore Hoveder, og gaae ud til Israels Konge, maaffee han lader din Sjæl leve.

32. Og de bandt Sætte om deres Lænder og Reb om deres Hoveder, og de kom til Israels Konge og sagde: Benhadad, din Tjener, siger: Kjære, lad min Sjæl leve; og han sagde: Lever han endnu? han er min Broder.

33. Og Mændene udlagde sig (det Ord) til Gode og optog hasteligen, om det var hans (Alvor), og de sagde: (Ja) din Broder Benhadad; og han sagde: Kommer, henter ham hid; da gik Benhadad ud til ham, og han lod ham stige op paa Vognen.

34. Og (Benhadad) sagde til ham: Jeg vil give (dig) igjen de Stæder, som min Fader tog fra din Fader, og du maa lægge dig Gader i Damascus, ligesom min Fader lagde i Samaria; og jeg (sagde Achab) vil med en Pagt lade dig fare; saa gjorde han en Pagt med ham og lod ham fare.

35. Og en Mand af Propheternes Børn sagde til sin Næste ved Herrens Ord: Kjære, slaa mig; men Manden vægrede sig ved at slaa ham. 1 Sam. 22, 17 fg.

36. Da sagde han til ham: Fordi du ikke adlød Herrens Røst, see, da skal, naar du gaar fra mig, en Løve slaae dig; og han gik fra ham, og en Løve fandt ham og slog ham. c. 13, 24.

37. Og han fandt en anden Mand og sagde: Kjære, slaa mig; og Manden slog ham haardt og saarede (ham).

38. Da gik Propheten og stod for Kongen paa Beien, og forvæntede sig med et Klæde over sine Dine. v. 41.

39. Og det skede, at Kongen drog forbi, og han, han raabte til Kongen og sagde: Din Tjener var dragen imidt i Krigen, og see, en Mand veg (af Beien) og førte en Mand til mig og sagde: Forvar denne Mand; dersom han savnes, da skal dit Liv være istedetfor hans Liv, eller du skal veie et Centner Sølv (derfor). 2 Kong. 10, 24.

40. Og det skede, der din Tjener havde at gjøre her og der, da var han ikke (mere der); og Israels Konge sagde til ham: Saa er din Dom, du, du har sældet den. 2 Sam. 12, 7.

41. Da skyndte han sig og tog Klædet bort fra sine Dine, og Israels Konge kjendte ham, at han var af Propheterne.

42. Og han sagde til ham: Saa sagde Herren: Fordi du lod den Mand, den jeg (har sat) i Vand, af din Haand, da skal din Sjæl være istedetfor hans Sjæl, og dit Folk istedetfor hans Folk.

43. Saa drog Israels Konge til sit Huus, ilde tilfreds og vred; og han kom til Samaria.

c. 21, 4.

21. Capitel.

Achab bliver vred, fordi Naboth ei vilde overlade ham sin Viingård; Jeshabel bestiller falske Vidner imod Naboth og lader ham stene ihjel; Achab indtager hans Viingård, 1-16. Elias forkynder ham derfor Guds svare Domme over ham selv, over Jeshabel og over hans ganste Huus; Achab ydmyger sig for Herren; Herren formilder Straffen nogenledes, 17-29.

Og det skede efter disse Handeler, at Naboth, den Zisreeliter, havde en Viingård, som var i Zisreel ved Achabs, Kongen i Samarias, Palads.

c. 18, 45.

2. Og Achab talede til Naboth og sagde: Giv mig din Viingård, at den maa være mig til en Urtehave, efterdi den er nær ved mit Huus, og jeg vil give dig en Viingård for den, (som er) bedre end den, (eller) om dig (saa) godt synes, vil jeg give dig Penge (for den, saa meget som) den er værd.

b. 6. 15.

3. Og Naboth sagde til Achab: Herren lade det være langt fra mig, at jeg skulde give dig mine Fædres Arv.

3 Mos. 25, 23.

4. Da kom Achab ilde tilfreds og vred til sit Huus for det Ords Skyld, som Naboth, den Zisreeliter, havde talet til ham og sagt: Jeg vil ikke give dig mine Fædres Arv; og han lagde sig paa sin Seng og vendte sit Ansigt omkring, og aad ikke Brød.

c. 20, 43.

5. Da kom Jeshabel, hans Hustru, til ham, og hun sagde til ham: Hvad er det (for Noget), at din Mand er (saa) ilde tilfreds, og du æder ikke Brød?

2 Sam. 13, 4.

6. Og han sagde til hende: Fordi jeg talde til Naboth, den Zisreeliter, og sagde til ham: Giv mig din Viingård for Penge, eller om du har Lust (vertil, da) vil jeg give dig en (anden) Viingård for den, og han sagde: Jeg vil ikke give dig min Viingård.

7. Da sagde Jeshabel, hans Hustru, til ham: Du, skulde du nu have at skaffe med Riget over Israel? staa op, æd Brød og lad dit Hjerte være vel (tilmode), jeg, jeg vil give dig Naboths, den Zisreeliters, Viingård.

8. Og hun skrev Breve i Achabs Navn og besejlede (dem) med hans Signet, og hun sendte Brevene til de Ældste og til de Ypperste, som vare i hans Stad, som boede hos Naboth.

9. Og hun skrev i Brevene og sagde: Lader udraabe en Faste og sætter Naboth øverst iblandt Folket.

10. Og sætter to Mænd, Belials Børn, tvært over for ham, som skulde vidne mod ham og sige: Du har bandet Gud og Kongen; og fører ham ud og stener ham, at han dør.

b. 13. Jos 1, 5. 11; 2, 9.

11. Og de ældste Mænd og Ypperste i hans Stad, som boede i hans Stad, gjorde, ligesom Jeshabel havde sendt til dem, ligesom skrevet var i Brevene, som hun sendte til dem.

Dan. 6, 5 fg. Ps. 91, 21.

12. De lode udraabe en Faste og satte Naboth øverst iblandt Folket.

13. Og de to Mænd, de Belials Børn, kom og sadde tvært over for ham, og de Belials Mænd vidnede imod Naboth for Folket og sagde: Naboth bandede Gud og Kongen; og de førte ham ud udenfor Staden og stenede ham med Stene, at han døde.

Ps. 35, 11. Matth. 26, 60. Ebr. 11, 37 fg.

14. Og de sendte til Jeshabel og lode sige: Naboth er stenet og er død.

15. Og det skede, der Jeshabel hørte, at Naboth var stenet og var død, da sagde Jeshabel til Achab: Staa op, indtag Naboths, den Zisreeliters, Viingård, som han vægrede at give dig for Penge; thi Naboth lever ikke, men er død.

16. Og det skede, der Achab hørte, at Naboth var død, da stod Achab op at gaane ned til Naboths, den Zisreeliters, Viingård, at indtage den til Eiendom.

Jos 24, 6.

17. Og Herrens Ord skede til Elias, den Thisbiter, og sagde:

18. Staa op, gik ned imod Achab, Israels Konge, som er i Samaria; see, han er i Naboths Viingård, hvorthen (han er) nedgaan at indtage den til Eiendom.

19. Og du skal tale til ham og sige: Saaledes sagde Herren: Har du baade ihjelslaget, og tilmed indtaget en Eiendom? fremdeles skal du tale til ham og sige: Saa siger Herren: Paa det Sted, hvor Hundene slikkede Naboths Blod, skulde Hundene slikke dit Blod, (ja) ogsaa dit.

c. 22, 38. 2 Kong. 9, 25.

20. Og Achab sagde til Elias: Har du fundet mig, min Fjende? og han sagde: Jeg har fundet (dig), fordi at du har solgt dig selv til at gjøre det Onde for Herrens Dine.

21. See, jeg vil føre Ulykke over dig og borttage dine Efterkommere, og udrydde af

Achab den, som pisser paa Bæggen, og den Beholdne og den Esterladte i Israel.

2 Kong. 9, 8. 1 Kong. 16, 11.

22. Og jeg vil gjøre dit Huus som Je-roboams, Nebats Søn, Huus, og som Baefas, Ahias Søn, Huus, for den Oprørsels Skyld, som du har opirret (mig) med, og som Israel til at hynde. c. 15, 29; 16, 3.

23. Og om Jeshabel har Herren ogsaa talet og sagt: Hundene skulle æde Jeshabel inden Israels Mure. 2 Kong. 9, 33-36.

24. Den af Achab, som dør i Staden, skulle Hundene æde, og den, som dør paa Marken, skulle Fuglene under Himmelen æde. c. 14, 11; 16, 4.

25. Enddog var Ingen som Achab, som havde solgt sig selv til at gjøre det Onde for Herrens Dine, fordi hans Hustru Jeshabel tilskyndte ham. v. 20, c. 11, 3.

26. Og han handlede saare vederstyggeligen, idet han vandrede efter de stygge Afguder, aldeles ligesom Amoriterne gjorde, hvilket Herren fordrev for Israels Børns Ansigt.

27. Og det skede, der Achab hørte disse Ord, da sønderrev han sine Klæder og lagde en Sæk paa sit Kjød og fastede, og han laae i Sækken og gik sagteligen.

Es. 9, 3. Job 1, 20.

28. Og Herrens Ord skede til Elias, den Thishbiter, og sagde:

29. Haver du seet, at Achab har hdmynet sig for mit Ansigt? fordi han har hdmynet sig for mit Ansigt, da vil jeg ikke lade det Onde komme i hans Dage; i hans Sønns Dage vil jeg føre det Onde over hans Huus.

2 Kong. 9, 22. 26.

22. Capitel.

Josaphat, Judæ Konge, besøger Achab; Achab overtaler ham til at drage med sig i Krig imod de Syrer, 1-4. Josaphat vil gerne isorbeien adspørge en Herrens Prophet; alle Achabs Profeter spaae Achab godt; Josaphat er ikke hermed fornøjet; Michæas forkynder Achab hans Undergang, og at Herren havde givet en falsk Aand i alle hans Profeters Mund, men bliver derfor slagen og kastet i Fængsel, 5-28. De drage imod de Syrer til Ramoth i Gilead, Achab bliver stukt i Krigen og dør; Ahasia, hans Søn, bliver Konge, 29-40. Josaphat blev Konge i Achabs Tid over Juda, frygter Herren, borttager Skjorlevnere af Landet, vil ei gjøre Pagt med Ahasia, dør, 41-51. Ahasia regjerer over Israel to Aar og er ugudelig, 52-54.

Og de sadde (stille) tre Aar; der var ingen Krig imellem de Syrer og imellem Israel.

2. Men det skede i det tredie Aar, da drog Josaphat, Judæ Konge, ned til Israels Konge.

2 Krøn. 18, 2.

3. Og Israels Konge sagde til sine Tjenere: Vide I, at Ramoth i Gilead hører os til, og vi tie (stille) om at tage den (igen) af Kongens Haand i Syrien?

4. Derefter sagde han til Josaphat: Vil du drage med mig til Krig til Ramoth i Gilead? og Josaphat sagde til Israels Konge: Jeg vil være som du, mit Folk skal være som dit Folk, mine Heste som dine Heste.

Jos. 21, 38. 2 Kong. 3, 7.

5. Fremdeles sagde Josaphat til Israels Konge: Kjære, spørg idag om Herrens Ord.

2 Kong. 3, 11.

6. Da samlede Israels Konge Profeterne, ved fire hundrede Mænd, og sagde til dem: Skal jeg drage til Ramoth i Gilead i Krig eller lade det være? og de sagde: Drag op, og Herren skal give den i Kongens Haand.

7. Men Josaphat sagde: Er her ikke endnu en Herrens Prophet, at vi kunde spørge ham ad?

8. Og Israels Konge sagde til Josaphat: (Her er) endnu en Mand, ved hvem man kan spørge Herren ad; men jeg, jeg hader ham, fordi han spaaer ikke Godt over mig, men Ondt; (det er) Michæas, Simlas Søn; og Josaphat sagde: Kongen sige ikke saa.

9. Da kaldte Israels Konge ad en af Kammertjenerne og sagde: Gønt snart Michæas, Simlas Søn.

10. Og Israels Konge og Josaphat, Judæ Konge, sadde hver paa sin Throne, førte udi Klæder, i Gaarden ved Døren paa Samarias Port, og alle Profeterne spaaede for deres Ansigt.

11. Og Zedekias, Kenaanas Søn, havde gjort sig Børnhorn, og han sagde: Saaledes sagde Herren: Med disse skal du stange de Syrer, indtil de aldeles udrhødes.

12. Og alle Profeterne spaaede saaledes og sagde: Drag op til Ramoth i Gilead og vær lyffelig, og Herren skal give den i Kongens Haand.

13. Og Budet, som var gaaet hen for at kalde Michæas, talte til ham, sigende: Kjære, see Profeterernes Ord ere (som af) een Mund gode for Kongen; Kjære, lad dit Ord være ligesom Ens Ord af dem, og tal Godt.

14. Da sagde Michæas: (Saa vist som)

Herren lever, det, som Herren siger mig, det vil jeg tale.

15. Og han kom til Kongen, og Kongen sagde til ham: Michæas, skulde vi drage til Ramoth i Gilead i Krig eller lade være? og han sagde til ham: Drag op og vær lyffelig, og Herren skal give den i Kongens Haand.

16. Og Kongen sagde til ham: Hvor mange Gange skal jeg besværges dig, at du Intet siger mig uden Sandheden i Herrens Navn?

1 Sam. 3, 17. Matth. 26, 63.

17. Da sagde han: Jeg saae al Israels adspredt paa Bjergene ligesom Faarene, der have ingen Hyrde, og Herren sagde: Disse have ingen Herre, lad dem vende tilbage, hver til sit Huus med Fred.

4 Mos. 27, 17.

18. Da sagde Israels Konge til Josaphat: Har jeg ikke sagt dig: Han spaaer ikke Godt over mig, men Ondt?

19. Og han sagde: Hør derfor Herrens Ord: Jeg saae Herren sidde paa sin Throne, og al Himmelenes Hær staaende hos ham ved hans høire og ved hans venstre Side.

20. Og Herren sagde: Hvo vil overtale Achab, at han skal drage op og falde ved Ramoth i Gilead? og den (Ene) sagde saa, og den (Anden) sagde saa.

21. Da gik en Mand ud og stod for Herrens Ansigt og sagde: Jeg, jeg vil overtale ham; og Herren sagde til ham: Hvormed?

Et. 19, 14.

22. Og han sagde: Jeg vil udgaae og være en løgnagtig Mand i alle hans Propheters Mund; og han sagde: Du skal overtale (ham) og ogsaa formaae det; gik ud og gjør saa.

Nab. 16, 14.

23. Og nu, see, Herren har givet en løgnagtig Mand i alle disse dine Propheters Mund; men Herren har talet Ondt over dig.

24. Da gik Zedekias, Kenaanas Søn, frem og slog Michæas paa Kindbenet og sagde: Hvor er den (Vei, paa hvilken) Herrens Mand er gaaen over fra mig til at tale med dig?

25. Og Michæas sagde: See, du skal see det paa den samme Dag, naar du gaar ind fra et Kammer til det andet for at skule dig.

c. 20, 30. 2 Kong. 9, 2.

26. Da sagde Israels Konge: Dag Michæas og før ham tilbage til Amon, Stændens Fyrste, og til Joas, Kongens Søn.

27. Og du skal sige: Saa siger Kongen: Sætter denne i Fængsels Huus og bespiser ham med Trængsels Brød og Trængsels Vand, indtil jeg kommer med Fred.

Jer. 37, 15.

28. Og Michæas sagde: Dersom du kommer (tilbage) med Fred, da haver ikke Herren talet ved mig; og han sagde: Hører, I Folk allesammen!

29. Saa drog Israels Konge og Josaphat, Judæ Konge, op til Ramoth i Gilead.

2 Kron. 18, 28.

30. Og Israels Konge sagde til Josaphat: Jeg vil forklæde mig og komme i Krigen, men tag du dine Klæder paa; og Israels Konge forklædte sig og kom i Krigen.

31. Men Kongen af Syrien bød de Øverste for Vognene, som han havde, to og tredive, og sagde: I skulde ikke stride imod Riden eller Stor, uden imod Israels Konge alene.

c. 20, 16, 24.

32. Og det skede, der de Øverste for Vognene saae Josaphat, da sagde de: Han er visseligen Israels Konge, og de vege (hen) imod ham at stride; da raabte Josaphat.

33. Og det skede, der de Øverste for Vognene saae, at han var ikke Israels Konge, da vendte de sig tilbage bag fra ham.

34. Og en Mand spændte Buen i sin Ustyldighed og skjød Israels Konge imellem Sværdemnerne og Pantseret; da sagde han til sin Rørespænd: Vend din Haand og før mig ud af Leiren, thi jeg er saaret.

2 Kron. 18, 33 fg. 35, 28.

35. Og Krigen tog til paa den samme Dag, og Kongen blev staaende i Vognen mod de Syrer; og han døde om Aftenen, og Blodet flød af Saaret midt i Vognen.

36. Og man udraabte igjennem Leiren, der Solen gik ned, og sagde: Hver (gaae) til sin Stad, og hver til sit Land.

37. Saa døde Kongen og blev ført til Samaria, og de begrove Kongen i Samaria.

38. Og man stykkede Vognen ved Samarias Fiskevand, og Hundene slukkede hans Blod, der man toede hans Krigsskæder, efter Herrens Ord, som han havde talet.

c. 21, 19. 2 Kong. 9, 25. Ps. 68, 24.

39. Men det Øvrige af Achabs Handeler og alt det, han gjorde, og om det Elfenbens Huus, som han byggede, og om alle Stæderne, som han byggede, er det

ikke skrevet i Israels Kongers daglige Handlers Bog?

2 Kron. 18, 2 fg.

40. Og Achab laae med sine Fædre, og Ahasia, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

41. Og Josaphat, Asas Søn, blev Konge over Juda i det fjerde Achabs, Israels Konges, Aar.

c. 15, 24.

42. Josaphat var fem og tredive Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede fem og tyve Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Asuba, Silhi Datter.

43. Og han vandrede i alle sin Faders Asas Veie og veg ikke derfra i at gjøre det, som ret var for Herrens Dine.

44. Dog bleve Hoiene ikke borttagne; Folket offrede endnu og gjorde Røgtelse paa Hoiene.

c. 15, 14. 2 Kong. 12, 3.

45. Og Josaphat holdt Fred med Israels Konge.

46. Men det Øvrige af Josaphats Handler og om hans Vælde, hvad han haver gjort, og hvorledes han haver stredet, er det ikke skrevet i Judæ Kongers daglige Handlers Bog?

2 Kron. 18, 1 fg.

47. Og de, som vare tilovers af Skjæflevnere, som overbleve i Asas, hans Faders, Dage, borttog han af Landet.

c. 15, 12.

48. Og der var ingen Konge i Edom, (men) en Befalingsmand var Konge.

49. Og Josaphat havde ti Tharsis-Skibe, som skulde drage til Ophir efter Guld, men de drog ikke (derhen), thi Skibene bleve sønderbrudte i Ezion-Geber.

c. 9, 28.

50. Da sagde Ahasia, Achabs Søn, til Josaphat: Lad mine Tjenere fare med dine Tjenere paa Skibene; men Josaphat vilde ikke.

2 Kron. 20, 35 - 37.

51. Og Josaphat laae med sine Fædre og blev begravet med sine Fædre i Davids, sin Faders, Stad, og Joram, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

1 Kron. 3, 11.

52. Ahasia, Achabs Søn, blev Konge over Israel i Samaria udi det syttende Josaphats, Judæ Konges, Aar, og var Konge over Israel to Aar.

53. Og han gjorde det, som ondt var for Herrens Dine, og vandrede i sin Faders Bei og i sin Moders Bei og i Zeroboams, Nebats Søns, Bei, som kom Israel til at synde.

c. 15, 26. 34.

54. Og han tjente Baal og tilbad ham, og opirrede Herren, Israels Gud, efter alt det, som hans Fader gjorde.

c. 16, 31; 21, 22.

Den anden Kongernes Bog.

1. Capitel.

Moab falder af fra Israel; Ahasia falder og bliver yng deraf; vil lade adspørge hos Baal-Sebub, Efrons Gud, om han skulde leve; Elias siger hans Bud, at han skal døe, 1-8. Ahasia stikker tre Gange en Hovedsmand med 50 Mænd til at hente ham; de to første fortæres ved Ild af Himmelen, den tredje ydmyger sig; Elias gaar paa Herrens Befaling med og forkynnder Ahasia, at han skal døe, som og skeer, 9-18.

Og Moab faldt af fra Israel efter Achabs Død.

c. 3, 5.

2. Og Ahasia faldt igjennem Sprinklet i sin Sal, som var i Samaria, og blev syg; og han sendte Bud og sagde til dem: Gaar hen, adspørger ved Baal-Sebub, Efrons Gud, om jeg skal leve af denne Sygdom.

Ex. 19, 3.

3. Men Herrens Engel sagde til Elias, den Thishbiter: Staa op, gik op at møde Kongen af Samarias Bud, og siig til dem: (Skeer det), fordi der er ingen Gud i Is-

rael, at I gaar bort at adspørge ved Baal-Sebub, Efrons Gud?

4. Derfor, saa sagde Herren: Du skal ikke komme ned af din Seng, som du lagde dig op paa, men visfeligens døe; og Elias gik bort.

c. 8, 10.

5. Der Budene kom til ham tilbage, da sagde han til dem: Hvi komme I (nu) igjen?

6. Og de sagde til ham: Der kom en Mand op imod os og sagde til os: Gaar, vender tilbage til Kongen, som sendte eder, og siger til ham: Saa siger Herren: (Skeer det), fordi der er ingen Gud i Israel, at du sender til at adspørge ved Baal-Sebub, Efrons Gud? derfor skal du ikke komme ned af Sengen, som du lagde dig op paa, men visfeligens døe.

7. Og han sagde til dem: Hvorledes var den Mandes Skikkelse, som kom op at møde eder og sagde disse Ord til eder?

8. Og de sagde til ham: Han var en Mand, som havde en laaden (Kappe) paa og var ombunden med et Læderbælte om sine Lænder; da sagde han: Han er Elias, den Thisbiter.

Sach. 13, 4. Matth. 3, 4.

9. Og han sendte en Hovedsmand over Halvtredsfindsthye til ham, og hans Halvtredsfindsthye; og han kom op til ham, og see, han sad paa Bjergets Top, og han sagde til ham: Du Guds Mand! Kongen siger: Kom ned.

10. Men Elias svarede og sagde til den Hovedsmand over Halvtredsfindsthye: Der- som jeg er en Guds Mand, da nedfalde Ild af Himmelen og fortære dig og dine Halvtredsfindsthye! og Ild faldt ned af Himmelen og fortærede ham og hans Halvtredsfindsthye.

Luc. 9, 54.

11. Og han sendte atter en anden Hovedsmand over Halvtredsfindsthye til ham, og hans Halvtredsfindsthye; og han svarede og sagde til ham: Du Guds Mand! saa sagde Kongen: Kom snart ned.

1 Sam. 19, 21.

12. Og Elias svarede og sagde til ham: Der som jeg er en Guds Mand, da falde Ild ned af Himmelen og fortære dig og dine Halvtredsfindsthye! og Guds Ild faldt ned af Himmelen og fortærede ham og hans Halvtredsfindsthye.

v. 10.

13. Da sendte han igjen en Hovedsmand over det tredie Halvtredsfindsthye, og hans Halvtredsfindsthye; og den tredie Hovedsmand over Halvtredsfindsthye steg op og kom og bøiede sig paa sine Knæ for Elias, og bad ham om Naade og talede til ham: Du Guds Mand! Kjære, lad min Sjæl og disse dine halvtredsfindsthye Tjeneres Sjæle være dyrebare for dine Dine.

14. See, der faldt Ild ned af Himmelen og fortærede de to første Hovedsmænd over Halvtredsfindsthye og deres Halvtredsfindsthye; men nu, lad min Sjæl være dyrebare for dine Dine.

15. Da sagde Herrens Engel til Elias: Gik ned med ham, frygt ikke for hans Ansigt; og han gjorde sig rede og gik ned med ham til Kongen.

16. Og han talede til ham: Saa sagde Herren: Fordi at du sendte Bud til at adspørge ved Baal-Sebub, Efrons Gud, mon (det skede), fordi der var ingen Gud i Israels, at du kunde adspørge ved hans Ord? derfor skal du ikke komme ned af Sengen, som du lagde dig op paa, men visse- ligen døe.

v. 3, 4.

17. Saa døde han efter Herrens Ord, som Elias havde talet; og Boram blev Konge i hans Sted i det andet Borams, Josaphats Søns, Judækonges, Aar, fordi han havde ingen Søn.

c. 3, 1.

18. Men det Dørige af Ahafias Hænder, hvad han gjorde, er det ikke skrevet i Israels Kongers daglige Handels Bog?

2. Capitel.

Herren vil tage Elias bort ved en Storm; Elisa vil ikke forlade ham; Elias adskiller Jordanen; de gaar over, 1-8. Elisa beder, at han maatte faae to Dele af Elias Mand; Elias borttages ved gloende Heste og Bogn; Elisa tager hans Kappe, som faldt fra ham, og adskiller Jordanen, 9-14. Propheternes Børn i Jericho ville endeligen opsoge Elias, men finde ham ikke, 15-18. Elisa gjør Vandet i Jericho sundt, bespottes af Børnene i Bethel, hvilkte sønderrives af Bjørne, 19-25.

Og det skede, der Herren vilde hente Elias op til Himmelen ved en Storm, da gik Elias og Elisa fra Gilgal.

2. Og Elias sagde til Elisa: Kjære, bliv her, thi Herren sendte mig til Bethel; men Elisa sagde: (Saa vist som) Herren lever, og din Sjæl lever, jeg forlader dig ikke; og de kom ned til Bethel.

c. 4, 30. Matth. 1, 16.

3. Da gik Propheternes Børn, som vare i Bethel, ud til Elisa og sagde til ham: Veed du, at Herren vil idag tage din Herre fra dit Hoved? og han sagde: Jeg, jeg veed det ogsaa, tier.

4. Og Elias sagde til ham: Elisa, Kjære, bliv her, thi Herren haver sendt mig til Jericho; men han sagde: (Saa vist som) Herren lever, og din Sjæl lever, jeg forlader dig ikke; og de kom til Jericho.

v. 2. c. 4, 30.

5. Og Propheternes Børn, som vare i Jericho, gik frem til Elisa og sagde til ham: Veed du, at Herren vil idag tage din Herre fra dit Hoved? og han sagde: Jeg, jeg veed det ogsaa, tier.

v. 3.

6. Og Elias sagde til ham: Kjære, bliv her, thi Herren haver sendt mig til Jordanen; men han sagde: (Saa vist som) Herren lever, og din Sjæl lever, jeg forlader dig ikke; og de gik begge (tilsammen).

7. Og halvtredsfindsthye Mænd af Propheternes Børn gik og stode tvært over for langt fra; men de stode begge ved Jordanen.

8. Da tog Elias sin Kappe og svøbte den tilsammen, og slog Vandet, og det skiltes ad til begge Sider, og de gik begge igjennem paa det Tørre.

2 Mos. 14, 21. Jos. 3, 16.

9. Og det skede, der de kom over, da sagde Elias til Elisa: Ved, hvad jeg skal gjøre ved dig, før jeg tages fra dig; og Elisa sagde: Kjære, at der maa være to Dele af din Aand paa mig. 1 Kong. 3, 5. 5 Mos. 21, 17.

10. Og han sagde: Du haver bedet om en haard Ting; (dog) dersom du seer mig, naar jeg tages fra dig, skal det skee dig saa, men hvis ikke, da skeer det ikke.

11. Og det skede, der de gik flux og taledede, see, da (kom der) en gloende Vogn og gloende Heste, og de gjorde Skilsmisse imellem dem begge; og Elias foer op ved en Storm til Himmelen. 1 Mos. 5, 24. Ap. G. 1, 9.

12. Og Elisa saae det, og han raabte: Min Fader, min Fader, Israels Vogn og hans Ryttere! og han saae ham ikke ydermere; og han tog fat paa sine Klæder og rev dem i to Stykker. c. 13, 14.

13. Og han tog Elias Kappe op, som var falden fra ham, og vendte tilbage og stod ved Jordanens Bred. v. 8. c. 1, 8.

14. Og han tog Elias Kappe, som faldt fra ham, og slog Vandet og sagde: Hvor er Herren, Elias Gud, ja, (hvor er) han? og han slog Vandet, og det skiltes ad til begge Sider, og Elisa gik over. v. 8.

15. Og der Propheternes Børn, som vare i Jericho tvært over for, saae det, da sagde de: Elias Aand hviler paa Elisa; og de kom at møde ham, og de boiede sig ned for ham mod Jorden.

16. Og de sagde til ham: Kjære, see, her ere halvtredstindsthye Mænd iblandt dine Tjenere, stærke Folk; Kjære, lad dem gaae og lede efter din Herre, maaskee Herrens Aand har optaget ham og fastet ham paa et af Bjergene eller i en af Dalene; men han sagde: Lader dem ikke gaae.

17. Men de nødte ham, indtil at han bluedes (derved) og sagde: Lader dem gaae; og de udsendte halvtredstindsthye Mænd, og de ledte i tre Dage, men de fandt ham ikke. 2 Sam. 18, 23.

18. Da kom de tilbage til ham, men han var bleven i Jericho; og han sagde til dem: Sagde jeg ei til eder, at I ikke skulde gaae? 19. Og Mændene i Staden sagde til Elisa: Kjære, see, (her er) godt at boe i Staden, ligesom min Herre seer; men (her er) ondt Vand, og Landet er ufrugtbar. 2 Mos. 15, 23.

20. Og han sagde: Henter mig en ny Skaal og lægger der Salt ubi; og de hentedet til ham.

21. Da gik han ud til Vandspringet, og han kastede Saltet derhen og sagde: Saa sagde Herren: Jeg haver gjort dette Vand sundt, at der skal ingen Død eller Ufrugtbarhed ydermere komme deraf.

22. Saa blev Vandet sundt indtil denne Dag efter Elisas Ord, som han taledede.

23. Og han gik derfra op til Bethel; men der han gik op paa Beien, da kom der Smaadrenge ud af Staden og bespottede ham og sagde til ham: Kom op, du Skaldede! kom op, du Skaldede!

24. Og han vendte sig tilbage, og der han saae dem, da bandede han dem i Herrens Navn; da udkom to Bjørne af Skoven og sønderreve af dem to og fyrrethve Børn. c. 17, 25.

25. Og han gik derfra til det Bjerg Carmel, og han vendte tilbage derfra til Samaria. c. 4, 25.

3. Capitel.

Joram, som var bleven Konge i Ahasias Sted, er ugudelig; han vil undertvinge Moabiterne, som vare affaldne fra Israel, saae Josaphat og Omis Konge i Forbund med sig, 1-8. Krighæren fattes Vand; Josaphat vil gierne adspørge en Herrens Prophet, Elisa spaaer for den fremme Josaphats Styld og lover, at de skulle saae Vand og tillige Seier over Moabiterne, 9-19. Der Moabiterne see Vandet om Morgenen, mene de, at det var deres Fjenders Blod; men der de komme til Leiren, blive de ihjel slagne og deres Stæder indtagne; Moabs Konge offerer sin ældste Søn til et Brændoffer paa Muren, 20-27.

Og Joram, Ahabs Søn, blev Konge over Israel i Samaria i det attende Josaphats, Judæ Konges, Aar, og regjerede tolv Aar. c. 1, 17.

2. Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Dine, dog ikke som hans Fader og hans Moder; thi han borttog den Baals Støtte, som hans Fader lod gjøre.

1 Kong. 16, 32.

3. Dog blev han hængende ved Jerobams, Nebats Søn, Synder, som han kom Israel til at synde med; han veg ikke fra nogen af dem. c. 15, 24. 28.

4. Og Mesa, de Moabites Konge, havde (meget) Fæ, og han betalte Israels Konge hundrede tusinde Lam og hundrede tusinde Bødere med Ulben.

5. Men det skede, der Ahab var død, da faldt de Moabites Konge af fra Israels Konge. c. 1, 1.

6. Da drog Kong Joram ud paa den samme Dag af Samaria og talte af Israel.

7. Og han drog hen og sendte til Josaphat, Kongen i Juda, og lod sige: De Moabiteres Konge er falden af fra mig, vil du drage med mig imod Moabiterne til Krigen? og han sagde: Jeg vil komme op, jeg er saasom du, mit Følk saasom dit Følk, mine Heste saasom dine Heste. ^{1 Kong. 22, 1.}

8. Og han sagde: Ad hvilken Veir skulle vi drage op? og han sagde: Ad den Veir igjennem Edoms Ørk.

9. Saa drog Israels Konge og Judæ Konge og Edoms Konge; og de havde draget syv Dages Rejse omkring, og der var ikke Vand for Hæren og for Bæsterne, som vare i Følge med dem. ^{2 Moj. 17, 1.}

10. Da sagde Israels Konge: Al, at Herren haver kaldet disse tre Konger for at give dem i Moabs Haand!

11. Og Josaphat sagde: Er her ingen Herrens Prophet, at vi kunde adspørge Herren ved ham? da svarede en af Israels Konges Tjenere og sagde: Her er Elisa, Saphats Søn, som øste Vand paa Elias Hænder. ^{1 Kong. 22, 5; 19, 19, 21.}

12. Og Josaphat sagde: Herrens Ord er hos ham; saa drog Israels Konge og Josaphat og Edoms Konge ned til ham.

13. Da sagde Elisa til Israels Konge: Hvad haver jeg med dig at gjøre? gaf til din Faders Propheter og til din Moders Propheter; og Israels Konge sagde til ham: (Al) nei! thi Herren haver kaldet disse tre Konger at give dem i Moabs Haand. ^{1 Kong. 18, 19.}

14. Og Elisa sagde: (Saa vist som) den Herre Zebaoth lever, for hvis Ansigt jeg staaer, dersom jeg ikke anfaa Josaphats, Judæ Konges, Person, da vilde jeg ikke see om til dig eller ansee dig.

15. Saa henter mig nu en Harpeleger; og det skede, der Harpelegeren legede (paa Harpen), da kom Herrens Haand over ham. ^{1 Samt. 16, 16.}

16. Og han sagde: Saa siger Herren: Gjører Grøfter ved Grøfter i denne Dal.

17. Thi saa siger Herren: I skulle ikke see Veir, ikke heller see Regn, alligevel skal denne Dal blive fuld af Vand, at I skulle drikke, haade I og eders Fæ og eders Bøfster.

18. Dertilmed er dette en ringe Ting for Herrens Dine; han skal ogsaa give Moab i eders Haand.

19. Og I skulle nedslaae alle faste Stæder og alle udvalgte Stæder, og fælde alle gode Træer og tilstoppe alle Vandkilder,

og I skulle fordærve alle gode Stykker (Vand) med Stene.

20. Og det skede om Morgenens, da (man plejede) at offere Madofferet, see, da kom der Vand fra den Veir fra Edom, og Vandet fyldtes med Vandet.

21. Og der alle Moabiterne hørte, at Kongerne vare dragne op til at stride imod dem, da bleve de kaldte tilhobe, baade Alke, som ombandt Bøltet, og derover, og de stode ved Landemærket.

22. Og der de stode aarle op om Morgenens, og Solen gif op over Vandet, da saae Moabiterne tvært over for, at Vandet var rødt som Blod.

23. Og de sagde: Det er Blod, Kongerne ere aldeles ødelagte (af hverandre), og den Ene haver slaget den Anden; og nu, Moab, efter Bøttel!

24. Og der de kom til Israels Veir, da stod Israel op og slog Moab, og de flyede for deres Ansigt, og de kom ind (i Vandet) og sloge Moab.

25. Og de nedbrøde Stæderne, og hver kastede sin Steen paa alle gode Stykker (Vand) og fyldte dem, og tilstoppede alle Vandkilder og fældede alle gode Træer, indtil (ifkun) Stenene i Kir-Hareseth bleve tilovers af den; og de, som sloge med Slynger, omgave den og sloge den. ^{c. 3, 19; Et. 16, 7.}

26. Og Moabs Konge saae, at Krigen var ham for stærk; da tog han syv hundrede Mænd til sig, som uddroge Sværd, for at bryde igjennem til Kongen af Edom, men de kunde ikke.

27. Da tog han sin Søn, den Førstfødte, som skulde bleven Konge i hans Sted, og offrede ham til Brændoffer paa Muren; da blev der en stor Brede mod Israel, og de drog fra ham og kom tilbage til (deres) Vand.

4. Capitel.

En Enke Klager, at en Agerkarl vilde tage hendes to Sønner til Trælle for Gjælds Skyld; Elisa formener hendes Døie, saa at hun kan betale sin Gjæld og endda have tilovers, 1-7. Elisa drager ind til Herberge hos en rig Kone i Samen, som gjør ham tilgode; han lover hende en Søn om et Aar, 8-16. Hun føder en Søn, som nogle Aar derefter bliver syg og dør; hun drager hen til Elisa, som sender sin Tjener Gibezi i Forveien, at han skulde opvække Drengen; han kan ikke; Elisa gjør Drengen levende, 17-37. Elisa gjør en ufundet Rets fund og bespiser 100 Mænd med tyve Bygbrod, 38-44.

Og en Kvinde af Propheternes Børns Husfruer raabte til Elisa og sagde:

Din Tjener, min Mand, er død, og du, du veed, at din Tjener frygtede Herren; nu kommer Agerfarlen og vil tage begge mine Sønner til sine Tjenere.

1 Kong. 18, 3. 12. 1 Sam. 22, 2.

2. Og Elisa sagde til hende: Hvad skal jeg gjøre ved dig? giv mig tilskjende, hvad haver du i Huset? og hun sagde: Din Tjenerinde haver Intet i Huset uden et Oliekrums.

1 Kong. 17, 12.

3. Og han sagde: Gaf, begjær dig Kar derude fra alle dine Naboe, tomme Kar; du skal ikke lade det blive faa.

4. Og du skal gaae ind og lukke Døren til efter dig og efter dine Sønner, og øse i alle disse Kar; og du skal lade dem sætte hen, hvert, naar det er fuldt.

5. Og hun gik fra ham og lukkede Døren efter sig og efter sine Sønner; de bare frem til hende, og hun øste i.

6. Og det skede, der hun havde fyldt Karrene, da sagde hun til sin Søn: Vær endnu et Kar frem til mig; og han sagde til hende: Der er ikke et Kar mere; og Olien stod.

7. Da kom hun og gav den Guds Mand det tilskjende, og han sagde: Gaf bort, sælg Olien og betal din Gjæld; saa maa du og dine Sønner leve af det, som overbliver.

8. Og det skede en Dag, at Elisa gik over til Sunem, og der var en rig Kvinde, og hun holdt ved ham, at han skulde æde Brød; og det skede, saa tidt han gik der igjennem, veg han (af Veien) derhen at æde Brød.

Jos. 19, 18. 1 Sam. 25, 2 fg.

9. Og hun sagde til sin Mand: Kjære, see, jeg veed, at det er en hellig Guds Mand, denne, som kommer idelig ind til os.

10. Kjære, lad os gjøre et libet muret Kammer ovenpaa og sætte ham derudi en Seng og et Bord og en Stol og en Lysestige; og det skal skee, naar han kommer til os, at han kan vige derhen.

11. Og det hændte sig en Dag, at han kom derhen, og han veg op paa Salen, og han laae der.

12. Og han sagde til Gihefi, sin Dreng: Kald ad denne sunamitiske (Kvinde); og der han kaldte ad hende, da stod hun for hans Ansigt.

13. Thi han havde sagt til ham: Kjære, siig til hende: See, du haver handlet heel omhyggeligt for os med denne Omhyggelighed; hvad skal man gjøre for dig? er der (nogen Ting, hvori man kan) tale for

dig til Kongen eller til Stridshøvedsmanden? og hun havde sagt: Jeg boer midt iblandt mit Folk.

14. Da havde han sagt: Hvad kan man da gjøre for hende? og Gihefi havde sagt: Sandeligen hun haver ingen Søn, og hendes Mand er gammel.

15. Derfor havde han sagt: Kald ad hende; og der han kaldte ad hende, da stod hun i Døren.

16. Og han sagde: Paa denne bestemte Tid, ved (denne) Aarets Tid, skal du tage en Søn i Favn; og hun sagde: Nei, min Herre, du Guds Mand! Iyv ikke for din Tjenerinde.

1 Mes. 18, 14.

17. Og Kvinden blev frugtommelig og fødte en Søn paa den samme bestemte Tid, ved (samme) Aarets Tid, som Elisa havde sagt til hende.

18. Og Barnet blev stort; og det skede en Dag, at det gik ud til sin Fader til Høstfolkene.

19. Og det sagde til sin Fader: Mit Hoved, mit Hoved! og han sagde til en Dreng: Vær ham til sin Moder.

20. Og han bar ham og førte ham til sin Moder; og han sad paa hendes Kne indtil om Middagen, da døde han.

21. Saa gik hun op og lagde ham paa den Guds Mands Seng, og hun lukkede for ham og gik ud.

22. Og hun kaldte ad sin Mand og sagde: Kjære, send mig en af Drengene og en af Ufsinderne, og jeg vil skynde mig hen til den Guds Mand og komme igjen.

v. 24.

23. Og han sagde: Hvorfor vil du gaae til ham idag, da det ikke er Nymaane, ei heller Sabbat? og hun sagde: Fred (være med dig)!

24. Og hun sadlede Ufsinderen og sagde til sin Dreng: Led (den) og gaae fort, ophold mig ikke fra at ride fort, uden jeg siger dig til.

1 Sam. 25, 20.

25. Saa drog hun bort og kom til den Guds Mand til Carmels Bjerg, og det skede, der den Guds Mand saae hende tvært over for, da sagde han til Gihefi, sin Dreng: See, denne Sunamitiske (er der).

c. 2, 25.

26. Kjære, løb nu for at møde hende, og siig til hende: (Gaaer det) dig vel? (gaaer det) din Mand vel? (gaaer det) Barnet vel? og hun sagde: Vel.

27. Og der hun kom til den Guds Mand paa Bjerget, da holdt hun fast ved

hans Fødder; da gik Gihefi frem at støde hende (derfra), og den Guds Mand sagde: Lad hende være, thi hendes Sjæl er besteligen bedrovet i hende, og Herren haver skjult det for mig og ikke givet mig det tilkjende.

1 Sam. 1, 10.

28. Og hun sagde: Begjærede jeg en Søn af min Herre? sagde jeg ikke, du skulde ikke bedrage mig?

v. 16.

29. Og han sagde til Gihefi: Bind om dine Lænder og tag min Stav i din Haand og gå; om du finder Nogen (for dig), da hilts ham ikke, og om Nogen hilser dig, da svar ham ikke, og læg min Stav paa Drengens Ansigt.

c. 9, 1. Luc. 10, 4.

30. Og Drengens Moder sagde: (Saa vist som) Herren lever, og din Sjæl lever, jeg forlader dig ikke; da stod han op og gik efter hende.

c. 2, 2. 4.

31. Og Gihefi gik frem for deres Ansigt og lagde Staven paa Drengens Ansigt, men der var ingen Røst og ingen Agtfomhed; saa gik han tilbage og mødte ham, og gav ham tilkjende og sagde: Drengen vaagnede ikke op.

32. Og der Elisa kom i Huset, see, da var den døde Dreng lagt paa hans Seng.

33. Og han gik ind og luffede Døren til efter dem begge, og bad til Herren. Ap. G. 9, 40.

34. Og han steg op og laae over Barnet, og lagde sin Mund paa hans Mund, og sine Dine paa hans Dine, og sine Hænder paa hans Hænder, og bredte sig ud over ham, saa at Barnets Legeme blev varmt.

1 Kong. 17, 21. Ap. G. 20, 10.

35. Og han gik tilbage og gik i Huset, een Gang hid og een Gang did, og steg op og bredte sig ud over ham; da gispede Drengen indtil syv Gange, og Drengen oplod sine Dine.

36. Og han kaldte ad Gihefi og sagde: Kald ad denne Sunamitisse, og der han kaldte ad hende, da kom hun til ham; og han sagde: Tag din Søn.

Luc. 7, 15.

37. Da kom hun og faldt ned for hans Fødder og bøjede sig ned til Jorden; og hun tog sin Søn og gik ud.

38. Og Elisa kom tilbage til Gilgal, og der var Hunger i Landet, og Propheternes Børn sadde for hans Ansigt; og han sagde til sin Dreng: Sæt en stor Gryde paa og kog en Ret til Propheternes Børn.

c. 2, 1.

39. Da gik En ud paa Marken at samle Urter, og fandt et vildt Viintræ og sam-

lede deraf sit Klæde fuldt af vilde Loqvintider; og der han kom, da skar han dem i Gryden til en Ret, thi de kjendte dem ikke.

40. Og de øste det op for Mændene til at æde; og det skede, der de aade af den Ret, da raabte de og sagde: Døden i Gryden, du Guds Mand! og de kunde ikke æde (deraf).

41. Da sagde han: Tager dog Meel hid, og han kastede det i Gryden og sagde: Sæt op for Folket, at de maae æde; da var der intet Ondt i Gryden.

42. Og en Mand kom fra Baal-Salisja og bragte den Guds Mand Førstegrødes Brød, thye Byghbrød, og nyt Korn i sit Klædebon; og han sagde: Giv Folket, at de maae æde.

3 Mos. 2, 14.

43. Og hans Tjener sagde: Hvad skal jeg give dette for hundrede Mænd? og han sagde: Giv Folket, at de maae æde, thi saa sagde Herren: Man skal æde, og der skal levnes.

3 Mos. 6, 9 fg.

44. Og han gav det for dem, og de aade og levnedes efter Herrens Ord.

5. Capitel.

Naaman, Kongen af Syriens Stridsfødermand, er spedalt; en israelitisk Pige raader ham at søge Hjælp hos Propheten i Samaria; Kongen af Syrien sender ham med et Brev til Kong Joram, at han skulde læge ham; Joram forfærdes derover, 1-7. Elisa byder Naaman komme til sig, befaler ham at toe sig syv Gange i Jordanen; Naaman bliver vred, lader sig dog overtale til at adlyde Prophetens Raad, bliver reen, 8-14. Han vil give Propheten Skjens, som denne ei tager imod, lover at forlade alt Afguderi og taler med Elisa herom, 15-19. Gihefi gaaer efter Naaman og tager Skjens af ham, bliver straffet med Spedalskhed, 20-27.

Og Naaman, Kongen af Syriens Stridsfødermand, var en mægtig Mand for sin Herres Ansigt og høit anset, thi Herren gav Syrien Freløsning ved ham; og den Mand, han var vældig til Strid, (men) spedalt.

2 Mos. 11, 3.

2. Men (nogle) Tropper af Syrien vare udsaldne og havde ført en liden Pige sammen af Israels Land; og hun tjente Naamans Hustru.

5 Mos. 1, 38. 1 Kong. 1, 2.

3. Og hun sagde til sin Frue: Al! var min Herre for den Prophets Ansigt, som er i Samaria, da skulde han stille ham af med hans Spedalskhed.

4. Da gik han ind og gav sin Herre det tilkjende og sagde: Saa og saa haver den Pige talet, som er af Israels Land.

5. Da sagde Kongen af Syrien: Gaf han, kom, saa vil jeg sende et Brev til Israels Konge; og han drog bort og tog ti Centner Sølv med sig, og sex tusinde (Sefel) Guld og ti Klædninger til at omstifte med.

6. Og han førte Brevet til Israels Konge, (hvori) han lod sige: Og nu, naar dette Brev kommer til dig, see, (da skal du vide,) jeg haver sendt Naaman, min Tjener, til dig, at du vilde stille ham af med hans Spedalskhed.

v. 3.

7. Og det skede, der Israels Konge læste Brevet, da sønderrev han sine Klæder og sagde: Er jeg Gud, at jeg kan ihjelslaae og give Liv, efterdi denne sender til mig, at jeg skal stille den Mand af med hans Spedalskhed? men Kjære, mærker dog og seer, hvorledes han søger Marfag imod mig.

c. 6, 30. 1 Mos. 30, 2. 1 Kong. 20, 7.

8. Men det skede, der Elisa, den Guds Mand, hørte, at Israels Konge havde sønderrevet sine Klæder, da sendte han til Kongen og lod sige: Hvorfor haver du sønderrevet dine Klæder? Kjære, lad ham komme til mig, saa skal han fornemme, at her er en Prophet i Israel.

9. Saa kom Naaman med sine Heste og sin Vogn, og stod for Elisas Huses Dør.

10. Da sendte Elisa et Bud til ham og lod sige: Gaf og to dig syv Gange i Jordanen, saa skal dit Kjød komme sig paa dig igjen, og du skal blive reen.

30s. 9, 7. 11.

11. Da blev Naaman vred og foer bort; og han sagde: See, jeg tænkte, han skulde vist komme ud til mig, og staae og paakalde Herrens sin Guds Navn, og røre med sin Haand paa Stedet og skille mig af med Spedalskheden.

12. Er ikke de Floder Abana og Pharphar i Damascus bedre end alle de Bænde i Israel? kunde jeg ikke toe mig i dem og blive reen? og han vendte sig og foer bort med Brede.

13. Da gif hans Tjenere frem og talede til ham, og de sagde: Min Fader, havde Propheten talet til dig om en stor Ting, skulde du ikke gjort det? og hvor meget mere, da han sagde til dig: To dig, saa skal du blive reen!

14. Da gif han ned og dyppe sig i Jordanen syv Gange efter den Guds Mands Ord; og hans Kjød kom igjen, ligesom en siden Drengs Kjød, og han blev reen.

Luc. 4, 27 fg.

15. Og han vendte om til den Guds Mand igjen, han og hans gaufte Hær, og han kom og stod for hans Ansigt og sagde: Kjære, see, jeg veed, at der er ikke en Gud paa al Jorden uden i Israel; og nu Kjære, tag en Velsignelse af din Tjener.

16. Men han sagde: (Saa vist som) Herren lever, for hvis Ansigt jeg staaer, jeg tager den ikke; og han vilde nøde ham til at tage den, men han vægrede sig.

17. Da sagde Naaman: Kjære, maa da ikke din Tjener gives en Byrde Jord, (saa meget, som) et Par Muler (kunne bære)? thi din Tjener vil ikke ydermere gjøre Brændoffer eller Slagtoffer til andre Guder, men til Herren.

18. (Anlangende) denne Sag, da vilde Herren forlade din Tjener det, naar min Herre gaar ind i Kimmons Huus at tilbede der, og han hælber sig til min Haand, og jeg nedboier mig i Kimmons Huus; naar jeg (saa) nedboier mig i Kimmons Huus, da vilde Herren forlade din Tjener (det, som sket er) i denne Sag.

c. 7, 2.

19. Og han sagde til ham: Drag bort med Fred; og han foer fra ham et Stykke (Ve) paa Marken.

20. Da sagde Gihezi, Elisas, den Guds Mands, Dreng: See, min Herre sparede denne Syrer Naaman, at han tog ikke af hans Haand, det han førte; (saa vist som) Herren lever, jeg vil løbe efter ham og tage Noget af ham.

21. Saa løb Gihezi hasteligen efter Naaman; og der Naaman saae, at han løb efter ham, da sprang han af Vognen for at møde ham og sagde: (Staaer det) vel (til)?

22. Og han sagde: Vel! min Herre sendte mig (til dig) og lod sige: See, der kom nu to Drengene til mig fra Ephraims Bjerg af Propheternes Børn; Kjære, giv dem et Centner Sølv og to Klædninger til at omstifte med.

v. 21.

23. Og Naaman sagde: Kjære, vil du, da tag to Centner; og han nødte ham, og han bandt to Centner Sølv i to Punge, og to Klædninger til at omstifte med, og gav det til to af sine Drengene, og de bære det frem for hans Ansigt.

v. 16.

24. Og han kom til en Hvi, da tog han det af deres Haand og nedlagde det i et Huus; og han lod Mændene gaar, og de gif bort.

25. Og han selv kom og traadte frem for sin Herre; men Elisa sagde til ham:

Hvorfra (kommer du), Gihesi? og han sagde: Din Tjener haver hverken gaaet hid eller did.

26. Men han sagde til ham: Vandrede ikke mit Hjerte med, der Manden vendte sig fra sin Vogn imod dig? var det Tid til at tage Sølv og at tage Klæder og Oliegaarde og Viingaarde og smaat Dvæeg og stort Dvæeg og Tjenere og Tjenestepiger?

27. Derfor skal Naamans Spebalsffhed hænge ved dig og ved din Sæd evindeligen; og han gik ud fra hans Ansigt spebalsff som Sneec.

2 Sam. 3, 29. 2 Mos. 4, 6. 4 Mos. 12, 10.

6. Capitel.

Elisa kommer Jern til at søgme, 1-7; aabenbarer Kongen af Syriens Anslag for Israels Konge, 8-12; indfører de Syrer, som vilde grebet ham, midt i Samaria, men vil ei, at Kong Joram maatte slaae dem, 13-23. Samaria beleires, og der bliver saa svar en Hvinger, at en Dvinde aker sit eget Barn; Kong Joram lægger Skulden paa Elisa og vil slaae ham ihjel, 24-33.

Og Propheternes Børn sagde til Elisa: Kjære, see, det Sted, paa hvilket vi boe for dit Ansigt, er os for trangt.

2. Kjære, lad os gaae til Jordanen, og hver hente derfra en Bjælke, at vi maae der bygge os et Sted at boe der; og han sagde: Gaaer.

3. Og den Ene sagde: Kjære, vil du, da gaf med dine Tjenere; og han sagde: Jeg, jeg vil gaae med.

4. Og han gik med dem; og der de kom til Jordanen, da huggede de Træer af.

5. Og det skede, der En nedhuggede en Bjælke, da faldt Jernet i Vandet; og han raabte og sagde: Ak, min Herre! tilmed er det laant.

6. Og den Guds Mand sagde: Hvor faldt det? og der han havde vtiist ham Stedet, da huggede han en Kjøp af og kastede derhen, og kom Jernet til at svømme.

7. Og han sagde: Tag dig det op; da udtrakke han sin Haand og tog det.

8. Og Kongen af Syrien førte Krig imod Israel; og han raadsløg med sine Tjenere og sagde: Vi ville leire os paa det og det Sted.

1 Sam. 21, 2.

9. Men den Guds Mand sendte til Israels Konge og lod sige: Forvar dig, at du ikke drager igjennem dette Sted; thi de Syrer have lagt sig der ned.

10. Saa sendte Israels Konge til det Sted, som den Guds Mand havde sagt til

ham og paamindet ham om, og han forvarede sig derfor, ikke een Gang og ei to Gange (afseneste).

11. Da blev Kongen af Syriens Hjerte heftig oprørt over denne Handel, og han kaldte ad sine Tjenere og sagde til dem: Vilde I ikke give mig tilkjende, hvem af os (der førte det) til Israels Konge?

12. Da sagde en af hans Tjenere: Ikke saa, min Herre Konge! men Elisa, den Prophet, som er i Israel, giver Israels Konge de Ord tilkjende, som du taler i dit Sengeskammer.

13. Og han sagde: Gaaer og seer, hvor han er, at jeg kan sende hen og lade hente ham; og det blev ham tilkjendegivet, og der sagdes: See, (han er) i Dothan.

14. Da sendte han derhen Heste og Vogne og en stor Hær; og der de kom om Natten, da omringede de Staden.

15. Og den Guds Mands Tjener stod aarle op at gjøre sig rede og gik ud, og see, da havde en Hær omringet Staden med Heste og Vogne; da sagde hans Dreng til ham: Ak, min Herre! hvorledes skulle vi gjøre det?

16. Og han sagde: Frygt Intet; thi de ere flere, som ere hos os, end de, som ere hos dem.

2 Kron. 32, 7. 1 Jos. 4, 4.

17. Og Elisa bad og sagde: Herre! Kjære, oplad hans Dine, at han maa see! da oplod Herren Drengens Dine, og han saae, og see, da var Hjerget fuldt af gloende Heste og Vogne trindt omkring Elisa.

1 Mos. 32, 1. Ps. 34, 8. 2 Kong. 2, 11. Ps. 68, 18.

18. Og der de kom ned til ham, da bad Elisa til Herren og sagde: Kjære, slaa dette Folk med Blindhed; og han slog dem med Blindhed efter Elisas Ord.

19. Da sagde Elisa til dem: Denne er ikke Veien, og denne er ikke Staden, gaaer efter mig, saa vil jeg føre eder til den Mand, som I lede efter; og han førte dem til Samaria.

20. Og det skede, der de kom i Samaria, da sagde Elisa: Herre! oplad Dinene paa disse, at de maae see; og Herren oplod deres Dine, at de saae, og see, (de vare) midt i Samaria.

v. 17. 4 Mos. 22, 31.

21. Og Israels Konge sagde til Elisa, der han saae dem: Min Fader, maa jeg slaae, maa jeg slaae (dem)?

22. Og han sagde: Du skal ikke slaae (dem); skulde du slaae dem, som du haver fanget med dit Sværd og med din Bue?

sæt Brød og Vand for dem, at de maae æde og drikke og drage til deres Herre. Ordspr. 25, 21.

23. Da beredte han dem et stort Maaltid; og der de havde ædet og druffet, da lod han dem fare, og de drog til deres Herre; og de syriske Tropper bleve ikke ved at komme i Israels Land.

24. Og det skede derefter, at Benhadad, Kongen af Syrien, samlede sin gaanske Leir, og han drog op og beleirede Samaria.

25. Og der var en stor Hunger i Samaria, thi see, de beleirede den, indtil et Afens Hoved (gjaldt) firrindstyve (Sefel) Sølv, og en Fjerdepart af en Rab Due-møg fem (Sefel) Sølv. c. 18, 27.

26. Og det skede, da Israels Konge gik forbi paa Muren, da raabte en Qvinde til ham og sagde: Frels, min Herre Konge!

2 Sam. 14, 4.

27. Og han sagde: Da Herren ikke frelser dig, hvorfra skal jeg staae dig Frelse? af Loden eller af Viinpersen?

28. Og Kongen sagde til hende: Hvad (fattes) dig? og hun sagde: Denne Qvinde sagde til mig: Giv din Søn hid, saa vilde vi æde ham idag, og imorgen vilde vi æde min Søn.

29. Saa have vi fogt min Søn og ædet ham; men der jeg sagde til hende paa den anden Dag: Giv din Søn hid og lad os æde ham, da havde hun skjult sin Søn.

5 Mos. 28, 53. Vegr. 4, 10.

30. Og det skede, der Kongen hørte den Qvindes Ord, da sønderrev han sine Klæder, og han gik forbi paa Muren; da saae Folket, og see, der var en Sæk indentil paa hans Ryd. c. 5, 7. Esr. 9, 3. 1 Kong. 21, 27.

31. Og han sagde: Gud gjøre mig saa og lægge saa dertil, om Elisas, Saphats Søns, Hoved skal staae idag paa ham.

1 Kong. 19, 2; 10, 10.

32. Og Elisa sad i sit Huus, og de Vældste sadde hos ham; og han sendte en Mand frem for sit Ansigt; (men) førind Budet kom til ham, da sagde han til de Vældste: Have I seet, at denne Morders Søn haver sendt hid at lade borttage mit Hoved? seer til, naar Budet kommer, luffer Døren og trykker ham (tilbage) med Døren; er ikke hans Herres Fødders Lyd efter ham?

1 Kong. 21, 19; 14, 6.

33. Der han endnu talede med dem, see, da kom Budet ned til ham og sagde: See, dette Unde (kommer) fra Herren, hvad skal jeg ydermere vente af Herren? v. 29. Amos 3, 6.

7. Capitel.

Elisa spaaer, at om anden Dagen skulde blive en meget god Tid, og forkynder en Hovedsmand, som ei vilde troe det, at han skulde see det, men ei nyde Noget deraf, 1. 2. Fire spedalske Mænd vove sig ind i de Syrrers Leir og finde, at de have forladt Leiren med Alt, hvad deri var, 3-9. De give Kongen det tilsendte, Israel plyndrer de Syrrers Leir, og Prophetens Spaadom opfyldes, 10-20.

Da sagde Elisa: Hører Herrens Ord! saa sagde Herren: Imorgen ved denne Tid skal en Maade Meel (gjælde) en Sefel, og to Maader Byg en Sefel i Samarias Port.

2. Men en Hovedsmand, til hvis Haand Kongen hældede sig, svarede den Guds Mand og sagde: See, dersom Herren gjorde Vinduer paa Himmelen, mon dette Ord kunde stee? og han sagde: See, du skal see det med dine Øine og ikke æde deraf.

c. 5, 18. 1 Mos. 7, 11.

3. Men der vare fire spedalske Mænd ved Portens Dør, og de sagde, den Ene til den Anden: Hvad vilde vi blive her, indtil vi dør?

3 Mos. 13, 46.

4. Om vi sige, vi vilde komme i Staden, saa er der Hunger i Staden, og vi dør der, og om vi blive her, da maae vi (og) dør; saa kommer nu og lader os falde til de Syrrers Leir; lade de os leve, saa leve vi, og dræbe de os, saa dør vi.

Esh. 4, 16.

5. Og de gjorde sig rede i Tusmørket at komme til de Syrrers Leir; der de kom til det Yderste af de Syrrers Leir, see, da var der ikke en Mand.

6. Thi Herren havde ladet de Syrrers Leir høre en Lyd af Vagne og en Lyd af Heste, (ja) en Lyd af en stor Hær; og de sagde, den Ene til den Anden: See, Israels Konge haver leiet imod os de Hethiters Konger og Ægypters Konger at komme over os.

c. 19, 7.

7. Derfor gjorde de sig rede og flyede i Tusmørket, og forlode deres Pauluner og deres Heste og deres Afener og Leiren, saasom den (stod), og flyede for (at redde) deres Liv.

8. Der disse Spedalske kom til det Yderste i Leiren, da kom de til et Paulun, og aade og drak og optog derudaf Sølv og Guld og Klæder, og gik bort og skjulte det, og de vendte tilbage og kom til et andet Paulun, og optog derudaf, og gik bort og skjulte det.

9. Da sagde de, den Ene til den Anden: Vi gjøre ikke ret, denne Dag er et godt

Budstabs Dag, og skulde vi tie? dersom vi bide, indtil det bliver lys Morgen, da rammer vor Misgjerning os; saa gaaer nu, og lader os komme og give det tilkjende for Kongens Huus.

10. Og der de kom, da raabte de til Staddens Portner, og de gavede dem tilkjende og sagde: Vi kom til de Syrrers Leir, og see, der er ikke en Mand eller et Menneskes Røst, men Heste bundne og Asener bundne, og Paulunerne, saasom de vare.

11. Da raabte (en af) Portnerne, og de forkyndte det inden i Kongens Huus.

12. Og Kongen stod op om Natten og sagde til sine Tjenere: Kjære, jeg vil kundgjøre eder, hvad de Syrrer have gjort med os: De vide, at vi lide Hunger, derfor ere de udgangne af Leiren for at stjule sig paa Marsten, sigende: Naar de udgaar af Staden, da vilde vi gribe dem levende og komme i Staden.

c. 6, 25 fg.

13. Da svarede en af hans Tjenere og sagde: Kjære, lad dem dog tage fem af Hestene, som ere tilovers, som ere overblevne herinde, see, de ere som al Israels Hob, som er overbleven deri, see, de ere som al Israels Hob, som har faaet Ende, og lader os sende hen og see til.

14. Da toge de to Vogne med Heste, og Kongen sendte dem efter de Syrrers Hær og sagde: Drager hen og seer til.

15. Og der de drog efter dem indtil Jordanen, see, da (laae) al Veien fuld af Klæder og Lvi, som de Syrrer havde kastet, der de haftede, og Budene kom igjen og gavede Kongen det tilkjende.

16. Saa gif Folket ud og røvede de Syrrers Leir; og en Maade Meel gjaldt en Sekel, og to Maader Byg en Sekel, efter Herrens Ord.

v. 1.

17. Men Kongen beskaffede den Hovedsmand, hvis Haand han hælde sig til, ved Porten, og Folket nedtraadte ham i Porten, at han døde, ligesom den Guds Mand havde sagt, som talede det, der Kongen kom ned til ham.

18. Thi det skede, som den Guds Mand havde talet til Kongen og sagt: Imorgen paa denne Tid skulle to Maader Byg gjælde en Sekel, og en Maade Meel en Sekel i Samarias Port.

19. Og Hovedsmanden havde svaret den Guds Mand og sagt: Ja, see, dersom Herren gjorde Vinduer paa Himmelen, mon det kunde skee efter dette Ord? og han havde

de sagt: See, du skal det see med dine Øine og ikke æde deraf.

v. 2.

20. Og det gif ham saa; thi Folket nedtraadte ham i Porten, at han døde.

8. Capitel.

Elisa raader den Qvinde, hvis Søn han havde opvakt, at gaa af Landet for Dyrtds Styld, som skulde komme; hun gjør det, kommer tilbage og faar ved Guds Forsyn alt sit Land og sin Eiendom igjen, 1-6. Elisa kommer til Damascus, forkynder, at Benhadad skal døe og Hasael blive Konge og gjøre Israel meget Dødt, som og skeer, 7-15. Joram bliver Konge i Juda, er ugubelig, Edomiterne falde af fra ham, han dør, 16-24. Ahasia bliver Konge i hans Sted, er ogsaa ugubelig, drager i Krig med Joram, Israels Konge, som faares af de Syrrer; Ahasia drager ned til Zisreel for at besøge ham, 25-29.

Og Elisa talede til den Qvinde, hvis Søn han havde gjort levende, og sagde: Gjør dig rede og gik bort, du og dit Huus, og vær fremmed, hvor du kan være fremmed; thi Herren kalder ad Hungeren, og den skal ogsaa komme i Landet i syv Aar.

c. 4, 35. 1 Mos. 41, 30.

2. Og Qvinden gjorde sig rede og gjorde efter den Guds Mands Ord; og hun drog bort, hun og hendes Huus, og var fremmed i Philisternes Land i syv Aar.

3. Og det skede, der de syv Aar vare tilende, da kom Qvinden tilbage af Philisternes Land; og hun gif ud at raabe til Kongen om hendes Huus og om hendes Ager.

4. Og Kongen talede med Gihezi, den Guds Mands Tjener, og sagde: Kjære, fortæl mig alle de store (Gjerninger), som Elisa haver gjort.

c. 5, 20.

5. Og det skede, der han fortalte Kongen, at han havde gjort en Død levende, see, da raabte den Qvinde, hvis Søn han havde gjort levende, til Kongen om hendes Huus og om hendes Ager; da sagde Gihezi: Min Herre Konge! denne er Qvinden, og denne er hendes Søn, som Elisa gjorde levende.

6. Saa spurgte Kongen Qvinden ad, og hun fortalte ham det; da gav Kongen hende en Kammertjener og sagde: Skaf hende igjen alt det, som hører hende til, med al Agerens Indkomme fra den Dag af, hun forlod Landet, og indtil nu.

7. Derefter kom Elisa til Damascus, da Benhadad, Kongen i Syrien, var syg; og man gav ham det tilkjende og sagde: Den Guds Mand er kommen hid.

8. Da sagde Kongen til Hasael: Tag en Gave med dig og gik ind i den Guds

Mand, og spørg Herren ad ved ham og siig: Skal jeg leve af denne Sygdom?

9. Og Hafaël gif imod ham og tog Gave med sig og allehaande Godt af Damascus, fyrrethve Kamelers Byrde; og han kom og stod for hans Ansigt og sagde: Din Søn Benhadad, Kongen i Syrien, sendte mig til dig og lader siige: Mon jeg skal leve af denne Sygdom?

10. Og Elisa sagde til ham: Gaf og siig: Du skal aldeles ikke leve; thi Herren haver ladet mig see, at han skal visseelig døe. c. 1, 4.

11. Og han gjorde sit Ansigt stumt og vendte det (til ham), indtil han bluedes derved; og den Guds Mand græd. Luc. 19, 41.

12. Da sagde Hafaël: Hvi græder min Herre? og han sagde: Fordi jeg veed det Unde, som du skal gjøre Israels Børn: Du skal sætte Ild paa deres faste Stæder og slaæ deres udvalgte (Mandskøn) ihjel med Sværd, og knuse deres spæde Børn og sønderhugge deres frugtsommelige (Qvin-der). v. 28. c. 10, 32. Es. 13, 16, 18.

13. Og Hafaël sagde: Men hvad er din Tjener, den Hund, at han skulde gjøre denne store Ting? og Elisa sagde: Herren haver ladet mig see, at du skal blive Konge over Syrien. 1 Sam. 24, 15. 1 Kong. 19, 15.

14. Saa gif han fra Elisa og kom til sin Herre; og han sagde til ham: Hvad sagde Elisa dig? og han sagde: Han sagde mig: Du skal visseeligen leve.

15. Og det skede den anden Dag, da tog han Rhen og dyppte den i Vandet og udbredte den over hans Ansigt, og han døde; og Hafaël blev Konge i hans Sted.

16. Og i det femte Forams, Achabs Søns, Israels Konges, Aar, da Zosaphat var Konge i Juda, blev Foram, Zosaphats Søn, Konge i Juda. 1 Kong. 22, 51. 2 Kron. 21, 1.

17. Han var to og tredive Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede otte Aar i Jerusalem.

18. Og han vandrede i Israels Kongers Bei, ligesom Achabs Huns gjorde, thi Achabs Datter var hans Hustru, og han gjorde det Unde for Herrens Dine. c. 16, 3.

19. Men Herren vilde ikke fordærve Juda for Davids, sin Tjeners, Skyld, ligesom han havde tilfagt ham, at han vilde give ham et Lys iblandt hans Børn alle Dage. 2 Sam. 7, 13 fg. 1 Kong. 11, 36; 15, 4.

20. I hans Dage saldt Edom af fra at være under Judæ Herredømme, og de gjorde en Konge over sig. v. 22.

21. Derfor drog Foram over til Zair, og alle Vognene med ham; og det skede, at han gjorde sig rede om Natten og slog Edom, som var omkring ham, dertilmed de Øverste over Vognene, og Folket flyede til deres Pauluner.

22. Dog saldt Edom af fra at være under Judæ Herredømme indtil denne Dag; da saldt og Libna af paa den samme Tid. 2 Kron. 21, 10.

23. Men det Øvrige af Forams Handeler og alt det, han gjorde, ere de Ting ikke skrevne i Judæ Kongers daglige Handels Bog? 2 Kron. 21, 1 fg.

24. Og Foram laae med sine Fædre og blev begravet hos sine Fædre i Davids Stad, og Ahafia, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 2 Kron. 22, 1.

25. I det tolvte Forams, Achabs, Israels Konges, Søns, Aar blev Ahafia, Forams Søn, Konge i Juda. c. 9, 29.

26. Ahafia var to og thye Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede eet Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Athalia, Omri, Israels Konges, (Søns) Datter. v. 18. c. 11, 1.

27. Og han vandrede i Achabs Huses Bei og gjorde det, som var ondt for Herrens Dine, som Achabs Huns; thi han var Svoger til Achabs Huns. c. 3, 2.

28. Og han drog i Krig med Foram, Achabs Søn, mod Hafaël, Kongen af Syrien, til Ramoth i Gilead; og de Syrer sloge Foram. c. 9, 14, 15. 2 Kron. 22, 5.

29. Da vendte Kong Foram tilbage for at lade sig læge i Zisreel af de Slag, som de Syrer sloge ham ved Rama, der han stred imod Hafaël, Kongen af Syrien; og Ahafia, Forams Søn, Judæ Konge, kom ned at besøge Foram, Achabs Søn, i Zisreel, fordi han laae syg.

9. Capitel.

En af Propheterne salver paa Elisas Befaling Zehu til Konge over Israel og hyder ham at udrydde Achabs Huns, 1-10. Zehu kundgjør, hvad ham var vederfare, gjør et Forbund imod Foram, drager til Zisreel; Foram sender to Ryttere imod ham og lader spørge, om der var Fred; de komme ei tilbage, 11-20. Foram og Ahafia drage ud imod Zehu; Zehu skyder Foram, at han dør, lader ham kaste paa Naboths Ager, lader Ahafia ogsaa dræbe, 21-29. Han lader Zesabel nedstyrte af Binduet; hun ædes af Hundedene, 30-37.

Da kaldte Propheten Elisa ad en af Propheternes Børn, og han sagde til

ham: Bind om dine Lænder, og tag denne Oliekrulle i din Haand, og gik til Ramoth i Gilead.

c. 4, 29. 1 Sam. 10, 1.

2. Og naar du kommer derhen, da see der Zehu, Søn af Josaphat, Nimfi Søn, og gik ind og lad ham staae op midt iblandt sine Brødre, og led ham fra et Kammer i det andet.

3. Og tag Oliekrullen og os paa hans Hoved og siig: Saa sagde Herren: Jeg haver salvet dig til Konge over Israel; og du skal oplade Døren og flye og ikke bie.

1 Kong. 19, 16.

4. Og Drengen, Prophetens Dreng, gik til Ramoth i Gilead.

c. 8, 4.

5. Og der han kom, see, da sadde Hovedsmændene over Hæren (der), og han sagde: Jeg haver et Ord til dig, Hovedsmand! og Zehu sagde: Til hvilken iblandt os alle? og han sagde: Til dig, Hovedsmand!

6. Da stod han op og gik ind i Huset, og han øste Olie paa hans Hoved og sagde til ham: Saa sagde Herren, Israels Gud: Jeg haver salvet dig til Konge over Herrens Folk, over Israel.

7. Og du skal slaae Achabs, din Herres, Huus, og jeg vil hegne (og udfræve) mine Tjeneres, Propheternes, Blod og alle Herrens Tjeneres Blod af Jesabels Haand.

1 Kong. 21, 22, 23.

8. Og alt Achabs Huus skal omkomme, og jeg vil udrydde af Achab den, som pisser paa Væggen, (ja) og den Beholdne og den Efterladte i Israel.

9. Og jeg vil gjøre Achabs Huus ligesom Zeroboams, Nebats Søns, Huus, og som Baefas, Ahias Søns, Huus.

1 Kong. 15, 29; 16, 3.

10. Og Hundene skulle æde Jesabel paa det Stykke (Nger) i Zisreel, og Ingen skal begrave (hende). Og han lod Døren op og sluede.

1 Kong. 21, 23. 2 Kong. 9, 25.

11. Og der Zehu gik ud til sin Herres Tjenere, da sagde man til ham: (Gaaer det) vel (til)? hvorfor kom denne Gale til dig? og han sagde til dem: I kjende Manden og hans Tale.

c. 5, 21. 3 Es. 10, 20. Ap. G. 26, 24.

12. Og de sagde: Det er falskt; Kjære, giv os det tilkjende; og han sagde: Saa og saa talede han til mig og sagde: Saa sagde Herren: Jeg haver salvet dig til Konge over Israel.

13. Da skyndte de sig, og de toge hver sine Klæder og lagde under ham paa det

Høieste af Trapperne; og de blæste i Trompeter, og de jagde: Zehu er Konge.

14. Saa gjorde Zehu, Søn af Josaphat, Nimfi Søn, et Forbund imod Zoram; og Zoram tog vare paa Ramoth i Gilead, han og al Israel, mod Hasael, Kongen af Syrien.

15. Men Kong Zoram var kommen tilbage for at lade sig læge i Zisreel af de Slag, som de Syrer sloge ham, der han stred imod Hasael, Kongen af Syrien; og Zehu sagde: Dersom det er eders Sind, da skal Ingen undkomme og udgaae af Staden, at gaae bort og kundgjøre det i Zisreel.

c. 8, 28 fg.

16. Da red Zehu hen og drog til Zisreel, fordi Zoram laae der; og Ahasia, Zude Konge, var nedfaren at besøge Zoram.

17. Og Skildvagten stod paa Taarnet i Zisreel og saae Zehus Hob, der han kom, og sagde: Jeg seer en Hob; da sagde Zoram: Tag en Rytter og send imod dem, og han skal si: Er der Fred? 2 Sam. 18, 24.

18. Og Rytteren drog imod ham og sagde: Saa siger Kongen: Er der Fred? og Zehu sagde: Hvad haver du med Freden (at gjøre)? vend dig omkring bag mig; og Skildvagten kundgjorde det og sagde: Budet kom til dem og kommer ikke tilbage.

v. 11. 1 Sam. 16, 4.

19. Da sendte han den anden Rytter; der han kom til dem, da sagde han: Saa sagde Kongen: Er der Fred? og Zehu sagde: Hvad haver du med Freden (at gjøre)? vend dig omkring bag mig.

c. 1, 11.

20. Og Skildvagten kundgjorde det og sagde: Han kom til dem og kommer ikke tilbage, og det er en Fart ligesom Zehu, Nimfi Søns, Fart, thi han farer (afsted) med Galtskab.

v. 2, 15.

21. Da sagde Zoram: Spænd for, og man spændte for hans Vogn; og de droge ud, Zoram, Israels Konge, og Ahasia, Zude Konge, hver paa sin Vogn, og de droge ud imod Zehu og traf ham paa Naboths, den Zisreeliters, Stykke (Nger).

1 Kong. 21, 1, 19.

22. Og det skede, der Zoram saae Zehu, da sagde han: Zehu, er der Fred? og han sagde: Hvad Fred? medens din Moders Jesabels Horerier og hendes Trolddomme ere saa mange.

Tab. 2, 20.

23. Da vendte Zoram sine Hænder og sluede, og sagde til Ahasia: Det er Forræderi, Ahasia!

24. Men Jehu greb med fuld Magt fat paa Buen og skød Foram imellem hans Arme, at Pilen foer ud af hans Hjerte; og han brøiede sig i sin Vogn.

25. Og han sagde til sin Hovedsmand Bidkar: Tag (ham) op (og) kast ham paa det Stykke af Naboths, den Zisreelitters, Ager; thi kom ihu, der jeg og du rede tilfammen efter hans Fader Achab, at Herren opløstede denne Byrde over ham, (sigende:)

1 Kong. 21, 19; 22, 38.

26. Mon jeg ikke faae igaar Nat Naboths Blod og hans Sønners Blod? siger Herren, og jeg skal betale dig paa dette Stykke (Ager), siger Herren; saa tag ham nu op (og) kast ham paa det Stykke (Ager) efter Herrens Ord.

27. Der Ahasia, Judæ Konge, det saae, da flyede han ad Veien til Huset ved Hæven; og Jehu forfulgte ham og sagde: Slaaer ogsaa ham paa Vognen, der hvor man farer op til Gur, som er ved Ziblean; og han flyede til Megiddo og døde der.

2 Kron. 22, 9.

28. Og hans Tjenere lode ham føre til Jerusalem, og begrove ham i hans Grav hos hans Fædre i Davids Stad.

c. 14, 20; 23, 30.

29. Og i det ellefte Forams, Achabs Sønns, Aar blev Ahasia Konge over Juda.

30. Og Jehu kom til Zisreel; og Jesebel hørte det, og satte Sminke paa sit Ansigt og smykkede sit Hoved, og saae ud igennem Vinduet.

Jer. 4, 30.

31. Og der Jehu kom i Porten, da sagde hun: Er der Fred, o Sinri! som slog sin Herre ihjel?

1 Kong. 16, 10, 18.

32. Og han løstede sit Ansigt op til Vinduet og sagde: Hvo er med mig? hvo? da saae to (eller) tre Kammertjenere ud til ham.

33. Og han sagde: Styrter hende ned; og de styrte hende ned, og der blev stænk af hendes Blod paa Væggen og paa Hestene, og man nedtraadte hende.

34. Og der han var kommen ind og havde ædet og druffet, da sagde han: Kære, be-seer denne Forbandede, og begraver hende, thi hun er en Konges Datter. 1 Kong. 16, 31.

35. Og der de gik hen at begrave hende, da fandt de Intet af hende uden Hovedpanden og Fødderne og det Glade af Hænderne.

36. Da kom de igjen og gave ham det tilfjende, og han sagde: Det er det Herrens

Ord, som han talede formedelfst sin Tjener Elias, den Thisbiter, og sagde: Hundene skulle æde Jesebels Kød paa det Stykke (Ager) i Zisreel.

v. 10. 1 Kong. 21, 23.

37. Og Jesebels Nadsel skal være som Møg paa Marken paa det Stykke (Ager) i Zisreel, at de skulle ikke (kunne) sige: Denne er Jesebel.

10. Capitel.

Jehu lader ihjelslaae 70 Achabs Sønner og udrydder alt Achabs Huus, 1-11. Han lader dræbe Kong Ahafias Brødre, farer tilligemed Jonadab til Samaria og ødelægger der de Dø-rige af Achabs Huus, 12-17. Han lader samle alle Baals Præster og stiller sig an, som han vilde dyrke Baal, men udrydder alle Baals Tjenere og Baals Tjeneste af Israél, dog tjener han Zeroboams Kalve, 18-29. Herren lover ham, at hans Børn i fjerde Led skulle sidde paa hans Stol; Hafiael slaaer Israél og fører Mange bort af dem; Jehu dør, 30-36.

Og Achab havde halvfjerdsindstyve Sønner i Samaria; og Jehu skrev Brev og sendte til Samaria til de Øverste i Zisreel, (som vare) de Ældste, og til Achabs Fosterfædre, og lod sige:

2. Og nu, naar dette Brev kommer til eder, efterdi eders Herres Sønner ere hos eder, og Vognene ere hos eder, og Hestene, samt en fast Stad og Rustningen,

3. saa seer, hvilken der er god og den rette af eders Herres Sønner, og sætter ham paa hans Faders Throne, og strider for eders Herres Huus.

4. Men de frygtede saare meget og sagde: See, de to Konger bestode ikke for hans Ansigt, hvorledes vilde vi da bestaae?

c. 9, 23. 24. 27.

5. Og den, som var over Huset, og den, som var over Staden, og de Ældste og Fosterfædrene sendte til Jehu og lode sige: Vi ere dine Tjenere, og vi ville gjøre alt det, som du siger til os, vi ville Ingen gjøre til Konge; gjør det, som dig godt synes.

Joel. 9, 25.

6. Da skrev han et andet Brev til dem og lod sige: Dersom I ere mine og høre min Røst, saa tager Hovederne af Mændene, eders Herres Sønner, og kommer til mig imorgen ved denne Tid til Zisreel; men Kongens Sønner, halvfjerdsindstyve Mænd, vare hos de Store i Staden, som fødte dem op.

7. Og det skede, der Brevet kom til dem, da toge de Kongens Sønner og slagtede halvfjerdsindstyve Mænd, og lagde deres

Hoveder i Kurve og sendte (dem) til ham til Israeel.

Dom. 9, 5.

8. Og der Budet kom og gav ham det tilskjende og sagde: De have ført Kongens Sønners Hoveder hid, da sagde han: Væg-ger dem i to Hobe for Døren paa Porten indtil inorgen.

9. Og det skede om Morgen, der han gik ud og stod (der), da sagde han til alt Folket: Vere retfærdige! see, jeg, jeg haver gjort et Forbund imod min Herre og slaet ham ihjel, men hvo haver slaget alle disse?

10. Vider nu, at der er ikke (et) af Herrens Ord faldet paa Jorden, som Herren talede over Achabs Huus; thi Herren haver gjort det, som han talede formedelst sin Tjener Elias.

1 Kong. 21, 22.

11. Saa slog Zehu Alle, som vare overblevne af Achabs Huus i Israeel, og alle hans store (Mænd) og hans Kyndinger og hans Præster, indtil han lod ham ikke en Overbleven tilovers.

4 Mos. 21, 35.

12. Og han gjorde sig rede og drog hen og kom til Samaria; (og) der han var ved Hyrdernes Beth-Eked paa Beien,

13. da fandt Zehu Ahafias, Judæ Konges, Brødre og sagde: Hvem ere I? og de sagde: Vi ere Ahafias Brødre og fare ned for at hilse Kongens Børn og Dronningens Børn.

14. Da sagde han: Gribet dem levende, og de grebe dem levende; og de slagtede dem ved den Grøft ved Beth-Eked, to og fyrrethye Mænd, og man lod ikke en Mand blive tilovers af dem.

1 Kong. 18, 40.

15. Og der han drog derfra, da fandt han Jonadab, Rechabs Søn, som mødte ham, og han velsignede ham og sagde til ham: Mon dit Hjerte er oprigtigt, saasom mit Hjerte med dit Hjerte? og Jonadab sagde: Det er. Er det saa, da giv (mig) din Haand; og han gav (ham) sin Haand, og han lod ham stige op til sig i Vognen.

Jer. 35, 6.

16. Og han sagde: Gaf med mig og see paa min Ridfærthed for Herren; og de førte ham paa hans Vogn.

1 Kong. 19, 10, 14.

17. Og der han kom til Samaria, da slog han Alle (ihjel), som vare overblevne af Achab i Samaria, indtil han havde ødelagt ham, efter Herrens Ord, som han talede til Elias.

1 Kong. 21, 21, 22.

18. Og Zehu samlede alt Folket og sagde til dem: Achab tjente Baal lidet, Zehu vil tjene ham meget.

1 Kong. 16, 31, 32.

19. Saa kalder nu alle Baals Prophe-ter, alle hans Tjenere og alle hans Præ-ster til mig, at Ingen savnes, thi jeg haver et stort Slagtoffer til Baal; hvo, som sav-nes, skal ikke leve; men Zehu gjorde det med Svig, at han kunde ødelægge Baals Tjenere.

20. Og Zehu sagde: Helliger Baal en Forbudsdag; og de udraabte den.

3 Mos. 23, 36.

21. Og Zehu sendte til al Israeel, og alle Baals Tjenere kom, og Ingen blev til-overs, som ei kom; og de kom i Baals Huus, at Baals Huus blev fuldt her og der.

22. Da sagde han til den, som var over Klædehuset: Bær alle Baals Tjenere Klæ-der ud; og han udbar dem Klæderne.

23. Og Zehu gik ind, og Jonadab, Re- chabs Søn, i Baals Huus, og han sagde til Baals Tjenere: Randsjager og seer til, at her er ikke (nogen) af Herrens Tjenere iblandt eder, men alene Baals Tjenere.

24. Og der de gik ind til at gjøre Slag- offere og Brændoffere, da bestikkede Zehu sig førstindsthye Mænd udenfor og sagde: Dersom nogen af de Mænd skulde und- komme, som jeg haver ført hid under eders Hænder, da skal den Sammes Sjæl være for hans Sjæl.

1 Kong. 20, 39.

25. Og det skede, der han havde fulden- dt at gjøre Brændofferet, da sagde Zehu til Drabanterne og Hovedsmændene: Gaaer ind, slaaer dem, Ingen maa komme ud; og de sloge dem med skarpe Sværd; og Dra- banterne og Hovedsmændene fastede dem bort, og de kom til Baals Huses Stad.

1 Kong. 18, 40.

26. Og de udbare Støtterne af Baals Huus og opbrændte dem.

c. 11, 18.

27. Og de nedbrøde Baals Støtte, og de nedbrøde Baals Huus og gjorde hemme- lige Mag deraf indtil denne Dag.

c. 3, 2.

28. Saa ødelagde Zehu Baal af Israeel.

29. Dog fra Zeroboams, Nebats Søn, Synder, som kom Israeel til at synde, veg Zehu ikke fra (at vandre) efter dem, (nemlig) fra de Guldkalve, den, som var i Bethel, og den, som var i Dan.

c. 13, 2, 11; 14, 24.

30. Og Herren sagde til Zehu: Fordi at du haver gjort vel det, som ret var for mine Dine, at du gjorde mod Achabs Huus efter alt det, som var i mit Hjerte, da skulle dine Sønner i fjerde Led sidde paa Israels Throne.

c. 15, 12.

31. Dog tog Jehu ikke vare paa at vandre i Herrens, Israels Guds, Lov af sit ganste Hjerte; han veg ikke fra Jeroboams Syn=der, med hvilke han kom Israel til at synde.

c. 15, 18, 28. 1 Kong. 16, 19.

32. I de samme Dage begyndte Herren at afforte i Israel; thi Hafaël slog dem i alt Israels Landemærke,

c. 8, 12.

33. fra Jordanen, fra Solens Opgang, det ganste Gileads Land, de Gaditer og de Rubeniter og de Manassiter, fra Aroer, som er ved Arnons Bæk, og Gilead og Basan.

34. Men det Øvrige af Jehu Handeler, og alt det, han har gjort, og al hans Vælde, ere de Ting ikke skrevne i Israels Kongers daglige Handebers Bog?

35. Og Jehu laae med sine Fædre, og de begrove ham i Samaria, og Joahas, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

c. 13, 1.

36. Og de Aar, som Jehu regjerede over Israel i Samaria, vareotte og thye Aar.

11. Capitel.

Da Athalia hører, at hendes Søn Ahasia var død, udrydder hun den hele kongelige Familie undtagen Joas, som skjules af Præsten Jojada i Templet, 1-3. I det tyvende Aar derefter samler Jojada alle Dverfter og Hovedsmænd for Folket, viser dem Kongens Søn, gjør en Pagt med dem, gjør Joas til Konge og dræber Athalia, 4-16. Jojada gjør en Pagt imellem Herren og Kongen og Folket, udrydder Baal og hans Præst, sætter Kongen paa hans Throne, Landet bliver stille, 17-21.

Der Athalia, Ahasias Moder, faae, at hendes Søn var død, da gjorde hun sig rede og ødelagde al kongelig Sæd.

c. 8, 26.

2. Men Joseba, Kong Jorams Datter, Ahasias Søster, tog Joas, Ahasias Søn, og stjal ham mdt af Kongens Børn, dem, som bleve dræbt, ham og hans Amme, i Sengenammeret; og de skulte ham for Athalias Ansigt, saa at han ikke blev dræbt.

1 Kron. 3, 11.

3. Og han var med hende i Herrens Huus skjult i sex Aar; men Athalia var Dronning i Landet.

Dem. 9, 5.

4. Men i det tyvende Aar sendte Jojada og tog de Dverfte over Hundrede, Hovedsmændene og Drabanterne, og lod dem komme til sig i Herrens Huus; og han gjorde en Pagt med dem og tog en Ed af dem i Herrens Huus, og viste dem Kongens Søn.

2 Kron. 23, 1.

5. Og han bød dem og sagde: Dette er

den Gjerning, som I skulle gjøre: Den tredie Part af eder, som gaee ind om Sabbaten, og som tage vare paa Varetægten, de skulle være for Kongens Huus.

6. Og den tredie Part skal være ved den Port Sur, og den tredie Part ved den Port, som er bag Drabanterne, og I skulle holde Pagt for Huset nviagtelig.

7. Men de to Parter af eder, (nemlig) Alle, som gaee ud om Sabbaten, naar de have taget vare paa Varetægten i Herrens Huus, (skulle de blive) hos Kongen.

8. Og I skulle omringe Kongen trindt omkring, Enhver med sine Vaaben i sin Haand, og hvo, som kommer til Ordenerne, skal dødes; og I skulle være hos Kongen, naar han gaar ud, og naar han gaar ind.

9. Og de Dverfte for Hundrede gjorde efter alt det, som Jojada, Præsten, bød, og de toge hver sine Mænd, som gif ind om Sabbaten, med dem, som gif ud om Sabbaten, og de kom til Jojada, Præsten.

10. Og Præsten gav Hovedsmændene for Hundrede Spydene og Skjoldene, som havde hørt Kong David til, (og) som vare i Herrens Huus.

2 Kron. 23, 9.

11. Og Drabanterne stode, hver med sine Vaaben i sin Haand, fra den høire Side paa Huset til den venstre Side paa Huset mod Alteret og mod Huset hos Kongen omkring.

12. Siden udførte han Kongens Søn, og satte Kronen paa ham og (gav ham) Vidnesbyrdet, og de gjorde ham til Konge og salvede ham, og de sloge Hænderne (tilsammen) og sagde: Kongen leve!

5 Mos. 17, 19. 1 Sam. 10, 24. 1 Kong. 1, 25, 30.

13. Der Athalia hørte Drabanternes Røst (og) Folkets, da kom hun til Folket i Herrens Huus.

2 Kron. 23, 12.

14. Og hun saae, og see, da stod Kongen hos Støtten, som Stik var, og Thyserne og Basunerne vare hos Kongen, og alt Folket i Landet var glad og blæste i Basunerne; da sønderrev Athalia sine Klæder og raabte: Oprør! Oprør!

4 Mos. 10, 10. 2 Kron. 7, 6. 2 Kong. 5, 7.

15. Men Jojada, Præsten, bød de Dverfte over Hundrede, som vare besiddede over Hæren, og sagde til dem: Fører hende hen ud udenfor Ordenerne, og hvo, som kommer efter hende, dræber ham med Sværdet; thi Præsten havde sagt, at hun skulde ikke dræbes i Herrens Huus.

16. Og de lagde Hænder paa hende, og

Han gif den Bei, som Hestene gaac, til Kongens Huus, og han blev der dræbt.

17. Da gjorde Sojaba en Pagt imellem Herren og imellem Kongen og imellem Folket, at de skulde være Herrens Folk, og imellem Kongen og imellem Folket.

18. Da kom alt Folket af Vandet ind i Baals Huus, og de nedbrøde hans Altare, og hans Billeder sønderbrøde de albeles, og sloge Matthai, Baals Præst, ihjel lige for Altterne; men Præsten beskikkede Embederne i Herrens Huus.

c. 10, 26. 27. 2 Kren. 23, 17; 31, 1.

19. Og han tog de Øverste over Hundedrede og Hovedsmændene og Drabanterne og alt Folket i Vandet, og de førte Kongen ned fra Herrens Huus og kom ad den Bei igjennem Drabanternes Port til Kongens Huus; og han sad paa Kongernes Throne.

20. Og alt Folket i Vandet var glad, og Staden blev stille, efterat de havde slaget Athalia ihjel med Sværdet i Kongens Huus.

Dom. 3, 11. 30.

21. Soas var syv Aar gammel, der han blev Konge.

v. 4.

12. Capitel.

Soas frygter Gud, saalænge Sojaba lever, dog borttages Høiene ikke, 1-3. Soas befaler at samle Penge til at istandsætte Templet, hvilket omfiser ogsaa stær, 4-16. Han tjøber Haaftel fra sig med Guld og ihjelslaaes af sine Tjenere, 17-21.

Sdet fyrerde Jehu Aar blev Soas Konge og regjerede fyrrethve Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Zibja af Beer-shaba.

2 Kren. 24, 1.

2. Og Soas gjorde det, som ret var for Herrens Dine, alle sine Dage, i hvilke Sojaba, Præsten, lærte ham.

3. Dog bleve Høiene ikke borttagne; Folket offrede og gjorde endnu Røgtelse paa Høiene.

c. 14, 4. 1 Keng. 15, 14; 22, 44.

4. Og Soas sagde til Præsterne: Alle Penge af de Ting, som helliges, som bæres til Herrens Huus (nemlig) Penge af hver, som gaacer over (til de Talte), Penge, (som de give) for Sjælene, hver efter sin Burdering, alle Penge, som hver Mand offerer af et (frit) Hjerte, at lade komme til Herrens Huus,

2 Mos. 30, 13.

3 Mos. 27, 3 fg. 2 Kren. 24, 5. 6. 2 Mos. 35, 5.

5. dem skulle Præsterne tage til sig, hver af sin Kynding, og de skulle færdige, hvad brudt er i Huset, nemlig alt det, som findes der brudt.

v. 6. 7. 12 fg.

6. Men det skede i det tre og tyvende Kong Soas Aar, at Præsterne havde ikke færdiget det, som brudt var i Huset.

7. Da kaldte Kong Soas ad Sojaba, Præsten, og de (andre) Præster og sagde til dem: Hvi færdige I ikke det, som brudt er i Huset? nu vel, tager ikke Penge af eders Kyndinger, men giver dem til det, som brudt er i Huset.

8. Og Præsterne samtykkede i ikke at tage Penge af Folket og ikke (selv) at færdige det, som brudt var i Huset.

v. 11.

9. Men Sojaba, Præsten, tog en Kiste og borede et Hul paa Laaget derpaa, og satte den paa den høire Side ved Alteret, hvor man gaacer ind i Herrens Huus; og Præsterne, som toge vare paa Dørtærskelen, lagde deri alle Penge, som bleve førte til Herrens Huus.

10. Og det skede, naar de saae, at der vare mange Penge i Kisten, da kom Kongens Skriver og den Ypperstepræst op, og de bandt sammen og talte Pengene, som fandtes i Herrens Huus.

11. Og de gave Pengene, som vare optalte, i deres Hænder, som gjorde Gjerningen, som vare beskikkede over Herrens Huus, og de gave dem ud til Tømmermændene og til Bygningsmændene, som arbejdede paa Herrens Huus,

c. 22, 4.

12. og til Muurmesterne og Steenhuggerne, og til at købe Træ og hugne Steene, til at færdige det, som brudt var paa Herrens Huus, og til alt det, som udgaves til Huset til at færdige det.

13. Dog bleve ikke gjorde Sølubækkener, Psaltere, Skaaler, Vasuner (eller) noget Aar af Guld eller Aar af Sølv til Herrens Huus af de Penge, som førtes til Herrens Huus.

14. Men de gave dem til dem, som gjorde Gjerningen, og de færdigede Herrens Huus dermed.

15. Og de kom ikke de Mænd til at gjøre Røgnstab, i hvis Haand de gave Pengene, for at give dem, som gjorde Gjerningen; thi de handlede troligen.

c. 22, 7.

16. (Men) Pengene af Skildofferet og Pengene af Syndofferet bleve ikke førte til Herrens Huus; de hørte Præsterne til.

17. Da drog Haaftel, Kongen af Syrien, op og stred imod Gath og indtog den; og Haaftel rettede sit Ansigt til at drage op til Jerusalem.

18. Da tog Soas, Judæ Konge, alle de

hellige Ting, som Josaphat og Joram og Ahasia, hans Fædre, Judæ Konger, havde helliget, og hvad han selv havde helliget, dertil alt det Guld, som man fandt i Herrens Huses og i Kongens Huses Væggendefæer, og sendte det til Hafaël, Kongen af Syrien, og han drog bort fra Jerusaleim.

c. 16, 8; 18, 15. 1 Kong. 15, 18.

19. Men det Øvrige af Joas Handeler og alt det, som han gjorde, ere de Ting ikke skrevne i Judæ Kongers daglige Handalers Bog?

2 Krøn. 24, 1 fg.

20. Og hans Tjenere opstode og forbandt sig (tilsammen) med et Forbund, og de sloge Joas i Millo Huus, hvor man gaaer ned til Sila.

c. 14, 19; 15, 10. 25. Dom. 9, 6.

21. Nemlig Josachar, Simeaths Søn, og Josabad, Somers Søn, hans Tjenere, sloge ham, og han døde, og de begrove ham med hans Fædre i Davids Stad, og Amazia, hans Søn, blev Konge i hans Sted. c. 14, 1.

13. Capitel.

Joahas bliver Konge i Israhel i Jehu Sted, er ugubelig; hans Land ødelægges af de Syrer, dog behøver Gud og frelser ham, da han ydmyger sig; han dør 1-9. Joas bliver Konge i Israhel efter sin Fader Joahas, er ond, strider mod Kong Amazia, dør, 10-13. I Joas Tid bliver Elisa syg, Joas besøger ham, Elisa løver ham Seier mod de Syrer; Elisa dør og gør, da han var død, en død Mand levende, 14-21. Hafaël trænger Israhel i Joahas Tid, men Joas flaar de Syrer tre Gange og faaer Israhels Stæder tilbage igjen efter Elisass Spaadom, 22-25.

I det tre og tyvende Joas, Ahasias Søn, Judæ Konges, Aar blev Joahas, Jehu Søn, Konge over Israhel i Samaria i sytten Aar.

c. 10, 35.

2. Og han gjorde det Onde for Herrens Dine og vandrede efter Zeroboams, Nebats Søn, Synder, med hvilke han kom Israhel til at synde; han veg ikke derfra.

3. Derfor optændtes Herrens Brede over Israhel, og han gav dem i Hafaels, Kongen af Syriens, Haand, og i Benhadads, Hafaels Søn, Haand alle Dage.

Dom. 2, 14. 1 Kong. 19, 15. 2 Kong. 10, 32.

4. Men Joahas bad hdmgheligen til Herrens Ansigt, og Herren hørte ham, thi han saae til Israhels Trængsel, thi Kongen af Syrien trængte dem.

c. 14, 26. 27.

5. Og Herren gav Israhel en Frelser, og de slap frie for at være under de Syrers Magt; og Israhels Børn boede i deres Pauluner som tilforn.

6. Dog veg de ikke fra Zeroboams Synder, som han kom Israhel til at synde med, men man vandrede derudi; og Lunden blev ogsaa staaende i Samaria.

7. Men der blev ikke tilovers af Joahas Folk uden halvtredstidstyve Ryttere og ti Vogne og ti tusinde Fodfolk; thi Kongen af Syrien havde fordærvet dem og gjort dem som Støvet ved at tærste dem.

8. Men det Øvrige af Joahas Handeler og Alt, hvad han gjorde, og hans Vælde, ere de Ting ikke skrevne i Israhels Kongers daglige Handalers Bog?

9. Og Joahas laae med sine Fædre, og de begrove ham i Samaria, og hans Søn Joas blev Konge i hans Sted.

10. I det syv og tredivte Joas, Judæ Konges, Aar blev Joas, Joahas Søn, Konge over Israhel i Samaria i sytten Aar.

11. Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Dine, han veg ikke fra alle Zeroboams, Nebats Søn, Synder, som han kom Israhel til at synde med, men han vandrede deri.

12. Men det Øvrige af Joas Handeler og Alt, hvad han gjorde, og hans Vælde, hvorledes han stred med Amazia, Judæ Konge, ere de Ting ikke skrevne i Israhels Kongers daglige Handalers Bog?

c. 14, 8. 11. 12. 2 Krøn. 25, 18. 21. 22.

13. Og Joas laae med sine Fædre, og Zeroboam sad paa hans Throne, og Joas blev begravet i Samaria hos Israhels Konger.

c. 14, 16.

14. Og Elisa blev syg af den Sygdom, af hvilken han døde, og Joas, Israhels Konge, kom ned til ham og græd for hans Ansigt og sagde: Min Fader! min Fader! Israhels Vogn og hans Ryttere!

c. 2, 12.

15. Da sagde Elisa til ham: Tag Vue og Pile; og han tog Vue og Pile til ham.

16. Da sagde han til Israhels Konge: Læg din Haand paa Buen, og han lagde sin Haand paa den; og Elisa lagde sine Hænder paa Kongens Hænder.

17. Og han sagde: Lad op det Bindue mod Østen, og han oplod det; og Elisa sagde: Skyd, og han skød; og han sagde: En Frelsnings Pæl for Herren og en Frelsnings Pæl imod de Syrer, og du skal slaae de Syrer i Aphel, indtil du gjør Ende (paa dem).

18. Og han sagde: Tag Pile, og han tog dem; og han sagde til Kongen af

Israël: Slaa paa Jorden, og han slog tre Gange og stod (siden stille).

19. Da blev den Guds Mand vred paa ham og sagde: Havde du slaget fem eller sex Gange, da skulde du slaget de Syrer, indtil du havde gjort Ende (paa dem); men nu skal du slaae de Syrer tre Gange.

20. Og Elisa døde, og de begrove ham; og Moabs Tropper kom i Landet, der Aaret gif an.

21. Og det skede, at de begrove en Mand, og see, da de saae Troppen, da kastede de Manden i Elisas Grav; og der Manden kom ned og rørte ved Elisas Been, da blev han levende og stod op paa sine Fødder.

22. Og Hafaël, Kongen af Syrien, trængte Israël alle Zoaahas Dage.

23. Men Herren var dem naadig og forbarmede sig over dem, og vendte sig til dem for sin Pagts Skyld med Abraham, Isak og Jakob, og vilde ikke fordærve dem, og bortkastede dem ikke fra sit Ansigt indtil nu.

2 Mos. 2, 24. 3 Mos. 26, 42. 1 Kron. 16, 15. 16.

24. Og Hafaël, Kongen af Syrien, døde, og hans Søn Benhadad blev Konge i hans Sted.

v. 3.

25. Og Zoas, Zoahas Søn, tog de Stæder igjen af Benhadads, Hafaëls Søn, Haand, som han havde taget af Zoahas, hans Faders, Haand i Krigen; tre Gange slog Zoas ham og fik Israëls Stæder igjen.

14. Capitel.

Amazia bliver Konge efter Zoas i Juda, gjør ret for Herren, dræber sin Faders Mordere, slaar de Edomiter, 1-7. Han hovmoder sig og vil endeligen føre Krig med Zoas, Kongen i Israël, bliver slagen, dræbes af sine Tjenere, hans Søn Azaria bliver Konge, 8-22. Jeroboam, Zoas Søn, bliver Konge i Israël, er ugudelig, frelser Israël og slaar Syrerne, efter Zonas Spadom, dør, 23-29.

I det andet Zoas, Zoahas Søn, Israëls Konges, Ar blev Amazia, Zoas, Zudæ Konges, Søn, Konge.

2 Kron. 25, 1.

2. Han var fem og tyve Ar gammel, der han blev Konge, og regjerede ni og tyve Ar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Zoaddan af Jerusalem.

3. Og han gjorde ret for Herrens Dine, dog ikke som David, hans Fader; han gjorde efter alt det, som Zoas, hans Fader, gjorde.

c. 15, 3. 34.

4. Dog bleve Hoiene ikke borttagne; Solket offrede og gjorde endnu Nøgelse paa Hoiene.

c. 12, 3. 1 Kong. 15, 14.

5. Og det skede, der Riget var bekræftet i hans Haand, da slog han sine Tjenere, som havde slaget Kongen, hans Fader. c. 12, 20. 21.

6. Men han dræbte ikke deres Børn, som havde slaget (ham), som skrevet er i Mose Lovbog, som Herren bød og sagde: Forældre skulle ikke dødes for Børnenes Skyld, og Børn ikke dødes for Forældrenes Skyld, men hver skal dødes for sin Synds Skyld.

5 Mos. 24, 16. 2 Kron. 25, 4.

7. Han, han slog ti Tusinde af Edom i Saltbælen, og indtog Sela i samme Krig og kaldte dens Navn Jottheel indtil denne Dag.

2 Kron. 25, 11.

8. Da sendte Amazia Bud til Zoas, Zoahas, Zehu Søn, Søn, Kongen i Israël, og lod sige: Kom og lad os see (hverandres) Ansigt.

c. 13, 12. 2 Kron. 25, 17 fg.

9. Men Zoas, Israëls Konge, sendte til Amazia, Zudæ Konge, og lod sige: Den Tornebush, som er paa Libanon, sendte til Cedertreet, som er paa Libanon, og lod sige: Giv min Søn din Datter til Hustru; men (vilde) Dyr paa Marken, som vare paa Libanon, gif over og nedtraadte Tornebushen.

Dem. 9, 14.

10. Du haver jo slaget Edom, og dit Hjerte ophøier sig; bliv æret (derfor) og bliv i dit Huus; hvi søger du Ulykke, at du skal falde, du og Zuda med dig?

11. Men Amazia vilde ikke høre; saa drog Zoas, Israëls Konge, op, og de saae (hverandres) Ansigt, han og Amazia, Zudæ Konge, ved Bethseles, som horer til Zuda.

12. Men Zuda blev slagen for Israëls Ansigt, og de flyede hver til sit Fæstun.

2 Sam. 18, 17.

13. Og Zoas, Israëls Konge, greb Amazia, Zudæ Konge, Zoas, Azarias Søn, Søn, ved Bethseles; og han kom til Jerusalem og nedrev af Jerusalems Mure fra Ephraims Port indtil Hjørneporten, fire hundrede Alen (langt).

14. Og han tog alt Guld og Sølv og alle Karrene, som fandtes i Herrens Huus og i Kongens Huses Liggendefæer, tilmed Børn som Gidsel, og vendte tilbage til Samaria.

1 Kong. 14, 26.

15. Men det Øvrige af Zoas Handeler, hvad han gjorde, og hans Vælde, og hvorledes han stred imod Amazia, Zudæ Konge, ere de Ting ikke skrevne i Israëls Kongers daglige Handels Bog?

c. 13, 12. 2 Kron. 25, 26 fg.

16. Og Joas laae med sine Fædre og blev begravet i Samaria hos Israels Konger, og hans Søn Zeroboam blev Konge i hans Sted. c. 13, 13.

17. Og Amazia, Joas Søn, Judæ Konge, levede efter Joas, Joahas Søn, Israels Konges, Død femten Aar.

18. Men det Øvrige af Amazias Handeler, ere de Ting ikke skrevne i Judæ Kongers daglige Handalers Bog? 2 Kron. 25, 1.

19. Og de forbandt sig med et Forbund imod ham i Jerusalem, og han flyede til Lachis; men de sendte efter ham til Lachis og dræbte ham der. c. 12, 20; 21, 23.

20. Og de førte ham paa Heste, og han blev begravet i Jerusalem hos hans Fædre i Davids Stad. c. 9, 28; 23, 30.

21. Og alt Judæ Folk tog Asaria, — men han var sexten Aar gammel — og de gjorde ham til Konge i hans Faders Amazias Sted. c. 15, 1. 2.

22. Han byggede Elath og bragte den igjen til Juda, efterat Kongen laae med sine Fædre. c. 16, 6.

23. I det femtende Amazias, Joas Søn, Judæ Konges, Aar blev Zeroboam, Joas Søn, Israels Konge, Konge i Samaria eet og fyrrethve Aar. Hof. 1, 1. Amos 1, 1; 7, 9.

24. Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Dine; han veg ikke fra alle Zeroboams, Nebats Søn, Synder, som han kom Israel til at synde med. 1 Kong. 15, 9. 18. 24. 28.

25. Han indtog igjen Israels Landmærke, fra man kommer fra Hamath indtil Havet ved den flette Mark, efter Herrens, Israels Guds, Ord, som han talede formedelt sin Tjener Jonas, Amithai Søn, den Prophet, som var af Gath-Hepher. 3 Kon. 1, 1.

26. Thi Herren saae Israels Elendighed, som var saare bitter, ja (at baade) den Beholdne var Intet, og den Efterladte var Intet, og (at der var) ingen Hjælper for Israel. 5 Mos. 32, 36. 1 Kong. 14, 10; 21, 21.

27. Og Herren havde ikke sagt, at han vilde udlette Israels Navn under Himlen; men han frelst dem ved Zeroboams, Joas Søn, Haand. c. 13, 5.

28. Men det Øvrige af Zeroboams Handeler og alt det, som han gjorde, og hans Velde, hvorledes han stred, og at han igjen indtog Damascus og Hamath til Juda ved Israel, ere de Ting ikke skrevne

i Israels Kongers daglige Handalers Bog? 2 Sam. 8, 6. 2 Kron. 8, 3.

29. Og Zeroboam laae med sine Fædre, med Israels Konger, og hans Søn Sacharia blev Konge i hans Sted. c. 15, 8.

15. Capitel.

Asaria, Judæ Konge, gjør det, som ret er for Herren, bliver spedalt, dør, 1-7. Sacharia, Zeroboams Søn, bliver Konge i Israel, er ugudelig, dræbes af Sallum, 8-12. Sallum bliver Konge, dræbes af Menahem, som ogsaa ødelægger Indbyggerne i Tziphsah, 13-16. Menahem bliver Konge, er ugudelig, fjører Phul, Kongen af Assyrien, fra sig med 1000 Centner Sølv, dør, 17-22. Hans Søn Pekahja bliver Konge, er ugudelig, dræbes af Pekah, 23-26. Pekah bliver Konge, er ugudelig, Tiglath-Pileser fører Mange bort af Israel; Hosea dræber Pekah, 27-31. Jotham bliver Konge i Juda i Pekahs Tid, gjør det, som er ret for Herren, borttager dog ikke Høiene; Pekah og Rezin salde ind i Juda, Jotham dør, 32-38.

I det syv og tyvende Zeroboams, Israels Konges, Aar blev Asaria, Amazias, Judæ Konges, Søn, Konge. 1 Kron. 3, 12.

2. Han var sexten Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede to og halvtredstyhve Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Zecholia af Jerusalem. c. 14, 27.

3. Og han gjorde det, som var ret for Herrens Dine, efter alt det, som Amazia, hans Fader, gjorde. c. 14, 3.

4. Dog kom Høiene ikke bort; Folket offrede endnu og gjorde Røgtelse paa Høiene. c. 12, 3. 1 Kong. 22, 44.

5. Og Herren plagede Kongen, at han var spedalt indtil sin Dødsdag og boede udi et adskilt Huus; men Jotham, Kongens Søn, var over Huset (og) dømte Folket i Landet. 2 Kron. 26, 19. 3 Mos. 13, 46.

6. Men det Øvrige af Asarias Handeler og Alt, hvad han gjorde, ere de Ting ikke skrevne i Judæ Kongers daglige Handalers Bog? 2 Kron. 26, 1 fg.

7. Og Asaria laae med sine Fædre, og de begrovede ham hos hans Fædre i Davids Stad, og Jotham, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 1 Kron. 3, 12.

8. I det otte og tredivte Asarias, Judæ Konges, Aar blev Sacharia, Zeroboams Søn, Konge over Israel i Samaria sex Aaaneder. c. 14, 29.

9. Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Dine, ligesom hans Fædre gjorde; han veg ikke fra Zeroboams, Nebats Søn,

Synder, som han kom Israels til at synde med.

10. Og Sallum, Babes Søn, gjorde et Forbund mod ham, og slog ham for Folket og dræbte ham, og blev Konge i hans Sted.

c. 12, 20.

11. Men det Øvrige af Sacharias Handedler, see, de Ting ere skrevne i Israels Kongers daglige Handedlers Bog.

c. 13, 8.

12. Dette er Herrens Ord, som han talede til Jehu, sigende: (Dine) Sønner i det fjerde Led skulde sidde af dig paa Israels Throne; og det skede saa.

c. 10, 30.

13. Sallum, Babes Søn, blev Konge i det ni og tredivte Aars, Judæ Konges, Aar og regjerede en Maaned i Samaria.

14. Thi Menahem, Gadi Søn, drog op fra Thirza og kom til Samaria, og slog Sallum, Babes Søn, i Samaria og dræbte ham, og blev Konge i hans Sted.

1 Kong. 16, 17.

15. Men det Øvrige af Sallums Handedler og hans Forbund, som han forbandt sig med, see, de Ting ere skrevne i Israels Kongers daglige Handedlers Bog.

c. 14, 28.

16. Da slog Menahem Thiphshah og Alle, som vare i den, og dens Landmærke fra Thirza; fordi man ikke oplod (for ham), derfor slog han (dem); alle de Frugtfuldmægtige derudi sønderled han.

17. I det ni og tredivte Aars, Judæ Konges, Aar blev Menahem, Gadi Søn, Konge over Israel ti Aar i Samaria.

18. Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Dine; han veg ikke fra Zeroboams, Nebats Søns, Synder, som han kom Israel til at synde med, alle sine Dage.

19. (Da) kom Phul, Kongen af Assyrien, over Landet, og Menahem gav Phul tusinde Centner Sølv, at han skulde holde med ham, at bekræfte Riget i hans Haand.

20. Og Menahem udbragte det Sølv af Israel, af alle de Rædbige og Fornuende, til at give Kongen af Assyrien, (nemlig) halvtredstyvende Setel Sølv for enhver Mand; saa drog Kongen af Assyrien tilbage og blev ikke der i Landet.

c. 23, 35.

21. Men det Øvrige af Menahems Handedler og alt det, han gjorde, ere de Ting ikke skrevne i Israels Kongers daglige Handedlers Bog?

22. Og Menahem laae med sine Fædre,

og Pekahja, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

23. I det halvtredstyvende Aars, Judæ Konges, Aar blev Pekahja, Menahems Søn, Konge over Israel i Samaria i to Aar.

24. Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Dine; han veg ikke fra Zeroboams, Nebats Søns, Synder, som han kom Israel til at synde med.

25. Og Pekah, Remalias Søn, hans Hovedsmand, gjorde et Forbund mod ham og slog ham i Samaria i Kongens Huses Palads med Argob og med Arje og halvtredstyvende Mænd med ham af de Gileaditers Børn; og han dræbte ham og blev Konge i hans Sted.

c. 14, 19; 21, 23.

26. Men det Øvrige af Pekahjas Handedler og alt det, han gjorde, see, de Ting ere skrevne i Israels Kongers daglige Handedlers Bog.

27. I det to og halvtredstyvende Aars, Judæ Konges, Aar blev Pekah, Remalias Søn, Konge over Israel i Samaria i tyve Aar.

28. Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Dine; han veg ikke fra Zeroboams, Nebats Søns, Synder, som han kom Israel til at synde med.

29. I Pekahs, Israels Konges, Dage kom Tiglath-Pileser, Kongen af Assyrien, og tog Ijon og Abel-Beth-Maacha og Zanoah og Kedes og Habor og Gilcad og Galilæa, alt Naphthali Land; og han førte dem bort til Assyrien.

1 Kong. 15, 20.

30. Og Hosea, Glas Søn, gjorde et Forbund imod Pekah, Remalias Søn, og slog ham og dræbte ham, og blev Konge i hans Sted i det tyvende Iothams, Ufias Søns, Aar.

c. 12, 20; 14, 19.

31. Men det Øvrige af Pekahs Handedler og alt det, han gjorde, see, de Ting ere skrevne i Israels Kongers daglige Handedlers Bog.

2 Køn. 28, 6.

32. I det andet Pekahs, Remalias Søns, Israels Konges, Aar blev Iotham, Ufias, Judæ Konges, Søn, Konge.

2 Køn. 27, 1.

33. Han var fem og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og han regjerede sexten Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Zerusa, Zadofs Datter.

34. Og han gjorde det, som var ret for Herrens Dine, han gjorde efter alt det, som Ufia, hans Fader, gjorde.

c. 14, 3.

35. Dog bleve Høiene ikke borttagne, Folket offrede endnu og gjorde Røgelse paa Høiene; han, han byggede den høie Port paa Herrens Huus. c. 12, 3.

36. Men det Øvrige af Bothams Handedeler og alt det, han gjorde, ere de Ting ikke skrevne i Judæ Kongers daglige Handedels Bog? 2 Køn. 27, 1 fg.

37. I de Dage begyndte Herren at sende i Juda Rezin, Kongen af Syrien, og Pekah, Remalias Søn. Ej. 7, 1.

38. Og Botham laae med sine Fædre og blev begravet hos sine Fædre i Davids, sin Faders, Stad, og Ahas, hans Søn, blev Konge i hans Sted. c. 16, 1, 2.

16. Capitel.

Ahas, Bothams Søn, bliver Konge i Juda, er ugubelig fremfor de forrige Konger; Pekah og Rezin føre Krig imod ham, Ahas flykter Tiglath-Pileser til, at han skal føre Krig imod Rezin og Pekah, 1-9. Ahas drager hen til ham til Damascus, seer der et afguds Altar og lader bygge et lignende i Jerusalem, borttager Brændofferets Altar, tillukter Templet, dør, 10-20.

I det syttende Pekahs, Remalias Søns, Aar blev Ahas, Bothams, Judæ Konges, Søn, Konge. 2 Køn. 28, 1.

2. Ahas var tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede sexten Aar i Jerusalem; og han gjorde ikke det, som var ret for Herrens hans Guds Dine, som David, hans Fader.

3. Men han vandrede i Israels Kongers Bei; tilmed lod han sin Søn gaae igjennem Ilden efter Hedningernes Vederstyggeligheder, hvilke Herren havde fordrevet for Israels Børns Ansigt.

c. 8, 18; 17, 31. 5 Mos. 18, 10.

4. Han offrede ogsaa og gjorde Røgelse paa de høie Steder og paa Høiene og under alle grønne Træer. c. 17, 10. Jer. 2, 20.

5. Da drog Rezin, Kongen af Syrien, og Pekah, Remalias Søn, Kongen i Israel, op til Jerusalem til Krig og belejrede Ahas, men de kunde ikke overvinde den med Strid. c. 15, 37. Ej. 7, 1.

6. Paa den samme Tid bragte Rezin, Kongen af Syrien, Elath igjen til Syrien og udkastede Inderne af Elath; og de Syrer kom til Elath og boede der indtil denne Dag. c. 14, 22. 5 Mos. 7, 1. 22.

7. Saa sendte Ahas Bud til Tiglath-Pileser, Kongen af Assyrien, og lod sige: Jeg er din Tjener og din Søn; kom op og frels mig af Kongen af Syriens Haand

og af Israels Konges Haand, som have opreist sig imod mig.

8. Og Ahas tog det Sølv og det Guld, som fandtes i Herrens Huus og i Kongens Huses Liggendeskæer, og sendte Kongen af Assyrien Skienk. 1 Kong. 15, 18 fg.

9. Og Kongen af Assyrien lod ham, og Kongen af Assyrien drog op til Damascus og indtog den, og førte dem bort til Kir; og han dræbte Rezin.

10. Da drog Kong Ahas hen at møde Tiglath-Pileser, Kongen af Assyrien, til Damascus, og han saae det Altar, som var i Damascus; da sendte Kong Ahas Alterets Vignelse og dets Stikfelse til Uria, Præsten, efter alt dets Arbejde.

11. Og Præsten Uria byggede et Altar; efter Alt, som Kong Ahas sendte fra Damascus, saa gjorde Uria, Præsten, indtil Kong Ahas kom fra Damascus.

12. Og der Kongen kom fra Damascus, da saae Kongen Alteret, og Kongen nærmede sig til Alteret og offrede paa det.

13. Og han gjorde Røgoffer af sit Brændoffer og sit Madoffer, og udøste sit Drifoffer, og han stænkede Takofferens Blod, som han havde, paa Alteret.

14. Men Kobberalteret, som (stod) for Herrens Ansigt, (tog han bort) og flyttede det fra Huset, at det ikke (skulde staa) imellem Alteret og imellem Herrens Huus; og han satte det op til Siden af Alteret mod Norden.

15. Og Kong Ahas bød Uria, Præsten, og sagde: Gjør Røgoffer paa det store Altar af Brændofferet om Morgenen og Madofferet om Aftenen og Kongens Brændoffer og hans Madoffer og alt Folkets Brændoffer i Landet og deres Madoffer og deres Drifoffere, og alt Brændofferets Blod og alt Slagtofferets Blod skal du stænke derpaa; men det Kobberalter skal være for mig til at adspørge ved.

16. Og Uria, Præsten, gjorde efter alt det, som Kong Ahas befoel.

17. Og Kong Ahas afbrød Risterne af Stolene og borttog Rjedelen af dem, og Havet tog han ned af de Kobberøgne, som vare derunder, og han satte det paa Steengulvet. 1 Kong. 7, 28, 23. 25.

18. Tilmed Sabbatens Dække, som de havde bygget ved Huset, og Kongens hderste Dgang afvendte han fra Herrens Huus for Kongen af Assyriens Skyld.

19. Men det Øvrige af Ahas Handeler, hvad han gjorde, ere de Ting ikke skrevne i Judæ Kongers daglige Handelers Bog?

2 Krøn. 28, 1.

20. Og Ahas laae med sine Fædre og blev begravet hos sine Fædre i Davids Stad, og Ezechias, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

c. 18, 1 fg.

17. Capitel.

Hosea bliver Konge i Israel, er ugubelig, dog ikke som de forrige Konger; han maa give Salmanasser Skjenk, men fordi han hemmeligen gjør Pagt med So, Kongen af Egypten, beleirer Salmanasser Samaria, indtager den og fører de ti Israels Stammer bort til Assyrien, 1-6. Alt det vederfares Israel for deres Afguderies Skyld og Uhygighed imod Herren og hans Profeter, og for Zeroboams Synders Skyld, 7-23. Kongen af Assyrien sætter bedenske Folk i Landet igjen, som dræbes af Løver for deres Afguderies Skyld; de lade sig derfor undervise af en af de israelitiske Præster, men tjene siden efter baade Herren og deres Afguder, 24-41.

I det tolvte Ahas, Judæ Konges, Aar blev Hosea, Elas Søn, Konge i Samaria over Israel i ni Aar.

c. 15, 30.

2. Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Dine, dog ikke som Israels Konger, som vare før ham.

3. Salmanasser, Kongen af Assyrien, drog op mod ham, og Hosea blev hans Tjener og gav ham Skjenk.

4. Men Kongen af Assyrien fandt, at Hosea (gjorde) et Forbund, at han sendte Bud til So, Kongen af Egypten, og bragte ikke Kongen af Assyrien Skjenk aarligaars; da indelukkede Kongen af Assyrien ham og bandt ham i Fængslets Hums.

5. Thi Kongen af Assyrien drog op i det ganste Land, og drog op til Samaria og beleirede den i tre Aar.

6. I Hoseas niende Aar indtog Kongen af Assyrien Samaria og førte Israel bort til Assyrien; og han lod dem boe i Halah og i Habor ved den Flod Gosan og i de Meders Stæder.

7. Og det skede, fordi Israels Børn havde syndet mod Herren deres Gud, som førte dem op af Egypti Land fra at være under Pharaos, Kongen af Egyptens, Magt, og fordi de havde frygtet andre Guder.

2 Mos. 20, 2.

8. Og de havde vandret i Hedningernes Skikke, hvilke Herren havde fordrevet fra Israels Børns Ansigt, og som Israels Konger havde gjort.

c. 16, 3, 4; 21, 2.

9. Og Israels Børn havde skjult (deres) Sager, som ikke var ret, for Herren deres Gud, og bygget sig Høie i alle deres Stæder, fra Bogternes Taarn indtil (hver) fast Stad.

10. Og de havde opreist sig Støtter og Lunde paa hver ophøiet Høi og under hvert grønt Træ.

1 Kong. 14, 23.

11. Og de havde gjort Køgelse der paa alle Høie, ligesom Hedningerne, hvilke Herren havde bortført fra deres Ansigt, og de havde gjort onde Stykker til at opirre Herren.

12. Og de havde tjent de stygge Afguder, om hvilke Herren havde sagt til dem: I skulle ikke gjøre denne Ting.

2 Mos. 20, 2, 3; 23, 13.

13. Og Herren havde ladet vidne i Israel og i Juda formedelst alle Profheter, alle Seere, sigende: Vender om fra eders onde Veie og holder mine Bud, mine Skikke, efter al den Lov, som jeg bød eders Fædre, og som jeg sendte til eder om formedelst mine Tjenere, Profheterne.

Jer. 25, 5.

14. Men de havde ikke været lydige; men de havde forhærdet deres Nakke, som deres Fædres Nakke, hvilke ikke troede paa Herren deres Gud.

15. Tilmed havde de forkastet hans Skikke og hans Pagt, som han havde gjort med deres Fædre, og hans Vidnesbyrd, som han havde vidnet for dem, og havde vandret efter Forsængelighed og vare blevne forsængelige, og efter Hedningerne, der vare trindt omkring dem, om hvilke Herren havde budet dem ikke at gjøre som de.

3 Mos. 18, 24.

16. Ja, de havde forladt alle Herrens deres Guds Bud og gjort sig stobte Villader, to Kalve, og de havde gjort Lunde og tilbedet for al Himmels Hær og tjent Baal.

1 Kong. 12, 28; 16, 31.

17. Og de havde ladet deres Sønner og deres Døttre gaae igjennem Ilden, og omgaaets med Spaadom og agtet paa Fuglestrig, og solgt sig til at gjøre det, som var ondt for Herrens Dine, til at opirre ham.

v. 31. c. 21, 6; 23, 10.

18. Derfor blev Herren saare vred paa Israel og borttog dem fra sit Ansigt; der blev Ingen tilovers uden Judæ Stamme alene.

c. 23, 27.

19. Dertil holdt heller ikke Juda Herrens deres Guds Bud, men de vandrede efter Israels Skikke, som de gjorde. c. 8, 18.

20. Saa forfaste de Herren af Israels Sæd og plagede dem og gav dem i Næveres Hænder, indtil han fastede dem bort fra sit Ansigt.

Dom. 2, 14.

21. Thi Israel rev sig fra Davids Huus, og de gjorde Zeroboam, Nebats Søn, til Konge; og Zeroboam drev Israel af fra (at følge) efter Herren og kom dem til at synde en stor Synd.

1 Kong. 12, 20.

22. Og Israels Børn vandrede i alle Zeroboams Synder, som han gjorde; de vege ikke derfra,

1 Kong. 12, 30.

23. indtil Herren borttog Israel fra sit Ansigt, saasom han havde sagt formedelst alle sine Tjenere, Profheterne; saa blev Israel bortført af sit Land til Assyrien indtil denne Dag.

Hos. 1, 6. 5 Mos. 28, 36. 63 fg.

24. Og Kongen af Assyrien lod komme (Folk) af Babel og af Chuth og af Nova og af Hamath og Sepharvaim, og lod dem boe i Samarias Stæder i Israels Børns Sted; og de indtog Samaria til Eiendom og boede i dens Stæder.

25. Og det skede, der de begyndte at boe der, at de ikke frygtede Herren; da sendte Herren Løver iblandt dem, og disse dræbte (Mogle) af dem.

3 Mos. 26, 22.

26. Derfor sagde de til Kongen af Assyrien, sigende: De Hedninger, som du lod forflytte og boe i Samarias Stæder, vide ikke den Guds Ret, som er i Landet; derfor haver han sendt Løver iblandt dem, og see, de dræbe dem, fordi de vide ikke den Guds Ret, som er i Landet.

27. Da bød Kongen af Assyrien og sagde: Fører en af Præsterne derhen, som I bortførte derfra, og lader dem drage hen og boe der, at han kan lære dem den Guds Ret, som er i Landet.

28. Saa kom en af Præsterne, som de havde bortført af Samaria, og boede i Bethel og lærte dem, hvorledes de skulde frygte Herren.

29. Men hvert Folk gjorde sin Gud og satte (dem) i Husene paa de Høie, som Samaritanerne gjorde, hvert Folk i deres Stæder, hvor de boede udi.

Jon. 1, 5.

30. Thi de Mænd af Babel gjorde Suchoth-Benoth, og de Mænd af Chuth gjorde Nergal, og de Mænd af Hamath gjorde Asima.

31. Og de af Nova gjorde Ribhas og Tharthak, og de af Sepharvaim opbrændte deres Sønner i Ilden for Adramelech og Anamelech, Guder i Sepharvaim.

c. 16, 3; 21, 6. 5 Mos. 18, 10.

32. De frygtede ogsaa Herren og gjorde sig af de Ringeste af dem til Præster paa Høiene, og gjorde (Offer) for dem i Husene paa de Høie.

1 Kong. 12, 31.

33. De frygtede Herren, og de tjente deres Guder efter de Hedningers Viis, som de vare bortførte fra.

34. De gjøre efter den første Viis indtil denne Dag; hverken frygte de Herren, ei heller gjøre de efter deres Skikke og efter deres Rette og efter Loven og efter Budet, som Herren bød Jakobs Børn, hvis Navn han kaldte Israel,

1 Kong. 18, 31 fg.

35. med hvilke Herren havde gjort en Pagt og budet dem, sigende: I skulle ikke frygte andre Guder og ikke tilbede for dem og ikke tjene dem og ikke offere til dem.

2 Mos. 23, 13. Dom. 6, 10.

36. Men Herren, som førte eder op af Ægypti Land med stor Kraft og med en udrækt Arm, ham skulle I frygte, og ham skulle I tilbede og offere til ham.

37. Og I skulle holde de Skikke og Rette og Loven og Budet, som han lod skrive for eder, og gjøre (derefter) alle Dage; men I skulle ikke frygte andre Guder.

38. Og I skulle ikke forglemme den Pagt, som jeg gjorde med eder, og ikke frygte andre Guder.

39. Men I skulle frygte Herren eders Gud, og han, han skal frie eder fra alle eders Fjenders Haand.

1 Sam. 12, 21. Ps. 34, 10.

40. Dog de hørte ikke, men de gjorde efter deres første Viis.

v. 34.

41. Saa frygtede disse Hedninger Herren og tjente deres udskaarne Billeder; ogsaa deres Børn og deres Børnebørn, efter som deres Fædre gjorde, saa gjorde de indtil denne Dag.

v. 33.

18. Capitel.

Ezechias, Ahas Søn, bliver Konge i Juda, frygter Herren, affkasser Afguder, falder af fra Kongen af Assyrien, slaaer Philisterne, 1-8. I hans Tid blive de ti Stammer bortførte, hvorpaa Senacherib indtager alle Judæ Stæder; Ezechias giver ham Stjenk, 9-16. Desuagtet sender Senacherib Nabfate og Andre, som ophidse Folket mod Ezechias og bespotte Gud, hvilket gives tilfjende for Kong Ezechias, 17-37.

Og det skede i Hoseas, Elas Søn, Israels Konges, tredje Aar, da blev Ezechias, Ahas, Judæ Konges, Søn, Konge.

c. 16, 20. 2 Køn. 29, 1.

2. Han var fem og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede ni og

type Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Abi, Sakharias Datter.

3. Og han gjorde det, som var ret for Herrens Dine, efter alt det, som hans Fader David gjorde. c. 12, 2; 11, 3.

4. Han, han borttog Høiene og sønderbrød Støtterne og nderhbede Lunden, og sønderknuste den Kobberslange, som Mose havde gjort, fordi Israels Børn gjorde den Køgelse indtil denne Dag, og man talde den Nchuschthan.

2 Kren. 17, 6. 4 Mos. 21, 8. 9.

5. Han forlod sig paa Herren, Israels Gud, saa at efter ham var Ingen som han iblandt alle Judæ Konger, ei heller (af dem), som havde været før ham. c. 23, 25.

6. Thi han hængte ved Herren, veg ikke fra (at vandre) efter ham og holdt hans Bud, som Herren bød Mose.

1 Sam. 12, 20. Ps. 119, 51. 102.

7. Og Herren var med ham, og han handlede klogeligen paa hvert (Sted), hvor han uddrog; tilmed faldt han af fra Kongen af Asyhrien og tjente ham ikke.

1 Sam. 18, 14. Ef. 36, 5.

8. Han, han slog Philisterne indtil Asfa og dens Landemærke, fra Bogternes Taarn indtil den faste Stad.

9. Og det skede i Kong Ezechias fjerde Aar, hvilket var det syvende Hoseas, Elas Søns, Israels Konges, Aar, at Salmasæfer, Kongen af Asyhrien, drog op imod Samaria og belejrede den. c. 17, 5 fg.

10. Og de indtog den, da tre Aar vare tilende; i Ezechias sjette Aar, det er Hoseas, Israels Konges, niende Aar, da blev Samaria indtagen.

11. Og Kongen af Asyhrien førte Israels bort til Asyhrien og satte dem i Halah og i Habor ved den Flod Gofan og i de Moders Stæder,

12. fordi de havde ikke hørt Herrens deres Guds Røst, men havde overtraadt hans Pagt, nemlig alt det, som Mose, Herrens Tjener, havde budet; og de havde ikke hørt, ei heller gjort det.

13. Og i Kong Ezechias fjortende Aar drog Senacherib, Kongen af Asyhrien, op imod alle Judæ faste Stæder og indtog dem. 2 Kren. 32, 1. Ef. 36, 1.

14. Da sendte Ezechias, Judæ Konge, til Kongen af Asyhrien til Lachis og lod sige: Jeg haver shudet, vend tilbage fra mig, jeg vil bære, hvad du lægger paa mig; da lagde Kongen af Asyhrien paa

Ezechias, Judæ Konge, tre hundrede Centner Sølv og tredive Centner Guld.

15. Saa gav Ezechias alt det Sølv, som fandtes i Herrens Huus og i Kongens Huses Liggendefæer. c. 16, 8. 1 Kong. 15, 18.

16. Paa den samme Tid afbrød Ezechias (Guldet af) Dørene paa Herrens Tempel og (af) de Piller, som Ezechias, Judæ Konge, havde ladet beslaae, og gav Kongen af Asyhrien det.

17. Da sendte Kongen af Asyhrien Thartan og Rabfariis og Rabfate fra Lachis til Kong Ezechias med en svar Hær til Jerusalem; og de drog op og kom til Jerusalem, og de drog op og kom og stode ved Vandløbet ved det øverste Fiskevand, som er ved den alfare Bei paa Begerens Ager. 2 Kren. 32, 9. Ef. 20, 1; 7, 3.

18. Og de faldte ad Kongen; da gif Ezechias, Hiskias Søn, som var Hofmester, ud til dem, og Sebna, Cantsleren, og Boah, Asaphs Søn, Secretæren. 1 Kong. 4, 6.

19. Og Rabfate sagde til dem: Kjære, siger til Ezechias: Saa siger den store Konge, Kongen af Asyhrien: Hvad er denne for en Tillid, som du forlader dig paa?

20. Du siger, — dog det er ifkun Væbers Ord — (at der er endnu) Raad og Styrke til Krigen; nu, paa hvem forlader du dig, at du er affalden fra mig?

21. Nu see, forlader du dig paa denne brudte Rørfjep, paa Egypten, paa hvilken om Nogen hælder sig, da gaaer den i hans Haand og borer den igjennem? saaledes er Pharao, Kongen i Egypten, for alle dem, som forlade sig paa ham.

Ezech. 29, 6.

22. Og om I ville sige til mig: Vi forlade os paa Herren vor Gud, er det ikke ham, hvis Høie og hvis Altene Ezechias haver borttaget og sagt til Juda og Jerusalem: For dette Alter skulle I tilbede i Jerusalem?

2 Mos. 20, 24. 5 Mos. 12, 5. 11.

23. Og nu, Kjære, sæt et Pant imod min Herre, imod Kongen af Asyhrien, saa vil jeg give dig to tusinde Heste, om du kan skaffe dig Ryttere til dem.

24. Hvorledes vilde du da drive een Hyrstes Magt tilbage af de mindste min Herres Tjenere? men du forlader dig paa Egypten for Bogues og for Rytteres Skuld.

25. Nu, mon jeg er dragen op mod dette Sted foruden Herren til at fordærve det?

Herren sagde til mig: Drag op mod dette Land og fordærv det.

26. Da sagde Eljakim, Hilkias Søn, og Sebna og Joah til Nabfate: Kjære, tal til dine Tjenere paa Syriisk, thi vi forstaae det, og tal ikke med os paa Jødisks for Folkets Dren, som er paa Muren.

27. Men Nabfate sagde til dem: Haver min Herre sendt mig til din Herre eller til dig til at tale disse Ord? mon ikke til de Mænd, som sidde paa Muren at æde deres Mæg og drikke deres Pis med eder?

c. 6, 25.

28. Saa stod Nabfate og raabte med høi Røst paa Jødisks, og talte og sagde: Hører den store Konges, Kongen af Assyriens, Ord!

v. 19.

29. Saa sagde Kongen: Lader Ezechias ikke bedrage eder; thi han formaaer ikke at redde eder af hans Haand.

30. Og lader ikke Ezechias komme eder til at forlade eder paa Herren, idet han siger: Herren skal viskeligen frie os, og denne Stad skal ikke gives i Kongen af Assyriens Haand.

c. 19, 10.

31. Adlyder ikke Ezechias; thi saa sagde Kongen af Assyrien: Gjører Betsignelse med mig og gaar ud til mig, og æder hver af sit Viintræ, og hver af sit Figentæ, og drikker hver Vand af sin Grøft,

1 Kong. 4, 25. Drøsp. 5, 15.

32. indtil jeg kommer og henter eder til et Land som eders Land, et Land, (i hvilket der er) Korn og Viin, et Land, (i hvilket der er) Brød og Vingaarde, et Land, (i hvilket der ere) Olietæer, Olie og Honning, saa skulde I blive ved Live og ikke døe; og adlyder ikke Ezechias, naar han tilskynder eder og siger: Herren skal frie os.

33. Have Hedningernes Guder aldeles friet hver sit Land af Kongen af Assyriens Haand?

Ef. 10, 10. 11. 2 Kron. 32, 13.

34. Hvor ere de Guder af Hamath og Arphad? hvor ere de Guder af Sepharvaim, Hena og Ivva? mon de have reddet Samaria af min Haand?

c. 17, 30.

35. Hvo er iblandt alle Landes Guder, som haver friet deres Land af min Haand, at Herren skulde redde Jerusalem fra min Haand?

36. Og Folket taug og svarede ham ikke et Ord; thi det var Kongens Befaling, som havde sagt: Svarer ham Intet.

37. Da kom Eljakim, Hilkias Søn, som var Hofmester, og Sebna, Cantseren, og

Joah, Asaphs Søn, Secretæren, til Ezechias med sønderrevne Klæder; og de gave ham Nabfates Ord tilskjende.

v. 18. Jos. 7, 6. 1 Sam. 4, 12.

19. Capitel.

Ezechias sønderriver sine Klæder og sender sine Tjenere til Esaias, Propheten, og begjærer, at han skal bede for dem til Herren, 1-4. Herren lader trøste Ezechias og forkynder Senacheribs Undergang; Senacherib sender Bud til Ezechias med bespottelige Breve, 5-13. Ezechias udbreder Brevene for Herren og beider underlig, 14-19. Esaias forkynder Ezechias, at Herren vil hegne sig paa Senacherib og befæstige Jerusalem, 20-34. En Engel slaaer 185,000 i de Assyrsers Leir, og Senacherib dræbes af sine egne Sønner, 35-37.

Og det skede, der Kong Ezechias det hørte, da sønderrev han sine Klæder og iførte sig en Sæk og gik ind i Herrens Hus.

Ef. 37, 1. 4 Mos. 14, 6. 1 Kong. 21, 27.

2. Og han sendte Eljakim, som var Hofmester, og Sebna, Cantseren, og de ældste af Præsterne, som havde iført sig Sække, til Esaias, Propheten, Amos Søn.

Ef. 1, 1.

3. Og de sagde til ham: Saa sagde Ezechias: Denne Dag er Rødens og Straffens og Bespottelsens Dag; thi Børnene ere komne til Jødelsens Sted, og der er ingen Kraft til at føde.

Ef. 13, 8; 37, 3. Jer. 22, 23. Jos. 13, 13.

4. Maasee Herren din Gud vil høre alle Nabfates Ord, hvilken hans Herre, Kongen af Assyrien, sendte at forhaane den levende Gud, og straffe de Ord, som Herren din Gud haver hørt; saa opløst en Bøn for de Overblevne, som findes.

1 Sam. 17, 10. 2 Kong. 18, 30-35.

5. Der Kong Ezechias Tjenere kom til Esaias,

Ef. 37, 5.

6. da sagde Esaias til dem: Saa skulde I sige til eders Herre: Saa sagde Herren: Frygt ikke for de Ord, som du hørte, hvormed Kongen af Assyriens Tjenere forhaanede mig.

7. See, jeg vil give en Mand i ham, og han skal høre et Rygte og drage tilbage til sit Land; og jeg vil sælde ham med Sværd i hans Land.

c. 7, 6; 19, 37.

8. Og der Nabfate kom igjen, da fandt han, at Kongen af Assyrien stred imod Libna; thi han hørte, at han var reist fra Lachis.

9. Og der han hørte om Thirhaka, Morlands Konge, at der sagdes: See, han er uddragen at stride imod dig, da sendte han igjen Bud til Ezechias og lod sige:

10. Saa skulde I sige til Ezechias, Judæ Konge, sigende: Lad din Gud ikke bebrage dig, som du forlader dig paa og siger: Jerusalem skal ikke gives i Kongen af Assyriens Haand.

c. 18, 29 fg.

11. See du, du haver hørt, hvad Kongerne af Assyrien have gjort ved alle Landene, at de have ødelagt dem; og skulde du, du blive friet?

12. Have Hedningernes Guder friet dem, som mine Fædre fordærvede, nemlig Hophan og Charan og Nezech og Edens Børn, som vare i Thelasfar?

c. 18, 33. Ezech. 27, 23.

13. Hvor er Kongen af Hamath og Kongen af Arphad og Kongen af Sepharvaims Stad, Hena og Ivva?

14. Og Ezechias tog Brevene af Bude-nes Haand og læste dem; og han gik op til Herrens Huus, og Ezechias udbredte dem for Herrens Ansigt.

15. Og Ezechias bad for Herrens Ansigt og sagde: Herre! Israels Gud, som sidder over Cherubim, du er den Gud alene over alle Riger paa Jorden, du, du gjorde Himmelen og Jorden.

Pf. 80, 2. Pf. 99, 1.

16. Herre! hør dine Øren og hør, Herre! oplad dine Øine og see, og hør Senacheribs Ord, som sendte ham hid til at forhaane den levende Gud.

v. 4.

17. Det er sandt, Herre! Kongerne af Assyrien have ødelagt Hedningerne og deres Land,

18. og de have overgivet deres Guder til Ilden, fordi de vare ikke Guder, men Menneskens Hænders Gjerning, Træ og Steen, og de fordærvede dem.

Pf. 115, 4.

19. Men nu, Herre vor Gud! Kjære, frels os fra hans Haand, at alle Riger paa Jorden maae kjende, at du, Herre, du er alene Gud.

20. Da sendte Esaias, Amoz Søn, til Ezechias og lod sige: Saa siger Herren, Israels Gud: Jeg haver hørt, hvad du haver bedet til mig imod Senacherib, Kongen af Assyrien.

21. Dette er det Ord, som Herren haver talet imod ham: Bomsruen, Zions Datter, hun foragter dig (og) bespottet dig, Jerusalems Datter ryfter Hovedet efter dig.

22. Hvem haver du bespottet og forhaanet? og imod hvem opløstede du Røsten? og du opløstede dine Øine høit mod Israels Hellige.

23. Du bespottede Herren formedelst dine Bud og sagde: Med mine Vogues Mang-

foldighed er jeg, jeg opfarende paa Bjer-nes Høihed ved Libanons Sider, og jeg vil afhugge dens høie Cedere, dens udvalgte Fyrre, og jeg vil komme til dens hderste Herberge, til dens frugtbare Marks Stov.

Ej. 37, 24.

24. Jeg, jeg haver gravet og druffet de fremmede Bande, og udtørret med mine Fødders Saale alle dybe Floder.

25. Haver du ikke hørt, at jeg haver gjort det for lang Tid siden, at jeg haver dannet det i gamle Dage? nu haver jeg ladet det komme, og det skal være til at ødelægge de faste Stæder, at de blive til ødelagte Steenhobe.

26. Og de, som boe deri, bleve afsmægtige, vare knuste og beskjæmmede; de bleve som Græs paa Marken og som de grønne Urter, som Hø paa Tagene og som Korn, der visner, før det staaer (i År).

Ej. 59, 1. Pf. 92, 8. Pf. 129, 6. Ej. 37, 27.

27. Og jeg ved din Bolig og din Ud-gang og din Indgang, og at du raser imod mig.

28. Efterdi at du raser imod mig, og dit Bulder er kommet op for mine Øren, saa vil jeg lægge min Krog i din Næse og mit Bidsel i dine Læber, og føre dig ad den Vej tilbage, som du kom paa.

1 Kong. 20, 28. Ezech. 29, 4; 33, 4.

29. Og dette skal være dig Tegnet: at man i dette År skal æde det, som opvoxer uden Arbeide, og i det andet År det, som voxer af sig selv; men i det tredje År saaer og høster og planter Viingaarde og æder deres Frugt.

Ej. 37, 30. 3 Mos. 25, 5-11.

30. Thi det Undkomne af Judæ Huus, som er overblevet, skal yderligere faae Rødder under sig og bære Frugt over sig.

31. Thi det Overblevne skal udgaae af Jerusalem, og det Undkomne af Zions Bjerg; Herrens Zebaoths Midkjærhed skal gjøre det.

Ej. 9, 7.

32. Derfor, saa sagde Herren om Kongen af Assyrien: Han skal ikke komme i denne Stad og ikke skyde en Pils derind, og ikke komme for den med Skjold, og ingen Vold opkafe derimod.

33. Han skal drage ad den Vej tilbage, som han kom paa, og ikke komme i denne Stad, siger Herren.

34. Thi jeg vil beskjærme denne Stad for at frelse den, for min Skyld og for Davids, min Tjeners, Skyld.

c. 20, 6.

35. Og det skede i den samme Nat, at

Herrens Engel foer ud og slog i de Asfhyrers Leir hundrede og fem og firsindstyve Tusinde; og der man stod aarle op om Mor=genen, see, da vare de allesammen døde Kroppe. Ef. 37, 36.

36. Saa reiste Senacherib, Kongen af Asfhrien, og drog bort og vendte tilbage, og blev i Ninive.

37. Og det skede, der han tilbad i Nisrochs, sin Guds, Huus, da slog Adrammelech og Sarezer, hans Sønner, ham med Sværd, og de undkom til Ararats Land; og hans Søn Asarhaddon blev Konge i hans Sted. v. 7.

20. Capitel.

Ezechias bliver syg, beder til Herren, og Herren tillægger ham femten Aar til hans Alder og gjør et herligt Tegn for hans Skyld, 1-11. Berodach, Kongen af Babel, sender Bud til Ezechias, som viser samme Bud alle sine Viggendefæer og Herligheder; derover bliver Herren vred og lader ham forlynde, at alt dette skal engang føres bort til Babel; Ezechias trøster sig ved, at der skal være Fred i hans Dage, dæer, 12-21.

S de Dage blev Ezechias døds syg; og Esaias, Amoz Søn, Propheten, kom til ham og sagde til ham: Saa sagde Herren: Bessit dit Huus, thi du skal døe og ikke leve. 2 Kong. 32, 24. Ef. 38, 1 fig.

2. Og han vendte sit Ansigt omkring til Væggen, og bad til Herren og sagde: Pf. 30, 3.

3. Al Herre! kom dog ihu, at jeg haver troligen vandret for dit Ansigt og med et retskaffent Hjerte, og gjort det, som er godt for dine Dine; og Ezechias græd med en stor Graad.

4. Og det skede, der Esaias var ikke gaaen ud af den mellemste Forgaard, da skede Herrens Ord til ham, sigende: 1 Kong. 7, 8.

5. Vend tilbage og siig til Ezechias, mit Folks Fyrste: Saa sagde Herren, Davids, din Faders, Gud: Jeg haver hørt din Bøn, jeg haver seet din Graad; see, jeg læger dig; paa den tredie Dag skal du gaae op i Herrens Huus. c. 19, 20.

6. Og jeg vil lægge til dine Dage femten Aar, og frie dig og denne Stad fra Kongen af Asfhriens Haand, og bestjærme denne Stad, for min Skyld og for Davids, min Tjeners, Skyld. Pf. 61, 7. 2 Kong. 19, 34.

7. Og Esaias sagde: Henter en Klump Figen; og de hentede den og lagde paa Bylden, og han blev ved Live.

8. Og Ezechias sagde til Esaias: Hvilket er det Tegn, at Herren vil læge mig, og at jeg skal gaae op paa den tredie Dag i Herrens Huus? Hof. 6, 2.

9. Og Esaias sagde: Du skal have dette Tegn af Herren, at Herren skal gjøre denne Gjerning, som han haver sagt: Skal Skyggen gaae ti Streger frem, eller gaae ti Streger tilbage?

10. Og Ezechias sagde: Det er let, at Skyggen bøier ti Streger nedad, men ikke, at Skyggen gaaer ti Streger tilbage.

11. Og Esaias, Propheten, raabte til Herren; og han lod Skyggen paa Time=stregerne gaae ti Streger igjen tilbage, som den var gaaen ned paa Stregerne af Ahas (Solviser). Ef. 39, 1.

12. Paa den samme Tid sendte Berodach Baladan, Baladans Søn, Kongen af Babel, Breve og Skjænk til Ezechias; thi han havde hørt, at Ezechias havde været syg.

13. Og Ezechias hørte paa dem og viste dem alt sit Huus, (hvori vare hans) dhrebare Sager, Sølvet og Guldet og Urter og den bedste Olie, og alt sit Vaabenhuus og alt det, som fandtes i hans Viggendefæer; der var ingen Ting, som Ezechias jo viste dem i sit Huus og i sit ganske Herredømme.

14. Da kom Esaias, Propheten, til Kong Ezechias og sagde til ham: Hvad have disse Mænd sagt, og hvorfra ere de komne til dig? og Ezechias sagde: De ere komne af et Land langt fra, fra Babel.

15. Og han sagde: Hvad have de seet i dit Huus? og Ezechias sagde: De have seet alt det, som er i mit Huus; der var ingen Ting, som jeg jo viste dem i mine Viggendefæer.

16. Da sagde Esaias til Ezechias: Hør Herrens Ord:

17. See, de Dage komme, at alt det, som er i dit Huus, og hvad dine Fædre have samlet til Viggendefæe indtil denne Dag, skal føres til Babel; der skal ingen Ting blive tilovers, siger Herren. c. 24, 13. 14.

18. Og af dine Sønner, som udkomme af dig, som du skal avle, skulle de tage, og de skulle være Kammertjenere i Kongen af Babels Palads. Dan. 1, 3.

19. Men Ezechias sagde til Esaias: Det Herrens Ord, som du haver talet, er godt, og han sagde: Mon det ikke (er godt), naar der bliver Fred og Trofasthed i mine Dage?

20. Men det Øvrige af Ezechias Hande-
ler og al hans Vælde og det, han gjorde,
det Jiskevand og Vandløb, og at han førte
Vandet i Staden, ere de Ting ikke skrevne
i Judæ Kongers daglige Handelsers Bog?

2 Køn. 29, 1; 32, 30.

21. Og Ezechias laa med sine Fædre,
og Manasse, hans Søn, blev Konge i hans
Sted.

c. 21, 1. 1 Køn. 3, 13.

21. Capitel.

Manasse bliver Konge, er meget ugudelig og
forfører Folket til stor Ugudelighed, foragter
Guds Propheter og Herrens svare Trufser, ud-
øjer ufskyldigt Blod, dør, 1-18. Amon bliver
Konge, er ligesaa ugudelig som hans Fader,
dræbes af sine egne Tjenere, 19-26.

Manasse var tolv Aar gammel, der han
blev Konge, og regjerede fem og halv-
tredsiendstyve Aar i Jerusalem; og hans
Moders Navn var Sephiziba. 2 Køn. 33, 1.

2. Og han gjorde det, som var ondt for
Herrens Dine, efter Hedningernes Bede-
stygghed, hvilke Herren fordrev fra
Israels Børns Ansigt. c. 17, 31. 5 Mos. 18, 9.

3. Thi han byggede igjen de Høie, som
Ezechias, hans Fader, havde fordærvet, og
opreiste Baal Altene, og gjorde en Lund,
ligesom Achab, Israels Konge, gjorde, og
tilbad for al Himmelsens Hær og tjente
dem.

c. 17, 16. 1 Kong. 16, 30-33.

4. Og han byggede Altene i Herrens
Huus, om hvilke Herren sagde: Jeg vil
sætte mit Navn i Jerusalem. v. 5. 5 Mos. 12, 5.

5. Og han byggede Altene for al Him-
melens Hær i begge Forgårdene ved Her-
rens Huus.

c. 23, 12.

6. Og han lod sin Søn gaar igjennem
Alden, og var en Dagvælger, og agtede
paa Fugleskrig, og stiftede Spaamænd og
Tegnsudlæggere; han gjorde meget Ondt
for Herrens Dine til at opirre (ham).

3 Mos. 18, 21; 20, 2; 19, 26. 1 Sam. 28, 9.

7. Og han satte Lundens udskaarne Bil-
lede, som han havde gjort, i det Huus, om
hvilket Herren havde sagt til David og til
hans Søn Salomo: I dette Huus og i
Jerusalem, som jeg udvalgte af alle Isra-
els Stammer, vil jeg sætte mit Navn evin-
deligen.

1 Kong. 8, 29; 9, 3. 2 Kong. 18, 22.

8. Og jeg vil ikke ydermere lade Israels
Fodder røres fra Landet, som jeg gav de-
res Fædre, dog om de holde at gjøre efter
alt det, som jeg haver budet dem, og efter
al Loven, som Mose, min Tjener, bød dem.

9. Men de adløde ikke; thi Manasse for-

førte dem til at gjøre værre end Hednin-
gerne, hvilke Herren ødelagde for Israels
Børns Ansigt.

10. Da talede Herren formedelst sine
Tjenere, Propheterne, og sagde:

11. Fordi at Manasse, Judæ Konge, ha-
ver gjort disse Bederstygghed, saa
han haver gjort værre end alt det, som
Amoriterne gjorde, som vare før ham, og
kom ogsaa Juda til at synde med sine styg-
ge Afguder,

Jer. 15, 4.

12. derfor, saa sagde Herren, Israels
Gud: See, jeg vil føre Ulykke over Jeru-
salem og Juda, at hvo det hører, ham
skulle begge hans Øren klinge.

1 Sam. 3, 11. Jer. 19, 3.

13. Og jeg vil udstrække Samarias Maa-
lesnor over Jerusalem, samt Achabs Huses
Bægt, og afvisse Jerusalem, som den, der
afvisser et Fod, afvisser og vender det om
paa sin Overdeel.

c. 17, 6, 23; 10, 11, 17.

14. Og jeg vil forlade det Overblevne
af min Arv og give dem i deres Fjenders
Haand, at de skulle blive til Bytte og til
Rov for alle deres Fjender,

15. fordi de gjorde det, som er ondt for
mine Dine, og opirrede mig fra den Dag,
da deres Fædre drog ud af Ægypten, og
indtil denne Dag.

16. Tilmed udøste Manasse ogsaa saare
meget ufskyldigt Blod, indtil at han fyldte
Jerusalem her og der; foruden hans Syn-
d, med hvilken han kom Juda til at synde, til
at gjøre det Onde for Herrens Dine. c. 24, 4.

17. Men det Øvrige af Manasse Hande-
ler og alt det, han haver gjort, og hans
Syn-
d, som han syndede, ere de Ting ikke
skrevne i Judæ Kongers daglige Handelsers
Bog?

2 Køn. 33, 1-20.

18. Og Manasse laa med sine Fædre
og blev begravet i sit Huses Have, som
var i Ussas Have, og Amon, hans Søn,
blev Konge i hans Sted.

1 Køn. 3, 14.

19. Amon var to og thye Aar gammel,
der han blev Konge, og regjerede to Aar i
Jerusalem; og hans Moders Navn var
Mesullemeth, Haruz Datter, af Jotba.

2 Køn. 33, 21.

20. Og han gjorde det Onde for Her-
rens Dine, ligesom Manasse, hans Fader,
gjorde.

v. 2.

21. Og han vandrede i al den Bei, som
hans Fader havde vandret, og tjente de
stygge Afguder, som hans Fader tjente, og
tilbad for dem.

22. Og han forlod Herren, sine Fædres Gud, og vandrede iffe i Herrens Bei.

23. Og Amons Tjenere forbandt sig imod ham, og de dræbte Kongen i hans Huus.

c. 12, 20; 14, 19; 15, 10.

24. Og Folket i Landet slog dem alle, som havde forbundet sig imod Kong Amon, og Folket i Landet gjorde Sofias, hans Søn, til Konge i hans Sted. c. 14, 5. 2 Kron. 33, 25.

25. Men det Øvrige af Amons Handeler, som han har gjort, ere de Ting iffe skrevne i Judæ Kongers daglige Handels Bog?

2 Kron. 33, 21 fg.

26. Og man begrov ham i hans Grav udi Ussas Have, og Sofias, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

1 Kron. 3, 14.

22. Capitel.

Sofias bliver Konge, gjør det, som ret er for Herren, lader forbedre det, som brudt er i Herrens Huus, 1-7. Hilkia, Præsten, finder Lovbogen, i hvilken Saphan læser for Kongen; Kongen forstrækkes, der han hører Lovbogens Ord, og sender sine Tjenere til den Prophetinde Hulda at lade adspørge Herren, 8-14. Hun forkynder ham, at Guds Domme skulde komme over Juda, dog iffe i hans Tid, 15-20.

Sofias var otte Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede eet og tredive Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Zebida, Abajas Datter, af Bøzfat.

2 Kron. 31, 1.

2. Og han gjorde det, som var ret for Herrens Dine, og vandrede i al Davids, sin Faders, Bei, og veg iffe til den høire eller venstre Side. c. 18, 3. Sof. 23, 6. Drøsp. 4, 27.

3. Og det skede i det attende Kong Sofias Aar, da sendte Kongen Saphan, Alalias, Mesullams Søns, Søn, Cantsleren, til Herrens Huus og sagde:

v. 8, 10, 12.

4. Gaf op til Hilkia, den Ypperstepræst, og lad ham samle i en Sum de Penge, som ere bragte til Herrens Huus, som Bogterne ved Dørtærskelen have samlet af Folket.

c. 12, 9-11.

5. Og lad dem give dem i deres Haand, som gjøre Gjerningen, som ere beskiftede til Herrens Huus, og de skulde give dem til dem, som gjøre Gjerningen, som skeer i Herrens Huus, til at færdige, hvad som brudt er i Huset,

c. 12, 11. 2 Kron. 31, 10.

6. til Tømmermændene og Bygningsmændene og Muurmesterne, og til at kjøbe Træ og hugne Stene, til at færdige Huset.

7. Dog tog man iffe Regnskab af dem for de Penge, som gaves i deres Haand; thi de handlede trofogen.

c. 12, 15.

8. Og Hilkia, den Ypperstepræst, sagde til Saphan, Cantsleren: Jeg haver fundet Lovbogen i Herrens Huus; og Hilkia gav Saphan Bogen, og han læste den.

2 Kron. 31, 15.

9. Og Saphan, Cantsleren, kom til Kongen, og førte Kongen Svar tilbage og sagde: Dine Tjenere samlede de Penge, som fandtes i Huset, og gavede dem i deres Haand, som gjøre Gjerningen, som ere beskiftede til Herrens Huus.

10. Og Saphan, Cantsleren, forkyndte Kongen og sagde: Hilkia, Præsten, gav mig en Bog; og Saphan læste den for Kongens Ansigt.

11. Og det skede, der Kongen hørte Lovbogens Ord, da sønderrev han sine Klæder.

c. 19, 1. Ap. G. 14, 14.

12. Og Kongen bød Hilkia, Præsten, og Ahikam, Saphans Søn, og Achbor, Michajas Søn, og Saphan, Cantsleren, og Afaja, Kongens Tjener, og sagde:

13. Gaaer hen, adspørger Herren for mig og for Folket og for al Juda om denne Bogs Ord, som er funden; thi det er en stor Herrens Hastighed, den, som er op-tændt imod os, fordi at vore Fædre have iffe hørt paa denne Bogs Ord, til at gjøre efter alt det, som er skrevet for os.

14. Da gik Hilkia, Præsten, og Ahikam og Achbor og Saphan og Afaja til Hulda, den Prophetinde, Hustru til Sallum, Thivas Søn, Harhas Søn, som forvarede Klæderne; og hun boede i Jerusalem i den anden (Deel); og de taledes til hende.

15. Og hun sagde til dem: Saa sagde Herren, Israels Gud: Siger den Mand, som sendte eder til mig:

16. Saa sagde Herren: See, jeg fører Ulykke over dette Sted og over dets Indbyggere, (nemlig) alle Bogens Ord, som Judæ Konge læste;

17. fordi de have forladt mig og gjort Røgtelse for andre Guder til at opirre mig med al deres Hænders Gjerning; derfor skal min Brede optændes imod dette Sted og skal iffe udslukkes.

18. Men til Judæ Konge, som sendte eder til at adspørge Herren, til ham skulde I sige saaledes: Saa sagde Herren, Israels Gud, (anlangende) de Ord, som du haver hørt:

19. Fordi dit Hjerte er blevet blødt, og du er ydmyget for Herrens Ansigt, da du hørte, hvad jeg haver talet imod dette Sted

og imod dets Indbyggere, at de skulle blive til en Odelæggelse og til en Forbandelse, og du sønderrev dine Klæder og græd for mit Ansigt, saa haver jeg, jeg ogsaa hørt det, siger Herren.

v. 11.

20. Derfor, see, jeg vil samle dig til dine Fædre, og du skal samles til din Grav i Fred, og dine Dine skulle ikke see paa al den Ulykke, som jeg vil føre over dette Sted; og de førte Kongen Svar tilbage.

Ej. 57, 1. 1 Kong. 21, 29.

23. Capitel.

Josias lader Folket samles, Loven læses for dem, gjør en Pagt med dem, at de skulle tjene Herren; udrydder Baal, Afgudspræster, Skjælvener, Lunde og Høie, Altære og Støtter, 1-14. Ogsaa i Bethel nedbryder han Altære, brænder Mennestebeeren derpaa, men sparer Prophetens Been, som havde spaaet om disse Ting; iligemaade udrydder han Høienes Huse og offer Høienes Præster paa Alterne, 15-20. Han holder Paaste, udrydder Spaamænd og Troldfolk, dog lader Herren ikke sin Vrede fare imod Juda for Manasse Synders Skyld; Josias drager i Krig mod Pharaos-Necho og omkommer, 21-30. Joachas bliver Konge, er ugubelig, føres fangen bort til Egypten; Josafim bliver Konge, maa give Pharaos Skat, er ugubelig, 31-37.

Dg Kongen sendte hen, og alle de Voldske i Juda og Jerusalem samlede sig til ham.

2 Kron. 34, 29.

2. Dg Kongen gif op i Herrens Huus, og alle Judæ Mænd og alle Jerusalems Indbyggere med ham, og Præsterne og Propheterne og alt Folket, baade Smaa og Store, og han læste for deres Øren alle Pagtens Bogs Ord, som var funden i Herrens Huus.

3. Dg Kongen stod ved Støtten og gjorde en Pagt for Herrens Ansigt, at de skulde vandre efter Herren og holde hans Bud og hans Vidnesbyrd og hans Skikke af ganske Hjerter og af ganske Sjæl, for at stadfæste denne Pagts Ord, som vare skrevne i denne Bog; og alt Folket stod i den Pagt.

Jof. 24, 25. 2 Kron. 15, 12.

4. Dg Kongen bød Hilkia, den Ypperstepræst, og Præsterne af det andet (Skifte) og Vogterne ved Dørtærskelen, at de skulde udføre af Herrens Tempel alle de Redskaber, som vare gjorte til Baal og til Lunden og til al Himmels Hær; og han opbrændte dem udenfor Jerusalem paa Kidrons Marker, og Støvet af dem lod han bære til Bethel.

1 Kong. 12, 29.

5. Dg han afflaffede de afgudiske Præster, som Judæ Konger havde sat, og

(som) havde gjort Kogelse paa de Høie i Judæ Stæder og de (Stæder), som laae omkring Jerusalem, samt dem, som gjorde Kogelse for Baal, for Solen og for Maanen og for Planeterne og for al Himmels Hær.

Jof. 10, 5. Zeph. 1, 4.

6. Dg han lod udføre Lunden af Herrens Huus udenfor Jerusalem til Kidrons Bæk, og opbrændte den ved Kidrons Bæk, og stødte den smaa til Støv; og han kastede dens Støv paa Folkets Børns Grave.

7. Dg han nedbrød de Skjælveneres Huse, som vare i Herrens Huus, der, hvor Vindene vævede Huse til Lunden.

8. Dg han lod somme alle Præsterne af Judæ Stæder, og besmittede de Høie, der, hvor Præsterne gjorde Kogelse, fra Geba indtil Beerhaba, og nedbrød de Høie i Portene, som vare ved Josfas, Stadssyrstens, Ports Dør, som var paa dens venstre Side, (som gaar) til Stadens Port.

9. Dog offrede ikke Høienes Præster paa Herrens Alter i Jerusalem, endstjønt de aade usyrede Brød midt iblandt deres Brødre.

Ezech. 44, 13. 3 Mos. 21, 17. 22.

10. Dg han besmittede Tophet, som var i Himmels Børns Dal, at ikke Noget skulde lade sin Søn eller sin Datter gaar igjennem Ilden til Molech.

3 Mos. 18, 21. Jer. 7, 31. Neh. 11, 30. Matth. 5, 32.

11. Dg han afflaffede de Heste, som Judæ Konger havde sat til Solen i Herrens Huses Indgang ved Nethan-Molechs, Rammertjenerens, Kammer, som var paa (det Sted, kaldet) Parbarim; og han opbrændte Solens Bøgne med Ild.

12. Dg de Altære, som vare paa Ahas Sals Tag, som Judæ Konger havde gjort, og de Altære, som Manasse havde gjort i de to Herrens Huses Forgaarde, nedbrød Kongen; og han skyndte sig derfra og lod kaste deres Sten i Kidrons Bæk.

c. 11, 18.

13. Dg de Høie, som vare lige for Jerusalem, som vare paa den høire Haand ved Maschiths Bjerg, hvilke Salomo, Israels Konge, havde bygget for Astoreth, de Zidoniers Bederstygghed, og for Camos, de Moabitters Bederstygghed, og for Milkom, Ammons Børns Bederstygghed, besmittede Kongen.

1 Kong. 11, 7 fg.

14. Dg han sønderbrød Støtterne og udryddede Lundene, og opfyldte deres Sted med Menneskens Been.

15. Sa ogsaa det Alter, som var i Bethel, (og) den Høi, som Zereboam, Nebats Søn,

gjorde, han, som kom Israel til at synde, ja det samme Altet og den Hvi nedbrød han; og han opbrændte den Hvi, stødte den smaa til Støv og opbrændte Lunden.

1 Kong. 12, 32.

16. Og Josias vendte sig og saae de Grave, som vare der paa Bjerget, og han sendte hen og lod tage Benene af Gravene, og opbrændte (dem) paa Alteret og besmitte det, efter Herrens Ord, som den Guds Mand havde udraabt, som udraabte disse Ord.

1 Kong. 13, 2.

17. Og han sagde: Hvad er det for en Gravskrift, som jeg seer? og Mændene i Staden sagde til ham: Det er den Guds Mands Grav, som kom fra Juda og raabte disse Ting, som du haver gjort, mod det Alter i Bethel.

1 Kong. 13, 30 fg.

18. Og han sagde: Lader ham hvile, Ingen flytte hans Been; og de reddede hans Been tilligemed Prophetens Been, som kom fra Samaria.

19. Ja og saa alle Hoiens Huse, som vare i Samarias Stæder, som Israels Konger havde gjort til at opirre (Gud), borttog Josias og gjorde ved dem efter alle de Gjerninger, som han gjorde i Bethel.

20. Og han slagtede alle de Høies Præster, som der vare, paa Alterne, og opbrændte Menneskens Been paa dem; og han kom tilbage til Jerusalem.

21. Og Kongen bød alt Folket og sagde: Holder Paaste for Herren eders Gud, saa som der er skrevet i denne Pagtes Bog.

2 Kong. 35, 1 fg.

22. Thi der var ikke holdt som denne Paaste fra Dommernes Dage af, som dømte Israel, og i alle Israels Kongers og Judæ Kongers Dage.

2 Kong. 35, 18.

23. Men i Kong Josias attende Nar blev denne Paaste holdt for Herren i Jerusalem.

24. Og saa Spaaqvinderne og Tegnsudlæggerne og Billederne og de stygge Afguder og alle de Wedersfyggeligheder, som bleve seede i Judæ Land og i Jerusalem, borttog Josias for at holde Hvovens Ord, som vare skrevne i Bogen, hvilken Hilkia, Præsten, fandt i Herrens Hus.

1 Mos. 31, 19. 2 Kong. 22, 8.

25. Og der var ingen Konge som han før ham, der vendte sig om til Herren af sit ganske Hjerter og af sin ganske Sjæl og af al sin Formue, efter al Mose Lov, og der opstod ei Nogen efter ham som han.

c. 18, 5.

26. Og vendte Herren ikke om fra sin store Brede Grumhed, som hans Brede var optendt med mod Juda for alle de Spirrelser, som Manasse havde opiret ham med.

c. 21, 11.

27. Og Herren sagde: Jeg vil ogsaa bortkaste Juda fra mit Ansigt, ligesom jeg bortkastede Israel, og jeg vil forkaste denne Stad, som jeg udvalgte, som er Jerusalem, og det Hus, om hvilket jeg sagde: Mit Navn skal være der.

c. 17, 18. 1 Kong. 8, 29; 9, 3.

28. Men det Øvrige af Josias Handeler og Alt, hvad han gjorde, ere de Ting ikke skrevne i Judæ Kongers daglige Handelers Bog?

2 Kong. 34, 1 fg.

29. I hans Dage drog Pharao = Necho, Kongen af Egypten, op mod Kongen af Assyrien til den Flod Phrat, og Kong Josias drog hen for at møde ham; men han dræbte ham i Megiddo, der han havde seet ham.

2 Kong. 35, 20 fg. 2 Kong. 14, 8.

30. Og hans Tjenere førte ham bød fra Megiddo, og førte ham til Jerusalem og begrove ham i hans Grav; og Folket i Landet tog Joachas, Josias Søn, og salvede ham og gjorde ham til Konge i hans Faders Sted.

2 Kong. 36, 1. 1 Kong. 3, 15. Jer. 22, 11.

31. Joachas var tre og thye Nar gammel, der han blev Konge, og regjerede tre Maaneder i Jerusalem; og hans Moders Navn var Hamutal, Jeremias Datter, af Ribna.

c. 24, 18.

32. Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Dine, efter alt det, som hans Fædre gjorde.

c. 21, 2. 20.

33. Og Pharao = Necho lod ham binde i Ribla udi Hamaths Land, at han ikke skulde regjere i Jerusalem; og han lagde en Straf paa Landet, hundrede Centner Sølv og eet Centner Guld.

Ezech. 19, 4.

34. Og Pharao = Necho gjorde Eljakim, Josias Søn, til Konge i hans Faders Josias Sted, og forandrede hans Navn (og kaldte ham) Jojakim; men Joachas tog han, og han kom til Egypten og døde der.

Jer. 22, 12.

35. Og Jojakim gav Pharao samme Sølv og Guld, dog han vurderede Landet til at give samme Sølv efter Pharaos Befaling; han krævede Sølv og Guld af hver efter sin Vurdering iblandt Folket i Landet til at give Pharao = Necho.

v. 33. c. 15, 20.

36. Jojakim var fem og thye Nar gammel, der han blev Konge, og regjerede elleve

Nar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Sebuda, Fedajas Datter, af Ruma.

37. Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Dine, efter alt det, som hans Fædre gjorde.

c. 24, 9. 19.

24. Capitel.

Sojakim bliver overvunden af Nebucadnezar, Kongen af Babel, falder af fra ham; Herren hjemsejer haardeligen Juda for deres Synders Skyld; Sojakim dør, 1-6. Kongen af Babel fratager Kongen af Egypten hans Land; Sojachin bliver Konge i Juda, er ugubelig, føres fangen bort til Babel, og med ham en stor Deel af Føderne, 7-16. Zedekias bliver Konge, er ugubelig, affalder fra Kongen af Babel, 17-20.

S hans Dage drog Nebucadnezar, Kongen af Babel, op, og Sojakim var hans Tjener i tre Aar; derefter vendte han om og faldt af fra ham.

2. Og Herren sendte imod ham de Chaldaers Tropper og de Syrrers Tropper og Moabiternes Tropper og Ammons Børns Tropper, og sendte dem i Juda for at forðærve ham, efter Herrens Ord, som han havde talt ved sine Tjeneres, Propheternes, Tjeneste.

3. Bisfæliggen skede det i Juda efter Herrens Ord, at han bortkastede dem fra sit Ansigt for Manasse Synders Skyld, efter alt det, som han gjorde,

c. 21, 10 fg. 3er. 15, 4.

4. Iaa og for det uskyldige Blod, som han udøste, og fyldte Jerusalem med uskyldigt Blod; derfor vilde Herren ikke forlade.

5. Men det Øvrige af Sojakims Handeler og Alt, hvad han gjorde, ere de Ting ikke skrevne i Judæ Kongers daglige Hande-
delers Bog?

2 Kron. 36, 4 fg.

6. Og Sojakim Iaac med sine Fædre, og hans Søn Sojachin blev Konge i hans Sted.

1 Kron. 3, 16.

7. Men Kongen af Egypten blev ikke ydermere ved at drage ud af sit Land; thi Kongen af Babel havde taget fra Egypti Bæf indtil den Flod Phrat alt det, som var Kongen af Egyptens.

8. Sojachin var atten Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede tre Maanedre i Jerusalem; og hans Moders Navn var Nehustha, Elnathans Datter, af Jerusalem.

2 Kron. 36, 9.

9. Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Dine, efter alt det, som hans Fædre gjorde.

10. Paa den samme Tid drog Nebucad-

nezars, Kongen af Babels, Tjenere op til Jerusalem, og Staden blev beleiret.

2 Kron. 36, 6 fg. Dan. 1, 1.

11. Og Nebucadnezar, Kongen af Babel, kom til Staden, og hans Tjenere beleirede den.

12. Men Sojachin, Kongen i Juda, gif ud til Kongen af Babel, han og hans Moder og hans Tjenere og hans Hustru og hans Kammertjenere, og Kongen af Babel tog ham (fanger) i sit Riges ottende Aar.

13. Og han udførte derfra alle Liggende før af Herrens Huus og de Liggende før af Kongens Huus, og afbrød alt det Træ af Guld, som Salomo, Israels Konge, havde ladet gjøre i Herrens Tempel, saasom Herren havde sagt (tilførn).

c. 18, 16.

14. Og han bortførte af al Jerusalem baade alle Øversterne og alle de Vældige til Strid, ti tusinde Fange, og alle Tømmermændene og Smedene; der blev ikke tilovers uden det ringe Folk i Landet.

c. 25, 12.

15. Thi han bortførte Sojachin til Babel; og Kongens Moder og Kongens Hustru og hans Kammertjenere og de Mægtige i Landet lod han gaae fangne af Jerusalem til Babel.

3er. 24, 1; 29, 2; 22, 26.

16. Og alle stridbare Mænd, syv tusinde, og Tømmermænd og Smede, tusinde, alle Vældige, som kunde føre Krig, dem førte Kongen af Babel og saa fangne til Babel.

17. Og Kongen af Babel gjorde Mathanja, hans Farbroder, til Konge i hans Sted, og han forandrede hans Navn, (at han skulde hedde) Zedekias.

3er. 37, 1. 1 Kron. 3, 15.

18. Zedekias var eet og thye Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede elleve Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Hamutal, Jeremias Datter, af Libna.

3er. 52, 1 fg. 2 Kong. 23, 31.

19. Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Dine, efter alt det, som Sojakim gjorde.

20. Men det skede af Herrens Brede mod Jerusalem og mod Juda, indtil at han kastede dem fra sit Ansigt, at Zedekias faldt af fra Kongen af Babel.

3er. 52, 3. Esch. 17, 15.

25. Capitel.

Kongen af Babel indtager Jerusalem, lader Zedekias Børn dræbe og hans Dine udstikke, 1-7. Chaldaerne brænde Herrens Huus, nedbrænde Jerusalems Mure, bortføre Folket indtagen de Ringeste i Landet, ligesaa Støtterne

og Templets Kar; dræbe nogle af Præsterne og de Fornemste i Landet, 8-21. Kongen af Babel sætter Gedalja over dem, som blive tilbage i Landet, men Ismael dræber ham; de Øvrige flyge til Ægypten, 22-26. Evilmerodach, Kongen i Babel, opbygger Bozachin, Kongen af Juda, 27-30.

2. Og det skede i hans Riges det niende Aar, i den tiende Maaned, paa den tiende (Dag) i Maaneden, da kom Nebucadnezar, Kongen af Babel, han og al hans Hær, imod Jerusalem og leirede sig mod den, og de byggede et Volværk mod den trindt omkring.

2 Køn. 36, 17. Jer. 39, 1; 52, 4.

2. Saa blev Staden beleiret indtil Kong Zedekias ellevte Aar.

c. 24, 10.

3. Paa den niende (Dag) i (den fjerde) Maaned, da fik Hungeren Overhaand i Staden, og der var ikke Brød for Folket i Landet.

Jer. 39, 2.

4. Og man brød ind i Staden, og alle Krigsmænd (flyede) om Natten ad den Ports Vej imellem de to Mure, som gaar til Kongens Have, og Chaldæerne laae trindt omkring Staden; og Kongen drog hen ad Veien til den flette Mark.

5. Men Chaldæernes Hær forfulgte Kongen, og de naaede ham paa de flette Marker ved Jericho, og al hans Hær blev adspredt fra ham.

6. Og de grebe Kongen og førte ham op til Kongen af Babel til Ribla; og de taledede med ham om Ret.

c. 24, 20. 2 Køn. 36, 13.

7. Og de slagtede Zedekias Sønner for hans Dine, og man blindede Zedekias Dine og bandt ham med to Kobberlænker, og de førte ham til Babel.

Jer. 39, 6. Ezech. 12, 12.

8. Og i den femte Maaned, paa den syvende (Dag) i Maaneden, — det Aar er det nittende Kong Nebucadnezars, Kongen af Babels, Aar — kom Nebusar-Adan, Øversten for Drabanterne, Kongen af Babels Tjener, til Jerusalem.

9. Og han opbrændte Herrens Huus og Kongens Huus og alle Husene i Jerusalem, ja alle store Huse opbrændte han med Ild.

Esr. 5, 12.

10. Og Jerusalems Muur trindt omkring, den nedbrød de Chaldæers ganste Hær, som var med den Øverste for Drabanterne.

11. Men det øvrige Folk, de Overblevne i Staden, og de Affaldne, som kaldt til Kongen af Babel, og det Øvrige af den (menige) Hob førte Nebusar-Adan, Øversten for Drabanterne, bort.

12. Og Øversten for Drabanterne lod blive (Nogle) tilovers af de Ringeste i Landet til Viingaardsmænd og til Agermænd.

c. 24, 14.

13. Og Kobberstøtterne, som vare i Herrens Huus, og Stolene og Kobberhavet, som var i Herrens Huus, sonderbrød Chaldæerne, og de førte Kobberet af dem til Babel.

Jer. 27, 19; 52, 17.

14. Og Gryderne og Skufferne og Palskerne og Røgelsestaalerne og alle Kobberkarrene, som man tjente med, toge de bort.

15. Og Ildkarrene og Staaerne, hvad som var heelt Guld, og som var heelt Sølv, tog den Øverste for Drabanterne.

16. De to Støtter, det ene Hav og de Stole, som Salomo havde gjort til Herrens Huus; der var ikke Vægt paa Kobberet af alle disse Kar.

1 Kong. 7, 15. 23.

17. Hviden af een Støtte var atten Alen, og Kronen derpaa var af Kobber, og Kronens Hvide var tre Alen, og de Garn og Granatæbler trindt omkring paa Kronen, Alt af Kobber; og paa denne (Maade) var den anden Støtte med Garnet.

1 Kong. 7, 15. 2 Køn. 3, 15. Jer. 52, 21.

18. Og Øversten for Drabanterne tog den Ypperstepræst Seraja og Zephania, Præsten af det andet (Skifte), og Tre, som toge vare paa Ørtærskelen.

1 Køn. 6, 14.

19. Og af Staden tog han een Hofbetjent, som var Befalingsmand over Krigsmændene, og fem Mænd af dem, som saae Kongens Ansigt, som fandtes i Staden, og Skrивeren, som var Stridshøvedsmand, den, som mønstrede Folket i Landet, og tredjindstyve Mænd af Folket i Landet, som fandtes i Staden.

20. Og Nebusar-Adan, den Øverste for Drabanterne, tog dem og førte dem til Kongen af Babel til Ribla.

21. Og Kongen af Babel slog dem og dræbte dem i Ribla i Hamaths Land; saa blev Juda bortført af sit Land.

22. Men (anlangende) Folket, som blev tilovers i Judæ Land, som Nebucadnezar, Kongen af Babel, lod blive tilovers, over dem satte han Gedalja, Søn af Ahikam, Saphans Søn.

Jer. 40, 5.

23. Der alle Stridshøvedsmændene, de og (deres) Mænd, hørte, at Kongen af Babel havde sat Gedalja (til Øverste), da kom de til Gedalja til Mizpa, baade Ismael, Netthanjas Søn, og Johanan, Rareachs Søn, og Seraja, Thanhumeths, den

Nethophathiters, Søn, og Jaafanja, den Maachathiters Søn, de og deres Mænd.

24. Og Gedalia svoer dem og deres Mænd, og sagde til dem: Frygter ikke at være Chaldæernes Tjenere; bliver i Landet og tjener Kongen af Babel, saa skal det gaae eder vel.

25. Men det skede i den tyvende Maaned, at Ismael, Søn af Nethanja, Elisamas Søn, af kongelig Sæd, kom, og ti Mænd med ham, og sloge Gedalia, at han døde, tilligemed Jøderne og Chaldæerne, som vare hos ham i Mizpa.

Jer. 41, 7. 2 Kong. 11, 1.

26. Da gjorde alt Folket sig rede, baade Sinaac og Store, og Hærens Oberster, og kom til Ægypten; thi de frygtede for Chaldæerne.

Jer. 41, 17.

27. Og det skede i det syv og tredivte

År, efterat Bojachin, Kongen af Buda, var bortført, i den tolvte Maaned, paa den syv og tyvende (Dag) i Maaneden, da opløstede Evilmerodach, Kongen af Babel, i det År, han blev Konge, Bojachs, Buda Konges, Hoved af Fængslets Huus.

Jer. 52, 31. 1 Mos. 40, 20.

28. Og han talede gode Ord med ham, og han satte hans Stol over de Kongers Stole, som vare hos ham i Babel.

1 Kong. 12, 7.

29. Og han omskiftede hans Fængsels Klæder; og han aad stedsse Brød for hans Ansiget i alle sit Livs Dage.

2 Sam. 9, 7. 1 Kong. 2, 7.

30. Og (anlangende) hans Underholdning, da gaves ham idelig Underholdning af Kongen, hver Dags Ting paa sin Dag, alle hans Livs Dage.

Den første Kronikernes Bog.

1. Capitel.

Adams Afkom opregnes, 1-4; Zaphets, 5-7; Chams, 8-16; Sems, 17-27; Abrahams, 28-33; Saus, 34-42. Kongerne og Fyrsterne, som have regjeret i Edom, før der var Konge i Israhel, opregnes, 43-54.

Adam, Seth, Enos, 1 Mos. 5, 3.

2. Kenan, Mahalaleel, Jared,

3. Enoch, Methuselah, Lamech,

4. Noe, Sem, Cham og Zaphet.

5. Zaphets Sønner vare: Gomer og Magog og Madai og Javan og Thubal og Mesech og Thiras. 1 Mos. 10, 2 fg.

6. Og Gomers Sønner vare: Assenas og Diphat og Thogarma.

7. Og Javans Sønner vare: Elisa og Tharjis, Rithim og Rodanim.

8. Chams Sønner vare: Chus og Mizraim, Put og Canaan.

9. Og Chus Sønner vare: Seba og Havila og Sabtha og Raema og Sabtechja; og Raemas Sønner vare: Scheba og Dedam.

10. Og Chus avlede Nimrod; han, han begyndte at blive vældig paa Jorden.

11. Og Mizraim avlede de Ruder og Anamer og Behaber og Naphthuher,

12. og Pathruser og Casluher, af hvilke udfom de Philister og Caphthorer.

13. Og Canaan avlede Sidon, sin Førstefødte, og Heth,

14. og de Jebusiter og Amoriter og Girgasiter,

15. og Heviter og Arkiter og Siniter,

16. og Arvaditer og Zemariter og Hamathiter. Ezech. 27, 8. 11.

17. Sems Sønner vare: Elam og Assur og Arphachsad og Lud og Aram og Uz og Hul og Gether og Mesech.

18. Og Arphachsad avlede Salah; og Salah avlede Eber.

19. Og Eber bleve fødte to Sønner; den enes Navn var Peleg, fordi Jorden blev skiftet i hans Dage, og hans Broders Navn var Joktan. 1 Mos. 11, 16.

20. Og Joktan avlede Almodad og Saleph og Hazarmaveth og Sarah,

21. og Hadoram og Usal og Diska,

22. og Ebal og Abimael og Scheba,

23. og Ophir og Havila og Jobab; alle disse ere Joktans Sønner.

24. Sem, Arphachsad, Salah,

25. Eber, Peleg, Neu,

26. Serug, Nachor, Tharah,

27. Abram, han er Abraham.

28. Abrahams Sønner vare: Isak og Ismael. 1 Mos. 21, 3; 16, 15.

29. Disse ere deres Slægter: Ismaels

Førstefødte Nebajoth, og Kedar og Abbeel og Mibsam, 1 Mos. 25, 13.

30. Misma og Duma, Massa, Hadad og Thema,

31. Zetur, Naphis og Kedma; disse samme ere Ismaels Sønner.

32. Og (anlangende) Keturas, Abrahams Medhustru, Sønner: hun fødte Simran og Jofan og Medan og Midian og Sisbak og Schuach; og Jofsans Sønner vare: Scheba og Dedan. 1 Mos. 25, 2.

33. Og Midians Sønner vare: Ephra og Ephraim og Chanoch og Abida og Eldaa; alle disse ere Keturas Sønner.

34. Og Abraham avlede Isak; Isaks Sønner vare: Esau og Israel. 1 Mos. 25, 25, 26.

35. Og Esaus Sønner vare: Eliphas, Reuel og Zeus og Jaclam og Korah. 1 Mos. 36, 10.

36. Eliphas Sønner vare: Theman og Omar, Zephi og Gaetham, Renas og Thimna og Amalek.

37. Reuels Sønner vare: Nahath, Se-rah, Samma og Misfa.

38. Og Seirs Sønner vare: Lotan og Sobal og Zibeon og Ana og Dison og Efer og Disan. 1 Mos. 36, 20.

39. Og Lotans Sønner vare: Hori og Homam; og Thimna var Lotans Søster.

40. Sobals Sønner vare: Aljan og Manahath og Ebal, Sephi og Dnam; og Zibeons Sønner vare: Uja og Ana.

41. Anas Sønner vare: Dison; og Disons Sønner vare: Hamran og Esban og Zithran og Cheran.

42. Ezers Sønner vare: Bilhan og Saavan (og) Jaakan; Disans Sønner vare: Uz og Aran. v. 38.

43. Og disse ere de Konger, som regjerede i Edoms Land, førend nogen Konge regjerede over Israels Børn: (nemlig) Bela, Beors Søn, og hans Stads Navn var Dinhaba. 1 Mos. 36, 31 fg.

44. Og Bela døde, og Jobab, Serahs Søn af Bozra, blev Konge i hans Sted.

45. Og Jobab døde, og Husam af de Themaniters Land blev Konge i hans Sted.

46. Og Husam døde, og Hadad, Bedads Søn, blev Konge i hans Sted, som slog Midianiterne paa Moabs Mark, og hans Stads Navn var Abith.

47. Og Hadad døde, og Samla af Masrefa blev Konge i hans Sted.

48. Og Samla døde, og Saul af Rechoboth ved Floden blev Konge i hans Sted.

49. Og Saul døde, og Baal-Hanan, Achbors Søn, blev Konge i hans Sted.

50. Og Baal-Hanan døde, og Hadad blev Konge i hans Sted; og hans Stads Navn var Bai, og hans Hustrues Navn Mehetabeel, Matreds Datter, (som var) Mesahabs Datter.

51. Der Hadad døde, da bleve der Fyrster i Edom: den Fyrste Thimna, den Fyrste Alva, den Fyrste Bethet,

52. den Fyrste Dholibama, den Fyrste Ela, den Fyrste Pinon,

53. den Fyrste Renas, den Fyrste Theman, den Fyrste Mibzar,

54. den Fyrste Magdiel, den Fyrste Bram; disse vare Fyrsterne i Edom.

2. Capitel.

Jakobs Sønner opregnes; Judæ Affom beskrives, særdeles af Serah, 1-8; af Hezron og hans Søn Ram, derhos Isai Slægt beskrives, 9-17; af Hezrons Søn Caleb, af Hezron og Machirs Datter, 18-24; af Hezrons Søn Serahmeel, 25-41; atter af Caleb, 42-49; saa og af en anden Caleb, som var den forrige Sønnesøn, 50-55.

Disse vare Israels Sønner: Ruben, Simeon, Levi og Juda, Isaschar og Sebulon, 1 Mos. 35, 22-26.

2. Dan, Joseph og Benjamin, Naphthali, Gad og Aser. 1 Mos. 30, 6 fg.

3. Judæ Sønner vare: Er og Dnan og Sela, de tre bleve ham fødte af Suas Datter, den Cananitisse; og Er, Judæ Førstefødte, var ond for Herrens Dine, derfor dræbte han ham. 1 Mos. 46, 12 fg. 38, 7.

4. Men Thamar, hans Sønneqvinde, fødte ham Perez og Serah; alle Judæ Sønner vare fem. 1 Mos. 38, 29, 30.

5. Perez Sønner vare: Hezron og Hamul.

6. Og Serahs Sønner vare: Simri og Ethan og Heman og Chalchol og Dara; alle de vare fem.

7. Og Charmi Sønner vare: Achar, som forstyrrede Israel, som forgreb sig paa det bandsatte (Guds). Jos. 7, 1.

8. Og Ethans Sønner vare: Maria.

9. Og Hezrons Sønner, som ham vare fødte, vare: Serahmeel og Ram og Calubai. Ruth 4, 19 fg. v. 18.

10. Og Ram avlede Amminadab, og Amminadab avlede Nahesson, den Fyrste for Judæ Børn.

11. Og Rahesjon avlede Salma, og Salma avlede Boas.

12. Og Boas avlede Obed, og Obed avlede Isai.

13. Og Isai avlede sin Førstefødte Eliab, og Abinadab, den anden, og Sinna, den tredje, 1 Sam. 16, 6. 2 Sam. 13, 3.

14. Nethaneel, den fjerde, Raddai, den femte,

15. Ozem, den sjette, David, den syvende. 1 Sam. 17, 12. 14.

16. Og deres Søstre vare: Zeruja og Abigail; og Zerujas Sønner vare: Abisai og Joab og Asael, de tre. 2 Sam. 2, 18.

17. Og Abigail fødte Amasa; og Amas Fader var Jether, den Ismaeliter. 2 Sam. 17, 25.

18. Og Caleb, Hezrons Søn, avlede (Børn) med Asuba, sin Hustru, og med Serioth; og disse ere hendes Sønner: Jether og Sobab og Ardon.

19. Der Asuba døde, da tog Caleb sig Ephrath, og hun fødte ham Hur. c. 4, 4.

20. Og Hur avlede Uri, og Uri avlede Bezaleel. 2 Mos. 31, 2.

21. Og derefter gif Hezron ind til Machirs, Gileads Faders, Datter, og tog hende, der han var tredjindstyve Aar gammel, og hun fødte ham Segub.

22. Og Segub avlede Jair, og han havde tre og tyve Stæder i Gileads Land. Dom. 10, 3.

23. Og han indtog (af) Gesur og Syrien Jairs Byer med Kenath og dens tilhørig (Byer), tredjindstyve Stæder; alle disse (indtog) Machirs, Gileads Faders, Børn. 4 Mos. 52, 41.

24. Og efterat Hezron var død, der Caleb havde taget Ephrath, da haver Abia, Hezrons Hustru, og fødte ham Ashur, Theoas Fader.

25. Og Zerahmeels, Hezrons Førstefødtes, Sønner vare: den Førstefødte Nam, og Bina og Dren og Ozem, (af) Abia.

26. Og Zerahmeel havde en anden Hustru, hvis Navn var Atara, hun var Dnams Moder.

27. Og Dams, Zerahmeels Førstefødtes, Sønner vare: Maaz og Samin og Efer.

28. Og Dnams Sønner vare: Sammai og Bada; og Sammai Sønner vare: Nadab og Abijur.

29. Og Abijurs Hustrues Navn var

Abigail; og hun fødte ham Achban og Molib.

30. Og Nadabs Sønner vare: Seled og Appaim; og Seled døde uden Børn.

31. Og Appaims Sønner vare: Bisei, og Bisei Sønner vare: Sesan, og Sesans Børn vare: Ahlai. v. 31.

32. Og Badas, Sammai Broders, Sønner vare: Jether og Jonathan; og Jether døde uden Børn. v. 28.

33. Og Jonathans Sønner vare: Peleth og Sasa; disse vare Zerahmeels Børn.

34. Og Sesan havde ingen Sønner, men Døtre; og Sesan havde en ægyptisk Tjener, hvis Navn var Jarha. v. 31.

35. Og Sesan gav Jarha, sin Tjener, sin Datter til Hustru, og hun fødte ham Ahai.

36. Og Ahai avlede Nathan; og Nathan avlede Sabad.

37. Og Sabad avlede Ephlal; og Ephlal avlede Obed.

38. Og Obed avlede Jehu; og Jehu avlede Asaria.

39. Og Asaria avlede Halez; og Halez avlede Eleasa.

40. Og Eleasa avlede Sismai; og Sismai avlede Sallum.

41. Og Sallum avlede Jekamja; og Jekamja avlede Elisama.

42. Og Calebs, Zerahmeels Broders, Sønner vare: Mesa, hans Førstefødte, han var Sips Fader, og Maresas, Hezrons Faders, Sønner. v. 9. Jos. 15, 55.

43. Og Hezrons Sønner vare: Korah og Taphua og Nekem og Sema.

44. Og Sema avlede Raham, Jorkeams Fader; og Nekem avlede Sammai.

45. Og Sammai Søn (hede) Maon; og Maon var Bethzurs Fader. Jos. 15, 58.

46. Og Ephra, Calebs Medhustru, fødte Haran og Moza og Gases; men Haran avlede Gases.

47. Og Bahdai Sønner vare: Regem og Iotham og Gesan og Pelet og Ephra og Saaph.

48. Med Maacha, Calebs Medhustru, avlede han Seber og Tirhana.

49. Og Saaphs, Madmannas Faders, (Hustru) fødte Seva, Nachbenas Fader og Gibas Fader; og Achsa var Calebs Datter. v. 47. Jos. 15, 31. 57. 16.

50. Disse vare Calebs Børn, Hurs Søn, Ephraths Førstefødtes: Sobal, Kirjath-Searims Fader, Jos. 15, 60.

51. Salma, Bethlehems Fader, Hareph, Bethgadens Fader.

c. 4, 4. 3of. 15, 58.

52. Dg Sobal, Kirjath-Bearims Fader, havde Sønner: nemlig Roe og Halvdelen af (Indbyggjerne) i Manuhoth.

v. 50. c. 4, 2; 8, 6.

53. Dg de Slægter i Kirjath-Bearim vare: De Sithriter og de Puthiter og de Sumathiter og de Misraitter; af disse ere de Zorathiter og de Esthaoliter udfomne.

c. 4, 2. 3of. 15, 33.

54. Salmas Børn vare de Bethlehemiter og Netophathiter, (de i) Utroth af Soabs Huus, og Halvdelen af de Manahathiter, de Zoriter.

v. 51.

55. Dg de Skriverses Slægt, som boede i Zabes, vare de Tireathiter, Simeathiter, Suchathiter; de ere de Keniter, som ere komne af Hamath, (som var) Rechabs Huses Fader.

Dom. 1, 16. Jer. 35, 2 fg.

3. Capitel.

David's Sønner opregnes, 1-9; Salomos Afkom indtil Zedekias, 10-16; Zechonias Afkom, 17-24.

Dg disse vare Davids Sønner, som han bleve fødte i Hebron: den Førstefødte, Amnon, af Ahinoam, den Sisreelitiske; den anden, Daniel, af Abigail, den Carmelitiske;

2 Sam. 3, 2. 3.

2. den tredie, Absalom, Søn af Maacha, Thalmai, Kongen af Gefurs, Datter; den fjerde, Adonja, Hagiths Søn;

3. den femte, Sephatja, af Abital; den sjette, Sithream, af Eglā, hans Hustru.

4. (Disse) Sex bleve ham fødte i Hebron, thi han regjerede der i syv Aar og sex Maanedes, og tre og tredive Aar regjerede han i Jerusalem.

5. Dg disse bleve ham fødte i Jerusalem: Simea og Sobab og Nathan og Salomo; (disse) Fire vare af Bathsua, Amniels Datter;

2 Sam. 5, 14; 12, 24.

6. dertil Zibchar og Elisama og Eliphelet,

7. og Rogah og Nepheg og Zaphia,

8. og Elisama og Eljada og Eliphelet, de Ni.

9. (Disse ere) alle Davids Sønner, foruden Medhustruernes Sønner, og Thamar, deres Søster.

2 Sam. 13, 1.

10. Dg Salomos Søn var Rhoboam; hans Søn var Abia, hans Søn var Asa, hans Søn var Josaphat.

1 Kong. 11, 43.

11. Hans Søn var Joram, hans Søn var Ahasia, hans Søn var Joas.

12. Hans Søn var Amazia, hans Søn var Asaria, hans Søn var Jotham.

13. Hans Søn var Achas, hans Søn var Ezechias, hans Søn var Manasse.

14. Hans Søn var Amos, hans Søn var Josias.

15. Dg Josias Sønner vare: Den Førstefødte, Johanan; den anden, Jojakim; den tredie, Zedekias; den fjerde, Sallum.

16. Dg Josakims Sønner vare: Zechonias, hans Søn; Zedekia, hans Søn.

17. Dg Zechonias Sønner vare: Asfir; hans Søn var Sealthiel.

18. Dg (hans Søn var) Malchiram, og Pedaja og Senazzar, Sekamja, Hosama og Nedabja.

19. Dg Pedajas Sønner vare: Serubabel og Simei; og Serubabels Sønner vare: Mesullam og Hananja, og Selomith, deres Søster,

Esr. 2, 2.

20. og Hasuba og Dhel og Berachia og Hasadja, Zusbab-Hesed, de Fem.

21. Dg Hananjas Sønner vare: Pelatja og Zesaja; (og) Nephajas Sønner, Arnanas Sønner, Obadjas Sønner, Zechonias Sønner.

v. 19.

22. Dg Zechonias Sønner vare: Semaja; og Semajas Sønner vare: Hattus og Zigeal og Variah og Nearia og Saphat, (tilsammen) sex.

v. 21.

23. Dg Nearias Sønner vare: Eljoenai og Hiskia og Asrifam, de Tre.

v. 22.

24. Dg Eljoenai Sønner vare: Hodaiva og Eljasib og Pelaja og Affub og Johanan og Delaja og Anani, de Syv.

4. Capitel.

Juda Afkom af Perez beskrives vidtloftigere, 1-20; af Sela, 21-23. Simeons Afkom og deres Stæder, 24-38, og hvorledes de indtogte Gedor og andre Stæder og Egne, 39-43.

Judæ Sønner vare: Perez, Hezron og Charmi og Hur og Sobal.

1 Mos. 46, 12 fg. 1 Kren. 2, 5. 7. 19. 50.

2. Dg Reaja, Sobals Søn, avlede Zahath, og Zahath avlede Ahumai og Lahad; disse ere Zorathiternes Slægter.

3. Rigeas disse: Abi-Etham, Sisreel og Zisma og Zibbas, og deres Søsters Navn var Hazleponi.

2 Kren. 11, 6.

4. Dg Binuel var Gedors Fader, og Eser var Husas Fader; disse ere Hurs Børn, som var Ephrathas Førstefødte, Bethlehems Fader.

c. 2, 51. 19.

5. Dg Ashur, Thefoas Fader, havde to Hustruer: Hela og Naara.

c. 2, 24.

6. Og Naara fødte ham Ahussam og Sepher og Themmi og Ahastari; disse ere Naaras Sønner.

7. Og Helas Sønner vare: Zereth, Zekohar og Ethnan.

8. Og Koz avlede Ahub og Hazzobeba og Aharhels, Harums Søns, Slægter.

9. Og Zabez var æret fremfor sine Brødre, og hans Moder kaldte hans Navn Zabez; thi hun sagde: Fordi jeg fødte ham med Smerte.

1 Mosf. 35, 16.

10. Og Zabez kaldte paa Israels Gud og sagde: Derfor du velsigner mig og forøger mit Landmærke, og din Haand bliver med mig, og du gør (det saa), at det Onde ikke smerter mig, (da vil jeg prise dig); og Gud lod komme (det, han) begjærede.

1 Mosf. 28, 20. Dom. 11, 30. 31.

11. Og Chelub, Suhars Broder, avlede Mehir; han er Eshons Fader.

12. Og Eshon avlede Beth-Napha og Pascah og Thehiana, Ir-Nahas Fader; disse ere de Mænd af Recha.

13. Og Kenas Sønner vare: Othniel og Seraja; og Othniels Sønner vare: Chathath (og Meonothai).

3osf. 15, 17. Dom. 1, 13.

14. Og Meonothai avlede Ophra; og Seraja avlede Joab, en Fader til (dem, som boede i) Tømmermændsdalen, thi de vare Tømmermænd.

Ref. 11, 35.

15. Og Calebs, Zephunne Søns, Sønner vare: Iru, Ela og Naam; og Elas Sønner vare: Ufnas.

4 Mosf. 32, 12.

16. Og Behalleleels Sønner vare: Siph og Sipha, Thirja og Asarel.

17. Og Esras Sønner vare: Zether og Mered og Ephraim og Balon; og (Meredes Hustru) undfangede Mirjam og Sammai og Visbah, Eshemoas Fader.

3osf. 15, 50.

18. Og hans Hustru Judija fødte Zered, Gedors Fader, og Heber, Sochos Fader, og Zekuthiel, Sanoahs Fader; men hine vare Bithjas, Pharaos Datters, Børn, som Mered havde taget.

3osf. 15, 58. 35. 34.

19. Og den Hustrues Hodijas, Rahams Søsters, Sønner vare: Keilas Fader, den Garmiter, og Eshemoa, den Maachathiter.

20. Og Simcons Sønner vare: Amnon og Rinna, Ben-Hanan og Thilon; og Zisei Sønner vare: Soheth og Ben-Soheth.

21. Selas, Judæ Søns, Sønner vare: Er, Lechas Fader, og Laba, Maresas Fader, og deres Huses Slægter, som arbejdede paa det kostelige Vinklede for Asbeas Huns.

3osf. 15, 44.

22. Og Josim og de Mænd af Goseba og Joas og Saraph, de, som herskede i Moab, og Jasubi-Lehem; men (disse) ere de gamle Ting.

1 Mosf. 38, 5.

23. Disse (bleve) Pottemagere og boede ved Planter og ved Gjerder; de bleve der hos Kongen, i hans Gjærning.

24. Simeons Sønner vare: Nemuel og Zamin, Zarib, Serah, Saul.

1 Mosf. 46, 10.

25. Hans Søn var Sallum, hans Søn var Mibsan, hans Søn var Misma.

26. Og Misma Sønner vare: Hammuel, hans Søn; Zachur, hans Søn; Simej, hans Søn.

27. Og Simej havde sexten Sønner og sex Døttre, men hans Brødre havde ikke mange Børn, og alle deres Slægter forøgede sig ikke som Judæ Børn.

28. Og de boede i Beerfhaba og Molaba og Hazar-Sual,

3osf. 19, 2 fg.

29. og i Bilha og i Ezem og i Tholad,

30. og i Bethuel og i Horma og i Ziflag,

31. og i Beth-Marchaboth og i Hazar-Susim og i Beth-Biri og i Saaraim; disse vare deres Stæder, indtil at David blev Konge.

32. Og deres Landsbyer vare: Etam og Ain, Rimmon og Thochen og Asan, fem Stæder.

Dom. 15, 8.

33. Og alle deres Landsbyer, som vare trindt omkring disse Stæder, (laa) indtil Baal; disse ere deres Boliger og deres (Slægters) Beregnelse iblandt dem.

34. Og Mesobab og Samlech og Joza, Amazias Søn,

35. og Joel og Zehu, Josibias Søn, Serajas Søn, Asiels Søn,

36. og Eljoenai og Saakoba og Josohaja og Asaja og Adiel og Jesimiel og Benaja,

37. og Eisa, Siphai Søn, Allons Søn, Jedajas Søn, Simri Søn, Semajas Søn,

38. disse, som forekomme ved Navn, vare Tyrster iblandt deres Slægter, og deres Fædres Huns udbredte sig i Mangfoldighed.

39. Og de drog hen til Indgangen til Gedur, indtil mod Østen paa Dalen, at søge Føde til deres Smaaqvæg.

40. Og de fandt fed og god Føde, og Landet var vidt og bredt og stille og trygt; thi de vare af Cham, som boede der tilforn.

1 Mosf. 34, 21. Dom. 18, 7. 1 Mosf. 9, 25 fg.

41. Og disse, som ere beskrevne ved Navne, kom i Ezechias, Judæ Konges, Dage, og sloge deres Pauluner og Boliger, som der

fandtes, og ødelagde dem indtil denne Dag, og boede i deres Sted, fordi der var Jøde til deres Smaaqvæg. 2 Kong. 18, 1.

42. Og der gif af dem, (nemlig) af Simeons Børn, fem hundrede Mænd til Seirs Bjerg; og Pelatja og Nearia og Nephaja og Ussiel, Bisei Sønner, vare deres Øverster.

43. Og de sloge dem, som vare overblevne, det Undkomne af Amalek; og de boede der indtil denne Dag.

5. Capitel.

Rubens Børn og Aftom og Krig mod de Hagarener beskrives, 1-10; Guds Aftom, ypperste Mænd og Krig mod de Hagarener, 11-22; Manasse Stammes Bolig, ypperste Mænd og disse tre Stammers Bortførelse til Assyrien, 23-26.

Og Rubens, Israels Førstefødtes, Sønner, — thi han var den Førstefødte, men fordi han bemittede sin Faders Seng, blev hans Førstefødsel giben Josephs, Israels Søn, Børn; dog han blev ikke regnet i Slægtregister til Førstefødselen;

1 Mos. 35, 22; 49, 4.

2. thi Juda var vældig iblandt sine Brødre, og Fyrsten (skulde være) af ham, men Førstefødselen var Josephs —

1 Mos. 49, 8.

3. ja Rubens, Israels Førstefødtes, Sønner vare: Hanoch og Pallu, Hezron og Charmi.

2 Mos. 6, 14. 4 Mos. 26, 5.

4. Joels Sønner vare: Semaja, hans Søn; Gog, hans Søn; Simeï, hans Søn;

5. Micha, hans Søn; Reaja, hans Søn; Baal, hans Søn;

6. Beera, hans Søn, hvilken Thilgath-Pilneser, Kongen af Assyrien, førte (fanger) bort; han var en Fyrste for de Rubeniter.

2 Kong. 15, 29.

7. Men (antagende) hans Brødre efter deres Slægter, naar de bleve regnede i Slægtregister efter deres Aftom, (da var) Zeiel den Ypperste, og Sacharia,

8. og Bela, Asas Søn, Semas Søn, Joels Søn; han boede i Aroer og indtil Niebo og Baal-Meon.

Jof. 13, 15. 16.

9. Og han boede mod Østen, indtil man kommer til Orken, fra den Flod Phrat af; thi deres Fæ var blevet meget i Gileads Land

10. Og i Sauls Dage førte de Krig imod de Hagarener, og de faldt ved deres Haand; og de boede i deres Paulmer imod al Øst-siden af Gilead.

11. Og Guds Børn boede tvært over for dem i Basans Land indtil Salcha.

12. Joel var den Ypperste, og Sapham den anden; men Janai og Saphat (bleve) i Basan. v. 7.

13. Og deres Brødre efter deres Fædres Huus vare: Michael og Mesullam og Seba og Jorai og Sachan og Sia og Eber, syv.

14. Disse ere Sønner af Abichail, Huri Søn, Jaroahs Søn, Gileads Søn, Michaels Søn, Jesifai Søn, Zahdos Søn, Bus Søn. v. 13.

15. Mhi, Abdiels Søn, Gunis Søn, var den Ypperste i deres Fædres Huus. v. 12.

16. Og de boede i Gilead udi Basan og i dens tilhørende (Stæder) og i alle Saronns Forstæder indtil deres Udgange.

17. Disse bleve alle regnede i Slægtregister i Bothams, Judæ Konges, Dage, og i Zeroboams, Israels Konges, Dage.

2 Kong. 15, 7. 32; 14, 23.

18. Rubens Børn og de Gaditer og Manasses halve Stamme, som vare stridbare Folk, Mænd, som bare Skjold og Sværd, og spændte Bue, og vare lærte til Krig, vare fire og fyrrethve tusinde og syv hundrede og tredsindsthye, som drog ud i Hæren.

19. Og de førte Krig imod de Hagarener og mod Zetur og Naphis og Modab.

1 Mos. 25, 15.

20. Og de bleve hjulpsne imod dem, og Hagarenerne bleve givne i deres Haand, og alt det, som var med dem; thi de raabte til Gud i Krigen, og han bønhørte dem, thi de forlode sig paa ham. Ps. 71, 1.

21. Og de førte deres Fæ bort, deres Kameler, halvtredsindsthye tusinde, og to hundrede og halvtredsindsthye tusinde Faar, og to tusinde Asener, og hundrede tusinde Menneffers Sjæle.

22. Thi der faldt mange Thjelfslagne, thi Krigen var af Gud; og de boede i deres Sted, indtil (den Tid,) de bleve bortførte.

23. Og Manasses halve Stammers Børn boede i Landet fra Basan indtil Baal-Hermon og Senir og Hermons Bjerg; de vare blevene mange.

24. Og disse vare de Øverste for deres Fædres Huus: baade Ephraim og Bisei og Eliel og Asriel og Jeremia og Hodavja og Zahdiel, vældige Stridsmænd, navnkundige Mænd, de Øverste for deres Fædres Huus.

25. Men de forgrebe sig mod deres

Fædres Gud og bedreve Hor efter de Folks Under i Vandet, som Gud havde ødelagt for deres Ansigt. 2 Mos. 34, 15, 16.

26. Og Israels Gud opvakte Phils, Kongen af Asyhriens, Land, og Thilgath-Pilnesers, Kongen af Asyhriens, Land, og han bortførte de Rubeniter og Gaditer og den halve Manasse Stamme, og førte dem bort til Halah og Habor og Hara og til den Flod Gofan indtil denne Dag.

2 Kong. 15, 29; 17, 6.

6. Capitel.

Levi Sønner opregnes og de Hpperstepræsters Afkom indtil Hængslets Tid, 1-15. Levi tre Sønners Slægter beskrives og Samuels Slægtregister i Serbelesheb, 16-30; ligesaa Sangernes, som David beftiffede, 31-48. Arons Sønners Forretning, og de Hpperstepræster indtil Salomos Tid, saa og deres Stæder, 49-81.

Levi Sønner vare: Gerson, Rahath og Merari. 2 Mos. 6, 16.

2. Men Rahaths Sønner vare: Amram, Zizchar og Hebron og Usfiel.

3. Og Amrams Børn vare: Aron og Mose og Maria, og Arons Sønner vare: Nadab og Abihu, Eleasar og Ithamar.

2 Mos. 2, 1 fg. 6, 23.

4. Eleasar avlede Pinehas, Pinehas avlede Abisua. Exr. 7, 5.

5. Og Abisua avlede Bussi, og Bussi avlede Usfi.

6. Og Usfi avlede Serahja, og Serahja avlede Merajoth.

7. Merajoth avlede Amaria, og Amaria avlede Ahitub.

8. Og Ahitub avlede Zadok, og Zadok avlede Ahimaaz. 2 Sam. 8, 17; 15, 27.

9. Og Ahimaaz avlede Afaria, og Afaria avlede Johanan.

10. Og Johanan avlede Afaria, han, som gjorde Præsteembede i det Huns, som Salomo byggede i Jerusalem. 2 Køn. 6, 17.

11. Og Afaria avlede Amaria, og Amaria avlede Ahitub.

12. Og Ahitub avlede Zadok, og Zadok avlede Sallum.

13. Og Sallum avlede Hilkia, og Hilkia avlede Afaria. 2 Kong. 22, 4.

14. Og Afaria avlede Scraja, og Scraja avlede Jozadak.

15. Men Jozadak gif (med), der Herren lod Juda og Jerusalem bortføre formedelst Nebucadnezar. 2 Kong. 25, 11.

16. (Saa vare) Levi Sønner: Gerson, Rahath og Merari. 1 Mos. 46, 11.

17. Og Gersons Sønners Navne ere disse: Libni og Simej. 2 Mos. 6, 17.

18. Men Rahaths Sønner vare: Amram og Zizchar og Hebron og Usfiel. c. 23, 12.

19. Merari Sønner vare: Maheli og Musi; og disse ere Leviternes Slægter efter deres Fædre. c. 23, 21.

20. Anlangende Gerson: hans Søn var Libni, hans Søn var Rahath, hans Søn var Simma.

21. Hans Søn var Joah, hans Søn var Zbdo, hans Søn var Scrah, hans Søn var Zeathrai.

22. Rahaths Sønner vare: Amminadab, hans Søn; Korah, hans Søn; Asfir, hans Søn; 2 Mos. 6, 24.

23. Elkana, hans Søn, og Abjajaph, hans Søn, og Asfir, hans Søn;

24. Thahath, hans Søn; Uriel, hans Søn; Usfia, hans Søn, og Saul hans Søn.

25. Og Elkanas Sønner vare: Amasai og Ahimoth. v. 23.

26. (Anlangende) Elkana: hans Søn var Elkana, Zophai var hans Søn, og Rahath hans Søn,

27. Eliab hans Søn, Zeroham hans Søn, Elkana hans Søn. 1 Sam. 1, 1. 20.

28. Og Samuels Sønner vare: den Førstefødte Vasni, og Abija.

29. Merari Sønner vare: Maheli; Libni var hans Søn, Simej hans Søn, Usfa hans Søn,

30. Simea hans Søn, Haggija hans Søn, Afaja hans Søn.

31. Og disse ere de, som David lod staa til Sangens Tjeneste i Herrens Huns, siden Urken (var kommen til) Hvile.

32. Og de tjente foran Forsamlingens Paulus Tabernakel med Sangen, indtil Salomo byggede Herrens Huns i Jerusalem, og de stode efter deres Viis i deres Tjeneste.

33. Og disse ere de, som der stode med deres Sønner: af de Rahathiters Sønner var: Heman, den Sanger, Joels Søn, Samuels Søn, c. 15, 17.

34. Elkanas Søn, Zerohams Søn, Eliels Søn, Thoahs Søn,

35. Zuphs Søn, Elkanas Søn, Mahaths Søn, Amasai Søn,

36. Elkanas Søn, Joels Søn, Afarias Søn, Zephaniah Søn,

37. Thahaths Søn, Asfirs Søn, Abjajaphs Søn, Korahs Søn,

38. Jizchars Søn, Kahaths Søn, Levi Søn, Israels Søn.

39. Og hans Broder Asaph stod ved hans høire Side; Asaph var Berechias Søn, Simcas Søn,
c. 15, 17. 19.

40. Michaels Søn, Baasejas Søn, Malchijas Søn,

41. Ethni Søn, Serahs Søn, Adajas Søn,

42. Ethans Søn, Simmas Søn, Simej Søn,

43. Jahaths Søn, Gersoms Søn, Levi Søn.

44. Og Merari Børn, deres Brødre, (stode) ved den venstre Side, (som vare) Ethan, Kifi Søn, Abdi Søn, Malluchs Søn,
c. 15, 17.

45. Hajas Søn, Amazias Søn, Hilkias Søn,

46. Amzis Søn, Banis Søn, Semers Søn,

47. Mahelis Søn, Musis Søn, Meraris Søn, Levi Søn.

48. Og (anlangende) deres Brødre, Leviterne, de vare givne til allehaande Tjeneste i Guds Huses Tabernakel.

49. Men Aron og hans Sønner gjorde Røgoffer paa Brændofferets Alter og paa Røgefjens Alter, (og vare) til allehaande Gjerning i det Allerhelligste og til at gjøre Forsigelse for Israel, efter alt det, som Mose, Guds Tjener, havde befalet.

50. Og disse ere Arons Børn: Eleasar var hans Søn, Pinehas hans Søn, Abisua hans Søn,
v. 4 fg.

51. Bussi hans Søn, Ussi hans Søn, Serahja hans Søn,

52. Merajoth hans Søn, Amarja hans Søn, Ahitub hans Søn,

53. Zadok hans Søn, Ahimaaz hans Søn.
2 Sam. 15, 27.

54. Og disse vare deres Boliger i deres Slotte i deres Grændser: for Arons Børn, for Kahathiternes Slægt, thi denne Lod faldt for dem,
3of. 21, 10 fg.

55. og de gave dem Hebron i Judæ Land og dens Forstæder trindt omkring den;
4 Mos. 35, 2. 3.

56. og Stadens Mark og dens Landsbher gave de Caleb, Zephunne Søn.

57. Saa gave de til Arons Børn (af) de Tilflugtsstæder: Hebron og Libna og dens Forstæder, og Zaththir og Esthemoa og dens Forstæder,

58. og Hilen og dens Forstæder, Debir og dens Forstæder,

59. og Asan og dens Forstæder, og Beth-Semes og dens Forstæder;

60. og af Benjamins Stamme: Geba og dens Forstæder, og Allemeth og dens Forstæder, og Anathoth og dens Forstæder; alle deres Stæder vare tretten Stæder for deres Slægter.

61. Men de øvrige Kahaths Børn af Stammens Slægt (tilfaldt) af den halve (Stamme af) Manasse halve Deel efter Lodden ti Stæder.

62. Og Gersoms Børn i deres Slægter (havde) af Issachars Stamme og af Asers Stamme og af Naphtali Stamme og af Manasse Stamme i Basan tretten Stæder.

63. Merari Børn i deres Slægter (havde) af Rubens Stamme og af Guds Stamme og af Sebulons Stamme efter Lodden tolv Stæder.

64. Saa gave Israels Børn Leviterne Stæderne og deres Forstæder.

65. Og de gave efter Lodden af Judæ Børns Stamme og af Simeons Børns Stamme og af Benjamins Børns Stamme disse Stæder, som de nævuede ved Navne.

66. Og (de andre) af Kahaths Børns Slægter, deres Grændses Stæder, de vare af Ephraims Stamme.

67. Thi de gave dem (af) de Tilflugtsstæder: Sichem og dens Forstæder paa Ephraims Bjerg, og Geser og dens Forstæder,

68. og Jokneam og dens Forstæder, og Beth-Horon og dens Forstæder,

69. og Mjalon og dens Forstæder, og Gath-Kimmon og dens Forstæder;

70. og af den halve Manasse Stamme: Aser og dens Forstæder, og Bileam og dens Forstæder, for de øvrige Kahaths Børns Slægt.

71. Gersoms Børn (gave de) af den halve Manasse Stammes Slægt: Golan i Basan og dens Forstæder, og Ashtaroth og dens Forstæder;

72. og af Issachars Stamme: Kedes og dens Forstæder, Dobrath og dens Forstæder,

73. og Ramoth og dens Forstæder, og Anem og dens Forstæder;

74. og af Asers Stamme: Masal og dens Forstæder, og Abdon og dens Forstæder,

75. og Hufok og dens Forstæder, og Achob og dens Forstæder;

76. og af Naphthali Stamme: Kedes i Galilæa og dens Forstæder, og Hammon og dens Forstæder, og Kirjathaim og dens Forstæder.

77. De øvrige Merari Børn (gave de) af Sebulons Stamme: Rimmono og dens Forstæder, Thabor og dens Forstæder.

78. Og paa hin Side Jordanen ved Jericho Østen for Jordanen (gave de dem) af Rubens Stamme: Bezer i Ørken og dens Forstæder, og Zahza og dens Forstæder,

79. og Kedemoth og dens Forstæder, og Mephaath og dens Forstæder;

80. og af Gads Stamme: Ramoth i Gilead og dens Forstæder, og Mahanaim og dens Forstæder,

81. og Hesbon og dens Forstæder, og Baaser og dens Forstæder.

7. Capitel.

Isaschars Stammes Slægtregister, 1-5; Benjamins, 6-12; Naphthalis og Manasjes, 13-19; Ephraims, 20-29; Afers, 30-40.

Og Isaschars Sønner vare: Thola og Pua, Zafub og Simron, fire.

1 Mos. 46, 13.

2. Og Tholas Sønner vare: Ussi og Nephaja og Zeriel og Zahemai og Bibsam og Samuel, Overster i deres Fædres Huis af Thola, vældige til Strid i deres Slægter; deres Tal var i Davids Dage to og thve tusinde og sex hundrede.

3. Og Ussi Sønner vare: Zisrahja; og Zisrahjas Sønner vare: Michael og Obadja og Joel og Bissija; disse Fem vare allesammen Overster.

4. Og med dem efter deres Slægter, efter deres Fædres Huis, vare sex og tredive Tusinde, Tropper til Krigshæren; thi de havde mange Hustruer og Børn.

5. Men deres Brødre af alle Isaschars Slægter, vældige til Strid, vare syv og fiirfindstve tusinde, (naar) de vare alle regnede i Slægtregister.

6. Benjamins (Sønner vare): Bela og Becher og Zediel, tre.

1 Mos. 46, 21. 1 Kron. 8, 1.

7. Og Belas Sønner vare: Ezbon og Ussi og Ussiel og Serimoth og Uri, fem Overster for (deres) Fædres Huis, vældige til Strid; og de vare regnede i Slægtregister to og thve tusinde og fire og tredive.

8. Og Bechers Sønner vare: Semira og Joas og Elieser og Eljoenai og Omri og Jeremoth og Abia og Anathoth og Almeth; alle disse vare Bechers Børn.

9. Og de bleve regnede i Slægtregister efter deres Slægter, Overster for deres Fædres Huis, vældige til Strid, thve tusinde og to hundrede.

10. Og Zediaels Sønner vare: Bilhan; og Bilhans Sønner vare: Zeus og Benjamin og Ehud og Kemaana og Sethan og Tharsis og Ahisfar.

11. Disse vare alle Zediaels Børn, Fædrenes Overster, vældige til Strid, thtten tusinde og to hundrede, som uddroge i Hæren til Krig;

12. foruden Suppim og Huppim, Irs Børn, (og) Husim (af) Ahers Børn.

13. Naphthali Sønner vare: Zahziel og Guni og Bezer og Sallum, Bilhans Børn.

1 Mos. 46, 24; 30, 7. 8.

14. Manasje Sønner vare: Asriel, som (Gileads Hustru) fødte; (og) hans Medhustru, den Syriste, fødte Machir, Gileads Fader.

4 Mos. 26, 29. 31.

15. Og Machir tog til Hustru Huppims og Suppims Søster, hvis Navn var Maacha; og (hans) den anden (Søns) Navn var Zelaphehad, og Zelaphehad havde Døttre.

4 Mos. 26, 33; 27, 1.

16. Og Maacha, Machirs Hustru, fødte en Søn og kaldte hans Navn Perez, og hans Broders Navn var Seres, og hans Sønner vare Ullam og Refem.

17. Og Ullams Sønner vare: Bedan; disse ere Børn af Gilead, Machirs Søn, Manasje Søn.

1 Sam. 12, 11.

18. Og hans Søster var Molechet; hun fødte Bshod og Abieser og Mahela. Jer. 17, 2.

19. Og Semidas Sønner vare: Ahjan og Sechem og Pithi og Aniam.

20. Og Ephraims Sønner vare: Euthelah; og Bered var hans Søn, og Thahath hans Søn, og Eleada hans Søn, og Thahath hans Søn,

4 Mos. 26, 35.

21. og Sabad hans Søn, og Euthela hans Søn, og Efer og Elead; og Mandene af Gath, som vare fødte i Landet, fløge dem ihjel, fordi de vare dragne ned at tage deres Fæ.

22. Derfor sørgede Ephraim, deres Fader, mange Dage, og hans Brødre kom at trøste ham.

Jes 2, 11.

23. Siden gif han ind til sin Hustru, og hun blev frugtommelig og fødte en Søn,

og han kaldte hans Navn Bria, thi hun havde været i Ulykke i hans Huus.

24. Og hans Datter var Seera, og hun byggede det nedre og det øvre Beth-Horon og Ufsen-Seera.

25. Og Nepha var hans Søn, og Reseph og Thela var hans Søn, og Thahan var hans Søn,

26. Radan hans Søn, Nummihud hans Søn, Elisama hans Søn, 4 Mos. 1, 10.

27. Non hans Søn, Josva hans Søn. 4 Mos. 13, 8.

28. Og deres Eiendom og deres Boliger vare: Bethel og dens tilhørende (Stæder), og mod Østen Naaran, og mod Vesten Gefer og dens tilhørende (Stæder), og Sichem og dens tilhørende (Stæder) indtil Alsfa og dens tilhørende (Stæder). Jes. 16, 1.

29. Og ved Manasse Børns Sider vare: Beth-Sean og dens tilhørende (Stæder), Thaanach og dens tilhørende (Stæder), Megiddo og dens tilhørende (Stæder), Dor og dens tilhørende (Stæder); udi disse boede Josephs Børn, som var Israels Søn.

30. Mers Sønner vare: Jimna og Jisva og Jisvi og Bria, og Serah, deres Søster. 1 Mos. 46, 17.

31. Og Brias Sønner vare: Heber og Malschiel; han er Birsaviths Fader.

32. Og Heber avlede Zaphlet og Somer og Hotham, og Suah, deres Søster.

33. Og Zaphlets Sønner vare: Pasach og Binhal og Alsath; disse vare Zaphlets Sønner.

34. Og Semers Sønner vare: Mhi og Rahga, Fehubba og Atram.

35. Og Helems, hans Broders, Sønner vare: Zophah og Jimna og Seles og Amal.

36. Zophas Sønner vare: Suah og Harnepher og Sual og Beri og Jimra,

37. Bezer og Hod og Samma og Silfa og Zithran og Beera.

38. Og Bethers Sønner vare: Zephunne og Phispa og Ara.

39. Og Ullas Sønner vare: Arach og Sammiel og Kizja.

40. Alle disse vare Mers Børn, Øverst for deres Fædres Huus, udvalgte, vældige til Strid, Øverst iblandt Fyrsterne; og de regnedes i Slægtregister til Hæren i Krigen, deres Tal var sex og thye tusinde Mænd.

8. Capitel.

Benjamins Stammes Slægtregister beskrives atter noget udførligere, 1-5; i Særdeleshed deres, som boede i Geba, Alalon, 6-13, Jerusalem, 14-28, og i Gibeon, hvorhen hører Sauls Slægtregister, 29-40.

Og Benjamin avlede Bela, sin Førstefødte, Asbel, den anden, og Alhrah, den tredie, 1 Mos. 46, 21. 4 Mos. 26, 38. 39. 1 Krøn. 7, 6 fg.

2. Roha, den fjerde, og Napha, den femte.

3. Og Bela havde Sønner: Aldar og Gera og Abihud,

4. og Abisua og Naaman og Moah,

5. og Gera og Sephuphan og Hiram.

6. Og disse ere Ghuds Børn: disse vare Fædrenes Øverst iblandt Indbyggerne i Geba, og de førte dem bort til Manahath.

7. Og Naaman og Ahia og Gera, dem førte han bort, og han avlede Ufsa og Alhjud.

8. Og Saharajim avlede i Moabs Land, der han havde sendt dem bort, (af) Husim og Baara, sine Hustruer; v. 7.

9. nemlig han avlede af Hodas, sin Hustru: Jobab og Zibja og Misa og Malscham,

10. og Zeuz og Sochia og Mirma; disse vare hans Sønner, Fædrenes Øverst.

11. Og af Husim avlede han: Abitub og Elpaal. v. 8.

12. Og Elpaals Sønner vare: Eber og Misaam og Semer; han byggede Dno og Lod og dens tilhørende (Stæder); Nes. 11, 35.

13. og Bria og Sema; de vare Fædrenes Øverst iblandt Indbyggerne i Alalon; disse dreve Indbyggerne i Gath paa Flugt.

14. Og Ahjo, Sasak og Jeremoth,

15. og Sebadja og Arad og Eder,

16. og Michael og Bispa og Zoha, Brias Sønner, v. 13.

17. og Sebadja og Mesullam og Hiski og Heber,

18. og Zismeraï og Zisla og Jobab, Elpaals Sønner, v. 12.

19. og Sakim og Sichri og Sabdi,

20. og Elienai og Zilthai og Eliel,

21. og Adaja og Beraja og Simrath, Simeï Sønner,

22. og Zispan og Eber og Eliel,

23. og Abdon og Sichri og Hanan,

24. og Hananja og Elam og Anthothija,

25. og Ziphdeja og Pniel, Sasaks Sønner, v. 14.

26. og Samserai og Seharja og Alhalsa,

27. og Saaresia og Elia og Sichri, Zerohams Sønner;

28. disse vare Fædrenes Overster, Overster for deres Slægter, disse boede i Jerusaleem.

29. Men i Gibeon boede Gibeons Fader, og hans Hustrues Navn var Maacha.

30. Og hans førstefødte Søn var Abdon, derefter Zur og Kis og Baal og Nadab,

31. og Gedor og Ahjo og Secher. c. 9, 37.

32. Og Misloth avlede Simca; og disse boede ogsaa tvært over for deres Brødre i Jerusaleem med deres Brødre. v. 14-28.

33. Og Her avlede Kis, og Kis avlede Saul, og Saul avlede Jonathan og Malchijua og Abinadab og Esbaal.

1 Sam. 14, 51. 2 Sam. 2, 9.

34. Og Jonathans Søn var Meribbaal, og Meribbaal avlede Michas. 2 Sam. 9, 10.

35. Og Michas Sønner vare: Pithon og Melech og Tharca og Ahas.

36. Og Ahas avlede Joadda, og Joadda avlede Memeth og Asmaveth og Simri, og Simri avlede Moza.

37. Og Moza avlede Bina; Rapha var hans Søn, Eleasa hans Søn, Aziel hans Søn.

38. Og Aziel havde sex Sønner, og disse vare deres Navne: Asrifam, Bochru og Ismael og Searja og Obadja og Hanan; alle disse vare Aziels Sønner.

39. Og hans Broder Esfeks Sønner vare: Ulam, hans Førstefødte, Zeus, den anden, og Eliphelet, den tredie.

40. Og Ulams Sønner vare Mænd, (som vare) vældige til Strid, som spændte Bue, og som havde mange Sønner og Sønnesønner, hundrede og halvtredsfindsthye; alle disse vare af Benjamins Børn.

Dom. 20, 16.

9. Capitel.

De Fornemste af Juda og Benjamin, som boede i Jerusaleem efter den babiloniske Fængselstid, opregnes, 1-9; saa og af Præsterne og Leviterne, Fortnerne og Sangerne, hvis Beslilinger beskrives, 10-34. Sauls Slægtregister beskrives atter, 35-44.

Og al Israël blev regnet i Slægtregister, og see, de ere befrevne i Israëls Kongers Bog; men (de af) Juda vare bortførte til Babel for deres Forgribsels Skyld.

2 Kong. 24, 15. 16; 25, 11.

2. Og de første Iudbyggere, som (kom tilbage) i deres Eiendom, i deres Stæder, vare: Israël, Præsterne, Leviterne og de Nehinim. 4 Mos. 31, 30. Jos. 9, 25-27. Esr. 8, 20 fg.

3. Men der boede (Nogle) i Jerusaleem

af Judæ Børn og af Benjamins Børn og af Ephraims og Manasse Børn,

Neh. 11, 3 fg.

4. (nemlig) Uthai, Ammihuds Søn, Omri Søn, Imri Søn, Bani Søn, af Perez, Judæ Søn, Børn; c. 2, 4.

5. og af Seloniten: Asaja, den Førstefødte og hans Sønner; c. 2, 3.

6. og af Serahs Sønner: Zeuel og deres Brødre, sex hundrede og halvfemsfindsthye; c. 2, 4.

7. og af Benjamins Børn: Sallu, Mesullams Søn, Hodavjas Søn, Hasjenuas Søn,

8. og Sibneja, Zerohams Søn, og Ela, Ussi Søn, Michri Søn, og Mesullam, Sephatjas Søn, Neuels Søn, Sibnijas Søn.

9. Og deres Brødre i deres Slægter vare ni hundrede og halvtredsfindsthye og sex; alle disse Mænd vare Fædrenes Overster for deres Fædres Huus.

10. Men af Præsterne: Jedaja og Joazarib og Sachin,

11. og Asaria, Silkias Søn, Mesullams Søn, Zadoks Søn, Merajoths Søn, Ahitubs Søn, en Første i Guds Huus, c. 6, 13.

12. og Adaja, Zerohams Søn, Pashurs Søn, Malchijas Søn, og Maesai, Adiels Søn, Zahseras Søn, Mesullams Søn, Mesillemiths Søn, Immers Søn;

13. tilmed deres Brødre, de Overste i deres Fædres Huus, tusinde og syv hundrede og tredsfindsthye, vældige til Strid, til Tjenestens Gjerning i Guds Huus.

14. Men af Leviterne: Semaja, Hasubs Søn, Asrifams Søn, Hasabjas Søn, af Merari Børn,

15. og Bakbaffar, Heres og Galal, og Matthanja, Michas Søn, Sidri Søn, Asaphs Søn,

16. og Obadja, Semajas Søn, Galals Søn, Jeduthuns Søn, og Berechja, Asas Søn, Elkanas Søn, den, som boede i de Netophathiters Landsbyer; c. 2, 51.

17. og Fortnerne: Sallum og Afkub og Talmon og Ahiman; og for deres Brødre var Sallum den Overste.

18. Og hidindtil (ere de) ved Kongens Port mod Østen, disse, (som ere) Portnere for Levi Børns Leire.

19. Og Sallum, Kores Søn, Abjasaphs Søn, Korahs Søn, og hans Brødre af hans Faders Huus, de Korhiter, vare over Tjenestens Gjerning og toge vare paa

Paulunets Døttersøller, ligesom deres Fædre vare over Herrens Veir og toge vare paa Indgangen,

20. da Pinchas, Eleasars Søn, fordum var en Fyrste over dem, (fordi) Herren var med ham.

4 Mos. 25, 7 fg.

21. Sacharia, Mesefemias Søn, var Portner for Forsamlingens Pauluns Dør.

22. Alle disse, som vare udvalgte til Portnere ved Døttersøllerne, to hundrede og tolv, de vare regnede i Slægtregister i deres Landsbøger; dem havde David og Samuel, den Scer, stadfæstet i deres beskikkede (Embedet). 1 Sam. 9, 9. 11. 1 Kron. 26, 28.

23. Og de og deres Børn vare ved Herrens Hus's Porte, (som var) Paulunets Huus, til (at holde) Vagterne.

24. Samme Portnere vare (beskikkede) mod de fire Veir: mod Øster, Vester, Nord og Sønder.

25. Og deres Brødre i deres Landsbøger skulde komme ind hver syvende Dag fra Tid til Tid tilligemed disse.

26. Thi de fire Vældige iblandt Portnerne vare i deres beskikkede (Embedet), de vare Leviter, og de vare over Kammerne og over Guds Hus's Liggendefæder.

27. Og de bleve om Natten trindt omkring Guds Huus; thi det tilfom dem (at holde) Vagten, og de havde Nøglen (at oplade med), og det hver Morgen.

28. Og (Nogle) af dem vare over Tjenestens Redskaber; thi de førte dem ind efter Tal og førte dem ud efter Tal.

29. Og (Nogle) af dem vare talte (til at være) over Redskaberne, ja over alle Helligdommens Redskaber, og over Melet og Vinen og Olien og Viraken og Urterne.

30. Men (Nogle) af Præsterne's Børn gjorde en Blanding af Krydderier af Urterne.

2 Mos. 30, 25.

31. Og Mathithja af Leviterne, hvilken var Sallums, den Korhitters, Førstefødte, var i det beskikkede Embedet over det, som tillaves i Panderne.

32. Og af de Kahathitters Børn, af deres Brødre, (vare Nogle) over Skuebrødene, at berede (dem) hver Sabbat.

3 Mos. 24, 5.

33. (Af) disse vare og Sangerne, Fædrenes Øverster iblandt Leviterne, frigitte i Kammerne; thi Dag og Nat (laae det) dem paa (at være) i den Gjerning.

34. Disse ere Fædrenes Øverster iblandt Leviterne, Øverster for deres Slægter; disse boede i Jerusalem.

35. Men i Gibeon boede Gibeons Fæder, Seiel, og hans Husfrues Navn var Maacha.

c. 8, 29 fg.

36. Og hans førstefødte Søn var Abdon, derefter Zur og Kis og Baal og Ner og Nadab,

37. og Gedor og Ahjo og Sacharia og Miskloth.

38. Og Miskloth avlede Simeam; og de boede ogsaa tvært over for deres Brødre i Jerusalem med deres Brødre.

39. Og Ner avlede Kis, og Kis avlede Saul, og Saul avlede Jonathan og Malchisua og Abinadab og Esbaal.

c. 10, 2.

40. Og Meribbaal var Jonathans Søn, og Meribbaal avlede Micha.

41. Og Michas Sønner vare: Pithon og Melech og Thahrea.

42. Og Ahas avlede Jara, og Jara avlede Memeth og Asmaveth og Simri, og Simri avlede Moza.

c. 12, 3.

43. Og Moza avlede Bina; og Nephaja var hans Søn, Eleasa var hans Søn, Azel var hans Søn.

44. Og Azel havde sex Sønner, og disse vare deres Navne: Akrifam, Bocrui og Ismael og Searja og Obadja og Hanan; disse ere Azels Sønner.

10. Capitel.

Philisterne slaae Israels Saul og hans Sønner omkring, Israels Børn forlade deres Stæder, 1-7. Philisterne plyndre de Ihjelslagne, opbænge Sauls og hans Sønners Legemer i Beth-Sean; de af Zabes stjæle og begrave dem; Saul omkom for sine Synders Skyld, 8-14.

Og Philisterne strede imod Israels, og Israels Mænd flyede for Philisterne's Ansigt, og de saldt ihjelslagne paa Gilboas Bjerg.

1 Sam. 31, 1.

2. Og Philisterne indhentede Saul og hans Sønner, og Philisterne sloge Jonathan og Abinadab og Malchisua, Sauls Sønner.

3. Og Krigen blev svar mod Saul, og Bukshtterne fandt ham; og han blev saaret af Skytterne.

4. Da sagde Saul til sin Vaabendrager: Drag dit Sværd ud og stik mig igjennem dermed, at disse med Forhud ikke skulle komme og handle ilde med mig; men hans Vaabendrager vilde ikke, thi han frygtede faare; da tog Saul Sværdet og saldt derpaa.

Dom. 9, 54. 1 Sam. 31, 4.

5. Der hans Vaabendrager saae, at Saul

var død, da faldt han ogsaa paa Sværdet og døde.

6. Saa døde Saul og hans tre Sønner, og alt hans Huus, de døde tillige.

7. Der alle Israels Mænd, som vare i Dalen, saae, at de flyede, og at Saul og hans Sønner vare døde, da forlode de deres Stæder og flyede; og Philisterne kom og boede i dem.

8. Og det skede om anden Dagen, da Philisterne kom for at plyndre de Ihjelslagne, da fandt de Saul og hans Sønner faldne paa Gilboas Bjerg.

9. Og de plyndrede ham og toge hans Hoved og hans Vaaben; og de sendte i Philisternes Land trindt omkring til at bære Budskab (derom) for deres Afguder og for Folket.

1 Sam. 31, 9.

10. Og de lagde hans Vaaben i deres Guds Huus, og fæstede hans Hovedpande paa Dagens Huus.

11. Der alle de i Zabes udi Gilead hørte alt det, som Philisterne havde gjort Saul,

12. da gjorde alle stridbare Mænd sig rede og optog Sauls Legeme og hans Sønners Legemer, og de førte dem til Zabes; og de begrove deres Been under Egen i Zabes og fastede i syv Dage.

1 Sam. 31, 12. 13. 2 Sam. 1, 12; 2, 5.

13. Saa døde Saul i sin Forgribselse, som han havde foregrebet sig med imod Herren, at han ikke havde holdt Herrens Ord, saa og, at han havde adspurgit og søgt Spaagvinden.

1 Sam. 15, 11; 28, 8.

14. Og han søgte ikke Herren; derfor dræbte han ham og vendte Riget til David, Isai Søn.

11. Capitel.

Israel gjør David til Konge i Hebron; David indtager Zions Slot og bygger Staden; Herren er med ham, 1-9. Davids vældigste Mænd og deres manlige Bedrifter beskrives, 10-25. De fornemste af hans Stridsmand opregnes, 26-47.

Da samledes al Israel til David i Hebron og sagde: See, vi ere dine Been og dit Kjød.

2 Sam. 5, 1.

2. Ogsaa tilforn, (ja) endog der Saul var Konge, haver du ført Israel ud og ført (dem) ind; saa haver og Herren din Gud jagt til dig: Du, du skal føde mit Folk Israel, og du, du skal være en Fyrste over mit Folk Israel.

1 Sam. 13, 14.

3. Og alle Israels Vældste kom til Kongen i Hebron, og David gjorde en Pakt

med dem i Hebron for Herrens Ansigt, og de salvede David til Konge over Israel efter Herrens Ord ved Samuels Tjeneste.

1 Sam. 16, 12.

4. Og David og al Israel drog hen til Jerusalem, det er Zebus; thi Zebusiterne vare der Landets Indbyggere.

5. Og Indbyggerne af Zebus jagde til David: Du skal ikke komme herind; men David indtog Zions Befæstning, det er Davids Stad.

2 Sam. 5, 6.

6. Og David sagde: Hvo, som først slaar Zebusiterne, skal være en Øverste og Hovedsmand; saa opsteg først Joab, Zerujas Søn, og blev Øverste.

7. Og David boede i Befæstningen; derfor kaldte man den Davids Stad.

8. Og han byggede Staden deromkring, fra Millo og (aldeles) omkring; og Joab forbedrede det Øvrige af Byen.

9. Og David gif stedsfrem og blev stor, og den Herre Zebaoth var med ham.

2 Sam. 3, 1.

10. Og disse ere de Øverste iblandt de Vældige, som David havde, som styrkede sig med ham i hans Rige hos al Israel, for at gjøre ham til Konge efter Herrens Ord over Israel.

2 Sam. 23, 8 fg.

11. Og dette er Tallet paa de Vældige, som David havde: Jasobeam, Hachmoni Søn, en Øverste for Hovedsmændene; han opløstede sit Spyd mod tre Hundrede, som bleve ihjelslagne paa cengang.

c. 27, 2 fg.

12. Og efter ham var Elcasar, Dodos Søn, den Møhiter; han var iblandt de tre Vældige.

13. Han, han var med David i Bas-Dammim, der Philisterne vare samlede der til Krigen, og der var et Stykke Ager fuldt af Byg, og Folket flyede for Philisternes Ansigt.

1 Sam. 17, 1.

14. Og de stillede sig midt paa det Stykke og reddede det, og sloge Philisterne; og Herren frelst (Folket) med en stor Frelsening.

1 Sam. 14, 45.

15. Og tre af de tredive Øpperste drog med til David ved Steenklippen, til Hulen ved Adullam; men Philisternes Leir havde leiret sig i Rephaims Dal.

1 Sam. 22, 1.

16. Og David var da i Befæstningen, og Philisternes Besætning var da i Beth-lehem.

1 Sam. 10, 5; 13, 3. 4.

17. Og David fik Øyst og sagde: Hvo vil give mig Vand at drikke af den Brønd i Bethlehem, som er i Porten?

2 Sam. 23, 15 fg.

18. Da brøde de Tre ind i Philisternes Leir og drog Band af Brønden i Bethlehem, som var i Porten, og tog det op og førte det til David; men David vilde ikke drikke det, men lod udøse det for Herren.

19. Og han sagde: Det lade min Gud være langt fra mig at gøre dette; skulde jeg drikke disse Mænds Blod, (som de have hentet) med deres Livs (Fare)? thi de have ført det (hid) med deres Livs (Fare); og han vilde ikke drikke det; dette gjorde de tre Bældige.

20. Og Abisai, Joabs Broder, han var den Ypperste iblandt Tre, og han oploftede sit Sphd mod tre Hundrede, som bleve ihjelslagne, og han var navnkundig iblandt de Tre.

21. Af de Tre var han herligere end de To, derfor var han deres Hovedsmand; men han kom ikke nær de (første) Tre.

22. Benaja, Jojadas Søn, en stridbar Mands Søn, mægtig i Gjerninger, af Rahzeel, han, han slog to Stærke (som) Løver af Moabiterne, og han gik ned og slog en Løve midt i en Brønd, en Dag, (da der var) Sne.

23. Og han slog en ægyptisk Mand, en Mand fem Alen lang, og den Ægypter havde et Sphd i Haanden som en Bæverstang, men han gik ned til ham med en Kjøp, og han rev Sphdet af den Ægypters Haand og slog ham ihjel med hans Sphd.

24. Dette gjorde Benaja, Jojadas Søn, og han var navnkundig iblandt de tre Bældige. c. 27, 6.

25. See, han, han var herligere end de Tredive, dog kom han ikke nær de Tre; og David satte ham over sine Drabanter.

26. Men de Bældige i Hæren vare: Asael, Joabs Broder; Elhanan, Dodos Søn, af Bethlehem;

27. Sammoth, den Haroriter; Helez, den Peloniter; c. 27, 10.

28. Ira, Ifkes Søn, den Thefoiter; Abieser, den Anathothiter;

29. Sibchai, den Husathiter; Ilai, den Ahohiter;

30. Maharai, den Netophathiter; Heled, Baenas Søn, den Netophathiter; c. 27, 13.

31. Ithai, Ribai Søn, af Benjamins Børns Gibe; Benaja, den Pireathoniter; Dom. 19, 14.

32. Hurai fra Gaas Bække; Abiel, den Urbathiter;

33. Asmaveth, den Baharumiter; Eljachba, den Saalbioniter.

34. (Af) Hasems, den Gisoniters, Børn var Jonathan, Sages Søn, den Harariter;

35. Ahiam, Sachars Søn, den Harariter; Eliphal, Urs Søn;

36. Hopher, den Mederathiter; Ahia, den Peloniter;

37. Hetro, den Carmeliter; Naarai, Esbai Søn;

38. Joel, Nathans Broder; Mibchar, Geri Søn;

39. Zeled, den Ammoniter; Nahrai, den Berothiter, Joabs, Jerujas Søns, Baabendrager;

40. Ira, den Zithriter; Gareb, den Zithriter;

41. Uria, den Hethiter; Sabad, Ahlai Søn; 2 Sam. 11, 3.

42. Adina, Sifas Søn, den Rubeniter, de Rubeniters Overste, dog vare Tredive over ham;

43. Hanan, Maachas Søn, og Josaphat, den Mithniter;

44. Asia, den Aftthriter; Sama og Zeiel, Hothams, den Uroeriters, Sønner;

45. Bediael, Simri Søn, og Joja, hans Broder, den Thiziter;

46. Eliel (af) de Mahaviter, og Zeribai og Josavja, Eliaams Sønner, og Zithma, den Moabiter;

47. Eliel og Ubed og Jaasiel (af) Mezo-baja.

12. Capitel.

De af Benjamin opregnes, som kom til David i Ziflag, 1-7; saa og de af Gaditernes, som holdt sig til ham, 8-15; de af Juda, Benjamin og Manasse, 16-22. Endeligen opregnes de efter deres Tal, som af alle Stammer kom til Hebron for at gøre David til Konge, 23-40.

Og disse ere de, som kom til David i Ziflag, der han endnu var indeluffet for Sauls, Kis Søns, Ansigt; og de vare iblandt de Bældige, som hjalp til Krigen, 1 Sam. 27, 6.

2. rustede med Bue til høire og venstre Side, med Stenene og med Pilene paa Buen; (de vare) af Sauls Brødre af Benjamin. c. 8, 40. Dom. 20, 16.

3. Ahieser var den Ypperste, og Joas, Semaas, den Gibeathiters, Sønner, og Jesiel og Pelet, Asmaveths Sønner, og Beracha og Jehu, den Anathothiter. c. 9, 42.

4. Og Zismaja, den Gibeoniter, var vældig iblandt Tredive og (sat) over Tredive,

og Jeremia og Sahasiel og Johanan og Josabad, den Wederathiter,

5. Elusai og Berimoth og Bealsa og Semarja og Sephatja, den Haruphiter,

6. Elkana og Kisfija og Mareel og Jofer og Jasobeam, de Korhiter, c. 25, 18.

7. og Joela og Sebajja, Zerohams Søner, af Gedor.

8. Og af Gaditerne skiftes (Nogle) af til David i Befæstningen i Orten, vældige til Strid, Stridsmænd til Krigen, rustede med Skjold og Sphd, og deres Ansigter (vare som) Løvers Ansigter, og de vare snare (til at løbe) som Raadhyr paa Bjergene. 2 Sam. 2, 18.

9. Efer var den første, Obadja den anden, Eliah den tredie,

10. Mismanna den fjerde, Jeremia den femte,

11. Athai den sjette, Eliel den syvende,

12. Johanan den ottende, Elsabad den niende,

13. Jeremias den tiende, Machbannai den ellefte.

14. Disse vare af Guds Børn, Overster for Hæren; hver den Mindste (af dem var) over Hundrede, og den Største over Tusinde.

15. Disse ere de, som gik over Jorden i den første Maaned, da den var opfyldt over alle sine Bredder, og de dreve paa Flugt alle Valenes (Inderhyggere) mod Østen og mod Vesten. Jos. 3, 15.

16. Der kom og af Benjamins og Judæ Børn til Befæstningen til David.

17. Og David gik ud til dem og svarede og sagde til dem: Derksom I komme med Fred til mig for at hjælpe mig, da skal mit Hjerte være tillige til eder; men derksom (I komme) for at bedrage (og overgive) mig til mine Fjender, enddog der er ingen Fortrædelighed i mine Hænder, da skal vore Fædres Gud see (dertil) og straffe det.

18. Og Anden isørte Amasai, den Overste af Hovedsmændene, (og han sagde:) Med dig, David, og med dem, som ere med dig, du Isai Søn, være Fred, ja Fred være med dig, og Fred med dine Hjælpere! thi din Gud hjælper dig; da tog David imod dem og satte dem til Overster for Tropperne.

19. Og (Nogle) af Manasse faldt til David, der han kom med Philisterne mod Saul til Krig, enddog de hjalp dem ikke;

thi Philisternes Tyrster lode ham fare med Raad og sagde: Om han faldt til sin Herre Saul, (maatte det koste os) vore Hoveder.

1 Sam. 29, 4.

20. Der han drog til Ziklag, faldt til ham af Manasse: Adna og Josabad og Bediael og Michael og Josabad og Elihu og Zilthai, Overster over de Tusinder, som hørte til Manasse.

21. Og de hjalp David tilligemed (hans) Krigsfolk, thi de vare alle vældige til Strid, og de bleve Hovedsmænd for Hæren. 1 Sam. 30, 1 fg.

22. Thi der kom til den Tid dagligen (Nogle) til David for at hjælpe ham, indtil det blev til en stor Veir, som Guds Veir. 1 Mos. 32, 2.

23. Og dette er Tallet paa de Overste, som vare bevæbnede til Striden, som kom til David i Hebron, for at vende Sauls Rige til ham efter Herrens Mund. 2 Sam. 5, 1.

24. Judæ Børn, som bare Skjold og Sphd, vare sex tusinde og otte hundrede, bevæbnede til Strid;

25. af Simcons Børn, vældige til Strid, til Hæren, syv tusinde og hundrede;

26. af Levi Børn, fire tusinde og sex hundrede.

27. Og Bojada var en Tyrste for Arons (Børn), og der vare tre tusinde og syv hundrede med ham.

28. Og Zadok var en ung Person, vældig til Strid, og af hans Faders Huus vare to og thyve Hovedsmænd; 2 Sam. 15, 24.

29. og af Benjamins Børn, Sauls Brødre, tre tusinde; thi hidindtil toge mange af dem vare paa Sauls Husets Varetægt; 2 Sam. 2, 8 fg.

30. og af Ephraims Børn thyve tusinde og otte hundrede, vældige til Strid, navn kundige Wiend i deres Fædres Huus;

31. og af den halve Manasse Stamme atten tusinde, som vare nævne ved Navn, for at komme at gjøre David til Konge;

32. og af Issachars Børn, som vare kyndige og forstandige paa Tiderne, at vide, hvad Israel skulde gjøre; deres Overster vare to hundrede, og alle deres Brødre fulgte deres Ord;

33. af Sebulon, som drog ud til Strid, rustede til Krig med allehaande Krigsbaaben, halvtredsyndstyve tusinde, til at stikke sig i Orden uden Hjertets (Falskhed);

34. og af Naphthali tusinde Hovedsmænd, og syv og tredive tusinde med dem, som førte Skjold og Spyd;

35. og af Daniterne, rustede til Krig, otte og thy tusinde og sex hundrede;

36. og af Aser, som drog ud til Strid, at ruste sig til Krig, fyrrethve tusinde;

37. og af dem paa hiin Side Jordanen, af Rubeniterne og Gaditerne og den halve Manasse Stamme, med allehaande Stridsvaaben til Krig, hundrede og thy tusinde.

38. Alle disse Krigsmænd, som stillede sig i Slagorden, kom med et rettskaffent Hjerte til Hebron at gjøre David til Konge over al Israhel; og alle de Øvrige af Israhel havde ogsaa et Hjerte at gjøre David til Konge.

39. Og de vare der hos David i tre Dage, aade og drak; thi deres Brødre havde tilberedt for dem.

1 Kong. 1, 25.

40. Sa og de, som vare nær hos dem, indtil Jisachar og Sebulon og Naphthali, førte Brød paa Asenerne og paa Kamelejerne og paa Mulerne og paa Ørnene, Spise af Meel, Klumper Figen og Klaser Rosiner og Viin og Olie og Ørne og Faar i Mangfoldighed; thi der var en Glæde i Israhel.

13. Capitel.

David forsamler Folket for at opføre Bagtens Ark fra Kirjath-Bearim til Davids Stad, 1-8; men for det Rists Styld, der skede paa Ufsa, lader han den føre i Obed-Edoms Huus, 9-14.

Og David holdt et Raad med Hovedsmændene over Tusinde og over Hundrede og med alle Tyrsterne.

2 Sam. 6, 2.

2. Og David sagde til al Israels Forsamling: Derksom det (synes) godt for eder, og det er af Herren vor Gud, saa lader os allevegne jende til vore Brødre, de Overblevne i alle Israels Lande, og med dem til Præsterne og Leviterne i Stæderne (og) deres Forstæder, at de blive forsamlede til os.

3. Og lader os føre vor Guds Ark omkring til os; thi vi søgte den ikke i Sauls Dage.

4. Da sagde den ganske Forsamling, at man skulde gjøre saa; thi den Ting syntes ret at være for alt Folkets Dine.

5. Saa samlede David al Israhel fra Ægyptens Sihor, og indtil man kommer til Hamath, for at føre den Guds Ark fra Kirjath-Bearim.

3of. 13, 3.

6. Og David drog op og al Israhel til Baalath, (det er) til Kirjath-Bearim, som hører til Juda, for at hente Gud Herrens Ark op derfra, hans, som sidder paa Cherubim, (og) hvis Navn paafaldes.

1 Sam. 4, 4. 2 Kong. 19, 15.

7. Og de førte den Guds Ark paa en ny Vogn af Albinadabs Huus, og Ufsa og Ahio førte Vognen.

8. Og David og al Israhel legede for Guds Ansigt af al Magt, baade med Sange og med Harper og med Psaltere og med Trommer og med Tymblær og med Basuner.

9. Og der de kom indtil Chidons Bæde, da udrafte Ufsa sin Haand at gribe fat paa Arken, thi Ørnene vege af (Veien).

2 Sam. 6, 6 fg.

10. Da optændtes Herrens Brænde imod Ufsa, og han slog ham, fordi han udrafte sin Haand til Arken, og han døde der for Guds Ansigt.

11. Da blev David ilde tilfreds, fordi Herren havde rebet et Rist paa Ufsa, og han kaldte det samme Sted Perez-Ufsa indtil denne Dag.

c. 15, 13.

12. Og David frygtede sig for Gud paa den samme Dag og sagde: Hvorledes skal jeg lade den Guds Ark komme til mig?

13. Og David vilde ikke bortføre Arken til sig i Davids Stad; men han lod den føre hen til Obed-Edoms, den Githiters, Huus.

14. Og Guds Ark blev hos Obed-Edoms Huus, i hans Huus, i tre Maanedes, og Herren velsignede Obed-Edoms Huus og alt det, han havde.

14. Capitel.

Hiram sender David Tømmer til at bygge et Huus af; David avler mange Sønner i Jerusalem, 1-7. Philisterne drage adskillige Gange ud imod David, men blive altid slagte af ham, 8-17.

Og Hiram, Kongen af Tyrus, sendte Bud til David, og Cedertæ og Mejslere til at hugge (Steen til) Bæge, og Mejslere til at hugge Træer, for at bygge ham et Huus.

2 Sam. 5, 11. 2 Kron. 2, 3.

2. Og David fornåm, at Herren havde stadfæstet ham til Konge over Israhel; thi hans Rige blev overmaade ophøiet for hans Folks Israels Styld.

3. Og David tog endnu Husfruer i Jerusalem, og David avlede endnu Sønner og Døttre.

4. Og disse vare deres Navne, som bleve ham fødte i Jerusalem: Sammua og Sobab, Nathan og Salomo,

2 Sam. 5, 11. 1 Kron. 3, 5.

5. og Zibchar og Elisua og Eliphelet,

6. og Noga og Nepheg og Zaphia,

7. og Elisama og Beeljada og Eliphelet.

8. Og der Philisterne hørte, at David var salvet til Konge over al Israël, da drog alle Philisterne op for at søge efter David; der David hørte det, da drog han ind imod dem.

2 Sam. 5, 17 fg.

9. Og Philisterne kom og adspredte sig i Rephaims Dal.

10. Og David spurgte Gud ad og sagde: Skal jeg drage op imod Philisterne? og vil du give dem i min Haand? og Herren sagde til ham: Drag op, thi jeg vil give dem i din Haand.

11. Og der de drog op til Baal-Prazim, da slog David dem der; og David sagde: Gud haver adskilt mine Fjender ved min Haand, ligesom Vandet adskilles; derfor kalder man det samme Steds Navn Baal-Prazim.

2 Sam. 5, 21 fg.

12. Og de forlode deres Guder der, og David bød det, og de bleve opbrændte med Ild.

5 Mos. 7, 5. 25.

13. Og Philisterne bleve endnu ved og adspredte sig i Dalen.

14. Og David adspurgte Gud ydermere, og Gud sagde til ham: Du skal ikke drage op efter dem, (men) kom omkring fra dem, at du kan komme til dem tvært over for Morbærtræerne.

15. Og det skal skee, naar du hører en Lyd af en Gang paa Morbærtræernes Toppe, da skal du drage ud i Krigen, thi Gud er udgangen for dit Ansigt at slaae Philisternes Leir.

16. Og David gjorde, saasom Gud havde befaleet ham, og de slog Philisternes Leir fra Gibeon og indtil Geser.

2 Sam. 5, 25.

17. Og Davids Navn udkom i alle Landene, og Herren lod hans Frygt komme over alle Hedninger.

2 Kron. 20, 29.

15. Capitel.

David bereder et Sted for Arken, bestifter Leviterne til at bære den, samler Israël og de Kornemste af Leviterne, 1-10. Han befaler Præsterne og Leviterne hvad de skulle gjøre; de gik efter hans Ord, 11-15. Han bestifter Sangerne hos Arken og opfører dem med stor Glæde; foragtes af Michal, 16-19.

Og han gjorde sig Huse i Davids Stab, og beredte et Sted til Guds Ark, og udslog et Paulum til den.

c. 16, 1.

2. Da sagde David: Ingen skal bære Guds Ark uden Leviterne; thi Herren haver udvalgt dem til at bære Guds Ark og at tjene ham indtil evig (Tid).

3. Derfor samlede David al Israël til Jerusalem for at føre Herrens Ark op til dens Sted, som han havde beredt til den.

c. 13, 5.

4. Og David samlede Arons Børn og Leviterne;

5. af Rahaths Børn: Uriel, den Øverste, og hans Brødre, hundrede og tyve;

6. af Merari Børn: Asaja, den Øverste, og hans Brødre, to hundrede og tyve;

7. af Gerjoms Børn: Joel, den Øverste, og hans Brødre, hundrede og tredive;

8. af Elizaphans Børn: Semaja, den Øverste, og hans Brødre, to hundrede;

9. af Hebrons Børn: Eliel, den Øverste, og hans Brødre, firfjindstyve;

10. af Ussjels Børn: Amminadab, den Øverste, og hans Brødre, hundrede og tolv.

11. Og David kaldte ad Zadok og Abjathar, Præsterne, og ad Leviterne, ad Uriel, Asaja og Joel, Semaja og Eliel og Amminadab.

2 Sam. 15, 26.

12. Og han sagde til dem: I ere Fædrenes Øverster iblandt Leviterne; helliger eder og eders Brødre, og fører Herrens, Israels Guds, Ark op (til det Sted), som jeg haver beredt til den.

v. 1.

13. Thi tilforn, fordi I ikke vare (tilstede), gjorde Herren vor Gud et Rist paa os, fordi vi ikke søgte ham, saasom ret var.

c. 13, 10. 11.

14. Saa helligede Præsterne og Leviterne sig til at opføre Herrens, Israels Guds, Ark.

15. Og Levi Børn opløstede Guds Ark, saasom Mose havde befaleet efter Herrens Ord, paa deres Axler med Stængerne over dem.

2 Mos. 25, 14. 4 Mos. 4, 15; 7, 9.

16. Og David sagde til Leviternes Øverster, at de skulde stille deres Brødre, Sængerne, med Sangens Instrumenter, Psaltere og Harper og Cymbler, at lade sig høre, at opløste Røsten med Glæde.

17. Da stillede Leviterne Heman, Joels Søn, og af hans Brødre, Asaph, Berechias Søn, og af Merari Børn, deres Brødre, Ethan, Kusajas Søn.

c. 6, 33. 39. 44.

18. Og med dem vare deres Brødre af det andet (Chor): Sacharia, Ben og Jaafiel og Semiramoth og Zehiel og Unni, Eliab og Benaja og Maaseja og Mathithja og Elipheleja og Mikneja og Obed-Edom og Zeiel, Portnerne.

19. Og Sangerne, Heman, Asaph og Ethan, lode sig høre med Kobbercymbler.

20. Og Sacharia og Asiel og Semiramoth og Zehiel og Unni og Eliab og Maaseja og Benaja (lode sig høre) med Psaltere over Alamoth.

21. Og Mathithja og Elipheleja og Mikneja og Obed-Edom og Zeiel og Asafia bode over dem, som spillede med Harper paa Scheminith.

22. Og Chenanja, Leviternes Øverste (over dem, som vare satte til) at bære, underviste (dem i) at bære, thi han var forstandig.

23. Og Beredhia og Elkana vare Arkens Portnere.

24. Men Sebanja og Josaphat og Ne-thaneel og Amasai og Sacharia og Benaja og Elieser, Præsterne, som blæste i Basunerne, gik foran for Guds Arf, og Obed-Edom og Zehia, Portnere, vare hos Arken.

c. 13, 13.

25. Saa skede det, at David og Israels Ældste og de Øverste over Tusinde gik hen til at ophente Herrens Pagtes Arf af Obed-Edoms Huus med Glæde.

2 Sam. 6, 12.

26. Og det skede, der Gud hjalp Leviterne, som bare Herrens Pagtes Arf, da ofrede de syv Stude og syv Bødere.

27. Og David var klædt med en Kappe af kosteligt Vinklæde, og alle Leviterne, som bare Arken, og Sangerne og Chenanja, Øverste for dem, som bare, (og) for Sangerne; og David havde en linned Livfjortel paa.

v. 22.

28. Saa førte al Israel Herrens Pagtes Arf op med Frydeshrig og med Trompethed og med Basuner og med Cymbler, (og) de lode sig høre med Psaltere og Harper.

29. Og det skede, der Herrens Pagtes Arf kom ind til Davids Stad, da saac Michal, Sauls Datter, ud af Vinduet, og hun saac Kong David springe og lege, og hun foragtede ham i sit Hjerte.

2 Sam. 6, 16, 21.

16. Capitel.

David lader Arken indføre i dens Sted, ofrer, velsigner Folket og lader uddele til dem Brød, Risd og Viin, 1-3. Han besidder Leviterne

til at love Gud med Sang og Musik, 4-6. Han forordner en herlig Lovpsalme, som skulde synges hos Arken, 7-36. Han besidder Sangerne, Portnere og Præster til at oftre; Folket drager hjem, 37-43.

Og de indførte Guds Arf og satte den midt i Paulunet, som David havde udslaget til den, og ofrede Brændoffer og Takoffer for Guds Ansigt.

2 Sam. 6, 17.

2. Og der David havde fuldendt at oftre Brændofferet og Takofferet, da velsignede han Folket i Herrens Navn.

4 Mos. 6, 23 fg. 1 Kong. 8, 55.

3. Og han uddeelte for hver Mand i Israelf, baade Mænd og Qvinder, hver et heelt Brød og et godt Stykke (Risd) og en Flaase (Viin).

1 Sam. 10, 3. 2 Sam. 6, 19.

4. Og han satte (nogle) af Leviterne for Herrens Arf til Tjenere og til at paaminde og at takke og at love Herren, Israels Gud.

5. Asaph var den Ypperste, og den Anden efter ham Sacharia; Zeiel og Semiramoth og Zehiel og Mathithja og Eliab og Benaja og Obed-Edom og Zeiel (lode sig høre) med Psalteres Instrumenter og med Harper, og Asaph lod sig høre med Cymbler,

6. men Benaja og Zehasiel, Præsterne, med Basuner idelig foran Guds Pagtes Arf.

7. Paa den samme Dag, da gav David først (denne Psalme) til at takke Herren ved Asaphs og hans Brødres Tjeneste:

8. Takker Herren, paakalder hans Navn, kundgjører hans Gjerninger iblandt Folkene.

Ps. 105, 1 fg. Ef. 12, 4.

9. Synger for ham, synger Psalmer for ham, taler frit om alle hans underlige Gjerninger.

10. Roser eder af hans hellige Navn; deres Hjerte skal glædes, som søge Herren.

Ps. 97, 7.

11. Spørger efter Herren og hans Magt, søger hans Ansigt altid.

12. Kommer hans underlige Gjerninger ihu, som han haver gjort, hans underlige Ting og hans Wiunds Domme,

5 Mos. 26, 8.

13. Israels, hans Tjeners, Sæd! Sæfobs, hans Udvalgte, Børn!

14. Han er Herren vor Gud, hans Domme ere i al Verden.

15. Kommer evindeligen hans Pagt ihu, — det Ord, han haver befalet til tusinde Slægter —

2 Mos. 2, 24. 3 Mos. 26, 42.

16. hvilken han gjorde med Abraham, og hans Ed til Isak.

Gen. 1, 73. 1 Mos. 26, 4.

17. Og han stadfæstede den for Jakob til en Skik, for Israel til en evig Pagt.

18. Og han sagde: Dig vil jeg give Canaans Land, eders Arvs Part;

19. der I vare en liden Hob Folk, ja saa og fremmede i det. 1 Mos. 31, 30. 5 Mos. 33, 6.

20. Og de vandrede fra Folk til Folk, og fra et Rige til et andet Folk. 1 Mos. 20, 1.

21. Han lod ingen Mand gjøre dem Bold, og straffede Konger for deres Skyld, (sigen-
de:)

1 Mos. 12, 17.

22. Rører ikke ved mine Salvede, og gjør mine Propheter intet Dndt. 1 Mos. 20, 7.

23. Synger Herren, alt Landet, bebuder Dag fra Dag hans Frelse. Ps. 96, 1 fg.

24. Fortæller hans Herlighed iblandt Hedningerne, hans underlige Gjerninger iblandt alle Folkene.

25. Thi Herren er stor og saare priselig, og han er forfærdelig over alle Guder.

2 Mos. 15, 11. Ps. 68, 8.

26. Thi alle Folkenes Guder ere Afguder, men Herren gjorde Himmelen.

27. Væge og Hæder er for hans Ansigt, Styrke og Glæde er i hans Sted. Nes. 8, 10.

28. Fører til Herren, I Folks Skægter! fører til Herren Væge og Styrke.

Ps. 29, 1, 2.

29. Fører til Herren hans Navns Væge, fremfører Skjænk og kommer for hans Ansigt, tilbeder for Herren i hellig Byndelse.

30. Al Jorden bæve for hans Ansigt, og (Jordens) Kreds skal befæstes, at den ikke ryfter.

Ps. 46, 3. Ps. 89, 12.

31. Himmene skulle glædes og Jorden frydes, og de skulle sige iblandt Hedningerne: Herren regjerer.

32. Havet skal bruse og dets Fylde, Mar-
ken skal frydes og alt det, som er derpaa.

Es. 6, 3.

33. Da skulle Træerne i Skoven fryde sig for Herrens Ansigt, thi han kommer til at bømme Jorden.

34. Takker Herren, thi han er god, thi hans Miskundhed (varer) evindeligt;

Ps. 106, 1. Ps. 107, 1.

35. og siger: Frels os, vor Saligheds Gud! og samle os og udfri os fra Hedningerne til at takke dit hellige Navn, at berømme os i din Lov. Ps. 106, 47. Ps. 79, 9.

36. Lovet være Herren, Israels Gud, fra Ewigheid til Ewigheid! og alt Folket sagde Amen og lovede Herren. Ps. 41, 14. Ps. 72, 18.

37. Saa lod han der foran Herrens Pagtes Ark Afaph og hans Brødre til at tjene

idelig foran Arken, til (hver) Dags Gjering paa sin Dag.

38. Og Obed-Edom og deres Brødre, otte og tredsindstyve, ja Obed-Edom, Zeduthuns Søn, og Hosa, (satte han) til Portnere.

v. 42.

39. Og Zadok, Præsten, og hans Brødre, Præsterne, (lod han) foran Herrens

Tabernakel paa den Høi, som var i Gibeon, 40. at de idelig skulde gjøre Herrens Brændoffer paa Brændofferets Alter, Morgen og Aften, og dertil alt det, som er skrevet i Herrens Lov, som han bød Israel.

2 Mos. 27, 21. 2 Kron. 13, 11. Es. 3, 3.

41. Og med dem vare Heman og Jeduthun og de Øvrige af de Udvalgte, som vare nævnede ved Navne, til at takke Herren, fordi hans Miskundhed varer evindeligt.

42. Sa med dem vare Heman og Jeduthun for dem, som lode sig høre med Basuner og Cymbler og med Guds Sangs Instrumenter; men Jeduthuns Sønner vare ved Porten.

v. 38.

43. Saa drog alt Folket hen, hver til sit Huus, og David vendte om for at velsigne sit Huus.

17. Capitel.

David haver i Sinde at bygge Herren et Huus, Nathan synes det godt at være, 1. 2. Nathan faaer Befaling fra Herren at sige David, at Templet ikke endnu skulde bygges, 3-6; dog skulde han være forsikket, at Herren vilde fremdeles opbygge David, bygge ham et bestandigt Huus og lade Messias fødes af hans Sæd, 7-14. David ydmyger sig selv, priser Herren og ber, at Gud vilde opfylde sine Forjættelser, 15-27.

Og det skede, der David boede i sit Huus, da sagde David til Nathan, Propheten: See, jeg boer i et Huus af Cedertre, og Herrens Pagtes Ark (boer) under Gar-
diner.

2 Sam. 7, 1 fg.

2. Da sagde Nathan til David: Gjør alt det, som er i dit Hjerter; thi Gud er med dig.

3. Men det skede i den samme Nat, at Guds Ord skede til Nathan, sigende:

4. Gak, og du skal sige til David, min Tjener: Saa sagde Herren: Du, du skal ikke bygge mig det Huus til at boe udi;

5. efterdi jeg haver ikke boet i et Huus fra den Dag, da jeg opførte Israel, indtil denne Dag, men jeg haver været (med dem) fra Paulum til Paulum og fra Tabernakel (til Tabernakel).

Es. 66, 1. 1 Kong. 8, 16.

6. I alle de (Steder), hvor jeg haver vandret i al Israel, haver jeg vel talet noget

Ord med en af Israels Dommere, hvilken jeg haver befalet at føde mit Folk, og sagt: Hvorfor bygge I mig ikke et Huus af Cedartræer?

7. Saa skal du nu sige saaledes til min Tjener, til David: Saa sagde den Herre Zebaoth: Jeg, jeg tog dig fra Faarestien, fra (at være) bag efter Faarene, at du skulde være en Fyrste over mit Folk Israel.

1 Sam. 16, 11. 12. Ps. 78, 70.

8. Og jeg haver været med dig, ihvor du haver gaaet, og haver udryddet alle dine Fjender fra dit Ansigt og gjort dig et Navn som de Stores Navn, som ere paa Jorden.

9. Og jeg vil sætte mit Folk Israel et Sted og plante det, at det skal boe paa sit Sted og ikke ydermere foruroliges, og uretfærdige Folk skulde ikke mere fortrykke det, saasom i Begyndelsen,

10. endog fra de Dage, jeg gav Dommere Befaling over mit Folk Israel, og jeg haver ydmaget alle dine Fjender, og jeg kundgjør dig, at Herren vil bygge dig et Huus.

11. Og det skal skee, naar dine Dage ere opfyldte, og du gaar (herfra) med dine Fædre, da vil jeg opreise din Sæd efter dig, som skal være af dine Sønner, og jeg vil stadfæste hans Rige.

12. Han, han skal bygge mig et Huus, og jeg vil stadfæste hans Stol evindeligen.

13. Jeg, jeg vil være ham en Fader, og han, han skal være mig en Søn, og jeg vil ikke lade min Mistundhed vige fra ham, saasom jeg lod den vige fra ham, som var før dig.

Ps. 89, 27. Ebr. 1, 5. 1 Sam. 15, 26.

14. Men jeg vil befæste ham i mit Huus og i mit Rige evindeligen, og hans Stol skal være fast evindeligen.

Luc. 1, 32. 33.

15. Efter alle disse Ord og efter alt dette Syn, saaledes talende Nathan til Kong David.

16. Da kom Kong David og blev for Herrens Ansigt og sagde: Hvo er jeg, Herre Gud, og hvad er mit Huus, at du haver ført mig hidindtil?

17. Men dette var endnu lidet agtet for dine Dine, o Gud! derfor talende du (ogsaa) til din Tjeners Huus i det Fjerne; og du haver anseet mig ligesom i et Menneffes Skikkelse, (som er) i det Høie, Gud Herre.

18. Hvad skal David ydermere (tale) til dig om den Ære, (som du haver beviist) mod din Tjener? thi du, du kjender din Tjener.

19. Herre! for din Tjeners Skyld og efter dit Hjerte haver du gjort al denne store Ting, at (du vilde) lade (mig) vide alle de store Ting.

20. Herre! der er Ingen som du, og der er ingen Gud uden du, efter alt det, som vi have hørt med vore Øren.

21. Og hvo er et Folk paa Jorden som dit Folk Israel? for hvis Skyld Gud gif hen til at forløse sig det til et Folk (og) at sætte sig et Navn ved store og forfærdelige Ting, ved at uddrive Hedningerne for dit Folks Ansigt, som du forløste af Ægypten.

5 Mos. 4, 7.

22. Og du satte dit Folk Israel dig til et Folk evindeligen, og du, Herre! du er bleven dem til en Gud.

23. Og nu, Herre! det Ord, som du talde over din Tjener og over hans Huus, blive bestandigt evindeligen, og gjør, saasom du haver talet.

24. Ja, det blive bestandigt, og dit Navn blive stort til evig (Tid), at man skal sige: Herren Zebaoth, Israels Gud, er Gud over Israel, og Davids, din Tjeners, Huus skal blive fast for dit Ansigt.

25. Thi du, min Gud! du haver aabenbaret for din Tjeners Øre, at du vil bygge ham et Huus; derfor haver din Tjener fundet (sit Hjerte) til at bede for dit Ansigt.

26. Og nu, Herre! du er Gud, og du haver talet dette Gode til din Tjener.

27. Saa begynd nu at velsigne din Tjeners Huus, at det maa blive evindeligen for dit Ansigt; fordi du, Herre, haver velsignet det, saa lad det blive velsignet evindeligen.

Ps. 41, 13.

18. Capitel.

David slaar Philisterne, Moabiterne og Syverne, 1-8. Kongen af Hamath sender ham Stjent; David helliger disse Gaver og Fjendernes Rov til Herrens Tjeneste, 9-11. Han slaar Edomiterne; hans fornemste Betjente opregnes, 12-17.

Og det skede derefter, at David slog Philisterne og ydmagtede dem, og han tog Gath og dens tilhørende (Byer) af Philisternes Haand.

2 Sam. 8, 1 fg.

2. Han slog og Moabiterne, og Moabiterne bleve Davids Tjenere og førte ham Stjent til.

3. David slog og Hadad-Eser, Kongen af Zoba, imod Hamath, der han drog hen at sætte sin Krigsmagt ved den Flod Phrat.

4. Og David tog fra ham tusinde Vogne

og syv tusinde Ryttere og thyve tusinde Fodfolk, og David sønderhuggede alle Bognheftene, og han lod blive tilovers hundrede Bognhefte af dem.

Jos. 11, 9.

5. Men de Syrer af Damascus kom for at hjælpe Hadad-Eser, Kongen af Zobas, og David slog af de Syrer to og thyve tusinde Mænd.

6. Og David lagde (Besætning) udi Syrien i Damascus, og de Syrer bleve Davids Tjenere, som førte (ham) Skjænt til; og Herren frelst David, ihvor han drog hen.

v. 13.

7. Og David tog de Guldskjolde, som vare hos Hadad-Esers Tjenere, og førte dem til Jerusalem.

8. Og af Tibeath og af Chun, Hadad-Esers Stæder, tog David saare meget Kobber; deraf gjorde Salomo det Kobberhav og Støtterne og Kobberkarrene.

1 Kong. 7, 23.

9. Og der Thou, Kongen af Hamath, hørte, at David havde slaget al Hadad-Esers, Kongen af Zobas, Hær,

2 Sam. 8, 9 fg.

10. da sendte han sin Søn Hadoram til Kong David for at hilse ham og at velsigne ham, fordi at han havde stredet imod Hadad-Eser og slaget ham, thi Hadad-Eser førte (idelig) Krig imod Thou; og (han havde) allehaande Guldkar og Sølvkar og Kobberkar med sig.

11. Og saa dem helligede Kong David for Herren tilligemed det Sølv og Guld, som han havde taget af alle Hedninger, (nemlig) af Edom og af Moab og af Ammons Børn og af Philisterne og af Amalek.

12. Og Abisai, Zerujas Søn, slog Edomiterne i Saltdalen, atten Tusinde.

2 Sam. 8, 13 fg. Ps. 60, 2 fg.

13. Og han lagde Besætning i Edom, og alle Edomiterne bleve Davids Tjenere; og Herren frelst David, ihvor han drog hen.

14. Saa var David Konge over al Israels, og han gjorde Ret og Retfærdighed for alt sit Folk.

15. Og Joab, Zerujas Søn, var over Krigshæren, og Josaphat, Ahiluds Søn, var Secretar.

16. Og Zadok, Ahitubs Søn, og Abimelech, Abjathars Søn, vare Præster, og Sansa var Skriver.

c. 24, 6.

17. Og Benaja, Bojadas Søn, var over de Gæthi og de Flethi, og Davids Sønner vare de Første hos Kongens Haand.

2 Sam. 8, 18.

19. Capitel.

Nahas, Ammoniternes Konge, dør; Davids Tjenere, som han sender til hans Søn Hanon, forhaanes, 1-4. Ammoniterne og Syrerne, som hjælpe dem, blive slagte af Joab og Abisai, 5-15. De Syrer blive atter slagte af David, 16-19.

Og det skede derefter, at Nahas, Ammons Børns Konge, døde, og hans Søn blev Konge i hans Sted.

2 Sam. 10, 1 fg.

2. Da sagde David: Jeg vil gøre Misfandhed imod Hanon, Nahas Søn, thi hans Fader gjorde Misfandhed imod mig; og David sendte Bud at lade trøste ham over hans Fader, og Davids Tjenere kom til Ammons Børns Land til Hanon for at trøste ham.

3. Da sagde Ammons Børns Fyrster til Hanon: (Synes det) for dine Dine, at David ærer din Fader ved det, han sender dig Trøstere? mon hans Tjenere ikke ere komne til dig for at udforske og at omkafe og at spejde Landet?

4. Da tog Hanon Davids Tjenere og lod dem rage, og skar Halvdelen af deres Klæder indtil Lænderne, og lod dem fare.

5. Og (Vogler) gif og gave David tilkjende om de Mænd; da sendte han dem (Bud) imøde, thi Mændene vare saare forhaanede; og Kongen lod sige: Bliver i Jericho, indtil eders Skjæg voxer, og kommer (da) tilbage.

6. Der Ammons Børn saae, at de havde gjort sig stinkende for David, da sendte Hanon og Ammons Børn tusinde Centner Sølv, at leie sig af Mesopotamia og af Syria-Maacha og af Zobas Vogne og Ryttere.

1 Mos. 31, 30.

7. Og de leiede sig to og tredive tusinde Fodfolk, Vogne og Kongen af Maacha og hans Folk, og de kom og leiede sig lige for Medba; og Ammons Børn samledes af deres Stæder og kom til Krigen.

8. Der David det hørte, da udsendte han Joab og de Vældiges ganske Hær.

9. Og Ammons Børn drog ud og rustede sig til Krig for Døren af Stadens (Port); men Kongerne, som vare komne, vare alene paa Marken.

10. Der Joab saae, at Krigen var (stillet) imod ham for og bag, da udvalgte han af alle de Udvalgte i Israel og rustede sig imod de Syrer.

11. Og det øvrige Folk gav han under sin Broders Abisai Haand, og de rustede sig imod Ammons Børn.

12. Og han sagde: Derfom de Syrer blive mig for stærke, da skal du være mig til Frelfning; men derfom Ammons Børn blive dig for stærke, da vil jeg frelse dig.

13. Vær frimodig, og lad os være frimodige for vort Folk og for vor Guds Stæder; men Herren gjøre, hvad som godt er for hans Dine!

14. Da drog Joab og det Folk, som var hos ham, frem til Krigen mod de Syrer, og de flyede for hans Anfigt.

15. Der Ammons Børn saae, at de Syrer flyede, da flyede og de for Abisai, hans Broders, Anfigt og kom i Staden; og Joab kom til Jerusalem.

16. Og der de Syrer saae, at de vare slagne for Israels Anfigt, da sendte de Bud og udførte de Syrer, som vare paa hiin Side Floden; og Sophach, Hadad-Efers Stridshøvedsmand, (drog) frem for dem.

17. Der det blev David tilkjendegivet, da samlede han al Israel og drog over Jordanen, og han kom til dem og rustede sig imod dem; og David rustede sig imod de Syrer til Krig, og de strede med ham.

18. Men de Syrer flyede for Israels Anfigt, og David ihjelslog af de Syrer (Krigsmændene paa) syv tusinde Vogne og fyrrethve tusinde Fodfolk, tillige dræbte han Sophach, Stridshøvedsmanden.

19. Der Hadad-Efers Tjenere saae, at de vare slagne for Israels Anfigt, da gjorde de Fred med David og tjente ham; og de Syrer vilde ikke yderligere frelse Ammons Børn.

20. Capitel.

David holder ved med Krigen mod Ammoniterne og uimbertvinger dem, 1-3. Hans Tjenere slaae nogle af Philisternes stærkeste Mænd, 4-8.

Og det skede paa den Tid, der Aaret var omme, paa den Tid, som Kongerne (pleie) at udbrage (til Krig), da førte Joab Stridshæren (ud) og fordærvede Ammons Børns Land, og kom og beleirede Rabba, men David blev i Jerusalem; og Joab slog Rabba og nedbrød den. ^{2 Sam. 11, 1; 12, 26.}

2. Og David tog deres Konges Krone fra (at være) over hans Hoved, og fandt den, (at dens) Vægt var et Centner Guld, og der vare dyrebare Stene i den, og den var over Davids Hoved; og han udførte af Staden saare meget Rov. ^{2 Sam. 12, 30.}

3. Men Folket, som der var udi, førte han

ud, og han satte dem til at fange med Sauge, og (at arbejde) i Jergruber og med Sauge, og saaledes gjorde David ved alle Ammons Børns Stæder; siden vendte David og alt Folket tilbage til Jerusalem.

4. Og det skede derefter, at der stod en Krig i Geser med Philisterne; da slog Sibchai, den Husathiter, Siphai af Raphas Børn, og de bleve ydmøgne.

^{2 Sam. 21, 18 fg.}

5. Og der var endnu en Krig med Philisterne, og Elhanan, Jairs Søn, slog Lahmi, Goliaths, den Githiters, Broder, og hans Spydstage var som en Væverstang.

6. Og der var endnu en Krig i Gath; og der var en saare høi Mand, og hans Fingre (og Tæer) vare sex, og sex (paa hvert Sted, det er) fire og tyve, og han, han var ogsaa født Rapha.

7. Og der han forhaanede Israel, da slog Jonathan, Simcas, Davids Broders, Søn, ham.

8. Disse vare Rapha fødte i Gath, og de faldt ved Davids Haand og ved hans Tjeneres Haand.

21. Capitel.

David hyder Joab at tælle Folket, 1-6. Herren fortørnes over denne Gjerning, David ydmøgne sig, dog maa han udvælge sig en Straf af tre, 7-13. 70,000 Menneffer dræbes ved Beftilente, David beger ydmøgelsen til Herren, 14-17. David faaer Befaling at bygge et Alter paa det Sted, hvor Ornans Lade stod; han offerer, og Plagen stilles, 18-27. David offerer fremdeles paa samme Sted, 28-30.

Og Satan stod imod Israel, og han tilskyndte David til at tælle Israel.

^{2 Sam. 24, 1 fg. 305, 13, 2.}

2. Og David sagde til Joab og til Folkets Høvedsmænd: Gaaer, tæller Israel fra Beershaba og indtil Dan, og fører (Tallet) til mig, at jeg kan vide deres Tal.

3. Da jagde Joab: Herren lægge til sit Folk, som disse ere, hundrede Gange (saa mange)! ere de ikke, min Herre Konge, allesammen min Herres Tjenere? hvorfor spørger min Herre efter dette? hvorfor skal det være til en Skyld paa Israel?

4. Men Kongens Ord fik Overhaand over Joab; saa drog Joab ud og vandrede igjennem al Israel, og kom til Jerusalem.

5. Og Joab gav David Tallet paa Folket, som var talt; og det ganske Israel var elleve hundrede tusinde Mænd, som ud-
droge Sværd, og Juda fire hundrede og

halvfjerdsindstøve tusinde Mænd, som ud-
droge Sværd.

4 Mos. 1. 46; 26, 51.

6. Dog talte han ikke Levi og Benjamin
midst iblandt dem; thi Kongens Ord var
Joab vederstyggeligt.

7. Men denne Gjerning var ond for
Guds Dine, derfor slog han Israël.

8. Da sagde David til Gud: Jeg haver
saare syndet, at jeg haver gjort denne Gjer-
ning; men nu, Kjære, borttag din Tjeners
Misgjerning, thi jeg handlede meget daar-
ligen.

9. Og Herren talede til Gad, Davids
Seer, og sagde:

10. Gad, og tal til David og siig: Saa
sagde Herren: Jeg lægger dig tre (Ting)
for; udvælg dig een af dem, og den vil jeg
gjøre dig.

11. Der Gad kom til David, da sagde
han til ham: Saa sagde Herren: Tag du
imod,

12. enten Hunger i tre Aar, eller og Re-
derlag for dine Modstanderes Ansigt tre
Maaneder, og at dine Fjenders Sværd
skal naae (dig), eller (at) Herrens Sværd,
det er Pestilentske, (skal være) tre Dage udi
Landet, og at Herrens Engel skal fordærve
i alt Israëls Landemærke; saa see nu til,
hvad Svar jeg skal siige til den igjen, som
mig udsendte.

13. Da sagde David til Gad: Jeg er
saare angest; Kjære, jeg vil falde i Herrens
Haand, thi hans Barmhertigheder ere
saare store, og jeg vil ikke falde i Menne-
skens Haand.

Begr. 3, 22.

14. Saa lod Herren Pestilentske komme i
Israël, og der faldt af Israël halvfjerds-
indstøve tusinde Mænd.

15. Og Gud sendte en Engel til Jerusa-
lem til at fordærve den, og som han for-
dærvede den, saae Herren (dertil), og han
angrede det Onde, og han sagde til Eng-
len, som fordærvede: (Det er) nok, drag
nu din Haand bort; og Herrens Engel
stod hos Ornans, den Zebusiters, Lade.

16. Der David opløstede sine Dine og
saa Herrens Engel staa imellem Jorden
og imellem Himmelen, og hans dragne
Sværd i hans Haand, udrafft over Jeru-
salem, da faldt David og de Eldeste, skulke
med Sætte, paa deres Ansigt.

1 Kong. 21, 27. 2 Kong. 19, 1.

17. Og David sagde til Gud: Haver jeg
ikke sagt, at man skulde tælle Folket? ja
jeg, jeg er den, som syndede og gjorde me-

get ilde, men disse Aar, hvad have de
gjort? Herre min Gud! Kjære, lad din
Haand være paa mig og paa min Faders
Huus, og ikke paa dit Folk til Plage!

18. Da sagde Herrens Engel til Gad, at
han skulde siige til David, at David skulde
gaae op for at opreise Herren et Alter
i Ornans, den Zebusiters, Lade.

2 Kron. 3, 1 fg.

19. Saa gik David op efter Guds Ord,
som han talede i Herrens Navn.

20. Der Ornan vendte sig om, da saae
han Engelen, og hans fire Sønner med
ham, hvilke skulke sig; men Ornan tør-
skede Hæde.

21. Og David kom til Ornan, og Ornan
saa sig om og saae David, og han gik ud
af Læden og bødte sig ned for David med
Ansigtet til Jorden.

22. Og David sagde til Ornan: Giv mig
den Lades Sted, saa vil jeg bygge Herren
et Alter derpaa; giv mig den for fulde
Penge, at den Plage maa standses fra
Folket.

4 Mos. 25, 8.

23. Da sagde Ornan til David: Tag
du (den) og gjør, min Herre Konge, det,
som godt er for dine Dine; see, jeg giver
den Ox til Brændoffer, og Slufferne til
Beden, og Hveden til Madofferet, jeg gi-
ver det alt.

24. Og Kong David sagde til Ornan:
Ikke saa, men jeg vil visseligen købe (det)
for fulde Penge; thi jeg vil ikke tage det,
som dig tilhører, til Herren og til at offere
Brændoffer for Intet.

25. Saa gav David Ornan for det Sted
seks hundrede Sækel Guld efter Vægt.

26. Og David byggede Herren der et
Alter, og offrede Brændoffere og Tak-
offere; og der han kaldte paa Herren, da
bønhørte han ham ved Ilden af Himmelen
paa Brændofferets Alter.

27. Og Herren talede til Engelen, og
han stal sit Sværd i Skeden igjen.

28. Samme Tid, der David saae, at
Herren bønhørte ham i Ornans, den Ze-
busiters, Lade, da offrede han der.

29. Thi Herrens Tabernakel, som Moise
havde ladet gjøre i Ørten, og Brændoffe-
rets Alter var paa den samme Tid paa
Høien udi Gibeon.

c. 16, 39. 2 Kron. 1, 3.

30. Og David kunde ikke gaae hen for
det samme til at søge Gud; thi han var
forsærdet for Herrens Engels Sværd.

22. Capitel.

David beslutter, at Templet skulde bygges paa samme Sted; samler Forraad til dets Bygning, 1-5; formaner Salomo og giver ham adskillige Erindringer om samme Bygning, 6-16; formaner og Hverfuerne at være Salomo behjælpelige derudi, 17-19.

Dg David sagde: Her skal den Herre Guds Huus være, og her skal Israels Brændoffers Alter være.

2. Dg David besøgte at samle de Fremmede, som vare i Israels Land, og han beklædte Huggere til at hugge Stene, (som skulde) hugges til at bygge Guds Huus.

2 Krøn. 2, 17.

3. Dg David lod tilrede Børn i Mangfoldighed til Søn, til Dørene i Portene og til at søie tilhobe med, og Robber i Mangfoldighed, (saa at der var) ingen Vægt (derpaa),

4. og Cedertæe uden Tal; thi de Zidonier og Tyrer førte Cedertæe i Mangfoldighed til David.

5. Thi David sagde: Salomo, min Søn, er en ung (Mand) og blødhjertig, og Huset, som skal bygges Herren, skal være overmaade stort, til Navn, og til Priis for alle Lande; Kjære, jeg vil berede (Forraad) for ham; saa beredte David i Mangfoldighed (Forraad) før sin Død.

c. 29, 1.

6. Da kaldte han ad Salomo, sin Søn, og bød ham at bygge Herrens, Israels Guds, Huus.

7. Dg David sagde til Salomo: Min Søn! hvad mig (angaaer), da var det i mit Hjerte at bygge Herrens min Guds Navn et Huus.

c. 17, 1.

8. Men Herrens Ord skede til mig og sagde: Du haver udøst meget Blod og ført store Krige; du skal ikke bygge mit Navn et Huus, fordi du udøste meget Blod paa Jorden for mit Ansigt.

c. 28, 3.

9. See, den Søn, som dig skal fødes, han skal være en rolig Mand, thi jeg vil skaffe ham Rolighed for alle hans Fjender trindt omkring; thi Salomo skal være hans Navn, og jeg vil give Fred og Rolighed over Israel i hans Dage.

10. Han, han skal bygge mit Navn et Huus, og han, han skal være mig en Søn, og jeg vil være ham en Fader, og jeg vil stadfæste hans Riges Throne over Israel til evig Tid.

1 Kong. 5, 5. Ebr. 1, 5. Ps. 89, 27.

11. Nu, min Søn, Herren skal være med dig, og du skal blive lykkelig og bygge

Herren din Gud et Huus, saasom han taalede om dig.

12. Bøjseligen, Herren skal give dig Røgsfab og Forstand, og give dig Besættelse over Israel, og (det), for at (du skal) holde Herrens din Guds Lov.

1 Kong. 3, 12.

13. Da skal du være lykkelig, naar du holder og gjør efter de Skikke og Rette, som Herren bød Mose til Israel; vær frimodig og stærk, du skal ikke frygte og ikke ræddes.

Jos. 1, 9. 1 Kong. 2, 3.

14. Dg see, jeg haver beredt til Herrens Huus i min Trængsel hundrede tusinde Centner Guld og tusinde Gange tusinde Centner Sølv, dertilmed Robber og Børn foruden Vægt, thi der er meget (deraf); jeg haver og beredt Træ og Steen, og det til maa du lægge mere.

c. 29, 2.

15. Saa haver du og Mange hos dig, som (kunne) gjøre Gjærningen, Huggere og Mestere (til at hugge) Steen og Træ, og Enhver, (som er) viis paa allehaande Gjærning.

16. Paa Guldet, paa Sølvet og paa Robberet og paa Børnet er intet Tal; gjør dig rede og gjør det, og Herren skal være med dig.

17. Dg David bød alle Israels Hverfuer at hjælpe Salomo, hans Søn, (sigende:)

18. Er ei Herren eders Gud med eder og haver skaffet eder Rolighed trindt omkring? thi han haver givet Landets Indbyggere i min Haand, og Landet er underlagt for Herrens Ansigt og for hans Folks Ansigt.

v. 9. c. 23, 25.

19. Giver nu eders Hjerte og eders Sjæl til at søge Herren eders Gud, og gjør eder rede og bygger den Herre Guds Helligdom, til at indføre Herrens Pagtes Ark og Guds Helligdoms Kar i Huset, som skal bygges til Herrens Navn.

23. Capitel.

David gjør Salomo til Konge, samler i Besynderlighed Leviterne, lader dem tælle, beskifter dem til adskillige Bestillinger, 1-5. Deres Familier af Gerson, Kaphath og Merari opregnes, 6-24. Han beskifter dem til adskillige Forretninger, 25-32.

Der David var gammel og mæt af Dage, da gjorde han Salomo, sin Søn, til Konge over Israel.

1 Kong. 1, 33 fg.

2. Dg han samlede alle Israels Hverfuer, Præsterne og Leviterne.

3. Dg Leviterne bleve talte fra tredive Aar gamle og derover, og deres Tal var

efter deres Hoveder, som vare (vældige) Mænd, otte og tredive tusinde.

4. Af dem (bleve beskiftede) til at byde over Gjerningen i Herrens Hus fire og thyve tusinde, og Føgeder og Dommere sex tusinde,

5. og fire tusinde Portnere, og fire Tusinde, som skulde love Herren med Instru-
menterne, som jeg haver gjort (sagde Da-
vid) til at love med.

6. Og David deelte dem i Skifter efter Levi Sønner, til Gerson, Kahath og Me-
rari.

1 Mos. 46, 11.

7. Af Gersoniten vare Ladan og Simeï.

2 Mos. 6, 17.

8. Ladans Sønner vare (disse): den Ypperste var Zehiel, og Setham og Joel.

c. 26, 21.

9. Simeï Sønner vare: Selomith og Hasiel og Haran, tre; disse vare de øverste Fædre af Ladan.

10. Og Simeï Sønner vare: Bahath, Sina og Jeus og Bria; disse fire vare Simeï Sønner.

v. 7.

11. Og Bahath var den Ypperste, og Sija den anden; men Jeus og Bria havde ikke mange Sønner, derfor bleve de reg-
nede for een Faders Hus.

v. 8.

12. Kahaths Sønner vare: Amram, Zizehar, Hebron og Ussiel, fire.

2 Mos. 6, 18.

13. Amrams Sønner vare: Aron og Moje; og Aron blev fraskilt, at han skulde hellige det særdeles Hellige, han og hans Sønner til evig (Tid), at gjøre Røgtelse for Herrens Ansigt, til at tjene ham og at velsigne i hans Navn til evig (Tid).

2 Mos. 6, 20. Ebr. 5, 4.

14. Anlangende Moje, den Guds Mand, hans Sønner regnedes til Levi Stamme.

15. Moje Sønner vare: Gersom og Elieser.

2 Mos. 2, 22.

16. Gersoms Sønner vare: Sebul, den Ypperste.

c. 26, 24.

17. Og Eliesers Sønner vare: Nehabia, den Ypperste; og Elieser havde ikke andre Sønner, men Nehabias Børn formerede sig overmaade.

18. Zizehars Sønner vare: Selomith, den Ypperste.

19. Hebrons Sønner vare: Beria, den Ypperste; Amaria, den anden; Zehasiel, den tredie, og Bekameam, den fjerde.

c. 24, 23.

20. Ussiels Sønner vare: Micha, den Ypperste, og Bissia, den anden.

21. Merari Sønner vare: Maheli og

Musi; Maheli Sønner vare: Eleasar og Kis.

c. 6, 19.

22. Og Eleasar døde og havde ingen Sønner, men Døttre; men Kis Sønner, deres Brødre, toge dem.

c. 24, 28.

23. Musi Sønner vare: Maheli og Eder og Jeremoth, tre.

c. 21, 30.

24. Disse ere Levi Børn efter deres Fædres Hus, Fædrenes Øverste, som bleve regnede efter Navnes Tal, efter deres Hoveder, som gjorde Gjerningen til Herrens Huses Tjeneste, fra thyve Aar gamle og derover.

25. Thi David havde sagt: Herren, Israels Gud, haver skaffet sit Folk Rolighed, og det skal boe i Jerusalem indtil evig (Tid).

c. 22, 18.

26. Og anlangende ogjaa Leviterne, de skulle ikke bære Tabernaklet eller noget af dets Redskaber, som høre til dets Tjeneste.

27. Thi efter Davids de sidste Ord vare disse Tallet af Levi Børn fra thyve Aar gamle og derover,

28. at de skulde staae ved Arons Børns Side til Herrens Huses Tjeneste over Forgaardene og over Kammerne, og over allehaande hellige Tings Renselse, og (over) Guds Huses Tjenestes Gjerninger,

29. og til Skuebrødene og til Melet til Madofferet, og til de usyrede thunde Rager, og til Panden og til det, som lagdes paa Risten, og til alt Maal og Maade,

30. og at staae hver Morgen til at takke og til at love Herren, og ligejaa om Af-
tenen,

31. og til at offre Herren alle Brænd-
offere paa Sabbaterne, paa Nymaand-
erne og paa de bestemte Høitider, ved Tal
efter deres Viis, idelig for Herrens Ansigt,

32. og at de skulle tage vare paa For-
samlingens Paulus Varetægt og paa
Helligdommens Varetægt og paa Arons
Børns, deres Brødres, Varetægt, til
Herrens Huses Tjeneste.

24. Capitel.

David deler Præsterne af Eleasars og Itha-
mars Afkom i 24 Skifter, 1-19, og beskifter
ved Rod af Leviterne af Kahaths og Merari
Slegt til deres Tjeneste, 20-31.

Men for Arons Børn vare (disse) deres
Skifter: Arons Sønner vare: Nadab
og Abihu, Eleasar og Ithamar.

c. 23, 6. 2 Mos. 6, 23.

2. Men Nadab og Abihu døde for deres
Faders Ansigt, og de havde ingen Børn;

og Eleasar og Ithamar gjorde Præsteembede.

3 Mos. 10, 1. 2 fg.

3. Og David deelte dem og Zadok af Eleasars Børn og Achimelech af Ithamars Børn til deres Embede i deres Tjeneste.

2 Kron. 8, 14.

4. Og der bleve flere fundne af Eleasars Børn, som vare Overster for Mændene, end af Ithamars Børn, der de deelte dem; af Eleasars Børn vare sexten Overster for (deres) Fædres Huus, men af Ithamars Børn for deres Fædres Huus vare otte.

5. Og de deelte dem efter Lodder, disse med hine; thi der vare Helligdommens Tjyrster og Guds Tjyrster af Eleasars Børn og af Ithamars Børn.

6. Og Semaja, Nethaneels Søn, Skriveren, af Leviterne, bestrev dem for Kongens Ansigt og Tjyrsternes og Zadoks, Præstens, og Achimelechs, Abjathars Søns, og de øverste Fædres af Præsterne og Leviterne; een Faders Huus blev (ved Lod) taget for Eleasar, og (et andet), som blev taget (ved Lod), blev taget for Ithamar.

c. 18, 16.

7. Den første Lod kom ud for Jojarib, den anden for Jedaja,

8. den tredje for Harim, den fjerde for Seorim,

9. den femte for Malchia, den sjette for Mijamin,

10. den syvende for Hako, den ottende for Abia,

Euc. 1, 5.

11. den niende for Jesua, den tiende for Sechanja,

12. den ellefte for Eljasib, den tolvte for Zafim,

13. den trettende for Hupha, den fjortende for Jesebab,

14. den femtende for Bilga, den sextende for Immer,

15. den syttende for Hesir, den attende for Saphizzez,

16. den nittende for Pethachja, den tyvende for Ezechiel,

17. den een og tyvende for Zachin, den to og tyvende for Gamul,

18. den tre og tyvende for Delaja, den fire og tyvende for Maaseja.

19. Disse havde deres Embede i deres Tjeneste, at gaae ind i Herrens Huus efter deres Viis under deres Faders Arons Haaud, saasom Herren, Israels Gud, havde budet ham.

20. Og angående de øvrige af Levi Børn, (da) var af Amrams Sønner Subael, af Subaels Sønner Jeshbeja, c. 23, 16 fg.

21. Angående Nehabia, (da) var af Nehabias Sønner Zisfija, den Ypperste.

22. Af Zizehariterne var Selomoth, af Selomoths Sønner var Jahath;

23. og Serias Sønner: Amaria var den anden, Zehasiel den tredje, Zekameam den fjerde.

24. Af Ussiels Sønner var Michas, af Michas Sønner var Samir.

25. Zisfija var Michas Broder, af Zisfijas Sønner var Sacharia.

26. Merari Sønner vare: Maheli og Musi, hans Søns Aasias Sønner.

27. (Sa) Merari Sønner af Aasia, hans Søn, vare baade Schoham og Sachur og Ibroi.

28. Af Maheli var Eleasar, og han havde ingen Sønner.

29. Angående Kis: Kis Sønner vare: Zerahmeel.

30. Og Musi Sønner vare: Maheli og Eder og Jerimoth; disse ere Leviternes Børn efter deres Fædres Huus.

31. Og de, (ja) ogsaa de fastede Lodder imod deres Brødre, Arons Børn, for Kong Davids og Zadoks og Achimelechs Ansigt og de øverste Fædres af Præsterne og af Leviterne; den Øverste af Fædrene imod hans mindste Broder.

c. 25, 8.

25. Capitel.

David beklæder Sangerne under Asaph, Heman og Jeduthun, 1-7. De deles i 24 Skifter, 12 i hvert Skifte, 8-31.

Og David og Stridsshøvedsmændene adstillede til Tjenesten af Asaphs Børn og Hemans og Jeduthuns dem, som skulde propheterere med Harper og med Psaltere og med Gymbler, og deres Tal var, Mænd til Gjerningen, efter deres Tjeneste:

2. Af Asaphs Børn vare: Sachur og Joseph og Nethanja og Asareela, Asaphs Sønner, under Asaph, som propheterede efter Kongens Indbrething.

v. 9-14. 1 Sam. 19, 20. Efr. 2, 10.

3. Angående Jeduthun: Jeduthuns Sønner vare: Gedalia og Zeri og Jesaia, Hasabja og Mathithja, sex, under deres Fader Jeduthun, med Harper, som propheterede med at takke og love Herren. v. 17.

4. Angående Heman: Hemans Sønner

vare: Bussija, Matthanja, Ussiel, Sebuel og Jerimoth, Hananja, Hanani, Eljatha, Giddalthi og Romanthi-Eser, Josbekasa, Malthothi, Gothir, Mahasioth.

5. Alle disse vare Hemans Sønner, (som var) Kongens Seer i Guds Ord, til at opløste Hornet; thi Gud havde givet Heman fjorten Sønner og tre Døttre.

1 Sam. 2, 10. Ps. 132, 17.

6. Alle disse vare under deres Fædre med Sang i Herrens Huus, med Chymbler, Psaltere og Harper, til Guds Huses Tjeneste, efter Kongens, Asaphs og Jeduthuns og Hemans Indretning.

v. 2. c. 15, 17. Ps. 39, 1.

7. Og deres Tal tilfeligemed deres Brødres, som vare lærte i Herrens Sang, alle de, som underviste (Andre), vare to hundrede og otte og firrhindsthye.

8. Og de fastede Lodder om Varetægten, saavel den Mindste som den Største, (saavel) den, som underviste, som Discipelen.

c. 24, 31.

9. Og den første Lod kom ud for Asaph, (nemlig) for Joseph; den anden for Gedasja, han og hans Brødre og hans Sønner vare tolv;

v. 2-4.

10. den tredje for Sachur, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

11. den fjerde for Bizri, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

12. den femte for Methanja, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

13. den sjette for Bussija, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

14. den syvende for Jesareela, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

15. den ottende for Jesaja, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

16. den niende for Matthanja, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

17. den tiende for Simei, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

18. den ellefte for Asareel, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

19. den tolvte for Hasabja, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

20. den trettede for Subael, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

21. den fjortende for Mathithja, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

22. den femtende for Jerimoth, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

23. den sextende for Hananja, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

24. den syttende for Josbekasa, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

25. den attende for Hanani, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

26. den nittende for Malthothi, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

27. den tyvende for Eljatha, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

28. den een og tyvende for Gothir, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

29. den to og tyvende for Giddalthi, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

30. den tre og tyvende for Mahasioth, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

31. den fire og tyvende for Romanthi-Eser, hans Sønner og hans Brødre, tolv.

26. Capitel.

Portnere bestiftes ogsaa i visse Stifter til at holde Vagt ved Templet, 1-19. De, som vare bestiftede af Levitterne over Guds Huses Liggenese og Forraad, opregnes, 20-28. Noget af dem vare Fogeder og Dommere, 29-32.

Anlængende Portnernes Stifter, (saa var) af Korhiterne Meselemia, Kores Søn, af Asaphs Børn.

2 Kron. 8, 14.

2. Og Meselemia havde Sønner: Satharia, den Førstefødte; Zebiael, den anden; Sebadja, den tredje; Bathniel, den fjerde;

3. Elam, den femte; Johanan, den sjette; Eljoenai, den syvende.

4. Og Dbed-Edom havde Sønner: Semaja, den Førstefødte; Josabad, den anden; Joah, den tredje, og Sachar, den fjerde, og Methaneel, den femte;

5. Ammiel, den sjette; Isaschar, den syvende; Beulthai, den ottende; thi Gud havde velsignet ham.

6. Og hans Søn Semaja bleve Sønner fødte, som herskede i deres Fædres Huus; thi de vare vældige til Strid.

v. 4.

7. Semajas Sønner vare: Ithni og Nephael og Dbed, Elsabab, hans Brødre, duelige Folk, Elihu og Semachja.

8. Alle disse vare af Dbed-Edoms Sønner, de med deres Sønner og deres Brødre, duelige Mænd (og) stærke til Tjenesten; der vare to og tredrhindsthye af Dbed-Edom.

9. Og Meselemias Sønner og Brødre, duelige Folk, vare atten.

v. 2.

10. Og Hosja af Merari Børn havde Sønner: Simri var den Ypperste, enddog han var ikke den Førstefødte, men hans Fader havde sat ham til (at være) den Ypperste;

11. Giffia, den anden; Tebalja, den tredje; Sacharia, den fjerde; alle Hosas Sønner og Brødre vare tretten.

12. Paa disse (faldt) Portneres Skifter, paa de Ypperste af de vældige Mænd, til Varetægter, imod deres Brødre, at tjene i Herrens Huus.

13. Og de fastede Lodder, saabel for den Mindste som den Største, efter deres Fædres Huus, til hver Port.

14. Og den Lod mod Østen faldt for Selmia; og de fastede Lodder for hans Søn Sacharia, (som var) en klog Raadgiver, og hans Lod gik ud mod Norden.

15. For Dbed-Edom (faldt Lodden) mod Sonden, og for hans Sønner mod Skatammernes Huus. 2 Krøn. 25, 24. Neh. 12, 25.

16. For Suppin og for Hosa faldt Lodden mod Vesten ved Schallehet Port paa den høie Bei, som gaaer opad; (der var) Vagt imod Vagt.

17. Mod Østen vare sex af Leviterne, mod Norden vare fire om Dagen, mod Sonden fire om Dagen, og ved Skatammernes (Huus) to (og) to. v. 15.

18. Ved Parbar mod Vesten, (der vare) fire paa den høie Bei, (og) to hos Parbar.

v. 16. 2 Krøn. 9, 11.

19. Disse vare Portneres Skifter af de Korhitters Børn og af Merari Børn.

20. Men af Leviterne var Alia over Guds Huses Liggendefæer og de hellige Tings Liggendefæer. v. 26. 28.

21. (Anlangende) Ladan's Sønner, nemlig Gersoniternes Sønner for Ladan, Fædrenes Øverster af Ladan, den Gersonit, var Zehieli. c. 23, 8.

22. Zehieli Sønner vare: Setham og Joel, hans Brødre, over Herrens Huses Liggendefæer.

23. (Saa vare ogsaa) af Amramiternes, af Bizehariternes, af Hebroniternes, af Usjeliiternes.

24. Og Sebuel, Gersoms Søn, Mose Søn, var en Fyrste over Liggendefæerne. c. 23, 16 fg.

25. Men (anlangende) hans Brødre af Elieser: Nehabia var hans Søn, og Jesaia hans Søn, og Joram hans Søn, og Sichri hans Søn, og Selomoth hans Søn. c. 24, 21.

26. Denne Selomoth og hans Brødre vare over alle de hellige Tings Liggendefæer, som Kong David havde helliget, samt de øverste Fædre iblandt Hoveds-

mændene over Tusinde og over Hundrede og Stridshovedsmændene.

27. Af Krigene og af Rovet havde de helliget (det) til at færdige Herrens Huus med.

28. Og Alt, hvad Samuel, den Seer, og Saul, Kis Søn, og Abner, Ners Søn, og Joab, Zerujas Søn, havde helliget, Alt, hvad hver havde helliget, (det var) under Selomiths og hans Brødres Haand.

1 Sam. 9, 9. 11. 1 Krøn. 9, 22.

29. Af Bizehariternes vare Chenanja og hans Sønner (stillede) over Gjerningen udenfor i Israël, til Føgeber og til Dommere.

30. Af Hebroniternes vare Hasabja og hans Brødre, duelige Folk, tusinde og syv hundrede, (stillede) over Embederne i Israël paa denne Side Jordanen mod Vesten, til allehaande Herrens Gjerning og til Kongens Tjeneste.

31. Af Hebroniternes var Jerija den Ypperste, af Hebroniternes for hans Slegter, iblandt Fædrene; i det fyrrethvendede Davids Riges Aar bleve opledte og fundne iblandt dem Vældige til Strid i Jæser i Gilead.

32. Og hans Brødre vare duelige Mænd, to tusinde og syv hundrede, Fædrenes Øverster; og Kong David satte dem over Rubeniternes og Gaditernes og den halve Manasse Stamme, til al Guds Handel og Kongens Handel.

27. Capitel.

Davids Krigsøverster og deres tolv Skifter opregnes, 1-15; Stammernes Fyrster, 16-24; de, som vare satte over Davids Gods, 25-31; hans fornemste Raad, Venner og Betjente, 32-34.

Og (af) Israels Børn efter deres Tal, (med) Fædrenes Øverster og Fyrsterne over Tusinde og over Hundrede og deres Føgeber, de, som tjente Kongen efter al Bestilling i Skifterne, som kom ind og gik ud fra Maaned til Maaned for alle Aarets Maaneder, (vare i) ethvert Skifte fire og tyve Tusinde.

2. Over det første Skifte i den første Maaned var Jasobeam, Sabbdiels Søn; og udi hans Skifte vare fire og tyve Tusinde. c. 11, 11 fg. 2 Sam. 23, 8 fg.

3. Han var af Perez Børn, den Øverste over alle Stridshovedsmændene i den første Maaned.

4. Og over den anden Maaned's Skifte var Dodai, den Alohiter, og (over hans)

Skifte var ogsaa Mikloth, den Fyrste; og udi hans Skifte vare fire og thyve Tusinde.

5. Den tredie Stridshevedsmand for den tredie Maaned var Benaja, Bojadas, Præstens, Søn, (han var) en Overste; og udi hans Skifte vare fire og thyve Tusinde.

2 Sam. 8, 18.

6. Denne Benaja var vældig iblandt de Tredive og over de Tredive; og (over) hans Skifte var hans Søn Ammisabad.

7. Den Fjerde i den fjerde Maaned var Asael, Joabs Broder, og Sebadja, hans Søn, efter ham; og i hans Skifte vare fire og thyve Tusinde.

2 Sam. 2, 18. 23.

8. Den Femte i den femte Maaned var den Fyrste Samhuth, den Israhiter; og i hans Skifte vare fire og thyve Tusinde.

9. Den Sjette i den sjette Maaned var Ira, Ifkes Søn, den Thchoiter; og i hans Skifte vare fire og thyve Tusinde.

10. Den Syvende i den syvende Maaned var Helez, den Peloniter, af Ephraims Børn; og i hans Skifte vare fire og thyve Tusinde.

11. Den Ottende i den ottende Maaned var Sibchai, den Husathiter, af Serahiterne; og i hans Skifte vare fire og thyve Tusinde.

2 Sam. 21, 18. 1 Kron. 20, 4.

12. Den Niende i den niende Maaned var Abieser, den Anathothiter, af Benjaminiterne; og i hans Skifte vare fire og thyve Tusinde.

13. Den Tiende i den tiende Maaned var Maharai, den Netophathiter, af Serahiterne; og i hans Skifte vare fire og thyve Tusinde.

c. 11, 30.

14. Den Ellefte i den ellefte Maaned var Benaja, den Pireathoniter, af Ephraims Børn; og i hans Skifte vare fire og thyve Tusinde.

15. Den Tolvte i den tolvte Maaned var Helbai, den Netophathiter, af Othniel; og i hans Skifte vare fire og thyve Tusinde.

16. Og over Israels Stammer var: for Rubeniterne, en Fyrste, Elieser, Eichri Søn; for Simeoniterne, Sephatja, Maachas Søn;

17. for Levi, Hasabja, Kemuels Søn; for Aron, Zadok;

18. for Juda, Elihu af Davids Brødre; for Issaschar, Omri, Michaels Søn;

1 Sam. 16, 6.

19. for Sebulon, Bismaja, Obadjas Søn; for Naphthali, Serimoth, Asriels Søn;

20. for Ephraims Børn, Hosea, Asasias Søn; for den halve Manasse Stamme, Joel, Bedajas Søn;

21. for den halve Manasse Stamme i Gilead, Idbo, Zacharias Søn; for Benjamin, Jaafiel, Abners Søn; 2 Sam. 3, 28.

22. for Dan, Asarel, Zerohams Søn; disse vare Israels Stammers Fyrster.

23. Men David tog ikke Tal paa dem, som vare fra thyve Aar gamle og derunder; thi Herren havde sagt, at han vilde formere Israel som Stjernerne paa Himmel.

1 Mos. 15, 5. 5 Mos. 10, 22.

24. Joab, Jerujas Søn, havde begyndt at tælle, men fuldenbte det ikke, fordi der blev en Brede derfor over Israel; og Tallet kom ikke op i Kong Davids daglige Handelsers (Bogs) Tal.

2 Sam. 24, 15. 1 Kron. 21, 14.

25. Og over Kongens Liggendefæer var Asmabeth, Abiels Søn; og over Liggendefæerne paa Marken, udi Stæderne og i Byerne og i Taarnene var Jonathan, Asias Søn.

26. Og over dem, som gjorde Gjerningen paa Marken med at dyrke Jorden, var Esri, Chelubs Søn.

27. Og over Viingardene var Simeï, den Ramathiter; og over det, som var i Viingardene til Forraad af Vin, var Sabdi, den Siphmiter.

28. Og over Oliegaardene og Morbæretæerne, som vare i det Lave, var Baalhanan, den Gederiter; og over Forraadet af Olie var Joas.

29. Og over det store Dværg, som fødtes i Saron, var Sitri, den Saroniter; og over Dyrnene i Dalene var Saphat, Ablai Søn.

30. Og over Kamelerne var Obil, den Ismaeliter; og over Aseninderne var Jehdeja, den Meronothiter.

31. Og over Smaaqvæget var Jasis, den Hagariter; alle disse vare Fyrster over det Guds, som hørte Kong David til.

32. Men Jonathan, Davids Faders Broder, var Raad, en forstandig Mand, han var og Cantsler; og Jehiel, Hachmoni Søn, var hos Kongens Sønner.

2 Sam. 21, 21.

33. Og Achitophel var Kongens Raad, og Husai, den Architer, var Kongens Ven.

2 Sam. 15, 12. 37.

34. Og efter Achitophel var Bojada, Benajas Søn, og Abjathar; men Joab var Kongens Stridshevedsmand. 2 Sam. 8, 16.

28. Capitel.

David forsamler alle Fyrster og Bældige iblandt Foltet og formaner dem til Lydighed imod Salomo, som Gud selv havde udnævnt til at være Konge, og at hjælpe ham at bygge Templet, og at de skulle frygte Gud, 1-8. Dernæst formaner han Salomo til at frygte Gud og giver ham Underviisning om adskillige Ting angaaende Templets Bygning, 9-19. Han opmuntrer ham til Frimodighed, 20. 21.

Da samlede David alle Israels Fyrster, Stammernes Fyrster og Fyrsterne over de Stifter, som tjente Kongen, og Fyrsterne over Tusinde, og Fyrsterne over Hundrede, og Fyrsterne over alt Kongens og hans Sønners Guds og Fæ, med Kammertjenerne og de Bældige, og alle de Bældige til Strid, til Jerusalem.

2. Og Kong David stod op paa sine Fodder og sagde: Hører mig, mine Brødre og mit Folt! jeg havde (besluttet) i mit Hjerte at bygge et Hvilshuus til Herrens Pagtes Ark og til vor Guds Fødders Stammel, og havde berebet Forraad til at bygge.

2 Sam. 7, 2 fg. 1 Kron. 8, 17.

3. Men Gud lod mig sige: Du skal ikke bygge mit Navn et Huus; thi du er en Krigsmand og haver udøst meget Blod.

1 Kong. 5, 3 fg. 1 Kron. 22, 8 fg.

4. Nu haver Herren, Israels Gud, udvalgt mig af min Faders ganske Huus at være Konge over Israel evindeligen, thi han udvalgte Juda til en Fyrste, og i Juda Huus min Faders Huus, og iblandt min Faders Sønner havde han Behagelighed til mig, at gøre (mig) til Konge over al Israel.

1 Mos. 49, 10. 1 Sam. 16, 1, 12.

5. Og af alle mine Sønner, — thi Herren haver givet mig mange Sønner — haver han udvalgt Salomo, min Søn, til at sidde paa Herrens Riges Throne over Israel.

6. Og han haver sagt til mig: Din Søn Salomo, han skal bygge mit Huus og mine Forgaarde; thi jeg haver udvalgt mig ham til en Søn, og jeg vil være ham en Fader.

7. Og jeg vil stadfæste hans Rige indtil evig (Tid), dersom han holder fast ved at gjøre mine Bud og mine Rette, som paa denne Dag.

8. Og nu, for ganske Israels, Herrens Forsamlings, Dine og for vor Guds Øren, holder og søger alle Herrens eders Guds Bud, paa det I maae eie det gode Land og lade eders Børn det til Arv efter eder til evig (Tid).

9. Og du, Salomo, min Søn! kjend din

Faders Gud og tjen ham i et restaffent Hjerte og i en villig Sjæl, thi Herren randfager alle Hjerter og forstaaer alle Tankers Digt; dersom du søger ham, skal han findes af dig, og dersom du forlader ham, skal han forfaste dig i Evighed.

Ps. 7, 10 fg. Ej. 55, 6. 2 Kron. 15, 2.

10. See nu til, thi Herren haver udvalgt dig til at bygge et Huus til en Helligdom; vær frimodig og gjør det.

c. 22, 10.

11. Og David gav Salomo, sin Søn, en Vignelse paa Forhuset og hans Huse og hans Skatkammere og hans Sale og hans inderste Kammere og Naadestolens Huus,

2 Mos. 25, 9; 26, 36.

12. og en Vignelse paa alt det, som var hos ham fornedeft Nanden, paa Herrens Huses Forgaarde og paa alle Kammerne trindt omkring, til Guds Huses Liggende-fæer og til de hellige Tings Liggendefæer,

13. og til Præsternes og Leviternes Skifter, og til al Tjenestens Gjerning i Herrens Huus, og til alle Kar til Herrens Huses Tjeneste.

14. Guld (gav han) efter Guldvægten til allehaande Kar til allehaande Tjeneste, (og Sølv) til allehaande Sølvkar (gav han) efter Vægt til allehaande Kar til allehaande Tjeneste.

15. Nemlig (han gav efter) Vægt til de Guldhjestsfager og til deres Guldlamper, til (hver) Hjestsfage og dens Lamper efter Vægt, og til Sølvhjestsfager efter Vægt, til hver Hjestsfage og dens Lamper, efter hver Hjestsfages Tjeneste.

16. Og (han gav) Guld (efter) Vægt til Skuebødernes Borde, til hvert Bord, og Sølv til Sølvbordene;

17. og til Madfrogene og Bæfenerne og Skaalerne af puurt Guld, og til Guldbægerne efter Vægt til hvert Bæger, og til Sølvbægerne efter Vægt til hvert Bæger,

2 Mos. 27, 3.

18. og til Røgeiskealteret luttret Guld efter Vægten, og Guld til Vignelsen paa Vognen, (nemlig) paa Cherubim, som skulde udbrede (Vingerne) og skjule over Herrens Pagtes Ark.

1 Sam. 4, 4.

19. Alle (disse Ting) haver han under-viist mig om (sagde David) ved Skrift, (som er kommen) fra Herrens Haand, (nemlig) alle Gjerninger efter Vignelsen.

b. 12. 2 Kron. 8, 14; 29, 25.

20. Og David sagde til sin Søn Salomo: Vær frimodig og stærk, og gjør det,

frugt ikke og ræddes ikke; thi Gud Herren, min Gud, skal være med dig, han skal ikke overgive dig og ei forlade dig, indtil du haver fuldkommet al Gjerningen til Tjenesten i Herrens Huus. c. 22, 13. 5 Mos. 31, 6.

21. Og see, (der ere) Præsternes og Leviternes Skifter til al Tjenesten i Guds Huus; ogsaa ere hos dig til alle Gjerninger hver, (som er) frivillig (og) begavet med Visdom til al Tjeneste, dertil Hyrsterne og alt Folket (beredt) til alle dine Handeler.

29. Capitel.

David siger dem, hvad Forraad han havde samlet til Templet, og formaner dem til at efterfølge hans Exempel, 1-5. De offre frivilligen Guld, Sølv, Kobber, Jern, o. s. v., 6-8. David og Folket glæde sig derover, og han lover inderligen Herren for denne Naade og beder for Folket og for sin Søn Salomo, 9-19. Folket lover Gud og offerer, og gjør Salomo anden Gang til Konge, 20-22. Salomo er lykkelig i sin Regjering, Alle ere ham lydige; David dør, 23-30.

Fremdeles sagde Kong David til al Forsamlingen: Salomo, den eneste af mine Sønner, som Gud haver udvalgt, er en ung Mand og blødhjertig, men Gjerningen er stor; thi det Slot er ikke for et Menneske, men for den Herre Gud.

c. 22, 5. 1 Køn. 2, 8.

2. Og jeg haver beredt af al min Kraft til min Guds Huus Guld til Guldredskab, og Sølv til Sølvredskab, og Kobber til Kobberredskab, og Jern til Jernredskab, og Træ til Træredskab, Dnykstene og (Stene) til at fylde med, Karbunkelfstene og stukkede (Klæder) og allehaande dyrebare Stene og mange Marmorstene.

c. 22, 14. 2 Mos. 25, 7.

3. Og endnu (dertil), fordi jeg haver Behagelighed til min Guds Huus, haver jeg en Eiendom af Guld og Sølv, (den) haver jeg givet til min Guds Huus foruden alt det, som jeg haver beredt til Seligdommens Huus,

4. (nemlig) tre tusinde Centner Guld af Ophirs Guld og syv tusinde Centner lutret Sølv til at beslaae Husenes Vægge med;

5. at (det skal være) Guld, som Guld (skal være), og Sølv, som Sølv (skal være), og til allehaande Gjerning ved Mesteres Haand; og hvo er frivillig til at fylde sin Haand idag for Herren?

2 Mos. 35, 5.

6. Da gave Fædrenes Hyrster og Israels Stammers Hyrster og Hyrsterne over Tusinde og over Hundrede og Hyrsterne over Kongens Gjerning frivilligen.

7. Og de gave til Tjenesten i Guds Huus fem tusinde Centner Guld og ti tusinde Drachmer, og ti tusinde Centner Sølv, og atten tusinde Centner Kobber, og hundrede tusinde Centner Jern. 2. Køn. 2, 69.

8. Og de, hos hvem der bleve fundne Stene, de gave (dem) til Herrens Huses Viggendese i Sehiels, den Gersoniters, Haand.

2 Mos. 35, 27. 1 Køn. 26, 21.

9. Og Folket var glad, at de gave frivilligen, thi de gave Herren af et retskaffent Hjerter, frivilligen; og Kong David glædede sig ogsaa med en stor Glæde.

10. Og David lovede Herren for den ganske Forsamlings Dine, og David sagde: Lovet være du, Herre, Israels, vor Faders, Gud, fra Evighed og til Evighed!

11. Dig, Herre, hører Majestæt og Bælde og Herlighed og Seier og Ære til, thi Alt i Himmelen og paa Jorden, (ja) Riget er dit, Herre! og du er ophøiet over Alt til et Hoved.

Nab. 4, 11; 5, 12. Matth. 6, 13.

12. Og Rigdom og Ære er for dit Ansigt, og du regjerer over Alting, og Kraft og Bælde er i din Haand, og i din Haand (staaer) at gjøre det alt stort og stærkt.

2 Køn. 20, 6.

13. Og nu, vor Gud! vi takke dig og love din Herligheds Navn.

14. Thi hvo er jeg, og hvo er mit Folk, at vi skulle formaae (med vor) Kraft at give frivilligen, som dette (gaaer)? thi det er alt af dig, og af din Haand haver vi givet dig det.

2 Køn. 2, 6.

15. Thi vi ere fremmede for dit Ansigt og Gæster, som alle vore Fædre; vore Dage paa Jorden ere som en Skygge, og (her er) ingen Forhaabning.

Ps. 39, 13.

1 Mos. 23, 4. 3. Mos. 14, 2. Ps. 90, 10. Ps. 144, 4.

16. Herre, vor Gud! al denne Hob, som vi have beredt til at bygge dig et Huus af til dit hellige Navn, den er af din Haand, og det er altsammen dit.

17. Og, min Gud! jeg veed, at du prøver Hjertes og haver Behagelighed til Oprigtigheder; (derfor) haver jeg i mit Hjertes Oprigtighed givet alle disse Ting frivilligen, og haver nu med Glæde seet dit Folk, som her fandtes, at det haver givet dig frivilligen.

Ps. 7, 10. Nab. 2, 23.

18. Herre, Abrahams, Isaaks og Israels, vore Fædres, Gud! bevar dette evindeligen i dit Folks Herters Tanfers Digt, og bered deres Hjerte til dig. ^{2 Mos. 3, 6. 15. 16.}

19. Og giv min Søn Salomo et retskaffent Hjerte til at holde dine Bud, dine Vidnesbyrd og dine Skikke, og til at gjøre det alt og at bygge det Slot, som jeg haver beredt. ^{v. 1. 2.}

20. Siden sagde David til den ganste Forsamling: Kjære, lover Herren eders Gud! og al Forsamlingen lovede Herren, deres Fædres Gud, og neiede sig og bøiede sig ned for Herren og for Kongen.

^{Drøsp. 24, 21.}

21. Og de slagtede Herren Slagtoffere og offrede Brændoffere for Herren om anden Dagen efter denne Dag, (nemlig) tusinde Stude, tusinde Vædere, tusinde Lam og deres Drikoffere, og Slagtoffere for al Israels Mangfoldighed.

22. Og de aade og drak for Herrens Ansigt paa den samme Dag med stor Glæde, og gjorde anden Gang Salomo, Davids Søn, til Konge, og salvede (ham) Herren til en Fyrste, og Zadok til Præst.

^{1 Kong. 1, 33.}

23. Saa sad Salomo paa Herrens Throne til at være Konge i sin Faders

Davids Sted, og blev lykkelig, og al Israels var ham lydige. ^{c. 28, 5.}

24. Og alle Fyrsterne og de Vældige, ja ogsaa alle Kong Davids Sønner, de gave Haanden (derpaa, at de vilde være) under Kong Salomo.

25. Og Herren gjorde Salomo overmaade stor for al Israels Dine og gav ham kongelig Ære, som ingen Konge over Israel havde havt før ham. ^{2 Kron. 1, 1.}

26. Saa var David, Isai Søn, Konge over al Israel.

27. Men Dagene, som han var Konge over Israel, vare fyrretyve Aar; i Hebron regjerede han syv Aar, og i Jerusalem regjerede han tre og tredive Aar.

^{1 Kong. 2, 11 fg.}

28. Og han døde i en god Alder, mæt af Dage, Rigdom og Ære, og Salomo, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

29. Men Kong Davids Gjerninger, de første og sidste, see, de ere skrevne iblandt Samuels, den Seers, Handeler, og iblandt Nathans, Prophetens, Handeler, og iblandt Gads, den Seers, Handeler, ^{c. 21, 9.}

30. tilligemed alt hans Rige og hans Vælde og Tiderne, som forløbe over ham og over Israel og over alle Rigerne i Landene.

Den anden Krønikernes Bog.

1. Capitel.

Salomo stadfæstes i sit Rige, offerer i Gibeon, 1-6; beder Gud om Visdom, som han lover at give ham tilligemed Rigdom og Ære, 7-12. Han kommer tilbage til Jerusalem, samler sig Bøgne og Heste og stor Rigdom, 13-17.

Og Salomo, Davids Søn, bekræftede sig i sit Rige, og Herren, hans Gud, var med ham og gjorde ham overmaade stor.

^{1 Kong. 2, 12. 46.}

2. Og Salomo gav Befaling til al Israel, til Fyrsterne over Tusinde og Hundrede og til Dommerne og til alle Fyrsterne for al Israel, de øverste Fædre.

3. Og de gif hen, Salomo og al Forsamlingen med ham, til den Øst, som var i Gibeon; thi der var Guds Forsamlings Paaus, som Mose, Herrens Tjener, havde gjort i Ørten.

^{2 Mos. 26, 1 fg. 40, 2.}

4. Men David havde ført Guds Ark op fra Kirjath-Bearim til (Stedet), som David havde beredt til den; thi han havde udslaget et Paaus til den i Jerusalem.

^{1 Kron. 13, 6; 15, 1.}

5. Og det Robberalter, som Bezaleel, Uri Søn, Hurs Søn, gjorde, var sat foran Herrens Tabernakel, og Salomo og Forsamlingen søgte det.

^{2 Mos. 33, 1.}

6. Og Salomo offrede paa Robberalteret for Herrens Ansigt, som var for Forsamlings Paaus, ja han offrede paa det tusinde Brændoffere.

7. I den samme Nat saaes Gud for Salomo og sagde til ham: Begjær, hvad jeg skal give dig.

^{1 Kong. 3, 5.}

8. Og Salomo sagde til Gud: Du, du haver gjort stor Misfandhed imod David, min Fader, og gjort mig til Konge i hans Sted.

9. Lad nu, Herre Gud! dit Ord til min Fader David blive sandt; thi du, du haver gjort mig til Konge over et Folk, (som er saa) talrigt som Støv paa Jorden.

1 Mos. 13, 16.

10. Giv mig nu Wiisdom og Kundskab, at jeg kan gaae ud og gaae ind for dette Folk; thi hvo kan (ellers) dømme dette dit store Folk?

11. Da sagde Gud til Salomo: Efterdi at dette var i dit Hjerte, og du haver ikke begjæret Rigdom, Guds og Vre, eller deres Liv, som hade dig, og haver end ikke begjæret et langt Liv, men begjæret dig Wiisdom og Kundskab, at du kan dømme mit Folk, over hvilket jeg haver gjort dig til Konge,

1 Kong. 3, 11.

12. saa være Wiisdom og Kundskab givet dig; tilmed vil jeg give dig Rigdom og Guds og Vre, saadan som de Konger, der have været for dig, ikke have havt, og efter dig skal saadan ikke være.

Esp. 3, 20.

13. Og Salomo kom til Jerusalem fra den Høi, som var i Gibeon, fra Forsamlingens Paulun, og regjerede over Israel.

14. Og Salomo samlede Vogne og Ryttere, og han havde tusinde og fire hundrede Vogne og tolv tusinde Ryttere, og han lod dem blive i Vognstæderne og hos Kongen i Jerusalem.

1 Kong. 10, 26.

15. Og Kongen gjorde Sølvet og Guldet i Jerusalem som Stene, og Cedertæerne gjorde han som Morbærtæer, der ere i det Lade, i Mangfoldighed.

c. 9, 27.

16. Og man udførte Heste, som hørte Salomo til, af Egypten, og (anlangende) vævet Løi, Kongens Kjøbmænd toge det vævede Løi efter (sit) Bærd.

1 Kong. 10, 28.

17. Og de fore op og udførte af Egypten en Vogn for sex hundrede (Setel) Sølv, og en Hest for hundrede og halvtredstusindstyve; og saa førte de dem ud til alle de Fethiters Konger og til Kongerne i Syrien ved deres Haand.

2. Capitel.

Salomo beskaffer Arbeidsfolk til Templets Bygning, 1. 2. Han begjærer Cedertæer og vise Folk af Kong Hiram, og lover at forserge Hurams Folk med Hvede, Olie og Vin, 3-10. Hiram samtykker i hans Begjæring, 11-16. Salomo beskaffer alle de Fremmede i Israel til Arbeidet, 17. 18.

Og Salomo sagde, at han vilde bygge Herrens Navn et Huus og sit Rige et Huus.

2. Og Salomo talte halvtredstusindstyve tusinde Mænd til (at bære) Byrde, og firstusindstyve tusinde, som huggede Træ paa Bjerget, og tre tusinde og sex hundrede til at bygge over dem.

1 Kong. 5, 15.

3. Og Salomo sendte til Hiram, Kongen i Tyrus, og lod ham sige: Ligesom du gjorde mod David, min Fader, og sendte ham Cedar til at bygge sig et Huus at boe deri, (saa gjør og mod mig).

1 Kong. 5, 2. 2 Sam. 5, 11. 1 Kron. 14, 1.

4. See, jeg vil bygge Herrens min Guds Navn et Huus, at hellige det for ham, til at røge for hans Ansigt med Røgelse af kostelige Urter, og til det idelige Skuebrød og Brændoffere om Morgenens og om Aftenen, paa Sabbaterne og Nymaanederne og paa Herrens vor Guds bestemte Tider; dette (skal være) evindeligen for Israel.

5. Og det Huus, som jeg vil bygge, (skal være) stort; thi vor Gud er større end alle Guderne.

Pf. 86, 8. 1 Kron. 16, 25.

6. Dog, hvo formaaer (med sin) Kraft at bygge ham et Huus? thi Himlene og Himlenes Himle kunne ikke omfatte ham; og hvo er jeg, at jeg skulde bygge ham et Huus uden til at gjøre Røgelse for hans Ansigt?

1 Kron. 29, 14. 2 Kron. 6, 18. 1 Kong. 8, 27.

7. Saa send mig nu en vis Mand til at arbejde i Guldet og i Sølvet og i Kobberet og i Jernet og i Purpurret og Skarlagenet og blaat Uldent, og den, som forstaaer at udgrave allehaande Udgravning, med de Vise, som ere hos mig i Juda og i Jerusalem, hvilke David, min Fader, haver beskiftet.

8. Og send mig Cedertæer, Fyrretæer og Hebertæer af Libanon, thi jeg, jeg veed, at dine Tjenere forstaae at hugge Træer paa Libanon; og see, mine Tjenere skulle være med dine Tjenere,

9. og (det) for at berede mig Træer i Mangfoldighed; thi det Huus, som jeg vil bygge, skal være stort og forunderligt.

10. Og see, jeg vil give Huggerne, (ja) dine Tjenere, som hugge Træerne, tyve tusinde Cor stødt Hvede og tyve tusinde Cor Byg og tyve tusinde Bath Vin og tyve tusinde Bath Olie.

1 Kong. 5, 11.

11. Da lod Hiram, Kongen af Tyrus, sige ved Skrift og sendte til Salomo: Fordi Herren elsker sit Folk, haver han sat dig til Konge over dem.

1 Kong. 10, 9.

12. Fremdeles sagde Hiram: Lovet være Herren Israels Gud, som haver gjort

Himmelen og Jorden, at han gav Kong David en viis Søn, som kjender Forstand og Klogskab, som skal bygge Herren et Huus og sit Rige et Huus! 1 Kong. 5, 7.

13. Saa sender jeg nu en viis Mand, som kjender Forstand, nemlig Huram-Abi, c. 4, 16.

14. (som er) en Qvindes Søn af Dans Døttre, og hans Fader en Mand af Tyrus; han forstaaer at arbeide i Guld og i Sølv, i Kobber, i Jern, i Steen og i Træ, i Purpur, i blaat Uldent og i kosteligt Vinklæde og i Skarlagen, og at udgrave allehaande Udgravning, og at optænke allehaande Kunst, hvad man giver ham fore, med dine Vise og med min Herres Davids, din Faders, Vise. 2 Mos. 31, 4 fg.

15. Saa sende nu min Herre Høden og Bygget, Olien og Vinen til sine Tjenere, som han haver sagt.

16. Og vi, vi ville hugge Træerne af Libanon efter Alt, som du behøver, og vi ville føre dem til dig i Flaader paa Havet imod Zapho, og du skal føre dem op til Jerusalemlen. 3of. 19, 46. Ezer. 3, 7.

17. Og Salomo talte alle de fremmede Mænd, som vare i Israels Land, efter det Tal, som David, hans Fader, talte dem, og der bleve fundne hundrede og halvtredstindstve tusinde og tre tusinde og sex hundrede. 1 Krøn. 22, 2.

18. Og han bekliffede halvfjerdsindstve tusinde af dem til (at bære) Byrde, og fiirindstve tusinde til Huggere paa Bjerget, og tre tusinde og sex hundrede til at byde (over dem), som skulde holde Folket til Arbeide. 1 Kong. 5, 15. 3of. 9, 27.

3. Capitel.

Stedet og Tiden, hvor og naar Templet blev bygget, beskrives, 1. 2; saa og dets Maal og dets Bygning og Prydelse, 3-9. Salomo lader gjøre to Cherubim og et Forhæng, 10-14. Han lader gjøre to store Støtter af Kobber, 15-17.

Og Salomo begyndte at bygge Herrens Huus i Jerusalem paa Moria Bjerg, hvor han aabenbares for David, hans Fader, paa det Sted, som David havde be-
redt i Ornans, den Tjenesters, Lade.

1 Kong. 6, 1. 2 Sam. 24, 25. 1 Krøn. 21, 18.

2. Og han begyndte at bygge i den anden Maaned paa den anden (Dag) i sit Riges fjerde Aar.

3. Og efter disse (Maal) lagde Salomo Grundvolden til at bygge Guds Huus: Længden efter Alen i det første Maal var tredstindstve Alen, og Bredden tve Alen.

4. Og Forhuset, som var for Længden, var efter Bredden paa Huset tve (Alen) langt, men Høiden var hundrede og tve Alen; og han beslog det indentil med puurt Guld.

5. Men det store Huus panelede han med Fyrretræ og beslog det med godt Guld, og gjorde derpaa Palmer og Rjæder.

6. Og han overflædte Huset med dyre-
bare Stene til Prydelse, og Guldet var af Parvains Guld.

7. Og han beslog Huset, Bjælkerne, Dørtærsklerne og dets Bægge og dets Døre med Guld, og lod udgrave Cherubim paa Bæggene.

8. Han gjorde og det Allerhelligstes Huus; dets Længde var tve Alen efter Husets Bredder, og dets Bredder var tve Alen, og han beslog det med godt Guld, ved sex hundrede Centner.

9. Og Bægten paa Søm var halvtredstindstve Sefel Guld; og han beslog Sælene med Guld.

10. Han gjorde og i det Allerhelligstes Huus to Cherubim med bevægelige (Bil-
leders) Gjerning, og man beslog dem med Guld. 2 Mos. 25, 18. 1 Kong. 6, 23.

11. Og (anlangende) Bingerne paa de Cherubim, deres Længde var tve Alen, den enes (ene) Vinge var fem Alen og rørte ved Husets Bæg, og den anden Vinge (var og) fem Alen og rørte ved den anden Cherubs Vinge.

12. (Saa var) og den anden Cherubs (ene) Vinge fem Alen (lang) og rørte ved Husets Bæg, og den anden Vinge var fem Alen (lang) og hængte ved den anden Cherubs Vinge.

13. Disse de Cherubims Binger vare ud-
bredte tve Alen, og de stode paa deres Fødder, og deres Ansigter (vare vendte) til Huset.

14. Han gjorde og Forhænget af blaat Uldent og Purpur og Skarlagen og kosteligt Vinklæde, og gjorde Cherubim derpaa.

Matth. 27, 51.

15. Han gjorde og to Støtter fortil for Huset, (hvis) Længde var fem og tredive Alen, og Knappen, som var oven derpaa, var fem Alen.

16. Og han gjorde Rjæder (som) i Cho-
ret og satte (dem) ovenpaa Støtterne, og gjorde hundrede Granatæbler og satte (dem) paa Rjæderne. v. 5.

17. Og han opreiste Støtterne fortil for Templet, een paa den høire Side, og een

paa den venstre Side, og han kaldte dens Navn paa den høire Side Zachin, og dens Navn paa den venstre Side Boas.

4. Capitel.

Der bliver gjort et Brændoffers Alter af Kobber og et støbt Hav, 1-5. Ti Rjelder, ti Vjseftager, ti Borde, tvende Fjorgaarde, Gryder, Skuffer o. s. v. gjøres, 6-11. Her igjentages Afstilligt, og videre beskrives, hvad for Ting Huram haver gjort, saa og hvorledes og af hvad Materie, 12-22.

Han gjorde og et Kobberalter; tyve Allen var dets Længde, og tyve Allen dets Bredde; og ti Allen dets Høide.

c. 7, 7. 2 Mos. 27, 1. 2.

2. Tilmed gjorde han et støbt Hav; der vare ti Allen fra (den ene) Bred derpaa til (den anden) Bred derpaa, (det var) rundt trindt omkring, og fem Allen var dets Høide, og en Snor, tredive Allen (lang), gif om det trindt omkring.

1 Kong. 7, 23 fg.

3. Og der var Dyrns Lignelse under det, som omgav det allevegne trindt omkring, ti paa en Allen, som omringede Havet trindt omkring; to Rader Dyrne vare støbte derpaa, da det blev støbt.

4. Det stod paa tolv Dyrne, tre vare vendte mod Norden, og tre vare vendte mod Vesten, og tre vare vendte mod Sonden, og tre vare vendte mod Østen, og Havet stod paa dem ovenpaa, og alle deres Bagdele vare (vendte) indad.

5. Og Tykkelsen derpaa var en Haandbred, og Bredden derpaa var gjort som Bredden paa et Væger, (ligesom) et Lilieblomster; det indeholdt (mange) Bath, (nemlig) det holdt tre tusinde Bath.

6. Og han gjorde ti Rjelder, og satte fem paa den høire Side og fem paa den venstre Side til at toe i dem; Brændofferet, som tillavedes, afshyllede de i dem; men Havet (var derfor), at Præsterne skulde toe sig derudi.

1 Kong. 7, 38.

7. Og han gjorde ti Vjseftager af Guld efter deres Viis, og han satte (dem) i Templet, fem paa den høire Side og fem paa den venstre Side.

1 Kong. 7, 49. 2 Mos. 25, 31. 1 Regn. 28, 15.

8. Og han gjorde ti Borde og satte (dem) i Templet, fem paa den høire og fem paa den venstre Side; og han gjorde hundrede Staalder af Guld.

2 Mos. 27, 3.

9. Han gjorde og en Fjorgaard for Præsterne og en stor Gaard, og (gjorde) Døre paa Gaarden og beslog dens Døre med Kobber.

c. 6, 13.

10. Og han satte Havet fra det høire Hjørne mod Østen Sænder paa.

11. Tilmed gjorde Huram Gryder og Skuffer og Staalder; saa fuldbendte Huram at gjøre Gjerningen, som han gjorde for Kong Salomo paa Guds Huus,

v. 8.

12. (nemlig) de to Støtter med trinde Kroner ovenpaa de to Støtter, og tvende Garn at bedække begge de trinde Kroner, som vare ovenpaa Støtterne,

1 Kong. 7, 15 fg.

13. og de fire hundrede Granatæbler paa de to Garn, (ja) to Rader Granatæbler paa ethvert Garn til at bedække de tvende trinde Kroner, som vare ovenover Støtterne.

14. Og han gjorde Stolene, og gjorde Rjelderne paa Stolene,

15. det ene Hav og de tolv Dyrne derunder;

16. tilmed Gryderne og Skufferne og Madkrogene og alle deres Redskaber gjorde Huram-Abi for Kong Salomo til Herrens Huus af poleret Kobber.

17. Paa Jordanens Slette lod Kongen støbe dem, der, hvor Jorden var tæt, imellem Succoth og imellem Zeredatha.

1 Kong. 7, 46 fg.

18. Og Salomo gjorde alle disse Redskaber saare mangfoldige, saa at Kobberets Vægt blev ikke undersøgt.

19. Og Salomo lod gjøre alle Redskaberne, som (hørte til) Guds Huus, og det Guldbalter og Bordene og Stuebordene derpaa,

20. og Vjseftagerne med deres Lamper, at optænde dem, som Viis var, lige for Choret, af tæt Guld.

21. Og Blomsterne og Lamperne og Vjseftagerne vare af Guld, det var fuldkomnellig Guld.

22. Og Psalterne og Staalerne og Røsgjeshkaalerne og Ildfarrene vare af tæt Guld; og (anlangende) Indgangen til Husset, dens inderste Døre til det Allerhelligste og Dørene paa Templets Huus, (de vare) af Guld.

5. Capitel.

Salomo lader indføre i Templet alle de Ting, som vare helligede, og Pagtens Ark med hvad deri var, 1-10. Præsterne gaar ud af Helligdommen, Levitterne synge og love Gud; en Skvad, hvori Herrens Herlighed aabenbares, fylder Husset, 11-14.

Saa blev al Gjerningen fuldkommet, som Salomo lod gjøre paa Herrens Huus, og Salomo førte ind det, som David, hans

Fader, havde helliget, og Sølvet og Guldet og alle Redskaberne lagde han i Guds Huses Liggendefæer.

1 Kong. 7, 51. 1 Krøn. 28, 14 fg.

2. Da samlede Salomo til Jerusalem de Ældste i Israel og alle Stammernes Overster, Fædrenes Fyrster iblandt Israels Børn, for at opføre Herrens Pagtes Ark af Davids Stad, det er Zion.

3. Og alle Israels Mænd samledes til Kongen paa Høitiden, det er, i den syvende Maaned.

1 Kong. 8, 2 fg.

4. Og alle Israels Ældste kom, og Leviterne bære Arken.

5. Og de førte Arken op og Forsamlings Paulun og alle de hellige Redskaber, som vare i Paulunet; dem opførte Præsterne og Leviterne.

6. Men Kong Salomo og al Israels Menighed, de, som vare samlede til ham for Arken, de offrede smaat Dvæg og stort Dvæg, som ikke blev regnet, ei heller talt for Mangfoldighed.

2 Sam. 6, 13.

7. Saa førte Præsterne Herrens Pagtes Ark til dens Sted, ind i Choret udi Huset, i det Allerhelligste, til (at være) under de Cherubims Vinger.

8. Og Cherubim udbredte Vingerne over Arkens Sted, og de Cherubim skjulte over Arken og over dens Stænger ovenpå.

9. Derefter drog de Stængerne langt ud, at man saae Stængernes Knapper af Arken fortil for Choret, men uden til saae man dem ikke; og den var der indtil denne Dag.

10. (Der var) Intet i Arken uden de to Tavler, som Mose lagde (deri) ved Horeb, der Herren gjorde (Pagt) med Israels Børn, der de drog ud af Egypten.

2 Mos. 25, 16. 21. Ebr. 9, 4.

11. Og det skede, der Præsterne gik ud af det Hellige, — thi alle Præster, som fandtes, havde helliget sig, (saa at) de ikke holdt Skifterne,

1 Krøn. 24, 1 fg.

12. og Leviterne, Sangerne, allesammen, baade Asaph, Heman, Jeduthun og deres Børn og deres Brødre, isærte kosteligt Piffende, med Cymbler og med Psaltere og Harper, stode Østen for Alteret, og hundrede og tyve Præster (stode) hos dem og blæste i Basunerne —

13. ja det skede, at de, som sang og basunede, vare som Een med at lade sig høre med een Røst til at love og takke Herren, og da de opløstede Røsten med Basuner

og med Cymbler og med (andre) Sanginstrumenter, og da de lovede Herren, at han er god, at hans Miskundhed er evindeligt, da blev Huset fyldt med en Sky, (som var) i Herrens Huus.

Ebr. 3, 10 fg. 2 Krøn. 7, 3. Begr. 3, 22. Luc. 1, 50.

14. Og Præsterne kunde ikke staa at tjene for den Sky; thi Herrens Herlighed fyldte Guds Huus.

2 Mos. 40, 34. Ezech. 43, 5.

6. Capitel.

Salomo lover Herren, fordi han havde opfyldt sine Forjættelser, som han havde gjort til David, 1-11. Han bøier sine Knæ for Herren og beeder ham, at han vilde fremdeles holde sine Forjættelser, 12-17; i Særdeleshed, at han vilde bønføre deres Bønner, som vendte sig til dette Huus med deres Bønner, 18-42.

Da sagde Salomo: Herren haver sagt, at han vilde boe i Mørket.

1 Kong. 8, 12. 2 Mos. 20, 21.

2. Og jeg, jeg haver bygget dig en Bølligs Huus, ja en Bolig, at du skulde boe der evindeligen.

3. Og Kongen vendte sit Ansigt og velsignede al Israels Menighed, og al Israels Menighed stod.

2 Sam. 6, 18.

4. Og han sagde: Lovet være Herren, Israels Gud, som talede med sin Mund til David, min Fader, og opfyldte det med sine Hænder og sagde:

5. Fra den Dag, da jeg udførte mit Folk af Egypti Land, haver jeg ikke udvalgt en Stad af alle Israels Stammer, til at man skulde bygge et Huus, at mit Navn skulde der være, ikke heller haver jeg udvalgt nogen Mand at være en Fyrste over mit Folk Israel;

2 Sam. 7, 6. 1 Kong. 8, 16.

6. men jeg udvalgte Jerusalem, at mit Navn skulde være der, og jeg udvalgte David, at han skulde være over mit Folk Israel.

7. Og det var i min Faders Davids Hjerte at bygge Herrens, Israels Guds, Navn et Huus.

2 Sam. 7, 2 fg.

8. Men Herren sagde til David, min Fader: Fordi det haver været i dit Hjerte at bygge mit Navn et Huus, da gjorde du vel (deri), at det var i dit Hjerte.

9. Og skal du, du ikke bygge det Huus, men din Søn, den, som skal udgaae af dine Lænder, han skal bygge mit Navn det Huus.

1 Krøn. 28, 6.

10. Og Herren haver stadfæstet sit Ord, som han talede; thi jeg er opstanden i Davids, min Faders, Sted og sidder paa

Israels Throne, saasom Herren talede, og haver bygget Herrens, Israels Guds, Navn det Huus.

11. Og jeg haver sat Arken der, hvorudi Herrens Pagt er, som han gjorde med Israels Børn.

12. Og han stod foran Herrens Alter for al Israels Forsamling, og udbredte sine Hænder.

1 Kong. 8, 22.

13. Men Salomo havde gjort en Kobberstjæl og sat den midt i Gaarden; fem Alen var dens Længde, og fem Alen var dens Bredde, og tre Alen var dens Høide; og han stod ved den og knælede paa sine Knæ for al Israels Forsamling, og udbredte sine Hænder mod Himmelen. c. 4, 9.

14. Og han sagde: Herre, Israels Gud! der er ingen Gud som du i Himmelen eller paa Jorden, som holder Pagten og Mistundheden med dine Tjenere, som vandre for dit Ansigt i deres ganste Hjerte, Luc. 1, 72.

15. du, som haver holdt din Tjener David, min Fader, det, du talede til ham; thi du haver talet med din Mund og fuldføret med din Haand, som (det sees) paa denne Dag.

5 Mos. 4, 38; 10, 15.

16. Og nu, Herre, Israels Gud! hold din Tjener David, min Fader, det, som du haver tilsagt ham og sagt: Dig skal ikke fattes en Mand for mit Ansigt, som skal sidde paa Israels Throne; dog saa, at dine Børn bevare deres Vei, at vandre i min Lov, saasom du haver vandret for mit Ansigt.

2 Sam. 7, 16. 1 Kong. 8, 25.

17. Og nu, Herre, Israels Gud! lad dit Ord være sandt, som du talede til din Tjener, til David.

18. Thi mon Gud skulde sandeligen boe hos Menneskene paa Jorden? see, Himlene og Himlenes Himle kunne ikke omfatte dig, hvor langt mindre dette Huus, som jeg haver bygget!

c. 2, 6. Ef. 66, 1 fg.

19. Men vend dit Ansigt til din Tjeners Bøn og til hans ydmyge Begjæring, Herre, min Gud! at høre paa det Raab og paa den Bøn, som din Tjener beder for dit Ansigt,

20. at dine Dine maae være aabnede over dette Huus Dag og Nat, over det Sted, hvorom du haver sagt, at du vilde sætte dit Navn der, at høre den Bøn, som din Tjener beder paa dette Sted,

2 Mos. 20, 24.

21. og at du vilde høre paa din Tjeners og dit Folks Israels ydmyge Begjæringer, som de skulle bede paa dette Sted, og at du

ville høre det paa det Sted, hvor du boer i Himmelen, ja at du vilde høre og forlade!

22. Derjom Noget synder imod sin Næste, og man lægger en Ed paa ham at lade ham sværge, og den Ed kommer for dit Alter i dette Huus,

2 Mos. 22, 11.

23. da vilde du høre af Himmelen og gjøre og dømme dine Tjenere, at betale den Ugudelige, at give hans Vei paa hans Hoved, og retfærdiggjøre den Retfærdige, at give ham efter hans Retfærdighed!

24. Derjom og dit Folk Israel bliver slaget for Sjendens Ansigt, naar de have syndet imod dig, og de omvende sig og bekjende dit Navn og bede, og bede om Naade for dit Ansigt i dette Huus,

5 Mos. 28, 25.

25. da vilde du høre af Himmelen og forlade dit Folks Israels Synd, og føre dem igjen i det Land, som du haver givet dem og deres Fædre!

26. Naar Himmelen bliver tilsluttet, og der vorder ikke Regn, fordi de have syndet imod dig, og de (da) bede paa dette Sted og bekjende dit Navn, og omvende sig fra deres Synd, naar du plager dem,

5 Mos. 28, 23, 24.

27. da vilde du høre i Himmelen og forlade dine Tjeners og dit Folks Israels Synd, at du vilde vise dem den gode Vei, paa hvilken de skulle vandre, og give Regn over dit Land, som du haver givet dit Folk til Arv!

28. Naar der vorder Hunger i Landet, naar der vorder Pestilens, naar der vorder Tørke og brændt Korn, Græshopper og Kornorme, naar hans Tjender ængste ham i hans Portes Land, (naar der vorder) allehaande Plage og allehaande Sygdom, —

c. 20, 9.

29. al Bøn, al ydmyg Begjæring, som steer af hvert Menneske eller af alt dit Folk Israel, som kjender hver sin Plage og sin Smerte og udbreder sine Hænder til dette Huus,

v. 12, 13.

30. (den) vilde du da høre af Himmelen, (af) den Volig, som du boer udi, at forlade og give Enhver efter alle hans Veie, lige som du kjender hans Hjerte; thi du, du kjender for dig alene Menneskens Børns Hjerte;

Pf. 7, 10; 17, 3.

31. paa det de skulle frygte dig, at vandre i dine Veie alle de Dage, som de leve i Landet, som du haver givet vore Fædre.

1 Kong. 11, 33.

32. Ja ogsaa anlangende den Fremmede, som ikke er af dit Folk Israel, men kommer

fra et langt fraliggende Land for dit det store Navns og din stærke Haands og din ud-
rafte Arms Skyld, og de komme og bede
(vendte) mod dette Huus, Ej. 56, 6. 2 Mos. 6, 6.

33. da ville du høre af Himmelen, af den
Bilig, som du boer udi, og gjøre efter alt
det, som den Fremmede raaber til dig om,
paa det at alle Folk paa Jorden maae
kjennde dit Navn og frygte dig, ligesom dit
Folk Israël, og at de maae vide, at dette
Huus, som jeg haver bygget, er kaldet efter
dit Navn. v. 30. 39.

34. Naar dit Folk drager ud til Krigen
imod sine Fjender, paa Veien, som du sen-
der dem hen, og de bede til dig mod Veien
til denne Stad, som du udvalgte, og til det
Huus, som jeg haver bygget til dit Navn,

35. da ville du høre deres Bøn og deres
hdmhyge Begjæring af Himmelen, og ud-
føre deres Ret!

36. Naar de synde imod dig, — thi der
er intet Menneſte, som jo synder — og du
bliver vred paa dem og overgiver dem for
(deres) Fjenders Ansigt, og de, som have
fanget dem, føre dem fangne bort i et Land
langt borte eller nær hos,

1 Kong. 8, 46. Præb. 7, 20.

37. og de tage det igjen til Hjerte udi
Landet, hvor de ere fangne udi, og omvende
sig og bede til dig om Naade i deres Fæng-
ſels Land og ſige: Vi have syndet, handlet
ilde og været ugudelige, Pf. 106, 6. Dan. 9, 5.

38. og de omvende sig til dig i deres
ganſke Hjerte og i deres ganſke Sjæl i de-
res Fængſels Land, hvor man holder dem
fangne, og de bede mod Veien til deres
Land, som du haver givet deres Fædre, og
til Staden, som du udvalgte, og til Huſet,
som jeg haver bygget dit Navn, Dan. 6, 11.

39. da ville du høre af Himmelen, af den
Bilig, som du boer udi, deres Bøn og de-
res hdmhyge Begjæring, og udføre deres
Ret, og forlade dit Folk det, som de have
syndet imod dig!

40. Nu, min Gud! Kjære, lad dine Dine
være aabnede, og lad dine Øren give Afg-
t paa den Bøn, (som ſkeer) paa dette Sted.

41. Saa ſtaa nu op, Herre Gud! til din
Roſighed, du og din Magts Ark; Herre
Gud! lad dine Præſter blive iſørte med
Salighed, og lad dine Hellige glæde ſig i
det Gode. 4 Mos. 10, 35. Pf. 132, 8. 16.

42. Herre Gud! forſkyd ikke din Salve-
des Ansigt, ſom de Miſkundheder ihu mod
David, din Tjener! 2 Sam. 7, 13.

7. Capitel.

3ld af Himmelen fortærer Salomos Offer,
Herrens Herlighed fylder Templet, Folket lover
Gud; Huſet indvies ved mange Offere, 1-7.
De holde Joſafarnes Høitid; Folket gaar hjem,
8-11. Herren giver Salomo nye Forjættelſer
om ſin Bønhoørelſe, ſaaſremt han og hans Folk
vilde være Gud lydige, 12-18; men ellers vil
han haardeligen ſtraffe dem, 19-22.

Dg der Salomo havde fuldbendt at bede,
da ſaldt 3ld ned af Himmelen og for-
tærede Brændofferne og Slagtofferne, og
Herrens Herlighed fyldte Huſet.

3 Mos. 9, 24. 1 Kong. 18, 38; 8, 11. 2 Mos. 40, 34.

2. Dg Præſterne kunde ikke gaar ind i
Herrens Huus; thi Herrens Herlighed
fyldte Herrens Huus.

3. Der alle Israels Børn ſaae 3lden
nedfalde og Herrens Herlighed over Hu-
ſet, da bøiede de ſig ned med Anſigterne
til Jorden mod Gulvet, og tilbade og tak-
kede Herren, at han er god, at hans Mi-
ſkundhed er evindelig. Pf. 136, 1. Eſr. 3, 11.

4. Dg Kongen og alt Folket, de offrede
Slagtoffer for Herrens Anſigt. 1 Kong. 8, 62.

5. Dg Kong Salomo offrede Slagtoffer,
to og tyve tuſinde Ørne og hundrede og
tyve tuſinde Faar; ſaa indviede de Guds
Huus, Kongen og alt Folket.

6. Men Præſterne ſtode i deres Vare-
tægter, og Leviterne med Herrens Sang-
instrumenter, ſom Kong David havde ladet
gjøre til at takke Herren med, at hans Mi-
ſkundhed er evindelig, der David lovede
(Gud) formedelſt dem; og Præſterne blæſte
(i Baſunerne) tvært over for dem, og ganſke
Israël ſtod. 4 Mos. 10, 10.

7. Dg Salomo helligede den mellemſte
(Part) af Forgaarden, ſom var for Her-
rens Huus, thi han lavede der Brændof-
ferne og Slagtofferne Fædme, fordi det Kob-
beralter, ſom Salomo lod gjøre, kunde ikke
tage imod Brændofferet og Madofferet og
det Fæde. c. 4, 1.

8. Dg Salomo holdt paa den ſamme Tid
en Høitid ſyv Dage, og al Israël med
ham, en ſaare ſtor Forſamling, fra man
kommer fra Hamath indtil Egypti Bæk.

4 Mos. 13, 21. Joſ. 13, 3-5.

9. Dg paa den ottende Dag holdt de
en Forbudsdag; thi de holdt Alterets Ind-
vielfe ſyv Dage og Høitiden ſyv Dage.

4 Mos. 7, 10.

10. Men paa den tre og tyvende Dag i
den ſyvende Maaned lod han Folket fare
til deres Paſluner, glade og ved et godt

Mod over det Gode, som Herren havde gjort David og Salomo og Israel, sit Folk.

11. Saa fuldbendte Salomo Herrens Huus og Kongens Huus; og alt det, som var kommet i Salomos Hjerte at gjøre i Herrens Huus og i sit Huus, det sit han kyffe til.

1 Kong. 9, 1 fg.

12. Og Herren saaes for Salomo om Natten og sagde til ham: Jeg haver hørt din Bøn og udvalgt mig dette Sted til et Offerhuus.

5 Mos. 12, 5. 1 Kong. 8, 29.

13. See, (naar) jeg tillukker Himmelen, at der ikke vorder Regn, og see, (naar) jeg hyder Græshopper at æde Landet, eller naar jeg lader Pestilens komme iblandt mit Folk,

14. og mit Folk ydmyger sig, som er kaldet efter mit Navn, og de bede og søge mit Ansigt og omvende sig fra deres de onde Veie, saa vil jeg, jeg høre af Himmelen og forlade deres Synder og gjøre deres Land sundt.

15. (Saa) skulle nu mine Dine være aabnede, og mine Dren give Afgt paa den Bøn, (som skeer) paa dette Sted.

16. Saa haver jeg nu udvalgt og helliget dette Huus, at mit Navn skal være der indtil evig (Tid), og mine Dine og mit Hjerte skulle være der alle Dage.

17. Og du, om du vandrer for mit Ansigt, saasom David, din Fader, haver vandret, at gjøre efter alt det, som jeg beføel dig, og du holder mine Skikke og mine Rette,

18. saa vil jeg og stadfæste dit Riges Throne, ligesom jeg haver gjort (en Pagt) med din Fader David og sagt: Dig skal ikke fattes en Mand, som skal herske i Israel.

2 Sam. 7, 12.

19. Men dersom I vende eder tilbage og forlade mine Skikke og mine Bud, som jeg haver givet for eders Ansigt, og I gaae hen og tjene andre Guder og tilbede dem,

20. da vil jeg oprykke dem af mit Land, som jeg haver givet dem, og dette Huus, som jeg haver helliget til mit Navn, vil jeg forfaste fra mit Ansigt, og jeg vil give det til et Drdsprog og til en Spot iblandt alle Folk.

5 Mos. 4, 26; 30, 18. Jes. 23, 16.

21. Og dette Huus, som haver været høit, skulle (alle de), som gaae forbi det, grue for og sige: Hvorfor haver Herren gjort saa mod dette Land og mod dette Huus?

Jer. 22, 8.

22. Og de skulle sige: Fordi de forlode Herren, deres Fædres Gud, som udførte

dem af Egypti Land, og holdt fast ved andre Guder, og tilbade for dem og tjente dem; derfor haver han ladet komme alt dette Unde over dem.

2 Mos. 12, 23. 51.

8. Capitel.

Salomo bygger Stæder og Befæstninger, 1-6; gjør de Fremmede i Landet til Tjenere, men ophøier og ærer Israels Folk, 7-10. Han indfører sin Hustru i det Huus, han havde bygget til hende, offerer, bærer Omhyggelighed for Guds tjenesten, 11-16; sender Stibe til Dophir, 17. 18.

Og det skede, der tyde Mar vare tilende, i hvilke Salomo byggede Herrens Huus og sit Huus,

1 Kong. 9, 10 fg.

2. da byggede Salomo de Stæder, dem, som Huram gav Salomo (tilbage), og lod Israels Børn boe der.

3. Derefter drog Salomo til Hamath-Zoba og sit Overhaand over den.

4. Han byggede og Thadmor i Orken og alle Forraadsstæder, som han byggede i Hamath.

1 Koen. 18, 3.

5. Og han byggede det øvre Beth-Horon og det nedre Beth-Horon, faste Stæder med Mure, dobbelte Porte og Stænger,

5 Mos. 3, 5.

6. og Baalath og alle Forraadsstæder, som Salomo havde, og alle Vognstæder og Rytternes Stæder, og Alt, hvad Salomo havde lyst til at bygge i Jerusalem og paa Libanon og i alt sit Herredømmes Land.

7. Alt det Folk, som var overblevet af Heithiter og Amoriter og Pheresiter og Heviter og Jebusiter, de, som ikke vare af Israel,

8. af deres Børn, som vare overbleverne efter dem i Landet, som Israels Børn ikke havde udryddet, dem optegnede da Salomo til (at være) skatshylldige indtil denne Dag.

Jes. 16, 10.

9. Men af Israels Børn gjorde Salomo ikke (Nogen) til Trælle til sin Gjerning, men de vare Krigsmænd og Fyrster over hans Hovedsmænd, og Fyrster over hans Vogne og hans Ryttere.

10. Og disse vare de øverste Befalingsmænd, som (hørte) Kong Salomo til, to hundrede og halvtredindstyve, som regjerede over Folket.

11. Og Salomo lod Pharaos Datter drage op fra Davids Stad i det Huus, som han havde bygget til hende; thi han sagde: Min Hustru skal ikke boe i Davids, Israels Konges, Huus, thi de Huse ere hellige, ef-terdi Herrens Ark er kommen i dem.

1 Kong. 9, 24.

12. Da offrede Salomo Herren Brænd-offere paa Herrens Altar, som han havde bygget for Forhuset,

13. og (det) hver Dags Ting paa sin Dag at offre efter Mose Bud, paa Sæbaterne og Nymaanederne og de bestemte Tider, tre Gange om Aaret, (nemlig) paa de usyrede Brøds Høstid, og paa Ugrernes Høstid, og paa Josopharnes Høstid.

4 Mos. 28, 2 fg.

14. Og han beskikkede efter Davids, sin Faders, Viis Præsternes Skifter til deres Tjeneste og Leviterne til deres Varetægter, at love og at tjene for Præsterne til hver Dags Bestilling paa sin Dag, og Portnerne i deres Skifter til hver Port; thi saaledes var Davids, den Guds Mands, Befaling.

1 Krøn. 24, 3 fg. 26, 1 fg.

15. Og de vege ikke fra Kongens Befaling, (som han gav) over Præsterne og Leviterne, angaaende allehaande Sager og angaaende Liggendefæerne.

16. Og al Salomos Gjerning var beredt til den Dag, Grundvolden blev lagt til Herrens Huus, og indtil han havde fuldt det, (at) Herrens Huus blev fuldkommet.

17. Da drog Salomo til Ezion-Geber og til Eltoth, til Havets Bred i Edoms Land.

1 Kong. 9, 26 fg.

18. Og Hiram sendte ham Skibe forme-
delst sine Tjenere, og Tjenere, erfarne til-
føes, og de kom med Salomos Tjenere til
Ophir og hentede derfra fire hundrede
og halvtredstindhve Centner Guld, og de
førte (det) til Kong Salomo.

c. 9, 10. 1 Kong. 22, 49.

9. Capitel.

Dronningen af Seba kommer til Salomo for at høre hans Viisdom, forunder sig, lover Gud, giver Kongen Skjænk, begaves af ham, rejser hjem igjen, 1-12. Salomo samler meget Guld, lader gjøre Skjolde af Guld, en Elfenbens Throne, Kar af Guld, 13-21. Han æres af Alle og faaer Skjænk, haver mange Heste og Vogne, er mægtig, haver stor Rigdom, dør, 22-31.

Og Dronningen af Seba hørte Salomos Rygte og kom, for at friste Salomo med mørke Taler, til Jerusalem med en saare stor Hær og Kameler, som bare Urter og Guld i Mangfoldighed og dyrebare Stene; og hun kom til Salomo og talte med ham alt det, som var i hendes Hjerte.

1 Kong. 10, 1 fg. Matth. 12, 42.

2. Og Salomo kundgjorde hende alle

hendes Ord, og der var ikke et Ord skjult for Salomo, som han ei kundgjorde hende.

3. Da Dronningen af Seba saae Salomos Viisdom og det Huus, som han havde bygget,

4. og Maden til hans Bord og hans Tjeneres Bolig, og hvordan de stode, som opvartede ham, og deres Klæder, og hans Skjenkere og deres Klæder, og hans Dgang, hvor han gik op til Herrens Huus, da var der ikke yderligere Aand i hende.

5. Og hun sagde til Kongen: Det Ord er sandt, som jeg haver hørt i mit Land om dine Sager og om din Viisdom.

6. Og jeg vilde ikke troe deres Ord, førend jeg kom, og mine Dine havde seet det, og see, ikke Halvdelen er mig forkyndt af din megen Viisdom; du haver mere, end Rigtet er, som jeg haver hørt.

7. Salige ere dine Mænd, og salige ere disse dine Tjenere, som stedse staae for dit Ansigt, og som høre din Viisdom.

8. Lovet være Herren din Gud, som havde Lyst til dig, at sætte dig paa sin Throne til Konge for Herren din Gud! fordi din Gud elsker Israel, at befæste ham evindeligt, derfor satte han dig til Konge over dem til at gjøre Ret og Retfærdighed.

c. 2, 11.

9. Og hun gav Kongen hundrede og thve Centner Guld og saare mange Urter og dyrebare Stene; der vare ikke saadanne Urter som de, Dronningen af Seba gav Kong Salomo.

10. Dertilmed Hurams Tjenere og Salomos Tjenere, som førte Guld fra Ophir, de førte (ogsaa) Heben træer og dyrebare Stene.

c. 8, 12.

11. Og Kongen lod gjøre af de Heben træer høie Gange til Herrens Huus og til Kongens Huus, og Harper og Psaltere til Sangerne; og der blev ikke tilforn seet (saadanne) som disse i Judæ Land.

12. Og Kong Salomo gav Dronningen af Seba alt det, hun havde Lyst til, som hun begjærede, foruden det, som han gav hende for (det, som hun havde ført) til Kongen; og hun vendte sig og drog til sit Land, (baade) hun og hendes Tjenere.

13. Og Bægten paa det Guld, som kom til Salomo i eet Aar, var sex hundrede og sex og tredstindhve Centner Guld,

14. foruden (det, som kom) fra Toldbetjenterne, og (som) Kjøbmændene førte; og alle Kongerne af Arabia og Tyrsterne i Landet førte Guld og Sølv til Salomo.

15. Og Kong Salomo lod gjøre to hundrede Skjolde af drevet Guld; sex hundrede (Sefel) drevet Guld lod han gaae paa ethvert Skjold;

16. og tre hundrede smaae Skjolde af drevet Guld; tre hundrede (Sefel) Guld lod han gaae paa ethvert Skjold; og Kongen lagde dem i Libanons Skovs Huus.

17. Og Kongen lod gjøre en stor Throne af Elfenbeen og beslog den med puurt Guld.

18. Og Thronen havde sex Trapper og en Skammel af Guld, de heftede ved Thronen, og der vare Rækker paa begge Sider omkring Sædets Sted, og to Løver stode ved Rækkerne.

19. Og der stode tolv Løver paa de sex Trapper paa begge Sider; Saadant er ikke gjort i noget Rige.

20. Og alle Kong Salomos Drifkekar vare af Guld, og alle Karrene i Libanons Skovs Huus vare af tætt Guld; Sølv agtedes ikke for Noget i Salomos Dage. v. 16.

21. Thi Kongens Skibe fore til Tharsis med Hurams Tjenere; een Gang i tre Aar kom de Tharsis-Skibe, som bragte Guld og Sølv, Elfenbeen, Amber og Paafugle.

22. Og Kong Salomo blev større end alle Konger paa Jorden med Rigdom og Wiisdom.

23. Og alle Landets Konger søgte at see Salomos Ansigt for at høre hans Wiisdom, som Gud havde givet i hans Hjerte.

24. Og de førte hver sin Stjerk: Sølvkar og Guldkar og Klæder, Rustning og Urter, Heste og Muler, hver Ting aarligen.

25. Og Salomo havde fire tusinde Stalbe til Heste og Vogne og tolv tusinde Ryttere; og han lod dem blive i Vognstæderne og hos Kongen i Jerusalem. c. 1, 14.

26. Og han herskede over alle Kongerne fra Floden og indtil Philisternes Land og indtil Egyptens Landemærke.

27. Og Kongen gjorde Sølvet i Jerusalem som Stene, og gjorde Cedetræerne som Mørbætræer, der ere i det Rave, i Mangelholdighed.

28. Og man udførte Heste af Egypten til Salomo, og af alle Landene.

29. Men det Øvrige af Salomos Handeler, de første og de sidste, ere de Ting ikke skrevne i Nathans, Prophetens, Handelsers (Vog), og i Ahias, den Siloniters, Prophet, og i Jeddi, den Seers, Syner imod Zeroboam, Nebats Søn? 1 Kong. 11, 41 fg.

30. Og Salomo regjerede i Jerusalem over al Israhel i fyrrethve Aar.

31. Og Salomo laae med sine Fædre, og de begrove ham i Davids, hans Faders, Stad, og Rhoboam, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

10. Capitel.

Rhoboam drager til Sichem for at lade sig gjøre til Konge over Israhel; de ti Stammer falde fra ham, fordi han ikke vil lette sin Faders haarde Nag, 1-16. Rhoboam regjerer kun over Juda, Israels Brøn stene hans Rentemester, Hadoram, og blive ved deres Forsæt, 17-19.

Og Rhoboam drog til Sichem; thi al Israhel var kommen til Sichem for at gjøre ham til Konge. 1 Kong. 12, 1 fg.

2. Og det skede, der Zeroboam, Nebats Søn, hørte (det), — thi han var i Egypten, hvorhen han flyede fra Kong Salomos Ansigt — da kom Zeroboam tilbage fra Egypten. 1 Kong. 11, 40.

3. Thi de havde sendt hen og kaldt ham, og Zeroboam kom, og al Israhel; og de talede til Rhoboam, sigende:

4. Din Fader gjorde vort Nag haardt, men let nu (Noget) af din Faders den haarde Tjeneste og af hans det svære Nag, som han lagde os paa, saa ville vi tjene dig.

5. Og han sagde til dem: (Gaaer hen) endnu i tre Dage, og kommer igjen til mig; og Folket gik.

6. Og Kong Rhoboam raadførte sig med de Eldeste, som stode for hans Faders Salomos Ansigt, der han var levende, og sagde: Hvorledes raade I at give dette Folk Svar tilbage?

7. Og de talede til ham, sigende: Vil du være dette Folk god og behage dem og tale gode Ord til dem, da blive de dine Tjenere alle Dage.

8. Men han forlod de Eldestes Raad, som de raadede ham, og raadførte sig med de Unge, som vare opvoxede med ham, de, som stode for hans Ansigt.

9. Og han sagde til dem: Hvad raade I, at vi skulle give dette Folk for Svar tilbage, som talede til mig, sigende: Gjør du os det Nag lettere, som din Fader lagde paa os.

10. Og de Unge, som vare opvoxede med ham, talede til ham, sigende: Saa skal du sige til det Folk, som talede til dig, sigende: Din Fader gjorde vort Nag svært, men gjør du os det lettere, — saa skal du sige

til dem: Min mindste (Finger skal være) tykkere end min Faders Fænder.

11. Nu da, min Fader lagde eder et svært Nag paa, men jeg, jeg vil lægge til over eders Nag; min Fader tugtede eder med Svøber, men jeg (vil tugte eder) med Skorpioner.

12. Da kom Zeroboam og alt Folket til Rhoboam paa den tredie Dag, saasom Kongen havde talet og sagt: Kommer til mig igjen paa den tredie Dag.

13. Og Kongen svarede dem haardt, og Kong Rhoboam forlod de Ældstes Raad.

14. Og han talede til dem efter de Unges Raad og sagde: Min Fader gjorde eders Nag svært, men jeg, jeg vil lægge til over det; min Fader tugtede eder med Svøber, men jeg vil tugte eder med Skorpioner.

15. Og Kongen hørte ikke Folket; thi Aarsagen var af Gud, for at Herren vilde stadfæste sit Ord, som han talede for medelst Ahia, den Sioniter, til Zeroboam, Nebats Søn. 1 Kong. 12, 15 fg. 11, 29. 31.

16. Der al Israel saae, at Kongen ikke vilde høre dem, da gav Folket Kongen Svar tilbage og sagde: Hvad Deel have vi hos David? og vi have ingen Arv hos Isai Søn! Israel! hver (af dig drag) til dine Pauluner; see nu til dit Huus, o David! Saa gif al Israel til sine Pauluner.

2 Sam. 20, 1.

17. Ifkun Israels Børn, som boede i Judæ Stæder, over dem regjerede Rhoboam.

18. Da sendte Kong Rhoboam Hadoram, som var Rentemeister, og Israels Børn stenede ham med Stene, at han døde; men Kong Rhoboam brugte (al sin) Styrke til at komme op i Vognen for at flye til Jerusalem.

2 Sam. 20, 24.

19. Saa faldt Israel af fra Davids Huus indtil denne Dag.

11. Capitel.

Rhoboam vil med Krig betvinge de ti Stammer, men efter Semajas Raad afftaaer han dem, 1-4. Han besæfter adskillige Stæder i Juda og Benjamin, 5-12. Præsterne og Leviterne, som Zeroboam forskyder, holde sig til ham, og mange Andre af Israels Stammer, som frygte Gud, 13-17. Han haver mange Hustrer og Børn, iblandt hvilke han opøiser Abia over de andre, som han fordeler i Stæderne i Landet, 18-23.

Der Rhoboam kom til Jerusalem, da samlede han Judæ Huus og Benjamin, hundrede og firfjendstyve tusinde ud-

valgte Krigsmænd, at stride imod Israel, for at tage Riget tilbage til Rhoboam.

1 Kong. 12, 21.

2. Men Herrens Ord skede til Semaja, den Guds Mand, og sagde:

3. Tal til Rhoboam, Salomos Søn, Judæ Konge, og til al Israel, som er i Juda og Benjamin, og siig:

4. Saa sagde Herren: I skulle ikke drage op og ei stride imod eders Brødre; vender tilbage, hver til sit Huus, thi denne Handel er skeet af mig; og de adløde Herrens Ord og vendte tilbage fra at drage imod Zeroboam.

5. Og Rhoboam boede i Jerusalem og byggede Stæder til Befæstning i Juda.

c. 14, 6.

6. Og han byggede Bethlehem og Etam og Thetoa,

7. og Beth-Zur og Socho og Abdullam,

8. og Gath og Maresa og Siph,

9. og Adoraim og Lachis og Ascha,

10. og Zora og Mazon og Hebron, som vare i Juda og i Benjamin, faste Stæder.

11. Og han befæstede de faste (Stæder) og satte Fyrster i dem, og Forraad af Spiise og Olie og Viin.

12. Og (han bestillede) Skjolde og Spyd i alle Stæderne, og befæstede dem saare meget; og Juda og Benjamin vare hans.

13. Og Præsterne og Leviterne, som vare udi al Israel, de stillede sig for ham af alt deres Landemærke.

14. Thi Leviterne forlode deres Forstæder og deres Eiendom, og drog til Juda og til Jerusalem; thi Zeroboam og hans Sønner forlastede dem, at de ikke skulde gjøre Præsteembede for Herren.

c. 13, 9.

15. Men han bestillede sig Præster til Høiene og til de lodne (Skovtrolde) og til de Kalve, som han gjorde.

1 Kong. 12, 31 fg. 3 Mos. 17, 7.

16. Og efter dem (fulgte) af alle Israels Stammer de, som gavedes Hjerter til at søge Herren, Israels Gud; de kom til Jerusalem for at offere til Herren, deres Fædres Gud.

17. Og de styrkede Judæ Rige og befæstede Rhoboam, Salomos Søn, i tre Aar; thi de vandrede i Davids og Salomos Bei i tre Aar.

18. Og Rhoboam tog sig en Hustru foruden Mahalath, Jerimoths, Davids Søn,

Datter, (nemlig) Abihail, Eliabs, Isai Søn, Datter.

1 Sam. 16, 6; 17, 13.

19. Og hun fødte ham Sønner: Zeus og Semarja og Saham.

20. Og efter hende tog han Maacha, Abisaloms Datter, og hun fødte ham Abia og Athai og Sisa og Selomit. 1 Kong. 14, 31.

21. Men Rhoboam elskede Maacha, Abisaloms Datter, mere end alle sine Hustruer og sine Medhustruer; thi han tog atten Hustruer og tredsindstve Medhustruer, og han avlede otte og tyve Sønner og tredsindstve Døttre.

22. Og Rhoboam satte Abia, Maachas Søn, til (at være) den Ypperste, til en Fyrste iblandt hans Brødre; thi (han tænkte) at gjøre ham til Konge.

5 Mos. 21, 15, 16.

23. Og han handlede forstandig og udsprede af alle sine Sønner i alle Judæ og Benjamins Lande, i alle faste Stæder, og gav dem Jøde i Mangfoldighed; og han begjærede mange Hustruer.

12. Capitel.

Rhoboam og Israël syndte imod Herren og gives i Sijaks Hænder, 1-5. De hdmnge sig for Herren, som lover at frelse dem, dog tager Kong Sijak alt Liggendefæet og de Guldsfjolde bort, i hvis Sted Rhoboam lader gjøre Kobberfjolde, 6-12. Han regierer fremdeles over Juda, bliver i sin Uguddelighed og dør, 13-16.

Og det skede, der Rhoboam havde staaet fæstet Riget, og der han (var bleven) mægtig, forlod han Herrens Lov, og al Israël med ham.

c. 26, 16.

2. Og det skede i det femte Kong Rhoboams Aar, da drog Sijak, Kongen af Egypten, op mod Jerusalem — thi de havde forgrebet sig imod Herren —

1 Kong. 14, 22, 25.

3. med tusinde og to hundrede Vogne og med tredsindstve tusinde Ryttere; og der var ikke Tal paa det Folk, som kom med ham af Egypten, Libhyer, Suchiter og Morianer.

4. Og han indtog de faste Stæder, som hørte til Juda, og kom til Jerusalem.

c. 11, 5 fg.

5. Da kom Semaja, Propheten, til Rhoboam og til de Øverste i Juda, som havde samlet sig til Jerusalem for Sijaks Skjld, og sagde til dem: Saa sagde Herren: I, I have forladt mig, og jeg, jeg haver ogsaa forladt eder i Sijaks Haand.

c. 15, 2; 24, 20.

6. Da hdmngede de Øverste ubi Israël sig, og Kongen, og de sagde: Herren er retfærdig.

7. Og der Herren saae, at de hdmngede sig, (da) skede Herrens Ord til Semaja, og han sagde: De have hdmngt sig, jeg vil ikke fordærve dem, men jeg vil give dem om en Liden (Tid) at undkomme, og min Hastighed skal ikke udøses over Jerusalem ved Sijak.

2 Kong. 22, 19.

8. Dog skulle de worde ham til Tjenere, at de kunne fornemme, (hvad det er) at tjene mig og at tjene Riger i Landene.

Jer. 2, 19.

9. Saa drog Sijak, Kongen af Egypten, op imod Jerusalem, og han tog Liggendefæet af Herrens Huus og Liggendefæet af Kongens Huus; han tog Altting bort, og han tog de Skjolde af Guld, som Salomo lod gjøre.

1 Kong. 14, 26; 10, 16.

10. Og Kong Rhoboam lod gjøre i deres Sted Kobberfjolde og besøel dem under de øverste Drabanteres Haand, som forvarede Døren for Kongens Huus.

11. Og det skede, saa tidt Kongen gif ind i Herrens Huus, da kom Drabanterne og bare dem ud, og de bare dem tilbage i Drabanternes Kammer.

12. Og da han hdmngede sig, blev Herrens Brede vendt af fra ham, thi (han vilde) ikke fordærve (ham) aldeles; thi der vare ogsaa nogle gode Ting i Juda.

13. Og Kong Rhoboam styrkede sig i Jerusalem og regjerede; thi Rhoboam var eet og fyrretve Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede sytten Aar i Jerusalem, i den Stad, som Herren havde udvalgt af alle Israels Stammer at sætte sit Navn der; og hans Moders Navn var Naama, den Ammonitiste.

1 Kong. 14, 21, 31. 2 Mos. 20, 21.

14. Og han gjorde det, som var ondt; thi han beskaffede ikke sit Hjerte til at søge Herren.

15. Men Rhoboams Handeler, de første og de sidste, ere de ikke skrevne i Semajas, Prophetens, Handelsers (Bog), og Iddos, den Seers, der han beregner Slægtregistre; saa og de Krige, som vare imellem Rhoboam og Jeroboam alle Dage?

c. 13, 22.

16. Og Rhoboam laae med sine Fædre og blev begravet i Davids Stad, og Abia, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

c. 11, 22; 13, 1.

13. Capitel.

Abia bliver Konge, fører Krig imod Jeroboam, træfter sig ved sin retfærdige Sag og sande Gudsdyrkelse, og overvinder ham, 1-17. Israel underkøbes, Juda bestyrkes, Abia indtager adskillige Stæder, han haver mange Hustruer og Børn, døer, 18-22.

I det attende Kong Jeroboams Aar, da blev Abia Konge over Juda.

c. 12, 16. 1 Kong. 15, 1.

2. Han regjerede tre Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Michaja, Uriels Datter, af Gibeas; og der var Krig imellem Abia og imellem Jeroboam.

3. Og Abia bandt an til Krigen med en Hær af vældige Krigsfolk, fire hundrede tusinde udvalgte Mænd; og Jeroboam rustede sig imod ham til Krig med otte hundrede tusinde udvalgte Mænd, vældige til Strid.

4. Og Abia stod op ovenpaa Zemaraims Bjerg, som ligger paa Ephraims Bjerg, og sagde: Hører mig, Jeroboam og al Israel!

5. (Vurde det) ikke eder at vide, at Herren, Israels Gud, haver givet David Riket over Israel evindeligt, ham og hans Sønner ved en Saltpagt?

6. Men Jeroboam, Nebats Søn, Salomos, Davids Søn, Tjener, opreiste sig og faldt af fra sin Herre.

1 Kong. 11, 26.

7. Og løse Mænd, Belials Børn, samlede sig til ham og bekræftede sig imod Rhoboam, Salomos Søn; thi Rhoboam var ung og blødhjertig, at han ikke kunde styrke sig imod dem.

Dom. 9, 4.

8. Og nu sige I (ved eder selv), at I vilse styrke eder imod Herrens Rige, (som er) under Davids Sønners Magt, fordi I ere en stor Hob og (have) hos eder Guldkalve, som Jeroboam gjorde eder til Guder.

1 Kong. 12, 28.

9. Have I ikke fordrevet Herrens Præster, Arons Sønner, og Leviterne, og gjort eder Præster, ligesom Folkene i Landene? hver den, som kommer til at fylde sin Haand med en ung Stud og syv Vædere, den bliver Præst for (dem, som) ikke (ere) Guder.

1 Kong. 12, 31.

10. Men (hvad) os (angaaer), Herren er vor Gud, og vi have ikke forladt ham, og Præsterne, som tjene Herren, Arons Børn, og Leviterne ere i deres Gjerning,

11. og de gjøre Afgøffer af Brændofferne for Herren hver Morgen og hver Aften, og (røge) den Afgøffe af kostelige Urter, og (lægge) Skuebrødene paa det

rene Bord, og (tilrede) Guldskjefstagen og dens Lamper, at optændes hver Aften; thi vi holde Herrens vor Guds Baretægt; men I, I have forladt ham.

4 Mosf. 28, 4. 1 Kron. 16, 40.

12. Derfor, see, Gud er med os foran, og hans Præster og Klangens Basuner til at blæse imod eder; (I) Israels Børn, strider ikke imod Herren, eders Fædres Gud, thi det skal ikke lykkes eder.

5 Mosf. 20, 9. 4 Mosf. 10, 9. 2 Kong. 11, 11.

13. Men Jeroboam lod et Baghold gaae omkring at komme bag paa dem, saa de vare foran Juda, og Bagholdet bag dem.

14. Og Juda saae sig om, og see, da var Krigen for og bag dem, og de raabte til Herren, og Præsterne blæste i Basunerne.

4 Mosf. 10, 9.

15. Og Judæ Mænd strege; og det skede, der Judæ Mænd strege, da slog Gud Jeroboam og al Israel for Abias og Judæ Ansigt.

16. Og Israels Børn flygede for Judæ Ansigt, og Gud gav dem i deres Haand.

17. Og Abia og hans Folk sloge dem med et stort Slag; og der faldt ihjelslagne af Israel fem hundrede tusinde udvalgte Mænd.

18. Saa bleve Israels Børn ydmygede samme Tid, men Judæ Børn bleve bekræftede, thi de forlode sig fast paa Herren, deres Fædres Gud.

19. Og Abia forfulgte Jeroboam og indtog Stæder fra ham, nemlig Bethel med dens tilhørende (Byer), og Jesana med dens tilhørende (Byer), og Ephron med dens tilhørende (Byer).

20. Og Jeroboam formaaede ikke ydermere (Noget med sin) Kraft i Abias Dage, og Herren slog ham, at han døde.

21. Saa styrkede Abia sig og tog sig fjorten Hustruer, og avlede to og thye Sønner og sexten Døttre.

22. Men det Øvrige af Abias Handeler, baade hans Væie og hans Ord, (de Ting) ere skrevne i Iddos, den Prophets, Historie.

c. 9, 29.

14. Capitel.

Asa bliver Konge, frygter Gud, affaster Afgøderi, bygger faste Stæder og familier sig en Hær, 1-8. Han overvinder Serah, Morianers Konge, ved Bøn og Tro, og fører stort Bytte med sig tilbage, 9-15.

Og Abia laae med sine Fædre, og de begrove ham i Davids Stad, og Asa, hans Søn, blev Konge i hans Sted; i

hans Dage hvilede Landet (fra Krig) ti Aar.

1 Kong. 15, 8. 2 Sam. 3, 11. 30.

2. Og Asa gjorde det, som var godt og ret for Herrens hans Guds Dine.

1 Kong. 15, 11.

3. Og han borttog de Fremmedes Altene og Hviene, og sønderbrød Støtterne og afsluggede Lundene.

5 Mos. 7, 5.

4. Og han sagde til Juda, at de skulde søge Herren, deres Fædres Gud, og gjøre Koven og Budet.

5. Og han borttog Hviene og Billederne af alle Stæder i Juda, da Riget hvilede for ham.

3 Mos. 26, 30.

6. Og han byggede faste Stæder i Juda, fordi Landet hvilede, og der var ingen Krig imod ham i de Aar; thi Herren skaffede ham Rolighed.

c. 11, 5; 15, 15.

7. Og han sagde til Juda: Lader os bygge disse Stæder og føre Mure omkring og Taarne, dobbelte Porte og Stænger, da Landet er endnu for os; thi vi have søgt Herren vor Gud, vi have søgt (ham), og han haver skaffet os Rolighed trindt omkring; saa byggede de, og det lykkedes for dem.

8. Og Asa havde en Hær, som var Skjold og Spyd, af Juda tre hundrede Tusinde, og af Benjamin, som bare Skjold og spændte Bue, to hundrede og firfjendstyve Tusinde; alle disse vare vældige til Strid.

1 Kron. 8, 40; 12, 2.

9. Og Gerah, den Morian, drog ud imod dem med en Hær, tusinde Gange tusinde, tilmed tre hundrede Vogne; og han kom indtil Marefa.

10. Og Asa drog ud imod ham; og de rustede sig til Krig i Zephathas Dal ved Marefa.

11. Og Asa raabte til Herren sin Gud og sagde: Herre! der er ikke (Forfsjel) hos dig at hjælpe, enten (hvor der er) megen eller ingen Kraft; hjælp os, Herre, vor Gud! thi vi forlade os fast paa dig, og vi ere komne i dit Navn mod denne Hob; Herre! du er vor Gud, intet Menneſte formaaer (Noget) imod dig.

1 Sam. 14, 6. Ef. 10, 20; 50, 10 fg.

12. Og Herren slog Morianerne for Asas Ansigt og for Judas Ansigt, og Morianerne flyede.

13. Og Asa og Folket, som var med ham, forfulgte dem indtil Gerar, og der faldt af Morianerne, saa at Ingen af dem blev levende, thi de bleve sønderbrudte for Her-

rens Ansigt og for hans Hær; og de bare faare meget Rov (derfra). c. 20, 24. Jer. 19, 11.

14. Og de sloge alle Stæder trindt omkring Gerar, thi Herrens Frygt var over dem, og de røvede alle Stæderne, thi der var meget Rov i dem.

c. 17, 10.

15. Og de sloge ogſaa Jæpaulumerne, og bortførte smaat Dvæg i Mangfoldighed og Kameler, og de kom tilbage til Jerusalem.

15. Capitel.

Asa trostes og opmuntres ved Asarias Spaadom til at fare fort i det Gode, 1-7. Han afstaffer alle Vederstyggeligheder af Landet, Mange af Israel salde til ham; de gjøre en Pagt, at de ville tjene Herren, 8-15. Han affatter sin Mober og affaffer hendes Afguder, borttager ikke Hviene, indfører det, som var helliget, i Guds Hus; han haver Fred, 16-19.

Og (der var) Asaria, Deds Søn, over ham var Guds Aand.

2. Og han gif ud (og stod) for Asas Ansigt og sagde til ham: Hører mig, Asa og al Juda og Benjamin! Herren er med eder, fordi I ere med ham, og derſom I søge ham, ſkal han lade sig finde af eder, men om I forlade ham, ſkal han forlade eder.

Ef. 55, 6. Jer. 29, 13. 1 Kron. 28, 9. 2 Kron. 24, 20.

3. Og (der ſkulde være) mange Dage for Israel, da (de ſkulde være) uden ſand Gud og uden Præſt, ſom undervifer (dem), og uden Lov.

Joſ. 3, 4.

4. Men (naar) de omvende ſig i deres Nød til Herren, Israels Gud, og ſøge ham, da lader han ſig finde af dem.

5 Mos. 4, 29.

5. Men i de Tider ſkal der ikke være Fred for den, ſom gaaer ud, og for den, ſom gaaer ind; men (der ſkal være) ſtore Bulder over alle Indbyggere i Landene,

Matth. 24, 6. 7.

6. at de ſkulde blive ſønderknuſte, (det ene) Folk ved det andet, og (den ene) Stad ved den anden; thi Gud forſærder dem med allehaande Angelt.

Ef. 19, 2.

7. Men I, værere frimodige og lader ikke eders Hænder ſynke; thi der er Løn for eders Gjerning.

Luc. 21, 19. 1 Cor. 15, 58.

8. Der Asa hørte diſſe Ord og Deds, Prophetens, Prophetie, blev han frimodig og borttog Vederſtyggelighederne af det ganſke Judæ og Benjamins Land og af de Stæder, ſom han havde indtaget af Ephraims Bjerget, og fornyede Herrens Altar, ſom var for Herrens Forhus.

9. Og han samlede al Juda og Benjamin og de Fremmede hos dem af Ephraim og Manasse og af Simeon; thi de faldt til ham af Israels i Mangfoldighed, der de saae, at Herren hans Gud var med ham.

10. Og de samlede sig til Jerusalem i den tredje Maaned, i Asas Riges femtende Aar.

11. Og de offrede til Herren samme Dag af det Kv, som de havde ført, syv hundrede Ørne og syv tusinde Faar.

12. Og de kom i Pagten, at søge Herren, deres Fædres Gud, i deres gaunste Hjerter og i deres gaunste Sjæl. Jos. 24, 25. 2 Kong. 23, 3.

13. Og huer, som ikke vilde søge Herren, Israels Gud, skulde dødes, baade Piden og Stor, baade Mand og Kvinde.

14. Og de svore Herren med stor Røst og med Frydskrig, og med Basuner og med Trompeter.

15. Og al Juda var glad over Eden; thi de havde svoret i deres gaunste Hjerter og søgte ham i deres gaunste Villie, og han lod sig finde af dem; og Herren stæffede dem Rolighed trindt omkring. c. 14, 6; 20, 30.

16. Og Kong Asa affatte ogsaa (sin) Moder Maacha, at hun ikke skulde være Dronning, fordi hun havde gjort sig Miplezjet til Lunden; og Asa udryddede hendes Miplezjet og stødte den smaa, og opbrændte den ved Kidrons Bæk. 1 Kong. 15, 13.

17. Men Høiene toges ikke bort af Israels; dog var Asas Hjerter retskaffent alle hans Dage. 1 Kong. 22, 44. 2 Kong. 12, 3.

18. Og han indførte de Ting, som hans Fader havde helliget, og det, som han (selv) havde helliget, i Guds Huus, Sølv og Guld og Aar.

19. Og der var ingen Krig indtil det fem og tredivte Asas Riges Aar.

16. Capitel.

Baesa begynder en Krig imod Asa; Asa gjør en Pagt med Benhadad imod Baesa, Benhadad slaaer denne, 1-6. Profheten Hanani straffer Asa for denne Gjernings Styld, Asa lader ham fæste i Fængsel, og undertrykker Nogle af Folket, 7-11. Han bliver syg i Fødderne, forlader sig paa Lægerne, dør og æres i sin Død, 12-14.

I det sex og tredivte Asas Riges Aar drog Baesa, Israels Konge, op imod Juda og byggede Rama, for ikke at tilstede Nogen at drage ud eller komme ind til Asa, Judæ Konge. 1 Kong. 15, 17.

2. Men Asa udtog Sølv og Guld af Herrens Huses og Kongens Huses Lige-

gendesæer, og sendte til Benhadad, Kongen af Syrien, som boede i Damascus, og lod sig: 2 Kong. 12, 13; 16, 8.

3. Der er en Pagt imellem mig og imellem dig, og imellem min Fader og imellem din Fader; see, jeg sender til dig Sølv og Guld, drag hen, gjør til Intet din Pagt med Baesa, Israels Konge, at han drager op fra mig.

4. Og Benhadad adlød Kong Asa og sendte Hærenes Hyrster, som han havde, imod Israels Stæder, og de sloge Sjon og Dan og Abel-Main og alle Naphtali Forraadsstæder. 1 Kong. 15, 20. 2 Kong. 16, 9.

5. Og det skede, der Baesa hørte det, da lod han af at bygge Rama og lod sin Gjering ophøre.

6. Da tog Kong Asa al Juda, og de toge Stenene bort fra Rama og Træet dertil, som Baesa havde bygget med; og han byggede dermed Geba og Mizpa.

7. Og paa den samme Tid kom Hanani, den Seer, til Asa, Judæ Konge, og sagde til ham: Fordi du forlod dig fast paa Kongen af Syrien, og forlod dig ikke fast paa Herren din Gud, derfor er Kongen af Syriens Hær undkommen fra din Haand. Jer. 17, 5. 2 Kron. 14, 11.

8. Vare ikke Morianerne og de Ribyer en stor Hær med saare mange Vogne og Rytttere? dog, der du forlod dig fast paa Herren, gav han dem i din Haand. c. 14, 9.

9. Thi Herrens Dine gaae omkring paa al Jorden, at styrke dem, hvis Hjerter er retskaffent mod ham; du handlede daarligen i denne Sag, thi fra nu af skulle der være Krige imod dig.

10. Men Asa blev fortørnet paa den Seer og lagde ham i Fængsels Huus, thi han blev vred paa ham for dette; og Asa fortrykte Nogle af Folket paa den samme Tid. 1 Kong. 22, 27.

11. Og see, Asas Handeler, de første og de sidste, see, de ere skrevne i Judæ og Israels Kongers Bog.

12. Og Asa blev syg i sine Fødder i sit ni og tredivte Riges Aar, indtil hans Sygdom (tog til) overmaade; og han søgte end ikke Herren i sin Sygdom, thi (han forlod sig) paa Lægerne.

13. Og Asa laae med sine Fædre og døde i sit Riges eet og fyrrethvende Aar.

14. Og de begrove ham i hans Grave, som han havde ladet sig grave i Davids Stad, og de lagde ham i Leiesteder, som

man havde opfyldt med Urter, og (det af) alle Slags, tilberedte ved Apothekerens Gjerning til en Salve; og de brændte, ham (til Ære), med en saare stor Brand.

c. 21, 19. 3er. 31, 5.

17. Capitel.

Josaphat bliver Konge, styrker sig i sit Rige, frugter Gud, Herren er med ham, 1-5. Han affkaffer Joieus og Lundens, udsender sine Hyrster og Leviterne og underviser Folket, 6-9. Josaphat haver Fred, faaer Skjens af Philister og Araber, bliver mægtig, samler sig en stor Krigshær, 10-19.

Dg Josaphat, hans Søn, blev Konge i hans Sted og styrkede sig imod Israhel.

1 Kong. 15, 21.

2. Dg han lagde en Krigshær i alle Judæ faste Stæder og satte Befalingsmænd i Judæ Land og i Ephraims Stæder, som hans Fader Asa havde indtaget.

3. Dg Herren var med Josaphat; thi han vandrede i sin Faders Davids første Veie og søgte ikke Baalim. 2 Sam. 11, 4; 24, 2.

4. Men han søgte sin Faders Gud og vandrede i hans Bud og ikke efter Israels Gjerninger.

5. Dg Herren stadfæstede Riget i hans Haand, og al Juda gav Josaphat Skjens, og han havde Rigdom og Ære i Mangfoldighed.

c. 18, 1.

6. Dg der hans Hjerte ophøiedes i Herrens Veie, da borttog han fremdeles de Høie og Lunde af Juda.

7. Dg i sit Riges tredie Aar sendte han sine Hyrster Ben-Hail og Obadja og Satharia og Methaneel og Michaja til at lære i Judæ Stæder;

8. og med dem de Leviter Semaja og Methanja og Sebadja og Asael og Semiramoth og Jonathan og Adonja og Tobia og Tob-Adonja, Leviterne; og med dem Elisama og Joram, Præsterne.

9. Dg de lærte i Juda, og de havde Herrens Lovbog med sig, og de drog omkring i alle Judæ Stæder og lærte iblandt Folket.

10. Dg Herrens Frygt var over alle Riger i Landene, som (laae) trindt omkring Juda, saa at de ikke strede imod Josaphat.

c. 14, 14; 20, 29. 1 Mos. 35, 5.

11. Dg af Philisterne bragte Nogle Josaphat Skjens og det paalagte Sølv; og saa de Araber bragte ham Smaaqvæg, syv tusinde og syv hundrede Vædere og syv tusinde og syv hundrede Duffe. 1 Kong. 4, 21.

12. Saa gif Josaphat (fremad) og blev overmaade stor, og han byggede Slotte og Forraadsstæder i Juda.

13. Dg han havde en stor Gjerning i Judæ Stæder, og Krigsmænd, vældige til Strid, i Jerusalem.

14. Dg dette var deres Tal efter deres Fædres Huns: i Juda vare Øverst over Tusinde: Adna, den Øverste, og med ham vare tre hundrede Tusinde, vældige til Strid.

15. Dg næst ham var Johanan, den Øverste, og med ham vare to hundrede og firhundstyve Tusinde.

16. Dg næst ham var Anasia, Sichi Søn, Herrens Frivillige, og med ham vare to hundrede Tusinde, vældige til Strid.

17. Dg af Benjamin var Eljada, en vældig Mand til Strid, og med ham vare to hundrede Tusinde, rustede med Bue og Skjold.

c. 14, 8. 1 Kron. 12, 2.

18. Dg næst ham var Josabad, og med ham vare hundrede og firhundstyve Tusinde, bevæbnede til Strid.

19. Disse opvartede Kongen foruden dem, som Kongen havde lagt i de faste Stæder i al Juda.

18. Capitel.

Josaphat besøger sig med den ugudelige Achab, besøger ham, lader sig overtale til at drage i Krig med ham, 1-3; vil dog først afspørge Herren, er ei fornøiet med Achabs Profeters Spaadom; dog endstjondt Michas spaaer anerkendelse og raader fra Krigen, blive de ved deres Forsæt, 4-27. Josaphat geraader i Fare, raaber til Herren og frelses, Achab endommer, 28-34.

Dg Josaphat havde Rigdom og Ære i Mangfoldighed, og han gjorde Svogerskab med Achab.

c. 17, 5.

2. Dg der (nogle) Aar vare tilende, drog han ned til Achab i Samaria, og Achab lod slagte smaat Dvæg og stort Dvæg i Mangfoldighed til ham og til det Folk, som var med ham, og han tilskyndte ham til at drage op til Ramoth i Gilead.

1 Kong. 22, 2 fg.

3. Thi Achab, Israels Konge, sagde til Josaphat, Judæ Konge: Vil du drage med mig til Ramoth i Gilead? og han sagde til ham: Jeg vil være som du, og mit Folk (skal være) som dit Folk, og (vi ville være) med dig i Krigen.

2 Kong. 3, 7 fg.

4. Fremdeles jagde Josaphat til Israels Konge: Høiere, spørg idag om Herrens Ord.

5. Da samlede Israels Konge Propheterne, fire hundrede Mand, og sagde til dem: Skulle vi drage til Ramoth i Gilead til Krig, eller skal jeg lade det være? og de sagde: Drag op, og Gud skal give (den) i Kongens Haand.

6. Men Josaphat sagde: Er her ikke endnu en Herrens Prophet, at vi kunde spørge ham ad?

7. Og Israels Konge sagde til Josaphat: (Her er) endnu en Mand, ved hvem man kan spørge Herren ad, — men jeg, jeg hader ham, fordi han spaaer ikke Godt over mig, men alle sine Dage Ondt — det er Michæas, Simlas Søn; og Josaphat sagde: Kongen sige ikke saa.

8. Da kaldte Israels Konge ad en Rammerfjener og sagde: Hent snart Michæas, Simlas Søn.

9. Og Israels Konge og Josaphat, Judæ Konge, sadde hver paa sin Throne, førte ubi Klæder, og de sadde i Gaarden ved Døren af Samarias Port, og alle Propheterne spaaede for deres Ansigt.

10. Og Zedekias, Kenaanas Søn, havde gjort sig Iernhorn og sagde: Saa sagde Herren: Med disse skal du stange de Syrer, indtil de udbryddes.

11. Og alle Propheterne spaaede saaledes og sagde: Drag op til Ramoth i Gilead og vær lyffelig, og Herren skal give (den) i Kongens Haand.

12. Og Budet, som var gaaet hen at kalde Michæas, taledet til ham, sigende: See, Propheternes Ord ere (som af) een Mund gode for Kongen; Kjære, lad dit Ord og være som Ens af dem, og tal Godt.

13. Da sagde Michæas: (Saa vist som) Herren lever, det, som min Gud siger (mig), det vil jeg tale.

14. Og han kom til Kongen, og Kongen sagde til ham: Michæas, skulle vi drage til Ramoth i Gilead i Krig, eller skal jeg lade være? og han sagde: Drager op og vær lyffelige, og de skulde gives i eders Haand.

15. Og Kongen sagde til ham: Hvor mange Gange skal jeg besværges dig, at du intet siger mig uden Sandheden i Herrens Navn?

16. Da sagde han: Jeg saae al Israel adspredt paa Bjergene som Faar, der have ingen Hyrde, og Herren sagde: Disse have ingen Herre, lad dem vende tilbage, hver til sit Huns med Fred. 4 Mos. 27. 17. Matts. 9, 36.

17. Da sagde Israels Konge til Josaphat: Haver jeg ikke sagt dig: Han spaaer ikke Godt over mig, men Ondt?

18. Og han sagde: Hører derfor Herrens Ord: Jeg saae Herren sidde paa sin Throne, og al Himmelenes Hær staaende ved hans høire og ved hans venstre Side.

19. Og Herren sagde: Hvo vil overtale Achab, Israels Konge, at han skal drage op og falde ved Ramoth i Gilead? og han sagde: Den Ene sagde saa, og den Anden sagde saa.

20. Da gik en Mand ud og stod for Herrens Ansigt og sagde: Jeg, jeg vil overtale ham; og Herren sagde til ham: Hvormed?

21. Og han sagde: Jeg vil udgaae og være en løgnagtig Mand i alle hans Propheters Mund; og han sagde: Du skal overtale (ham) og ogsaa formaae det; gik ud og gjorde saaledes.

22. Og nu, see, Herren haver givet en løgnagtig Mand i disse dine Propheters Mund; men Herren haver talet Ondt over dig.

23. Da gik Zedekias, Kenaanas Søn, frem og slog Michæas paa Kindbenet og sagde: Hvor er den Wei, (paa hvilken) Herrens Mand er gaaen over fra mig til at tale med dig?

24. Og Michæas sagde: See, du skal see det paa den samme Dag, naar du skal gaae ind fra et Kammer i det andet for at skjule dig.

25. Da sagde Israels Konge: Tager Michæas og fører ham tilbage til Amon, Stadens Fyrste, og til Joas, Kongens Søn,

26. og siger: Saa siger Kongen: Sætter denne i Fængsels Huns og bespiser ham med Trængsels Brød og Trængsels Vand, indtil jeg kommer tilbage med Fred. c. 16. 10.

27. Og Michæas sagde: Derfor du kommer tilbage med Fred, da haver ikke Herren talet ved mig; og han sagde: Hører, I Folk allesammen!

28. Saa drog Israels Konge og Josaphat, Judæ Konge, op til Ramoth i Gilead.

29. Og Israels Konge sagde til Josaphat: Jeg vil forklæde mig og komme i Krigen, men tag du dine Klæder paa; og Israels Konge forklædte sig, og de kom i Krigen.

30. Men Kongen af Syrien bød de Overste for Voguene, som han havde, og

sagde: I skulle ikke stride imod Liden eller Stor, uden imod Israels Konge alene.

31. Og det skede, der de Øverste for Bognene saae Josaphat, da sagde de: Han er Israels Konge, og de drog omkring imod ham at stride; men Josaphat raabte, og Herren hjalp ham, og Gud tilskyndte dem (at drage) fra ham.

32. Og det skede, der de Øverste for Bognene saae, at han var ikke Israels Konge, da vendte de sig tilbage bag fra ham.

33. Og en Mand spændte Buen i sin Ustyhlighed og skjød Israels Konge imellem Sværdremmerne og Pantferet; da sagde han til Kjøresvenden: Vend din Haand og før mig ud af Leiren, thi jeg er saaret.

34. Og Israels Konge stod i Bognen mod de Syrer indtil Aftenen; og han døde ved den Tid, som Solen gik ned.

19. Capitel.

Josaphat straffes af Propheten Jehu, fordi han havde hjulpet Achab, 1-3. Han beskifter Dommere i Landet og giver dem herlige Formaninger, 4-11.

Men Josaphat, Judæ Konge, kom tilbage til sit Huus med Fred til Jerusalem.

2. Og Jehu, Hanani Søn, den Seer, gik ud imod ham og sagde til Kong Josaphat: Skal du hjælpe den Ugudelige og elske dem, som hade Herren? derfor er der Brede over dig fra Herrens Ansigt. c. 16, 7.

3. Dog ere der nogle gode Ting fundne hos dig, at du haver borttaget Lundene af Landet og beskiftet dit Hjerte til at søge Gud. c. 17, 3 fg.

4. Saa blev Josaphat i Jerusalem og drog ud igjen iblandt Folket fra Beershaba indtil Ephraims Bjerg, og han førte dem tilbage til Herren, deres Fædres Gud.

5. Og han beskiftede Dommere i Landet, i alle Judæ faste Stæder, i hver Stad.

5 Mos. 16, 18.

6. Og han sagde til Dommerne: Seer til, hvad I gjøre, thi I holde ikke Dom for et Menneske, men for Herren, og han er med eder i Dommens Handel.

5 Mos. 1, 17. Rom. 13, 1 fg.

7. Derfor lader nu Herrens Frygt være over eder, forvarer eder og gjører (det), thi der er ingen Uret hos Herren vor Gud, ei heller Persons Anseelse, ei heller Gaves Annammelse. Ap. G. 10, 31. Rom. 2, 11. Gal. 2, 6.

8. Tilmed beskiftede Josaphat ogsaa i Jerusalem (nogle) af Leviterne og Præsterne og af de øverste Fædre iblandt Israels til Herrens Dom og til Tvistighederne, der de vare komne tilbage til Jerusalem.

v. 10. 5 Mos. 17, 8, 9; 19, 17.

9. Og han bød dem og sagde: Gjører saa i Herrens Frygt troligen og med et retsaffent Hjerte.

10. Og i alle Tvistigheder, som komme for eder fra eders Brødre, som boe i deres Stæder, imellem Blod og Blod, imellem Lov og Bud, Skikke og Rette, da paaminde dem, at de ikke blive styldige imod Herren, og der maatte komme en Brede over eder og over eders Brødre; gjører saa, saa skulle I ikke blive styldige.

11. Og see, Amaria, den Ipperstepræst, er over eder i alle Herrens Sager, og Sebadja, Ismaels Søn, den Fyrste i Judæ Huus, i alle Kongens Sager, (saa ere) og Jøgeberne, Leviterne, for eders Ansigt; værer frimodige og gjører (dette), og Herren skal være med den Gode. c. 15, 7.

20. Capitel.

Moabiterne og andre Hedninger samle sig imod Josaphat til Krig; Josaphat lader udraabe en Faste, samler Folket og gjør en inderlig Bøn til Gud, 1-13. Zebasiel, en Levit, forkynder Josaphat, at Gud skal selv stride for ham; dette troer han, de love Gud og drage ud imod Fjenderne, som ødelægge sig selv indbyrdes; Folket røver meget Guds og løver Gud; de saae Fred for deres Fjender, 14-30. Josaphat regierer fremdeles i Herrens Frygt, dog borttages ikke Joiene; han gjør Forbund med Israels Konge Achasia, derfor straffes han af Herren ved Propheten Eliezer, 31-37.

Og det skede derefter, at Moabs Børn og Ammons Børn og med dem (andre Flere) end de Ammoniter kom imod Josaphat til Krig. v. 2, 10.

2. Og (Nogle) kom og gave Josaphat tilskjende og sagde: Der kommer en stor Hob imod dig fra hiin Side Havet, fra Syrien, og see, de ere i Hazezon-Thamar, det er En-Gedi.

3. Og Josaphat frygtede og stillede sit Ansigt til at søge Herren, og lod udraabe en Faste over al Juda. 5 Mos. 24, 29. Eer. 8, 21.

4. Og Juda samlede sig til at søge (Hjælp) af Herren; og saa af alle Judæ Stæder kom de til at søge Herren.

5. Og Josaphat stod i Judæ og Jerusalems Forsamling i Herrens Huus for den nye Forgaard.

6. Og han sagde: Herre, vore Fædres Gud! er du ei selv den Gud i Himmelen? ja du er den, som regjerer i alle Hedningers Riger, og i din Haand er Kraft og Vælde, og der er Ingen, som kan bestaae imod dig.

1 Kron. 29, 12. 2 Kron. 14, 11.

7. Haver du ikke, vor Gud! fordrevet dette Lands Indbyggere fra dit Folks Israels Ansigt og givet det til Abrahams, din Vens, Sæd evindeligen?

8. Og de have boet derudi og bygget dig en Helligdom deri for dit Navn, og sagt:

9. Om Ulykke kommer over os, et dømmende Sværd eller Pestilens eller Hunger, skulle vi staae foran dette Huus og for dit Ansigt, — thi dit Navn er i dette Huus — og raabe til dig i vor Nød, saa vilde du høre og frelse.

c. 6, 28. 1 Kong. 8, 33 fg.

10. Nu da, see, Ammons Børn og Moab og de af Seirs Bjerg, igjennem hvilke du ikke tilstedede Israael at komme, der de kom af Ægypti Land, men de maatte vige fra dem og ikke ødelægge dem,

5 Mos. 2, 9, 29.

11. ja see, de betale os (det), da de komme for at udstøde os af din Eiendom, som du haver labet os indtage til Eiendom.

12. Vor Gud! vil du ikke dømme over dem? thi der er ingen Kraft i os imod denne store Hob, som kommer imod os, og vi vide ikke, hvad vi skulle gjøre, men vore Dine (ere vendte) til dig.

Ps. 59, 10.

13. Og al Juda stod for Herrens Ansigt, ogsaa deres smaae Børn, deres Hustruere og deres Sønner.

14. Men (over) Jehasiel, Søn af Satharia, Søn af Benaja, Søn af Zeiel, Søn af Matthanja, den Levit, af Asaphs Børn, over ham kom Herrens Aand midt iblandt Forsamlingen.

15. Og han sagde: Giver Algt paa, al Juda og I, Indbyggere i Jerusalem, og du, Kong Josaphat! saa sagde Herren til eder: I skulle ikke frygte og ikke ræddes for denne store Hob, thi Krigen er ikke eders, men Guds.

16. Imorgen skulle I drage ned imod dem; see, de drage op ved Opgangen til Bix, og I skulle finde dem ved Enden af Dalen lige-over for Jeruels Ørk.

17. (Det skal) ikke (komme) eder (ved) at stride i denne (Strid); stiller eder hen, staaer og seer Herrens Frelse, (som er) med eder, o Juda og Jerusalem! I skulle ikke frygte og ikke ræddes, drager imorgen

ud imod dem, thi Herren (skal være) med eder.

2 Mos. 14, 13.

18. Da bødte Josaphat sig med Ansigtet ned til Jorden, og al Juda og Indbyggerne i Jerusalem faldt ned for Herrens Ansigt at nedbøje sig for Herren.

19. Og Leviterne af de Kshathiters Børn og af de Korhiters Børn stode op at love Herren, Israels Gud, med stor Røst, høiligen.

20. Og de stode tidligen op om Morgen og drog ud til Thekoas Ørk; og der de drog ud, stod Josaphat og sagde: Hører mig, Juda og I, Indbyggere i Jerusalem! troer paa Herren eders Gud, saa skulle I blive forskjrede, troer paa hans Propheter, saa skulle I faae Ulykke. Es. 7, 9.

21. Og han raadførte sig med Folket og beffikede Sangere for Herren og dem, som skulde love den hellige Majestæt, at, naar de drog ud frem for de Bevæbnede, da skulle de sige: Takker Herren, thi hans Miskundhed er evindelig.

Ps. 106, 1; 136, 1.

22. Og den Tid, de begyndte med Frydsstrig og Lov, lod Herren et Baghold komme paa Ammons Børn, Moab og (dem af) Seirs Bjerg, som vare komne mod Juda, og de bleve slagne.

Ps. 18, 4. Dom. 7, 22; 9, 25.

23. Thi Ammons Børn og Moab stode mod Indbyggerne af Seirs Bjerg at sætte dem i Bånd og at ødelægge; og der de havde gjort Ende paa Indbyggerne af Seir, hjalp de den Ene den Anden at forværre (sig selv).

24. Der Juda var kommen til Mizpe ved Ørken, da vendte de deres Ansigter til Hoben, og see, de vare (idel) døde Kroppe, som vare faldne paa Jorden, og der var Ingen undkommen.

c. 14, 13.

25. Og Josaphat kom og hans Folk til at røve deres Bytte, og de fandt hos dem i Mangfoldighed baade Guds ved de døde Kroppe og kosteligt Tøi, og de toge for sig, saa de ikke kunde bære det; og de røvede samme Bytte i tre Dage, thi det var meget.

26. Og paa den fjerde Dag forsamledes de i Lobs-Dalen, thi der lovede de Herren; deraf kaldte de samme Steds Navn Lobs-Dal indtil denne Dag.

27. Siden vendte sig hver Mand af Juda og Jerusalem tilbage, og Josaphat fremme for dem, at drage tilbage til Jerusalem med Glæde; thi Herren havde glædet dem over deres Fjender.

28. Og de kom til Jerusalem med Psaltere og med Harper og med Basuner, til Herrens Huus.

29. Og Guds Frygt kom over alle Riger i Landene, der de hørte, at Herren havde stredet imod Israels Fjender.

c. 14, 14; 17, 10. Esf. 8, 17.

30. Saa blev Josaphats Rige stille, og hans Gud skaffede ham Rolighed trindt omkring.

c. 14, 6; 15, 15.

31. Og Josaphat regjerede over Juda; han var fem og tredive Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede fem og tyve Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Nuba, Silhi Datter.

1 Kong. 22, 42.

32. Og han vandrede i Asas, sin Faders, Bei og veg ikke fra den, idet han gjorde det, som ret var for Herrens Dine.

33. Dog bleve Høiene ikke borttagne, thi Folket havde endnu ikke bestiftet deres Hjerte til deres Fædres Gud.

34. Men de øvrige af Josaphats Hande-ker, de første og de sidste, see, de Ting ere fkreve iblandt Zehu, Hanani Søn, Handeler, som man lod ham optegne i Israels Kongers Bog.

c. 19, 2.

35. Men derefter forbandt Josaphat, Judæ Konge, sig med Ahasia, Israels Konge; han, han var ugudelig i (sine) Gjæringer.

36. Og han forbandt sig med ham at gjøre Skibe, som skulde fare til Tharsis, og de gjorde Skibene i Ezion-Geber.

37. Men Elieser, Dodavas Søn, af Ma-resa, spaaede imod Josaphat og sagde: Fordi du forbandt dig med Ahasia, haver Herren sønderrevet dine Gjæringer; da bleve Skibene sønderbrudte, og de for-maaede ikke at fare til Tharsis.

1 Kong. 22, 49.

21. Capitel.

Josaphat dør, efterat han havde gjort Joram til Konge og uddeelt Gaver til sine andre Sønner; Joram ihjelslaer sine Brødre, 1-4. Han er ugudelig, Edomiterne falde af fra ham; han slaer dem, kan ikke bringe dem til Underdanighed igjen, fordi Herren ei var med ham, 5-11. Han faaer et Brev fra Propheten Elias, hvori Guds svare Domme forkundes ham; Fjenderne ødelægge Landet, føre hans Hustruer og Sønner fangne bort, og han selv dør af slemme Sygdomme efter Elias Ord, 12-20.

Og Josaphat laae med sine Fædre og blev begravet hos sine Fædre i Davids Stad, og hans Søn Joram blev Konge i hans Sted.

2 Kong. 8, 16 fg. 1 Kron. 3, 11.

2. Og han havde Brødre, Josaphats

Sønner: Asaria og Jehiel og Sacharia og Asaria og Michael og Sephatja; alle disse vare Josaphats, Israels Konges, Sønner.

3. Og deres Fader gav dem mange Gaver af Sølv og Guld og dyrebare Skjænt, med faste Stæder i Juda; men Riget gav han Joram, thi han var den Førstefødte.

4. Og der Joram kom op til sin Faders Rige og havde styrket sig, slog han alle sine Brødre ihjel med Sværdet, ja ogsaa (nogle) af de Øverste i Israel.

5. Joram var to og tredive Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede otte Aar i Jerusalem.

6. Og han vandrede i Israels Kongers Bei, ligesom Achabs Huus gjorde, thi Achabs Datter var hans Hustru; og han gjorde det, som var ondt for Herrens Dine.

2 Kong. 16, 3.

7. Dog vilde Herren ikke fordærve Davids Huus, for den Pagts Skyld, som han havde gjort med David, og saasom han havde sagt, at han vilde give ham og hans Børn et Hys alle Dage.

2 Sam. 7, 12. 1 Kong. 11, 36.

8. I hans Dage faldt Edom af fra (at være) under Judæ Magt, og de lode en Konge regjere over sig.

9. Derfor drog Joram frem med sine Øverst, og alle Vogne med ham; og han gjorde sig rede om Ratten og slog Edom, som var trindt omkring ham, og de Øverste for Vognene.

10. Dog faldt Edom af fra (at være) under Judæ Magt indtil denne Dag; da faldt (ogsaa) Ribna af paa den samme Tid fra (at være) under hans Magt; thi han forlod Herren, sine Fædres Gud.

11. Han, han gjorde ogsaa Høie paa Judæ Bjerger og kom Indbyggerne i Jerusalem til at bedrive Hor, ja han drev Juda dertil.

12. Og der kom en Skrift til ham fra Elias, Propheten, (hvori) han sagde: Saa siger Herren, din Faders Davids Gud: Fordi du ikke haver vandret i din Faders Josaphats Veie, ei heller i Asas, Judæ Konges, Veie,

13. men du haver vandret i Israels Kongers Bei og kommet Juda og Jerusalems Indbyggere til at bedrive Hor efter Achabs Huses Horeri, og du haver tilmed ihjelslaget dine Brødre af din Faders Huus, som vare bedre end du,

1 Kong. 2, 32.

14. see, saa skal Herren slaae dig med stor Plage paa dit Folk og paa dine Børn og paa dine Hustruer og paa alt dit Gods.

15. Og du (skal plages) med mange Sygdomme, med dine Indvolde Sygdom, indtil dine Indvolde formedelst Sygdom gaar ud Dag til Dag.

16. Saa opvakte Herren imod Zoram Philisternes og Arabernes Land, som ere ved Morianernes Side.

17. Og de drog op i Juda og brøde ind derudi, og bortførte alt Godset, som fandtes i Kongens Huus, og tilmed hans Sønner og hans Hustruer; og han beholdt ikke en Søn tilovers, uden Joachas, den yngste af hans Sønner. Es. 7, 6. 2 Køn. 22, 1.

18. Og efter alt dette plagede Herren ham i hans Indvolde med Sygdom, (saa at) der var ingen Lægedom.

19. Og det skede fra Aar til Aar, saa at, der Tiden var forløben efter to Aar, gif hans Indvolde ud med hans Sygdom, og han døde af onde Sygdomme; og hans Folk gjorde ingen Brand for ham, som (de havde gjort) Brand for hans Fædre.

c. 16, 14.

20. Han var to og tredive Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede otte Aar i Jerusalem, og han vandrede (saa), at Ingen (havde) Vængsel efter ham, og de begrove ham i Davids Stad, men ikke iblandt Kongernes Grave.

c. 24, 25.

22. Capitel.

Ahasia bliver Konge, er ugudelig, drager med Israels Konge i Krig, dræbes af Jehu, 1-9. Hans Moder Athalia dræber al kongelig Sæd undtagen Ahasias yngste Søn, som skjules af Jojada; hun bliver Dronning i Landet i sex Aar, 10-12.

Og Indbyggerne i Jerusalem gjorde Ahasia, hans yngste Søn, til Konge i hans Sted, thi den Drop, som kom med de Araber i Leiren, havde ihjelslaget alle de første; og Ahasia, Zorams Søn, Konge i Juda, regjerede.

2 Kong. 8, 24 fg. 1 Køn. 3, 11. 2 Køn. 21, 16. 17.

2. Ahasia var to og fyrrethve Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede eet Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Athalia, Omri (Søns) Datter.

2 Kong. 11, 1; 8, 26.

3. Han, han vandrede og i Achabs Huses Veie; thi hans Moder var hans Raadgiver til at handle ugudeligen.

4. Og han gjorde det, som var ondt for

Herrens Dine, ligesom Achabs Huus; thi de, de vare hans Raadgivere efter hans Faders Død til at fordærve ham.

5. Han vandrede ogsaa efter deres Raad og drog med Zoram, Achabs, Israels Konges, Søn, i Krig mod Hasael, Kongen af Syrien, til Ramoth i Gilead; men de Shrer sloge Zoram.

2 Kong. 9, 15.

6. Og han vendte tilbage at lade sig læge i Zisreel, thi han havde Saar, som de havde slaget ham i Rama, der han stred med Hasael, Kongen af Syrien; og Asaria, Zorams Søn, Judæ Konge, drog ned at besøge Zoram, Achabs Søn, i Zisreel, thi han laae syg.

v. 1.

7. Og Ahasias Nedtrædelse var af Gud, at han kom til Zoram; thi der han kom, da drog han ud med Zoram imod Jehu, Nimfi Søn, som Herren havde salvet til at udrydde Achabs Huus.

2 Kong. 9, 7.

8. Og det skede, der Dommen udførtes af Jehu imod Achabs Huus, da fandt han de Øverste af Juda og Ahasias Brødres Sønner, som tjente Ahasia, og slog dem ihjel.

9. Siden ledte han efter Ahasia, og de grebe ham, og han, han havde skjult sig i Samaria, og de førte ham til Jehu og dræbte ham og begrove ham; thi de sagde: Han er Josaphats Søn, som søgte Herren i sit ganske Hjerte; og der var Ingen af Ahasias Huus, som formaaede (med sin) Kraft at (antage) Riget.

2 Kong. 9, 27 fg. 2 Køn. 17, 3. 4.

10. Der Athalia, Ahasias Moder, saae, at hendes Søn var død, da gjorde hun sig rede og omkom al kongelig Sæd i Judæ Huus.

2 Kong. 11, 1 fg.

11. Men Josabeath, Kongens Datter, tog Joas, Ahasias Søn, og stjal ham midt iblandt Kongens Sønner, som bleve dræbte, og satte ham med sin Amme i Sengekammeret; og Josabeath, Kong Zorams Datter, Jojadas, Præstens, Hustru, skjulte ham, — thi hun, hun var Ahasias Søster — for Athalias Ansigt, at hun ikke dræbte ham.

12. Og han var skjult hos dem i Guds Huus sex Aar; men Athalia var Dronning i Landet.

23. Capitel.

Jojada tager de Øverste for Folket til sig, samler Levitterne til Jerusalem, gjør en Pagt med dem at gjøre Joas til Konge, sætter dem til at tage vare paa Kongen og gjør saa Joas

til Konge, 1-11. Da Athalia dette sees, raaber hun: Oprør, Oprør! og dræbes, 12-15. De gjøre en Pagt med hverandre, at ville tjene Herren, udrydde Baals Tjeneste, sætte Gudstjenesten i bedre Stand og sætte Kongen paa hans Throne, 16-21.

Men i det syvende Aar bestyrkede Jojada sig og tog de Øverste over Hundrede, nemlig Asaria, Jerohams Søn, og Ismael, Johanan's Søn, og Asaria, Obeds Søn, og Maaseja, Adajas Søn, og Elisaphat, Sidhri Søn, med sig i Pagt.

2 Kong. 11, 4 fg.

2. Og de drog omkring i Juda og samlede Leviterne af alle Jude Stæder og de øverste Fædre iblandt Israel, og de kom til Jerusalem.

3. Og den gaafte Forsamling gjorde en Pagt med Kongen i Guds Huus, og han sagde til dem: See, Kongens Søn skal være Konge, saasom Herren sagde om Davids Sønner.

2 Sam. 7, 13.

4. Denne er den Ting, som I skulle gjøre: Den tredie Part af eder, de, som gaar ind om Sabbaten, af Præsterne og af Leviterne, skulle være Portnere ved Dørtærsklerne.

5. Og den tredie Part (skal være) i Kongens Huus, og den tredie Part ved Grundporten; men alt Folket (skal være) i Herrens Hus's Forgaarde.

6. Men ikke (Nogen) skal komme ind i Herrens Huus uden Præsterne og Leviterne, som der tjene; de, de skulle gaar ind, thi de ere hellige, men alt Folket skal tage vare paa Herrens Varetægt.

7. Og Leviterne skulle omringe Kongen trindt omkring, hver med sine Vaaben i sin Haand, og hvo, som kommer i Huset, skal dødes; men værer I hos Kongen, naar han gaar ind, og naar han gaar ud.

Reh. 4, 17 fg.

8. Og Leviterne og al Juda gjorde efter alt det, som Jojada, Præsten, havde befaleet, og de toge hver sine Mænd, som indkom om Sabbaten, tilligemed dem, som udgik om Sabbaten; thi Jojada, Præsten, lod ikke Skifterne gaar bort.

9. Og Jojada, Præsten, gav de Øverste over Hundrede Spyd og (junaar) Skjolde og (andre) Skjolde, som havde hort Kong David til, som vare i Guds Huus.

1 Kong. 10, 17.

10. Og han lod alt Folket staa, saa hver havde sit Vaaben i sin Haand, fra den høire Side i Huset indtil den venstre Side

i Huset, mod Alteret og mod Huset, hos Kongen trindt omkring.

11. Siden udførte de Kongens Søn og satte Kronen paa ham, og (gave ham) Vidnesbyrdet og gjorde ham til Konge; og Jojada og hans Sønner salvede ham, og de sagde: Kongen leve!

5 Mos. 17, 19. 1 Sam. 10, 24.

12. Der Athalia hørte Folkets Røst, som løb til og lovede Kongen, da kom hun til Folket i Herrens Huus.

1 Kong. 1, 41.

13. Og hun saae, og see, Kongen stod ved sin Støtte i Indgangen, og de Øverste og Basunerne vare hos Kongen, og alt Folket i Landet var glad og blæste i Basuner, og Sangerne (vare der) med Sanginstrumenter, og de, som kundgjorde, at man skulde synge Lov; da sønderrev Athalia sine Klæder og sagde: Oprør! Oprør!

4 Mos. 10, 10. 2 Kron. 7, 6; 5, 13.

14. Men Jojada, Præsten, lod de Øverste over Hundrede, som vare beskaffede over Herren, gaar ud, og sagde til dem: Jører hende ud udenfor Ordenerne, og hvo, som kommer efter hende, skal dræbes med Sværd; thi Præsten havde sagt: I skulle ikke dræbe hende i Herrens Huus.

2 Kong. 11, 8.

15. Og de lagde Hænder paa hende, og hun kom til Hefteportens Indgang ved Kongens Huus, og de dræbte hende der.

16. Og Jojada gjorde en Pagt imellem sig og imellem alt Folket og imellem Kongen, at de skulde være Herrens Folk.

c. 15. 12.

17. Siden gif alt Folket ind i Baals Huus og nedbrød det, og sønderbrød hans Altare og hans Billeder; og de ihjelslog Matthan, Baals Præst, for Altterne.

2 Kong. 23, 12. 15. 2 Kron. 31, 1.

18. Og Jojada beskaffede Embederne i Herrens Huus ved Præsterne, Leviterne, hvilke David havde deelt til Herrens Huus, at offere Herren Brændoffer, som skrevet er i Mose Lov, med Glæde og med Sang efter Davids Indretning.

1 Kron. 24, 3 fg.

19. Han beskaffede og Portnere ved Herrens Hus's Porte, at Ingen, (som var) uren over nogen Ting, maatte komme (derind).

20. Og han tog de Øverste over Hundrede og de Mægtige og dem, som herskede iblandt Folket, og alt Folket af Landet, og han førte Kongen ned fra Herrens Huus, og de kom midt igjennem den høie Port til Kongens Huus, og de satte Kongen paa den kongelige Throne.

21. Og alt Folket i Landet var glad, og Staden var stille, efterat de havde dræbt Athalia med Sværdet.

24. Capitel.

Joas frygter Gud, saalenge Jojada lever; giver Befaling om at fornye Herrens Huus; Jojada dør, 1-16. De Øverste i Juda forsøge Kongen til at indføre Afgudsdyrkelsen igjen; Sacharia, Jojadas Søn, som vidner derimod, stencs, 17-22. De Syrer falde ind i Landet, og Herren giver Joas og hans Folk i deres Haand; Joas bliver ihjelslagen af sine egne Tjenere, 23-27.

Joas var syv Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede fyrretyve Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Zibja af Beerhaba.

2 Kong. 12, 1.

2. Og Joas gjorde det, som var ret for Herrens Vane, i alle Jojadas, Præstens, Dage.

3. Og Jojada tog ham to Hustruer, og han anlede Sønner og Døttre.

4. Og det skede derefter, (da) var det i Joas Hjerte at fornye Herrens Huus.

5. Og han samlede Præsterne og Levitterne og sagde til dem: Drager ud til Iudæ Steder, og samler Penge af al Israhel til at færdige eders Guds Huus fra Aar til Aar, og I, I skulle skynde eder til Gjerningen; men Levitterne skyndte sig ikke.

6. Da kaldte Kongen ad Jojada, den Ypperstepræst, og sagde til ham: Hvorfor agter du ikke paa Levitterne, at de indføre af Juda og Jerusalem det Paalæg, som Moise, Herrens Tjener, og Israels Menighed (bestikkede), til Vidnesbyrdets Paulun?

2 Mos. 30, 12, 13.

7. Thi da Athalia handlede ugudeligen, havde hendes Sønner igjennembrudt Guds Huus; ja og alt det, som var helliget til Herrens Huus, havde de lavet til Baalim.

c. 22, 10.

8. Da befoel Kongen, og de gjorde en Kiste, og de satte den udenfor i Herrens Husets Port.

9. Og de lode udraabe i Juda og i Jerusalem, at de skulde indføre for Herren det Paalæg, (som) Moise, Guds Tjener, (lagde) paa Israhel i Ørken.

v. 6.

10. Da bleve alle Øverster og alt Folket glade, og de indførte og fæstede i Kisten, indtil de fuldendte (det).

11. Og det skede, naar det var Tid, at man indførte Kisten efter Kongens Befaling ved Leviternes Tjeneste, og naar de saae, at der vare mange Penge udi, da kom

Kongens Skriver og den Ypperstepræsts Befalingsmand, og de tømte Kisten, og bare den hen og satte den igjen paa sit Sted; saa gjorde de fra Dag til Dag og samlede Penge i Mangfoldighed.

12. Og Kongen og Jojada gave dem til dem, som gjorde Gjerningen i Herrens Husets Tjeneste, og de leiede Steenhuggere og Sommermænd til at fornye Herrens Huus, saa og Mestere (til at arbejde) i Jern og Kobber til at færdige Herrens Huus.

2 Kong. 22, 5.

13. Og de, som gjorde Gjerningen, gjorde, at Forbedringen tog til paa Gjerningen ved deres Tjeneste; og de oprettede Guds Huus til sin (rette) Skik, og de bestfæstede det.

Neh. 4, 7. Jer. 8, 22 fg.

14. Og der de havde fuldendt det, førte de de øvrige Penge frem for Kongens og Jojadas Ansigt, og deraf gjorde man Redskaber til Herrens Huus, Redskaber til at tjene og til at offere, og Kogelskmaal og Guldkar og Sølvkar; og de offrede stedse Brændoffer i Herrens Huus alle Jojadas Dage.

15. Og Jojada blev gammel og mæt af Dage og døde; han var hundrede og tredive Aar gammel, der han døde.

16. Og de begrove ham i Davids Stad iblandt Kongerne, fordi han havde gjort Godt i Israhel og mod Gud og hans Huus.

17. Men efter Jojadas Død kom de Øverste af Juda og nedboiede sig for Kongen; da adlød Kongen dem.

18. Saa forlode de Herrens, deres Fædres Guds, Huus og tjente Lundene og Afguderne; da blev der en Brede over Juda og Jerusalem for denne deres Syndeskyld.

19. Og han sendte Propheter til dem at omvende dem til Herren, og de vidnede for dem, men de vilde ikke vende Ørene dertil.

c. 33, 10.

20. Og Guds Aand iførte Sacharia, Jojadas, Præstens, Søn, og han stod op over Folket og sagde til dem: Saa sagde Gud: Hvorfor overtræde I Herrens Bud? derfor skulle I ikke være lykkelige; thi I have forladt Herren, og han haver forladt eder.

c. 15, 2.

21. Men de gjorde et Forbund imod ham og stenede ham med Stene efter Kongens Bud i Jorgaarden ved Herrens Huus.

Matth. 23, 35.

22. Og Kong Joas kom ikke den Miskundhed ihu, som Jojada, hans Fader,

gjorde mod ham, men slog hans Søn ihjel; og der han døde, sagde han: Herren skal see og randsage det. Ps. 35, 22.

23. Og det skede, der Maret var omme, drog de Syrrers Hær op imod ham, og de kom til Juda og Jerusalem, og fordærvede af Folket alle Folkets Overster; og de sendte alt deres Kov til Kongen af Damascus.

24. Enddog de Syrrers Hær kom med faa Mænd, gav dog Herren en saare stor Hær i deres Haand, fordi de havde forladt Herren, deres Fædres Gud; og de udførte Dommene mod Joas.

25. Og der de vare dragne fra ham, — men de forlode ham i store Sygdomme — gjorde hans Tjenere et Forbund imod ham for Jojadas, Præstens, Sønners Blods Skyld, og de sloge ham ihjel paa hans Seng, at han døde; og de begrove ham i Davids Sted, men de begrove ham ikke i Kongernes Grave.

2 Kong. 12, 20. 2 Kron. 21, 20.

26. Og disse vare de, som gjorde Forbund imod ham: Sabad, Simeaths, den ammonitiske (Qvindes), Søn, og Josabab, Simriths, den moabitiske (Qvindes), Søn.

27. Og (anlangende) hans Sønner og de mange Byrder, (som vare lagte) paa ham, og Guds Hufes Grundvold, see, de Ting ere skrevne i Kongernes Bogs Historie; og hans Søn Amazia blev Konge i hans Sted.

2 Kong. 12, 21; 14, 1.

25. Capitel.

Amazia bliver Konge, frygter Herren, dræber sin Faders Mordere, 1-4. Han samler en stor Hær, leier en Deel af Israhel dertil, lader dem fare igjen efter en Guds Mands Raad, slaaer de Edomiter, 5-12. Israhel falder ind i Juda og slaaer dem; Amazia bedriver Afguderi, straffes, vil ei lade sig sige, 13-16. Han vil endeligen føre Krig med Joas, Israhels Konge, bliver slagen og dræbes omfattet af sine egne Tjenere, 17-28.

Amazia var fem og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede ni og tyve Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Joaddan af Jerusalem. 2 Kong. 14, 2.

2. Og han gjorde det, som var ret for Herrens Dine, dog ikke med et retskaffent Hjerte.

3. Og det skede, der Riget styrkedes under ham, da slog han sine Tjenere ihjel, som havde slaget Kongen, hans Fader.

c. 24, 25.

4. Men han dræbte ikke deres Børn; thi

han (gjorde), saasom er skrevet i Loven, i Mose Bog, det, som Herren bød, sigende: Forældre skulle ikke døe for Børnene, og Børn skulle ikke døe for Forældrene, men de skulle døe, hver for sin Synds Skyld.

5 Mos. 24, 16. 2 Kong. 14, 6.

5. Og Amazia samlede Juda og beklædte dem efter (deres) Fædres Huns til Overster over Tusinde og til Overster over Hundrede iblandt gaafte Juda og Benjamin; og han talte dem fra tyve Aar gamle og derover, og fandt af dem tre hundrede tusinde Udvalgte, som kunde drage ud i Strid, som kunde tage fat paa Ephd og Skjold.

6. Tilmed leiede han af Israhel hundrede tusinde Bældbige til Strid for hundrede Centner Sølv.

7. Men der kom en Guds Mand til ham og sagde: O Konge! lad ikke Israhels Hær komme med dig; thi Herren er ikke med Israhel, (ei heller) med alle Ephraims Børn.

8. Men kom du, gjør (det), bestyrk dig til Krigen; Gud skal lade dig falde for Fjendens Ansigt, thi der er Kraft i Gud til at hjælpe og til at lade falde.

9. Og Amazia sagde til den Guds Mand: Hvad skal man da gjøre med de hundrede Centner, som jeg har givet den Trop af Israhel? og den Guds Mand sagde: Herren haver meget mere at give dig end dette.

10. Da fraskilte Amazia den Trop, som var kommen til ham af Ephraim, at gaae til deres Sted; men deres Brede optændtes saare imod Juda, og de vendte tilbage til deres Sted med snjende Brede.

11. Og Amazia blev bestyrket og førte sit Folk ud, og drog i Saltbalden og slog Seirs Børn, ti tusinde. 2 Kong. 14, 7.

12. Tilmed fangede Judæ Børn ti Tusinde levende og førte dem op paa Klippens Top, og de kastede dem ned af Klippens Top, at de allesammen sønderledes.

13. Men de Folk af den Trop, som Amazia lod vende tilbage, at de skulde ikke drage i Krig med ham, de faldt ind i Judæ Stæder fra Samaria og indtil Beth-Horon; og de sloge af dem tre Tusinde og røvede meget Kov.

14. Thi det skede, efterat Amazia kom fra at slaae de Edomiter, da førte han Seirs Børns Guder (med sig) og satte sig dem til Guder, og tilbød for deres Ansigt og gjorde Kægløse for dem.

15. Da optændtes Herrens Brede imod Amazia, og han sendte en Prophet til ham, og han sagde til ham: Hvorfor søger du det Folks Guder, som ikke kunde redde deres Folk af din Haand?

5 Mos. 32, 37, 38. Dom. 10, 14. 1 Sam. 12, 21.

16. Men det skede, der han talede til ham, da sagde han til ham: Mon man har sat dig til Kongens Raad? lad af, dig (selv til Bedste); hvorfor skulle de slaas dig? da lod Propheten af og sagde: Jeg fornemmer, at Gud haver (i sit Raad) besluttet at fordærve dig, fordi du gjorde dette og ikke adlød mit Raad.

17. Og Amazia, Judæ Konge, beraadte sig og sendte (Bud) til Joas, Joachas Søn, Jehus, Israels Konges, Søn, og lod sige: Kom og lad os see (hverandres) Ansigt.

2 Kong. 14, 8.

18. Men Joas, Israels Konge, sendte til Amazia, Judæ Konge, og lod sige: Tornebusken, som er paa Libanon, sendte til Cedertreet, som er paa Libanon, og lod sige: Giv min Søn din Datter til Hustru; men (vilde) Dyr paa Marken, som vare paa Libanon, gif over og nedtraadte Tornebusken.

Dom. 9, 14.

19. Du siger: See, du haver slaget Edomiterne, og dit Hjerte ophøier sig til at æres; nu, bliv i dit Huus! hvi søger du Ulykke, at du skal falde, du og Juda med dig?

c. 26, 16.

20. Men Amazia adlød ikke; thi det skede af Gud for at give dem i (Joas) Haand, fordi de havde søgt Edomiternes Guder.

v. 16.

21. Saa drog Joas, Israels Konge, op, og de saae (hverandres) Ansigt, han og Amazia, Judæ Konge, ved Beth-Semes, som hører til Juda.

22. Men Juda blev slagen for Israels Ansigt, og de flyede hver til sine Pauluner.

2 Sam. 18, 17.

23. Og Joas, Israels Konge, greb Amazia, Judæ Konge, Søn af Joas, Joachas Søn, ved Beth-Semes; og han førte ham til Jerusalem og nedrev Muren i Jerusalem fra Ephraims Port indtil Hjørneporten, fire hundrede Alen (langt).

24. Og (han tog) alt Guldet og Sølvet og alle Redskaber, som fandtes i Guds Huus, hos Obed-Edom, og Liggendefæerne i Kongens Huus, og Børn til Gidsef, og han vendte tilbage til Samaria.

25. Og Amazia, Joas Søn, Judæ Kon-

ge, levede efter Joas, Joachas Søn, Israels Konges, Død femten Aar.

26. Men det Øvrige af Amazias Handeler, de første og de sidste, see, ere de Ting ikke skrevne i Judæ og Israels Kongers Bog?

2 Kong. 14, 1 fg.

27. Og fra den Tid, at Amazia veg af fra (at vandre) efter Herren, da forbandt de sig med et Forbund imod ham i Jerusalem, og han flyede til Lachis; da sendte de efter ham til Lachis og dræbte ham der.

1 Kong. 15, 27; 16, 9.

28. Og de førte ham paa Heste og begrove ham hos hans Fædre i Judæ Stad.

2 Kong. 9, 28.

26. Capitel.

Usia bliver Konge, frygter Gud, er lykkelig, bygger meget, samler sig en stor Hær og forraad af Krigsvaaben, 1-15; men der han bliver hoimodig, vil han gjøre Røgesse, hvorover han bliver spædalt; Jotham forestaaer Riget, men Usia bliver spædalt indtil sin Død, 16-23.

Da tog alt Judæ Folk Usia, da han var sexten Aar gammel, og de gjorde ham til Konge i hans Faders Amazias Sted.

2 Kong. 14, 21; 15, 1, 2.

2. Han, han byggede Cloth og bragte den til Juda igjen, efterat Kongen laae med sine Fædre.

3. Usia var sexten Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede to og halvtredstindsthye Aar i Jerusalem; og hans Møders Navn var Jecholia af Jerusalem.

4. Og han gjorde det, som var ret for Herrens Dine, efter alt det, som Amazia, hans Fader, gjorde.

c. 25, 2.

5. Og han søgte Gud i Sacharias Dage, som underviste i Guds Syner; og i de Dage, han søgte Herren, lod Gud det lykkes for ham.

6. Thi han drog ud og stred imod Philisterne, og nedrev Muren i Gath og Muren i Jabne og Muren i Asdod, og byggede Stæder ved Asdod og iblandt Philisterne.

7. Og Gud hjalp ham imod Philisterne og imod de Araber, som boede i Gur-Baal, og de Meuniter.

8. Og de Ammoniter gaved Usia Gave, og han blev navnkundig lige indtil Ægypten, thi han blev saare megtig.

c. 17, 11.

9. Tilmed byggede Usia Taarne i Jerusalem ved Hjørneporten og ved Dalporten og ved Hjørnet, og befæstede dem.

Neh. 3, 19, 21.

10. Han byggede og Taarne i Ørfen og udbyggede mange Grøfter, thi han havde

meget Jæ baade i det Lave og paa det jævne (Land), Algermænd og Biingaardsmænd paa Bjergene og paa de frugtbare Marker; thi han var en Elsker af Jordegods.

5 Mosf. 6, 11.

11. Og Usia havde en Hær, som kunde føre Krig, som uddrog i Strid troppevis, regnede efter deres Tal formedelst Zeiel, Striveren, og Maaseja, Fogeden, under Hananjas Haand, (som var en) af Kongens Overster.

5 Mosf. 20, 5. 8 fg.

12. Det ganste Tal af de øverste Fædre, af de Vældige til Strid, var to tusinde og sex hundrede.

13. Og Stridshæren under deres Haand var tre hundrede tusinde og syv tusinde og fem hundrede, som kunde føre Krig med Hærs Kraft, til at hjælpe Kongen imod Fjenden.

14. Og Usia beredte for dem, (ja) for den ganste Hær, Skjolde og Spyd og Hjelme og Pantfere og Buer, endog Steenslynger.

15. Han gjorde og i Jerusalem kunstige Gjærninger efter Kunstneres Kunst, som skulde være paa Taarnene og paa Hjørnerne, til at skyde med Pile og store Stene; saa kom hans Navn ud indtil langt fraliggende (Steder), fordi han blev ualmagende hjulpen, indtil han blev stærk.

16. Men der han var bleven stærk, op-høiede hans Hjerte sig, indtil han fordærvede (sig), og han forgreb sig imod Herren sin Gud, og gik ind i Herrens Tempel for at gjøre Røgtelse paa Røgelsealteret.

c. 25, 19.

17. Men Asaria, Præsten, kom efter ham, og flirindsthye Herrens Præster med ham, duelige Folk.

1 Kron. 6, 10.

18. Og de stode imod Kong Usia og sagde til ham: Usia! det hører ikke dig til at gjøre Røgtelse for Herren, men Præsterne, Arons Børn, som ere helligede til at gjøre Røgtelse; gik ud af Helligdommen, thi du forgriber dig, og (det bliver) dig ikke til Ere for den Herre Gud.

4 Mosf. 18, 7.

19. Da blev Usia vred, og han havde et Røgelsekar i Haanden til at gjøre Røgtelse; og som han blev vred paa Præsterne, da opgik Spedalskheden i hans Pande for Præsternes Ansigt i Herrens Huus, for Røgelsealteret.

20. Og Asaria, den Ypperstepræst, vendte Ansigtet til ham, og alle Præsterne, og see, da var han spedalsk i sin Pande, og de ha-

stede med ham derfra, ja han skyndte sig og saa selv at gaae ud, thi Herren havde slaget ham.

21. Saa var Kong Usia spedalsk indtil sin Dødsdag og boede spedalsk udi et adskilt Huus, thi han var fraskilt fra Herrens Huus; og Botham, hans Søn, var over Kongens Huus og dømte Folket i Landet.

2 Kong. 15, 5. 3 Mosf. 13, 46.

22. Men det Øvrige af Usias Handeler, de første og de sidste, haver Propheten Esaias, Amos Søn, beskrevet.

Es. 1, 1.

23. Og Usia laae med sine Fædre, og de begrove ham med hans Fædre i den Begravelsesager, som hørte Kongerne til; thi de sagde: Han er spedalsk; og Botham, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

27. Capitel.

Botham bliver Konge, gjør hvad ret er for Herren, bygger Mure og Stæder, 1-4. Han overvinder Ammons Børn, bestyrkes, dør, 5-9.

Botham var fem og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede serten Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Jerusa, Zadoks Datter.

2 Kong. 15, 33.

2. Og han gjorde det, som var ret for Herrens Dine, efter alt det, som Usia, hans Fader, havde gjort, uden at han ikke kom i Herrens Tempel; og Folket fordærvede sig endnu.

3. Han, han byggede den høie Port paa Herrens Huus, han byggede og meget paa Sphels Muur.

Neh. 3, 26.

4. Tilmed byggede han de Stæder paa Jude Bjerg, og i Skovene byggede han Slotte og Taarne.

c. 26, 10.

5. Han, han streb og imod Ammons Børns Konge og fik Overhaand over dem, saa at Ammons Børn gave ham det samme Aar hundrede Centner Sølv og ti tusinde Cor Hvede og ti tusinde (Cor) Byg; dette gav Ammons Børn ham igjen baade i det andet og i det tredje Aar.

1 Kong. 4, 22.

6. Saa blev Botham bestyrket; thi han beredte sine Veie for Herrens sin Guds Ansigt.

7. Men det Øvrige af Bothams Handeler og alle hans Krige og hans Veie, see, de Ting ere skrevne i Israels og Judæ Kongers Bog.

2 Kong. 15, 32.

8. Han var fem og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede serten Aar i Jerusalem.

9. Og Iotham laae med sine Fædre, og de begrove ham i Davids Stad, og hans Søn Achas blev Konge i hans Sted. c. 28, 1.

28. Capitel.

Achas bliver Konge, er ugubelig og afgubist, 1-4. Herren giver ham og hans Folf i Syrernes og Israeliternes Haand; Israel fører Mange fangne bort og lader dem gaae igjen, 5-15. Achas søger Hjælp hos Kongen af Assyrien; Edomiterne og Philisterne gjøre ham ogsaa Skade, saa og de Assyrsers Konge, dog bliver han kun desmere ugubelig, han dør, 16-27.

Achas var thye Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede sexten Aar i Jerusalem, og gjorde ikke det, som var ret for Herrens Dine, som David, hans Fader. 2 Kong. 16, 1 fg.

2. Men han vandrede i Israels Kongers Veie; tilmed gjorde han støbte (Vilseder) til de Baalim.

3. Og han gjorde Røgtelse i Hinnom's Søns Dal og brændte sine Sønner i Ilden efter Hedningernes Vederstyggeligheder, hvilke Herren havde fordrevet fra Israels Børns Ansigt.

5 Mos. 18, 9. 10. 1 Kong. 14, 24.

4. Tilmed offrede han og gjorde Røgtelse paa de høie (Steder) og paa Høiene og under alle grønne Træer.

1 Kong. 14, 23. 2 Kong. 17, 10.

5. Derfor gav Herren hans Gud ham i Kongen af Syriens Haand, at de slog ham og bortførte en stor (Hob) fangen af hans (Folk) og førte (dem) til Damascus; og han blev ogsaa giden i Kongen af Israels Haand, at han slog ham (med) et stort Slag.

6. Thi Refah, Remalias Søn, ihjelslog i Juda hundrede og thye Tusinde paa een Dag, (som vare) alle duelige Folf, fordi de forlode Herren, deres Fædres Gud.

7. Og Sichi, en vældig (Mand) af Ephraim, ihjelslog Maaseja, Kongens Søn, og Asrikam, Husets Fyrste, og Sikana, den anden efter Kongen.

8. Og Israels Børn førte fangne bort af deres Brødre to hundrede tusinde Qvinde, Sønner og Døttre, og røvede tilmed meget Rov fra dem; og de førte det Rov til Samaria.

9. Og der var en Herrens Prophet, hvis Navn var Oded, og han gik ud mod samme Hær, som kom til Samaria, og sagde til dem: See, efterdi Herrens, eders Fædres Guds, Hastighed var over Juda, gav han

dem i eders Haand; men I have slaget dem ihjel i Brede, at det naaer indtil Himlen.

10. Og nu sig I, at I ville undertvinge Judæ Børn og Jerusalem, eder til Tjenere og Tjenestepiger; mon det er andet, end at I bære paa eder megen Skyld mod Herren eders Gud?

11. Saa hører mig nu, og fører de Fangne tilbage, som I have taget fangne af eders Brødre; thi Herrens grumme Brede er over eder.

12. Da gjorde (nogle) Mænd sig rede af de Ypperste af Ephraims Børn, (nemlig) Asaria, Johanan's Søn, Beredchia, Mesillemoth's Søn, og Zebiffias, Sallums Søn, og Amasa, Hadlai Søn, imod dem, som kom af Hæren.

13. Og de sagde til dem: I skulle ikke føre de Fangne herind, thi (det vilde blive) til Skyld over os for Herren, (det, som) I sigte, til at lægge til over vore Synder og over vor Skyld; thi (vi have) megen Skyld paa os, og der er en grum Brede over Israel.

14. Da forlode de Bevæbnede Fangerne og Rovet for deres Øversters og den ganske Forsamlings Ansigt.

15. Da opstode de Mænd, som ere nævnte ved Navne, og toge fat paa de Fangerne, og alle Røgtelse af dem klædte de af Røvet, ja de klædte dem og gave dem Skoe paa, og gave dem at æde, og gave dem at drikke, og salvede dem, og alle Skrobelige, dem førte de paa Asener og bragte dem til Jericho, til Palmestaden, hos deres Brødre; og de vendte tilbage til Samaria.

Ordsp. 25, 21. 22. Rom. 12, 20. 5 Mos. 34, 3.

16. Paa den samme Tid sendte Kong Achas til Kongerne af Assyrien, at de skulde hjælpe ham.

2 Kong. 16, 7.

17. Fremdeles vare og de Edomiter komne og havde slaget Juda og ført Nogle fangne bort.

18. Tilmed vare Philisterne indfaldne i Stæderne i det Rave og imod Sonden i Juda, og havde indtaget Beth-Semes og Alalei og Gederoth og Socho og dens tilhørende (Byer), og Timna og dens tilhørende (Byer), og Gimso og dens tilhørende (Byer), og de boede der.

19. Thi Herren ydmuggede Juda for Achas, Israels Konges, Skyld, fordi han havde blottet Juda og forgrebet sig saare imod Herren.

20. Og Thilgath-Pilnefer, Kongen af Assyrien, kom til ham; og han ængstede ham, men styrkede ham ikke.

v. 16.

21. Thi Ahas tog en Deel af Herrens Huus og af Kongens Huus og af Hysterne, og han gav Kongen af Assyrien (det), men han hjalp ham intet.

22. Da paa den Tid, han ængstede ham, da blev han ved at forgribe sig imod Herren; saadan En var Kong Ahas.

23. Thi han offrede til Guderne i Damascus, som havde slaget ham, og sagde: Efterdi de Konger af Syriens Guder have hjulpet dem, da vil jeg offre til dem, at de og maae hjælpe mig; men de vare ham og al Israel til Fald.

24. Og Ahas samlede Guds Huses Kar, og brød af Guds Huses Kar, og lukkede Dørene paa Herrens Huus, og gjorde sig Altene i alle Hjørner i Jerusalem.

c. 29, 19.

25. Og i alle Stæder i Juda gjorde han Høie til at gjøre Røgelse for andre Guder, og han opirrede Herren, sine Fædres Gud.

26. Men det Øvrige af hans Handeler og alle hans Beie, de første og de sidste, see, de Ting ere skrevne i Judæ og Israels Kongers Bog.

2 Kong. 16, 1 fg.

27. Og Ahas laae med sine Fædre, og de begrove ham i Staden, i Jerusalem, men de førte ham ikke iblandt Israels Kongers Grabe; og hans Søn Ezechias blev Konge i hans Sted.

c. 21, 20; 24, 25. 2 Kong. 16, 20.

29. Capitel.

Ezechias bliver Konge, frygter Herren, formaner Præsterne og Leviterne til at anrette Gudstjenesten igjen, 1-11. De rense Herrens Huus, og begynde igjen at offre og at indrette Gudstjenesten med al Alvorlighed, love Gud og give meget Hæ til Offer; Leviterne ere herudi mere omhyggelige end endel af Præsterne, 12-36.

Ezechias var fem og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede ni og tyve Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Abia, Zacharias Datter.

2 Kong. 18, 1 fg.

2. Og han gjorde det, som var ret for Herrens Dine, efter alt det, som David, hans Fader, gjorde.

c. 14, 2.

3. I sit Riges første Aar, i den første Maaned, oplod han Dørene paa Herrens Huus og særdigede dem.

c. 28, 21.

4. Og han førte Præsterne og Leviterne ind og samlede dem paa Gaden mod Østen.

5. Og han sagde til dem: Hører mig, I Leviter, helliggjør nu eder selv, og helliggjør Herren, eders Fædres Guds, Huus, og udfør den Clemhed af Helligdommen.

3 Mos. 20, 21. 2 Kong. 16, 12 fg.

6. Thi vore Fædre have forgrebet sig og gjort det Onde for Herrens vor Guds Dine, og forladt ham og vendt deres Ansigt omkring fra Herrens Tabernakel, og vendt Ryggen (dertil).

Ezech. 8, 16.

7. De have og tilluftet Dørene paa Forhuset og udbluffet Lamperne, og ikke røget Røgelse og ei offret Brænderoffer i Helligdommen for Israels Gud.

c. 28, 24.

8. Derfor er Herrens Brede over Juda og Jerusalem, og han haver givet dem hen i Ustabighed til Udelæggelse og til en Hvidsel, ligesom I see med eders Dine.

c. 30, 7. 5 Mos. 28, 25.

9. Thi see, vore Fædre ere falne ved Sværdet, tilmed ere vore Sønner og vore Døtre og vore Hustruer (bortførte) i Fængsel for denne (Sags) Skyld.

c. 28, 6 fg.

10. Nu (er det) i mit Hjerte at gjøre en Pagt for Herren, Israels Gud, at han maa vende sin grumme Brede af fra os.

11. Nu, mine Sønner, væreri ikke stille (og lade); thi Herren haver udvalgt eder at staae for hans Ansigt, at tjene ham og at være de, som tjene ham og gjøre Røgelse.

12. Da gjorde Leviterne sig rede: Mahath, Amasai Søn, og Joel, Asarias Søn, af de Rahathiters Børn; og af Merari Børn: Kis, Abdi Søn, og Asaria, Bethselels Søn; og af de Gersoniter: Joah, Simmas Søn, og Eden, Joahs Søn;

1 Kron. 6, 44.

13. og af Elizaphans Børn: Simri og Zeiel; og af Asaphs Børn: Zacharia og Matthanja;

14. og af Hemans Børn: Jehiel og Simej; og af Jeduthuns Børn: Semaja og Ussiel.

15. Og de samlede deres Brødre og helligede sig selv, og kom efter Kongens Befaling ved Herrens Ord til at rense Herrens Huus.

16. Men Præsterne gik indtil i Herrens Huus til at rense, og de udførte al Ureenhed, som de fandt i Herrens Tempel, i Herrens Huses Forgaard, og Leviterne toge imod det for at føre det ud udenfor (Staden) til Kidrons Bæk.

17. Og de begyndte paa den første (Dag) i den første Maaned at hellige sig,

og paa den ottende Dag i samme Maa-
ned gif de i Herrens Forhuus og hellig-
gjorde Herrens Huus i otte Dage, og de
fuldendte det paa den sextende Dag i den
første Maaaned.

18. Siden gif de indenfor til Kong Eze-
chias og sagde: Vi have renset alt Herrens
Huus, og Brændofferets Alter og alt dets
Kedskab, og Skuebrødenes Bord og alt
dets Kedskab.

19. Og alle Kedskaber, som Kong Achas
havde kastet bort, der han var Konge, der
han forgreb sig, dem have vi tilberedet og
helliget; og see, de ere foran Herrens Al-
ter.

c. 28, 24.

20. Da stod Kong Ezechias tidlig op og
samlede de Øverste i Staden, og gif op
til Herrens Huus.

21. Og de førte frem syv Stude og syv
Bædere og syv Lam og syv Gjedebukke til
Syndoffer for Riget og for Helligdommen
og for Juda; og han sagde til Arons
Børn, Præsterne, at de skulde offre paa
Herrens Alter.

22. Da slagtede de Ørnene, og Præ-
sterne toge imod Blodet og stænkede det
paa Alteret; de slagtede og Bæderne og
stænkede Blodet paa Alteret, iligemaade
slagtede de Lammene og stænkede Blodet
paa Alteret.

23. Derefter førte de Bukkene frem til
Syndoffer for Kongens og Forsamlingens
Ansigt, og de lagde deres Hænder paa dem.

24. Og Præsterne slagtede dem og ren-
sede med deres Blod Alteret fra Synd,
til at gjøre Forligelse for al Israhel; thi
Kongen havde sagt, at Brændofferet og
Syndofferet var for al Israhel.

25. Og han beskikkede Leviterne i Her-
rens Huus med Hymbler, med Psaltere og
med Harper efter Davids og Gads, Kon-
gens Seers, og Nathans, Prophetens,
Befaling; thi den Befaling var fra Her-
rens Haand ved Propheternes Tjeneste.

1 Kron. 25, 1.

26. Og Leviterne stod med Davids In-
strumenter, og Præsterne med Basunerne.

Esr. 3, 10.

27. Og Ezechias sagde til dem, at de
skulde offre Brændofferet paa Alteret; og
paa den Tid Brændofferet begyndte, be-
gyndte Herrens Sang med Basunerne og
jornedelst Davids, Israels Konges, In-
strumenter.

4 Mos. 10, 10.

28. Og den ganske Forsamling nebbøiede

sig, naar man sang Sangene og basunede
i Basunerne, (og) det altsammen, indtil
Brændofferet var fuldendt.

29. Og der de havde fuldendt at offre,
knælede de, Kongen og alle de, som fandtes
hys ham, og nebbøiede sig.

30. Siden sagde Kong Ezechias og de
Øverste til Leviterne, at man skulde love
Herren med Davids og Maphs, den
Seers, Ord; og de lovede (Gud), indtil
(de bleve meget) glæde, og neiede og ned-
bøiede sig.

2 Mos. 34, 8.

31. Og Ezechias svarede og sagde: I
have nu fyldt eders Haand for Herren,
kommer frem og fører Slagtoffere og Tak-
offere til Herrens Huus; og Forsamlingen
førte frem Slagtoffere og Takoffere, og
hver, (som var) frivillig i Hjertet, (førte)
Brændoffere.

32. Og Tallet paa Brændofferet, som
Forsamlingen førte frem, var halvsjerd-
sindsthye Ørne, hundrede Bædere, to
hundrede Lam; det altsammen (førte de)
Herren til Brændoffer,

33. og af andre Offringer: sex hundrede
Ørne og tre tusinde Faar.

34. Dog Præsterne vare faa og kunde
ikke flaae alle Brændofferne; derfor hjalp
alle deres Brødre, Leviterne, dem, indtil
den Gjerning blev fuldendt, og indtil Præ-
sterne helliggjorde sig; thi Leviterne vare
oprigtigere af Hjertet til at helliggjøre sig,
end Præsterne.

c. 30, 3.

35. Tilmed var Brændofferet ogsaa me-
get med Takoffernes Fedme og med Drik-
offerne til Brændofferet; saa blev Tjene-
sten bestikket i Herrens Huus.

3 Mos. 3, 3.

36. Og Ezechias glædede sig, og alt Fol-
ket over det, at Gud havde beredet Folket
(hertil); thi den Gjerning skede hasteligen.

30. Capitel.

Ezechias udskriver Breve og formaner Folket
til at holde Paaste, Nogle komme, Andre be-
spotte hans Bud, 1-13. De borttage Afguds-
alterne og holde Paaste, Ezechias beider for dem,
som ei vare ret renset efter Loven; Herren læ-
ger dem; de holde Paaste, 14-22. De hellig-
holde desforuden endnu syv Dage og glæde sig
storligen i Herren, 23-27.

Siden sendte Ezechias til al Israhel og
Juda, og skrev ogsaa Breve til Ephra-
im og Manasse, at de skulde komme til
Herrens Huus i Jerusalem, at holde Her-
ren, Israels Gud, Paaste.

2 Kong. 23, 21. 2 Kron. 35, 1.

2. Thi Kongen havde holdt et Raad med sine Høfster og al Forsamlingen i Jerusalem, at de vilde holde Paaske i den anden Maaned.

3. Thi de kunde ikke holde den til den (bestemte) Tid; thi Præsterne havde ikke nok helliget sig, og Folket var ikke forsamlet til Jerusalem. 2 Mos. 12, 18. 2 Køn. 29, 17. 31.

4. Og den Sag syntes ret for Kongens Dine og for den ganste Forsamlings Dine.

5. Og de stadfæstede den Sag, at de vilde lade udraabe igjennem al Israels fra Beer-sheba og indtil Dan, at de skulde komme og holde Herren, Israels Gud, Paaske i Jerusalem; thi de havde ikke holdt den i meget lang (Tid), efter som skrevet er.

2 Mos. 12, 3 fg.

6. Og Løberne gif med Breve fra Kongens og hans Oversters Haand igjennem al Israels og Juda og efter Kongens Befaling, og sagde: I Israels Børn, vender om til Herren, Abrahams, Isaaks og Israels Gud, saa skal han vende sig om til de Udkomne, som ere eder overblevne af Assyriens Kongers Haand.

2 Mos. 3, 6. 15. 1 Kong. 18, 36.

7. Og værer ikke som eders Fædre og som eders Brødre, som forgrebe sig mod Herren, deres Fædres Gud; derfor gav han dem hen til en Odelæggelse, saafom I see. c. 29, 8.

8. Nu, forhærder ikke eders Nakke, som eders Fædre; giver Herren Haanden og kommer til hans Helligdom, som han haver helliggjort evindeligt, og tjener Herren eders Gud, saa skal hans grumme Brede vendes fra eder.

1 Køn. 29, 21.

9. Thi naar I omvende eder til Herren, skulle eders Brødre og eders Børn faae Barmhertighed for deres Ansigt, som holde dem fangne, saa at de skulle komme tilbage til dette Land; thi Herren eders Gud er naadig og barmhertig, og skal ikke lade (sit) Ansigt vige fra eder, dersom I omvende eder til ham.

Jer. 3, 12.

10. Og Løberne gif over fra en Stad til den anden i Ephraims og Manasses Land og indtil Sebulon; men de loe ad dem og bespottede dem.

c. 36, 16.

11. Dog ydmygede Mogle sig af Hjer og Manasse og af Sebulon, og kom til Jerusalem.

12. Guds Haand var og i Juda, at han gav dem eet Hjerter til at gjøre efter Kongens og de Overstes Bud, efter Herrens Ord.

c. 29, 15.

13. Og der forsamledes meget Folk til Jerusalem for at holde de usprede (Brøds) Høitid i den anden Maaned, en saare stor Forsamling.

14. Og de gjorde sig rede og borttogte Alterne, som vare i Jerusalem, og de borttogte alle Køgelskar og kastede dem i Kidrons Bæk.

15. Og de slagtede Paaske den fjortende Dag i den anden Maaned; og Præsterne og Leviterne vare bestjæmmede, og de helliggjorde sig og førte Brændofferet til Herrens Huus.

4 Mos. 9, 11.

16. Og de stode i deres Sted efter deres Skik, efter Moje, den Guds Mands, Lov; Præsterne stænfede Blodet, (hvilket de toge) af Leviternes Haand.

17. Thi de vare mange i Forsamlingen, som ikke havde helliggjort sig; derfor slagtede Leviterne Paaskelam for alle dem, som ikke vare rene, for at hellige dem for Herren.

18. Thi der var meget Folk, meget af Ephraim og Manasse, Isaschar og Sebulon, som ikke vare rensede, men aade Paaskelam, ikke som skrevet er; men Ezechias bad for dem og sagde: Herren, som er god, gjøre Forligelse for (dem),

2 Mos. 12, 3 fg.

19. (for den), som haver bestiftet alt sit Hjerter til at søge Gud Herren, sine Fædres Gud, endstjøndt ikke efter Helligdommens Reenhed.

20. Og Herren bønørte Ezechias og lægede Folket.

21. Saa holdt Israels Børn, som bleve fundne i Jerusalem, de usprede (Brøds) Høitid syv Dage med stor Glæde, og Præsterne og Leviterne lovede Herren Dag efter Dag med stærkt lydende Instrumenter for Herren.

22. Og Ezechias talede kjerligen med alle Leviterne, de, som underviste (Andre) med en god Forstand for Herren; og de aade den bestemte Tids (Offere) syv Dage, og offrede Takoffers Offere, og takkede Herren, deres Fædres Gud.

c. 32, 6.

23. Da den ganste Forsamling havde raadført sig om at holde andre syv Dage, da holdt de (endnu) syv Dage med Glæde.

24. Thi Ezechias, Judæ Konge, gav til Forsamlingen tusinde Stude og syv tusinde Faar, og de Overste gave til Forsamlingen tusinde Stude og ti tusinde Faar; saa helligede mange Præster sig.

4 Mos. 31, 28. 2 Køn. 35, 7. 8.

25. Og den ganste Forsamling af Juda glædede sig, og Præsterne og Leviterne og den ganste Forsamling, som var kommen af Israels, (ja) og de Fremmede, de, som vare komne af Israels Land, og de, som boede i Juda.

26. Og der var en stor Glæde i Jerusalem; thi fra Salomos, Davids Søns, Israels Konges, Dage af var ikke skeet Saadant i Jerusalem.

27. Da stode Præsterne og Leviterne op og velsignede Folket, og deres Røst blev hørt; thi deres Bøn kom for hans hellige Bølg i Himmelen.

31. Capitel.

Ezechias aflæsser al Afgudsdyrkelse, beskifter Præster og Leviter til deres Embeder og sørger for deres Underholdning, 1-10; lader Kammere tilrede til deres Indkomme og beskifter Nogle til at tage vare derpaa og at uddele det til Præsterne og Leviterne; han bliver ved at frygte Herren, 11-21.

Og der alt dette var fuldendt, uddrog al Israels, som fandtes i Judæ Stæder, og de sønderbrøde Støtterne og afhuggede Lundene og nedbrøde Høiene og Altterne af ganste Juda og Benjamin og i Ephraim og Manasse, indtil de havde fuldendt det; siden vendte alle Israels Børn tilbage, hver til sin Eiendom, til deres Stæder.

5 Mos. 7, 5. 2 Kong. 11, 18; 23, 12-15.

2. Og Ezechias beskiftede Præsterne og Leviternes Skifter efter deres Skifter, hver efter sin Tjenestes Bestaanden, saavel Præsterne som Leviterne, til Brændofferet og til Takofferet, til at tjene og takke og love i Herrens Leires Porte,

3. og Kongens Deel af hans Guds til Brændofferne, til Brændoffere om Morgen og om Aftenen, og Brændofferne til Sabbaterne og Nyaaenderne og de bestemte Tider, som skrevet er i Herrens Lov.

4 Mos. 28, 3-27.

4. Og han sagde til Folket, til Indbyggere i Jerusalem, at de skulde give Præsterne og Leviterne (deres) Deel, paa det de kunde holde fast ved Herrens Lov.

5. Og der det Ord kom ud (allevegne), gave Israels Børn meget af Førstegrøden af Korn, Most og Olie og Honning og allehaande Indkomme af Marken, og de indførte Tiende af Alt i Mangfoldighed.

2 Mos. 23, 19. 5 Mos. 14, 22.

6. Og Israels og Judæ Børn, som boede i Judæ Stæder, de (indførte) ogsaa Tien-

den af stort Dvæg og smaat Dvæg, og Tienden af de hellige Ting, som vare helligede for Herren deres Gud; de indførte (det) og lagde Høbe ved Høbe.

7. I den tredie Maaned begyndte de at lægge Grund til Høbene, og i den syvende Maaned fuldendte de det.

8. Og der Ezechias og de Øverste kom og saae Høbene, da lovede de Herren og hans Folk Israels.

9. Og Ezechias spurgte Præsterne og Leviterne om Høbene.

10. Og Asaria, den Øpperstepræst for Zadoks Huus, sagde til ham, ja han sagde: Siden man begyndte med at føre Opførelsen til Herrens Huus, da have vi ædet og ere blevene mætte, og der er overblevet i Mangfoldighed; thi Herren haver velsignet sit Folk, saa at denne Høb er overbleven.

4 Mos. 5, 9. 2 Kong. 4, 43.

11. Da sagde Ezechias, at man skulde tilrede Kammere i Herrens Huus, og de tilredte dem.

12. Og de indførte Opførelsen og Tienden og de helligede Ting troligen; og Chanania, den Levit, (var beskiftet til) en Fyrste over dem, og Simeï, hans Broder, var den Anden.

13. Men Zehiel og Asafia og Nahath og Asael og Zerimoth og Josabath og Eliel og Zismachja og Mahath og Benaja, de vare Tilfynsmænd under Chananjas og Simeï, hans Broders, Haand, efter Befaling af Kong Ezechias og Asaria, den Fyrste i Guds Huus.

v. 10.

14. Og Kore, Zimmas Søn, den Levit, Portneren mod Østen, var over Guds frivillige (Gaver), at udgive Herrens Opførelse og de særdeles hellige Ting.

15. Og næst ved ham vare Eden og Minjamin og Jesua og Semaja, Amaria og Sechanja i Præsterne Stæder, i (deres) beskiftede (Embeder), at give til deres Brødre i Skifterne, til den Mindste som den Største.

v. 18. 1 Kong. 9, 22.

16. Foruden (til) dem, som bleve regnede i Slægtregister af Mandkønnet, fra tre Aar gamle og derover, (gave de) til Alle, som gik i Herrens Huus til hver Dags Gjerning paa sin Dag, for deres Tjeneste, i deres Varetægter, efter deres Skifter,

17. og til de Præster, som vare regnede i Slægtregister efter deres Fædres Huus, og til Leviterne fra tyve Aar gamle og derover i deres Varetægter, i deres Skifter;

18. tilmed til dem, som bleve regnede i Slægtregister iblandt alle deres smaae Børn, deres Hustruere og deres Sønner og deres Døttre, til den gaanske Forsamling; thi de helligede sig i deres bestiftede (Emsbede) i Hellighed.

19. Der vare og af Arons Børn, Præsterne, paa deres Stæders Forstads Mark, i alle Stæder, Mænd, som vare nævne ved Navne, til at give Dele til alt Mandfolk iblandt Præsterne og til alle dem, som bleve regnede i Slægtregister iblandt Leviterne.

20. Og paa denne (Maade) gjorde Ezechias i al Juda; og han gjorde det, som var godt og ret og sandt for Herrens hans Guds Ansigt.

21. Og i al den Gjærning, som han begyndte i Guds Huses Tjeneste og i Loven og i Budet for at søge sin Gud, det gjorde han i sit gaanske Hjerter og havde Lykke. c. 26, 5.

32. Capitel.

Senacherib indtager Stæderne i Juda, Ezechias befæster Jerusalem og træder Folket, 1-8. Senacherib trodsrer imod ham og forhaaner Herren, 9-19. Ezechias og Sais bøde til Herren, som ved sin Engel ødelægger Assyrerne og frelser sit Folk, 20-23. Ezechias bliver syg og læges af Herren; hørmøder sig, men vdmøder sig igjen; samler stor Rigdom, bygger Stæder, viser de babyloniske Gesandter sin Rigdom, deer, 24-33.

Efter disse Handeler og denne Trossab kom Senacherib, Kongen af Assyrien, og drog ind i Juda, og leirede sig mod de faste Stæder og tænkte at rive dem til sig.

2 Kong. 18, 13. Es. 36, 1.

2. Der Ezechias saae, at Senacherib kom, og at hans Ansigt (var vendt) til (at føre) Krig imod Jerusalem,

3. da raadførte han sig med sine Overster og sine Vældige om at tilstoppe Vandet af Kilberne, som vare udenfor Staden; og de hjalp ham.

4. Thi meget Folk samlede sig og tilstoppede alle Kilber og den Væk, som flød (langs) midt i Landet, og sagde: Hvorfor skulde Kongen af Assyrien komme og finde meget Vand?

5. Og han bestyrkede sig og byggede den gaanske Muur, som var nedreven, og førte den op indtil Taarnene, og en anden Muur derudenfor; og han færdigede Millo i Davids Stad og lod gjøre Vaaben i Mangfoldighed og Skjold. c. 25, 23.

6. Og han satte Krigsoverster over Fol-

ket og samlede dem til sig paa Gaden ved Stadens Port, og talede kjærligen med dem og sagde:

7. Værer frimodige og værer stærke, frygter ikke og ræddes ikke for Kongen af Assyrien, ei heller for al den Hob, som er med ham; thi der er en Større med os end med ham.

2 Kong. 6, 16. 1 Job. 4, 4.

8. Med ham er en kjædelig Arm, men Herren vor Gud er med os, og at hjælpe os og at stride vore Krige; og Folket forlod sig fast paa Ezechias, Judæ Konges, Ord.

Jer. 17, 5. 7. Ps. 20, 8.

9. Derefter sendte Senacherib, Kongen af Assyrien, sine Tjenere til Jerusalem, — men han laae for Lachis, og al hans Herredømmes (Magt) med ham — til Ezechias, Judæ Konge, og til al Juda, som var i Jerusalem, og lod sige:

10. Saa jagde Senacherib, Kongen af Assyrien: Hvorpaa forlade I eder? at I boe i Befæstningen i Jerusalem?

11. Tilskynder ikke Ezechias eder at give eder hen til at døe af Hunger og af Tørst, og siger: Herren vor Gud skal frie os af Kongen af Assyriens Haand?

12. Har ikke denne Ezechias borttaget hans Høie og hans Altære, og jagt til Juda og til Jerusalem, sigende: I skulle tilbøde for det ene Alter og derpaa gjøre Røgelse?

13. Bide I ikke, hvad jeg, jeg og mine Fædre have gjort ved alle Folk i Landene? kunde vel Hedningernes Guder i Landene frie deres Land af min Haand?

2 Kong. 18, 33; 19, 12.

14. Hvilken iblandt alle disse Hedningernes Guder, hvilke mine Fædre have sat i Vand, er der, som kunde frie sit Folk af min Haand, at eders Gud skulde kunne frie eder af min Haand?

15. Saa lader nu Ezechias ikke bedrage eder og ikke tilskynde eder paa denne Maade, og troer han ikke; thi ingen Gud, intet Folk eller Rige haver kunnet frie sit Folk fra min Haand og fra mine Fædres Haand, hvormeget mindre skulde eders Guder frie eder fra min Haand?

16. Tilmed talede hans Tjenere ydermere imod Gud Herren og imod hans Tjener Ezechias.

17. Han skrev og Breve til at forhaane Herren, Israels Gud, og at tale mod ham, sigende: Ligesom Hedningernes Guder i Landene, som ikke friede deres Folk af min

Haand, saa skal ikke heller Ezechias Gud frie sit Folk fra min Haand. 2 Kong. 19, 9-14.

18. Og de raabte med høi Røst paa Bødist til Folket i Jerusalem, som var paa Muren, for at gjøre dem frygtagtige og forfærde dem, at de kunde indtage Staden.

19. Og de talede om Jerusalems Gud ligesom om Folkenes Guder paa Jorden, (som vare) Menneffenes Hænders Gjering. Ps. 115, 4.

20. Men Kong Ezechias og Esaias, Amoz Søn, Propheten, bade derimod, og de raabte til Himmelen.

21. Og Herren sendte en Engel, og han udsleddede alle de Vældige til Strid og Hyrsterne og de Øverste i Kongen af Assyriens Leir; og han drog tilbage til sit Land med sit Ansigt's Blusel, og der han gik ind i sin Guds Huus, da fældede de, som vare udfomne af hans Liv, ham der med Sværd. 2 Kong. 19, 35. Ef. 37, 36 fg.

22. Saa frelst Herren Ezechias og Indbyggerne i Jerusalem af Senacherib's, Kongen af Assyriens, Haand og af Alles Haand, og ledede dem trindt omkring.

23. Og Mange vare Herren Gaver til Jerusalem, og Ezechias, Judæ Konge, dyrebare Skjænk, saa han blev derefter ophøiet for alle Hedningernes Dine.

24. I de samme Dage blev Ezechias dødsfyg, og han bad til Herren; og han talede til ham og gav ham et underligt Tegn.

2 Kong. 20, 1 fg. Ps. 30, 3.

25. Men Ezechias betalte ikke efter den Belgjerning, (som var beviljet) paa ham, thi hans Hjerter ophøiede sig; derfor kom en Brede over ham og over Juda og Jerusalem. c. 26, 16.

26. Dog Ezechias hdmhygede sig, da hans Hjerter havde ophøiet sig, han og Indbyggerne i Jerusalem; derfor kom ikke Herrens Brede over dem i Ezechias Dage.

27. Og Ezechias havde saare stor Rigdom og Værd, og han gjorde sig Liggendefæer af Sølv og Guld og dyrebare Stene og Urter og Skjolde og allehaande kostelige Redstaber,

28. og Forraadshuse til Indkomme af Korn og Vinst og Olie, og Stalde for allehaande Bæster, og Hjørde til Staldene.

29. Og han byggede sig Stæder og havde Dæ af smaat og stort Dvæg i Mangfoldighed, thi Gud gav ham saare meget Guds.

30. Og denne Ezechias tilstoppede og det

høie Vandløb i Sihon og førte det lige ned vestenfor Davids Stad; og Ezechias var lykkelig i al sin Gjerning.

31. Men (det skede) saa, der Hyrsterne af Babels Tolk vare sendte til ham at spørge om det underlige Tegn, som var skeet i Landet, for at forlode Gud ham for at forsøge ham, for at kjende alt det, som var i hans Hjerter. Ef. 39, 1. 5 Mos. 8, 2; 13, 3.

32. Men det Øvrige af Ezechias Handeler og hans Misfandheder, see, de Ting ere skrevne i Esaias, Prophetens, Amoz Søns, Syn, foruden i Judæ og Israels Kongers Bog. Ef. 36, 1. 2 Kong. 18, 1 fg.

33. Og Ezechias laae med sine Fædre, og de begrove ham ovenfor Davids Børns Grave, og ganfste Juda og Jerusalems Indbyggere gjorde ham Værd i hans Død; og hans Søn Manasse blev Konge i hans Sted. 2 Kong. 20, 21.

33. Capitel.

Manasse bliver Konge, er meget ugudelig og afgudisk, forfører Folket og foragter Guds Prophet, 1-10. Herren giver ham i Kongen af Babels Hænder; han ydmyger sig i Fængslet, bliver løsladt, afflaffer de Vederstyggeligheder, som han tilforn havde anrettet, døer, 11-20. Amon bliver Konge, er ugudelig, ombender sig ikke, dræbes af sine Tjenere, 21-25.

Manasse var tolv Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede fem og halvtredstindstve Aar i Jerusalem.

2 Kong. 21, 1.

2. Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Dine, efter Hedningernes Vederstyggeligheder, som Herren fordrev for Israels Børns Ansigt.

5 Mos. 18, 9. 1 Kong. 14, 24. 2 Krøn. 36, 14.

3. Thi han byggede igjen de Høie, som Ezechias, hans Fader, havde nedbrudt, og opreiste Altære til Baalim, og gjorde Rinde, og tilbad for al Himmelen's Hær og tjente dem. 2 Kong. 18, 4.

4. Og han byggede Altære i Herrens Huus, om hvilket Herren havde sagt: I Jerusalem skal mit Navn være evindeligt.

1 Kong. 9, 3 fg.

5. Tilmed byggede han Altære til al Himmelen's Hær i begge Herrens Hus's Forgaarde.

6. Og han, han lod sine Sønner gaac igjennem Ilden i Hinnom's Søns Dal, og var en Dagvælger, og agtede paa Tuglestrig, og brugte Trolddom, og stiftede Spaamænd og Tegnsudlæggere; han

gjorde meget Ondt for Herrens Dine til at opirre ham.

3 Mos. 18, 21; 20, 2; 19, 26. 2 Kong. 21, 6.

7. Han satte og et udskaaet Billede, som han lod gjøre, i Guds Huus, om hvilket Gud havde sagt til David og til Salomo, hans Søn: I dette Huus og i Jerusalem, som jeg haver udvalgt fremfor alle Israels Stammer, vil jeg sætte mit Navn evindel-
lig. c. 7, 12.

8. Og jeg vil ikke mere lade Israels Fod vige af Landet, som jeg beskikkede deres Fædre; dog saafremt de tage vare paa at gjøre alt det, jeg haver budet dem, efter al Lov og Skikke og Rette fornødesti Mose.

9. Men Manasse forførte Juda og Indbyggere i Jerusalem til at gjøre værre end Hedningerne, som Herren havde ødelagt for Israels Vorns Ansigt.

10. Og Herren lod tale til Manasse og til hans Folk; men de gave ingen Agt derpaa. c. 24, 19.

11. Derfor lod Herren komme over dem Hærens Thyfster, som vare Kongen af Assyriens, og de grebe Manasse iblandt Tornebuskene, og de bandt ham med Kobberlænker og førte ham til Babel. Ps. 107, 10.

12. Og der han var i Angest, bad han ydmhygeligen for Herrens sin Guds Ansigt og ydmhygede sig saare for sine Fædres Guds Ansigt. Ps. 18, 7.

13. Sa han bad til ham, og han hørte ham og hørte hans Bøn, og førte ham tilbage til Jerusalem, til hans Rige; da kjendte Manasse, at Herren han var Gud.

14. Og derefter byggede han den yderste Muur for Davids Stad, Væsten for Vihon i Dalen, og hvor man gaar til Fiskeporten og gaar omkring til Ophel, og gjorde den saare høi; og han lagde Stridshøvedsmænd i alle Judæ faste Stæder.

15. Og han borttog de fremmede Guder og det Billede fra Herrens Huus, og alle Alterne, som han havde bygget paa Herrens Huses Bjerg og i Jerusalem, og han fæstede dem udenfor Staden. v. 7.

16. Og han tilberedte Herrens Alter, og offrede derpaa Takoffers Offere og Lovoffere, og han sagde til Juda, at de skulde tjene Herren, Israels Gud.

17. Dog offrede Folket endnu paa Høiene, aleneste til Herren deres Gud.

18. Men det Øvrige af Manasse Handeler og hans Bøn til hans Gud og de

Seeres Taler, som talende til ham i Herrens, Israels Guds, Navn, see, de (ere skrevne) iblandt Israels Kongers Handeler. 2 Kong. 21, 1 fg.

19. Og hans Bøn, og at han blev bøn- hørt, og al hans Synd og Forgribselse, og de Stæder, paa hvilke han byggede Høie og satte Lunde og udskaarne Billeder, førend han blev ydmhyget, see, de Ting ere skrevne iblandt Seernes Handeler.

20. Og Manasse laae med sine Fædre, og de begrove ham i hans Huus; og hans Søn Amon blev Konge i hans Sted. 2 Kong. 21, 18.

21. Amon var to og thye Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede to Aar i Jerusalem. 2 Kong. 21, 19 fg.

22. Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Dine, ligesom Manasse, hans Fader, havde gjort; og til alle de udskaarne (Billeder), som Manasse, hans Fader, havde gjort, offrede Amon og tjente dem.

23. Men han ydmhygede sig ikke for Herrens Ansigt, som hans Fader Manasse ydmhygede sig; thi denne Amon han gjorde Skylden mangfoldig.

24. Og hans Tjenere gjorde et Forbund imod ham og dræbte ham i hans Huus.

25. Men Folket i Landet slog alle dem (ihjel), som gjorde det Forbund imod Kong Amon, og Folket i Landet gjorde Josias, hans Søn, til Konge i hans Sted.

34. Capitel.

Josias bliver Konge, frygter Gud, afskaffer alt Afguderi, 1-7; lader forbedre Templet, 8-13. Da han hører Lovbogen læse, bliver han meget bedrøvet og lader adspørge Herren ved den Prophetinde Hulda, 14-22. Hun forkynder ham Guds forestaaende store Domme over Bøderne, dog at de ikke skulde komme i hans Tid, 23-28. Josias samler Folket og gjør en Pagt tilligemed dem, at de vilde tjene Herren, bliver ved at afskaffe alt Afguderi og at frygte Herren, 29-33.

Josias var otte Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede eet og tredive Aar i Jerusalem. 2 Kong. 22, 1 fg.

2. Og han gjorde det, som var ret for Herrens Dine, og vandrede i Davids, sin Faders, Veie, og veg hverken til den høire eller venstre Side. c. 29, 2.

3. Thi i sit Riges ottende Aar, der han var endnu en Dreng, begyndte han at søge sin Faders Davids Gud, og i det tolvte Aar begyndte han at rense Juda og Jerusalem fra Høiene og Lundene og de udskaarne og støbte (Billeder).

4. Og de nedbrøde for hans Ansigt Baalims Altære, og han afhuggede de Billeder, som vare ovenpaa dem; han sønderbrød baade Kundene og de udskaarne og støbte (Billeder), og stødte dem smaa og strøede dem paa deres Grave, som havde offret til dem.

Dem. 6, 25. 2 Kong. 11, 18.

5. Og han opbrændte Præsternes Been paa deres Altære, og rensede Juda og Jerusalem;

2 Kong. 23, 20.

6. tilnød udi Manasse Stæder og Ephraim og Simeon, ja indtil Naphtali, i deres ødelagte (Stæder) omkring.

7. Og der han havde nedbrudt Altterne og Kundene, og sønderkniust de udskaarne (Billeder) og stødte dem smaa, og afhugget alle Billeder i alt Israels Land, da vendte han tilbage til Jerusalem.

v. 4.

8. Og i sit Riges attende Aar, der han havde rensat Landet og Huset, sendte han Saphan, Halias Søn, og Maaseja, Stedens Fyrste, og Joah, Joachas Søn, Secretæren, til at færdige Herrens sin Guds Huus.

9. Og de kom til Hilkia, den Ypperstepræst, og gave (ham) Pengene, som vare førte til Guds Huus, hvilke Leviterne, som toge vare paa Dørtærskelen, havde sanket af Manasse og Ephraims Haand og af alle Overblevne i Israel og af al Juda og Benjamin; og de vare komne tilbage til Jerusalem.

10. Og de gavede dem i deres Haand, som gjorde Gjerningen, som vare beskiftede over Herrens Huus, og (disse) gavede dem til dem, som gjorde Gjerningen, som arbejdede paa Herrens Huus til at forbedre og at færdige Huset.

11. Thi de gavede Tømmermændene og Bygningsmændene dem til at kjøbe hugne Stene og Træ til at søie tilsammen med og til at beklæde Hufene, som Judæ Konger havde fordærvet.

Neh. 2, 8; 3, 3. 6.

12. Og Mændene arbejdede troligen paa Gjerningen, og de Beskiftede over dem vare: Jahath og Obadja, Leviterne af Merari Børn, og Sacharia og Mesullam af Nathathiternes Børn, til at byde, og alle de Leviter, som forstode sig paa Sangens Instrumenter.

13. (De vare) og over (dem, som vare) Byrder, og de havde at byde over hver den, som gjorde Gjerningen i allehaande Tjeneste; thi af Leviterne vare Skrivere og Forge-der og Portnere.

14. Og der de udtog Pengene, som vare indførte i Herrens Huus, sandt Hilkia, Præsten, Herrens Lovbog, (som var given) formedelst Mose.

15. Og Hilkia svarede og sagde til Saphan, Cantseren: Jeg haver fundet Lovbogen i Herrens Huus; og Hilkia gav Saphan Bogen.

16. Og Saphan førte Bogen til Kongen, fremdeles førte han og Kongen Svar tilbage, sigende: Alt det, som er givet i dine Tjeneres Hænder, det gjøre de.

17. Og de have samlet Pengene, som fandtes i Herrens Huus, og givet dem i deres Haand, som ere beskiftede (over Arbejdet), og i deres Haand, som gjøre Gjerningen.

18. Og Saphan, Cantseren, gav Kongen tilkjende og sagde: Hilkia, Præsten, gav mig en Bog; og Saphan læste i den for Kongens Ansigt.

19. Og det skede, der Kongen hørte Lovens Ord, da sønderrev han sine Klæder.

Es. 9, 3.

20. Og Kongen bød Hilkia og Ahikam, Saphans Søn, og Abdon, Michas Søn, og Saphan, Cantseren, og Asaja, Kongens Tjener, og sagde:

21. Gaaer, adspørger Herren for mig og for det Overblevne i Israel og i Juda om Bogens Ord, som er funden; thi Herrens Hastighed er stor, som er udøst over os, fordi vore Fædre have ikke holdt Herrens Ord, at gjøre efter alt det, som skrevet er i denne Bog.

22. Da gik Hilkia og de, som vare Kongens, til Hulda, den Prophetinde, Hustru til Sallum, Tathaths, Hasras Søn, Søn, der forvarede Klæderne; og hun boede i Jerusalem i den anden (Deel), og de talde Saadant med hende.

23. Og hun sagde til dem: Saa sagde Herren, Israels Gud: Siger den Mand, som sendte eder til mig:

24. Saa sagde Herren: See, jeg fører Ulykke over dette Sted og over dets Indbyggere, nemlig alle de Forbandelser, som ere skrevne i denne Bog, som de læste for Judæ Konge,

3 Mos. 26, 14 fg. 5 Mos. 28, 15 fg.

25. fordi at de have forladt mig og gjort Nørgelse for andre Guder, til at opirre mig med alle deres Hænders Gjerninger; derfor skal min Hastighed udøses over dette Sted og ikke udsluffes.

26. Men til Judæ Konge, som sendte eder at adspørge Herren, til ham skulle I

faa sige: Saa sagde Herren, Israels Gud, (om) de Ord, som du horte:

27. Fordi dit Hjerte er blevet blødt, og du ydmygede dig for Guds Ansigt, der du horte hans Ord imod dette Sted og imod dets Indbyggere, ja du ydmygede dig for mit Ansigt og sønderrev dine Klæder og græd for mit Ansigt, saa haver jeg ogsaa hørt dig, siger Herren.

c. 33, 12.

28. See, jeg vil samle dig til dine Fædre, at du skal samles til din Grav med Fred, at dine Dine ikke skulle see paa al den Ulykke, som jeg vil lade komme over dette Sted og over dets Indbyggere; og de sagde Kongen det igjen.

29. Da sendte Kongen hen og lod sanke alle Gældste i Juda og Jerusalem.

2 Kong. 23, 1 fg.

30. Og Kongen gif op i Herrens Hus, og alle Judæ Mænd og Indbyggere i Jerusalem og Præsterne og Leviterne og alt Folket, baade Store og Smaa, og han læste for deres Øren alle Ordene i Pagtens Bog, som var funden i Herrens Hus.

31. Og Kongen stod paa sit Sted og gjorde en Pagt for Herrens Ansigt, at han vilde vandre efter Herren og holde hans Bud og hans Vidnesbyrd og hans Skikke i sit ganske Hjerte og i sin ganske Sjæl, at gjøre Pagtens Ord, som vare skrevne i denne Bog.

c. 15, 12. Jos. 24, 25.

32. Og han lod staae alle dem, som bleve fundne i Jerusalem og i Benjamin; og Jerusalems Indbyggere gjorde efter Guds, deres Fædres Guds, Pagt.

33. Og Josias borttog alle Vederstyggeligheder af alle Lande, som horte Israels Børn til, og han holdt dem alle til at tjene, som fandtes i Israel, (ja) til at tjene Herren deres Gud; i alle hans Dage vege de ikke fra (at vandre) efter Herren, deres Fædres Gud.

Dom. 2, 7.

35. Capitel.

Josias holder Paaske og sætter Præster og Leviter til deres Gjerning, forærer meget Svælg til Offere, bestikker Sangerne, 1-19; fører Krig mod Pharao-Necho, i hvilken han omkommer; han beklages saare, 20-27.

Og Josias holdt Paaske for Herren i Jerusalem, og de slagtede Paaskelam paa den fjortende Dag i den første Maaaned.

2 Kong. 23, 21. 2 Kron. 30, 1.

2. Og han bestillede Præsterne til deres Varetægter og befæstede dem i (deres) Tjeneste i Herrens Hus.

3. Og han sagde til Leviterne, som underviste al Israel om de hellige Ting for Herren: Sætter den hellige Ark i Huset, som Salomo, Davids Søn, Israels Konge, byggede; I have ingen Byrde (at bære) paa Skuldre; tjener nu Herren eders Gud og hans Folk Israel.

1 Kong. 6, 1 fg. 4 Mos. 7, 9. 1 Kron. 23, 27 fg.

4. Og bereder eder efter eders Fædres Hus, efter eders Skifter, som det er skrevet af David, Israels Konge, og skrevet af Salomo, hans Søn.

5. Og staaer i Helligdommen efter Fædrenes Huses Afdelinger for eders Brødre, (som ere) Folkets Børn, og (efter hver) Faders Huses Skifte iblandt Leviterne.

6. Og slagter Paaskelam, helliggjør eder og bereder for eders Brødre, idet I gjøre efter Herrens Ord formedelst Mose.

7. Og Josias gav for Folkets Børn Smaaqvæg, Lam og Kid, altfaamen til Paaske for alle dem, som bleve fundne, efter Tallet tredive tusinde, og tre tusinde Dyr; disse (bleve givne) af Kongens Gods.

c. 30, 24.

8. Og saa gave hans Thyfter en frivillig (Gave) til Folket, til Præsterne og til Leviterne; (nemlig) Hilfia og Sacharia og Behiel, Thyfter i Guds Hus, de gave Præsterne (Smaaqvæg) til Paaske to tusinde og sex hundrede, og Dyr tre hundrede.

9. Men Chananja og Semaja og Nethaneel, hans Brødre, og Hasabja, og Beiel, og Josabad, Leviternes Øverster, de gave til Paaske (Smaaqvæg) fem tusinde, og Dyr fem hundrede.

10. Saa blev Tjenesten beredt; og Præsterne stode paa deres Sted, og Leviterne i deres Skifter, efter Kongens Befaling.

11. Siden slagtede de Paaskelam, og Præsterne stenkede (Blodet) af deres Hænder, og Leviterne slaacde (dem).

12. Og de borttog Brændofferet (deraf), at de kunde give det iblandt (deres) Fædres Huses Afdelinger til Folkets Børn, at offere til Herren, som er skrevet i Mose Bog; og saa (gjorde de) med Dyrne.

13. Og de kogte Paaskelam ved Ilden, som Skit var; men det, som var helliggjort, kogte de i Gryder og i Rjedler og i Pander, og de sendte det hasteligen til alle Folkets Børn.

14. Og derefter tilberedte de for sig og for Præsterne; thi Præsterne, Arons Børn,

(havde at skaffe) med at offre Brændofferet og Fedmen indtil Natten; derfor tilbede Levitterne for sig og for Præsterne, Arons Børn.

15. Og Sangerne, Asaphs Børn, (stode) paa deres Sted efter Davids Bud og Asaphs og Hemans og Jeduthuns, Kongens Seeres, (Bud), og Portnerne ved hver Port; de maatte ikke vige fra deres Tjeneste, thi deres Brødre, Levitterne, tilbedte for dem.

1 Krøn. 25, 1 fg.

16. Saa blev al Herrens Tjeneste beskikket paa den samme Dag med at holde Paaske og at offre Brændoffer paa Herrens Alter efter Kong Josias Befaling.

17. Saa holdt Israels Børn, som fandtes, Paasken paa den samme Tid og de udsyrede (Brøds) Høitid syv Dage.

c. 30, 21 fg.

18. Og der var ikke holdt Paaske som denne i Israel fra Samuels, Prophetens, Dage af, og ingen Konge i Israel havde holdt saadan Paaske, som Josias holdt med Præsterne og Levitterne og ganske Juda og Israel, som fandtes, og Indbyggere i Jerusalem.

19. I det attende Josias Riges Aar blev denne Paaske holdt.

20. Efter alt dette, da Josias havde tilbedt Huset, drog Necho, Kongen af Egypten, op at stride i Carchemis ved Phrat; og Josias drog ud imod ham.

2 Kong. 23, 29.

21. Da sendte han Bud til ham og lod sige: Hvad haver jeg at gjøre med dig, Zudæ Konge? (hvad) dig (angaaer, saa kommer jeg) ikke imod dig paa denne Dag, men imod det Huis, som har Krig imod mig, og Gud haver sagt, at jeg skulde hæfte; hold op, dig (til Bedste), fra Gud, som er med mig, at han ikke fordærver dig.

Es. 10, 9.

22. Dog vendte Josias ikke sit Ansigt omkring fra ham, men forklædte sig til at stride mod ham, og lod ikke Necho's Ord af Guds Mund, men kom at stride i Megiddos Dal.

Esch. 12, 11.

23. Og Skytterne skød Kong Josias; da sagde Kongen til sine Tjenere: Tørrer mig over, thi jeg er svarligen saaret.

1 Kong. 22, 31. 2 Krøn. 18, 33.

24. Og hans Tjenere førte ham over fra Bognen og lode ham fare paa den anden Bogn, som han havde, og førte ham til Jerusalem, og han døde og blev begravet i sine Fædres Grave; og ganske Juda og Jerusalem sørgede for Josias.

25. Og Jeremias klagede en (klagelig Sang) over Josias, iligemaade taledede alle Sangerne og Sangerskerne i deres klagelige Sange om Josias indtil denne Dag, og de gjorde en Skik deraf i Israel; og see, de ere skrevne iblandt de klagelige Sange.

2 Sam. 1, 17.

26. Men det Øvrige af Josias Handeler og hans Miskundheder, efter som skrevet er i Herrens Lov,

27. Ja hans Handeler, de første og de sidste, see, de ere skrevne i Israels og Judæ Kongers Bog.

2 Kong. 22, 1 fg.

36. Capitel.

Joachas bliver Konge, tages fangen af Kongen af Egypten, 1-4. Sojakim bliver Konge, føres fangen til Babel, 5-8. Sojakim bliver Konge, føres ogaa fangen til Babel, 9. 10. Zedekias bliver Konge, er ugubelig, salder af fra Kongen af Babel, alt Folket synder meget og bespøtter Guds Propheter, 11-16. Chaldæerne indtage og ødelægge aldeles Jerusalem, føre Folket og Tempels Aar bort til Babel, 17-21. Der blive Jøberne i Fængsel indtil Kong Cyri Tid, som giver dem Frihed at drage til deres Land igjen, 22. 23.

Og Folket i Landet tog Joachas, Josias Søn, og de gjorde ham til Konge i hans Faders Sted i Jerusalem.

2 Kong. 23, 30.

2. Joachas var tre og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede tre Maaneder i Jerusalem.

3. Thi Kongen af Egypten satte ham af i Jerusalem og straffede Landet paa hundredte Centner Sølv og et Centner Guld.

4. Og Kongen af Egypten gjorde Eljakim, hans Broder, til Konge over Juda og Jerusalem, og forandrede hans Navn til Sojakim; men Necho tog hans Broder Joachas og førte ham til Egypten.

2 Kong. 23, 31.

5. Sojakim var fem og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede elleve Aar i Jerusalem, og han gjorde det, som var ondt for Herrens hans Guds Dine.

6. Nebucadnezar, Kongen af Babel, drog op imod ham og bandt ham med Kobberlænker for at føre ham til Babel.

Esch. 19, 9.

7. Nebucadnezar førte og (nogle) af Herrens Huses Aar til Babel og lagde dem i sit Tempel i Babel.

Esr. 1, 7.

8. Men det Øvrige af Sojakims Handeler og hans Vederstyggeligheder, som han gjorde, og det, som fandtes paa ham, see,

de Ting ere skrevne i Israels og Judæ Kongers Bog; og Jojachin, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 2 Kong. 24, 6 fg.

9. Jojachin var otte Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede tre Maanedes og ti Dage i Jerusalem, og gjorde det, som var ondt for Herrens Dine.

10. Men der Aaret var omme, sendte Kong Nebucadnezar og lod ham føre til Babel med Herrens Huses kostelige Kar, og gjorde Zedekias, hans Broder, til Konge over Juda og Jerusalem.

Jer. 52, 1 fg. 1 Krøn. 3, 15.

11. Zedekias var eet og thye Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede elleve Aar i Jerusalem.

12. Og han gjorde det, som var ondt for Herrens hans Guds Dine, han ydmygede sig ikke for Jeremias, Prophetens, Ansigt, som talte af Herrens Mund.

13. Tilmed faldt han og af fra Kong Nebucadnezar, som havde ladet ham sværge ved Gud, og han forhærdede sin Nakke og stivgjorde sit Hjerte, og vilde ikke omvende sig til Herren, Israels Gud. 3 Es. 9, 20.

14. Og alle de Øverste iblandt Præsterne og Folket forgrebe sig saare meget efter alle Hedningernes Vederstyggeligheder og besmittede Herrens Huus, som han havde helliggjort i Jerusalem.

5 Mos. 18, 9. 2 Kong. 14, 21.

15. Og Herren, deres Fædres Gud, sendte til dem formedelst sine Bud tidlige og ideligen; thi han sparede sit Folk og sin Bolig. Jer. 25, 4.

16. Men de bespottede Guds Sendebud og foragtede hans Ord og forhaanede hans Profheter, indtil Herrens Brede tog til over hans Folk, indtil der var ingen Læge- dom (mere). c. 21, 18.

17. Og han førte Chaldeernes Konge op over dem, og han ihjelslog deres unge (Karle) med Sværd udi deres Helligdommes Huus og sparede hverken unge (Karle) eller Jomfruer, Gamle eller Ablevede; han gav dem alle i hans Haand.

18. Og alle Kar af Guds Huus, store og smaae, og Herrens Huses Liggende-fæer, og Kongens og hans Hysters Liggende-fæer, det altsammen førte han til Babel. 2 Kong. 25, 13 fg. Jer. 27, 19-22.

19. Og de opbrændte Guds Huus og nedbrøde Jerusalems Mure, og de opbrændte alle dens Paladser med Ild, og alle deres kostelige Kar bleve forbrædede. Neb. 1, 3.

20. Og han bortførte til Babel dem, som vare overblevne fra Sværdet, og de bleve hans og hans Sønners Tjenere, indtil det Rige af Persien regjerede;

21. at Herrens Ord skulde opfyldes, (som var talet) ved Jeremias Mund, indtil Vandet havde Behagelighed i sine Sabbater; det hvilede den ganste Tid, (som) Ødelæggelsen (varede), indtil halvfjerdsindstyve Aar bleve opfyldte. Jer. 25, 11 fg. 3 Mos. 26, 34. 35.

22. Men i det første Cyri, Kongen af Persiens, Aar, — at Herrens Ord skulde fuldkommes, (som var talet) ved Jeremias Mund — opvakte Herren Cyri, Kongen af Persiens, Land, at han lod udraabe over sit ganste Rige, ja og ved Skrift, og led sige: Es. 1, 1. Jer. 29, 10. Es. 44, 28.

23. Saa siger Cyrus, Kongen i Persien: Herren, Himmelsens Gud, haver givet mig alle Riger i Landet, og han har befalet mig at bygge sig et Huus i Jerusalem, som er i Juda; hvo er iblandt eder af alt hans Folk? Herren hans Gud være med ham, og han drage op!

Esras Bog.

1. Capitel.

Cyrus, Kongen af Persien, giver Jøderne Frihed at drage af det babyloniske Jængsel til deres Land igjen, 1-4. Endeel af Juda, Benjamin og Levi drage til Jerusalem og faaer en Deel af Tempels Kar med sig fra Babel, 5-11.

Men i det første Cyri, Kongen af Persiens, Aar, — at Herrens Ord skulde fuldkommes, (som var talet) ved Jeremias

Mund — opvakte Herren Cyri, Kongen af Persiens, Land, og han lod udraabe over sit ganste Rige, ja og ved Skrift, og led sige: 2 Krøn. 36, 22 fg. Es. 5, 13. Jer. 25, 11; 29, 10.

2. Saa siger Cyrus, Kongen i Persien: Herren, Himmelsens Gud, haver givet mig alle Riger i Landet, og han haver befalet mig at bygge sig et Huus i Jerusalem, som er i Juda.

3. Hvo er iblandt eder af alt hans Folk? hans Gud være med ham, og han drage op til Jerusalem, som er i Juda, og han bygge Herrens, Israels Guds, Huus; han er den Gud, som er i Jerusalem.

4. Og hver, som er bleven tilovers af alle Steder, i hvilke han er fremmed, ham skulle Folkene paa hans Sted høiligen hjælpe med Sølv og med Guld og med Guds og med Fæ, med en frivillig (Gave) til Guds Huus, som er i Jerusalem.

5. Da gjorde de øverste Fædre af Juda og Benjamin og Præsterne og Leviterne sig rede, ja Alle, hvis Land Gud opvakte, til at drage op at bygge Herrens Huus, som er i Jerusalem.

6. Og Alle trindt omkring dem styrkede deres Hænder med Sølvfar, med Guld, med Guds og med Fæ og med dyrebare Skjænk, foruden alt det, som de gave frivilligen.

7. Og Kong Cyrus lod Herrens Huses Kar udføre, som Nebucadnezar havde udført af Jerusalem, og havde sat dem i sin Guds Huus.

2 Kron. 36, 7. 18. Jer. 27, 19-22.

8. Men Cyrus, Kongen i Persien, førte dem ud ved Mithridates, Skatimesterens, Haand, og han talte Sesbazar, Judæ Tyrste, dem til.

9. Og dette er deres Tal: Tredive Guldbækkener, tusinde Sølvbækkener, ni og thyve Slagterknive,

10. tredive Guldbægere, andre Sølvbægere fire hundrede og ti, andre Kar tusinde.

11. Alle Kar af Guld og Sølv vare fem tusinde og fire hundrede; alt dette førte Sesbazar op med dem, som drog op af de Bortførte, fra Babel til Jerusalem.

2. Capitel.

Her opregnes de Fornemste af dem, som drog fra Babel, og Tallet af deres Familier, først af Juda og Benjamin, 1-35, dernæst af Præster, Leviter, Sangere, Portnere, Netjünim, og Salomos Tjeneres Børn, 36-58, og Mogle, om hvis Slægtsregister ikke kunde findes nogen vis Efterretning, 59-63. Den hele Sum af Mennesker, Heste og Kameler, 64-67. De Velsigte give Gaver til Tempelets Bygning og Gudstjenersten; Folket boer i sine Stæder, 68-70.

Men disse ere de Folk af det Landskab, som drog op af de Bortførtes Fængsel, hvilke Nebucadnezar, Kongen af Babel, havde bortført til Babel, og som kom tilbage til Jerusalem og Juda, hver til sin Stad,

Ref. 7, 6 fg.

2. hvilke kom med Serubabel, Jesua, Nehemia, Seraja, Reelja, Mardochai, Bilsan, Mispar, Bigvai, Nehum, Baana; (dette er) Tallet paa Mændene af Israels Folk:

3. Pareos Børn, to tusinde, hundrede, to og halvfjerdsfindsthye;

4. Sephatjas Børn, tre hundrede, to og halvfjerdsfindsthye;

5. Araks Børn, syv hundrede, fem og halvfjerdsfindsthye;

6. Batabth-Moabs Børn, af Jesuas (og) Joabs Børn, to tusinde, otte hundrede og tolv;

7. Elams Børn, tusinde, to hundrede, fire og halvtredsfindsthye;

8. Sathhus Børn, ni hundrede og fem og fyrrethye;

9. Sacchais Børn, syv hundrede og tredsfindsthye;

10. Banis Børn, sex hundrede, to og fyrrethye;

11. Bebaïs Børn, sex hundrede, tre og thye;

12. Asgads Børn, tusinde, to hundrede, to og thye;

13. Adonikams Børn, sex hundrede, sex og tredsfindsthye;

14. Bigvais Børn, to tusinde, sex og halvtredsfindsthye;

15. Adins Børn, fire hundrede, fire og halvtredsfindsthye;

16. Alters Børn af Hiskia, otte og halvfemfindsthye;

17. Bezais Børn, tre hundrede, tre og thye;

18. Zoras Børn, hundrede og tolv;

19. Hasums Børn, to hundrede, tre og thye;

20. Gibbars Børn, fem og halvfemfindsthye;

21. Bethschems Børn, hundrede, tre og thye;

22. Netophas Mænd, sex og halvtredsfindsthye;

23. de Mænd af Anathoth, hundrede, otte og thye;

Jer. 1, 1.

24. Asnaveths Børn, to og fyrrethye;

25. de Børn af Kirjath-Arim, Kephira og Beeroth, syv hundrede og tre og fyrrethye;

26. de Børn af Rama og Geba, sex hundrede, een og thye;

27. de Mænd af Michmas, hundrede, to og thye;

28. de Mænd af Bethel og Li, to hundrede, tre og thyve;

29. Nebos Børn, to og halvtredsfindsthyve;

30. de Børn af Magbis, hundrede, sex og halvtredsfindsthyve;

31. den anden Glams Børn, tusinde, to hundrede, fire og halvtredsfindsthyve; v. 7.

32. Harims Børn, tre hundrede og thyve;

33. Lods, Hadids og Onos Børn, syv hundrede og fem og thyve;

34. Zerichos Børn, tre hundrede, fem og fyrrethve;

35. Senaas Børn, tre tusinde og sex hundrede og tredive;

36. Præsterne: Zedajas Børn af Jesuas Huus, ni hundrede, tre og halvfjerdsfindsthyve; v. 2.

37. Zimmers Børn, tusinde, to og halvtredsfindsthyve;

38. Pashurs Børn, tusinde, to hundrede, syv og fyrrethve;

39. Harims Børn, tusinde og sytten; v. 32.

40. Leviterne: Jesuas og Nadmiels Børn af Hodavjas Børn, fire og halvfjerdsfindsthyve;

41. Sangerne: Asaphs Børn, hundrede, otte og thyve;

42. Portneres Børn: Sallums Børn, Aters Børn, Talmous Børn, Alkubs Børn, Hatitas Børn, Sobais Børn; de allesammen vare hundrede, ni og tredive;

43. de Nethinim: Zihæs Børn, Hasuphas Børn, Tabbaoths Børn, 1 Kron. 9, 2.

44. Aéros Børn, Siahæs Børn, Padons Børn,

45. Lebanas Børn, Hagabas Børn, Alkubs Børn,

46. Hagabs Børn, Samlais Børn, Hannans Børn,

47. Giddels Børn, Gahars Børn, Neajas Børn,

48. Rezins Børn, Nekodas Børn, Gasfams Børn,

49. Nefas Børn, Pasjcahs Børn, Bejais Børn,

50. Asuas Børn, Meunims Børn, Nephusjims Børn,

51. Baskubs Børn, Hasuphas Børn, Harhurs Børn,

52. Bazluths Børn, Mehidas Børn, Harjas Børn,

53. Barfos Børn, Siferas Børn, Thamahs Børn,

54. Neziahs Børn, Hatiphas Børn;

55. Salomos Tjeneres Børn: Sotais Børn, Sopherets Børn, Prudas Børn,

1 Kong. 9, 21.

56. Zaalas Børn, Darfons Børn, Gidbels Børn,

57. Sephatjas Børn, Hattils Børn, Pochereth-Hazzebains Børn, Amis Børn.

58. Alle de Nethinim og Salomos Tjeneres Børn (vare tilsammen) tre hundrede, to og halvfemfindsthyve.

59. Og disse ere de, som drog op af Thel-Melah, Thel-Harfa, Cherub, Addan (og) Zinner, dog de kunde ikke give deres Fædres Huus tilfjende og deres Sæd, om de vare af Israhel: Neh. 7, 61.

60. (nemlig) Delajas Børn, Tobias Børn, Nekodas Børn, sex hundrede og to og halvtredsfindsthyve;

61. og af Præsteres Børn: Habajas Børn, Haffoz Børn, Barjillais Børn, som tog en Hustru af Barjillai, den Gileaditers, Døttre og blev nævnt efter deres Navn. Neh. 7, 63. 2 Samt. 19, 31.

62. Disse ledte efter deres Fortegnelse iblandt dem, som vare regnede i Slæktregister, og bleve ikke fundne (deri), og de bleve som besmittede afsøiste fra Præstedømmet.

63. Og Hattirfatha sagde til dem, at de skulde ikke æde af de særdeles hellige Ting, indtil en Præst stod med Urin og med Thummim. Neh. 8, 9; 10, 1.

64. Den ganske Forsamling var tilsammen to og fyrrethve tusinde, tre hundrede og tredsfindsthyve,

65. foruden deres Tjenere og deres Tjenestepiger, de vare syv tusinde, tre hundrede og syv og tredive, og de havde to hundrede Sangere og Sangerfker.

66. Deres Heste vare syv hundrede og sex og tredive, deres Muler to hundrede og fem og fyrrethve.

67. Deres Kameler vare fire hundrede, fem og tredive, Asenerne sex tusinde, syv hundrede og thyve.

68. Og (nogle) af de øverste Fædre, der de kom til Herrens Huus, som var i Jerusalem, da gavede frivilligen til Guds Huus for at sætte det paa sin Grundvold.

69. De gavede efter deres Formue til Gjerningens Liggendefæ, i Guld een og tredsfindsthyve tusinde Drachmer, og fem tusinde Pund Sølv, og hundrede Præstefjortler.

70. Saa boede Præsterne og Leviterne og (nogle) af Folket og Sangerne og Portnerne og de Kethinin i deres Stæder, og al Israels (boede) i sine Stæder.

3. Capitel.

Jesua og Serubabel bygge Herrens Alter og offere derpaa; de holde Jofafabernes Høitid, anrette Gudstjenesten og labe sig til at bygge Tæmplet, 1-7. De lægge Grundvolden med Glæde og Forsang; Nogle græde, som havde seet det forrige Tæmple i sin Herlighed, 8-13.

Og der den syvende Maaned var kommen, og Israels Børn vare i deres Stæder, da samlede Folket som een Mand til Jerusalem.

c. 2, 61.

2. Og Jesua, Zozadaks Søn, og hans Brødre, Præsterne, gjorde sig rede, og Serubabel, Sealthiels Søn, og hans Brødre, og byggede Israels Guds Alter til at offere Brændoffer derpaa, saasom skrevet er i Mose, den Guds Mands, Lov.

Matth. 1. 12. 3 Mos. 6. 2.

3. Og de beredte Alteret paa dets Grundvold, men med Forsærdelse, (som var) over dem for Folkene i Landene; og de offrede derpaa Brændoffer til Herren, Brændoffer om Morgen og om Aften.

4 Mos. 28. 4. 1 Kron. 16. 40.

4. Og de holdt Jofafabernes Høitid, saasom skrevet er, og (offrede) Brændoffer hver Dag efter Tallet, som Skif var, hver Dags Ting paa sin Dag;

3 Mos. 23. 31 fg.

5. derefter og det idelige Brændoffer, og paa Nymaaneder og paa alle Herrens bestemte Tider de helligede Ting, og Enhvers, som frivilligen gav et frivilligt (Offer) for Herren.

6. Fra den første Dag i den syvende Maaned begyndte de at offere Herren Brændoffer; dog Herrens Tæmpels Grundvold var ikke lagt.

7. Og de gabe dem, som huggede, og Tømmermændene Penge, og Mad og Drikke og Olie til dem af Zidon og Tyrus, at de skulde føre Cedertæer fra Libanon til Havet mod Bapho, efter Chri, Kongen af Persiens, Tilladelse til dem.

2 Kron. 2. 16.

8. Men i det andet Aar, efterat de vare komne til Guds Huus i Jerusalem, i den anden Maaned, begyndte Serubabel, Sealthiels Søn, og Jesua, Zozadaks Søn, og de andre af deres Brødre, Præsterne og Leviterne, og alle de, som vare komne af Fængslet til Jerusalem, og de beklædede Leviterne, fra tyve Aar gamle og derover,

at bygge over Herrens Huses Gjerning.

1 Kron. 23. 4.

9. Da stod Jesua, hans Sønner og hans Brødre, (og) Kadmiel med hans Sønner, (og) Judæ Børn som een (Mand) til at bygge over dem, som gjorde Gjærningen i Guds Huus; (illegemaade) Henabads Børn, deres Børn og deres Brødre, Leviterne.

c. 2, 40.

10. Der Bygningsmændene lagde Grundvolden til Herrens Tæmple, da lode de Præsterne staae isørte, med Basuner, og Leviterne, Asaphs Børn, med Cymbler, at love Herren efter Davids, Israels Konges, Indretning.

2 Kron. 29. 25. 26.

11. Og de sang (med hverandre), idet de lovede og takkede Herren, at han er god, at hans Miskundhed er evindelig over Israel; og alt Folket raabte med et stort Frydesfrig, idet de lovede Herren, fordi Grundvolden til Herrens Huus var lagt.

2 Kron. 5. 13; 7. 1.

12. Men Mange af Præsterne og Leviterne og de øverste Fædre, de Gamle, som havde seet det første Huus, da det stod paa sin Grundvold, der dette Huus nu stod dem for Dinene, græd med hoi Røst; men Mange opløstede Røsten med Frydesfrig (og) med Glæde;

Sagg. 2. 3.

13. saa at Folket kunde ikke hende den Glædes Frydesfrigs Røst fra Folkets Graads Røst, fordi Folket raabte med et stort Skrig, saa at man hørte Røsten langt borte.

4. Capitel.

De Samaritaner begjære at bygge Tæmplet med Joderne; men disse ville intet Samkvem have med dem, hvorfor hine hindre dem i at bygge fra Cyri Tid indtil Darii Tid, 1-5. Derimellem skrive de Klagemaal imod Joderne til Ahazverus og Artaxerges, hvilte forbyde at bygge Tæmplet, 6-24.

Der Judæ og Benjamins Modstændere hørte, at de Folk, som havde været bortførte, byggede Tæmplet for Herren, Israels Gud,

2. da kom de frem til Serubabel og til de øverste Fædre, og sagde til dem: Vaber os bygge med eder; thi vi ville søge eders Gud, ligesom I, og vi have offret til ham fra Asar-Haddons, Kongen af Assyriens, Dage af, som førte os hid op.

2 Kong. 17. 24. 41; 19. 37.

3. Men Serubabel og Jesua og de Dyrige af de øverste Fædre for Israel sagde

til dem: (Det sømmer sig) ikke, at I og vi bygge vor Guds Huus; men vi, vi ville alene bygge Herren, Israels Gud, (det), saasom Kong Cyrus, Kongen af Persien, bød os.

c. 2, 2; 1, 3.

4. Og det skede, at Folket i Landet gjorde, at Judæ Folk lode Hænderne synke, og de forstyrrede dem fra at bygge.

5. Og de leiede Raadgivere imod dem for at gjøre deres Raad til Intet i alle Cyri, Kongen af Persiens, Dage, og indtil Darii, Kongen af Persiens, Rige. v. 24.

6. Og i Ahasveri Rige, i hans Riges Begyndelse, skreve de et Klagemaal imod Indbyggerne i Juda og Jerusalem.

7. Og i Artaxerxes Dage skrev Bislam, Mithridates, Tabeel og de Øvrige af hans Selskab til Artaxerxes, Kongen i Persien, og Brevets Skrift var skreven paa Syriisk og blev udlagt paa Syriisk.

8. Den Tid skreve Nehum, Cantsleren, og Simjai, Skriveren, et Brev imod Jerusalem til Kong Artaxerxes paa denne Maade:

9. Nehum, Cantsleren, og Simjai, Skriveren, og de Øvrige af deres Selskab, de af Dina og Apharsach, Tarpela, Apharsa, Gresh, Babel, Susa, Ochava, Elam,

10. og de øvrige Folk, som den store og navnkundige Senappar forflyttede og satte dem i Samarias Stad, og de Øvrige paa denne Side Floden, og paa en (vis) Tid.

2 Kong. 17, 24.

11. Dette er Indholdet af Brevet, som de sendte til ham, til Kong Artaxerxes: Dine Tjenere, de Mænd paa denne Side Floden, og paa en (vis) Tid. v. 17.

12. Det skal være Kongen bitterligt, at Jøderne, som ere dragne op fra dig (og) ere komne til os i Jerusalem, bygge den oprørste og onde Stad, og fuldkomne Muren og søie Grunden tilhøbe.

13. Saa være det nu Kongen bitterligt, at dersom den Stad bliver bygget, og Murene blive fuldkommede, da skulle de ikke ville give (dig) Skat, Told og (aarlig) Rente, og du skal lide Skade paa Kongernes Indkomme.

14. Nu, efterdi vi aldeles have vor Von af (Kongens) Palads, og det ikke sømmer sig, at vi see paa Kongens Foragtelse, derfor have vi sendt hen og lade Kongen det vide,

15. at man maa lede i dine Fædres Historiebog, saa skal du finde i samme Historiebog og fornemme, at den Stad er en

gjenstridig Stad, og Konger og Lande skadelig, og at de have gjort Affald derudi fra gammel Tid; derfor er (og) Staden ødelagt.

16. Vi give Kongen tilfsjende, at, om denne Stad bliver bygget, og dens Mure fuldkommede, da beholder du ingen Deel paa denne Side Floden.

17. Kongen sendte Svar til Nehum, Cantsleren, og Simjai, Skriveren, og de Øvrige af deres Selskab, som boede i Samaria, og de Øvrige paa hiin Side Floden: Fred, og paa en (vis) Tid.

18. Det Brev, som I sendte til os, er klarligen læst for mig.

19. Og er af mig given Befaling, at man skulde lede, og man haver fundet, at denne Stad haver fra gammel Tid ophøiet sig imod Konger, og der er gjort Oprør og Affald derudi.

20. Og der have været mægtige Konger i Jerusalem, og som have hersket over alt det, som er paa hiin Side Floden, saa at dem blev given Skat, Told og (aarlig) Rente. v. 13.

21. Saa giver nu Befaling at forhindre de Mænd, at den Stad bliver ikke bygget, indtil der bliver given Befaling af mig.

22. Saa værer paamindede (herom, at I ikke) begaae en Forseelse herudi; hvorfor skal den Fordærvelse faae Overhaand, Kongerne til Skade?

23. Der nu Indholdet af Kong Artaxerxes Brev blev læst for Nehum og Simjai, Skriveren, og deres Selskab, da drog de hasteligen til Jerusalem til Jøderne, og forhindrede dem med Arm og Magt.

24. Da forhindredes den Gjerning paa Guds Huus, som var i Jerusalem; og den blev forhindret indtil Darii, Kongen i Persiens, Riges andet Aar.

5. Capitel.

Haggai og Sacharias, Propheterne, tilfsjende Folket til at bygge Templet, og de begynde paany at bygge paa det, 1. 2. Kong Darius Landsherre erfarer af Jøderne, hvad for en Beskaffenhed det havde med denne Bygning, og skriver Darius til derom, begjærende, han vilde lade undersøge, om det forholdt sig, saasom de jagde, 3-17.

Og de Propheter, Haggai, Propheten, og Sacharias, Iddos Søn, propheterede for Jøderne, som vare i Juda og i Jerusalem, i Israels Guds Navn til dem.

Hagg. 1, 1. Sach. 1, 1.

2. Da gjorde Scrubabel, Sealthiels Søn, og Jesua, Josadaks Søn, sig rede og begyndte at bygge Guds Huus, som var i Jerusalem, og med dem de Guds Profeter, som styrkede dem. c. 3, 2. 1 Kron. 3, 19.

3. Paa den Tid kom til dem Thathnai, Fyrsten paa denne Side Floden, og Sethar-Bosnai og deres Selskab, og de sagde saaledes til dem: Hvo haver givet eder Befaling at bygge dette Huus og at fuldkomme denne Muur?

4. Da sagde vi paa denne Maade til dem, (og) hvad de Mænd hedte, som byggede denne Bygning. v. 11 fg.

5. Og deres Guds Die var over Jødernes Vildste, og de forhindrede dem ikke, indtil man lod Sagen komme til Darius; og da fik de Brev tilbage derom. 5 Mos. 11, 12.

6. Indholdet af Brevet, som Thathnai, Fyrsten paa denne Side Floden, og Sethar-Bosnai og hans Selskab af Alpharjach, som var paa denne Side Floden, sendte til Kong Darius; c. 4, 9.

7. de sendte Svar til ham, og saaledes var der skrevet derudi: Kong Darius (ønske vi) al Fred.

8. Det være Kongen bitterligt, at vi kom til det Landskab Juda, til den store Guds Huus, og man bygger det med store Stene og lægger Træ i Væggene, og denne Gjerning gjøres hasteligen og lykkes ved deres Hænder. c. 4, 12. Marc. 13, 1.

9. Da spurgte vi de samme Vildste ad og sagde paa denne Maade til dem: Hvo haver givet eder Befaling at bygge dette Huus og at fuldkomme denne Muur?

10. Vi spurgte dem og om deres Navne, for at give dig det tilskjende, at vi kunde skrive de Mænds Navne, som vare deres Øverster.

11. Og de gave os paa denne Maade Svar tilbage og sagde: Vi ere Himmelsens og Jordens Guds Tjenere, og bygge et Huus, som var forduum bygget for mange Aar siden; thi en stor Konge i Israél havde bygget det og fuldkommet det. 1 Kong. 6, 1.

12. Men efterat vore Fædre havde for-tørnet Himmelsens Gud, gav han dem i Nebucadnezzars, Kongen af Babels, den Chaldæers, Haand, og han nedbrød dette Huus og førte Folket bort til Babel. 2 Kong. 25, 9.

13. Men i det første Cyri, Kongen af Babels, Aar gav Kong Cyrus Befaling at bygge dette Guds Huus. c. 1, 1 fg.

14. Ja og de Guds Huses Aar, som vare af Guld og Sølv, som Nebucadnezzar havde udtaget af Templet, som var i Jerusalem, og ført dem til Templet i Babel, dem udtog Kong Cyrus af Templet i Babel, og de bleve givne En, hvis Navn var Sesbazar, hvilken han satte til Fyrste. c. 1, 8.

15. Og han sagde til ham: Tag disse Aar, gik bort (og) før dem ind i Templet, som er i Jerusalem, og lad Guds Huus bygges paa sit Sted.

16. Da kom den samme Sesbazar, han lagde Grundvolden til Guds Huus, som er i Jerusalem; og fra da af og indtil nu bygges det og er ikke fuldkommet.

17. Og dersom det nu (synes) godt for Kongen, saa lad lede der i Kongens Lig-gendefæes Huus, som er i Babel, om det er (saa), at der er givet Befaling af Kong Cyrus at bygge dette Guds Huus i Jerusalem, og at man sender til os Kongens Villie derom.

6. Capitel.

Da Kong Darius finder, at Cyrus havde givet dem Frihed til at bygge, befaler han sin Landsherre og Betjentene, at de ei skulle hindre Jøderne, men heller i alle Maader være dem behjælpelige, 1-12. De ere den Befaling lydige, Templet bliver færdigt og indvies; Jøderne holde Paaste, 13-22.

Da gav Kong Darius Befaling, og de ledte i Cancelliet, der Liggendefæet var henlagt i Babel.

2. Og der blev funden i Brevkisten paa Slottet, som er i det Land Medien, en Rolle, og derudi var en Optegnelse, saaledes skreven:

3. I Kong Cyri første Aar gav Kong Cyrus Befaling om Guds Huus i Jerusalem, at Huset skulde bygges til at være et Sted, hvor man offerer Offer, og at de skulde opføre dets Mure, tredsindsthyve Alen i sin Høide, og tredsindsthyve Alen i sin Bredde; 2 Kron. 36, 22. Esr. 1, 1.

4. tre Rader af store Stene og en Råd af nyt Træ, og at Beføstningen skulde gøres af Kongens Huus.

5. Tilmed skulde man og give tilbage Guds Huses Aar, som vare af Guld og Sølv, som Nebucadnezzar havde udtaget af Templet, som var i Jerusalem, og ført til Babel; at de kunde komme til Templet, som skal være i Jerusalem, til sit Sted, og man skulde føre dem ind i Guds Huus. c. 1, 7; 5, 14.

6. Nu, du Thathnai, Fyrste paa hiin Side Floden, du Sethar-Vosnai og deres Selskab af Alpharsach, som er paa hiin Side Floden, holder eder langt derfra. c. 5, 3.

7. Lader dem arbejde paa dette Guds Huus, at Iødernes Fyrste og Iødernes Ældste kunne bygge dette Guds Huus paa sit Sted.

8. Der er og givne Befaling af mig om det, som I skulle gjøre mod disse Iøders Ældste, for at bygge dette Guds Huus, nemlig, at af Kongens Gods, af Skatten paa hiin Side Floden, skal strax gives disse Mænd til Beføstning, at de ikke forhindres.

9. Og hvad de have fornødent, baade Kalve og Vædere og Lam til Brændoffer for Himmels Gud, Hvede, Salt, Vin og Olie efter Præsterens Ord, som ere i Jerusaleim, det skal man Dag fra Dag give dem, at der ikke (begaaes) en Forseelse (herudi); c. 7, 17; 4, 22.

10. paa det de kunne offre sød Lugt for Gud i Himmelen og bede for Kongens og hans Børns Liv.

11. Fremdeles er der givne Befaling af mig, at hvert Menneske, som forandrer denne Ting, af hans Huus skal udrides et Træ og opreises, saa han skal udslættes derpaa, og hans Huus skal gjøres til en Møgdyngue derfor. Dan. 3, 29.

12. Gud, som haver ladet sit Navn boe der, nedslaae hver Konge og Folk, som uddrækker sin Haand at forandre det, at fordærve dette Guds Huus, som er i Jerusaleim; jeg Darius haver givet Befaling, at det skal gjøres hasteligen.

13. Hvorfor Thathnai, Fyrste paa denne Side Floden, Sethar-Vosnai og deres Selskab, fordi at Kong Darius havde sendt (Bud) efter det, (som sagt er,) gjorde det hasteligen.

14. Og de Ældste af Iøderne byggede, og det lykkedes for dem efter Haggai, Prophetens, og Sacharias, Iddos Søn, Prophetie; og de byggede og fuldkommede det efter Israels Guds Befaling og efter Cyri og Darii og Artaxerxes, Kongen af Persiens, Befaling. c. 5, 1.

15. Og det Huus blev fuldfærdiget indtil den tredie Dag i Adar Maaned, som var (i) Kong Darii Niges sjette Aar. c. 4, 24.

16. Og Israels Børn, Præsterne og Leviterne og de andre af de Folk, som havde

været bortførte, holdt dette Guds Huses Indvielse med Glæde. 4 Mos. 7, 10.

17. Og de offrede til dette Guds Huses Indvielse hundrede Oxne, to hundrede Vædere, fire hundrede Lam, og Gjedebukke til Syndoffere for al Israel, tolv efter Israels Stammers Tal. c. 8, 35.

18. Og de beskaffede Præsterne i deres Afdelinger og Leviterne i deres Skifter til Gudstjenesten, som (holdtes) i Jerusaleim, som skrevet er i Moje Bog. 4 Mos. 3, 6; 8, 14.

19. Og de Folk, som havde været bortførte, holdt Paafste paa den fjortende (Dag) i den første Maaned. 2 Mos. 12, 6.

20. Thi Præsterne og Leviterne vare rensete som een (Mand), de vare alle rene; og de slagtede Paafste for alle de Folk, som havde været bortførte, og for deres Bredre, Præsterne, og for sig selv.

21. Saa aade Israels Børn, de, som vare komne tilbage af dem, som havde været bortførte, samt alle de, som havde adskilt sig til dem fra Hedningernes Urenhed i Landet til at søge Herren, Israels Gud.

22. Og de holdt de usprede (Brøds) Høitid i syv Dage med Glæde; thi Herren havde glædet dem og omvendt Kongen af Assyriens Hjerter til dem, til at styrke deres Hænder i Guds, (ja) Israels Guds, Huses Gjerning. 2 Kron. 30, 21.

7. Capitel.

I Kong Artaxerxes Tid drager Esra med Andre til Jerusaleim med det Forjæt at indbrette der Alting efter Herrens Lov, 1-10. Kongen giver ham et Brev med, hvori han tilstaaer ham herlige Friheder, 11-26; hvorefter Esra lever Herren, 27. 28.

Og efter disse Handeler, i Artaxerxes, Kongen i Persiens, Rige, var Esra, Søn af Seraja, Søn af Asaria, Søn af Hilkia, Neb. 2, 1.

2. Søn af Sallum, Søn af Zadok, Søn af Abihub,

3. Søn af Amaria, Søn af Asaria, Søn af Merajoth,

4. Søn af Serahja, Søn af Usji, Søn af Buthi,

5. Søn af Abijua, Søn af Pinehas, Søn af Eleazar, Søn af Aron, den Ypperstepræst. 1 Kron. 6, 4. 50.

6. Denne Esra drog op fra Babel, og han var en færdig Skriftlærd i Moje Lov, som Herren, Israels Gud, havde givet; og Kongen gav ham efter Herrens hans

Guds Haand, (som var) over ham, al hans Begjæring. Neh. 2, 8.

7. Og der opdroge (nogle) af Israels Børn og af Præsterne og Leviterne og Sangerne og Portnerne og de Nethinim til Jerusalem i Kong Artaxerges syvende Aar.

8. Og han kom til Jerusalem i den femte Aaaned; det var Kongens syvende Aar.

9. Thi paa den første (Dag) i den første Aaaned besluttede han fast at drage op fra Babel, og paa den første (Dag) i den femte Aaaned kom han til Jerusalem efter hans Guds gode Haand over ham. c. 8, 18.

10. Men Esra havde beredt sit Hjerte til at søge Herrens Lov og at gjøre (den) og at lære i Israel Skik og Ret.

11. Og dette er Indholdet af Brevet, som Kong Artaxerges gav Esra, Præsten, den Skriftlærde, som var en Skriftlærd i Herrens Buds og hans Skiffes Ord til Israel:

12. Artaxerges, Kongers Konge: Esra, Præsten, den Skriftlærde i Himmelenes Guds Lov, fuldkommen (Fred), og paa en (pis) Tid! Esch. 26, 7.

13. Der er given Befaling af mig, at hver, som er frivillig i mit Rige, af Israels Folk og dets Præster og Leviter, at drage til Jerusalem, maa drage med dig;

14. fordi du er sendt af Kongen og hans syv Raadsherrer at undersøge i Juda og i Jerusalem efter din Guds Lov, som er i din Haand, Esh. 1, 14.

15. og at føre (med dig) Sølv og Guld, som Kongen og hans Raadsherrer frivilligen give til Israels Gud, hvis Bolig er i Jerusalem,

16. samt alt det Sølv og Guld, som du kan finde i ganske Babels Land, med det Frivillige, som Folket og Præsterne give frivilligen til deres Guds Huus, som er i Jerusalem;

17. paa det du strax maa kjøbe for samme Sølv Ørne, Bædere, Lam og deres Madoffer og deres Drikoffer, og offere dem paa Alteret, som er hos eders Guds Huus, som er i Jerusalem. c. 6, 9.

18. Tilmed hvad dig og dine Brødre godt synes at gjøre med det øvrige Sølv og Guld, det gjører efter eders Guds Villie.

19. Og de Aar, som ere givne dig til din Guds Huses Tjeneste, dem giv fra dig for Gud i Jerusalem.

20. Og det Øvrige, som er behov til din Guds Huus, som salder dig til at give, skal du give af Kongens Riggendefæres Huus.

21. Og af mig, jeg, (som er) Kong Artaxerges, er given Befaling til alle Statmestere, som ere paa hiin Side Floden, at hvad som Esra, Præsten, den Skriftlærde i Guds Lov af Himmelen, begjærer af eder, det skal stee strax;

22. indtil hundrede Centner Sølv, og indtil hundrede Cor Hvede, og indtil hundrede Bath Viin, og indtil hundrede Bath Olie, og Salt, som han ikke skrev (Maade paa).

23. Alt det, (som er) efter Guds Befaling af Himmelen, skal gjøres med Flid til Himmelenes Guds Huus, at der ikke skal være en Brede over Kongens og hans Børns Rige.

24. Og vi lade eder vide om alle Præster og Leviter, Sangere, Portnere, Nethinim og dette Guds Huses Tjenere, at I skulle ikke have Magt til at lægge Skat, Told eller (aarlig) Rente paa dem.

25. Og du, Esra, efter din Guds Vilssdom, som er hos dig, sæt Dommere og Lovkyndige, at de maae dømme over alt Folket, som er paa hiin Side Floden, over alle dem, som vide din Guds Lov; og den, som ikke veed den, skulle I lade vide (den).

26. Og hver den, som ikke gjør efter din Guds Lov og Kongens Lov, lad strax Dømmen udføres over ham (derfor), enten til Døden, eller til Landsflygtighed, eller til Straf paa Gods, eller til Vaand (og Jængsel).

27. Lovet være Herren, vore Fædres Gud, som haver givet Saadant i Kongens Hjerte til at pryde Herrens Huus, som er i Jerusalem,

28. og haver bøiet Misfandhed til mig for Kongens og hans Raadsherrers Ansigt og alle Kongens vældige Tyrster! og jeg, jeg styrkede mig efter Herrens min Guds Haand over mig og samlede de Øverste af Israel til at drage op med mig. c. 8, 18. 22.

8. Capitel.

De, som drog med Esra, opregnes efter deres Slægter, 1-14. Han forskriver nogle Leviter og Nethinim, som drage med, 15-20. Han søfter og beder for at faae Hjælp af Gud paa Veien; overgiver Guldet og Sølvet, som han havde med sig, i de øverste Leviters

Sænder, 21-30; drager bort, kommer til Jerusalem; de overlevere Sølvet og Guldet, og overgive Kongens Befaling, 31-36

Og disse ere deres Fædres Øverster og de, som bleve regnede i Slægtregister, som drog op med mig, under Kong Artaxerxes Regjering, af Babel:

2. Af Pinchas Børn, Gersom; af Ithamars Børn, Daniel; af Davids Børn, Hattus;

3. af Sechanjas Børn, af Pareos Børn, Sacharia, og med ham vare regnede i Slægtregister hundrede og halvtredstindstye Mandspersoner;

4. af Pahath-Moabs Børn, Eljoenai, Serahjas Søn, og med ham to hundrede Mandspersoner;

c. 2. 6. Nep. 7. 11 fg.

5. af Sechanjas Børn, Zehasjels Søn, og med ham tre hundrede Mandspersoner;

6. og af Abins Børn, Ebed, Jonathans Søn, og med ham halvtredstindstye Mandspersoner;

7. og af Elams Børn, Jesaia, Athalias Søn, og med ham halvfjerdsindstye Mandspersoner;

8. og af Sephatjas Børn, Sebadja, Michaels Søn, og med ham fiirsindstye Mandspersoner;

9. af Joabs Børn, Obadja, Zehiels Søn, og med ham to hundrede og atten Mandspersoner;

10. og af Selomiths Børn, Josiphjas Søn, og med ham hundrede og tredstindstye Mandspersoner;

11. og af Bebais Børn, Sacharia, Bebais Søn, og med ham otte og tyve Mandspersoner;

12. og af Asgads Børn, Johanan, Hakatans Søn, og med ham hundrede og ti Mandspersoner;

13. og af Adonijams de fjedte Børn, hvis Navne vare disse: Eliphelet, Zeiel og Semaja, og med dem tredstindstye Mandspersoner;

14. og af Bigvais Børn, Uthai og Sabbud, og med dem halvfjerdsindstye Mandspersoner.

15. Og jeg samlede dem ved Floden, som kommer til Ahava, og der leirede vi os tre Dage; og der jeg gav Aft paa Folket og paa Præsterne, da fandt jeg ingen af Levi Børn der.

16. Da sendte jeg Elieser, Arief, Semaja og Elathan og Farib og Elathan og Nathan og Sacharia og Mesullam, de

Øverste, og Jojarib og Elathan, som vare forstandige.

17. Og jeg besøft dem (at komme) til Iddo, som var den Øverste i det Sted Chasiphja, og jeg lagde Ordene i deres Mund, som de skulde tale med Iddo, Ahjo (og) de Nethinim i det Sted Chasiphja, at føre os Tjenere til vor Guds Huus (derfra).

18. Og de førte os, efter vor Guds den gode Haand over os, en klog Mand af Mahesi, Levi Søns, Israels Søns, Børn, nemlig Serebja og hans Sønner og hans Brødre, atten,

c. 7. 6. 9. 28.

19. og Hatabja og Jesaia med ham af Merari Børn, hans Brødre og deres Sønner, tyve,

20. og af de Nethinim, som David og Tyrsterne gavede til Leviternes Tjeneste, to hundrede og tyve Nethinim; alle disse vare nævnedes ved Navn.

Nep. 7. 60.

21. Og jeg lod der udraabe en Faste ved den Flod Ahava at ydmyge os for vor Guds Ansigt. for at søge en ret Vej af ham for os og vore smaae Børn og alt vort Guds.

2 Kron. 20. 3.

22. Thi jeg skammede mig at begjære Krigsmagt og Ryttere af Kongen til at hjælpe os fra Tjensten paa Veien; thi vi havde sagt til Kongen, figende: Vor Guds Haand er over alle dem, som søge ham, til Gode, og hans Styrke og hans Brede er over Alle, som forlade ham.

er. 18.

23. Saa fastede vi og søgte Saadant hos vor Gud, og han bønhørte os.

24. Og jeg fraskilte tolv af de øverste Præster, nemlig Serebja, Hatabja og ti af deres Brødre med dem.

25. Og jeg veiede dem det Sølv og Guld og de Kar til, (nemlig) Opføttelsen til vor Guds Huus, som Kongen og hans Raadsherrer og hans Tyrster og al Israel, som fandtes, havde givet.

26. Og jeg veiede dem i deres Haand sex hundrede og halvtredstindstye Centner Sølv, og Solvar hundrede Centner, Guld hundrede Centner,

27. og tyve Guldbægere paa tusinde Drachmer, og to Kar af godt skinnende Kobber, kostelige som Guld.

28. Og jeg sagde til dem: I ere Herren hellige, og Karrene ere hellige, og Sølvet og Guldet er en frivillig (Gave) for Herren, eders Fædres Gud.

29. Værer aarraagne og bevarer det, indtil I veie det ud for de øverste Præster

og Leviter og øverste Fædre iblandt Israels i Jerusalem, i Herrens Hus's Kammerere.

30. Da toge Præsterne og Leviterne imod samme Solvs og Gulds Vægt og Karrene for at føre (det) til Jerusalem, til vor Guds Huus.

31. Og vi reiste fra Ahavas Flod paa den tolvte Dag i den første Maaned for at drage til Jerusalem, og vor Guds Haand var over os og friede os fra Fjender's Haand og dens, som lurede paa Veien.

Ps. 18, 18.

32. Og vi kom til Jerusalem, og vi bleve der tre Dage.

33. Men paa den fjerde Dag bleve Solvet og Guldet og Karrene veiede i vor Guds Huus under Meremoths, Urias, Præstens, Søn's, Haand, og med ham Eleasars, Pinehas Søn's, og med dem Josabads, Jesuas Søn's, og Noabjas, Binui Søn's, Leviternes,

34. efter Tal, efter Vægten paa det alt-sammen, og al Vægten blev samme Tid skreven.

35. Og de Folk, som havde været bortførte, de, som vare komne af Fængslet, offrede Israels Gud Brændoffere, tolv Stude for al Israel, sex og halvfemsindstyve Bædere, syv og halvfjerdsindstyve Lam, tolv Bukke til Syndoffer, Alt-sammen til Brændoffer for Herren.

c. 6, 17.

36. Og de overgave Kongens Statholdere og Tjenerne paa denne Side Floden Kongens Love, og de hjalp Folket og Guds Huus helligt.

1 Kong. 9, 11.

9. Capitel.

Esra hører, at Folket havde forsyndet sig ved at tage hedenste Hustruer, hvorover han bedrøves og sønderriver sine Klæder, 1-4. Han beder inderligt til Gud for denne Forseelses Skyld, 5-15.

Og der dette var fuldbendt, gif de Øverste frem til mig og sagde: Israels Folk og Præsterne og Leviterne ere ikke adskilte fra Folkene i Landene efter deres Vederstyggeligheder, nemlig Cananiternes, He-thiternes, Phereziternes, Jebusiternes, Ammoniternes, Moabiternes, Egypternes og Amoriternes.

2. Thi de have taget af deres Døttre for sig og for deres Sønner, og den hellige Sæd haver blandet sig med Folkene i Landene, og de Øverstes og Forstandernes Haand har været i denne Forgribelse den første.

5 Mos. 7, 3. Dom. 3, 6.

3. Og der jeg hørte dette Ord, sønderrev jeg mit Klædebon og min Kappe, og jeg rev Haar af mit Hoved og mit Skjæg, og sad forskrækket.

4 Mos. 14, 6. Jos. 7, 6.

4. Da samledes til mig hver, som var forfærdet for Israels Guds Ord, for (deres) Forgribelses Skyld, som havde været bortførte, og jeg sad forskrækket indtil Aftens Madoffers (Tid).

5. Og om Aftens Madoffers (Tid) stod jeg op af min Elendighed, efterat jeg havde sønderrevet mit Klædebon og min Kappe, og jeg knelede paa mine Knæ og udbredte mine Hænder til Herren min Gud.

1 Kong. 8, 22. 51.

6. Og jeg sagde: Min Gud! jeg blues og skammer mig ved at opløste mit Ansigt til dig, min Gud! thi vore Misgjerninger ere mangfoldige indtil (vort) Hoved, og vor Skyld er stor indtil Himmelen.

Dan. 9, 7 fg. Ps. 38, 5.

7. Fra vore Fædres Dage af have vi været i stor Skyld indtil denne Dag, og for vore Misgjerningers Skyld ere vi, (ja) vi, vore Konger, vore Præster, givne i Kongernes Haand i Landene, i Sværd, i Fængsel og i Død og i (vore) Ansigtters Skam, som det sees paa denne Dag.

8. Men nu er for et lidet Dieblisk skeet os Naade af Herren vor Gud, at han haver ladet os (nogle) Undkomne blive tilovers og givet os en Nagle i sit hellige Sted, at vor Gud vilde oplyse vore Dine og give os et lidet Livsophold i vor Tjeneste.

Es. 22, 23.

9. Thi vi ere Tjenere, dog vor Gud haver ikke forladt os i vor Tjeneste, og han haver bøiet Misfandhed til os for Kongerne i Persien, at give os Livsophold til at ophøre vor Guds Huus og at oprette dets øde (Steder), og at give os et Gjerde i Juda og Jerusalem.

10. Og nu, hvad skulle vi sige, vor Gud! herefter? da vi have forladt dine Bud,

11. hvilke du haver budet formedelt dine Tjenere, Propheterne, sigende: Det Land, som I komne ind udi at eie, det er et slemt Land for Folkenes slemme Gjerningers Skyld i Landene, for deres Vederstyggeligheders Skyld, hvormed de have opfyldt det her og der med deres Ureenhed.

3 Mos. 20, 21. 23.

12. Saa skulle I nu ikke give deres Sønner eders Døttre, og ikke tage deres Døttre til eders Sønner, og ikke søge deres Fred

og deres Gode indtil evig (Tid), paa det I skulle blive stærke og æde det Gode i Landet, og indtage det til Eiendom for eders Børn indtil evig (Tid). 5 Mos. 7, 2. 3.

13. Og efter alt det, som er kommet over os for vore de onde Gjerninger og for vor store Skyld, da haver du, vor Gud, sparet, (og straffet os) mindre, end vor Misgjerning (har fortjent), og givet os en Redning, som denne er. v. 11.

14. Skulde vi (da) vende om og gjøre dine Bud til Intet, og gjøre Svogerskab med Folk, som have (gjort) disse Vederstyggeligheder? mon du ikke skulde blive vred paa os, indtil at der gjordes Ende paa os, saa der blev Ingen tilovers, ei heller (nogen) Redning?

15. Herre, Israels Gud! du er retfærdig, thi vi ere overblevne, (nogle) Undkomne, som det sees paa denne Dag; see, vi ere for dit Ansigt i vor Skyld, thi derfor kan Ingen bestaae for dit Ansigt.

5 Mos. 4, 38; 10, 15.

10. Capitel.

Folket samles til Esra; Sechanja giver ham Raad, hvilket Esra følger og tager en Ed af dem alle, at de skulle reite sig efter Loven, 1-6. Folket samles alle til Jerusalem; Esra tiltaler dem alvorligen, de love at udstøde de fremmede Qvinder og undersøge Sagen, 7-17. Deres Navne opregnes, som havde taget fremmede Hustruer, 18-44.

Og der Esra bad, og der han bekjendte, græd og havde nedkastet sig foran Guds Huus, da samledes til ham en saare stor Forsamling af Israel, Mænd og Qvinder og Børn, thi Folket græd med megen Graad.

2. Og Sechanja, Behiels Søn, af Elams Børn, svarede og sagde til Esra: Vi, vi have forgrebet os mod vor Gud, og vi have ladet fremmede Hustruer af Landets Folk boe (hos os); men nu, der er end Forhaabning for Israel over dette. Yer. 13, 23.

3. Saa lader os nu gjøre en Pagt for vor Gud, at lade udgaae alle Hustruer og de Fødte af dem, efter Herrens Raad og deres, som ere forfærdede for vor Guds Bud, og lad det gjøres efter Loven.

4. Staa op, thi den Sag (ligger) paa dig, og vi (ville være) med dig; vær frimodig og gjør det.

5. Da stod Esra op og tog en Ed af de Øverste, af Præsterne, Leviterne og al Israel, at de vilde gjøre efter dette Ord, og de svore.

6. Og Esra stod op foran Guds Huus og gik til Johanans, Eljasibs Søn, Kammer, og der han var gaaen derhen, aad han ikke Brød og drak ikke Vand, thi han sørgede for deres Forgribelse, som havde været bortførte.

7. Og de lode udraabe i Juda og Jerusalem til alle de Folk, som havde været bortførte, at de skulde samles til Jerusalem.

8. Og hver, som ikke vilde komme i tre Dage efter de Øverstes og de Ældstes Raad, alt hans Guds skulde være sat i Vand, og han selv skulde frastilles fra deres Forsamling, som havde været bortførte.

9. Og alle Judæ og Benjamins Mænd samledes til Jerusalem efter tre Dage, det var den niende Maaned, paa den tyvende (Dag) i Maaneden; og alt Folket sad paa Gaden for Guds Huus og bævede for den Sags Skyld og for den megen Regn.

1 Sam. 12, 18.

10. Da stod Esra, Præsten, op og sagde til dem: I, I have forgrebet eder og ladet fremmede Hustruer boe hos eder for at lægge (mere) til Israels Skyld. c. 9, 1. 2.

11. Saa gjører nu Bekjendelse for Herren, eders Fædres Gud, og gjører hans Villie, og stiller eder fra Landets Folk og fra de fremmede Qvinder.

12. Da svarede den ganste Forsamling, og de sagde med høi Røst: Saaledes (bør vi) gjøre efter dine Ord til os.

13. Dog Folket er meget, og det er Regnveir, og man formaaer ikke at staae (her) ude, og det er ikke een, ei heller to Dages Gjerning, thi vi ere mange, som have overtraadt i denne Sag.

14. Næere, lad vore Øverster staae for den ganste Forsamling, og hver den, som i vore Stæder haver ladet fremmede Hustruer boe (hos sig), skal komme paa bestemte Tider, og med dem hver Stads Ældste og dens Dommere, indtil vor Guds grumme Vrede vendes fra os, indtil denne Sag er (afgjort). v. 2.

15. Saa stode aleneſte Jonathan, Asaels Søn, og Behasia, Thibvas Søn, for denne (Sag), og Mesullam og Sabtai, den Levit, hjalp dem.

16. Og de Folk, som havde været bortførte, gjorde saa, og der bleve adskilte Esra, Præsten, (og) Mænd, (som vare) de øverste Fædre for deres Fædres Huus, og alle de (vare udnævnte) ved Navn; og de

fadde paa den første Dag i den tiende Maaned at randsage den Sag.

17. Og de fuldendte det hos alle Mænd, som havde ladet fremmede Hustruer boe (hos sig), indtil den første Dag i den første Maaned.

18. Og der fandtes af Præsternes Børn, som havde ladet fremmede Hustruer boe (hos sig): af Jesuas, Jozadaks Søn, Børn og hans Brødre, Maaseja og Elieser og Zarib og Gedasja.

19. Og de gavede deres Haand, at de vilde lade deres Hustruer udgaae, og de gavede en Væder af Ovæget til Skyldoffer for deres Skyld. 2 Kong. 10, 13.

20. Og af Zimmers Børn (fandtes): Hanani og Sebada;

21. og af Harims Børn: Maaseja og Elia og Semaja og Zehiel og Ufsia;

22. og af Pashurs Børn: Eljoenai, Maaseja, Ismael, Methancel, Josabad og Eleasa;

23. og af Leviterne: Josabad og Simeï og Kelaja, — han er Kelita — Pethahja, Zuda og Elieser;

24. og af Sangerne: Eljasib; og af Portnerne: Sallum og Telem og Uri;

25. og af Israels: af Pareos Børn: Ramja og Zisfia og Matchia og Mijamin og Eleasar og Matchia og Benaja;

26. og af Elams Børn: Matthanja, Sacharia og Zehiel og Abdi og Jeremoth og Elia;

27. og af Sathus Børn: Eljoenai, Eljasib, Matthanja og Jeremoth og Sabad og Ufsia;

28. og af Bebais Børn: Johanan, Hananja, Sabbai, Athlai;

29. og af Vanis Børn: Mesullam, Malluch og Adaja, Jasub og Seal og Jeremoth;

30. og af Pahath-Moabs Børn: Adna og Chelal, Benaja, Maaseja, Matthanja, Bezalcel og Binnui og Manasse;

31. og af Harims Børn: Elieser, Zisfia, Matchia, Semaja, Simeon,

32. Benjamin, Malluch, Semarja;

33. af Sasums Børn: Mathnai, Matthatha, Sabad, Eliphelet, Jeremai, Manasse, Simeï;

34. af Vanis Børn: Maadai, Amram og Uel,

35. Benaja, Bedja, Chelusi,

36. Banja, Meremoth, Eljasib,

37. Matthanja, Mathnai og Jaasai,

38. og Bani og Binnui, Simeï,

39. og Selenja og Nathan og Adaja,

40. Machnadbai, Sasai, Sarai,

41. Asarcel og Selenja, Semarja,

42. Sallum, Amarja, Jøseph;

43. af Nebos Børn: Zeiel, Mathithja, Sabad, Sebina, Zaddai og Joel og Benaja.

44. Alle disse havde taget fremmede Hustruer, og Nogle af dem havde Hustruer, med hvilke de havde Børn.

Nehemias Bog.

1. Capitel.

Nehemias faaer Efterretning om Jerusalems flette Tilstand, 1-3; er derover bedrovet, faster, beder Gud om Raade, og at han vilde lade hans Forsæt vel lykkes hos Kongen af Persien, 4-11.

Nehemias, Sacharias Søn, Handeler.

Og det skede udi Chislew Maaned, i det tyvende Aar, da jeg var i Susa paa Slotet, c. 2, 1.

2. da kom Hanani, en af mine Brødre, han og (nogle) Mænd af Zuda, og jeg spurgte dem om Fæderne, som vare uundkomne, som vare overblevne af Fængslet, og om Jerusalem.

3. Og de sagde mig: De Overblevne, som ere overblevne af Fængslet, ere der i

Landstabet udi stor Ulykke og i Forsmædelse, og Jerusalems Muur er nedreven, og dens Porte ere opbrændte med Ild.

2 Kien. 36, 19.

4. Og det skede, der jeg hørte disse Ord, sad jeg og græd og forgede (nogle) Dage, og jeg fastede og bad for Guds Ansigt i Himmelen. Est. 9, 3.

5. Og jeg sagde: Al Herre, Himmels Guds! den store og den forfærdelige Gud, som holder Pagten og Mijskundheden med dem, som ham elske og holde hans Bud!

c. 4, 11. Dan. 9, 4.

6. Kjære, lad dit Øre mærke og dine Øine være aabnede til at høre paa din Tjeners Bøn, som jeg beder for dit Ansigt

idag, Dag og Nat, for Israels Børn, dine Tjenere; og jeg beskender Israels Børns Synder, som vi have syndet imod dig, baade jeg og min Faders Huis have syndet.

1 Kong. 8, 29.

7. Vi have aldeles fordærvet os for dig, og ikke holdt de Bud og de Skikke og de Rette, som du haver budet Mose, din Tjener.

8. Kjære, kom det Ord ihu, som du bød Mose, din Tjener, sigende: Naar I forgribe eder, (da) skal jeg adsprede eder iblandt Folkene;

5 Mos. 28, 61; 30, 1.

9. men (naar) I vende om til mig og holde mine Bud og gjøre dem, dersom (da Nogen) af eder er bortdreden indtil Himmels Ende, vil jeg samle dem derfra og føre dem til det Sted, som jeg haver udvalgt til at lade mit Navn boe der.

5 Mos. 30, 4; 12, 11.

10. De ere dog dine Tjenere og dit Folk, som du haver forløst med din store Kraft og med din den stærke Haand.

11. Al, Herre! Kjære, lad dit Dre mærke paa din Tjeners Bøn og paa dine Tjeneres Bøn, de, som have Lyft til at frygte dit Navn, og Kjære, lad det lykkes for din Tjener idag, og giv ham Barmhjertheder for denne Mands Ansigt; men jeg var (da) Kongens Mundstjensk.

2. Capitel.

Kong Artaxerges bemærker, at Nehemia er bedrøvet, erfarer Aarsagen, giver ham Breve med og lader ham reise til Jerusalem, 1-8. Han kommer til Kongens Betjente og til Jerusalem; Jøbernes Tjender fortryde herpaa; han besøger om Natten Jerusalems Porte og Mure, 9-16. Han giver sit Forsæt tilkjende for de Fornemste af Jøderne; de tage sig for at bygge; Tjenderne bespottede ham, 17-20.

Dg det skede i Nisan Maaned, i det tyvende Artaxerges, Kongens, Aar, (da stod der) Wiin for hans Ansigt, og jeg optog Vinen og gav Kongen, og jeg havde ikke (ellers) været ilde (tilfreds) for hans Ansigt.

2. Da sagde Kongen til mig: Hvorfor feer du ilde ud? og du, du er ikke syg, (det) er ikke dette, men (dit) Hjerte er ilde (tilfreds); da frygtede jeg saare meget.

3. Og jeg sagde til Kongen: Kongen leve evindeligt! hvorfor skulde jeg ikke see ilde ud, da den Stad, (i hvilken) mine Fædres Begravelses Huis er, (ligger) øde, og dens Porte ere fortærede ved Ild? c. 1, 3.

4. Da sagde Kongen til mig: Hvad er

det, du søger om? da bad jeg til Gud i Himmelen.

5. Da sagde jeg til Kongen: Dersom (det synes) godt for Kongen, og dersom din Tjener er behagelig for dit Ansigt, da (besgjærer jeg,) at du vil sende mig til Juda, til mine Fædres Begravelses Stad, at jeg maa bygge den.

6. Da sagde Kongen til mig, og Dronningen, som sad hos ham: Hvor længe skal din Reise vare, og naar vil du komme igjen? og det syntes Kongen godt, og han sendte mig hen, og jeg satte ham en bestemt (Tid).

7. Og jeg sagde til Kongen: Dersom (det synes) godt for Kongen, da lad dem give mig Breve til Fyrsterne paa hiin Side Floden, at de maae føre mig henover, indtil jeg kommer til Juda,

8. og Brev til Asaph, som forvarer den Lysthavn, som er Kongens, at han maa give mig Træer til at beklæde Portene paa Slottet, som er for Huset, og til Stads-murene og til det Huis, som jeg vil drage ind udi; og Kongen gav mig (dem) efter min Guds Haand, som var god over mig.

Esr. 7, 6, 9, 28.

9. Da kom jeg til Fyrsterne paa hiin Side Floden og gav dem Kongens Breve; og Kongen sendte Stridshovedsmænd og Ryttiere med mig.

10. Men der Saneballat, den Horoniter, og Tobia, den ammonitiske Tjener, det hørte, da gjorde det dem saare ondt, at der var et Menneske kommet til at søge Godt for Israels Børn.

Es. 15, 5.

11. Og der jeg kom til Jerusalem og havde været der i tre Dage,

12. da gjorde jeg mig rede om Natten, jeg og saa Mænd med mig, og jeg gav ikke tilkjende for (noget) Menneske, hvad min Gud havde givet i mit Hjerte at gjøre ved Jerusalem; og der var intet Dyr med mig, uden det Dyr, som jeg red paa.

13. Og jeg drog ud af Dalporten om Natten, og imod Dragens Rilde og til Møgporten, og jeg agtede paa Jerusalems Mure, som vare nedrevne, og dens Porte, som vare fortærede ved Ild.

14. Og jeg drog over til Rildeporten og til Kongens Dissevand, og (der var) intet Rum, at Dhyret kunde gaae over under mig.

c. 3, 15.

15. Og jeg drog om Natten hen til Bækken, og jeg agtede paa Muren; og jeg

vendte tilbage og kom ind ad Dalporten, og vendte (saaledes) tilbage.

16. Og Forstanderne vidste ikke, hvor jeg var gaaen hen, eller hvad jeg gjorde; og for Bøderne og Præsterne og de Ypperste og Forstanderne og de Øvrige, som gjorde Gjerningen, havde jeg ikke hidindtil tilkjendegivet det.

17. Da sagde jeg til dem: I see den Ulykke, i hvilken vi ere, at Jerusalem er øde, og dens Porte ere opbrændte med Ild; kommer og lader os bygge Jerusalems Mure, at vi ikke ydermere skulde være en Forsmædelse.

18. Og jeg gav dem tilkjende min Guds Haand, som var god over mig, tilmed Kongens Ord, som han havde sagt mig; og de sagde: Lader os gjøre os rede og bygge; og de bestyrkede deres Hænder til det Gode.

19. Men der Saneballat, den Horoniter, og Tobia, den ammonitiske Tjener, og Gesem, den Kraber, det hørte, da bespottede de os og foragtede os, og de sagde: Hvad er dette for en Ting, som I gjøre? ville I være gjenstridige mod Kongen?

c. 13, 28; 4, 1.

20. Da svarede jeg dem og sagde til dem: Gud i Himmelen, han skal lade det lykkes for os, og vi, hans Tjenere, vi ville gjøre os rede og bygge; men I have ikke Deel eller Ret eller Ihukommelse i Jerusalem.

3. Capitel.

Folket bygger Murene omkring fra Faareporten til Fiskeporten, 1-2; derfra til den gamle Port, 3-5; til Dalporten, 6-12; til Kildeporten, 13-14; til Vandporten, 15-25; til Hesteporten, 26-27; og derfra om igjen til Faareporten, 28-32.

Og Eljasib, den Ypperstepræst, gjorde sig rede, og hans Brødre, Præsterne, og byggede Faareporten; de, de helligede den og opreiste dens Døre, ja de helligede den indtil Meas Taarn, indtil Hananeels Taarn.

v. 20. 3er. 31, 38.

2. Og Jerichos Mænd byggede ved hans Side, og Sacchur, Imri Søn, byggede ved hans Side.

3. Men Senaas Børn byggede Fiskeporten; de, de beklædte den og opreiste dens Døre (med) dens Laase og dens Stænger.

4. Og Meremoth, Søn af Uria, Halkoz Søn, færdigede (et Stykke) ved Siden af

dem; og Mesullam, Søn af Beredha, Mesesabeels Søn, færdigede (et Stykke) ved Siden af dem; og Zadok, Baanas Søn, færdigede (et Stykke) ved Siden af dem.

5. Og ved Siden af dem færdigede de af Thetoo (et Stykke); men deres Mægtige førte ikke deres Hals til deres Herres Tjeneste.

2 Sam. 14, 2.

6. Og den gamle Port færdigede Zojada, Paseahs Søn, og Mesullam, Bejodjas Søn; de, de beklædte den og opreiste dens Døre med dens Laase og dens Stænger.

7. Og Melatja, den Gibeoniter, og Zidon, den Meronothiter, de Mænd af Gibeon og Mizpa, færdigede (et Stykke) ved Siden af dem indtil Fyrstens Thrones (Huus) paa denne Side Floden.

c. 2, 9.

8. Ved hans Side færdigede Usiel, Harhajas Søn, (en af) Guldsmedene, (et Stykke), og ved hans Side færdigede Hananja, en Apotekers Søn, (et Stykke); og de gjorde Jerusalem fast indtil den brede Muur.

9. Og ved Siden af dem færdigede Rephaja, Hurs Søn, Øverste for den halve Deel af Jerusalem, (et Stykke).

10. Og ved Siden af dem færdigede Zedaja, Harumaphs Søn, (et Stykke), og (det) tvært over for sit Huus; og ved hans Side færdigede Hattus, Hasabnejas Søn, (et Stykke).

11. (Men) Malchia, Harims Søn, og Hasub, Pahath-Moabs Søn, færdigede et andet Maal, tilmed Dvnenes Taarn.

12. Og ved Siden af ham færdigede Sallum, Lohes Søn, Øverste for den halve Deel af Jerusalem, han og hans Døttre.

13. Dalporten færdigede Hanun og Indbyggerne af Sanoah; de, de byggede den og opreiste dens Døre (med) dens Laase og dens Stænger, og tussinde Men paa Muren indtil Møgporten.

14. Men Malchia, Nechabs Søn, Beth-Sherems Deels Øverste, færdigede Møgporten; han, han byggede den og opreiste dens Døre (med) dens Laase og dens Stænger.

3er. 6, 1.

15. Men Kildeporten færdigede Sallum, Col-Choses Søn, Mizpas Deels Øverste, han, han byggede den og bedækkede den, og opreiste dens Døre (med) dens Laase og dens Stænger, tilmed Muren ved

Selah Fiskevand mod Kongens Have og indtil Trapperne, de, som gaar ned fra Davids Stad.

2 Kong. 11, 16.
309. 9, 7.

16. Efter ham færdigede Nehemia, Nebuks Søn, den halve Deels Overste i Bethzur, (et Stykke) indtil tvært over for Davids Grave og indtil det Fiskevand, som var gjort, og indtil de Vældiges Huus.

17. Efter ham færdigede Leviterne, (nemlig) Nehum, Banis Søn, (et Stykke); ved Siden af ham færdigede Hasabja, den halve Deels Overste i Keila, (et Stykke) i sin Deel.

18. Efter ham færdigede deres Brødre, (nemlig) Bavaï, Henadads Søn, (et Stykke); han var den anden halve Deels Overste i Keila.

19. Og ved Siden af ham færdigede Eser, Jesuas Søn, den Overste i Mizpa, et andet Maal, tvært over for der, hvor man gaar op til Rustningens (Huus) ved Hjørnet.

20. Efter ham færdigede Baruch, Sabbais Søn, hasteligen et andet Maal fra Hjørnet indtil Eljasibs, den Ypperstepræsts, Husets Dør.

v. 1.

21. Efter ham færdigede Meremoth, Søn af Uria, Haffoz Søn, et andet Maal fra Eljasibs Husets Dør og indtil Enden paa Eljasibs Huus.

v. 4.

22. Og efter ham færdigede Præsterne, (nemlig) de Mænd af den flette (Egn).

23. Efter ham færdigede Benjamin og Hasub (et Stykke) tvært over for deres Huus; efter ham færdigede Maria, Søn af Maaseja, Ananias Søn, (et Stykke) ved sit Huus.

24. Efter ham færdigede Binnui, Henadads Søn, et andet Maal fra Marias Huus indtil Hjørnet, (ja) indtil det (yderste) Hjørne.

25. Palal, Usai Søn, (byggede) tvært over for Hjørnet og det høie Taarn, som udgaar fra Kongens Huus, som er ved Varetægtens Forgaard; efter ham byggede Pedaja, Pareos Søn.

3er. 32, 2. 12.

26. Og de Nethinim, (som) boede i Ophel, (de byggede) indtil tvært over for Vandporten mod Osten og til det Taarn, som gaar ud.

27. Efter ham færdigede de af Thekoa et andet Maal tvært over for det store Taarn, det, som udgaar, og indtil Ophels Muur.

28. (Men) fra Hestporten færdigede

Præsterne (et Stykke), hver tvært over for sit Huus.

2 Kong. 11, 16.

29. Efter ham færdigede Zadok, Immers Søn, (et Stykke) tvært over for sit Huus; efter ham færdigede Semaja, Sechanjas Søn, som tog vare paa Østporten.

30. Efter ham færdigede Hananja, Selemjas Søn, og Hanun, Salaphs Søn, den sjette, et andet Maal; efter ham færdigede Mesullam, Berechias Søn, (et Stykke) tvært over for sit Kammer.

31. Efter ham færdigede Malchia, Guldsmedens Søn, indtil de Nethinims og Kræmmernes Huus, tvært over for Befælsporten, og indtil Opgangen ved Hjørnet.

32. Og imellem Opgangen ved Hjørnet til Faareporten færdigede Guldsmedene og Kræmmerne (et Stykke).

4. Capitel.

Jødernes Fjender forbitres, og bespottede dem; Nehemia beder til Gud, farer fort i at bygge Muren, 1-6. Fjenderne ville ræd List og Magt angribe dem; Nehemia bevæbner Folket og trøster dem; bliver ved at arbejde, 7-15. Smidlerib hyder han Folket at arbejde bevæbnet og altid at være rede til at imødstaae deres Fjender, 16-23.

Og det skede, der Saneballat hørte, at vi byggede Muren, da optændtes hans (Brede), og han blev meget forstørnet, og han bespottede Jøderne.

c. 2. 19.

2. Og han sagde for sine Brødre og den Hær i Samaria, ja han sagde: Hvad gjøre de afsmægtige Jøder? skulde man lade dem være? skulde de offere? skulde de fuldende det paa denne Dag? skulde de gjøre Steenene levende af Støvets Hobe, da de ere opbrændte?

3. Og Tobia, den Ammoniter, var hos ham, og han sagde: Om de end bygge, (dog) dersom en Næv drog op, da skal den nedrive deres Steenmuur.

4. Hør, vor Gud! at vi ere foragtede, og vend deres Forsmædelse tilbage paa deres Hoved, og giv dem til Rov i Fængsels Land.

5. Og skjul ikke over deres Misgjerning, og lad deres Synd ikke udslættes fra dit Ansigt; thi de have opirret (dig) tvært over for dem, som byggede.

6. Men vi byggede Muren, saa at den ganske Muur blev sammenføiet indtil midt derpaa; thi Folket havde Hjerte til at gjøre det.

7. Og det skede, der Saneballat og Tobia og de Araber og de Ammoniter og de Asdoditer hørte, at Forbedringen havde taget til paa Murene i Jerusalem, og Risterne begyndte at luffes til, da optændtes deres (Brede) saare.

2 Kron. 24, 13.

8. Og de gjorde alle et Forbund tilhobe, til at komme at stride imod Jerusalem og at gjøre en Forvildelse deri.

9. Men vi bade til vor Gud, og vi stillede Bagt imod dem Dag og Nat for deres Skyld.

2 Kron. 12, 5.

10. Da sagde Juda: Deres Kraft er strøbelig, (som bæere) Byrden, og Støvet er meget, og vi, vi kunne ikke bygge paa Muren.

11. Og vore Modstandere sagde: De skulle ikke vide og ikke see, førend vi komme midt iblandt dem og slaae dem ihjel; og vi ville gjøre, at Gjerningen skal holde op.

12. Og det skede, der Zøderne, som boede hos dem, kom og sagde os det (vel) ti Gange, af alle Steder, af hvilke I kunde komme tilbage til os,

13. da stillede jeg (Folket) fra de nederste Steder af til det Sted bag Muren (og) paa de høie (Steder), ja jeg stillede Folket efter Slægter med deres Sværd, deres Sphd og deres Buer.

14. Og jeg besaae (det) og gjorde mig rede, og sagde til de Ypperste og til Forstanderne og til det øvrige Folk: Frygtet ikke for deres Ansigt; tænker paa den store og den forfærdelige Herre, og strider for eders Brødre, eders Sønner og eders Døttre, eders Hustruer og eders Huse.

c. 1, 5.

15. Og det skede, der vore Fjender hørte, at det var os tilskjendegivet, da gjorde Gud deres Raad til Intet, og vi vendte os alle til Muren igjen, hver til sin Gjerning.

3os 5, 12.

16. Og det skede fra den samme Dag af, at Halvdelen af mine unge (Karle) gjorde ved Gjerningen, og den (anden) halve Deel af dem holdt baade Sphdene, Skjoldene og Buerne og Pantserne, og de Øverste (stode) bag det ganske Judæ Huis.

17. De, som byggede paa Muren, og som have Byrden, (og) de, som lagde paa dem, de gjorde med deres ene Haand Gjerningen, og med den anden holdt de Vaabenet.

2 Kron. 23, 10.

18. Og de, som byggede, havde hver sit Sværd bundet ved sine Lænder, og byggede

(jaa); og den, som blæste i Trompeten, var hos mig.

19. Og jeg sagde til de Ypperste og til Forstanderne og til det øvrige Folk: Gjerningen er stor og vid, men vi ere adspredte paa Murene, den ene langt fra den Anden.

20. Paa hvilket Sted I høre Trompetens Lyd, derhen samler eder til os; vor Gud skal stride for os.

2 Mos. 14, 14. 25. 5 Mos. 1, 30; 3, 22.

21. Saa gjorde vi ved Gjerningen; og Halvdelen af dem holdt paa Sphdene, fra Morgenrøden gik op, indtil Stjernerne kom frem.

22. Og saa sagde jeg paa den samme Tid til Folket: Hver blive med sin Tjener Natte over midt i Jerusalem, at vi maae have dem om Natten til (at holde) Bagt, og om Dagen til (at gjøre) Gjerningen.

23. Men hverken jeg eller mine Brødre eller mine Tjenere eller de Mænd paa Bagten, som vare bag mig, afførte os vore Klæder; hver (havde) sit Vaaben (og) Vand.

v. 22. 1 Sam. 26, 11.

5. Capitel.

Folket klager over, at de Rige toge Ager af de fattige og vare ubarmhjertige imod dem, 1-5. Nehemia bliver vred, straffer og overbeviser dem, tager en Ed af dem, at de ikke mere skalde saa gjøre, 6-13. Han taler om sin egen Opførsel imod dem, og at han aldeles ikke havde været dem til Besvær, 14-19.

Og der var et stort Skrig af Folket og deres Hustruer imod deres Brødre, Zøderne.

2. Thi der vare (Nogle), som sagde: Vi med vore Sønner og vore Døttre ere mange; derfor have vi optaget Korn, at vi maae æde og leve.

3. Der vare og de, som sagde: Vi have pantsat vore Agre og vore Viingaarde og vore Huse, og optaget Korn i (denne) Hunger.

3 Mos. 25, 25.

4. Og der vare de, som sagde: Vi laane Penge til Kongens Skat paa vore Agre og vore Viingaarde.

5. Nu er dog vort Legeme (ligesaa godt) som vore Brødres Legeme, og vore Børn som deres Børn; men see, vi undergive vore Sønner og vore Døttre til Tjenere, ja, der ere (nogle) af vore Døttre undergivne og ere ikke i vore Hænders Magt, og vore Agre (og) vore Viingaarde (komme) under Andre.

5 Mos. 28, 32.

32*

6. Og min (Brede) optændtes faare, der jeg horte deres Skrig og disse Ord.

7. Og mit Hjerte bekynstedes udi mig, at jeg trættedes med de Ypperste og Forstanderne og sagde til dem: Vilde I lægge et Paalæg, den Ene paa den Anden? og jeg førte en stor Forsamling mod dem.

2 Mos. 22, 25. 3 Mos. 25, 36. 37. Ps. 15, 5.

8. Og jeg sagde til dem: Vi, vi have gjenkjøbt vore Brødre, Søderne, de, som vare solgte til Hedningerne, efter vor For- mue, og I, I vilde ogsaa sælge eders Brødre, eller skulde de sælges til os? da taug de og fandt intet Svar (derpaa).

9. Fremdeles sagde jeg: Det er ikke en god Ting, som I gjøre; skulde I ikke vandre i vor Guds Frygt for Hedningernes, vore Fjenders, Forsmædelsers Skyld?

10. Og jeg, mine Brødre og mine Tjenere, tage vi og Penge og Korn af dem? lader os dog lade dette Paalæg fare! c. 4, 22.

11. Kjære, giver dem igjen paa denne Dag deres Agre, deres Wiingaarde, deres Oliegaarde og deres Huse og den hundrede Part af Pengene og af Kornet, Mosten og Olien, som I kræve af dem.

12. Da sagde de: Vi vilde give det igjen og Intet kræve af dem, saaledes vilde vi gjøre, ligesom du haver sagt; og jeg kaldte ad Præsterne og tog en Ed af dem, at de skulde gjøre efter dette Ord. 1 Kong. 8, 31.

13. Jeg udrystede ogsaa min Hjorteflig og sagde: Saaledes udrygte Gud hver Mand fra sit Huis og fra sit Arbeide, som ikke holder dette Ord, og han blive saa udrystet og tom! og den ganske Forsamling sagde: Amen! og de lovede Herren, og Folket gjorde efter dette Ord. 4 Mos. 5, 22.

14. Og saa fra den Dag, da (Kongen) besøft mig at være deres Fyrste i Judæ Land, (nemlig) fra det thyvende Aar og indtil Kong Artaxerxes to og tredie Aar, (det er) tolv Aar, aad jeg, (ja) jeg og mine Brødre, ikke Fyrstens Brød.

15. Og de forrige Fyrster, som havde været før mig, havde besværet Folket og taget Brød og Viin af dem, (og) derefter fyrerthve Sefel Sølv, ogsaa deres Tjenere herskede over Folket; men jeg, jeg gjorde ikke saa for Guds Frygts Skyld.

16. Tilmed færdigede jeg og (noget) paa denne Murens Gjerning, og vi kjøbte ingen Agre, og alle mine Tjenere maatte forsamle sig derhen til Gjerningen. c. 4, 23.

17. Tilmed vare af Søderne og Forstan-

derne hundrede og halvtredshundstyve Mænd og de, som kom til os fra Hedningerne, som vare trindt omkring os, ved mit Ord.

18. Og det, som blev lavet til een Dag, var: een Oxe, sex udvalgte Faar, og Fugle, som bleve lavede til mig, og mellem (hver) ti Dage af alle (Slags) Viin overflødig nok; dog søgte jeg ikke derhos Fyrstens Brød, thi Tjenesten var svar paa dette Folk. v. 11.

19. Min Gud! kom ihu, mig til Gode, alt det, som jeg haver gjort ved dette Folk!

c. 13, 22. 31. Luc. 23, 42. Ebr. 6, 10.

6. Capitel.

Fjenderne søge at lokke Nehemia ud af Staden for at gjøre ham Ondt, 1-4; søge at affkræfte ham fra Gjerningen ved Løgn og falske Beskyldninger, 5-9; friste ham formædelt Semaja, en falsk Prophet, og Andre, men alt det lyktes ikke; men da Fjenderne høre, at Muren er aldeles færdig, falder deres Mød, 10-16. Nogle af Søderne have Samfund med Fjenderne, 17-19.

Og det skede, der det hørtes af Saneballat og Tobia og Gesem, den Araber, og vore øvrige Fjender, at jeg havde bygget Muren, og der var intet Rist derpaa bleven tilovers, enddog jeg havde ikke opreist indtil denne Tid Døre i Portene, c. 2, 19.

2. da sendte Saneballat og Gesem til mig at lade sige: Gak (med) og lad os samles tilhobe i Landsbyerne i den Dal (ved) Ono; men de tænkte at gjøre mig Ondt. c. 11, 35. 1 Mos. 50, 20. Ps. 21, 12.

3. Og jeg sendte Bud til dem (og) lod sige: Jeg haver en stor Gjerning at udrette og kan ikke komme ned; hvorfor skulde Gjerningen holde op, naar jeg lod af fra den og drog ned til eder?

4. Og de sendte fire Gange Bud til mig paa denne Maade, og jeg gav dem (Svar) igjen paa denne Maade.

5. Da sendte Saneballat paa den (sammen) Maade femte Gang sin Tjener til mig, og et aabent Brev i hans Haand.

6. Deri var skrevet: Det er hørt iblandt Hedningerne, og Gasmu haver sagt det, (at) du og Søderne tænke at falde fra, (og at) du derfor bygger Muren, og du vil være deres Konge i disse Sager, v. 1.

7. og (at) du ogsaa haver bestilt Propheten, som skulle udraabe om dig i Jerusalem og sige: Han er Konge i Juda; og nu maatte det høres for Kongen paa denne Maade; derfor, gak nu med og lad os raadføre os tilfammen.

8. Men jeg sendte til ham at lade sige: Der er ikke skeet Noget af disse Ting, som du siger, men du haver optænkt dem af dit Hjerte.

9. Thi de vilde allesammen gjøre os frygtagtige og sagde: De skulle drage deres Hænder af fra Gjerningen, og den skal ikke udrettes; men nu, bekræft mine Hænder!

10. Der jeg, jeg kom i Semajas Hus, Søn af Delaja, Mehetabeels Søn, og han var indelukket, da sagde han: Lad os forsamles i Guds Hus, midt i Templet, og lukke Templets Døre, thi de maatte komme for at slaae dig ihjel, ja de maatte komme om Natten for at slaae dig ihjel.

11. Men jeg sagde: Skulde en Mand som jeg flye? og hvilken er som jeg, som skulde gaae i Templet, at han maatte leve? jeg vil ikke gaae derind.

12. Thi jeg mærkede, og see, Gød havde ikke sendt ham, men han talede den Spaadom om mig, fordi Tobia og Saneballat havde leiet ham (dertil).

13. Derfor var han leiet, at jeg skulde frygtet og gjort saa og syndet, at det kunde have været dem til et ondt Navn (om mig), at de kunde have forhaanet mig.

14. Min Gud! kom Tobia og Saneballat ihu efter disse hans Gjerninger, ja ogsaa den Prophetinde Noadja og de øvrige Profeter, som vilde gjøre mig frygtagtig!

Ps. 74, 22.

15. Og Muren blev fuldføremmet paa den fem og tyvende (Dag) i Elul (Maaned), udi to og halvtredstindstyve Dage.

16. Og det skede, der alle vore Fjender havde hørt det, og alle Hædningerne, som vare trindt omkring os, saae det, da syntes (Modet) saare at falde paa dem; thi de kjendte, at denne Gjerning var gjort af vor Gud.

17. Ogsaa i de samme Dage skreve de Ypperste af Juda deres mange Breve, som gik til Tobia, og de, som vare fra Tobia, kom til dem.

18. Thi der vare mange i Juda, som vare med Ed forbundne med ham, thi han var Sechanjas, Arah's Søn's, Svoger, og hans Søn Johanan havde taget Mesulams, Berechias Søn's, Datter. c. 3, 30.

19. De talede ogsaa om hans mange gode (Gjerninger) for mig og førte mine Ord ud til ham; (saa) sendte Tobia Breve til at gjøre mig frygtagtig.

7. Capitel.

Nehemia hænger Portene paa Murene, bestilker Bagt ved Portene, 1-4. Han tager sig for at besætte Staden med Indbyggere, efterseer deres Slægter og Tal, som vare komne fra Babel med Serubabel, 5-69. De Øverstes frivillige Gaver til Gudstjenesten beskrives, 70-73.

Og det skede, der Muren var bygget, og jeg opreiste Dørene, da bleve bestilte Portnere og Sangere og Leviter. c. 6, 1.

2. Og jeg besøft Hanani, min Broder, og Hananja, Slottets Fyrste i Jerusalem, thi han var som en trofast Mand og frygtede Gud fremfor Mange.

3. Og jeg sagde til dem: Jerusalems Porte skulle ikke oplades, førend Solen bliver hed, og medens de (endnu) staae (derhos), da skulle de tilslukke Dørene og holde dem (lukkede), og man skal bestille Bagter af Jerusalems Indbyggere, hver paa sin Bagt, og hver tvært over for sit Hus.

4. Thi Staden var vid og bred og stor, men (der var) lidet Folk midt i den, og Husene vare ikke byggede.

5. Og min Gud gav i mit Hjerte, at jeg samlede de Ypperste og Forstanderne og Folket, at regne dem i Slægtregister; og jeg fandt en Slægtregisters Bog paa dem, som vare i Forstningen opkomne (fra Fængslet), og fandt skrevet deri: c. 2, 16.

6. Disse ere de Folk af Landskabet, de, som drog op (fra Fængslet) af dem, som havde været bortførte, hvilke Nebucadnezar, Kongen af Babel, havde bortført, og som vare komne tilbage til Jerusalem og til Juda, hver til sin Stad, Esr. 2, 1 fg.

7. de, som kom med Serubabel, Jesua, Nehemia, Asaria, Raamia, Nachamani, Mordechai, Bilshan, Mispereth, Bigvai, Nehum, Baana; dette er Tallet paa Mændene af Israels Folk:

8. Pareos Børn, to tusinde, hundrede og to og halvfjerdsindstyve;

9. Sephatjas Børn, tre hundrede, to og halvfjerdsindstyve;

10. Arah's Børn, sex hundrede, to og halvtredstindstyve;

11. Pahath-Moabs Børn, af Jesuas og Joabs Børn, to tusinde og otte hundrede og atten;

Esr. 2, 6; 8, 4.

12. Elams Børn, tusinde, to hundrede, fire og halvtredstindstyve;

13. Sathus Børn, otte hundrede, fem og fyrretstyve;

14. Sacchais Børn, syv hundrede og tredstindstyve;

15. Binnuis Børn, sex hundrede, otte og fyrrethve;

16. Bebais Børn, sex hundrede, otte og thve;

17. Asgads Børn, to tusinde, tre hundrede, to og thve;

18. Adonifams Børn, sex hundrede, syv og tredsindsthye;

19. Bigvais Børn, to tusinde, syv og tredsindsthye;

20. Adins Børn, sex hundrede, fem og halvtredsindsthye;

21. Aters Børn, af Hiskia, otte og halvfemsindsthye;

22. Hasums Børn, tre hundrede, otte og thve;

23. Bezais Børn, tre hundrede, fire og thve;

24. Hariphs Børn, hundrede og tolv;

25. de Folk af Gibeon, fem og halvfemsindsthye;

26. Mændene af Bethlehem og Nethopha, hundrede, otte og siirindsthye;

27. Mændene af Anathoth, hundrede, otte og thve;

3er. 1, 1.

28. Mændene af Beth-Asmaveth, to og fyrrethve;

29. Mændene af Kirjath-Bearim, Kephira og Beeroth, syv hundrede, tre og fyrrethve;

30. Mændene af Rama og Geba, sex hundrede, een og thve;

31. Mændene af Michmas, hundrede, to og thve;

32. Mændene af Bethel og Ai, hundrede, tre og thve;

33. Mændene af det andet Nebo, to og halvtredsindsthye;

34. den anden Elams Børn, tusinde, to hundrede, fire og halvtredsindsthye;

35. Harims Børn, tre hundrede og thve;

36. de Folk af Bericho, tre hundrede, fem og fyrrethve;

37. de Folk af Pod, Hadid og Dno, syv hundrede og een og thve;

38. de Folk af Senaa, tre tusinde, ni hundrede og tredive;

39. Præsterne: Zedajas Børn af Jesuas Hus, ni hundrede, tre og halvfjerdsindsthye;

40. Immers Børn, tusinde, to og halvtredsindsthye;

41. Pashurs Børn, tusinde, to hundrede, syv og fyrrethve;

42. Harims Børn, tusinde og sytten;

43. Leviterne: Jesuas Børn af Radmuel,

af Hodebas Børn, fire og halvfjerdsindsthye;

44. Sangerne: Asaphs Børn, hundrede, otte og fyrrethve;

45. Portnerne: Sallums Børn, Aters Børn, Talmons Børn, Affubs Børn, Hatitas Børn, Sobais Børn, hundrede, otte og tredive;

46. de Nethinim: Zihās Børn, Hasuphas Børn, Tabbaoths Børn,

3er. 2, 43.

47. Keros Børn, Sias Børn, Padons Børn,

48. Lebanas Børn, Hagabas Børn, Salmais Børn,

49. Hanans Børn, Giddels Børn, Gahars Børn,

50. Neajas Børn, Rezins Børn, Nekodas Børn,

51. Gasfams Børn, Usfas Børn, Paschahs Børn,

52. Besais Børn, Meunims Børn, Nephusims Børn,

53. Bakbuds Børn, Hakuphas Børn, Harhurs Børn,

54. Bazliths Børn, Mehidas Børn, Harfas Børn,

55. Barfos Børn, Siferas Børn, Thamahs Børn,

56. Neziās Børn, Hathiphas Børn:

57. Salomos Tjeneres Børn: Sotais Børn, Sopherets Børn, Pridas Børn,

58. Saalas Børn, Darfons Børn, Giddels Børn,

59. Sephatjas Børn, Hattils Børn, Pochereth = Hazzebains Børn, Amons Børn.

60. Alle de Nethinim og Salomos Tjeneres Børn vare tre hundrede, to og halvfemsindsthye.

3er. 8, 20.

61. Og disse vare de, som drog op af Thel-Melah, Thel-Harja, Cherub, Addon og Immer, men de kunde ikke kundgjøre deres Fædres Hus eller deres Sæd, om de vare af Israæl:

3er. 2, 59 fg.

62. (nemlig) Delajas Børn, Tobias Børn, Nekodas Børn, sex hundrede, to og fyrrethve;

63. og af Præsterne: Habajas Børn, Haffoz Børn, Barfillais Børn, som tog en Hustru af Barfillais, den Silcaditers, Døttre og blev kaldet efter deres Navn.

2 Sam. 17, 27.

64. Disse ledte efter deres Fortegnelse iblandt dem, som vare regnede i Slægtregister, og bleve ikke fundne deri; og de

bleve som besmittede (afviste) fra Præstedømmet.

65. Og Hattirsatha sagde til dem, at de ikke skulde æde af de særdeles hellige Ting, førend en Præst stod med Urim og Thummin.

2 Mos. 28, 30.

66. Den ganste Forsamling var tilsammen to og fyrrethve tusinde, tre hundrede og tredvindstve,

67. foruden deres Tjenere og deres Tjenestepiger; de vare syv tusinde, tre hundrede, syv og tredive, og de havde to hundrede og fem og fyrrethve Sangere og Sangerster.

68. Deres Heste vare syv hundrede, sex og tredive; deres Muler to hundrede, fem og fyrrethve;

69. Kameler, fire hundrede, fem og tredive; Asener, sex tusinde, syv hundrede og thve.

70. Og endeel af de øverste Fædre gave til Gjerningen: Hattirsatha gav til Liggendefæet tusinde Drachmer i Guld, halvtredvindstve Bækkener, fem hundrede og tredive Præstefjortler.

c. 8, 9.

71. Og (andre) af de øverste Fædre gave til Gjerningens Liggendefæ thve tusinde Drachmer i Guld og to tusinde og to hundrede Pund Sølv.

72. Og det, som de Øvrige af Folket gave, var thve tusinde Drachmer i Guld og to tusinde Pund Sølv og syv og tredvindstve Præstefjortler.

73. Og Præsterne og Leviterne og Portnerne og Sangerne og (nogle) af Folket og de Nethinim og al Israhel boede i deres Stæder; og den syvende Maaned kom, og Israhels Børn vare i deres Stæder.

8. Capitel.

I den syvende Maaned samles Folket, og Esra læser Lovbogen for dem, og Leviterne love Gud, 1-7. Der Folket forstaaer sig paa Lovens Ord, græde de, men Esra og Nehemia formaner dem til at være glade over Herrens Velgjerninger, 8-12. Da de læse i Lovbogen om, hvorledes de burde holde Jerusalems Høitid, holde de den med stor Glæde, 13-18.

Da samledes det ganste Foll som een Mand paa Gaden, som er for Vandporten, og de sagde til Esra, den Skriftlærde, at (han skulde) fremføre Mose Lovbog, som Herren havde budet Israhel.

2. Og Esra, Præsten, førte Loven frem for Forsamlingens Ansigt, baade Mænd og Qvinder og Alle, som kunde forstaae

at høre til, paa den første Dag i den syvende Maaned.

3. Og han læste i den lige for Gaden, som er lige for Vandporten, fra lys (Morgen) indtil midt paa Dagen, for Mænd og Qvinder og dem, som kunde forstaae det; og alt Folkets Øren (agtede) paa Lovbogen.

4. Og Esra, den Skriftlærde, stod paa en høi Stol af Træ, som de havde gjort til den Bestilling, og hos ham stode Matthithja og Sema og Anaja og Uria og Hilfia og Maaseja ved hans høire Haand, og ved hans venstre Haand Bedaja og Misael og Malchia og Hasum og Hasbaddana, Sacharia (og) Mesjullam.

Esr. 7, 12.

5. Og Esra oplod Bogen for alt Folkets Øine, thi han var over alt Folket; og der han oplod den, stod alt Folket.

6. Og Esra lovede Herren, den store Gud, og alt Folket svarede: Amen! Amen! med deres Hænder oprakte, og nede sig og boiede sig ned for Herren med Ansigtet til Jorden.

7. Og Jesua og Bani og Serebja, Zamin, Akub, Sabthai, Hodija, Maaseja, Kelita, Asaria, Josabad, Hanan, Belaja og Leviterne underviste Folket om Loven; og Folket (stod) paa sit Sted.

8. Og de læste i Bogen, i Guds Lov, klarligen, og de gave (Folket) Forstand derpaa og gjorde, at de forstode sig paa Læsningen.

9. Og Nehemia — han er den Hattirsatha — og Esra, Præsten, den Skriftlærde, og Leviterne, som underviste Folket, sagde til alt Folket: Denne Dag er Herren eders Gud hellig, (derfor) sørger ikke og græder ikke; thi alt Folket græd, der de hørte Lovens Ord.

c. 7, 65. 70.

10. Fremdeles sagde han til dem: Gaaer, æder det Føde og drikker det Søde, og sender den Dele, som Intet haver tilberedt, thi denne Dag er vor Herre hellig; derfor behyrrer eder ikke, thi Herrens Glæde, den er eders Styrke.

Phil. 4, 4.

11. Og Leviterne kom alt Folket til at tie og sagde: Værer stille, thi denne Dag er hellig, og behyrrer eder intet.

12. Og alt Folket gik at æde og drikke, og at sende Dele ud, og at gjøre (sig) en stor Glæde, thi de havde forstaaet sig paa de Ord, som man havde kundgjort for dem.

13. Og om anden Dagen samledes de øverste Fædre iblandt alt Folket, Præsterne

og Leviterne til Esra, den Skriftlærde, og (det) for at faae Forstand paa Lovens Ord.

14. Og de sandt skrevet i Loven, som Herren havde budet formedelt Mose, at Israels Børn skulde boe i Hytter paa Høitiden i den hyende Maaned, 2 Mos. 23, 42.

15. og at de skulde lade (Folket) høve (det), og lade abraabe igjennem alle deres Stæder og i Jerusalem, og sige: Gaaer ud paa Bjerget og fører (hid) Oliegrene og (andre) Olie træers Grene og Myrtegrene og Palmegrene og Grene af tykke Træer til at gjøre Hytter, som skrevet er.

16. Og Folket gik ud og fremførte og gjorde sig Hytter, hver paa sit Dag, og i deres Jor gaarde og i Guds Husets Jor gaarde, og paa Gaden ved Vandporten og paa Gaden ved Ephraims Port. v. 1. 3.

17. Og den ganske Forsamling af dem, som vare tilbagekomne af Fængslet, gjorde Hytter og boede i Hytter; thi Israels Børn havde ikke saa gjort siden Josva, Nims Søns, Dage indtil den samme Dag; og der var en saare stor Glæde.

18. Og man læste i Guds Lovbog Dag fra Dag, fra den første Dag indtil den sidste Dag; og de holdt Høitid i syv Dage, og paa den ottende Dag (holdt de) Jor buds dag, som Skif er.

9. Capitel.

Folket holder en Faste og Bededag, de læse i Loven og besjende deres Synder, 1-5. De gjøre Bøn til Gud, opregne Guds Belsjæringer og Folkets Synder og deres nærværende flette Tilstand, og beslutte nu at gjøre en Pagt for Gud, at de vilde tjene Herren, 6-38.

Og paa den fire og tyvende Dag i denne Maaned forsamledes Israels Børn med Faste og med Sælle og med Jord paa sig.

2. Og Israels Sæd adskilte sig fra alle Fremmedes Børn, og de stode og bekjendte deres Synder og deres Fædres Misgjæringer.

3. (Thi) efterat de opstode paa deres Sted, da læste de i Herrens deres Guds Lovbog Jyderparten af Dagen, og (atter) en Jyderpart bekjendte de og tilbade for Herren deres Gud.

4. Og paa Leviternes Trappe stode op Jesua og Bani, Kadmiel, Sebanja, Buni, Serebja, Bani, Chenani, og de raabte med stor Røst til Herren deres Gud.

5. Og de Leviter, Jesua og Kadmiel, Bani, Hasabneja, Serebja, Hodija, Se-

banja, Bethahja, sagde: Staaer op, Iover Herren eders Gud fra evig (Tid) indtil evig (Tid), og man skal love din Herlighedens Navn, som er ophæiet over al Belsjærne og Lov.

6. Du er den Herre, du alene, du haver gjort Himmelen, ja Himlenes Himle og al deres Hær, Jorden og alt det, som der er paa, Havet og alt det, som deri er, og du holder alle disse Ting i Live, og Himmellens Hær tilbeder dig.

Nb. G. 4, 24; 14, 15. 1 Mos. 32, 2. Luc. 2, 13. 14.

7. Du er den Herre Gud, som udvalgte Abram og førte ham ud fra Ur i Chaldaeæ, og du satte hans Navn, (at det skulde være) Abraham. 1 Mos. 11, 31 f. 17, 5.

8. Og du sandt hans Hjerte trofast for dit Ansigt og gjorde en Pagt med ham, at give, (ja) at give hans Sæd Cananitens, Hethitens, Amoritens og Phereisitens og Jebusitens og Girgasitens Land; og du haver holdt dine Ord, thi du er retfærdig.

1 Mos. 12, 7 fg.

9. Og du saae vore Fædres Elendighed i Egypten, og hørte deres Raab ved det røde Hav.

2 Mos. 3, 7; 14, 9. 15.

10. Og du gjorde Tegn og underfulde Gjæringer paa Pharao og paa alle hans Tjener og paa alt Folket i hans Land, thi du vidste, at de havde handlet hornmodeligen mod dem, og du gjorde dig et Navn, som (det er) paa denne Dag.

11. Og du adskilte Havet for deres Ansigt, at de gik midt igjennem Havet paa det Tørre, og du fastede deres Forsølgere i Dybene, ligesom Steen i mægtige Vand.

2 Mos. 14, 21. Ps. 136, 13. 14.

12. Og du ledede dem om Dagen ved en Skystøtte, og om Natten ved en Ildstøtte til at lyse for dem paa Veien, som de skulde gaar paa.

2 Mos. 13, 21 fg.

13. Og du kom ned over Sinai Bjerget og talte med dem af Himmelen, og du gav dem oprigtige Rette og sande Love, gode Skikke og Bud.

2 Mos. 19, 18; 20, 1.

14. Og du kundgjorde dem din hellige Sabbat, og bød dem Bud og Skikke og Lov formedelt Mose, din Tjener.

15. Og du gav dem Brød af Himmelen til deres Hunger, og udførte dem Vand af en Klippe til deres Tørst, og du sagde til dem, at de skulde gaar ind at indtage Landet til Eiendom, over hvilket du opløstede din Haand til at give dem det.

2 Mos. 16, 4. 14 fg. 17, 6. 4 Mos. 20, 8. 11.

16. Men de og vore Fædre handlede hovmodeligen, og de forhærdede deres Nakke og hørte ikke dine Bud.

17. Sa de vægrede sig for at høre dem og kom ikke dine underlige Ting ihu, som du gjorde med dem, men forhærdede deres Nakke og satte en Hovedsmand for at vende tilbage til deres Trældomstjeneste i deres Gjenstridighed; men du er Forlæderens Gud, naadig og barmhjertig, langmodig og af megen Misfandhed, og forlod dem ikke;

4 Mos. 14, 4. 2 Mos. 31, 6. Ps. 103, 8. Joel 2 13.

18. enddog de gjorde sig en støbt Kalv og sagde: Det er din Gud, som opførte dig af Ægypten, og de gjorde store Bespottelser.

2 Mos. 32, 4.

19. Og du, du forlod dem ikke i Ørken efter dine mange Barmhjertigheder; den Støtte veg ikke fra dem om Dagen at lede dem paa Veien, eller Ildstøtten om Natten at lyse for dem paa Veien, som de skulde gaae paa.

2 Mos. 13, 22.

20. Og du gav din den gode Aand til at undervise dem, og negtede ikke dit Maa for deres Munde, og gav dem Vand til deres Tørst.

2 Mos. 17, 6. 4 Mos. 20, 11.

21. Saa forsyge du dem i fyrrethve Aar i Ørken; dem fattedes Intet; deres Klæder bleve ikke gamle, og deres Fødder hovnede ikke.

5 Mos. 8, 4; 29, 5.

22. Og du gav dem Riger og Folk, og deled dem i (hvert) Hjørne, og de eiede Sihons Land, nemlig Hesbons Konges Land og Dgs, Basans Konges, Land.

4 Mos. 21, 24. 35.

23. Og du formerede deres Born som Stjerner paa Himmelen, og førte dem til det Land, som du havde tilsagt deres Fædre, at de skulde komme og indtage det til Eiendom.

1 Mos. 15, 5; 22, 17.

24. Og Sønnerne kom og indtog Landet til Eiendom, og du udmægtede Landets Indbyggere, Cananiterne, for deres Ansigt, og gav dem og deres Konger og Følket i Landet i deres Haand, at de kunde gjøre med dem efter deres Villie.

25. Og de indtog faste Stæder og et fedt Land, og eiede Huse, fulde af allehaande Gods, udhugne Grøfter, Vin- gaarde og Oliegaarde og Træer til Spise i Mangfoldighed; og de aade og bleve mætte og bleve fede og levede i Vellyst ved din store Godhed.

5 Mos. 32, 15.

26. Men de bleve gjenstridige og vare

opsættige imod dig, og kastede din Lov bag deres Ryg og ihjelslog dine Propheter, som vidnede for dem for at omvende dem til dig, og de gjorde store Bespottelser.

27. Derfor gav du dem i deres Fjenders Haand, og de trængte dem; men der de raabte til dig i deres Trængsels Tid, da hørte du af Himmelen, og efter dine mange Barmhjertigheder gav du dem Frelser, og de frelste dem af deres Fjenders Haand.

Dom. 3, 9. 15.

28. Men der de havde Rolighed, vendte de tilbage til at gjøre Ondt for dit Ansigt; saa forlod du dem i deres Fjenders Haand, at de regjerede over dem; og naar de omvendte sig og raabte til dig, da hørte du af Himmelen og reddede dem efter dine Barmhjertigheder mange Tider.

29. Og du lod vidne for dem for at omvende dem til din Lov, men de handlede hovmodeligen og hørte ikke dine Bud, og syndede mod dine Rette, hvilke et Menneſke skal gjøre og leve ved dem, og de vendte modvilligen Skuldrene bort, og de forhærdede deres Nakke og hørte ikke.

3 Mos. 18, 5. Ezech. 20, 11. 1 Kong. 14, 9. Jer. 2, 27.

30. Og du forhalede mange Aar over dem og lod vidne for dem ved din Aand formedelst dine Propheter, men de vendte ikke Ørene dertil; derfor gav du dem i Følkenes Haand i Landene.

31. Men efter dine mange Barmhjertigheder gjorde du ikke (aldeles) en Ende med dem og forlod dem ikke; thi du er en naadig og barmhjertig Gud.

Begr. 3, 22. Mal. 3, 6. Jer. 30, 11; 46, 28.

32. Og nu, vor Gud! du store, mægtige og forfærdelige Gud, som holder Pagten og Misfandheden, lad ikke al den Mæie være ringe agtet for dit Ansigt, som haver rammet os, vore Konger, vore Fyrster og vore Præster og vore Propheter og vore Fædre og dit ganske Folk, fra Kongerne af Assyriens Dage af indtil denne Dag.

33. Og du er retfærdig i alt det, som er kommet over os; thi du handlede troligen, men vi, vi handlede ugudeligen. Dan. 9, 7. 14.

34. Og vore Konger, vore Fyrster, vore Præster og vore Fædre have ikke gjort (efter) din Lov, ikke heller givet Algt paa dine Bud og dine Vidnesbyrd, som du lod vidne for dem.

Dan. 9, 6. 8.

35. Thi de tjente dig ikke i deres Rige og i dit det meget Gode, som du gav dem, og i det vide og fede Land, som du gav for

deres Ansigt, og de omvendte sig ikke fra deres onde Gjerninger.

36. See, vi ere Tjenere idag; ja, i det Land, som du gav vore Fædre at æde Frugten deraf og det Gode deraf, see, derudi ere vi Tjenere.

37. Og dets Indkomme bliver formeret for Kongerne, hvilke du satte over os for vore Synders Skyld, og de herske over vore Legemer og over vore Bæster efter deres Villie, og vi ere i stor Nød.

38. Og i alt dette gjøre vi en trofast (Pagt) og skrive den, og til Besegling (ere øverværende) vore Fyrster, vore Leviter, vore Præster.

10. Capitel.

Deres Navne opregnes, som paa egne og Folkets Begne underskrive og besegle den Pagt, 1-27. Pagtens Indhold beskrives og stadfæstes og afstilske særegne Love og Skikke vedtages at holdes, 28-39.

Og over Beseglingen vare: Nehemia, Hattirjatha, Hachalias Søn, og Zedekia, c. 8, 9.

2. Seraja, Asaria, Jeremia,
3. Pashur, Amaria, Malchia,
4. Hattus, Sebanja, Malluch,
5. Harim, Meremoth, Obadja,
6. Daniel, Ginthon, Baruch,
7. Mesullam, Abia, Mijamin,
8. Maasia, Bilgai, Semaja; disse vare Præsterne.

9. Og Leviterne vare: Jesua, Asanias Søn, Binnui, af Henadabs Børn, Kadmiel,

10. og deres Brødre: Sebanja, Hodija, Resita, Pelaja, Hanan,

11. Micha, Rechoh, Hasabja,
12. Sacchur, Serebjja, Sebanja,
13. Hodia, Bani, Beninu.

14. De Øverste af Folket vare: Pareos, Pahath-Moab, Elam, Sathhu, Bani,

Esr. 2, 3. 6. 7. 8. 10; 8, 4.

15. Binnui, Mesgad, Bebai,
16. Abdonja, Bigvai, Aldin,
17. Ater, Hiskia, Asfur,
18. Hodija, Hasum, Bezai,
19. Hariph, Anathoth, Nebai,
20. Magbias, Mesullam, Hesir,
21. Mesefabeel, Zadok, Baddua,
22. Pelatja, Hanan, Anaja,
23. Hosea, Hananja, Hasub,
24. Hallohes, Pilha, Sobek,
25. Nehum, Hasabna, Maaseja,
26. og Ahia, Hanan, Anan,
27. Malluch, Harim, Baana.

28. Og det øvrige Folk, Præsterne, Leviterne, Portnerne, Sangerne, de Nethinim og hver, som var frastilt fra Folkene i Landene til Guds Lov, deres Hustruer, deres Sønner og deres Døttre, hver, som var vittig og forstandig, Esr. 2, 70. Neh. 7, 73.

29. de holdt sig fast til deres Brødre, de Øpperlige af dem, og de kom i Forbandelse og i Ed, at de vilde vandre i Guds Lov, som er givet formedelst Mose, den Guds Tjener, og at de vilde holde og gjøre alle Herrens vor Herres Bud og hans Rette og hans Skikke, 2 Kong. 23, 3.

30. og at vi ikke skulde give Folkene i Landet vor Døttre, ei heller tage deres Døttre til vore Sønner, c. 13, 27.

31. og naar Folkene i Landet førte Bær og allehaande Korn til at sælge paa Sabbatsdagen, at vi (da) ikke vilde tage det af dem om Sabbaten og paa andre Helligdage, og at vi vilde efterlade det synvende Nar og allehaande Paalæg, c. 13, 15. Amos 8, 5.

32. og at vi vilde stadfæste et Bud paa os, at give aarligen en Trebiedeel af en Sekel til vor Guds Huses Tjeneste,

33. til Skuebrød og det idelige Madoffer og til idelige Brændoffer paa Sabbaterne, Nymaanederne, til bestemte Tider, og til de hellige Ting, og til Syndofferne til at gjøre Forsigelse for Israel, og (til) al vor Guds Huses Gjerning.

34. Og vi fastede Lod om Vedens Offer for Præsterne, Leviterne og Folket, at de skulde føre det til vor Guds Hums, efter vore Fædres Hums, paa bestemte Tider, aarlighaars, til at optænde paa Herrens vor Guds Alter, saasom det er skrevet i Loven, 3 Mos. 6, 5.

35. og til at fremføre vort Lands Førstegrode, og Førstegroden af allehaande Frugt, af allehaande Træer, aarlighaars, til Herrens Hums,

36. og de Førstefødte af vore Sønner og af vore Bæster, saasom skrevet er i Loven, og de Førstefødte af vort store Dvæg og smaa Dvæg, at føre (dem) til vor Guds Hums, til Præsterne, dem, som tjene i vor Guds Hums, 2 Mos. 13, 2. 4 Mos. 3, 13.

37. og at vi skulde føre det Første af vore Deige og vore Oplostelser og allehaande Træers Frugt, Most og Olie til Præsterne, til Kammerne hos vor Guds Hums, og Tienden af vort Land til Leviterne, og at Leviterne selv skulde tage

Tiende i alle vore Agerdyrknings Stæder,

4 Mos. 18, 21. 5 Mos. 14, 22.

38. og at en Præst, Arons Søn, skulde være med Leviterne, naar Leviterne toge Tiende, og Leviterne skulde opføre Tiende af Tienden til vor Guds Huus, til Kammerne, til Forraadshuset. 4 Mos. 18. 26. 28.

39. Thi Israels Børn og Levi Børn skulde føre Kornets, Mostens og Oliens Opføstelse til Kammerne, fordi der ere Helligdommens Kar og Præsterne, som tjene, og Portnerne og Sangerne; at vi skulde ikke forlade vor Guds Huus.

11. Capitel.

Her opregnes de af Folket, som boede i Jerusalem, 1-24. Det øvrige Folk boede i Landet, i Juda og Benjamins Stæder, 25-36.

Dg Folkets Oberster boede i Jerusalem, og det øvrige Folk kastede Lod at lade komme Een af Ti at boe i Jerusalem, i den hellige Stad, og de ni Dele i Stæderne.

c. 7, 5. Matth. 4, 5.

2. Dg Folket velsignede alle de Mænd, som vare villige til at boe i Jerusalem.

3. Dg disse ere de Øverste af Landskabet, som boede i Jerusalem; men i Judæ Stæder boede hver i sin Eiendom i deres Stæder, nemlig Israels, Præsterne og Leviterne og de Nethinim og Salomos Tjeneres Børn.

Ger. 2, 43.

4. Dg i Jerusalem boede (nogle) af Judæ Børn og af Benjamins Børn; af Judæ Børn: Athaja, Søn af Ussia, Søn af Sacharia, Søn af Amaria, Søn af Sephatja, Søn af Mahalaleel, af Perez Børn;

5. og Maaseja, Søn af Baruch, Søn af Col-Chose, Søn af Hasaja, Søn af Abaja, Søn af Jojarib, Søn af Sacharia, Søn af en Siloniter.

6. Alle Perez Børn, som boede i Jerusalem, vare fire hundrede, otte og tredstue dueclige Mænd.

7. Dg disse vare Benjamins Børn: Sallu, Søn af Mesullam, Søn af Zoed, Søn af Pedaja, Søn af Kolaja, Søn af Maaseja, Søn af Ithiel, Søn af Besaia;

8. og efter ham, Gabbai, Sallai; ni hundrede, otte og tyve.

9. Dg Zoel, Sichri Søn, var deres Befalingsmand, og Juda, Senuas Søn, var over Stadens anden (Deel).

10. Af Præsterne: Jedaja, Jojaribs Søn, Sachin,

11. Seraja, Søn af Hilkia, Søn af Mesullam, Søn af Zadok, Søn af Merajoth, Søn af Ahitub, en Fyrste i Guds Huus,

12. og deres Brødre, som gjorde Gjerningen i Huset, vare otte hundrede, to og tyve; og Abaja, Søn af Zeroham, Søn af Pelajia, Søn af Amzi, Søn af Sacharia, Søn af Paschur, Søn af Malchias,

13. og hans Brødre, de Øverste iblandt Fædrene, vare to hundrede, to og syvtyve; og Amasjai, Søn af Asareel, Søn af Ahjai, Søn af Mesillemoth, Søn af Immer,

14. og deres Brødre, vældige til Strid, vare hundrede, otte og tyve; og Sabbiel, Gedolims Søn, var Befalingsmand over dem.

15. Dg af Leviterne: Semaja, Søn af Hafub, Søn af Asrikam, Søn af Hasabja, Søn af Bunni;

16. og Sabthai og Josabad, af Leviternes Øverster, vare over Guds Huses udvortes Gjerning;

17. og Matthanja, Søn af Micha, Søn af Sabbdi, Søn af Asaph, en Øverste til at begynde Taksigelsen i Bønnen, og Baskubja, den anden af hans Brødre, og Abda, Søn af Sammua, Søn af Galal, Søn af Jeduthun.

18. Alle Leviterne i den hellige Stad vare to hundrede, fire og firrindstyve.

19. Dg Portnerne: Akub, Talmon og deres Brødre, de, som toge vare paa Portene, vare hundrede, to og halvsjerdstue.

20. Men det øvrige Israel, Præsterne (og) Leviterne vare i alle Judæ Stæder, hver i sin Arv.

21. Dg de Nethinim boede i Ophel; og Ziba og Gissa vare over de Nethinim.

22. Men Leviternes Befalingsmand i Jerusalem var Ussi, Søn af Bani, Søn af Hasabja, Søn af Matthanja, Søn af Micha; af Asaphs Børn vare Sangerne tvært over for Guds Huses Gjerning.

23. Thi Kongens Befaling var til dem, efterdi der var en vis (Underholdning) for Sangerne, hver Dags Ting paa sin Dag.

24. Dg Bethahja, Mesefabeels Søn, af Serahs, Judæ Søn, Børn, var ved Kongens Haand i al Bestilling til Folket.

1 Mos. 38, 30.

25. Men i Landsbhyerne paa deres Marker boede (nogle) af Judæ Børn i Kirjath-Arba og dens Landsbhyer, og i Dibon og

dens Landsbhyer, og i Zekabzeel og dens Landsbhyer,

3osf. 20, 7; 21, 11; 15, 21.

26. og i Zesua og i Molaba og i Beth=Pelet,

27. og i Hazar=Sual og i Beershaba og dens Landsbhyer,

28. og i Ziklag og i Mechona og dens Landsbhyer,

3osf. 15, 31.

29. og i En=Kimmion og i Zora og Zarmuth,

30. Sanoah, Abdullah og deres Landsbhyer, Pachis og dens Markter, Mefai og dens Landsbhyer; og de leirede sig fra Beershaba indtil Simuoms Dal.

31. Men Benjamins Børn af Geba (boede) i Michmas og Mija og Bethel og dens Landsbhyer,

32. Anathoth, Nob, Ananja,

3er. 1, 1.

33. Hazor, Rama, Githhaim,

34. Hadid, Zeboim, Neballat,

35. Lod og Dno i Tørmmerændsdalen.

1 Kron. 4, 14.

36. Og af Leviterne (boede nogle) i Judæ Afdelinger (og) i Benjamins.

12. Capitel.

Her opregnes de Præster og Leviter, som vare komne i Landet med Serubabel, 1-9. De Høpperpræster opregnes indtil Baddua, saa og de Øverste af de andre Præster og de øverste Leviter, som vare til samme Tid, 10-26. Jerusalem's Mures Indvielse beskrives, 27-43. Nogle bestiftes at have Tilsyn over det, som hørte Præsterne og Leviterne til, og at tage vare paa Gudstjenesten, 44-47.

Og disse ere Præsterne og Leviterne, som opdroge med Serubabel, Sealtihels Søn, og Zesua: Seraja, Jeremia, Esra,

2. Amaria, Malluch, Hattus,

3. Sechanja, Nehum, Meremoth,

4. Iddo, Ginthoi, Abia,

5. Mijamin, Maadja, Bilga,

6. Semaja og Jojarib, Jedaja,

7. Sallu, Amok, Hiltia, Jedaja; disse vare Øverster iblandt Præsterne og deres Brødre i Jesuas Dage.

8. Men Leviterne vare: Zesua, Binnui, Radmiel, Serebja, Juda, Matthanja; han og hans Brødre vare over Taksigelserne.

G. 11, 17.

9. Og Bakbukja og Unni, deres Brødre, vare tvært over for dem til (at holde) Dagterne.

10. Og Zesua avlede Zojatim, og Zojatim avlede Eljasib, og Eljasib avlede Zojada.

11. Og Zojada avlede Jonathan, og Jonathan avlede Baddua.

12. Og i Zojatims Dage vare Præster, Fædrenes Øverster: af Seraja var Meraja; af Jeremia, Hananja;

v. 1 fg.

13. af Esra, Mesullam; af Amaria, Zohanani;

14. af Meluchu, Jonathan; af Sebanja, Zoseph;

15. af Harim, Adna; af Merajoth, Helkai;

16. af Iddo, Sacharia; af Ginthon, Mesullam;

17. af Abia, Sichri; af Minjamen, af Moadja, Piltai;

Euc. 1, 5.

18. af Bilga, Sammua; af Semaja, Jonathan;

19. af Jojarib, Mathnai; af Jedaja, Usji;

20. af Sallai, Kallai; af Amok, Eber;

21. af Hiltia, Hasabja; af Jedaja, Nehaneel.

22. (Af) Leviterne bleve i Eljasibs, Zojadas og Zohanans og Badduas Dage Fædrenes Øverster bestrevne, saa og Præsterne indtil Davii, den Persers, Rige.

23. Levi Børn, Fædrenes Øverster, bleve bestrevne i de daglige Handelsers Bog, og det indtil Zohanans, Eljasibs Søns, Dage.

1 Kron. 9, 10 fg.

24. Og Leviternes Øverster vare: Hasabja, Serebja og Zesua, Radmiels Søn, og deres Brødre vare tvært over for dem, at love (og) at talke efter Davids, den Guds Mands, Befaling; (den ene) Vare-tægt var imod den anden.

1 Kron. 15, 1 fg. 26. 16.

25. Matthanja og Bakbukja, Obadja, Mesullam, Salmon, Akub, de toge vare paa Portneres Vare-tægt ved Statkammerne i Portene.

1 Kron. 26, 15. 17.

26. Disse vare i Zojatims, Jesuas Søns, Zojadafs Søns, Dage, og i Nehemias, Tyrstens, og i Esras, Præstens, den Skriftlærdes, Dage.

27. Og til Murens Indvielse i Jerusalem opsogte de Leviterne af alle deres Stæder, at føre dem til Jerusalem, at holde Indvielsen baade med Glæde og med Taksigelser og med Sang, Cymbler, Psaltere og Harper.

Esr. 6, 16.

28. Og Sangerens Børn samledes baade af den flette (Egn) trindt omkring Jerusalem og af Netophathiternes Landsbhyer,

29. og af Silgals Huus og af Markerne ved Geba og Asmarcth; thi Sangerne havde bygget sig Landsbyer trindt omkring Jerusalem.

30. Og Præsterne og Leviterne bleve renfede; siden renfede de Folket og Portene og Muren.

31. Og jeg lod Judæ Fyrster opstige paa Muren, og jeg beskikkede to store Talsfigelses-(Chore), og (deres) Gange (vare, det enes) paa den høire Side ovenpaa Muren til Møgporten. v. 38.

32. Og efter dem gif Hofaja og Halvdelen af Judæ Fyrster,

33. og Asaria, Esra og Mesullam,

34. Juda og Benjamin og Semaja og Jeremia,

35. og (nogle) af Præsterenes Børn med Basuner, (nemlig) Sacharia, Søn af Jonathan, Søn af Semaja, Søn af Matthanja, Søn af Michaja, Søn af Sachur, Søn af Asaph,

36. og hans Brødre, Semaja og Asareel, Milalai, Gilalai, Maai, Nethaneel og Juda, Hanani, med Davids, den Guds Mands, Sånginstrumenter; og Esra, den Skriftlærde, (gif) foran dem. v. 24. Est. 7, 6. 11.

37. Og mod Kildeporten og tvært over for den opstige de paa Trapperne til Davids Stad, paa Trapperne til Muren, hen op til Davids Huus og indtil Vandporten mod Østen.

38. Og det andet Talsfigelses-(Chor) gif tvært over for, og jeg efter det, og Halvdelen af Folket, ovenpaa Muren, hen op til Dværgenes Taarn og indtil den brede Muur,

39. og over Ephraims Port, og over den gamle Port, og over Fiskeporten, og Hananeels Taarn og Meas Taarn, og indtil Faareporten; og de bleve staaende i Fængslets Port.

40. Derefter stode de to Talsfigelses-(Chore) i Guds Huus, og jeg og Halvdelen af Forstanderne med mig,

41. og Præsterne: Eljakim, Maaseja, Minjamin, Michaja, Elhoenai, Sacharia, Hananja, med Basunerne,

42. og Maaseja og Semaja og Eleasar og Ussi og Johanan og Malchia og Elam og Eser; og Sangerne lode sig høre, og Sisrahja var Besalingsmand.

43. Og de offrede paa den samme Dag store Offere og vare glade, thi Gud havde

glædet dem med en stor Glæde; ogsaa Dvinderne og Børnene glædede sig, saa at Jerusalems Glæde blev hørt indtil langt borte.

44. Og paa den samme Dag bleve Mænd beskikkede over Kammerne for Forraadet, for Oploftelserne, for den første (Frugt) og for Tienderne, til at samle i dem af Agrene ved Stæderne de Dele, (som ere beskikkede udi) Loven til Præsterne og Leviterne; thi Juda havde Glæde over Præsterne og over Leviterne, som stode (og tjente). c. 10, 37; 13, 5.

45. Og de toge vare paa deres Guds Varetægt og paa Renselsens Varetægt og Sangeres og Portneres Varetægt, efter Davids (og) hans Søns Salomos Befaling. 1 Kron. 24, 1 fg. 25, 1 fg. 26, 1 fg.

46. Thi i Davids og i Asaphs Dage, fra fordum (Tid af, vare beskikkede) Overster for Sangerne og Lovsangen og Talsfigelserne til Gud. 1 Kron. 25, 1 fg.

47. Men al Israël gav Sangerne og Portnerne Dele i Serubabels Dage og Nehemias Dage, hver Dags Ting paa sin Dag; og de helliggjorde til Leviterne, og Leviterne helliggjorde til Arons Sønner.

13. Capitel.

Mose Lov oplæses og de fremmede Dvinder affstafes, 1-3. Imedens Nehemia var reist til Kongen, bedrives adskillige usømmelige Ting af Jøderne, som han søger at rette igjen, da han kommer tilbage; han renser Tempel's Kammer, 4-9; staffer Leviterne deres Underholdning, 10-14; affstaffer Sabbatens Banhelligelie og de fremmede Dvinder, som endel af Jøderne havde taget, 15-31.

Paa den samme Dag blev læst i Mose Bog for Folkets Øren, og der blev fundet skrevet deri, at en Ammonit og Moabit skulde ikke komme i Guds Forsamling indtil evig (Tid), 5 Mos. 23, 3.

2. fordi de forkom ikke Israels Børn med Brød og med Vand, men leiede Bileam mod ham til at forbande ham, enddog vor Gud vendte den Forbandelse til en Betsignelse. 4 Mos. 22, 5.

3. Og det skede, der de hørte Loven, da adskillte de al Blanding fra Israël.

4. Og Eljasib, Præsten, som var sat over vor Guds Huses Kammer, var tilforn bleven Tobia nær (besvogret). v. 28. c. 6. 1. 14 fg.

5. Og han havde gjort ham et stort Kammer, og der lagde de tilforn Mads-offeret, Viraken og Karrene og Tienden

af Kornet, Mosten og Olien, som var befalet (at give) Levitterne og Sangerne og Portnerne, og Præsternes Opløstelse.

Ezech. 45, 13 fg.

6. Men da alt dette (skede), var jeg ikke i Jerusalem; thi i Artaxerxes, Kongen af Babels, to og tredivte Aar kom jeg til Kongen, og, efterat et Aar var tilende, begjærede jeg (igjen Forlov) af Kongen.

Esr. 6, 14.

7. Og jeg kom til Jerusalem, og jeg mærkede det Onde, som Eljasib gjorde for Tobia, at han havde gjort ham et Kammer i Guds Huses Forgaarde.

8. Og det gjorde mig meget ondt, og jeg kastede alle Redskaber af Tobias Huis hen udenfor af Kammeret.

9. Og jeg sagde (det); saa rensede de Kammerne, og jeg indførte igjen derhen Guds Huses Aar, Madofferet og Virafen.

10. Og jeg fik at vide, at Levitternes Dele bleve (dem) ikke givne, saa at Levitterne og Sangerne, som gjorde Gjerningen, vare bortsljede, hver til sin Ager.

11. Da trættede jeg med Forstanderne og sagde: Hvorfor forlade vi Guds Huis? og jeg samlede dem og beskikkede dem paa deres Sted.

v. 17, 25.

12. Da førte al Juda Tienden af Kornet og Mosten og Olien til Forraadshusene.

4 Mos. 18, 21. 5 Mos. 14, 22. Neh. 10, 37. 38; 12, 44.

13. Og jeg satte til Skatgjennere over de Forraadshuse Selemja, Præsten, og Zadok, den Skriftlærde, og Bedaja af Levitterne, og hos deres Haand Hanan, Saccurs Søn, Matthanjas Søn; thi de vare holdte for trofaste, og dem (laae det) paa at dele ud til deres Brødre.

14. Min Gud! kom mig ihu for dette, og udslet ikke mine Misfandheder, som jeg haver gjort mod min Guds Huis og mod hans Varetægter.

v. 31. c. 5, 19. Esr. 6, 10.

15. I de samme Dage saae jeg i Juda dem, som traadte Perser om Sabbaten og indførte Neg og lagde dem paa Afener, ja og Viindruer og Figen og allehaande Byrde, og førte til Jerusalem paa Sabbatens Dag; og jeg vidnede (imod dem) paa den Dag, de folgte Spise.

c. 10, 31. Amos 8, 5.

16. Derudi boede og (nogle) Tyrier, som førte Fisk og allehaande Varer; og de folgte (dem) paa Sabbaten til Judæ Born og i Jerusalem.

17. Da trættede jeg med de Ypperste i

Juda og sagde til dem: Hvad er dette for en ond Ting, som I gjøre, og vanhellige Sabbatens Dag?

v. 11, 25.

18. Gjorde ei eders Fædre saa, og vor Gud førte al den Ulykke over os og over denne Stad? og I lægge (mere) til den (grumme) Brede over Israel ved at vanhellige Sabbaten.

19. Og det skede, der Portene i Jerusalem gave Skygge før Sabbaten, da sagde jeg (det), saa bleve Portene lukkede, og jeg besøel, at de skulde ikke oplade dem indtil efter Sabbaten, og jeg beskikkede (nogle) af mine Tjenere ved Portene, at ingen Byrde skulde komme ind paa Sabbatens Dag.

c. 5, 15, 16.

20. Da bleve Kræmmerne og de, som solgte allehaande Varer, om Natten udenfor Jerusalem, een Gang eller to.

21. Da vidnede jeg for dem og sagde: Hvorfor bleve I om Natten tvært over for Muren? gjøre I det anden Gang, da skal jeg lægge Haand paa eder; fra den samme Tid kom de ikke om Sabbaten.

22. Og jeg sagde til Levitterne, at de skulde rense sig og komme at tage vare paa Portene, at hellige Sabbatens Dag. Min Gud! kom mig og ihu for dette, og spar mig efter din megen Misfandhed.

Nr. 25, 7.

23. Jeg saae ogsaa i de samme Dage, at Zøderne lode asdoditiske, ammonitiske, moabitiske Hustruer boe (hos sig).

24. Og deres Børn talede Halvdelen Asdoditisk, og de forstode ikke at tale Zødist, men (de talede) efter hvert Folks Tungemaal.

25. Og jeg trættede med dem og bandte dem, og slog (nogle) Mænd af dem og rev (Haar) af dem, og jeg tog en Ed af dem ved Gud, (sigende:) I skulle ikke give eders Døttre til deres Sønner, og ei tage af deres Døttre til eders Sønner eller til eder.

5 Mos. 7, 3. Esr. 9, 2.

26. Haver ikke Salomo, Israels Konge, syndet i disse Ting? enddog der var ikke en Konge som han iblandt de mange Hedninger, og han var sin Gud kjær, og Gud satte ham til Konge over al Israel; dog kom de fremmede Qvinder ham til at synde.

1 Kong. 11, 2 fg.

27. Skulde vi da høre eder at gjøre alt dette store Onde, at forgribe os paa vor Gud, at lade fremmede Qvinder boe (hos eder)?

28. Og (en) af Sojadas, Eljasibs, den Ypperstepræsts, Søn, Sønner (var bleven) Saneballats, den Horoniters, Svooger; derfor drev jeg ham fra mig.^{c. 2, 19; 6, 1.}

29. Kom dem ihu, min Gud! fordi de have bestemt Præstedømmet, ja Præstedømmets og Leviternes Pagt.

30. Saa rensede jeg dem fra alle fremmede (Qvinder), og jeg beskikkede Præsternes og Leviternes Varetægter, hver til sin Gjerning,

31. og til Bedens Offer i bestemte Tider, og til Førstegrøderne. Kom mig ihu, min Gud! til det Gode.

Esthers Bog.

1. Capitel.

Kong Ahasverus gjør sine Tjenere et stort Gjestebud, og Dronning Basthi gjør et Gjestebud for Qvinderne, 1-9. Kongen byder Dronningen komme til sig for at lade sine Fyrster see hendes Deilighed; hun vil ikke komme, 10-12. Kongen beslutter efter Memuchans Raad at forskyde Dronning Basthi og at lade kundgjøre denne Handel i sit hele Rige, 13-22.

Og det skede i Ahasveri Dage, — han er den Ahasverus, som regjerede fra India og indtil Morland over hundrede og syv og thve Landskaber —

2. i de samme Dage, da Kong Ahasverus sad paa sit Riges Throne, som var i det Slot Susan,

3. i hans Riges det tredie Aar, gjorde han alle sine Fyrster og sine Tjenere et Gjestebud; Magten af Persien og Medien, de Fornemste og Fyrsterne i Landskaberne (stode) for hans Ansigt,

^{1 Mos. 40, 20. Dan. 5, 1.}

4. der han lod see sit Riges herlige Rigdom (og) sin Majestæts prægtige Væremange Dage, (nemlig) hundrede og firindstyve Dage.

5. Og der disse Dage vare opfyldte, gjorde Kongen alt Folket, som fandtes i det Slot Susan, baade Store og Smaae, et Gjestebud i syv Dage i Forgaarden ved Haven ved Kongens Palads. ^{c. 7, 7, 8.}

6. (Der hængte) hvide, grønne og blaae (Tapeter), heftede (tilsammen) med kostelige kinnede og Purpur=Snorer, i Sølvringe og paa Marmorstøtter; Bænkene vare af Guld og Sølv, paa Gulvet var Porphyr og Marmor=(Steen) og Pari=(Steen) og fiolblaa (Steen).

7. Og man gav (dem) at drikke i Guldkar, og Karrene vare af adskillig (Dannelse), og der var megen kongelig Viin, som Kongen formaaede.

8. Og man drak efter Loven, der nødte ikke Nogen (den Anden); thi saa havde Kongen besejlet alle de Store i sit Huus at gjøre efter Enhvers (sine) Villie.

9. Basthi, Dronningen, gjorde og et Gjestebud for Qvinderne i det kongelige Huus, som var Kong Ahasveri.

10. Paa den syvende Dag, der Kongens Hjerter var vel (tilmode) af Vinen, sagde han til Memuchan, Vistha, Harbowa, Bigtha og Abagtha, Sethar og Charchas, de syv Kammertjenere, de, som tjente for Kong Ahasveri Ansigt, ^{c. 7, 9.}

11. at de skulde føre Dronning Basthi frem for Kongens Ansigt med Riges Kronen, for at lade Folket og Fyrsterne see hendes Deilighed; thi hun var deilig af Udseende.

12. Men Dronning Basthi vægrede sig ved at komme efter Kongens Ord, som (skede) ved Kammertjenere; da blev Kongen saare vred, og hans Hastighed optændtes i ham.

13. Og Kongen sagde til de Vise, som forstode sig paa Tiderne, — thi saaledes (skulde) Kongens Sag (skee) for Alle, som forstode sig paa Lov og Ret —

^{1 Kron. 12, 32.}

14. og de Næste hos ham, Charsena, Sethar, Admatha, Tharsis, Meres, Mar-sena, Memuchan, de syv Fyrster af Persien og Medien, som saae Kongens Ansigt, de, som sadde øverst i Riget:

15. Hvad skal man efter Loven gjøre ved Dronning Basthi, fordi at hun ikke haver gjort efter Kongens, Ahasveri, Ord ved Kammertjenere?

16. Og Memuchan sagde for Kongens og Fyrsternes Ansigt: Dronning Basthi haver ikke alene handlet ilde imod Kongen, men imod alle Fyrsterne og imod alle

Folkene, som ere i alle Kongens, Ahasveri, Landstaber.

17. Thi Dronningens Gjerning skal udkomme til alle Qvinderne, saa at de foragte deres Mænd for deres Dine, naar de sige: Kongen, Ahasverus, sagde, at man skulde føre Dronning Basthi frem for hans Ansigt, og hun kom ikke.

18. Og paa denne Dag skulde Fyrstinderne i Persien og Medien (ligesaa) sige til alle Kongens Fyrster, naar de have hørt Dronningens Gjerning; og saa (skal der komme) Foragtelse og Brede nok.

19. Derjom (det synes) Kongen godt, saa lade man et kongeligt Bud udgaae fra ham og skrives iblandt de Persers og Meders Love, saa at det ikke overtrædes: at Basthi skal ikke komme for Kong Ahasveri Ansigt, og Kongen give hendes Næste, som er bedre end hun, hendes Rige. c. 3, 9.

20. Naar Kongens Befaling, som han skal gjøre, skal høres i hans ganste Rige, endstjondt det er stort, da skulde alle Qvinderne holde deres Mænd i Vre, baade Store og Smaae.

21. Og det Ord syntes godt for Kongens og Fyrsternes Dine, og Kongen gjorde efter Memuchans Ord.

22. Og han udsendte Breve til alle Kongens Landstaber, i hvert Landskab efter dets Skrift, og til hvert Folk efter dets Tungemaal: at hver Mand skal have Herredømme i sit Huus og tale efter sit Folks Tungemaal.

c. 3, 12. 1 Mos. 3, 16. 1 Cor. 11, 3; 14, 34.

2. Capitel.

Ahasverus lader samle de deiligste Jomfruer tilhobe af alt sit Rige for at udvælge sig en af dem til Dronning i Basthis Sted; iblandt dem er Esther, den Jøbinde, som opfostredes af Marдохæus, 1-8. Esther bliver i Særbeleshed vel antagen til Hove, hun og de andre Jomfruer prydes i tolv Maaneber, siden føres de til Kongen, 9-14. Esther udvælges til Dronning af Ahasverus; hun giver sin Slægt ei tilkjende for Kongen, 15-20. Wigthan og Theres ville lægge Haand paa Kongen; Marдохæus giver dem an for Kongen; de blive hængte, 21-23.

Efter disse Gjerninger, der Kong Ahasveri Hastighed var stillet, kom han Basthi ihu, og hvad hun havde gjort, og hvad der var besluttet over hende. c. 1, 12.

2. Da sagde Kongens Tjenere, som tjente ham: Man oplede Kongen unge Jomfruer, (som ere) deilige af Udseende,

3. og Kongen bestilte Befalingsmænd i alle sit Riges Landstaber, at de samle alle unge Jomfruer, (som ere) deilige af Udseende, til det Slot Susan, til Qvindernes Huus, under Hegais, Kongens Kammer-tjeners, Haand, som tager vare paa Qvinderne, og give (dem de Ting, som høre til) deres Kendselser.

4. Og den unge Pige, som synes at være god for Kongens Dine, hun skal worde Dronning i Basthis Sted. Og dette Ord syntes godt for Kongens Dine, og han gjorde saa.

5. Der var en jødisk Mand i det Slot Susan, hvis Navn var Marдохæus, Søn af Jair, Søn af Simei, Søn af Kis, en benjaminittisk Mand,

6. hvilken var bortført af Jerusalem med den bortførte (Hob), som blev bortført med Zechonia, Jødæ Konge, hvilken Nebucadnezar, Kongen af Babel, lod bortføre. 2 Kong. 24, 15. 16.

7. Og han var Hadasjas Fosterfader, hun er Esther, hans Farbroders Datter, thi hun havde hverken Fader eller Moder; og den unge Pige var skøn af Stikkelse og deilig af Udseende, og der hendes Fader og hendes Moder døde, da tog Marдохæus sig hende til Datter.

1 Mos. 12, 11. Job 42, 15.

8. Og det skede, der Kongens Ord og Lov blev hørt, og der mange unge Piger bleve samlede paa det Slot Susan under Hegais Haand, blev og Esther tagen til Kongens Huus under Hegais Haand, som tog vare paa Qvinderne.

9. Og den unge Pige syntes god for hans Dine og fik Miskundhed for hans Ansigt; derfor hastede han med (de Ting, som hørte til) hendes Kendselser, og med hendes Dele, at give hende dem, og at give hende syv skønne unge Piger af Kongens Huus; og han omstiftede hende og hendes Piger til det gode (Sted) i Qvindernes Huus.

10. (Men) Esther havde ikke kundgjort sit Folk og sin Slægt; thi Marдохæus havde befalet hende, at hun ikke skulde give det tilkjende.

11. Og Marдохæus gif dagligen for Forgaarden ved Qvindernes Huus, at fornemme, om (det gif) Esther vel, og hvad med hende skulde skee.

12. Og der hver Piges Orden kom at gaae ind til Kongen, Ahasverus, efterat

tolv Maaneder vare tilende med hende efter Dvindernes Lov, — thi deres Renselses Dage skulde saaledes opfyldes, (nemlig) sex Maaneder med Olie af Myrrha, og sex Maaneder med kostelige Urter og (andre) Dvindernes Renselser —

13. da kom den unge Pige til Kongen; Alt, hvad hun sagde, blev hende givet, at hun dermed gif fra Dvindernes Huus ind til Kongens Huus.

14. Da gif hun ind om Aftenen, og om Morgenens gif hun tilbage til det andet Dvindernes Huus under Saasgas, Kongens Kammertjeners, Haand, som tog vare paa Medhustruene; hun maatte ikke komme ydermere til Kongen, uden Kongen havde Lyft til hende, og hun blev kaldet ved Navn.

15. Og der Esthers, Abihails, Mardochei Farbroders, Datter, som han havde taget sig til Datter, (der hendes) Orden kom at komme til Kongen, da krævede hun ingen Ting, uden hvad som Hegai, Kongens Kammertjenere, som tog vare paa Dvinderne, sagde; og Esther fandt Naade for Alles Dine, som hende saae. c. 9, 29.

16. Og Esther blev tagen til Kong Ahasverus, til hans kongelige Huus, i den tiende Maaned, det er Thebeth Maaned, i hans Riges syvende Aar.

17. Og Kongen elskede Esther fremfor alle Dvinder, og hun fik Naade og Rikshed for hans Ansigt fremfor alle Zomsfruer, og han satte Rigtets Krone paa hendes Hoved og gjorde hende til Dronning i Balthis Sted.

18. Og Kongen gjorde alle sine Fyrster og sine Tjenere et stort Gjæstebud, (det var) Esthers Gjæstebud; og han skaffede Landskaberne Hvile og gav Skjenk efter Kongens Formue. c. 1, 3. 1 Kong. 3, 15. Esth. 1, 7.

19. Og der Zomsfruerne samlede anden Gang, da sad Mardocheus i Kongens Port.

20. Esther havde ikke givet sin Slægt, ei heller sit Folk tilkjende, ligesom Mardocheus havde befalet hende; thi Esther gjorde efter Mardochei Ord, ligesom da hun blev opfostreret hos ham. c. 4, 8.

21. I de samme Dage, som Mardocheus sad i Kongens Port, bleve to Kongens Kammertjenere, Bigthan og Theres, af dem, som varede paa Dørtærskelen, vrede og søgte at lægge Haand paa Kong Ahasverus. c. 5, 13.

22. Og den Sag blev Mardocheus kund-

gjort, og han gav Dronning Esther det tilkjende, og Esther sagde Kongen det i Mardochei Navn.

23. Og denne Handel blev undersøgt og fundet (at være saa), og de bleve begge hængte paa et Træ; og det blev skrevet i de daglige Handels Bog for Kongens Ansigt. c. 6, 1. 2.

3. Capitel.

Kongen opførte Haman og befaler, at Alle skulle bøje knæ for ham; Mardocheus gjør det ikke, derfor forbittes Haman imod ham og hans ganste Slægt, 1-6. Haman kaster Lod, hvilken Maaned der kunde være den bedste til at omkomme Jøderne, og udvirker en kongelig Befaling, at man paa den trettende Dag i den tolvte Maaned skulde ødelægge alle Jøderne i det hele Rige, 7-15.

Efter disse Handeler gjorde Kong Ahasverus Haman, Hammedathas Søn, den Agagiter, stor, og ophøjede ham og satte hans Stol over alle Fyrsters, som vare hos ham. c. 5, 11.

2. Og alle Kongens Tjenere, som vare i Kongens Port, knælede og bøiede sig ned for Haman, thi Kongen havde saa budet om ham; men Mardocheus knælede ikke, ei heller nedbøiede sig (for ham).

3. Da sagde Kongens Tjenere, som vare i Kongens Port, til Mardocheus: Hvorfor overtræder du Kongens Bud?

4. Og det skede, der de sagde det dagligen til ham, og han hørte dem ikke, da gav de Haman det tilkjende, at see, om Mardochei Ord skulde bestaae, thi han havde tilkjendegivet dem, at han var en Jøde.

5. Der Haman saae, at Mardocheus ikke knælede eller nedbøiede sig for ham, da blev Haman opfyldt med Hastighed.

6. Og han foragtede det for sine Dine at lægge Haand paa Mardocheus alene, thi de havde givet ham Mardochei Folk tilkjende, men Haman søgte at ødelægge alle Jøderne, som vare udi Ahasveri Rige, Mardochei Folk.

7. I den første Maaned, det er Nisan Maaned, i Ahasveri tolvte Aar, kastede man Pur, det er Lodden, for Hamans Ansigt fra Dag til Dag og fra Maaned til den tolvte Maaned, det er Adar Maaned. c. 9, 24.

8. Thi Haman havde sagt til Kong Ahasverus: Her er eet Folk adspredt og deelt iblandt Folkene i alle dine Rigers Landskaber, og deres Love ere anderledes end

ethvert Folks, de gjøre og ikke efter Kongens Love, derfor er det ikke Kongen nyttigt at lade dem (saa) blive.

9. Derfom (det synes) godt for Kongen, saa lad skrives, at man omkommer dem; saa vil jeg veie ti tusinde Centner Sølv i deres Hænder, som gjøre Gjerningen, at føre dem i Kongens Skatkammer.

c. 1, 19; 5, 4. 8.

10. Da tog Kongen sin Ring af sin Haand og gav Haman, Hammedathas Søn, den Agagiter, Zodernees Fjende, den.

c. 8, 2.

11. Og Kongen sagde til Haman: Det Sølv skal være dig givet, Folket og saa, at gjøre dermed, saafom godt (synes) for dine Dine.

12. Da bleve Kongens Skrivere kaldte i den første Maaned, paa den trettende Dag i den, og der blev skrevet efter alt det, som Haman besøel, til Kongens Statholdere og til Thyfterne, som vare over hvert Landskab, og til hvert Folks Oberster, til hvert Landskab efter dets Skrift, og til hvert Folk efter dets Tungemaal; i Kong Nhasveri Navn blev det skrevet og beseglet med Kongens Ring.

c. 1, 22.

13. Og Brevene bleve sendte formedelst Løbere til alle Kongens Landskaber om at ødelægge, at ihjelslaae og at omkomme alle Zoderne, baade Uuge og Gamle, smaae Børn og Qvinder, paa een Dag, paa den tolvte Maanedes trettende Dag, det er Aldar Maaned, og at røve deres Bytte.

14. Skriftens Indhold var, at en Uof skulde gives i alle og ethvert Landskab aabenbarlig for alle Folk, at de skulde være rede til den samme Dag.

15. Løberne gik ud og skyndte sig efter Kongens Ord, og den Lov blev given i Susa, Slottet; og Kongen og Haman satte sig til at drikke, og den Stad Susa blev forvirret.

Drösp. 31, 4. 5.

4. Capitel.

Marдохæus og alle Zoderne holde sig meget sørgelige, og han spør sig Sørgelæder; Dronning Esther lader efterspørge om Marlagens der-til og faaer Sagen at vide, 1-9. Hun lader Marдохæus vide, at hun ei tør gaae til Kongen, men han lader hende sige, at hun endeligen for sit Folks Skyld burde gjøre det; hvor- paa hun tager sig for at gaae til Kongen; dog begjæver hun, at Zoderne tilføren tre Dage med hende skulde faste og bede, 10-17.

Der Marдохæus fik at vide alt det, som sleet var, da sonderrev Marдохæus sine Klæder og førte sig i Sæk og Aske,

og gik ud midt i Staden og raabte med stort og bittert Skrig.

Est. 9, 3. 2 Kong. 6, 30; 19, 1.

2. Og han kom indtil foran Kongens Port; thi man maatte ikke gaae ind ad Kongens Port, isørt med en Sæk.

3. Og i alle (og) ethvert Landskab (og) Sted, hvor Kongens Ord og hans Lov ankom, var der en stor Sorrig iblandt Zoderne, og Faste og Graad og Hulen; Mange laae i Sæk og Aske.

Jon. 3, 6.

4. Da kom Esthers unge Piger og hendes Kammertjenere og gave hende det tilkjende, og Dronningen blev meget bange; og hun sendte Klæder at lade Marдохæus føre sig udi og at tage hans Sæk bort fra ham, men han tog ikke imod dem.

5. Da kaldte Esther ad Hathach, en af Kongens Kammertjenere, som han lod staae for hendes Ansigt, og hun gav ham Befaling til Marдохæus for at fornemme, hvad det var, og hvorfor dette (skede).

6. Da gik Hathach ud til Marдохæus paa Gaden i Staden, som var foran Kongens Port.

7. Og Marдохæus gav ham tilkjende Alt, hvad han var vederfaret, og (gav) ham Forklaring om det Sølv, som Haman havde sagt, at han vilde veie ind i Kongens Skatkammer for Zodernees Skyld, at omkomme dem.

c. 3, 9.

8. Og han gav ham Indholdet af den Lovs Skrift, som var given i Susa om at ødelægge dem, for at lade Esther se (den) og at kundgjøre hende (herom), og at byde hende at gaae ind til Kongen for at bede ham om Naade og at søge for hans Ansigt (Naade) for hendes Folk.

c. 2, 20.

9. Og Hathach kom og gav Esther Marдохæi Ord tilkjende.

10. Da sagde Esther til Hathach og gav ham Befaling til Marдохæus, (sigende:)

11. Alle Kongens Tjenere og Folket i Kongens Landskaber vide, at hver Mand eller Qvinde, som gaaer ind til Kongen i den inderste Forgaard, som ikke bliver kaldet, over ham er der en Lov at dræbe (ham), uden saa er, at Kongen udrækker Guldspiret mod ham, at han maa leve; jeg, jeg er ikke kaldet at komme til Kongen nu i tredive Dage.

c. 5, 2; 8, 4.

12. Og de forkyndte Marдохæus Esthers Ord.

13. Da sagde Marдохæus, at de skulde give dette (Svar tilbage) til Esther: Tænk

ikke i din Sjæl, at du vil redde dig i Kongens Huis fremfor alle Jøderne.

14. Thi dersom du aldeles tier paa denne Tid, da skal en Vederqvælgelse og Rødning bestilles for Jøderne fra et andet Sted, men du og din Faders Huis, I skulle omkomme; og hvo ved, om du (ikke) for (saadan) Tids Skyld, som denne er, er kommen til Riget? 1 Mos. 45, 7.

15. Da sagde Esther, at man skulde give (dette Svar) tilbage til Mardocheus:

16. Gaf, samle alle Jøderne, de, som findes i Susan, og faste for mig, og I skulle ikke æde, ei heller drikke i tre Dage, Nat og Dag; ogsaa jeg og mine unge Piger ville ligesaa faste, og saaledes vil jeg gaar ind til Kongen, hvilket ikke er efter Loven, og omkommer jeg saa, saa maa jeg omkomme. 2 Kong. 7, 4.

17. Og Mardocheus gif bort og gjorde efter alt det, som Esther beføl ham.

5. Capitel.

Dronning Esther gaar til Kongen og finder Naade for ham, beder ham og Haman at komme til det Gjestebud, som hun havde tilberedt, og da det var færdigt, beder hun dem at komme om anden Dagen igjen, 1-8. Haman fortæller sin Hustru og Venner sin store Lykkelighed og lader en Galge opreise til at lade hængte Mardocheus udi, fordi han ikke vilde bevise ham Ære nok, 9-14.

Og det skede paa den tredje Dag, da isærte Esther sig kongelige Klæder, og stod i Kongens Huses inderste Jorgaard mod Kongens Huis; og Kongen sad paa sin kongelige Throne i det kongelige Huis, mod Døren paa Huset.

2. Og det skede, der Kongen saae Esther, Dronningen, staa i Jorgaarden, da fik hun Naade for hans Dine, og Kongen udtrakke til Esther Guldspiret, som var i hans Haand; da kom Esther frem og rørte ved Spidsen paa Spiret. c. 4, 11; 8, 4.

3. Da sagde Kongen til hende: Hvad fattes dig, Dronning Esther, og hvad er din Begjæring? (var det) indtil Halvdelen af mit Rige, da skulde det gives dig.

Marc. 6, 23.

4. Og Esther sagde: Dersom (det synes) Kongen godt, saa komme Kongen og Haman idag til det Gjestebud, som jeg haver tillavet for ham. c. 1, 19.

5. Og Kongen sagde: Lader Haman skynde sig at gjøre efter Esthers Ord; og Kongen og Haman kom til Gjestebudet, som Esther havde tillavet.

6. Da sagde Kongen til Esther under Gjestebudet ved Vinen: Hvad er din Bøn? og den skal gives dig, og hvad er din Begjæring? (var det) indtil Halvdelen af Riget, da skal det skee. c. 7, 2.

7. Da svarede Esther og sagde: Min Bøn og min Begjæring er:

8. Dersom jeg haver fundet Naade for Kongens Dine, og dersom (det synes) Kongen godt at give (mig) min Bøn og at gjøre min Begjæring, saa komme Kongen og Haman til det Gjestebud, som jeg vil lave til dem; saa vil jeg gjøre imorgen efter Kongens Ord. c. 7, 3.

9. Da gif Haman den samme Dag ud, glad og ved et godt Mod; men som Haman saae Mardocheus i Kongens Port, at han stod ikke op, ei heller rørte sig for ham, da blev Haman opfyldt med Haastighed mod Mardocheus. c. 3, 2.

10. Men Haman holdt sig, og han kom til sit Huis; og han sendte (Bud) og lod hente sine Venner og Seres, sin Hustru.

v. 14. c. 6, 13.

11. Og Haman fortalte dem sin Rigdoms Herlighed, og om sine mange Sønner, og altsammen, hvorledes Kongen havde gjort ham stor, og at han havde ophøiet ham over Fyrsterne og Kongens Tjenere.

c. 9, 10; 3, 1.

12. Og Haman sagde: Og saa Dronning Esther lod Ingen komme med Kongen til det Gjestebud, som hun havde tillavet, uden mig, og jeg er ogsaa indbudet af hende til imorgen med Kongen.

13. Men alt dette er mig ikke nyttigt, al den Tid jeg seer Mardocheus, den Jøde, siddende i Kongens Port. c. 6, 10.

14. Da sagde Seres, hans Hustru, og alle hans Venner til ham: Lad dem lave et Træ til, halvtredsfindstve Alen høit, og sig imorgen til Kongen, at de maae hængte Mardocheus derpaa, og kom (saa) glad til Gjestebudet med Kongen; og dette Ord syntes Haman vel om, og han lod tillave Træet.

6. Capitel.

Kongen, da han ikke kan sove om Natten, lader læse for sig af Kroniken, finder der optegnet, at Mardocheus havde opdaget det Forræderi mod Kongen, og erfarer, at han var ei vederfaret nogen Æresbeviisning derfor, 1-3. Haman bliver tilspurgt, hvorledes man skulde ære den, som Kongen vilde have æret, og faaer Befaling at bevise Mardocheus den Ære, som han selv havde tænkt at nyde, 4-11. Haman

begynder at lade Mobet falde, nødes at komme til Dronning Esthers Gæstebud, 12-14.

3 den samme Nat kunde Kongen ikke sove, og han bød at hente Historiebogen om de daglige Handeler, og de bleve læste for Kongens Ansigt.

2. Og der fandtes skrevet, at Mardocheus havde tilkjendegivet om Bigthana og Theres, to Kongens Kammertjenere, af dem, som varede paa Dørtærskelen, som havde søgt at lægge Haand paa Kong Ahasverus.

c. 2, 22. 23.

3. Og Kongen sagde: Hvad for Ære og Høihed er skeet Mardocheus for det? da sagde Kongens Tjenere, som tjente ham: Ham er ikke skeet nogen Ting.

4. Da sagde Kongen: Hvo er i Jorgaarden? Og Haman var kommen i Kongens Huses yderste Jorgaard at sige til Kongen, at de maatte hænge Mardocheus paa det Træ, som han havde ladet berede til ham.

c. 5, 14.

5. Og Kongens Tjenere sagde til ham: See, Haman staaer i Jorgaarden; og Kongen sagde: Lader ham komme ind.

v. 3.

6. Der Haman kom, sagde Kongen til ham: Hvad skal man gjøre ved den Mand, som Kongen haver Lyft til at ære? og Haman sagde i sit Hjerte: Hvem skulde Kongen have Lyft til at gjøre Ære mere end mig?

7. Derfor sagde Haman til Kongen: Den Mand, som Kongen haver Lyft til at ære,

8. (ham) skal man fremføre i kongeligt Klædebon, som Kongen (pleier) at iføre sig, og paa den Hest, som Kongen (pleier) at ride paa, og der skal sættes en kongelig Krone paa hans Hoved.

9. Og man skal give det Klædebon og den Hest udi en Mands Haand af Kongens fornemste Thyfter, og man skal iføre den Mand det, som Kongen haver Lyft til at ære, og de skulle lade ham ride paa Hesten igjennem Stadens Gade, og de skulle udraabe for hans Ansigt: Saaledes skal man gjøre ved den Mand, som Kongen haver Lyft til at ære.

10. Da sagde Kongen til Haman: Skynd dig, tag Klædebonnet og Hesten, saasom du haver talet, og gjør saa med Mardocheus, den Gode, den, som sidder ved Kongens Port; lad ikke et Ord feile af alt det, som du haver talet.

11. Da tog Haman Klædebonnet og Hesten, og lod iføre Mardocheus, og lod

ham ride igjennem Stadens Gade, og udraabte for hans Ansigt: Saaledes skal man gjøre ved den Mand, som Kongen haver Lyft til at ære.

12. Og Mardocheus kom tilbage til Kongens Port; men Haman skyndte sig til sit Huus, sørgende og med et skjult Hoved.

13. Og Haman fortalte Seres, sin Hustru, og alle sine Venner alt det, som han var vederfaret; da sagde hans vise (Mænd) og Seres, hans Hustru, til ham: Derfor Mardocheus, for hvis Ansigt du haver begyndt at falde, er af Tødesæd, da formaar du Intet imod ham, men maa aldeles falde for hans Ansigt.

14. Der de endnu talede med ham, da kom Kongens Kammertjenere til, og de hastede at føre Haman til Gæstebudet, som Esther havde tillavet.

c. 5, 8.

7. Capitel.

Kongen vil, at Esther skal sige, hvad hendes Begjæring er; hun beder for sit og for sit Folks Liv og klager over Hamans onde Anslag imod Jøderne, 1-6. Kongen bliver heftig vred, Haman beder for sig; Kongen befaler, at man skulde hænge ham i den Galge, som han havde opreist til Mardocheus, hvilket og skeer, 7-10.

Der Kongen var kommen, og Haman, at drikke med Dronning Esther, c. 5, 8; 6, 14.

2. Da sagde Kongen til Esther og saa om anden Dagen i Gæstebudet ved Vinen: Hvad er din Bøn, Dronning Esther? og det skal gives dig, og hvad er din Begjæring? (var det) indtil Halvdelen af Riget, da skal det skee.

3. Og Dronning Esther svarede og sagde: Derfor jeg haver fundet Naade for dine Dine, o Konge! og derfor (det synes) Kongen godt (at være), da gives mig mit Liv for min Bøns Skyld, og mit Folk for min Begjærings Skyld.

4. Thi vi ere solgte, jeg og mit Folk, at ødelægges, at ihjelslaaes og at omkommes; og derfor vi maatte sælges til Tjenere og til Tjenestepiger, saa vilde jeg have tiet, enddog Jfenden kan ikke oprette Kongen den Skade.

5. Da svarede Kong Ahasverus og sagde til Dronning Esther: Hvo er den, eller hvor er han, som haver taget sig fuldkomneligen for i sit Hjerte at gjøre saaledes?

6. Og Esther sagde: Den Mand, den Modstander og Fjende, er denne onde Haman; og Haman blev forfærdet for Kongens og Dronningens Ansigt.

7. Og Kongen stod op i sin Hastighed fra Gjæstebudet (og) Vinen, (og gif) i Haven ved Paladset; og Haman stod for at søge sit Liv af Dronning Esther, thi han saae, at der var besluttet en Ulykke over ham af Kongen. c. 1, 5. 1 Samt. 25, 17.

8. Og der Kongen kom tilbage fra Haven ved Paladset til Huset, hvor (der havde været) Gjæstebud med Vin, da var Haman falden ned paa Bænken, som Esther (sagde) paa; da sagde Kongen: Vil han og undertvinge Dronningen hos mig i Huset? (Der) det Ord udgik af Kongens Mund, da skulde de Hamans Ansigt. c. 1, 6.

9. Og Harbona, en af Kammertjenerne, (som stode) for Kongens Ansigt, sagde: See, der staaer ogsaa Træet, som Haman lavede til Mardocheus, som taledede godt for Kongen, ved Hamans Huus, halvtredshindstue Allen høit; da sagde Kongen: Hænger ham derpaa! c. 1, 10; 5, 14.

10. Saa hængte de Haman paa Træet, som han havde ladet lave til Mardocheus, og Kongens Hastighed stillede.

8. Capitel.

Kongen opbøder Mardocheus og giver Dronningen og Mardocheus Frihed, at de i Kongens Navn maatte igjensalde den Befaling om at bræbe Jøderne, 1-8. De skrive Breve i Kongens Navn, hvori Jøderne gives Lov at stride for deres Liv paa den Dag, de skulde have været ødelagte; Jøderne faae derover en stor Glæde, 9-17.

Paa den samme Dag gav Kong Ahasverus Dronning Esther Hamans, Jødernes Fjendes, Huus, og Mardocheus kom for Kongens Ansigt, thi Esther havde givet tilkjende, hvorlunde han (hørte) hende til.

2. Og Kongen tog sin Ring af, som han havde taget fra Haman, og gav Mardocheus den, og Esther satte Mardocheus over Hamans Huus. c. 3, 10.

3. Og Esther blev ved og taledede for Kongens Ansigt og kaldt ned for hans Jødder, og hun græd og bad om Naade, at han vilde borttage Hamans, den Agagters, Dndskab og hans Anslag, som han havde tænkt imod Jøderne.

4. Saa udtrak Kongen Guldspiret til Esther, og Esther stod op og stod for Kongens Ansigt. c. 5, 2.

5. Og hun sagde: Derfor (det saa synes) Kongen godt, og derfor jeg haver fundet Naade for hans Ansigt, og er den Sag ret for Kongens Ansigt, og jeg er behage-

lig for hans Dine, saa lad skrives for at igjensalde de Breve, Hamans, Hammedathas Søns, den Agagters, Anslag, som han haver skrevet for at omkomme Jøderne, som ere i alle Kongens Landstaber.

c. 5, 4. 8; 7, 3.

6. Thi hvorledes formaaer jeg at see paa det Unde, som skulde ramme mit Folk? og hvorledes formaaer jeg at see paa min Slægts Fordærvelse?

7. Da sagde Kong Ahasverus til Dronning Esther og til Mardocheus, den Jøde: See, jeg haver givet Esther Hamans Huus, og han have de hængt paa Træet, fordi han lagde sin Haand paa Jøderne.

8. Saa skriver I for Jøderne, saasom eder godt synes, i Kongens Navn, og besegler det med Kongens Ring; thi den Skrift, som skrives i Kongens Navn og bliver beseglet med Kongens Ring, er ikke at igjensalde. Dan. 6, 9. 13. 16.

9. Saa bleve Kongens Skrivere kaldte paa den samme Tid, i den tredie Maaned, det er Sivan Maaned, paa den tre og tyvende (Dag) i den samme, og der blev skrevet efter alt det, som Mardocheus befoel, til Jøderne og til Statholberne og Fyrsterne og de Øverste i Landstaberne, som vare fra India og indtil Mørland, hundrede og syv og tyve Landstaber, hvert Landstab efter dets Skrift, og hvert Folk efter dets Tungemaal, og til Jøderne efter deres Skrift og efter deres Tungemaal.

c. 1, 22; 3, 12.

10. Og han skrev i Kong Ahasveri Navn og beseglede med Kongens Ring, og sendte Brevene ved Jøbernes Haand paa Heste, (ved dem,) som rede paa Dromedarer, paa Muler, (der vare) fødte af Hopper,

c. 3, 15. 1 Kong. 4, 28.

11. at Kongen gav Jøderne, som vare i hver Stad, Lov at samles og at staae for deres Liv, at ødelægge, at ihjelslaae og at omkomme alt Folkets og Landstabernes Magt, som trængte dem, (ja) smaae Børn og Hustruer, og at røve deres Bytte,

12. paa een Dag i alle Kong Ahasveri Landstaber, (nemlig) paa den trettende (Dag) i den tolvte Maaned, det er Adar Maaned.

13. Skriftens Indhold var, at en Lov skulde gives i hvert Landstab, aabenbarligen for alle Folk, og at Jøderne skulde være rede paa denne Dag at hevne sig paa deres Fjender.

14. Søderne, som rede paa Dromedarer (og) paa Muler, drog ud og hastede og skyndte sig efter Kongens Ord; og den Lov blev givet i Susa, Slottet.

15. Og Mardocheus gik ud fra Kongens Ansigt i et kongeligt Klædebon, i blaat og hvidt, og med en stor Guldkrone og en kostelig linnet Kappe og Purpur, og Susas Stad raabte høit og glædede sig.

16. Der var (kommet) et Lys og Glæde for Søderne, og Fryd og Ære.

17. Og i alle og ethvert Landskab, og i alle og enhver Stad, til hvilket Sted Kongens Ord og hans Lov ankom, var Glæde og Fryd iblandt Søderne, Gæstebud og gode Dage; og mange af Folkene i Landet bleve Søder, thi Frygt for Søderne var falden paa dem. 1 Mos. 35, 5. 2 Kron. 17, 10; 20, 29.

9. Capitel.

Der Tiden kommer, ødelægge Søderne mange tusinde af deres Fjender og ihjelslaae Hamans ti Sønner, og faae Frihed i den Stad Susa at gjøre ligesaa den følgende Dag, 1-16. Søderne holdt høitid paa den fjortende Dag i den tolvte Maaned, men de i Susa paa den femtende Dag, fordi de havde faaet No for deres Fjender, hvilken Høitid kaldes Purims Høitid, 17-32.

Sg i den tolvte Maaned, det er Adar Maaned, paa den trettende Dag i den samme (Maaned), der Kongens Ord og hans Lov kom, at det skulde skee, paa den Dag, Sødernes Fjender ventede at herske over dem, — men det vendte sig om, at Søderne, de selv herskede over deres Hædere —

2. da samledes Søderne i deres Stæder i alle Kong Ahasveri Landskaber at lægge Haand paa dem, som søgte deres Ulykke, og Ingen kunde bestaae for deres Ansigt; thi Frygt for dem var falden paa alle Folkene. c. 8, 17.

3. Og alle Øverster i Landskaberne og Statholderne og Fyrsterne og de, som gjorde Kongens Gjerning, ophøiede Søderne; thi Frygt for Mardocheus faldt paa dem,

4. fordi Mardocheus var stor i Kongens Huns, og hans Rngte gik igjennem alle Landskaberne; thi Manden Mardocheus gik frem og (blev) mægtig.

c. 10, 3. 2 Kron. 17, 12.

5. Saa sloge Søderne paa alle deres Fjender med Sværdslag og Drab og Fordærvelse, og de gjorde efter deres Villie imod deres Hædere.

6. Og i det Slot Susa ihjelsloge Søderne og omkom fem hundrede Mænd.

7. Og Parfandatha og Dalphon og Aspatha,

8. og Poratha og Adasja og Aribatha,

9. og Parmastha og Arisai og Aribai og Bajasatha,

10. ti Sønner af Haman, Hammedathas Søn, Sødernes Fjende, sloge de ihjel; men de lagde ikke deres Haand paa Rovet. c. 7, 6.

11. Paa den samme Dag kom de Ihjelslagues Dal i Susa, Slottet, for Kongen.

12. Og Kongen sagde til Dronning Esther: Søderne have ihjelslaget og omkommet fem hundrede Mænd og ti Hamans Sønner i Susa, Slottet; hvad have de (vel) gjort i Kongens øvrige Landskaber? men hvad er din Bøn? og det skal gives dig, og hvad er ydermere din Begjæring? og det skal skee.

13. Og Esther sagde: Derjom (det synes) Kongen godt, da gives ogsaa imorgen Søderne, som ere i Susa, (Lov) at gjøre efter denne Dags Lov, og at de hænge Hamans ti Sønner paa Træet. c. 1, 19.

14. Og Kongen befoel at gjøre saa, og der blev givet en Lov i Susa, og de hængte Hamans ti Sønner.

15. Og Søderne, som vare i Susa, samledes ogsaa paa den fjortende Dag i Adar Maaned, og ihjelsloge i Susa tre hundrede Mænd; men de lagde ikke deres Haand paa Rovet.

16. Men de øvrige Søder, som vare i Kongens Landskaber, samledes og stode for deres Liv, og fik No for deres Fjender, og ihjelsloge af deres Fjender fem og halvfjerdsindstyve tusinde; men de lagde ikke deres Haand paa Rovet.

17. (Det skede) paa den trettende Dag i Adar Maaned, og de hvilede paa den fjortende (Dag) i den samme og gjorde den til en Gæstebuds og Glædes Dag.

18. Men Søderne, som vare i Susa, samledes paa den trettende i den samme og paa den fjortende (Dag) i den samme, og de hvilede paa den femtende (Dag) i den samme, og den gjorde de til en Gæstebuds og Glædes Dag.

19. Derfor gjorde Søderne i de ubesættede (Byer), de, som boede i de ubesættede Stæder, den fjortende Dag i Adar Maaned til en Gæstebuds og Glædes og en lystig Dag, (paa hvilken) den ene skulde sende den Anden Dele. Mat. 11, 19. Mat. 8, 10, 12.

20. Og Mardocheus skrev disse Ting og sendte Breve til alle Jøderne, som vare i alle Kong Ahasveri Landstaber, de, som vare nær og langt borte,

21. at stadfæste for dem, at de skulde holde den fjortende Dag i Adar Maaned og den femtende i den samme, i alle og ethvert Aar,

22. efter de Dage, paa hvilke Jøderne havde faaet Ro for deres Fjender, og den Maaned, som var omvendt for dem fra Bedrøvelse til Glæde og fra Sorg til en lystig Dag, at gjøre de samme (Dage) til Gjæstebuds og Glædes Dage, og (Dage, paa hvilke) den Ene skulde sende den Anden Dele og Gaver til de Fattige.

23. Og (hver af) Jøderne vedtog at gjøre (det), som de havde begyndt, og som Mardocheus havde skrevet dem til.

24. Thi Haman, Hammethas Søn, den Agagiter, alle Jøders Fjende, havde tænkt mod Jøderne at omkomme dem, og havde ladet kaste Pur, det er Rødden, til at forstyrre dem og til at omkomme dem. c. 3, 7.

25. Og der hun var gaaen ind for Kongens Ansigt, havde han ladet sige ved Brevet, at hans de onde Anslag, som han havde tænkt mod Jøderne, skulde komme tilbage paa hans Hoved; og de havde hængt ham og hans Sønner paa Træet.

c. 8, 3, 5; 7, 10; 9, 14.

26. Derfor kaldte de de samme Dage Purim, efter Navnet Pur. For den Sags Skyld, efter alle dette Brevs Ord, og hvad de havde seet derhos, og hvad der var kommet over dem,

27. stadfæstede Jøderne og vedtog de for sig og for deres Sæd og for alle dem, som søiede sig til dem, at Ingen maatte overtræde det, at de skulde holde disse to Dage efter deres Forskrift og efter deres bestemte (Tid) i alle og ethvert Aar,

28. og at de Dage skulde blive ihukommende og holdte af alle og enhver Slægt,

(af) ethvert Frændskab, hvert Landskab og hver Stad, og at de Purims Dage skulde ikke overtrædes iblandt Jøderne, og deres Ihukommelse skulde ikke ophøre fra deres Sæd.

29. Og Dronning Esther, Abihails Datter, og Mardocheus, den Jøde, skrev med al Magt, for at stadfæste dette Purims Brev, anden Gang.

30. Og han sendte Breve til alle Jøderne, til hundrede og syv og tyve Landstaber i Ahasveri Rige, med fredsommelige og trofaste Ord,

31. for at stadfæste disse de Purims Dage paa deres bestemte (Tider), ligesom Mardocheus, den Jøde, og Dronning Esther havde stadfæstet for dem, og ligesom de havde stadfæstet for sig selv og for deres Sæd Fasternes og deres Naabs Handeler.

32. Og Esthers Ord stadfæstede disse de Purims Handeler, og det blev skrevet i en Bog.

10. Capitel.

Ahasverus lægger Skat paa Landet; hans øvrige Handeler beskrives ikke her, 1. 2. Mardochei Høihed og Gjerning beskrives korteligen, 3.

Derefter lagde Kong Ahasverus Skat paa Landet og Derne i Havet.

2. Men al hans Magts og hans Vældes Gjerning, og Forklaring om Mardochei Mægtighed, med hvilken Kongen havde gjort ham stor, ere de Ting ikke skrevne i Kongerne af Mediens og Persiens daglige Handelsers Bog?

c. 8, 15; 9, 4. Jes. 3, 7. 1 Kron. 29, 25.

3. Thi Mardocheus, den Jøde, var den Anden efter Kong Ahasverus og mægtig for Jøderne og behagelig for hans Brødres Mangfoldighed, (han,) som søgte det Gode for sit Folk, og som talde vel for al sin Sæd.

1 Mos. 41, 40.

J o b s B o g.

1. Capitel.

Job, en oprigtig og ustraffelig Guds Mand, haver øblet ti Børn og er meget rig; han offerer for sine Børn, naar de gjøre Gjæstebud, 1-5. Satan foregiver, at Job var ifflun oprigtig, fordi Gud havde saa velsignet ham, 6-11. Herren giver Satan Magt at forðærve Alt, hvad

Job eiede; hvorpaa han stiller ham ved hans Aseninder, Faar, Kameler og Børn; Job beviser sig herved mandelig, taalmodig og hengiven i Guds Villie, 12-22.

Der var en Mand i Uz Land, hans Navn var Job, og den samme Mand var fuldkommen og oprigtig, og

som frygtede Gud og veg fra det Onde.

1 Mosf. 22, 21; 6, 9; 17, 1.

Job 2, 3. Ps. 25, 21. Job 9, 2. 3.

2. Og ham bleve fødte syv Sønner og tre Døttre.

3. Og hans Fæ var syv tusinde Aar og tre tusinde Kameler og fem hundrede Par Oxne og fem hundrede Aseninder, og saare meget Tyende, og den samme Mand var mægtigere end alle de Folk mod Østen.

4. Og hans Sønner gif hen og gjorde Gjestebud, hver i sit Huus paa sin Dag; og de sendte hen og indbødte deres tre Søstre til at æde og til at drikke med dem.

5. Og det skede, naar Gjestebudsdagene vare omme, da sendte Job hen og helligede dem, og stod aarle op om Morgen og offrede Brændoffere efter deres alles Tal; thi Job sagde: Maaskee mine Sønner have syndet og bandet Gud i deres Hjerte; saaledes gjorde Job alle de Dage. 1 Kong. 21, 10.

6. Og det skede paa en Dag, der Guds Børn kom for at fremstille sig for Herren, da kom ogsaa Satan midt iblandt dem.

c. 2, 1 fg.

7. Da sagde Herren til Satan: Hvorfra kommer du? og Satan svarede Herren og sagde: Fra at gaae omkring i Landet, og fra at vandre om derudi. 1 Petr. 5, 8.

8. Og Herren sagde til Satan: Haver du givet Algt paa min Tjener Job? thi der er Ingen som han i Landet, en fuldkommen og oprigtig Mand, som frygter Gud og som viger fra det Onde.

9. Men Satan svarede Herren og sagde: Mon Job frygter Gud uden Aarsag?

10. Haver du, du ei sat Gjerde om ham og om hans Huus og om alt det, han haver, trindt omkring? du haver velsignet hans Hænders Gjerning, og hans Fæ haver (i Mangfoldighed) udbredt sig i Landet.

11. Men udreft dog nu din Haand og rør ved alt det, som han haver, (hvad gjælder det,) om han ikke skal bande dig i dit Ansigt?

12. Og Herren sagde til Satan: See, alt det, han haver, være i din Haand, aleneste læg ikke din Haand paa ham (selv). Da gif Satan ud fra Herrens Ansigt.

13. Og det skede en Dag, da hans Sønner og hans Døttre aade og drak Viin i deres forstefødte Broders Huus,

14. da kom der et Bud til Job og sagde: Oxene pløiede, og Aseninderne gif i Græsset ved Siden af dem. 1 Sam. 4, 12.

15. Da kaldt de af Scheba ind og toge dem, og sloge Drengene med skarpe Sværd; og jeg er aleneste undkommen, jeg, jeg alene, for at give dig det tilskjende.

16. Der denne endnu talede, da kom den (Anden) og sagde: Guds Ild kaldt af Himmelen og blev optændt paa Aarene og paa Drengene, og fortærede dem; og jeg er aleneste undkommen, jeg, jeg alene, for at give dig det tilskjende. Ps. 73, 63.

17. Der denne endnu talede, da kom den (Tredie) og sagde: Chaldæerne gjorde tre Hobe, og oversaldt Kamelerne og toge dem, og sloge Drengene med skarpe Sværd; og jeg er aleneste undkommen, jeg, jeg alene, for at give dig det tilskjende.

18. (Men) der denne endnu talede, da kom den (Fjerde) og sagde: Dine Sønner og dine Døttre aade og drak Viin i deres forstefødte Broders Huus.

19. Og see, der kom et stort Veir fra hiin Side Ørken og stødte an mod Husets fire Hjørner, at det kaldt paa Drengene, og de døde, og jeg er aleneste undkommen, jeg, jeg alene, for at give dig det tilskjende.

20. Da opstod Job og sønderrev sin Rappe og klippede sit Hoved, og kaldt paa Jorden og nedbøiede sig (for Gud).

1 Mosf. 37, 29. 31. Esr. 9, 3.

21. Og han sagde: Nogen udkom jeg af min Moders Liv, og nogen skal jeg fare derhen igjen; Herren gav, og Herren tog, Herrens Naadn være lobet!

Præb. 5, 14. 1 Tim. 6, 7. 2 Sam. 16, 11.

22. I alt dette syndede Job ikke og tilslagde Gud ikke (nogen) Uvished.

2. Capitel.

Satan foregiver, at det ikke var saa stor en Ting, at Job kunde blive bestandig, saalænge Gud sparede hans egen Person, 1-5. Herren giver Satan Magt, og han tilreder Job ilde med onde Bysler; Jobs Hustru bliver utaalmodig, og straffes af ham; Job er endnu taalmodig, 6-10. Jobs tre Venner komme, at de vilde trøste ham, og bekræftes saare over hans Sammer, 11-13.

Og det skede en Dag, der Guds Børn kom for at fremstille sig for Herren, da kom ogsaa Satan midt iblandt dem for at fremstille sig for Herren. c. 1, 6 fg.

2. Da sagde Herren til Satan: Hvorfra kommer du? og Satan svarede Herren og sagde: Fra at gaae omkring i Landet og vandre om derudi.

3. Og Herren sagde til Satan: Haver du givet Algt paa min Tjener Job? thi der

er Ingen som han i Landet, en fuldkommen og oprigtig Mand, som frygter Gud og viger fra det Onde; og han holder endnu fast ved sin Fuldkommenhed, men du haver tilskyndet mig mod ham at opsluge ham uden Marsag.

4. Da svarede Satan Herren og sagde: Gud for Gud, og alt det, en Mand haver, giver han for sit Liv.

5. Dog udtræk nu din Haand og rør ved hans Been og ved hans Kjød, (hvad gjælder det,) om han ikke skal bande dig i dit Ansigt?

6. Og Herren sagde til Satan: See, han være i din Haand; dog vær hans Liv.

7. Da foer Satan ud fra Herrens Ansigt og slog Job med en ond Byld fra hans Fodsaale og indtil hans Hovedisfe.

Es. 1, 6.

8. Og han tog sig et Potteskaar til at strabe sig dermed, og han sad midt i Asken.

Es. 47, 1.

9. Og hans Hustru sagde til ham: Hold der du endnu fast ved din Fuldkommenhed? velsign Gud, og dø!

c. 19, 17.

10. Men han sagde til hende: Du taler, ligesom en af de daarlige (Qvinder) taler; skulle vi alene tage imod det Gode af Gud og ikke tage imod det Onde? I alt dette syndede Job ikke med sine Læber.

11. Og der Jobs tre Venner hørte al den Ulykke, som var kommen over ham, da kom de, hver fra sit Sted, Eliphas, den Themaniter, og Bildad, den Suchiter, og Zophar, den Naamathiter; og de samlede sig tilhobe for at komme at have Medsynd over ham og at trøste ham.

1 Mos. 36, 4. 10. 11, 25, 1. 2. Jos. 15, 41.

12. Men der de opløstede deres Dine langt fra, da kjendte de ham ikke, og de opløstede deres Røst og græd; og de sønderrev hver sin Kappe, og de strøede Støv paa deres Hoveder mod Himmelen.

2 Sam. 13, 9.

13. Og de sadde med ham paa Jorden syv Dage og syv Nætter, og Ingen talede til ham et Ord; thi de saae, at Pinen var saare stor.

3. Capitel.

Job kommer ved den svære Pine, han lider, til at forbande sin Fødselsdag, 1-10; gæfter, han maatte strax været død efter eller i Fødselen; thi de, som ere døde, ere alle frie og rolige fra de Plager, som findes her i Verden, 11-19. Han beklager de Ulses Levnet og sin egen nærværende Tilstand, 20-26.

Derefter oplod Job sin Mund og forbandede sin (Fødsels-)Dag.

2. Og Job svarede og sagde:

3. Fortabt worde den Dag, paa hvilken jeg er født, og den Nat, der man sagde: En Dreng er undfangen!

c. 10, 18. Jer. 15, 10; 20, 14.

4. Den samme Dag skal være (heel) mørk, Gud skal fra oven af ikke spørge efter den, og intet Skin skal skimme over den.

5. Mørkhed og Døds Skygge skulle besmitte den, en Sky skal boe over den, den hede Damp om Dagen skal forserde den.

6. Mørkhed skal indtage den samme Nat, den skal ikke glæde sig iblandt Aarets Dage, den skal ikke komme i Maanedernes Tal.

7. See, den samme Nat skal være enlig, intet Frydeskrig skal komme paa den.

8. De, som forbande Dagen, skulle forbande den, de, som ere rede til at opvække Leviathan.

c. 40, 20.

9. Stjerner i dens Tusmørke skulle for mørkes, den skal vente paa Lys, og det skal ikke (komme), og den skal ikke see Morgenrødens Dienlaage;

10. fordi den ikke luskede min (Moders) Livs Døre, og ikke skjulte Mæie for mine Dine.

11. Hvorfor døde jeg (ikke) fra Moders Liv af? (hvorfor) udkom jeg af Livet og opgav (ikke strax) Nanden?

Frøb. 4, 2.

12. Hvorfor forekom Knaerne mig, og hvorfor er jeg opsofret med Bryst?

13. Thi (da) havde jeg nu ligget og været stille; jeg havde sovet, (og) da havde jeg hvilet,

14. med Kongerne og Raadsherrerne paa Jorden, som byggede sig de øde Stæder,

15. eller med Fyrsterne, som havde Guld, som opfyldte deres Huse med Sølv;

16. eller jeg havde ikke været til som et skjult utidigt Foster, som de spæde Børn, der ikke have seet Lyset.

Ps. 58, 9.

17. Der have Ugudelige afladt (at gjøre) Uro, og der hvile de Kraftsløse.

c. 14, 1.

18. Der have de Bændne No tillige, de høre ikke Trængerens Røst.

19. Der er Viden og Stor, og Tjeneren fri for sin Herre.

20. Hvorfor giver han en Udsel Lyset, og dem Livet, som ere besættelige bedrøvede i Sjælen?

1 Sam. 1, 10. Job 7, 11.

21. dem, som bide efter Døden, men den (kommer) ikke, og grave efter den mere end efter de skjulte (Viggendesæer),

Ab. 9, 6.

22. dem, som glæde sig med Fryd, (og) fryde sig, naar de finde Graven,

23. den Mand, hvis Bei er skjult, og Gud haver gjort Skjul omkring ham. Begr. 3, 43. 44.

24. Thi før (jeg æder) mit Brød, kommer mit Suk, og min Sylen udøses som Vandet. Ps. 102, 10.

25. Thi det, jeg frygtede saare for, det kom over mig, og det, jeg gruede for, kom paa mig.

26. Jeg var ikke rolig og var ikke stille og hvilede ikke, og der kom Uro.

4. Capitel.

Eliphas, den Themaniter, straffer Job, fordi han nu blev utaalmodig, han, som havde trostet Andre, 1-6; mener, at den retfærdige Gud ikke straffede Nogen saa haardeligen uden den Ugudelige, 7-11. Han taler om et Syn og en Røst, han havde hørt om Guds Retfærdighed og hans Tjeners Usaldfømmen for ham, hvilket han overfører paa de syndige Mennefters Tilstand, 12-21.

Sa svarede Eliphas, den Themaniter, og sagde: c. 2, 11.

2. Om vi vilde forsøge (at tale) et Ord til dig, skulde du (vel) lides derved? men hvo kan holde sig fra at tale?

3. See, du haver underviist Mange, og styrket de trætte Hænder.

2 Sam. 17, 2. Es. 35, 3. Ebr. 12, 12.

4. Dine Taler have opreist den Faldne, og du haver styrket de bræde Knæ.

5. Men nu det kommer til dig, da lides du (derved); det haver rammet paa dig, og du er forfærdet.

6. Var ikke din Gudsfrygt dit Haab, (og dine) Veies Fuldkommenhed din Forventelse?

7. Kjære, kom ihu, hvilken Ufslyd dig er omkommen? eller hvor ere de Oprigtige udslettede?

8. Saa som jeg haver seet: De, som pløie Uret, og de, som saae Møie, de maae høste det Samme. Ordsp. 22, 8. Hof. 10, 12. 13.

9. De skulle omkomme for Guds Ande, og fortæres af hans Brede Aand.

10. Løvens Brølen og den (grumme) Løves Røst (stillebes), og de unge Løvers Tænder ere knuste. Ps. 3, 8.

11. Den (sterke) Løve omkommer, fordi der er intet Rov, og den (gamle) Løves Unger adspredes.

12. Fremdeles er et Ord mig tilbragt hemmeligen, og mit Ore fattede lidet deraf.

13. 3 Tanker af Syner om Natten, naar en dyb Søvn falder paa Folk,

14. da kom Frygt og Bøvelse paa mig, og forstrækkede meget mine Been.

15. Og en Aand gik frem for mit Ansigt, Haarene reiste sig paa mit Legeme. Ps. 119, 120.

16. Den stod, og jeg kunde ikke kjende dens Stikelse, der var et Billede for mine Dine; det var stille, og jeg hørte en Røst, (som sagde:)

17. Mon et (usjelt) Mennefte kan holdes retfærdigere end Gud? monne en Mand være renere end den, ham gjorde? c. 35, 10. 5 Mos. 32, 15.

18. See, han kan ikke troe sine Tjenere, og han maa lægge Daarlighed paa sine Engle; c. 15, 15.

19. Hvor meget mere (paa dem), som boe i Leerhuse, hvis Grundvold er i Støvet? man kan støde dem smaa førend et Nøl.

20. Fra Morgenen indtil Aftenen sønderkrukses de; uden at der er Nogen, som lægger (det paa Hjerte), fordærves de evindeligen.

21. Farer deres Ypperlighed ikke bort, som var i dem? (ja) de døe, men ikke udi Viisdom.

5. Capitel.

Eliphas henviser Job til alle de Hellige, som og skulle vidne om, at Gud Ingen saa straffede uden de Ugudelige, 1-2; beraaber sig paa sin egen Erfarenhed herom, 3-7; formaner ham, at han skulde, efter hans Exempel, sætte Haab til Guds Barmhjertighed, som handler med Enhver, efter som han befinder hans Tilstand, 8-15; saa skulde Gud udfrie ham af Trængsel igjen, endstjondt han havde syndet, 16-27.

Haab nu, om der er Nogen, som svarer dig; og til hvem af de Hellige vil du vende Ansigtet?

2. Thi Fortørnelse skal slaae en Daare ihjel, og Ridhærdighed skal dræbe den Taabelige. 5 Mos. 32, 19.

3. Jeg, jeg saae en Daare rodfæstet, og jeg forbandede hans Bolig hasteligen.

4. Hans Born skulle være langt fra Frelse og sønderstødes i Porten, og der skal Ingen være, som redder (dem).

5. Den Hungerige skal æde hans Høst, og skal tage den ind af Torne, og Høverne skulle opluge deres Formue.

6. Thi Uretfærdighed kommer ikke udaf Støvet, og Møie voxer ikke op af Borden. c. 4, 8.

7. Men et Mennefte bliver født til Møie, ligesom Gnistre flyve høit op.

1 Mos. 3, 19. Psal. 6, 7.

8. Dog, jeg vil søge hen til Gud, og til Gud vil jeg rette min Tale,

9. (til ham,) som gjør store Ting, hvilke man ikke kan randsage, underlige Ting, saa der er intet Tal paa;

c. 9, 10.

10. han, som giver Regn paa Jorden og lader Vand komme paa Gaderne,

c. 36, 27.

11. for at sætte de Jorredrede høit op, at de, som gaar i Sørgekæder, skulle ved Frelse ophøies;

Euc. 1, 52. Ps. 35, 14. Ps. 38, 7.

12. som gjør de Trædsses Anslag til Intet, at deres Hænder ikke kunne udføre Sagen;

Ej. 8, 10. Neb. 4, 15.

13. som griber de Vise i deres Trædshed, at de Fortrædeliges Raad hasteligen omstødes.

1 Cor. 3, 19.

14. Om Dagen skulle de løbe an i Mørket, og søle sig for om Middagen som om Natten.

15. Men han frelser en Fattig fra Sværd, fra deres Mund og fra den Stærkes Haand.

16. Thi der er Haab for den Ringe, og uretfærdighed maa lukke sin Mund.

17. See, saligt er det Menneſte, som Gud straffer; derfor skal du ikke foragte den Almægtiges Tugtelse.

Nab. 3, 19. Tidsp. 3, 11. Ebr. 12, 5.

18. Thi han, han gjør Smerte og forbinder, han saarer, og hans Hænder læge.

5 Mos. 32, 39. 1 Sam. 2, 6. Sof. 6, 1.

19. Han skal frie dig i sex Angester, og i den syvende skal intet Ondt røre dig.

Tidsp. 24, 16.

20. I Hunger skal han forløse dig fra Døden, og i Krig fra Sværdets Vold.

Ps. 33, 19.

21. Du skal skjules for Tungens Svøbe, og ikke frygte for Odelæggelse, naar den kommer.

Ps. 91, 5.

22. Du skal lee ad Odelæggelse og Hunger, og ikke frygte for (vilde) Dyr i Landet.

23. Thi din Pagt skal være med Stenene paa Marken, og (de vilde) Dyr paa Marken skulle holde Fred med dig.

Ezech. 34, 25. Sof. 2, 18.

24. Og du skal fornemme, at dit Paulum haver Fred, og du skal besøge din Bolig og ikke synde.

25. Og du skal fornemme, at din Sæd skal blive mangfoldig, og din Afkom som Græs paa Jorden.

26. Du skal komme til Graven i Alderdom, ligesom et Reg optages i sin Tid.

27. See dette, det have vi undersøgt, saa er det; hør det, og forstaa du det for dig.

6. Capitel.

Job klager over sin store og svare Pine og Smerte, 1-7; onsker sig Døden, fordi han er fundet udholde det længere, 8-14; klager over sine Venners ubillige Medfart og Ultraskab imod ham, og formaner dem til at betænke Sagen bedre, 15-30.

Men Job svarede og sagde:

2. Gid min Harm maatte veies, og man vilde opløste min Ulykke tilſammen i Vægtſkaaler!

3. Thi den ſkulde nu blive ſvarere end Sand i Havet; derfor ere mine Ord opſlugte.

4. Thi den Almægtiges Pile ere i mig, hvis Forgift min Aand drikker, Guds Forførdelſer ere ſtillede mod mig.

c. 31, 6. Ps. 33, 3.

5. Mon et vildt Ÿſjel ſkræder over Græsſet? eller ſkulde en Dyr brøle over ſit Foder?

6. Mon det Uſmagendes kan ædes uden Salt? eller er der Smag i det Hvide om Egggeblommen?

7. Min Sjæl vægrede ſig ved at røre (derved); de ere mig ſom en uſund Spiſe.

8. Gid min Begjæring maatte komme, og Gud vilde give (mig) mit Haab,

5 Mos. 5, 29.

9. og at Gud vilde ſtøde mig ſmaa, vilde lade ſin Haand løs og afſkjære mig!

Ej. 38, 12.

10. Da havde jeg endnu Trøſt og maatte blive haardſor i Smerte, naar han ikke vilde ſpare; thi jeg haver ikke dulgt den Helliges Taler.

11. Hvad er min Kraft, at jeg ſkulde haabe? og hvad er min Ende, at jeg ſkulde forlænge mit Liv?

12. Mon min Kraft er Kraft af Steen? mon mit Kjød er af Kobber?

13. Mon da min Hjælp er ikke i mig? og er (al) Kraft bortdrevn fra mig?

Ps. 69, 4.

14. Den, ſom bortvender Miſkundhed fra ſin Ven, forlader den Almægtiges Frygt.

15. Mine Brødre have ſtuffet ſom en Bæk, de ſare forbi ſom Bækkenes Strøm,

Ps. 38, 12.

16. der ere ſorte af Iis, over hvilke der ſkjules med Sne.

17. Paa den Tid, de optøes, da blive de borte; naar det bliver hedt, da udflettes de af deres Sted.

18. Deres Veies Stier løbe affides ud, de ſare op til Intet og omkomme.

19. Man seer til (dem) paa Stierne til Thema, de, som gaae til Scheba, vente paa dem.

20. De bluedes derved, at de havde forladt sig (paa dem); de kom til dem og bleve bestjæmmede.

21. Thi nu ere I (som) Intet; I see (min) Rædsel og frygte.

22. Mon jeg haver sagt: Giver mig hid, og skjænker (Noget) for min Skyld af eders Formue? Ordspr. 30, 15.

23. eller redder mig af Fjendens Haand, og forløser mig af Tyranners Haand?

24. Lærer mig, og jeg, jeg vil tie, og underviser mig, hvad jeg haver faret vild udi.

25. Hvor kraftige ere de Oprigtiges Taler! men hvad skal den Straf udrette, (som kommer) fra Eder? Brød. 12, 10. 11.

26. Skulde I optænke Ord til at straffe? og skulde den Mistroftiges Taler (agtes som) et Veir?

27. Ja, I oversalde den Faderløse, og grave (en Grav) imod eders Næste. Ps. 7, 16.

28. Og nu, om I ville, da vender Ansigtet til mig, og (lader det komme) for eders Ansigt, om jeg lyver.

29. Kjære, omvender eder, lader Uretfærdighed ikke være (hos eder), ja, omvender eder, endnu (skal) min Retfærdighed (kendes) i den (Sag).

30. Mon der være Uret paa min Tunge? mon min Gane ikke skulde forstaae, (hvad) Ondskabere (ere)?

7. Capitel.

Job beslager den menneskelige Glemthighed i Almindelighed og sin i Særdeleshed, 1-6; fremtægger det med et Klagemaal for Gud, 7-11; mener, at han ikke havde forskyldt saa svære Videlser, som han vedersfares, og onsker, Gud maatte have sparet ham og endnu borttage hans Plage, om han end i nogen Maade havde forsyndet sig, 12-21.

Er ikke et Menneske i Strid paa Jorden, og hans Dage som en Daglønners Dage? c. 14, 6.

2. Som en Træl higer efter Skyggen, og som en Daglønner forventer (Løn for) sin Gjerning, c. 36, 20.

3. saaledes haver jeg faaet Forsængeligheds Maaneder mig til Arv, og de have talt mig majsommelige Nætter til.

4. Naar jeg lagde mig, da sagde jeg: Naar skal jeg staae op, og (naar) faaer Aftenen

naaet sit Maal? og jeg blev møet af Uroligheder indtil Tusmørket.

5. Mit Kjød er klædt med Orme og Starn af Støv, min Hud er sprukken og er bleven foragtelig. Ps. 39, 12.

6. Mine Dage ere lettere (henfsløine) end en Bæverfhytte, og de ere forgangne, saa der nu er intet Haab. Ef. 38, 12.

7. Kom ihu, at mit Levnet er et Veir; mit Die skal ikke komme tilbage til at see Godt. c. 9, 25.

8. Dens Die, som (nu) seer mig, skal ikke bestue mig; dine Dine skulle (see) efter mig, men jeg skal ikke (findes).

9. En Sky forgaaer og farer bort; ligesaa den, der farer ned til Graven, skal ikke komme op (igjen).

10. Han skal ikke komme igjen hydermere til sit Huus, og hans Sted skal ikke kjende ham hydermere. c. 8, 18.

11. (Derfor) vil jeg heller ikke forhindre min Mund, jeg vil tale i min Lands Angest, jeg vil klage i min Sjæls Bitterhed. c. 10, 1.

12. Er jeg et Hav eller en Hvalfisk, at du vil sætte Vagt over mig?

13. Naar jeg sagde: Min Seng skal trøste mig, mit Veie skal lette (noget) af min Klage,

14. da forskrækker du mig i Drømme, og ved Syner forfærder du mig,

15. saa min Sjæl udvælger at være qvalt, (ja) Døden heller end mine Beens (Pine).

16. Jeg er kjed, jeg skal (dog) ikke leve evindeligen; lad af fra mig, thi mine Dage ere Forsængelighed. c. 10, 1. Gen. 1, 3. 1 Kong. 19, 4.

17. Hvad er et Menneske, at du vilde agte ham stort, og at du vilde lægge dig ham paa Hjertet? Ps. 8, 5. Ps. 144, 3. Ebr. 2, 6.

18. og at du vil besøge ham hver Morgen, at prøve ham (alle) Dieblitte?

19. Hvor længe vil du ikke see hen fra mig? vil du ikke lade mig være, indtil jeg nedsynker mit Spyt?

20. Haver jeg syndet, hvad skal jeg (da) gjøre dig, du Menneskens Bogter? hvorfor haver du sat mig dig til Stod, at jeg er mig selv til en Vyrde? Ps. 121, 4.

21. Og hvorfor vil du ikke borttage min Overtrædelse og lade min Misgjerning fare bort? thi jeg skal nu ligge i Støvet, og naar du søger mig om Morgenen, da skal jeg ikke (findes).

8. Capitel.

Bildad lafter Job, svarer for Gud og bestryl-
der Johs Sønner, 1-4; formaner Job til Om-
vendelse og forsiktrer ham, at det da skulde gaae
ham vel, 5-7; beraaber sig paa de Gamles
Bidnesbyrd, at det gaar den Ugudelige ilde,
8-19; trøster Job, at Gud skulde ogsaa lade
det gaae ham vel igjen, dersom han omvendte
sig, fordi han elsker de Fromme og hader de
Onde, 20-22.

Da svarede Bildad, den Suchiter, og
sagde: c. 2, 11.

2. Hvor længe vil du tale disse Ting?
og (hvor længe skulde) din Munds Taler
være et mægtigt Veir?

3. Mon Gud skulde forvende Ketten? og
mon den Almægtige skulde forvende Ret-
færdighed? c. 34, 10. Rom. 3, 5.

4. Dersom dine Sønner have syndet for
ham, da haver han henkastet dem formedelst
deres Overtrædelser. c. 1, 5. 18. 19.

5. (Men) om du aarke søger hen til Gud
og beder om Naade til den Almægtige,

6. (og) om du er reen og oprigtig, da
skal han nu opvække (Godt) over dig og
gjøre, at din Retfærdigheds Bolig skal
have Fred.

7. Og det Første, du (haver haft, skal
have været) lidet, men det Sidste, (som)
du (skal have), skal være saare. c. 42, 10.

8. Thi Kjære, spørg den forrige Slægt,
og bered dig til (at betænke) det, som deres
Fædre have randsaget;

9. — thi vi (bleve til) igaar og vide In-
tet; thi vore Dage ere en Skygge paa For-
den — c. 14, 1. 2. Ps. 102, 12. Ps. 144, 4.

10. skulde de, de ikke lære dig, (ja) sige
dig (det) og udføre Tale af deres Hjerte?

11. Kan et Siv opvøxe uden Dynd? kan
en Eng vøxe foruden Vand?

12. (Naar) det endnu (staaer) i sin Grøde,
(enddog) det ikke oprykkes, skal det dog
borttorres førend alt Græs.

13. Saa ere alle deres Stier, som glemme
Gud, og en Dienstkalks Haab skal fortabes.

c. 11, 20.

14. Thi hans Haab skal blive affkaarret,
og hans Tillid er (som) en Spindelvæv.

v. 15.

15. Han skal forlade sig fast paa sit Huus,
men det skal ikke bestaae; han skal holde
sig til det, men det skal ikke staae (fast).

16. Han er saftig, førend Solen (gaaer
op), og hans (unge Kvist) vøxer op i hans
Have.

17. Hans Rødder groe i hverandre hos

et Væld, han seer, (at hans) Huus er paa
Stene.

18. (Men) naar (Gud) opsluger ham
fra hans Sted, da skal det negte ham, (si-
gende:) Jeg saae dig ikke. c. 7, 10.

19. See, det er hans Veis Glæde, og der
skulle Andre opvøxe af Støvet.

20. See, Gud forkaster ikke den Fuld-
komne, og holder ikke fast ved de Ondes
Haand,

21. indtil han opfylder din Mund med
Latter, og dine Læber med Frydstrøg.

Ps. 126, 2.

22. Dine Hadere skulde klædes med Skam,
og de Ugudeliges Paulun skal ikke mere
findes. Ps. 35, 26. Ps. 109, 29 fg.

9. Capitel.

Job samtykker i det, at Gud er retfærdig, og
at det er daarligt at ville gaae irette med ham,
og opregner nogle af hans Egenstaber og Gjer-
ninger, 1-13. Han besjender sig ogsaa at være
ubegvem til at bestaae for Gud, 14-21; klager
over, at den Gode maa lide med den Onde, og
at det gaar de Ugudelige her tidt bedre end de
Gudsfrgtige, 22-24; begynder paany at beklage
sine svare Lidelser, og at Gud tugtede ham,
som om han var en grov Synder; dog vilde
han vel bevise sin Ulfylldighed, dersom Gud vilde
borttage noget af sin Plage, 25-35.

Men Job svarede og sagde:

2. Sandeligen, jeg veed, at det er saa-
ledes, og hvorledes skulde et Menneſke
være retfærdigt for Gud? c. 25, 4.

3. Om han haver Lyft til at trætte med
ham, (saa) kan han ikke svare ham Gæt af
Tusinde. Ps. 143, 2.

4. Han er viis af Hjertet og stærk af
Kraft; hov forhærdede sig imod ham og
havde Fred?

5. han, som flytter Bjergene, at de ikke for-
nemme det, som omkaster dem i sin Brede,

6. han, som bevæger Jorden af dens
Sted, at dens Piller maae bæve,

7. han, som taler til Solen, og den gaar
ikke op, og besegler for Stjernerne,

8. som alene udbreder Himmelen og træ-
der paa Havets Volger, Ef. 42, 5.

9. som gjør Arcturus, Orion og Sky-
stjernen og de (inderste) Ramre mod Søn-
den, c. 33, 31. Amos 5, 8.

10. som gjør store Ting, saa de ikke
(staae til) at randsage, og underlige Ting,
saa der ikke er Tal paa. c. 5, 9.

11. See, han gaaer over for mig, og jeg
seer (ham) ikke, og han gaaer frem, og jeg
forstaaer mig ikke paa ham.

12. See, (naar) han vil tage, hvo kan komme ham til at give igjen? hvo vil sige til ham: Hvad gjør du?

13. Gud vender ikke sin Brede tilbage; under ham maae de bøie sig, som ville hjælpe den Svømmodige.

Rab. 1, 6.

14. Langt mindre skulde jeg kunne svare ham (og) vælge mine Ord, (som jeg kunde tale) med ham.

15. Thi om jeg end var retfærdig, vilde jeg ikke svare; jeg maa bede den om Naade, som dommer mig.

16. Om jeg end raabte, og han svarede mig, da kunde jeg (dog) ikke troe, at han vender (sine) Øren til min Røst.

17. Thi han sønderknuser mig med en Storm, og gjør mig mange Saar uden Narfar.

c. 2, 3. Job. 9, 2, 3.

18. Han tilsteder mig ikke at drage min Naade, men mætter mig med Bitterheder.

2 Kong. 4, 27.

19. Om (jeg vilde flye) til Magt, see, da er han stærk, eller og til Ret, hvo vilde bringe mig i Tale (med ham)?

20. Om jeg vilde sige: Jeg er retfærdig, saa skulde min Mund dømme mig at være ugudelig; er jeg (end) fuldkommen, da kan han dog gjøre mig forvendt.

21. Var jeg fuldkommen, saa kjendte jeg dog ikke mig selv; jeg foragter mit Levnet.

22. Dette Ene sagde jeg derfor: Han, han udrydder den Fuldkomne og den Ugudelige.

23. Om han end med Svøbe dræber (Nogen) hasteligen, da spotter han de Ustjældiges Fristelse.

24. Landet bliver givet i en Ugudeliges Haand, han skjuler dets Dommeres Ansigt; (gjør han det) ikke, hvor (og) hvo er den, (der gjør det)?

25. Og mine Dage have været lettere end en Løber; de flyede bort, de have ikke seet det Gode.

c. 7, 7. Ps. 90, 10.

26. De ere fremfarne med ilende Skibe, som en Ørn, der flyver efter Spise.

27. Naar jeg siger: Jeg vil glemme min Klage, jeg vil lade mit Ansigt (forrigfulde) fæle og vederqvæge mig,

28. da maa jeg grue for alle mine Smerter; jeg veed, at du lader mig ikke være ustyrbelig.

29. Jeg, jeg maa være ugudelig; hvorfor vil jeg nu bemøje mig forgjæves?

30. Om jeg end toeide mig med Sneebånd, og rensede mine Hænder med Sæbe,

Jer. 2, 22.

31. da hypper du mig (dog) ned i Bytten, og mine Klæder skulde have Vederstjængelighed til mig.

32. Thi han er ikke en Mand som jeg, at jeg kunde svare ham, at vi kunde komme tilsammen for Dommen.

33. Der er Ingen, som kan stille Trættene ad imellem os, (som) kan lægge sin Haand paa os begge.

34. Han borttage sit Riis fra mig, og hans Rædsel forfærde mig ikke!

35. (Da) vil jeg tale og ikke frygte for ham; thi (det er) ikke saaledes, (som I mene); jeg (veed det anderledes) hos mig (selv).

10. Capitel.

Job beder Gud, han vil ikke handle med ham som med en Ugudelig, da han kjendte hans Ustjældighed og selv tilforn havde gjort saa store Beljæringer imod ham, 1-12; klager atter over sine svære Lidelser, omfter, han ikke havde været sødt, og at Gud endnu vilde vederqvæge ham lidet før hans Død, 13-22.

Min Sjæl kjædes ved mit Liv; jeg vil slippe min Klage løs over mig, jeg vil tale i min Sjæls Bitterhed.

c. 7, 11.

2. Jeg vil sige til Gud: Fordøm mig ikke som en Ugudelig, lad mig vide, hvorover du trætter med mig.

3. Mon (det synes) dig godt, at du gjør Volds, at du forkaster dine Hænders Arbeide og skinner over de Ugudeliges Raad?

c. 31, 10; 29, 3.

4. Haver du kjædelige Dine, eller seer du, som et Menneſte seer?

1 Sam. 16, 7.

5. Ere dine Dage som et Menneſtes Dage? ere dine Aar som en Mands Dage?

6. at du spørger efter min Misgjerning, og søger efter min Synd.

7. Du veed, at jeg haver ikke handlet ugudelig; dog er der Ingen, som kan redde af din Haand.

8. Dine Hænder gjøre mig Smerte, endſkjøndt de have skabt mig; (de have gjort mig) trindt om, dog vil du opsluge mig.

Ps. 119, 7. Ps. 139, 14.

9. Kjære, kom ihu, at du gjorde mig som Veer, og at du vil gjøre mig til Støv igjen.

c. 33, 6.

10. Haver du ei udgydt mig som Mælk, og ladet mig løbe tilhøbe som Øst?

11. Haver du (ikke) klædet mig med Hud og Rjød, og bedækket mig med Veen og Sener?

12. Du haver berøist Liv og Mistkundhed

imod mig, og din Besøgelse bevarede min Aand.

Ap. G. 17, 28.

13. Men disse Ting havde du skjult i dit Hjerte; jeg ved, at dette var hos dig.

14. Dersom jeg syndede, saa varede du paa mig, og lod mig ikke være uskyldig for min Misgjerning.

15. Haver jeg handlet ugudeligen, (da) vee mig! og var jeg retfærdig, (da) vilde jeg (dog) ikke opløste mit Hoved; jeg er mæt af Forsmædelse, see dog til min Elendighed!

16. Thi den voxer, (og) du jager mig, som en (grum) Løve; og du kommer igjen, du handler underligen imod mig.

Ef. 38, 13.

17. Du fornærmer dine Vidner imod mig, og lader din Fortørnelse være megen imod mig; (der ere) Omskiftelser, ja en Hær imod mig.

18. Men hvorfor udførte du mig af (Moders) Liv? (Gud give,) jeg havde opgivet Aanden, at intet Dø havde seet mig!

c. 3, 3. 11. Jer. 20, 14.

19. Jeg skulde have været, som jeg ikke havde været til, været ført til Graven af Moders Liv.

20. Ere mine Dage ikke saa? hold (dog) op! lad af fra mig, at jeg maa lidet vedrøve mig,

Hf. 39, 14.

21. før jeg gaaer bort og kommer ikke tilbage, (bort) til Mørkheds og Dødens Skygges Land,

22. et meget mørkt Land, som Dødens Skygges Mørkhed, (og hvor) ingen Drøden er, og (hvad) der skinner, er som Mørkhed.

c. 3, 19.

11. Capitel.

Zophar angriber Job med haarde Ord, fordi han vilde retfærdiggjøre sig for Gud, hvis Blisdom og Guldkommenhed er saa stor, 1-12; formaner Job til Omvendelse, saa skal det gaae ham vel, 13-19; men bliver han ugudelig, saa skulde det gaae ham ilde, 20.

Da svarede Zophar, den Naamathiter, og sagde:

c. 2, 11.

2. Skal der ikke svares til de mange Ord, og mon en mundkaad Mand skulde have Ret?

Hf. 140, 12.

3. Skulde din Løgn komme Folk til at tie, og skulde du bespotte, og Ingen beskæmme dig?

4. Thi du sagde: Min Lærdom er reen, og jeg er (heel) reen for dine Dine.

5. Men sandelig, gid Gud vilde tale og oplade sine Læber imod dig,

c. 6, 8.

6. og vilde kundgjøre dig Blisdoms skjulte Ting! thi der er dobbelt Kraft (hos ham); men viid, at Gud kræver (Noget) af dig for din Misgjernings Skyld.

Hf. 51, 8.

7. Mon du kan finde det, Gud haver randtaget? mon du vil finde den Almægtiges Guldkommenhed?

8. (Den er saa) høi som Himmelen, hvad vil du gjøre? (den er) dybere end Helvede, hvad kan du vide?

9. Maalet paa den er længere end Zorden, og Bredden (bredere) end Havet.

10. Om han omkifter og indeluffer eller forsamler, hvo vil da vende ham tilbage (derfra)?

Hf. 115, 3.

11. Thi han, han kjender de forfængelige Folk og seer Uretfærdighed; skulde han da ikke agte (derpaa)?

12. Men mon en uvittig Mand skal faae (et vilt) Hjerte, og et vildt Velsels Føl sødes (som) et Menneſte?

13. Dersom du, du bereder dit Hjerte og udbreder dine Hænder til ham,

14. (da,) dersom der er Uretfærdighed i din Haand, da kast den langt bort, og lad ikke boe Uret i dine Paaumer.

Hf. 26, 10. 1 Sam. 26, 18.

15. Thi da kan du opløste dit Ansigt uden Lyde, og blive fast og ikke frygte.

16. Thi du, du skal glemme Døden, du skal (saa lidet) komme den ihu, som det Vand, der er løbet forbi.

17. Og (din) Livstid skal opgaae (klare) end Middagen, du skal flyde op, du skal worde som Morgenen.

18. Du skal og være tryg, thi der er Haab, og du skal grave og sove tryggeligen.

19. Og du skal lægge dig, og Ingen skal forfærde (dig), og Mange skulle bede for dit Ansigt.

3 Mos. 26, 6. Hf. 3, 6.

20. Men de Ugudeliges Dine skulle fortares, og (deres) Tilflugt skal forgaae fra dem, og deres Haab skal være, som naar En udgiver Aanden.

c. 8, 13; 14, 19. Drbfp. 10, 28.

12. Capitel.

Job bebrejder sine Venner deres Daarlighed og ubillige Forhaanelse, og viser, at det pleiede at gaae den Gudfrygtige ilde, men den Ugudelige vel, 1-6. Han viser, at Alting er Guds vilje og retfærdige Regjering at tilskrive, som gjør Alting efter sin behagelige Villie, 7-25.

Men Job svarede og sagde:

2. (J mine) sandeligen, at Jere (alene) Folk, og med eder skal Blisdommen døe.

3. Jeg haver (vel) ogfaa et Hjerte lige som I, jeg feiler ikke mere end I; og hvo veed ikke (saadanne Ting) som disse? c. 13, 2.

4. Jeg er (som den, der er) til en Vatter for sin Ven, som raaber til Gud, og han skal svare ham; en Retfærdig, en Fuldkommen er til Vatter.

Jer. 20, 7. Job 17, 6.

5. Han er en foragtet Lampe efter den Trygges (stolte) Tanke, han er færdig til at snuble med Foden.

6. Ødelæggernes Pauluner ere rolige, og de, som rase imod Gud, ere meget trygge, ja den, som Gud tilføjer (Alt overslødigen) i hans Haand.

Jer. 12, 12. 2 Kong. 19, 27. 28.

7. Og sandeligen, spørg dog Dyrene ad, og (hvert af dem) skal lære dig (det), og Himmelsens Fugle, og de skulle forkynde dig (det);

8. eller tal til Jorden, og den skal lære dig (det), og Fiskene i Havet skulle fortælle dig (det).

9. Hvo veed ikke om alle disse Ting, at Herrens Haand haver gjort dette?

10. i hvis Haand Alles Sjæle ere, som leve, og hver Mands Kjæds Aand.

Ap. G. 17, 25.

11. Mon ikke Dret prøver Talen, og Gaalen smager Mæden?

c. 31, 3.

12. I de Ublevede er Viisdom, og Dagens Længde (giver) Forstand.

13. Hos ham er Viisdom og Vælde, ham hører Raad og Forstand til.

Ordsp. 8, 14.

14. See, han nekbryder, og det skal ikke bygges, han lukker til for en Mand, og der skal ikke lukkes op.

Es. 22, 22. Nab. 3, 7.

15. See, han opholder Vandet, og det borttørres, og han udlader det, og det omvælder Landet.

3 Mos. 26, 4. 5 Mos. 11, 14.

16. Hos ham er Styrke og bestandig (Kraft), ham hører den til, som farer vild og som forvilder.

17. Han lader Raadgiverne gaae berøvede bort, og gør Dommerne gale.

18. Han løser Kongernes Baand, og binder et Vælte om deres Lænder (igjen).

19. Han lader Præsterne gaae berøvede bort, og omkaster de Stærke.

20. Han borttager Læberne fra de Sanddrue, og borttager de Gamles Fornuftighed.

21. Han udøjer Foragtelse paa Jyrstene, og løser de Stærkes Vælte.

22. Han aabenbarer de dybe Ting af Mørket, og udfører Dodens Skygge til Lyset.

Dan. 2, 22. 1 Cor. 2, 10.

23. Han formerer Folkene og omkommer dem (igjen), han udbreder Folkene og leder dem.

24. Han borttager Hjertet fra Folkenes Øverster i Landet, og gjør, at de fare vild i det Øde, hvor ikke er Lei,

Bj. 76, 13. Ps. 107, 40.

25. at de skulle jøle sig for i Mørket, hvor intet Lys er, og han gjør, at de fare vild som den Drukne.

13. Capitel.

Job taler om sin Erfarenhed i disse Ting, slager over sine Benneres Uforstandighed og beder dem tie, at han maatte tale, 1-14; taler om sin gode Samvittighed og Tillid til Gud, og beraaber sig paa Gud selv, ønskende, Gud vilde lade af fra sin Haardhed, 15-28.

See, det haver mit Die seet alt sammen, mit Øre haver hørt og forstaaet sig derpaa.

2. Ligesom I vide, veed jeg, (ja) jeg ogsaa; jeg feiler ikke mere end I.

c. 12, 3.

3. Dog vil jeg, jeg (gjerne) tale til den Almægtige, og jeg har Lyst til at gaae irette med Gud.

4. Thi sandeligen, I sammenhøje Løgn, I ere allesammen unyttige Væger.

c. 14, 17.

5. Sid I vilde aldeles tie, saa skulde det vorde eder til Viisdom.

6. Kjære, hører min Bepriisning, og mærker paa det, som jeg trætter om med mine Læber.

7. Ville I tale for Gud med Uret, og tale Ewig for ham?

8. Ville I ansee hans Person, eller trætte for Gud?

9. (Skal det blive) godt, naar han skal undersøge eder? ville I bedrage ham, ligesom man bedrager et Menneſke?

10. Han skal visjeligen straffe eder, om I ansee Personer i Vødsom.

11. Skulde ikke hans Høihed forfærde eder, og hans Rædsel falde over eder?

c. 42, 2.

12. Eders Grindringer ere at ligne ved Afte, eders Høiheder (skulle blive) til Høiheder af Veer.

13. Tier for mig, at jeg, jeg maatte tale, og lad saa overgaae mig, hvad (der vil).

14. Hvorfor skulde jeg optage mit Kjød i mine Lænder, og sætte mit Liv i min Haand?

Dom. 12, 3.

15. See, vil han slaae mig ihjel, skulde jeg (dog) ikke haabe? jeg vil bevise mine Veie (at være rette) for hans Ansigt.

16. Han skal være mig til Salighed; men der skal ingen Dienstkalk komme for hans Ansigt.

Matth. 7, 23.

17. Hører flittig min Tale og det, jeg kundgjør for eders Øren.

18. See, Kjære, (naar) jeg faaer ordentlig beskikket Retten, (da) ved jeg, at jeg, jeg skal blive retfærdig.

19. (Dog) hvo er den, som trætter med mig? thi nu maa jeg tie og opgive Anden.

20. Dog, gjør ikke to Ting imod mig, da vil jeg ikke skjule mig for dit Ansigt:

21. Lad din Haand være langt fra mig, og lad din Rædsel ikke forfærde mig. c. 9, 34. 35.

22. Kald saa, og jeg, jeg vil svare, eller jeg vil tale, og giv du mig (Svar) igjen.

23. Hvor mange ere mine Misgjerninger og Synder? lad mig vide min Overtrædelse og min Synd.

24. Hvorfor skjuler du dit Ansigt og holder mig for din Fjende?

Ps. 13, 2.

25. Vil du forfærde et rystet Blad og forfølge et tørt Straa?

26. Thi du skriver Bitterheder op mod mig, og lader mig faae min Ungdoms Synder til Årv.

Ps. 25, 7 f.

27. Og du haver lagt mine Fødder i Stoffen og tager vare paa alle mine Stier, du indtrykker (Mærke) over mine Fødders Saaler.

c. 33, 11. Ps. 105, 18. Ps. 56, 7.

28. Og han bliver gammel som af Raad=denhed, som et Klæde, det Møl æder.

14. Capitel.

Job besklager Menneskets Glendighed i Almindelighed, 1-12; i Særbeleshed snister han, Gud vilde lade af fra at tugte ham saa haardeiligen, og besklager sine og Andres Livelsse, 13-22.

Et Menneske, født af en Kvinde, (lever) en stakket Tid og mættes af Uro.

2. Han gaar op som et Blomster og af=stjæres, og han flyr som en Skygge og bestaaer ikke.

Ps. 90, 6. 7. Job 8, 9. Ef. 40, 6. 7. Præd. 6, 12.

3. (Dog) lader du dine Dine ogsaa op over saadan En, og fører mig for Dom med dig.

4. Hvo vil give en Reen af en Ureen? ikke Gen.

Ps. 51, 7. Ef. 64, 5.

5. Dersom hans Dage ere bestemte, hans Maaneders Tal (sat) hos dig, haver du sat hans beskikkede (Tid), som han ikke kan overgaae,

Ps. 31, 16. Ps. 39, 5.

6. da lad af fra ham, at han maa hvile, indtil han faaer Behagelighed som en Dag=løvner til sin Dag.

c. 7, 1.

7. Thi et Træ haver Haab, naar det er afhugget, og det kan endnu omskiftes, og dets (unge) Øvst skal ikke lade af.

8. Om dets Rod bliver gammel i Jorden, og Stubben deraf dør i Støvet,

9. (saa) grøntes det (dog igjen) af Vandets Lugt og flyder Grene som en Plante.

10. Men en Mand dør og svækkes, og et Menneske opgiver Anden; hvor er han da?

11. (Som) Vand bortløber af Havet, og (som) en Flod tørres bort og bliver tør,

12. (saa) ligger og et Menneske og op=staaer ikke; indtil Himlene ere ikke (mere), opvaagne de ikke, og de opvækkes ikke af deres Søvn.

13. Gid du vilde gemme mig i Graven, ja skjule mig, indtil din Brede vendte om; gid du vilde sætte mig en beskikket (Tid) og da komme mig ihu (igen)!

Ef. 26, 20.

14. Naar en Mand dør, mon han skal leve (igen)? (da) vilde jeg vente alle mine Stridsdage, indtil min Omskiftelse kom.

c. 7, 1.

15. (Da) skulde du kalde, og jeg, jeg skulde svare dig; du skulde have Øvst til dine Hænders Gjerning.

c. 13, 22. Ps. 9, 17. Ps. 138, 8.

16. Men nu tæller du mine Gange, du bevarer (mig) ikke, for min Synds Skyld.

Drbfp. 5, 21. 22.

17. Min Overtrædelse er beseglet i et Knippe, og du syer om min Misgjerning.

Jer. 17, 1.

18. Og sandelig, et Bjerg, som falder, henfalder, og en Klippe flyttes af sit Sted.

19. Vandet henfmuler Stenene, og (en Strøm) bortskyller det, som voxer af sig selv deraf, af Jordens Støv; saaledes for=dærver du et Menneskes Forventelse.

c. 8, 13; 11, 20. Drbfp. 10, 23.

20. Du overvælder ham i Evighed, og han farer hen, du forvender hans Ansigt og lader ham fare.

21. Ere hans Børn i Vre, da ved han det ikke, eller om de ere ringe, da agter han ikke paa dem.

22. Dog hans Rød, (saa længe det er) paa ham, maa have Smerte, og hans Sjæl, (saa længe den er) hos ham, maa sørge.

15. Capitel.

Eliphas beskylder Job for Gøvmød, Ugudelighed og Formastelse i sine Ord imod sine Venner og imod Gud, 1-13; viser, at Ingen er retfærdig for Gud, 14-16; beviser af de Gamles Vidnesbyrd, at Gud straffer de

Ugudelige for deres Synbers Skylb og lader dem omkomme, 17-35.

Da svarede Eliphas, den Themaniter, og sagde:

2. Skal en Viis svare med Rundskab, (som er ifkiun) Veir, og opfylde sin Bug med Østenvind?

3. idet han beviser med Ord, (som) ikke kan gavne, og med Taler, som man ikke kan have Gavn af.

4. Ja du, du gjør Gudsfrøgt til Intet, og formindsker Bønnen for Guds Ansigt.

5. Thi din Misgjerning lærer din Mund, og du udbælgder de Trædsses Tunge.

6. Din Mund dommer dig at være ugudelig, og ikke jeg; og dine Læber svare mod dig.

Matth. 12, 37.

7. Mon du være sødt (som) det første Menneske, og er du avlet førend Høiene?

8. Mon du haver hørt paa Guds hemmelige Raad, eller er Viisdom dragen fra (Andre ind) til dig?

Rom. 11, 33. 34.

9. Hvad veed du, som vi skulde ikke vide? hvad forstaaer du, og det skulde ikke være hos os?

c. 13, 2.

10. Der ere baade Graae og Udelevede iblandt os, som have levet længere end din Fader.

11. Er Guds megen Trøst ringe for dig, og det Ord, som han haver hemmeligen talet med dig?

12. Hvorfor betager dit Hjerte dig, og hvorfor blinke dine Øine?

13. at du vender din Aand imod Gud, og haver ladet (saadanne) Taler udgaae af din Mund?

14. Hvad er et Menneske, at det skulde være reent, eller at den skulde være retfærdig, som er født af en Kvinde?

15. See, han kan ikke troe sine Hellige, og Himlene ere ikke rene for hans Øine;

c. 4, 18; 25, 5.

16. hvor meget mere er den Mand vederstyggelig og stinkende (for ham), der drifker Uretfærdighed som Vand?

17. Jeg vil kundgjøre dig det, hør mig; thi jeg haver seet det og vil fortælle det,

18. det, de Viis have kundgjort og ikke dult, (det, de si) af deres Fædre,

19. dem Landet blev givet alene, og der gif ikke (nogen) Fremmed igjennem midt iblandt dem.

20. En Ugudelig, han bærer alle Dage, og (faa) Aar i Tallet ere henlagte til en Thran.

Es. 48, 22.

21. En Lyd af (mange) Forstrækkelser er for hans Øren; i Fred (frøgter han sig, at) en Ødelægger skal komme over ham.

22. Han kan ikke troe, at han skulde komme tilbage af Mørke, og (mener, at) han er udsæet (til at omkomme) ved Sværd.

23. Han vanter hid og did efter Brød, hvor det er; han veed, at Mørkheds Dag er tilrede hos ham.

c. 18, 12.

24. Angest og Rød forfærde ham; de overvælde ham som en Konge, der er rede til Striden;

25. thi han haver udrafft sin Haand imod Gud, og har vældigen sat sig op imod den Almægtige.

26. Han løber med (en oprækt) Hals imod ham, med sine tykke (og) høie Skjolde;

27. thi han haver skjult sit Ansigt med Fedme og gjort Jolder paa (sin) Vænd.

Ps. 73, 7.

28. Men (nu) boer han i Stæder, som ere ødelagte, i Huse, som Ingen boer udi, som er rede til (at falde) i Hobe.

29. Han skal ikke blive rig, og hans Formue skal ikke bestaae, og hvad Saadanne have fuldkommet, skal ikke udbredes i Landet.

30. Han skal ikke bortvoige fra Mørket, en Lue skal tørre hans (unge) Øvist, og han skal bortvoige ved hans Mundts Aand.

31. Han skal ikke kunne forlade sig paa Forsængelighed, hvorved han er forført; thi Forsængelighed skal worde hans Betaling.

32. For hans Dag (kommer), skal den opfyldes, og hans Green skal ikke grønnes.

c. 22, 16. Ps. 55, 24.

33. Som et Viintræ skal han afryfte sine sure Druer, og kaste som et Olietræ sit Blomster.

34. Thi en Dienstaalks Forsamling (skal blive) eenlig, og Ald skal fortære de Paa-luner, (som ere byggede) af Skjenk.

35. De undfange Møie og søde Uret, og deres Bug bereber Svig.

Ps. 7, 15. Es. 59, 4.

16. Capitel.

Job bebreider atter sine Benner deres Forhold imod ham, 1-5, og klager over sine svære Lidelser, 6-16, alligevel Gud var hans Vidne, at han ikke var en Hyfler, som hans Benner meente, hvilket han ønsker for sin Død at maatte tale om med Gud selv, 17-22.

Da svarede Job og sagde:

2. Jeg haver hørt mange Ting som diisse; I ere alle sammen møjsommelige Trøstere.

c. 13, 4.

3. Er der (ingen) Ende paa de Ord, (som ere ikkun) et Veir, eller hvad bekræfter dig, at du svarer (saaledes)? c. 6, 26.

4. Jeg, jeg kunde ogsaa tale som I; gid eders Sjæl var i min Sjæls Sted! jeg kunde (og) sammenføie (mange) Ord imod eder og ryfse over eder med mit Hoved.

2 Kong. 19, 21.

5. (Men) jeg vilde styrke eder med min Mund, og mine Læbers Rørelse skulde forhindre (eders Smerte).

6. (Men) om jeg (end) taler, forhindres min Pine ikke, og lader jeg af, hvad skulde gaae bort fra mig?

7. Bisfælgeligen, nu gjør han mig træt; du ødelagde al min Forsamling.

8. At du haver gjort mig Rynker, er et Vidne (imod mig), og min Magerhed opreiser sig imod mig, den svarer imod mig.

c. 10, 17.

9. Hans Brede haver sønderrevet (mig), og han hader mig; han skjærer over mig med sine Tænder, min Modstander stirrer med sine Dine imod mig.

Pj. 35, 16. Pj. 37, 12. Pj. 112, 10.

10. De gabe med deres Mund over mig, de slaae mine Kindbeen med Forhaanelse, de opfyllde sig selv tilhobe imod mig.

Pj. 22, 14. Pj. 35, 21. Mattf. 26, 67.

11. Gud overantvordede mig til en Uretfærdig, og lod mig komme i de Ugudeliges Hænder.

12. Jeg var rolig, men han sønderrev mig, og tog fat paa min Nakke og sønderflog mig, og opreiste mig sig til et Maal.

Begr. 3, 12.

13. Hans Skytter omringede mig, han sønderfkar mine Rhyrer og sparede ikke; han udgød min Galde paa Jorden.

14. Han gjorde mig en Sønderrivelse over den anden; han haver løbet imod mig som en vældig (Krigsmand).

15. Jeg spæde en Sæk omkring min Hud, og nedlagde mit Horn i Støvet. c. 30, 19.

16. Mit Ansigt er skident af Graad, og Dødens Skygge er over mine Dienlaage,

17. alligevel er der ingen Fortrædelighed i mine Hænder, og min Bøn er reen. 1 Tim. 2, 8.

18. (O du) Jord! skjul ikke mit Blod, at der jo maa være Rum for mit Raab!

19. Ja nu, see, mit Vidne er i Himmen, og den, som vidner med mig, er i de høie Steder. c. 31, 2.

20. Mine Benner ere mine Bespottere, mit Die græder til Gud.

21. Al! kunde en Mand gaae irette med Gud, som et Menneffes Barn med sin Næste! c. 31, 35.

22. Thi (saa) Nar i Tallet skulde (endnu) komme, saa gaacer jeg bort ad en Sti, ad hvilken jeg ikke kommer tilbage.

c. 10, 21. 1 Kong. 2, 2.

17. Capitel.

Job igjentager sit Klagemaal over sin Sammer og over sine Benner, og sin Begjæring at maatte fremsføre Sagen for Gud selv, og beraaber sig paa andre Guds Børn, som maatte være af lige Mening med ham, 1-9; igjendriver sine Benners daarlige Trøst, som de gave ham om timelig Lykfelighed, derjom han omvendte sig, dermed, at alt Haab var ude for ham i denne Verden, 10-16.

Min Aand er fordærvet, mine Dage ere udsulte, Gravene ere for mig. Pj. 88, 4.

2. Ere der ikke Spottere hos mig, saa mit Die maa ligge (vaagent) om Natten, naar de have forbittret (mig)?

3. Kjære, sæt du mig Borgen hos dig; hvo er (der ellers), som giver sin Haand i min Haand? Ordsp. 6, 1: 11, 15.

4. Thi du haver skjult deres Hjerte fra Forstand, derfor skal du ikke ophøie dem.

5. (Naar) En vil kundgjøre (Noget) for Benner med smigrende (Læber), da skulde hans Børns Dine forterres.

Ordsp. 7, 21; 1 Sam. 2, 33.

6. Han haver stillest mig til at være et Ordspog iblandt Folket, og jeg bliver offentlig til Spot (iblandt dem).

c. 30, 9. Pj. 69, 13.

7. Derfor er mit Die mørkt af Harm, og alle mine Lemmer ere som en Skygge.

Pj. 6, 8. Pj. 31, 10.

8. For dette maae de Dprigtige forstrækkes, og den Ukyldige opvækkes mod en Dienstfalk.

9. Dog, den Retfærdige skal holde ved sin Bei, og den, som haver rene Hænder, skal faae mere Styrke.

10. Nu dog, omvender eder alle, og kommer, Kjære! thi jeg finder ikke en Wiis iblandt eder.

11. Mine Dage ere forbigangne, opryftede ere mine Tanter, som besad mit Hjerte.

12. De gjøre Nat til Dag, (at jeg kan ikke sove,) og Lyset er nær (ved at vige) for Mørkets Skyld.

13. Om jeg end forventer, (skal dog) Graven (vorde) mit Huus; jeg reder mit Leie i Mørket.

14. Jeg siger til Forraadnelsen: Du er min Fader! til Ormen: Min Moder og min Søster!

15. Hvor skulde da min Forventelse være? og hvo skulde beskue min Forventelse?

16. De skulle nedfare til Gravens Porte, efter som (der skal være) No tillige i Støvet.

18. Capitel.

Bildad tiltaler Job haardeligen for hans Talemaaders Skyld imod sine Venner og hans Utaalmodighed, 1-4, og taler om Guds retfærdige og svare Domme over de Ugudelige, 5-21.

Da svarede Bildad, den Suchiter, og sagde:

2. Naar ville I gjøre Ende paa Tale? forstaaer (dog dette), og derefter ville vi tale (mere).

3. Hvorfor blive vi agtede som Fæ, (og) ere blevene urene for eders Dine?

4. (Du,) som slider dig selv i din Brede, mon Jorden skal forlades for din Skyld? og skal en Klippe flyttes fra sit Sted?

5. Ja, de Ugudeliges Lys skal udslukkes, og hans Ilds Gnist skal ikke skinne.

c. 21, 17. Ordsf. 13, 9.

6. Lyset skal blive mørkt i hans Paulun, og hans Lygte skal udslukkes over ham.

7. Hans Krafte Gange skulle blive snævre, og hans Raad skal nedkaste ham.

8. Thi han er ført i Garnet ved sine Fødder, og skal vandre i et forviklet (Garn).

9. Siaren skal holde ved hans Hæl, Røveren skal faae Overhaand over ham.

c. 22, 10.

10. Hans Strikke er skjult i Jorden, og hans Fælde er paa en Sti.

11. Forstrækkelser skulle forfærde ham trindt omkring, og de skulle drive ham hid og did, hvor han gaar.

3 Mos. 26, 36.

12. Hans Kraft skal (vansmægte) af Hunger, og Ulykke skal være beredt ved hans Side.

13. Dødens Forstefødte skal fortære hans Huds Lemmer, ja den skal fortære hans Lemmer.

14. Hans Tillid skal oprykkes af hans Paulun, og man skal komme ham til at gaae til Forstrækkelsers Rønge.

c. 8, 13.

15. Den skal boe i hans Paulun, fordi (han har) Ingen (mere, som hører) ham til; Svovel skal støves over hans Bolig.

16. Hans Rødder skulle tørres nedentil, og ovenil skal hans Green afstjæres.

c. 14, 2.

17. Hans Thukommelse skal omkomme af

Landet, og han skal intet Navn have paa Gaderne.

Ps. 9, 7. Ordsf. 10, 7.

18. De skulle udstøde ham fra Lys til Mørke, og bortstøde ham fra Forderige.

c. 38, 15.

19. Han skal ikke have en Søn og ei en Sønnesøn iblandt sit Folk, og der skal Ingen blive øvrig i hans Boliger.

20. Efterkommerne skulle forstrækkes over hans Dag, og de Gamle skulle betages af Forstrækkelse.

Esch. 21, 25.

21. Visfælgeligen, disse ere en Uretfærdigs Boliger, og dette (hans) Sted, som ikke kjender Gud.

c. 20, 20.

19. Capitel.

Job klager atter over sine Venners Haardhed, der ikke vilde ansee hans svare Lidelser, som han udfod, enddog han var uskyldig, 1-7. Han bestriver sine mange og svare Lidelser og søger at bevæge sine Venner til Medynk, 8-22: vniiser, at det han talede, maatte opskrives til en evig Thukommelse; trøster sig ved Messias og sin Opstandelse; fermaner og advarer sine Venner, 23-29.

Men Job svarede og sagde:

2. Hvorlænge ville I bedrøve min Sjæl og knuse mig med Ord?

3. I have nu ti Gange forhaanet mig, I flamme eder ikke, at I ere (jaa) forhærdede imod mig.

4. Og sandeligen, om jeg end haver faret vild, da bliver (jo) min Bildfarelse hos mig.

5. (Men) om I sandeligen vilde gjøre eder store over mig, da maatte I bevise min Forhaanelse imod mig.

6. Forstaaer nu, at Gud har forvænt mig, og haver ladet sit Garn omringe mig.

Ps. 146, 9.

7. See, jeg raaber over Bold, og jeg bliver (dog) ikke bønshørt; jeg striger, og der er ingen Ret.

c. 30, 20. Ps. 22, 3.

8. Han gjærbede min Vei, at jeg ikke kan gaae over, og han satte Mørkhed paa mine Stier.

9. Han afførte mig min Ære og borttog mit Hoveds Krone.

Ordsf. 4, 1.

10. Han nedbrød mig trindt omkring og lod mig gaae, han lod min Forventelse fare bort som et Træ, (der oprykkes).

11. Og han optændte sin Brede imod mig, og agtede mig for sig som sine Fjender.

c. 33, 10.

12. Hans Tropper kom tillige og bandede deres Vei imod mig, og de leirede sig trindt omkring mit Paulun.

13. Han lod mine Brødre være langt borte fra mig, og de, som kjende mig, ere ogsaa blevne fremmede for mig.

14. Mine Nærmeste lode af (at komme til mig), og mine Skydninge glemte mig. Pf. 38, 12.

15. De, som boe (hos mig) i mit Huus, og mine Tjenestepiger agte mig som en Fremmed; jeg er (som) en Ublænding for deres Dine.

16. Jeg kaldte ad min Tjener, og han svarede ikke; jeg maatte bede til ham om Naade med min (egen) Mund.

17. Min Aand var fremmed for min Hustru, og jeg maa bede til mit Livs Børn om Naade. c. 2, 9.

18. Ogsaa de unge Børn foragte mig; jeg staaer op, og de tale imod mig.

19. Alle de Mænd, (som) vare i mit hemmelige Raad, have Vederstyggelighed til mig, og de, som jeg elskede, ere vendte imod mig.

20. Mine Been hænge ved min Hud og ved mit Kjød, og (neppe) er jeg undkommen med mine Tænders Hud.

21. Forbarmer eder over mig, forbarmer eder over mig, I mine Venner! thi Guds Haand haver rørt mig. Ruth 1, 13.

22. Hvorfor forfølge I mig, som Gud, og kunne ikke mættes af mit Kjød?

23. Gid mine Taler maatte nu blive skrevne! gid de kunde prentes i en Bog!

24. Gid de kunde udhugges med en Jernstiil og med Bly i en Klippe til evig (Tid)!

25. Thi jeg veed, at min Frelser lever, og den Sidste skal staae paa Støvet.

1 Cor. 15, 27. Aab. 1, 8. 18. Pf. 110, 1.

26. Og (naar) de efter min Hud have afledet dette (mit Kjød), da skal jeg (dog) bestue Gud af mit Kjød, 1 Job. 3, 2.

27. hvilken jeg, jeg skal bestue for mig, og mine Dine skulle see, og ikke en Fremmed, (endstjøndt) mine Nyrer ere fortærede i mit Skjød. Pf. 17, 15.

28. Sandelig, I skulle sige: Hvorfor forfølge vi ham? thi Roden til Handelen er funden i mig.

29. Frygter eder for Sværdet; thi (der kommer) Hastighed af Misgjerninger, (som fortjene) Sværd, paa det I skulle kende, at der er Ret til.

20. Capitel.

Zophar mener sig at have Aarsag til at svare Job, 1-3; taler om Hylleres korte Lyfsalighed, 4-10, og at Gud i mange Maader plager de Ugudelige for deres Synders Skyld, 11-29.

Sa svarede Zophar, den Naamathiter, og sagde:

2. Derfor komme mine Tanker mig til at give (Svar) igjen, og derfor haster jeg udi mig.

3. Jeg maa høre en Underviisning til min Forsmædelse; men min Forstands Aand skal svare for mig.

4. Veed du (ikke) dette, (at det er gaaet saa til) fra Evighed, siden (Gud) satte Mennesket paa Jorden,

5. at de Ugudeliges Frydefrig er nær (ved at forgaae), og Dienstkalkes Glæde varer et Dieblis?

6. Om hans Høihed steg op til Himmen, og hans Hoved kunde røre ved Skyen, Dan. 4, 10, 11.

7. saa skal han dog omkomme i Evighed som hans Skarn; de, som saae ham, skulle sige: Hvor er han?

8. Ligesom en Drøm skal han bortflyve, at man ikke skal finde ham, og han skal forjages som et Syn om Natten.

Pf. 73, 20. Pf. 37, 36.

9. Det Die, som haver seet ham, skal ikke gjøre det mere, og hans Sted skal ikke bestue ham ydermere. Pf. 37, 10. Pf. 103, 16.

10. Hans Børn skulle søge at behage de Ringe, og hans Hænder skulle igjengive hans Fornu. c. 27, 14. Pf. 37, 25.

11. Hans Been ere fulde af hans skjulte (Synder), og (hver af dem) skal ligge i Støv med ham.

12. Derfor Ondskab end er fød i hans Mund, (om) han vilde dølge den under sin Tunge, Ords. 5, 3, 4.

13. (om) han vilde spare den og ikke forlade den, og vilde holde den tilbage inden i sin Gane,

14. (saa skal dog) hans Brøde forvandles i hans Liv, (det skal blive) til Dølgalde inden i ham.

15. Han opslugte Gods, men han skal udspye det; Gud skal fordrive det af hans Bug. Ap. G. 1, 18.

16. Han skal fuge Dglers Gift, Otterslangens Tunge skal dræbe ham.

17. Han skal ikke see paa Strømme, Floder, Bække, (som flyde) med Honning og Smør.

18. Han skal igjengive (det, han haver havt) Uimage (for), og ikke opsluge (fremdeles); som hans Fornu (har været, skal) hans Betaling (være), og han skal ikke fryde sig. v. 15. 5 Mos. 23, 33. Jer. 12, 13.

19. Thi han fortrykte, han forløb de Ringe; han røvede Huset, og han havde ikke bygget det.

Es. 5, 8.

20. Fordi han ikke haver vidst (at være) rolig i sin Bug, skal han ikke undkomme ved sit kostelige Guds.

Jer. 1, 18.

21. Der skal Intet være tilovers, som han kan æde; derfor skal han ikke vente sit Gode.

22. Naar han haver fyldt sin Overflodighed, skal han (dog) blive bange; hver den Usles Haand skal komme over ham.

Ps. 17, 14.

23. Han skal vel have at fylde sin Bug med, (men Gud) skal sende sin grumme Brede over ham og lade regne over ham i hans Rjød.

4 Mos. 11, 33.

24. Han skal flye for Jernrustning, en Robberbue skal igjennemskyde ham.

25. (Gud) uddrog sit Sværd, og det gif ud af hans Liv, og (som) en Lynild skal det gaac ud af hans Galde; Forfærdelser (skulle være) over ham.

26. Al Nørkhed er skjult i hans skjulte (Liggendefæer), en Ild, som ikke er opblest, skal fortære ham; det skal gaac den ilde, som er overbleven i hans Paulun.

5 Mos. 32, 22.

27. Himmelen skal aabenbare hans Misgjerning, og Jorden skal opreise sig imod ham.

28. Hans Huses Indkomme skal bortføres, (alt hans Guds) skal flyde bort paa hans Bredes Dag.

29. Denne er et ugudeligt Menneffes Deel af Gud og hans Tales Arv af Gud.

c. 18, 21.

21. Capitel.

Job formaner sine Venner til at agte med større Alvorlighed paa hans Tale og Tilstand, 1-6; viser, at de Ugudelige ere mestendeels lyssalige i Verden, ihvorvel de foragte Gud, endstjændt Gud og undertiden hjemføger deres Ugudelighed, 7-21, og at Gud er retfærdig, stjændt han jaa nlige handler med Menneffene, 22-26. Derfor var det forgjæves, at de vilde tale om de Ugudeliges Ulyksalighed; thi Gud sparede dem til en Tid, men hentog dem omfider i Brede; derfor kalder han sine Venners Tro Forsængelighed, 27-34.

Men Job svarede og sagde:

2. Hører slittig min Tale, og lader dette være eders megen Trøst.

3. Fordrager mig, og jeg, jeg vil tale, og naar jeg haver talt, da maa du spotte.

4. Mon jeg fører min (Klage) for et Menneffe? og om (jaa er), hvorfor skulde (da) ikke min Aand blive belymret?

Dem. 16, 16.

5. Vender eders Ansigt til mig og bliver forstrækkede, og lægger Haanden paa Munden.

c. 20, 9; 39, 37.

6. Thi naar jeg kommer det ihu, da er jeg forfærdet, og Bøvelse betager mit Rjød.

7. Hvorfor leve de Ugudelige, blive gamle, ja vældige i Formue?

Ps. 73, 3 fg. Jer. 12, 1. Hab. 1, 3.

8. Deres Sæd er stadfæstet for deres Ansigt med dem, og deres Affom er for deres Dine.

9. Deres Huse have Fred uden Frygt, og Guds Riis er ikke over dem.

10. Hans Thy befrugter og bortkaster ikke (Sæden), hans Ro falder og er ikke ufrugtbare.

11. De udsende deres unge Børn som en Jaarehjord, og deres Børn springe.

Ps. 17, 14.

12. De opløste (deres Røst) ved Tromme og Harpe, og glæde sig ved Orgels Lyd.

13. De slide deres Dage i det Gode, og i et Dieblisk nedtrykkes de til Helvede.

14. Dog sagde de til Gud: Vig fra os, thi vi have ikke lyst til dine Beies Rundsstab.

c. 22, 17. Ps. 10, 4.

15. Hvo er den Almægtige, at vi skulle tjene ham? eller hvad Gavn skulle vi have (deraf), at vi møde ham (med Bøn)?

Mal. 3, 14.

16. (Dog) see, deres Gode er ikke i deres Haand; de Ugudeliges Raad er langt fra mig.

c. 22, 18.

17. Hvor tidt udslyffes de Ugudeliges Lygte, og deres Ulykke kommer over dem, (idet Gud) uddeler dem Smerter i sin Brede!

c. 18, 5. Ps. 73, 18 fg.

18. De blive som Straa for Veiret, og som Avnen, den en Hvirvelvind bortstjæler.

Ps. 1, 4. Ps. 35, 5. Ps. 83, 14.

19. Gud glemmer hans Uret til hans Børn, han betaler ham, at han fornemmer det.

2 Mos. 20, 5.

20. Hans Dine see hans Fordærvelse, og han drikker af den Almægtiges Hastighed.

Ps. 75, 9.

21. Thi hvad lyst skal han have til sit Hums efter sig, naar hans Maaneders Tal er deelt midt over?

c. 14, 5.

22. Mon man kan lære Gud Rundsstab, da han, han dommer de Høie?

23. Denne maae døe i sin fuldkomne Styrke, han var ganske rolig og tryg.

24. Hans Kar vare fulde af Mælk, og Marven i hans Been var vædskfuld.

25. Men en (Anden) maa døe med en beffelig (bedrøvet) Sjæl, og haver ikke ædet af det Gode.

26. De skulle ligge tilsammen i Støvet, og Ormene skulle skjule dem.

Præb. 9, 2. 3. Joh 17, 14.

27. See, jeg kjender eders Tanker, ja eders (underfundige) Tanker, (med hvilke) I gjøre Vold imod mig;

28. at I ville sige: Hvor er den Vedles Huus, og hvor er de Ugudeliges Boligers Paulun?

29. Have I ikke adspurgt dem, som gaar forbi paa Veien, og kjende I ikke deres Tegn?

30. at en Dnd spares til Ulyffens Dag; de skulle henføres til (den grumme) Bre-des Dag.

2 Petr. 2, 9.

31. Hvo vil forkynde hans Bei for hans Ansigt? naar han, han gjør (Noget), hvo vil betale ham?

32. Dog han, han skal (ogsaa) henføres til Gravene, og blive varagtig ved Høien.

33. Jordklimperne ved Væffen smage ham vel, og han drager hvert Menneſte efter sig, og paa dem, (som vare) for ham, er ikke Tal.

34. Hvorledes trøste I mig da med Forſængelighed? thi der er Overtrædelse tilovers i (alt) eders Svar.

22. Capitel.

Eliphas taler om, at Gud havde ingen Gavn af Johs Fromhed, ei heller var Frygt for ham eller noget Menneſte, 1-4; beſtylber ham for allehaande Synder, og mener, at det derfor gik ham nu ſaa ilde, 5-14; foreholder ham, at Gud alle Tider havde ſaa handlet med de Ugudelige, men ikke med de Gudfrygtige, 15-20; formaner ham til Omvendelſe, ſaa ſkulde det gaae ham vel igjen i alle Maader, 21-30.

Da ſvarede Eliphas, den Themaniter, og ſagde:

2. Mon en Mand kan gavne Gud? (nei,) men han gavner ſig (ſelv), naar han handler klogeſtigen.

3. Mon det er behageligt for den Almægtige, at du gjør dig reſtærdig? og mon det er en Binding for (dig), at du holder dine Veie fuldkomne?

4. Mon han af Frygt for dig ſkal overbevise dig, og komme med dig for Retten?

5. Er ikke din Dndſtab megen, og ingen Gnade paa dine Misgjerninger?

6. Thi du tog Pant af dine Brødre foruden Arſag, og afførte de Nøgnes Klæder.

c. 24, 7. Ef. 58, 7.

7. Du gav ikke den Trætte Vand at drikke, og negtede en Hungrig Brød. Matth. 25, 42.

8. Men var der en Mand, (ſom brugte ſin) Arms Styrke, han havde Landet, og den, hvis Perſon var anſeet, boede deri.

9. Du lod Enker ſare tomhændede, og de Faderløſes Arme maatte knuſes.

10. Derfor ere Snarerne trindt omkring dig, og Rædsel haver haſteligen forſærdet dig,

c. 18, 9. 10.

11. eller Mørket, (ſaa) du kan ikke ſee, og Vandets Mangfoldighed bedækker dig.

12. Er ikke Gud i den høie Himmel? og ſee det Overſte af Stjernerne, hvor høie de ere.

13. Derfor ſiger du: Hvad veed Gud? ſkulde han kunne dømme i Mørket?

Pſ. 10, 11. Wf. 94, 7. Ef. 29, 15.

14. Skyerne ere et Skjul for ham, at han ikke ſeer, og han vandrer omkring Himmellens Rreds.

15. Haver du taget vare paa Verdens Sti, ſom de uretſærdige Folk have traadt paa?

16. ſom have ſaaet Rynker, førend det var deres Tid, en Flod er udøſt over deres Grundvold,

c. 16, 8; 15, 32. 33.

17. de, ſom ſagde til Gud: Vig fra os! og hvad havde den Almægtige gjort dem?

c. 21, 14.

18. Han, han havde dog ſjldt deres Huſe med Godt; derfor er de Ugudeliges Raad langt fra mig.

c. 21, 16.

19. De Retſærdige ſee det og glæde ſig, og den Uſkyldige ſpotter dem (ſigende:)

Wf. 107, 42.

20. Vor Formue er ikke udflettet; men Jld haver fortæret det Dvrige af dem.

21. Kjære, hold dig til ham, og hav (ſaa) Fred; deraf ſkal komme (meget) Godt til dig.

22. Kjære, tag Loven af hans Mund, og læg hans Taler i dit Hjerte.

23. Derſom du vender om til den Almægtige, da bliver du opbygget; lad Uret være langt fra dine Pauluner!

c. 8, 5. 6.

24. Da ſkal du lægge det (ſkønne) Guld paa Støv, og det (Guld af) Ophir paa Klippen ved Bækkene.

25. Ja, den Almægtige ſkal være dig det (ſkønne) Guld, og være dig Solv til megen Styrke.

26. Thi da ſkal du forlyſtes ved den Almægtige og opløſte dit Ansigt til Gud.

Pſ. 37, 4.

27. (Saa) skal du bede til ham, og han skal høre dig, og du skal betale dine Løfter.

Et. 65, 24. Ps. 50, 14.

28. Naar du beslutter en Ting, da skal den stadfæstes for dig, og Lyset skal skinne paa dine Veie.

29. Naar (Nogle) fornødre sig, og du siger: (Vad her stee) en Ophøielse, saa skal han frelse den, som nedslaaer Dinene.

Matth. 23, 12. Ordsp. 29, 23. Luc. 11, 11. Saf. 4, 6.

30. Han skal frie endogaa den, der ikke er uskyldig, og den Samme skal udfries ved dine Hænders Reenhed.

Ps. 18, 18. 21. 1 Tim. 2, 8. Saf. 5, 16.

23. Capitel.

Job klager atter over sin svare Lidelse og susser, at hans Sag maatte indkomme for Gud, 1-9. Han trøster sig ved sin gode Samvittighed, 10-12; taler om Guds uransagelige Veie og Domme, i hvilke han handler efter sin frie Villie, hvilket han paa sin egen Person havde erfaret, 13-17.

Men Job svarede og sagde:

2. Min Klage er end idag (agtet) for en Gjenfridighed, den Naad, mig (trykfer), er svarere end mit Suk.

3. Gid jeg kunde kjende og finde ham, (og) komme til hans (faste) Bolig!

4. Jeg vilde ordentligen lægge Retten frem for hans Ansigt, og fylde min Mund med Beviisninger.

5. Jeg vilde fornemme de Taler, som han skulde svare mig, og erfare, hvad han vilde sige mig.

6. Mon han skulde trætte imod mig med stor Kraft? nei, men han skulde lægge (Kraft) i mig.

7. Der (vilde jeg findes) oprigtig, naar jeg gik irette med ham, og befries evindeligen af den, som dømmer mig.

8. See, vil jeg gaae fremad, da er han (der) ikke, eller tilbage, da fornemmer jeg ham ikke.

9. Naar han gjør (Noget) paa den venstre Side, da kan jeg ikke beskue ham; skjuler han sig paa den høire Side, da kan jeg ikke see (ham).

10. Thi han kjender den Veie, som er hos mig; (naar) han havde prøvet mig, maatte jeg udkomme som Guld. Ps. 1, 6. Ps. 139, 3.

11. Min Fod holdt fast ved hans Gang, jeg holdt hans Veie og veg ikke af.

5 Mos. 17, 11. Ps. 119, 51. 102.

12. Fra hans Læbers Bud er jeg og ikke afvejen, jeg gjemte hans Munds Tale mere end min Viis.

Mat. 2, 7.

13. Men er han imod En, hvo vil da vende ham tilbage? hvad hans Sjæl haver Lyft til, det gjør han.

14. Thi han skal fuldkomme det, mig er bekliffet, og der ere mange saadanne Ting hos ham.

15. Derfor maa jeg forfærdes for hans Ansigt; jeg betragter det og frngter for ham.

16. Thi Gud haver gjort mit Hjerte blødt, og den Almægtige haver forfærdet mig,

17. forbi jeg ikke er udryhddet, før Mørket (kom), og han ikke haver stjult Mørkhed for mit Ansigt.

24. Capitel.

Job viser, at Gud havde forbeholdt sig den Tid, naar han vilde straffe de Ugudelige; imidlertid gaae de ustraffede frem i allehaande Ugudeligheder, 1-18. Smider bortdæ de i deres Sikkerhed og Synder; thi Guds Vine staae altid aabne over deres Veie, og han udrpdder dem paa det Sidste, 19-25.

Svorfor ere Iderne ikke skjulte for den Almægtige? og dog de, som ham kjende, de have ikke seet hans Dage.

2. De antaste Vandmærkerne, de røve Hjorden og føde den.

5 Mos. 19, 14; 27, 17. Ordsp. 22, 28.

3. De drive de Faderløses Afsen bort, de tage en Enkes Oxe til Pant.

5 Mos. 24, 17.

4. De lede de Fattige af Veien, de Glendige i Landet have skjult sig tillige.

5. See, som vilde Vælsker i Orten ere de udgangne til deres Gjerning, de stode aarle op efter Føde; (paa den) flette Mark er Brød for dem (og) for (deres) Dreng.

6. De høste deres Foder paa Marken, og de Ugudelige afplukte Viingaarden.

7. De lade den Nøgne ligge om Natten foruden Klæder og foruden Dække i Kulden.

c. 22, 6. Matth. 25, 43.

8. De blive vaade af Bjergenes Vandskyl, og fordi de have ingen Tilflugt, fave de en Klippe.

9. De rive en Faderløs fra Brystet, og (det, som) den Mødtørstige (haver) paa sig, tage de til Pant.

10. De lade en Nøgen gaae uden Klæder, og de tage et Neg fra den Hungrige.

Et. 58, 7.

11. De udperse Olie imellem deres Mure, de træde Perjerne og tørste.

Saf. 5, 4.

12. Folk af Staden sukke, og de Thjelslagues Sjæl skriger; dog vil Gud ikke gjøre noget Uædvanligt (ved dem).

13. De, de ere iblandt de Gjenstridige imod Lyset, de kjende ikke hans Veie, og de blive ikke paa hans Stier.

14. Morderen staaer op, naar det dages, slaar den Rødtørstige og Fattige ihjel, og om Natten er han som Thyen. Ps. 10, 8. 9.

15. Og Horkarlens Die varer paa Tusmørket og siger: Intet Die skal bestue mig; og han lægger et Skjul paa sit Ansigt.

Es. 29, 15. Job 22, 13.

16. I Mørket bryder han ind i Husene, som de have betegnet for sig om Dagen; de kjende ikke Lyset.

Job. 3, 20.

17. Thi saasnart Morgenens kommer, da er den for dem som Dødens Skygge; naar man kan kjende (dem, strax falder paa dem) Dødens Skygges Forstrækkelse.

18. Han er let ovenpaa Vandet, deres Deel er forbandet i Vandet; han vender sig ikke til Viingaardenes Bei.

1 Mos. 49, 4.

19. Tørhed, ja Hebe borttager Sneevand, (men) Helvede dem, som have syndet.

20. (Jordens) Bug skal gjøre, at han glemmes, han skal smage Ormene vel; han skal ikke ydermere ihukommes, og Uretfærdighed skal sønderbrydes som et Træ.

21. Han fortærer en Ufrugtommelig, som ikke føder, og han vilde ikke gjøre en Enke Godt.

22. Og han drager de Mægtige med sin Magt; staaer han op, da er man ikke forfikkret om (sit) Liv.

23. Giver (Gud) ham (at leve) i Tryghed, da forlader han sig fast derpaa; dog ere hans Dine over deres Veie.

24. De ere en liden (Tid) ophviede, og (siden findes) Ingen af dem, og de blive nedtryffede, de indeluffes som alle (Andre i Graven), og de afhugges som Toppen paa et Tr.

25. Og er det nu ikke (saa)? hvo kan straffe mig for Vogn og gjøre min Tale til Intet?

25. Capittel.

Bildad foreholder Job Guds store Majestæt, 1-3, og at intet Menneſte er retfærdigt for Gud, da ikke Himlens Lys ere rene for hans Dine, 4-6.

Men Bildad, den Suchiter, svarede og sagde:

2. Herſtab og Frygt er hos ham, han gjør Fred i sine høie Steder.

3. Mon der være Tal paa hans Troppe? og over hvem opgaaer ikke hans Lys?

4. Hvorledes kan da et Menneſte være retfærdigt for Gud? og hvorledes kan den være reen, som er født af en Kvinde? c. 4, 17; 9, 2.

5. See indtil Maanen, og han skal ikke (der) slaae Paulum op, og Stjernerne ere ikke rene for hans Dine.

Job. 31, 26. c. 15, 15.

6. Hvormeget mindre et Menneſte, (som er) en Orm, og et Menneſtes Barn, (som er) en Maddik!

26. Capitel.

Job viſer, at der ingen Trøſt eller Gavn var i Bildads Tale, 1-4; taler ydermere om Guds Majestæt og herlige Gjerninger, som Bildad havde begyndt at tale om, og viſer, at vi ikkun forſtaaе det Mindſte af dem, 5-14.

Da svarede Job og ſagde:

2. Hvad haver du hjulpet den, (som haver) ingen Kraft? frelste du den Arm, som (havde) ingen Styrke?

3. Hvad Raad gav du den, (som havde) ingen Wiisdom, og lod ham i Overflodighed vide Sagen?

4. For hvem haver du kundgjort Tale? og hvis Aande gif ud af dig?

5. De Døde have under Vandene, og de, som boe deri.

6. Helvede er blot for ham, og Jordærvælsen haver intet Skjul.

Ordspr. 15, 11.

7. Han udbreder Norden over det Dde, han hænger Jorden paa Intet.

8. Han binder Vandet tilſammen i ſine Skyer, dog brister Skyen ikke under dem.

Ps. 104, 3.

9. Han holder fast for (sin) Throne, han udbreder sin Sky over den.

10. Han haver cirklet med (en vis) Skif oven over Vandet, indtil Lys med Mørke ſkal ſaaе Ende.

c. 38, 10. Ordspr. 8, 27.

11. Himmellens Piller ſkjælve og forſædes for hans Trudſel.

Ps. 18, 8.

12. Ved ſin Kraft ſtiller han Havet ad, med ſin Forſtand bryder han (dets) Hovmodighed.

13. Ved hans Aand ere Himlene deilige, hans Haand haver beredt Stangſlangen.

14. See, diſe ere de yderſte (Parter) af hans Veie, og hvor lidet er det Ord, ſom vi have hørt om ham? hvo ſkulde da kunne forſtaaе ſig paa hans Magts Torden?

27. Capitel.

Job forſvarer ydermere ſin Uſkyldighed imod ſine Venner og beviſer, at han ei var en Hytler, 1-10. Han tilſtaaer, at Gud ofte ogſaa i dette Liv ſtraffede de Ugudelige, hvilket han ei heller havde negtet, 11-23.

Og Job blev ved at tage paa ſit Sprog og ſagde:

2. (Saa viſt ſom) Gud lever, ſom haver

borttaget min Ret, og den Almægtige, som haver besfeliggen bedrøvet min Sjæl, c. 34, 5.

3. alt saa længe min Aande er i mig, og Guds Aand i min Næse,

4. skulde mine Læber ikke tale Uret, og min Tunge ikke optænke Svig. Ps. 15, 3.

5. Det skal være langt fra mig, at jeg skal give eder Ret; indtil jeg opgiver Aanden, vil jeg ikke vende min Fuldkommenhed fra mig.

6. Jeg vil holde fast ved min Retfærdighed og ikke lade af fra den, mit Hjerte skal ikke forhaane mig for mine Dages Skyld.

Ap. G. 24, 16. 1 Cor. 4, 4. 2 Tim. 1, 3.

7. Min Fjende skal vorde som en Ugudelighed, og den, som opreiser sig imod mig, som en Uretfærdig. c. 42, 7.

8. Thi hvad er en Dienstkalks Forventelse, naar (Gud) afstjærer (ham)? thi Gud skal oprykke hans Sjæl. Luc. 12, 20.

9. Mon Gud skulde høre hans Skrig, naar Angest kommer over ham? Job. 9, 31.

10. Kan han forlyste sig over den Almægtige? kan han falde altid paa Gud?

Ps. 14, 4. Sof. 7, 11.

11. Jeg vil lære eder ved Guds Haand; hvad der er hos den Almægtige, vil jeg ikke dølge.

12. See, I alle, I have seet det; hvorfor ville I da vorde saa aldeles forsængelige?

13. Denne er et ugudeligt Menneffes Deel hos Gud, og Tyranners Arv, som de skulle faae af den Almægtige:

14. Haver han mange Børn, (da skulde de komme) til Sværdet, og hans Afkom skal ikke mættes af Brød.

2 Kong. 10, 6. 7. Ps. 37, 25. Job 20, 10.

15. Hans Overblevne skulde begraves i Døden, og hans Enker skulde ikke græde.

16. Naar han sanker Sølv som Støv, og bereder Klæder som Leer,

17. da skal han (vel) berebe det, men den Retfærdige skal iføre sig det, og den Uskyldige skal dele Pengene.

18. Han byggede sit Huus som Møl, og som en Hytte, (hvilken) en Bogter gjør.

19. Den Rige lægger sig og samles ikke, han oplader sine Dine, saa er han ikke (mere at finde). Ps. 49, 18.

20. Forstræffelser skulde gribe ham som Vandet, en Spirvelvind skal bortstjæle ham om Natten.

21. Østenveir skal tage ham op, at han farer (bort), og med en Storm drive ham fra sit Sted. Esch. 17, 10.

22. Og (Gud) skal kaste (Saadant) over ham og ikke spare, han skal ville flye hastig fra hans Haand.

23. Man skal slappe med sine Hænder over ham, og hvile over ham fra hans Sted.

Begr. 2, 15. Nah. 3, 19.

28. Capitel.

Job viser, at Menneffene vel havde stor Forstand paa Verdens Viisdom og forunderlige Gjerninger, 1-11, men at den sande Viisdom er ikke i alle disse Ting at finde, ei heller nogen af dem at ligne med den, 12-22. Gud har den, og har beviist den i sine Gjerninger, og giver dem Viisdom, som ham frugte, 23-28.

Thi Sølvet haver (sin) Udgang, og Guldet har sit Sted, hvor de luttre det.

2. Jern tages af Støvet, og Stene smeltes til Kobber.

3. En Ende haver han sat for Mørkhed, og det Yderste paa Alting undersøger han, ja, de Stene, (hvor) Mørkhed og Dødens Skygge er.

4. Der udbryder en Dæf hos dem, som der boe, at man ikke tænker at gaae (der); (Vandene) tage af, (at de) ikke (ere længer) hos Menneffene, (og) fare hid og did.

1 Mos. 8, 3.

5. Af Jorden fremkommer Brød, og derunder omvælttes der som (af) Ild.

6. Dens Stene ere Sted til Saphir, og den har Guldstøv (udi sig).

7. Det er en Sti, som ingen Fugl haver kjenbt, og ingen Skades Die seet.

8. De hovmodige (Dyrs) Unger have ikke traadt paa den, ingen (grum) Løve haver gaaet over den.

9. Han lægger sin Haand paa den haarde Steen, han omkaster Bjergene fra Roden af.

10. Han adskiller Klipperne, (at der blive) Floder, og hans Die seer alt det Dyrebare.

11. Han binder for Floderne, at ikke en Draabe (kommer derud), og udfører de skjulte Ting deraf til Nyjet.

12. Men Viisdom, hvorfra vil man finde den? og hvor er Forstands Sted?

13. Et Menneffe veed ikke dens Værdi, og den findes ikke i de Levendes Land.

Ps. 27, 13.

14. Afgrunden siger: Den er ikke i mig, og Havet siger: Den er ikke hos mig.

15. Man kan ikke give det tætte (Guld) for den, ei heller veie Sølv for dens Værd.

16. Den kan ikke agtes ved (kosteligt) Guld af Ophir, ved den dyrebare Onyx og Saphir.

17. Guld og Kryстал kan ikke vurderes lige ved den, man kan ikke væle den (til sig) for Kar af (fiint) Guld.

18. Coraller og Edelstene skulle ikke ihukommies; thi Wiisdom er langvarigere end Perler.

Ezech. 27, 16.

19. Topaser af Morland kunne ikke vurderes lige med den, den kan ikke agtes ved det rene (kostelige) Guld.

2 Mos. 28, 17.

20. Hvorfra skal da Wiisdom komme, og hvor er Forstands Sted?

21. Thi den er skjult for alle Levedes Dine, den er og skjult for Fuglene under Himmelen.

22. Jordærvælse og Død sige: Vi hørte dens Rygte med vore Øren.

23. Gud forstaaer dens Veie, og han kjender dens Sted.

24. Thi han, han skuer indtil Jordens Ender; han seer under al Himmelen.

25. Der han gjorde Vægt for Beiret og veiede Bandet med en Maade,

26. der han gjorde Regnen (en vis) Skif, og Veie til Lynet, (som gaaer) foran Tor-

c. 26, 10.

27. da saae han den og talte den, beredte den og undersøgte den ogsaa.

Drøsp. 3, 19. 20.

28. Og han sagde til Menneket: See, Herrens Frygt, den er Wiisdom, og at vige fra det Onde er Forstand.

Ps. 111, 10. Drøsp. 1, 7; 13, 19.

29. Capitel.

Job søfter, han maatte være saa lyfsalig som i forrige Dage, og taler om sin forrige Velstand, 1-6, og hvorledes han havde været æret af Alle for sin Retfærdigheds og Fromheds Styld, 7-17. Deri havde han haabet at blive, efterom han den Tid tog altid til i Rigdom, Ære og Anseelse, 18-25.

Og Job blev ved at tage paa sit Sprog og sagde:

c. 27, 1.

2. Gid jeg var som i de forrige Maaned, som i de Dage, (i hvilke) Gud beva-

rede mig!

3. der han lod sin Lygte skine over mit Hoved, (der) jeg gik igjennem Mørket ved hans Lys;

c. 18, 6.

4. ligesom da jeg var i min Ungdoms Dage, der Guds Løndom var over mit Paulun;

Ps. 25, 11.

5. da den Almægtige endnu var hos mig,

da mine Drengene vare omkring mig;

6. da jeg toede mine Trin i Smør, og Klippen hos mig udgød Oliebæfte;

7. da jeg udgik til Porten for Staden, da jeg lod berede mit Sæde paa Gaden;

8. da Drengene saae mig og skjulte sig, og de Udlevede stode op, (og) de bleve staaende;

9. da de Øverste holdt op at tale, og de lagde Haanden paa deres Mund;

c. 21, 5; 39, 37. Drøsp. 30, 32.

10. da Hyrsternes Røst skjulte sig, og deres Tunge hængte ved deres Gane.

11. Naar et Dre hørte (mig), da prisede det mig salig, og naar et Die saae mig, da gav det mig Vidnesbyrd.

12. Thi jeg reddede den Fattige, som skreg, og en Faderløs, som havde ingen Hjælper.

13. Hans Betsignelse, som (ellers) maatte omkommet, kom over mig, og jeg frydede Enfers Hjerte.

14. Jeg iførte mig Retfærdighed, og den beklædte mig; min Ret var som en Kappe og en (hyrstelig) Hue.

15. Jeg var den Blindes Dine, og jeg var den Lammes Fødder.

16. Jeg var de Fattiges Fader, og den Tvistighed, som jeg ikke vidste, den undersøgte jeg.

c. 31, 18.

17. Og jeg sønderbrød den Uretfærdiges Rindtænder, og jeg gjorde, at han maatte kaste Rovet af sine Tænder.

Ps. 58, 7.

18. Og jeg sagde: Jeg vil opgive Nanden i min Røbe, og gjøre Dagene mangfoldige som Sand.

19. Min Rod var udbredt ved Vand, og Duggen blev om Ratten paa min Høst.

20. Min Herlighed var ny hos mig, og min Bue forbedrede sig i min Haand.

1 Mos. 49, 21.

21. De hørte (mig) og ventede, og taug til mit Raad.

22. De talede ikke anden Gang efter mit Ord, og min Tale dryppede paa dem.

23. Thi de ventede paa mig som paa Regn, og de gavede med deres Munde som efter sildig Regn.

24. Voe jeg til dem, (da) troede de (det) ikke, og de gjorde ikke, at mit Ansigts Lys faldt.

25. (Naar) jeg udvalgte deres Veie, da maatte jeg sidde øverst, og jeg boede som en Konge iblandt Tropperne, som den, der trøster de Sorgende.

30. Capitel.

Job taler om sin nærværende slette og foragtelige Tilstand, 1-14, Forstrækkelse, Angest, Smerte og Grumbhed, som Gud synes at bevise imod ham, hvorpaa endeligen Døden vilde følge, 15-24, og at, uanset hans Fromhed, idel Jammer og Elendighed rammende ham, 25-31.

Men nu lee de ad mig, (som ere) yngre af Aar end jeg, hvis Fædre jeg havde foragtet at sætte ved mine Faaarchunde.

2. Ja, hvortil var deres Hænders Kraft mig (tjenlig)? den var forgaaget hos dem ved Alderdom.

3. (De, som vare) eenlige for Mangel og for Hunger, ja, som flyede til tørre (Steder), til Mørkhed, til øde og ødelagte (Steder),

4. de, som oprykkede Klostene ved en Buss, og Enebærtræers Rødder var deres Brød,

5. de uddreves midt derafra, man streg mod dem som mod en Tyn.

6. (De gave sig) til Klostet i Dalene til at boe udi, til Huler i Jorden og Klipperne.

7. Smellem Bussene frydede de, de samledes under Neldær,

8. (de, som vare) en Daares Børn, ja den Navnløses Børn, som vare udjagne af Landet.

9. Men nu er jeg bleven deres Strængeleg, og maa være dem til Snak. c. 17, 6. Ps. 68, 13.

10. De have Vederstyggelighed til mig, de holde sig langt fra mig og spare ikke at spytte i mit Ansigt.

Ps. 31, 12. Ps. 44, 14. 4 Mos. 12, 14.

11. Thi han haver løst min Sele og plaget mig, derfor have de kastet Bidslet af for mit Ansigt.

12. De staae op paa den høire Side, (der ere som) en ung Dreng, de udstøde mine Fødder, og de bane deres Fordærvelses Veie imod mig.

13. De opbrønde min Sti, de hjælpe til min Ulykke, de have ingen Hjælper (behov).

14. De komme som ad et vidt Gab, de vælte sig (ind paa mig) under Ødelæggelse.

15. Forstrækkelser vendte sig imod mig og forfulgte min Herlighed som Veir, og min Frelse er gaaen forbi som en Sky.

16. Derfor udgyder nu min Sjæl sig over mig, Elendigheds Dage angribe mig.

17. Om Matten graver man igjennem mine Been i mig, og mine Arer hvile ikke.

18. Ved (Sygdommens) megen Kraft forvender sig mit Klædebon; han omgjorde mig (med) Smerte, som Kraven paa min Kjortel.

19. Han haver kastet mig i Veret, og jeg er lignet ved Støv og Aske.

20. Jeg skriger til dig, men du svarer mig ikke; jeg staaer (der), og du agter (ikke) paa mig. c. 19, 7. Ps. 22, 3. Ps. 102, 2. Begr. 3, 8.

21. Du haver forvendt dig til at være grum imod mig, du imodstaaer mig (af Had) ved din Haands Styrke. c. 13, 21.

22. Du løfter mig op i Veiret, du lader mig fare, og smelter mig (og al min) Kraft.

23. Thi jeg veed, du fører mig til Døden igjen, og til alle Levendes Forsamlings Huus.

24. Dog skal han ikke udstrække Haanden til Hulen, derjom der end er Strig hos dem, naar han fordærvor (dem).

25. Græd jeg ikke for den, som havde haarde Dage? min Sjæl ynkedes over den Fattige.

26. Dog, der jeg forventede Godt, da kom det Onde, og der jeg haabede Lys, da kom Mørkhed. Jer. 14, 19.

27. Mine Indvolde syde og ere ikke stille; Elendigheds Dage ere komne mig tilforn.

28. Jeg gaar fort, foruden Sol, jeg staaer op i Forsamlingen (og) skriger.

29. Jeg er Dragernes Broder, og de unge Strudfers Staldbroder.

30. Min Hud er bleven fort over mig, og mit Been er optændt af Tørhed.

31. Og min Harpe er bleven til Corrig, og mit Orgel til de Grædendes Lyd.

Ps. 30, 12.

31. Capitel.

Job taler om sin Gudsfrugt, som han havde bevilst i Tugtighed, Retfærdighed, Kydsfæd og Villighed mod sine Næstefolk, 1-15; om sin Barmhertighed imod Fattige og Faderløse, 16-23; at han havde ikke bedrevet Afguder, ikke glædet sig over sin Fjendes Ulykke, ikke bandet ham, gjerne laant Huus, ikke stjult sine Overtrædelser, ikke misbrugt sin Magt mod Rogen, 24-34; onsker, at hans Død og Gjerninger maatte beskrives og ret skjønses paa; taler atter om sin Retfærdighed, onsker sig selv Straf, om det ikke forholdt sig saa, og ender sin Tale, 35-40.

Jeg gjorde en Pagt med mine Dine, hvad skulde jeg da agte paa en Jomfru?

Matth. 5, 28. 29.

2. Thi hvad er den Deel, (som) Gud (giver her) oven af, og den Arv, (som) den Almægtige (giver) af de høie Steder?

Matth. 19, 27.

3. Mon ikke Ulykke (er beredt) for den Uretfærdige, ja en usædvanlig (Straf) for den, som gjør Uret?

4. Monne han, han ikke see mine Beie, og tælle alle mine Gange?

c. 23, 10; 34, 21. Ordsp. 5, 21.

5. Dersom jeg haver vandret med Førfængelighed, eller min Fod haver hastet til Egipt,

6. saa maa han veie mig i Retfærdigheds Vægtstaaer, og Gud skal kjende min Fuldkommenhed.

7. Dersom min Gang har bøiet sig af Beien, og mit Hjerte er gaaet efter mine Sine, og hængte der Noget ved mine Hænder,

Ps. 7, 4 fg.

8. da maa jeg saae, men en Anden æde det, og min Aftom maa oprykkes med Rod.

9. Dersom mit Hjerte er forloftet til en Kvinde, eller jeg haver lurret ved min Næstes Dør,

10. da maa min Hustru male med en Anden, og Andre bøie sig over hende.

5 Mos. 28, 30.

11. Thi det er en Skjændsel, og det er en Misgjerning for Dommerne.

12. Thi det er en Ild, hvilken fortærer til Fordærvelse, og skulde have oprykket med Rod alt mit Indkomme.

13. Dersom jeg havde foragtet min Tjeners eller min Tjenestepiges Ret, naar de trættede med mig,

14. hvad vilde jeg da gjøre, naar Gud vilde opstaae? og naar han vilde hjemføge, hvad vilde jeg svare ham?

15. Haver han, som gjorde mig i (Mødets) Liv, ikke (ogsaa) gjort hiin? og haver (ikke) den Ene beredt os (begge) i Mødetslivet?

Ordsp. 22, 2.

16. Dersom jeg haver negtet de Kinges Begjæring og fortæret Infernes Sine,

17. og haver jeg ædet min Mundbid for mig alene, saa at den Faderløse ikke aad deraf,

18. — thi han er opvoven hos mig af min Ungdom som hos en Fader, og af min Moders Liv haver jeg ledet hende —

c. 29, 12. 13. 16; 31, 16.

19. dersom jeg haver seet En omkomme, fordi (han) ikke (havde) Klæder, og (gav) ikke den Fattige et Dæffe,

Es. 58, 7.

20. dersom hans Vænder ikke have velsignet mig, da han varmede sig af mine Faars Ud,

21. dersom jeg haver rørt min Haand imod en Faderløs, naar jeg saae Hjælp for mig i Porten,

22. da falde min Skulder fra Skulder-

bladet, og min Arm sønderbrydes fra Armpiben.

23. Thi den Fordærvelse, (som kommer) fra Gud, var en Frygt for mig, og at jeg kunde ikke (srie mig) for hans Høihed.

24. Dersom jeg haver sat Guld til mit Haab, eller sagt til det (kostelige) Guld: Du er min Tillid,

Ps. 52, 9.

25. dersom jeg haver glædet mig, at mit Guds var meget, og at min Haand havde forhvervet mangfoldigt,

26. dersom jeg haver seet til Kvjet, naar det stinnede, eller til Maanen, naar den gaaer herlig,

5 Mos. 33, 14.

27. og haver mit Hjerte ladet sig forloffe i Vindom, at min Mund haver kysset min Haand,

28. — det er ogsaa en Misgjerning for Dommerne; thi (dermed) havde jeg negtet Gud, (som er) oven af — Tit. 1, 16. 2 Petr. 2, 1.

29. dersom jeg haver glædet mig over min Faders Fordærvelse, og opvakt mig til Glæde, da Ulykke rammede ham,

Ordsp. 24, 17. Micha 7, 8.

30. — jeg tilstedede ikke min Gane at synde, at begjære ved Forbandelse hans Sjæl —

1 Kong. 3, 11.

31. dersom ikke Mændene i mit Paulum have sagt: Hvor finder man Nogen, som ikke er bleven mæt af hans Kjød?

32. — (ja) en Fremmed maatte ikke ligge udenfor om Natten, jeg lod mine Døre op for den Besifarende — Rom. 12, 13. Ebr. 13, 2.

33. dersom jeg haver skjult mine Overtrædelser, saasom Adam, og dult min Misgjerning i min Barm, Ps. 32, 5. Ps. 51, 5.

34. sandelig, jeg kunde have forfærdet en stor Hob, men en Foragtelig iblandt Slægterne kunde forskrækket mig, at jeg skulde tiet og ikke gaaet ud af en Dør.

35. Hvo giver mig den, som vil høre mig? see, min Begjæring er, at den Almægtige vilde svare mig, og at den, som trætter med mig, skrev en Bog.

36. (Hvad gjælder,) om jeg ikke (da) vilde optage den paa min Arel, (ja,) binde den omkring mig som Kroner?

37. Jeg vilde give ham Tallet paa mine Gange tilskende, jeg vilde komme nær til ham som en Fyrste.

38. Dersom mit Land raaber imod mig, og dets Furer græde tilfammen,

39. dersom jeg haver ædet dets Formue uden Penge, og gjort, at dets Giermænd maatte udblæse Sjælen,

1 Mos. 4, 12.

40. da opvoxe mig Tornebuske istedetfor Hvede, og Ukrud istedetfor Byg! Jobs Ord have Ende.

32. Capitel.

Elihu fortryder paa, at Jobs Venner ikke kunde give Job noget ret Svar, 1-3, og begynder at tale og give Aarsagen tilfjendte, hvorfor han saalænge havde tiet og hørt paa dem, men nu ikke vilde tie længer, 4-20; han vil i sin Tale ikke bruge nogen Person's Anseelse, 21. 22.

Da lode disse tre Mænd af at svare Job, efterdi han var retfærdig for sine (egne) Dine.

2. Men Elihu, Barachels Søn, den Buisiter, af Rams Slægt, hans Brede optændtes, (ja) hans Brede optændtes mod Job, fordi han vilde holde sin Sjæl retfærdigere end Gud. c. 35, 2.

3. Hans Brede optændtes og mod hans tre Venner, fordi de fandt intet Svar og dømt (dog) Job at være ugudelig.

4. Men Elihu havde blet (efter, at) Job skulde ende sine Ord, efterdi de vare ældre af Aar end han.

5. Der Elihu saae, at der var intet Svar i de tre Mænds Mund, da optændtes hans Brede.

6. Derfor svarede Elihu, Barachels Søn, den Buisiter, og sagde: Jeg er ung af Aar, men I ere udlevede (Mænd), derfor rædendes jeg og frgtede at kundgjøre eder min Kundskab.

7. Jeg sagde: Lad Dagene tale, og Aars Mangfoldighed kundgjøre Viisdom. c. 12, 12.

8. Sandelig, den Aand, der er i Menneskene, og den Almægtiges Aande gjør dem forstandige. Ordspr. 2, 6.

9. De Store ere ikke (altid) vise, ei heller forstaae de Gamle (altid) Retten. Ps. 119, 100.

10. Derfor siger jeg: Hør mig; jeg, jeg vil ogsaa kundgjøre min Kundskab.

11. See, jeg biede efter eders Ord, jeg vendte (mine) Øren hen til (at høre) eders Forstand, indtil at I kunde have udsøgt, (hvad I vilde) tale.

12. Da jeg (nu) haver agtet paa eder, see, da er der Ingen, som overbeviser Job, (Ingen) af eder, som kunde svare til hans Taler.

13. Siger ikke: Vi have fundet Viisdommen; Gud haver bortdrevet ham, (og) ikke et Menneske.

14. Nu haver han ikke stillet Tale mod mig, og jeg vil ikke give ham Svar igjen med eders Ord.

15. De ere forstrækkede, de kunne ikke ydermere svare, de have henlagt (deres) Ord fra sig.

16. Og jeg biede, men de kunde ikke tale; thi de stode, de svarede ikke ydermere.

17. (Nu) vil jeg, jeg ogsaa svare min Deel, ogsaa jeg vil kundgjøre min Kundskab.

18. Thi jeg er fuld af Taler, en Aand i mit Indre trænger mig. Jer. 20, 9.

19. See, mit Indre er som Viin, der ikke er aabnet for, det maa reene som nye Læderslaffer.

20. Jeg maa tale, at jeg kan faae Aande, jeg maa oplade mine Læber og svare.

21. Kjære, jeg vil ikke ansee Nogens Person, og jeg vil ikke nævne noget Menneske (med Grestitel). Matth. 22, 16.

22. Thi jeg veed ikke at nævne Nogen (med Grestitel; thi) den, som gjorde mig, maatte optage mig om en liden (Tid). c. 31, 23.

33. Capitel.

Elihu formaner Job ved afstillige bevægende Aarsager til at give Agt paa hans Tale, 1-7; straffer Job derfor, at han havde formeget staaet paa sin egen Retfærdighed for Gud, 8-13; taler om, hvorledes Gud pleier at lede Fjolf til Omvendelse ved Drømme, Syner, Tugtelser og til Troen paa Messias, som forløser dem, paa det at det siden maatte gaae dem vel, 14-30; formaner Job at høre og betænke dette, eller og svare Noget dertil, om han kunde, 31-33.

Øg Job, hør dog nu min Tale, og vend (dine) Øren til alle mine Ord.

2. See nu, jeg haver opladt min Mund, min Tunge haver talet ved min Gane.

3. Mine Taler skulde udsige mit Hjertes Oprigtighed, og mine Læbers Kundskab det, (som er) reent. Ef. 49, 2. Ps. 19, 9.

4. Guds Aand haver gjort mig, og den Almægtiges Aande skal lade mig leve.

5. Derfom du kan, (saa) giv mig (Svar) igjen, bestik dig for mit Ansigt (og) fremstil dig.

6. See, jeg er ligesom din Mund for Gud, jeg, jeg er ogsaa udskaaren af Leer. c. 31, 15; 10, 9.

7. See, min Rædsel skal ikke forfærde dig, og min Haand skal ikke være svar over dig. Ps. 32, 4. Ps. 38, 3.

8. Bisjelig, du sagde for mine Øren, og jeg maatte høre en (saadan) Tales Røst:

9. Jeg er reen, foruden Overtrædelse, jeg er uskyldig, og (der er) ingen Misgjerning hos mig. Ebr. 7, 26.

10. See, han haver fundet Sag imod mig, (derfor) agter han mig for sin Fiende. c. 19, 11.

11. Han haver lagt mine Fødder i Stof, han tager vare paa alle mine Stier.

c. 13, 27. Ps. 105, 18.

12. See, (herpaa) svarer jeg dig: Hermed er du ikke retfærdig; thi Gud er mere (retfærdig) end et Menneſte.

13. Hvorfor haver du trætlet med ham? efterdi han ikke gjør dig Regnskab for nogen af sine Gjerninger.

14. Men Gud taler eengang og anden Gang, men man agter ikke derpaa.

15. I Drøm, i Syn om Natten, naar en dyb Søvn falder paa Folk, naar de slumre paa Seng,

16. da aabenbarer han (det) for Folkenes Dre og besegler (det) ved deres Tugtelse,

c. 36, 10.

17. at Menneſtet ſkal borttage ſin Gjerning, og at han maa ſkiule Hovmodighed for en Mand,

Eſ. 1, 16.

18. og spare hans Sjæl fra Fordærvelfe, og hans Liv, at det ikke omkommer ved Sværdet.

19. Han straffes og med Pine paa ſit Leie, og paa ſine mange stærke Been,

20. ſaa at hans Liv væmmes ved Brød, og hans Sjæl ved nydelig Mad.

21. Hans Kjød fortæres, ſaa man ikke kan ſee det, og hans Been, ſom ikke ſees, blive ſønderknuſte;

22. og hans Sjæl kommer nær til Fordærvelfe, og hans Liv til dem, ſom dræbe.

23. Derſom der da er en Engel, en Talsmand, hos ham, Een af Tusinde, til at kundgjøre det Menneſte, hvad ret er for ham,

Mal. 3, 1. 1 Moſ. 48, 16. Heſ. 5, 10.

24. ſaa ſkal han forbarme ſig over ham og ſige: Forløs ham, at han ikke farer ned i Fordærvelfen; jeg haver fundet en Forſoning.

25. Da ſkal hans Kjød blive ſaſtigt, mere end i Barndommen, han ſkal komme igjen til ſin Ungdoms Dage.

Ps. 103, 5.

26. Han ſkal bede til Gud, og han ſkal have Behagelighed til ham, og han ſkal ſee hans Anſigt med Frydeſkrig, og han ſkal igjengive et Menneſte (eſter) ſin Retfærdighed.

Eſ. 58, 9.

27. Han ſkal beſtue Menneſkene og ſige: Jeg haver ſyndet og forvæntet Retten, men det haver ikke været mig nyttigt.

28. Han haver forløſt min Sjæl, at den ikke farer i Fordærvelfen, og mit Liv ſkal ſee paa Lyſet.

29. See, alle diſſe Ting gjør Gud to (eller) tre Gange med en Mand,

30. for at føre hans Sjæl tilbage fra Fordærvelfen, at han maa ophlyſes ved de Levendes Lys.

Ps. 103, 4.

31. Mærk, Job! hør mig; ti, og jeg, jeg vil tale.

32. (Men) haver du (Noget) at ſige, da giv mig Svar igjen; tal, thi jeg haver Lyſt til at give dig Ret.

33. Men haver du Intet (at ſige), da hør du mig; ti, ſaa vil jeg lære dig Wiſdom.

34. Capitel.

Elihu beder, man vilde ydermere høre ham, beſtylder Job, at han holdt ſig for retfærdig og frygtede ikke Gud, men ſagde, det gavnebe ikke at tjene ham, 1-9. Han ſvarer for Guds Retfærdighed, ſom teer ſig i hans Gjerninger, og taler om hans Alvidenhed, der tjender alle Menneſters Veie og handler med dem eſter Ret og Wiſdomhed, 10-31. Han formaner Job at agte derpaa, beſtylder ham, beder Gud, han vilde prøve ham, ſaa at han maatte afſtaaee fra ſine Synder, 32-37.

Fremdeles ſvarede Elihu og ſagde:

2. Hører, I Wiſe, min Tale, og I Forſtandige, vender (eders) Øren til mig!

3. Thi Øret prøver Talen, og Ganen ſmager Maden.

c. 12, 11.

4. Lader os udbælge Retten for os, lader os kjende mellem os, hvad godt er.

5. Thi Job ſagde: Jeg er retfærdig, og Gud haver borttaget min Ret.

c. 27, 2.

6. Jeg maa straffes for Løgn, alligevel jeg haver Ret; den Biil, (ſom trykker) mig, gjør ſkrøbelig, (ſkjøndt der er) ikke Overtrædelfe (hos mig).

c. 6, 4. Ps. 38, 3.

7. Hvo er en Mand ſom Job, der drikker Beſpottelfe ſom Vand,

c. 15, 16.

8. og vandrer i Selſkab med dem, ſom gjøre Uret, og gaaer med ugudelige Folk?

Ps. 1, 1.

9. Thi han ſagde: Det gavner en Mand ikke, naar han haver Behagelighed (til at vandre) med Gud.

10. Derfor, I Folk, (ſom have et forſtandigt) Hjerte, hører mig: Det være langt fra Gud at være ugudelig, og den Almægtige at være uretfærdig.

c. 8, 3. Rom. 3, 5; 9, 14.

11. Thi han ſkal betale et Menneſte eſter dets Gjerning, og lade hver finde eſter ſin Bei.

Ps. 62, 13. Rom. 2, 6.

12. Ja ſandelig, Gud handler ikke ugdelligen, og den Almægtige forvender ikke Retten.

13. Hvo haver beskiftet ham over Jorden, og hvo haver sat (Jordens) Kreds altsammen?
c. 38, 4. Ps. 119, 90. Esch. 12, 1.

14. Dersom han vilde sætte sit Hjerte dertil, da samlede han sin Aand og sin Aande til sig;

15. alt Kjød maatte opgive Aanden til lige, og Menneſket blive til Støv igjen.

1 Mosf. 3, 19. Præb. 12, 7.

16. Dersom du da haver Forstand, saa hør dette, vend (dine) Øren til min Tales Røst.

17. Skulde og den, som hader Ret, forbinde (den) Saarede? vil du da sige den at være ugudelig, som er saare retfærdig?

18. Skulde Nogen sige til en Konge: Du Belial! til de Vilde: Du Ugudelige?

19. (hvor langt mindre) til den, som ikke anseer Fyrsternes Personer og kjennder ikke den Rige fremfor den Ringe; thi de ere alle hans Hænders Gjerning.
Ap. G. 10, 31.

5 Mosf. 10, 17. 2 Kron. 19, 7. Rom. 2, 11 fg.

20. De døe i et Dieblis, og et Folk bærer og forgaaer midt om Natten, og de Mægtige tages bort, (endstjødnt) ikke ved Haand.

21. Thi hans Dine ere over hver (Mands) Veie, og han seer alle hans Gange.

c. 31, 4. Ordsp. 5, 21. Jer. 10, 23; 16, 17.

22. (Der er) intet Mørke og ei Døds Skygge, hvorudi de, som gjøre Uret, kunne skjule sig.
Ps. 139, 11. 12.

23. Sandeligen, han lægger ikke for meget paa Nogen, at han skulde gaae irette med Gud.

24. Han sønderslaaer de Mægtige, (saa det staaer) ikke til at randsage, og han stiller Andre i deres Sted.
Euc. 1, 51.

25. Derfor at han kjennder deres Gjerninger, da omkafter han (dem) om Natten, at de blive knuste.
Dan. 5, 30.

26. Han slaaer dem paa de Ugudeliges Sted, paa et Sted, hvor man seer det,

27. fordi de vege bort bag fra ham, og de forstode ikke (nogen) af alle hans Veie,

28. at han maa lade den Ringes Skrig komme over ham, og han maa høre de Glendiges Skrig.
Ps. 9, 13.

29. Naar han gjør stille, hvo vil da dømme at være ugudelig? naar han skjuler Ansigtet, hvo vil da bestue ham? (dette siger jeg) baade om et Folk og om et Menneſte tillige;
Rom. 8, 31.

30. paa det et Menneſte, som er en Dienſtall, ſkal ikke regjere, at der skulde ikke være Snarer for Folket.

31. Thi det hører til Gud at sige: Jeg haver forladt (det), jeg vil ikke fordærve.
1 Mosf. 14, 19.

32. Foruden det, jeg kan see, lær du mig; dersom jeg haver gjort Uret, da vil jeg ikke gjøre det mere.
c. 30, 38.

33. Skal det være af dig, at han skal betale det (Dinde), efterdi du foragter (ham)? thi du, du udvælger dig (egne Ting, som) jeg ikke (har Behag udi); og hvad veed du (at svare dertil)? tal!

34. Folk, (som have et forstandigt) Hjerte, skulde tale med mig, og en vis Mand hører mig.
v. 10.

35. Job taler ikke med Forstand, og hans Ord ere ikke med Kløgskab.
c. 33, 2.

36. Min Fader! lad Job prøves indtil Seieren, til Svar for uretfærdige Folk.

37. Thi han maatte ellers lægge Overtrædelse til sin Skyld, han maatte klappe (med Hænderne) imellem os og tale sine mange Ord for Gud.

35. Capitel.

Elihu besvolder atter Job for, at han havde gjort sig retfærdigere end Gud og sagt, han havde ingen Gavn deraf, at han frjætede Gud, 1-3; beider ham betænke, at Gud hverken havde Gavn af Nogens Fromhed eller Skade af Nogens Ugudelighed, 4-8; dog straffer han ogsaa her de Ugudelige og vilde ei bønføre dem, 9-14. Elihu straffer Job for hans Tales Skyld, 15. 16.

Og Elihu svarede (fremdeles) og sagde:

2. Holder du dette for Ret, at du sagde: Jeg er retfærdigere end Gud? c. 32, 2.

3. Thi du siger: Hvad gavner det dig? hvad Gavn haver jeg deraf, (om jeg viger) fra min Skyld?

4. Jeg, jeg vil give dig Svar igjen, og dine Benner med dig:

5. Sku Himmelen og see, og besku (de øverste) Skyer, de ere dig for høie.

6. Dersom du haver synet, hvad kan du gjøre imod ham? og (om) dine Overtrædelser ere mange, hvad kan du gjøre ham?

7. Dersom du er retfærdig, hvad kan du give ham, eller hvad skal han tage af din Haand?
c. 22, 2.

8. (Men) din Ugudelighed (kan vel gjøre) et Menneſte, som du (er, Noget), og din Retfærdighed et Menneſtes Barn.

9. Ved (Volds) Mangfoldighed komme de (Ugudelige) dem, som lide Vold, til at raabe; de skrige for de Stores Arm.

10. Men Ingen (af dem) siger: Hvor er Gud, som gjorde mig, som giver Psalmer om Natten,

11. som lærer os fremfor Dyr paa Jord, og gjør os visere end Fuglene under Himmelen? 2 Petr. 2, 12.

12. Der raabe de; men han svarer ikke for de Ondes Hovmodigheds Skyld.

13. Visfælgeligen skal Gud ikke høre Forfængelighed, og den Almægtige skal ikke bestue det. Job. 9, 31.

14. Men du siger, du beskuer ham ikke; (der er dog) Dom for hans Ansigt, derfor vent (iffun) paa ham. c. 23, 8, 9.

15. Men nu, fordi det ikke er skeet, da hjem søger hans Brede (ham); dog haver han ikke kjendt dens saare (store) Overflødighed. Præd. 8, 11 fg.

16. Saa oplader Job sin Mund med Forfængelighed, han gjør mangfoldige Ord uden Forstand.

36. Capitel.

Elihu taler ydermere om Guds Forsyn og Retfærdighed, 1-4; fortæller Sagen saaledes, at han taler i Almindelighed om Guds Veie, og i Serdeleshed, hvad Gud søger med sine Engle, 5-15. Han viser Job, hvor godt Gud har meent det med ham, formaner ham at ydmyge sig for Gud og at afstaae fra sin Synd, 16-21, og at betænke og ophøre Guds Majestæt og Egenstaber og herlige Gjerninger, 22-33.

Og Elihu blev ved og sagde:

2. Vi mig lidet, og jeg vil kundgjøre dig, at (her er) endnu at tale for Gud.

3. Jeg vil ophente min Kundskab langt borte, og tillægge den, som haver gjort mig, Retfærdighed. c. 4, 17; 32, 22.

4. Thi sandelig, mine Taler skulle ikke være Løgn, en Oprigtig i al Kundskab (er her) hos dig.

5. See, Gud er mægtig, dog vil han ikke forcaste, han er mægtig af Hjertens Kraft.

6. Han lader en Ugudelig ikke leve, men kaster de Glendige Ret. Pf. 72, 4.

7. Han unddrager ikke sine Dine fra en Retfærdig, men (sætter ham) med Konger paa Thronen; der sætter han dem evindeligen, og de skulle ophøies.

8. Og om de blive bundne i Lænker, blive grebne med Glendigheds Strikker, 2 Kron. 33, 11, 12.

9. da forkynder han dem deres Gjerning og deres Overtrædelser, fordi de have taget Overhaand;

10. da aabenbarer han det for deres Øre til en Engelse og siger, at de skulle omvende sig fra Uretfærdighed. c. 33, 16.

11. Dersom de ville høre og tjene, da skulle de fuldende deres Dage i det Gode, og deres Aar i megen Lislighed.

12. Men om de ikke ville høre, da skulle de omkomme ved Sværdet og opgive Aanden, fordi de have ikke Forstand.

13. Og Dienstkalk i Hjertet forøge Bredden; de raabe ikke (til Gud), naar han vil binde dem.

14. Deres Sjæl skal døe i Ungdommen, og deres Liv (skal endes) iblandt Stjorlevnere.

15. (Men) han skal frie en Glendig i hans Glendighed, og aabne deres Øre i Trængsel. Pf. 35, 10. Pf. 72, 12.

16. Saa skulde han og have afvendt dig fra Angestens Strube til et rundt (Sted), hvor der er ikke snevert, og dit Vord (skulde have været) roligt og fuldt med Fødme. Pf. 18, 20.

17. Men du skulde fuldkommelig (seet) den Ugudeliges Dom; Dom og Ret skulde holdt (dig) fast.

18. (Men) efterdi at der er Brede (hos dig, da vogt dig), at han ikke skal bortstøde dig med et Slag, og megen Forsoning skal ikke lade dig undvoige (derfor).

19. Mon han skulde (høit) agte din Rigdom? (ja) ikke (det skønne) Guld eller nogen Magts Styrke.

20. Du skal (og) ikke hige efter Ratten, da Folk borttages paa deres Sted. c. 32, 22.

21. Bevar dig, at du ikke vender dit Ansigt til Uret; thi denne haver du uddalgt for megen Glendigheds Skyld.

22. See, Gud kan ophøre ved sin Kraft; hvo er en Lærer som han? Pf. 25, 9.

23. Hvo vil hjem søge hans Veie over ham, og hvo kan sige: Du haver gjort Uret? c. 34, 10.

24. Kom ihu, at du ophøier hans Gjerning, hvilken Folk have bestuet,

25. den alle Menneſter see, den et Menneſte skuer langt fra.

26. See, Gud er stor, og vi kunne ikke kende det, og man kan ikke randsage hans Aars Tal. Pf. 102, 13, 28.

27. Thi han formindsfer Vandets Draaber, de udgyde Regn efter hans Damp, c. 5, 10; 38, 25, 28.

28. hvilken Skyerne lade nedflyde; de neddryppe saare over Menneſter.

29. Mon ogsaa Nogen forstaaer de tykke (Skyers) Udbrødelser (og) hans Paulums megen Brusen? Pf. 18, 12.

30. See, han udbreder sit Lys over dem og skjuler Havets Rødder.

31. Thi ved dem dømmer han Folk, ved dem giver han dem Spise, som ere mange.

Pf. 18, 13-15.

32. Han skjuler Lyset (som) med slade Hænder, og hyder derover derved, at en (Sky) kommer derimod.

33. Derom forkynder hans Torden; og saa Fæet (forkynder) om det, som opstiger (af Torden).

37. Capitel.

Elihu taler ydermere om Guds herlige Gjerninger, om Torden, Lynild, Sne, Regnveir, Frost og Skyer, 1-13; formaner Job at ære Guds forfærdelige Majestæt og at betænke Menneſtens Banvittighed, Uformue og Ring-
hed for Gud, 14-24.

Ogsaa for dette maa mit Hjerte forstrækkes og springe af sit Sted.

2. Hører flittig hans Røsts Bevægelse, og (hvad for) Tale der udgaaer af hans Mund.

Pf. 29, 3.

3. Han lader den gaae ret frem under al Himmelen, og hans Lys er over Jordens Binger.

Pf. 18, 15. Job 33, 13.

4. Derefter brøler han (med sin) Røst, han tordner med sin høie Røst, og naar hans Røst skal høres, da undertrykker han dem ikke.

5. Gud tordner meget underligen med sin Røst; han gjør store Ting, og vi kunne ikke kjende (dem). *Pf. 29, 3. Pf. 104, 7. Job 5, 9; 9, 10.*

6. Thi han taler til Sne, (sigende:) Vær paa Jorden, og til Pladskregn, (saa kommer) hans stærke (og) megen Pladskregn.

Pf. 147, 16.

7. Han besegler (derved) hver Mands Haand, at alle Folk, som ere hans Gjerning, skulle kjende det.

8. Og et (vildt) Dyr maa gaae i (Rulsen), hvor det lurar, og blive i sine Boliger.

Pf. 104, 22. Job 39, 2.

9. Af de (inderste) Kammere (imod Sønden) kommer en Hvirvelvind, og ved de adspredende (Vinde imod) Norden kommer Kulde.

c. 9, 9.

10. Gud giver Frost ved sin Haand, saa at det brede Vand bliver snevert.

11. Ogsaa fordriver han den tykke (Sky) med klar (Luft), han adspredter Skyen ved sit Lys.

12. Og han vender Veilighederne efter sine Raad til deres Gjerning, til alt det, som han hyder dem paa Jordens Kredse;

13. enten (det skeer) til Nødvælselse, eller til hans Lands (Befste), eller at han lader sig finde ved Mistundhed.

14. Job, vend dine Øren til dette; staa, og agt paa Guds underlige Ting.

15. Veed du, naar Gud lægger (Saa-
dant) paa dem, og naar han lader sin Skyes Lys skinne?

16. Veed du, hvorledes de tykke (Skyer) hænge (som i Bægtſkaaler)? hans underlige Ting, (som er) fuldkommen i al Rundskab?

17. hvorledes dine Klæder blive varme, naar han gjør Landet stille fra Sønden?

18. Haver du udstrakt de (øverste) Skyer med ham, (som ere) faste som et støbt Speil?

19. Lad os vide, hvad vi skulle sige ham; (thi) vi kunne ikke ordentlig forestille (Nøget) for Mærkheds Styld.

20. Skulde det fortælles ham, naar jeg taler? mon Nogen kan tale (til ham)? thi han maatte blive opslugt.

21. Og nu seer man ikke Lys, som er klart i de (øverste) Skyer, (men) naar Veiret gaar over, da renser det dem.

22. Af Norden kommer Guld; (men o, hvad er der) en forfærdelig Majestæt hos Gud!

23. (Han er) den Almægtige, vi finde ham ikke, (han er) stor af Kraft; dog vil han ikke plage med Ret og Retfærdigheds Mangfoldighed.

c. 9, 4. Pf. 99, 3.

24. Derfor skulle Folkene frygte ham; han seer ikke til Nogen, (som er) viis i Hjertet.

Pf. 33, 8. Pf. 96, 9.

38. Capitel.

Gud aabenbares for Job og straffer hans for-
mæstelige Tale imod Gud, 1-3; foreholder ham sine store og forfærdelige Gjerninger ved Staa-
belsen, Jorſon og Regjering i Himmel, Luft, Jord og Hav, hvilke alle Job ei kunde begribe; hvorved Gud vil føre ham til Indsigthed og til at erkjende sin Ubetænksomhed i sin Tale med at dømme Guds Gjerninger, 4-38.

Derefter svarede Herren Job af en Storm og sagde:

2. Hvo er denne, som formørker (Guds) Raad med Tale uden Forstand?

c. 34, 35.

3. Vind nu om dine Lænder som en Mand, saa vil jeg spørge dig, og under-
viis du mig.

c. 40, 2; 42, 4.

4. Hvor var du, der jeg grundſæftede Jorden? forkynd det, om du kjender For-
stand!

Pf. 102, 26. Pf. 104, 5. Pf. 119, 90. 2 Kron. 2, 12. 13.

5. Hvo haver sat dens Maal, efterdi du ved det, eller hvo udstrakte Snoren over den?

Ordspr. 30, 4.

6. Hvorpaa ere dens Piller nedsfænkede, eller hvo lagde dens Hjørnesteen,

7. der Morgenstjerner sang tillige, og alle Guds Børn raabte (for Glæde)?

8. Og (hvo) bedækkede Havet med Døre, der det udbraст og vilde udgaae (som) af (Moders) Liv?

c. 26, 10.

9. der jeg satte Sky til dets Klædning, og Mørkhed til dets Svøb,

10. der jeg gjennembrød for det ved min Skif, og satte Stang og Døre (derfor),

11. og jeg sagde: Hid til skal du komme og ikke (gaae) længere, og her skal den sætte sig imod dine høie Bølger?

Pf. 104, 9. Job 38, 10.

12. Haver du i dine Dage budet Morgegenen? haver du viist Morgenrøden sit Sted?

13. indtil den faaer taget fat paa Jordens Binger, at de Ugudelige udrykkes af den,

14. (naar) den forvandles som Leer, (hvori) et Segl (trykkes), og de fremstilles som et Klædebon,

Pf. 102, 27.

15. og de Ugudeliges Lys skal holdes tilbage fra dem, og en høi Arm skal sønderbrydes.

c. 18, 18. 1 Sam. 2, 31.

16. Er du kommen til Havets Dybheder, og haver du vandret der, hvor man randsager (efter) Afgrunden?

17. Have Dødens Porte aabnet sig for dig, eller kan du see Dødens Skygges Porte?

18. Forstaaer du (Alting) indtil Jordens (hyderste) Bredde? forkynd det, dersom du kjender det altsammen.

19. Hvor er den Bei, der hvor Lyset mon boe, og hvor er Mørkheds Sted?

20. at du kunde tage (og føre) det til sit Landemærke, og at du kunde forstaae dig paa dets Huses Stier.

21. Vidste du, at du skulde da fødes, og at dine Dages Tal var stort?

22. Er du kommen til Sneens Forraadskammere, eller kan du see Hagelens Forraadskammere,

23. hvilke jeg haver sparet til Trængsels Tid, til Strids og Krigs Dag?

Job. 11, 19; 16, 21.

24. Hvor er den Bei, der Lyset deles, (hvor) Østenveir adspredter sig over Jorden?

Job. 3, 8.

25. Hvo uddeelte Render til Vandfshl, og Bei til Rynet, (som gaaer foran) Tor-

Jer. 10, 13; 51, 16.

26. at lade regne paa det Land, (hvor) Ingen er, i Ørten, hvor intet Menneske er,

27. at det mætter de øde og ødelagte (Steder), og gjør, at Græsset opvoxer og udkommer.

Pf. 107, 35.

28. Er der og Regnens Fader til? eller hvo haver født Duggens Draaber?

c. 5, 10; 36, 27.

29. Af hvis Liv er Frost udgangen, og hvo fødte Rimfrost under Himmelen?

Pf. 147, 16.

30. Vandet skjuler sig som en Steen, og Afgrunden holder sig tilfammen ovenpaa.

31. Kan du binde den lystelige Sky-stjerne, eller opløse Orions Reb?

c. 9, 9. Ef. 13, 10.

32. Kan du lade Planeterne komme frem i sin Tid, eller fremsføre Arcturus med sine Børn?

c. 9, 9.

33. Veed du Himmelsens Skifke, eller kan du bestikke dens Herredømme paa Jorden?

34. Kan du opløste din Røst til den tykke (Sky), at Vands Mangfoldighed maa skjule dig?

35. Kan du udlade Lynene, at de fare hen, og at de sige til dig: See, her ere vi?

36. Hvo lagde Viisdom i inderste (Hjer-te), eller hvo gav Forstand i Tanken?

Pf. 51, 8.

37. Hvo kan tælle de (øverste) Skyer med Viisdom, og hvo kan nedlægge Himmelsens Vandfald,

38. naar Støvet bliver støbt til at vorde fast, og Klinkerne hænge (ved hverandre)?

39. Capitel.

Gud bliver ved at foreholde Job sine Gjerninger med Løber, Ravne, Steengjeder, Bildæsler, Cenhjørninger, Strudser, Storke, Heste, Høge og Ørne, 1-33; straffer Jobs Fornæfthed og Ubetænktheds, 34, 35; og Job bekjender sin Forsæls, 36-38.

Naar du jage Rov til en gammel Løve og opfylde de unge Løvers Liv,

2. naar de lægge sig ned i (deres) Boller (og) blive i Hulen til at lure?

c. 37, 8.

3. Hvo kan berede Ravnen dens Spise, naar dens Unger skrige til Gud, (naar) de fare hid og did, fordi de have Intet at æde?

Pf. 145, 15. 16. Pf. 147, 9.

4. Veed du Tiden, naar Steengjederne føde? haver du taget vare paa, naar Hinderne ville føde?

1 Sam. 24, 3. Pf. 104, 18.

5. Kan du tælle de Maanedes, som de opfyldte, eller ved du Tiden, naar de fødte,
6. (naar) de boie sig, (naar) de fødte deres Unger, (og) udlade (det, de have) Smerte af?

7. Deres Unger blive stærke, de blive store paa Marken; de gaae ud og komme ikke tilbage til dem.

8. Hvo haver ladet det vilde Væsel gaae frit, og hvo løste Skovæslens Baand?

9. hvilket jeg haver givet den flette Mark til sit Huns, og et salt (Vand) til sine Boliger.

10. Det leer ad Stadens Bulder, det hører ikke Driverens megen Jynsen. v. 21. 25.

11. Hvad det opsøger paa Bjergene, er dets Føde, og det søger efter alt det Grønne.

12. Mon en Cenhjørning skal vilde være din Tjener? mon den skal blive Ratten over ved din Krybbe?

13. Kan du binde en Cenhjørning til Furen med dens Reb? mon den skal have Dalene efter dig?

14. Kan du forlade dig paa den, fordi dens Kraft er stor, og kan du lade dit Arbeide ligge paa den?

15. Kan du troe den til, at den skulde føre dig din Sæd hjem og samle (den) i din Lade?

16. (Haver du gjort) Strudsens Vinge, (hvorover) den fryder sig, eller Storkens Vinge og Fjædre?

17. at den forlader sine Væg paa Jorden, og varmer dem i Støvet,

18. og den glemmer, at en Fod kunde trykke dem (istykker), og et (vildt) Dyr paa Marken søndertræde dem.

19. Den handler haardt med sine Unger, (ligesom de vare) ikke dens; dens Arbeide er forgjæves, (fordi den er) uden Frygt.

20. Thi Gud haver ladet den glemme Blisdom, og haver ikke deelt Forstand med den.

21. Paa den Tid, naar den opsvinger sig i Hviden, da beleer den Hesten og den, der rider paa den.

22. Kan du give Hesten Styrke, eller isøre dens Hals med Brinsken?

23. Kan du gjøre, at den bevæges som en Græshoppe? dens Næsens Magt er heel forfærdelig.

24. (Dens Fødder) grave i Dalen, og den glæder sig ved sin Kraft: den kan udgaae imod den, (som bærer) Rustning.

25. Den leer ad Frygten og forstrækkes ikke, og vender ikke tilbage for Sværdets Skylb.

26. (Naar) Pilefoggeret klinger over den, ja det blinkende (Bern) paa Spyd og Glavinb,

27. da opfaster den Jord med (heftig) Bevægelse og Jynsen, og troer ikke, at det er Trompetens Lyd.

28. Naar Trompeten noksom (lyder), siger den: Hui! og lugter Krigen langt fra, (ja) Fyrsternes Bulder og Skrig.

4 Mos. 10, 9.

29. Flyver Spurvehegen efter din Forstand (og) udbreder sine Vinger mod Sonden?

30. Mon det er efter din Befaling, at Ornen flyver høit og ophøier sin Rede?

Jer. 49, 16. Ebad. v. 4.

31. Den boer paa en Klippe og bliver (der) om Ratten, paa en spids Klippe og i et fast (Sted).

32. Derfra opsporer den Spiise, dens Vine see sig om langt borte fra. c. 9, 26.

33. Og dens Unger driffe Blod, og hvor der ere Thjelslagne, der er den.

Job. 1, 8. Matth. 24, 28.

34. Og Herren svarede Job og sagde:

35. At trætte med den Almægtige, (er det) Klogskab? hvo, der straffer Gud, den skal svare til det.

36. Da svarede Job Herren og sagde:

37. See, jeg er ringe, hvad skal jeg give (dig til Svar) igjen? jeg haver lagt min Haand paa min Mund.

c. 21, 5; 29, 9. Ordsp. 30, 32. Micha 7, 16.

38. Jeg haver talet eengang, men vil ikke svare (mere), og to Gange, men vil ikke blive ved (at svare).

c. 34, 33.

40. Capitel.

Herren formaner Job hdermere til at erkende sin Ubefindighed og betænke Guds store Magt, som han beviser ved Jorden og ved at undertrykke de Stolte, 1-9; særdeles hyder han ham betragte Behemoth, 10-19, og Leviathan, hvilke Gud havde skabt, 20-28.

Og Herren svarede Job af en Storm og sagde:

2. Bind nu om dine Lænder som en Mand; jeg vil spørge dig, og underviis du mig.

c. 38, 3.

3. Skal du og gjøre min Dom til Intet? skal du dømme mig at have handlet ugudeligt, at du kunde være retfærdig?

Jes. 51, 6. Rom. 3, 4.

4. Haver du da en Arm som Gud, og kan du tordne med Vhd som han?

5. Pryd dig nu med Høihed og Øpperlighed, og isør dig med Vre og Hæder.

6. Udspreed din Bredes megen Grumhed, og see hver en Hovmodig og fornædret ham.

7. See hver en Hovmodig, (og) ydmyg ham, og knus de Ugudelige paa deres Sted.

Pf. 75, 8.

8. Skjul dem i Støv tilhobe, bind for deres Ansigt i det Skulte.

9. Og da vil jeg, jeg ogsaa besjende om dig, at din høire Haand kan frelse dig.

10. See nu Behemoth, som jeg gjorde hos dig, den æder Græs som en Oxe.

11. See nu, dens Magt er i dens Lænder, og dens Kraft er i dens Bugts Navler.

12. Naar den haver Vist til (at udrække) sin Stjert, (da er den) som et Cedertæ; dens forfærdelige (Lemmers) Sener ere sammenviklede.

13. Dens Been ere (som) stærkt Kobber, (ja) dens Been ere ligesom en Jernstang.

14. Den er Guds Veies Begyndelse; han, som den gjorde, laver sit Sværd (til den).

15. Thi Bjergene bære Foder til den, og alle (vilde) Dyr paa Marken lege der.

16. Den ligger under (Træer, som give) Skygge, i Skjul, i Rør og Dynd.

Pf. 63, 31.

17. (Træer, som give) Skygge, skjule den, (ethvert med) sin Skygge; Vidierne ved Bækken ere omkring den.

18. See, den kan med Vold tilbageholde en Flod (og) haster ikke, den fordrifter sig til at kunne opøse Jorden med sin Mund.

19. Kan (Nogen) fange den i dens Dine, (eller) igjennem bore (dens) Næse med Snarer?

20. Kan du drage Leviathan med en Krog, eller (drage) dens Tunge med en Snor, (som) du lader synke ned? Pf. 74, 14.

21. Kan du sætte en Krog i dens Næse, eller bore dens Rindbeen igjennem med en Preen?

22. Mon den skal gjøre mange ydmyge Begjæringer til dig, eller tale bløde (Ord) for dig?

23. Mon den skal gjøre en Pagt med dig, at du kan tage den til en Tjener evindelig?

24. Kan du lege med den som med en

Jugl, eller binde den hos dine (unge) Piger?

25. Skulde Staldbrodrerne berede (Maaltid) over den? skulde de dele den iblandt Røbmænd?

26. Kan du i Hytterne oplægge dens Hud, eller i en Fisterbaad dens Hoved?

27. Læg din Haand paa den, (om du tør; men) kom den Krig ihu, og gjør det ikke mere.

28. See, hans Forventelse haver slaget feil; mon den endogsaa skulde lægge sig ned, naar den seer ham.

41. Capitel.

Gud viser Job, hvad han af denne Tale om Guds Gjerninger burde slutte, 1. 2, og bliver ved at beskrive Leviathan, for at vise Job sin Magt og Majestæt, og at det ei var viseligen gjort, om Nogen vilde laste Gud i hans Gjæringer, 3-25.

Der er Ingen (saa) grum, at han tør opvække den, og hvo er da den, der vilde bestaae for mit Ansigt?

Mal. 3, 2.

2. Hvo er kommen mig tilforn, at jeg skulde betale (ham det)? hvad der er under al Himmelen, det er mit.

5 Mos. 10, 14. Pf. 24, 1.

3. Jeg vil ikke tie om dens Lemmer og dens store Styrkes Bestaaffenhed og dens Stikkelses Indelighed.

4. Hvo haver oplaaet Overdelen af dens Klæder? hvo tør komme med dobbelt Bidsel (til den)?

5. Hvo haver opladt dens Ansigts Døre? dens Tænder ere forfærdelige trindt omkring.

6. (Dens) stærke Skjolde ere prægtige, (hvert af dem) er tilluftet (som) med et fast Segl.

7. Det ene er (saa) nær ved det andet, at der ikke kan komme Veir imellem dem.

8. De hænge, det ene ved det andet, de fatte sig (tilhobe) og adskilles ikke (fra hverandre).

9. Dens Rysen gjør (hver Gang), at der skinner et Lys, og dens Dine ere som Morgenrødens Dienlaage.

10. Af dens Mund fare Blus, (ja) gloende Gnister udfare.

11. Af dens Næsebor udgaaer Røg som af en sydende Gryde og Rjedel.

12. Dens Aande kan stikke Ild paa Kul, og en Lue udgaaer af dens Mund.

13. I dens Hals bliver Styrke varagtig, og Angest hopper for ved den.

14. Dens Rjods Stykker hænge ved (hverandre); det er fast paa den, det kan ikke bevæges.

15. Dens Hjerte er fast som en Steen, ja fast som et Stykke af den underste (Møllesteen).

16. For dens Høihed grue de Stærke; fordi den sønderbryder (Alt), rense de sig fra Synd.

17. Antaster (Nogen) den med Sværd, (da) bestaaer det ikke, (ei heller) Spyd, Rastegevær eller Pantser.

18. Den agter Jern som Straa, Kobber som raaddent Træ.

19. Der skal ingen Piil jage den paa Flugt, Slyngesten ere blevne forvandlede for den til Halm.

20. Skud agtes som Halm, og den leer ad det bævende Glavind.

21. Der ere skarpe Skaar under den, den strøer spidse (Stene under sig) paa Dynd.

22. Den gjør, at det Dybe syder som en Gryde, den gjør Havet som en Salve.

23. Den gjør, at Stien skinner efter den, saa man maatte holde Afgrunden for graa.

24. Der er Ingen, som kan lignedes ved den paa Jorden, den, som er skabt (til at være) uden Rædsel.

25. Den seer (ned paa) alt Høit, den er en Konge over alle Hovmodige.

c. 28, 8.

42. Capitel.

Job erkjender sin Skyld og angreer den, ydmyger sig for Gud i Støv og Aske, 1-6. Herren straffer Jobs Venner, befaler dem at offere og at lade Job bede for dem, bliver dem saa naadig igjen, 7-9. Herren gjør Job lykkelig igjen; han besøges og trøstes af sine Venner, faaer Guds og Børn igjen, bliver gammel og dør, 10-17.

Da svarede Job Herren og sagde:

2. Jeg kjender, at du formaaer Alting, og at der er ingen Tanke formeent for dig.

Luc. 1, 37. Ps. 139, 2. Matth. 9, 4.

3. Hvo er denne, som skjuler Raad uden Forstand? saa haver jeg forkyndt det, hvilket jeg ikke forstod, de Ting, som ere mig for underlige, hvilke jeg ikke kjendte.

c. 38, 2.

4. Hør dog, og jeg, jeg vil tale; jeg vil spørge dig, og underviis du mig.

c. 28, 3.

5. Jeg haver hørt dig med hørende Øre, og nu haver mit Øie seet dig.

6. Derfor foragter jeg (mig nu selv) og angreer det i Støv og Aske.

c. 2, 8. 2 Sam. 12, 16.

7. Og det skede, efterat Herren havde talet disse Ord til Job, da sagde Herren til Eliphas, den Themaniter: Min Brede er optændt imod dig og imod dine to Venner, thi I have ikke talet ret om mig, som min Tjener Job.

8. Saa tager eder nu syv Stude og syv Vædere, og gaaer til min Tjener Job, og lader offere Brændoffer for eder, og Job, min Tjener, skal bede for eder; thi jeg vil ansee hans Person, at jeg ikke skal gjøre imod eder (efter eders) Daarlighed, thi I have ikke talet ret om mig, som min Tjener Job.

1 Mos. 20, 7. Job 42, 7.

9. Saa gif Eliphas, den Themaniter, og Bilbad, den Suchiter, og Zophar, den Naamathiter, og de gjorde, saasom Herren havde sagt til dem; og Herren anjaae Jobs Person.

c. 2, 11.

10. Og Herren omvendte Jobs Fængsel, der han havde bedet for sine Venner, og Herren forøgede alt det, Job havde havt, til dobbelt.

c. 8, 7.

11. Og alle hans Brødre og alle hans Søstre og Alle, som kjendte ham tilforn, kom til ham og aade Brød med ham i hans Huus, og havde Medhyt med ham og trøstede ham over alt det Ude, som Herren havde ladet komme over ham; og de gave ham hver een Penning, og hver eet Smykke af Guld.

1 Mos. 33, 19: 24, 22.

12. Og Herren velsignede Job, (saa) det Sidste var mere end det Første, han havde; thi han havde fjorten tusinde Faar og sex tusinde Kameler og tusinde Paar Ørne og tusinde Hønder.

13. Og han havde syv Sønner og tre Døttre.

14. Og han kaldte den førstes Navn Ze-mima, og den andens Navn Kezia, og den tredies Navn Keren-Happuch.

15. Og der bleve ikke fundne saa deilige Qvinder som Jobs Døttre i alt Landet; og deres Fader gav dem Arv midt iblandt deres Brødre.

1 Mos. 12, 11; 26, 7. Es. 2, 7.

16. Og Job levede derefter hundrede og fyrrethve Aar, og saa sine Børn og sine Børnebørn i fjerde Slægt.

17. Og Job døde, gammel og mæt af Dage.

1 Mos. 25, 8.

Psalm - B o g.

1. Psalme.

David beskriver de Gudsfrygtiges Forhold og Ulykkelighed, 1-3, saa og de Ugudeliges ulykkelige Tilstand, 4-6.

Salig er den Mand, som ikke vandrer i de Ugudeliges Raad, ei heller staar paa Synderes Vej, ei heller sidder i Spotterens Sæde; Ps. 119, 1.

Ps. 128, 1. Ordsp. 1, 10. 15. Ps. 26, 4. 5. Ordsp. 4, 14.

2. men hvis Lyst er til Herrens Lov, og som grunder paa hans Lov Dag og Nat.

Isa. 1, 8. Ps. 119, 97.

3. Thi han skal være som et Træ, der er plantet ved Vandbække, som giver sin Frugt i sin Tid, og hvoraf ikke et Blad affalder, og Alt, hvad han gjør, skal han faae Lykke til.

Jer. 17, 8. 2 Kron. 31, 21.

4. Saaledes ere de Ugudelige ikke, men (de ere) ligesom Alonen, den Veiret bortdriver.

Ps. 35, 5. Matth. 3, 12.

5. Derfor skulle de Ugudelige ikke bestaae i Dommen, ei heller Syndere i de Retfærdiges Menighed.

Matth. 25, 32. 41. 46.

6. Thi Herren kjender de Retfærdiges Vej, men de Ugudeliges Vej skal forgaae.

2 Tim. 2, 19. Ordsp. 10, 25. 28 fg.

2. Psalme.

David spaaer om Christi Rige, og hvorledes Menneffene, endstjondt forgiæves og til deres egen Ulykke, sætte sig op imod denne store og mægtige Konge, 1-9. Han formaner dem til Omvendelse og Lydighed, 10-12.

Hvorfor synse Hedningerne, og grunde Føl-
kene paa Forsængelighed? Ap. G. 4, 25.

2. Jordens Konger fremstille sig, og Jhrsterne raadslaae tilfammen imod Herren og imod hans Salvede, (sigende): Ps. 31, 14.

3. Lader os sønderrive deres Baand og kaste deres Reb fra os.

Ap. G. 4, 25. Jer. 2, 20; 5, 5.

4. (Men) den, som boer i Himmelen, leer (ad dem), Herren bespottes dem.

Ps. 59, 9. Ordsp. 1, 26.

5. Da skal han tale til dem i sin Brede og forfærde dem i sin Grumhed, (sigende):

6. Jeg, jeg haver dog salvet min Konge over Zion, mit hellige Bjerg.

Ordsp. 8, 23. Naab. 14, 1.

7. Jeg vil fortælle om et beskiftet (Raad): Herren sagde til mig: Du er min Søn, jeg, jeg fødte dig idag.

Ap. G. 13, 33. Ebr. 1, 5; 5, 5.

8. Begjær af mig, saa vil jeg give dig Hedningerne til Arv, og Verdens Ender til din Eiendom.

Ps. 22, 28. Ps. 72, 8.

9. Du skal sønderslaae dem med et Jernspiir; ligesom en Pottemagers Kar skal du sønderbryde dem.

Naab. 2, 27; 19, 15.

10. Og nu, I Konger! handler klogeligen; lader eder undervise, I Dommere paa Jorden!

11. Tjener Herren med Frygt, og fryder eder med Bævelse.

Psil. 2, 12.

12. Kysser Sønnen, at han ikke bliver vred, og I skulle omkomme paa Veien, naar hans Brede om et Lidet skal optændes; salige ere alle de, som forlade sig paa ham.

5 Mos. 18, 15. 19. Ps. 34, 9. Ps. 84, 13. Ef. 30, 18.

3. Psalme.

David klager over sine Fjenders Mangfoldighed, 2, 3; trøster sig i Tillid til Gud, som gjør ham tryg og rolig, 4-7; beder fremdeles om Raade, 8, 9.

Davids Psalme, der han flyede for Ab-
saloms, sin Søns, Anfigt. 2 Sam. 14, 15 fg.

2. Herre! hvad ere mine Fjender mange! mange de, som opstaae imod mig!

Ps. 25, 19.

3. Mange sige om min Sjæl: Den haver ingen Frelse hos Gud. Sela.

Ps. 10, 11.

4. Dien du, Herre! er et Skjold for mig, min Vre, og den, der ophøier mit Hoved.

1 Mos. 15, 1. Ps. 7, 11.

5. Jeg raabte til Herren med min Røst, og han bønhoerte mig fra sit hellige Bjerg. Sela.

Ps. 4, 4.

6. Jeg, jeg lagde mig og sov; jeg op-
vaagnede, thi Herren opholder mig.

Ps. 4, 9. Ps. 37, 17 fg.

7. Jeg vil ikke frygte for ti Tusinde af Folket, som have lagt sig omkring imod mig.

Ps. 27, 3.

8. Staa op, Herre! frels mig, min Gud! thi du haver slaget alle mine Fjender paa Kindbenet, du haver sønderbrudt de Ugudeliges Tænder.

Ps. 58, 7.

9. Hos Herren er Frelse; din Betsignelse er over dit Folk. Sela.

Pf. 71, 12. Pf. 121, 2; Pf. 121, 8.

4. Psalme.

David beder om Bønghørelse og Hjælp imod Fjenderne, 2; formaner dem til Omvendelse og Bebring, 3-6; trøster og glæder sig i Gud, 7-9.

Til Sangmesteren paa Strængeleg; Davids Psalme.

2. Naar jeg raaber, da bønghør mig, min Retfærdigheds Gud! i Tranghed udbredte du (Rummet) for mig; vær mig naadig og hør min Bøn. Pf. 5, 2. Pf. 27, 7.

3. I Minneftens Børn! hvor længe skal min Vre være til Skændsel? (hvor længe) ville I elste Forsængelighed (og) søge Løgn? Sela. Pf. 19, 3.

4. Vider dog, at Herren haver adskilt en From til sig; Herren skal høre, naar jeg raaber til ham.

5. Bliver brede og synder ikke; taler i eders Hjerte paa eders Leie, og værer stille! Sela. Eps. 4, 26.

6. Offrer Retfærdigheds Offere, og forlader eder paa Herren. Pf. 62, 9. Hof. 12, 7.

7. De ere mange, som sige: Hvo vil vise os Godt? (men) Herre! opløst dit Ansigts Lys over os.

8. Du gav Glæde i mit Hjerte fremfor (den, de havde) den Tid, deres Korn og deres Most vare mangfoldige.

9. I Fred vil jeg lægge mig og sove tilslige; thi du, Herre, alene skal lade mig boe tryggeligen. Pf. 3, 6. 3 Mos. 26, 6.

5. Psalme.

David beder Gud inderligten om Bønghørelse, 2-4; trøster sig ved Guds Retfærdighed imod de Ugudelige, og Godhed imod ham, 5-8; beder for sig imod Fjendernes Ondskab og for alle Trængende, 9-13.

Til Sangmesteren paa Mechiloth; Davids Psalme.

2. Herre! vend (dine) Øren til mine Ord, agt paa min Betænkning!

Pf. 4, 2. Pf. 17, 1. Pf. 27, 7.

3. Giv Agt paa mit Raabs Røst, min Konge og min Gud! thi til dig vil jeg bede. Pf. 8, 2. Ab. 15, 3.

4. Herre! du skal (tidlig) om Morgenene høre min Røst; jeg vil bestikke mig (tidlig) om Morgenene for dig og være (slittig) paa.

5. Thi du er ikke en Gud, som haver Lyst til Ugudelighed; den Døde skal ikke boe hos dig. Pf. 31, 17.

6. De Galne skulle ikke bestaae for dine Dine; du hader alle dem, som gjøre Uret. Pf. 75, 5.

7. Du fordærver dem, som tale Løgn; Herren haver Bederslyggelighed til en blodgjerrig og falsk Mand.

Pf. 9, 6. Ap. G. 5, 5. 10. Pf. 55, 24.

8. Men jeg, jeg vil komme til dit Hus paa din megen Mistundhed; jeg vil tilbede (vendt) mod dit hellige Tempel, i din Frygt. Luc. 18, 10. 13.

9. Herre! led mig i din Retfærdighed for mine Fjenders Skyld, skik din Vej for mit Ansigt. Pf. 27, 11.

10. Thi i hans Mund er intet Bestandsdigt, (i) deres Underste er megen Ondskab, deres Strube er en aabnet Grav, de smigre med deres Tunge. Job 42, 7. 8. Rom. 3, 13.

11. Gud, døm dem skyldige, at de falde fra deres Anslag; udstød dem for deres mange Overtrædelsers Skyld, thi de ere gjenstridige imod dig. Pf. 9, 6. 7.

12. Men de skulle alle glæde sig, som forlade sig paa dig, de skulle fryde sig evindeligt, thi du skjuler over dem; og de skulle saare fryde sig i dig, de, som elste dit Navn. Pf. 2, 12. Dan. 3, 22-28.

13. Thi du, du Herre! skal velsigne en Retfærdig, du skal krone ham med Naade, som med et Skjold. Pf. 103, 4.

6. Psalme.

David beder Gud om Naade, da han er i Samvittigheds Angest og Trængsel, 2-8. Han glæder sig ved Guds Bønghørelse og roser sig imod sine Fjender, 9-11.

Til Sangmesteren paa Strængeleg; paa Scheminith; Davids Psalme. 1 Kron. 15, 21.

2. Herre! straf mig ikke i din Brede, og tugt mig ikke i din Hastighed.

Pf. 38, 2. Jer. 10, 24.

3. Herre! vær mig naadig, thi jeg er skrøbelig; læg mig, Herre! thi mine Been ere forfærdede. Pf. 41, 5.

4. Og min Sjæl er saare forfærdet; og du, Herre! hvor længe? — Pf. 13, 2.

5. Vend om, Herre! fri min Sjæl, frels mig for din Mistundheds Skyld.

Pf. 86, 16. Pf. 119, 132.

6. Thi (der stæer) ingen Erindring om dig i Døden; hvo vil takke dig i Graven? Ef. 38, 18.

7. Jeg er træet af mine Suk, jeg kommer min Seng til at sømme den ganste Nat; jeg gennembløder mit Leie med min Graad. Pf. 38, 10. 11.

8. Mit Dø er gennemstøffet af Harm; (det) er blevet gammelt formodetst alle mine Fjender.

Ps. 31, 10. Job 17, 7.

9. Viger fra mig, alle I, som gjøre Uret; thi Herren haver hørt min Graads Røst.

Matth. 25, 41. 2 Cor. 6, 14. 15.

10. Herren haver hørt min ydmyge Begjæring, Herren vil antage min Bøn.

Ps. 10, 17.

11. Alle mine Fjender skulle blive tilskamme og forfærdes saare; de skulle vende tilbage, de skulle blive tilskamme i et Dø-blik.

Ps. 35, 4. Ps. 40, 15. 16.

7. Psalme.

David beider mod sine Forfølgere, 2-3; forstiller sin Ustyrbighed, 4-6; beider om Frelsning og troer, Gud efter sin Retfærdighed skal frelse ham og straffe de Ugudelige, 7-17; takker Herren, 18.

David's Schiggajon, som han sang for Herren over Chus, den Benjamins, Ord.

2. Herre, min Gud! jeg troer paa dig; frels mig fra alle mine Forfølgere og red mig,

Ps. 11, 1. Ps. 112, 7.

3. at han ikke skal slide min Sjæl som en Løve, ja rive (den), medens (der er) Ingen, som redder.

Ps. 10, 9.

4. Herre, min Gud! dersom jeg haver gjort dette, dersom der er Uret i mine Hænder,

Job 31, 7 fg.

5. dersom jeg haver vederlagt den Ondt, som holder Fred med mig, — ja, jeg haver friet (den, som var) min Fjende uden Narfag —

1 Sam. 24, 12.

6. da maa Fjenden forfølge min Sjæl og gribe den, og nedtræde mit Liv til For- den, og lade min Værelse boe i Støv. Sela.

7. Staa op, Herre! i din Brede, ophøi dig over mine Fjenders megen Grumhed, og vaagn op til mig; du haver besaalet Ret (at skulle stee).

8. Saa skal Folkenes Forsamling omringe dig, og for dens Skyld kom igjen i det Høiel!

Ps. 142, 8.

9. Herren skal dømme Folkene; døm mig, Herre! efter min Retfærdighed og efter min Fuldkommenhed, (som er) hos mig.

1 Mos. 18, 25. Ps. 9, 5.

10. Lad dog de Ugudeliges Ondskab faae Ende, men stadfæst den Retfærdige, du, som prøver Hjerter og Nyrrer, retfærdige Gud!

Ps. 104, 35. 1 Sam. 16, 7.

Ps. 133, 1. 2. Ser. 17, 10. Luc. 16, 15. Ap. G. 1, 24.

11. Mit Stjold er hos Gud, som frelser de Dprigtige af Hjertet.

Ps. 3, 4.

12. Gud er en retfærdig Dommer og en Gud, som vredes hver Dag. Ps. 9, 5. Ps. 94, 2.

13. Dersom han ikke vil omvende sig, da skal han stjarpe sit Sværd; han haver spændt sin Bue og beredt den, Vegr. 2, 4; 3, 12.

14. og han haver beredt dødelige Vaaben til ham; han skal bruge sine Pile mod dem, som faa (grummelige) forfølge. Ps. 45, 6.

15. See, han undfanger Uret, og er frugtommelig med Møie og søder Løgn.

Job 15, 35. Ef. 59, 4.

16. Han haver gravet en Grav og opkastet den; men han skal falde i Graven, som han gjør.

Ordsp. 26, 27. Ps. 9, 16.

17. Hans Møie skal komme igjen paa hans Hoved, og hans Fortrædelighed skal nedfare paa hans Hovedisse.

Ordsp. 5, 22. Ps. 140, 10.

18. Jeg vil takke Herren efter hans Retfærdighed og lovhynde Herrens, den Høiestes, Navn.

Ps. 52, 2.

8. Psalme.

David spaaer om Messies Riges herlige Ud- bredelse, 2, 3, og i Særdeleshed om hans For- nedrelse og Dphøielse, 4-10.

Til Sangmesteren paa Githith; Davids Psalme.

2. Herre, vort Herskab! hvor herligt er dit Navn over al Jorden! du, som sætter din Majestæt over Himlene.

3. Af de spæde og diende (Børns) Mund grundfæstede du en Magt for dine Fjenders Skyld, for at komme Fjenden til at høre op, og den, som vil hevne sig.

Matth. 21, 16.

4. Naar jeg seer din Himmel, dine Fingres Gjærning, Maanen og Stjer- nerne, som du beredte,

Ps. 19, 2. Ps. 102, 26.

5. (da maa jeg sige:) Hvad er et Men- neske, at du kommer ham ihu, og et Men- neskes Barn, at du besøger ham?

Ebr. 2, 6. Job 7, 17.

6. Og du haver ladet ham lidet blive ringere end Englene, men du skal krone ham med Værelse og Hæder.

Ebr. 2, 7. Ps. 21, 6.

7. Du gjør, at han hersker over dine Hænders Gjærninger, du haver lagt Al- ting under hans Fodder,

1 Cor. 15, 27. Ebr. 2, 8.

8. Jaar og Dne, dem allesammen, ja ogsaa Dyr paa Marken,

9. Fuglene under Himmelen og Fiskene i Havet, hvad som farer igennem Stierne i Havet.

10. Herre, vort Herskab! hvor herligt er dit Navn over al Jorden!

9. Psalm.

David lover Gud for Freløsning fra Fjenderne, 2-7; taler om Guds retfærdige og naadige Domme, 8-11; formaner de Fromme til at prise Gud og beder, Gud vilde og give ham Naade dertil, 12-15; taler om, hvorledes de Ugudelige skulle omkomme, 16-21.

Til Sangmesteren paa Muth-Labben; Davids Psalm.

2. Jeg vil takke Herren i mit ganske Hjerte, jeg vil fortælle alle dine underlige Ting. Ps. 138, 1.

3. Jeg vil glæde og fryde mig i dig, jeg vil lovsynge dit Navn, du Høieste. Ps. 31, 8. Ps. 92, 2.

4. Naar mine Fjender vende tilbage, da skulle de støde an (og falde) og omkomme for dig. Ps. 20, 9.

5. Thi du haver udført min Ret og min Sag; du sad paa (din) Throne, (du,) som dømmer i Retfærdighed. Ps. 7, 12. Ps. 50, 6.

6. Du skjeldte paa Hedningerne, du for-dærvede den Ugudelige; du udslettede deres Navn evindeligen og altid. Ps. 5, 7. Ps. 34, 17. Ordspr. 10, 7.

7. (Anslangende) Fjenden, (nu) ere Dødelæggelserne endte evindeligen, og du, (o Gud!) haver udryddet Stæderne; deres Ihukommelse er omkommen med dem. Job 18, 17.

8. Men Herren skal blive evindelig, han haver beredt sin Throne til Dom. Ps. 103, 19.

9. Og han, han skal dømme Verden med Retfærdighed, han skal affige Dom over Folkene med Oprigtighed. Ps. 96, 13. Ps. 98, 9.

10. Og Herren skal være den Ringe en Ophøielse, ja en Ophøielse i Nødens Tider. Ps. 37, 39.

11. Og de skulle forlade sig paa dig, de, som kjende dit Navn; thi du haver ikke forladt dem, som søge dig, Herre! Ps. 34, 5. 6.

12. Lovsynger Herren, som boer i Zion, kundgjører iblandt Folkene hans Gjerninger! Ps. 74, 2. Ps. 76, 3.

13. Thi den, som hevner Blod, kommer dem ihu, han haver ikke glemt de Elendiges Skrig. 5 Mos. 32, 43. Rab. 6, 10; 19, 2.

14. Herre! vær mig naadig, see min Elendighed an af dem, som hade mig, du, som ophøier mig af Dødens Porte, Ps. 6, 3.

15. paa det jeg kan fortælle al din Lov i Zions Datters Porte, at jeg maa fryde mig i din Frelse. Ps. 13, 6.

16. Hedningerne ere sunkne i Graven, (som) de gjorde; deres Fod er greben i Garnet, som de skjulte.

Ps. 7, 16. Ps. 35, 8. Ordspr. 26, 27.

17. Herren er kjendt, at han haver gjort Ret; den Ugudelige er besnæret i sine Hænders Gjerning. (Det er) at betænke. Sela. Ps. 26, 1. Ps. 54, 3.

18. Lad de Ugudelige vende om til Helvede, (ja) alle Hedninger, som glemme Gud! 19. Thi en Fattig skal ikke glemmes evindeligen, (eller) de Elendiges Forventelse fortabes altid. Ps. 34, 7.

20. Herre! staa op, lad et Menneſte ikke befræste sig; lad Hedningerne dømmes for dit Ansigt. Ps. 7, 7. Ps. 52, 9.

21. Røg dem, Herre! en Frygt paa; lad Hedningerne kjende det, at de ere Menneſker. Sela. Ps. 59, 14.

10. Psalm.

David beklager og beskriver de Ugudeliges Ondskab og Ewig imod de Fromme, 1-11; paaſalder Gud om Freløsning og fortrøster sig dertil, 12-18.

Herre! hvorfor staaer du saa langt borte? (hvorfor) skjuler du dig i Nødens Tider? Jer. 14, 8. 9.

2. Den Ugudelige forfølger (grummelig) den Elendige af Hovmod; lad dem gribes i de Tanker, hvilke de tænkte. v. 4.

3. Thi den Ugudelige roser sig af sin Sjæls Begjæring, og den Gjerrige velsigner sig, (skjøndt) han foragter Herren. 5 Mos. 29, 19.

4. Den Ugudelige, for hans Næses Høi-hed, søger ikke (Gud); alle hans Tanker (ere, at der er) ingen Gud.

5. Hans Veie gjøre Smerte altid, dine Domme ere en Høi-hed langt fra ham; han handler trodseligen med alle sine Fjender.

6. Han siger i sit Hjerte: Jeg skal ikke roffes, fra Slægt til Slægt skal jeg ikke (komme) i Ulykke.

7. Hans Mund er fuld med Banden og Ewig og Bedrageri; under hans Tunge er Møie og Uret. Rom. 3, 14.

8. Han sidder paa Luur ved Jorgaardene, han ihjelslaaer en Ustyldig i Skjul, hans Dine skjule sig imod den Svage.

9. Han lurar i Skjul, som en Løve i sin Hule, han lurar at gribe en Elendig; han griber den Fattige, idet han drager ham i sit Garn. Ps. 37, 32. Ps. 7, 3.

10. Han gjør sig liden, han nedboier sig, og falder med sine stærke (Valler) over de Svage.

11. Han siger i sit Hjerte: Gud haver glemt det, han har skjult sit Ansigt, han seer det ikke i Ewig-hed. Ps. 94, 7.

12. Staa op, Herre! Gud, opløst din Haand! glem ikke de Glendige.

Ps. 7, 7. Ps. 9, 20.

13. Hvorfor skal en Ugudelig foragte Gud? han siger i sit Hjerte: Du skal ikke randsage (det).

14. Du seer (det), thi du, du skuer den Møie og Fortræd, saa at man giver (Sagen) i din Haand; den Svage forlader sig paa dig, du, du har været den Faderløses Hjelper.

Ps. 68, 6. Ps. 146, 9.

15. Sønderbryd de Ugudeliges Arm og (anlangende) den Onde, randsag hans Ugudelighed, (indtil) du ikke finder den (mere).

Ps. 104, 35.

16. Herren er Konge evindeligt og altid, Hedningerne ere omkomne af hans Vand.

Ps. 29, 10. Ps. 146, 10.

17. Du, Herre! hører de Glendiges Begjæring; du skal stadfæste deres Hjerte, du skal lade dit Øre mærke (derpaa),

Ps. 6, 10.

18. at skaffe den Faderløse og Ringe Ret, (at) man skal ikke ydermere blive ved (med Vold) at udstøde et Menneske af Landet.

5 Mos. 10, 18. Ps. 9, 10.

11. Psalme.

David klager over de Ugudeliges Bespottelse og Ondskab, 1-3; fortroster sig til Herrens Retfærdighed og Alvidenhed, og at han skal betale Enhver, eftersom han kjenner ham, 4-7.

Til Sangmesteren; Davids (Psalme).

Jeg haaber paa Herren; hvorledes ville I (da) sige til min Sjæl: Fly (hen) paa eders Bjerg (som) en Fugl?

Ps. 7, 2. Ps. 16, 1. 1 Sam. 24, 2. 3.

2. thi see, de Ugudelige spænde Bue, de berede deres Pil paa Strængen, at skyde i Mærke paa de Oprigtige af Hjerte;

Ps. 64, 5.

3. sandelig, Grundvoldene nedbrydes; hvad haver en Retfærdig at gjøre?

4. Herren er i sit hellige Tempel, Herrens Throne er i Himmelen, hans Dine see, hans Dienlaage prøve Menneskens Børn.

Tab. 2, 20. Ef. 66, 1 fg. Matth. 5, 34.

5. Herren prøver en Retfærdig, men en Ugudelig og den, som elsker Vold, hader hans Sjæl.

Ps. 5, 5.

6. Han skal lade regne over de Ugudelige Strikker; Ild og Svovel og et vældigt Stormveir skal blive deres Kalks Deel.

1 Mos. 19, 24. Ezech. 38, 22.

7. Thi Herren er retfærdig, elsker Retfærdighed; hans Ansigt bestuer en Oprigtig.

Ps. 119, 137.

12. Psalme.

David besklager den almindelige Fordærvelse, Sykkert, Svig og Trodsighed, 2-5, og taler om, hvorledes Gud skal dømme og frelse de Fromme, efter sit Ords Løfte, 6-9.

Til Sangmesteren paa Scheminith; Davids Psalme.

Ps. 6, 1.

2. Frels, Herre! thi en From er borte, thi de Trofaste ere blevne saa iblandt Menneskens Børn.

Ef. 57, 1 fg.

3. De tale Forfængelighed, hver med sin Næste, med smigrende Læber; de tale (snart) af et, (snart) af et (andet) Hjerte.

1 Kron. 12, 33.

4. Herren skal udrydde alle smigrende Læber, (ja) en Tunge, som taler store (Ord),

5. dem, som sige: Ved vor Tunge ville vi faae Overhaand, vore Læber (staae) med os; hvo er vor Herre?

2 Mos. 5, 2. Dan. 3, 15.

6. For de Glendiges Delæggelse, for de Fattiges Jamren, vil jeg nu opstaae, siger Herren; jeg vil sætte en Frelse for den, som han blæser ad.

7. Herrens Taler er rene Taler, (lige) som Sølv, (der er) smeltet i en Døn af Jord, (og) som er lutret ihy Gange.

Drøsp. 30, 5; 27, 21.

8. Du, Herre! du skal bevare dem, du skal vogte dem fra denne Slægt evindeligen.

9. De Ugudelige gaae frem trindt omkring, naar Skarn ophøies iblandt Menneskens Børn.

Drøsp. 28, 12.

13. Psalme.

David klager, at Herren syntes ikke at vilse tage sig hans Nød til Hjerte, 2. 3; beber om Bønghørelse og Frelsning, og forventer den i Troen, 4-6.

Til Sangmesteren; Davids Psalme.

2. Herre! hvorlænge vil du evindeligen glemme mig? hvorlænge vil du skjule dit Ansigt for mig?

Ps. 77, 8. Ps. 44, 25. Ps. 69, 18. Ps. 88, 15.

3. Hvorlænge skal jeg raadslaae i min Sjæl og have Bedrøvelse i mit Hjerte om Dagen? hvorlænge skal min Fjende ophøies sig over mig?

4. See til, bønhor mig, Herre min Gud! opløs mine Dine, at jeg ikke skal hensove i Døden;

Ezer. 9, 8.

5. at min Fjende ikke skal sige: Jeg fik Overhaand over ham; at min Modstander ikke skal fryde sig, naar jeg maatte snuble.

Ps. 25, 2.

6. Men jeg, jeg forlader mig paa din

Miskundhed, mit Hjerte fryder sig i din Frelse; jeg vil synge for Herren, thi han haver gjort vel imod mig.

Pf. 9, 15. Pf. 103, 2. Pf. 116, 7.

14. Psalme.

David beskriver sine Kjenders og alle Menneskers fordærvede Tilstand, 1-3; beskriver, at de ikke vilde erkjende det, 4-6; længes efter Messias, 7.

Til Sangmesteren; Davids (Psalme).

En Daare siger i sit Hjerte: (Der er) ingen Gud; de fordærve, de gjøre vedstygkelig Gjerning; (der er) Ingen, som gjør Godt. Pf. 53, 2 fg. Pf. 10, 4. 1 Mos. 6, 12.

2. Herren saae ned af Himmelen paa Menneskens Børn, at see, om der var (nogen) Forstandig, som søgte Gud.

Pf. 33, 13. Sach. 9, 1.

3. De (ere) alle afvegne, de ere stinkende tillige; der er Ingen, som gjør Godt, end ikke En.

Rom. 3, 10. 11. 12.

4. Kjende de det ikke, alle de, som gjøre Uret, som æde mit Folk, som de aade Brød? de falde ikke paa Herren. Pf. 79, 7. Hof. 7, 7. 14.

5. Der frygte de saare, fordi Gud er med den Retfærdiges Slægt.

6. I beskjæmme en Fattigs Raad; men Herren er hans Tilflugt. Pf. 46, 2. Pf. 61, 4.

7. Hvo vil give Israel Frelse af Zion? Naar Herren skal omvende sit Folks Fængsel, da skal Jakob fryde sig, (og) Israel skal glæde sig.

Pf. 53, 7. Pf. 60, 7. Pf. 126, 1.

15. Psalme.

David spørger om, hvo der kan agtes for et ret Vem i Guds Menighed, 1, og beskriver den Samme, hvordan han bør være, 2-5.

Davids Psalme.

Herre! hvo skal være til Herberge i dit Herre! Paulus? hvo skal boe paa dit hellige Bjerg? Pf. 84, 5. 1 Petr. 1, 17 fg. Pf. 2, 6. Ef. 37, 32.

2. Den, som vandrer fuldbommen og gjør Retfærdighed og taler Sandhed i sit Hjerte,

Ef. 33, 15. Pf. 24, 3. 4. Sach. 8, 16.

3. som ikke bagtaler med sin Tunge, som ikke gjør sin Næste Ondt og ikke lægger Spot paa (den, som er) ham nær;

3 Mos. 19, 16. 306 27, 4.

4. den, for hvis Dine den Forstude er foragtelig, men som ærer dem, der frygte Herren; den, som haver svoret (sig) til Skade, og vil (dog) ikke forandre det;

Ordspr. 29, 27. 306 9, 19. Rom. 11, 33.

5. den, som ikke sætter sine Fødder paa Klager, og ikke tager Gave imod en Usty-

lig; hvo disse Ting gjør, skal ikke roffes evindeligt.

2 Mos. 22, 25. 5 Mos. 16, 19. Ordspr. 17, 23. Pf. 16, 8.

16. Psalme.

David spaaer om Messias, som beder til sin Fader og taler om sin Frelsings Gjerning og dens Hensigt, 1-4; ligesaa om sin Fjendelighed og Lidelighed herlige Frukt, sin Død og Opstandelse, 4-11.

Davids gyldne Smykke.

Gud, bevar mig, thi jeg troer paa dig.

Pf. 86, 2. Pf. 7, 2. Pf. 11, 1.

2. Du, (min Sjæl,) sagde til Herren: Du er (min) Herre, mit Gode (naaer) ikke til dig;

3. (men) til de Hellige, de, som ere paa Jorden, og til de Herlige, til hvilke al min Lyst er.

Pf. 147, 11.

4. Deres Smerter skulle blive mange, som haste (efter) en Anden; jeg vil ikke smage deres Drifossere af Blod, og ikke tage deres Navne paa mine Læber. Ef. 1, 11.

5. Herren er min Arvs Deel og min Kalk; du er den, som opholder min Lod.

Berg. 3, 21.

6. Snorene faldt mig paa de listige (Steder,) ja det er en deilig Arv for mig.

306 19, 20. Pf. 2, 8.

7. Jeg vil love Herren, som gav mig Raad; ja, mine Ryrer undervise mig om Nætterne.

8. Jeg haver sat Herren stedse for mig; thi (han er) ved min høire Haand, jeg skal ikke roffes.

Ap. G. 2, 25-28.

9. Derfor glæder mit Hjerte sig, og min Ære fryder sig; ja, mit Rjød skal boe tryggelig.

Pf. 13, 6.

10. Thi du skal ikke forlade min Sjæl i Helvede, du skal ikke lade din Hellige see Forraadnelse.

Ap. G. 13, 35.

11. Du skal kundgjøre mig Livets Sti: for dit Ansigt er Mættelse af megen Glæde, listige (Værelser) ved din høire Haand evindeligt.

17. Psalme.

David taler om sin Tillid til Gud, som kjendte hans Oprigtighed og Ustyldighed, 1-5; beder, at Gud vil bevare ham for hans Forsølgere, som vare stolte og undertrokkede de Fromme, 6-14; troster sig ved det evige Livs Haab, 15.

Davids Bøn.

Herre! hør Retfærdighed, giv Agt paa mit Raab, vend (dine) Øren til min Bøn, (som) ikke (steer) med spigfulde Læber.

Pf. 4, 2. Pf. 55, 3.

2. Lad min Ret komme ud fra dit Ansigt, lad dine Dine bestue Oprigtighed. Ps. 43, 1.

3. Du prøvede mit Hjerte, du besøgte det om Natten, du smeltede mig, du fandt Innet; jeg tænkte: min Mund skal ikke overtræde. Ps. 7, 10. Jer. 11, 20; 17, 10.

4. (Anslangende) Menneskets Gjerninger, (da) haver jeg, jeg efter dine Læbers Ord taget mig vare for Rovers Stier.

5. Hold mine Gange paa dine Veie, at mine Trin ikke skulle roffes.

6. Jeg, jeg raaber til dig, thi du, Gud, hører mig; høi dit Øre til mig, hør min Tale.

7. Bevist underligene dine Miskundheder, (du, som er) deres Frelser, som troe, fra dem, som opreise sig imod din høire Haand. Ps. 31, 22.

8. Bevar mig som en Diesteen i Diet, skjul mig under dine Fingers Skygge,

2 Sam. 2, 8. 9. Ps. 36, 8. Ps. 57, 2.

9. for de Ugudeliges Ansigt, som ødelægge mig, (ja) min Sjæls Fjenders, som omringe mig.

10. De lufte til med deres Fjedme, de tale med deres Mund af Hovmod.

Ps. 73, 7. 36 15, 27.

11. I vor Gang have de nu omkringgivet os; de sætte deres Dine (til os) at høie (os ned) til Jorden. Ps. 118, 10. 11.

12. Han er lig en Løve, der begjærer at røve, og som en ung Løve, der bliver i Skjul. Ps. 10, 9.

13. Herre! staa op, forekom ham, høi ham; frels min Sjæl fra en Ugadelig ved dit Sværd, Ps. 141, 7. 11.

14. fra Folk ved din Haand, Herre! fra Verdens Folk, (som have) deres Deel i Livet, og hvis Bug du fylde med dit skjulte Liggendefæ; deres Børn mættes, og det, (som de have) tilovers, lade de (efter sig) til deres spæde Børn. Luc. 16, 25.

15. (Men) jeg, jeg skal bestue dit Ansigt i Retfærdighed, jeg skal mættes, naar jeg opvaagner (efter) din Lignelse.

Matth. 5, 8. 1 Joh. 3, 2. 1 Mos. 1, 26.

18. Psalme.

David vidner om sin Tillid til Gud, der saa herligen havde bevist ham sin Hjælp og Frelser, 2-4; beskriver sin Fristelse og Rød, og hvorledes Gud havde viist sin Majestæt og Brede over Fjenderne, 5-15; taler ydermere om Guds Frelse, og hvorledes han havde anset hans Ustydighed, 17-25; taler om Guds Veie, og hvorledes han bevist sig imod Enhver især, 26-37, og hvorledes han haver hjulpet ham imod Fjenderne, og lover ham derfor, 38-51.

Til Sangmesteren; Davids, Herrens Tjeners, Psalme, som taledes Ordene af denne Sang for Herren paa den Dag, Herren havde friet ham af alle hans Fjenders Haand og af Sauls Haand.

2 Sam. 22, 1 fg.

2. Og han sagde: Herre! jeg haver dig hjertelig kjær, min Styrke! Ps. 46, 2.

3. Herren er min Steenklippe og min Befæstning og min Befrier; min Gud, min Klippe, paa hvilken jeg troer, mit Skjold og min Saligheds Horn, min Ophoielse. Ebr. 2, 13. Ps. 3, 4. Luc. 1, 69.

4. Jeg vil paakalde Herren, som bør at loves, saa bliver jeg frelst fra mine Fjender. Ps. 146, 2.

5. Dødens Reb omspændte mig, og Belials Bække forfærdede mig; Ps. 55, 5.

6. Helvedes Reb omgave mig, Dødens Snarer forekom mig. 36 22, 10.

7. Da jeg var i Angest, raabte jeg til Herren, ja, jeg raabte til min Gud; (og) han hørte min Røst fra sit Tempel, og mit Raab for hans Ansigt kom for hans Øren. Ebr. 26, 16. Luc. 17, 12 fg. 30n. 2, 8.

8. Og Jorden bævede og rystede, og Bjergenes Grundvolde bevægedes, og de bævede, thi han var vred. 36 26, 11.

9. Der opgik en Røg af hans Næse, og en Ild af hans Mund fortæredes; der bleve Kul optændte af ham. Ebr. 12, 29. 5 Mos. 4, 24.

10. Og han bøiede Himmelen og foer ned, og der var Mørkhed under hans Fødder. Ps. 97, 2.

11. Og han foer paa Cherub og fløi; og han fløi (hasteligen) paa Veirets Vinger.

12. Han satte Mørkhed til sit Skjul, hans Paulun var trindt omkring ham; (der vare) mørke Bænder (og) tykke Skyer. Ebr. 50, 3.

13. Af Skinnit, (som var) for ham, fore hans Skyer frem, (ja) Hagel og gloende Kul.

14. Og Herren tordnede i Himmelen, og den Høieste udgav sin Røst; der var Hagel og gloende Kul. Ps. 29, 3.

15. Og han udfjød sine Pile og adspredte dem, og han lod meget lyne og forfærdede dem. 1 Sam. 7, 10.

16. Da saaes Vandets Strømme, og Verdens Grundvolde aabenbaredes, Herre! ved din Trudsel, formedelst din Næsers Lands Aande.

17. Han udtrakke (sin Haand) fra det Høie, han hentede mig; han drog mig op af mange Bænder. 36 22, 11. Ps. 32, 6.

18. Han friede mig fra min stærke Fjende og fra mine Hadere, thi de vare mig for stærke.

Luc. 1, 71.

19. De toge mig med Fordeel i min Nødgangs Tid; men Herren var min Understøttelse.

20. Og han udførte mig i (frit) Rum; han friede mig, thi han havde Lyft til mig.

Ef. 62, 4.

21. Herren vederlagde mig efter min Retfærdighed, han betalte mig efter mine Hænders Reenhed.

Job 22, 30.

22. Thi jeg haver bevaret Herren's Veie, og jeg haver ikke handlet ugudeligen, (og vendt mig) fra min Gud.

23. Thi alle hans Domme ere for mig; og hans Skikke, derfra viger jeg ikke.

5 Mos. 17, 19.

24. Men jeg var fuldkommen for ham, og vogtede mig for min Misgjerning.

Ps. 15, 2.

25. Og Herren betalte mig efter min Retfærdighed, efter mine Hænders Reenhed for hans Dine.

26. Hos en From beviser du dig from, hos en Vældig, som er fuldkommen, beviser du dig fuldkommen.

27. Hos en Reen beviser du dig reen, og hos en Forvendt beviser du dig fortrædelig.

28. Thi du skal frelse det elendige Folk, og du skal fornedre de høie Dine.

Luc. 1, 51.

29. Thi du, du skal oplyse min Lygte; Herren min Gud skal gjøre min Mørkthed klar.

Ps. 97, 11. Ps. 112, 4.

30. Thi ved dig kan jeg løbe igjennem en Trop, og ved min Gud kan jeg springe over en Muur.

Ps. 60, 14.

31. Guds Voi er fuldkommen, Herren's Tale er luttret; han er alle dem et Skjold, som troe paa ham.

Ps. 12, 7. Ps. 19, 9. Ps. 7, 11.

32. Thi hvo er en Gud foruden Herren, og hvo er en Klippe uden vor Gud?

Ef. 43, 11; 44, 6. 8.

33. den Gud, som omgjorder mig med Kraft og gjør min Voi fuldkommen.

34. Han gjør mine Fødder som Hinderes, og skal lade mig staae paa mine Føie.

Sab. 3, 19.

35. Han lærer mine Hænder til Krigen, og en Robberbue brydes med mine Arme.

Ps. 144, 1.

36. Og du giver mig din Saligheds Skjold, og din høie Haand understøtter mig, og din Sagtmodighed gjør mig stor.

Ps. 71, 21.

37. Du gjør mine Trin vide under mig, og mine Ankler vakkede ikke.

Ps. 31, 9.

38. Jeg forfølger mine Fjender og naaer dem, og vender ikke tilbage, før jeg haver udryddet dem.

2 Sam. 8, og 10.

39. Jeg knuser dem, at de ikke kunne opstaae; de faldt under mine Fødder.

Ps. 2, 9.

40. Og du haver omgjordet mig med Kraft til Krigen; du skal nedbøie dem under mig, som staae op imod mig.

41. Og du haver givet mig mine Fjender paa Flugt, ja mine Hadere, (og) jeg udryddet dem.

42. De raabte, men der var ingen Frelser, — til Herren, men han svarede dem ikke.

Job 19, 7; 30, 20. Ps. 22, 3.

43. Og jeg stødte dem smaa som Støv for Veiret; som Dynd paa Gader gjorde jeg dem runde.

Ps. 82, 11.

44. Du udfriede mig fra livagtige Folk, du satte mig til Hedningernes Hoved; et Folk, som jeg ikke kjendte, de tjene mig.

45. Da deres Øre hørte (om mig), adlode de mig, den Fremmedes Børn smigrede for mig.

46. Den Fremmedes Børn affaldt, de forfærdedes, (naar de udgik) af deres indeluktede Huler.

47. Herren lever, og lovet være min Klippe, og min Saligheds Gud skal opføres,

5 Mos. 32, 40.

48. den Gud, som giver mig Heru og tvinger Folkene under mig,

Ps. 74, 4.

49. den, som udfrier mig fra mine Fjender; du skal ogsaa opføre mig over dem, som staae op imod mig, du skal redde mig fra en Voldsmand.

Ps. 27, 6.

50. Derfor vil jeg befjende dig, Herre! iblandt Hedningerne og lovsynge dit Navn,

Rom. 15, 9.

51. (ham,) som beviser sin Konge store Saligheder og gjør Miskundhed imod sin Salvede, imod David og imod hans Sæd evindeligen.

Ps. 2, 6.

19. Psalme.

David forestiller Evangelii herlige og almindelige Rumbgjørelse og Guds Riges Aabenbarelse under Himmels og Solens Vignelse, 2-7; beskriver Guds Ords og Evangelii herlige Egenheder og kraftige Virkninger, 8-11. David viser, hvad Nytte han havde af Guds Ord, beider om Renselse fra Synd og Bevarelse fra de Ondes Forsørelse, og at han maatte være Gud ret behagelig, 12-15.

Til Sangmesteren; Davids Psalme.

2. Himlene fortælle Guds Ære, og den udstrakte Befæstning forkynder hans Hænders Gjerning.

Ps. 97, 6. Rom. 1, 20.

3. En Dag udghder (sin) Tale til den anden, og en Nat kundgjør den anden Bidstrib.

4. (Der er) ingen Tale og ei Ord, (med hvi)lke deres Røst jo er hørt.

5. Deres Maalefnor er udgangen over al Jorden, og deres Taler til Borderiges Ende; han satte et Paulun for Solen i dem.

Rom. 10, 18. Mal. 4, 2.

6. Og den gaar ud som en Brudgom af sit Brudehums; den glæder sig som en vældig (Stridsmand) til at løbe (sin) Bane.

Joel 2, 16.

7. Dens Udgang er fra Enden af Himmelen, og dens Omgang (varer) indtil Enden derpaa (igjen), og der bliver Intet skjult for dens Hæde.

8. Herrens Lov er fuldkommen, som omvender Sjælen; Herrens Vidnesbyrd er trofast, som gør den Bankundige viis.

Ps. 119, 100-106. 130.

9. Herrens Befalinger ere rette, som glæde Hjertet; Herrens Bud er reent, som oplyser Dinene.

10. Herrens Frygt er reen, som bestaar altid; Herrens Domme ere Sandhed, de ere retfærdige tillige.

Ps. 33, 4.

11. De ere vinkeligere end Guld, end meget (fiint) Guld, og sødere end Honning og Honninglage.

Ps. 119, 72. 127. 103.

12. Og saa din Tjener bliver paamindet ved dem; naar man holder dem, da er der stor Vøn.

Ps. 106, 3.

13. Hvo kan forstaae sig paa Bildfarelsfer? rens du mig af (mine) lønlige (Brøst).

14. Hold og din Tjener tilbage fra de Hovmodige, at de ikke skulle herfke over mig; da bliver jeg fuldkommen, og jeg skal være uskyldig for stor Overtrædelse.

Ps. 15, 2.

15. Lad min Munds Tale og mit Hjertes Betænkning være til Behag for dit Ansigt, Herre, min Klippe og min Gjenløser!

Ps. 104, 34. Ps. 78, 35.

20. Psalme.

David lærer Folket at gjøre Bøn for ham, naar han drog i Krig mod sine Fjender, hvilken Bøn og kan ansees som en Bøn, at den Forsløsning ved Messias maatte herligen fuldfores, 2-6. Han glæder sig i Troen ved Bønhevelsen og Frelsning ved Messias, 7-10.

Til Sangmesteren; Davids Psalme.

2. Herren bønhevel dig paa Rødens Dag! Jakobs Guds Navn ophøje dig!

Drøsp. 18, 10.

3. Han sende dig Hjælp fra Helligdommen, og understøtte dig fra Zion! Ef. 57, 15.

4. Han ihukomme alle dine Madoffere, og gjøre dit Brændoffer til Aske! Sela.

3 Mos. 6, 2. 5.

5. Han give dig efter dit Hjerte, og opfylde alt dit Ansag!

Ps. 21, 3. Ps. 37, 4.

6. Saa ville vi synge om din Frelse og i vor Guds Navn opreise Bannere; Herren skal opfylde alle dine Begjæringer.

Ps. 13, 6. Ps. 21, 2.

7. Nu veed jeg, at Herren frelser sin Salvede; han vil bønhevel ham fra sin hellige Himmel, hans høire Haands Frelse (stær) ved megen Styrke.

2 Sam. 5, 12. Ps. 77, 11.

8. Disse (forlade sig) paa Vogne, og disse paa Heste, men vi, vi ville komme Herrens vor Guds Navn ihu.

Ps. 44, 7. 1 Sam. 17, 45. Drøsp. 18, 10.

9. De, de have bøiet sig og ere falsdne, men vi, vi staae og ere oprettede.

Ps. 9, 4. Dom. 5, 27.

10. Frels, Herre! Kongen bønhevel os den Dag vi raabe!

Ps. 12, 2.

21. Psalme.

David spaaer om Messias Ophvielse og Hellighed, 2-8; taler om hans herlige Gjæringer og Seier over Fjenderne, 9-13; slutter Psalmen med et Dnsst, 14.

Til Sangmesteren; Davids Psalme.

2. Herre! Kongen skal glæde sig i din Kraft, og hvor saare skal han fryde sig ved din Frelse!

Ps. 13, 6.

3. Du haver givet ham hans Hjertes Begjæring, og ikke vægret ham det, som hans Læber udsagde. Sela.

Ps. 20, 5. 6. Ps. 37, 4. Ps. 116, 1.

4. Thi du forekommer ham med Velsignelser af det Gode, du sætter en Krone af (fiint) Guld paa hans Hoved.

Ps. 132, 18.

5. Han begjærede Liv af dig, (saa) gav du ham (det, ja) et langt Levnet, evindeligt og altid.

Ps. 61, 7 fg.

6. Han haver stor Ære ved din Frelse; du lægger Majestæt og Hæder paa ham.

Ps. 8, 6.

7. Thi du sætter ham til Velsignelser af altid, du fryder ham med Glæde for dit Ansigt.

1 Mos. 12, 2. 3.

8. Thi Kongen forlader sig paa Herren, og ved den Høiestes Misfandhed skal han ikke snuble.

9. Din Haand skal finde alle dine Fjender, din høire Haand skal finde dine Hædere.

Amos 2, 14. 15.

10. Du skal gjøre dem som en gloende Døn i din Bredes Tid; Herren skal opfluge dem i sin Brede, og en Ald skal fortere dem.

Ps. 97, 3.

11. Du skal fordærve deres Frugt af Borden, og deres Sæd fra Menneffens Børn.

Ps. 109, 13.

12. Thi de høiede (jig) over dig til det Onde, de tænkte et Anslag, (dog) de kunde ikke (fuldkomme) det.

1 Mos. 50, 20.

13. Thi du skal gjøre, (at) de (maae vende) Skuldrene (og flye); du sigter med dine Buestrænge imod deres Ansigt.

Ps. 18, 41.

14. Herre! ophøi dig i din Kraft, (jaa) ville vi synge og love din Magt (med Psalmer).

Ps. 80, 3.

22. Psalme.

Messias klager over sine mange svare indvortes og udvortes Fjender, 2-19; beder sin himmelske Fader om Frelsning, 20-22; lover at udbrede Herrens Ære og Rige iblandt alle Folk, og at de skulle omvendes til ham, 23-32.

Til Sangmesteren; om en Hind, som blev jagen om Morgenen; Davids Psalme.

2. Min Gud, min Gud! hvorfor haver du forladt mig? du er langt fra min Frelse, fra min Hjælsens Ord.

Matth. 27, 46.

3. Min Gud! jeg raaber om Dagen, og du svarer ikke, og om Natten, og jeg kan ikke være stille.

Jes. 19, 7; 30, 20.

4. Men du er hellig, du, som boer iblandt Israels Lovsange.

4 Mos. 5, 3.

5. Vore Fædre forlode sig paa dig; de forlode sig (paa dig), og du befriede dem.

Ps. 28, 7.

6. Til dig raabte de og undkom; de forlode sig paa dig og bleve ikke bestjæmnede.

Ps. 107, 6. Ps. 25, 2, 3.

7. Men jeg er en Orm og ikke en Mand, Menneffens Spot og Folks Foragtelse.

Matth. 27, 39.

8. Alle de, mig see, bespottede mig; de udvide Læben, de rygte Hovedet, (sigende):

9. Han haver væltet (sin Omhu) paa Herren, han befriede ham; han redde ham, efterdi han haver Lyft til ham!

Ps. 37, 5. Matth. 27, 43.

10. Du er dog den, som drog mig af (Moders) Liv, som gjorde, at jeg forlod mig (paa dig, der jeg laae) ved min Moders Bryst.

Ps. 71, 6.

11. Paa dig er jeg kastet fra (Moders) Liv; du er min Gud fra min Moders Liv.

Ps. 31, 15.

12. Vær ikke langt fra mig, thi Angest er nær; thi der er ingen Hjælper.

Ps. 35, 22.

13. Mange Ærne have omkringgivet mig, de stærke (Ærne) af Basan have omringet mig.

Amos 4, 1.

14. De oplode deres Mund imod mig, (som) en Løve, der river og brøler.

Matth. 27, 22. 1 Petr. 5, 8.

15. Jeg er udøst som Vand, og alle mine Been adskille sig; mit Hjerte er som Bog, der smeltes midt i mit Liv.

16. Min Kraft er tørret som et Skaar, og min Tunge hænger ved mine Gummer, og du lægger mig i Dødens Støv.

Ps. 38, 11.

17. Thi Hunde have omkringgivet mig, de Ondes Hob have omringet mig; de have gennemgravet mine Hænder og mine Fødder.

Jes. 19, 18; 20, 27.

18. Jeg kunde tælle alle mine Been; de see til, de see paa mig.

Luc. 23, 35.

19. De dele mine Klæder iblandt sig, og kaste Lod over mit Klædebon.

Matth. 27, 35.

20. Men du, Herre! vær ikke langt borte; min Styrke, skynd dig at hjælpe mig.

Ps. 38, 23.

21. Red min Sjel fra Sværd, min Æneste fra Hunds Bold.

22. Frels mig af Lovens Mund, og hør (og red) mig fra Cenjhjørningers Horn.

2 Tim. 4, 17.

23. Jeg vil fortælle dit Navn for mine Brødre; midt i Forsamlingen vil jeg love dig.

Eccl. 2, 11. 12. Jes. 20, 17. Ps. 26, 12.

24. J, som frygte Herren, lover ham, al Jakobs Sæd, ærer ham; og frygter for ham, al Israels Sæd!

Ps. 32, 11.

25. Thi han haver ikke foragtet og ei haat en Vederstyggelighed til den Glendiges Glendighed, og ikke skjult sit Ansigt for ham; men der han raabte til ham, hørte han det.

Ps. 9, 13.

26. Fra dig er min Lovsang i en stor Forsamling; jeg vil betale mine Løfter for dem, som frygte ham.

Ps. 116, 14.

27. De Sagtmodige skulle æde og mætted, de skulle love Herren, som søge ham; eders Hjerte skal leve altid.

Eccl. 65, 13 fg. Ps. 24, 6. Ps. 69, 33.

28. Alle Verdens Ender skulle komme ihu og omvende sig til Herren, og alle Hedningernes Slægter skulle tilbede for dit Ansigt.

Ps. 72, 11.

29. Thi Herren hører Riget til, og han hersker iblandt Hedningerne.

Ps. 47, 9.

30. Alle Fede paa Jorden skulle æde og tilbede; alle de, som nedfare i Støv, skulle bøje sig for ham, og den, som ikke kan holde sin Sjæl i Live.

31. En Sæd skal tjene ham; den skal tilregnes Herren til Slægt.

Es. 53, 10. Ps. 14, 5.

32. De skulle komme og forkynde hans Retfærdighed for et Folk, som bliver født, fordi han haver gjort (dette).

23. Psalme.

David forestiller sin og hver troende Sjæls Lyksalighed og Tryghed under den trofaste Hverdes Christi Ledning og Baretægt, 1-3, og i Serdeleshed den Trøst, som hos ham findes i indvortes og udvortes Fristelser og Lidelser, 4-6.

David's Psalme.

Herren er min Hyrde, mig skal ikke fattes.

30h. 10, 11 fg. Ps. 34, 10. 1 Petr. 2, 25.

2. Han lader mig ligge i grønne Græsgange, han leder mig (fagteligen) til de stille (rindende) Vand. 30h. 34, 13. 14. Es. 8, 6.

3. Han omvender min Sjæl, han fører mig paa Retfærdigheds Veie for sit Navns Skyld.

4. Naar jeg end skal vandre i Dødens Skygges Dal, vil jeg ikke frygte for Dødt, thi du er med mig; din Røp og din Stav, de skulle trøste mig.

Ps. 3, 6. 7. Ps. 56, 5.

5. Du bereder et Bord for mig imod mine Fjender, du gjorde mit Hoved fedt af Olie, mit Bæger flyder over.

Ps. 112, 9. 10. Ps. 92, 11.

6. Vissefelen, Godt og Misfandhed skal efterjage mig alle mit Livs Dage, og jeg skal blive i Herrens Huus en lang Tid.

Ps. 15, 1. Ps. 27, 4.

24. Psalme.

David taler om Christi almindelige Rige og Herredømme over alle Ting, 1. 2; beskriver de rette Lemmer og Borgere i hans Raabes Rige, 3-6; formaner alle Mennesker til at antage Christi Evangelium, 7-10.

David's Psalme.

Jorden er Herrens, og dens Fylde, For-derige og de, som boe derpaa.

2 Mos. 19, 5. Ps. 50, 12.

2. Thi han, han grundfæstede den paa Havene, og beredte den paa Floderne.

30h 26, 7. Ps. 104, 5.

3. Hvo skal opgaae paa Herrens Bjerg, og hvo skal staae paa hans hellige Sted?

Ps. 15, 1. 2.

4. Den, som haver uskyldige Hænder og er reen af Hjertet, som ikke haver taget sin

Sjæl forfængelig (i sin Mund) og ei svoret svigelig.

Ps. 26, 6. Matth. 5, 8.

5. Han skal annamme Velsignelse fra Herren, og Retfærdighed fra sin Saligheds Gud.

Es. 48, 18.

6. Denne er deres Slægt, som spørge efter ham, som søge dit Ansigt, Jakobs (Børn). Sela.

Ps. 14, 2. Ps. 22, 27.

7. 3 Porte, opløfter eders Overdele, ja opløfter eder, 3 Verdens Døre, at Verdens Konge maa komme ind.

Ps. 118, 19. Es. 9, 9.

8. Hvo er denne Verdens Konge? Herren, stærk og mægtig, Herren, mægtig i Krig.

Matth. 21, 10.

9. 3 Porte, opløfter eders Overdele, ja opløfter eder, 3 Verdens Døre, at Verdens Konge maa komme ind.

10. Hvo er denne samme Verdens Konge? Herren Zebaoth, han er Verdens Konge. Sela.

1 Cor. 2, 8.

25. Psalme.

David beder til Gud, at han ikke vilde lade ham blive tilfamme for hans Synders Skyld, men lede ham paa den rette Vej, 1-11; opmuntrer alle dem, som frygte Gud, at lade sig lede af ham paa denne lyksalige Vej, 12-14; beder, at Gud vilde befrie ham fra Fjendernes List, Had og Vold, og at Gud vilde frelse sit Folk ved Messias, 15-22.

David's (Psalme).

Til dig, Herre! vil jeg opløste min Sjæl.

Ps. 86, 4.

2. Jeg forlader mig paa dig, min Gud! lad mig ikke bestjæmmes, at mine Fjender ikke skulle fryde sig over mig.

Ps. 31, 2. Ps. 69, 7.

3. Ja alle de, som bie efter dig, skulle ikke bestjæmmes; de skulle bestjæmmes, som handle fortrædeligen uden Narfag.

Rom. 9, 33; 10, 11. Ps. 6, 11.

4. Herre! lad mig kende dine Veie, lær mig dine Stier. Ps. 27, 11. Ps. 86, 11. Ps. 139, 24.

5. Gjør, at jeg fremgaaer i din Sandhed, og lær mig, thi du er min Saligheds Gud; jeg bier efter dig den ganste Dag.

v. 9. Ps. 119, 35. Ps. 3, 9.

6. Herre! kom dine Barinhjertigheder og dine Misfandheder ihu; thi de have (været af) Evighed.

Ps. 103, 17.

7. Kom ikke mine Ungdoms Synder eller mine Overtrædelser ihu; (men) kom du mig ihu efter din Misfandhed for din Godheds Skyld, Herre!

30h 13, 26. 3er. 31, 19. Ps. 10

8. Herren er god og oprigtig; derfor underviser han Syndere paa Veien.

5 Mos. 32, 4.

9. Han skal gjøre, at de Sagtmodige fremgaar i (hans) Ret, og lære de Sagtmodige sin Vei.

3os 36, 22.

10. Alle Herrens Stier ere Miskundhed og Sandhed for dem, som bevare hans Pagt og hans Vidnesbyrd.

Ps. 89, 2. Ps. 92, 3. Ps. 103, 17, 18.

11. For dit Navns Skyld, Herre! forlad (mig) dog min Misgjerning, thi den er stor.

Ps. 23, 3.

12. Hvo er den Mand, som frygter Herren? han skal undervise ham paa den Vei, som han skal udbølgge.

Ps. 32, 8.

13. Hans Sjæl skal blive varagtig i det Gode, og hans Sæd skal arve Landet.

Ps. 37, 9. 11. 22. Ps. 112, 2.

14. Herrens Vdom hører dem til, som ham frygte, og hans Pagt, at han lader dem vide den.

2Kor. 3, 32. Matth. 12, 11.

15. Mine Dine ere stedsfæ til Herren; thi han, han skal udtrække mine Fødder af Garnet.

Ps. 102, 1. 2.

16. Vend dit Ansigt til mig og vær mig naadig; thi jeg er eenlig og elendig.

Ps. 86, 16.

17. Mit Hjertes Angester have (vidt) udbredt sig; udfør mig af mine Trængsler.

2Kor. 1, 20.

18. See min Elendighed og min Nøie, og forlad (mig) alle mine Synder.

2Kor. 14, 3.

19. See til mine Sjender, thi de ere mange og hade mig med fortædeligt Had.

Ps. 3, 2. 2Kor. 15, 25.

20. Bevar min Sjæl og red mig, at jeg ikke beffjæmmes, thi jeg troer paa dig.

Ps. 16, 1. Ps. 71, 1.

21. Lad Fuldkommenhed og Sprigtighed bevare mig, thi jeg bier efter dig.

2Kor. 1, 1.

22. Gud forløse Israel af al sin Nød!

v. 17. Ps. 103, 3. 4. Ps. 130, 8.

26. Psalme.

David beder Gud om Ret mod sine Sjender, og at Gud vilde anfæ i Naabe hans Oprigtighed, Ufskyldighed og Gudsfrygtighed, 1-8; beder, Gud vilde ikke lade ham regnes lige med de Ugudelige eller omkomme med dem, 9-11; lover at blive ved sin Oprigtighed og at love Herren, 12.

David's (Psalme).

Herre! skaf mig Ret, thi jeg, jeg haver vandret i min Fuldkommenhed, og jeg forlader mig paa Herren, jeg skal ikke snuble.

Ps. 9, 17. Ps. 22, 5. 6.

2. Prøv mig, Herre! og forsøg mig; luttre mine Nyer og mit Hjerte.

Ps. 17, 3. Naab. 2, 23.

3. Thi din Miskundhed er for mine Dine, og jeg vandrer i din Sandhed.

2 3os. v. 1.

4. Jeg sidder ikke hos forsængelige Folk, og kommer ikke hos de Underfundige.

Ps. 1, 1. 2 2Kor. 6, 11.

5. Jeg hader de Ondes Forsamling, og sidder ikke hos de Ugudelige.

Ps. 119, 128.

6. Jeg toer mine Hænder i Ufskyldighed, og gaar omkring dit Alter, Herre!

5 Mos. 21, 6. Ps. 24, 4.

7. at lade mig høre med Talsigelses Røst, og at fortælle alle dine underlige Ting.

Ps. 42, 5. Ps. 87, 3.

8. Herre! jeg elsker dit Huses Bolig og din Vres Tabernakels Sted.

Ps. 27, 4.

9. Samle ikke min Sjæl med Syndere, eller mit Liv med blodgjerrige Folk.

Ps. 28, 3.

10. i hvis Hænder er Skjændsel, og hvis høre Haand er fuld af Skenik.

5 Mos. 27, 25.

11. Men jeg, jeg vil vandre i min Fuldkommenhed; forløs mig og vær mig naadig.

12. Min Fod staar paa det Færne; i Forsamlinger vil jeg love Herren.

2Kor. 40, 4. Ps. 27, 11. Ps. 22, 23. Ps. 40, 10.

27. Psalme.

David taler om sin Tillid til Gud, 1-3; beder, Gud vilde altid lade ham blive i Guds Hums og bevares fra hans Sjender, 4-6, og at Gud vilde fremdeles bønføre og selv frelse ham, 7-12; taler om sin Tillid til Gud og formaner de Gudsfrygtige til at bue efter Herrens Frelse, 13. 14.

David's (Psalme).

Herren er mit Lys og min Salighed, for hvem skal jeg frygte? Herren er mit Livs Kraft, for hvem skal jeg ræddes?

Micha 7, 8. 2Kor. 1, 4.

2. Der de Døde kom frem imod mig for at æde mit Kød, (ja) mine Modstandere og mine Sjender imod mig, da stødte de an og faldt.

Jer. 20, 11.

3. Dersom en Hær vil leire sig imod mig, da skal mit Hjerte ikke frygte; dersom en Krig oprejses imod mig, da forlader jeg mig paa dette.

Ps. 3, 7. Ps. 46, 3. 7. 8. 19. 20.

4. En Ting haver jeg begjæret af Herren, den vil jeg søge efter: at (jeg maa) boe i Herrens Hums alle mit Livs Dage, at besue Herrens Deilighed og at underføge i hans Tempel.

Ps. 84, 2. 3. Ps. 23, 6. Ps. 52, 10.

5. Thi han skal gjemme mig i sin Hytte paa den onde Dag, han skal skjule mig i

sit Paulus Skjul, han skal ophøie mig paa en Klippe. Ps. 31, 21.

6. Og han skal nu ophøie mit Hoved over mine Fjender, (som ere) trindt omkring mig, saa vil jeg offre (ham) Offer med Frydefsang i hans Paulus; jeg vil synge, ja, jeg vil synge (Psalm) for Herren.

Ps. 18, 49. 4 Mos. 10, 10.

7. Herre! hør min Røst, naar jeg raaber, og vær mig naadig og bønshør mig.

Ps. 4, 2. Ps. 5, 2.

8. Til dig sagde mit Hjerte: — (der du sagde:) søger mit Ansigt! — Herre! jeg søger dit Ansigt. Ps. 24, 6.

9. Skjul ikke dit Ansigt for mig, bortvend ikke din Tjener (fra dig) i Brede, du har været min Hjælp; overgiv mig ikke og forlad mig ikke, min Saligheds Gud!

Ps. 13, 2.

10. Thi min Fader og min Moder forlode mig, men Herren skal samle mig (til sig).

Ps. 94, 16. 17.

11. Herre! lær mig din Vej, og led mig paa den jævne Sti for mine Fjenders Skyld.

Ps. 25, 4. Ps. 143, 10.

12. Giv mig ikke i mine Fjenders Villie; thi falske Vidner opstode imod mig, og den, som udblæser Fortrædelighed.

Ps. 31, 9. Ps. 35, 11. Matth. 26, 60.

13. (Vær mig,) dersom jeg ikke troede at see Herrens Gode i de Levendes Land!

Es. 38, 11.

14. Vi efter Herren, vær frimodig, og han skal styrke dit Hjerte, ja, vi efter Herren.

Es. 2, 3. Ps. 31, 25.

28. Psalme.

David beder om Bønshørelse, og at han ikke maa blive lige agtet med de Ugudelige, men at de maatte straffes, 1-5; lober Herren for Bønshørelse, 6-8; beder for Guds Folk, 9.

David's (Psalm).

Herre! til dig vil jeg raabe; min Klippe! ti ikke for mig, at jeg ikke, (om) du tier for mig, skal blive lignet ved dem, som fare ned i Graven.

Ps. 143, 7.

2. Hør mine (hymne) Begjæringers Røst, naar jeg raaber til dig, naar jeg oplofter mine Hænder til dit hellige Chor.

Ps. 4, 2. Ps. 141, 2.

3. Drag mig ikke hen med de Ugudelige og med dem, som gjøre Uret, som tale Fred med deres Næste, enddog der er Dødt i deres Hjerte.

Jer. 9, 8. Ps. 53, 22.

4. Giv dem efter deres Gjerning og efter deres Idrætters Ondskab; giv dem efter

deres Hænders Gjerning, betal dem, hvad de have fortjent.

Luc. 23, 41. Ps. 62, 13.

5. Thi de ville ikke agte paa det, Herren gjør, ei heller paa hans Hænders Gjerning; (derfor) skal han nedbryde dem og ikke opbygge dem.

Es. 5, 12.

6. Lovet være Herren! thi han haver hørt mine (hymne) Begjæringers Røst.

Ps. 6, 10.

7. Herren er min Styrke og mit Skjold, mit Hjerte haver forladt sig paa ham, og jeg er bleven hjulpen; og mit Hjerte fryder sig, og jeg vil takke ham med min Sang.

2 Mos. 15, 2. Ps. 18, 3. 31.

8. Herren er deres Styrke, ja, han er sin Salvedes Styrke til megen Frelsing.

Ps. 20, 7.

9. Frels dit Folk og velsign din Arv, og fød dem og ophøi dem indtil evig (Tid).

Ps. 29, 11.

29. Psalme.

David opmuntrer til at give Messias Værd at høre hans Røst, 1, 2; beskriver Guds Ord, saavel Lovens som Evangelii Kraft, 3-11.

David's Psalme.

Fører til Herren, 3, de Stærkes Børn! Fører til Herren Værd og Styrke.

Ps. 96, 7.

2. Fører til Herren hans Navns Værd, tilbeder for Herren i hellig Frydelse.

Ps. 110, 3.

3. Herrens Røst er over Vandet, Værens Gud tordner; Herren er over de store Bænder.

Nab. 10, 3. Job 37, 4. 5. Ps. 104, 7.

4. Herrens Røst er med Kraft, Herrens Røst er med Herlighed.

Es. 30, 30.

5. Herrens Røst sønderbryder Cedere, og Herren haver sønderbrudt Cedere paa Libanon.

Es. 2, 13.

6. Og den gjør, at de springe som en Kalv, Libanon og Sirjon som en ung Enhjørning.

5 Mos. 3, 9.

7. Herrens Røst udhugger Ibsløser.

Es. 66, 15. 16.

8. Herrens Røst gjør, at Orkenen bæver, Herren gjør, at Rades Røst bæver.

9. Herrens Røst kommer Hinder til at føde og blotter Skovene; men i hans Tempel siger Enhver (ham) Værd.

Nab. 19, 1. 3. 6.

10. Herren haver siddet for (at lade) Floden (komme), ja, Herren sidder, en Røge evindeligen.

1 Mos. 6, 17.

11. Herren skal give sit Folk Kraft, Herren skal velsigne sit Folk med Freden.

Ps. 28, 9.

30. Psalme.

David lover Gud for Frelsen, 2-4; tilskynder Andre til at love Gud, 5-6; lærer med sit Exempel, at Gud ved Trængsel og Angest bevarer sine Børn fra Sikkerhed, og omsider herligen træster og hjælper dem igjen, 7-13.

En Psalme (og) Sang om Davids Huses Indvielse.

2 Sam. 5, 11.

2. Herre! jeg vil ophøre dig; thi du har ver draget mig op, og du lod mine Fjender ikke glædes over mig.

Ps. 35, 19. Ps. 38, 17.

3. Herre, min Gud! jeg raabte til dig, og du helbrede mig.

Es. 38, 2 fg.

4. Herre! du opførte min Sjæl af Graven, du lod mig leve, at jeg ikke foer ned i Hulen.

Ps. 86, 13. Ps. 116, 3. 4. Ps. 28, 1.

5. Synger (Psalmer) for Herren, 3 hans Hellige, og takker ham til hans Helligheds Ihukommelse.

Ps. 97, 12.

6. Thi et Dieblis (varer) hans Brede, (men) Livet er i hans Velbehagelighed; om Aftenen, (ja) Natten igjennem stæer Graad, men om Morgenen Frydeshrig.

Es. 54, 7. 30s. 16, 20.

7. Og jeg, jeg sagde i min Rolighed: Jeg skal ikke roffes evindelig.

8. Herre! ved din Velbehagelighed haver du med Styrke befæstet mit Bjerg; (men der) du skjulte dit Ansigt, da blev jeg forfærdet.

Ps. 104, 29.

9. Til dig, Herre! vil jeg raabe, og til Herren vil jeg bede (om Naade).

10. Hvad for Binding er der i mit Blod, naar jeg farer ned til Graven? (mon) Støvet skal takke dig? kan det forkynde din Sandhed?

Ps. 6, 6. Ps. 88, 11.

11. Herre, hør og vær mig naadig; Herre, vær min Hjælper!

Ps. 6, 3.

12. Du haver omvendt min Hylen til en Dands for mig, du haver opløst min Sæk og bundet om mig med Glæde,

30s. 16, 20.

13. at min Vre skal synge (Psalmer) for dig og ikke tie; Herre, min Gud! evindeligt vil jeg takke dig.

Ps. 16, 9.

31. Psalme.

Messias forestilles af David som den, der i sine svarende Lidelser og Dødsnød beder om Værelse fra sine Fjender og fra Lidelserne, og at de Ugudelige maatte bestjæmmes, 2-19, og som priser Gud for Bønhørelse og opmuntrer Andre til Troens Frimodighed, 20-25.

Til Sangmesteren; Davids Psalme.

2. Herre! jeg troer paa dig, lad mig ikke bestjæmmes evindeligt; udfri mig ved din Retfærdighed.

Ps. 25, 2. Ps. 71, 1 fg.

3. Væi dit Øre til mig, red mig hasteligen; vær mig en stærk Klippe, et saare fast Fems til at frelse mig.

4. Thi du er min Klippe og min Befæstning, og for dit Navns Skyld skal du lede mig og føre mig.

5. Udfør mig af Garnet, som de have skjult for mig, thi du er min Styrke.

Ps. 18, 2. Ps. 28, 7.

6. Jeg vil befale min Aand i din Haand; du forløste mig, Herre, du fandt Gud!

Puc. 23, 46. Ap. 6, 7, 59.

7. Jeg hader dem, som tage vare paa falsk Forsængelighed, men jeg, jeg forlader mig paa Herren.

Ps. 119, 113. Ps. 26, 1.

8. Jeg vil fryde mig og være glad ved din Mistundhed; thi du haver seet min Elendighed, du haver kjendt min Sjæl i Angest.

Ps. 9, 3. Ps. 13, 6.

9. Og du overantvorbode mig ikke i Tjendens Haand, du lod mine Fødder staae paa et runt (Sted).

Ps. 18, 27.

10. Herre! vær mig naadig, thi jeg er angest; mit Die er gennemstuffedet for Harm, (tilmed) min Sjæl og min Bug.

Ps. 6, 8. Ps. 30, 11.

11. Thi mit Liv er forteret af Bedrøvelse, og mine Ar af Suf; min Kraft er hensalden for min Misgjernings Skyld, og mine Been ere gennemstufne.

Ps. 32, 3.

12. For alle mine Fjender er jeg bleven en Spot, ja en faare (stor Spot) for mine Naboer, og en Forstræffelse for mine Ryndinger; de, som see mig udenfor, flye fra mig.

Ps. 44, 14. Ps. 79, 4. Ps. 89, 42.

13. Jeg er glemt af Hjerter som en Død, jeg er som et fordærvet Kar.

Præd. 9, 5.

14. Thi jeg hører Manges Bagtalelse, (der er) Rædsel trindt omkring, fordi de raadslaae tilsaammen over mig; de tænke at tage Livet af mig.

Ser. 20, 10. Ps. 2, 2. 30s. 11, 53.

15. Men jeg, jeg forlader mig paa dig, Herre! jeg sagde: Du er min Gud.

Ps. 26, 1. Ps. 63, 2.

16. Mine Tider ere i din Haand; red mig fra mine Fjenders Haand og fra dem, som mig forfølge.

Ps. 139, 10.

17. Lad dit Ansigt lyse over din Tjener, frels mig ved din Mistundhed.

Ps. 80, 4.

18. Herre! lad mig ikke bestjæmmes, thi jeg kaldte paa dig; lad de Ugudelige bestjæmmes, lad dem tie i Graven.

Ps. 6, 11. Ps. 25, 3.

19. Lad de falske Læber blive stumme, som tale haardt af Hovmod og Foragt imod den Retfærdige.

Lutsp. 14, 3.

20. Hvor meget er dit Gode, som du haver gjemt for dem, som dig frygte, (som) du haver beviist mod dem, der troe paa dig, for Menneskens Børn! Pf. 17, 7. 15.

21. Du skal skule dem i dit Ansigts Skjul for hvers fortrædelige (Anløb), du skal gjenme dem i en Hytte for Tugnerens Trette. Pf. 27, 5.

22. Lovet være Herren, thi han haver underlig beviist sin Miskundhed imod mig (og ført mig) i en fast Stad.

23. Og jeg, jeg sagde, der jeg hastede: Jeg er udryddet fra (at være) for dine Dine; dog hørte du mine (hymne) Begjæringers Røst, der jeg raabte til dig. Pf. 116, 11.

24. Elfter Herren, alle hans Hellige! (thi) Herren bevarer de Trofaste og betæler oversflødigen den, som over Hvornod. Ordsf. 29, 23.

25. Værer frimodige, og han skal bekræfte eders Hjerte, alle I, som haabe paa Herren! Pf. 27, 14.

32. Psalme.

David talter Gud for Syndernes Forbælgelse, som han havde faaet efter sin oprigtige Betsendelse, og viser, at den sande Salighed bestaaer i denne Belgerning, 1-6; viser, at Gud bliver en Befrielse og en tro Veileder for alle dem, som ikke imodstaae ham, saa at de Troende og Oprigtige skule glæde sig, 7-11.

David's (Psalme), som giver Underviisning.

Salig er den, hvis Overtrædelse er forladt, hvis Synd er skjult. Rom. 4, 7.

2. Saligt er det Menneske, som Herren ikke tilregner Misgjerning, og i hvis Aand ikke er Svig. 1 Mos. 15, 6.

3. Thi der jeg vilde tie, fortæredes mine Been (som af Alderdom) ved min Hylens den ganske Dag. Pf. 31, 11.

4. Thi din Haand blev Dag og Nat svar paa mig, saa at min Saft blev forvandlet til Sommerens Torheder. Sela. Job 33, 7. Pf. 22, 16.

5. Jeg bekjendte min Synd for dig, og skjulte ikke min Misgjerning; jeg sagde: Jeg vil bekjende mine Overtrædelser for Herren, og du, du forlod (mig) min Synds Misgjerning. Sela. Ordsf. 28, 13. 1 Jos. 1, 9. 2 Sam. 12, 13.

6. Derfor skal hver Hellig bede til dig til den Tid, (naar du) findes; ja, naar der komme store Vandstøyl, skulle de ikke naae til ham. Es. 55, 6.

7. Du er mit Skjul, du bevarer mig for Angest, at jeg kan prise dig ganske gladeligen, naar jeg frelses. Sela.

8. Jeg vil undervise dig og lære dig om den Vej, paa hvilken du skal gaae, jeg vil give Raad over dig ved mit Dø. Pf. 23, 12. Es. 48, 17.

9. Værer ikke som Hest (og) Mule, der ikke have Forstand, hvis Mund man maa tvinge med Tømme og Bidsel, (fordi) de ikke ville komme nær til dig. Ordsf. 26, 3. 2 Kong. 19, 28.

10. Den Ugudelige haver mange Smerter; men den, som forlader sig paa Herren, skal Miskundhed omringe. Pf. 34, 22. Pf. 31, 7. 8.

11. Glæder eder i Herren og fryder eder, I Retsfærdige! og synger med Fryd, alle I, som ere oprigtige i Hjertet! Pf. 33, 1. Pf. 97, 12.

33. Psalme.

David opmuntrer de Troende med sig til at love Gud, 1-3; forestiller Guds herlige Egenstaber, Gjerninger og Forsyn, i Særdeleshed over de Troende, som de bør love ham for, 4-19; opvækker sig derved med dem til Tillid og Glæde, og slutter med et Dufte, 20-22.

Synger med Fryd, I Retsfærdige i Herren! Lov er smukt for de Oprigtige. Pf. 32, 11. Pf. 64, 11.

2. Taffer Herren med Harpe, synger (Psalmer) for ham (og leger) paa Psalter med ti (Strænge). Pf. 92, 4.

3. Synger ham en ny Sang, leger vel (paa Strængeleg) med Frydsklang. Pf. 27, 6.

4. Thi Herrens Ord er ret, og al hans Gjerning er trofast. Pf. 19, 9. Pf. 146, 6.

5. (Han er den,) som elfter Retsfærdighed og Dom; Jorden er fuld af Herrens Miskundhed. Pf. 45, 8. Pf. 104, 24.

6. Himlene ere gjorte ved Herrens Ord, og al deres Hær ved hans Munds Aand. 1 Mos. 1, 6; 2, 1. Job 33, 4.

7. Han er den, som holder Vandet tilfammen i Havet som en Dynge, han sætter Afgrundene til (at være) Forraadsfæmme. Job 38, 8.

8. Al Jorden frygte sig for Herren, alle Verdens Indbyggere ræddes for ham! Job 37, 24. Pf. 22, 24.

9. Thi han, han talede, og det skede; han bød, saa stod det. 1 Mos. 1, 3.

10. Herren gjorde Hedningernes Raad til Intet, han forvendte Folkenes Tanker. Job 5, 12.

11. Herrens Raad bestaaer evindeligt, hans Hjertes Tanker fra Slægt til Slægt.

Ordsp. 21, 30.

12. Saligt er det Folk, hvis Gud Herren er, det Folk, som han udvalgte sig til Arv.

Ps. 144, 15.

13. Herren skuede ned fra Himmelen, han saae alle Menneskens Børn.

Ps. 14, 2.

14. Han saae ned af sit Sædes Voligt til alle Jordens Indbyggere.

Ps. 11, 4.

15. Han er den, som danner tillige deres Hjerter, som agter paa alle deres Gjerninger.

Ordsp. 21, 1.

16. En Konge frelses ikke ved stor Magt, en vældig (Mand) fries ikke ved stor Kraft.

17. Hesten slaar Feil til Frelse, og kan ikke redde ved sin store Styrke.

Ps. 147, 10.

18. Sec, Herrens Døie er til dem, som han frygte, som haabe paa hans Miskundhed,

19. at frie deres Sjæl fra Død og holde dem i Live i Hungeren.

Job 5, 20. Ps. 31, 10. Ps. 37, 19.

20. Vor Sjæl bier efter Herren, han er vor Hjælp og vort Skjold.

Ps. 27, 14. 1 Mos. 15, 1.

21. Thi i ham skal vort Hjerte glædes, thi vi forlade os paa hans hellige Navn.

Job 5, 16, 22.

22. Herre! din Miskundhed være over os, saafom vi haabe paa dig!

Ps. 31, 7, 8.

34. Psalme.

David forestiller sit Exempel, hvorledes Gud havde bønørt og frelst ham, 2-7; taler i Almindelighed om Herrens Forsyn og Godhed imod de Gudsfrgtige og formaner, at man derfor skulde frygte ham og forlade sig paa ham, saa skulde Herren bevise sin store Miskundhed, 8-23.

Davids (Psalme), der han forventede sin Sands for Abimelechs Ansigt, og denne uddrev ham, og han gif (bort).

1 Sam. 21, 13.

2. Jeg vil love Herren til hver Tid, hans Lov skal altid være i min Mund.

Ps. 104, 33.

3. Min Sjæl skal rose sig i Herren; de Sagtnodige skulle høre det og glæde sig.

Jer. 9, 24.

4. Over Herren storligen med mig, og lader os ophøie hans Navn tillige.

5. Jeg søgte Herren, og han bønørte mig, og friede mig af al min megen Frygt.

Es. 65, 24. Ps. 34, 18.

6. De saae til ham og løbe til (ham), og deres Ansigter bleve ikke beskjæmmede.

Matth. 15, 22, 28.

7. Denne Elendige raabte, og Herren hørte, og frelst ham af alle hans Angester.

8. Herrens Engel leirer sig trindt omkring dem, som han frygte, og frier dem.

1 Mos. 22, 1 fg. Ps. 91, 11. 2 Kong. 6, 17.

9. Smager og seer, at Herren er god; salig er den Mand, som troer paa ham.

Ps. 2, 12. Ps. 84, 12.

10. Frygter Herren, I hans Hellige! thi de, som han frygte, have ingen Mangel.

1 Sam. 12, 24. Ps. 37, 19. Ps. 111, 5.

11. De unge Løver blive nødtørstige og hungrende, men de, som søge Herren, skulle ikke have Mangel paa noget (Slags) Godt.

1 Cor. 1, 7.

12. Kommer, I Børn! hører mig; jeg vil lære eder Herrens Frygt.

Ps. 66, 16.

13. Hvo er den Mand, som haver Lyst til Livet, som elsker (at leve mange) Aar for at see Godt?

1 Petr. 3, 10.

14. Bevar din Tunge fra Ondt, og dine Læber, at de ikke tale Svig.

Ps. 39, 2.

15. Sig fra Ondt og gjør Godt, søg Fred og efterjag den.

Es. 1, 16, 17. Ps. 37, 27. Ebr. 12, 14.

16. Herrens Dine ere (vendte) til de Retfærdige, og hans Øren til deres Raab.

Job 36, 7. Ps. 33, 18.

17. Herrens Ansigt er imod dem, som gjøre Ondt, at udrydde deres Ihukommelse af Jorden.

Job 18, 17. Ps. 9, 6.

18. Hine raabte, og Herren hørte, og han friede dem af alle deres Angester.

v. 5.

19. Herren er nær hos (dem, som have) et sønderbrudt Hjerte, og vil frelse (dem, som have) en sønderstødt Mand.

Euc. 18, 13, 14.

20. Den Retfærdige (vederfares) mange onde Ting, men Herren skal frie ham af dem alle sammen.

Job 5, 19.

21. Han bevarer alle hans Been, (at) ikke et af dem skal blive sønderbrudt.

22. Ondt skal dræbe en Ugudeligt, og de, som hade den Retfærdige, skulle dømmes skyldige.

Ps. 32, 10.

23. Herren forløser sine Tjeneres Sjæl, og alle de, som troe paa ham, skulle ikke dømmes skyldige.

Ps. 37, 33.

35. Psalme.

Messias beder om Befrielse fra sine Fjender, 1-10. I Særdeleshed beder han mod de falske Vidner, 11-18, og mod de ugudelige Bespottere, 19-28.

Davids (Psalme).

Herre! træt med dem, som trætte med mig; strid mod dem, som stride mod mig.

Es. 49, 25.

2. Tag fat paa smaae og store Skjolde, og staa op til at hjælpe mig.

Ps. 12, 6.

3. Og tag Sphdet frem og Iuk til inod deres (Anlob), som forfølge mig; siig til min Sjæl: Jeg er din Frelse.

4. Lad dem blues og forhaanes, som søge efter mit Liv; lad dem vende tilbage og blive beskjæmmede, som ville mig Dndt.

Ps. 70, 3. Ps. 82, 17.

5. Lad dem blive som Aoner for Veiret, og Herrens Engel støde dem bort.

Ps. 83, 14. 2 Kong. 19, 35.

6. Deres Bei blive saare mørk og meget slibrig, og Herrens Engel forfølge dem.

Ser. 22, 12.

7. Thi de skulte uden Aarsag deres Garn i en Grøft inod mig, de grove for min Sjæl uden Aarsag.

Ps. 119, 85. Ser. 18, 20.

8. Lad Ddelæggelse komme paa ham, (saa) han ikke kan vide det, og lad hans Garn, som han skulte, fange ham, lad ham falde deri til Ddelæggelse.

Ps. 7, 16. Dan. 6, 25. Matth. 22, 15 fg.

9. Men min Sjæl skal glæde sig i Herren, den skal fryde sig i hans Frelse.

Es. 61, 10. Ps. 13, 6.

10. Alle mine Been skulle sige: Herre! hvo er som du? du, som frier en Glendig fra den, som er ham for stærk, ja en Glendig og Fattig fra den, som ham røver. Job 36, 15.

11. Der opstaae fortrædelige Vidner, de spørge mig om det, som jeg ikke vidste.

Matth. 26, 60. Ap. G. 6, 13.

12. De betale mig Dndt for Godt, (idet de) berøve min Sjæl.

Ps. 38, 21. Ps. 109, 5.

13. Men der de vare syge, isørte jeg mig en Sæk, jeg plagede min Sjæl med Faste, og min Bøn kom igjen i mit Skjød.

Rom. 12, 15.

14. Jeg omgiffes (med ham), som han havde været min Ven og Broder; jeg gif i Sorgklæder (og var) nedbøiet som En, der sørger over (sin) Moder.

Ps. 38, 7.

15. Men de glædede sig, at jeg haltede, og samlede sig; (ja, og) de Halte samledes til mig, og jeg vidste det ikke, de sønderreve (mig) og tiede ikke.

16. Iblandt Dienstkælle, som bespøtte for en Klages Skyld, stare de med deres Tænder over mig.

Job 16, 9. Ps. 37, 12. Ps. 112, 10.

17. Herre! hvor længe vil du see til? for min Sjæl tilbage fra deres Ddelæggelse, min Enefte fra de unge Løver.

Nab. 6, 10. Ps. 22, 21.

18. Jeg vil takke dig i en stor Forjamling, jeg vil love dig iblandt et stærkt Folk.

Ps. 40, 10. Ps. 111, 1.

19. Lad dem ikke glædes over mig, som ere mine Fjender uden Skyld, eller dem blinke med Diet, som hade mig uden Aarsag.

Ps. 30, 2. Job. 15, 25.

20. Thi de tale ikke Fred, men mod de Stille i Landet optænke de svigfulde Sager.

Ps. 55, 21.

21. Og de lode deres Mund vidt op inod mig, de sagde: Ha, ha! det saae vort Die.

Ps. 40, 16. Ps. 70, 4.

22. Herre! du saae det, ti ikke; Herre! vær ikke langt fra mig.

Ps. 22, 12. Ps. 38, 22.

23. Vaagn op og vær vaagen til min Ret; til min Trætte, min Gud og min Herre!

Ps. 44, 24. Ps. 59, 5.

24. Herre, min Gud! døm mig efter din Retfærdighed, og lad dem ikke glæde sig over mig;

Ps. 43, 1.

25. at de ikke skulle sige i deres Hjerte: Ha! vor Sjæl (maa glæde sig); at de ikke skulle sige: Vi have opslugt ham.

Ps. 40, 16.

26. Lad dem beskjæmmes og blive tilskamme tillige, som glæde sig ved min Ulykke; lad dem klædes med Skam og Skjændsel, som gjøre sig store inod mig.

Ps. 6, 11. Ps. 31, 18. Ps. 132, 18.

27. Lad dem frydes og glædes, som have Lyft til min Retfærdighed, og lad dem altid sige: Herren bør storligen loves, som haver Lyft til sin Tjeners Velstand.

Ps. 40, 17.

28. Saa skal min Tunge tale om din Retfærdighed, (ja) om din Lov den ganfle Dag.

Ps. 63, 7.

36. Psalme.

David klager over de Ugudeliges Dndskab, 2-5; priser derimod Guds Misfunderhed, Sandhed, Retfærdighed og store Godhed inod sine Troende, og paakalder Gud om Naade for dem, 6-11; beider inod de Ugudelige, 12. 13.

Til Sangmesteren; Davids, Herrens Tjeners, (Psalme).

Ps. 18, 1.

2. Den Ugudeliges Overtrædelse figer (mig) inden i mit Hjerte: Der er ikke Gudsfrugt for hans Dine.

1 Mos. 20, 11. Rom. 3, 18.

3. Thi han smigrer for sig selv i sine Dine, til han finder paa sin Misgjerning, som (han skulde) hade.

Ser. 2, 33.

4. Hans Munds Ord ere Uret og Svig; han haver ladet af at lade sig undervise til at gjøre Godt.

Ps. 59, 13. Ps. 2, 10.

5. Han optænker Uret paa sit Leie, han stiller sig paa en Bei, som ikke er god; det Dnde forkastet han ikke.

Ps. 35, 20.

6. Herre! din Miskundhed er i Himlene, din Sandhed (naaer) indtil de (øverste) Skyer.

Pf. 57, 11. Pf. 108, 5.

7. Din Retfærdighed er som Guds Bjer-ge, dine Domme ere en stor Afgrund; Herre! du frelser Mennesker og Dyr.

Pf. 125, 1. Pf. 145, 15. 16.

8. Gud, hvor dyrebær er din Miskundhed! og Menneskens Børn skulle skule sig under dine Vingers Skygge.

Pf. 17, 8. Pf. 57, 2. Pf. 63, 8.

9. De skulle blive drukne af dit Huses Fædme, og du skal give dem at drikke af dine Velslysters Væf.

Joel. 5, 1.

10. Thi hos dig er Livets Kilde, i dit Øjs skulle vi see Øjs.

Jer. 2, 13; 17, 13. Ef. 9, 2.

11. Bevar din Miskundhed imod dem, som dig kjende, og din Retfærdighed over de Oprigtige af Hjertet.

12. Lad den Hovmodiges Fod ikke komme over mig, og de Ugudeliges Haand ikke bortstøde mig.

13. Der falde de, som gjøre Uret; de blive nedstødte og kunne ikke opstaae.

Jer. 50, 32.

37. Psalme.

David advarer de Gudsfrygtige for at forarge sig paa de Ugudeliges Ufsalighed, og formaner dem til Bestandighed i det Gode, 1-8; taler vidtløstigen derom, hvor slet det gaaer de Ugudelige omfide, men hvor vel det gaaer dem, der frygte Gud, 9-40.

Dauids (Psalme).

Lad din Brede ikke optændes over de Onde, vær ikke nidkær over dem, som gjøre Uret.

Ordsf. 23, 17; 24, 19.

2. Thi de skulle hasteligen afhugges som Græs, og affalde som det grønne Græs.

Pf. 129, 6. Sak. 1, 10.

3. Forlad dig paa Herren og gjør Godt, bo i Landet og nær dig troligen.

Jos. 12, 7.

4. Og forlyst dig i Herren, saa skal han give dig dit Hjertes Begjæring.

Pf. 20, 5.

5. Vælt din Bei paa Herren og forlad dig paa ham; han, han skal gjøre det.

Matth. 6, 25. Pf. 55, 23. Ordsf. 16, 3. 1 Petr. 5, 7.

6. Og han skal udføre din Retfærdighed som Lyset, og din Ret som Middagslys.

Ef. 58, 8.

7. Ti for Herren og forwent ham; lad (din Brede) ikke optændes over den (Mand), hvis Bei lykkes, over den Mand, som udfører (skalkagtige) Anslag.

Pf. 39, 10. Pf. 62, 2. 6.

8. Lad af fra Brede og forlad Hastighed, lad (din Brede) ikke optændes, (hvormed du) visseiligen gjør ilde.

Eph. 4, 26. 31. Col. 3, 8.

9. Thi de Onde skulle udryddes, men de, som bide efter Herren, de skulle arve Landet.

10. Og (det er) endnu et Lidet, saa er den Ugudelige ikke mere, og naar du giver Aft paa hans Sted, da skal han ikke (fin- des).

Job 7, 21. Pf. 103, 16.

11. Men de Sagtmodige skulle arve Landet, og forlyste sig over stor Fred.

Matth. 5, 5. Pf. 119, 165.

12. Den Ugudelige tænker Skalkhed imod den Retfærdige og skjærer med sine Tænder over ham.

Job 16, 9. Pf. 35, 16.

13. Herren skal see ad ham; thi han seer, at hans Dag kommer.

Pf. 2, 4. Pf. 59, 9. Job 18, 20. Jer. 17, 18 fg.

14. De Ugudelige have uddraget Sværd og spændt deres Bue at fælde en Elendig og Fattig, at slagte dem, som ere oprigtige paa Veien.

Pf. 7, 16. Dom. 6, 5. 6. 14.

15. Deres Sværd skal komme i deres (egte) Hjerter, og deres Buer skulle sønderbrydes.

16. Det Lidet, som den Retfærdige haver, er bedre end mange Ugudeliges meget (Guds).

Ordsf. 15, 16.

17. Thi de Ugudeliges Arme skulle sønderbrydes, men Herren opholder de Retfærdige.

1 Sam. 2, 31.

18. Herren kjender de Fuldkomnes Dage, og deres Arv skal blive evindelig.

19. De skulle ikke bestjæmmes i den onde Tid, og de skulle møttes i Hungers Dage.

Pf. 33, 19. Pf. 34, 10.

20. Thi de Ugudelige skulle omkomme, ja Herrens Fjender, om de end ere som en kostelig Eng; de skulle forgaae, i Røg skulle de forgaae.

Pf. 68, 3.

21. En Ugudelig tager tilaans og betaler ikke, men en Retfærdig forbarmer sig og giver.

Pf. 112, 5.

22. Thi hans Velsignede skulle arve Landet, men hans Forbandede skulle udryddes.

Pf. 25, 13. Matth. 25, 34.

23. Af Herren stadfæstes en Mands Gange, og han skal have Lyft til hans Bei.

24. Naar han falder, da skal han ikke bortkastet; thi Herren opholder hans Haand.

Pf. 145, 14.

25. Jeg har været ung og er bleven gammel, men jeg haver ikke seet en Retfærdig forladt, eller hans Sæd søge efter Brød.

Job 20, 10.

26. Han forbarmer sig den ganske Dag og udlaaner, og hans Sæd (skal blive) til en Velsignelse.

Euc. 6, 35.

27. Vig fra Ondt og gjør Godt, og bo evindeligt. Ps. 34, 15. Ef. 1, 16. Am. 5, 15. Ps. 37, 3. 29.

28. Thi Herren elsker Ret og skal ikke forlade sine Hellige; de blive bevarede evindeligt, men de Ugudeliges Sæd bliver udryddet.

29. De Retfærdige skulle arve Landet og boe deri evindeligt. Matth. 5, 5.

30. En Retfærdigs Mund skal tale om Visdom, og hans Tonge skal tale Ret.

Ordspr. 10, 11. 30.

31. Hans Guds Lov er i hans Hjerte, hans Trin skulle ikke glide. Ef. 51, 7.

32. En Ugudeligt lurar paa den Retfærdige og søger efter at dræbe ham.

Ps. 10, 9. Job. 8, 40.

33. Herren skal ikke forlade ham i hans Haand og ei fordømme ham som en Ugudeligt, naar han bliver dømt. Dan. 6, 15. 21.

34. Vi efter Herren og hold hans Bei, saa skal han opføre dig til at arve Landet; du skal see, naar de Ugudelige skulle udryddes. Ps. 27, 14. Ps. 42, 6. 12. 2 Mos. 14, 30.

35. Jeg saae en Ugudeligt, en Tyrann, der udbredte sig som et indfødt (Træ), der grønnes. 1 Sam. 25, 2. 10. 11. 38.

36. Men man gif forbi, og see, han var ikke (mere), og jeg søgte efter ham, men han fandtes ikke. Job 4, 20. Ef. 41, 12. Job 20, 8.

37. Tag vare paa en Fuldkommen og see en Oprigtig; thi (det skal gaae) en Saa-dan vel paa det Sidste. 1 Mos. 39, 8. 9; 41, 41.

38. Men Overtrædere skulle odelægges tilfammen, de Ugudelige skulle udryddes paa det Sidste. Ps. 73, 19.

39. Men de Retfærdiges Frelse er af Herren; (han er) deres Styrke i Nødens Tid. 2 Petr. 2, 9. Ps. 46, 2.

40. Og Herren skal hjælpe dem og udfrie dem; han skal udfrie dem fra de Ugudelige og frelse dem, thi de troede paa ham.

Dan. 6, 23.

38. Psalm.

David beider, Gud vilde ikke saa haardestigen trykke og angste ham for hans Synders Skyld, som nu stede, 2-11; klager over sine utroie Venner og sine Fjender, og tager sin Tilflugt til Gud, 12-23.

David's Psalm, at lade ihukomme.

Ps. 70, 1.

2. Herre! straf mig ikke i din Brede, og tugt mig (ikke) i din Grumhed.

Ps. 6, 2. Jer. 10, 24.

3. Thi dine Pile ere dybt nedtrykkede i mig, og din Haand nedtrykker mig dybt.

Job 6, 4; 34, 6. Ps. 32, 4.

4. (Der er) intet Sundt i mit Kjød for din Brede, (der er) ingen Fred i mine Been for min Synds Skyld. Ef. 1, 6.

5. Thi mine Misgjerninger gaae over mit Hoved, de ere blevene mig for svare, som en svar Byrde. Begr. 1, 14.

6. Mine Bylder lugte ilde, de ere forfuldede for min Daarligheds Skyld.

7. Jeg gaaer kroget, jeg er heel saare nedbøiet; jeg gaaer hver Dag i Sørgetænder.

Ps. 42, 10.

8. Thi mine Lænder ere ganske fortorrede, og (der er) intet Sundt i mit Kjød.

9. Jeg er bleven svag og heel saare forstødt, jeg hylar for mit Hjertes Forstyrning.

10. Herre! al min Begjæring er for dig, og mit Suk er ikke skjult for dig. Ps. 6, 7.

11. Mit Hjerte slaaer heftigt, min Kraft haver forladt mig, og mine Dines Lys, (ja) og saa det er ikke hos mig. Ps. 22, 16.

12. Mine Venner og mine Staldbrobre staae tvært over for (og see paa) min Plage, og mine Nærmeste staae langt borte.

Job 19, 14; 30, 10. Ps. 31, 12. Ps. 69, 9.

13. Og de, som søge efter mit Liv, sætte Snarer, og de, som søge min Ulykke, tale om, (hvorledes de kunne gjøre mig) Slade, og grunde den ganske Dag paa allehaande Svig.

Matth. 26, 4.

14. Men jeg er som en Døv (og) vil ikke høre, og som en Stum, der ikke vil oplade sin Mund.

Ef. 53, 7. Marc. 14, 61.

15. Ja, jeg er som en Mand, der ikke hører, og (som haver) intet Gjensvar i sin Mund.

16. Thi, Herre! jeg bier efter dig; du, du, Herre min Gud, skal bønføre. Ps. 37, 31.

17. Thi jeg sagde: Alt de dog ikke maatte glæde sig over mig! naar min Fod snubler, gjøre de sig store imod mig. Ps. 30, 2.

18. Thi jeg er færdig til at halte, og min Pine er altid for mig.

19. Thi jeg vil give min Misgjerning tilkjende, og vil sørge over min Synd.

Ps. 32, 5.

20. Men mine Fjender, som leve, ere mægtige, og de ere mange, som mig hade uden Skyld. Ps. 73, 6 fg.

21. Og de, som betale Ondt for Godt, de staae imod mig, fordi jeg efterjager det Gode. Ps. 35, 12. Jer. 18, 20.

22. Forlad mig ikke, Herre! min Gud, vær ikke langt fra mig. Ps. 22, 12.

23. Skynd dig at hjælpe mig, Herre, min Salighed!

Ps. 40, 14. Ps. 35, 3.

39. Psalme.

David taler om, hvorledes han havde foresat sig at vogte sig for at overtræde med sin Tunge; dog maatte og vilde han tale for Gud, 2-4. Han taler da for Gud om sit Livs Korthed og Forsængelighed, og jætter sit Haab til Gud, 5-8. Han beder om Syndsforladelse, om Naade og Bederqvælgelse, 9-14.

Til Sangmesteren, for Jeduthum; Davids Psalme.

2. Jeg sagde: Jeg vil bevare mine Beie, at jeg ikke skal synde med min Tunge; jeg vil bevare min Mund med en Mundkurv, da en Ugudelig er endnu for mig.

Ps. 17, 3, 4. Ps. 141, 3.

3. Jeg var stum formedelst Tausshed, jeg taug fra (at tale) det Gode; men min Pine blev oprørt.

Ps. 38, 14.

4. Mit Hjerte blev hedt inden i mig; i min Betænkning optændtes en Ild; jeg talte med min Tunge:

Ps. 119, 53.

5. Herre! lad mig kende min Ende og mine Dages Maal, hvad det er, at jeg kan kende, hvor (snart) jeg skal lade af (at leve).

Ps. 90, 12. Ps. 11, 5. Ps. 31, 16.

6. Sec, du haver sat mine Dage som en Haandbred, og min Livstid er som Intet for dig; visfelig, hvert Menneſte er idel Forsængelighed, (hvor fast han end) staaer. Sela.

Ps. 90, 5. Ps. 62, 10. Ps. 40, 17.

7. Visfelig, Menneſtet gaaer frem (som) i et Billæde, visfelig, de gjøre sig (megen) Uro forgjæves; man famler og kan ikke vide, hvo der skal sanke det.

Ps. 2, 8. Ps. 18, 5.

8. Og nu, Herre! hvad haver jeg biet efter? Min Forventelse er til dig.

Ps. 25, 2. Ps. 26, 1.

9. Fri mig fra alle mine Overtrædelser, fæt mig ikke til en Daars Spot.

Ps. 79, 9.

10. Jeg var stum, jeg vilde ikke oplade min Mund, thi du, du gjorde det.

2 Sam. 12, 10. Ps. 11, 16. Ps. 10, 11.

11. Borttag din Plage fra mig; (thi) jeg, jeg er (næsten) aldeles udryddet ved din Haands Slag.

Matth. 26, 39.

12. Tugter du Nogen med megen Straf for Misgjerning, da gjør du, at hans onſkelige (Stikkelse) henjmelter som et Møl; visfelig alle Menneſter ere Forsængelige. Sela.

Ps. 6.

13. Herre! hør min Bøn, og vend dine Øren til mit Raab, ti ikke til min Graad; thi jeg er en Fremmed hos dig, en Gæst som alle mine Fædre.

1 Mos. 35, 27. 3 Mos. 25, 23.

1 Kron. 29, 15. 2 Cor. 5, 6. 7. Phil. 3, 20. Ebr. 11, 13.

14. See hen fra mig, at jeg maa vederqvæges, førend jeg farer bort og er ikke (mere til).

Ps. 11, 12. Ps. 10, 20.

40. Psalme.

David taler om Messia Taalmodighed, Bøn og Kærlighed i og af sine svare Lidelser, 2-5; om det gamle Testaments Offers Afstaaelse og Christi Fyldestgjørelse, og om Evangelii Prædiken, 6-11; om Messia Bøn for sig i sine Lidelser og imod sine ubødsfærdige Fjender, 12-18.

Til Sangmesteren; Davids Psalme.

2. Jeg biede taalmodig efter Herren, og han hørte mig og hørte mit Raab.

Ps. 27, 14. Ps. 38, 16.

3. Og han drog mig op af en brusenende Grav, af det skidne Dynd; og han satte mine Fodder paa en Klippe, saa han befæstede mine Gange.

Ps. 69, 3.

4. Og han lagde en ny Sang i min Mund, en Lov for vor Gud; det skulde Mange see og frygte, og forlade sig paa Herren.

Ps. 5, 9. Ps. 14, 3.

5. Salig er den Mand, som sætter sin Tillid til Herren, og vender ikke sit Ansigt til de Hovmodige og til dem, som høre sig til Løgn.

Ps. 2, 12. Ps. 34, 9. Ps. 146, 5.

6. Herre, min Gud! du, du haver gjort dine underlige Ting og dine Tanker mange foldige mod os; Ingen kan ordentligen fremsætte (dem) hos dig; vil jeg kundgjøre og udsige (dem, da) ere de flere, end man kan tælle dem.

Ps. 92, 6. Ps. 139, 17.

7. Du haver ikke Lyst til Slagtoffer og Madoffer, du har gjenneboret mig Dreng; du begjærede ikke Brændoffer eller Syndoffer.

Ps. 51, 18. Ebr. 10, 5. 2 Mos. 21, 6.

8. Da sagde jeg: Sec, jeg er kommen; i Bogens Rolle er skrevet om mig.

Ps. 5, 39. Ps. 46. Ebr. 10, 7.

9. Jeg haver Lyst til at gjøre din Villie, min Gud! og din Lov er midt i mit Inderside.

Ps. 59, 5. Ps. 37, 31.

10. Jeg behøver Retfærdighed i en stor Forsamling; sec, jeg vil ikke (lade) forhindre mine Fæder; Herre! du veed det.

Ps. 35, 18. Ps. 26, 12.

11. Jeg skjuler ikke din Retfærdighed inden i mit Hjerte, jeg taler om din Trofasthed og din Salighed; jeg følger ikke din Misfærdighed og din Sandhed for en stor Forsamling.

Ps. 57, 4.

12. Du, Herre! hold ikke din Barmhertighed tilbage fra mig; lad din Misfærdighed og din Sandhed bevare mig altid.

Ps. 61, 8.

13. Thi onde Ting have omspændt mig, saa (der er) intet Tal paa, mine Misgjeringer grebe mig, og jeg kunde ikke see; de ere flere end Haar paa mit Hoved, og mit Hjerte haver forladt mig. Ps. 69, 5. Ps. 38, 11.

14. Herre! lad det behage dig at frie mig; Herre! skynd dig at hjælpe mig.

Ps. 38, 23. Ps. 70, 2.

15. Lad dem blues og blive tilfæmme tilhobe, som søge efter mit Liv, at omkomme det; lad dem vige tilbage og forhaanes, som vilse (mig) Dødt.

Ps. 70, 3. Ps. 83, 17. Ps. 56, 10.

16. Lad dem ødelægges til deres Bestjæmmelses Løn, de, som sige om mig: Ha, ha!

Ps. 35, 21. 25.

17. Lad dem frydes og glædes i dig, alle de, som søge dig; lad dem, som elste din Salighed, altid sige: Herren være storliggen lobet.

Ps. 35, 27. Ps. 24, 6.

18. Thi jeg er elendig og fattig, (men) Herren maa tænke paa mig; du er min Hjælp og den, som udfrier mig; min Gud, tøv ikke!

Ps. 109, 22. 1 Petr. 5, 7.

41. Psalme.

Messias priser den salig, som antager den Elendige i hans Udsættelse, 2-5; beder imod sine Kjenders Dødsfald, 6-10; beder sin Fader om Naade og Ophjælpelse, og takker ham i Tillid til hans Freløsning, 11-14.

Til Sangmesteren; Davids Psalme.

2. Salig er den, som handler forstandeligen imod den Ringe; Herren skal redde ham paa en ond Dag.

Ersp. 11, 21; 19, 17.

3. Herren skal bevare ham og holde ham ved Live; han skal blive lykkelig paa Jorden, og du skal ikke give ham i hans Fjenders Villie.

Nb. G. 9, 36-41. Ps. 27, 12.

4. Herren skal opholde ham paa (hans) Sygeseng; du ombender alt hans Leie i hans Sygdom.

2 Kong. 20, 7.

5. Jeg, jeg sagde: Herre! vær mig naadig, helbred min Sjæl; thi jeg haver syndet imod dig.

Ps. 6, 3. Ps. 9, 14. 2 Cor. 5, 21.

6. Mine Fjender tale Dødt om mig (sigende): Naar skal han døe, og hans Navn forgaae?

7. Og dersom En (af dem) kommer at see (mig), taler han Falskhed, hans Hjerte samler sig Uret (tilsammen); gaaer han ud udenfor, da taler han (derom).

8. Alle mine Hadere hviste tilsammen imod mig; de tænke imod mig det, som er mig Dødt.

Matth. 22, 15. Luc. 11, 54.

9. (De sige:) Der hænger en Belials Handel fast ved ham, og han, som ligger, skal ikke staa op mere.

10. Og saa den Mand, (som havde) Fred med mig, som jeg forlod mig paa, som aad mit Brød, han opløstede sin Hæl imod mig.

Job. 13, 18. Ps. 55, 14. 15. Ap. G. 1, 16. 17.

11. Men du, Herre! vær mig naadig og reis mig op; saa vil jeg betale dem.

12. Derpaa kjender jeg, at du haver Behagelighed til mig, at min Fjende ikke skal raabe (for Bløde) over mig.

2 Sam. 5, 12. Ps. 30, 2.

13. Og mig (anslangende), du opholder mig for min Oprigtigheds Skyld, og sætter mig for dit Ansigt evindeligt.

1 Kren. 17, 27.

14. Lovet være Herren, Israels Gud, fra Ewighed og indtil Ewighed! Amen, ja Amen.

Ps. 72, 18. Luc. 1, 68.

42. Psalme.

David giver sin store Længsel tilkjende efter Gud og den offentlige Gudstjeneste, fra hvilken han blev udelukket ved sin Landsflygtighed, og sætter sit Haab til Gud, 2-6; taler ydermere om sine Gjentvæbninger og Trængsler, og styrker sig i Troen, 7-12.

Til Sangmesteren; (en Psalme), som giver Undervisning, for Korahs Børn.

1 Kren. 6, 22. 37.

2. Nagesom en Hjort sfriger efter Vandstrømme, saa sfriger min Sjæl til dig, o Gud!

3. Min Sjæl tørster efter Gud, efter den levende Gud; naar skal jeg komme (derhen) og sees for Guds Ansigt?

Ps. 143, 6. 1 Thess. 1, 9.

4. Min Graad er min Mød Dag og Nat, fordi man siger den ganste Dag til mig: Hvor er din Gud?

Ps. 79, 10. Ps. 115, 2.

5. Disse Ting vil jeg komme ihu og udøse min Sjæl hos mig (selv); thi jeg vilde gaae frem med Hoben, vilde gaae afsted med dem til Guds Huus med Frydefrigs og Taksigelses Røst iblandt den Hob, som holder helligt.

Ps. 26, 6. Ps. 27, 4.

6. Hvorfor nedboier du dig, min Sjæl, og bruser over mig? bi efter Gud, thi jeg skal endnu takke ham; (thi der er) megen Frelse for hans Ansigt.

Ps. 43, 5. Ps. 46, 4. Ps. 27, 14.

7. Min Gud! min Sjæl nedboier sig i mig; derfor vil jeg komme dig ihu fra Jordens Land og Hermonim, fra det lille Bjerg.

8. Afgrund raaber til Afgrund under

dine Renders Lyd; alle dine Vandvover og dine Vølger git over mig. Ps. 69, 3. Ps. 88, 8.

9. Herren skal befale sin Miskundhed om Dagen, og om Natten skal hans Sang være hos mig, (ja) en Bøn til min Gud.

10. Jeg vil sige til Gud: Min Skilpe, hvorfor haver du glemt mig? hvorfor maa jeg gaae i Sørgeklaeder, idet Fjenden trænger (mig)? Ps. 13, 2. Ps. 43, 2.

11. I (det der drives) Vord i mine Been, forhaane mine Fjender mig, idet de sige den ganste Dag til mig: Hvor er din Gud? Ps. 119, 42.

12. Hvorfor nedbøier du dig, min Sjæl, og hvorfor bruser du over mig? bi efter Gud, thi jeg skal endnu takke ham; (thi han er) mit Ansigts megen Frelse og min Gud.

43. Psalme.

David beder Gud om Hjælp og Frelsing, og at han maatte komme tilbage til at see den delige Gudstjeneste, 1-4, og styrker sig i Tro til Gud, 5.

Døm mig, o Gud! og udfør min Sag for det umilde Folk; fra en falsk og uretfærdig Mand udfrie du mig.

Ps. 26, 2. Ps. 110, 2.

2. Thi du er min Styrkes Gud, hvorfor forlaster du mig? hvorfor skal jeg gaae i Sørgeklaeder, idet Fjenden trænger (mig)? Ps. 41, 10. Ps. 38, 7. Ps. 42, 10.

3. Send dit Lys og din Sandhed, at de, de maae ledsage mig, at de maae føre mig til dit hellige Bjerg og til dine Boliger, Ps. 15, 1.

4. og at jeg maa indgaae til Guds Alter, til min Fryds (og) Glædes Gud, og takke dig paa Harpe, o Gud, min Gud!

5. Hvorfor nedbøier du dig, min Sjæl, og hvorfor bruser du over mig? bi efter Gud, thi jeg skal endnu takke ham; (thi han er) mit Ansigts megen Frelse og min Gud. Ps. 42, 6. 12.

44. Psalme.

Guds Kirke foreholder Gud den Hjælp, som han havde forud beviist sit Folk, 2-4; sætter ogsaa sit Haab ikke til sig selv, men til hans Bistand, 5-9; klager over, at den var af Gud forladt og hengivet i Fjendens Vold, skøndt den ikke havde modvilligen forladt Guds Bød, 10-23; beder om Hjælp og Frelsing, 24-27.

Til Sangmesteren; (en Psalme,) som giver Underviisning, for Korahs Børn.

Ps. 42, 1.

2. **G**ud, vi have hørt med vore Øren, vore Fædre have fortalt os den

Gjerning, du gjorde i deres Dage, i de forrige Dage. 5 Mos. 6, 21 fig. Ps. 78, 2.

3. Du, du fordrev Hedningerne ved din Haand, men du plantede dem; du, du handslede ilde mod Folkene, og udstødte dem. 5 Mos. 7, 1 fig.

4. Thi de indtog ikke Landet til Arv ved deres Sværd, og deres Arm frelst dem ikke, men din høire Haand og din Arm, og dit Ansigts Lys, fordi du havde Behagelighed til dem. 5 Mos. 8, 18; 7, 8.

5. Gud! du er den samme, min Konge; befal Jakobs megen Frelse (at komme). Ps. 5, 3.

6. Ved dig ville vi stange vore Fjender, i dit Navn ville vi undertræde dem, som staae op imod os. Ps. 60, 14. 5 Mos. 33, 17.

7. Thi jeg forlader mig ikke paa min Bue, og mit Sværd kan ikke frelse mig. Ps. 20, 8.

8. Men du haver frelst os fra vore Fjender, og du haver bestjæmmet dem, som os havde.

9. Vi rose os den ganste Dag i Gud, og vi takke dit Navn evindeligen. Sela.

10. Men du haver forkastet (os) og ladet os bestjæmmes, og vil ikke udgaae med vore Hære. Ps. 60, 12.

11. Du lader os vende tilbage for Modstanderen, og de, som os hade, have berøvet (os) for sig.

12. Du giver os hen som Faar til Spise, og bortstrøer os iblandt Hedningerne. Matth. 10, 16.

13. Du sælger dit Folk, (dog) ikke for Guds, og du sætter ikke stor Priis paa dem. 5 Mos. 32, 30.

14. Du gjør os til Skjændsel for vore Naboer, til Bespottelse og Haanhed for dem, (som ere) trindt omkring os. Ps. 79, 4. Ps. 89, 42.

15. Du gjør os til et Ordspøg iblandt Hedningerne, saa man ryster Hovedet (ad os) iblandt Folkene. Ps. 22, 8. Ps. 109, 25.

16. Min Forsmædelse er den ganste Dag for mig, og mit Ansigts Skam haver skjult mig. Ps. 69, 20.

17. for den Røsts Skyld, som bespottet og forhaaner, for Fjendens og den Hevn-gjerriges Skyld. Ps. 74, 10.

18. Alt dette er kommet over os, dog have vi ikke glemt dig, og vi have ikke handlet falskeligen imod din Pagt.

19. Vort Hjerte vendte ikke tilbage, ei heller boiede vor Gang sig af fra din Vej, Ps. 119, 128.

20. enddog du haver sønderstødt os i Dragers Sted, og skjult os med Dødens Skygge.

21. Derjom vi havde glemt vor Guds Navn og udbredt vore Hænder til en fremmed Gud, Ps. 119, 16.

22. skulde Gud (da) ikke undersøge det, efterdi han kjender Hjertets skjulte Ting? Ps. 7, 10. Matth. 9, 4.

23. Men vi blive ihjelslagne for din Skyld den ganste Dag, vi ere regnede som Slagtesaar. v. 12. Rom. 8, 36.

24. Vaagn op! hvorfor vil du sove, Herre? vaagn op, forkast ikke evindeligen! Matth. 8, 24. 25. Ps. 59, 6.

25. Hvorfor vil du skjule dit Ansigt (og) glemme vor Glendighed og vor Trængsel? Ps. 13, 2. Ps. 69, 18. Ps. 88, 15.

26. Thi vor Sjæl er nedbøiet i Støv, vor Bug hænger ved Jorden. Dom. 11, 35.

27. Gjør dig rede, du, som er vor Hjælp, og forløs os for din Miskundheds Skyld. Ps. 7, 7.

45. Psalm.

David synger en heilig Sang om Messias, vor Konge, hvori han berømmer hans Skjønhed, Lyslighed, Styrke, Majestæt og Gaver, 2-9; taler om hans Bruds herlige Oprindelse, Værdighed, Lydighed, Deilighed og Hjemførelse, ligeledes om Guds Riges Udbredelse i det nye Testamente iblandt alle Folk, 10-18.

Til Sangmesteren; over Schofchannim; for Korahs Børn, (en Psalm), som giver Underviisning, en Sang om Kjærlighed. Ps. 69, 1. Ps. 80, 1.

2. Mit Hjerte udgyder en god Tale; jeg taler (en Sang), jeg haver gjort om en Konge, min Tunge er en snar Stribers Pen. Col. 3, 16.

3. Du er meget deiligere end Menneffens Børn, der er Naade udøst paa dine Læber; derfor velsignede dig Gud evindelig. Sof. 1, 16; 5, 10. Ef. 50, 4.

4. Bind dit Sværd ved din Side, du Vælsbige! (ja) din Majestæt og din Herlighed. Nab. 1, 16.

5. Og vær lykkelig i din Herlighed, far frem for Sandheds Skyld med Sagtnodighed (og) Retsfærdighed; og din høire Haand skal lære dig forfærdelige Ting. Ps. 21, 9.

6. Dine Pile ere skjærpede, — Folk skulle falde under dig — (de skulle fare) i Kongens Fjenders Hjerte. Ps. 110, 6.

7. Gud! din Throne (bliver) evindelig og altid; dit Riges Spiir er et ret Spiir. Ebr. 1, 8. 9. Dan. 7, 27.

8. Du elskede Retsfærdighed og hadede Ugudelighed; derfor haver, o Gud! din Gud salvet dig med Glædens Olie fremfor dine Medbrødre. Ps. 33, 5.

Ps. 5, 6. Dan. 9, 21. Ap. G. 10, 38. Sof. 3, 31.

9. Alle dine Klæder lugte af Myrrha og Aloe (og) Kasia, (naar du gaaer) ud af de Elfenbeens-Paladser, af (dem, som) have glædet dig.

10. Kongers Døttre ere iblandt dine hyperlige (Qvinder); Dronningen staaer ved din høire Haand i (kosteligt) Guld af Ophir. Nab. 21, 2.

11. Hør, Datter! og see til og høi dit Øre, og glem dit Folk og din Faders Hus. Matth. 10, 37. 1 Mos. 12, 1.

12. Saa skal Kongen faae Lyft til din Deilighed; thi han, han er din Herre, og du skal tilbede ham. Sof. 4, 1. Sof. 2, 20.

13. Og Thyri Døttre, (som fremkomme) med Stjens, skulle bede (hdmhygeligen) for dit Ansigt, (ja) de Rige iblandt Folket. Ps. 72, 10. Ef. 23, 18.

14. Kongens Datter er aldeles herliggjort indvortes; hendes Klæder ere af Gyldestykker. Sof. 1, 8. 15; 4, 1.

15. Hun skal fremføres til Kongen i studeklæder (Klæder); Jomfruerne, (som gaae) efter hende, hendes Veninder, skulle føres til dig. 1 Petr. 3, 3. 4.

16. De skulle fremføres med megen Glæde og Fryd, de skulle komme i Kongens Palads. Nab. 19, 7. Sof. 14, 2.

17. Dine Sønner skulle være i dine Fædres Sted; dem skal du sætte til Høfster i alt Landet. Ebr. 2, 13.

18. Jeg vil lade komme dit Navn ihu iblandt alle Slægter; derfor skulle Folk takke dig evindelig og altid. Mal. 1, 11.

46. Psalm.

Guds Menighed priser Gud for hans Naade og Hjælp og herlige Veskjærmelse, som han beviser den og frendeles skal bevise imod den, 2-8, og haver den visse Tillid, at Gud skal undertrykke alle dens Fjender, 9-12.

Til Sangmesteren, for Korahs Børn; en Sang paa Mamoth. 1 Kren. 15, 20.

2. Gud er vor Tillid og Styrke, en Hjælp i Angester, som er befunden (at være) saare (stor). Ps. 18, 2. 3. Ordsp. 18, 10. Ef. 4, 5. 6.

3. Derfor vilde vi ikke frygte, naar Jorden end forandrede, og Bjergene bevægedes midt i Havet; Ps. 3, 7. Ps. 27, 3. Nab. 6, 14.

4. om end Vandene deri bruse og opføres,

(og) Bjergene bæve af dets stolte (Bølg) Sela. Psal. 21, 25.

5. Flodens Bække skulle glæde Guds Stad, (ja) det hellige (Sted) iblandt den Høiestes Boliger. Psal. 48, 9. Ebr. 11, 10.

6. Gud er midt deri, den skal ikke bevæges; Gud skal hjælpe den, naar Morgenens frembryder. Nab. 21, 3. Matth. 16, 18.

7. Hedningerne brusede, Rigerne bevægedes; han udgav sin Røst, Jorden smeltedes. Nab. 11, 18. Dan. 2, 41.

8. Herren Zebaoth er med os; Jakobs Gud er vor Ophøielse. Sela.

v. 12. Rom. 8, 31. Psal. 9, 10. Psal. 48, 4.

9. Kommer, seer Herrens Gjerninger, han, som haver sat Ødelæggelser paa Jorden, Psal. 66, 5. Psal. 111, 2.

10. som kommer Krigen til at holde op indtil Jordens Ende, sønderbryder Buen og afhugger Spydet, brænder Vognene med Ilden. Psal. 76, 4. Jos. 2, 18. Jos. 11, 6.

11. Vader af og vider, at jeg er Gud; jeg vil ophøies iblandt Hedningerne, jeg vil ophøies i Landet. Esf. 14, 7. Hab. 2, 20.

12. Herren Zebaoth er med os; Jakobs Gud er vor Ophøielse. Sela.

v. 8. 2 Kron. 13, 12. Rom. 8, 31.

47. Psalme.

Alle Folk opmuntres til at troe paa Christum og at glæde sig i ham, 2-5. Christ i herlige Opfart til Himmelen beskrives, og der tales om Hedningernes Omvendelse, 6-10.

En Psalme til Sangmesteren, for Korahs Børn.

2. Alle Folk, klapper med Haand, raaber (med Glæde) for Gud med frydefuld Røst! 2 Kong. 11, 12. Psal. 66, 1.

3. Thi Herren, den Høieste, er forfærdelig, en stor Konge over al Jorden.

Psal. 76, 8. Esai. 14, 9. Mal. 1, 14.

4. Han tvinger Folkene under os, ja, Folkene under vore Fødder. Psal. 149, 6 fg.

5. Han udvælger for os vor Arv, Jakobs Herlighed, hvem han elskede. Sela. Rom. 9, 13.

6. Gud før op med Frydssang, Herren med Basunens Lyd. Psal. 68, 19.

7. Synger (Psalmer) for Gud, synger (Psalmer); synger (Psalmer) for vor Konge, synger (Psalmer)! Esf. 12, 5.

8. Thi Gud er al Jordens Konge; synger (Psalmer) forstandeligen.

9. Gud regjerer over Hedningerne, Gud sidder paa sin hellige Throne. Psal. 22, 29.

10. Fyrsterne iblandt Folkene ere samlede til Abrahams Guds Folk; thi Skjol-

dene paa Jorden høre Gud til, han er saare ophøiet. Psal. 97, 9.

48. Psalme.

David beskriver Guds Kirkes Herlighed og Pyssalighed, som er det aandelige Zion, 2-9; berømmer Guds Miskundhed og Retfærdigheds Aabenbarelse paa den, 10-12; formaner de Troende til at betragte Guds Kirkes Deilighed og Bestandighed, 13-15.

En Psalme sang, for Korahs Børn.

2. Herren er stor og saare prøjelig i vor Guds Stad, paa hans hellige Bjerg. Psal. 145, 3. Psal. 46, 5.

3. Zions Bjerg ligger smukt, er det ganste Lands Glæde, paa de nordre Sider, en stor Konges Stad. Matth. 5, 35.

4. Gud er i dens Paladser, han er kjendt for (at være) en Ophøielse. Psal. 9, 10.

5. Thi see, Kongerne vare forsamlede, de drog forbi tilsammen.

6. Som de saae, saa forundrede de sig; de forfærbedes, de hastede.

7. Bøvelse betog dem der, Angest som en (Vindes), der søder. Esf. 21, 3.

8. Ved Østenveir skal du sønderbryde Tharjis-Skibe. Esf. 2, 16.

9. Ligesom vi have hørt, saa saae vi det i Herrens Zebaoths Stad, i vor Guds Stad; Gud skal befæste den indtil evig Tid. Sela. Zach. 8, 3. Psal. 46, 6.

10. O Gud! vi tænke paa din Miskundhed inden i dit Tempel.

11. O Gud! ligesom dit Navn er, saa er din Priis indtil Jordens Ender; din høire Haand er fuld af Retfærdighed. 5 Mos. 28, 58.

12. Zions Bjerg glæder sig, Judæ Døttre fryde sig for dine Dømmes Skjld. Nab. 14, 1.

13. Gaar omkring Zion og omringer den, tæller dens Taarne.

14. Sætter eders Hjerte til dens Muur, forhøier dens Paladser, at I kunne for-tælle det for den Slægt, (som kommer) herefter. Psal. 51, 20.

15. Thi denne Gud er vor Gud evindeligen og altid; han, han skal ledsage os over Døden. Esf. 25, 9.

49. Psalme.

David lærer de Troende, at de ei skulle frygte for de onde Dage, 2-5; vjær, hvor forfølgelig deres Pyssalighed er, som forlade sig paa deres Guds og Rigdom, 6-16; formaner derfor de Troende, at de ei skulle forarge sig paa de Ondes Pyssalighed, 17-21.

En Psalme til Sangmesteren, for Korahs Børn.

2. Hører dette, alle Folk, vender (eders) Øren hid, alle Verdens Indbyggere,
3. baade menige Mand og de ypperlige Folk, en Rig og Fattig tillige!
4. Min Mund skal tale idel Wiisdom, og mit Hjertes Betænkning (skal være) megen Forstand.
5. Jeg vil høie mit Øre til Ordsprog, jeg vil aabne (Munden) med min mørke Tale, (legende) paa Harpe. Ps. 78, 2. Matth. 13, 35.
6. Hvorfor skulde jeg frygte i de onde Dage, (naar) mine Skufferes Misgjerning omgiver mig?
7. de, som forlade sig paa deres Guds og rose sig af deres store Rigdom. Ps. 52, 9.
8. Der kan ingen Mand nogenlunde frelse en Broder, han kan ikke give Gud hans Forsoning;
9. — thi deres Sjæls Forløsning skal koste meget og maatte holde op evindeligen — Matth. 16, 26.
10. at han fremdeles skulde leve evindeligen (og) ikke see Graven.
11. Thi man skal see, at de Wijs skulle døe, at en Daare og en Ufornuftig skulle omkomme tillige, og de skulle forlade deres Guds til Andre. Præd. 2, 16. Ordspr. 30, 2. Præd. 6, 2.
12. Deres inderste (Tanke ere, at) deres Huus (skal blive) evindeligen, deres Boliger fra Slægt til Slægt; de kalde Jorden efter deres Navn.
13. Dog bliver et Menneſke, (som er) i Værdighed, ikke varagtigt (derudi); han bliver lignet ved Væsterne, som udryddes. v. 21. Præd. 3, 19. 2 Petr. 2, 12.
14. Denne deres Vei er en Daarlighed af dem; dog love deres Efterkommere det med deres Mund. Sela.
15. De skulle lægges i Graven som Jaar, Døden skal fortære dem, og de Oprigtige skulle regjere over dem om Morgen, og Graven skal aflide deres Skikkelse, (Enhver) af sin Bolig.
16. Men Gud skal forløse min Sjæl af Gravens Vold, thi han haver antaget mig. Sela.
17. Frygt ikke, naar en Mand bliver rig, naar hans Husets Herlighed bliver stor.
18. Thi han skal slet Intet tage (med sig), naar han dør; hans Herlighed skal ikke fare ned efter ham. Job 27, 16, 17.
19. Enddog han velsigner sin Sjæl, medens han lever, og man lever dig, fordi du gjør dig til gode, Luc. 12, 19.

20. (Jaa) skal den (dog) komme til sine Fædres Slægt, som i Evighed ikke skulle see Lyset.

21. Et Menneſke, som er i Værdighed og ikke forstaaer det, han bliver lignet ved Væsterne, som udryddes. Præd. 3, 19.

50. Psalme.

Messias formaner alle Folk, at de skulle agte paa hans Tale og lære at forstaae hans Vei, 3-6; lærer, hvorledes han vil affstaae det gamle Testaments Offeringer, og hvorudi den jøde Gudsdyrkelse bestaaer, 7-15; truer at straffe Hyklere, og dem, som ei vilde holde hans Pagt, men lover at frelse de Oprigtige, 16-23.

Asaphs Psalme.

Den (sterke) Gud, Gud Herren, haver talet og kaldet Jorden fra Solens Opgang til dens Nedgang.

Job. 22, 22. Ps. 62, 12.

2. Af Zion aabenbares Gud herligen, i en fuldkommen Deltighed.

5 Mos. 33, 2. 2 Cor. 3, 7. 8.

3. Vor Gud skal komme og ikke tie; en Ild for hans Ansigt skal fortære, og omkring ham stormer det Jaare.

Ps. 96, 13. Ps. 50, 21.

4. Han skal kalde ad Himmelen ovenfra, og ad Jorden for at dømme sit Folk:

5. Samler mig mine Hellige, som gjøre min Pagt med Offer.

Matth. 24, 31. 2 Mos. 24, 4-8.

6. Og Himlene skulle kundgjøre hans Retfærdighed; thi Gud, han er Dommer. Sela.

Ps. 7, 12. Ps. 9, 5.

7. Hør, mit Folk! og jeg vil tale, Israel! og jeg vil vidne iblandt dig: Jeg er Gud, (ja) din Gud. Ps. 81, 9.

8. Jeg vil ikke straffe dig for dine Offres Skyld; thi dine Brændoffere ere altid for mig. Jer. 7, 22, 23.

9. Jeg vil ikke tage en Stud af dit Huus, (ei heller) Bukke af dine Stier.

10. Thi alle Dyrene i Skoven høre mig til, Dyrene paa Bjergene i Tusindtal.

Ps. 8, 8, 9.

11. Jeg kjender alle Fuglene paa Bjergene, og Dyr paa Marken ere hos mig.

12. Dersom jeg hungrede, vilde jeg ikke sige dig (det); thi Jorderige hører mig til og dets Fylde. Ps. 24, 1. 1 Cor. 10, 26.

13. (Mener du, at) jeg vil æde de stærke (Dyres) Kjød, eller drikke Bukkeblod?

Micha 6, 7.

14. Offre Gud Taksigelse, og betal den Høieste dine Løfter. Ps. 116, 17. 5 Mos. 23, 21, 23.

15. Og kald paa mig paa Nødens Dag; jeg vil udfrie dig, og du skal prise mig.

Ps. 77, 3. Ps. 91, 14. Matth. 7, 7.

16. Men Gud sagde til den Ugudelige: Hvad (kommer det) dig ved at fortælle mine Stikke, og hvad vil du tage min Pagt i din Mund?

Rom. 2, 21.

17. efterdi du, du hader Tugtelse, og du kaster mine Ord bag dig.

Ordspr. 6, 23; 12, 1. Neh. 9, 26.

18. Derfor du seer en Tyv, da løber du med ham, og din Deel er med Horkarle.

Erph. 5, 11.

19. Du skifter din Mund til Ondt, og med din Tunge digter du Svig.

1 Petr. 3, 10.

20. Du sidder, du taler imod din Broder; du bagtaler din Moders Søn.

Ps. 69, 9.

21. Disse Ting haver du gjort, og jeg haver tiet; du haver tænkt, at jeg skulde aldeles være ligesom du; (men) jeg vil straffe dig og stille (det) ordentligen frem for dine Øine.

Es. 42, 14; 57, 11.

22. Forstaaer dog dette, I, som have glemt Gud! at jeg ikke skal henrive, og der er Ingen, som frier.

Ps. 78, 11.

23. Den, som offerer Taktigelse, den ærer mig, og den, som sætter sig (den rette) Vej fore, ham vil jeg lade see paa Guds Salighed.

Ps. 91, 16.

51. Psalme.

David beder efter sit svare Kald Gud om Naade og Syndernes Forladelse, 3-11, om Retfærdighed, Fred og Glæde og Fornælse ved den Hellig-Aand, 12-14; lover ny Lybighed og en ydmyg og oprigtig Bødsfærdighed, og beder for Guds Menighed, 15-21.

Til Sangmesteren; Davids Psalme;

2. der Nathan, den Prophet, var kommen til ham, efterat han var indgangen til Bathseba.

2 Sam. 12, 1, 7.

3. Gud! vær mig naadig efter din Miskundhed; udslet mine Overtrædelser efter dine store Barmhjertigheder.

Ps. 56, 2. Luc. 18, 13. Es. 44, 22.

4. To mig meget af min Misgjerning, og rens mig af min Synd.

Es. 13, 1.

5. Thi jeg, jeg kender mine Overtrædelser, og min Synd er altid for mig.

Ps. 32, 5. Jer. 3, 12, 13.

6. For dig, (ja) for dig alene haver jeg syndet, og gjort det Onde for dine Øine, paa det du skal være retfærdig, naar du taler, være reen, naar du dommer.

Rom. 3, 4; 8, 4. Job 34, 10.

7. See, jeg er født i Misgjerning, og

min Moder haver undfanget mig i Synd.

Job. 3, 6. Erph. 2, 3.

8. See, du haver Lyft til Sandhed i inderste (Hjerte), og du lader mig forstaae Visdom i Løndom.

Job 33, 36. Es. 1, 26.

9. Rens mig af Synd med Isop, saa bliver jeg reen; to mig, saa bliver jeg hvidere end Sne.

3 Mos. 14, 6. 4 Mos. 19, 6.

10. Lad mig høre Fryd og Glæde, at de Been maae fryde sig, som du haver sønderstødt.

Ap. G. 16, 14.

11. Skjul dit Ansigt fra mine Synder, og udslet alle mine Misgjerninger.

Ps. 90, 8.

12. Gud! stab i mig et reent Hjerte, og fornø en stadig Aand inden i mig.

Es. 11, 19.

13. Bortkast mig ikke fra dit Ansigt, og tag ikke din Hellig-Aand fra mig.

Erph. 4, 20.

14. Giv mig igjen din Saligheds Fryd, og en frivillig Aand opholde mig!

Rom. 8, 15.

15. Saa vil jeg lære Overtrædere dine Veie, og Syndere skulle omvende sig til dig.

Luc. 22, 32.

16. Fri mig fra Blodskyld, Gud, min Saligheds Gud! saa skal min Tunge synge (med Fryd) om din Retfærdighed.

2 Sam. 11, 17.

17. Herre! oplad mine Læber, saa skal min Mund kundgjøre din Pris.

Ps. 71, 8.

18. Thi du haver ikke Lyft til Offer, ellers vilde jeg give (dig det); til Brændoffer haver du ikke Behagelighed.

Ps. 40, 7. Ps. 50, 8 fg.

19. Guds Offere er en sønderbrudt Aand; et sønderbrudt og sønderstødt Hjerte skal du, o Gud! ikke foragte.

Ps. 34, 19. Es. 57, 15; 66, 2.

20. Gjør vel imod Zion efter din Behagelighed, byg Jerusalems Mure.

Ps. 119, 17. Es. 54, 11.

21. Da skal du have Lyft til Retfærdigheds Offere, Brændoffer og heelt (Offer); da skulle de offere Stude paa dit Alter.

5 Mos. 33, 19. Ps. 4, 6. 3 Mos. 6, 15. 16.

52. Psalme.

David klager over Doegs Hovmodighed og Ondskab, 3-6; forkynder ham Guds Straf og hans Undergang, 7-9; forventer, at Gud skal opholde ham selv og alle Gudfrugtige, 10. 11.

Til Sangmesteren; Davids (Psalme), som giver Underviisning;

2. der Doeg, den Edomiter, kom og gav Saul tilkjende, og sagde ham: David er kommen i Achimelechs Huus.

1 Sam. 22, 9 fg.

3. Hvorfor roser du dig i Ondskab, du Vældige? Guds Miskundhed (værrer) den ganske Dag.

Ps. 138, 8. Begr. 3, 22. 23.

4. Din Tunge tænker paa idel Skade; som en skjærpet Ragekniv gjør den Svig.

Ps. 57, 5. Drøsp. 18, 8.

5. Du elskede Ondt mere end Godt, Løgn mere end at tale Retfærdighed. Sela.

Drøsp. 14, 3.

6. Du elskede alle fordærvelige Ord (og) en svigefuld Tunge.

Sal. 3, 6.

7. Gud skal og nedbryde dig evindeligt, han skal borttage dig og udrydde dig af Paulunet, ja oprykke dig med Rod af de Levendes Land. Sela.

Ps. 50, 22.

8. Og de Retfærdige skulle see det og frygte, og see over ham (sigende:) Naab. 15, 4.

9. See, (det er) den Vland, som ikke holdt Gud for sin Styrke, men han forlod sig paa sin megen Rigdom, han var bekræftet ved sin Ondskab.

Ps. 73, 3 fg. Ps. 49, 7. Ps. 62, 11.

10. Men jeg (skal blive) som et grønt Olietree i Guds Huus; jeg haver forladt mig paa Guds Miskundhed evindeligt og altid.

Ps. 92, 13. 14. Drøsp. 11, 28.

11. Jeg vil takke dig evindeligen, thi du gjorde det, og jeg vil bie efter dit Navn, — thi det er godt — for dine Hellige.

Ps. 37, 5. Ps. 39, 10.

53. Psalme.

David beskriver alle Menneskers dybe Forbørrelse af Naturen, 2-4; i Særdeleshed straffer han Guds Folks Forsørere og Forfølgere, 5. 6; giver sin Vængsel tiltjende efter Frelsens ved Messias, 7.

Til Sangmesteren; paa Machalath; Davids (Psalme), som giver Underviisning.

2. En Daare siger i sit Hjerter: Der er ingen Gud; de fordærve og gjøre (deres) uretfærdige (Gjerning) vederstyggeslig; der er Ingen, som gjør Godt.

Ps. 14, 1 fg.

3. Gud saae ned af Himmelen paa Menneskens Børn, at see, om der var en Forstandig, som søgte Gud.

Ps. 33, 13. Sagh. 9, 1. 1 Mos. 18, 21.

4. Enhver er vendt tilbage, de ere stinkende tillige; (der er) Ingen, som gjør Godt, end ikke Een.

Rom. 3, 10.

5. Kjende de det ikke, de, som gjøre Uret, som æde mit Folk, (som) de aade Brød? de falde ikke paa Gud.

Ps. 10, 2. Job 27, 10.

6. Der frygte de saare, (hvor) Intet er at frygte, thi Gud bortspredte dens Been, som beleirede dig; du gjorde (dem) tilflamme, thi Gud foragtede dem.

3 Mos. 26, 36.

7. Hvo vil give Israel megen Frelse af

Zion? Naar Gud skal omvende sit Folks Fængsel, (da) skal Jakob fryde sig, (da) skal Israel glæde sig.

Ps. 14, 7. Ps. 126, 1.

54. Psalme.

David beder, at Gud vilde frelse ham fra hans Fjender, 3-5; fortroster sig til Guds Hjælp, 6. 7, og lover at prise Gud, 8. 9.

Til Sangmesteren paa Meginoth; Davids (Psalme), som giver Underviisning;

2. der de Siphiter kom og sagde til Saul: Haver David ikke skjult sig hos os?

1 Sam. 26, 1 fg.

3. Frels mig, Gud! ved dit Navn, og stik mig Ret ved din Magt.

Ps. 79, 9. Ps. 106, 47.

4. Gud! hør min Bøn, vend (dine) Øren til min Munds Tale.

Ps. 4, 2. Ps. 5, 2.

5. Thi Fremmede staae op imod mig, og Tyranner søge efter mit Liv; de sætte ikke Gud for sig. Sela.

Ps. 16, 8.

6. See, Gud hjælper mig, Herren er iblandt dem, som opholde min Sjæl.

Ps. 97, 10.

7. Han skal betale mine Fjender det Døde igjen; udryd dem ved din Sandhed!

Ps. 62, 13.

8. Jeg vil ofre dig frivilligt (Offer); jeg vil takke dit Navn, Herre! thi (det er) godt.

3 Mos. 7, 16. Ps. 44, 9. Ps. 92, 2.

9. Thi han friede mig af al Nød, og mit Die saae paa mine Fjender.

Ps. 59, 11. Ps. 91, 8.

55. Psalme.

David beskriver sit Hjertes Angst og usikre Tilstand, 2-9; beder, Gud vilde lade hans Fjender og i Særdeleshed hans faldne Ven omkomme, 10-16. Han venter vis Bønshjælp og Frelsning, og opmuntrer ogsaa Andre til at forlade sig paa Gud, 17-24.

Til Sangmesteren paa Meginoth; Davids (Psalme), som giver Underviisning.

2. Gud! vend (dine) Øren til min Bøn, og skjul dig ikke for min (ydmyge) Begjæring.

Ps. 54, 4.

3. Giv Agt paa mig og bønshør mig; jeg maa hyle i min Klage og blive forstyrret.

Ps. 5, 2.

4. for Fjendens Røst, for en Ugudeligs Fortrykkelsses Skyld; thi de ville føre Uretfærdighed paa mig, og hade mig i Brede.

2 Sam. 15, 3.

5. Mit Hjerter er hange inden i mig, og Dødens Rædfler ere faldne paa mig.

Ps. 18, 5.

6. Frygt og Bævelse komme paa mig, og Gruelse skjuler mig.

7. Og jeg sagde: Gid jeg havde Vinger

som en Due, (da) vilde jeg flyve bort og
boe (roligen et Sted). Nab. 12, 14.

8. Sec, jeg vilde begive mig langt bort
(og) flytte bort, jeg vilde blive Ratten over
i Ørken. Sela.

9. Jeg vilde haste, at jeg kunde undkomme
fra Uveir (og) fra Storm. 2 Sam. 15, 14.

10. Herre! opslug (dem), adskil deres
Tunge; thi jeg haver seet Vold og Trætte
i Staden. 2 Sam. 17, 15 fg.

11. De gaae Dag og Nat omkring den
paa dens Mure, og der er Uret og Møje
inden i den.

12. (Der er) megen Skade inden i den,
og Bedrageri og Svig viger ikke fra dens
Gade. Pf. 52, 4.

13. Thi (det er) ikke Fjenden, som for-
haaner mig, ellers maatte jeg bære det;
(det er) ikke min Hader, som gjør sig stor
over mig, ellers skulde jeg skjule mig for
ham. 2 Sam. 15, 31 fg.

14. Men (det er) dig, o Menneſte! som
var agtet lige med mig, min Leder og min
Rynding. Pf. 41, 10. Ap. G. 1, 16. Jer. 9, 4.

15. Vi, som havde venligen hemmeligt
Raad tilſammen, som vandrede i Guds
Huus i Samqvem. Pf. 42, 5.

16. Døden føre Forglemmelse over dem,
at de fare levende ned i Graven; thi der
ere Ondſkaber i deres Boliger, (ja) inden
i dem. 4 Moſ. 16, 33.

17. Jeg, jeg vil raabe til Gud, og Her-
ren ſkal frelſe mig.

18. Jeg vil klage og hyle Aften og Mor-
gen og Middag, ſaa ſkal han høre min
Røſt. Dan. 6, 11.

19. Han forløſte min Sjæl i Fred fra
Strid, (som var) imod mig; thi de vare
med Mange imod mig. Pf. 3, 2. Pf. 56, 3.

20. Gud ſkal høre og ndmyge dem, han,
der bliver evindeligen, Sela — fordi aldeles
ingen Forandring er hos dem, og de frygte
ikke Gud. Pf. 102, 27. Jer. 2, 30.

21. Han lagde ſine Hænder paa hans
Fredſommelige, han beſmittede hans Pagt.
Ap. G. 4, 3.

22. Hans Munds Ord vare glattere end
Smør, men der var Strid i hans Hjerte;
hans Ord vare blødere end Olie, og de
(ere dog) uddragne (Sværd).

Pf. 62, 5. Jer. 9, 8. Pf. 64, 4.

23. Raſt din Omhu paa Herren, og han,
han ſkal forſørge dig; han ſkal ikke tilſtede,
at den Reſtærdige roffes evindeligen.

Matth. 6, 25. 31. Luc. 12, 22.

24. Men du, Gud! du ſkal ſtøde dem
ned i Jordærvælsens Grav; blodgjerrige
og falſke Mænd ſkulde ikke naae halvt deres
Dage; men jeg, jeg vil forlade mig paa
dig. Pf. 5, 7. Pf. 59, 3. Pf. 25, 2.

56. Pſalme.

David beder om Guds Naade og Hjælp mod
Fjenderne, 2. 3; taler om ſin Tilflugt til Gud,
ſlager over Fjendernes Ondſkab og beder Gud
om Hjælp, 4-10; forlader ſig tryggheligen paa
Guds Viſtand, og lover at takke Gud og betale
ſine Løfter, 11-14.

Til Sangmeſteren; om en ſtum Due i
de langt fraliggende (Steder); Davids
ghldue (Smykke); der Philifterne havde
grebet ham i Gath.

2. Gud! vær mig naadig, thi et Men-
neſte (ſøger at) opſluge mig; han
vil den ganſke Dag fortrænge mig med
Strid. Pf. 51, 3. Pf. 57, 2.

3. Mine Fjender (ſøge) den ganſke Dag
at opſluge mig; thi de ere mange, ſom
ſtride imod mig, o høie (Gud)! Pf. 55, 19.

4. Paa den Dag, jeg maa frygte, vil jeg,
jeg forlade mig paa dig. Pf. 25, 2.

5. I Gud vil jeg priſe hans Ord; jeg
forlader mig paa Gud, jeg vil ikke frygte;
hvad ſkulde Rød gjøre mig?

Pf. 119, 92. Eſr. 13, 6.

6. De gjøre (mig) Smerte i mine Hæn-
deler den ganſke Dag; alle deres Tanter
ere imod mig til det Døde.

7. De holde ſig tilſammen, de ſkjule ſig;
de tage vare paa mine Fodspor, efterſom
de bие efter min Sjæl. Luc. 11, 54. Job 13, 27.

8. Skulde de undkomme for (deres) Uret-
færdighed? Gud! nedſtød (diſe) Folk i
Brede. Pf. 39, 6. 14.

9. Du, du haver talt min Flugt; tag min
Graad i din Flaſke; haver du ikke Tal
(derpaa)?

10. Da ſkulde mine Fjender vende tilbage
paa den Dag, jeg raaber; dette veed jeg,
at du er min Gud. Pf. 6, 11. Pf. 40, 15.

11. I Gud vil jeg priſe (hans) Ord;
Herren vil jeg priſe (hans) Ord. v. 5.

12. Jeg forlader mig paa Gud, jeg vil
ikke frygte; hvad ſkulde et Menneſte gjøre
mig? Pf. 118, 6. Eſr. 13, 6.

13. Gud! dine Løfter (ligge) paa mig;
med Takſigeliſer vil jeg betale dig. Pf. 66, 15.

14. Thi du udfriede min Sjæl fra Dø-
den; (friede du) ikke mine Fodder fra Stød,
at (jeg ſkal) vandre for Guds Anſigt i de
Levedes Lys? Pf. 116, 8. 1 Moſ. 17, 1.

57. Psalme.

David beider om Naade imod sine Hjender og Klager over deres Ondskab, 2-7; lover og priser Gud for hans Bistand, og taler om hans Naades Kundgjørelse for Andre, 8-12.

Til Sangmesteren; (med Titel:) For-dærv ikke; Davids gylndne (Smykke); der han flyede fra Sauls Ansigt i Hulsen.

1 Sam. 22, 1; 24, 4.

2. Gud! vær mig naadig, vær mig naadig; thi min Sjæl forlader sig paa dig, og jeg forlader mig paa dine Vingers Skygge, indtil al Ulykken er gaaen over.

Pf. 51, 3. Pf. 17, 8. Pf. 36, 8. Ef. 26, 20.

3. Jeg vil raabe til den høieste Gud, til den Gud, som gjør Ende paa min (Sag).

4. Han skal sende fra Himmelen og frelse mig, han beskjæmmede den, som vilde opsluge mig. Sela. Gud skal sende sin Mistkundhed og sin Sandhed.

Pf. 56, 3. Pf. 40, 11. 12.

5. Min Sjæl er iblandt Løver, jeg maa ligge (imellem) dem, som brænde (af Had, imellem) Menneskens Børn, hvis Tænder ere Spyd og Pile, og hvis Tunge er et skarpt Sværd.

Pf. 55, 22. Pf. 59, 8. Pf. 64, 4.

6. Gud! ophøi dig over Himlene, din Ære over al Jorden.

v. 12.

7. De stillede et Garn for mine Trin, min Sjæl nedbøiede sig; de grove en Grav for mit Ansigt, de faldt (selv) midt i den. Sela.

Pf. 7, 16. Præd. 10, 8. Dan. 6, 25. 1 Sam. 24, 5.

8. Gud! mit Hjerte er rede, mit Hjerte er rede; jeg vil synge, ja jeg vil synge (Psalmer).

9. Vaagn op, min Ære, vaagn op, Psalter og Harpe; jeg vil opvaagne aarle.

Pf. 16, 9. Pf. 108, 2.

10. Herre! jeg vil takke dig iblandt Folkene; jeg vil synge (Psalmer) for dig iblandt (alle Slags) Folk.

Pf. 18, 50.

11. Thi din Mistkundhed er stor indtil Himlene, og din Sandhed indtil (de overste) Skyer.

Pf. 36, 6. Pf. 108, 5. 6.

12. Gud! ophøi dig over Himlene, (og) din Ære over al Jorden.

58. Psalme.

David beskriver sine og Guds Kirkes Hjenders Ugudelighed og onde Gjerninger, 2-6; paakalder Gud om hans Hjælp imod dem, 7-10; lærer, at det skal gaae den Ugudelige ilde, men den Retfærdige vel, 11. 12.

Til Sangmesteren; (med Titel:) For-dærv ikke; Davids gylndne (Smykke).

2. Mon (det er saa) i Sandhed, (o du) Hob! at I ville tale Retfærdighed? ville I dømme med al Oprigtighed, I Menneskens Børn?

Ef. 59, 11 fg.

3. Ja, I gjøre Uretfærdigheder i Hjerter, I veie eders Hænders Fortrædelighed i Landet.

Ordsp. 21, 29.

4. De Ugudelige ere fremmede (fra Gud) fra (Moders) Liv, de, som tale Løgn, forebild fra (Moders) Liv.

Pf. 116, 11.

5. De have forgift ligesom en Slanges forgift; de ere som en død Dgle, der stopper sit Øre,

6. at den ikke skal høre paa deres Røst, som hvirke, (eller) paa den Manners, som er ublært paa at maane.

7. Gud! sønderbryd deres Tænder i deres Mund; Herre! afbryd de unge Lovers Kindtænder.

Pf. 3, 8.

8. Lad dem henflyde som Vand, lad dem gaae bort for sig (selv); naar (den Onde) spænder (Buen og skyder) med sine Pile, (saa lad dem være,) som de vare afhugne.

Pf. 7, 16. Matth. 22, 15.

9. Lad ham gaae som en Snegl, der smelter, som en Qvindes utidige Foster, som de, der ikke have seet Solen.

Job 3, 16.

10. Førind eders Gryder fornemme (Jld) af Tornebussen, skal (Gud) drive den som levende, som i Brede, bort med en Storm.

Job 5, 12. Pf. 40, 15. 16. Pf. 90, 7.

11. En Retfærdig skal glæde sig, naar han seer Hevnen; han skal toe sine Trin i den Ugudeliges Blod.

Pf. 68, 21. Hab. 14, 20.

12. Og (hvert) Menneske skal sige: Den Retfærdige haver dog Frugt, der er dog en Gud, som dømmer paa Jorden.

Pf. 64, 11. Pf. 7, 9. 12. Pf. 9, 5.

59. Psalme.

David beider om Frelsning fra sine Hjender, hvis Ondskab og Falskhed han beskriver, 2-8; trøster sig ved Herrens Hjælp og beider fremdeles imod dem, 9-16. Han vil prise Herren for hans Mistkundhed og Bistand, 17. 18.

Til Sangmesteren; (med Titel:) For-dærv ikke; Davids gylndne (Smykke); der Saul sendte hen, og de toge vare paa Huset at slaae ham ihjel.

1 Sam. 19, 11.

2. Min Gud! fri mig fra mine Hjender; ophøi mig fra dem, som staae op imod mig.

Pf. 3, 2.

3. Fri mig fra dem, som gjøre Uret, og frels mig fra blodgjerrige Mænd.

Pf. 5, 7.

4. Thi see, de lure efter min Sjæl, de stærke holde sig sammen imod mig,

uden min Overtrædelse og uden min
Synd, o Herre!

Pf. 56, 7. Luc. 11, 54.

5. De løbe og berede sig (imod mig),
skjændt der er ikke Misgjerning (hos mig);
vaagn op at møde mig, og see (dertil)!

Pf. 35, 23.

6. Ja du, Herre, Zebaoths Gud! Jes-
raels Gud! vaagn op at hjemføge alle
Hedningerne; vær Ingen naadig af dem,
som fortrædeligen bedrive Uretfærdighed.
Sela.

Pf. 56, 8.

7. De komme igjen mod Aftenen, de tude
som Hunde og løbe rundt omkring i Sta-
den.

Pf. 22, 17.

8. See, de udghe (meget) af deres
Mund, (der ere) Sværd i deres Læber;
thi hvo hører det?

Pf. 55, 22. Pf. 57, 5.

9. Men du, Herre! du skal see ad dem,
du skal bespotte alle Hedningerne.

Pf. 2, 4. Pf. 37, 13.

10. (Mod) hans Styrke vil jeg vogte
paa dig; thi Gud er min Ophøielse.

Pf. 9, 10. Pf. 46, 8. 12.

11. Gud, (som beviser) mig Miskundhed,
skal komme mig tilforn, Gud skal lade mig
see paa mine Fjender.

Pf. 54, 9. Pf. 91, 8.

12. Slaa dem ikke ihjel, at mit Folk skal
ikke maafee glemme det; lad dem vanke
(ustadige) hid og did ved din Magt, og
lad dem nedfare, Herre, vort Skjold!

Pf. 68, 2.

13. (for) deres Munds Synd, (for)
deres Læbers Ord; ja, lad dem gribes i
deres Hovmodighed og for Forbandelse og
Løgn, som de fortælle.

Pf. 36, 4.

14. Gjør Ende (paa dem) i Hastighed,
gjør Ende paa dem, at de ikke (ere mere
til); og de skulle vide, at Gud er den, som
herstjer i Jakob, (ja) indtil Jordens Ender.
Sela.

Pf. 56, 8.

15. Og lad dem komme igjen om Aste-
nen, lad dem tude som Hunde og løbe
rundt omkring i Staden.

v. 7.

16. Lad de samme vanke hid og did om
Spise, og lad dem knurre, naar de ikke
blive mætte.

Amos 8, 11. 12.

17. Men jeg, jeg vil synge om din
Styrke, ja, jeg vil synge (med Fryd) om
din Miskundhed om Morgenens; thi du
var mig en Ophøielse og en Tilflugt paa
min Nøds Dag.

Pf. 92, 3. Pf. 9, 10.

18. Min Styrke! for dig vil jeg synge
(Psalmer); thi Gud er min Ophøielse,
Gud, som beviser mig Miskundhed.

2 Mos. 15, 1.

60. Psalme.

David taler om den flette Tilstand, som især
havde været i Landet, og taffer Gud, som nu
havde gjort det bedre, 3-7; haver Naab til
Gud, at han ydermere skal befæste hans Rige,
da Naabe hans egne Underjaatter og Fremmede
maatte underkaste sig ham, 8-10; beider, at
Gud fremdeles vilde hjælpe sit Folk, 11-14.

Til Sangmesteren; paa Schuschan-Eduth;
Davids gylbne (Synske), til at lære;

2. der han havde strebet med de Mesopo-
tamier og med Syrerne af Zoba, og der
Joab kom tilbage og slog de Edomiter i
Salttalen, tolv tusinde.

2 Sam. 8, 1. 13; 10, 13. 18. 1 Kron. 18, 3. 12.

3. Gud! du forfæstede os, du sønderrev
os; du var vred, vend om til os.

Pf. 44, 24.

4. Du, som haver kommet Jorden til at
skjelve, du, som haver sønderlidt den, læg
dens Brøst, thi den ryster.

5. Du lod dit Folk see en haard Ting,
du gav os Biin at drikke, at vi tumlede.

Pf. 75, 9. Ef. 51, 17. Nab. 14, 10.

6. (Men) du haver givet dem, som dig
frygte, et Banner til at oprette, for Sand-
heds Skyld. Sela.

7. Paa det dine Elskelige skulle udfries,
(jaa) frels med din høire Naand og høn-
hør os.

Pf. 103, 7. Pf. 14, 7.

8. Gud taler i sin Helligdom; jeg vil
fryde mig; jeg vil dele Sichern og maale
Succoths Dal.

9. Gilead hører mig til, Manasse hører
mig og til, og Ephraim er mit Hoveds
Styrke, Juda er min Lovgiver.

10. Moab er min Vassepotte, jeg vil
faste min Sko over Edom; du Philisters
(Land)! raab (for Glæde) over mig.

11. Hvo vil føre mig til en fast Stad?
hvo vil lede mig indtil Edom? 2 Sam. 8, 13. 14.

12. Skal ikke du, o Gud, som forfæstede
os, og som ikke drager ud, o Gud, med
vore Hæere?

Pf. 44, 10.

13. Hjælp os Hjælp af Nød, thi et Men-
neskes Frelse er Forsængelighed. Pf. 146, 3. 4.

14. Ved Gud ville vi gjøre mægtige
Gjerninger, og han, han skal undertræde
vore Fjender.

Pf. 18, 30.

61. Psalme.

David beider om Guds Frelskning, til hvilken
han fortroster sig, 2-5; taler om den Naabe,
Gud havde ladet ham vederfares, og venter, Gud
skal forlænge hans Dage, og spaaer tillige om
Messias Rige, 6-8. For alt dette vil han love
Gud, 9.

Til Sangmesteren paa Strængeleg; Davids (Psalme).

2. Gud! hør mit Raab, giv Agt paa min Bøn. Ps. 5, 2.

3. Jeg raaber fra Landets Ende til dig, naar mit Hjerte forsmægter; du fører mig paa en Klippe, (som ellers) bliver mig for høi. Ps. 18, 7. Ps. 77, 4.

4. Thi du haver været min Tilflugt, et stærkt Taarn (at flye til) fra Fjendens Ansigt. Ps. 46, 2. Ps. 71, 3. Ordsp. 18, 10.

5. Jeg skal boe i dit Paulum i Evighederne, jeg skal skjule mig under dine Vingers Skjul. Sela. Ps. 36, 8. Ps. 57, 2.

6. Thi du, Gud! du haver hørt mine Bøfter, du haver givet dem Eiendom, som frygte dit Navn. 1 Mojs. 28, 20; 32, 10; 35, 1.

7. Du skal lægge Dage til Kongens Dage, at hans Aar (maa være) som fra Slægt til Slægt, Ef. 38, 5. Ps. 102, 25.

8. (at) han maa sidde evindeligt for Guds Ansigt; bered Miskundhed og Sandhed, at de maa bevare ham. Ps. 40, 12. Ordsp. 20, 28.

9. Saa vil jeg synge dit Navn (Ewig) til evig (Tid), at jeg kan betale mine Bøfter fra Dag til Dag. Ps. 65, 2.

62. Psalme.

David taler om sin Stilhed og Rolighed i Gud, hvorvel hans Fjender efterstræbte ham, og haver fast Tillid til Guds Frelsering, 2-8; formaner de Troende til at forlade sig paa Gud og ei paa Menneskene, 9-13.

Til Sangmesteren for Jeduthun; Davids Psalme. Ps. 39, 1.

2. Min Sjæl er aleneste stille til Gud; fra ham (kommer) min Frelse. Ef. 30, 15.

3. Han er aleneste min Klippe og min Frelse; min Ophjælp, at jeg skal ikke roffes meget. Ps. 18, 3.

4. Hvorlænge stille I efter en Mand? I skulle allesammen ihjelslaaes, (I skulle være) som en Væg, der hældes, som et Gjerde, der nedstødes. Ps. 31, 14.

5. De raadslaa aleneste om at udstøde (ham) fra hans Høihed, de have Behagelighed til Vogn; de velsigne med deres Mund, og de bande i deres Underste. Sela. Ps. 28, 3. Jer. 9, 8.

6. Dog, min Sjæl! vær stille for Gud; thi af ham er min Forventelse. Ps. 37, 34.

7. Han er alene min Klippe og min Frelse; min Ophjælp, jeg skal ikke roffes.

8. Hør Gud er min Frelse og min

Vere; min Styrkes Klippe, min Tilflugt er i Gud.

9. Forlader eder paa ham til hver Tid, (hære) Folk! udøser eders Hjerte for hans Ansigt! Gud er vor Tilflugt. Sela. Ps. 4, 6. Ps. 37, 3. 5.

10. Menneskens Børn ere aleneste Forfængelighed, Menneskene ere Vogn; naar de oplægges i Vægtstaaalen, (da) findes de tilhøbe (lettere), end Forfængelighed. Ps. 39, 6. 12.

11. Forlader eder ikke paa Vold, og bliver ikke forfængelige ved røvet (Guds); naar (eder) falder Rigdom til, da sætter ikke Hjertet (dertil). Matth. 19, 22. Luc. 12, 19. 20. 1 Tim. 6, 9. 17.

12. Gud haver talet een Gang, det haver jeg tvende Gange hørt, at Styrke hører Gud til.

13. Og dig, Herre! hører Miskundhed til; thi du, du skal betale hver efter hans Gjerning. Rom. 2, 6. 1 Cor. 3, 8. 2 Cor. 5, 10 fg.

63. Psalme.

David beslager, at han maatte være langt borte fra Herrens Helligdom, og giver sin Længsel og Glæde tiltjende, som han havde i Gud, der var hans Hjælp og Tilflugt, 2-9; taler om sine Fjenders Undergang og sin egen tilkommende Ophjælp, 10-12.

Davids Psalme; der han var i Judæa. 1 Sam. 22, 5; 23, 14; 24, 1.

2. Gud! du er min Gud, jeg vil søge aarke til dig; min Sjæl tørster efter dig, mit Rød længes efter dig udi et tørt og træet Land, hvor intet Vand er. Ps. 42, 3. 4. Ps. 84, 3.

3. Saaledes faae jeg dig i Helligdommen, idet jeg faae din Magt og Vere. Ps. 27, 4.

4. Thi din Miskundhed er bedre end Livet; mine Læber skulle prise dig. Ps. 69, 17.

5. Saaledes vil jeg love dig i mit Livs (Dage); jeg vil opløste mine Hænder i dit Navn. Ps. 104, 33.

6. Min Sjæl skal mættes som af det Fede og af Fedme, og min Mund skal love (dig) med frydefulde Læber.

7. Naar jeg kommer dig ihu paa mit Leie, da vil jeg eftertænke om dig i Nattevagterne. Ps. 35, 28.

8. Thi du haver været min Hjælp, og under dine Fingers Skygge vil jeg synge med (Fryd). Ps. 17, 8. Ps. 36, 8. Ps. 61, 5.

9. Min Sjæl hængte efter dig; din høire Haand holdt paa mig. Ef. 41, 10.

10. Men de, som søge efter mit Liv at ødelægge det, de skulde komme i Jordens nederste (Steder). 4 Mos. 16, 31 fg.

11. Man skal adsprede dem formedelst Sværdet, de skulde vorde Ræves Deel.

Jer. 18, 21.

12. Men Kongen skal glædes i Gud; hver den, som sværger ved ham, skal rose sig, thi deres Mund skal stoppes, som tale Vogn. 5 Mos. 6, 13. Jer. 4, 2. Matth. 22, 34.

64. Psalme.

David klager over sine Fjenders List og ugudelige Anslag og Gjerninger, 2-7; forudforkynder Guds Hævn over dem, og hvorledes Gud skal sætte dem Andre til Exempel, men at de Oprigtige skulde glæde sig, 8-11.

Til Sangmesteren; Davids Psalme.

2. Gud! hør min Røst i min Klage, bevar mit Liv fra Fjendens Frygt.

Ps. 27, 7.

3. Skjul mig for de Ondes hemmelige Raad, for deres Forsamling, som gjøre Uret,

4. som skjærpe deres Tunge som et Sværd; de spænde (Bue og skyde) deres Piil, (som er) et bittert Ord, Ps. 55, 22. Ps. 59, 8.

5. at skyde en Fuldkommen i Skjul; de skyde ham hastelig og frygte ikke.

Ps. 11, 2. Ps. 10, 8.

6. De styrke sig i en ond Handel, de forstælle (hverandre, hvorledes de vilde) skjule Snarer, de sige: Hvo kan see dem?

Den. 6, 5. 6. Job 22, 13; 24, 15. Ps. 94, 7.

7. De randsage Uretfærdigheder, de fuldkomme det, som er nøie randsaget (af dem), ja Enhvers Underste og dybe Hjerte.

8. Men Gud haver skudt dem; deres Plager ere en hastig Piil. v. 5. Ps. 7, 14.

9. Og de skulde gjøre, at (Enhver af dem selv) skal falde ved deres (egen) Tunge; de skulde, hver som seer paa dem, flye (langt) bort. Ps. 7, 16. Ps. 9, 16.

10. Og alle Menneffer skulde frygte og forkynde Guds Gjerning, og forstaae, (at det er) hans Gjerning. 2 Mos. 8, 19.

11. En Retfærdig skal glædes i Herren og forlade sig paa ham, og alle Oprigtige i Hjertet skulde rose sig.

Ps. 68, 4. Ps. 32, 11. Ef. 45, 25. Jer. 9, 23, 24.

65. Psalme.

David lærer, at al Værelse tilkommer Gud og vor Frelser alene, hvem han paakalder om Syndernes Forladelse, 2-4; priser den salig, som nyder denne store Guds Naade og Bønskab, 5-9; forkynder, hvilken herlig Gæst af aandelige Na-

degaver Gud skal give i det nye Testaments Liv, (hvortil den legemlige Betsignelse forestilles som et Forbillede,) 10-14.

Til Sangmesteren; Davids Psalme; en Sang.

2. Gud, man lover dig i det Stille i Zion, og dig skal betales Løste.

Ps. 50, 14. Ps. 61, 9.

3. Du, som hører Bønnen, hen til dig skal alt Kjød komme. Ps. 145, 21.

4. Misgjerningers Handeler ere blevene mig for stærke; vore Overtrædelser, dem vilde du forsoner! Ps. 38, 5.

5. Salig er den, som du udvælger og lader komme nær, at han maa boe i dine Forgaarde; vi skulde mættes i dit Huses Gode, med dit Tempels hellige Ting.

Ps. 15, 1.

6. Forsærdelige Ting skal du, vor Saligheds Gud! svare os i Retfærdighed, (du, som er) alle Jordens Enders Tillid, og deres, som ere langt borte ved Havet,

7. den, som gjør Bjergene faste med sin Kraft, som er omgjordet med Magt,

8. som stiller Havets Brusen, (ja) Bølgenes Brusen derudi og Folkets Bulder.

Matth. 8, 26.

9. Og de, som boe ved Enderne, frygte for dine Tegn; du gjør, at de, som udgaae Morgen og Aften, synge (med Fryd).

10. Du besøger Jorden, og (naar) du haver gjort den begjærlig, gjør du den meget rig, Guds Væk er fuld af Vand; du bereber deres Korn, naar du saaledes haver beredt den.

Ps. 46, 5. Ef. 30, 23. 24. Hos. 2, 21. 22.

11. Vand dens Furer (oversløbigen), nedtryk dens Rener; (ja) du skal gjøre den blød med Regndraaber, du skal velsigne dens Grøde. Ps. 104, 13.

12. Du kroner Karet med dit Gode, og dine Fodspor dryppe med Fedme. Ps. 23, 3 fg.

13. Boliger i Ørken dryppe, og Høiene ere omgjordede med Fryd. Joel 3, 23.

14. Engene ere klædt med Haar, og Dalene ere skjulte med Korn; de raabe (for Glæde), ja, de synge. Ps. 144, 13.

66. Psalme.

David indbyder alle Folk til at love Gud og deres Frelser, 1-4; taler om Guds forrige herlige Gjerninger, 5-7; opmuntrer atter til at love Gud, som frelser af Nød og Trængsel, hvilket David stadfæster med sit eget Exempel, 8-15; opvækker Andre ved sin egen Erfarenhed til at troe og forlade sig paa Gud, og priser ham, 16-20.

Til Sangmesteren, en Psalmesang.

Raaber (med Glæde) for Gud, al For-
den! Ps. 100, 1. Ef. 49, 13.

2. Synger (Psalmer) til hans Navns
Ære, giver ham Ære til hans Priis.

3. Siger til Gud: Hvor forførdelig (er
du) i dine Gjerninger! dine Fjender skulle
smigre for dig for din store Magts Skyld.

5 Mos. 33, 29.

4. Al Jorden skal tilbede for dig og lov-
synge for dig; de skulle synge dit Navn
(Lov). Sela. Ps. 97, 7.

5. Gaaer og seer Guds Gjerninger; han
er forførdelig i Gjerning imod Menneskens
Børn. Ps. 46, 9.

6. Han haver omvendt Havet til det
Tørre, de ere gangue tilfods over Floden;
der have vi glædet os i ham.

2 Mos. 14, 21. 3of. 3, 16.

7. Han hersker med sin Magt evindeligt,
hans Dine vare paa Hedningerne; de Gjen-
stridige skulle ikke ophøre sig selv. Sela.

Ps. 33, 13. Luc. 14, 11.

8. I Folf! lover vor Gud, og lader hans
Lovs Røst høres,

9. (han,) som holder vor Sjæl ilive og
lader vor Fod ikke snuble.

Ps. 30, 4. 3of. 10, 10. Ps. 15, 6.

10. Thi, Gud! du haver prøvet os; du
haver luttret os, ligesom Sølv bliver lut-
tret.

Ordsb. 17, 3. 1 Petr. 1, 7.

11. Du haver ført os i Garnet; du lag-
de en Klemme paa vore Lænder.

12. Du lod et Menneske fare over vort
Hoved; vi ere komne i Ilden og Vandet,
men du udførte os til at vederqvæges.

Ef. 43, 2. Dan. 3, 17. 27.

13. Jeg vil gaae ind i dit Hus med
Brændoffere, jeg vil betale dig mine Løfter,

1 Mos. 8, 20.

14. dem, som mine Læber oplode (sig
med), og min Mund taledes, da jeg var i
Angst.

1 Mos. 28, 20; 35, 1.

15. Jeg vil offre dig fede Brændoffere
af Vædere med Røgtelse; jeg vil lave Ørne
til med Vuffe. Sela.

16. Kommer (hid), hører til, saa vil jeg
fortælle, alle I, som frygte Gud, hvad
han haver gjort ved min Sjæl.

Ps. 31, 12. Marc. 5, 19.

17. Til ham raabte jeg med min Mund,
og han blev ophøiet ved min Tunge.

18. Derfor jeg saae Uret i mit Hjerte,
da hørte Herren mig ikke.

Ordsb. 15, 29; 28, 9. Ef. 1, 15.

19. Dog har Gud hørt, han gav Agt
paa min Bøns Røst. Ps. 5, 2. 3.

20. Lovet være Gud, som ikke forstød
min Bøn eller sin Miskundhed fra mig!

67. Psalme.

Guds Kirke i det gamle Testamente be-
der om Messia's Tilkomst og Velsignelse, paa det
alle Folf maatte lære at kende ham og hans
Frelsnings, 2. 3; saa skulle de alle takke Gud
for den store Naade, som da vissefælig og rige-
fælig skulde dem meddeles, 4-8.

Til Sangmesteren paa Meginoth; en
Psalmesang.

2. Gud være os naadig og velsigne os,
han lade sit Ansigt lyse hos os,
Sela — Ps. 56, 2. 4 Mos. 6, 25. Ps. 4, 7.

3. at vi maae kende din Vel paa Jorden,
din Salighed iblandt alle Hedninger.

Ps. 119, 125.

4. Gud! Folf skulle takke dig, (ja) Folf
skulle takke dig allesammen.

Ps. 45, 18. Ps. 117, 1.

5. Folf skulle glæde sig og synge (med
Fryd); thi du skal dømme Folf med Ret,
og Folf paa Jorden, dem skal du føre.
Sela. Ap. G. 17, 31.

6. Gud! Folf skulle takke dig, (ja) Folf
skulle takke dig allesammen. v. 4.

7. Landet har givet sin Grøde; Gud, vor
Gud, skal velsigne os.

3 Mos. 26, 4. Ps. 65, 11. Ps. 85, 13.

8. Gud skal velsigne os, og alle Jordens
Ender skulle frygte ham. Ps. 33, 8.

68. Psalme.

David spaaer om Messia's majestætiske og
trøstefulde Tilkommelse, 2-7, om Evangelii her-
lige Prædiken, 8-17, om Messia's prægtige Him-
melfart, 18. 19, om hans Riges Bestaaenhed
og Udbredelse, 20-36.

Til Sangmesteren; Davids Psalmesang.

2. Gud skal opstaae, hans Fjender skulle
adspredes, og de, som hade ham,
skulle flye fra hans Ansigt. 4 Mos. 10, 35 fg.

3. Som Røg bortdrives, skal du bort-
drive (dem); som Vox smelter for Ild,
skulle de Ugudelige omkomme fra Guds
Ansigt. Ps. 97, 5.

4. Men de Retfærdige skulle glædes, de
skulle fryde sig for Guds Ansigt og frydes
med Glæde. Ps. 64, 11. Psil. 4, 4.

5. Synger Gud, synger hans Navn
(Psalmer), baner (Veien) for ham, som
farer paa de flette Marker; i Herren er
hans Navn, og fryder eder for hans An-
sigt. 2 Mos. 15, 3. 3of. 12, 6.

6. (Han er) de Faderløses Fader og En-
kers Dommer, (han er) Gud i sin hellige
Bolig, Psal. 10, 11. Ps. 116, 9.

7. en Gud, som lader de Gentlige boe i
Huset, som udfører dem, (som vare) bund-
ne i Bolte; men de Gjenstridige boe i det
Tørre. Psal. 113, 9. Ap. G. 12, 4 fg.

8. Gud! der du drog ud frem for dit
Folk, der du gif frem i de øde (Steder),
Sela — 2 Mos. 13, 21, 22.

9. da bævede Jorden, og saa Himlene
dryppede for Guds Ansigt, (ja) Sinai selv
for Guds, Israels Guds, Ansigt.

2 Mos. 19, 16, 18.

10. Gud! du overstænkede (Landet) me-
get rundeligen med Regn; din Arv, den,
som var træt, befæstede du. Ezech. 31, 26.

11. Dine Dyr boede i den; Gud! du be-
reder den for den Elendige ved din God-
hed. Psal. 71, 19.

12. Herren skal give sin Tale; de, som
bebude, ere en stor Hær. Psal. 40, 10. Eph. 4, 11 fg.

13. Hærskarernes Konger skulle flye, (ja)
de skulle flye, og hun, som boer i Huset,
skal uddele Rov.

14. Om I laae imellem Trefødder, (skulle
I blive som) en Dues Vinger, der er skjult
med Sølv, ja, hvis Vingefjedre (ere ind-
sprængte) med guult opgravet (Guld).

15. Naar den Almægtige udspreder Kon-
ger derudi, da bliver det hvidt som Sne
paa Zalmon.

16. Guds Bjerg er (som) Basans Bjerg,
det Bjerg (fuldt) med Høie er (som) Ba-
sans Bjerg. Ef. 2, 2. Ps. 2, 6. 5 Mos. 32, 14.

17. Hvorfor springe I op, I Bjerge
(fulde) med Høie? dette Bjerg havde Gud
lyst til, at boe derpaa; ja, Herren skal boe
(derpaa) evindeligt. Psal. 114, 4. Ezech. 43, 7.

18. Guds Vogne ere to Gange ti tusinde
(og) tusinde Gange tusinde; Herren er
iblandt dem, (som paa) Sinai i Hellig-
dommen. 2 Kong. 6, 17. Dan. 7, 10. Ezech. 12, 22.

19. Du opfoer i Høiheden, du tog Jæng-
flet fangen, du annammede Gaver (at ud-
dele) iblandt Mennesker, og end de Gjen-
stridige (fangede du) at boe (hos dig), o
Herre Gud! Eph. 4, 8. Col. 2, 15.

20. Lovet være Herren fra Dag til Dag;
han lægger (Raade) paa os, han, som er vor
Saligheds Gud. Sela. Psal. 66, 20. Matth. 11, 29.

21. Vi have en Gud, som er en Gud til
megen Salighed, og hos den Herre Herre
ere Udgange fra Døden. Mat. 1, 18.

22. Men Gud skal knuse sine Fjenders

Hoved, (ja) dens Hovedisje med Haar paa,
som vandrer frem i sine Synders Skyld.

23. Herren sagde: Jeg vil føre tilbage
fra Bajan, jeg vil føre tilbage fra Havets
Dybheder, 4 Mos. 21, 33.

24. paa det du maa farve din Fod rød
med Blod, (ja) dine Hundes Tunge (med
Blod) af Fjenderne, (ja af hver) af dem.

Psal. 53, 11. Mat. 14, 20.

25. Gud! de saae dine Gange, min Guds,
min Konges Gange i Helligdommen.

2 Sam. 6, 13, 14.

26. Sangerne gif foran, de som legede
(paa Strængeleg, gif) bag; midt imellem
(gif) Pigerne, som sloge paa Tromme.

2 Mos. 15, 20.

27. Lovet Gud i Forsamlingerne, (lovet)
Herren, (I, som ere) af Israels Rilde!

Psal. 22, 23.

28. Der hersker over dem den lille Ben-
jamin, Judæ Tyrster med deres Hob, Se-
bulons Tyrster, Raphthali Tyrster.

1 Sam. 9, 21.

29. Din Gud haver befalet dig at være
stærk; styrk, o Gud! det, du haver gjort os.

30. Af dit Tempel for Jerusalems Skyld
skulle Konger fremføre dig Skjænf. Psal. 72, 10.

31. Skjæld paa Dyret i Røret, de stærke
(Dyres) Hob med Folkenes Kalve, den,
som nedkaster sig for (Fødderne) med Styf-
ter Sølv; han udspreder Folkene, som have
lyst til Strid.

Job 10, 16. Mat. 13, 1 fg. Ap. G. 8, 18. 20. Mat. 13, 17.

32. De store Tyrster skulle komme fra
Egypten, Morland skal hasteligen (ud-
brede) sine Hænder til Gud. Ef. 19, 21.

33. I Riger paa Jorden! synger for
Gud, synger Herren (Psalmer), Sela —

34. han, som farer i Himlenes Himle
fra fornum (Tid); see, han giver Styrkes
Røst med sin Røst.

35. Giver Gud Styrke; hans Høihed er
over Israel, og hans Styrke i (de øverste)
Skyer. Psal. 29, 1.

36. Gud! (du er) forfærdelig i dine Hel-
ligdomme; (han er) Israels Gud, han,
som giver Folket Kraft og megen Styrke.
Gud være lovet! Luc. 9, 1.

69. Psalme.

Messias beder sin Fader om Freløsning fra
sine svære Lidelser, 2-22, om Heen over sine
onde og ubødsfærdige Fjender, 23-29; beder om
Hjælp og vil derfor love Gud, ja Mange skulle
omvendes og love Gud, som skal opholde og
gøre vel imod sit Zion, 30-37.

Til Sangmesteren; paa Schoschannim; Davids (Psalme). Pf. 45, 1.

2. Gud! frels mig, thi Vandet er kommet indtil Sjælen.

3. Jeg er sunken i dybt (og) skident Dynd, hvor man ei kan staa; jeg er kommen i meget dybt Vand, og Strømmen overskyllede mig. Pf. 40, 3. Pf. 42, 8. Pf. 88, 8.

4. Jeg er bleven træet af det, jeg haver raabt, min Strube er hæs; mine Dine ere fortærede, idet jeg venter paa min Gud.

306 19, 7. Pf. 38, 11.

5. Flere end Haar paa mit Hoved ere de, som mig hade uden Marsag, mine Fjender, som (søge at) udrydde mig uden Skyld, ere mægtige; jeg maa da igjengive det, jeg ikke haver røvet.

306 15, 25. Pf. 35, 19. 1 Petr. 2, 24.

6. Gud! du, du veed min Daarlighed, og al min Skyld er ikke dultet for dig.

2 Cor. 5, 21. Ef. 43, 24 fg.

7. Lad dem ikke besjæmmes ved mig, som bide efter dig, Herre, Herre Zebaoth! lad dem ikke blive forhaanede formedelst mig, som søge dig, Israels Gud! Pf. 25, 2, 3.

8. Thi jeg bærer Forhaanelse for din Skyld; Skjændsel haver skjult mit Ansigt.

Pf. 44, 14.

9. Jeg er bleven fremmed for mine Brødre, og (som) en Udslæning for min Moders Børn.

Pf. 38, 12. 306 7, 5.

10. Thi Nidkjærhed for dit Huns haver ødet mig, og deres Forhaanelser, som dig forhaane, ere falske paa mig.

306 2, 17. Rom. 15, 3.

11. Og jeg græd med min Sjæls Fasten, men det blev mig til Forhaanelser.

12. Og jeg brugte en Sæk til mit Klædebon, men jeg var dem til et Ordsprog.

Pf. 35, 13.

13. De, som sidde i Porten, snakke om mig, og (jeg er) deres Strængeleg, som drikke stærk Drif.

306 30, 9. Begr. 3, 63.

14. Men jeg (slyr med) min Bøn til dig, Herre! (lad det være) en velbehagelig Tid, o Gud! efter din megen Miskundhed; hør mig for din Frelses Sandheds Skyld.

Ef. 49, 8.

15. Fri mig af Dynd, at jeg ikke synker; lad mig fries fra mine Hadere og af det dybe Vand.

Pf. 18, 18.

16. Lad Vandstrømmene ikke overskylle mig, ei heller det Dybe sluger mig; lad og ikke Hulens lukke sin Mund over mig.

Pf. 124, 4. Pf. 55, 24.

17. Hør mig, Herre; thi din Miskundhed er god; vend (dit) Ansigt til mig efter din megen Barmhertighed. Pf. 63, 4.

18. Og skjul ikke dit Ansigt for din Tjener, thi jeg er angest; skynd dig, hør mig.

Pf. 102, 3. Pf. 143, 7.

19. Hold dig nær til min Sjæl, gjenløs den; forløs mig for mine Fjenders Skyld.

20. Du, du veed min Forhaanelse og min Skam og min Skjændsel; alle mine Modstandere ere for dig.

Pf. 44, 16.

21. Forhaanelse brød mit Hjerte, og jeg er svag; og jeg ventede efter, at Nogen skulde hufes (derover), men der var Ingen, og efter Trøstere, men jeg fandt ikke (nogen).

Begr. 1, 2, 9, 21.

22. Ja, de gave mig Galde at dæde, og de gave mig Eddike at drikke i min Tørst.

Matth. 27, 34, 48.

23. Deres Bord blive for dem til en Strikke og til Betalinger, til en Snare!

Rom. 11, 9.

24. Lad deres Dine formørkes, at de ikke see, og lad deres Lænder altid rave.

Ef. 6, 9.

25. Udsøs din Brede over dem, og lad din grumme Brede gribe dem. 1 Thess. 2, 16.

26. Deres Palads skal blive øde, at der skal Ingen være, som skal boe i deres Pauiser.

Ap. G. 1, 20.

27. Thi de forfølge den, som du, du haver slaget, og de fortælle om deres Pine, som du haver saaret.

Ef. 53, 4.

28. Giv dem hen i Miskjærning over Miskjærning, og lad dem ikke komme til din Retfærdighed.

Rom. 1, 24.

29. Lad dem udslættes af de Levedes Bog, og lad dem ikke skrives med de Retfærdige.

Phil. 4, 3. Nab. 3, 5; 17, 8.

30. Dog, jeg er elendig og haver Smerte; Gud! lad din Frelse ophøje mig. Pf. 40, 18.

31. Jeg vil love Guds Navn med en Sang, og jeg vil storligen ære ham med Taksigelse.

Pf. 145, 1, 2.

32. Og det skal bedre behage Herren end en Dre (eller) en Stud, som har Horn og har Kløver.

Pf. 50, 9, 13.

33. De Sagtnodige faae det, de skulle glæde sig; og eders Hjerte skal leve, som søge Gud.

Pf. 22, 27.

34. Thi Herren hører de Fattige og foragter ikke sine Bødnere.

35. Himmel og Jord skulle love ham, Havet og alt det, som vrimler derudi.

Pf. 148, 1.

36. Thi Gud skal frelse Zion og bygge Judæ Stæder, at man skal boe der og eie det.

Ps. 51, 20.

37. Og hans Tjeneres Sæd skal arve det, og de, som elste hans Navn, skulle boe derudi.

Ps. 102, 29.

70. Psalme.

David (som Christi Forbillede) beder Gud om hastig Hjælp og sine Fjenders Bestjæmmelse, og at de Troende maatte glædes i Gud, 2-5. Han venter aleneste paa Befrielse af Gud, 6.

Til Sangmesteren; Davids (Psalme), at lade ihukomme.

2. Gud! (som) til at frie mig; Herre! skynd dig til at hjælpe mig.

Ps. 71, 12.

3. Lad dem blues og blive bestjæmmede, som søge efter mit Liv; lad dem vendes tilbage og bestjæmmes, som have Lyst til min Ulykke.

Ps. 35, 4. Ps. 40, 15.

4. Lad dem vende tilbage til deres Bestjæmmelses Løn, de, som sige: Na, ha!

Ps. 35, 21. Ps. 40, 16.

5. Lad dem frydes og glædes i dig, alle, som søge dig, og lad dem, som elste din Frelse, altid sige: Gud være storligen lovet!

Ps. 35, 27. Ps. 24, 6.

6. Men jeg er elendig og fattig; Gud! skynd dig til mig; du er min Hjælp og min Befrier; Herre! tøv ikke.

Ps. 69, 30. Ps. 40, 18.

71. Psalme.

David beder om Frelsning fra Fjendernes Bøds, 1-4; søger ved adskillige Narfager at bevæge Gud til at henhøre ham, 5-21; lover derfor at takke Gud, 22-24.

Herre! jeg forlader mig paa dig, lad mig ikke bestjæmmes evindeligt.

Ps. 31, 2.

2. Red mig ved din Retsfærdighed og udfri mig; høi dit Øre til mig og frels mig.

Dan. 9, 18.

3. Vær mig en Boligs Klippe, at komme hen til altid, du, (som) haver befalet at frelse mig; thi du er min Klippe og min Befæstning.

Ps. 61, 4. Ps. 18, 3. Ps. 62, 3. 7.

4. Min Gud! udfri mig af en Ugudeligs Haand, af dens Haand, som gjør Uret, og som undertrykker.

5. Thi du er min Forventelse; Herre, Herre! min Tillid fra min Ungdom af.

Ps. 46, 2. Ps. 65, 6.

6. Jeg haver fast forladt mig paa dig fra (Moders) Liv, du drog mig af min Moders Liv; min Ros er altid om dig.

Ps. 22, 10.

7. Jeg har været for Mange som et Ubeder, men du er min stærke Tillid.

Exod. 24, 24. 27. Ps. 61, 4.

8. Lad min Mund fyldes med din Lov, ja den ganste Dag med din Priis.

Ps. 51, 17.

9. Du skal ikke bortkaste mig i Alderdommens Tid; forlad mig ikke, naar min Kraft forgaaer.

v. 18. Ps. 51, 13.

10. Thi mine Fjender tale imod mig, og de, som tage vare paa min Sjæl, raadefør sig tilhobe,

Ps. 56, 7.

11. sigende: Gud haver forladt ham; forfølger og griber ham, thi der er Ingen, som frier.

2 Mos. 15, 9.

12. Gud! vær ikke langt fra mig; min Gud! skynd dig til at hjælpe mig.

Ps. 70, 2.

13. Lad dem bestjæmmes, (ja) fortæres, som staae imod min Sjæl; lad dem isøres med Forhaanelse og Skændsel, som søge min Ulykke.

Ps. 70, 3. Ps. 83, 17.

14. Men jeg, jeg vil altid haabe, og jeg vil forage al din Priis.

15. Min Mund skal fortælle din Retsfærdighed, den ganste Dag din Salighed; thi jeg veed ikke Tal (derpaa).

Ps. 51, 17. Ps. 40, 6.

16. Jeg vil gaae ind i Herrens Herrens Kraft, jeg vil ihukomme din Retsfærdighed, (ja) din alene.

17. Gud! du haver lært mig fra min Ungdom, og indtil nu kundgjør jeg dine underlige Ting.

Ps. 77, 12.

18. Ja ogsaa indtil Alderdom og graae Haar, o Gud! forlad mig ikke, indtil jeg kan kundgjøre din Arm for (denne) Slægt, (ja) din Kraft for hver den, som skal komme.

Es. 46, 4.

19. Og din Retsfærdighed (strækker sig), o Gud! til det Høie; du, som haver gjort store Ting, Gud! hvo er som du?

2 Mos. 8, 10; 15, 11. Ps. 86, 8.

20. Du, som haver ladet mig see mange Angester og Ulykker, gjør mig levende igjen, og hent mig op igjen af Jordens Afgrunde.

1 Sam. 2, 6.

21. Du gjør mig meget stor, og trøster mig trindt omkring.

Ps. 18, 36.

22. (Saa) vil jeg, jeg og takke dig med Psalters Instrument for din Sandhed, min Gud! jeg vil synge (Psalmer) for dig, (og lege) paa Harpe, du Hellige i Israel!

Ps. 78, 41.

23. Mine Læber skulle synge (med Fryd), naar jeg synger (Psalmer) for dig, og min Sjæl, som du haver forløst.

Ps. 103, 2 fg.

24. Min Tunge skal ogsaa tale den gaafte Dag om din Retfærdighed; thi de ere beskjæmmede, de ere blevne tilskamme, som søge min Ulykke.

Ps. 70, 3.

72. Psalme.

Guds Menighed beder til Gud om Messias Tilkommelse og hans Riges Oprettelse, som beskrives, 1-17. Den tatter Gud for den Naade, som i Christo skjenkes, 18. 19. Denne Psalme taltes en Ende af Davids Psalmer, 20.

For Salomo.

Gud! giv Kongen dine Domme, og Kongens Søn din Retfærdighed,

Ps. 97, 2. Es. 11, 5.

2. at han kan domme dit Folk i Retfærdighed, og dine Elendige med Dom.

3. Lad Bjergene høre Fred til Folket, og saa Hoiene, ved Retfærdighed.

4. Han skal skaffe de Elendige blandt Folket Ret, han skal frelse den Fattiges Børn og sønderstøde Voldsmanden.

Job 36, 6.

5. De skulle frygte dig, saalænge Solen (er til), og saalænge Maanen (varer), fra Slægt til Slægter.

6. Han skal fare ned som Regn paa det afhugne (Græs), som Draaber, der vædske Jorden.

Es. 45, 8. Amos 7, 1.

7. Den Retfærdige skal blomstre i hans Dage, og der skal være megen Fred, indtil Maanen er ikke (mere).

Ps. 92, 15. Es. 2, 4.

8. Og han skal regjere fra et Hav til et andet, og fra Floden indtil Jordens Ende.

Ezech. 9, 10. Ps. 59, 26.

9. De, (som boe i) Ørken, skulle boie sig for hans Ansigt, og hans Fjender skulle slukke Støv.

Es. 49, 23.

10. Konger af Tharsis og Der skulle føre Skjænt tilbage; Konger af Scheba og Seba skulle fremføre Gave.

Es. 60, 6. 9. Ps. 68, 30.

11. I alle Konger skulle tilbøde for ham, alle Hedningerne skulle tjene ham.

Ps. 86, 9. Ps. 72, 17.

12. Thi han skal frie en Fattig, som raaber, samt den Elendige, og som haver ingen Hjælper.

Job 36, 15. Ps. 35, 10.

13. Han skal spare den Ringe og Fattige, og frelse de Fattiges Sjæle.

Ps. 97, 10.

14. Han skal gjenløse deres Sjæl fra Bedrageri og fra Vold, og deres Blod skal være dyrebart for hans Dine.

Ps. 9, 13. Ps. 79, 10.

15. Og han skal leve, og man skal give ham af Schebas Guld, og man skal altid bede for ham, man skal love ham den gaafte Dag.

Aab. 1, 18. Ps. 71, 24.

16. (Naar) der er lidet Korn i Jorden paa Bjergenes Top, (da) skal Frugten deraf suse som Libanon, og de af Staden skulle blomstre som Urter paa Jorden.

Ps. 65, 14.

17. Hans Navn skal blive evindeligt; saalænge som Solen varer, skal hans Navn forplantes fra Børn til Børnebørn, og de skulle velsigne sig selv i ham; alle Hedninger skulle prise ham salig.

1 Mos. 12, 3. Ps. 117, 1.

18. Lovet være den Herre Gud, Israels Gud, han, som gjør alene underlige Ting!

Ps. 41, 14. 2 Mos. 15, 11.

19. Og lovet være hans Væres Navn evindeligt, og al Jorden skal fyldest med hans Være. Amen, ja, Amen.

20. Davids, Isai Søns, Bønner have en Ende.

1 Sam. 16, 18.

73. Psalme.

Asaph besjender, at han havde uden Aarsag forarget sig paa de Ugudeliges Ufsalighed i Verden og hans og andre Guds Børns Udelser, 1-14; viser, hvorledes han omsider havde bedre forstaaet sig paa Guds Veie, og at det fik ham med en stor Forandring paa det Sidste, 15-20. Han besjender sin Daarlighed og vil nu fremdeles overgive sig Gud og hans Ledsagelse alene, 21-28.

Asaphs Psalme.

Sandeligen, Gud er Israel god, de Rene af Hjertet.

Matth. 5, 8.

2. Men jeg (maa besjende, der fattedes) Lidet, at mine Fødder (jo) boiede af Veien, (der fattedes) nogen Intet, at mine Gange vare (jo) hengledne.

Ps. 94, 18.

3. Thi jeg var nidkjær paa de Galne, der jeg maatte see, (at det gik) de Ugudelige vel.

Jer. 12, 1. Job 21, 7. Mal. 2, 15.

4. Thi der findes ingen Baand indtil deres Død, og deres Styrke er vel ved Magt.

5. De have ikke Mæie som (et andet) Menneſte, og de blive ikke plagede som (andre) Menneſter.

6. Derfor haver Hovmod prydet dem som en Kjæde, Vold skjuler dem (som) et Smykke.

7. (Hvert af) deres Dine staaer ud for Fjedne, (deres) Hjertes Tanker faae Fremgang.

Job 15, 27.

8. De komme (Andre) til at forsmægte, og tale af Ondskab om (at gjøre) Vold; de tale af det Høie.

9. De sætte deres Mund imod Himlene, og deres Tunge farer frem paa Jorden.

Ap. G. 12, 21. 22.

10. Derfor vender hans Folk hid igien, og der udkrystes (Vægere) fulde af Vand til dem,

11. saa de sige: Hvorledes skulde Gud vide det, og er der Kundskab hos den Høieste?

Ps. 10, 11. Ps. 91, 7.

12. See, disse ere ugudelige; dog ere de rolige i Verden, de formere Gudset.

Job 12, 6.

13. Sandeligen, jeg haver forgjæves renset mit Hjerte og toet mine Hænder i Ufkyldighed,

Mat. 3, 14 fg. Ps. 24, 4.

14. efterdi jeg er plaget den ganste Dag, og min Straf er hver Morgen (der).

15. Derfom jeg sagde: Jeg vil fortælle Saadant, see, da havde jeg fordømt dine Børns Slegt.

16. Og jeg tænkte at forstaae det; (men) det var majsommeligt for mine Dine,

17. indtil jeg indgik i Guds Helligdomme, jeg gav Afgt paa deres Endeligt.

Mat. 2, 18.

18. Sandeligen, du sætter dem paa de flibrige (Steder), du lader dem falde til at ødelægges.

Jeb 21, 17 fg.

19. Hvorledes blive de i et Dieblit til en Ødeleggelse? de omkomme, de faae Ende for Forstrækkelse.

Ps. 37, 38.

20. Ligesom en Drøm, naar En er opvaagnet, skal du, o Herre! naar du vaagner op, foragte deres Billede.

21. Da mit Hjerte var opsvulmet, og jeg led Sting i mine Nyrer,

22. da var jeg ufornuftig og kunde ikke kjende det; jeg var (som) Dyrene for dig.

Ordspr. 30, 2.

23. Men jeg (vil) stedsje (blive) hos dig, du holder (mig) ved min høire Haand.

24. Du skal lede mig ved dit Raad, og derefter antage mig til Væ.

Ps. 49, 16.

25. Hvem haver jeg i Himlene? og lige med dig haver jeg ikke Lyft til Noget paa Jorden.

26. Forsmægter mit Kjød og mit Hjerte, saa er Gud mit Hjertes Klippe og min Deel evindeligen.

Begr. 3, 21.

27. Thi see, de, som holde sig langt borte fra dig, skulle omkomme; du udrydder hver den, som bedriver Hør (og viger af) fra dig.

Gud. v. 7. Gal. 5, 10. 20. 21.

28. Men jeg (tænkte): Det er mig godt, jeg holder mig nær til Gud; (derfor) sætter jeg mit Haab paa den Herre Herre, at fortælle alle dine Gjærninger.

Saf. 4, 8. 1 Cor. 6, 17. Ps. 66, 16. Ps. 92, 5.

74. Psalme.

Guds Menighed klager over, at den og Guds Helligdom af Fjenderne er bleven ødelagt, 1-9; beder Gud om Hjælp og Frelsning, og taler om hans forrige herlige Gjærninger, 10-17; klager ydermere over Fjendernes Ondskab og berder til Gud, 18-23.

Asaphs (Psalme), som giver Underviisning.

Gud! hvorfor forkaster du evindeligen? (hvorfor) skal din Brede ryge over din Fødes Jaar?

Ps. 41, 24. Ps. 60, 3. Ps. 100, 3.

2. Kom din Menighed ihu, som du for hvervede i fordum (Tid), din Arvs Stamme, som du gjenløste, dette Zions Bjerg, som du boer paa.

Ef. 63, 17. Ps. 9, 12. Ps. 68, 17. Ef. 8, 18.

3. Opløst dine (Fødders) Trin til at ødelægge evindeligen; Fjenden haver handlet ilde med Alting i Helligdommen.

Jes. 10, 24.

4. Dine Modstandere brølede inde i din Forsamling, de satte deres Tegn til Tegn.

5. (Hver af dem) bliver kjendt som den, der ophæver Ørerne høit at hugge paa sammenføiet Træ.

6. Og nu, de Ting, som vare udgravede derudi tillige, dem have de sønderslaget med Hellebard og Hammere.

7. De kastede din Helligdom i Jlden, de vanhelligede dit Navns Volig indtil Jorden.

2 Kong. 25, 9.

8. De sagde i deres Hjerte: Lader os berøve dem tilhøbe; de opbrændte alle Guds Forsamlingshuse i Landet.

Ps. 83, 13.

9. Vi see ikke vore Tegn; der er ingen Prophet ydermere, og Ingen hos os, som veed, hvorlænge (det skal vare).

10. Gud! hvorlænge skal Modstanderen forbaane? skal Fjenden foragte dit Navn evindeligen?

2 Thes. 2, 4.

11. Hvorfor vender du din Haand, ja din høire Haand tilbage? tag den aldeles midt ud af din Varm.

12. Dog er Gud min Konge fra fordum (Tid), som gjør megen Frelse midt paa Jorden.

Ps. 68, 21. Ps. 121, 1. 2 fg.

13. Du, du adskilte Havet med din Styrke, du sønderbrød Dragets Hoveder i Vandene.

2 Mos. 14, 21; 15, 4 fg.

14. Du knuste Leviathans Hoveder, du gav Folket i Ørken den til Spise.

15. Du adskilte Kilde og Bæk, du, du tørrede stærke Floder.

Ps. 104, 10. Ps. 105, 41.

16. Dagen (hører) dig til, Natten (hører) dig ogsaa til; du, du beredte Lyset og Solen.

Ps. 136, 8. 9.

17. Du, du satte alle Jordens Grændser; Sommer og Vinter, dem dannede du.

18. Kom dette ihu: Fjenden forhaanede Herren, og et daarligt Folk foragtede dit Navn. v. 10.

19. Giv ikke (vilde) Dyr din Turteldues Sjæl, glem ikke dine Glendiges Liv evindeligen. Ps. 68, 11.

20. See til Pagten; thi de mørke (Steder) i Landet ere fulde af (deres) Boliger, (som gjøre) Vold.

21. Lad den Ringe ikke vende beffjæmmet tilbage, lad en Glendig og Fattig love dit Navn.

22. Gud! gjør dig rede, udfør din Sag, som din Forhaanelse ihu, (som dig stær) den ganske Dag af en Daare. Ps. 44, 27. Ps. 35, 1.

23. Glem ikke dine Modstanderes Røst, deres Bulder, som staae op imod dig, som stiger altid (høiere).

75. Psalme.

Guds Menighed priser Gud for den Frelse ved Messias, som lover at sætte Alting i god Stand, 2-4. Han lover at nedtrykke de Stolte og Ugudelige, og lade dem drille sin Bredees Bærme, 5-9. Han vil gjøre, at Guds Navn skal prises, de Ugudelige undertrykkes, men de Fromme ophøies, 10. 11.

Til Sangmesteren; (med Titel:) Fordærv ikke; en Psalme; Asaphs Sang. Ps. 57, 1.

2. **B**i takke dig, Gud! vi takke, at dit Navn er nær; man fortæller dine underlige Ting. Ps. 9, 2.

3. Naar jeg faaer det bestemte (Embede), da vil jeg, jeg dømme med al Oprigtighed.

4. Landet og alle de, som boe derudi, vare smeltede; jeg, jeg befæstede dets Piller. Sela. Jof. 2, 9. 24.

5. Jeg sagde til de Galne: Værv ikke galne; og til de Ugudelige: Opløfter ikke Horn.

6. Opløfter ikke eders Horn i det Høie, at I ville tale saa halstarrigen.

7. Thi Dphøielse (kommer) ikke af Øster eller Vester, ei heller af Ørken;

8. men Gud er den, som kommer; han nedtrykker denne og ophøier hin.

1 Sam. 2, 6. Dan. 5, 21.

9. Thi der er et Væger i Herrens Haand, og Vinen er rørt, det er fuldt af blandet (Viin), og han skjænker deraf; men Værmen deraf, som man skal udfryste, skulle alle Ugudelige paa Jorden drille.

Ps. 60, 5. Es. 51, 17. Jer. 25, 15.

10. Og jeg, jeg vil forkynde (om dig) evindeligen, jeg vil synge Jakobs Gud Psalmer. Ps. 76, 7.

11. Og jeg vil afhugge alle Ugadeliges Horn, (men) en Retsfærdigs Horn skulle ophøies.

76. Psalme.

Guds Menighed priser Guds Belgjerning, som havde beviist sig saa herlig i at dæmpe dens Fjender, og talter ham derfor, 2-11. Den formaner alle Guds Børn til at tjene og ære denne forfærdelige Gud, 12. 13.

Til Sangmesteren paa Strængeleg; en Psalme; Asaphs Sang.

2. **G**ud er kjendt i Suda, hans Navn er stort i Israel.

3. Og hans Hytte er i Salem, og hans Bolig i Zion. Ps. 9, 12. Ps. 74, 2.

4. Der sønderbrød han Buens gloende (Pile), Skjold og Sværd og Krig. Sela. Ps. 46, 10.

5. Du er mere skinnende (og) mægtigere end (de paa) Røverbjergene.

6. De, som vare stolte i Hjertet, bleve berøvede, de slumrede deres Søvn, og ingen af Stridsmændene fandt (Magt i) sine Hænder. Es. 46, 12.

7. Ved din Trudsel, Jakobs Gud! er falden i en dyb Søvn baade Hest og Vogn. 2 Mos. 15, 1. 21.

8. Du, du er forfærdelig, og hvo kan staae for dit Ansigt, saasnart som du bliver vred? Ps. 90, 7.

9. Du lod høre Dom af Himmelen; Jorden frøgtede og blev stille,

10. da Gud gjorde sig rede til Dom, til at frelse alle de Sagtmodige paa Jorden. Sela. Es. 34, 8.

11. Thi et Menneskes Brede skal gjøre, at man takker dig; det Overblevne fra (deres) store Brede skal du ombinde (som med et Bælte).

12. Gjører Løfte og betaler Herren eders Gud det; alle I, som ere omkring ham, skulle føre den Forfærdelige Skjenk;

13. han, (som) borttager Tyrsternes Mod, (som er) forfærdelig for Kongerne paa Jorden. Præd. 5, 3. 4. Es. 19, 21.

Ps. 47, 3.

77. Psalme.

Asaph lover Gud for Bønghørelse og beskriver den store Angest, han havde været besædt udi, 2-10. Han taler om, hvorledes han havde styrket sit Mod i Gud, særdeles ved hans forrige Gjærningers Betragtning, 11-21.

Til Sangmesteren for Jeduthun; Asaphs Psalme. Ps. 62, 1.

2. **M**in Røst er til Gud, og jeg vil raabe; min Røst er til Gud, og han skal vende sine Øren til mig.

3. Jeg søgte Herren paa min Nøds Dag, min Haand var om Ratten udrakt og lod ikke af, min Sjæl vægrede sig ved at lade sig troste. Ps. 50, 15.

4. Kom jeg Gud ihu, da blev jeg urolig, taledede jeg, da forjægtede min Aand. Sela.

5. Du holdt mine Dine vaagne, jeg var bekymret og taledede ikke.

6. Jeg tænkte paa de Dage fra fordum (Tid), paa de Aar af Evighederne. Ps. 143, 5.

7. Jeg kom min Strængeleg ihu om Ratten, jeg taledede i mit Hjerte, og min Aand randsagede. Ps. 4, 5.

8. Skal da Herren bortkaste i Evighederne, og ikke blive ved at have Behagelighed (til mig) ydermere? Ps. 79, 5. Ps. 65, 6.

9. Er hans Misfandhed ude evindeligt? Haver hans Tilfagn faaet Ende fra Slægt til Slægt?

10. Haver Gud glemt at være naadig, eller haver han tilsluttet sine Barmhjertigheder ved Brede? Sela.

11. Da sagde jeg: Det er det, at jeg er svag; at forandre det, staaer i den Høiestes høire Haand.

12. Jeg vil komme Herrens Gjærninger ihu; sandelig, jeg vil komme dine underlige Ting ihu fra fordum (Tid). Ps. 71, 17. Ps. 105, 2.

13. Og jeg vil grunde paa al din Gjærning, og jeg vil tale om dine Idrætter. Ps. 1, 2.

14. O Gud! din Bei er i Helligdommen; hvo er saa stor en Gud som Gud? Ps. 89, 9.

15. Du er den Gud, som gjør underlige Ting; du haver kundgjort din Styrke iblandt Folkene. Ps. 98, 1.

16. Du gjenløste dit Folk ved din Arm, Jakobs og Josefs Børn. Sela. 2 Mos. 14, 19. 20.

17. Vandene faae dig, Gud! Vandene faae dig, de vare bange, ja, Afgrunden bevægedes. Ps. 97, 4.

18. De tykke Skyer udgav (Tordens) Lyd, ja, dine Pile maatte fare frem. Ps. 18, 14. 15. Ps. 29, 3.

19. Din Tordens Lyd var i (Luftens)

Åre, Lynet oplyste Borderige; Jorden bævede og skælvede. Ps. 18, 8.

20. Din Bei var i Havet, og din Sti i store Vand, og dine Fodspor bleve ikke fjendte.

21. Du førte dit Folk som Faar ved Mose og Arons Haand. 2 Mos. 12, 37; 14, 22.

78. Psalme.

Asaph opmuntrer Guds Folk til at agte paa hans Tale og Underviisning, 1-8; foreholder dem deres Fædres Udydighed, Gjenstridighed og Sykleri fra Begyndelsen af ved deres Udgang af Egypten og Indgang i Canaan og derefter, 9-58; taler om Guds haarde Domme over dem, og hvorledes han omfider havde ikke udvalgt Ephraims Stamme, men Juda, og af den David til at føde sit Folk, 59-72.

Asaphs (Psalme), som giver Underviisning.

Mit Folk! vend dine Øren til min Lov, høier eders Øren til min Munds Tale. Ps. 19, 15.

2. Jeg vil oplade min Mund ved Ordssprog, jeg vil udgøde mørke Taler fra fordum (Tid), Ps. 49, 5. Matt. 13, 35.

3. som vi have hørt og vide, og vore Fædre fortalte os; Ps. 44, 2.

4. at vi ikke skulde følge det for deres Børn, for den Slægt, som kommer herefter, men fortælle Herrens megen Priis og hans Styrke og hans underlige Gjærninger, som han haver gjort.

5. Thi han oprettede et Vidnesbyrd i Jakob, og satte en Lov i Israel, hvilke han bød vore Fædre at kundgjøre deres Børn, 1 Mos. 18, 19. 2 Mos. 12, 26. 27. 5 Mos. 6. 7.

6. paa det den Slægt, som kom herefter, ja de Børn, som skulde fødes, kunde vide (dem), at de kunde opstaae og fortælle dem for deres Børn,

7. og at de skulde sætte deres Haab paa Gud, og ikke glemme Guds Gjærninger, men bevare hans Bud,

8. og at de ikke skulde vorde som deres Fædre, en modvillig og gjenstridig Slægt, en Slægt, som ikke beredte sit Hjerte, og hvis Aand ikke var trofast med Gud. 5 Mos. 32, 5. 6. 28.

9. Ephraims Børn, som vare rustede Bueskyttere, de vendte sig paa Stridens Dag. Ps. 140, 8.

10. De holdt ikke Guds Pagt, og vægrede sig ved at vandre i hans Lov.

11. Og de glemte hans Gjærninger og hans underlige Ting, som han havde ladet dem see. Ps. 50, 22.

12. Han gjorde underlige Ting for deres Fædre i Ægypti Land, paa Joans Mark.

4 Mos. 13, 22.

13. Han adskilte Havet og lod dem gaac igjennem, og stillede Vandet som en Dynge.

2 Mos. 14, 21, 22.

14. Og han ledede dem om Dagen ved en Sky, og den ganste Nat ved Ildens Lys.

2 Mos. 13, 21; 14, 20. Ps. 105, 39.

15. Han adskilte Klipperne i Ørken, og gav dem at drikke som af store Ufgrunde.

2 Mos. 17, 6 fg. Ps. 105, 41.

16. Og han udførte flydende (Vande) af en Klippe, og lod Vand fare ned som Floder.

17. Dog bleve de endnu ved at synde imod ham, at forbitte den Høieste i Ørken.

18. Og de fristede Gud i deres Hjerter, da de begjærede Mad for deres Sjæle.

1 Cor. 10, 9. 4 Mos. 11, 4.

19. Og de talede imod Gud, de sagde: Mon Gud kunde berede et Bord i Ørken?

Marc. 8, 4.

20. See, han haver slaget Klippen, at der flød Vand, og Bækkene løbe over; mon han kunde og give Brød? mon han kunde bestikke Kjød for sit Folk?

21. Derfor hørte Herren det og blev for-tørnet, og en Ild optændtes i Jakob, og en Brede kom ogsaa op i Israel,

22. fordi de ikke troede paa Gud, og for-lode sig ikke paa hans Frelse,

23. der han hød de øverste Skyer oven af og oplod Himmelenes Døre,

24. og han lod Manna regne paa dem at æde, og gav dem Himmelforn.

2 Mos. 16, 4. 14. Joh. 6, 31.

25. Hver aad de Stærkes Brød; han sendte dem Tæring til Mættelse.

26. Han lod Østenveir fare frem under Himmelen, og førte Søndenvair frem ved sin Styrke.

27. Og han lod Kjød regne paa dem som Støv, og flyvende Fugle som Havets Sand.

28. Og han lod disse falde midt i sin Veir, trindt omkring iblandt sine Boliger.

4 Mos. 11, 31.

29. Og de aade og bleve saare mætte, og han tilførte dem det, som de havde Lyst til.

30. De havde ikke endnu sthyret deres Lyst, deres Mad var endnu i deres Mund,

31. da opkom Guds Brede paa dem og ihjelslog Nogle iblandt de Fædste af dem, og han nedflog de Udvalgte i Israel.

4 Mos. 11, 33.

32. Med alt dette syndede de endnu, og troede ikke paa hans underlige Gjæringer.

Ps. 106, 24.

33. Derfor fortærede han deres Dage med Forsængelighed, og deres Aar med Forstrækkelse.

34. Naar han slog dem ihjel, da søgte de ham, og de vendte om og søgte Gud aarle.

35. Og de kom ihu, at Gud var deres Klippe, og den høieste Gud deres Gjen-løser.

Ps. 19, 15.

36. Og de vilde bedrage ham med deres Mund, og løi for ham med deres Tunge.

Es. 29, 13.

37. Men deres Hjerter var ikke fast med ham, og de bleve ikke bestandige i hans Pagt.

38. Dog han, (som er) barmhjertig, for-sønde Misgjerning og fordærvede ikke, men vendte sin Brede mangfoldige Gange af fra dem, og vilde ikke opvække al sin Hastighed.

39. Og han kom ihu, at de vare Kjød, et Veir, som bortfarer og kommer ikke til-bage.

40. Hvor tidt forbittrede de ham i Ørken, de bedrøvede ham i de øde Steder.

Eph. 4, 30.

41. Thi de kom igjen og fristede Gud, og mestrede den Hellige i Israel.

Ps. 71, 22.

42. De kom ikke hans Haand ihu paa den Dag, da han forløste dem af Nød,

43. hvorledes han havde sat sine Tegn i Ægypten, og sine underlige Ting paa Joans Mark,

v. 12.

44. og havde vendt deres Strømme til Blod, og deres flydende Vande, at de ikke kunde drikke dem.

2 Mos. 7, 20 fg.

45. Han havde sendt allehaande Uting paa dem, som aad dem, og Frøer, som fordærvede dem.

2 Mos. 8, 6. 24.

46. Og han gav Kornormen deres Grøde, og Græshoppen deres Arbejde.

2 Mos. 10, 14.

47. Han slog deres Viintreer med Hagelen, og deres Morbærtræer med Hagel-stene.

2 Mos. 9, 25.

48. Og han overantvordede deres Dyr til Hagelen, og deres Fæ til Gløder.

2 Sam. 22, 13.

49. Han sendte sin grumme Brede paa dem, Grumhed og Brede og Angest, som sendtes ved onde Tings Bud.

50. Han afviede en Sti for sin Brede, han sparede ikke deres Liv fra Døden, og han overantvordede deres Hob til Festi-lentse.

2 Mos. 9, 6.

51. Og han slog alle Førstefødt i Ægypten, den første Kraft i Chams Pauluner.

2 Mos. 12, 29 fg.

52. Og han lod sit Folk udbrage som Faar, og førte dem i Ørten som en Hjord.

Ps. 77, 21.

53. Og han ledede dem tryggeligen, at de ikke frygtede, men Havet skjulte deres Fjender.

2 Mos. 14, 19. 22. 27.

54. Og han førte dem til sin Helligheds Landemærke, til dette Bjerg, som hans høire Haand havde forhvervet.

Ps. 80, 16.

55. Og han uddrev Hedningerne fra deres Ansigt og lod (Landet) tilfalde dem ved (deres) Arvs Snor, og han lod Israels Stammer boe i deres Pauluner.

Ps. 14, 3.

56. Men de fristede og forbittrede den høieste Gud, og holdt ikke hans Bidnesbyrd.

57. Og de vendte tilbage og vare troløse som deres Fædre, de sloge tilbage som en falsk Due.

Isa. 7, 16.

58. Og de opirrede ham med deres Høie, og gjorde ham nidkjær med deres udstående Billeder.

59. Der Gud det hørte, da blev han for-
tørnet, og han foragtede Israel saare.

60. Derfor forlod han den Volig i Silo, det Paulun, som han havde sat til at boe udi iblandt Menneffene.

1 Sam. 4, 11.

61. Og han gav sin Styrke i Fængsel, og sin Herlighed i Fjendens Haand.

62. Og han overantvordede sit Folk til Sværd, og blev fortørnet paa sin Arv.

63. Ald aad dets unge Mandkjøn, og dets Jomfruer bleve ugifte.

Job 1, 16.

64. Dets Præster faldt ved Sværd, og dets Enker græd ikke.

1 Sam. 22, 17 fg. 4, 11. 19. 20.

65. Da opvaagnede Herren som en Sovende, som en Vældig, der raaber med Fryd af Viin.

66. Og han slog sine Fjender bag til, han gjorde dem en evig Skam.

1 Sam. 5, 6.

67. Og han forfæstede Josephs Paulun, og udvalgte ikke Ephraims Stamme.

68. Men han udvalgte Judæ Stamme, Zions Bjerg, som han elskede.

69. Og han byggede sin Helligdom som Høie, som Jorden, (hvilken) han haver grundfæstet evindeligen.

70. Og han udvalgte David, sin Tjener, og tog ham fra Faarestierne.

1 Sam. 16, 11 fg. 2 Sam. 7, 8.

71. Fra at gaar efter Faarene, som vare

med Lam, lod han ham komme til at føde Jakob, sit Folk, og Israel, sin Arv.

Es. 40, 11. 2 Sam. 5, 2.

72. Og han fødte dem efter sit Hjertes Fuldkommenhed, og ledede dem ved sine Hænder med megen Forstand.

79. Psalme.

Asaph taler ved Graadomsaand om Guds Folks Udelæggelse, 1-4. Føttet beder Gud om Hjælp, Syndsforlættelse og Fjendernes Undertrykkelse, 5-12, og lover at taffe Gud, 13.

Asaphs Psalme.

Gud! Hedningerne ere komne i din Arv, de have bestemt dit hellige Tempel, de gjorde Jerusalem til Steenhobe.

2. De have givet Fuglene under Himlen dine Tjeneres (døde) Kroppe til Spijs; dine Helliges Kjød (gave de) til de (vilde) Dyr i Landet.

3. De udøste deres Blod trindt omkring Jerusalem som Vand, og (der var) Ingen, som begrov (dem).

4. Vi ere blevne vore Naboer til en Forsmædtelse, dem til en Bespottelse og Haanhed, som ere trindt omkring os.

Ps. 44, 14. Ps. 89, 42.

5. Herre! hvor længe, vil du være vred evindeligen? skal din Nidkjærhed brænde som en Ild?

Ps. 77, 8. Ps. 85, 6.

6. Udøs din Hastighed paa Hedningerne, som ikke kjende dig, og paa de Riger, som ikke kalde paa dit Navn.

Jer. 10, 25. Ps. 3, 66.

7. Thi man haver ædet Jakob, og de have ødelagt hans Volig.

8. Kom os ikke de forrige Misgjerninger ihu; skynd dig, lad din Barmhjertighed komme os tilforn, thi vi ere blevne saare ringe.

Ps. 25, 7. Es. 64, 8.

9. Hjælp os, vor Saligheds Gud! for dit Navns Æres Skyld, og frie os for lad os vore Synder for dit Navns Skyld.

Ps. 39, 9.

10. Hvorfor skulle Hedningerne sige: Hvor er deres Gud? lad kjendes iblandt Hedningerne for vore Dine, at dine Tjeneres Blod, som er udøst, bliver hevet.

Ps. 115, 2. Joel 2, 17. Ps. 9, 13. Hab. 6, 10.

11. Lad den Bundnes Sammen komme for dit Ansigt, lad dem blive (i Live), som ere Dødens Børn, efter din store Arm.

Ps. 102, 21.

12. Og betal vore Naboer skyld i deres Barm deres Forsmædtelse, hvormed de forhaanede dig, Herre!

Ps. 89, 52.

13. Men vi, dit Folk og din Fødes Faar, ville takke dig evindeligt; fra Slægt til Slægt ville vi fortælle din Lov. Ps. 100, 3.

80. Psalme.

Guds Folk paakalder Gud om Naade og Frelsning, 2-4; beklager sine Trængsler og Lidelser, og beder om Hjælp, 5-8; foreholder Gud hans forrige Miskundheder, og at han nu havde haarbeligen tugtet og ydmyget sit Folk, og beder atter om Frelsning, 9-20.

Til Sangmesteren; over Schofchannim; et Vidnesbyrd; Asaphs Psalme. Ps. 45, 1.

2. Du Israels Hyrde! vend dine Øren hid, du, som fører Joseph som Faar; du, som sidder over Cherubim, aabenbar dig herligen. 1 Sam. 4, 4. Ps. 99, 1.

3. Opvæk din Magt for Ephraim og Benjamin og Manasse, og kom os til Frelse. Hab. 11, 17.

4. Gud! omvend os, og lad dit Ansigt lyse, saa blive vi frelst.

1 Mos. 32, 10. Ps. 31, 17.

5. Herre, Gud Zebaoth! hvor længe haver du ladet (Vreden) ryge over dit Folks Bon?

6. Du haver bespiist dem med Taarers Brød, og givet dem et (fuldt) Maal af Taarer at drikke. Ps. 102, 10.

7. Du sætter os til en Trætte for vore Naboer, og vore Fjender spotte (os).

Ps. 44, 11. Ps. 79, 4.

8. Gud Zebaoth! omvend os, og lad dit Ansigt lyse, saa blive vi frelst. 4 Mos. 6, 25.

9. Du førte et Viintræ af Ægypten, du uddrev Hedningerne og plantede det.

Ps. 78, 55.

10. Du ryddede (Landet) for det og lod dets Rødder rodfæstes, og det opfyldte Landet.

11. Bjergene bleve skjulte med dets Skygge, og dets Grene (vare) som Guds Cedere.

12. Det udbredte sine Grene til Havet, og sine unge Dviste til Floden. 2 Mos. 23, 31.

13. Hvorfor haver du sonderrevet Gjerdet derfor, saa at alle de, som gaar forbi ad Veien, afbrøde af det? Ps. 89, 42.

14. Svinet af Skoven haver nedtraadt det, og (vilde) Dyr paa Marken have afædet det.

15. Gud Zebaoth! vend dog om; sku af Himmelen og se til, og besøg dette Viintræ,

16. og den Pøde, som din høire Haand plantede, og den Søn, som du bekræftede dig.

Ps. 78, 54.

17. Det er opbrændt med Ild, det er opslugget; de omkomme for dit Ansigts Trudsel.

18. Lad din Haand være over din høire Haands Mand, over den Menneskens Søn, som du bekræftede dig.

19. Saa ville vi ikke vende tilbage fra dig; du lade os leve, og vi ville kalde paa dit Navn.

20. Herre, Gud Zebaoth! omvend os, lad dit Ansigt lyse, saa blive vi frelst.

81. Psalme.

Asaph opmuntrer Guds Folk til at love og tjene Gud, 2-6; viser, hvorledes Gud havde Marsag til at bebrejde dem alt det Gode, som han havde gjort imod dem, og at klage over deres Ulydighed, 7-13; men at Gud selv ønskede, at de vilde omvende sig, at han kunde gjøre vel imod dem, 14-17.

Til Sangmesteren paa Githith; Asaphs (Psalme).

2. Synger med Fryd for Gud, vor Styrke; raaber med Glæde for Jakobs Gud. Ps. 46, 2.

3. Opløfter Røsten med en Lovsang og giver Trommen hid, listige Harper med Psalter.

4. Blæser i Trompeten i Nymaaneden, paa den bestemte Tid, paa vor Høitids Dag.

5. Thi det er en Skik i Israel, en Ret for Jakobs Gud.

6. Saadant satte han til et Vidnesbyrd i Joseph, der han drog ud imod Ægypti Land, hvor jeg maatte høre et Tungemaal, som jeg ikke kjendte.

7. Jeg borttog hans Skuldre fra Byrden, hans Hænder bleve befrieede fra Rjedelen.

8. Du paakaldte i Røden, og jeg udfriede dig; jeg bønhoerte dig fra Tordenens Skjul, jeg prøvede dig ved Meribas Vand. Sela. Ps. 50, 15. 4 Mos. 20, 13.

9. Hør, mit Folk! og jeg vil vidne iblandt dig; Israel! gid du vilde høre mig! Ps. 50, 7.

10. Der skal ingen fremmed Gud være hos dig, og du skal ikke tilbede for en fremmed Gud. 3os. 24, 14.

11. Jeg er Herren din Gud, som opførte dig af Ægypti Land; lad din Mund vidt op, saa vil jeg fylde den. 2 Mos. 20, 2 fg.

12. Men mit Folk hørte ikke min Røst, og Israel vilde ikke (tjene) mig.

13. Saa lod jeg dem fare i deres Hjertes Stivhed, at de maatte vandre i deres Udslag. Ap. G. 14, 16. Rom. 1, 24.

14. Gid mit Folk vilde høre mig, (gid) Israels vilde vandre paa mine Beie!

5 Mos. 5, 29; 28, 1 fg.

15. Da vilde jeg om et Tidet hduhyge deres Fjender, og omvende min Haand mod deres Modstandere.

Sof. 7, 13.

16. De, som hade Herren, skulde smigre for ham, men deres Tid skulde være evindeligen.

17. Og han skulde bespiise ham med den bedste Hvede, ja, jeg vilde mætte dig med Honning af en Klippe.

Ps. 147, 14. 5 Mos. 32, 14.

82. Psalme.

Asaph klager over deres Ugudelighed, som skulde være Dommere iblandt Guds Folk, og formaner dem, 1-4; forkynder dem Guds svare Domme, som skulde komme over dem, og slutter med et Ønske, 5-8.

Asaphs Psalme.

Gud staaer i Guds Menighed, han dommer midt iblandt Guderne.

v. 6. 2 Mos. 21, 6.

2. Hvor længe vilde I domme Uret og anfæe de Ugudeliges Personer? Sela.

5 Mos. 1, 17. Drbfp. 17, 15.

3. Staffer en Ringe og Faderløs Ret, hjælper en Elendig og Arm til Retfærdighed.

Es. 1, 17. Ps. 72, 4.

4. Redder en Ringe og Fattig, frier ham af de Ugudeliges Haand.

Drbfp. 24, 11.

5. De fjende (det) ikke og forstaae (det) ikke, de vandre om i Mørket; (derfor maae) alle Landets Grundvolde ryste.

Ps. 36, 4.

6. Jeg, jeg haver sagt: I ere Guder, og I ere alle den Høiestes Børn.

Joh. 10, 31. 2 Mos. 21, 6; 22, 8.

7. Men I skulde døe som et Menneſte, og som en af Fyrsterne skulde I falde.

Es. 31, 14.

8. Gud! gjør dig rede, dom Landet; thi du skal arve iblandt alle Hedningerne.

Ps. 2, 8.

83. Psalme.

Guds Folk tager sin Tilflugt til Gud og klager over Fjendernes onde Anslag og Forsæt, 2-9; paakalder ham om Hjælp og Bistand imod dem, 10-19.

En Sang, Asaphs Psalme.

2. **G**ud! ti du ikke, vær ikke taus, og,

Gud! hold ikke stille. Ps. 28, 1. Ps. 109, 1.

3. Thi see, dine Fjender larme, og dine Hadere opløste Hovedet.

4. De gjøre trædsfeligen et hemmeligt

Anslag imod dit Folk, og de raadslaae mod dine Skjulte.

5. De sagde: Kommer, og lader os udſlette dem, (at de ere) ikke et Folk, og at Israels Navn skal ikke hydermere ihukommes.

Jer. 11, 19; 48, 2.

6. Thi de have i Hjertet raadslaget til høje, de have gjort en Pagt imod dig:

7. De Edomiteres og Ismaeliteres, Moabiters og Hagareners Pauluner,

8. Gebaliter og Ammoniter og Amalekitter, de Philister med Indbyggernes i Tyrus.

9. Assyrierne have ogsaa søiet sig til dem; de vare Soths Børns Arm. Sela.

10. Gjør imod dem, som (imod) Midianiterne, som (imod) Sijera, som (imod) Babin ved Risons Bæk, Dom. 7, 22; 4, 16, 21.

11. som bleve ødelagte ved Endor; de bleve til Møg paa Jorden.

12. Sæt dem, (ja) deres Fyrster, som Dreb og som Seeb, og alle deres hypperſte (Mænd) som Sebah og som Zalmana,

Dom. 7, 25; 8, 21.

13. dem, som sagde: Vi ville til Eien-dom indtage os Guds Boliger. Ps. 74, 8.

14. Min Gud! sæt dem som et Hjul, som Avner for Veiret.

Jeb 21, 18.

15. Som en Ild, der antænder en Skov, og som en Luc, der stifter Ild paa Bjergene,

16. saaledes skal du forfølge dem med din Storm, og forfærde dem med din Hvirvelvind.

1 Sam. 7, 10.

17. Gjør deres Ansigt fuldt af Skam, at de maae søge dit Navn, Herre!

18. Lad dem blues og forfærdes stedje og altid, og blive tilſtamme og omkomme.

Ps. 6, 11. Ps. 35, 4, 26.

19. Saa skulde de kjende, at du, hvis Navn er Herre alene, er den Høieste over al Jorden.

2 Mos. 15, 3. Sof. 12, 6.

84. Psalme.

David giver tilskjende, hvor høit han agtede Guds Bolig og Guds Tjeneste, 2-4; priser dem salige, som have Deel derudi, 5-8; paakalder Gud og beder, han vilde eglaa give ham den Raade, hvilket han og i Troen af ham forventer, 9-13.

Til Sangmesteren paa Githith; Korahs Børns Psalme.

Ps. 81, 1.

2. **H**vor elstelige ere dine Boliger, Herre Zebaoth!

4 Mos. 24, 5.

3. Min Sjæl begjærer og længes ogsaa at komme til Herrens Forgaarde; mit Hjerter og mit Kjød raabe med Fryd til den levende Gud.

Ps. 26, 6. 7. 8. Ps. 27, 4.

4. Og saa Spurven finder et Huus, og Svalen en Rede for sig, hvor den kan lægge sine Unger, ved dine Altare, Herre Zebaoth! min Konge og min Gud! Ps. 5, 3.

5. Salige ere de, som boe i dit Huus; de skulle endnu love dig. Sela. Ps. 15, 1.

6. Saligt er det Menneſte, hvis Styrke er i dig, i hvis Hjerte de rette Veie ere.

Ps. 18, 2, 3. Ps. 28, 7, 8.

7. (Naar) de gaae igjennem Morbærdaalen, sætte de den for (sig) til en Kilde, ja, og en Regn med Velsignelse skal bedække den.

8. De skulle gaae fra Kraft til Kraft, (hver af dem) skal sees hos Gud i Zion.

9. Herre, Gud Zebaoth! hør min Bøn; Jakobs Gud! vend dit Øre dertil. Sela.

Ps. 5, 2, 3. Ps. 81, 5.

10. Gud! vort Skjold, see, og ſtu din Salvedes Anſigt.

Ps. 3, 4. Ps. 7, 11.

11. Thi een Dag er bedre i dine Forgaarde end (ellers) tusinde; jeg udvælger (heller) at være ved Dørtærskelen i min Guds Huus, end at boe i de Ugudeliges Paulmer.

12. Thi den Herre Gud er Sol og Skjold, Herren skal give Naade og Ære; han skal intet Godt vægre dem, som vandre i Fuldkommenhed.

1 Mos. 15, 1. Ps. 23, 1. Ps. 34, 10, 11.

13. Herre Zebaoth! saligt er det Menneſte, som forlader sig paa dig.

Ps. 2, 12. Ps. 34, 9. Jer. 17, 7.

85. Psalme.

David taler om Guds forrige Miſkundhed imod ſit Folk og beder, at han vilſe fremdeles bevise det Naade, 2-8; forſikkrer, at Gud ſkulde bønhøre og viſefeligen frelse ſit Folk ved Mesſias, 9-14.

Til Sangmesteren; Korahs Børns Psalme.

2. Herre! du havde Behagelighed til dit Land, du omvendte Jakobs Fængſel.

3. Du borttog dit Folks Misgjerning, du ſkulde al deres Synd. Sela. Ps. 32, 1.

4. Du bortſamlende al din Grumhed, du vendte om fra din grumme Brede.

5. Omvend os, vor Salighedſ Gud! og tilintetgjør din Fortørnelſe imod os.

1 Tim. 1, 1.

6. Vil du evindeligen være vred paa os? vil du drage din Brede fra Slægt til Slægt?

Ps. 77, 8. Ps. 79, 5.

7. Vil du ikke gjøre os levende igjen, at dit Folk maa glæde ſig i dig?

8. Herre! lad os ſee din Miſkundhed, og giv os din Salighed.

9. Jeg maa høre, hvad Gud Herren vil tale, thi han ſkal tale Fred til ſit Folk og til ſine Hellige, og de ſkulde ikke omvendes til Daarlighed.

10. Sandelig, hans Frelſe er nær hos dem, ſom ham frygte, at Ære maa boe i vort Land.

Ps. 145, 18.

11. Miſkundhed og Sandhed ſkulde møde (hverandre), Retfærdighed og Fred ſkulde kysſe (hverandre).

Ps. 72, 3.

12. Sandhed ſkal opvøge af Jorden, og Retfærdighed ſkal ſee ned af Himmelen.

13. Herren ſkal ogſaa give det Gode, og vort Land ſkal give ſin Grøde.

3 Mos. 26, 4. Ps. 67, 7.

14. Retfærdighed ſkal han lade gaae frem for ſit Anſigt, og ſætte dens Trin paa Veien.

86. Psalme.

David paakalder Gud om Hjælp, Trøſt og Bønhørelſe, 1-6; fortroſter ſig til Guds Hjælp og Naade, ſom ſtrækker ſig til alle Hedninger, 7-10; beder fremdeles om Guds Pys og Beſtyrrelſe i ſin Gudsfrugt, og lover at takke Gud, 11-13; klager over ſine Fjender og beder atter Gud om Naade og Viſtand, 14-17.

David's Bøn.

Herre! bøv dit Øre, bønhør mig, thi jeg er elendig og fattig.

Ps. 88, 3. Ps. 40, 18.

2. Bevar min Sjæl, thi jeg er hellig; frels din Tjener, du, min Gud! den, ſom forlader ſig paa dig.

Ps. 16, 1.

3. Herre! vær mig naadig, thi til dig raaber jeg den ganſte Dag.

Ps. 6, 3. Ps. 9, 14.

4. Glæd din Tjeners Sjæl, thi til dig, Herre! opløſter jeg min Sjæl.

Ps. 25, 1.

5. Thi du, Herre! er god og forlader, og (haver) megen Miſkundhed imod Alle, ſom kalde paa dig.

Joel 2, 13.

6. Herre! vend dit Øre til min Bøn, og giv Agt paa mine (hdmhyg) Begjæringers Røſt.

7. Paa min Nøds Dag vil jeg paakalde dig, thi du bønhører mig.

Ps. 50, 15. Ps. 77, 3.

8. Der er Ingen ſom du iblandt Guderne, Herre! og der er ingen ſom dine Gjerninger.

2 Mos. 15, 11; 18, 11. Ps. 71, 19.

9. Alle Hedninger, ſom du haver gjort, ſkulde komme og tilbede for dit Anſigt, Herre! og de ſkulde ære dit Navn.

Ps. 22, 28.

10. Thi du er ſtor og den, ſom gjør underlige Ting; du, du er Gud alene.

11. Lær mig, Herre! din Vej, jeg vil vandre i din Sandhed; foren mit Hjerte til at frygte dit Navn. Ps. 139, 24. Ps. 143, 8.

12. Jeg vil takke dig, Herre, min Gud! i mit ganske Hjerte, og ære dit Navn evindeligen. Ps. 9, 2.

13. Thi din Miskundhed er stor over mig, og du friede min Sjæl af den nederste Grav. Ps. 30, 4.

14. Gud! de Hovmodige staae op imod mig, og Tyranners Hob søger efter mit Liv, og de have ikke sat dig for deres (Dine). Ps. 51, 5.

15. Men du, Herre! er en barmhjertig og naadig Gud, langmodig og af megen Miskundhed og Sandhed.

2 Mos. 34, 6. Ps. 145, 8.

16. Vend dit Ansigt til mig og vær mig naadig; giv din Tjener din Styrke og frels din Tjenestevindes Søn. Ps. 116, 16.

17. Gjør et Tegn imod mig til det Gode, at de, som hade mig, maae see det og beskjæmmes, at du, Herre, du haver hjulpet mig og trøstet mig. Ps. 60, 6.

87. Psalme.

David taler om Guds Zions og Kirkes Herligheder, 1-3; saa og om Hedningernes Omvendelse, og hvorledes Messias skal hertiggjøre sit Zion, 4-7.

En Psalme sang, for Korahs Børn.

Dens Grundvold er paa de hellige Bjerger. 2. Herren elsker Zions Porte fremfor alle Jakobs Boliger.

3. Der ere herlige Ting sagte i dig, du Guds Stad. Sela. Ps. 48, 2.

4. Jeg vil komme Rahab og Babel ihu iblandt dem, som kjende mig; see, (man skal sige om) Philisterne og Tyrierne med Morianerne: Denne er født der.

Ps. 89, 11. Es. 30, 7.

5. Og der skal siges om Zion: Denne og hiin er født i den; og den Høieste selv skal befæste den.

6. Herren skal tælle (dem), naar han skriver Folkene, (sigende): Denne er født der. Sela.

7. Og de, som synge, og de, som danske, (skulle sige:): Alle mine Kilder ere i dig.

88. Psalme.

Messias leder i sine svare Lidelser, at Gud vilde bønføre og frelse ham af hans store Sjalteangest, 2-8, og ansee, hvor forladt han var af alle Venner og Ryndinger, og redde ham af Dødens Rød, og vende sin Vredes Grumhed fra ham, 9-19.

En Psalme sang, for Korahs Børn; til Sangmesteren; paa Machalath-Meanoth; (en Sang,) som giver Underviisning, af Heman, den Etrachiter. Ps. 59, 1 fg.

2. Herre, min Saligheds Gud! jeg haver raabt om Dagen, (ja) om Natten for dig. Ps. 85, 5. Ps. 22, 3.

3. Lad min Bøn komme for dit Ansigt, bvi dit Øre til mit Raab. Ps. 5, 2.

4. Thi min Sjæl er mæt af Ulykker, og mit Liv er nær ved Graven.

5. Jeg agtes lige med dem, som fare ned i Hulen; jeg er som en Mand, (der haver) ingen Styrke.

6. (Jeg var) adskilt iblandt de Døde, som de Shjelslagne, der ligge i Graven, hvilke du kommer ikke hdermere ihu, og som ere fraskilte fra din Haand.

7. Du lagde mig i en Hule i de nederste Steder, i mørke, i dybe Steder.

8. Din Hastighed ligger paa mig, og du trænger (mig) med alle dine Bølger. Sela. Ps. 42, 8.

9. Du skilte mine Ryndinger langt fra mig, du gjorde mig meget vedersyggelig for dem; jeg er indeluffet og kan ikke komme ud. 2 Es. 30, 10. Ps. 31, 12. Ps. 38, 12.

10. Mit Liv er bedrøvet for Elendighed; Herre! jeg haver raabt til dig den ganske Dag, jeg haver udbredt mine Hænder til dig. Ps. 6, 8.

11. Skal du gjøre en underlig Ting for de Døde, (eller) skulle Dødnings opstaae, skulle de takke dig? Sela. Ps. 6, 6.

12. Skal din Miskundhed fortælles i Graven, din Sandhed i Fordærvelsen?

13. Skal din underlige Gjærning kjendes i Mørket, eller din Retfærdighed i Fordærmelsens Land?

14. Men jeg, jeg raaber til dig, Herre! og min Bøn kommer dig tilforn om Morgen.

15. Hvorfor forkaster du, Herre! min Sjæl? du skjuler dit Ansigt for mig. Ps. 13, 2. Ps. 44, 25. Ps. 69, 18.

16. Af Ungdom er jeg elendig, og (som den, der) opgiver Aanden; jeg bærer dine Forsærdelser, jeg maa tvivle (om Fremtiden). Ps. 40, 18.

17. Dine Grumheder ere gaaene over mig, dine Forsærdelser have (næsten) udryddet mig.

18. De omkringgave mig som Vand den ganske Dag, de omringede mig tilfammen.

Ps. 22, 13.

19. Du skilte min Ven og Staldbroder langt fra mig; for mine Kyndinger er jeg fjult i Mørkhed.

306 30, 10.

89. Psalme.

Ethan lover Gud for hans Miskundhed og Sandhed, i Særdeleshed imod David, og taler om Guds Høihed og magtige Gjerninger, som ere Guds Folk til Trøst, 2 19; opregner Guds herlige Løfter til David om Messias og hans Rige, (hvis Forbilleder David var,) 20-38; klager over de store Gjenordninger, som Gud lod komme over sit Folk og Menighed, saa det syntes, som han ikke vilde holde sine Løfter; lover dog Gud i det visse Haab, at han ei skulde gjøre sine Løfter til Jutet, 39-53.

Ethans, den Esrachiters, (Psalme,) som giver Underviisning.

Ps. 88, 1.

2. Jeg vil synge om Herrens Miskundheber evindeligen, jeg vil kundgjøre din Sandhed med min Mund fra Slægt til Slægt.

Ps. 92, 2. 3. Ps. 117, 1. 2.

3. Thi jeg sagde: Miskundhed skal bygges evindeligen, du skal stadfæste din Sandhed i Himmelen selv,

306 1, 17.

4. (siggende:) Jeg gjorde en Pagt med min Udvalgte, jeg svor David, min Tjener:

2 Sam. 7, 12 fg.

Ej. 55, 3. Luc. 1, 32. 33. Ap. G. 2, 30.

5. Jeg vil stadfæste din Sæd evindeligen, og bygge din Throne fra Slægt til Slægt. Sela.

v. 30.

6. Og Himlene, Herre! skulle bejende din underlige Gjerning, ja din Sandhed er i de Helliges Menighed.

Ps. 19, 2.

7. Thi hvo kan gjælde lige med Herren i den øverste Sky? (hvo) er Herren lig iblandt Guders Børn?

2 Mos. 15, 11. Ps. 86, 8. Ps. 113, 5.

8. Gud er skrækkelig i de Helliges store hemmelige Raad, og forfærdelig over Alle, som ere trindt omkring ham.

9. Herre, Gud Zebasth! hvo er som du, stormægtig, o Herre? og din Sandhed er trindt omkring dig.

Ps. 77, 14.

10. Du hersker over det hovmodige Hav; naar dets Bølger opløstes, da kan du, ja du komme dem til at høre op.

Matth. 8, 26.

11. Du, du haver sønderstødt Rahab som En, der er ihjelslagen; du bortspredte dine Fjender med din stærke Arm.

Ps. 87, 4.

12. Himlene høre dig til, Jorden hører ogsaa dig til; du, du grundfæstede Jorderige og hvad der er udi.

Ps. 24, 1. Ps. 102, 26. Ps. 104, 5.

13. Du, du skabte Norden og Sunden;

Thabor og Hermon skulle fryde sig i dit Navn.

Jes. 19, 22.

14. Du haver en Arm med Styrke; din Haand er stærk, din høire Haand er høi.

15. Retfærdighed og Dom er din Thronens Befæstelse; Miskundhed og Sandhed skulle gaae frem for dit Ansigt.

Ps. 97, 2.

16. Saligt er det Folk, som forstaaer sig paa Frydeklang; Herre! de skulle vandre i dit Ansigts Lys.

4 Mos. 10, 9. 10; 23, 21 fg.

17. De skulle fryde sig i dit Navn den gauffe Dag, og ophøie sig i din Retfærdighed.

18. Thi du er deres Styrkes Priis, og du skal ophøie vort Horn ved din Velbehagelighed.

19. Thi Herren er vort Skjold, og den Hellige i Israel vor Konge.

Ps. 84, 10. 12. Ps. 71, 22.

20. Da talede du til din Hellige i et Syn og sagde: Jeg haver sat en Hjælp ved en Rjempe, jeg haver ophøiet en Udvalgt af Folket.

21. Jeg haver fundet David, min Tjener; jeg haver salvet ham med min hellige Olie.

1 Sam. 16, 13. Ar. G. 13, 22.

22. Med ham skal min Haand blive fast, ja, min Arm skal bekræfte ham.

Ej. 41, 10.

23. Fjenden skal ikke bedrage ham, og en uretfærdig Mand skal ikke trænge ham.

24. Men jeg vil sønderknuse hans Modstandere for hans Ansigt, og slaae dem, som hade ham.

25. Men min Sandhed og min Miskundhed skulle være med ham, og hans Horn skal ophøies i mit Navn.

26. Og jeg vil sætte hans Haand paa Havet, og hans høire Haand paa Floderne.

Ps. 72, 8.

27. Han, han skal paakalde mig, (siggende:) Du er min Fader, min Gud og min Saligheds Rippe.

2 Sam. 7, 14 fg.

28. Ja jeg, jeg vil gjøre ham til en førstefødt Søn, den Høieste for Kongerne paa Jorden.

Eol. 1, 15.

29. Jeg vil holde ham min Miskundhed evindeligen, og min Pagt skal holdes ham troligen.

30. Og jeg vil sætte hans Sæd altid, og hans Throne (saa længe) som Himmelens Dage (vare).

v. 5.

31. Derfom hans Børn forlade min Lov, og vandre ikke i mine Rette,

32. derfom de vanhellige mine Skiffe, og ikke holde mine Bud,

33. da vil jeg hjemføge deres Overtrædelse med Riis, og deres Misgjerning med Plager;

34. men jeg vil ikke gjøre min Miskundhed til Intet, (at tage den) fra ham, og ikke seile i min Sandhed. Et. 54, 10.

35. Jeg vil ikke vanhellige min Pagt, og ikke forandre det, som gik ud af mine Læber.

4 Mos. 23, 19.

36. Jeg svor eengang ved min Hellighed, jeg vil ikke lyve for David:

37. Hans Sæd skal blive evindelig, og hans Throne som Solen for mig.

2 Sam. 7, 16. Ps. 72, 17. 3oh. 12, 34.

38. Han skal befæstes som Maanen evindelig, og (som) det Bidne i den øverste Sky (skal han være) bestandig.

1 Mos. 9, 13. Et. 54, 9. Jer. 33, 20, 21.

39. Men du, du forcastede og foragtede (ham), du var fortørnet paa din Salvede.

40. Du gjorde din Tjeners Pagt til Intet, du vanhelligede hans Krone til Jorden.

41. Du sønderrev alle hans Mure, du satte hans Befæstninger til en Forfækkelse.

42. Alle, som gik forbi paa Veien, røvede ham; han var sine Naboer en Forsnædelse.

Ps. 44, 14. Ps. 70, 3, 4.

43. Du ophøjede hans Modstanderes høire Haand, du glædede alle hans Fjender.

44. Ja, du omvendte hans skarpe Sværd, og lod ham ikke bestaa i Krigen.

45. Du lod hans Reenhed ophøre, og kastede hans Throne ned til Jorden.

46. Du fortørkede hans Ungdoms Dage, du skjulte ham med Haanhed. Sela.

47. Hvor længe, Herre! vil du skjule dig evindelig? skal din Grumhed brænde som Sld? Ps. 77, 8.

48. Kom ihu, hvad mit Livs Tid er; hvorfor skulde du have skabt alle Menneftens Børn forgjæves? Ps. 90, 9, 10.

49. Hvilken Mand lever, som ikke skal see Døden, som kan frie sin Sjæl fra Gravens Vold? Sela. Rom. 5, 12. Ebr. 9, 27.

50. Herre! hvor ere dine forrige Miskundheder, som du svor David i din Sandhed?

v. 2.

51. Herre! kom din Tjeners Forsnædelse ihu, som jeg bærer i min Varm, (af) alle store Folk,

52. med hvilken dine Fjender have bespottet, Herre! med hvilken de have bespottet din Salvedes Fodspor. Ps. 79, 12.

53. Lovet være Herren evindelig! Amen, ja, Amen. Ps. 40, 17. Ps. 41, 14.

90. Psalme.

Mose berømmer Guds Naade, Evighed og Magt, men klagar derimod det menneftelige Livs Forsængelighed og Northed, 1-6; viser, at Maaingen dertil er Menneftenes Synd og Guds Brede derover, 7-11; beider, at Gud vilde give sine Tjeners Forstand til at kende dette, lade dem vederfares Miskundhed, lade sine herlige Gjæringer sees af dem og velsigne deres Gjærning, 12-17.

Mose, den Guds Mands, Bøn.

Herre! du, du har været vor Bolig fra Slægt til Slægt. 5 Mos. 32, 27.

2. Før Bjergene bleve til, og du dannede Jorden og Jorderige, ja fra Evighed til Evighed er du, Gud. Drisp. 8, 25. Et. 43, 13.

3. Du forvandler et Mennefte, at han bliver knust, og du siger: Kommer igjen, 3 Menneftens Børn!

4. Thi tusinde Aar ere for dine Dine som den Dag igaar, naar den er forbigan-gen, og (som) en Nattevagt. 2 Petr. 3, 8.

5. Du bortskyllede dem, de ere som en Søvn; om Morgenene ere de som Græs, der omstiftes. Et. 40, 6, 7. 1 Petr. 1, 24.

6. Om Morgenene blomstrer det, og det omstiftes; om Aftenen afhugges det og tørres.

7. Thi vi fortæres i din Brede, og vi forfærdes i din Grumhed. Ps. 78, 8.

8. Du sætter vore Misgjæringer for dig, vor skjulte (Synd) for dit Ansigts Lys.

Ps. 51, 11.

9. Thi alle vore Dage vende sig i din Brede; vi fortære vore Aar som en Tanke.

10. (Anlangende) vore Aars Dage, de ere halvfjerdsindstyve Aar, og om (Nogen haver) megen Styrke, ere de firfjendstyve Aar, og det Stolteste af dem er Mæie og Uretfærdighed; thi det afstjæres hasteligen, og vi flyve (derfra). 3oh 9, 25, 26.

11. Hvo kender din Brede's Styrke og din Grumhed, saasom Frygten for dig (udkræver)?

12. Vær os saaledes at tælle vore Dage, at vi bekomme Viisdom i Hjertet. Ps. 39, 5.

13. Vend om, Herre! hvor længe (skal det være)? og lad det angre dig over dine Tjener.

14. Mæt os aarle med din Miskundhed, saa ville vi slynge med Fryd og være glade i alle vore Dage.

15. Glæd os efter de Dage, hvori du haver plaget os, efter de Aar, i hvilke vi have seet Ulykke.

16. Lad din Gjerning sees for dine Tjenerne, og din Herlighed over deres Børn.

17. Og Herrens, vor Guds, Ristlighed være over os, og befæst du vore Hænders Gjerning hos os; ja, befæst vore Hænders Gjerning!

Pf. 138, 8.

91. Psalme.

David taler om deres Tryghed, som forlade sig paa Gud, 1-2, og i Serdeleshed, hvorledes Gud bevarer dem fra Pestilente og Ødelæggelse, 3-9, besthærmer dem ved Englenes Tjeneste, endog fra deres grumme Fjender, 10-13, og lover dem Bønhørelse og Salighed, 14-16.

Den, som boer i den Høiestes Skjul, han skal blive om Natten i den Almægtiges Skygge.

Pf. 17, 8. Pf. 36, 8.

2. Jeg vil sige: Herren er min Tillid og min Befæstning, min Gud, paa hvilken jeg forlader mig.

Pf. 142, 6.

3. Thi han, han skal frie dig af Fuglefangerens Snare, fra den stadelige Pestilente.

4. Han skal bedække dig med sine Vingefjædre, og du skal haabe under hans Vinger; hans Sandhed er et Skjold og Pantser.

Matth. 23, 37.

5. Du skal ikke frygte for Rattens Forstrækkelse, for Pilen, som flyver om Daagen,

Psalm. 3, 8.

6. for Pestilente, som farer frem i Mørket, for Ødelæggelse, som fordærver om Middagen.

7. (Om) Tusinde falde ved din Side, og ti Tusinde ved din høire Haand, skal det dog ikke komme nær til dig.

8. Du skal ikkun skue det med dine Øine, og see, hvorledes det betales de Ugudelige.

Pf. 92, 12. Pf. 112, 8.

9. Thi du, Herre! er min Tillid; — den Høieste haver du, (du Gudfrygtige!) sat til din Bolig.

10. Dig skal intet Ondt vederfares, og der skal ingen Plage komme nær til dit Paulum.

Job 5, 19.

11. Thi han skal befale sine Engle om dig, at bevare dig paa alle dine Veie.

Pf. 34, 8. Matth. 4, 6.

12. De skulle bære dig paa Hænderne, at du ikke skal støde din Fod paa en Steen.

Pf. 121, 3.

13. Du skal træde paa en grum Løve og Øgle, du skal nedtræde en ung Løve og Drage.

Marc. 16, 18.

14. Efterdi han haver Øyst til mig, (siger Herren), saa vil jeg udfrie ham; jeg vil

ophøie ham, thi han kjender mit Navn.

Ej. 65, 24.

15. Han skal kalde paa mig, og jeg vil bønhøre ham, jeg er hos ham i Nød; jeg vil frie ham og herliggjøre ham.

Ej. 41, 10.

16. Jeg vil mætte ham med et langt Liv, og lade ham see paa min Salighed.

Pf. 50, 23.

92. Psalme.

De Troende opmuntres til at love og prise Gud, 2-4, og det for hans store og herlige Gjærningers Skyld, som de Usornustige ei forstaae sig paa, og derfor ødelægges, 5-10; da derimod de Fromme skulle blomstre og blive lykkelige, 11-16.

En Psalmesang paa Sabbatens Dag.

2. Det er godt at takke Herren, og at synge dit Navn Psalmer, du Høieste!

Pf. 147, 1. Pf. 7, 18.

3. at kundgjøre din Miskundhed om Mordgenen, og din Sandhed om Nætterne,

Pf. 89, 2.

4. paa de ti Strænge og paa Psalteret, paa Higgajon med Harpe.

5. Thi, Herre! du glædede mig ved din Gjerning; jeg vil synge med Fryd om dine Hænders Gjærninger.

6. Herre! hvor store er dine Gjærninger! dine Tanker ere meget dybe.

Pf. 104, 24. Pf. 139, 17.

7. En usornustig Mand kjender det ikke, og en Daare forstaaer det ikke,

8. at de Ugudelige grønnes som en Urt, og alle de, som gjøre Uret, blomstre, indtil de blive ødelagte stedse og altid.

Pf. 37, 2. Pf. 129, 6.

9. Men du, Herre! er høi evindeligt.

Pf. 97, 9.

10. Thi see, dine Fjender, Herre! thi see, dine Fjender skulle omkomme; alle de, som gjøre Uret, skulle adspredes.

Pf. 68, 2.

11. Men du skal ophøie mit Horn som en Enhjørnings; jeg er overghdet med fersk Olie.

Pf. 89, 18. 25. Pf. 23, 5.

12. Og mit Øie skal skue mine Fjender; mine Øren skulle høre om de Onde, som opstode imod mig.

Pf. 91, 8. Pf. 118, 7.

13. Den Retfærdige skal grønnes som et Palmetræ, han skal voxe som et Cedertre paa Libanon.

Pf. 52, 10. Ordsp. 11, 28.

14. De, som ere plantede i Herrens Huus, de skulle grønnes i vor Guds Forgaarde.

Ej. 61, 3.

15. De skulle endnu bære Frugt, naar de ere graahædede; de skulle være faste og grønne,

Pf. 1, 3.

16. for at forkynde, at Herren er oprigtig, min Klippe, og at der er ikke Uret i ham.

5 Mos. 32, 4.

93. Psalme.

David spaaer om Messias og hans Riges Styrke og Stabighed, 1. 2, og at det skal bestaae imod alle Fjendernes Angreb, og udbredes ved Evangelii Kundgjørelse, 3-5.

Herren regjerer, han haver iført sig Styrke; Herren, han haver iført sig, han haver ombundet sig med Styrke, ja, Forderige er befæstet, at det ikke skal ryste.

2 Mos. 15, 18. Ps. 97, 1.

2. Fra den Tid er din Throne fast; du er af Evighed.

Drbfp. 8, 22.

3. Herre! Strømme opløste, Strømme opløste deres Lyd, Strømme opløste deres sammenstødende (Bølger).

Pf. 65, 8.

4. (Dog er) Herren mægtigere i det Høie end mange Vandets Lyd, (ja) end de mægtige Bølger i Havet.

Pf. 92, 9.

5. Dine Vidnesbyrd ere saare trofaste, Hellighed sømmer sig for dit Hus, Herre! saalænge Dagene (vare).

3os. 17, 17.

94. Psalme.

De Troende bede imod de Ugudelige og Stolte, at Gud vil imodstaae og straffe dem, 1-3. De klage over deres ugudelige Gjerninger og Ufornuftighed, 4-11; prise den salig, som tugtes af Gud i Raade, 12-15; berømmes Guds Hjælp og Bistand imod de Ugudelige, 16-23.

Herre! du Gud, hvem Høven hører til, du Gud, hvem Høven hører til, aadenbar dig herligen.

Rom. 12, 19 fg.

2. Opløst dig, du Jordens Dommer! giv Betaling igjen over de Hovmodige.

Pf. 7, 12. Pf. 9, 5.

3. Herre! hvorelænge skulle de Ugudelige, hvorelænge skulle de Ugudelige fryde sig?

4. (Hvorelænge) skulle de udgyde (deres Ord), skulle de tale haardt? (hvorelænge) skulle de tale om sig selv, Alle, som gjøre Uret?

Pf. 31, 19.

5. Herre! de knuse dit Folk og plage din Arv.

6. De ihjelslaae Enken og den Fremmede, og myrde de Faderløse.

Ezech. 22, 7.

7. Og de sige: Herren seer det ikke, og Jakobs Gud forstaaer det ikke.

Pf. 10, 11. 13.

8. Forstaaer dog, I Ufornuftige iblandt Folket! og I Daarer, naar ville I blive kloge?

Pf. 92, 7.

9. Mon den, som plantede Dret, ikke skulde høre? (eller) den, som dannede Diet, skulde han ikke see?

Drbfp. 20, 12.

10. Den, som tugter Hedningerne, skulde

han ikke straffe, han, som lærer et Menneſke Forstand?

11. Herren kjender et Menneſkes Tanter, at de ere Forsængelighed.

1 Cor. 3, 20.

12. Salig er den Mand, som du, Herre! tugter, og den, du lærer af din Lov,

Drbfp. 3, 12 fg.

13. at staffe ham Hvile fra de onde Dage, indtil der bliver gravet en Grav til den Ugudelige.

14. Thi Herren skal ikke overgive sit Folk, og ei forlade sin Arv.

Ebr. 13, 5. 6.

15. Thi Retten skal komme igjen til Retsfærdigheden, og alle de Oprigtige af Hjertet skulle efterfølge den.

16. Hvo opstaaer med mig imod de Onde? hvo stiller sig hos mig imod dem, som gjøre Uret?

Pf. 27, 10.

17. Dersom Herren ikke havde været min Hjælp, da havde min Sjæl paa et Lidet nær boet i det Stille.

Pf. 124, 1.

18. Der jeg sagde: Min Fod snublede, Herre! da opholdt din Misfandhed mig.

19. Der jeg havde mange Tanter inden i mig, da forlystede din megen Trost min Sjæl.

2 Cor. 1, 4. 5.

20. Skulde den skadelige Throne have Samqvem med dig, den, som gjør Mæie over det, som stiftet er?

21. De slaae sig sammen i Troppeviis imod en Retsfærdigs Sjæl, og de fordømme uskyldigt Blod.

Dan. 6, 5. Matth. 26, 3. 47. 59 fg.

22. Men Herren har været mig en Dophielse, og min Gud var min Tilids Klippe.

Pf. 18, 3.

23. Og han har ladet deres Uret komme tilbage over dem, og skal udrydde dem for deres Ondskab; Herren vor Gud skal udrydde dem.

Pf. 55, 24.

95. Psalme.

David formaner alle Israellitter til at glæde sig i Messias, at talke og tjene ham, 1-7, og advarer dem for Forhædelse og fra at træde i deres vantroe Fædres Fodspor, 8-11.

Herren, lader os synge med Fryd for Herren, lader os raabe af Glæde for vor Saligheds Klippe.

2. Lader os forekomme hans Ansigt med Tak, lader os raabe af Glæde for ham med Psalmer.

Pf. 100, 2.

3. Thi Herren er en stor Gud, ja en stor Konge over alle Guder.

Pf. 96, 4.

4. I hans Haand er det, man kan opsoge i Jorden, og de høieste Bjerge høre ham til.

Pf. 50, 10.

5. Havet er hans, og han, han gjorde det, og hans Hænder dannede det Tørre.

6. Kommer, lader os tilbede og nedboie os, lader os bøie Knæ for Herrens Ansigt, som os gjorde.

Ps. 132, 7.

7. Thi han er vor Gud, og vi ere hans Fødes Folk og hans Haands Faar; idag, dersom I høre paa hans Røst,

Ps. 100, 3. Ebr. 3, 7 fg.

8. da forhærder ikke eders Hjerter, som (det stede) i Meriba, som paa Fristelsens Dag udi Ørken,

9. hvor eders Fædre fristede mig; de prøvede mig, ja de saae min Gjerning.

4 Mos. 14, 22. 2 Mos. 17, 2, 7.

10. Fyrrethye Aar kjededes jeg ved den Slægt og sagde: De ere et Folk, som farer vild med Hjerter; men de, de kjendte ikke mine Veie;

11. saa at jeg haver svoret i min Brede, at de skulle ikke komme til min Hvile.

4 Mos. 14, 23 fg. Ebr. 3, 17; 4, 5.

96. Psalme.

David formaner baade Jøder og Hedninger til at tage værdeligen imod Messias og at give ham Ære, 1-9; taler i Særdeleshed om Hedningernes Omvendelse og det nye Testaments Hertilighed, 10-13.

Synger Herren en ny Sang, synger for Herren, al Jorden! Ps. 98, 1. Ps. 149, 1.

2. Synger for Herren, lover hans Navn, bebuder hans Salighed fra Dag til Dag.

1 Krøn. 16, 23.

3. Fortæller hans Ære iblandt Hedninger, hans underlige Gjerninger iblandt alle Folk.

4. Thi Herren er stor og saare priselig, han er forfærdelig over alle Guder.

Ps. 95, 3.

5. Thi alle Folkenes Guder ere Afguder, men Herren gjorde Himmelen. Ef. 41, 24, 29.

6. Majestæt og Hæder er for hans Ansigt, Styrke og Prydelse er udi hans Helligdom.

7. Fører til Herren, I Folkeslægter! fører til Herren Ære og Styrke.

Ps. 29, 1. 1 Krøn. 16, 29.

8. Fører til Herren hans Navns Ære, frembærer Stjerk og kommer i hans Forgaarde.

9. Tilbeder for Herren i hellig Prydelse, bærer for hans Ansigt, al Jorden!

Ps. 110, 3.

10. Siger iblandt Hedningerne: Herren regjerer, ja Zorderige skal befæstes, at det

ei skal ryste; han skal dømme Folkene med Dprigtigheder.

Ps. 98, 1.

11. Himlene skulle glædes, og Jorden fryde sig, Havet skal bruse og dets Fylde.

Ef. 49, 13. Ps. 98, 7.

12. Marken skal fryde sig, og Alt, hvad der er paa; da skulle alle Træer i Skoven synge med Fryd,

13. for Herrens Ansigt, thi han kommer, thi han kommer til at dømme Jorden; han skal dømme Zorderige med Retfærdighed, og Folkene med sin Sandhed.

Ps. 98, 9. Ef. 3, 13. Ap. G. 17, 31.

97. Psalme.

David beskriver Messias og hans Riges Majestæt, Ære og Retfærdighed, og formaner, at Alle skulle tilbede ham, 1-7; taler om Zions og Guds Kirkes Glæde derover, og formaner dem yderligere til Bestandighed i Tro og Gudsfrygtighed og Glæde, 8-12.

Herren regjerer, Jorden fryder sig, mange Der glædes.

Ps. 98, 1. Ps. 99, 1.

2. Sky og Mørke ere trindt omkring ham, Retfærdighed og Dom ere hans Thrones Befæstelse.

Ps. 89, 15. Ps. 103, 6.

3. Ild gaaer foran hans Ansigt og stifter Ild paa hans Fjender trindt omkring.

Ps. 50, 3.

4. Hans Lyn opløser Zorderige; Jorden seer det og bæver.

Ps. 18, 13, 14.

5. Bjergene smelte som Voks for Herrens Ansigt, for den ganske Zords Herres Ansigt.

Mika 1, 4.

6. Himlene kundgjøre hans Retfærdighed, og alle Folk see hans Ære.

Ps. 19, 2.

7. Bestjæmnede skulle alle de vorde, som tjene et udskaaret Billede, som rose sig af Afguder; tilbeder for ham, alle Guder!

2 Mos. 20, 4 fg. Ebr. 1, 6.

8. Zion hørte det og blev glad, og Zudæ Døtre frydede sig for dine Dømmes Skyld, Herre!

9. Thi du, Herre! er den Høieste over al Jorden, du er saare ophøiet over alle Guder.

Ps. 92, 9. Ps. 96, 4.

10. I, som elste Herren, hader det Unde! han bevarer sine Helliges Sjæle, han skal frie dem af de Ugudeliges Haand.

Amos 5, 14, 15. Rom. 12, 9. Ps. 54, 6.

11. Der er faaet et Lys for den Retfærdige, og Glæde for de Dprigtige i Hjerter.

Ps. 112, 4.

12. Glæder eder, I Retfærdige, i Herren, og priser hans Helligheds Shulommel!

Ps. 32, 11. Ps. 33, 1. Ps. 30, 5.

98. Psalme.

De Troende blive opmuntrede til at synge Messias en ny Sang for den i ham tilsoeiebragte Salighed, 1-3. Dem siges, paa hvad Naade de skulle love ham, 4-6, og hvoreledes alle Kreature skulle glæde sig imod Christi Tilkommelse, 7-9.

En Psalme.

Synger Herren en ny Sang, thi han haver gjort underlige Ting; hans høire Haand og hans hellige Arm frelst ham. Ps. 96, 1. Ef. 42, 10; 52, 10.

2. Herren kundgjorde sin Salighed; han aabenbarede sin Retfærdighed for Hedningernes Dine. Luc. 2, 32.

3. Han kom sin Miskundhed og sin Sandhed ihu imod Israels Huns; alle Verdens Ender saae vor Guds Salighed.

Pf. 89, 3.

4. Raaber med Glæde for Herren, al Jorden! raaber og synger med Fryd og synger Psalmer. Ps. 100, 1.

5. Synger Psalmer for Herren med Harpe, med Harpe og Psalms Lyd, Ps. 150, 3.

6. med Basuner og Trompets Lyd; raaber med Glæde for Herrens Ansigt, (som er) Konge.

7. Havet skal bruse og dets Fylde, Forderige og de, som boe derpaa. Ps. 96, 11.

8. Floderne skulle klappe med Haand, Bjergene skulle synge med Fryd tillige,

9. for Herrens Ansigt, thi han kommer til at dømme Jorden; han skal dømme Jorderige med Retfærdighed, og Folkene med Oprigtigheder. Ps. 96, 13. Ps. 9, 9 fg.

99. Psalme.

Messias og hans Riges Majestæt og Hellighed beskrives, 1-4, og alle Menneffer formanet til at tjene, tilbede og ære ham efter de hellige Guds Mænds Exempel, 5-9.

Herren regjerer, Folkene bæve; han sidder over Cherubin, Jorden ryster.

Pf. 93, 1 fg. 1 Sam. 4, 4. 2 Sam. 6, 2.

2. Herren er stor i Zion, og han er høi over alle Folk. Ps. 48, 2.

3. De skulle takke dit store og forfærdelige Navn, som er helligt, Ps. 111, 9.

4. og Kongens Styrke, som elsker Ret; du, du haver besættet Oprigtigheder, du, du haver gjort Ret og Retfærdighed i Jakob. Ps. 103, 6. Ef. 9, 7.

5. Ophøier Herren vor Gud, og tilbeder for hans Fødders Fodskammel, han er hellig. Ef. 6, 3.

6. Mose og Aron vare iblandt hans Præster, og Samuel iblandt dem, som paakaldte

hans Navn; de raabte til Herren, og han, han hørte dem. 2 Mos. 14, 15; 8, 12. 13.

7. Han talde til dem udi en Skytætte; de holdt hans Vidnesbyrd og den Skit, som han gav dem. 2 Mos. 33, 9.

8. Herre, vor Gud! du hørte dem, du var dem en Gud, som tilgav, og (du var) en Hævner over deres Gjerninger.

9. Ophøier Herren vor Gud, og tilbeder for hans hellige Bjerg, thi Herren vor Gud er hellig.

100. Psalme.

Alle Menneffer opmuntres til at glæde sig i Messias og at tjene ham, som de have Altid af, 1-3, og at indgaae ad hans Porte med Lov og Taksigelse, 4. 5.

En Psalme til Taksigelse.

Al Verden raabe med Glæde for Herren. Ps. 66, 1. Ps. 98, 4.

2. Tjener Herren med Glæde, kommer for hans Ansigt med Frydestrig. Ps. 2, 11. Ps. 95, 2.

3. Kend, at Herren, han er Gud; han, han gjorde os, og ikke vi selv, til sit Folk og sin Fødes Faar. Ps. 95, 7. Ps. 149, 2.

4. Gaar ind ad hans Porte med Taksigelse, ad hans Forgaarde med Lov; taffer ham, velsigner hans Navn.

5. Thi Herren er god, hans Miskundhed er evindelig, og hans Sandhed fra Slægt til Slægt. Ps. 117, 2. 306, 1, 14. 17.

101. Psalme.

David taler om, hvoreledes han vilde forholde sig i sit Huns og Regjering, 1-3, og hvad for Hofbetjente han vilde søge efter, og derimod afskaffe de ugudelige baade af sit Huns og Land, 4-8.

Davids Psalme.

Jeg vil synge om Miskundhed og Ret; Herre! jeg vil synge Psalmer for dig. Ps. 89, 2. Ps. 92, 3.

2. Jeg vil handle klogeligen paa en fuldkommen Vej, naar du kommer til mig; jeg vil vandre i mit Hjertes Fuldkommenhed inden i mit Huns.

3. Jeg vil ikke sætte Belials Sag for mine Dine; jeg hader det, Overtrædere gjøre, det skal ikke hænge ved mig. Ps. 139, 21. Nab. 2, 6.

4. Et forvendt Hjerte skal vige fra mig; jeg vil ikke kjende den Unde.

5. Den, som bagtaler sin Næste i Vondt, den vil jeg udslette; den, (som seer) høit med Dine og haver et stolt Hjerte, den kan jeg ikke fordrage. Ps. 15, 3.

6. Mine Dine (see) efter de Trofaste i Landet, at de skulle boe hos mig; den, som vandrer paa en fuldkommen Bei, han skal tjene mig.

7. Den skal ikke blive inden i mit Huus, som gjør Svig; den, som taler Løgn, skal ikke besæstes for mine Dine. Drøsp. 13, 5.

8. Harle vil jeg udslette alle Ugudelige i Landet, at udrydde af Herrens Stad alle dem, som gjøre Uret. Ef. 13, 9.

102. Psalme.

David (og enhver bekymret Sjæl) tager sin Tilflugt til Gud i sin Sjæls Rød og Angest, i sine Trængsler, og naar Guds Bredde trykter ham, 2-12; trøster sig ved Mesias Tilkommelse og Hjælp, som skal bygge Guds Zion og omvende Hedningerne, 13-23; styrkes i sin Frihed og Angest ved Guds evigvarende Kraft og Trofasthed, 24-29.

En Glendigs Bøn, naar han er forsmægtet og udsøjer sin Klage for Herrens Ansigt.

2. Herre! hør min Bøn, og lad mit Raab komme til dig. Ps. 5, 2.

3. Skul ikke dit Ansigt for mig paa den Dag, jeg er i Angest, væi dit Øre til mig paa den Dag, jeg paakalder, skynd dig og hør mig. Ps. 13, 2. Ps. 44, 25. Ps. 69, 18.

4. Thi mine Dage ere forgangne som Røg, og mine Been ere brændte som et Brandsted.

5. Mit Hjerte er slaget og tørret som en Urt, at jeg glemmer at æde mit Brød.

6. For mit Sukks Røst hænge mine Been ved mit Kjød.

7. Jeg er bleven lig en Rørdrum i Ørten, jeg er som en Natugle i de øde (Steder).

8. Jeg vaager og er bleven som en eenlig Spurv paa Taget.

9. Mine Fjender forhaane mig den ganste Dag; de, som ere galne paa mig, sværge ved mig.

10. Thi jeg æder Aske som Brød, og blander min Drif med Graad,

3c53, 24. Ps. 42, 4.

11. for din Bredes og din Fortørnelsses Skyld; thi du opløstede mig og kastede mig ned.

12. Mine Dage ere som en Skygge, der hælder, og jeg tørres som en Urt.

3c54, 2. Ps. 90, 5. Ps. 144, 4.

13. Men du, Herre! bliver evindelig, og din Thukommelse fra Slægt til Slægt.

Ps. 135, 13.

14. Du, du skal gjøre dig rede, du skal

forbarme dig over Zion; thi det er Tid, at du er den naadig, thi den bestemte Tid er kommen.

15. Thi dine Tjenere have Behagelighed til dens Stene, og de forbarme sig over dens Støv. Ps. 51, 20. Ef. 49, 16, 17.

16. Da skulle Hedningerne frygte Herrens Navn, og alle Kongerne paa Jorden din Ære,

17. naar Herren haver bygget Zion (og) skal sees i sin Ære,

18. (naar) han haver vendt sit Ansigt til den Eenliges Bøn, og ikke foragtet deres Bøn.

19. Dette skal skrives for den Slægt, (som) herefter (kommer), og det Folk, som skal staves, skal love Herren.

20. Thi han saae ned af sin Helligdoms Høihed, Herren saae af Himmelen til Jorden, Ps. 14, 2. Ps. 33, 13.

21. at høre den Bundnes Sammen, at løse Dødens Børn; Ps. 79, 11.

22. at fortælle Herrens Navn i Zion, og hans Lov i Jerusalem,

23. naar Folkene samles tilfammen, og Rigerne til at tjene Herren.

24. Han ydmugede min Kraft paa Beien, han forfordede mine Dage.

25. Jeg sagde: Min Gud, optag mig ikke midt i mine Dage! dine Aar ere fra Slægt til Slægter. Ps. 61, 7.

26. Du grundfæstede jorden Jorden, og Himlene ere dine Hænders Gjerning.

Ebr. 1, 10. Ps. 98, 12. Ps. 104, 5.

27. De, de skulle forgaae, men du, du bestaaer, og de, de skulle alle blive gamle som et Klædebon; du skal omskifte dem som et Klæde, og de skulle omskiftes. Ef. 50, 9.

28. Men du (bliver) den Samme, og dine Aar faae ingen Ende.

29. Dine Tjeneres Børn skulle boe, og deres Sæd skal stadfæstes for dit Ansigt.

Ps. 69, 37.

103. Psalme.

David (og enhver troende Sjæl) takker Gud for hans store aandelige Velgjerninger, 1-7; berømmes Guds store og faderlige Barmhjertighed, 8-14; betragter det menneskelige Livs Forsængelighed og Guds evige Miskundhed, 15-19; opmuntrer baade Himmel og Jord og sig selv til at love Gud, 20-22.

David's (Psalme).

Min Sjæl! lov Herren, og alt det, som inden i mig er, (love) hans hellige Navn.

Ps. 104, 1, 35.

2. Min Sjæl! lov Herren, og glem ikke alle hans Velgjerninger! 5 Mos. 4, 9.

3. han, som forlader dig alle dine Misgjerninger, han, som læger alle dine Sygdomme,

4. han, som igenløser dit Liv fra Førdærvelse, han, som kroner dig med Misfærdighed og Barmhertigheder, Pf. 5, 13.

5. han, som mætter din Mund med det Gode, at du bliver ung igjen som Druen. Job 33, 25.

6. Herren gjør Retfærdigheder og Domme for alle Fortrykte. Pf. 99, 4.

7. Han lod Moise vide sine Veie, Israels Børn sine Gjerninger.

2 Mos. 20, 1 fg. 33, 13; 34, 6. 7. 3 Mos. 1, og folg. Cap.

8. Herren er barmhertig og naadig, langmodig og af megen Misfærdighed.

2 Mos. 34, 6. 7. Pf. 86, 5. Ps. 145, 8.

9. Han skal ikke evindeligen trætte, ei heller beholde (Brede) evindeligt. Mica 7, 18.

10. Han gjør ikke med os efter vore Synder, og betaler os ei efter vore Misgjerninger.

11. Thi saa høi Himmelen er over Jorden, er hans Misfærdighed mægtig over dem, som frygte ham.

12. Saa langt som Østen er fra Vesten, lod han vore Overtrædelser være langt fra os.

13. Ligesom en Fader forbarmer sig over Børn, saa forbarmer Herren sig over dem, som frygte ham.

14. Thi han, han kender vor Skabning, han kommer ihu, at vi ere Støv.

Præd. 12, 7. 1 Mos. 18, 27.

15. (Anlangende) et Menneſke, hans Dage ere som Græs; som et Blomster paa Marken, saa skal han blomstre.

Pf. 90, 5. 1 Petr. 1, 24. Job 14, 2.

16. Naar Veir farer over det, da er det ikke (mere), og dets Sted kender det ikke mere. Pf. 37, 10.

17. Men Herrens Misfærdighed er fra Evighed og indtil Evighed over dem, som frygte ham, og hans Retfærdighed til Børnebørn, Begr. 3, 22. Luc. 1, 50.

18. hos dem, som holde hans Pagt, og hos dem, som komme hans Befalinger ihu, at gjøre derefter. Pf. 25, 10.

19. Herren haver befæstet sin Throne i Himmelen, og hans Rige hersker over Alting. Pf. 9, 8.

20. Løve Herren, I hans Engle! I Vældige i Magt, som udrette hans Ord, idet I høre paa hans Ords Røst. Dan. 7, 10.

21. Løve Herren, alle hans Hæere! I hans Tjenere, som gjøre hans Villie. Joel 2, 11.

22. Løve Herren, alle hans Gjerninger, i alle hans Herredømmes Steder. Min Sjæl, lov Herren! v. 1.

104. Psalme.

David løve Gud for hans store og forunderlige Gjerninger i Stabelen saavel som Opholdelsen, idet han betragter efter hverandre de fornemste Gjerninger, som Gud haver gjort paa de fem første Dage i Stabelen, 1-30, og lærer os ved sit Exempel at betragte deraf Guds Majestæt, at ære og prise ham, 31-35.

Min Sjæl, lov Herren! Herre, min Gud! du er saare stor, du haver iført dig Majestæt og Herlighed. Pf. 103, 1. 22.

2. Han ifører sig Nys som et Klædebon, han udbreder Himmelen som et Gardin. 1 Mos. 1, 2. Ef. 40, 22; 44, 24.

3. Han hvælver sine Sale i Vandene, han gjør de tykke Skyer (til) sin Vogn, han, som vandrer paa Veirets Binger. 1 Mos. 1, 7 fg.

4. Han gjør sine Engle til Aander, sine Tjenere til gloende Ild. Ebr. 1, 7.

5. Han grundfæstede Jorden paa sine Grundvolde, at den ikke skal rykke evindeligt og altid. Job 31, 73. Pf. 89, 12. Pf. 102, 26.

6. Du skulde den med Afgrunden som med et Klæde; Vandene stode over Bjergene. 1 Mos. 7, 17. 20.

7. De flyede for din Trudsel, de fore hasteligen bort for din Tordens Røst. 1 Mos. 8, 1. 2. 3. Job 37, 4. 5. Pf. 18, 14. 15. 16.

8. Bjergene fore op, Dalene fore ned til det Sted, som du grundfæstede for dem. 1 Mos. 8, 5.

9. Du satte Grændse (for dem), derover skulde de ikke gaac, de skulde ikke igjen skule Jorden. 1 Mos. 1, 9; 9, 15. Job 38, 11. Ebr. 8, 19.

10. Du lader Rilder opvælde i Dalene, at de gaac imellem Bjergene. Pf. 74, 15.

11. De give alle (vitne) Dyr paa Marken at drikke; Vildæsler slukke deres Tørst. Joel 1, 20.

12. Himmelsens Fugle boe hos dem; de udgive deres Røst iblandt Græne.

13. Han vander Bjergene af sine høie Sale; Landet mættes af dine Gjerningers Frugt. Pf. 65, 11.

14. Han lader Græs groe for Fæ, og Urter til Menneſkets Tjeneste, for at fremføre Brød af Jorden. Pf. 147, 8.

15. Og Viin glæder et Menneſkes Hjerte,

at dets Ansigt bliver frydefuldt af Olie;
og Brødet vederqværger et Menneskes Hjerte.

Dom. 9, 13. Sath. 10, 7.

16. Herrens Træer staae fulde af Bædste,
Libanons Cedere, som han plantede,

17. der, hvor Fuglene gjøre Rede; Stor-
kens Bolig er paa Fjrrertræer.

18. De høie Bjerger ere for Steengje-
derne, Klipperne ere en Tilflugt for Rani-
nerne.

19. Han gjorde Maanen til bestemte Ti-
der; Solen veed sin Nedgang.

20. Du gjør Mørke, at der bliver Nat; i
den udkrybe alle (vilde) Dyr i Skoven, v. 22.

21. de unge Løver, som brøle efter Kov
og for at søge deres Føde af Gud. 3ob 39, 1. 2.

22. (Naar) Solen gaaer op, samles de,
og de ligge i deres Guler. 3ob 37, 8.

23. Da gaaer Mennesket ud til sin Gjer-
ning og til sin Tjeneste indtil Aftenen.

24. Herre, hvormange ere dine Gjernin-
ger! du gjorde dem alle viseligen; Jorden
er fuld af dine Eiendomme.

Pf. 92, 6. Pf. 111, 2. 3.

25. (Anlangende) dette store og vide (og)
brede Hav, der vrimler det, og der er ikke
Tal paa, der ere levende (Fiske), de smaae
med de store.

26. Der gaae Skibene, (der er) Leviathan,
som du dannede at lege derudi. 3ob 40, 20 fg.

27. De vente alle paa dig, at du skal give
dem deres Mad i sin Tid. Pf. 145, 15.

28. Giver du dem, da sanke de, oplader
du din Haand, da mættes de med Godt.

29. Skjuler du dit Ansigt, da forserdes
de, samler du deres Land fra dem, da op-
give de Landen, og de komne til deres
Støv igjen. 3ob 34, 14. 15.

30. Udsender du din Land, skabes de, og
du fornyer Jordens Skikkelse. 3ob 33, 4.

31. Herrens Ære skal være evindel-
lig, Herren skal glædes i sine Gjerninger.

32. (Naar) han seer til Jorden, da bærer
den, (naar) han rører ved Bjergene, da
rhye de. Pf. 144, 5.

33. Jeg vil synge for Herren, medens
jeg lever; jeg vil synge Psalmer for min
Gud, medens jeg er endnu til.

Pf. 63, 5. Pf. 116, 2.

34. Min Tale skal behage ham; jeg, jeg
vil glædes i Herren. Ef. 61, 10.

35. Syndere skulle aldeles udryddes af
Jorden, og Ugudelige skulle ikke være hyer-
mere. Min Sjæl, lov Herren! Halleluja!

Pf. 7, 10. Pf. 103, 22.

105. Psalme.

David formaner Israelliterne til at talke og
love Herren, 1-6; opregner afbillige Guds
Velgjerninger, hvorfor de burde prise ham, f.
Er. den Pagt med Abraham, 7-11, hans For-
syn over de hellige Fædre, 12-25, Følskeds Ud-
førelse af Egypten, 26-38, og deres Lebsugning
igjennem Ørien ind i Canaan, 39-45.

Taffer Herren, paakalder hans Navn,
kundgjører hans Gjerninger iblandt
Folkene.

1 Kron. 16, 8 fg. Ef. 12, 4.

2. Synger for ham, synger Psalmer for
ham, taler om alle hans underlige Gjer-
ninger.

Pf. 71, 17. Pf. 77, 12.

3. Roser eder af hans hellige Navn; de-
res Hjerte skal glædes, som søge Herren.

4. Spørger efter Herren og hans Magt,
søger hans Ansigt altid.

Pf. 27, 8.

5. Kommer hans underlige Gjerninger
ihu, som han haver gjort, hans underlige
Ting og hans Munds Domme,

6. I, Abrahams, hans Tjeners, Sød!
I, Jakobs, hans Udvalgte, Børn!

1 Kron. 16, 13.

7. Han er Herren vor Gud, hans Domme
ere over al Jorden.

8. Han kommer evindel-
lig sin Pagt ihu, — det Ord, som han haver befalet til tu-
sinde Slægter — 2 Mos. 2, 24. 1 Kron. 16, 15. 16.

9. som han gjorde med Abraham, og sin
Ed til Jsaf.

1 Mos. 12, 3 fg. 15, 8-18.

10. Og han stillede den for Jsaf til en
Skif, for Jsrael til evig Pagt,

11. sigende: Dig vil jeg give Canaans
Land, eders Arvs Snor;

12. der de vare en liden (Hob) Folk, ja
faa og fremmede deri.

13. Og de vandrede fra Folk til Folk, fra
et Rige til et andet Folk.

1 Mos. 12, 1. 9; 13, 1. 17.

14. Han lod intet Menneske gjøre dem
Bøld, og straffede Konger for deres Skyld,
(sigende):

1 Mos. 20, 3. 7.

15. Rører ikke ved mine Salvede, og gjø-
rer mine Propheter intet Ondt.

16. Og han kaldte ad Hunger over For-
den, han formindsfede alt Brøds Forraad.

1 Mos. 41, 54. 55. 3 Mos. 26, 26. Ef. 3, 1.

17. Han sendte en Mand frem for dem,
Joseph blev solgt til en Tjener. 1 Mos. 37, 28.

18. De plagede hans Fødder med Jern-
bolte, han selv kom (til at gaae) i Jern;

1 Mos. 39, 20.

19. indtil den Tid, da hans Ord kom,
(da) Herrens Tale havde luttret ham.

20. (Da) sendte Kongen hen og lod ham

løse; han, som herskede over Fjokene, han løste ham.

1 Mosf. 41, 14.

21. Han satte ham til en Herre over sit Huus, og til en Herster over alt sit Gode,

1 Mosf. 41, 10.

22. at binde hans Fyrster til sin Villie, og han skulde lære hans Ældste Visdom.

23. Siden kom Israel i Egypten, og Jakob blev fremmed i Chams Land.

1 Mosf. 46, 1 fg. Psf. 78, 51.

24. Og han gjorde sit Folk saare frugtbart, og gjorde det mægtigere end dets Modstandere.

2 Mosf. 1, 12 fg.

25. Han omvendte deres Hjerte, at de hadede hans Folk, at de handlede trædske-ligen mod hans Tjenere.

2 Mosf. 1, 10 fg.

26. Han sendte Mose, sin Tjener, Aron, som han udvalgte.

2 Mosf. 3, 10 fg.

27. De udrettede hans Ords Tegn iblandt dem, og underlige Ting i Chams Land.

2 Mosf. 7, 10.

28. Han sendte Mørkhed og gjorde det mørkt, og de vare ikke gjenstridige imod hans Ord.

2 Mosf. 10, 22.

29. Han vendte deres Vand til Blod, og han dræbte deres Fiske.

2 Mosf. 7, 20 fg.

30. Deres Land udgav mangfoldeligen Froer (af sig, indtil) i deres Kongers (inderste) Kammere.

2 Mosf. 8, 6.

31. Han talede, saa kom der allehaande Mtøi, Vuus i alt deres Vandemærke.

Psf. 78, 45. 2 Mosf. 8, 17, 24.

32. Han gjorde deres Regn til Hagel; Blødsue var i deres Land.

2 Mosf. 9, 25.

33. Og han slog deres Viintræer og deres Figentræer, og sonderbrød Træerne i deres Vandemærke.

34. Han talede, saa kom der Græshopper og Oldenborrer, at der var ikke Tal derpaa.

2 Mosf. 10, 13, 14.

35. Og de aade alle Urter i deres Land, og de aade Frugten paa deres Mark.

36. Han slog og alt Førstefødt i deres Land, al deres første Kraft.

2 Mosf. 12, 29. 1 Mosf. 49, 3. 5 Mosf. 21, 17.

37. Og han førte dem ud med Sølv og Guld, og der var ingen Skrøbelig iblandt hans Stammer.

2 Mosf. 12, 35. 36.

38. Egypten blev glad, der de drog ud; thi deres Frygt var salben paa dem.

39. Han udbredte en Sky til et Skjul, og en Ild til at ophylse Natten.

2 Mosf. 13, 21 fg.

40. (Israel) bad, saa lod han Vagteler komme, og mættede dem med Himmelbrød.

2 Mosf. 16, 13.

41. Han aabnede en Klippe, og der fløde Vand, de løbe igjennem de tørre (Steder som) en Flod.

2 Mosf. 17, 6. 4 Mosf. 20, 11. Psf. 78, 15. 16.

42. Thi han kom sit hellige Ord ihu, (ja) Abraham, sin Tjener.

1 Mosf. 22, 16. 17: 13, 19.

43. Og han udførte sit Folk med Glæde, sine Udvalgte med Frydstrig.

44. Og han gav dem Hedningernes Land, og de eiede Fjokenes (Gode, som disse havde havt) Møie (for),

45. paa det de skulde holde hans Skikke og bevare hans Love. Halleluja!

106. Psalme.

David lover Gud og hans Misfandhed imod sit Folk og beder ham om Naade, 1-5; bekjen-der de utafnemmelige Israelliters Synder, som de havde begaaet imod Gud i Egypten, i Ørken og i Canaans Land, 6-43, og takker Gud, som dog ikke aldeles havde forladt dem, og beder ydermere, at Gud vilde frelse sit Folk, 44-48.

Halleluja!
Takker Herren, thi han er god, thi hans Misfandhed (vare) evindelig.

Psf. 107, 1. Psf. 118, 1. 29.

2. Hvo kan udsige Herrens vældige (Gjer-ninger), lade (sig) høre (med) al hans Lov?

Psf. 26, 7.

3. Salige ere de, som holde Ret, den, som gør Retfærdighed altid.

4. Herre! kom mig ihu efter din Velbe-hagelighed til dit Folk, besøg mig med din Salighed,

Psf. 5, 19: 13, 31.

5. at jeg maa see paa dine Udvalgtes Gode, (og) glædes med dit Folks Glæde, (og) rose mig med din Årv.

6. Vi have syndet med vore Fædre, vi have handlet ilde (og) gjort Ugudelighed.

1 Kong. 8, 47. 1 Sam. 7, 6.

Dom. 10, 10. Begr. 3, 42. Dan. 9, 5. 15.

7. Vore Fædre i Egypten forstode ikke dine underlige Gjerninger, de kom ikke din megen Misfandhed ihu, men vare gjenstri-dige ved Havet, ved det røde Hav.

2 Mosf. 14, 11.

8. Dog frelste han dem for sit Navns Skyld, for at kundgjøre sin Magt.

Psf. 54, 3.

9. Og han truede det røde Hav, og det blev tørt, og lod dem gaae igjennem Ås-grundene som en Ørk.

2 Mosf. 14, 21 fg.

10. Og han frelste dem af Faderens Haand, og gjenløste dem af Fjendens Haand.

Psf. 1, 71.

11. Og Vandet skjulte deres Modstan-dere, der blev ikke Een tilovers af dem.

2 Mosf. 14, 28. 4 Mosf. 21, 25. Jof. 8, 22. 2 Mosf. 14, 13. 17.

12. Og de troede paa hans Ord, de sang hans Lov.

13. Dog glemte de hans Gjerninger snart, de biede ikke efter hans Raad.

14. Men de fik stor Begjærlighed i Drøken, og fristede Gud paa det røde (Sted).

4 Mosf. 11, 4 fg.

15. Da gav han dem det, de begjærede, men sendte Fordærvelse paa deres Sjæl.

16. Og de bare Avind imod Mose i Leiren, imod Aron, Herrens Hellig.

4 Mosf. 16, 2, 3; 26, 9.

17. Jorden lod sig op og opslugte Dathan, og den skjulte over Abirams Hob.

4 Mosf. 16, 31 fg.

18. Og der blev en Ild optændt iblandt deres Hob, en Lue stak Ild paa de Ugudelige.

4 Mosf. 16, 35.

19. De gjorde en Kalv ved Horeb, og tilbade for det støbte Billede.

2 Mosf. 32, 4.

20. Og de omskiftede deres Værelse til en Døds Lignelse, som æder Urter.

Rom. 1, 23. 1 Mosf. 1, 30.

21. De glemte Gud, deres Frelser, som havde gjort store Ting i Ægypten,

22. underlige Gjerninger i Shams Land, forfærdelige Ting ved det røde Hav.

Ps. 105, 27.

23. Og han sagde, at han vilde ødelægge dem, dersom Mose, hans Udvalgte, ikke havde staaet i Revnen for hans Ansigt, for at afvende hans Hastighed fra at fordærve (dem).

2 Mosf. 32, 10. 11. Ezech. 13, 5.

24. De foragtede og det ondskelige Land, de troede ikke paa hans Ord.

4 Mosf. 14, 2. Ps. 78, 32.

25. Men de murrede i deres Pauluner, de hørte ikke paa Herrens Røst.

26. Og han (svor) dem med opragt Haand, at (han vilde) lade dem falde i Ørken,

4 Mosf. 14, 21. 23. 1 Cor. 10, 5.

27. og lade deres Sæd falde iblandt Hedningerne, og bortstrøe dem i Landene.

28. Og de søiede sig til Baal=Peor, og aade af de Dødes Offere.

4 Mosf. 25, 3. 5 Mosf. 26, 14.

29. Og de opirrede ham med deres Idrætter, saa at en Plage gjorde et Rist iblandt dem.

30. Da stod Pinehas og holdt Dom, og Plagen ophørte.

4 Mosf. 25, 7. 11.

31. Og det blev ham regnet til Retfærdighed fra Slægt til Slægt evindeligen.

1 Mosf. 15, 6.

32. De fortørnede ham og saa ved Trætte=

vandet, og det gif Mose ilde for deres Skyld.

2 Mosf. 17, 7. 4 Mosf. 20, 13.

33. Thi de forbittede hans Land, at han taledes ubetænksomt med sine Læber.

4 Mosf. 20, 10.

34. De ødelagde ikke Folkene, om hvilke Herren havde talet til dem.

5 Mosf. 7, 1. 2; 12, 2. 3.

35. Men de blandede sig iblandt Hedningerne og lærte deres Gjerninger.

5 Mosf. 12, 30; 18, 9.

36. Og de tjente deres Afguder, og de bleve dem til en Snare.

1 Sam. 31, 9. Dom. 2, 12. 13.

37. Og de offrede deres Sønner og deres Døttre til Djævl.

3 Mosf. 18, 21; 20, 2. 3er. 7, 31.

38. Og de udøste ustyldigt Blod, deres Sønners og deres Døttres Blod, som de offrede til Canaans Afguder, saa Landet blev besmittet med Blodskyld.

39. Og de gjorde sig urene ved deres Gjerninger, og de horede ved deres Idrætter.

40. Da optændtes Herrens Brænde imod hans Folk, og han fik en Bederstygghed til sin Arv.

Dom. 2, 14; 3, 8.

41. Og han gav dem i Hedningernes Hænder, og deres Hædere herskede over dem.

42. Og deres Fjender trængte dem, og de bleve ydmygede under deres Haand.

43. Han friede dem mange Gange; men de, de forbittede (ham) med deres Raad, og de bleve nedtrykte for deres Misgjeringers Skyld.

Sob 24, 24.

44. Dog saae han (til dem), da de vare i Angest, idet han hørte deres Raab.

45. Og han kom sin Pagt ihu, dem (til Bedste), og det angrede ham efter hans store Misfandhed.

5 Mosf. 30, 3 fg.

46. Og han gav dem megen Barmhjerlighed for alle deres Ansigt, som havde taget dem fangne.

47. Frels os, Herre, vor Gud! og samle os fra Hedningerne, paa det (vi kunne) takke dit hellige Navn (og) berømme os i din Priis.

48. Lovet være Herren, Israels Gud, fra Evighed og indtil Evighed! og alt Folket sige: Amen. Halleluja! Ps. 72, 18. Luc. 1, 68.

107. Psalme.

David formaner alle dem til at takke Gud, som han haver forløst af deres Angest og Nød, f. Ex. fra Ublændighed og Landflygtighed, 1-9, fra Fængsel og Bænd, 10-16, fra Sygdom og Plage, 17-22, fra Havsnød og Fare, 23-32, eller og i andre Maader ydmyget og igjen gjort vel imod, 33-43.

Takker Herren, thi han er god, thi hans
Miskundhed er evindelig.

Ps. 106, 1. Ps. 136, 1.

2. Det maae de sige, som ere igjensløste
af Herren, de, han haver igjensløst af Mod-
standerens Haand,

3. og de, som han haver samlet fra Lan-
dene, fra Østen og fra Vesten, fra Norden
og fra Havet.

4. De, som fore vild i Ørken, paa en
øde Bei, de, som sandt ingen Stad, som de
kunde boe udi,

5. — (de vare) hungrige, og tørstige til-
lige, deres Sjæl forsmægtede i dem.

6. Og de raabte til Herren, da de vare
i Angest; han friede dem af deres Trængsler.

Ps. 22, 6. Ps. 99, 6. Ps. 120, 1.

7. Og han førte dem paa en ret Bei, at
de gif til en Stad, som de kunde boe udi —

8. lad dem takke Herren for hans Miskun-
dhed, og for hans underlige Gjerninger imod
Menneskens Børn;

9. fordi han mættede en tørstig Sjæl,
og fylbte en hungrig Sjæl med Godt.

Luc. 1, 53.

10. De, som faldde i Mørke og i Dødens
Skygge, bundne i Glendighed og i Jern,

Luc. 1, 79.

11. — fordi de vare gjensstridige imod
Guds Ord og havde foragtet den Høiestes
Raad.

12. Derfor ydmthgede han deres Hjerter
ved Møie; de stødte an, og der var ingen
Hjælper.

13. Og de raabte til Herren, da de vare
i Angest; han frelst dem af deres Træng-
sler.

v. 6, 19.

14. Han udførte dem af Mørke og Dø-
dens Skygge, og sønderrev deres Baand —

Dom. 16, 21.

15. lad dem takke Herren for hans Mi-
skundhed, og for hans underlige Gjernin-
ger imod Menneskens Børn;

16. fordi han sønderbrød Kobberporte
og sønderhuggede Jernstænger.

17. (De, som vare) Daarer formedelst
deres Overtrædelses Bei, og bleve plagede
for deres Misgjerningers Skyld,

18. — deres Sjæl fik en Bederskyggelig-
hed til al Nad, og de kom nær til Dødens
Porte.

19. Og de raabte til Herren, da de vare
i Angest; han frelst dem af deres Træng-
sler.

Dom. 6, 7. 1 Sam. 7, 6.

20. Han sendte sit Ord og helbredede

dem, og reddede dem af deres Fordærvel-
ser —

21. lad dem takke Herren for hans Mi-
skundhed, og for hans underlige Gjerninger
imod Menneskens Børn,

22. og offre Takoffers Offere, og for-
tælle hans Gjerninger med Frydefang.

Ps. 50, 14. Ps. 116, 17.

23. De, som fare ned paa Havet i Skibe,
som udrette (deres) Gjerning i store Bunde,

24. — de, de saae Herrens Gjerninger,
og hans underlige Gjerninger i det Dybe.

25. Der han talede, da lod han et Storm-
veir reise sig, og det opløstede dets Bølger.

Ps. 42, 8. 2 Mos. 14, 8. 9.

26. De fore op imod Himmelen, de fore
ned i Afgrundene, deres Sjæl smeltedes
ved Ulykke.

27. De dreves omkring og ravede som
den Drunkne, og al deres Wijsdom blev op-
slugt.

28. Og de raabte til Herren, da de vare
i Angest, og han udførte dem af deres
Trængsler.

v. 19.

29. Han lod Stormen blive stille, og de-
res Bølger lagde sig.

30. Da bleve de glade, at de vare blevne
stille; og han førte dem i Havn efter deres
Begjæring —

31. lad dem takke Herren for hans Mi-
skundhed, og for hans underlige Gjernin-
ger imod Menneskens Børn,

32. og ophøie ham i Folkets Forsamling,
og rose ham der, hvor de Gamle sidde.

33. Han gjorde Floder til en Ørk, og
Vandløb til et tørstigt (Sted),

1 Kong. 17, 7.

34. et frugtbart Land til et salt (Land)
for deres Ondskab, som boede deri.

35. Han gjorde en Ørk til en Vandløb,
og et tørt Land til Vandløb.

36. Og han lod de Hungrige boe der, og
de beredte en Stad, som de kunde boe udi.

37. Og de saae Agre og plantede Vin-
gaarde, og de fik Frugt (af deres) Ind-
komme.

38. Og han velsignede dem, og de bleve
saare formerede, og han formindskede ikke
deres Fæ.

39. Derefter bleve de formindskede, og
nedboiede af ond Trængsel og Bedrøvelse.

40. Han udøste Foragt paa Fyrsterne,
og lod dem fare vild i det Øde, (hvor) in-
gen Bei er.

41. Men han ophøiede en Fattig af Glen-
dighed, og gjorde Slægterne som en Hjord.

42. De Oprigtige skulde see det og glæde sig; men al Uretfærdighed maa lukke sin Mund til.

Job 22, 19. Ps. 63, 12.

43. Hvo er viis, han skal bevare disse Ting, og de skulde forstaae Herrens Misfærdigheder.

5 Mos. 32, 29. Jer. 9, 12.

108. Psalme.

David opmuntrer sig selv til at love Gud, 2-5; beger, at Gud vilde frelse sine Elskelige, 6-7; forreenter, efter Guds Forjættelse, vis Hjælp og Seier over sine Fjender, 8-14.

David's Psalmefang.

2. Gud! mit Hjerte er beredt, jeg vil synge, ja, jeg vil synge Psalmer, ogfaa min Ære (skal synge).

Ps. 16, 9.

3. Vaagn op, Psalter og Harpe! jeg vil aarle vaagne op.

4. Jeg vil takke dig, Herre! iblandt Fokkene, og synge dig Psalmer iblandt (alle Slags) Folk.

Ps. 57, 10. 11. 12.

5. Thi din Misfærdighed er stor til over Himlene, og din Sandhed indtil de øverste Skyer.

6. Ophøi dig, Gud! over Himlene, og din Ære over al Jorden.

7. Paa det dine Elskelige kunne udfries, (saa) frels med din høire Haand og bønher os.

Ps. 60, 7.

8. Gud haver talet i sin Helligdom; jeg vil fryde mig; jeg vil dele Sighem og maale Succoth's Dal.

9. Gilead er mit, Manasse er mit, og Ephraim er mit Hoveds Magt, Juda er min Lovgiver.

Ps. 60, 9. 10.

10. Moab er min Vaskepotte, jeg vil kaste min Sko over Edom, over Philistæa vil jeg raabe for Glæde.

11. Hvo vil føre mig til en fast Stad? hvo vil ledsage mig indtil Edom?

12. (Skal) du ei, o Gud, som forkastede os, og som ikke drager ud, o Gud, med vore Høre?

Ps. 44, 10.

13. Fly os Hjælp af Nød, thi et Menestest's Frelse er Forsængelighed.

14. Ved Gud ville vi gøre mægtige (Gjerninger), og han, han skal undertræde vore Fjender.

2 Sam. 22, 30. Ps. 60, 14.

109. Psalme.

Messias - beger om Guds Havn over sine Fjender og i Særdeleshed over den Forræder Judas, 1-20; beger, Gud vilde frie ham af Forimædelse, Lidelser og Død, 21-31.

Til Sangmesteren; David's Psalme.

Min Lovsangs Gud! ti ikke.

2. Thi en Ugudeligs Mund og en

svigefuld Mund have opladt sig imod mig; de talede med mig med en falsk Tunge.

Ps. 52, 4-6.

3. Og de omkringgave mig med hadefulde Ord, ja, de strede imod mig uden Marjag.

4. Ifiedetfor at jeg elskede dem, stode de mig imod, men jeg (var stedse i) Bøn.

5. Og de beviste mig Ondt for Godt, og Had for min Kjærlighed.

Ps. 35, 12. Jer. 18, 20. Ap. G. 10, 38. 39.

6. Sæt en Ugudelig over ham, og Satan skal staa ved hans høire Haand.

7. Naar han dømmes, da skal han udgaa som en Ugudelig, og hans Bøn skal blive til Synd.

8. Hans Dage skulde blive faa, en Anden skal annamme hans Embede.

Ap. G. 1, 20.

9. Hans Børn skulde blive faderløse, og hans Hustru Enke.

10. Og hans Børn skulde vankle ustabige hid og did og tigge, og søge (efter deres Nødtørst) fra deres øde Steder.

5 Mos. 28, 32. Job 20, 10; 27, 14.

11. Magerkarlen skal besnære alt det, han haver, og Fremmede skulde røve hans Arbeide.

12. Han skal Ingen have, som drager Misfærdighed (til ham), og Ingen skal forbarne sig over hans Faderløse.

13. Hans Afkom skal være til at udryd- des; deres Navn skal udslettes i den anden Slægt.

Ps. 21, 11.

14. Hans Fædres Misgjerning skal ihu- kommes for Herren, og hans Moders Synd ikke udslettes.

2 Mos. 20, 5.

15. De skulde være altid for Herren, og han skal udrydde deres Shufommelse af Jorden;

16. derfor, at han kom ikke ihu at gøre Misfærdighed, men han forfulgte en Glendig og en fattig Mand og den, som var bedrøvet i Hjertet, for at dræbe ham.

17. Fordi han elskede Forbandelse, saa kom den paa ham, og han havde ikke Lyft til Betsignelse, og den blev langt fra ham.

18. Og han havde iført Forbandelse som sit Klædebon, og den kom ind i ham som Vand og som Olie i hans Been.

19. Den skal blive ham som et Klædebon, som han ifører sig, og som et Vælte, som han altid skal ombinde.

20. Dette (fkee) dem (til deres) Gjær- nings (Bøn) af Herren, dem, som staa

imod mig, og dem, som tale Ondt imod min Sjæl!

21. Men du, Herre Herre! handle med mig for dit Navns Skyld; red mig, fordi din Miskundhed er god.

22. Thi jeg er elendig og fattig, og mit Hjerte er saaret inden i mig.

23. Jeg gaar bort som en Skygge, naar den hælder, jeg bliver ndstødt som en Græshoppe.

24. Mine Knæ ræbe af Hast, og mit Kjød er magert og haver ingen Fedme.

25. Og jeg, jeg maa være deres Spot; (naar) de see mig, da ryste de deres Hoved.

26. Hjælp mig, Herre, min Gud! frels mig efter din Miskundhed,

27. at de kunne kjende, at dette er din Haand, at du, Herre! du gjorde det.

28. Lad dem opreise sig, men beskjæmmes, og din Tjener skal glædes.

29. Lad mine Modstandere isøres med Forjædelse, og klædes med deres Skam som med en Kappe.

30. Jeg vil saare takke Herren med min Mund, og jeg vil love ham midt iblandt Mange.

31. Thi han staaer ved en Fattigs høire Haand, at frelse ham fra dem, som dømmes hans Sjæl.

110. Psalme.

David forestiller Messie Ophøielse og kongelige og præstelige Værdighed, 1-4, og hans Fornedelse, efter hvilken han siden blev ophøiet og blev en Seiervinder over alle sine Fjender, 5-7.

David's Psalme.

Herren sagde til min Herre: Sid hos min høire Haand, indtil jeg lægger dine Fjender til dine Fodders Fodstammel.

2. Herren skal sende din Styrkes Spiir af Zion, (sigende): Regjer midt iblandt dine Fjender.

3. Dit Folk (skal fremføre) frivillige (Offere) paa din Krafts Dag; i (saare) hellig Frydelse skal af Morgenrøden, som af Moders Liv, (fremkomme) dig din Afkom's Dug.

4. Herren svoer, og det skal ikke angre ham: Du er en Præst evindeligt efter Melchizedek's Viis.

5. Herren er hos din høire Haand, han skal knuse Konger paa sin Brede's Dag.

6. Han skal dømmes iblandt Hedningerne, han skal fylde (Vandet med døde) Kroppe; han skal knuse (den, som er) Hoved over et stort Land.

7. Han skal drikke af Bækken paa Beien; derfor skal han opløste Hovedet.

111. Psalme.

David opmuntrer Guds Børn ved sit Exempel til at betragte Guds forunderlige Gjerninger, 1-9; lærer, at Herrens Frygt er Viisdoms Begyndelse, 10.

Halleluja!

Jeg vil takke Herren af ganske Hjerte i de Oprigtiges himmelige Raad og Menighed.

2. Herrens Gjerninger ere store, de blive søgte af alle dem, som have Lyft til dem.

3. Hans Gjerninger ere Majestæt og Herlighed, og hans Retfærdighed bestaer altid.

4. Han beskaffede en Thukommelse om sine underlige Gjerninger, den naadige og barmhjertige Herre.

5. Han haver givet dem Spise, som ham frygte; han kommer evindeligen sin Pagt ihu.

6. Han haver ladet forkynde sine Gjærningers Kraft for sit Folk, idet han har givet dem Hedningernes Arv.

7. Hans Hænders Gjerninger ere Sandhed og Ret, alle hans Befalinger ere træffaste.

8. De ere befæstede altid og evindeligt, de ere gjorte i Sandhed og Oprigtighed.

9. Han sendte sit Folk en Forløsning, han besøel sin Pagt (at blive) evindeligt; hans Navn er helligt og forfærdeligt.

10. Herrens Frygt er Viisdoms Begyndelse, en god Røgsfab for alle dem, som gjøre derefter; hans Priis bestaer altid.

112. Psalme.

David forestiller deres salige Tilstand, som søgte Herren, 1-4; beskriver Saabannes Vinder og Gjerninger, 5-9; viser derimod de Ugudeliges Ulykkeligheder, 10.

Halleluja!

Salig er den Mand, som frygter Herren, som haver saare Lyft til hans Bud.

2. Hans Sæd skal være mægtig paa Jorden; de Oprigtiges Slægt skal velsignes.

3. Guds og Rigdom (skal være) i hans Huus, og hans Retfærdighed bestaaer altid.

Ps. 34, 10. Ps. 111, 3.

4. Der er opgaaet et Lys i Mørket for de Dyrigtige; (han er) naadig og barmhertig og retfærdig.

Ps. 97, 11. 2 Mos. 10, 23.

5. En god Mand forbarmer sig og udsaaer; han skal komme afsted med sine Sager for Dommen.

Ps. 37, 21.

6. Thi han skal ikke roffes evindeligt; en Retfærdig skal være til en evig Thukommelse.

Ordsp. 10, 30.

7. Han skal ikke frygte for ond Tidende; hans Hjerte er fast, han forlader sig paa Herren.

Ps. 91, 10.

8. Hans Hjerte er befæstet, han skal ikke frygte, indtil han seer paa sine Fjender.

Ps. 91, 8. Ps. 118, 7. Ps. 22, 18.

9. Han udspreder, han giver de Fattige, hans Retfærdighed bestaaer altid, hans Horn skal ophøies med Ære.

2 Cor. 9, 9. Ps. 89, 18. 25.

10. Den Ugudelige skal see det og fornærnes, han skal skjære med sine Tænder og henjmeltes, (thi) de Ugudeliges Dnsfe skal forgaae.

Ps. 35, 16. Ps. 37, 12. 308, 13. 14; 11, 20.

113. Psalme.

Alle Guds Tjenere opmuntres til at love Gud, 1-3; i Særdeleshed for hans Forsyns og vise Gjeringers Skjld, 4-9.

Halleluja!

1. Over, I Herrens Tjenere, lover Herrens Navn!

Ps. 134, 1. Ps. 135, 1.

2. Lovet være Herrens Navn fra nu og indtil evig (Tid)!

Dan. 2, 20. Ps. 72, 19.

3. Fra Solens Opgang indtil dens Nedgang være Herrens Navn lovet!

Mal. 1, 11.

4. Herren er høi over alle Hedninger, hans Ære er over Himlene.

Ps. 148, 13.

5. Hvo er som Herren vor Gud, som haver sat sig høit,

2 Mos. 15, 11. Ps. 138, 6. Ef. 57, 15.

6. han, som fornædrer sig til at see i Himlene og paa Jorden,

7. som oprejser en Ringe af Støv, som opheier en Fattig af Skarnet,

1 Mos. 41, 40. 41.

8. at sætte (ham) hos Thyfter hos fit Folks Thyfter,

9. han, som gjør, at en Ufrugtjommelig boer i Huset som en glad Barnemoder! Halleluja!

1 Mos. 18, 12; 21, 2. 1 Sam. 1, 20. Luc. 1, 57.

114. Psalme.

Guds Folk lover Gud, som havde udført dem af Ægypten, 1, 2, og berømmer hans Majestæts herlige Aabenbarelse i deres Udførelse, 3-8.

Der Israël drog ud af Ægypten, Jakobs Huus fra et Folk, som havde et fremmed Maal,

2 Mos. 12, 41.

2. (da) blev Juda til hans Helligdom, (og) Israël hans Herredømme.

3. Havet saae og flyede, Jorden løb tilbage.

2 Mos. 14, 22. Jos. 3, 15. 16.

4. Bjergene sprang som Vædere, Hviene som unge Lam.

5. Hvad (skædede) dig, du Hav, at du flyede, du Jordan, at du løb tilbage?

6. I Bjerge, at I sprang som Vædere, I Høie, som unge Lam?

7. Væv, (du) Jord, for Herrens Ansigt, for Jakobs Guds Ansigt,

8. han, som forvandlede Klippen til en Vandso, den haarde Steen til en Vandfilde.

2 Mos. 17, 6. 4 Mos. 20, 11.

115. Psalme.

David forestiller, hvorledes Gud burde afeneske æres af Alle, endogaa af Hedningerne, 1-3, hvis daarlige Afguberi han beskriver, 4-8; opmuntrer alle Troende til at forlade sig paa Gud, 9-11, og taler om, hvorledes Gud skulde velsigne dem, 12-18.

Iffe os, Herre! iffe os, men giv dit Navn Ære for din Misfandheds Skjld, for din Sandheds Skjld.

1 Mos. 11, 4.

2. Hvorfor skulle Hedningerne sige: Hvor er nu deres Gud?

Ps. 42, 4. 11. Ps. 79, 10.

3. Men vor Gud er i Himlene, han gjør Alt, hvad ham behager.

Ps. 135, 6.

4. Deres Afguder ere Sølv og Guld, et Menneftes Hænders Gjering.

5 Mos. 4, 28. Ps. 135, 15 fg.

5. De have Mund, men kunne iffe tale, de have Øine, men kunne iffe see.

3. Cor. 5, 21.

6. De have Øren, men kunne iffe høre, de have Næse, men kunne iffe lugte.

7. De have Hænder, men kunne iffe føle, de have Fødder, men kunne iffe gaar, de kunne iffe tale igjennem deres Strube.

8. Ligesom de ere, saa ere de, der gjøre dem, (ja) hver, som forlader sig paa dem.

9. Israël! forlad dig paa Herren; han er deres Hjælp og deres Skjold.

Ps. 121, 3.

10. Arons Huus! forlader eder paa Herren; han er deres Hjælp og deres Skjold.

Ps. 3, 4.

11. I, som frygte Herren! forlader eder paa Herren; han er deres Hjælp og deres Skjold.

12. Herren kom os ihu; han skal velsigne, han skal velsigne Israels Huus, han skal velsigne Arons Huus. Pf. 118, 2. 3.

13. Han skal velsigne dem, som frygte Herren, de Smaa med de Store. Pf. 112, 2.

14. Herren skal lægge til over eder, (ja) over eder og over eders Børn.

15. I ere velsignede for Herren, som haver gjort Himmel og Jord. 1 Mos. 26, 29.

16. Himlene, (ja) Himlene høre Herren til, men Jorden gav han Menneftens Børn. 1 Mos. 14, 22.

17. De Døde kunne ikke love Herren, ei heller Nogen af dem, som nedfare i Stilheden. Pf. 6, 6.

18. Men vi, vi ville love Herren fra nu og indtil evig (Tid). Halleluja!

116. Psalme.

David takker Gud for hans naadige Bønherse og Befrielse, 1-6; opmuntrer sin Sjæl til at være vilig i Gud, 7-11; lover at være Gud taknemmelig og betale sine Øster, 12-19.

Jeg elsker Herren, fordi han vil høre min Røst, mine (hymnge) Begjæringer.

Pf. 66, 18. 19.

2. Thi han hørte sit Øre til mig; derfor vil jeg paafalde (ham) i mine Dage.

3. Dødens Neb havde omspændt mig, og Helvedes Angester havde rammet paa mig; jeg fandt Angest og Bedrøvelse (for mig). Pf. 18, 6. Pf. 39, 4.

4. Men jeg paafaldte i Herrens Navn, sigende: Kjære Herre! udfri min Sjæl.

5. Herren er naadig og retfærdig, og vor Gud er barmhjertig. Pf. 86, 5. Pf. 103, 8.

6. Herren bevarer de Enfoldige; jeg var ringe, dog frelst han mig.

7. Min Sjæl! kom igjen til din Rolighed, thi Herren haver gjort vel imod dig. Pf. 42, 6. 12.

8. Thi du udfriede min Sjæl fra Døden, mit Lie fra Graad, min Fod fra Stød. Pf. 56, 14.

9. Jeg vil vandre for Herrens Ansigt i de Levendes Lande. 1 Mos. 17, 1. Pf. 27, 13.

10. Jeg troede, derfor talde jeg; jeg var faare plaget. 2 Cor. 4, 13.

11. Jeg, jeg sagde, der jeg hastede: Hvert Menneske er en Vægner. Pf. 31, 23. Rom. 3, 4.

12. Hvorledes skal jeg betale Herren alle hans Belgjæringer imod mig?

13. Jeg vil optage den (mangfoldige) Saligheds Ralk, og paafalde i Herrens Navn.

14. Jeg vil betale Herren mine Øster, ja for alt hans Folks Afsyn. Pf. 22, 26.

15. Det er kosteligt for Herrens Dine, (naar) hans Hellige dør. Pf. 72, 11.

16. Kjære Herre! sandelig, jeg er din Tjener; jeg er din Tjener, din Tjenesteqvindes Søn; du haver løst mine Baand.

17. Dig vil jeg offere Takoffers Offer, og paafalde i Herrens Navn. Pf. 50, 14.

18. Jeg vil betale Herren mine Øster, ja for alt hans Folks Afsyn,

19. i Herrens Huses Forgaarde, midt i dig, Jerusalem. Halleluja!

117. Psalme.

Hedningerne skulle love Herren, v. 1, for hans Miskundhed og Sandhed, v. 2.

Over Herren, alle Hedninger, priser ham, alle Folk! Rom. 15, 11. Pf. 72, 17.

2. Thi hans Miskundhed er mægtig over os, og Herrens Sandhed er evindelig. Halleluja! Pf. 109, 5.

118. Psalme.

Messias tilskynder sit Folk til at love Gud for hans Miskundhed, og priser sin Fader for hans Frelse, 1-14. De Troende tale med Glæde om den Naade, som skjenkes i Messias, som vel blev forkastet af de Fleste, men antagen af de Troende, som glæde sig i ham, omst, at hans Rige maa faae Fremgang, og takke Herren, 15-29.

Takker Herren, thi han er god, thi hans Miskundhed er evindelig.

Pf. 107, 1. Pf. 136, 1.

2. Israel sig nu: Hans Miskundhed er evindelig. Pf. 115, 12. 13.

3. De, (som ere) Arons Huus, sig nu: Hans Miskundhed er evindelig.

4. De, som frygte Herren, sig nu: Hans Miskundhed er evindelig.

5. Jeg kaldte paa Herren fra (min) Angest; Herren bønørte mig (og førte mig ud) i det frie Rum. Ef. 26, 16. Pf. 107, 6. 13. Pf. 18, 20.

6. Herren er med mig, jeg vil ikke frygte; hvad kan et Menneske gjøre mig? Pf. 56, 5. Ebr. 13, 6.

7. Herren er med mig iblandt dem, som hjælpe mig, derfor vil jeg, jeg see paa mine Hadere. Pf. 54, 9.

8. Det er bedre at troe paa Herren end at forlade sig paa Menneskene. Pf. 108, 13. 14. Pf. 146, 3.

9. Det er bedre at troe paa Herren end at forlade sig paa Fyrsterne. Mica 7, 5.

10. Alle Hedninger omkringgave mig; i Herrens Navn (er det), at jeg vil nedhugge dem. Ps. 17, 11.

11. De omkringgave mig, ja, de omkringgave mig; i Herrens Navn (er det), at jeg vil nedhugge dem.

12. De omkringgave mig som Bier, de ere udslukte som Ild i Torne; i Herrens Navn (er det), at jeg vil nedhugge dem. 5 Mos. 1, 44.

13. Du stødte mig haardt, at jeg skulde falde, men Herren hjalp mig.

14. Herren er min Styrke og Psalme, og han blev mig til Salighed. 2 Mos. 15, 2. Ef. 12, 2.

15. Der er en frydefuld Røst om Salighed i de Retfærdiges Pauluner; Herrens høire Haand gjør kraftige (Gjerninger).

16. Herrens høire Haand er ophøiet, Herrens høire Haand gjør kraftige (Gjerninger).

17. Jeg skal ikke døe, men jeg skal leve, og jeg skal fortælle Herrens Gjerninger.

18. Herren tugtede mig vel, men gav mig ikke i Døden. 2 Cor. 6, 9.

19. Lader Retfærdigheds Porte op for mig; jeg vil gaae ind ad dem, jeg vil takke Herren. Ef. 26, 2.

20. Denne er Herrens Port; de Retfærdige skulle gaae ind ad den. 5 Mos. 4, 29.

21. Jeg vil takke dig, at du bønørte mig, og du blev mig til Salighed.

22. Den Steen, som Bygningsmændene forkastede, er bleven til en Hovedhjørnesteen. Matth. 21, 42. 1 Petr. 2, 7. Eph. 2, 20.

23. Dette er skeet af Herren, det er underligt for vore Dine.

24. Denne er Dagen, som Herren gjorde; lader os frydes og glædes i ham. Hab. 19, 7.

25. Kjære Herre, frels nu! Kjære Herre, lad det lykkes nu! Job 12, 13 fg.

26. Velsignet være den, som kommer i Herrens Navn! vi velsigne eder af Herrens Huus. Matth. 23, 39.

27. Herren er Gud, og han lod lyse for os; binder Høitidens (Offer) med Reb indtil Alterets Horn.

28. Du er min Gud, derfor vil jeg takke dig; min Gud! jeg vil ophøie dig. Ps. 22, 11. Ps. 31, 15.

29. Takker Herren, thi han er god, thi hans Miskundhed er evindeligt.

119. Psalme.

David taler meget herligen om Guds Ord, Lovs, Vidnesbyrds, Dommes og Skiftes herlige Egenstaber og kraftige Virkninger, og deres sa-

lige Tilstand, som omgaaes dermed; vidner om sin Lyst og Længsel, Forset og Dunste, at han maatte altid styrkes, ledes, trostes og opholdes ved Guds Ord, hvilket Alt sammen og meget Andet, som derhen hører, han udfører i 22 Gange 8 Vers efter de ebraiske Bogstavers Tal og Orden.

Salige ere de, (som vandre) fuldkomment paa Veien, de, som vandre i Herrens Lov. Ps. 1, 1. 2. Ps. 112, 1. Ps. 15, 2.

2. Salige ere de, som bevare hans Vidnesbyrd, de, ham søge af ganske Hjerter,

3. ja de, som ikke gjøre Uretfærdighed, som vandre paa hans Veie.

4. Du, du haver budet at holde saare (stifteligen) dine Befalinger.

5. Al, at mine Veie maatte stadfæstes, at holde dine Skikke!

6. Da skal jeg ikke beskjæmmes, naar jeg seer hen til alle dine Bud.

7. Jeg vil takke dig af et oprigtigt Hjerter, idet jeg lærer din Retfærdigheds Domme.

8. Jeg vil holde dine Skikke; forlad mig ikke saa saare.

9. Hvormed skal en Ung holde sin Sti reen? derved, at han holder sig efter dit Ord.

10. Jeg søgte dig af mit ganske Hjerter; lad mig ikke fare vild fra dine Bud. 5 Mos. 4, 29.

11. Jeg gjemte dit Ord i mit Hjerter, paa det jeg ikke skal synde imod dig. Luc. 2, 19. 51.

12. Lovet være du, Herre! lær mig dine Skikke.

13. Jeg fortalte med mine Læber alle din Munds Rette.

14. Jeg glædede mig i dine Vidnesbyrds Veie, som over alt Guds.

15. Jeg vil tale om dine Befalinger, og see til dine Stier.

16. Jeg vil forlyste mig i dine Skikke, jeg vil ikke glemme dit Ord.

17. Gjør vel mød din Tjener, at jeg maa leve og holde dit Ord. Ps. 51, 20.

18. Alene mine Dine, at jeg maa see de underlige Ting af din Lov.

19. Jeg er fremmed paa Jorden; skjul ikke dine Bud for mig. Ps. 39, 13. Ebr. 11, 13.

20. Min Sjæl er knust for Længsel efter dine Rette altid.

21. Du skjældte paa de Hovmodige, de Forbandede, som fore vild fra dine Bud. 5 Mos. 27, 26. Gal. 3, 10.

22. Vælt af fra mig Forhaanelse og Foragtelse, thi jeg har bevaret dine Vidnesbyrd.

23. Der sadde ogsaa Hjerster, og de taledes imod dig; men din Tjener taler om dine Skikke. Ps. 2, 2.

24. Jeg forlyster mig i dine Vidnesbyrd, de ere mine Raadgivere.

25. Min Sjæl hænger ved Støv; hold mig i Live efter dit Ord.

26. Jeg fortalte mine Veie, og du hørte mig; lær mig dine Skikke.

27. Lad mig forstaae dine Befalingers Bei, saa vil jeg tale om dine underlige Gjerninger. Ps. 86, 11. Ps. 105, 2.

28. Min Sjæl flyder hen for Bedrøvelse; opreis mig efter dit Ord.

29. Vend fra mig en falsk Bei, og skjent mig din Lov.

30. Jeg udvalgte Sandheds Bei, jeg satte dine Rette for (mig).

31. Jeg hængte ved dine Vidnesbyrd; Herre! lad mig ikke beskjæmmes.

32. Jeg vil løbe dine Buds Bei, naar du udbreder mit Hjerte.

33. Herre! lær mig dine Skiffes Bei, og jeg vil bevare den indtil Enden.

34. Underviis mig, saa vil jeg bevare din Lov og holde den af ganske Hjerte.

35. Gjør, at jeg fremgaaer paa dine Buds Sti, thi jeg haver lyst dertil.

36. Voi mit Hjerte til dine Vidnesbyrd, og ikke til Gjerrighed. Ps. 141, 4.

37. Bortvend mine Øine, at de ikke see til Forsængelighed; hold mig i Live paa din Bei. Jer. 2, 5.

38. Befæst for din Tjener dit Ord, som (tjener) til din Frygt.

39. Bortvend min Forsmædelse, som jeg frygtede for, thi dine Domme ere gode.

40. See, jeg havde Begjærlighed til dine Befalinger; hold mig i Live ved din Retfærdighed.

41. Og, Herre! lad din megen Miskundhed komme over mig, din Frelse efter dit Ord.

42. Og jeg vil svare den, som forhaaner mig for nogen Ting, at jeg haver forladt mig paa dit Ord. Ps. 42, 4. 11.

43. Og tag ikke Sandheds Ord saa saare fra min Mund, thi jeg venter paa dine Domme. Jer. 15, 16.

44. Og jeg vil stedsse holde din Lov, evindeligt og altid.

45. Og jeg skal vandre paa det vide Rum, thi jeg søger dine Befalinger.

46. Og jeg vil tale om dine Vidnesbyrd for Konger, og ikke beskjæmmes. Matth. 10, 18 fg.

47. Og jeg vil forlyste mig i dine Bud, hvilket jeg elsker.

48. Og jeg vil opløste mine Hænder til dine Bud, hvilket jeg elsker, og tale om dine Skikke.

49. Kom det Ord ihu til din Tjener, paa hvilket du lod mig haabe.

50. Denne er min Trøst i min Elendighed, at dit Ord holder mig i Live. v. 92. Ps. 19, 8.

51. De Hovmodige besjættede mig saa saare; jeg bødte mig ikke af fra din Lov. 5 Mos. 17, 11. 2 Kong. 18, 6.

52. Herre! jeg kom dine Domme fra Evighed ihu, og blev trøstet.

53. Der betog mig en heftig Bevægelse for de Ugudelige, som forlade din Lov. Ps. 39, 4.

54. Dine Skikke have været mine Psalmer i min Udlændigheds Huus.

55. Herre! jeg kom om Natten dit Navn ihu, og holdt din Lov.

56. Dette stede mig, fordi jeg holdt dine Befalinger.

57. Jeg sagde: Herren er min Deel, jeg vil holde dine Ord. Ps. 73, 25. 26.

58. Jeg bad ydmygeligen for dit Ansigt af ganske Hjerte: Vær mig naadig efter dit Ord.

59. Jeg betænkte mine Veie, og jeg vil vende mine Fødder til dine Vidnesbyrd.

60. Jeg hastede og tøvede ikke at holde dine Bud.

61. De Ugudeliges Hobe berøvede mig, (men) jeg glemte ikke din Lov.

62. Jeg staaer op om Midnat at talle dig for din Retfærdigheds Domme. Ps. 42, 9.

63. Jeg haver Samqvem med alle dem, som frygte dig, og med dem, som holde dine Befalinger.

64. Herre! Jorden er fuld af din Miskundhed; lær mig dine Skikke. Ps. 33, 5.

65. Du gjorde vel imod din Tjener, Herre! efter dit Ord.

66. Vær mig god Sands og Forstand, thi jeg troer paa dine Bud.

67. Før jeg blev ydmyget, før jeg vild, men nu holder jeg dit Ord.

68. Du er god og gjør vel; lær mig dine Skikke.

69. De Hovmodige have sammensmyet Løgn imod mig; men jeg, jeg vil holde dine Befalinger af ganske Hjerte.

70. Deres Hjerte blev fedt som af Fedme; men jeg, jeg forlyster mig ved din Lov. Ps. 1, 2.

71. Det var mig godt, at jeg blev ydmyget, at jeg kunde lære dine Stikke.

72. Din Munds Lov er mig bedre end tusinde (Sykker) Guld og Sølv. Ps. 19, 11.

73. Dine Hænder have gjort mig og beredt mig; underviis mig, saa vil jeg lære dine Bud. 3es 10, 8. Ps. 129, 13. 14.

74. De, som frygte dig, skulle see mig og glæde sig, thi jeg haaber paa dit Ord.

75. Herre! jeg veed, at dine Domme ere Retfærdighed, og at du ydmygede mig trosligen.

76. Lad dog din Miskundhed være mig til Trøst efter dit Ord til din Tjener.

77. Lad din Barmhertighed komme over mig, at jeg maa leve, thi din Lov er min store Lyst.

78. Lad de Hovmodige besjæmmes, thi de ville forvende mig med Vogn; (men) jeg, jeg vil tale om dine Befalinger. v. 86.

79. Lad dem vende om til mig, som dig frygte, og som kjende dine Vidnesbyrd.

80. Lad mit Hjerte være fuldkomment i dine Stikke, at jeg ikke skal besjæmmes.

81. Min Sjæl længes efter din Salighed; jeg haaber paa dit Ord. 1 Mos. 49, 18.

82. Mine Dine forsmægtede for dit Ord, idet jeg sagde: Naar vil du trøste mig?

83. Thi jeg var ligesom en Væderflaske i Røg; (dog) glemte jeg ikke dine Stikke.

84. Hvor mange skulle din Tjeners Dage være? naar vil du holde Dom over dem, som forfølge mig? Hab. 6, 10.

85. De Hovmodige grove Grave for mig, hvilket ikke er efter din Lov.

86. Alle dine Bud ere Sandhed; de forfølge mig med Vogn; hjælp mig. 3es. 17, 17.

87. De havde paa et Lidet nær udryddet mig paa Jorden; men jeg, jeg forlod ikke dine Befalinger.

88. Hold mig i Live efter din Miskundhed, saa vil jeg bevare din Munds Vidnesbyrd.

89. Herre! dit Ord bestaaer evindeligt i Himlene. Es. 40, 8. Ps. 21, 33.

90. Din Sandhed (varer) fra Slægt til Slægt; du befæstede Jorden, og den skal bestaae. Ps. 102, 26.

91. De bestaae endnu denne Dag efter dine Domme, thi de ere alle dine Tjenere.

92. Dersom din Lov ikke havde været min (store) Lyst, da var jeg omkommen i din Elendighed. 3es. 15, 16.

93. Jeg vil i Evighed ikke forglemme dine Befalinger, thi du holdt mig i Live ved dem.

94. Jeg hører dig til, frels mig, thi jeg søger dine Befalinger.

95. De Ugudelige biede (og agtede) paa mig at omkomme mig; (men) jeg vil give Ngt paa dine Vidnesbyrd. Ps. 37, 12.

96. Jeg haver seet Ende paa alle Ting, (men) dit Bud (strækker sig) saare vidt.

97. Hvor haver jeg din Lov kjert! den er min Betænkning den ganske Dag. Ps. 1, 2.

98. Du skal gjøre mig visere end mine Fjender med dine Bud, thi (hvert af) dem er for mig evindeligt.

99. Jeg er bleven klogere end alle de, som lærte mig, thi dine Vidnesbyrd have været min Betænkning.

100. Jeg er bleven forstandigere end de Gamle, thi jeg haver bevaret dine Befalinger.

101. Jeg holdt mine Fødder tilbage fra al ond Sti, at jeg kunde holde dit Ord.

102. Jeg veg ikke fra dine Domme, thi du, du lærte mig.

103. Hvor vare dine Ord sødere for min Gane, end Honning for min Mund! Ps. 19, 11.

104. Jeg er bleven forstandig af dine Befalinger; derfor hader jeg al falsk Sti. Ps. 19, 8.

105. Dit Ord er en Lygte for min Fod og et Lys paa min Sti. Ps. 19, 9. Ordspr. 6, 23. 2 Petr. 1, 19.

106. Jeg haver svoret og vil holde det, at jeg vil bevare din Retfærdigheds Domme.

107. Jeg er saare plaget; Herre! hold mig i Live efter dit Ord.

108. Herre! lad dog min Munds frivillige (Offere) behage dig, og lær mig dine Domme. Ps. 19, 15.

109. Mit Liv er altid i min Haand; dog haver jeg ikke glemt din Lov. Dom. 12, 3.

110. De Ugudelige lagde en Strikke for mig; dog foer jeg ikke vild fra dine Befalinger. Ps. 140, 6. Ps. 142, 4.

111. Jeg fik dine Vidnesbyrd til Liv evindeligt, thi de ere mit Hjertes Glæde.

112. Jeg bødte mit Hjerte til at gjøre efter dine Stikke evindeligen, indtil Enden.

113. Jeg hader dem, som have onde Tanker, og jeg elsker din Lov. Ps. 37, 7.

114. Du er mit Skjul og mit Skjold; jeg haaber paa dit Ord.

115. Viger fra mig, I Onde! og jeg vil bevare min Guds Bud. Ps. 6, 9. Matth. 7, 23.

116. Ophold mig efter dit Ord, at jeg

maa leve, og lad mig ikke bestjæmmes over mit Haab.

Ps. 25, 2. 3.

117. Understøt mig, at jeg maa blive frelst, saa vil jeg altid forlyste mig i dine Skikke.

118. Du nedtræder alle dem, som fare vild fra dine Skikke, thi deres Svig er Løgn.

119. Du lod alle Ugudelige paa Jorden høre op som Stum; derfor elskede jeg dine Vidnesbyrd.

120. (Haaret paa) mit Hoved reiste sig af Frygt for dig, og jeg frygtede for dine Domme.

Job 4, 14. 15.

121. Jeg gjorde Ret og Retfærdighed; overgiv mig ikke til dem, som ville gøre mig Vold.

122. Vær Borgen for din Tjener til det Gode, at de Hovmodige ikke maae gøre mig Vold.

123. Mine Dine længes efter din Sælgelighed og efter din Retfærdigheds Ord.

124. Gjør med din Tjener efter din Miskundhed, og lær mig dine Skikke.

125. Jeg er din Tjener, undervis mig, at jeg maa kjende dine Vidnesbyrd.

126. (Det er) Tid, at Herren gjør (noget derved); de have sønderrevet din Lov.

Ps. 102, 14.

127. Derfor elsker jeg dine Bud mere end Guld, og mere end fint Guld.

Ps. 19, 11.

128. Derfor holder jeg alle dine Befalinger om Alting rette at være; jeg hader al falsk Bei.

Ps. 26, 5.

129. Dine Vidnesbyrd ere underlige; derfor bevarer min Sjæl dem.

130. Dine Ords Dpladelse oplyser, og gjør de Genfoldige forstandige.

Ps. 19, 8. 2 Tim. 3, 15. 16.

131. Jeg oplod min Mund og hige (efter dit Ord), thi jeg haver Begjærlighed til dine Bud.

132. Bend dit Ansigt til mig og vær mig naadig, efter som du pleier imod dem, der elske dit Navn.

Ps. 6, 5. Ps. 25, 16.

133. Befæst mine Trin i dit Ord, og lad ingen Uret herske over mig.

134. Freløs mig fra Menneskens Vold, saa vil jeg holde dine Befalinger.

135. Lad dit Ansigt lyse for din Tjener, og lær mig dine Skikke.

Ps. 67, 2.

136. Der nedfløde Vandstrømme af mine Dine, fordi de ikke holdt din Lov.

137. Herre! du er retfærdig, og dine Domme ere rette.

2 Mos. 9, 27. Mat. 16, 5.

138. Du haver budet dine Vidnesbyrds Retfærdighed og Sandhed saare.

139. Min Ridsjærhed havde nær udryddet mig, thi mine Modstandere havde glemt dine Ord.

Ps. 69, 14. 1 Kong. 19, 10.

140. Dit Ord er saare luttret, og din Tjener elsker det.

Ps. 12, 7. Ps. 19, 9.

141. Jeg er liden og foragtet, men jeg glemmer ikke dine Befalinger.

142. Din Retfærdighed er Retfærdighed evindeligt, og din Lov er Sandhed.

143. Angest og Trængsel rammede mig, (men) dine Bud vare min store Lyst.

144. Dine Vidnesbyrds Retfærdighed er evindeligt; undervis mig, saa lever jeg.

145. Jeg haver raabt af ganske Hjerte, bønør mig, Herre! jeg vil bevare dine Skikke.

146. Jeg haver raabt til dig, frels mig; saa vil jeg holde dine Vidnesbyrd.

147. Jeg kom aarle i Tusmørket og raabte; jeg haver haabet paa dit Ord.

148. Mine Dine vare vaagne før Nattevagterne, at tale om dit Ord.

149. Hør min Røst efter din Miskundhed; Herre! hold mig i Live efter din Ret.

150. De nærmede sig, som efterjage (stakkagtige) Anslag, de vare langt borte fra din Lov.

151. Herre! du er nær, og alle dine Bud ere Sandhed.

152. Jeg haver fra fordum (Tid) vidst om dine Vidnesbyrd, at du haver grundfæstet dem evindeligen.

153. See min Glendighed og udfri mig, thi jeg haver ikke glemt din Lov.

154. Udfør min Sag og gjenløs mig, hold mig i Live for dit Ords Skyld.

Ps. 43, 1.

155. Salighed er langt fra de Ugudelige, thi de søge ikke dine Skikke.

Ps. 10, 4.

156. Herre! dine Barmhjertigheder ere mange; hold mig i Live efter dine Domme.

157. Mine Forsølgere og Modstandere ere mange; (men) jeg haver ikke boiet mig (af Beien) fra dine Vidnesbyrd.

Ps. 3, 2.

158. Jeg haver seet dem, som handle fortrædeligen, og kjedes ved dem, thi de holde ikke dit Ord.

159. See, at jeg haver elsket dine Befalinger; Herre! hold mig i Live efter din Miskundhed.

160. Begyndelsen paa dit Ord er Sandhed, og al din Retfærdigheds Dom (varer) evindeligt.

161. Fyrster forfulgte mig uden Aarsag, men mit Hjerte frængtede for dit Ord.

Ef. 66, 2.

162. Jeg glædede mig over dit Ord, som den, der finder et stort Bytte.

Ef. 9, 3.

163. Jeg hadede Løgn og havde Vederstyggelighed dertil, (men) jeg elskede din Lov.

164. Jeg lovede dig syv Gange om Dagen for din Retfærdigheds Dommes Skyld.

165. Der er stor Fred for dem, som elske din Lov, og (der skal) ikke (være) Aftød for dem.

1 Sam. 25, 31. 1 Jøb. 2, 10.

166. Herre! jeg ventede paa din Salighed, og jeg gjorde efter dine Bud.

1 Mos. 49, 18.

167. Min Sjæl holdt dine Vidnesbyrd, og jeg elsker dem saare.

168. Jeg holdt dine Befalinger og dine Vidnesbyrd, thi alle mine Veie ere for dig.

169. Herre! lad mit Raab komme nær for dit Ansigt; underviis mig efter dit Ord.

170. Lad min (hydmyge) Begjæring komme for dit Ansigt; fri mig efter dit Ord.

171. Mine Læber skulle udgyde Lov, naar du lærer mig dine Stikke.

172. Min Tunge skal prise din Tale, thi alle dine Bud ere Retfærdighed.

173. Lad din Haand være mig til Hjælp, thi jeg haver udvalgt dine Befalinger.

174. Herre! jeg haver Begjærlighed til din Salighed, og din Lov er min (store) Lyst.

175. Lad min Sjæl leve og love dig, og lad dine Rette hjælpe mig.

176. Jeg haver faret vild som et Lam, der omkommer; opfød mig din Tjener, thi jeg haver ikke glemt dine Bud.

Ef. 53, 6. 1 Petr. 2, 25.

120. Psalme.

David takker Gud, fordi han havde frelst ham, og beder ham fremdeles om hans Frelsning fra en falsk og svigefuld Tunge, 1. 2, hvis Stadelighed han beskriver, og beklager, at han var nødt til at omgaaes med de Ondte og Falske, 3-7.

En Sang paa Trapperne.

Pf. 101 fg.

Jeg raabte til Herren i min Nød, og han bønhoerte mig.

Pf. 50, 15. Pf. 99, 6.

2. Herre! fri min Sjæl fra en falsk Læbe, fra en svigefuld Tunge!

3. Hvad giver dig, eller hvad gavner dig en svigefuld Tunge?

4. (Den er som) den Vældiges skjærpede Pile med Gløder af Enebærtræ.

5. Vee mig, at jeg var fremmed (i landet)

Mesek, (at) jeg haver boet ved Nedars Pauluner.

1 Mos. 10, 2; 25, 13.

6. Min Sjæl har meget (længe) boet hos den, som haver Fred.

Ef. 48, 22; 57, 21.

7. Jeg er fredsfommelig, men naar jeg taler, da ere de (færdige) til Krigen.

121. Psalme.

David søger aleneste Hjælp hos Gud ved sin Bøn, 1. 2; thi Gud sover og slumrer ikke; men bevarer troiligen dem, som forlade sig paa ham, 3-8.

En Sang paa Trapperne.

Jeg opløfter mine Dine til Bjergene, hvorfra der skal komme mig Hjælp.

Pf. 123, 1.

2. Min Hjælp (kommer) fra Herren, som gjorde Himmelen og Jorden.

Pf. 124, 8. Jer. 3, 23. Nab. 14, 7.

3. Han skal ikke lade din Fod snuble, han, som bevarer dig, skal ikke slumre.

Pf. 91, 12.

4. See, han skal ikke slumre og ei sove, han, som bevarer Israel.

Pf. 48, 15.

5. Herren er den, som bevarer dig; Herren er din Skygge over din høire Haand.

6. Solen skal ikke stikke dig om Dagen, eller Maanen om Natten.

7. Herren skal bevare dig fra alt Ondt, han skal bevare din Sjæl.

Pf. 54, 6.

8. Herren skal bevare din Udgang og din Indgang fra nu og indtil evig (Tid).

122. Psalme.

David glæder sig ved Guds Huses og Kirkes gode Tilstand i Jerusalem, 1-5; vil, man skal bede for Guds Kirkes Opbyggelse, og lover selv at ønske og søge dens Bedste, 6-9.

David's Sang paa Trapperne.

Jeg glæder mig ved dem, som sige til mig: Vi ville gaae i Herrens Hus.

2. Vore Fødder stode i dine Porte, Jerusalem!

3. Jerusalem er bygget som en Stad, der er tilsammenføjet indbyrdes,

2 Krøn. 6, 6.

4. hvorthen Stammerne gaae op, Herrens Stammer, til Israels Vidnesbyrd, for at takke Herrens Navn.

5. Thi der vare Stole satte til Dom, Davids Huses Stole.

6. Beder om Jerusalems Fred; de skulle have Rolighed, som elske dig.

Es. 4, 7.

7. Der skal være Fred inden din Muur, Rolighed i dine Paladser.

8. For mine Brødres og mine Venners Skyld vil jeg nu sige: Fred være dig!

9. For Herrens vor Guds Huses Skyld vil jeg søge dit Bedste.

Nes. 2, 10.

123. Psalme.

De Troendes Tillid til Gud og stille Forventelse beskrives, 1. 2, og hvorledes de af den stolte Verden foragtes og bespottes, 3. 4.

En Sang paa Trapperne.

Jeg opløfter mine Dine til dig, som sidder i Himmelen. Ps. 121, 1.

2. See, som Tjeneres Dine (see) til deres Herrers Haand, som en Tjenestepiges Dine til hendes Frues Haand, saa (see) vore Dine til Herren vor Gud, indtil han vorder os naadig.

3. Vær os naadig, Herre! vær os naadig, thi vi ere meget mættede med Foragt.

4. Vor Sjæl er meget mættet af de Stoltes Bespottelse, af de Hovmodiges Foragt.

124. Psalme.

David taler om Guds Folks Trængsler, hvilket Tjenderne have søgt at opsluge, 1-5, og hvorledes det lover Gud for hans herlige Frelse og berømmer hans Hjælp, 6-8.

David's Sang paa Trapperne.

Der som Herren ikke havde været hos os, maa Israel nu sige, Ps. 94, 17.

2. der som Herren ikke havde været hos os, der Menneskene opstode imod os,

3. da havde de opslugt os levende, der deres Brede var optændt imod os;

Drdsps. 1, 12.

4. da havde Vandene løbet over os, en Bæk havde gaaet over vor Sjæl; Ps. 69, 16.

5. da havde de stolte Bande gaaet over vor Sjæl.

6. Lovet være Herren, som ikke gav os til Rov for deres Tænder!

7. Vor Sjæl er undkommen som en Fugl af Fuglesjængerens Snare; Snaren er sønderreven, og vi, vi ere undkomne.

Drdsps. 6, 5.

8. Vor Hjælp er i Herrens Ravn, som gjorde Himmel og Jord. Ps. 121, 2. Ps. 116, 6.

125. Psalme.

Deres Tryghed og Lyssalighed beskrives, som forlade sig paa Herren og hans Forsyn, 1-3, og det ønskes, at det maatte gaae de Gode vel, men de Døde ikke, 4. 5.

En Sang paa Trapperne.

De, som forlade sig paa Herren, de ere som Zions Bjerg, der ikke skal ryste, (men) skal blive evindeligt. Ps. 21, 8. Ps. 46, 6.

2. Der ere Bjerge trindt omkring Jerusalem, og Herren er trindt omkring sit Folk fra nu og indtil evig (Tid). Ps. 34, 8.

3. Thi Ugudeligheds Spiir skal ikke hvile over de Retsfærdiges Lod, paa det de Ret-

færdige ikke skulle udtrække deres Hænder til Uretsfærdighed.

4. Herre! gjør vel imod de Gode og imod dem, som ere oprigtige i deres Hjerter.

Ps. 112, 4.

5. Men de, som vende sig til deres trogede (Veie), dem skal Herren lade fare med dem, som gjøre Uret. Fred være over Israael!

Ps. 128, 6. Gal. 6, 16.

126. Psalme.

Guds Folk berømmer Gud for den herlige Udfrielse af det babyloniske Fængsel, som tillige er et Forbillede paa den aandelige Befrielse, 1-3. Det beider yderligere om Guds Frelse, og trøster sig ved den, 4-6.

En Sang paa Trapperne.

Der Herren omvendte Zions Fængsel, da vare vi som Drømmende; Ps. 14, 7.

2. da blev vor Mund fyldt med Latter, og vor Tunge med Frydesang; da sagde man iblandt Hedningerne: Herren haver gjort store Ting imod disse.

Job 8, 21. Ps. 52, 8.

3. Herren haver gjort store Ting imod os; (derfor) ere vi glade. Luc. 1, 49.

4. Herre! omvend vort Fængsel som Strømme i et tørt (Land).

Jer. 29, 11; 30, 3. 18; 31, 28.

5. De, som saae med Graad, skulle høste med Frydesang. Matth. 5, 4. Luc. 6, 21. Gal. 6, 8.

6. Den, der bærer Sæden, (som) langsomt (santes), gaaer slug frem og græder; (men) han skal vissefælg komme med Frydesang, (naar) han bærer sine Neg.

127. Psalme.

Salomo lærer, at uden Guds Forsyn kan intet Godt udrettes, 1. 2; Gud velsigner sine Troende uden megen urolig Bemøielse, og i Særdeleshed velsigner han dem med Børn, 3-5.

Salomos Sang paa Trapperne.

Der som Herren ikke bygger et Huus, da arbeide de forgjæves, som bygge derpaa; der som Herren ikke bevarer en Stad, da vaager Vagteren forgjæves. 2 Mos. 1, 21.

2. Det er forgjæves, at I staae aarle op, (derefter) længe sidde, æde Brød med (megen) Beshvuring; thi han giver sin elskelige Ven det (som) i Sovne. Prov. 5, 9 fig. 6, 1 fig.

3. See, Børn ere Herrens Arv, Livsens Frugt er en Vøn. 1 Mos. 23, 5.

4. Som Vile i den Vældiges Haand, saa ere de unge Sommer.

5. Salig er den Mand, som haver fyldt sit Kogger af dem; de skulle ikke beskjæmes, naar de tale med Tjenderne i Porten.

128. Psalme.

Den, som frygter Gud, prises salig i Hende til hans Hænders Gjerning, 1. 2, og til hans Hustru og Børn, 3. 4; han skal velsignes iblandt og med Guds Folk, 5. 6.

En Sang paa Trapperne.

Salig er hver den, som frygter Herren, som gaar paa hans Veie.

Ps. 112, 1. Ps. 119, 1.

2. Thi du skal æde Frugten af dine Hænders Arbeide; salig er du, og (det gaar) dig vel.

1 Mos. 3, 17. 19. Psal. 5, 17.

3. Din Hustru (skal blive) som et frugtbart Viintræ paa Siderne af dit Huus, dine Børn som Olieqviste omkring dit Bord.

4. See, faaledes skal den Mand velsignes, som frygter Herren.

5. Herren skal velsigne dig af Zion, og du skal see Jerusalems Gode alle dit Livs Dage.

Ps. 134, 3.

6. Og du skal see dine Børnebørn. Fred være over Israel!

129. Psalme.

Guds Folks Trængsler beskrives, 1-3, og Herrens Hjælp, som fremdeles skal bestjæmme dets Fjender, 4-8.

En Sang paa Trapperne.

De trængte mig meget fra min Ungdom, maa Israel nu sige,

2. de trængte mig meget fra min Ungdom; dog kunde de ikke overvælde mig.

3. Blodmændene pløiede paa min Ryg, de uddroge deres Furer langt.

Ej. 51, 23.

4. Herren er retfærdig, han afhuggede de Ugudeliges Reb.

5. De skulle bestjæmmes og vende tilbage, Alle, som hade Zion.

Ps. 6, 11.

6. De skulle blive som Græs paa Tagene, som tørres, førend (Nogen) oprykter det,

Ej. 37, 27. Sal. 1, 10.

7. af hvilket Høstmanden ikke fylder sin Haand, ei heller den, som binder Neg, sin Hjorteflig.

8. Og de, som gaar forbi, sige ikke: Herrens Velsignelse være over eder! vi velsigne eder i Herrens Navn.

Ruth 2, 4.

130. Psalme.

David beder ydmygeligen om Syndernes Forladelse, 1-3; forventer den af Gud, paa det han beskedne maatte herester frygte ham, 4-6; henviser Israel til samme Naade, 7. 8.

En Sang paa Trapperne.

Af det Dybe raaber jeg til dig, Herre!

2. Herre! hør paa min Røst, lad dine

Oren mærke paa mine (ydmyge) Begjæringers Røst.

Ps. 5, 2. Ps. 102, 2.

3. Herre! dersom du vil tage vare paa Misgjerninger, Herre! hvo kan (da) bestaae?

Ps. 143, 2.

4. Men hos dig er Forladelse, paa det du maa frygtes.

Dan. 9, 9.

5. Jeg biede efter Herren, min Sjæl biede, og jeg haabede paa hans Ord.

Ps. 27, 14. Ps. 119, 42.

6. Min Sjæl (vogter) paa Herren mere end de, som vogte paa Morgenene, vogte paa Morgenene.

7. Israel! haab paa Herren, thi hos Herren er Misfandhed, og megen Forløsning er hos ham.

8. Og han, han skal forløse Israel fra alle dets Misgjerninger.

1 Mos. 48, 16. Ps. 25, 22.

131. Psalme.

David beskriver sin Ydmyghed, 1. 2, formaner Folket til at forlade sig paa Gud, 3.

David's Sang paa Trapperne.

Herre! mit Hjerte er ikke ophøiet, og mine Dine ere ikke høie, og jeg vandrer ikke i store Ting eller i dem, som ere mig for underlige.

Ej. 46, 12.

2. Haver jeg ikke sat og stillet min Sjæl (tilfreds) som den, der er afvant hos sin Moder? (ja) som den, der er afvant, er min Sjæl i mig.

3. Israel haabe paa Herren fra nu og indtil evig (Tid)!

Ps. 115, 9.

132. Psalme.

Guds Folk beder, Gud vilde naadigen ihukomme den Dmhyggelighed, som David havde ladet see, for at finde et Sted for Guds Afs, 1-10; taler om den Tid, Gud havde svoret David, om Messias og hans velsignede Aft, 11-18.

En Sang paa Trapperne.

Herre! kom David ihu og alle hans Elen-digheder,

Neb. 13, 11. 31.

2. som svor Herren, som lovede Jakobs Mægtige, (sigende:)

3. Jeg vil ikke gaar ind i mit Huses Paulum, jeg vil ikke opstige paa min Sengs Veie,

2 Sam. 7, 2.

4. jeg vil ikke lade mine Dine sove, (eller) mine Dientlaage slumre,

5. indtil jeg finder et Sted for Herren, Boliger for Jakobs Mægtige.

6. See, vi hørte, (at) den var i Ephrata, vi fandt den paa Skovens Mark.

Jos. 18, 1. 1 Sam. 6, 21.

7. Vi vilse gaac ind i hans Boliger, vi vilse tilbede for hans Fodders Fodstammel.
Pf. 95, 6. Pf. 99, 5.

8. Herre! staa op til din Rolighed, du og din Magts Arf.
4 Mos. 10, 35 fg.

9. Lad dine Præster klæde sig med Retsfærdighed, og dine Hellige synge med Fryd.
Pf. 32, 11.

10. Forskyd ikke din Salvedes Ansigt for Davids, din Tjeners, Skyld.
1 Kong. 2, 17 fg.

11. Herren svoer David Sandhed, hvorfra han ikke skal vende sig, (sigende:) Af dit Livs Frugt vil jeg sætte paa din Throne.
Pf. 89, 4. Ap. G. 2, 30.

12. Derfom dine Børn holde min Pagt og mit Vidnesbyrd, som jeg vil lære dem, da skulle og deres Børn stedse og altid sidde paa din Throne.

13. Thi Herren haver udvalgt Zion, han begjærede (den) sig til en Bolig, (sigende:)

14. Denne er min Rolighed stedse og altid, her vil jeg boe, thi jeg begjærede (den).
Ef. 66, 1.

15. Jeg vil vissefælg velsigne dens Spise, jeg vil mætte dens Fattige med Brød.
3 Mos. 25, 19. Pf. 37, 19. Pf. 111, 5.

16. Og jeg vil klæde dens Præster med Salighed, og dens Hellige skulle vissefælg synge med Fryd.

17. Der vil jeg lade Davids Horn opvoxe; jeg har tilberedt en Lygte for min Salvede.
Puc. 1, 69.

18. Jeg vil klæde hans Hjerter med Skam, men hans Krone skal blomstre over ham.
Pf. 35, 26.

133. Psalme

Den broderlige Cendragtighed og Hærlighed berømmes, 1, og lignes med den Olie, hvormed Aron blev salvet, og med en frugtbar Dug, 2, 3.

Davids Sang paa Trapperne.
See, hvor godt og hvor lifligt er det, at Brødre boe ogsaa tilsammen.

2. Det er ligesom den gode Olie paa Hovedet, som nedflyder paa Skjægget, paa Arons Skjæg, som nedflyder paa hans Klæders Søm.
2 Mos. 29, 7. 3 Mos. 8, 12.

3. (Det er) ligesom Dug paa Hermon, som (den Dug, der) nedfalder paa Zions Bjerge; thi der haver Herren befalet Velsignelsen (at være, ja) Livet indtil evig (Tid).
Seif. 4, 8.

134. Psalme.

Herrens Tjenere opmuntres til at love Herren, 1, 2. De ønske Velsignelse over Guds Folk, 3. En Sang paa Trapperne.

See, lover Herren, alle Herrens Tjenere, som staae om Rættene i Herrens Huus!
Pf. 113, 1. Pf. 135, 1.

2. Opløfter eders Hænder til Helligdommen, og lover Herren!
Pf. 141, 2.

3. Herren velsigne dig af Zion, han, som gjorde Himmel og Jord!
4 Mos. 6, 24. Pf. 121, 2.

135. Psalme.

Alle Herrens Tjenere opmuntres til at love Gud, 1-4, og at betragte hans Majestæt og herlige Gjerninger, saavel i Naturen, som imod sit Folk Israhel, 5-14, saavel som Afgudernes og deres Dyrkeres Forsængelighed, 15-18. Alle og Enhver skulle love Gud, 19-21.

Halleluja!
Nover Herrens Navn, lover (ham), 3 Herrens Tjenere,

2, 3, som staae i Herrens Huus, i vor Guds Huses Forgaarde!

3. Lover Herren, thi Herren er god; synger hans Navn Psalmer, thi det er lifligt.
Pf. 118, 1. Jer. 33, 11.

4. Thi Herren haver udvalgt sig Jakob, Israhel til sin (synderlige) Eiendom.
Mal. 3, 17. Joh. 1, 11.

5. Thi jeg, jeg veed, at Herren er stor, og (at) vor Herre er (større) end alle Guder.
2 Mos. 15, 11. Pf. 86, 8.

6. Herren gjør Alt, hvad (ham) behager, i Himmelen og paa Jorden, i Havene og i alle Afgrunde.
Pf. 115, 3.

7. Han gjør, at Damp opstiger fra Jordens Ende, han gjør Lynet til Regnen, han udfører Veiret af sine Forraadskammere,
Jer. 10, 13. Job 38, 22.

8. han, som slog de Førstefødte i Ægypten, baade Mennester og Dyr.
2 Mos. 12, 29.

9. Han sendte Tegn og underlige Ting midt i dig, Ægypten, paa Pharao og paa alle hans Tjenere,

10. han, som slog mange Folk og ihjelslog stærke Konger,
Pf. 136, 18.

11. Sihon, de Amoriters Konge, og Og, Kongen i Basan, og alle Riger i Canaan,
4 Mos. 21, 21-24.

12. og gav deres Land til Arv, Israhel, sit Folk, til Arv.
Joh. 11, 23; 12, 6.

13. Herre! dit Navn er evindeligt; Herre! din Hukommelse er fra Slægt til Slægt.
Pf. 102, 13.

14. Thi Herren ſkal dømme ſit Folk, og det ſkal angre ham over ſine Tjenere.

5 Moſ. 32, 36.

15. Hedningernes Afguder ere Sølv og Guld, et Menneſtes Hænders Gjerning.

Pſ. 115, 4 fg.

16. De have Mund, men kunne ikke tale, de have Dine, men kunne ikke ſee.

17. De have Øren, men kunne ikke høre, og der er ingen Aande i deres Mund.

18. Ligefom de ere, ſaa ere de, ſom dem gjøre, ja hver den, ſom forlader ſig paa dem.

Eſ. 42, 17.

19. Iſraels Huus, lover Herren! Arons Huus, lover Herren!

20. Levi Huus, lover Herren! I, ſom frygte Herren, lover Herren!

21. Lovet være Herren af Zion, han, ſom boer i Jeruſalem! Halleluja!

136. Pſalme.

Guds Folk opmuntres atter til at takke Gud, 1-3, og det for hans ſtore og underlige Gjerninger, jaabel i Naturen, ſom imod ſit Folk Iſrael, ja imod alle Creature, 4-26.

Takker Herren, thi han er god, thi hans Miſkundhed er evindelig.

2. Takker den Guders Gud, thi hans Miſkundhed er evindelig.

3. Takker den Herrens Herre, thi hans Miſkundhed er evindelig;

5 Moſ. 10, 17.

4. han, ſom gjør ſtore underlige Ting alene, thi hans Miſkundhed er evindelig;

Pſ. 72, 18. Pſ. 86, 10.

5. han, ſom gjorde Himlene med Forſtand, thi hans Miſkundhed er evindelig;

1 Moſ. 1, 6 fg.

6. han, ſom udſtrakke Jorden paa Vandet, thi hans Miſkundhed er evindelig;

1 Moſ. 1, 1. 2. 9. 3er. 10, 12.

7. han, ſom gjorde de ſtore Øs, thi hans Miſkundhed er evindelig,

1 Moſ. 1, 14.

8. Solen til at regjere om Dagen, thi hans Miſkundhed er evindelig,

Pſ. 74, 16. 17. 3er. 31, 35.

9. Maanen og Stjernerne til at regjere om Natten, thi hans Miſkundhed er evindeligh;

10. han, ſom ſlog Eghyperne paa deres Førtefødt, thi hans Miſkundhed er evindeligh,

2 Moſ. 12, 29 fg.

11. og udførte Iſrael midt ud fra dem, thi hans Miſkundhed er evindelig,

2 Moſ. 12, 41.

12. med en ſtærk Haand og en udraft

Arm, thi hans Miſkundhed er evindelig;

2 Moſ. 13, 16.

13. han, ſom deelte det røde Hav i Dele, thi hans Miſkundhed er evindelig,

2 Moſ. 14, 21. Neſ. 9, 11, 12.

14. og lod Iſrael gaae midt igjennem det, thi hans Miſkundhed er evindelig,

15. og udstødte Pharao og hans Hær i det røde Hav, thi hans Miſkundhed er evindelig;

2 Moſ. 14, 28.

16. han, ſom førte ſit Folk igjennem Ørken, thi hans Miſkundhed er evindelig;

17. han, ſom ſlog ſtore Konger, thi hans Miſkundhed er evindelig,

18. og ihjelslog mægtige Konger, thi hans Miſkundhed er evindelig,

Pſ. 135, 10.

19. Sihon, de Amoriters Konge, thi hans Miſkundhed er evindelig,

4 Moſ. 21, 24.

20. og Og, Kongen i Baſan, thi hans Miſkundhed er evindelig,

4 Moſ. 21, 34.

21. og gav deres Land til Arv, thi hans Miſkundhed er evindelig,

Joſ. 12, 2 fg.

22. ſin Tjener Iſrael til Arv, thi hans Miſkundhed er evindelig;

23. han, ſom kom os ihu, der vi vare nedtrykte, thi hans Miſkundhed er evindeligh,

2 Moſ. 3, 7. 8.

24. og udrev os fra vore Fjender, thi hans Miſkundhed er evindelig;

25. han, ſom giver alt Kød Spiſe, thi hans Miſkundhed er evindelig.

26. Takker Himlenes Gud, thi hans Miſkundhed er evindelig.

137. Pſalme.

David ſpaaer om det babyloniske Fængſels Elendighed, ſom Jøderne ynſeligen ſkulde komme til at ſulle udi, 1-4, og tænke paa Jeruſalem og længes efter den, 5. 6; men ſønſter Guds Hævn over Edom og Babel, ſom vare Guds Folks bitre Fjender, 7-9.

Med Babylons Floder, der ſadde vi, vi græd ogſaa, naar vi kom Zion ihu.

2. Paa Vidierne, (ſom) ere midt derudi, hængte vi vore Harper.

3. Thi de, ſom holdt os fangne, begjærede der af os, (at vi ſkulde ſynge) Ord af en Sang, og de, ſom kom os til at hyle, (begjærede, at vi ſkulde være) glade, (ſigende:.) Synger for os (noget) af Zions Sang.

4. Hvorledes ſkulde vi ſynge Herrens Sang i et fremmed Land?

5. Derſom jeg forglemmer dig, Jeruſalem, da forglemme ſig min høire Haand!

3er. 51, 50.

6. Min Tunge hænge ved min Gane, om jeg ikke kommer dig ihu, om jeg ikke ophøier Jerusalem over min højeste Glæde! *Ezech. 3, 26.*

7. Herre! kom Edoms Børn ihu paa Jerusalems (Hjemføjelses) Dag, de, som sagde: Gjører bart, gjører bart indtil Grundvolden i den! *Pf. 37, 13. Ezech. 39, 9.*

8. Babels Datter, du, som skal vorde forstyrret! salig er den, som dig betaler for din Betaling, som du betalte os med. *Ef. 13, 19. Jer. 50, 29; 51, 21.*

9. Salig er den, som griber og sender flaaer dine spæde Børn paa en Skippe. *Ef. 13, 16.*

138. Psalme.

David takker Gud for Befrielse af Angest og Nød, 1-3; spaaer om Hedningernes Omvendelse, 4-6; glæder sig ved Herrens Frelse, 7. 8.

Dauids (Psalme).

Jeg vil takke dig af mit ganske Hjerte, jeg vil synge dig Psalmer for Guderne.

Pf. 9, 2. Pf. 82, 1. 6.

2. Jeg vil tilbede (vendt) imod dit hellige Tempel, og takke dit Navn for din Misfandhed og for din Sandhed; thi du haver gjort dit Ord herligt over alt dit Navn.

3. Den Dag, jeg kaldte (paa dig), da bønhorte du mig; du bekræftede mig med Styrke i min Sjæl.

4. Herre! alle Rønger paa Jorden skulle takke dig, naar de have hørt din Munds Ord. *Pf. 68, 32. 33.*

5. Og de skulle synge om Herrens Beie, thi Herrens Være er stor.

6. Thi Herren er høi og seer til den Kinge, og den Høie kender han langt fra. *Pf. 113, 5 fg.*

7. Naar jeg vandrer midt i Angest, skal du holde mig i Live; du skal udtrække din Haand over mine Fjenders Brede, og din høire Haand skal frelse mig. *Pf. 142, 4. Pf. 91, 7. 11 fg.*

8. Herren skal gjøre Ende (derpaa) for mig; Herre! din Misfandhed er evindelig, overgiv ikke dine Hænders Gjerninger. *Pf. 52, 3. Ps. 1, 50. Job 14, 15.*

139. Psalme.

David betragter Guds Alvidenhed, som randsfager og kender alle Ting, 1-6, hans Alseftedsnærvarrelse, ved hvilken han opfylder alle Ting, 7-12, hans Almagt, formeddelt hvilken han havde herligen dannet ham, 13-18. David er midtjær imod de Ugudelige, som ei vilde ere Gud, og beider, Gud vilde endnu mere rense og styrke ham i det Gode, 19-24.

Til Sangmesteren; Dauids Psalme.

Herre! du randsfager mig og kender (mig).

2. (Hvad enten) jeg sidder eller opstaaer, da veed du det, du forstaaer min Tanke langt fra. *Jer. 17, 10. Matth. 9, 4.*

3. Du omringer min Sti og mit Leie, du kender grandt alle mine Beie. *Job 23, 10.*

4. Thi der er ikke et Ord paa min Tunge, see, Herre! du veed det alt sammen.

5. Vag og for haver du dannet mig, og lagt din Haand paa mig. *v. 14 fg.*

6. Saadant at forstaae er mig (for) underligt, det er for høit, jeg kan ikke (naae) det.

7. Hvor skal jeg gaae fra din Aand, og hvor skal jeg flye fra dit Ansigt?

8. Derfor jeg farer op til Himmelen, (da er) du der, og reder jeg Seng i Helvede, see, (da er) du der. *Amos 9, 2.*

9. Vilde jeg tage Morgenrødens Ringer, vilde jeg boe ved det yderste Hav, *Jon. 1, 3. 4.*

10. saa skulde ogsaa der din Haand føre mig, og din høire Haand holde mig fast.

11. Og vilde jeg sige: Mørkhed maa dog skjule mig, saa er Natten et Lys omkring mig.

12. Mørkhed er og ikke mørk hos dig, og Natten maa lyse som Dagen, Mørket er som Lys. *Isa. 1, 17.*

13. Thi du, du eiede mine Nyrrer, du skulte mig i min Moders Liv.

14. Jeg vil takke dig, fordi jeg paa underfuld (Maade) er underligen bleven til; underlige ere dine Gjerninger, og min Sjæl kender det saare (vel). *Job 10, 8. Pf. 119, 73. Ef. 44, 2.*

15. Mine Been vare ikke skjulte for dig, der jeg blev dannet i Løndom, der jeg blev kunstigen virket nede paa Jorden.

16. Dine Dine faae mig, der jeg endnu var uformet, og disse Ting vare allesammen skrevne i din Bog, de Dage, som bleve dannede, da (der endnu) ikke var een af dem.

17. Derfor, o Gud! hvor dyrebare ere dine Tanker for mig, hvor mange ere deres Summer! *Pf. 92, 1.*

18. Vilde jeg tælle dem, da bleve de flere end Sand; opvaagner jeg, saa er jeg endnu hos dig.

19. Gud! gid du vilde ihjelslaae en Ugudelig! og I blodgjerrige Mænd, viger fra mig!

20. de, som tale skjændeligen om dig, som tage (dit Navn) forfængeligen, dine Fjender.

21. Herre! skulde jeg ikke have dem, som have dig, og kjedes ved dem, som reise sig op imod dig? Ps. 101, 3.

22. Jeg hader dem med et fuldkomment Had; de bleve mine Fjender.

23. Randsag mig, o Gud! og kjend mit Hjerte; prøv mig og kjend mine Tanker,

24. og see, om der er en Vei, som (gjør) Smerte i mig, og led mig paa en evig Vei. Ps. 25, 4. Ps. 143, 8. 10.

140. Psalme.

David beder om Besrielse fra Fjendernes List og Ewig, 2-6, om sine Bønners Bønnehørelse, 7-9, om Hævn over Fjenderne, 10-12, og er vist forfikkret om Guds Hjælp, 13. 14.

Til Sangmesteren; Davids Psalme.

2. Herre! udfri mig fra et ondt Menneske, bevar mig fra en fortrædelig Mand. Ps. 43, 1.

3. De, som tænke onde Ting i Hjertet, de holde sig tilfammen den ganske Dag (for at føre) Krig.

4. De skjærpe deres Tonge som en Slange, der er Dglers Forgift under deres Læber. Sela.

Ps. 5, 10. Ps. 55, 22. Ps. 64, 4. Rom. 3, 13.

5. Herre! bevar mig fra en Ugudeligs Hænder, bevogt mig fra en fortrædelig Mand, fra dem, som tænke at bortstøde mine Trin.

6. De Hovmodige skulde en Strikke for mig og Rieb, de udstrakte et Garn ved Siden af en Vei, de satte Snarer for mig. Sela. Ps. 119, 110. Ps. 142, 4.

7. Jeg sagde til Herren: Du er min Gud; Herre! vend dine Øren til mine (ydmyge) Begjeringers Røst. Ps. 22, 11. Ps. 31, 15.

8. Herre, Herre! min Saligheds Styrke! du skulde mit Hoved paa Rustningens Dag. Ps. 78, 9.

9. Herre! giv ikke den Ugudelige (hans) Begjeringer, lad ikke hans Skalkhed faae Fremgang; de maatte ophøre sig (deraf). Sela.

10. Deres Galde, som omkringgive mig, (ja) deres Læbers Møie lad skjule dem (selv).

11. Der skal rystes Gløder over dem; han skal lade dem falde ned i Jlden, i dybe Grave, at de ikke skulle opstaae igjen.

12. En mundtaad Mand skal ikke befæstes paa Jorden; en ond, fortrædelig Mand, ham skal man jage, indtil (han er ganske) fordreven.

13. Jeg veed, at Herren skal udføre

den Glendiges Sag (og) de Fattiges Ret. Ps. 9, 19.

14. Sandeligen, de Retfærdige skulde takke dit Navn, de Oprigtige skulde blive for dit Ansigt.

141. Psalme.

David beder, Gud vilde bønheøre ham, 1. 2, bevare ham fra at have Deel med de Ugudelige, 3. 4; vil gjerne tage imod Erindringer af de Fromme, 5. 6, og beder, Gud vilde frie ham fra hans grumme Fjender, 7-10.

Davids Psalme.

Herre! jeg raaber til dig, stynd dig til mig; vend dine Øren til min Røst, naar jeg kalder paa dig. Ps. 40, 14.

2. Lad min Bøn bestaae (som) et Røsgelsoffer for dit Ansigt, mine Hænders Oploftelse (som) et Aftens Madoffer. 2 Mos. 9, 29. Es. 1, 15. 1 Tim. 2, 8.

3. Herre! sæt en Varetægt for min Mund, tag vare paa mine Læbers Dør. Ps. 39, 2.

4. Vei ikke mit Hjerte til (nogen) ond Handel, til at bedrive Gjerninger i Ugudelighed med Mænd, som gjøre Uret, at jeg ikke skal æde af deres nydelige Mad. Ps. 119, 36.

5. En Retfærdig slaae mig, (det skal være mig) en Velgjerning, og straffe mig, (det skal være mig) en Hovedolie; lad mit Hoved ikke vægre sig derved, thi min Bøn (skal) ogsaa (fremdeles) skee for dem, naar (det gaaer) dem ilde. Ordspr. 10, 20; 12, 1.

6. Deres Dommere ere nedstyrkede ved Siderne af en Klippe, men de have hørt mine Ord, at de vare listige.

7. Som naar En sønderfsjærer og sønderslider (Noget) paa Jorden, saa ere vore Been adspredte til Gravens Hul.

8. Thi mine Dine see til dig, Herre, Herre! jeg forlader mig paa dig; blot ikke min Sjæl! Ps. 123, 2.

9. Bevar mig fra Snarens Vold, som de have udstillet for mig, og fra deres Strikker, som gjøre Uret. Ps. 140, 6.

10. Lad de Ugudelige falde i deres Garn tilhøbe, indtil jeg er gaaen forbi. Ps. 7, 16.

142. Psalme.

David vil i sin Nød tage sin Tilflugt til Gud i Bønnen, 2. 3, fordi Gud kjender hans Sjæl endogjaa i Røden, og alene kan og vil hjælpe ham, 4-6; beder ham om Hjælp, 7. 8.

Davids (Psalme), som giver Underviisning; en Bøn; der han var i Hulen.

1 Sam. 24, 4.

2. Jeg vil raabe til Herren med min Røst, jeg vil bede til Herren om Naade med min Røst.

3. Jeg vil udøse min Klage for hans Ansigt, jeg vil give min Nød tilkjende for hans Ansigt.

Ps. 102, 1.

4. Der min Aand var forsmægtet i mig, da kjendte du min Sti; de skjulte en Strikke for mig paa Veien, som jeg skulde gaae paa.

Ps. 138, 7. Ps. 140, 6.

5. Sku til høire Side, og see, at der var Ingen, som kjendte mig; Tilflugt var borte fra mig, (der var) Ingen omhyggelig for min Sjæl.

6. Herre! jeg raabte til dig, jeg sagde: Du er min Tillid, min Deel i de Levendes Land.

Ps. 91, 2.

7. Giv Agt paa mit Strig, thi jeg er bleven saare ringe; fri mig fra dem, som forfølge mig, thi de ere mig for stærke.

Ps. 7, 2.

8. Udfør min Sjæl af Fængsel til at takke dit Navn; de Retsfærdige skulle omgive mig, naar du gjør vel imod mig.

Ps. 143, 11. Ps. 7, 8.

143. Psalme.

David beder Gud om Bønghjælp og Syndsforlæbelse, 1. 2; beskriver sine Fjenders Ondskab og sit Hjertes Angest, 3-6; beder, at Gud snart vilde hjælpe og lede ham paa en god Vej, 7-12.

David's Psalme.

Herre! hør min Bøn, vend dine Øren til mine (ydmyge) Begjæringer; hør mig for din Sandheds Skyld, for din Retsfærdigheds Skyld.

Ps. 5, 2. Ps. 4, 2.

2. Og gaf ikke i Dom med din Tjener; thi Ingen, som lever, kan være retfærdig for dig.

Ps. 119, 124. Job 9, 3 fg.

3. Thi Fjenden forfulgte min Sjæl, han sønderstødte mit Liv til Jorden, han gjorde, at jeg maa sidde i de mørke (Steder), ligesom de Døde i Verden.

Begr. 3, 6.

4. Derfor er min Aand forsmægtet i mig, mit Hjerte er forstrækket midt udi mig.

5. Jeg kom de Dage fra forduum (Tid) ihu, jeg grundede paa al din Gjerning, jeg talede om dine Hænders Gjerning.

Ps. 77, 6.

6. Jeg udbredte mine Hænder til dig, min Sjæl er for dig som et vansmægtende Land. Sela.

Ps. 42, 3. Ps. 63, 2.

7. Herre! skynd dig, hør mig, min Aand forgaaer; skjul ikke dit Ansigt for mig, thi jeg maatte blive dem lig, der fare ned i Hulen.

Ps. 28, 1. Esch. 26, 20.

8. Lad mig aarle høre din Miskundhed, thi jeg haver forladt mig paa dig; kund-

gjør mig den Vej, som jeg skal gaae paa, thi jeg haver opløstet min Sjæl til dig.

Ps. 86, 11. Ps. 130, 24. Ps. 25, 1.

9. Herre! fri mig fra mine Fjender; hos dig haver jeg skjult (mig).

Ps. 140, 2.

10. Lær mig at gjøre din Velbehagelighed, thi du er min Gud; din Aand er god, lad ham føre mig i det jævne Land.

Ps. 63, 2. Ps. 27, 11.

11. Herre! hold mig i Live for dit Navns Skyld, udfør min Sjæl af Nød for din Retsfærdigheds Skyld.

Ps. 142, 8.

12. Og udflet mine Fjender for din Miskundheds Skyld, og fordærv alle dem, som trænge min Sjæl, thi jeg er din Tjener.

Ps. 116, 16.

144. Psalme.

David lover Gud, som styrker ham i Krigen og befjender sin og alle Menneskers Uværdisghed for Gud og Ubuelighed, 1-4; paafalder Gud om Hjælp mod Fjenderne, 5-8; lover Gud for hans Bistand, 9. 10; søger ikke med Verdens Børn Lyfsalighed i Verden, men i Gud og hans Samfund, 11-15.

David's (Psalme).

Novet være Herren, min Klippe! den, som lærer mine Hænder til Striden, mine Fingre til Krigen,

2 Sam. 22, 35.

2. min Miskundheds (Gud) og min Befæstning, min Øphvielse og min Befrier for mig, mit Skjold og den, paa hvem jeg haver forladt mig, den, som betvinger mit Folk under mig.

Ps. 18, 3. Ps. 7, 11.

3. Herre! hvad er et Menneske, at du vilde kjende ham, et Menneskes Barn, at du vilde agte ham?

Ps. 8, 5.

4. Et Menneske er ligt Forsængeligheden, hans Dage ere som en Skygge, der farer forbi.

Job 8, 9; 14, 2. Ps. 39, 7.

5. Herre! bsi dine Himle og far ned, rør ved Bjergene, at de ryge.

6. Lad lyne flux og adspred dem, udfast dine Pile og forfærd dem.

7. Udræk dine Hænder af det Høie, udfri mig og red mig af store Vande, af en Fremmeds Børns Haand,

8. hvis Mund taler Forsængelighed, og hvis høire Haand er en falsk høire Haand.

Ps. 36, 4.

9. Gud! jeg vil synge dig en ny Sang, jeg vil synge Psalmer for dig, (legende) paa Psaltere med ti (Strænge);

Ps. 33, 2. 3. Ps. 92, 4.

10. ham, som giver Konger Frelse, som udfriede David, sin Tjener, fra et ondt Sværd.

Edsbj. 21, 31.

11. Udfri mig og red mig af en Fremmeds Børns Haand, hvis Mund taler Forsægelighed, og hvis høire Haand er en falsk høire Haand; Ps. 17, 13. 14.

12. at vore Sønner kunne være som Planter, der opvøge i deres Ungdom, vore Døttre som Hjørnesteene, der ere huggede efter Tøpplers Bignelse;

13. at vore Hjørner maae være fulde og kunne udgive et Forraad af Spise efter det andet, (at) vore Faar kunne føde tusinde, (ja) føde ti tusinde paa vore Gader; Ps. 65, 14.

14. (at) vore Ørne kunne være (vel) beladte, (at der stæer) intet Indbrud, ei heller Udførsel, ei heller Klagemaal paa vore Gader.

15. Saligt er det Folk, som det faa (gaar), saligt er det Folk, hvis Gud er Herren. Ps. 33, 12.

145. Psalme.

David berømmer den himmelske Konges, Messias, store Majestæt, 1-3, faa og hans Gjerninger, hans Magt, Wijskundhed, Barmhertighed og Retfærdighed, 4-12, hans Rige og Regjering, og i Særdeleshed hans Trofasthed mod de Ydmyge og dem, som paafulde ham, 13-21.

Dauids Lov.

Min Gud, du Konge! jeg vil ophøje dig, og love dit Navn evindeligt og altid. Ps. 69, 31.

2. Den ganske Dag vil jeg love dig, og prise dit Navn evindeligt og altid.

3. Herren er stor og saare priselig, og hans Mægtighed er urandsagelig.

Ps. 135, 5. Ps. 147, 5.

4. En Slægt skal berømme for den anden dine Gjerninger, og de skulle forkynde din Vælde.

5. Jeg vil tale frit om din Majestæts herlige Være og om dine underlige Gjerninger.

Ps. 77, 12. Ps. 143, 5.

6. Og de skulle tale om dine forfærdelige Tings Styrke, og jeg vil fortælle om din Mægtighed.

7. De skulle udbrede din store Godheds Bihukommelse, og synge med Fryd om din Retfærdighed.

8. Herren er naadig og barmhertig, langmodig og af stor Wijskundhed.

2 Mos. 31, 6. Joel 2, 13.

9. Herren er god imod Alle, og hans Barmhertighed er over alle hans Gjerninger.

Rom. 11, 32.

10. Herre! alle dine Gjerninger skulle takke dig, og dine Hellige love dig.

11. De skulle fortælle om dit Riges Være, og tale om din Vælde,

12. at kundgjøre hans Vælde for Menneffens Børn, og hans Riges herlige Være.

13. Dit Rige er et Rige, (som varer) i alle Evigheder, og dit Herredømme hos alle Slægter. Dan. 4, 34; 6, 27; 7, 14. Ps. 146, 10 fg.

14. Herren opholder alle dem, som falde, og opreiser alle de Nedbøiede. Ps. 146, 8.

15. Alles Dine vogte paa dig, og du giv dem deres Spise i sin Tid.

Ps. 104, 27. Ps. 136, 25.

16. Du oplader din Haand og mætter alt det, som lever, med Velbehagelighed.

17. Herren er retfærdig i alle sine Veie og misfundelig i alle sine Gjerninger.

Job 8, 3.

18. Herren er nær hos alle dem, som kalde paa ham, hos Alle, som kalde paa ham i Sandhed.

Ps. 91, 15. Dan. 2, 18; 6, 21 fg. Jon. 2, 1-8.

19. Han gjør efter deres Velbehagelighed, som han frygte, og han hører deres Strig og frelser dem. Ps. 37, 4. Ordsp. 10, 24.

20. Herren bevarer alle dem, som elske ham, men han ødelægger alle de Ugudelige.

Ps. 101, 8.

21. Min Mund skal udtale Herrens Pries, og alt Kjød skal love hans hellige Navn evindeligt og altid. Ps. 65, 3. Ps. 148, 10 fg.

146. Psalme.

David vil love Herren altid, 1. 2; formaner Guds Børn, at de ikke skulle forlade sig paa Mennefter, og priser dem salige, som forlade sig paa Gud, 3-5; berømmer Guds Gjerninger og evige Rige, 6-10.

Halleluja!

Min Sjæl, lov Herren!

Ps. 103, 1. Ps. 104, 1. 35.

2. Jeg vil love Herren, medens jeg lever, jeg vil synge min Gud Psalmer, medens jeg endnu (er til).

Ps. 104, 33.

3. Forlader eder ikke paa Fyrster, paa et Menneffes Barn, hos hvilket er ingen Frelse.

Ps. 118, 8. 9. Jer. 17, 5. Micha 7, 5.

4. Hans Aand udfarer, han bliver til Jord igjen; paa den samme Dag forgaae hans stolte (Anslag). 1 Mos. 3, 19. Præb. 12, 7.

5. Salig er den, hvis Hjælp Jakobs Gud er, hvis Haab er til Herren, hans Gud,

Ps. 40, 5. Ps. 75, 10.

6. som gjorde Himmelen og Jorden, Havet og alt det, som er i dem, han, som holder Love evindeligt,

Ap. G. 14, 15 fg. Ps. 33, 4.

7. som skaffer dem Ret, der lide Vold,

som giver de Hungrige Brød; Herren løser de Bændue. Ps. 9, 17. 19. Ps. 126, 1.

8. Herren aabner de Blindes (Dine), Herren opreiser de Rædbøiede, Herren elsker de Retfærdige. Luc. 18, 35. Ps. 145, 11.

9. Herren bevarer de Fremmede, han opreiser Faderløse og Enker, men forvender de Ugudeliges Veir.

Ps. 147, 6. Ps. 68, 6. Ordsp. 23, 10. 11.

10. Herren skal regjere evindeligt, din Gud, o Zion! fra Slægt til Slægt. Halleluja! Ps. 10, 16. Ps. 29, 10. Ps. 93, 1.

147. Psalme.

David opmuntrer alle Folk til at love Gud for hans guddommelige Egenstaber, Majestæt og Gjerninger i Naturen og mod dem, som frygte ham, 1-11. I Særdeleshed formæner han Jerusalem og Guds Folk til at love Gud for samme Marsfegers Skyld, 12-20.

Hover Herren, thi det er godt at synge vor Gud Psalmer, thi han er listig, (saadan) Lovsang er smuk. Ps. 92, 2.

2. Herren bygger Jerusalem, han samler de Fordrevne af Israel.

3. Han helbreder dem, som have et sønderbrudt Hjerte, og forbinder (dem i) deres Smerter. Es. 61, 6. Ps. 34, 19.

4. Han tæller Stjernernes Tal, han nærmer dem alle sammen ved Navn. Es. 40, 26.

5. Vor Herre er stor og (haver) stor Kraft, der er intet Tal paa hans Forstand. Ps. 135, 5. Ps. 145, 3.

6. Herren opreiser de Sagtmødige; de Ugudelige fornædtrer han indtil Jorden. Ps. 146, 8. 9. Luc. 1, 52.

7. Synger mod hverandre for Herren med Taksigelse, synger vor Gud Psalmer, (legende) paa Harpe,

8. ham, som bedækker Himmelen med (tykke) Skyer, ham, som besidder Regn paa Jorden, ham, som lader Græs groe paa Bjergene, Ap. G. 14, 17.

9. ham, som giver Dyr deres Føde, Ravneunger, som raabe. Job 39, 3. Ps. 136, 25.

10. Han haver ikke Lyft til Hestens Styrke, han haver ikke Behagelighed til en Mands Been. Ps. 33, 17.

11. Herren haver Behagelighed til dem, som han frygte, som haabe til hans Mijskundhed. Ps. 149, 4.

12. O Jerusalem! pris Herren; o Zion! lov din Gud. Ps. 146, 10.

13. Thi han gjør dine Portes Stænger stærke, han velsigner dine Børn midt udi dig.

14. Han besidder Fred i dine Landemærker, han mætter dig med den bedste Hvede. Ps. 81, 17. 5 Mos. 32, 14.

15. Han sender sin Tale paa Jorden, hans Ord løber saare hasteligen.

16. Han giver Sneen som Uld, han udstrøer Riisfrost som Aske.

17. Han udfaster sin Vis som Mundbide; hvo kan staae for hans Kulde?

18. Han sender sit Ord og smelter dem, han lader sit Veir blæse, saa flyde Vandene hen.

19. Han haver kundgjort Jakob sine Ord, Israel sine Skikke og sine Rette. 5 Mos. 29, 29; 33, 4.

20. Han haver ikke gjort saaledes med noget Folk, og de Rette, dem kende de ikke. Halleluja! 5 Mos. 4, 7.

148. Psalme.

David opmuntrer alle Creature til at love Gud, i Besynderlighed Englene, 1. 2. Sol, Maane og Stjerner, 3-6, Drager, Afgrunde, Ild, Hagel, o. s. v., Bjerge og Træer, Dyr og Fugle, 7-10, Menneskene, 11. 12, og det for hans Herlighed, Magt og Gjerninger mod sit Folk, 13. 14.

Halleluja! Hver Herren fra Himlene, lover ham i de høie (Steder)! Ps. 69, 35.

2. Lover ham, alle hans Engle, lover ham, alle hans Hærskarer!

Luc. 2, 13. Ps. 103, 21.

3. Lover ham, Sol og Maane, lover ham, alle høie Stjerner!

4. Lover ham, Himlenes Himle, og de Bande, som ere over Himlene!

Ps. 19, 2. 1 Mos. 1, 7.

5. De skulle love Herrens Navn, thi der han, han bød det, da bleve de skabte.

Ps. 33, 6. 9. Ps. 115, 3.

6. Og han haver befæstet dem altid, evindeligen; han gav (dem) en Skif, og den skal ikke forandres.

7. Lover Herren fra Jorden, I Drager og alle Afgrunde!

8. Ild og Hagel, Sne og Damp, du Stormveir, som udretter hans Ord!

9. I Bjerge og alle Høie, frugtbare Træer og alle Cedere!

10. (Vilde) Dyr og alt Dvæget, Orme og flyvende Fugle! Ps. 150, 6.

11. I Konger paa Jorden og alle Folk, Fyrster og alle Dommere paa Jorden! Ps. 49, 3.

12. Unge Karle og Somfruer ogsaa, de Gamle med de Unge! 3er. 31, 13.

13. De skulle love Herrens Navn, thi hans Navn alene er ophøiet; hans Mæjstæt er over Jorden og Himmelen.

Ps. 36, 6.

14. Og han haver ophøiet et Horn for sit Folk, en Lovsang for alle sine Hellige, for Israels Børn, det Folk, der er ham nær. Halleluja!

Ps. 149, 1. 5.

149. Psalme.

David opmuntre Guds Folk til at love Gud med Glæde, 1-3, og det for hans Gødhed imod sit Folk og for Seier over Fjenderne, 4-9.

Halleluja!

Synger Herren en ny Sang, hans Lov i de Helliges Menighed!

Ps. 96, 1.

2. Israel glæde sig i den, som ham gjorde! Zions Børn fryde sig i deres Konge!

Ps. 100, 3. Zach. 9, 9.

3. De skulle love hans Navn i Dands, de skulle synge Psalmer for ham, (legende) paa Tromme og Harpe.

4. Thi Herren haver Behagelighed til sit Folk, han pryder de Sagtmodige med Sælgelighed.

Ps. 147, 11. Drdspr. 11, 20.

5. De Hellige skulle fryde sig med Ære, de skulle synge med Fryd paa deres Ære.

Ps. 32, 11.

6. De skulle ophøie Gud meget med deres

Strube, og (der skal være) et tveegget Sværd i deres Haand,

7. til at gjøre Hevn paa Hedningerne, og Straf paa Fjotene,

Mica 4, 13.

8. at binde deres Konger med Lænker, og deres ærede (Folk) med Jernbolte,

9. at gjøre iblandt dem (efter) en skreven Ret; denne Herlighed skal høre alle hans Hellige til. Halleluja!

5 Mos. 4, 6. 7.

150. Psalme.

Guds Børn skulle love Gud i hans Kirke for hans Magt og herlige Gjerninger, 1. 2, med allehaande Instrumenter, 3-5. Alle Creature skulle love Gud, 6.

Halleluja!

Lover Gud i hans Helligdom, lover ham i hans Styrkes udstrakte Befæstning!

2. Lover ham for hans megen Vælde, lover ham efter hans store Mægtighed!

Ps. 145, 6.

3. Lover ham med Basuners Klang, lover ham med Psalter og Harpe!

Ps. 93, 5.

4. Lover ham med Tromme og Dands, lover ham med Strænge og Orgel!

Ps. 149, 3.

5. Lover ham med lydende Cymbler, lover ham med klingende Cymbler!

6. Alt (det, som haver) Aande, love Herren! Halleluja!

Nab. 5, 13.

Ordsprogs Bog.

1. Capitel.

Salomo berømmer sine Ordsprog for deres Nytte og Gavn, 1-6; viser, hvorledes man kan faae Viisdom, 7-9, og hvorved man forhindres derfra, og formaner til at flye Saadant, 10-19. Viisdommen selv formaner Daarer til Omvendelse og truer de Ulydige, men lover de Lydige Naade og Besjærmelse, 20-33.

Salomos, Davids Søns, Israels Konges, Ordsprog,

1 Kong. 2, 12. Præd. 1, 1.

2. til at kjende Viisdom og Underviisning, til at forstaae forstandige Ord,

3. til at antage Klogskabs Tugt, Retfærdighed og Dom og Oprigtigheder,

Ps. 25, 21.

4. til at give de Vanvittige Vittighed, den Unge Kundskab og (kloge) Anslag, —

5. hvo, som er viis, høre til og forbedre sig i Verdom, og hvo, som er forstandig, bekomme (gode) Raad —

6. til at forstaae Ordsprog og Udlægge, de Vises Ord og deres mørke Taler.

7. Herrens Frygt er Begyndelse til Kundskab; Daarerne foragte Viisdom og Tugt.

Ps. 111, 10. Drdspr. 9, 10.

8. Min Søn! hør din Faders Tugt, og forlad ikke din Moders Lov.

c. 6, 20.

9. Thi de ere en Naades Smykke paa dit Hoved og Kjæder om din Hals.

10. Min Søn! naar Syndere løfte dig, da samtyk ikke.

11. Om de sige: Gaf med os, vi ville lure efter Blod, vi ville skjule os imod en Ustyldig uden Aarsag,

Mica 7, 2.

12. vi ville sluge dem levende, som Graaven, ja ganske som dem, der nedfare i Hul-

Ps. 124, 3.

13. vi ville finde allehaande dyrebart Guds, vi ville fylde vore Huse med Rov,

40*

14. du skal fæste din Fod midt iblandt os, vi vilse allesammen have een Pose, —

15. min Søn! vandre ikke paa den Bei med dem, hold din Fod tilbage fra deres Sti.

16. Thi deres Fødder løbe til det Onde, og de skynde sig til at udøse Blod.

Rom. 3, 15. Ef. 59, 7.

17. Sandelig, det er forgjæves at udsprede Garn for alle Fugles Dine.

18. Og disse lure paa deres (egte) Blod, de skjule sig imod deres (egne) Sjæle.

19. Saa ere hver dens Veie, som er hængiven til Gjerrighed; den skal tage sine (egne) Herrers Liv.

1 Tim. 6, 10.

20. Wiisdommen raaber udenfor, den udgiver sin Røst paa Gaderne.

21. Den raaber foran iblandt dem, som buldre; i Portenes Døre, i Staden taler den sine Ord:

c. 8, 1.

22. Hvor længe vilde I Vanvittige elske Vanvittighed, og Bespottere have sin Lyst til Bespottelse, og Daarer hade Forstand?

23. Vender eder til min Straf; see, jeg vil (overflødig) udgyde over eder min Mand, jeg vil kundgjøre eder mine Ord.

24. Efterdi jeg raabte, og I vægrede eder, jeg udtrakke min Haand, og Ingen gav Agt (derpaa),

Ef. 65, 12; 66, 4. Jer. 7, 13.

25. og I have ladet alt mit Raad fare, og I vilde ikke (lide) min Straf,

26. da vil jeg, jeg og lee i eders Ulykke, jeg vil spotte, naar det kommer, som I frygte for,

5 Mos. 28, 63. Ps. 2, 4.

27. naar det kommer som en Ødelæggelse, det, som I frygte for, og eders Ulykke kommer som en Hvirvelvind, naar Angest og Trængsel kommer over eder.

c. 20, 21.

28. Da skulle de paakalde mig, men jeg skal ikke svare, de skulle aarle søge mig, men ikke finde mig.

Ef. 59, 2. Jer. 11, 11.

29. Fordi at de habede Kundskab og udvalgte ikke Herrens Frygt,

30. de samtykkede ikke mit Raad, de foragtede al min Straf,

31. saa skulle de æde af deres Veies Frygt, og blive mætte af deres Raad.

Ef. 3, 10. 11.

32. Thi de Vanvittiges Afvendelse skal flaae dem ihjel, og Daarers Tryghed skal fordærve dem.

33. Men hvo mig lyder, skal boe tryggeligen og være rolig for Frygt for det Onde.

Ef. 1, 19.

2. Capitel.

Salomo formaner til at søge Wiisdom, og viser Nyttens deraf, som er Gudsfrugt og Kundskab og Forstand paa alt Gødt, Sinds Forskytelse og Trygghed, 1-11, Befrielse fra en ond Bei, fra dem, som tale Ondt, fra en fremmed Dvinde, 12-19, og at man, naar man vandrer paa den gode Bei, omsider skal herligen opvies, men de Ugudelige skulle udryddes, 20-22.

Min Søn! dersom du vil antage mine Taler og gemme mine Bud hos dig, 2. at lade dit Øre give Agt paa Wiisdommen, (saa) du høier dit Hjerte til Forstand,

c. 4, 20. Ps. 119, 36.

3. ja, dersom du raaber efter Forstand, udgiver din Røst om Forstand,

Nat. 1, 3.

4. dersom du søger efter den som efter Sølv, og randsager efter den som efter skjulte Liggendefæ,

5. da skal du forstaae Herrens Frygt og finde Guds Kundskab; —

6. thi Herren giver Wiisdom, af hans Mund er Kundskab og Forstand;

7. han gjenmmer det bestandige (Gode) for de Oprigtige, (han er et) Skjold for dem, som vandre fuldkommeligen,

8. idet han bevogter Rettens Stier og bevarer sine Helliges Bei —

9. da skal du forstaae Retfærdighed og Ret og Oprigtigheder (og) al god Bei.

10. Naar Wiisdom kommer i dit Hjerte, og Kundskab er liflig for din Sjæl,

11. da skulle (fløge) Anslag bevare dig, (ja) Forstand bevogte dig,

12. at frie dig fra en ond Bei, fra en Mand, som taler forvendte Ting,

13. (fra dem,) som forlade Rettens Stier, for at gaae paa Mørkheds Veie,

14. dem, som glæde sig ved at gjøre Ondt, som fryde sig i det Ondes forvendte Ting,

15. hvis Stier ere forvendte, og de ere aføgne i deres Veie;

16. at frie dig fra en fremmed Dvinde, fra en ubekjendt, som gjør sine Ord glatte.

c. 6, 24; 5, 3.

17. som forlader sin Ungdoms Leder, og som haver glemt sin Guds Pagt;

Nat. 2, 14.

18. thi hendes Huus bøier sig til Døden, og hendes Veie til Dødninger;

c. 5, 5.

19. alle de, som gaae ind til hende, skulle ikke komme tilbage og ikke naae til Livsens Stier;

20. paa det du kan vandre paa de Godes Bei og bevare de Retfærdiges Stier.

21. Thi de Oprigtige skulde boe i Landet, og de Rigsdomme blive tilovers derudi.

Ps. 37, 9. 11. 29. Matth. 5, 5.

22. Men de Ugudelige skulde udryddes af Landet, og de Troløse udslettes deraf.

Job 18, 17.

3. Capitel.

Salomo formaner til at tage hans Lærdom i Agt til sit eget Gavn, 1-4, at forlade sig paa Herren, og frygte og ære ham, 5-10, at være taalmodig under Herrens Røvelse, 11. 12. Han foreskriver de Lyksaligheder og Fordels, som følge med den sande Wiisdom, 13-26; formaner til Gavmildhed, Rebelighed, 27-30, og at flye de Ondes Veie, hvilke det skal gaae ilde, 31-35.

Min Søn! glem ikke min Lov, men lad dit Hjerte bevare mine Bud. Ps. 119, 11.

2. Thi et langt Liv og (mange) Aar at leve (udi) og Fred skulde de formere dig.

5 Mos. 8, 1; 30, 16.

3. Wiiskundhed og Sandhed skulde ikke forlade dig; bind dem om din Hals, skriv dem paa dit Hjertes Table.

c. 7, 3.

4. Og find (saa) Naade og god Forstand for Guds og Menneskens Dine.

5. Forlad dig paa Herren i dit ganske Hjerte, men forlad dig ikke fast paa din Forstand.

Ps. 118, 8. 9.

6. Kjend ham i alle dine Veie, og han, han skal gjøre dine Stier rette.

7. Lad dig ikke tykke af være viis, (men) frygt Herren og vig fra det Onde.

Es. 5, 21. Rom. 12, 3. 16.

8. Det skal være en Lægedom for din Navle og en Vædse for dine Been.

c. 15, 30.

9. Er Herren af dit Guds og af alt dit Indkommes første (Frugt);

Luc. 14, 13.

10. saa skulde dine Fæder blive fulde til Mættelse, og dine Fæder sprække af Most.

11. Min Søn! foragt ikke Herrens Tugt, og kjædes ikke ved hans Straf.

Ebr. 12, 5 fg.

12. Thi Herren straffer den, som han elsker, og haver Behagelighed (til ham), som en Fader til en Søn.

Nab. 3, 19.

13. Saligt er det Menneske, som finder Wiisdom, og det Menneske, som fremfører Forstand.

Job 28, 12. 23. 28.

14. Thi det er bedre at kjøbslaae med den, end at kjøbslaae med Sølv, og dens Indkomme (er bedre) end opgravet (Guld).

c. 8, 10. 19.

15. Den er dhrebarere end Berler, og alt det, du haver lyst til, kan ikke lignedes ved den.

c. 8, 11.

16. I dens høire Haand er et langt Liv,

i dens venstre Haand er Rigsdom og Ære.

v. 2. c. 8, 35.

17. Dens Veie ere liflige Veie, og alle dens Stier ere Fred.

18. Den er Livsens Træ for dem, som tage sat paa den, og (hver af) dem, som holde den, skal prises salig.

c. 11, 30; 15, 4.

19. Herren grundfæstede Jorden ved Wiisdom, han beredte Himlene ved Forstand.

c. 8, 29. Ps. 33, 6.

20. Ved hans Kundskab ere Afgrundene adskilte, og (ved den) dryppe Skyer med Dug.

21. Min Søn! lad dem ikke vige fra dine Dine, bevar det bestandige (Gode) og (kløge) Anslag.

22. Og de skulde være din Sjæls Liv, og Naade for din Hals.

23. Da skal du vandre tryggeligen paa din Bei, og du skal ikke støde din Fod.

Ps. 37, 23 fg.

24. Naar du lægger dig, da skal du ikke frygte, men du skal ligge, og din Søvn skal være sød.

Ps. 3, 6. Ps. 4, 9.

25. Du skal ikke frygte for hastig Forstrækkelse, ei heller for de Ugudeliges Odelæggelse, naar den kommer.

Ps. 112, 7.

26. Thi Herren skal være dit Haab, og han skal bevare din Fod, at (den) ikke fanges.

c. 10, 28.

27. Hold ikke det Gode tilbage fra den, som bør have det, om din Haand haver Evne at gjøre det.

28. Siig ikke til din Næste: Gaf bort og kom igjen, og imorgen vil jeg give (dig); efterdi du dog haver (det).

Gal. 2, 16.

29. Optænk ikke Ondt imod din Ven, naar han boer tryggeligen hos dig.

1 Sam. 23, 9.

30. Træt ikke med et Menneske uden Marsag, dersom han ikke haver gjort dig Ondt.

31. Vær ikke nidkjær over en Voldsmand, og udvælg ikke (nogen) af alle hans Veie.

c. 24, 19.

32. Thi den, som afviger, er Herren en Bederskyggelighed, men hans hemmelige Raad er hos de Oprigtige.

Ps. 25, 14.

33. Herrens Forbandelse er i den Ugudeliges Huns, men han skal velsigne de Retfærdiges Bolig.

3 Mos. 26, 14 fg.

34. Dersom de ere Bespottere, da skal han, han bespotte (dem), men de Sagtmodige skal han give Naade.

1 Petr. 5, 5.

35. De Visse skulde arve Ære, men (hver) af Daarerne skal optage Skam.

4. Capitel.

Salomo formaner atter til at antage hans Værd og søge Wiisdom, 1-13, at vogte sig for de Ugudeliges Selvfab, 14-19, at give Agt paa Wiisdoms Ord, at vaage over Hjerte, Mund, Dine og Fødder, og ei synde med Tænder, Ord og Gjæringer, 20-27.

Sønner! hører en Faders Tugt, og giver Agt for at kjende Forstand.

2. Thi jeg haver givet eder en god Lærdom; forlader ikke min Lov.

3. Thi (ogsaa) jeg var min Faders Søn, søn og (som) den Ænfte for min Moder.

1 Køn. 22, 5.

4. Og han lærte mig og sagde til mig: Lad dit Hjerte holde ved mit Ord, bevar mine Bud, saa skal du leve.

3 Mos. 18, 5. Luc. 10, 28.

5. Kjøb Wiisdom, køb Forstand, glem ikke og vig ikke fra min Munds Tale. c. 3, 1.

6. Forlad den ikke, saa skal den bevare dig; elsk den, saa skal den bevogte dig.

7. Wiisdommens Begjædelse er: Kjøb Wiisdom, og for al din Eiendom køb Forstand.

8. Ophøi den, saa skal den ophøie dig; naar du tager den i Favn, skal den ære dig.

1 Sam. 2, 30.

9. Den skal sætte Raades Smykke paa dit Hoved, den skal give dig en deilig Krone.

10. Hør, min Søn! og antag mine Tænder, saa skulle dit Livs Aar blive mange.

c. 3, 2. 2 Mos. 20, 12.

11. Jeg underviser dig paa Wiisdoms Bei, jeg leder dig paa de rette Stier,

Pf. 32, 8. Pf. 27, 11.

12. (at) naar du gaar, din Gang ikke skal blive snever, og naar du løber, du ikke skal støde dig.

13. Tag fat paa Tugt, lad (den) ikke fare, bevar den, thi den er dit Liv.

14. Kom ikke paa de Ugudeliges Sti, og gik ikke frem paa de Ondes Bei. c. 1, 10. Pf. 1, 1.

15. Lad den fare, gik ikke frem paa den, vig fra den og gik forbi.

16. Thi de sove ikke, naar de ei have gjort ilde, og deres Søvn borttages, der som de ikke have kommet (Nogen) til at støde sig.

17. Thi de æde Ugudeligheds Brød, og driffe Fortrædeligheds Viin.

18. Men de Ketsfærdiges Sti er som et skinnende Vds, der frengaar og lyser indtil høi Dag.

19. De Ugudeliges Bei er som Mørkheden (selv), de vide ikke, hvorpaa de støde an.

20. Min Søn! giv Agt paa mine Ord, høi dit Øre til mine Tænder. c. 5, 1.

21. Lad dem ikke vige fra dine Dine, bevar dem midt i dit Hjerte. c. 3, 21.

22. Thi de ere deres Liv, som dem finde, og deres ganske Kjøds Lægedom. c. 3, 8.

23. Bevar dit Hjerte fremfor alt det, der forvares, thi Livet udgaaer af det.

24. Vend fra dig Munds Vanartighed, og lad Læbers Arrighed være langt fra dig.

25. Lad dine Dine see ret frem, og lad dine Dienlaage vendes ret frem for dig.

26. Overvei din Føds Sti, og alle dine Bei skulle befestes.

27. Vøi (dig) ikke til høire eller venstre Haand, vend din Fod fra det Onde.

5 Mos. 5, 32. Jos. 1, 7.

5. Capitel.

Salomo formaner atter til at lægge sig efter Wiisdom, 1, 2, at vogte sig for fremmede Dvinde, 3-14, at leve vel i retsindig Kærlighed i sit Egteskab, 15-19, betænkende, at Gud seer Alting og forðerøver de Ugudelige i deres Synde, 20-23.

Min Søn! giv Agt paa min Wiisdom, høi dit Øre til min Forstand,

c. 4, 20. Pf. 45, 11.

2. at (du maa) forvare (flege) Anslag, og at dine Læber kunne bevare Mundskab.

3. Thi den fremmede (Dvinder) Læber dryppe (som) Honningtæge, og hendes Gane er glattere end Olie. Pf. 55, 22.

4. Men det Sidste af hende er bestt som Malurten, hvast som et tveegget Sværd.

5. Hendes Fødder gaar ned til Døden, hendes Gange holde fast ved Helvede.

c. 2, 18.

6. Paa det du ikke skal overveie Livets Sti, (da) ere hendes Bei ustadige, at du ikke kan kjende (dem).

7. Saa hører mig nu, I Børn! og viger ikke fra min Munds Tale:

8. Lad din Bei være langt fra hende, og kom ikke nær til hendes Husets Dør,

9. at du ikke maaftæe skal give Andre din Værelse, og en Grum dine Aar; c. 6, 34, 35.

10. at de Fremmede ikke skulle maaftæe møttes af din Formue, og alt dit smertelike (Arbejde) ikke skal være i en Ubeskjendts Hums,

11. og du skal hyle paa dit Yderste, naar dit Kjød og dit Legeme er foræret,

12. og du skal sige: Hvorledes havde jeg Tugt, og mit Hjerte foragtede Straf,

13. og jeg hørte ikke paa mine Læreres Røst, boiede ei heller mit Øre til dem, som lærte mig?

14. Jeg er næsten (kommen) i al Ulykke midt i Forsamlingen og Menigheden.

15. Drik Vand af din egen Grøft, og flydende (Vand) midt af din egen Brønd. c. 9, 17.

16. Lad dine Kilder udslyde her og der udenfor, (og) Vandbække paa Gaderne.

Es. 51, 1.

17. Lad dem høre dig til, (ja) dig alene, og ikke de Fremmede med dig.

v. 15.

18. Din Kilde skal være velsignet, og glæd dig med din Ungdoms Hustru.

Præb. 9, 9. Mal. 2, 14.

19. (Hun være dig) som en (meget) kjær Hind og en yndig Steengjed, lad hendes Brynster altid vederqvæge dig, vandre stedse omkring i hendes Kjærlighed.

20. Thi, min Søn! hvorfor vil du vandre omkring med en Fremmed, og omfavne en Ubekjendts Barm?

21. Thi en Mands Veie ere for Herrens Dine, og han veier alle hans Gange.

30s 31, 21. Jer. 10, 23; 16, 17.

22. Den Ugudeliges Misgjerninger skulle gribe ham, og han skal holdes med sin Shnds Strikker.

23. Han, han skal døe, fordi (han vilde) ikke lade sig tugte, og fare vild for sin megen Daarligheds Skyld.

6. Capitel.

Salomo advarer mod at være Borgen for Nogen, 1-5; straffer de Lade og viser dem hen til Myren, 6-11; beskriver vanartige Folk og forsynder dem al Ulykke, 12-15; opregner syv Vaster, som man skal flye, 16-19; formaner Børn til Lydighed imod Forældre, 20-23; advarer for Hore, 24-35.

Min Søn! dersom du er bleven Borgen for din Næste, haver du slaget din Haand (i Haand) til den Fremmede,

2. er du besnæret med din Munds Taler, er du fangen med din Munds Taler,

3. (saa) gjør nu dette, min Søn! og red dig, fordi du er kommen i din Næstes Haand: Gaf, nedfaldt dig (for hans Fødder) og styrk din Næste.

4. Tilsted dine Dine ikke at sove, eller dine Dienlaage at slumre.

Ps. 132, 4.

5. Fri dig som en Raa af (Rægerens) Haand, og som en Fugl af Fuglesængerens Haand.

Ps. 124, 7.

6. Du Lade, gaf til Myren, see dens Veie og bliv viis.

c. 30, 25.

7. (Enddog) at den haver ingen Fyrste, Foged eller Regent,

8. bereder den sin Mad om Sommeren, den samler sin Spiise om Høsten.

c. 10, 5.

9. Du Lade! hvorlænge vil du ligge? naar vil du staac op af din Søvn?

10. (Fordi du siger: Jeg maa endnu) lidet sove, lidet slumre, lidet slaae Hænderne tilsammen at ligge,

c. 20, 13; 24, 33.

11. saa skal din Armod komme som en Vandringsmand, og din Mangel som En, (der er bevæbnet) med Skjold.

12. Et Belials Mennefte, en uretfærdig Mand, han gaaer med en vanartig Mund,

13. han blinker med sine Dine, tegner med sine Fødder, viser med sine Fingre.

c. 10, 10. Ps. 35, 19.

14. (Der ere saare) forvænde Ting i hans Hjerte, han optænker Ondt til hver Tid, han kommer Trætter afsted.

15. Derfor skal hans Ulykke hastelig komme, han skal snart sønderbrydes, at der skal ingen Lægedom være.

16. Disse sex Stykker haver Herren, og de syv ere en Vederstyggelighed for hans Sjæl:

17. Høie Dine, en løgnagtig Tunge, og Hænder, som udgylde en Ulykkelig Blod,

18. et Hjerte, som optænker uretfærdige Tanker, Fødder, som haste at løbe til det Onde,

19. et falskt Vidne, som udblæser (megen) Vogn, og den, som kommer Trætter afsted imellem Brødre.

20. Min Søn! bevar din Faders Bud, og forlad ikke din Moders Lov.

c. 1, 8.

21. Bind dem stedse paa dit Hjerte, bind dem (tæt) om din Hals.

5 Mos. 6, 8.

22. Naar du vandrer, skal den lede dig, naar du lægger dig, skal den bevare dig, og naar du opvaagner, skal den tale til dig.

23. Thi Budet er en Lygte, og Loven er et Lys, og Tugtens (idelige) Overbeviisninger ere Livets Veie,

Ps. 119, 105.

24. at bevare dig fra en ond Kvinde, fra en fremmed Tunges Glathed.

c. 7, 5; 2, 16.

25. Begjær ikke hendes Deilighed i dit Hjerte, og lad hende ikke betage dig med sine Dienlaage.

26. Thi for en Horqvindes Skyld (nødes En til at tigge) om et Stykke Brød, og en (anden) Mands Hustru jager den dyrebare Sjæl.

27. Mon Nogen kan tage Ild i sin Barm, saa at hans Klæder skulde ikke brændes?

28. Mon Nogen kan gaae paa Gløder, saa at hans Fødder skulde ikke brændes?

29. Saa (gaaer det) ham, som gaaer ind til sin Næstes Hustru; Ingen skal holdes uskyldig, som rører ved hende.

30. Man foragter ikke en Dyd, om han stjæler for at fylde sin Sjæl, efterdi han er hungrig.

31. Og naar han bliver funden, skal han betale syvfold, han skal give alt sit Huses (Guds). 2 Mos. 22, 1-4.

32. Men den, som bedriver Hov med en Qvinde, (ham) fattes Forstand; den, som vil fordærve sin Sjæl, han, han maa gjøre det.

33. Han skal finde Plage og Skam, og hans Skændsel skal ikke udletes.

34. Thi Mandens Hastighed er en Nidkærlighed, og han skal ikke spare paa Hverdens Dag. c. 5, 9.

35. Han skal ikke tage nogen Forsoning (derfor), og ikke samtykke det, om du vilde end give megen Skjenk.

7. Capitel.

Salomo formaner til at tage Wiisdom i Agt, at omgaaes med den, 1-4, at vogte sig for fremmede Dwindolk, hvis letfærdige Væsen og Opførsel han beskriver, 5-23. Han igjæntager sin Formaning, 24-27.

Min Søn! bevar mine Taler, og gjem mine Bud hos dig.

2. Hold mine Bud, saa skal du leve, og min Lov som din Niece. c. 4, 4; 19, 16.

3. Bind dem om dine Fingre, skriv dem paa dit Hjertes Tavle. c. 6, 21; 3, 3.

4. Gik til Wiisdom: Du er min Søster, og Forstand skal du kalde en Kynding,

5. at den (maa) bevare dig fra en fremmed Qvinde, fra en ubekjendt, som gjør sine Dyd glatte. c. 2, 16; 6, 21.

6. Thi jeg saae ud af mit Huses Vindue, igjennem mit Sprinkelværk.

7. Og jeg saae iblandt de Vanvittige, jeg blev vaer iblandt Sønnerne en ung Karl, som fattedes Forstand, c. 6, 32.

8. som gik forbi paa Gaden ved hendes Hjørne, og gik frem paa Veien ved hendes Huus,

9. i Tusmørket, om Aftenen paa Dagen, der Natten var sort, og det var mørkt.

10. Og see, en Qvinde mødte ham i Horesmykke og forborgten i Hjertet.

11. Hun larmer og er gjenstridig, hendes Fødder kunne ikke blive i hendes Huus.

1 Tim. 5, 13.

12. Stundom er hun ube, stundom paa Gaderne, og lurar ved alle Hjørner.

13. Og hun tog fat paa ham og kysede ham, hun forhærdede sit Ansigt og sagde til ham:

14. (Jeg haver) Takoffers Offere hos mig; idag haver jeg betalt mine Løfter; 3 Mos. 3, 1 fg.

15. derfor gik jeg ud at møde dig, at søge aarle dit Ansigt, og jeg haver fundet dig.

16. Jeg haver prydet mit Leie med Tæpet, med udhugget (Arbejde), med (kosteligt) Linlæde fra Egypten;

17. jeg haver overstænket min Seng med Myrrha, Aloe og Caneel.

18. Kom, lad os (overflødigen) vederkvæges i (indbyrdes) Venlighed indtil Morgen, lad os fryde os i (megen) Kjærlighed;

19. thi Manden er ikke i sit Huus, han er faren lang Vei bort;

20. han tog Pengeskuden med sig, han skal komme hjem til den bestemte Dag.

21. Hun boiede ham med sin megen Værd, hun tilskyndte ham med sine smigrende Løber.

22. Han gik hasteligen efter hende, ligesom en Oxe kommer til Slagterbænken, og ligesom Boltten (kommer) til at tugte en Daarc;

23. indtil en Pæl sønderstjærer hans Lever, ligesom en Fugl stnyder sig til en Snare, og veed ikke, at det (gjælder) dens Liv.

24. Saa hører mig nu, I Børn! og agter paa min Munds Taler.

25. Lad dit Hjerte ikke vige til hendes Veie, lad dig ikke forvildes paa hendes Stier;

26. thi hun haver fældet mange Saarede, og alle de af hende Thjælsagne ere mange.

27. Hendes Huus er Veie til Helvede, som fare ned til Dødens (inderste) Kammere. c. 2, 18; 5, 5.

8. Capitel.

Den evige Wiisdom, Christus, formaner Menneskene til at høre hans Værd og antage Wiisdommen, som han lader forkynde, som er saa værdifuld og nyttelig, 1-11. Han beskriver sig selv efter sine herlige og evige Egenskaber og Gjerninger, 12-31. Han igjæntager sin forrige Formaning og viser Natten deraf, 32-36.

Mon ikke Wiisdom raabe, og Forstand udgive sin Røst? c. 1, 21.

2. Dvænpaa de høie (Steder) ved Veien, i Huset, ved Stierne staaer den. Luc. 14, 23.

3. Ved Siden af Portene, foran i Staden, der, hvor man indgaar af Dorene, raaber den (høit):

4. Til Eder, I Mænd! vil jeg raabe, og min Røst skal komme til Menneskens Børn.

Ps. 49, 3.

5. I Vanvittige! forstaaer Vittighed, og I Daarer! forstaaer med Hjertet.

c. 1, 4.

6. Hører, thi jeg vil tale fyrstelige Ting, og aabne mine Læber til Oprigtigheder.

7. Thi min Gane skal tale (grundeligen) om Sandhed, og Ugudelighed (skal være) en Vederstyggelighed for mine Læber.

Ps. 45, 8.

8. Alle min Munds Taler ere i Retfærdighed, der er intet Fortrædeligt eller Forvendt i dem.

Es. 53, 9.

9. De ere alle rette for den Forstandige, og oprigtige for dem, som finde Rundsab.

10. Antager min Tugt og ikke Guld, og Rundsab fremfor udvalgt opgravet (Guld).

c. 3, 11; 16, 16.

11. Thi Wiisdom er bedre end Perler, og alle de Ting, man haver Lyst til, kunne ikke lignedes ved den.

c. 3, 15.

12. Jeg, Wiisdom, jeg boer hos Vittighed, og finder (floger) Anslags Rundsab.

13. Herrens Frygt er at hade Ondt, Hoffærdighed og Hovmodighed og en ond Veie; og den Mund, (som taler) forvendte Ting, habder jeg.

c. 16, 6.

14. Raad og det Bestandige (hører) mig til; jeg er Forstand, mig hører Styrke til.

15. Ved mig regiere Konger, og Fyrster besikke Retfærdighed.

16. Ved mig skulle Fyrster have Fyrstendom, og de Ypperlige, (ja) alle Dommere paa Jorden.

17. Jeg vil elske dem, mig elske, og de, mig søge aarle, skulle finde mig.

Job. 14, 21.

18. Rigdom og Ære er hos mig, varagtigt Guds og Retfærdigheds.

c. 22, 4.

19. Min Frygt er bedre end opgravet (Guld) og end (siint) Guld, og mit Indkomme er bedre end udvalgt Sølv.

c. 3, 14.

20. Jeg gjør, at (Folk) vandre paa Retfærdigheds Veie, (ja) midt paa Rattens Stier,

21. at lade dem, som elske mig, arve det Bestandige og fylde deres Liggendefæ.

22. Herren eiede mig i sin Veis Begyndelse, før han gjorde Noget, (ja) før den (Tid).

Ps. 93, 2.

23. Jeg er salvet af Evighed, fra det Første, fra Jordens Begyndelse.

Ps. 2, 6.

24. Jeg er født, da Afgrundene ikke vare, da Kilder ikke vare, som have meget Vand.

25. Før Bjergene bleve nedsejtede, før end Hviene (bleve til), er jeg født.

Ps. 90, 2. Es. 43, 13.

26. Han havde ikke endda gjort Jorden eller Gaderne eller det Første i Forderiges (meget) Støv.

27. Der han beredte Himlene, (da) var jeg der; der han med Cirkel aftegnede oven over Afgrunden,

Job. 26, 10.

28. der han befæstede (de øverste) Styer oven til, der han befæstede Afgrundens Kilder,

29. der han satte Havet sit beskikkede (Maal), og at Vandene skulde ikke gaae over hans Befaling, der han beskikkede Jordens Grundvolde,

Job. 38, 10. 11. Ps. 104, 9.

30. da var jeg hos ham (som) den, der opfostrer, og var (hans) store Lyst hver Dag, som legede altid for hans Ansigt,

31. som legede paa hans Jords Kredts, og min store Lyst var hos Menneskens Børn.

5 Mos. 33, 3.

32. Og nu, Børn! hører mig, thi salige ere de, som holde mine Veie.

Euc. 11, 28.

33. Hør Tugt og bliver vise, og lader den ikke fare.

34. Saligt er det Menneske, som hører mig, saa at han dagligen er aarvaagen ved mine Døre og varer paa mine Dørs Stolper.

35. Thi hvo mig finder, han finder Livet og bekommer en Velbehagelighed af Herren.

c. 3, 16; 12, 2.

36. Men den, der synder imod mig, skader sin Sjæl; Alle, som mig hade, elske Døden.

9. Capitel.

Wiisdommen, Kristus, indbyder ved sit Ord Menneskene til sin Naade, og til at antage hans Ærdom, og viser saavel Spotteres og Daarers som de Vises Forhold og hersker Len, 1-12. Satan og Verden indbyde ogsaa Menneskene til syndige Lyster, som føre til evig Fordømmelse, 13-18.

Wiisdommen byggede sit Huus, udhuggede sine syv Piller.

2. Den slagtede sit Slagtesæ, blandede sin Viin og tilberedte sit Bord.

Matth. 22, 4. Euc. 14, 16. 17. Ps. 23, 5.

3. Den udsendte sine Piger, den raabte paa de uafhængende hoiere (Steder) i Staden:

4. Hvo er vanvittig, den vende sig hid; den sagde til den, som fattes Forstand:

5. Kommer hid, æder af mit Brød, og drikker af Vinen, som jeg haver blandet.

6. Forlader de Vanvittige, saa skulde I leve, og gaar (ret) frem paa Forstands Bei.

7. Hvo, som tugter en Spotter, maa tage Spot til sig, og hvo, som straffer den Ugudelige, (maa tage) hans Skjændsel.

8. Straf ikke en Spotter, at han skal ikke maaskee hade dig, straf en Viis, og han skal elske dig.

9. Giv en Viis (Underviisning), og han skal endnu blive visere; underviis en Retfærdig, og han skal forbedres i Lærdom.

10. Herrens Frygt er Viisdoms Begyndelse, og (hans) Kundskab er de Helliges Forstand. Ps. 111, 10.

11. Thi dine Dage skulde blive mange ved mig, og Livs Aar skulde tillægges dig. c. 3, 2. 16; 4, 10.

12. Dersom du er viis, er du viis for dig selv, og bespotter du, skal du bære det alene.

13. En (meget) daarlig Qvinde er urolig, (ja) Vanvittighed (selv), og veed ikke Noget. c. 7, 11.

14. Og hun sidder ved sit Huses Dør paa en Stol paa de høie (Steder) i Staden, v. 3.

15. at raabe til dem, som gaar forbi paa Veien, som vandre ret frem paa deres Veie, (sigende:)

16. Hvo er vanvittig, den vende sig hid; og den, som fattes Forstand, taler hun ogsaa til: v. 4.

17. De stjaalne Bænde ere søde, og det skjulte Brød er nydeligt. c. 20, 17.

18. Men han veed ikke, at Døddinger ere der, at hendes Indbudne ere i Helvedes dhye (Steder). c. 7, 27.

10. Capitel.

Salomo taler om vise og daarlige Børn, 1, om retfærdig og uretfærdig Rigdom og Armod, 2. 3. 15. 16. 22, Læbhed og Flittighed, 4. 5. 26, de Retfærdiges Betsignelse og Ulykkelig, og de Ugudeliges Fordærvelse, 6. 7. 24. 25. 27-30, Viisdom og Daarlighed i Tale, 8. 10. 11. 13. 14. 19-21. 31. 32, oprigtig og hykelsk Omgængelse, 9, Dienes og Læbernes Misbrug, 10, Had og Kjærlighed, 12, at lade sig tugte, 17, at bagtale, 18, Daarers og Vises Lyst, 23.

Salomos Ordsprog.

En viis Søn glæder en Fader, men en daarlig Søn er sin Moders Bedrøvelse. c. 15, 20; 17, 25; 19, 13.

2. Ugudeligheds Liggendefæ gavner ikke, men Retfærdighed redder fra Døden. c. 11, 4. Ezech. 7, 19.

3. Herren lader ikke en Retfærdigs Sjal hungre, men han skal udstøde de Ugudeliges Ondskab.

4. Den, som gjør (Arbejde) med en svigefuld Haand, bliver arm, men de Flittiges Haand gjør rig. c. 12, 24. 27.

5. Den, som samler om Sommeren, er en klog Søn, (men) den, som sover hart om Høsten, er en Søn, som beskæmmer. c. 6, 8.

6. Betsignelser ere over den Retfærdiges Hoved, men Vold skal skjule de Ugudeliges Mund. v. 11.

7. En Retfærdigs Ihukommelse er til Betsignelse, men de Ugudeliges Navn skal raadne. Ps. 9, 6. Ps. 34, 17.

8. (Den, som er) viis af Hjertet, antager Budene, men (den, som haver) daarlige Læber, skal kuldkastes. Ps. 141, 5.

9. Den, som vandrer i Fuldkommenhed, skal vandre tryggeligen, men den, som forvender sine Veie, skal kjendes. v. 19. 30. c. 2, 7. Ps. 26, 1. 11.

10. Den, som blinker med Diet, foraarager Smerte, men den, som haver daarlige Læber, skal kuldkastes. c. 6, 13.

11. En Retfærdigs Mund er Livets Kilde, men Vold skal skjule de Ugudeliges Mund. Ps. 37, 30.

12. Had opvækker Trætter, men Kjærlighed skjuler over alle Overtrædelser.

13. I en Forstandigs Læber findes Viisdom, men paa hans Ryg, som fattes Forstand, (skal være) Riis. 1 Petr. 4, 8. 1 Cor. 13, 4 fg.

14. De Vise skulde gjentme Kundskab, men en Daarers Mund er nær ved Fordærvelse.

15. En Rigs Gods er hans faste Stad, men de Fattiges Armod er (deres) Fordærvelse.

16. En Retfærdigs Arbejde er til Livet, en Ugudeligs Indkomme er til Synd. Ezech. 16, 19.

17. At bevare Tugt er Bei til Livet, men den, som forlader Straffen, forvilder sig. c. 14, 27; 13, 1. 18.

18. Den, som skjuler Had, haver falske Læber, og den, som udfører (ondt) Rygte, er en Daare.

19. Hvor mange Ord ere, (der) lader Overtrædelse ikke af, men den, som holder inde med sine Læber, er klog.

20. En Retfærdigs Tunge er (som) udvalgt Søl, (men) de Ugudeliges Hjerte er Jutet (værd). c. 12, 18.

21. En Retfærdigs Læber skulde føde Mænge, men Daarer skulde døe, fordi dem fattes Forstand.

22. Herrens Velsignelse, den gjør rig, og han lægger ikke Smerte til den.

Ps. 127, 2.

23. (Det er) for en Daare som en Lutter, naar han gjør en skjændig Ting; saa er Wiisdom for en forstandig Mand.

24. Det, en Ugudelig frygter for, det skal komme paa ham, men de Retfærdiges Begjæring skal (Gud) give (dem).

c. 1, 27. Ps. 145, 19.

25. Ligesom en Hvirvelvind farer over, (saa er) og en Ugudelig ikke (mere), men en Retfærdig har en evig Grundvold.

c. 14, 32. 1. 3. Ps. 2, 17.

26. Ligesom Eddike er for Tænderne, og som Røg for Dinene, saa er den Lade for dem, som ham sende.

27. Herrens Frygt skal formere Dagene, men de Ugudeliges Aar skulde forkortes.

c. 14, 27; 3, 2. Ps. 128, 4. 6.

28. De Retfærdiges Forventelse er Glæde, men de Ugudeliges Haab skal forgaae.

c. 11, 7. 23.

29. Herrens Bei er den Fuldkomnes Styrke, men Fordærvelse for dem, som gjøre Uret.

30. En Retfærdig skal ikke roffes evindeligt, men de Ugudelige skulde ikke boe i Landet.

Ps. 112, 6.

31. En Retfærdigs Mund fremfører Wiisdom, men en Dunge, (som taler) forvænder Ting, skal udryddes.

Ps. 37, 30.

32. En Retfærdigs Læber skulde kjende, hvad behageligt er, men de Ugudeliges Mund (fremfører) forvænder Ting.

11. Capitel.

Salomo taler om falsk Bægt, 1, Hovmodighed og Ydmyghed, 2, Oprigtighed og Hylleri, 3. 20, de Ugudeliges Rigdom, 4. 28, om Andres Foragt og Bagvælselse, 12. 13, Retfærdige og Ugudelige, 5. 11. 18. 19. 21. 23. 28. 30. 31, Raadgivere, 14, at love for Andre, 15, en god og en ond Kvinde, 16. 22, Barmhertighed og Grumhed, 17, Rindhed og Rarrighed, 24-26, at søge Godt og Ondt, 27, uforfægtig Svundholdning, 29.

Falske Bægtstaaere ere Herren en Bederskyggelighed, men en fuldkommen Bægt er hans Velbehagelighed.

c. 16, 11. 5. Mos. 25, 13. 16.

2. (Naar) Hovmodighed kommer, kommer og Forsmædelse, men Wiisdom er hos de Ydmyge.

c. 16, 18.

3. De Oprigtiges Fuldkommenhed skal ledsage dem, men de Troløses forvænder Væsen skal ødelægge dem.

Ps. 52, 7.

4. Guds skal ikke hjælpe paa Grumheds Dag, men Retfærdighed skal redde fra Døden.

c. 10, 2. Esch. 7, 19.

5. Den Fuldkomnes Retfærdighed skal gjøre hans Bei ret, men en Ugudelig skal falde ved sin Ugudelighed.

6. De Oprigtiges Retfærdighed skal redde dem, men de Troløse skulde fanges i Dødsfald.

c. 10, 2.

7. Naar et ugudeligt Menneske døer, for-gaaer (hans) Haab, og de Uretfærdiges Forventelse forgaaer.

c. 10, 28.

8. En Retfærdig udfries af Nød, og en Ugudelig kommer i hans Sted.

c. 21, 18.

9. En Diensskalk fordærver sin Næste med Munden, men de Retfærdige udfries ved Mundskab.

10. En Stad skal fryde sig, naar det gaaer de Retfærdige vel, og naar de Ugudelige omkomme, (da bliver der) Frydedang.

c. 28, 12. 28; 29, 2.

11. Ved de Oprigtiges Velsignelse op-høies en Stad, men ved de Ugudeliges Mund nedbrydes den.

12. En, som fattes Forstand, foragter sin Næste, men en Mand, (som haver) Forstand, tier.

13. Den, som vandrer (som) en Bagvæfker, aabenbarer hemmeligt Raad, men den, som er trofast i (sin) Mand, skjuler Sagen.

c. 20, 19.

14. Hvor intet Raad er, (der) maa Folket falde, hvor mange Raadgivere ere, (der) er Frelse.

c. 15, 22.

15. Naar En borger for en Fremmed, da faaer han vist Ulykke, men den, som hader dem, som slaae Haand (i Haand), er tryk.

c. 6, 1.

16. En hydig Kvinde holder fast ved sin Ære, og Tyranner holde fast ved Rigdom.

c. 31, 30.

17. En barmhjertig Mand gjør vel imod sin Sjæl, men en grum forstyrer sit Kjøb.

18. En Ugudelig gjør falskt Arbeide, men den, som faaer Retfærdighed, (faaer) en vis Løn.

c. 22, 8.

19. Saaledes er Retfærdighed til Livet, ligesom den, der efterjager Ondt, (farer) til sin Død.

c. 19, 23.

20. De Vanartige i Hjertet ere en Bederskyggelighed for Herren, men de, som

(vandre) fuldkommelig paa Veien, ere hans Velbehagelighed.

c. 17, 20; 12, 22.

21. (Om der lagdes) Magt til Magt, saa bliver en Ond ikke uskyldig, men de Retfærdiges Sød skal undkomme.

c. 16, 5.

22. (Som) et Smykke af Guld er i en Søs Næse, (saa er) en heilig Qvinde, som viger fra Fornuftighed.

23. De Retfærdiges Begjæring er viseseligens god, men de Ugudeliges Haab er til Fortørnelse.

c. 10, 21. 28. Job 8, 13. 14.

24. Der er den, som udspreder, og ham tillægges ydermere, og der er den, som holder tilbage mere, end Ret er, dog kun til Mangel.

Pf. 112, 9.

25. En Sjæl, som velsigner, skal blive fed, og den, som vander, den skal og blive (som) en tidlig Regn.

2 Cor. 9, 6.

26. Hvo, som holder Kornet tilbage, ham bader Folket, men Velsignelsen (kommer) paa hans Hoved, som sælger det.

27. Hvo, der aarle søger efter Godt, søger efter Velbehagelighed, men hvo, der leder efter Dndt, ham skal det vederfares.

Pf. 7, 17.

28. Hvo, som forlader sig paa sin Rigdom, han skal falde, men de Retfærdige skulle grønske som et Blad.

Pf. 49, 7. Pf. 52, 10. Pf. 92, 13.

29. Den, som forstyrrer sit Hus, skal arve Veir, og en Daare (skal være) dens Tjener, (som er) viis i Hjertet.

30. Den Retfærdiges Frugt er Livsens Træ, og en Viis fanger Sjæle.

c. 3, 18. Luc. 5, 10. Jak. 5, 19. 20.

31. See, en Retfærdig skal betales paa Jorden, hvor meget mere en Ugudelig og en Synder.

1 Petr. 4, 18.

12. Capitel.

Salomo taler om Tugt, 1, om gode, retfærdige, oprigtige og ugudelige Mennesker, 2. 3. 5. 7. 10. 12. 21. 26. 28, gode og onde Qvinde, 4, gode og onde, sande og falske Taler og Vidnesbyrd, 6. 8. 13. 14. 17. 18. 22, Nymge og Storatige, 9, Flittige og Lade eller Bedrager, 11. 24. 27, Daarens Veie, Brede og daarlige Forhold, og de Sagtnodiges Viisdom og Tausked, 15. 16. 23, om Sanddruehed og Falskhed, 19. 20, Hjertejerg og Glæde, 25.

Hvo, som elsker Tugt, elsker Kundskab, men hvo, som hader Straf, er ufornuftig.

Pf. 141, 5. Ordsp. 13, 18.

2. En God skal bekomme Velbehagelighed af Herren, men en Mand, som haver (skalfagtige) Anslag, skal han fordømme som en Ugudelig.

3. Et Menneske skal ikke befæstes ved Ugudelighed, men de Retfærdiges Rod skal ikke røkke.

4. En duelig Qvinde er sin Mand's Krone, men (naar) hun bestjæmmer (ham, er hun) som Raaddenhed i hans Been.

c. 31, 10.

5. De Retfærdiges Tanter ere Ret, (men) de Ugudeliges Raadslag ere Svig.

1 Kong. 12, 6 fg.

6. (Det er) de Ugudeliges Handeler at lure paa Blod, men de Oprigtiges Mund skal redde dem.

c. 1, 16. 18. 2 Sam. 20, 16 fg. 1 Sam. 25, 21 fg.

7. De Ugudelige skulle omkastes, saa at de ikke ere (mere til), men de Retfærdiges Hus skal bestaae.

c. 11, 14.

8. En Mand skal roses efter sin Forstands Bestaffenhed, men den, som er forvendt i Hjertet, skal blive til en Foragt.

9. Den, som er ringeagtet og har en Tjener, er bedre end den, som ærer sig selv og fattes Brød.

10. Den Retfærdige agter (med Omfarg) paa sit Bæsts Liv, men de Ugudeliges Barmhjertigheder ere (som) den Gruummes.

2 Mojs. 23, 5.

11. Den, som dyrker sit Land, skal mættes med Brød, men den, som jager efter unyttige (Ting), fattes Forstand.

c. 28, 19.

12. Den Ugudelige begjærer de Dudes Garn, men de Retfærdiges Rod skal give (Frugt).

c. 2, 21; 15, 21. 1 Tim. 6, 9.

13. 3 Læbernes Overtrædelse er en ond Snare, men en Retfærdig skal komme ud af Angest.

14. En Mand skal mættes med Godt af sin Munds Frugt, og (Gud) skal igjen give et Menneske, hvad hans Hænder have fortjent.

Pf. 62, 13. Matth. 16, 27. Rom. 2, 6. Ab. 22, 12.

15. En Daare's Bei er ret for hans Dine, men den, som hører efter Raad, er viis.

c. 18, 2.

16. En Daare's Fortørnelse skal kendes samme Dag, men den, som skjuler Forsmædelse, er klog.

Præd. 7, 9; 1, 4.

17. Den, som vil udgive Sandhed, forkynder Retfærdighed, men et falskt Vidne (forhynder) Svig.

c. 6, 19.

18. Der er den, som taler ubetænksumme (Ord, som ere) ligesom Sting med et Sværd, men de Vises Tunge er Lægedom.

19. Sandheds Læbe skal blive fast altid, men en falsk Tunge (ikun) et Dieblif.

20. Der er Svig i deres Hjerte, som op-
tænke Ondt, men hos dem, der raade til
Fred, er Glæde.

21. Den Retfærdige skal ingen Uret ve-
derfæres, men de Ugudelige ere fulde af
Ondt.

Ps. 32, 10. Ps. 34, 22.

22. Falske Læber ere Herren en Veder-
styggenhed, men de, som handle troligen,
ere ham en Velbehagelighed.

c. 6, 17; 11, 20. Ps. 5, 7.

23. (Det er) et klogt Menneſte, som ſtj-
ler Forſtand, men Daarers Hjerte ſkal ud-
raabe Daarlighed.

v. 16. c. 13, 16.

24. De ſlittiges Haand ſkal herſke, men
en ſvigefuld (Mand) ſkal vorde ſtattſkyldig.

c. 10, 4; 13, 4.

25. Beſtyrning i en Mands Hjerte ned-
bøier det, men et godt Ord ſkal glæde det.

c. 15, 13.

26. En Retfærdig er hyperligere end
hans Næſte, men de Ugudeliges Bei for-
fører dem.

27. En ſvigefuld (Mand) ſkal ikke ſtege
ſin Jagt, men en ſlittig Mand ſaaer koſte-
ligt Guds.

c. 10, 4.

28. Paa Retfærdigheds Sti er Livet, og
(dens) Sties Bei er ikke Døden.

Matth. 7, 14. Ps. 1, 6.

13. Capitel.

Salomo taler om Tugt at antage, 1. 18. 24,
viis og daarligh Tale, 2. 3. 5. 14, Læbhed og
ſlittigbed, 4. 11. 23, oprigtige, retfærdige, gode
og ugudelige Menneſter, 6. 9. 21. 22. 25, Rig-
dom og fattigdom, 7. 8, Hovmodighed og Raad-
førelſe, 10, Haab og Begjæring, 12. 19, Guds
Ords Foragt og Frygt derfor, 13, Forſtand
og Klogskab, 15. 16, troe og utroe Bud, 17,
Omgiængelſe med Viſe eller Daarer, 20.

En viis Søn (hører ſin) Faders Tugt,
men en Beſpotter hører ikke Trette-
fættelſe.

c. 10, 8; 1, 8.

2. En Mand ſkal nyde det Gode af (ſin)
Munds Frugt, men de Troløſes Sjæl
(ſkal øde) Volds (Frugt).

c. 12, 14.

3. Hvo, ſom bevarer ſin Mund, forvarer
ſin Sjæl, (men) den, ſom oplader ſine
Læber, ham er det til Fordærvelſe.

c. 18, 21; 12, 18.

4. Den Lades Sjæl begjærer og (ſaaer)
ikke, men de ſlittiges Sjæl ſkal fedes.

c. 10, 4; 12, 24.

5. En Retfærdig hader Løgnis Ord, men
en Ugudelig gjør ſig ſtinkende og beſſjæm-
mer.

Ps. 119, 163

6. Retfærdighed ſkal bevare den, (ſom (van-
drer) ſuldkommeligen paa Veien, men Ugu-

delighed ſkal omkaſte (den, ſom gjør) Synd.

c. 10, 30.

7. Der er den, ſom holder ſig rig og
(haver) ſlet Intet, og den, ſom holder ſig
fattig og (haver) meget Guds.

c. 12, 9.

8. En Mands Rigdom er en Forſon-
ing for hans Liv, men en Arm hører ikke
Skjælden.

9. De Retfærdiges Lys ſkal gjøre Glæ-
de, men de Ugudeliges Lygte ſkal udflyttes.

c. 24, 20.

10. Med Hovmodighed foraarſager man
ifkun Trætte, men hos dem, ſom beraade
ſig, er Viisdom.

c. 28, 25.

11. Guds af Forfængelighed ſkal for-
mindſkes, men hvo, ſom ſamler med Haan-
den, ſkal formere det.

c. 28, 19. 20.

12. Forventelſe, ſom (længe) forhales,
frænker Hjertet, men (naar) det kommer,
ſom man begjærer, da er det Livſens Træ.

13. Hvo, ſom foragter Ordet, ſkal for-
dærvet ved ſig (ſelv), men hvo, ſom fryg-
ter Budet, han ſaaer Løn derfor.

14. Den Viſes Lærdom er Livets Rilde
til at vige fra Dødens Snarer.

c. 10, 11.

15. En god Forſtand ſkal give Raade,
men de Troløſes Bei er haard.

16. Hver, ſom er klog, gjør (ſine Ting)
med Forſtand, men en Daare udbreder
Daarlighed.

c. 15, 2.

17. Et ugudeligt Sendebud ſkal falde i
Ulykke, men et trofaſt Bud er Lægedom.

18. Hvo, ſom lader Tugt fare, haver
Armod og Skam, men den, ſom bevarer
Straf, ſkal æres.

c. 10, 8. 17; 12, 1; 15, 5. 31. 32.

19. (Naar) det ſkeer, ſom man begjærer,
(da) er det ſødt for Sjælen, men at vige
fra Ondt er Daarer en Vederſtyggenhed.

v. 12. Job 28, 28.

20. Den, ſom omgaaes med Viſe, ſkal
blive viis, men den, ſom er Daarers Stald-
broder, ſkal ſaae Ulykke.

21. Ulykke ſkal forfølge Syndere, men
han ſkal betale den Retfærdige med Godt.

c. 12, 21.

22. En God ſkal gjøre, at Børnebørn
ſaae Arv, men en Synders Guds er gjemt
til den Retfærdige.

Job 27, 16. 17.

23. Der er megen Mad i de Armes ny-
opdhrkede Land, men der er den, ſom om-
kommer, fordi (han) ikke (vil gjøre) Ret.

Jer. 4, 3.

24. Hvo, ſom ſparer ſit Riis, hader ſin
Søn, men den, ſom elſker ham, tugter ham
tidlig.

c. 3, 12.

25. En Retfærdig æder, indtil hans Sjæl bliver mæt, men de Ugudeliges Bug skal fattes.

Ps. 22, 27.

14. Capitel.

Salomo taler om vise og daarlige Qvinder, 1, Oprigtige og dem, som afvige, 2, 14, daarlig og vis Tale, 3, 7, Arbeide, 4, 23, Vidner, 5, 25, Spottere, 6, Klogskab og Banvittighed, 8, 15, 18, at kjende sin Synd og at skjule den, 9, Hjerteforg og Glæde, 10, 13, 30, de Ugudeliges og Frommes Huus, 11, 32, egne Veie, 12, Langmodighed og Hastighed, 16, 17, 29, de Ondes Nedtrykkelse, 19, Armod og Rigdom, 20, 23, 24, 31, Andres Foragtelse, 21, onde og gode Tanter, 22, Herrens Frygt, 26, 27, Kongens Vre, 28, de Armes Fortrykkelse, eller Forbarmelse over dem, 31, Viisdom, 33, et Folks Vre og Skam, 34, en Konges Tjener, 35.

(Hver af) de vise Qvinder bygger sit Huus, men en daarlig bryder det ned med sine Hænder.

c. 12, 4; 19, 14; 31, 10.

2. Den, som vandrer i sin Oprigtighed, frygter Herren, men den, som afviger i sine Veie, foragter ham.

3. I Daarens Mund er Hovmodis Riis, men de Vises Læber skulle bevare dem.

4. Der, hvor ingen Dyne er, der er Krybben reen, men ved Drens Kraft er meget Indkomme.

c. 12, 11.

5. Et trofast Vidne lyver ikke, men et falskt Vidne udblæser Løgn.

c. 6, 19.

6. Spotteren søger Viisdom, og (den findes) ikke, men for en Forstandig er Kundskab let.

7. Gaf (langt) fra en daarlig Mand (og den, hos hvem) du ikke fornemmer Kundskabs Læber.

c. 1, 10.

8. Det er den Kloges Viisdom at forstaae sig paa sin Vei, men Daarers Daarlighed er Svig.

Exh. 5, 15.

9. (Enhver af) Daarerne driver Spot med (sin) Syndesthyld, men iblandt de Oprigtige er Velbehagelighed.

2 Petr. 3, 3 f.

10. Et Hjerter kjender sin Sjæls Bitterhed, og en Fremmed skal ikke blande sig ind i dets Glæde.

11. De Ugudeliges Huus skal ødelægges, men de Oprigtiges Paulum skal blomstre.

c. 12, 7.

12. Der er en Vei, som synes ret for en Mand, men det Sidste deraf er Dødens Veie.

c. 16, 25.

13. Hjertet skal og, idet det leer, have Smerte, og det Sidste af den Glæde er Bedrøvelse.

Præd. 2, 2.

14. Et fravendt Hjerter skal mættes af

sine Veie, men en god Mand (viger) fra ham.

c. 1, 31.

15. En Banvittig troer Alting, men en Klog agter paa sin Gang.

16. En Viis frygter og viger fra Ondt, men en Daare farer igjennem og er tryg.

1 Mos. 29, 10.

17. Den, som er hastig til Brede, gjør Daarlighed, og en underfundig Mand hader.

c. 12, 16.

18. Banvittige arve Daarlighed, men Kloge skulle krone sig med Kundskab.

19. De Onde nedbøje sig for de Godes Ansigt, og de Ugudelige ved den Retfærdiges Porte.

20. En Arm hader ogsaa af sin Næste, men de ere mange, som elske en Kig.

c. 19, 7.

21. Hvo, som foragter sin Næste, syndet, men den, som forbarmer sig over de Fortrykte, er salig.

v. 31. Ps. 41, 1.

22. Skulle de ikke fare vild, som optænke Ondt? men de, som optænke Godt (skulle finde) Viisdom og Trostab.

Ps. 7, 15 f.

23. I alt smerteligt (Arbeide) er der Fordeel, men (hvor der ikkun ere) Læbers Ord, (der kommer det) aleneste til Mangel.

c. 5, 10; 10, 4; 12, 24.

24. De Vises Krone er deres Rigdom, men Daarers Daarlighed (bliver) Daarlighed.

25. Et trofast Vidne redder Sjæle, men et svigefuldt (Vidne) udblæser Løgn.

v. 5.

26. I Herrens Frygt er en tryk Styrke, og han skal være en Tilflugt for sine Born.

c. 18, 10.

27. Herrens Frygt er Livets Kilde til at vige fra Dødens Snarer.

c. 10, 11, 17; 13, 14.

28. Det er en Konges Vre at have meget Folk, men hvor Folket er borte, der er en Jyrstes Fordervelse.

29. En Langmodig har megen Forstand, men den, som er hastig i Sindet, ophører Daarlighed.

c. 19, 11; 14, 17; 12, 16.

30. Et sundt Hjerter er Legemets Liv, men Alvind er (som) Raadendehed i Venene.

Præd. 4, 4.

31. Hvo, som fortrykker den Ringe, forhaaner den, som gjorde ham, men hvo, som forbarmer sig over en Fattig, ærer ham.

c. 17, 5. 2 Mos. 4, 11.

32. En Ugudelig skal omstødes for medelst sin Ondskab, men en Retfærdig har Tilid i sin Død.

Ps. 37, 16. Ps. 73, 18, 19.

33. Viisdom hviler i den Forstandiges Hjerter, men (det, som er) inden i Daarer, skal kjendes.

34. Retfærdighed ophøier et Folk, men Synd er en gruelig Ting iblandt Folk.

3 Mos. 20, 17.

35. Kongens Velbehagelighed er til en Flog Tjener, men hans Grumhed er (over) den, som bestjæmmer.

1 Mos. 41, 38 fg.

15. Capitel.

Salomo taler om viis og daarlig Tale, 1. 2. 4. 7. 23. 26. 28, Guds Alvidenhed, 3. 11, Tugt og Revselse, 5. 10. 12. 31. 33, de Uretfærdiges og Ugudeliges Guds, 6, deres Gudstjeneste og Betæ, 8. 9. 24. 29, Glæde og Sorg, 13. 15, Viisdom og Daarlighed, 14. 21, Røisomhed med Herrens Frygt og Kjærlighed, 16. 17, Brede og Langmodighed, 18, Læbhed 19, gode og onde Børn, 20, Anslag med Raad, 22, Hovmodige og Enker, 25, de Undes Anslag, 26, Gjerrighed og Stjens, 27, godt Rygte, 30, Gudsfrugt og Ydmyghed, 33.

Et mildt Svar kan omvende Brede, men et fortvædeligt Ord gjør, at Brede opstiger.

c. 25, 15. 1 Sam. 25, 23.

2. De Vises Tunge giver god Kundskab, men Daarers Mund udgyder Daarlighed.

c. 13, 16. Ef. 32, 6.

3. Herrens Dine ere allesteds, de beskue Unde og Gode.

Ebr. 4, 13.

4. Tungens Lægedom er Livsens Træ, men (naar der er) et forvædet Væsen i den, (da er det, som naar Noget) sønderbrydes af Veir.

c. 12, 18; 3, 18; 11, 30. 3.

5. En Daare foragter sin Faders Tugt, men den, som bevarer Straffen, handler snildeligen.

c. 13, 1. 18. Pf. 141, 5.

6. I en Retfærdigs Huus er meget Guds, men der er Forstyrrelse i en Ugudeligs Indkomme.

c. 3, 33.

7. De Vises Læber skulde udstrøe Kundskab, men Daarernes Hjerte ikke faa.

c. 12, 23.

8. De Ugudeliges Offer er Herren en Vederstyggelighed, men de Oprigtiges Bøn er hans Velbehagelighed.

c. 21, 27. Ef. 1, 11. 15.

9. De Ugudeliges Bei er Herren en Vederstyggelighed, men den, som efterjager Retfærdighed, elsker han.

c. 11, 20.

10. Tugt er ond for den, som forlader en Sti; den, som hader Straf, skal døe.

c. 29, 1.

11. Helvede og Fordærbelse er (aaenbar) for Herren, meget mere Menneskens Børns Hjerte.

Job 26, 6.

12. En Spotter elsker ikke den, som ham straffer, han gaar ikke til de Vise.

c. 9, 7. 8.

13. Et glad Hjerte gjør Ansigtet behageligt, men ved Hjertets Beskyrning nedslaaes Modet.

c. 17, 22.

14. Et forstandigt Hjerte søger Kundskab, men Daarers Mund fødes med Daarlighed.

15. Alle den Glendiges Dage ere onde, men et godt Mod er et ideligt Gjestebud.

1 Tim. 6, 6.

16. Lidet er bedre i Herrens Frygt, end stort Liggendefæ, naar der er Forstyrrelse derhos.

c. 16, 8.

17. Bedre er en Ret grønne Urter, naar der er Kjærlighed hos, end en fed Dre, naar der er Had hos.

c. 17, 1.

18. En hastig Mand oppvækker Trætte, men en Langmodig stiller Riv.

c. 29, 22; 26, 21.

19. Den Lades Bei er som et Tornejærde, men de Oprigtiges Sti er banet.

c. 24, 30. 31.

20. En viis Søn glæder Faderen, men et daarligt Menneffe foragter sin Moder.

c. 10, 1; 17, 25; 19, 13. 26.

21. Daarlighed er den en Glæde, som fattes Forstand, men en forstandig Mand vander ret frem.

c. 12, 12.

22. Anslag gjøres til Intet, naar der ikke er hemmeligt Raad, men hvor der ere mange Raadgivere, (der) skal det bestaae.

c. 20, 18; 11, 14; 24, 6.

23. Der er Glæde over en Mand, naar hans Mund svarer (ret), og et Ord i sin Tid, hvor godt (er det)!

c. 25, 11.

24. Livsens Bei er for den Alege oven til, paa det han skal undvige Helvede ned til.

Col. 3, 1. 2.

25. Herren skal udrydde de Hovmodiges Huus, men stadfæste Enkens Landmærke.

c. 12, 7. 1 Petr. 5, 5.

26. Den Undes Anslag ere Herren en Vederstyggelighed, men de Renes ere lige Taler.

Pf. 2, 2-6.

27. Den, som er meget gjerrig, forstyrrer sit Huus, men den, som hader Gaver, skal leve.

c. 11, 29. Pf. 15, 5.

28. Den Retfærdiges Hjerte betænker sig for at svare, men de Ugudeliges Mund udgyder onde Ting.

v. 14.

29. Herren er langt fra de Ugudelige, men hører de Retfærdiges Bøn.

Job. 9, 31. 3af. 5, 16.

30. Dines Lys glæder Hjertet, et godt Rygte fedes Been.

c. 22, 1.

31. Det Dre, som hører Livsens Straf, bliver om Natten midt iblandt de Vise.

c. 12, 1; 13, 18.

32. Den, som lader Tugt fare, foragter

sin Sjæl, men den, som hører Straf, for hverver (sig) Forstand. Bf. 141, 5.

33. Herrens Frygt er Blisdoms Tugt, og Ydmyghed er for Væ. c. 18, 12 fj.

16. Capittel.

Salomo lærer, at Gud regjerer et Menneskes Tunge og Gang, og Lobben. 1. 9. 33, om egne Veie og Selvbehag derudi, 2. 25, at forlade sig paa Herren, 3. 20, Guds Gjæringer, 4. Hovmodighed, 5. 18. 19, Mistundhed og Herrens Frygt, 6. Gjænderes Tilfredsstillelse, 7. Nøisomhed, 8. Konger, 10. 12. 13-15, Vægt, 11, Blisdom, 16, de Oprigtiges Veie, 17, de Bises Tale, 21-24, Arbeidsomhed, 26, en unyttig, vanvittig og fortrædelig Mand, 27-30, graae Haar, 31, Langmodighed, 32.

(Det staaer) til et Menneske, hvad han vil sætte sig for i Hjertet, men (det kommer) fra Herren, hvad Tungen skal svare. Jer. 10, 23.

2. Alle en Mands Veie ere rene for hans Dine, men Herren er den, som veier Manden. c. 21, 2; 24, 12.

3. Vælt dine Gjæringer paa Herren, saa skulde dine Anslag stadfæstes. Matth. 6, 25. Bf. 22, 9.

4. Herren haver gjort Alting for sin Skyld, ja ogsaa en Ugudelighed til den onde Dag. Rom. 11, 36.

5. Hver, som er høi i Hjertet, er Herren en Vederstyggelighed; (om der end lægges) Magt til Magt, skal han dog ikke holdes ufyldig. 1 Petr. 5, 5. Erebp. 11, 21.

6. Ved Mistundhed og Sandhed forsones Misgjærning, og ved Herrens Frygt viger man fra det Onde. c. 8, 13.

7. Naar Herren haver Behagelighed til en Mands Veie, da gjør han, at ogsaa hans Gjænder holde Fred med ham.

8. Lidet er bedre med Retfærdighed, end meget Indkomme foruden Ret. c. 15, 16.

9. Menneskets Hjerte optænker sin Bei, men Herren stadfæster hans Gang.

10. Der er Spaadom paa en Konges Læber, hans Mund skal ikke overtræde i Dom.

11. Ret Vægt og Vægtstaaer høre Herren til, alle Vægtstene i Posen ere hans Gjærning. c. 11, 1; 20, 10. 23. 3 Mos. 19, 36.

12. Det er en Vederstyggelighed for Konger at gjøre Ugudelighed, thi ved Retfærdighed besæftes Thronen. c. 20, 28.

13. Retfærdigheds Læber ere Konger en Velbehagelighed, og den, som taler oprigtige Ting, skal (hver af dem) elske.

14. Kongens Hastighed er Dødens

Bud, men en viis Mand skal forsones den. c. 20, 2.

15. I Kongens Ansigts Lys er Livet, og hans Bevaagenhed er som en Sky med silbig Regn. c. 19, 12.

16. At kjøbe Blisdom, hvor (meget) er det bedre end opgravet (Guld)! og at kjøbe Forstand er mere at uddølgge end Sølv. c. 4, 7; 3, 14; 8, 11. 19.

17. De Oprigtiges slagne Bei er at vige fra det Onde; hvo, der forvarer sin Bei, bevarer sin Sjæl.

18. Foran Forstyrrelse er Hovmodighed, og foran Fald en høi Mand. c. 18, 12.

19. Det er bedre (at være) ringe i Manden med de Sagtnodige, end at dele Rov med de Hovmodige.

20. Hvo, som forstaaer sig paa Ordet, han skal finde Godt, og den, som forlader sig paa Herren, den er salig. Bf. 2, 12. Bf. 146, 5.

21. En Viis i Hjertet skal kaldes forstandig, og Lærernes Sødhed formerer Værdom.

22. Klogskab er for dem, som eie den, Livets Råde, men Daarers Tugt er Daarlighed. c. 13, 14.

23. Den Bises Hjerte skal undervise hans Mund og formere Værdom paa hans Læber. v. 21.

24. Viflige Taler ere en Honningkage, sød for Sjælen og en Lægedom for Benene. c. 12, 25.

25. Der er en Bei, som synes en Mand ret, men det Sidste deraf er Dødens Veie. c. 14, 12.

26. Hans Sjæl, som arbejder, arbejder for sig (selv), thi han bøier sig til Arbeide, da hans Mund byder ham det.

27. En Belials Mand bereder Ulykke, og paa hans Læber er som en brændende Ild.

28. En faare forvendt Mand kommer Trætte afsted, og en Bagvaster adskiller en Jyrste (fra den anden). c. 17, 9.

29. En fortrædelig Mand lofter sin Næste, og fører ham paa en Bei, (som er) ikke god.

30. Hvo, der luffer sine Dine, (gjør det) for at optænke forvendte Ting, hvo, som bider i sine Læber, fuldkommer Dødt. c. 6, 13; 10, 10.

31. Graae Haar ere en deilig Krone, (naar) de findes paa Retfærdigheds Bei. c. 20, 29.

32. En Pangmodig er bedre end en vældig (Mand), og den, som hersker over sin Mand, end den, der indtager en Stad.

33. Rodden fastes i Skjødets, men al dens Udfald er fra Herren.

3 Mos. 16, 8. Ap. G. 1, 26 fg.

17. Capitel.

Salomo taler om Rolighed og Trætte, 1, en klog Tjener, 2, Hjertets Prøvelse, 3, Vogn, 4, 7, de Armes og Elendiges Bespottelse, 5, Børnebørn og Fædre, 6, at tale om høie Ting og at tie, 7. 27. 28, Skjenk, 8. 23, at skjule Overtrædelse, 9, at straffe, 10. 26, Mødgang, 11, Daarer, 12. 16. 21, at betale Godt med Ondt, 13, Trætte, 14. 19, ubillige Domme og Straf, 15. 26, Venner, 17, Borgen, 18, Stoltthed, 19, forvendt Hjerte og Tunge, 20, Hjertets Glæde og Sorg, 22, Vises og Daarers Adfærd, 24, en daarlig Søn, 25.

Bedre er en tør Mundbid, naar Rolighed er derhos, end et Huus, fuldt af slagtet (Dvæg), med Trætte.

c. 15, 16. 17; 16, 8.

2. En klog Tjener skal herste over en Søn, som bestjæmmer, og skal dele Arv midt iblandt Brødre.

3. Der er Digel til (at prøve) Sølvet, og Døn til Guldet, men den, som prøver Hjertene, er Herren.

c. 27, 21.

4. En Ond agter paa uretsfærdige Væber, (og) den, som vender Øren til Vogn, (agter) paa en skadelig Tunge.

5. Hvo, som bespottet en Arm, forhaaner den, som gjorde ham; hvo, som glæder sig over Ulykke, skal ikke holdes uflyldig.

c. 14, 31.

6. Børnebørn ere de Gamles Krone, og Børnenes Priis ere deres Fædre.

Pf. 128, 6.

7. Det staaer en Daare ikke vel an at tale om hyperlige Ting, meget mindre en Fyrste at tale Vogn.

8. Skjenk er en hydig Steen for deres Dine, som eie den; til alt det, man vil vende sig, skal den lykkes.

9. Hvo, som stjuler Overtrædelse, søger Kjærlighed, men den, som oppriper en Sag, adskiller en Fyrste (fra den anden).

c. 10, 12; 16, 28.

10. Brettefættelse nedfarer dybere i en Forstandig, end at slaae en Daare hundrede (Gange).

11. Et gjenstridigt (Menneske) søger viseseligens efter Ondt, men en grum Engel skal sendes paa ham.

Pf. 35, 20. Pf. 36, 5.

12. (Det er bedre) for en Mand at møde en Bjørn, som Ungerne ere frataagne, end en Daare i hans Daarlighed.

Hof. 13, 8.

13. Hvo, som igjengiver Ondt for Godt, fra hans Huus skal Ondt ikke vige.

1 Thes. 5, 15. 1 Petr. 3, 9.

14. Hvo, som begynder Trætte, (er lige som den), der aabner for Vand; forlad derfor Trætten, førend du blandes i den.

15. Den, som siger en Ugudelig at være retfærdig, og den, som siger en Retfærdig at være ugudelig, de ere ogsaa Herren begge en Vederstyggelighed.

Ef. 5, 23. Ezch. 13, 19.

16. Svortil skal (Penges) Værd i Daarens Haand at kjøbe Viisdom, (efterdi han haver) ikke Forstand (derpaa)?

17. En Ven elsker altid, og en Broder fødes (til Hjælp) i Nød.

18. Et Menneske, som fattes Forstand, slaar Haand (i Haand) og bliver fast Borgen hos sin Næste.

c. 6, 1; 11, 15.

19. Hvo, der elsker Trætte, elsker Overtrædelse; hvo, som gjør sin Dør høi, søger efter Forstyrrelse.

20. Den, som er vanartig i Hjertet, skal ikke finde Godt, og den, (som taler) forvendt med sin Tunge, skal falde i Ulykke.

c. 11, 20.

21. Den, som avler en Daare, (avler ham) sig til Bedrøvelse, og en Daares Fader skal ikke glædes.

c. 15, 20; 17, 25.

22. Et glad Hjerte er en god Lægedom, men et nedslaget Mod fortørrer Been.

c. 15, 13, 15; 18, 14.

23. En Ugudelig tager Gave af Skjødets til at bøie Rettens Stier.

5 Mos. 16, 19.

24. Der er Viisdom for den Forstandiges Ansigt, men en Daares Dine ere ved For dens Ende.

Præb. 2, 14; 8, 1.

25. En daarlig Søn er sin Fader en Harm, og en bitter (Bedrøvelse) for hende, som fødte ham.

c. 15, 20; 19, 13.

26. Det er ikke godt endogsaa at lægge Straf paa den Retfærdige, at slaae Fyrster, (som gjøre) Ret.

27. Den, som haver god Kundskab, sparer sin Tale, og en forstandig Mand er koldfindig.

Saf. 1, 19. Ordsprog. 10, 19.

28. Ogsaa en Daare, om han taug, kunde regnes viis; (thi) den, som holder sine Væber til, som forstandig.

18. Capitel.

Salomo taler om Særfinethed, 1, en Daares Lyst, 2, de Ugudeliges Foragt, 3, viis Tale, 4, Dommeres Embede, 5, Daarer, 6. 7, Bagvaskere, 8, Lædhe, 9, Tillid til Gud, 10, Rigdom, 11, Stoltthed og Sagtmodighed, 12, ubetænkt Svar, 13, et godt Mod, 14, Forstand,

15, Gaver, 16, Trætte, 17, Fobben, 18, Brødes Fortørrelse, 19, Tungens Frugter, 20, 21, gode Qvinder, 22, Fattiges og Riges Tale, 23, Venlighed, 24.

Hvo, som frastiller sig, vil søge, hvad (ham) lyster; han blander sig i alt det, som er saa i Sandhed.

2. En Daare kan ikke have Lyst til Forstand, men deri, at hans Hjerte aabenbarer sig.

3. Naar en Ugudelig kommer, kommer ogsaa Foragt, og Skam med Forsmædelse.

4. Ord i en Mands Mund ere (som) dybe Bænde, Wiisdoms Kilde er (som) en Bæk, der udgyder sig.

5. Det er ikke godt at ansee en Ugudelig Person til at bøde en Retfærdig i Dommen.

c. 28, 21. 5 Mos. 1, 17; 16, 19.

6. Daarens Læber komme i Trætte, og hans Mund raaber efter Slag.

7. Daarens Mund er en Fordærvelse for ham (selv), og hans Læber ere en Snare for hans Sjæl.

2 Sam. 1, 16. 1 Kong. 2, 23.

8. En Bagvassers Ord ere som Slag, og de fare ned i inderste Bug.

Pf. 55, 22. Jer. 9, 8. Ordsp. 26, 22.

9. Hvo, som er efterladt i sin Gjerning, er Broder til den, som er en fordærvelig Humsbonde.

c. 20, 4.

10. Herrens Navn er et fast Taarn; en Retfærdig skal løbe til det og blive ophøiet.

Pf. 61, 4. Ordsp. 14, 26.

11. Den Riges Gods er hans faste Stad, og som en høi Muur i hans Tanke.

c. 10, 15.

12. For Forstyrrelse ophøies en Mands Hjerte, men Ydmyghed (gaaer) for Vre.

c. 15, 33; 16, 18.

13. (Derfor) Nogen giver Svar, før han hører, (da) er det ham en Daarlighed og Skam.

14. En Mands Mod kan opholde ham i hans Sygdom, men naar Modet er nedslaget, hvo kan (da) bære det?

15. Et forstandigt Hjerte kjøber Rundskaab, og de Vises Dre søger efter Rundskaab.

16. Et Menneftes Gave gjør ham Rum og fører ham for store Herrer.

17. Den, som er den Første i sin Trætte, (synes at være) retfærdig, (men) hans Næste kommer og randsager ham.

18. Lodden skal gjøre, at Trætter ophøre, og adskille imellem de Mægtige.

19. En Broder, som man har overtraadt imod, (er haardere at overvinde) end en

fast Stad, og Trætter ere som en Stang for et Palads.

20. En Mands Bug skal mættes af hans Munds Frugt, (ja) han skal mættes af sine Læbers Indkomme.

21. Død og Liv ere i Tungens BOLD, og hvo, den elsker, skal æde dens Frugt.

c. 13, 9.

22. Hvo, der finder en Hustru, finder en god Ting, og bekommer en Velbehagelighed af Herren.

c. 19, 14; 31, 19.

23. En Arm taler med (ydmyge) Begjæringer, men en Rig sparer haarde (Ord).

24. En Mand, (som haver) Benner, (ham bør det) at omgaaes venligen med (dem); thi der er den Ven, som hænger (fastere) ved, end en Broder.

19. Capitel.

Salomo taler om Fattige og Rige, 1. 4. 7, Ubetænksomhed, 2, Daarer og Bespottere, 3. 10. 29, Benner, 4, falskt Vidnesbyrd og Vagn, 5. 9. 22. 28, Gavnildhed, 6. 17. 22, Forstand og Wiisdom, 8. 11. 20. 25, Kongers Raade og Uraade, 12, daarlige og ugudelige Børn, 13. 26, frivagtige og forstandige Qvinder, 13. 14, Læbhed, 15. 24, Subrygtighed og Ugudelighed, 16. 23, Tugt, 18. 20. 25. 27, Brede, 19, Anslag, 21.

Bedre er en Arm, som vandrer i sin Fuldkommenhed, end en Vanartig med sine Læber, naar han er en Daare.

c. 28, 6.

2. Ja, naar en Sjæl er uden Rundskaab, er det ikke godt, og den, som haster med Fodderne, synker.

3. Menneftets Daarlighed omkaster hans Bei, og hans Hjerte vredes imod Herren.

4. Gods kan tilføre mange Benner, men en Ringe maa stilles fra sin Ven.

5. Et falskt Vidne skal ikke holdes uskyldigt, og den, som udblæjer Vagn, skal ikke undkomme.

5 Mos. 19, 18. 19. Ordsp. 24, 28; 25, 18.

6. Mange bede (ydmygeligen) for en Fyrstes Ansigt, og hver er Ven med en gavmild Mand.

7. Alle den Armes Brødre hade ham, ja hans Benner holde sig og langt fra ham; han forfølger dem (vel) med Ord, (men) de (hjælpe) ikke.

c. 14, 20.

8. Den, som eier Forstand, elsker sit Liv, han bevarer Forstand, for at finde Godt.

9. Et falskt Vidne skal ikke holdes uskyldigt, og den, som udblæjer Vagn, skal omkomme.

c. 21, 28.

10. Det staaer ikke en Daare vel an at forlyste sig, meget mindre en Tjener at herste over Fyrster.

11. Et Menneftes Afgjæft gjør ham

langmodig, og det er ham en Ære at gaae Overtrædelse forbi.

c. 14, 29; 16, 32.

12. Kongens Brede er som en ung Løves Brølen, men hans Bevaagenhed er som Dug paa Urter.

c. 16, 14, 15; 20, 2.

13. En daarlig Søn er sin Fader en (stor) Ulykke, og en Qvindes Trætter ere et ideligt Dryp.

c. 15, 20; 17, 25; 27, 15.

14. Huus og Gods arves efter Forældre, men en forstandig Qvinde (kommer) fra Herren.

c. 18, 22.

15. Ladhed lader en dyb Søvn falde (paa En), og en svigefuld Sjæl skal hungre.

c. 10, 4; 12, 24, 27.

16. Hvo, som bevarer Budet, bevarer sin Sjæl, (men) hvo, der foragter sine Beie, skal dødes.

Euc. 10, 28.

17. Hvo, som forbarmer sig over den Ringe, laaner Herren, og han skal betale ham hans Belgjerning.

Matth. 10, 42; 25, 40. Euc. 6, 38. Ordspr. 12, 14.

18. Tugt din Søn, medens der er Forhaabning, men ophoi ikke din Sjæl til at dræbe ham.

c. 13, 24.

19. Den, som har (for) stor Hastighed, skal bære Straf, men dersom du frier ham, da kan du blive ved (at straffe ham).

20. Adlyd Raad og tag imod Tugt, at du kan blive viis paa dit Sidste.

21. Der ere mange Anslag i en Mands Hjerte, men Herrens Raad, det skal bestaae.

c. 16, 1. Jer. 10, 23.

22. Det (skal være) et Menneffes Lyft, at han er miskundelig, og en Arm er bedre end en Løgner.

23. Herrens Frygt (fører) til Livet; thi saadan En skal være mæt (af Rolighed) Natten over, han skal ikke hjemføges med Ulykke.

c. 11, 19.

24. En Lad skjuler sin Haand i Fadet, han lader den end ikke komme til sin Mund igjen.

c. 26, 15.

25. Slaaer du en Spotter, saa skal en Vandvittig blive vittig, og straffer man en Forstandig, (da) skal han forstaae sig paa Rundsab.

c. 21, 11.

26. Hvo, der forstyrer Faderen og vil bortjage Moderen, er en Søn, som gjør tilfamme og gjør Forhaanelse.

27. Lad af, min Søn! at høre Tugt til at forvildes fra forstandig Tale.

28. Et Belials Bidne spotter Retten, og de Ugudeliges Mund opluger Aret.

29. Domme ere beredte til Spottere, og Slag til Daarers Nhg.

c. 20, 30; 10, 13.

20. Capitel.

Salomo taler om Vinens Misbrug, 1, Konger, 2. 8. 26. 28, Trætte, 3, Ladhed, 4. 13, Raad, 5, 18, Stolthed og Trofasthed, 6, Oprigtighed, 7, almindelig Forbærrelse, 9, Vægt og Maal, 10. 21, Børns Gjæringer, 11, hørende Dre, 12, Kjøbmænds Kunstgreb, 14, forstandig Tale, 15, Borgen, 16, Falstheds Brød, 17, Vagtalelse, 19, at bande Forældre, 20, at haste til Rigdom, 21, Høngjerrighed, 22, Guds Regjering, 24, Løfter, 25, Menneffets Randsjagelse, 27, Unge og Gamle, 29, de Dneds Straf, 30.

Viin (gjør) en Spotter, stærk Drif (gjør, at) En larmer, og hver, som forvildes derved, bliver ikke viis.

c. 31, 4.

2. En Konges Forfærdelse er som en ung Løves Brølen; den, ham fortørner, synder imod sit Liv.

c. 16, 14; 19, 12. Ef. 31, 4.

3. Det er en Mand en Ære at blive fra Trætte, men hver Daare blander sig derudi.

c. 17, 14.

4. Fordi det er Vinter, vil en Lad ikke pløie; (derfor) skal han tigge om Høsten, men (skal) Intet (finde).

c. 18, 9.

5. Raad i en Mands Hjerte er som dybt Vand, men en forstandig Mand skal drage det op.

c. 18, 4.

6. Mange Menneffer udraabe hver sin Fromhed, men hvo kan finde en (ret) trofast Mand?

7. Den, som vandrer frem i sin Fuldkommenhed, er retfærdig; salige ere hans Børn efter ham.

Ps. 112, 2.

8. En Konge, som sidder paa Domstolen, adspredde alle Unde med sine Dine.

9. Hvo kan sige: Jeg haver renset mit Hjerte, jeg er reen af min Skyld?

1 Kong. 8, 46. Ps. 7, 20. 1 Sof. 1, 8.

10. Forskjellig Vægt og forskjellig Ephra, de ere ogsaa begge en Vederstyggelighed for Herren.

11. Den Unge kjendes og paa sine Idretter, om han er reen, og om hans Gjærning er ret.

c. 22, 6.

12. Et hørende Dre og et seende Die, dem haver ogsaa Herren begge gjort.

Ps. 94, 9.

13. Elst ikke Søn, at du skal ikke maafsee blive arm; oplad dine Dine (og) mættes af Brød.

c. 6, 10; 24, 30-31.

14. (Det er) Ondt, (det er) Ondt, skal Kjøberen sige, men (naar) han gaar bort, da skal han rose sig.

15. Der er Guld og mange Perler til, men forstandige Læber ere et dyrebart Løi.

16. Naar En bliver Borgen for en

Fremmed, tag hans Klæder, og tag Pant af ham for de Ubekjendte. c. 27, 13.

17. Falskheds Brød smager en Mand vel, men siden bliver hans Mund fuld af Grus. c. 9, 17.

18. Anslag med Raad bestaae, derfor før Krig med Raadslag. c. 15, 22; 21, 6.

19. Den, som aabenbarer hemmeligt Raad, han er som en Bagvaske, og blandt dig ikke med den, som besviger med sine Læber. c. 17, 4.

20. Hvo, som bander sin Fader eller sin Moder, hans Lygte skal udslukkes i thyt Mørke. 2 Mos. 21, 17 fg.

21. Den Arv, som man først haster med efter, den skal ikke velsignes paa det Sidste. Luc. 15, 12.

22. Siig ikke: Jeg vil betale Dndt; bi efter Herren, og han skal frelse dig. c. 24, 29. 1 Petr. 3, 9.

23. Forstjellig Bægt er en Vederstyggelighed for Herren, og falske Bægtstaaler ere ikke gode. v. 10. Esch. 45, 10.

24. En Mands Gange (komme) fra Herren, og hvorledes kan et Menneſte forstaae sin Bei?

25. Det er Menneſket en Snare, (om) han vil opsluge det Hellige, og efter (han har gjort) Vøster, (da først) at undersøge (dem).

26. En viis Konge adspredde de Ugudelige, og lader føre Hjulet over dem. v. 8. Ef. 28, 27. 28.

27. Menneſkets Mænd er Herrens Lygte, som randsager Alt, (som er i) hans inderste Bug.

28. Misfandhed og Sandhed skulle bevare en Konge, og han understøtter sin Throne ved Misfandhed. c. 16, 12.

29. De Unges Kraft er deres Frydelse, og graae Haar ere de Gamles Vre. c. 16, 31.

30. Buler (og) Saar ere en Renselse for den Dnde, og Plager, (som gaar ind i) hans inderste Bug. v. 27.

21. Capitel.

Salomo taler om Kongens Hjerter, 1, et Menneſkes Randsagelse, 2, Retfærdighed og Dfser, 3. 27, Gvmodighed, 4. 24, Flittighed og Gjerrighed, 5. 26, uretfærdig Rigdom, 6, Ugudelige, 7. 10. 12. 15. 18. 27. 29, et forvendt Menneſte, 8, tvivagtige Qvinder, 9. 19, Augt, 11, Ubarmhertighed, 13, Gave, 14, Retfærdige, Misfandelige, Dprigtige, Ugudelige, 15. 18. 21. 26. 29, Visdom, Forstand og Raad, 16. 20. 22. 30, Vellyst, 17, Tungens Bevarelse, 23, Lad-

heb, 25, falske Vidner, 23. 28, Barmhertighed mod Herren, 30, Seiersind, 31.

Kongens Hjerter er (som) Vandbække i Herrens Haand; til alt det, han haver Lyst til, skal han bære det. Ps. 33, 15.

2. Alle en Mands Beie ere rette for hans Dine, men Herren veier Hjerter. c. 16, 2.

3. Alt gjøre Retfærdighed og Ret er mere udvalgt for Herren end Offer. Ef. 1, 16.

4. Høie Dine og et stolt Hjerter og de Ugudeliges Bløining er Synd. Ps. 101, 5.

5. Den Flittiges Anslag ere visfelig til Fordeel, men hers, som haster, ere visfelig til Mangel. c. 14, 23; 28, 20.

6. At arbejde paa (at samle) Liggendes med en falsk Tunge er en Forfængelighed, som bortblæses, hos dem, som søge Døden. c. 10, 2.

7. De Ugudeliges Odelæggelse skal forfærde dem; thi de vægrede sig ved at gjøre Ret.

8. En skyldbethegnet Mands Bei er (saare) forvendt, men (anlangende) den Rene, hans Gjerning er oprigtig.

9. Det er bedre at boe i et Hjørne paa Taget end hos en trættefuld Qvinde, og det i et Huus (fuldt) af Selskab. v. 19. c. 25, 24.

10. En Ugudeligs Sjæl haver Lyst til Dndt, hans Ven finder ikke Naade for hans Dine.

11. Naar man lægger Straf paa en Spotter, bliver en Vandvittig viis, og naar man underviser en Viis, skal han antage Kundskab. c. 19, 25.

12. En Retfærdig faaer Forstand af en Ugudeligs Huus, naar (Gud) omfatter de Ugudelige til Ulykke. Ps. 73, 17 fg.

13. Hvo, som stopper sit Ore for den Ringes Raab, han, han skal og raabe og ikke høreres.

14. En Gave i Vdom stiller Brede, og en Skjenk i Varmen (stiller) en stærk Hæstighed. 1 Sam. 25, 18.

15. Det er den Retfærdige en Glæde at gjøre Ret, men Fordærvelse er for dem, som gjøre Uret.

16. Et Menneſte, som farer vild fra Klogskabs Bei, skal hvile i Dødnings Foramling.

17. Den, som elsker Glæde, skal have Mangel, hvo, som elsker Vin og Olie, skal ikke blive rig. Luc. 15, 13.

18. En Ugudelig (skal blive) Løspenge for den Retfærdige, og den Trædste for de Dprigtige. c. 11, 8.

19. Det er bedre at boe i et øde Land end hos en trættefuld og fortørnet Qvinde.

b. 9. c. 25, 24.

20. I den Vises Bolig er et onskeligt Riggendefæ og Olie, men et daarligt Menneſte opsluger det.

21. Hvo, der søger efter Retſærdighed og Wiſdomhed, ſkal finde Livet, Retſærdighed og Ære.

ſaf. 2, 13.

22. En Wiis farer op i de Vældiges Stad, og ſkal nedkaſte dens Trygheds Eſtyrke.

23. Hvo, der bevarer ſin Mund og ſin Tunge, bevarer ſin Sjæl fra Angeſter.

24. En ſtolt Hovmodig, hans Navn er en Spotter, han gjør (ſin Gjærning) med Hovmodighed (og) Grumhed.

25. Den Lades Begjæring ſkal dræbe ham; thi hans Hænder vægrede ſig ved at gjøre (Noget).

26. Han begjærer ſaare den ganſke Dag, men en Retſærdig ſkal give og ikke holde tilbage.

27. De Ugudeliges Offer er en Vederſtyggelighed, meget mere, (naar) de lade det fremkomme med et ſkjændeligt (Forſæt).

e. 15, 8. Ef. 1, 11-15.

28. Et løgnagtigt Bidne ſkal omkomme, men en Mand, ſom hører, maa altid tale igjen.

c. 19, 5.

29. En ugudelig Mand forhærdet ſit Anſigt, men den Oprigtige, han beſæſter ſine Beie.

30. (Der hjælper) ikke Wiisdom, ei heller Forſtand, ei heller Raad imod Herren.

c. 11, 21.

31. Heſten er beredt til Krigens Dag, men Frelſe hører Herren til.

ſf. 144, 10.

22. Capitel.

Salomo taler om et godt Navn og Naade, 1, Rige og Arme, 2. 7. 16, Klogſkab og Vanvittighed, 3, Sagtmødigheds Løn, 4, de Forvendtes Veie, 5, de Unges Underviisning og Tugt, 6. 12, Uretſærdige, 8, et godt Die, 9, Spottere, 10, rene Hjertier og Læber, 11, ret Kundſkab og Fortrædelighed, 12, de Lade, 13, fremmede Qvinde, 14, de Fattiges Undertruffeſe, 15, 22. 23, de Vises Ord, 17-19, diſſe Ordsprogs Berømmelſe, 20. 21, en haſtig Mands Selſkab, 24. 25, Borgen, 26. 27, gamle Landemærker, 28, Hurtighed i ſin Gjærning, 29.

Et (godt) Navn er mere at udvælge end ſtor Rigdom, Gnuſt er bedre end Sølv og end Guld.

c. 25, 25. Præd. 7, 1.

2. En Rig og en Arm mødtes; Herren gjorde dem alleſammen.

c. 29, 13.

3. En Klog ſeer Ulykken og ſtjuler ſig,

men Vanvittige gaar frem og ſtraffes.

c. 27, 12.

4. Sagtmødigheds Løn er Herrens Frygt, Rigdom og Ære og Livet.

5. Torne (og) Snarer ere paa den Forvendtes Veie, (men) den, ſom bevarer ſin Sjæl, ſkal vige langt fra den.

6. Oplær den Unge efter hans Veie Beſtaffenhed; ogſaa naar han bliver gammel, ſkal han ikke vige derfra.

c. 20, 11.

7. En Rig herſker over Arme, og den, ſom tager tillaaens, er den Mands Tjener, ſom udlaaner.

8. Hvo, ſom ſaarer Uret, ſkal høſte Uretſærdighed, og hans Grumheds Riis ſkal ſaac Ende.

Job 4, 8. 9. Joſ. 10, 12. 13. Gal. 6, 7. 8.

9. (Den, ſom haver) et godt Die, den ſkal veſignes; thi han gav den Ringe af ſit Brød.

10. Uddriv Spotteren, ſaa gaaer Træten ud, ſaa ſkal Riv og Forſmædſe afſlade.

11. Den, ſom elſter Hjertets Reenhed, hvis Læber ere yndige, hans Ven er Kongen.

12. Herrens Vine bevare Kundſkab, og han omkaſter den Troſloſes Ord.

13. En Lad ſagde: Der er en Løve derude, jeg maatte dræbes midt paa Gaderne.

c. 26, 13.

14. De fremmede (Qvinders) Mund er en dyb Grav; den, Herren er vred paa, ſkal falde der(udi).

c. 23, 27.

15. Daarlighed er bunden til en Unges Hjerte; Tugtens Riis ſkal drive den langt fra ham.

16. Hvo, ſom fortrykker en Ringe for at formere Sit, (og) hvo, ſom giver en Rig, (den ſkal) viſſeligen (komme) til Mangel.

17. Vei dit Ord og hør de Vises Ord, og ſæt dit Hjerte til min Kundſkab.

c. 5, 1.

18. Thi (det ſkal være) liſligt, derſom du bevarer dem i din Bug, de ſkulle ſtadſæſtes tilſammen paa dine Læber.

19. Paa det at din Tillid ſkal være i Herren, haver jeg kundgjort dig det idag, og (mærk) du (det).

ſf. 71, 5.

20. Haver jeg ikke ſkrevet dig ypperlige Ting med (mange) Raad og Forſtand?

c. 8, 6.

21. at kundgjøre dig Sandheds Tales Viſhed, at du maa ſvare dem, ſom ſendte dig, Ord, ſom ere Sandhed.

22. Røv ikke en Ringe, fordi han er ringe, og knus ikke en Glendig i Porten.

23. Thi Herren ſkal udføre deres Sag, og berøve deres Sjæl, ſom berøve dem.

ſf. 35, 1.

24. Hav ikke Selvskab med en vredagtig Mand, og kom ikke til en hastig Mand,

c. 29, 22.

25. at du ei maaskee skulde lære hans Stier og faae en Snare til din Sjæl.

26. Vær ikke iblandt dem, som slaae Haand (i Haand), iblandt dem, som borge for Gjæld.

c. 11, 15; 17, 18.

27. Dersom du ikke haver at betale med, hvorfor skulde han da tage din Seng bort under dig?

28. Flyt ikke (tilbage) det gamle Landemærke, som dine Fædre have gjort.

5 Mos. 27, 17. Jos 24, 2. Drisp. 23, 10.

29. Seer du en Mand, (som er) snar i sin Gjerning, han skal stilles for Konger, han skal ikke stilles for de Uædle.

1 Mos. 39, 3; 41, 40.

23. Capitel.

Salomo taler om at faae Mad med store Herrer og avindsfulde Fjoll, 1-3. 6-8, Rigdom, 4. 5, Tale for Daarer, 9, gamle Landemærker, 10, Faderløse, 10. 11, Tugt, 12. 14. 23, Viisdom, Sandhed og Forstand, 15. 16. 19. 23. 24, Nidjærhed mod Syndere, 17. 18, gode Børn, 24, Viindrantere og Fraadere, 20. 21. 29-35, Sønn, 21, Lydighed mod Forældre, 22. 25, at give Herren sit Hjerte, 26, og vogte sig for Horer, 27. 28.

Naar du sidder at æde med en Regent, da betragt flittig, hvem (du haver) for dit Ansigt,

2. og sæt en Kniv paa din Strube, om du haver Begjærlighed.

3. Hav ikke Lyst til hans velsmagende (Mad), thi det er falskt Brød.

v. 6.

4. Bemød dig ikke for at blive rig; hold op fra at (anvende dertil) din Forstand.

5. Skulde du lade dine Dine flybe til det, da det ikke (bliver)? thi det skal visseiligen gjøre sig Binger, som en Ørn, der flyver til Himmelen.

6. Ved ikke Brød hos (En, der haver) et ondt Die, og hav ikke Lyst til hans velsmagende (Mad).

7. Thi ligesom han agter (dig) i sit Hjerte, saa er det; han skal sige til dig: Ved og drif, men hans Hjerte er ikke med dig.

8. Din Mundfuld, som du haver ædet, den skal du udspye, og du har spildt dine listlige Ord.

9. Tal ikke for Daarens Øren; thi han foragter din Tales Klogskab.

10. Flyt ikke tilbage det gamle Landemærke, og kom ikke paa de Faderløses Alger.

c. 22, 28. 5 Mos. 19, 14.

11. Thi deres Løser er stærk; han, han skal udføre deres Sag imod dig.

Ps. 10, 14. Ps. 68, 6.

12. Lad dit Hjerte komme til Tugt, og dine Øren til Kundskabs Taler.

13. Vægre dig ikke for at tugte den Unge thi slaaer du ham med Riset, dør han ikke (deraf).

c. 13, 24.

14. Du, du skal slaae ham med Riset og frie hans Sjæl fra Helvede.

15. Min Søn! dersom dit Hjerte er viist, skal mit Hjerte glæde sig, ja jeg (selv),

c. 27, 11.

16. og mine Myrer skulde fryde sig, naar dine Læber tale oprigtige Ting.

17. Lad dit Hjerte ikke være nidjært imod Syndere, men (holde sig) hver Dag i Herrens Frygt.

c. 24, 1.

18. Thi sandelig, der er (en Belønning) paa det Sidste, og din Forhaabning skal ikke udryddes.

c. 24, 14. 20.

19. Hør du, min Søn! og bliv viis, og lad dit Hjerte gaae (ret) frem paa Veien.

c. 9, 11.

20. Vær ikke iblandt Viindrantere, iblandt Njødfradere for sig.

21. Thi en Dranker og Fraadser skal blive arm, og Slummer gjør, at En maa isøre sig revne (Ræder).

Luc. 15, 13. 17.

22. Adlyd din Fader, som avlede dig, og foragst ikke din Moder, naar hun bliver gammel.

c. 1, 8.

23. Kjøb Sandhed og sælg (den) ikke, (samt) Viisdom og Tugt og Forstand.

24. En Retfærdigs Fader skal storligen fryde sig; den, som avler en Viis, skal glædes ved ham.

c. 10, 1; 15, 20.

25. Lad din Fader og din Moder glædes, og lad hende fryde sig, som fødte dig.

26. Min Søn! giv mig dit Hjerte, og lad dine Dine bevare mine Veie.

27. Thi en Hore er en dyb Grav, og en fremmed (Qvinde) en snever Brønd.

c. 22, 14.

28. Ja, hun ligger paa Luur, som efter Rov, og formerer de Troløse iblandt Menneskene.

c. 7, 12.

29. Hvem (vederfares) Vee? hvem Fatigdom? hvem Trætter? hvem Klage? hvem Saar uden Marsag? hvem røde Dine?

30. Dem, som tøve (længe) ved Vinen, dem, som komme at søge efter blandet (Drif).

31. See ikke til Vinen, naar den er rød,

naar den fremviser sin Farve i Bægeret, naar den retteligen bevæges.

32. Det Sidste deraf skal bide som en Slange og stifke som en Vasilist;

33. dine Dine maatte see efter fremmede (Vinder), og dit Hjerte tale forvendede Ting,

34. og du skulde blive som En, der ligger midt i Havet, og som den, der ligger øverst paa Masten.

35. De sloge mig, (skal du sige,) det smertede mig ikke; de stødte mig, jeg fornam det ikke; naar skal jeg opbaagne? jeg skal fremdeles søge den mere.

24. Capitel.

Salomo formaner til at flye de Ugudeliges, Bepotteres og Daarers Omjængelse, hvis Egenheder og Art han beskriver, 1. 2. 8. 9. 15. 16. 19. 20; taler om Viisdom og Naad, 2-7. 13. 14, Efterladenhed, 10, de Ulykkeligens Rødder, 11. 12, de Retfærdiges Gjenfærdigheder og Frelser, 15. 16, Glæde over Kjendens Fald, 17. 18, at frygte Herren og Kongen, 21, ei have Deel med de Barmhjertige, 21. 22, Dommeres Embede, 23-25, ret Svar, 26, Huusholdning, 27, falskt Vidnesbyrd og Hævngjerrighed, 28. 29, Læbhed, 30-34.

Vær ikke nidkjær imod onde Mennesker, og hav ikke Hyst til at være hos dem.

c. 1, 10; 23, 17.

2. Thi deres Hjerte betænker Ødelæggelse, og deres Læber udtale Møje.

3. Ved Viisdom bygges et Hus, og ved Forstand befæstes det,

4. og ved Kundskab blive de inderste Kammere fulde af alt dyrebart og ligligt Guds.

Ps. 144, 13.

5. En viis Mand er stærk, og en forstandig Mand bestyrker (sine) Kræfter.

6. Thi med (vise) Raadslag skal du føre Krig for dig, og hvor mange Raadgivere ere, der er Frelse.

c. 20, 18; 11, 14; 15, 22.

7. Al Viisdom er en Daare (for) høi; han kan ikke oplade sin Mund i Porten.

8. Hvo, som betænker at gjøre Ondt, den falder som en skalkagtig Mand.

9. Daarligheds fjænderlige (Bedrift) er Synd, og en Bepotter er en Vederstyggelighed iblandt Folk.

10. Er du efterladt paa Nøds Dag, (da) er din Kraft ringe.

11. Red dem, som ere grebne til Døden, som ere snublende (og nær ved) at ihjelslaaes, dersom du vilde holde dig tilbage (fra dem).

Ps. 82, 4.

12. Naar du siger: See, vi kjende ikke (denne), mon da ikke han, som veier Hjer-

ter, han skal forstaae det, og han, som tager vare paa din Sjæl, han skal kjende det? thi han betaler et Menneske efter sin Gjærning.

1 Sam. 16, 7.

Ps. 62, 13. Matth. 16, 27. Rom. 2, 6. Nab. 2, 23.

13. Ved Honning, min Søn! thi det er godt, og Honningkage er sød for din Gane.

14. Saaledes skal og Viisdoms Kundskab være for din Sjæl; naar du finder (den), da er der (Belsønning) paa det Sidste, og din Forhaabning skal ikke udryddes.

c. 23, 18.

15. Vær ikke, du Ugudelige! paa en Retfærdigs Bolig, forstyr ikke hans Leie.

Ps. 10, 9. Ps. 37, 32.

16. Thi en Retfærdig kan falde syv Gange, og staae op (igen), men de Ugudelige skulle støde sig i Ulykke.

Ps. 37, 24. Ps. 34, 20.

17. Du skal ikke glæde dig, naar din Fjende falder, og lad dit Hjerte ikke frydes, naar han støder sig,

Jeb 31, 29. Micha 7, 8.

18. at Herren ikke skal see det, og (det maatte være) ondt for hans Dine, og han maatte vende sin Brede fra ham (til dig).

19. Lad (din Brede) ikke optændes over de Onde, vær ikke nidkjær over de Ugudelige;

Ps. 37, 1.

20. thi den Onde skal ingen (Belsønning) have paa det Sidste, de Ugudeliges Lygte skal udslukkes.

c. 13, 9.

21. Min Søn! frygt Herren og Kongen; bland dig ikke iblandt de Foranderlige;

1 Petr. 2, 17.

22. thi deres Ulykke skal hastelig opkomme, og hvo kjender Begges Fordærvelse?

23. Disse (Sprog) høre og de Vise til: Alt ansee Personer i Dom er ikke godt.

c. 18, 5; 28, 21. 3 Mos. 19, 15.

24. Hvo, som siger til en Ugudelig: Du er retfærdig, han skulle Folkene forbande, Folkene skulle blive (saare) brede paa ham.

25. Væn dem, som straffe (ham), skal det være ligligt, og der skal komme en god Betsignelse over dem.

26. Man skal hysse Læberne paa den, som svarer rette Ord.

27. Beskik din Gjærning derude, og bered det for dig paa Algeren, og derefter byg dit Hus.

28. Bliv ikke uden Marsag Vidne imod din Næste; thi skulde du besvige med dine Læber?

c. 19, 5.

29. Du skal ikke sige: Saa som han gjorde mig, saa vil jeg gjøre ham; jeg vil betale Enhver efter sin Gjærning.

c. 20, 22.

30. Jeg gif over en lad Mands Alger og over et Menneſkes Wiingaard, ſom fattedes Forſtand,

31. og ſee, der vare opkomne idel Tidſler paa den, dens Overflade var ſkjult med Vielder, og Steengjærdet derom var nedbrudt. c. 15, 19.

32. Der jeg ſaae det, lagde jeg mig det paa Hjertet; jeg ſaae til, jeg aannammede Tugt.

33. (Vil du) ſove lidet (endnu), ſlumre lidet, ſlaae Hænderne lidet tilſammen for at ligge, c. 6, 9, 10.

34. da ſkal din Armod komme ſom en Vandringſmand, og din Mangel ſom En, (der er bevæbnet) med Skjold. c. 28, 19.

25. Capitel.

Her begyndes en ny Samling af Salomos Ordſprog. 1. Guds og Kongers Vre, Kongers ſkjulte Raad, Embede og Omgiængſe med dem, 2-7, Trætter, 8-10, Tale i Tide og Straffe, 11, 12, et trofaſt Bud, 13, falſt Bergimmiſe af Belgjerning, 14, Langmodighed og en blød Tunge, 15, at æde Honning, 16, 27, Omgiængſe med Benner, 17, falſt Vidneſbyrd, 18, falſt Fortrøſtning, 19, et bedrøvet Hjerter, 20, Belgjerning mod Gjender, 21, 22, Frygt for et fortrønet Anſigt, 23, en trættefuld Qvinde, 24, godt Rygte, 25, en Retfærdigs Fald, 26, En, ſom ei kan tvinge ſig ſelv, 28.

Diſſe ere ogſaa Salomos Ordſprog, hvilte Ezechias's, Judæ Konges, Mænd have overført: 2 Kong. 18, 1.

2. **D**et er Guds Vre at ſkjule en Ting, men det er Kongers Vre at raudſage en Ting.

3. Himmelenſ Høihed og Jordens Dybhed og Kongers Hjerte ere urandſagelige. c. 20, 5.

4. Borttag Skummet fra Sølvet, ſaa ſaaer Guldſmeden et Klar ud (deraf). v. 5.

5. Borttag en Ugudelighed fra Kongens Anſigt, ſaa ſtal hans Throne ſtafſteſtes ved Retfærdighed. c. 16, 12.

6. Væ dig ikke ſelv for Kongens Anſigt, og ſtaa ikke i de Mægtiges Sted.

7. Thi det er bedre, at man ſiger til dig: Stig hid op, end at man ſkal fornede dig for en Fyrſtes Anſigt, ſaa dine Dine ſee derpaa. Luc. 14, 8 fg.

8. Gaf ikke ſnart ud til at trætte, thi hvad vil du gjøre derefter, naar din Næſte haver beſtjæmmet dig?

9. Udfør din Sag mod din Næſte, men aabenbar ikke en Andens Hemmelighed,

10. paa det den, ſom det hører, ikke ſkal

forhaane dig, og dit (onde) Rygte ikke kunne afvendes.

11. (Som) Guldæbler i udgravne Sølvſtaaler, (ſaa) er et Ord, ſom tales i ſin Tid. c. 15, 23.

12. (Som) et Smykke af Guld og en Prydſe af (føſteligt) Guld er en Viis, ſom ſtraffer, for et Vre, ſom adlyder.

Ef. 141, 5.

13. Ligeſom en Sneeklump paa Høſtens Dag, er et trofaſt Bud for dem, ſom ſende ham; thi han vederqvæger ſine Herrers Sjæl. v. 25.

14. (Som) Skyer og Veir, (hvor) ingen Regn (er hos), er en Mand, ſom roſer ſig af en falſt Gave. 2 Petr. 2, 17.

15. Ved Langmodighed bliver en Fyrſte overtalt, og en blød Tunge ſønderbryder Been. c. 15, 1.

16. Haver du fundet Honning, (da) æd din Rødtørſt, at du ei maaſkee ſtal mættes deraf og udſpye det. c. 24, 13.

17. Lad din Fod ſjelden komme til din Næſtes Huus, at han ei maaſkee ſtal blive kjed af dig og hade dig.

18. (Som) en Hammer og et Sværd og en ſkjærpet Pil er en Mand, ſom ſvarer falſt Vidneſbyrd imod ſin Næſte. c. 19, 5; 21, 28; 24, 28.

19. (Som) en braadden Tand og en Fod, der ſnubler, er Tillid til den Troløſe paa Nødens Dag.

20. (Som) den, der aflægger Klæder den Dag, det er koldt, (ja ſom) Eddike paa Salpeter, ſaa er den, ſom ſynger Sange for et Hjerter, der er ilde (tilfreds). Nef. 2, 2.

21. Derſom din Fjende hungrer, beſpiis ham med Brød, og derſom han tørſter, giv ham Vand at drikke;

2 Kong. 6, 22. Matt. 5, 44. Rom. 12, 20.

22. thi du ſtal ſamle Bløder paa hans Hoved, og Herren ſtal betale dig det.

23. Nordenveir kan føde en Regn (af ſig), og en Tunge, (ſom taler) i Skjul, et forvendt Anſigt.

24. Det er bedre at boe i Hjørnet paa et Tag end hos en trættefuld Qvinde i et Huus (fuldt) af Selfkab. c. 21, 9.

25. Ligeſom koldt Vand over en træet Sjæl, ſaa er et godt Rygte fra et langt fraliggende Land. c. 22, 1.

26. (Som) en Kilde, der er rørt (med Fodderne), og et fordærvet Kildevæld, (ſaa) er en Retfærdig, ſom ſnubler for en Ugudelighed.

27. At æde megen Hønning er ikke godt, (ei heller er det) en Vre, naar (Folk) rand= sage deres (egen) Vre. c. 24, 13; 25, 16.

28. (Som) en nedreven Stad foruden Mmur, (saa) er en Mand, som ikke kan lukke til for sin Mand. c. 16, 32.

26. Capitel.

Salomo taler om Daarers Vre, 1. 8, at for= bande uden Sag, 2, Daarers Lugt, 3, at svare en Daare, 4. 5, daarligt Bud, 6, Ordsprog i Daarers Mund, 7. 9, de Mægtiges Forhold, 10, Daarers Daarlighed, 11, egen Wiisdom, 12, Læbhed, 13-16, unyttig Trætte, 17, at be= svige sin Næste, 18. 19, Dretbudere, 20. 22, svagtige Mennefter, 21, Syfleri, skjult Had, Efterstræbelse og Falskhed, 23-28.

Som Sneen om Sommeren og som Reg= nen om Høsten, saa passer Vre ikke vel for en Daare. v. 8.

2. Som en Spurv banker omkring, som en Svale flyver, saaledes kommer den Forbandelse ikke, (som stæer) uden Marsag.

3. En Svøb hører til Høsten, og en Tømme til Åsenet, og et Riis til Daarers Ryg. Psf. 32, 9. Ordspr. 10, 13.

4. Du skal ikke svare en Daare efter hans Daarlighed, at ikke maafsee ogsaa du skal blive ham lig.

5. Svar en Daare efter hans Daarlighed, at han ikke skal for sine (egne) Dine synes at være wiis. v. 12. 16.

6. Han, som sender Bud formedelst en Daare, afhugger (sig selv) Fødderne og maa drikke Fortrædelighed (i sig).

7. Tager Vaarene bort fra en Hælt; saa er et Ordsprog i Daarers Mund.

8. Som den, der binder en Steen i en Slynge, saa er den, der giver en Daare Vre. v. 1.

9. (Som) en Torn, der opkommer i en Druffens Haand, saa er et Ordsprog i Daarers Mund.

10. En Mægtig gjør Enhver Smerte, og (baade) lønner en Daare og lønner Overtrædere.

11. Ligefom en Hund vender sig til sit (egent) Syn, (saa) er Daaren, som igjen= tager sin Daarlighed. 2 Petr. 2, 22.

12. (Naar) du haver seet en Mand, som synes (at være) wiis for sine egne Dine, (da er der) mere Forhaabning til en Daare end til ham. Rom. 12, 17.

13. En Læd sagde: Der er en grum Løve paa Beien, en Løve paa Gaderne. c. 22, 13.

14. (Som) Døren vendes omkring paa sine Hængsler, (saa vender og) en Læd sig paa sin Seng. c. 24, 33.

15. En Læd skjuler sin Haand i Fædet; det bliver ham besværligt at lade den komme til sin Mund igjen. c. 19, 24.

16. En Læd er visere for sine egne Dine end Syv, som svare med Fornuftighed. v. 5. c. 28, 11.

17. Som den, der tager Hunden fat ved Ørene, er den, der gaar forbi og fortørner sig over en Trætte, der ikke kommer ham ved.

18. Som en Galen, der kaster Gnister, Pile og dødelige (Skud),

19. saa (gjør) en Mand, der besviger sin Næste og siger: Skjæmter jeg ikke?

20. Naar Træet er borte, udlukkes Al= den, og naar der er ingen Vagvasser, stil= les Trætte.

21. (Som) Kul høre til (at optænde) Bløder, og Træer til (at gjøre) Ild, saa (kommer) en trættefjer Mand til at op= tænde Riv. c. 15, 18.

22. En Vagvassers Ord ere som Slag, og de fare ned i inderste Bug. c. 18, 8. Psf. 55, 22.

23. (Som) et Skaar, der er overdraget med Sølvstum, (saa) ere brændende Læ= ber og et ondt Hjerter.

24. En Hader kan stille sig fremmed an med sine Læber, men inden i sig lægger han Svig.

25. Naar han gjør sin Røst hørdig, (da) tro ham ikke; thi der ere syv Vederstyng= ligheder i hans Hjerter. Ap. 3, 16, 17.

26. Den, hvis Had haver skjult sig med Bedrag, hans Indsæb skal blive aaben= baret i Forsamlingen. 2 Sam. 13, 22. 32.

27. Hvo, som graver en Grav, skal falde i den, og hvo, som opvælder en Steen, paa ham skal den komme tilbage. Psf. 7, 16. Psf. 9, 16. Præd. 10, 8.

28. En falsk Tunge hader dem, som den haver stødt, og en smigrende Mund skal gjøre, at (Andre) omstødes.

27. Capitel.

Salomo taler om de tilkommende Tings Uvisshed, 1, Selvos, 2, Brede og Vind, 3. 4, aabenbar Straf og hemmelig Kjærlighed, 5. 6. 14, Mættelse og Hunger, 7, Ustadvighed i sit Kalb, 8, Venner, 9. 10, Wiisdom og Forsig= tighed, 11. 12, Borgen, 13, trættefjer Dvinde, 15. 16, at skjærpe og øve sig til det Gode, 17, troe Tjenere, 18, Menneffens Hjerter, 19, Di= nenes Umættelighed, 20, Prøvelse ved præselig

Gjerning, 21, Haarbnaflenhed, 22, Klog Huus-høvelning, 23-27.

Nos dig ikke af den Dag imorgen; thi du veed ikke, hvad Dagen vil føde.

3af. 4, 13. 14.

2. Vad en Fremmed rose dig, og ikke din Mund, en Ubekjendt, og ikke dine Læber.

2 Cor. 10, 12. 18.

3. Stene ere svare, og Sand er en Byrde, men en Daares Fortørnelse er svarere end begge.

4. Hastighed er Grumhed, og Brede er et Båndskyl; dog hvo kan staae for Vind?

5. Nabenbar Straf er bedre end skjult Kjærlighed.

6. Saar af en Elsker ere trofaste, men Faderens Rys maa frabedes.

Ps. 141, 5.

7. En mæt Sjæl træder paa Honningsfage, men for en hungrig Sjæl er alt Døefft født.

8. Vigesom en Spurv, der vanke omkring fra sin Rede, saa er en Mand, der vanke omkring fra sit Sted.

9. Ole og Kjøgsel glæde Hjertet, og en Vens Sødhed (glæder) ved sin Sjæls Raad.

10. Forlad ikke din Ven og din Faders Ven, og gaa ikke i din Broders Huus paa din Modgangs Dag; en Rabo er bedre nær hos, end en Broder langt borte.

c. 18, 24.

11. Vær viis, min Søn! og glæd mit Hjerte, paa det jeg kan svare den et Ord, som forhaaner mig.

c. 23, 15.

12. En Klog seer Ulykken og skjuler sig, (men) Vanvittige gaar frem (og) straffes.

c. 22, 3.

13. Tag hans Klædebon, som borgebe for en Fremmed, og tag Pant af ham for en ubekjendt (Qvindes) Skuld.

c. 20, 16.

14. Hvo, som velsigner sin Næste med hoi Røst om Morgenen, naar han aarke opstaaer, det skal regnes ham for en Forbandelse.

15. Et ideligt Drypp paa den Dag, det regner saare, og en trættelæer Qvinde ligne (hyerandre).

c. 19, 13; 25, 24.

16. (Hver), som søger at skjule hende, vil skjule Veir, og i sin høire Haand (gjemme) Ole, (som dog) raaber.

17. Zern kan skjærpe Zern, og en Mand kan skjærpe sin Næstes Ansigt.

18. Hvo, som bevarer et Figentree, skal æde Frugt deraf, og hvo, der tager vare paa sin Herre, skal æres.

19. Vigesom Ansigt er imod Ansigt i Band, saa er et Menneskes Hjerte imod et (andet) Menneske.

20. Helvede og Jordbævelse kunne ikke mættes, saa kunne (og) Menneskens Dine ikke mættes.

c. 30, 16. Præd. 1, 8.

21. (Vigesom der er) Digel til at (prøve) Sølvet, og Døn til Guldet, saa (prøves) en Mand efter sin priselige Gjærnings Beskaffenhed.

c. 17, 3. Ps. 12, 7.

22. Derjom du vilde støde en Daare i Morteren med Støberen midt iblandt Gryu, skal (dog) ikke hans Daarlighed vige fra ham.

23. Du skal grandt kjende dine Jaars Skitselse; sæt dit Hjerte til Hjordene.

24. Thi Guds er ikke evindeligt, og mon en Krone (skulde vare) fra Slægt til Slægt?

1 Tim. 6, 7.

25. (Naar) Høet er bortført, saa lader Græsset sig igjen see, og Urterne sankes paa Bjergene.

26. Lammene ere til dine Klæder, og Bukke ere en Agers Værd,

27. og (du haver) Gjedemelk nok til din Spiise, til Spiise for dit Huus og til dine unge Pigers Livs (Opbold).

28. Capitel.

Salomo taler om ond og god Samvittighed, 1, Regenternes Forandring, 2, den, som fortrænger de Ringe, 3, roser eller imodstaaer de Ugudelige, 4, haaver Forstand, 5; om Fattige og Rige, 6. 11, forstandige Sønner, 7, Ager, 8, vederlyggelig Bøn, 9, Forførelse, 10, Retfærdige og Ugudelige, 12. 28, at skjule og bekjende Overtrædelse, 13, altid frygte, 14, onde Regenter, 15. 16, Manddrabere, 17, oprigtig Smagjængelse, 18, Flittighed og Lædhe, 19, Rigdom, 20. 22, at ansee Personer, 21, at straffe eller smigre, 23, berøve Forældre, 24, Stolthed og Tillid til Gud, 25, at forlade sig paa sig selv, 26, Gædmildhed, 27.

De Ugudelige flye, skjøndt der er Angen, som forfølger (dem), men den Retfærdige skal være tryk som en ung Løve.

3 Mos. 26, 36. Leds. 14, 32.

2. For Landets Overtrædelse blive mange Hyrster deri; men naar der er et forstandigt, et vittigt Menneske, saa lever han længe.

3. En arm Mand, som dog fortrænger de Ringe, er som en Regn, der nedslaaer (Korner), saa (der bliver) ingen Spiise (igen).

c. 27, 27.

4. De, som forlade Loven, rose en Ugudeligt, men de, som bevare Loven, blande sig med dem (i Strid). Ps. 49, 11. 5 Mos. 2, 5 fg.

5. Onde Fjolk forstaae ikke Ret, men de, som søge Herren, forstaae Alting.

6. Bedre er en Fattig, som vandrer i sin Fuldkommenhed, end den, som (vandrer) forvandt paa tvende Veie, om han (end) er rig. c. 19, 1.

7. Den, som bevarer Loven, er en forstandig Søn, men den, som søder Graadsere, beskjæmmer sin Fader.

8. Hvo, som formerer sit Guds med Ager og Overgist, samler det til at skjænskes de Ringe. Præb. 2, 26.

9. Hvo, som bortbender sit Øre fra at høre Loven, hans Bøn er ogsaa en Vederstyggelighed. c. 21, 27. 30s. 9, 31. Ps. 66, 18.

10. Hvo, som forvilder de Sprigtige paa en ond Veie, han skal falde i sin Grav, men de Fuldkomne skulle arve Godt.

11. En rig Mand er viis for sine (egne) Dine, men en Ringe, (som er) forstandig, skal randsage ham. c. 26, 5. 12. 16.

12. Naar Retfærdige fryde sig, (da er der) stor Ære, men naar Ugudelige opstaae, skal man lede efter Fjolk. c. 29, 2; 28, 28.

13. Den, som skjuler sine Overtrædelser, skal ikke have Lykke, men den, som bekjender, og som forlader (dem), skal faae Barmhertighed. 1 30s. 1, 8. 9.

14. Saligt er det Menneske, som altid frygter, men den, som forhærder sit Hjerte, skal falde i Ulykke.

15. Som en brølende Løve og en omkringløbende Bjørn er en Ugudelig, der hersker over et ringe Fjolk.

16. En Tyrste, som fattes (al) Forstand, fortrykker og (Andre) meget, men hvo, der hader Gjerrighed, skal forlænge (sine) Dage.

17. Et Menneske, som har gjort Vold paa en Sjæls Blod, (naar) han flyr til en Grav, da skulle de ikke staae ham bi.

18. Hvo, som vandrer fuldkommeligen, skal frelses, men hvo, som vandrer forvandt paa tvende Veie, skal falde paa een af dem.

19. Hvo, som dyrker sin Ford, skal mættes af Brød, men den, som jager efter unyttige Ting, skal mættes af Armød. c. 12, 11; 21, 31.

20. En (saare) trofast Mand (skal faae) mange Velsignelser, men den, som haster at blive rig, skal ikke blive uskyldig. v. 22. 1 Tim. 6, 9.

21. Det er ikke godt at ansee en Person;

thi en Mand kan overtræde for et Stykke Brøds Skyld. c. 18, 5; 24, 13. 3af. 2, 1. 9.

22. Hvo, som haster til (at faae meget) Guds, er en Mand, som haver et ondt Die, og kjender ikke, at Mangel skal komme paa ham.

23. Hvo, der straffer et Menneske, skal derefter finde Gunst, mere end den, som smigrer med Tungen. c. 25, 12.

24. Hvo, der berøver sin Fader eller sin Moder og siger: Det er ingen Overtrædelse, han er en fordærlig Mands Staldbroder. Matth. 15, 5. 6.

25. Den, som haver et stolt Mod, blander sig i Trætte, men den, som forlader sig paa Herren, skal blive fed. c. 13, 10; 15, 18; 29, 22.

26. Hvo, som forlader sig paa sit Hjerte, han er en Daare, men den, som vandrer i Viisdom, han skal undkomme.

27. Hvo, som giver den Arme, (han skal) ikke (have) Mangel, men (over) den, som skjuler sine Dine, (skulle være) mange Forbandelser. 5 Mos. 15, 7. 2 Cor. 9, 9.

28. Naar Ugudelige opkomme, maa et Menneske skjule sig, men naar de omkomme, skulle de Retfærdige blive mange. v. 12. c. 11, 10.

29. Capitel.

Salomo tager om Haardnassenhed, 1, ond og god Regjering, 2. 4. 12. 14. 16, Viisdom og Horeri, 3, Smigren, 5, Ugudelige og Retfærdige, 6. 7, Spottene, Daarer og Biis, 8. 9. 11, Had imod de Fromme, 10, at tale ubetænksomt, 11. 20, en Fattig og en Forsølger, 13, Tugt, 15. 17. 19. 21, Spaadom, 18, Brede, 22, Hovmod og Nedrigbed, 23, at dele med Tyve, 24, et at forfærdes for Menneskene, 25, at Herren regjerer Rettergang og Dom, 26.

En Mand, som er (tidt) straffet og (dog) forhærder (sin) Nakke, skal hasteligen sønderbrydes, og (der skal) ingen Lægedom (være). c. 13, 18; 15, 10. Ef. 1, 5. 20. 28.

2. Naar Retfærdige blive mange, skal Fjolket glædes, men naar en Ugudelig hersker, skal Fjolket suske. c. 11, 10; 28, 12. 2 Mos. 2, 23; 6, 7.

3. En Mand, som elsker Viisdom, glæder sin Fader, men hvo, som underholder Horerer, skal tabe (sit) Guds. Luc. 15, 13. 14.

4. En Konge stadfæster Landet ved Ret, men en Mand, som tager Gaver, nedbryder det.

5. En Mand, som smigrer for sin Næste, udbreder et Garn for hans Gange.

6. I en ond Mands Overtrædelse er en

Snare, men en Retfærdig skal fryde sig og glædes.

7. En Retfærdig kjender de Ringes Sag; en Ugudelig forstaaer sig ikke paa Rundskaab.

8. Mænd, (som ere) Bøsspottere, føre en Stad i Strikke, men de Vise afvende Brede.

2 Sam. 20, 16.

9. (Naar) en viis Mand gaar i rette med en daarlig Mand, enten han heftig bedrøges eller leer, faaer han ingen No.

10. Blodgjerrige Mænd hade en fuldkommen (Mand), men Oprigtige søge hans Sjæl.

11. En Daare udlader al sin Mand, men en Viis skal omsider stille den.

12. (Naar der er) en Regent, som agter paa Løgn's Ord, (da blive) alle hans Tjenerer ugudelige.

13. En Arm og en Bedrager mødtes, (men) Herren oplyser deres begges Dine.

c. 22, 2.

14. En Konge, som dommer de Ringes troligen, hans Throne skal stadfæstes evindeligt.

c. 16, 12.

15. Riis og Straf give Viisdom, men en Dreng, som overlades (til sig selv), bestjæmmer sin Moder.

16. Naar Ugudelige blive mange, bliver Overtrædelse megen, men Retfærdige skulke fee paa deres Fald.

17. Tugt din Søn, saa skal han skaffe dig Rolighed og give Belystelse for din Sjæl.

c. 19, 18.

18. Naar der ikke ere Synere, bliver et Folk blottet, men den, som bevarer Loven, han er salig.

Neh. 8, 2 fg.

19. En Tjener kan ikke tugtes med Ord; thi om han (det end) forstaaer, saa svarer han (dog) ikke (dertil).

20. Seer du, (at) en Mand er hastig i sine Ord, (da er der) mere Forhaabning til en Daare end til ham.

Præb. 5, 1. Jak. 1, 19.

21. Naar En opfoder sin Tjener kræsent fra Ungdommen, da vil han paa det Sidste være en Søn.

22. En vredagtig Mand blander sig i Trætte, og en hastig Mand (gør) megen Overtrædelse.

c. 15, 18; 26, 21; 30, 32.

23. Mennekestets Hovmod skal nedtrykke ham, men den Ydmyge skal holde fast ved Ære.

Matth. 23, 12. Jak. 4, 6. 10. Jøb 22, 29.

24. Hvo, som deler med en Tyv, hader sin Sjæl, (saa og) den, der hører Forbandelse og ikke giver det tilskjende.

3 Mos. 5, 1.

25. At forsærdes for et Mennefte fører i Strikke, men den, som forlader sig paa Herren, bliver ophøiet.

c. 10, 20. Ps. 2, 12. Ps. 118, 7, 8.

26. Mange søge en Regents Ansigt, men en Mands Dom er af Herren.

27. En uretfærdig Mand er de Retfærdige en Vederstyggelighed, og den, som er oprigtig paa Veien, er en Ugudelig en Vederstyggelighed.

30. Capitel.

Agur taler om sin Uforstaaenhed i aubdommelige Sager, og om Gud og hans Søn, hvorom Guds Ord giver Oplysning, til hvilket man Intet skal lægge, 1-6; beder imod Forsængelighed, Løgn, Armod og Rigdom, 7-9; vil ei, man maa bagtale en Tjener for sin Herre, 10, og taler om fire vederstyggelige Ting, 11-14, om fire umættelige Ting, 15, 16, om Forældres Foragtelse, 17, om fire uranbiagelige Ting, 18, 19, om en Horquindes Uforstaaenhed, 20, om fire utaalelige Ting, 21-23, om fire smaae, dog berømmelige Ting, 24-28, om fire Ting, som have en god Gang, 29-31, om ei at forhærde sig i sine Forjæelser, 32, 33.

Agurs, Fæd Søn's, Ord; Sprog, som Manden talede til Bthiel, (ja) til Bthiel og Uchal:

2. Ja, jeg er uformystigere end en Mand, og jeg haver ikke mennefelig Forstand,

3. og jeg haver ikke lært Viisdom eller kjendt de Helliges Rundskaab.

4. Hvo foer op til Himmelen og foer ned? hvo sankede Veiret i sine Næver? hvo bandt Vandet i et Klæde? hvo haver besittet alle Jordens Ender? hvad er hans Navn? og hvad er hans Søn's Navn, om du veed det?

Jøb 38, 5 fg. Jøb. 3, 13. Matth. 11, 27.

5. Alt Guds Ord er luttret; det er et Skjold for dem, som forlade sig paa ham.

Ps. 12, 7. Ps. 19, 9. Ps. 18, 31.

6. Læg Intet til hans Ord, at han skal ikke straffe dig, og du skal findes løgnagtig.

5 Mos. 4, 2; 12, 32.

7. Jeg haver bedet dig om tvende (Ting; dem) vilde du ikke vægre mig, før jeg dør:

8. Lad Forsængelighed og Løgn's Ord være langt fra mig; giv mig ikke Armod eller Rigdom, (men) uddeel til mig mit beskikkede Brød.

9. Jeg maatte ellers maaffee mættes og negte (dig) og sige: Hvo er Herren? eller om jeg blev arm, da maatte jeg stjæle og forgive mig paa min Guds Navn.

5 Mos. 32, 15. 2 Mos. 5, 2.

10. Bagtal ikke en Tjener for hans Herre, at han ikke skal bande dig, og du skulde bære Skyld.

11. (Der er) en Slægt, som bander sin Fader og ikke velsigner sin Moder,

^{2 Mos. 21, 17.}

12. en Slægt, som er reen for sine (egne) Dine, og er (dog) ikke toet af sit Skarn,

13. en Slægt, hvis Dine ere (heel) hvide, og dens Dienlaage ere opløstede,

14. en Slægt, hvis Tænder ere Sværd, og hvis Kindtænder ere Knive til at fortære de Elendige af Landet og de Fattige iblandt Menneſkene.

^{Ps. 52, 4.}

15. Blodiglen haver to Døttre, (som hedde): Giv hid! giv hid! disse tre (Ting) kunne ikke mættes, (ja) fire sige ikke: (Det er) nok:

16. Helvede og det tillukkede Modersliv, Borden, (som) ikke bliver mæt af Vand, og Ilden, (som) ikke siger: (Det er) nok.

^{c. 27, 20.}

17. Et Die, som spotter (sin) Fader og foragter at hænge ved (sin) Moder, det skulle Ravne udhalfe ved Bækken, og Dræmnger skulle æde det.

^{5 Mos. 27, 16.}

18. Disse tre (Ting) ere mig for underlige, og (der ere) fire (Ting), som jeg ikke veed:

19. Ornens Bei i Himmelen, Slangens Bei paa en Klippe, et Skibs Bei midt i Havet, og en Mands Bei til en Bomsfru.

20. Saa er en Horkones Bei: Hun aad og afviste sin Mund, og sagde: Jeg haver ikke gjort Uret.

21. Et Vand bevæges ved tre (Ting), og fire kan det ikke bære:

22. Ved en Tjener, naar han regjerer, og en Daare, naar han bliver mæt af Brød,

23. ved en forhadet Qvinde, naar hun bliver gift, og en Tjenestepige, naar hun bliver sin Frues Arving.

^{5 Mos. 21, 15. 16. 1 Mos. 16, 3. 4.}

24. Disse fire ere smaae (Ting) paa Jorden, dog ere de vise og have lært Wijsdom:

25. Myrerne ere ikke et stærkt Folk, alligevel berede de deres Spise om Sommeren;

^{c. 6, 7. 8: 10, 5.}

26. Kaninerne ere et afmægtigt Folk, dog sætte de deres Huus i Klippen;

27. Græshopperne have ingen Konge, alligevel drage de alle ud, delende sig (i Høbetal);

28. Edderkoppen tager fat paa med Hænderne, og er i en Konges Paladser.

29. Disse tre (Ting) have en god Gang, og fire gaae vel:

30. En stærk Løve, (som er) vældig iblandt Dyrene og vil ikke vende tilbage for Nogens Ansigt,

31. en (Hest), som er anbudnen om Lænderne, en Buk, og en Konge, som Ingen (tør) staae op imod.

32. Haver du handlet daarligt, der du ophøjede dig, og haver du tænkt (Dndt, da læg) Haand paa Mund. ^{Job 39, 27. Micha 7, 16.}

33. Thi den, som fjerner Mælk, faaer Smør derudaf, og den, som synker Næsen haardt, faaer Blod derudaf, og den, som vækker Brede, faaer Trætte derudaf. ^{c. 29, 22.}

31. Capitel.

Salomo beskriver sin Moders Lørdom, som raader ham fra Forer og Druffenskab, og til at øve Retfærdighed i Dom, og hjælpe og trøste de Elendige, 1-9. Han beskriver en dybesuld Qvinde af hendes Egenskaber, 10-31.

Kong Samuels Ord; Sprog, som hans Moder underviste ham med.

2. Hvad, min Søn! og hvad, du mit Livs Søn! ja hvad, mine Løsters Søn?

3. Giv ikke Qvindeerne din Formue, eller dine Veie til at nedslaae Konger.

4. Det bør ikke Konger, Samuel! det bør ikke Konger at drikke Viin, ei heller Fyrster (at drikke) stærk Drik;

^{c. 20, 1.}

5. at han ikke maaſtee skulde drikke og glemme det, som er beskikket, og forandre alle elendige Folks Sag.

^{Esth. 3, 15.}

6. Giver stærk Drik til den, som omkommer, og Viin til den, som ere besteligen bedrøvede i Sjælen,

7. at han maa drikke og glemme sin Armod, og ikke mere komme sin Møie ihu.

8. Dplad din Mund for den Stumme, for alle deres Sag, som skulle omkomme.

9. Dplad din Mund, dem Retfærdigheds og en Elendigs og Fattigs Sag.

10. Hvo kan finde en duelig Qvinde? hun er langt mere værd end Perler.

^{c. 18, 22.}

11. Hendes Mands Hjerte (tør) forlade sig paa hende, og ham skal ikke fattes Føde.

12. Hun gjør ham Godt og intet Dndt i alle sit Livs Dage.

13. Hun søger efter Uld og Hør, og arbeider gjerne med sine Hænder.

14. Hun er ligesom en Kjøbmands Skibe, hun lader sit Brød komme langt fra.

15. Og hun staaer op, naar det endnu er Nat, og giver sit Huus Spise, og sine unge Piger (deres) beskikkede (Deel).

16. Hun tænker paa en Ager og faaer den, hun planter en Vingaard af sine Hænder's Frugt.

17. Hun ombinder sine Lænder med Styrke, og bestyrker sine Arme.

18. Hun fornemmer, at hendes Kjøbmandskab er godt, hendes Lygte udslukkes ikke om Natten.

19. Hun udstrækker sine Hænder til Tænen, og hendes Hænder tage fat paa en Nok.

20. Hun udbreder sin Haand til den Glendige, og udstrækker sine Hænder til den Fattige.

21. Hun frygter ikke Sneen for sit Huus; thi alt hendes Huusfolk er beklædt med dobbelte (Klæder).

22. Hun gjør sig Tapeter; hvidt Linned og Purpur ere hendes Klæder.

23. Hendes Mand er navnkundig i Portene, naar han sidder hos de Eldeste i Vandsdet.

24. Hun gjør kosteligt Vinklæde og sælger det, og overantvorder Kjøbmanden Væltet.

25. Styrke og Herlighed er hendes Klædebon, og hun leer til den kommende Tid.

26. Hun oplader sin Mund med Visdom, og Misfandheds Lov er paa hendes Tunge.

27. Hun seer, hvorledes det gaaer til i hendes Huus, og æder ikke Brød med Lædehed.

28. Hendes Sønner staae op og prise hende salig, hendes Huusbonde roser hende ogsaa, (sigende):

29. Mange Døttre forhverve Formue, men du, du kom op over dem allesammen.

30. Udelighed er Bedrægelighed, og Udelighed er Forsængelighed, (men) en Kvinde, (i hvilken der er) Herrens Frygt, hun skal roses.

31. Giver hende af hendes Hænders Frugt, og hendes Gjærninger skulle prise hende i Portene.

Prædikerens Bog.

1. Capitel.

Salomo lærer, at alle Ting i Verden ere Forsængelige og ubestændige, 1-3, i Særdeleshed, at den menneskelige Visdom ogsaa er forsængelig, majsommelig, og fører ingen Nytte eller bestandigt Gode med sig, 4-11, hvilket han betragter med sit eget Exempel, 12-18.

Prædikerens, Davids Søn, Kongen i Jerusalems, Ord: Ordsp. 1, 1.

2. (Det er) idel Forsængelighed, sagde Prædikerens, idel Forsængelighed, (det er) alt sammen Forsængelighed. c. 12, 8.

3. Hvad Fordeel haver Mennesket i al sin Nøie, som det bemøier sig med under Solen?

4. En Slægt gaaer, og en (anden) kommer, men Jorden staaer evindelig.

5. Og Solen gaaer op, og Solen gaaer ned, og den higer til sit Sted, der hvor den gaaer op (igjen).

6. Den gaaer mod Sonden, og gaaer omkring mod Norden; Veiret gaaer (stedse) om og om, og farer frem, og Veiret kommer tilbage efter sine Omgange.

7. Alle Vælle løbe i Havet, dog (bliver) Havet ikke fuldt; til det Sted, fra hvilket Floderne løbe, derhen gaar de igjen tilbage.

8. Alle (disse) Ting ere majsommelige, Ingen kan udfige det; Diet mættes ei af at see, og Dret fylbes ei af at høre.

Ps. 90, 10. Ordsp. 27, 20.

9. Hvad som var, det Samme skal vorde, og hvad som er steet, det Samme skal stee, og der er slet intet Nyt under Solen.

10. Er der Noget, om hvilket man kan sige: See, dette er Nyt? det var allerede i de forrige Tider, som have været for os.

11. Der er ingen Ihufommelse af de forrige Ting, og af de efterkommende Ting, som skulle vorde, af dem (skal heller) ikke være Ihufommelse hos dem, som skulle være herefter.

12. Jeg, Prædikerens, jeg var Konge over Jsrael i Jerusalems. v. 1.

13. Og jeg gav mit Hjerte til at randsage og at opsoge med Visdom om alt det, som stee under Himmelen; jaadan ond Nøie haver Gud givet Menneskens Børn at plage sig derudi.

14. Jeg saae alle de Gjærninger, som ere gjorte under Solen, og see, det var alt Forsængelighed og Landsfortærelse. v. 2. c. 2, 11.

15. Kroget kunde ikke vorde ret, og Brøst kunde ikke tælles. c. 7, 13.

16. Jeg talede med mit Hjerte og sagde: See, jeg, jeg haver faaet større og mere Wiisdom end alle de, som have været før mig i Jerusalem, og mit Hjerte haver seet megen Wiisdom og Kundskab.

c. 2, 1. 1 Kong. 3, 12.

17. Og jeg gav mit Hjerte til at forstaae Wiisdom og at forstaae Galenskab og Daarlighed; jeg fornam, at dette var ogsaa Landsfortærelse.

c. 2, 12.

18. Thi hvor megen Wiisdom er, (der er) megen Græmmelse, og den, som forøger Kundskab, forøger Smerte.

2. Capitel.

Salomo viser, at den sande Lykkelighed ei keftaaer i Velslyst og kjædelig Fornøjelse, 1. 2, endoglaa ikke, naar den søges tilligemed Wiisdom, som han foreskriver i sit eget Exempel, 3-11, ei heller i nogen jordisk Wiisdoms Bestrævelse, 12-23. Hos alle disse Forsængeligheder skulle Menneskene søge i Stilhed, Fred og Glæde i Gud at bruge, (men ei misbruge) Guds Gaver, hvilket dog alene gives af Herren til dem, som frugte ham, 24-26.

Jeg, jeg sagde i mit Hjerte: Nu velan, jeg vil forsøge dig ved Glæde, derfor see paa det Gode; men see, det var ogsaa Forsængelighed.

c. 1, 16; 3, 18.

2. Jeg sagde til Vatter: Du er galen, og til Glæde: Hvorfor gjør du det?

3. Jeg opsogte i mit Hjerte at fremdrage mit Kjød med Binen, dog ledede jeg mit Hjerte til Wiisdommen, og at tage fat paa Daarlighed, indtil jeg kunde see, hvad Menneskens Børn bedst (monne være), som de skulle gjøre under Himmelen i deres Livs Dages Tal.

4. Jeg gjorde mine Gjerninger store, jeg byggede mig Huse, jeg plantede mig Viin- gaarde.

5. Jeg gjorde mig Urtehaver og Vistha- ver, og jeg plantede allehaande frugtbare Træer i dem.

6. Jeg gjorde mig Fiskevande, at vande af dem den Skov, hvori Træer oprinde.

7. Jeg eiede Tjenere og Tjenestepiger, og jeg havde hjemfødte (Thyende); jeg havde ogsaa megen Eiendom af stort Dvæg og smaat Dvæg, mere end alle de, som havde været før mig i Jerusalem.

8. Jeg samlede mig ogsaa Sølv og Guld og en synderlig Eiendom fra Ronger og Vandstaber, jeg bestiftede mig Sangere og Sangerfker og Menneskens Børns Velsly- ster, allehaande sammenstemmende Musik.

Ps. 33, 7.

9. Og jeg blev mægtig og tog til over alle dem, som havde været før mig i Jeru- salem, ja, min Wiisdom stod med mig.

1 Kong. 10, 23.

10. Og Alt, hvad mine Dine begjærede, tog jeg ikke fra dem, jeg negtede mit Hjerte ingen Glæde, thi mit Hjerte havde Glæde af alt mit Arbeide, og dette var min Deel af alt mit Arbeide.

c. 11, 9.

11. Da saae jeg om til alle mine Gjer- ninger, som mine Hænder havde gjort, og til det Arbeide, som jeg arbeidende havde gjort, og see, det var alt Forsængelighed og Landsfortærelse, og der var ingen For- deel under Solen.

Matth. 6, 29. Pred. 1, 2. 14.

12. Derefter vendte jeg mig for at see Wiisdom og Galenskab og Daarlighed; thi hvad (skal) det Menneſte (gjøre), som skal komme efter Kongen? det, som hine allerede have gjort.

c. 1, 17; 7, 25.

13. Da saae jeg, at der er Fordeel ved Wiisdom mere end ved Daarlighed, som Nysjet har Fordeel fremfor Mørket.

14. Den Vises Dine ere i hans Hoved, men Daaren vandrer i Mørket; dog for- nam jeg ogsaa, at hvad der hændes den ene, hændes dem alle.

Drbjs. 17, 24.

15. Da sagde jeg i mit Hjerte: Som det hændes Daaren, saa hændes det og mig, og hvorfor haver jeg, jeg da villet være wiis mere (end Andre)? da sagde jeg i mit Hjerte: Saadant er og Forsængelighed.

16. Thi hverken den Vises eller en Daa- res Ihukommelse skal være evindeligen, efter- di det, som allerede er, altsammen bliver forglemt i de tilkommende Dage, og hvor maa dog den Vise døe tilligemed Daaren!

Ps. 49, 11.

17. Derfor hadede jeg Livet, thi den Gjerning (syntes) ond for mig, som skeer under Solen; thi det er alt Forsængelighed og Landsfortærelse.

18. Og jeg hadede alt mit Arbeide, som jeg havde arbeidet under Solen, at jeg skulde efterlade det til et Menneſte, som skulde være efter mig.

1 Kong. 12, 1 fg. 11, 31. 40.

19. Thi hvo veed, om han skal blive Wiis eller en Daare? og han skal (dog) herske i alt mit Arbeide, som jeg haver arbeidet, og som jeg haver været wiis udi under Solen; dette er og Forsængelighed.

20. Derfor vendte jeg mig omkring at mistroste mit Hjerte over alt det Arbeide, som jeg havde arbeidet under Solen.

21. Thi der er et Menneske, hvis Arbeide er med Viisdom og med Kundskab og med Redelighed; dog maa han give et Menneske det til sin Deel, som intet haver arbeidet derudi; dette er og Forsængelighed og en stor Ulykke.

22. Thi hvad haver dog Mennesket af alt sit Arbeide og af sit Hjertes Fortærelse, som han arbeider med under Solen?

23. Thi alle hans Dage ere (idel) Smerte, og hans Nøie er Græmmelse, ogsaa om Natten haver hans Hjerter ikke Rolighed; dette samme er ogsaa Forsængelighed.

24. (Er det da) ikke et Menneske godt, at han æder og drikker, og lader sin Sjæl see og (nyde) det Gode i sit Arbeide? (men) dette saae jeg ogsaa, at det er af Guds Haand.

c. 3, 12. 13. 22; 5, 17. 18.

25. Thi hvo kunde æde, og hvo kunde skynde sig mere (til at nyde det), end jeg?

26. Thi det (Menneske), som er godt for hans Ansigt, giver han Viisdom og Kundskab og Glæde, men Shynderen giver han den Nøie at sanke og samle, for at give til den, som er god for Guds Ansigt; dette er ogsaa Forsængelighed og Landsfortærelse.

Ordsp. 28, 8.

3. Capitel.

Salomo lærer, at Alting i Verden haver sin Tid, som Gud forordner og styrer, 1-11; slutter, at et Menneske kan intet Bedre gjøre end i Guds-frugt bruge Guds Gaver med Glæde, og at det er forgjæves at ville ændre det, Gud bestikker, 12-15. Han beklager den Uretfærdighed, som skeer i Dom og Ret, 16. 17; taler om, at Mennesker og Dyr skulde dø, og at ingen Fortsjel sees efter udoortes Anfæelse, 18-22.

Alting haver en bestemt Tid, og alt (det, som man haver) Kyst til under Him-melen, haver (sin) Tid.

c. 3, 6.

2. Der er Tid at fødes, og Tid at døe, Tid at plante, og Tid at oprykke det Plan-tede,

3. Tid at ihjelslaae, og Tid at læge, Tid at nedrive, og Tid at opbygge,

4. Tid at græde, og Tid at see, Tid at hyle, og Tid at springe for Glæde,

5. Tid at bortkaste Stene, og Tid at samle Stene, Tid at tage i Favn, og Tid at holde sig langt fra at tage i Favn,

6. Tid at opføge, og Tid at tabe, Tid at forvare, og Tid at bortkaste,

7. Tid at sønderrive, og Tid at sye sam-men, Tid at tie, og Tid at tale,

8. Tid at elske, og Tid at hade, Tid til Krig, og Tid til Fred.

9. Hvad Fordeel haver han, som gjør (Noget) af det, han arbeider?

10. Jeg haver seet den Nøie, som Gud haver givet Menneskens Børn at plage sig udi.

c. 1, 13; 2, 23. 26; 5, 2. 13; 8, 16.

11. Han gjorde Alting smukt i sin Tid, og lagde Verden i deres Hjerter, uden hvil-ken et Menneske ikke kan udfinde den Gjer-ning, som Gud haver gjort, fra Begyndel-sen indtil Enden.

12. Jeg fornam, at der er intet Bedre for dem, end at være glade og gjøre (det, som) godt er, i deres Liv.

c. 2, 24; 8, 15.

13. Ja og, at ethvert Menneske æder og drikker, og seer (og nyder) det Gode i alt sit Arbeide, det er en Guds Gave.

c. 2, 24; 5, 18.

14. Jeg fornam, at alt det, som Gud gjør, det skal blive evindeligt, man kan In-tet lægge til, og man kan Intet tage der-fra, og Gud gjør det saa, for at man skal frygte for hans Ansigt.

Pi. 33, 9.

15. Det, som haver været, har allerede været, og det, som skal skee, har allerede været, og Gud søger det, som er fordrevet.

16. Og jeg saae ydermere under Solen Dommens Sted, — der var Ugudelighed; og Retfærdigheds Sted, — der var Ugu-delighed.

17. (Da) sagde jeg i mit Hjerter: Gud skal domme den Retfærdige og den Ugu-delige; thi der er Tid til alt (det, man) har Kyst til, og over al Gjerning (skal) der (holdes) Dom.

c. 2, 3. 15. 1 Sam. 24, 13.

18. Jeg, jeg sagde i mit Hjerter om Men-nestens Børns Handel, at Gud vilde gjøre det klart for dem, og at de skulde see, at de ere for sig selv (som) Dyr.

c. 1, 16.

19. Thi hvad som hændes Menneskens Børn, det hændes (og) Dyrene, og eens hændes (dem begge); som disse døe, saa døe (og) hine, og de have alle eens Land, og Mennesket haver ingen Opperlighed fremfor et (andet) Dyr, thi det er alt For-sængelighed.

Pi. 49, 13. 21.

20. De fare alle til eet Sted, de bleve alle af Stov, og de komme alle til Stov igjen.

1 Mos. 3, 19.

21. Hvo fornemmer, at Menneskens Børns Land, den farer høit op, og Dyrs Land, at den farer ned under Jorden?

22. Og jeg saae, at der er intet Bedre, end at et Menneske er glad i sine Gjernin-ger, thi det er hans Deel; thi hvo vil lade ham komme at see paa det, som skal blive efter ham?

c. 2, 24; 5, 17. 18.

4. Capitel.

Salomo taler om, hvorledes de Arme af de Mægtige undertrykkes, 1-3, at den, som gjør en Ting ret, maa lide Misundelse; ligesaa om Læbhed, at Lidet med Rolighed er bedre end Mæget med Uro, 4-6, at det er Daarlighed at søge Lyksalighed i eenlig Stand med Rættighed, og at det er bedre at være To end Een, 7-12, at Ridsdom er højere at agte end Magt, og at Underkæatters Kjærlighed imod deres Øvrighed er ueftandig, 13-16. Han taler om en ret Gudsdyrkelse, 17.

Drefter vendte jeg mig om og saae alle de Undertrykte, som ilde medhandles under Solen, og see, (der var) deres Graad, som vare undertrykte, og (der var) Ungen, som trøstede dem, og (der gif) Kraft af deres Haand, som undertrykte dem; derimod havde de Ungen, som trøstede dem.

c. 2, 12. Begr. 1, 2. 9.

2. Da prisede jeg de Døde, som vare allerede døde, mere end de Levende, som endnu ere levende.

Job 8, 11. 13.

3. Ja, (den haver) bedre end de begge, som endnu ikke haver været til, som ikke saae den onde Gjerning, der gjøres under Solen.

4. Fremdeles saae jeg alt Arbeide og al Rebelighed i det, som gjøres, at den (tilføjer) et Menneffe Alvind af det andet; dette er ogsaa Forsængelighed og Aandsfortærelse.

Drøsp. 14, 30.

5. Daaren lægger sine Hænder sammen og æder sit (eget) Kjød.

6. En Haandsfuld med Rolighed er bedre end begge Næver fulde med Møie og Aandsfortærelse.

Drøsp. 15, 16.

7. Og jeg, jeg vendte mig om og saae en Forsængelighed under Solen:

c. 2, 12; 4, 1.

8. Der er En eenlig og ikke selv anden, og haver hverken Søn eller Broder, dog er der ingen Ende paa alt hans Arbeide, og hans Dine mættes ikke af Rigdom, og (han siger ikke): Hvem arbeider jeg til og lader min Sjæl fattes det Gode? dette er ogsaa Forsængelighed, og det er en ond Møie.

9. (Saa er jo) bedre To end Een; thi de have en god Væn af deres Arbeide.

1 Mos. 2, 18.

10. Thi dersom de falde, kan den Ene opreise sin Stalddroder; men vee den, som er ene! naar han falder, er der ingen Anden til at opreise ham.

11. Ogjaa naar To ligge (sammen), da have de Varme, men hvorledes kan Een alene blive varm?

12. Og om Een vilde overvælde ham, kunde To staae imod ham; og den tredobbelte Traad sønderrives ikke hasteligen.

13. Bedre er et fattigt Varn, som er viist, end en gammel Konge, som er en Daare, som endnu ikke veed at lade sig paamine.

14. Thi der er (tilførn) En udfkommen af Jangernes Huus til at regjere; thi ogsaa den, (som er) i sit Rige, er født arm.

1 Mos. 41, 41 fg.

15. Jeg saae alle dem, som leve, som vandre under Solen, (at de holdt sig) til den Søn, der, som den Anden (efter Kongen), skulde staae i hans Sted.

16. Der var ikke Ende paa alt det Folk, paa alt det, som var for dem, og Efterkommerne skulde dog ikke glædes i ham; visjeligen, dette er ogsaa Forsængelighed og Aandsfortærelse.

c. 1, 14; 2, 11.

17. Forvar din Fod, naar du vil gaae til Guds Huus, og (hold dig) nærmere til at høre, end en Daare til at gjøre Offer; thi de fjende ikke, at de gjøre Dndt.

1 Sam. 15, 22. Jos. 6, 6.

5. Capitel.

Salomo lærer, at man skal ikke være hastig til at tale, 1. 2, at man skal betale sine Løfter, 3-6, ikke forarge sig, naar den Fattige undertrykkes, dyrk Jorden, ei være gjerrig, efterdi Rigdom er forsængelig, 7-16, at det er en Guds Naade, naar man med Glæde og Gudsfrøgt kan nyde Guds Gaver, 17-19.

Vær ikke snar med din Mund, og lad dit Hjerte ikke haste at tale Noget for Guds Ansigt; thi Gud er i Himmelen, og du paa Jorden, derfor lad dine Ord være faa.

Jaf. 1, 19.

2. Thi hvor megen Møie er, komme Drømme, og hvor mange Ord ere, (hører man) en Daares Røst.

c. 10, 14.

3. Naar du lover Gud et Løfte, tøv ikke at betale det, thi (han haver) ingen Lyst til Daarer; hvad du lover, det betal.

5 Mos. 23, 21. Ps. 76, 12.

4. Det er bedre, at du Intet lover, end at du lover og betaler det ikke.

5. Tilsted ikke din Mund at komme dit Kjød til at synde, og siig ikke for Engelen Ansigt, at det er en Forseelse; hvi skulde Gud fortørnes for din Røst og fordærve dine Hænders Gjerning? Mal. 2, 7. 2 Mos. 23, 20.

6. Thi (ligesom) hvor mange Drømme ere, (der ere) og Forsængeligheder, (saa) og i mange Ord; men frøgt Gud.

7. Derjom du seer, at en Arm fortrykkes, og at Ret og Retfærdighed borttrives i et Landskab, da forundre dig ikke over den Billie; thi der er en Høi over den Høie, som tager vare (derpaa), ja, den Høieste er over dem.

8. Og Jordens Rytte er for Alle; en Konge (selv) bliver betjent af Algeren.

9. Hvo, der elsker Penge, kan ikke mættes af Penge, og hvo, som elsker meget (Guds), faaer dog ikke Gavn deraf; dette er ogsaa Forsængelighed.

10. Hvor Godset bliver meget, ere Mange, som det æde; hvad for Rytte (er der da) for dem, som det eie, uden at deres Dine see (derpaa)?

11. Hvo, der arbeider, han er Sønnen fød, hvad enten han æder lidet eller meget, men den Riges Mættelse lader ham ikke sove.

12. Det er en ond Syge, som jeg saae under Solen, at Rigdom bevares for sin Herre til hans (egen) Ulykke,

Job 20, 20. 26.

13. eller Rigdom selv forkommes ved ond Møie, og (om) han (end) avlede en Søn, da (bliver der) ikke Noget i hans Haand.

Ecc. 13, 13.

14. Ligesom han udkom af sin Moders Liv, saa skal han nogen fare igen, og gaae, saasom han kom, og han skal ikke tage Noget (med sig) af sit Arbeide, som han kan bortføre i sin Haand.

Job 1, 21. 1 Tim. 6, 7.

15. Derfor er dette ogsaa en ond Syge, at han i alle Maader skal fare, saasom han kom; hvad Fordeel haver han da (deraf), at han haver arbeidet i Beiret,

16. at han og maatte æde i Mørke alle sine Dage, baade med megen Grænmælse og sin Sygdom og Fortørnelse?

17. See, jeg haver seet, (at det er) godt, (og) at det er smukt at æde og drikke, og at see (og nyde) det Gode i alt sit Arbeide, som En arbeider under Solen i sit Livs Dages Tal, som Gud haver givet ham; thi det er hans Deel.

c. 3, 12. 22; 8, 15; 9, 7.

18. Og hvilket Menneske, som Gud haver givet Rigdom og Guds, og giver ham Magt at æde deraf, og at optage sin Deel, og at glæde sig i sit Arbeide, dette er en Guds Gave.

c. 2, 24; 3, 13.

19. Thi han skal ikke meget komme sit Livs Dage ihu, efterdi Gud svarer ham i hans Hjertes Glæde.

6. Capitel.

Salomo taler ydermere om Gjerlighed og Rarrighed, og deres uhyggelige Tilstand, som ere fattige, 1-6, og viser adskillige Daarligheder, som følge derim, og at deri ikke en sand Lyksalighed kan findes, 7-12.

Der er en Ulykke, som jeg saae under Solen, og den er stor over Menneskene:

2. En Mand, som Gud giver Rigdom og Guds og Vre, og (ham) fattes Intet for sin Sjæl af alt det, som han vil begjære, og Gud giver ham ikke Magt til at æde deraf, men en fremmed Mand skal æde det: dette er (og) Forsængelighed, og det er en ond Syge.

Ps. 39, 7. Ps. 49, 11.

3. Derjom en Mand avlede hundrede (Børn), og levede mange Aar, saa hans Aars Dage bleve mange, og hans Sjæl (dog) ikke mættede sig af det Gode, og han heller ingen Begravelse havde, — et utidigt Foster, siger jeg, er bedre end han.

Job 3, 16. Ps. 53, 9.

4. Thi det kommer med Forsængelighed og farer i Mørket, og dets Navn bliver skjult i Mørket.

5. Det seer end ikke Solen, kjender den ei heller; dette haver større Rolighed end han.

6. Ja, dersom han (end) levede tusinde Aar to Gange, og haver ikke seet Godt, — farer dog ikke Enhver til eet Sted? c. 3, 20.

7. Hvert Menneskes Arbeide er for hans Munds Skyld, men Sjælen kan dog ikke fyldes.

8. Thi hvad haver en Viis mere end en Daare? hvad haver en Fattig, som veed at vandre for de Levende?

9. Det er bedre at see med Dinene, end at Sjælen vandrer (i sin Begjærighed); dette er ogsaa Forsængelighed og Aandsfortærelse.

10. Hvad som En er, (saa) er hans Navn allerede tilføren nævnt, og det er bitterligt, at han er et Menneske, og han kan ikke trætte med den, som ham er for mægtig.

11. Thi hvor der ere mange Ting, der foraarjage de megen Forsængelighed; hvad haver et Menneske mere (deraf)?

12. Thi hvo veed, hvad Mennesket er godt i dette Liv, i hans Forsængeligheds Livs Dages Tal, hvilke han tilbringer som en Skygge? thi hvo vil kundgjøre et Menneske, hvad der skal see efter ham under Solen?

Job 14, 2. Ps. 102, 12. 1 Kron. 29, 15 fg.

7. Capitel.

Salomo lærer, at man skal tragte efter et godt Rygte og betænke sin Dødelighed, 1-4, lade sig straffe af de Vise, 5-7, være langmodig, 8, 9, søge Viisdom og ikke Rigdom, 10-12, betænke Guds Regjering og bruge hans Gaver ret, 13-15, ei misbruge Retfærdighed og Viisdom, dog flye Ugudelighed og Daarlighed, 16-18, beslutte sig paa Viisdom og ei lægge alle Ord paa Hjerte, 19-22. Salomo taler om, hvorledes han selv havde søgt Viisdom, men fundet megen Daarlighed og Forsørelse, og at Menneskens Natur ved Syndesaldet er ganske forværet, 23-29.

Et (godt) Navn er bedre end en god Salve, og Dødens Dag end Ens Fødselsdag.

Drøsp. 22, 1; 25, 25.

2. Det er bedre at gaae til Sorrigs Huus, end at gaae til Gæstebuds Huus, thi i hiint er hvert Menneskes Ende; og den Levende skal lægge det paa sit Hjerte.

3. Græmmelse er bedre end Latter; thi et Hjerte kan forbedres, naar Ansigtet (seer) ilde (ud).

4. De Vises Hjerte er i Sorrigs Huus, men Daarernes Hjerte er i Glædes Huus.

5. Det er bedre at høre den Vises Stjælden, end at Nogen hører Daarers Sang.

6. Thi som Torne sprænger under Gryden, saa er Daarens Latter; dette er ogsaa Forfængelighed.

7. Sandeligen, Fortryffelse kan gjøre en Viis galen, og Gave kan fordærve et Hjerte.

2 Mos. 23, 8.

8. Enden paa en Ting er bedre end Begyndelsen derpaa; en Langmodig er bedre end den, som haver et høit Mod.

Drøsp. 16, 32.

9. Vær ikke hastig i dit Sind til at fortørnes; thi Fortørnelse hviler i Daarers Barm.

Saf. 1, 19. Drøsp. 12, 16.

10. Siig ikke: Hvad var det, at de forrige Dage vare bedre end disse? thi du spørger ikke om Saadant af Viisdom.

11. Viisdom er god med Arvegods, og de, som see Solen, have Fordeel (deraf).

12. Thi (Nogle ere) under Viisdoms Skjgge, (Nogle) under Penges Skjgge, men Forstand haver den Fordeel, at Viisdommen kan holde dem i Live, som eie den.

13. See Guds Gjerning! thi hvo kan gjøre det lige, som han gjør kroget?

c. 1, 15.

14. Vær ved godt (Mod) paa en god Dag, men see dig for paa en ond Dag; thi Gud haver ogsaa gjort denne ved Si-

den af den (anden) derfor, at Mennesket ikke skal finde Noget (af det, som skal stee) efter ham.

15. Jeg haver seet Allehaande i min Forfængeligheds Dage; der er en Retfærdig, som omtommer i sin Retfærdighed, og der er en Ugudelig, som lever længe i sin Ondskab.

c. 8, 14.

16. Vær ikke (for) meget retfærdig, og hold dig ikke selv for viis; hvorfor vil du ødelægge dig selv?

17. Vær ikke meget ugudelig, og vær ikke daarligh; hvorfor skulde du døe i Utide?

Pj. 55, 24.

18. Det er godt, at du holder (fast) ved det (Ene), men du skal og ikke lade din Haand af fra det (Andet); thi den, som frygter Gud, undgaaer det alt.

1 Tim. 4, 8.

19. Viisdom styrker en Viis mere, end ti Regenter, som ere i en Stad.

20. Sandelig, der er ikke et Menneske retfærdigt paa Jorden, som gjør Godt og ikke synder.

1 Kong. 8, 46. Pj. 14, 3. 1 Joh. 1, 8.

21. Læg ikke heller paa dit Hjerte alle de Ord, som man siger, at du skal ikke høre din Tjener bande dig.

22. Thi dit Hjerte veed ogsaa mange Gange, at du haver ogsaa bandet Andre.

23. Alt dette haver jeg forsøgt med Viisdom; jeg sagde: Jeg vil faae Viisdom; men den (veg) langt fra mig.

24. Det, som har været, er langt borte og meget dybt; hvo kan finde det?

25. Jeg vendte mig omkring, (jeg) og mit Hjerte, at forstaae og at opsoge og at lede efter Viisdom og Fornuftighed, og at forstaae Daarligheds Ugudelighed og Galenskabers Daarlighed.

c. 1, 17; 2, 12.

26. Og jeg fandt (en Ting) bestere end Døden, en Kvinde, hvis Hjerte var (som) Jærgern og (som) Fistergarn, (og) hvis Hænder vare (som) Vaand; den, som er god for Guds Ansigt, skal undkomme fra hende, men en Synder skal fanges ved hende.

27. See, dette haver jeg fundet, sagde Prædikeren, det Ene efter det Andet, for at finde Fornuftighed;

28. hvilken min Sjæl endnu søger, men jeg haver ikke fundet (den); iblandt Tusinde fandt jeg eet Menneske, men fandt ikke en Kvinde iblandt dem alle.

29. Allene see, dette haver jeg fundet, at Gud gjorde et Menneske oprigtigt, men de, de opsogte mange Fornuftigheder.

8. Capitel.

Salomo berømmer Wiisdom, lærer at adlyde og frygte Øvrigheden, og holde Guds Bud, 1-5, ei beskymre sig for meget om, hvordan det gaae skal, thi Gud regierer Alting, ihvorvel man ikke strax kan seende det, og det gaaer ofte den Onde vel og den Gode ilde; derfor skal man være rolig, fordi dog Guds Gjerninger ei kunne ret forstaaes, 6-17.

Hvo er som en Vis, og hvo forstaaer Sagens Udlæggelse? Menneffets Wiisdom ophyster hans Ansigt, og hans Ansigts Trodsighed bliver (derved) forandret.

Ordspr. 17, 24.

2. Jeg (siger dig): Bevar Kongens Munds (Ord), dog efter Guds Eds Ord.

3. Vær ikke hastig, (naar) du gaaer fra hans Ansigt, bliv ikke staaende i en ond Sag; thi han kan gjøre Alt, hvad han haver Lyft til.

Pr. 36, 3. 5.

4. Hvor Kongens Ord er, der er Magt, og hvo tør sige til ham: Hvad gjør du?

Dan. 4, 35.

5. Hvo, som holder Budet, skal intet Ondt fornemme, og den Vises Hjerte skal vide Tid og Ret.

6. Thi alt (det, man haver) Lyft til, haver Tid og Ret, efterdi Menneffets Ulykke er megen over ham.

c. 3, 1.

7. Thi han veed ikke, hvad skee skal; thi hvo kan tilkjendegive ham, naar det skal skee?

c. 10, 14; 6, 12.

8. Et Menneffe haver ikke Magt over Nanden, at forhindre Nanden, og ingen Magt paa Dødens Dag; han kan og Ingen sende (for sig) i Krigen, og Ugudelighed kan ikke redde dem, der eie den.

9. Alt dette haver jeg seet, der jeg gav mit Hjerte til al den Gjerning, som gjøres under Solen; der er en Tid, da et Menneffe hersker over et andet, sig til Ulykke.

c. 1, 13.

10. Saaledes haver jeg og seet de Ugudelige begrave; og de kom og gif fra et helligt Sted, og bleve glemte i Staden, de, som havde gjort Ret; dette er ogsaa Forsængelighed.

11. Efterdi der skeer ikke strax en affagt Dom over de onde Gjerninger, derfor er Menneffens Børns Hjerte fuldt i dem til at gjøre Ondt.

c. 9, 3.

12. Om end en Synder gjør hundrede Gange Ondt og lever længe, saa veed jeg dog, at det skal gaae dem vel, som frygte Gud, som frygte for hans Ansigt. Pr. 37, 37.

13. Men det skal ikke gaae den Ugudelige vel, og han skal ikke leve længe, han skal

(gaae bort) ligesom en Stygge, fordi han ikke frygter for Guds Ansigt.

Jeb 8, 9. Præb. 6, 12.

14. Der er (endnu) en Forsængelighed, som skeer paa Jorden: at der ere Retfærdige, hvilke det rammer efter de Ugudeliges Gjerning, og der ere Ugudelige, hvilke det rammer efter de Retfærdiges Gjerning; jeg sagde, at dette er ogsaa Forsængelighed.

c. 7, 15.

15. Derfor prisede jeg Glæden, efterdi et Menneffe haver intet Bedre under Solen end at æde og at drikke og at være glad; thi Saadant skal tilføies ham af hans Arbeide hans Livs Dage, som Gud haver givet ham under Solen.

c. 2, 24; 3, 12. 22.

16. Efterfom jeg gav mit Hjerte til at forstaae Wiisdom og til at see den Møie, som skeer paa Jorden, at der er den, som ikke hverken Dag eller Nat seer Søvn i sine Dine,

c. 1, 17; 7, 25.

17. da saae jeg al Guds Gjerning, at et Menneffe ikke kan udfinde den Gjerning, som skeer under Solen, som Menneffet arbeider paa at opsoge, men kan ikke finde den, ja og, om den Vise vilde sige sig at forstaae den, kan han dog ikke finde den.

c. 7, 24. Rom. 11, 33.

9. Capitel.

Salomo bliver ved at tale om Guds uransagelige Domme, 1-6, og raader til at holde sig stille og være forniyet i Guds Regjering, og befale ham Udgangen, efterfom ingen Ting staaer i Menneffets Magt, 7-12; berømmer Wiisdommen og raader til høit at agte og søge den, 13-18.

Sandelig, alt dette haver jeg lagt paa mit Hjerte, paa det (jeg maatte) klarligen vide dette altsammen, at de Retfærdige og de Vise og deres Gjerninger ere i Guds Haand; (dog) kender intet Menneffe hverken Kjærlighed eller Had af alt det, som er for deres Ansigt.

2. Alting (vederfares dem), saafom alle (Andre); det hændes eens den Retfærdige og den Ugudelige, den Gode og Rene og den Urene, og den, som offrer, og den, som ikke offrer; som den Gode, saa en Synder, den, som sværger, saafom den, der frygter for Gud.

c. 2, 14.

3. Dette er ondt iblandt alt det, som skeer under Solen, at det hændes dem alle eens, og at Menneffens Børns Hjerte er ogsaa fuldt af Ondskab, og at Galenskaber

ere i deres Hjerte, (saalænge) de leve, og derefter (maa de fare) til de Døde.

c. 8, 11.

4. Thi hvo er den, som kan undtages (derfra)? For alle dem, som leve, er der Haab; thi en levende Hund er bedre end en Løve, som er død;

5. thi de Levende vide, at de skulle døe, men de Døde vide ikke Noget, og de have ingen Løn ydermere, men deres Ihukommelse er glemt.

Pf. 31, 13.

6. (Ja) baade deres Kjærlighed og deres Had og deres Vind er allerede forgangen, og de have ingen Deel ydermere i Verden i alt det, som skeer under Solen.

7. (Saa) gaf, æd dit Brød med Glæde, og drik din Viin med et godt Mod; thi Gud haver allerede Behagelighed til dine Gjerninger.

8. Lad dine Klæder altid være hvide, og lad Olie ikke fattes paa dit Hoved.

9. See til, du lever med en Hustru, som du elsker, alle din Forfængeligheds Dage, som (Gud) haver givet dig under Solen alle din Forfængeligheds Dage; thi det er din Deel i Livet og i dit Arbeide, som du arbeider under Solen.

Ordsp. 5, 18. Præd. 3, 22.

10. Alt det, som kommer for din Haand at gjøre, det gjør med din Styrke; thi der er hverken Gjerning eller Fornuftighed eller Kundskab eller Viisdom i Graven, hvor du farer hen.

11. Jeg vendte mig og saae under Solen, at Løbet er ikke i de Lettes (Magt), og Krigen ikke i de Vældiges (Magt), og ei heller Brød i de Vises (Magt), og ei heller Rigdom i de Forstandiges (Magt), og ei heller Gunst i de Vittiges (Magt); men ved Tid og Hændelse hændes det dem alle;

c. 4, 1. 7.

12. at og saa Menneftet ikke veed sin Tid, som Fiskene, der fanges med et skadeligt Garn, og som Fuglene, der fanges med Snaaren; som de, (saa) blive Mennekstens Børn besnærede i en ond Tid, efter som den falder hasteligen over dem.

13. Jeg haver og seet denne Viisdom under Solen, og den (hentes) stor for mig:

14. Der var en liden Stad, og saa Folk i den, og der kom en mægtig Konge imod den og omringede den og byggede store Volværker om den;

15. og man fandt derudi en fattig, viis Mand, og han reddede Staden med sin

Viisdom; men intet Mennefte kom den samme fattige Mand ihu.

2 Sam. 20, 16.

16. Da sagde jeg: Viisdom er bedre end Styrke; dog blev den Fattiges Viisdom foragtet, og hans Ord bleve ikke hørt. Pf. 14, 6.

17. De Vises Ord høres i Rolighed, mere end en Regents Skrig iblandt Daarer.

18. Bedre er Viisdom end Stridsvaaben, men een Synder kan fordærve meget Godt.

10. Capitel.

Salomo formaner til Viisdom og raader fra Daarlighed, hvis Skadelighed han viser i Almindelighed, 1-3, særdeles hos Regenter, 4-7, i allehaande daarlige Gjerninger og Ord, 8-15, hos Dyrigheden, særdeles i Læbhed og Vellyst; Dyrigheden skal man ikke bande, 16-20.

(Som) døde Fluer gjøre, at en Apothekers Salve stinker (og) udgyder (sin Stank, saa kan) en liden Daarlighed (fordærve) En, (som er) dyrebare for Viisdoms (og) Gres Skyld.

2. Den Vises Hjerte er ved hans høire Side, men Daarens Hjerte er ved hans venstre Side.

3. Ja og naar Daaren vandrer paa Beien, fattes hans Hjerte (ham), og han siger til Enhver, at han er en Daare.

Ordsp. 6, 32.

4. Om Regentens Mod ophører sig imod dig, (da) lad ikke dit Sted fare; thi den, som lader af, gjør, at store Synder hvile.

5. Der er en Ulykke til, som jeg saae under Solen, som en Forsælse, der udkommer fra en Regents Ansigt:

6. At en Daare er sat i stor Høihed, men de Rige sidde lavt.

7. Jeg saae Tjenere paa Heste, og Fyrster gaae (tilføds) paa Jorden som Tjenere.

8. Den, som graver en Grav, skal falde i den, og hvo, som sønderriver et Gjerde, ham skal en Slange bide.

Ordsp. 26, 27. Pf. 7, 16. Pf. 9, 16.

9. Hvo, som flytter Stene bort, skal faae Smerte af dem, hvo, der kløver Træer, skal komme i Fare derved.

10. Naar Jernet bliver sløvt, og han ikke skjærper Eggen, da maa han (siden) bruge megen Styrke (dertil), men Viisdom er nyttig til at gjøre (en Ting) ret.

11. Dersom Slangen bider, naar man ikke besværger den, da (gør det siden) ingen Nytte, at En haver Tunge.

Pf. 53, 6.

12. Ordene af den Vises Mund ere nyttige, men en Daares Læber skulle opsluge ham (selv).

13. Hans Munds Ords Begyndelse er Daarlighed, og det Sidste af hans Mund er en ond Valsenskab.

14. Og en Daare gjør vel mange Ord, (men) Mennesket kan ikke vide, hvad stee skal, og hvo kan forkynde ham, hvad stee skal efter ham? c. 8, 7; 6, 12.

15. Daarers Arbeide skal gjøre Enhver af dem træet, efterdi han ikke veed at gaae til Staden.

16. Vee dig, du Land! hvis Konge er et Barn, og hvis Fyrster ville æde om Morgenen. Es. 3, 4. Jer. 21, 12.

17. Saligt er du, Land, hvis Konge er født af de Ypperste, og hvis Fyrster ville æde i Tide til Styrke og ikke til Druffenskab.

18. Ved Ladhed synke Bjællerne, og naar man nedblader Hænderne, skal Huset dryppe.

19. Man gjør Maaltid til at lee, og Vinen glæder de Levende, og Penge svare til Alting. Dan. 5, 1. Dom. 9, 13. Ps. 104, 15.

20. Vand ikke Kongen, endog i din Tanke, og band ikke en Krig i dit inderste Sengeskammer; thi en Fugl ander Himmelen kan føre Røsten frem, og den, som haver Vinger, kan forkynde Sagen. 2 Mos. 22, 28. Ap. G. 23, 5.

11. Capitel.

Salomo formaner til Gavnildhed uden Forhaling og uden megen Betænkning, 1-5, og at tage vare paa det Gode itide og til alle Tider, tænkende paa Enden og paa den tilkommende Dom, 6-10.

Naaft dit Brød ovenpaa Vandet, thi du skal finde det længe derefter.

2. Deel ud til Sky, ja og til Otte; thi du kan ikke vide, hvad for Ulykke der skal stee paa Jorden. 5 Mos. 15, 8, 9.

3. Naar de tykke Skyer ere fulde, udghe de Regn paa Jorden, og naar et Træ falder mod Sønden eller mod Norden, (paa hvilket) Sted Træet falder, der skal det blive.

4. Hvo, som agter paa Veir, saaer ikke, og hvo, der seer til de tykke Skyer, høster ikke.

5. Ligesom du ikke veed, hvad Veirets Bei er, og hvorledes Venene (blive beredte) i en Frugtfuldeligs Liv, saaledes kan du ikke vide Guds Gjerning, som gjør det alt sammen. Ps. 135, 7. Job. 3, 8.

6. Saa din Sæd aarle, og lad din Haand ikke hvile om Aftenen; thi du veed ikke, enten dette eller hiint skal blive ret, eller om de begge skulle være gode som Sæd.

7. Lyset er og sødt, og det er lysteligt for Dinene at see Solen. Matth. 9, 27. Luc. 18, 41.

8. Men enddog et Menneske lever mange Aar (og) glæder sig i dem alle, kommer han dog de mørke Dage ihu, thi de ere mange, (og) alt det, der vederfares, er Forjængelighed.

9. (Saa) glæd dig, du Unge, i din Barndom, og lad dit Hjerte være vel (tilmode) i din Ungdoms Dage, og vandre paa dit Hjertes Veie og efter dine Vines Syn; viid dog, at for alt dette skal Gud føre dig for Dommen. c. 2, 10.

10. Saa bortvænd Fortørnelse fra dit Hjerte, og lad Ondskab fare fra dit Kjød, thi Barndom og Ungdom er Forjængelighed.

12. Capitel.

Salomo formaner de Unge at frygte Gud i deres Ungdoms Dage, før Alderdommen kommer, hvis afslidlige Besværligheder og Ende han bestriver, 1-7. Han slutter Bogen, vidnende, at Alt er Forjængelighed, men at Summen og Slutningen paa Alt bør være, at man frygter Gud og holder hans Bud, 8-14.

Og tænk paa din Skaber i din Ungdoms Dage, medens de onde Dage ikke (endnu) komme, og Aarene komme, om hvilke du skal sige: Jeg haver ikke Lyst til dem; Ordsp. 3, 6.

2. medens Solen og Lyset og Maanen og Stjernerne ikke endnu blive mørke, ei heller de tykke Skyer komme tilbage efter Regnen; 1 Mos. 27, 1; 48, 10. 1 Kong. 14, 4.

3. paa den Dag, Bogterne i Huset bæve, og de stærke Mænd omkastes, og Møllerne holde op, fordi de ere blevne saa, og de, som see igjennem Binduerne, blive mørke,

4. og begge Døre til Gaden lukkes, naar Røsten i Møllen bliver lav, og man opstaar, naar Fuglen synger, og alle Sangens Døttre hvie sig,

5. og de ogsaa frygte sig for det Høie, og der ere Forstrækkelser paa Veien, og Mandstræet blomstrer, og Græshoppen bliver sig selv til en Byrde, og Begjærligheden forgaar; thi Mennesket farer til det Hums, hvor han (bliver) evindeligt, og Græderne gaae omkring paa Gaden;

6. medens Solvognen endnu ikke borttages, og Guldskaalen sonderstødes, og Krukken sonderbrydes ved Rilden, og Hjullet sonderstødes ved Brønden, v. 1.

7. og Støvet kommer til Jorden igjen, som det var (før), og Landen kommer til Gud igjen, som gav den.

1 Mos. 3, 19. Psal. 3, 20. Ap. G. 17, 25.

8. (Det er) idel Forsængelighed, sagde Prædikeren, (det er) altsammen Forsængelighed.

c. 1, 2.

9. Og ydermere, fordi at Prædikeren er (bleven) wiis, lærte han endnu Folket Kundskab, og mærkede og randsagede, (ja) beskaffede mange Drdsprog.

1 Kong. 4, 32.

10. Prædikeren opsogte for at finde behagelige Ord, og det, som er skrevet, er ret, (ja) Sandheds Ord.

11. De Vises Ord ere som Braadde og som Søm, der ere dybt indslagte af For-

samlingernes Mestere; de ere givne af den ene Hyrde.

12. Og ydermere skal du, min Søn! være paamindet af dem; der er ingen Ende paa at gjøre mange Bøger, og megen Læsning er Legems Arbejde.

13. Enden paa Sagen, naar Alting er hørt, er denne: Frygt Gud og hold hans Bud; thi det (bør) hvert Menneffe (at gjøre).

1 Tim. 1, 5. Micha 6, 8. Hab. 14, 7.

14. Thi Gud skal føre hver Gjerning for Dommen med alt det, som er skjult, enten det er godt eller ondt.

c. 11, 9. 2 Cor. 5, 10.

Salomos Høisang.

1. Capitel.

Bruden, som er Christi Menighed, længes efter sin Brudgom, Kristus, taler om sin udvortes og indvortes Skikkelse, og ønsker at finde Hvile hos Christum, 2-7. Kristus underviser og troster hende, 8-11. Bruden glæder sig over Christi Belgierningers Kraft og Røtte, 12-14. Kristus berømmer sin Brud, 15, og hun ham igjen, 16. 17.

Høisangen, som er af Salomo.

2. Han kysse mig med sin Munds Kys, thi din megen Kjærlighed er bedre end Viin.

3. Dine Salver ere gode at lugte, dit Navn er (som) en Salve, der udghædes; derfor elske unge Piger dig.

4. Drag mig, efter dig ville vi løbe; Kongen førte mig i sine inderste Kammere, vi ville fryde os og glæde os i dig, vi ville komme din (megen) Kjærlighed mere ihu end Viin; de Oprigtige elske dig. Jer. 31, 3.

5. Jeg er fort, dog liflig, I Jerusalems Døttre! som Nedars Pauluner, som Salomos Gardiner.

Ps. 120, 5.

6. Seer ikke paa mig, at jeg er fortagtig, thi Solen haver brændt mig; min Moders Børns (Brede) er optændt imod mig, de have sat mig til Viingardenes Vogterinde; (men) jeg bevarede ikke min Viingård, som jeg havde.

7. Giv mig tilskjende, du, hvilken min Sjæl elsker! hvor du føder (Hjorden), hvor du lader den ligge om Middagen; thi hvorfor skulde jeg være som den, der skjuler sig hos dine Medbrodres Hjørde?

8. Derjom du veed det ikke, du deiligste iblandt Qvinderne! (da) gik ud paa Faa-

renes Fodspor, og fød dine Kid ved Hyrdernes Boliger.

v. 15. c. 5, 9; 6, 1.

9. Jeg haver lignet dig, min Veninde! ved mine Heste for Pharaos Bogue.

10. Dine Kindbeen ere liflige i Spænderne, (og) din Hals i Kjæderne.

11. Vi ville gjøre dig Guldspænder med Sølvprifter.

12. Medens Kongen var i sin Kreds, gav min Nardus sin Lugt.

Marc. 14, 3.

13. Min Kjæreste er mig en Myrrhabuff, som bliver varagtig imellem mine Bryster.

14. Min Kjæreste er mig en Copherdrue i Viingardene udi En-Gedi.

15. See, du, min Veninde! er deilig, see, du er deilig, dine Dine ere (som) Duers (Dine).

c. 2, 14; 4, 1. 7.

16. See, du, min Kjæreste! er deilig, ja liflig, ja vor Seng er grøn.

17. Vore Huses Bjælker ere af Cedere, vore Gange ere af Fyr.

2. Capitel.

Bruden beskriver sin egen Tilstand, 1. Kristus taler ogsaa om hendes Tilstand, 2. Bruden berømmer Brudgommen, beider om hans Hjælp og priser ham derfor, 3-6. Brudgommen besværges Jerusalems Døttre, at Ingen skulde forstyrre hans Brud, 7. Bruden glæder sig over Brudgommens Nærværelse og Tale, 8-14. Brudgommen lærer Omfarg for sin Viingård, 15. Bruden glæder sig ved sin Brudgom og gjør Bøn til ham, 16. 17.

Jeg er en Rose i Saron, en Lilie i Dalene.

2. Som en Lilie iblandt Tornene, saa er min Veninde iblandt Døttrene.

3. Ligesom et Vbletræ iblandt Skovens

Træer, saa er min Kjæreste iblandt Sønnerne; jeg begjærer (at være) under hans Skygge og sidde (derunder), og hans Frugt er fød for min Gane. H. 61, 5. H. 91, 1.

4. Han fører mig til Viinhuset, og Kjærlighed er hans Banner over mig.

5. Bederqvæger mig med Balsamlaster, reder (under) mig med Ebler; thi jeg er syg af Kjærlighed. c. 5, 8.

6. Hans venstre Haand være under mit Hoved, og hans høire Haand omfavne mig!

7. Jeg besværges eder, I Jerusalems Døttre! ved Raaerne eller ved Hinderne paa Marken, at I ikke opvække eller komme Kjærligheden til at vaagne, førend den haver Lyft (dertil). c. 3, 5.

8. (Det er) min Kjærestes Røst; see, han kommer, springende over Bjergene, hoppende over Høiene.

9. Min Kjæreste er lig en Raa eller en ung Hind; see, han staaer bag vor Væg, han seer ned udaf Vinduerne, han figer igjennem Sprinklerne. c. 8, 14.

10. Min Kjæreste svarer og siger til mig: Staa op, min Veninde, min Deilige! og gik (hid). c. 1, 15; 4, 1-7.

11. Thi see, Vinteren er forbigangen, Regnen er fremsfaren (og) er bortgangen.

12. Blomsterne ere seede i Landet, Sangens Tid er kommen an, og Turtelduens Røst er hørt i vort Land.

13. Figentræet haver udfyldt sine (smaae) Figen, og Viintræerne, (ja) de (smaae) Druer give Lugt; staa du op, min Veninde, min Deilige! og gik (hid). Matth. 24, 32.

14. Min Due, (som er) i Klippens Rifter, i Skjul i Taarnet, lad mig see din Skikkelse, lad mig høre din Røst! thi din Røst er fød, og din Skikkelse er liflig. c. 1, 15; 4, 7.

15. Griber os Rævene, de smaae Ræbe, som fordærve Viingaardene; thi vore Viingaarde have smaae (Druer).

16. Min Kjæreste er min, og jeg er hans, som føder (Hjorde) iblandt Vilierne. c. 6, 3.

17. Indtil Dagen bliver luftig, og Skyggerne flye bort, gik omkring, bliv lig en Raa, min Kjæreste! eller som en ung Hind paa Betherss Bjerger. c. 8, 11. 2 Sam. 2, 29.

3. Capitel.

Bruden taler om sin Omhyggelighed i at opsoge Brudgommen, og hvorledes hun haver fundet og holder ham fast, 1-4. Han besværges atter Jerusalems Døttre og berømmer sin Brud, 5. 6. Brudgommens Majestæt og Brudsejng og

Hertlighed beskrives, hvori Salomo forestilles som et Forbillede, 7-11.

Jeg ledte om Nætterne paa min Seng efter den, som min Sjæl elsker; jeg ledte efter ham, men fandt ham ikke. c. 5, 6.

2. (Jeg sagde:) Jeg vil nu staae op og gaae omkring i Staden, paa Stræderne og paa Gaderne, jeg vil lede efter den, som min Sjæl elsker; jeg ledte efter ham, og fandt ham ikke.

3. Vægterne, de, som gik omkring i Staden, fandt mig; (til dem sagde jeg:) Have I set den, som min Sjæl elsker?

4. Der jeg kom lidet frem fra dem, fandt jeg den, som min Sjæl elsker; jeg greb ham, og vil ikke lade ham fare, indtil jeg faaer ledet ham til min Moders Huus, og til hendes inderste Kammer, som udsfangede mig. c. 8, 2.

5. Jeg besværges eder, I Jerusalems Døttre! ved Raaer eller Hinder paa Marken, at I ikke opvække eller komme Kjærligheden til at vaagne, førend den haver Lyft (dertil). c. 2, 7; 5, 8; 8, 4.

6. Hvo er hun, der kommer op fra Ørken som Støtter af Røg, gjennemrøget (af) Myrrha og Virak (og) allehaande Pulver fra Apothekeren?

7. See, hans, Salomos, Seng; der staae tredfindsthye Vældige trindt omkring den af de Vældige i Jsrael.

8. De have alle taget fat paa Sværd, ere udlærte til Krig; hver haver sit Sværd over sin Lænd for Frygts Skyld om Nætterne. H. 45, 4. H. 91, 5.

9. Kong Salomo lod gjøre sig en Brudsejng af Træ fra Libanon.

10. Dens Støtter gjorde han af Sølv, og Bunden dertil af Guld, dens Sæde af Purpur; midt udi (var den) belagt med Kjærlighed af Jerusalems Døttre.

11. I Zions Døttre! gaar ud og beseer Kong Salomo med den Krone, som hans Moder kronede ham med paa hans Trolovelsesdag, paa hans Hjertes Glædesdag.

4. Capitel.

Brudgommen berømmer og beskriver Brudens Deilighed, 1-7. og indbyder hende til sig, fordi han inderlig elsker hende, og hun er saa deilig og vel begavet, 8-14. Bruden beder, at Brudgommen vil snart komme og forarbejde træstegen ved sin Aand, at hun maatte kære ham behagelige Frugter, 15. 16.

See, min Veninde! du er deilig, see, deilig er du, dine Dine ere (som) Duers

(Dine) imellem dine Vokker, dit Haar er som en Gjedefjords, som vel trides (og kommer) fra Gileads Bjerg. c. 6, 5.

2. Dine Tænder ere som en Fjord klippede (Haar), som komme op fra Svømmestedet, som føde allesammen Tvillinger, og der er intet usrugtbart iblandt dem.

3. Dine Læber ere som en Starlagens Snor, og din Tale er listig; dine Rinder ere som et Stykke af et Granatæble imellem dine Vokker. c. 6, 7.

4. Din Hals er ligesom Davids Taarn, bygget til Rustkammere, hvorpaa der ere hængte tusinde (smaa) Skjolde, allehaande de Vældiges Skjolde. c. 7, 4.

5. Dine to Bryster ere ligesom to unge Naatvillinger, som græsse iblandt Vilier.

6. Indtil Dagen bliver lustig, og Skyggerne flye bort, vil jeg gaae til Myrrha-Bjerg og til Virafs-Høi. c. 2, 17.

7. Min Veninde! du er aldeles deilig, og der er ingen Lyde paa dig. c. 1, 15; 2, 14. Eph. 5, 27.

8. Med mig fra Libanon, (min) Brud! med mig fra Libanon skal du komme; du skal skue ned fra Amanas Top, fra Senirs og Hermons Top, fra Løvernes Boliger, fra Parbernes Bjerger. Ps. 133, 3.

9. Du haver betaget mit Hjerte, min Søster, o Brud! du haver betaget mit Hjerte med et af dine Dine (og) med een Kjeede om din Hals. 1 Petr. 3, 3 fg.

10. Hvor deilig er din (megen) Kjærlighed, min Søster, o Brud! hvad er din megen Kjærlighed bedre end Viin, og dine Salvers Lugt bedre end alle (kostelige) Urter!

11. Dine Læber, o Brud! dryppe af Honningkage; der er Honning og Mælk under din Tunge, og dine Klæders Lugt er ligesom Lugt af Libanon.

12. Min Søster, o Brud! du er en tilluftet Have, et tilluftet Væld, en beseglet Kilde.

13. Dine Poder ere som en Lysthavn med Granatæbler, med kostelig Frugt, Copherdruer med Rarder, c. 1, 13.

14. Nardus og Safran, Calmus og Caneel med allehaande Virafs-Træer, Myrrha og Aloer, samt alle de bedste Urter.

15. O Kilde i Haverne, o Brønd med levende Bænde, som flyde fra Libanon!

16. Vaagn op, Norden! og kom, Sønden! blæs igjennem min Have, at dens (kostelige) Urter kunne dryppe. (Gid) min Kjæreste vilde komme til sin Have og æde sine kostelige Frugter!

5. Capitel.

Brudgommen svarer sin Brud, giver sit Bæghag til hende tilsende og indbyder sine Venner, 1. Bruden beskæder sin Forsømmelighed i at opslukke for Brudgommen, og hvorledes hun siden havde længe forgjæves ledt efter ham, 2-7. Hun taler med Jerusalems Døtre om ham, og berømmer hans store Deilighed og yndige Skikse, 8-16.

Jeg er kommen, min Søster, o Brud! i min Have, jeg haver afbrudt min Myrrha med min kostelige Urt, jeg haver ædet min Honningkage med min Honning, jeg haver druffet min Viin med min Mælk; æder, I Venner! drifter og bliver drufne, I Elskelige! c. 6, 2.

2. Jeg sov, (siger hun), men mit Hjerte vaagede; (det er) min Kjærestes Nøst, som banker, (sigende): Lad op for mig, min Søster, min Veninde, min Due, min Julekomme! thi mit Hoved er fuldt af Dug, mine Vokker af Nattens Draaber.

3. Jeg haver afført mig (siger hun) min Kjørtel, hvorledes skal jeg iføre mig den (igjen)? jeg haver toet mine Fødder, hvorledes skalde jeg gjøre dem skidne (igjen)? Mat. 3, 20. Høi. 6, 9.

4. Min Kjæreste stak sin Haand igjennem Hullet, og mine Indvolde bevægedes for hans Skyld.

5. Da stod jeg op at lade op for min Kjæreste, og mine Hænder dryppede af Myrrha, og mine Fingre af Myrrha, som løb over paa Haandsfangene paa Laasen.

6. Jeg, jeg lod op for min Kjæreste, men min Kjæreste havde vendt sig bort, han var gaaen forbi; (da) udgik min Sjæl ved det, han havde talet, jeg ledte efter ham, men fandt ham ikke, jeg kaldte ad ham, men han svarede mig ikke. c. 3, 1.

7. Vægterne, de, som gaae omkring i Staden, fandt mig, de sloge mig, de saarede mig; Vægterne paa Murene toge mit Slør fra mig. Ej. 3, 22.

8. Jeg besværges eder, I Jerusalems Døtre! om I finde min Kjæreste, hvad skulle I forkynde ham? — at jeg er syg af Kjærlighed. c. 2, 7; 3, 5; 2, 5.

9. Hvad er din Kjæreste fremfor en (anden) Kjæreste, du deiligste iblandt Dvinberne! hvad er din Kjæreste fremfor en (anden) Kjæreste, at du haver saa besvoret os? c. 1, 8.

10. Min Kjæreste er hvid og rød, som bærer Banner frem for ti Tusinde.

11. Hans Hoved er (som) det (kostelige)

Guld, (som) det (fine) Guld; hans Loffer ere krusede, sorte som Ravnene.

12. Hans Dine ere som Duers (Dine) ved Vandbække, toede med Mælk, siddende (smukt) i (deres) Hüller, som de opfyldte.

c. 4, 1.

13. Hans Kinder ere som (kostelige) Urters Ved, som Urtekoste; hans Læber ere som Lilier, der druppe med flydende Myrrha.

Ps. 45, 3.

14. Hans Hænder ere (som) Guldringe, fyldte med Turfous; hans Bug er (som) skinnende Elfenbeen, bedækket med Saphirer.

15. Hans Laar ere (som) Marmorstøtter, grundfæstede paa Jodder af det (fine) Guld; hans Skiffelse er som Libanons, udvalgt som Cedertærernes.

16. Hans Gane er aldeles sød, og han er heel ønskelig; denne er min Kjæreste, og denne er min Ven, I Jerusalems Døttre!

6. Capitel.

Bruden taler ydermere med Jerusalems Døttre om sin Kjæreste, 1-3. Brudgommen beskriver sin Bruds Deilighed, 4-10. Han giver tilkjende, at han er nedgangen i Nøddehaven, hvorhen han indbyder Bruden til sig, 11-13.

Hvor er din Kjæreste hengangen, o du deiligste iblandt Qvinderne! hvor haver din Kjæreste vendt sig hen? saa ville vi opsoge ham med dig.

c. 1, 8; 5, 9.

2. Min Kjæreste er nedgangen i sin Have til (kostelige) Urtebede, at søde (Hjorden) i Haverne og at sanke Lilier.

c. 4, 16.

3. Jeg er min Kjærestes, og min Kjæreste er min, som søder (Hjorden) iblandt Lilierne.

c. 2, 16.

4. Du, min Veninde! er skøn som Thirza, listig som Jerusalem, forfærdelig som de, der ere under Bannere.

c. 2, 10; 4, 1.

5. Vend dine Dine om fra mig, thi de, de gjøre mig hestig; dit Haar er som en Gjedefjords, som vel trives (og kommer) fra Gilead.

c. 4, 1.

6. Dine Tænder ere som en Jaarehjords, der kommer fra Svømmestedet, de, som føde allesammen Tvillinger, og der er intet ufrugtbart iblandt dem.

7. Dine Kinder ere som et Stykke af Granatæble imellem dine Loffer.

c. 4, 3.

8. Der ere tredvindstve Dronninger og fiirvindstve Medhustruere og utallige Zomfruer;

Ps. 45, 15.

9. (men) een er min Due, min Guld-komme, hun er sin Moders Eneste, hun er

reen for den, som hende fødte; (naar) Døttre see hende, (da) skulde de prise hende salig, (ja) Dronninger og Medhustruere skulde og rose hende.

c. 5, 2.

10. Hoo er denne, som seer ud som Morgenrøden, deilig som Maanen, reen som Solen, forfærdelig som de, der ere under Bannere?

v. 4.

11. Jeg er nedgangen i Nøddehaven at see paa Grøden i Dalen, at see, om Viintræet haver blomstret, om Granatræet blomstrer.

12. Jørend jeg vidste det, satte mig min Sjæl paa mit frivillige Folks Vogne.

13. Vend om, vend om, o Sulamith! vend om, vend om, at vi maae see paa dig; hvad ville I see paa Sulamith? hun er som en Dands i Mahanaim. 1 Mef. 32, 2. 2 Sam. 17, 27.

7. Capitel.

Brudgommen berømmer atter sin Bruds Skjønhed og Lislighed, 1-9. Bruden vidner om sin Kjærlighed, byder ham med sig ud paa Marken og i Viingarden, og tilbyder ham al sin Tjeneste, 10-13.

Hvor deilige ere dine Gange i Skoene, du Fyrstedatter! dine Lænders Hoster ere som Kjæder, (der ere) en Kunstners Hænders Gjærning.

2. Din Navle er som et trindt Bæger, der ikke fattes Drik; din Bug er (ligesom) en Hvedehob, omgivet med Lilier.

3. Dine to Bryster ere ligesom to unge Naatvillinger.

c. 4, 5.

4. Din Hals er som et Elfenbeens Taarn, dine Dine ere ligesom de Fiskevande i Hesbon ved Bath-Rabbins Port, din Næse er (ligesom) et Taarn paa Libanon, som seer inod Damascus.

c. 4, 4.

5. Dit Hoved paa dig er som Carmel, og Flettelshen paa dit Hoved er som Purpur; Kongen er bunden i Lofferne.

6. Hvor deilig og hvor listig er du, o Kjærlighed i Velsyster!

c. 1, 15; 2, 11.

7. Denne din Hvide er lig et Palmetræ, og dine Bryster Viinklaerne.

8. Jeg sagde: Jeg vil opstige paa Palmetræet, jeg vil tage fat paa dets Grene, og dine Bryster skulde være som Viinklafer paa Viintræet, og din Næsens Lugt som Eukalyptus,

9. og din Gane som den gode Viin, som gaaer retteligen til min Kjæreste, som kommer de sovende Læber til at tale.

10. Jeg er min Kjærestes, og hans Attraa er til mig.

c. 2, 16.

11. Kom, min Kjæreste! lad os gaae ud paa Marken, lad os blive Natten over i Bjerne.

12. Lad os staae aarfe op til Viingaar-
dene, lad os see, om Viintræerne blomstre,
om de (smaa) Druer ere udsprungne, (og)
om Granattræerne blomstre; der vil jeg
give dig min (megen) Kjærlighed.

13. Gudaim give Rugt, og der ere alle-
haande kostelige (Frugter) for vore Døre,
(baade) nye og gamle; o min Kjæreste!
jeg haver gjeint (dem) til dig.

8. Capitel.

Bruden længe efter Christi Tilfommelse i
Kjødet og taler om sin Kjærlighed, 1-3. Han
besværges tredie Gang Jerusalems Døttre og
taler om Brudens Tilstand, 4. 5. Hun giver
sin inderlige Kjærlighed til Christum tilskende,
5-7, og beider for sin Søster, den cristne Kirke,
som skulde derefter samles til Christum, og ta-
ler om dens Betsyrkning, 8-10. Hun glæder sig
ved Christi frugtbare Viingård, 11. 12. Brud-
gommens Formaning til Bruden, 13, og Bru-
dens Nafte og Bøn til Brudgommen, 14.

Gid du var min Broder, som diede min
Moders Bryst! (gid) jeg maatte finde
dig paa Gaden! (da) skulde jeg kysse dig,
og de skulde ikke foragte mig.

2. Jeg vilde lede dig, jeg vilde føre dig
til min Moders Huus, du skal oplære
mig; jeg vil give dig at drikke af frydret
Viin, af mit Granatæbles Most. c. 3, 4.

3. Hans venstre Haand være under mit
Hoved, og hans høire Haand omfavne
mig!

4. Jeg haver besvoret eder, I Jerusa-
lems Døttre! hvi vilde I opvække, og hvi
vilde I komme Kjærligheden til at vaagne,
førend den haver Lyst (dertil)? c. 2, 7; 3, 5.

5. Hvo er hun, som opfarer af Orken og

hælder sig til sin Kjæreste? Jeg opvakte
dig under Ebletræet, der undfangede din
Moder dig, der undfangede hun, som fødte
dig.

6. Sæt mig som et Indsegl paa dit
Hjerte, som et Indsegl paa din Arm, thi
Kjærlighed er stærk som Døden, Midskær-
hed er haard som Helvede; dens Gløder
ere gloende Gløder, Herrens Rue.

7. Mange Bænder kunne ikke slukke Kjær-
ligheden, ei heller Strømme overskyde den;
om Noget vilde give alt sit Huses Guds
for Kjærlighed, man skulde dog aldeles
foragte ham.

8. Vi have en liden Søster, og hun ha-
ver ikke Bryster; hvad skulde vi gjøre ved
vor Søster paa den Dag, man skal tale for
hende?

9. Dersom hun er en Muur, (da ville)
vi bygge et Palads af Sølv paa hende,
og dersom hun er en Dør, (da ville) vi
indsatte den med Cedersjæle.

10. Jeg er en Muur, og mine Bryster
ere ligesom Taarne; da var jeg for hans
Dine som hun, der finder Fred.

11. Salomo havde en Viingård i Baal-
Hamon; han gav Vogterne Viingården,
(at) hver (af dem) skulde føre (ham) for
dens Frugt tusinde (Sækel) Sølv.

12. Min Viingård, som hører mig til,
er for mit Ansigt; dig, Salomo, (tilkom-
mer) tusinde, men dem, som vogte dens
Frugt, to hundrede.

13. O du, som boer i Haverne! Med-
brødre agte paa din Røst, lad mig høre
(den). Ps. 45, 8.

14. Fly (du), min Kjæreste! og vær dis-
lig en Raa eller en ung Hind paa (koste-
lige) Urters Bjerge. c. 2, 9. 17.

Propheten Esaias.

1. Capitel.

Esaias, som haver spaaet fra Kong Usias's
til Ezechias's Tid, klager over Jobernes store
Ustjensomhed og Uhygighed imod Herren, og at
de ikke agtede hans Tugtelsler, hvorudover de
vare indvortes og udvortes blevne ganske for-
dærvede, og ifkun saa frelst, 1-9. Herren for-
kastet deres udvortes hyffelse Guds tjeneste og
formaner dem til en sand og alvorlig Omven-
delse, saa skulde de faae Naade og Syndsforla-
delse, hvis ikke, skulde de haardeligen straffes,
10-20; klager over deres Skjænderi, Mord og

Uffald, forkynder dem haard Straf, men de Bed-
færdige lover han Naade, 21-31.

Esaias, Amos Søn, Syn, hvilket har
saaet om Juda og Jerusalem, i Usias,
Jothams, Achas, Ezechias, Judæ Kongers,
Dage: 2 Kong. 19, 2.

2. Hører, I Himle! og du Jord, mærk!
thi Herren haver talet: Jeg haver opdra-
get Børn og ophøiet (dem), men de, de
have gjort Overtrædelse imod mig.

c. 34, 1. 5 Mos. 32, 1. Jer. 6, 19. Micha 1, 2-

3. En Dre kjender sin Eiermand, og et Afsen sin Herres Krybbe, (men) Izrael kjender det ikke, mit Folk forstaaer det ikke.

4. Vee et syndigt Folk, et Folk med svar Misgjerning, de Ondes Sæd, de fordervelige Børn! de forlode Herren, de opirrede den Hellige i Izrael, de vege tilbage.

c. 14, 20. Jer. 15, 6.

5. Hvorfor skulde I slaaes ydermere, (da) I (dog kun) sorøge (eders) Afvigelse? det ganske Hoved er sygt, og det ganske Hjerte er svagt.

Jer. 5, 23.

6. Fra Fodsaale og indtil Hovedet er intet Heelt paa det, (men) Saar og Blaaflaget og Bylder, fulde af Røde, som ikke ere udtryffede og ei forbundne og ei lindrede med Olie.

5 Mos. 28, 35. Job 2, 7.

7. Eders Land er en Udelæggelse, eders Stæder ere opbrændte med Ild; Fremmede fortære eders Land for eders Dine, og der er en Udelæggelse, som naar Fremmede omkaste (Noget).

c. 5, 5. Jer. 44, 22; 17, 27. 3 Mos. 26, 32. 33. Euc. 21, 20.

8. (Men) Zions Datter er bleven tilovers som en Hytte i en Viingaard, som en Natthytte i en Græskarhave, som en belagt Stad.

Job 27, 18. Ef. 24, 20.

9. Dersom ikke den Herre Zebaoth havde ladet som et Lidet overblevet af os, (da) havde vi været som Sodom, (ja) været lignede ved Gomorra.

Rom. 9, 29. Ezech. 6, 8. 1 Mos. 19, 24.

10. I Tyrster af Sodom, hører Herrens Ord! Folk af Gomorra, mærker vor Guds Lov!

Hof. 5, 1. Micha 3, 1. 9.

11. Hvad skal jeg med eders mangfoldige Offere? siger Herren; jeg er mæt af Brændoffere af Vædere og af det fede (Dvægs) Fedme, og jeg haver ikke Lyst til Blod af Stude og Lam og Bukke.

Ertp. 21, 27.

Jer. 6, 20; 14, 12. Hof. 8, 13. Amos 5, 21. 22.

12. Naar I komme at sees for mit Ansigt, hvo haver krævet dette af eders Haand, at træde paa mine Forgaarde?

13. Bærer ikke mere frem forføngeligt Madoffer, det er mig en vederstyggelig Røggelse; paa Nymaaneder og Sabbater, (og) naar I kalde Forsamlingen tilsammen, kan jeg ikke (lide) Uret, eller (paa) Forbudsdaen.

Mat. 1, 10. 3 Mos. 23, 36.

14. Min Sjæl hader eders Nymaaneder og eders bestemte (Høitider), jeg er kjed af dem; jeg er træt af at fordrage (dem).

Ps. 11, 5. Jer. 14, 19.

15. Og naar I udbrede eders Hænder, da vil jeg skjule mine Dine for eder, ja, om I end meget bede, hører jeg (dog) ikke; (thi) eders Hænder ere fulde af Blod.

Ps. 66, 18. Ertp. 1, 28. Jer. 11, 11. Ef. 59, 2. 3.

16. Toer eder, vorder rene, borttager eders Idrætters Ondskab fra mine Dine, lader af at gjøre ilde,

Ezech. 18, 23. 31. Joel 2, 12. 13. 1 Petr. 3, 11.

17. lærer at gjøre Godt, søger Ret, hjælper en Fortrykt tilrette, skaffer en Faderløs Ret, udfører Enfers (Sager).

v. 23. 5 Mos. 24, 17. 18; 27, 19.

18. Kommer dog og lader os gaae irette (med hverandre), siger Herren; dersom eders Synder (end) vare som Purpuret, da skulle de blive hvide som Sneen, om de (end) vare røde som Skarlagenets (Farve, da) skulle de (dog) blive som den (hvide) Uld.

c. 43, 26; 44, 22. Ps. 51, 9.

19. Dersom I ville, og lyde, da skulle I æde Landets Gode.

3 Mos. 25, 18. 19. Ertp. 1, 33. 20. Men dersom I vægre eder og ere gjenstridige, da skulle I fortæres af Sværd, thi Herrens Mund haver talet det.

3 Mos. 26, 14. 25 fg. Ef. 58, 14. Micha 4, 4.

21. Hvorledes er en trofast Stad bleven til en Hore? den var fuld af Ret, Retfærdighed blev om Natten derudi, men nu Mordere.

v. 26. Jer. 2, 21.

22. Dit Sølv er blevet til Skum, din Drif er blandet med Vand.

Begr. 4, 1.

23. Dine Tyrster ere modvillige og Dyvenes Staldbrødre, de elske alle Skjænt og jage efter Gaaver; de ville ikke staffe en Faderløs Ret, og Enfers Sag maa ikke komme for dem.

Hof. 9, 15. 2 Mos. 22, 22. Jer. 5, 28. 29. Ezech. 7, 10.

24. Derfor siger Herren, den Herre Zebaoth, den Mægtige i Izrael: Vee! jeg maa trøste mig paa mine Modstandere og hevne mig paa mine Fjender.

25. Og jeg vil vende min Haand imod dig og luttre (dig fra) dit Skum paa det Næste, og borttage alt dit Tin.

26. Og jeg vil give dig Dommere igjen som i Førstningen, og Raadsherrer som i Begyndelsen; derefter skal du kaldes en Retfærdigheds Stad, en trofast Stad.

27. Zion skal forløses ved Ret, og de Omvendte af den ved Retfærdighed.

c. 59, 20. Rom. 11, 26.

28. Men Overtrædere og Syndere skulle sønderbrydes tillige, og de, som forlade Herren, skulle aldeles omkomme.

29. Thi de skulde blive tilskamme for de Eges Skyld, som I have Lyft til, og I skulde bestjæmmes for de Havers Skyld, som I udvalgte. Ps. 97, 7. Es. 42, 17. Hos. 4, 13.

30. Thi I skulde være som en Eg, der fælder sit Blad, og som en Have, hvori der ikke er Vand.

31. Og den Stærke skal blive til Blaar, og hans Gjerning til en Gnist, og de skulde begge brænde tillige, og der skal Ingen være, som udslukker.

Jer. 17, 27; 4, 4. Esch. 20, 47. Amos 5, 6.

2. Capitel.

Esaïas spaaer om Hedningernes Omvendelse og Christi Niges herlige Tilstand i de sidste Tider, 1-4, og om de fleste Jøders Forkastelse for deres Bantros, Hovmodigheds og Afguderies Skyld, 5-9; formaner alle Menneſter til at frygte og ære Gud for hans høie Majestæts og Magts Skyld, og forkynder Afgudstjeneres Rædsel og dybe Fornedrelse, 10-22.

Det er det Ord, som Esaïas, Amos Søn, saae, om Juda og Jerusalem: c. 1, 1.

2. Og det skal stee i de sidste Dage, (da) skal Herrens Huses Bjerg være beredt ovenpaa Bjergene og ophøies over Høiene, og alle Hedninger skulde løbe dertil.

Jer. 3, 17. Micha 4, 1.

3. Og mange Folk skulde gaae og sige: Kommer, og lader os gaae op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, og vi maae vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov, og Herrens Ord af Jerusalem. Micha 4, 1. 2. Esch. 8, 21. Luc. 24, 49 fg.

4. Og han skal dømme iblandt Hedningerne og straffe mange Folk, og de skulde sammenſlaae deres Sværd til Hakker, og deres Spyd til Segle; et Folk skal ikke opløste Sværd mod et andet, og de skulde ikke yderligere lære (at føre) Krig. Joel 3, 15. Micha 4, 3.

5. (I af) Jakobs Huus! kommer og lader os vandre i Herrens Hs.

6. Men du haver forladt dit Folk, Jakobs Huus; thi de ere fulde (med Ugudelighed) mere end de af Osten, og ere Dagvælgere som Philisterne, og de have deres Behag i de Fremmedes Børn. Ps. 144, 11.

7. Og hans Land er fyldt med Sølv og Guld, og der er ingen Ende paa hans Rigendefæ; og hans Land er fyldt med Heste, og der er ingen Ende paa hans Vognue.

8. Og hans Land er fyldt med Afguder; de tilbede for deres Hænders Gjerning, for det, som deres Fingre have gjort. c. 17, 8.

9. Og der nedbøiede et Menneſte sig, og der fornede en Mand sig; derfor skal du ikke forlade dem (det).

10. Gaf ind i Klippen og skjul dig i Støvet for Herrens Frygts Skyld og for hans Majestæts Herligheds Skyld. Luc. 23, 30.

11. Et Menneſtes høie Dine skulde forneds, og Mændenes Høihed skal nedbøies; men Herren skal alene være høi paa den samme Dag. v. 17. Ps. 101, 5. Es. 5, 15.

12. Thi den Herre Zebaoths Dag (skal komme) over hver Hovmodig og Hvi, og over hver Ophøiet, at han skal forneds,

13. og over alle de høie og ophøiede Cedere paa Libanon, og over alle Ege i Bafan,

14. og over alle høie Bjerge, og over alle ophøiede Høie,

15. og over hvert høit Taarn, og over hver fast Muur,

16. og over alle Tarsis-Skibe, og over alle onſkelige (kunſtige) Billeder.

17. Og Menneſkets Høihed skal nedbøies, og Mændenes Høihed skal forneds, og Herren skal alene være høi paa den samme Dag.

18. Og (hver af) Afguderne skal aldeles omkomme.

19. Og de skulde gaae ind i Klippers Huler og i Støvets Huler for Herrens Frygts Skyld og for hans Majestæts Herligheds Skyld, naar han gjør sig rede til at forſærde Jorden.

v. 10. Hos. 10, 8. Luc. 23, 30 fg. Hab. 6, 15. 16.

20. Paa den samme. Dag skal et Menneſte bortkaſte sine Sølv-Afguder og sine Guld-Afguder, som de have gjort sig at tilbede, til Muldvarpene og til Aftenbakkerne, c. 27, 9; 30, 22; 31, 7.

21. til at komme i Klippernes Kløfter, i Steenklippernes Huler for Herrens Frygts Skyld og for hans Majestæts Herligheds Skyld, naar han gjør sig rede til at forſærde Jorden.

22. Lader (da) af fra Menneſket, som haver Ande i sin Næse; thi hvori ſkulde han agtes (noget)? Ps. 8, 5. Ps. 144, 3.

3. Capitel.

Esaïas forkynder ſvare Domme og Straf, som ſkulde komme over Alle, baade Høie og Lave iblandt Jøderne, for deres ſvare Synders Skyld, dog at de Retſærdige ſkulde frelles, 1-15. I Beſynderlighed ſtraffer han Zions Døttres ſtore Pragt og Hovmod, 16-26.

Thi ſee, den Herre, Herre Zebaoth ſkal borttage af Jeruſalem og af Juda alle

Slags Understøtning, al Understøtning af Brød og al Understøtning af Vand,

Ezech. 4, 16; 5, 16. 17; 14, 13.

2. Bældige og Krigsmænd, Dommere og Propheter og Spaamænd og Gamle,

3. Tysker over Halvtredstindstue, og anseelige Personer og Raadsherrer og vise Mestere og de, som forstaae Besværgelse.

4. Og jeg vil give dem Børn til Tysker, og Varnagtige skulle regiere over dem.

Preb. 10, 16. 17.

5. Og Folket skal trænges, den En (skal være) imod den Anden, og hver imod sin Næste; de (skulle være) stolte, den Unge imod den Gamle, og den Ringeagtede imod den Ærede.

c. 5, 7.

6. Thi hver skal tage fat paa sin Broder af sin Faders Huis (og) sige: Du haver Klæder, vær vor Tysker, lad vort Anstød være under din Haand.

7. Paa den samme Dag skal han opløste (sin Haand og sværge) og sige: Jeg vil ikke forbinde (eders Skade), og der er hverken Brød, ei heller Klæder i mit Huis, sætter mig ikke til Tysker over Folket.

1 Mos. 14, 22. 2 Kong. 6, 27.

8. Thi Jerusalem støder sig, og Juda falder, efterdi deres Tunge og deres Idræt er imod Herren, at forbitte hans Herlighedens Dine.

Ap. G. 7, 51.

9. Deres Ansigters Forhærdelse svarer imod dem, og de have forkyndt deres Skyld som Sodom, de dulgte (den) ikke. Vee deres Sjæle! thi de have ført sig selv Ulykke paa.

Jos. 13, 9. Jer. 2, 17; 25, 7.

10. Siger en Retfærdig, at (det skal gaa ham) vel; thi de skulle æde deres Idræters Frugt.

Ps. 37, 37. Ordsp. 1, 31.

11. Vee en Ugudelig! (det skal gaa ham) ilde; thi det, hans Hænder have gjort, skal vederfares ham.

Ps. 62, 13. Ordsp. 12, 14. Rom. 2, 6.

12. Børn trænge mit Folk, og Qvinder herke over det; mit Folk! de, som prise dig salig, de forføre (dig) og skjule dine Stiers Vej.

c. 3, 4; 9, 16 fg. Jer. 38, 22.

13. Herren har fremstillet sig til at gaa i rette, og staaer til at dømme Folkene.

Ps. 96, 10. 13.

14. Herren skal komme til Dom med de Ældste af sit Folk og med sine Tysker; thi I have forteret Wiingaarden, den Fattiges Lov er i eders Huse.

Jub. v. 14. 15.

15. Hvi sønderstode I mit Folk og sønderknipte de elendige Personer? siger Herren, den Herre Zebaoth.

16. Og Herren sagde: Forbi at Zions Døttre ophøje sig og gaa med opstrakte Hals, og vinke med Linene, og gaa frem og svandse, og kneppe med deres Fødder,

5 Mos. 28, 56.

17. Iaa skal Herren gjøre Zions Døttres Hovedisse skaldet, og Herren skal blotte deres Blusel.

Ezech. 23, 29.

18. Paa den samme Dag skal Herren borttage Prydelse af Tøflerne, og de virkede Huer og Spænderne,

19. Halsklæderne og Armspennene og Hovedklæderne,

20. de deilige (Huer) og Armbaandene og Hovedbaandene og Desmerknapperne og Ørenringene,

21. Ringene og Ansigtets Smykke,

22. Helligdagsklæderne og Raaberne og Forklæderne og Pungene,

23. Speilene og (fine) Linklæder og Hvideklæderne og Sløierne.

24. Og det skal skee, at der skal være Stank for (vælgende) Urter, og et løst Baand for et Bælte, og et skaldet (Hoved) for Haarflettelse, og en ombunden Sæt for et bredt Baand, og Forbrændelse i Deiligheds Sted.

25. Dine Folk skulle falde ved Sværdet, og dine Stærke i Krigen.

26. Og dens Porte skulle være bedrøvede og sørge, og hun, som holder sig uskyldig, skal sidde paa Jorden.

Jer. 2, 35. 36 1, 20.

4. Capitel.

Esaïas taler ydermere om Guds Straf over Jøderne, 1; spaaer om Christi Rige og Velgjøringer imod dem iblandt dem, som skulde omvendes, og at de skulde ved Guds Mands Kraft renses, beskyttes og befestes, 2-6.

Og syv Qvinder skulle paa den samme Dag tage fat paa en Mand og sige: Vi ville æde vort (eget) Brød og isøre vore (egne) Klæder; lad os iførm kaldes efter dit Navn, borttag vor Forsmædelse.

Luc. 1, 25.

2. Paa den samme Dag skal Herrens Grøde være til Deilighed og til Herlighed, og Jordens Frugt til Ypperlighed og Prydelse hos de Indkomne i Israel.

c. 11, 1. Jer. 23, 5; 33, 15. Esaj. 3, 8; 6, 12.

3. Og det skal skee, at den Overblevne i Zion og den, som er tilovers i Jerusalem, skal kaldes hellig, hver den, som er skreven til Livet i Jerusalem,

Dan. 12, 1.

4. naar Herren skal astoe Zions Døttres Skarn og bortskylle Jerusalems Blodskuld

midst udaf den, ved en Aand, som dømmes, og ved en Aand, som optænder (en Ild).

c. 1, 25. 1 Cor. 6, 11.

5. Og Herren skal skabe over hver Volsig paa Zions Bjerg og dens Forsamlinger en Sky om Dagen, og Røg og skinnende Ildslue om Natten; thi der skal være en Befkyttelse over alt det, som er herligt.

6. Og der skal være en Hytte til Skygge om Dagen for Hede, og til en Tilflugt og til et Skjul for Vandskyt og for Regn.

c. 25, 4, 5.

5. Capitel.

Esaïas foreholder det jødiske Folk under en Billede af en Viingaard Guds store Velgjerninger imod dem og deres Utaknemmelighed, 1-7; raaber Vee over de Gjerrige, over de Velslygte, Sikke og Stolte, (hvormod han trøster de Fromme), over Ugudelige og Bøspottere, over de Selvbøje, over Drankere og uretfærdige Dommere, 8-23; forkynder dem Guds svare Straf og især, hvorledes de ved Chaldæerne skulde hasteligen ødelægges, 24-30.

Nu vil jeg sngue om min Elfselige, min Kjærestes Sang om hans Viingaard: Min Elfselige havde en Viingaard paa en fjed Hoi.

Pf. 80, 9. Jer. 2, 21. Matth. 21, 33.

2. Og han havde gjort Gjerde omkring den, og kastet Stenene af den, og plantet den med (ædle) Viinqviste, byggede og et Taarn midt derudi, og udhuggede ogsaa en Viinperse derudi, og forventede, at den skulde bære (gode) Druer, men den har vilde Druer.

3. Og nu, I Jerusalems Indbyggere og Judæ Mænd! Kjære, dømmes imellem mig og imellem min Viingaard.

4. Hvad skulde man mere have gjort ved min Viingaard, end jeg haver gjort ved den? hvi forventede jeg, at den skulde bære (gode) Druer, og den har vilde Druer?

5. Og nu, Kjære, vil jeg give eder tilkjende, hvad jeg vil gjøre ved min Viingaard: Jeg vil borttage dens Tørnegjærde, og den skal opædes, jeg vil sønderrive dens Gjerde, og den skal nedtrædes.

Pf. 80, 13.

6. Og jeg vil gjøre den øde, den skal ikke beskjæres, ei heller hakkes, men der skal opvøxe Tørne og Riis; og jeg vil byde over de tykke Skyer, at de ikke regne derpaa.

Esa. 11, 17, 18.

7. Thi den Herre Zebaoths Viingaard er Israels Huus, og Judæ Mænd ere hans Lyfters Plantelse; og han forventede Ret, og see, (da er der) Plageri, (og)

Retfærdighed, og see, (da er der) Skrig.

Pf. 80, 9. Ef. 3, 5.

8. Vee dem, som drage det ene Huus til det andet, som søie den ene Ager til den anden, indtil der ikke er mere Rum, at I kunne alene blive siddende midt i Landet. Micha 2, 2.

9. Dette er for mine Dren, (siger) den Herre Zebaoth; (hvad gjælder det), om de mange Huus ikke skulde blive til en Odelæggelse, (om) de store og gode (ikke skulde staae) uden Indbyggere!

c. 6, 11.

10. Thi Viingaardens ti Stykker Land skulde (kun) give een Bath, og en Homer Sæd skal (kun) give een Epha.

11. Vee dem, som staae aarle op om Morgen og jage efter stærk Drik, som tøve (længe), til Tusmørket, at Viin maa brænde dem!

12. Og Harpe og Psalter, Tromme og Pibe og Viin var i deres Gjestebud, men de vilde ikke see til Herrens Gjærning, og de saae ikke hans Hænders Gjærning.

Amos 6, 5, 6. Pf. 28, 5.

13. Derfor er mit Folk bortført, fordi det haver ikke Kundskab, og dets ærede (Folk) er blevet til hungrige Folk, og dets menige (Folk) er forsmægtet af Tørst.

14. Derfor haver Graven udvidet sig selv og opladt sin Mund umaadeligen, at (baade) dets hyperlige (Folk) og dets menige (Folk), baade den, som byder, og den, som er glad udi den, skal (der) nedfare.

Job. 2, 5.

15. Og et Menneffe skal nedbøje sig, og en Mand fornedre sig, og de Hovmodiges Dine skulde fornedres.

c. 2, 11.

16. Men den Herre Zebaoth skal ophøies ved Retten, og den hellige Gud skal helliges ved Retfærdighed.

Pf. 71, 22.

17. Da skulde Lammene fødes efter deres Viis, og de Fremmede skulde æde i de Fædes Ørkener.

18. Vee dem, som drage Misgjærning med Forsængeligheds Snorer, og Synd med Vognreb!

19. som sige: Lad ham skynde sig, lad hans Gjærning komme hastig, at vi see det, og lad nærme sig og lad komme Israels Helliges Anslag, at vi kunne fornemme det.

Jer. 17, 15. Ef. 1, 4.

20. Vee dem, som sige om det Onde Godt, og om det Gode Ondt, som gjøre Mørke til Lys, og Lys til Mørke, som gjøre Bittert til Sød, og Sød til Bittert!

Amos 5, 7; 6, 12. Jer. 17, 12.

21. Vee dem, som ere vijs for deres (egne) Dine og forstandige hos sig selv!

Erdspr. 3, 7. Rom. 12, 16.

22. Vee (dem, som ere) vældige til at drikke Vin og duelige Mænd til at blande (og isjænke) stærk Drif,

23. dem, som for Gaves Skyld domme en Ugudelig at have Ret, og bortvende de Retfærdiges Ret fra (hver af dem)!

Erdspr. 17, 15. Ezech. 13, 19.

24. Derfor, ligesom Ildens Tunge for-
kerer Halm, og en Lue formindster Straa,
(saa) skal deres Rod vende, som den var
forraadnet, og deres Blomster opfare som
Støvet; thi de have forkastet den Herre
Zebaoth's Lov, og foragtet den Helliges
Tale i Isracl.

c. 47, 14; 1, 4.

25. Derfor er Herrens Brede optændt
over hans Folk, og han udtrakke sin Haand
over det og slog det, at Bjergene bævede,
og deres (både) Kroppe vare som Starnet
midt paa Gaderne; i dette altsammen ven-
der hans Brede ikke tilbage, men hans
Haand er endnu udrafft.

c. 9, 12. 17. 21.

26. Og han skal opløste et Banner for
Hedningerne, (som komme) langt fra, og
hvisle efter dem fra Jordens Ende; og
see, de skulle komme hasteligen (og) let.

c. 11, 12.

27. Der er ingen Træt eller Skrøbelig
af det (samme Folk), der skal Ingen slumre
ei heller sove, og Ingens Bælte skal løses
fra hans Lænder, og Ingens Skotvinge
skal sønderrives.

28. Dets Pile ere skjærpede, og alle dets
Buer ere spændte; dets Hestehove maae
agtes som en Klippe, og dets Hjul som en
Hvirvelvind.

29. Dets Brølen (skal være) som en Ø-
ves, og det skal brøle som de unge Løver,
og bruse og gribe Rod og bortføre, og der
skal Ingen redde.

30. Og det skal bruse derover paa den
samme Dag, ligesom Havet bruser, og det
skal see til Landet, og see, da er der Mørk-
hed, Angest, og Lyset skal formørkes i dets
Sdelæggelser.

c. 8, 22.

6. Capitel.

Esaia's seer Guds Herlighed, hører Englenes
Lovsang, beskriver sin og sit Folks Uvrenhed, og
en Engel trøster ham, 1-7. Herren kalder ham
til fremdeles at prædike for det gjenstridige Folk,
af hvilket Gaa skulde frelles, 8-13.

I det Aar, der Kong Ussia døde, da saae
jeg Herren sidde paa en høi og ophøiet

Throne, og Sønnene af hans (Alæder)
opfyldte Templet.

2 Mos. 24, 10.

2. Seraphim stode over ham, enhver
hadde sex Vinger; med to skjulte hver sit
Ansigt, og med to skjulte hver sine Fødder,
og med to fløi den.

2 Mos. 3, 6.

3. Og den (ene) raabte til den (anden)
og sagde: Hellig, hellig, hellig er den Herre
Zebaoth; al Jorden er fuld af hans Ære.

Isa. 4, 8. Ps. 72, 19. Hab. 3, 3.

4. Og Dørposterne med Dørtærsklerne
rystede af den Raabendes Røst, og Huset
blev fuldt af Røg.

Ezech. 10, 4.

5. Da sagde jeg: Vee mig! thi jeg maa
(visjeligen) udryddes, thi jeg haver urene
Læber og boer midt iblandt et Folk, som
haver urene Læber; thi mine Dine have
seet Kongen, den Herre Zebaoth.

2 Mos. 19, 21. Dom. 6, 22. 23.

6. Da fløi een af de Seraphim til mig,
og havde en Glød i sin Haand, (som) han
tog af Alteret med en Tang.

7. Og han lod den røre ved min Mund
og sagde: See, denne haver rørt ved dine
Læber, og din Misgjerning skal bortviqe,
og din Synd forjones.

Isa. 10, 16. Ezech. 3, 4.

8. Og jeg hørte Herrens Røst, som
sagde: Hvem skal jeg sende, og hvo vil
gaae for os? da sagde jeg: See, her er jeg,
jend mig.

9. Og han sagde: Gaf hen, og du skal
sige til dette Folk: Hører slitteligen og for-
staaer ikke, og seer slitteligen og fornemmer
ikke.

Ezech. 12, 2. Matth. 13, 14.

Ap. G. 28, 26. 3os. 12, 40. Rom. 11, 8.

10. Gjør dette Folks Hjerte fedt, og gjør
deres Øren tunghørende, og tilstrng deres
Dine, at det ikke seer med sine Dine og
hører med sine Øren, og forstaaer med sit
Hjerte og omvender sig, at man kunde læge
det.

11. Men jeg sagde: Hvorlænge, Herre?
og han sagde: Indtil Stæderne blive øde
foruden Indbyggere, og Husene foruden
Mennesker, og Landet plat ødelægges. c. 5, 9.

12. Og Herren skal drive Menneskene
langt bort, og midt i Landet skal det være
meget forladt.

5 Mos. 28, 25. 64.

13. Og der (skal) endnu en Tjendepart
(blive) derudi, og den skal komme igjen og
være til at afædes; (men) som Egen og
som Steenegen, i hvilke, naar de end af-
kaste (Bladene), er en Bestandighed, (saa
skal) en hellig Sæd (være) dens Bestan-
dighed.

7. Capitel.

Esaïas trøster Ahas, at Rezin og Pekah ei skulde overvinde Jerusalem, men selv ødelægges, 1-9. Da Ahas ei vil begjære et Tegn til Stadfæstelse paa dette, saa forkynder Herren ham selv et Tegn, om Messias Fødsel af en Jomfru, og lader ham vide, at inden en kort Tid skulde han frelses fra disse Fjender, 10-16; dog skulde Egypterne og Assyrerne haarideligen plage det jødiske Land før Folkets Synders Skyld, 17-25.

Og det skede udi Ahas, Iothams Søn, Ussias Søn, Judæ Konges, Dage, da drog Rezin, Kongen af Syrien, og Pekah, Remalias Søn, Israels Konge, op til Jerusalem for (at føre) Krig imod den, men kunde ikke (overvinde den) ved at stride imod den.

2 Kong. 16, 5.

2. Da blev det kundgjort for Davids Huus, saa der sagdes: De Syrer forlode sig tryggeligen paa Ephraim; og hans Hjerte blev hart bevæget, og hans Folks Hjerte, som Træerne i Skoven bevæges (hid og did) af Veiret.

3. Men Herren sagde til Esaïas: Gaf nu ud imod Ahas, du og Sear-Basub, din Søn, til Båndløbets Ende ved det øverste Fiskevand, til den alfare Bei ved Blegereus Alger.

v. 16.

4. Og siig til ham: Forvar dig og vær stille, frygt ikke og lad ikke dit Hjerte blive blødt for disse to Stykker rygende Brande, for Rezins og de Syrers og for Remalias Sønns fuhsende Brede,

5. fordi at de Syrer raadsloge Ondt imod dig (med) Ephraim og Remalias Søn, sigende:

6. Vi vilde drage op til Juda og opvække den og slide den til os, og vi vilde gjøre Tabeals Søn til Konge midt derudi.

7. Saa sagde den Herre Herre: Det skal ikke bestaae og ei (saa) være.

c. 8, 10.

8. Thi Damascus (skal være) Hoved i Syria, og Rezin Hoved i Damascus, og efter fem og tredsindstve Aar skal Ephraim sønderbrydes, at (de skulle) ikke (mere være) et Folk.

9. Og Samaria (skal være) Hoved i Ephraim, og Remalias Søn Hoved i Samaria; om I ikke ville troe, (da er det vist,) at I ikke blive forfikkede.

10. Og Herren blev ved at tale til Ahas, og sagde:

11. Begjær dig et Tegn af Herren din Gud; begjær (det) i det Dybe, eller (begjær det) ovenfra i det Høie.

12. Men Ahas sagde: Jeg vil ikke begjære og ikke friste Herren.

13. Da sagde han: Hører dog, I af Davids Huus! er det eder lidet, at I bemøie Folket, at I ville ogsaa bemøie min Gud?

14. Derfor skal Herren selv give eder et Tegn: See, en Jomfru er frugtommelig og føder en Søn, og du skal kalde hans Navn Immanuel.

Matth. 1, 23. Luc. 1, 31. Es. 8, 8, 10.

15. Han skal æde Smør og Honning, indtil han forstaaer at forfaste det Unde og at udvælge det Gode.

Ebr. 5, 14.

16. Thi førend Barnet skal forstaae at forfaste det Unde og udvælge det Gode, skal Landet, hvilket du væmmes ved, forlades af dets tvende Konger.

17. Herren skal lade Dage komme over dig og over dit Folk og over din Faders Huus, som ikke ere komne siden den Dag, Ephraim veg fra Juda, ved Kongen af Assyrien.

1 Kong. 12, 16, 17.

18. Og det skal skee, paa den samme Dag skal Herren hvoise ad Fluen, som er ved Floernes Ende i Egypten, og ad Bien, som er i Assyrias Land.

19. Og de skulle komme og nedlade sig allesammen i de øde Dale og i Klippernes Rifter og i alle Tornebussene og i alle priselige (Steder).

20. Paa den samme Dag skal Herren afraage ved en leiet Mageskniv, (som er) paa hiin Side Floden, (det er) ved Kongen af Assyrien, Hovedet og Haar paa Fødderne, og den skal ogsaa aldeles borttage Skjægget.

c. 10, 5.

21. Og det skal skee paa den samme Dag, (da) skal en Mand lade en Kviekals og to Faar leve.

22. Og det skal skee, fordi de skulle give megen Melk, at man skal æde Smør; thi hver, som bliver tilovers midt i Landet, skal æde Smør og Honning.

v. 15.

23. Og det skal skee paa den samme Dag, at hvert Sted, hvor der vare tusinde Viintræer paa, (som kunde gjælde) tusinde (Skel) Sølv, skal være, (ja) det skal være til Torne og til Riis.

24. Man skal komme derhen med Pile og med Bue; thi alt Landet skal blive Torne og Riis.

25. Og til alle Bjerger, som (pleiede at) haffes med Hafften, derhen skal du ikke komme af Frygt for Torne og Riis, men

det skal være til at lade Dyne udi og lade
Jaar træde paa.

8. Capittel.

Esaias giver et andet Tegn, at Syriens og
Israels Kongerige skal ødelægges ved Kongen
af Assyrien, som og skulde falde ind i Juda
Land og fordærve det, dog skulde de ikke, som
de mene, faae Overhaand, og de gudsfrygtige
Føder skulde ikke frygte; derimod skulde de for-
lade sig paa Herren, som skulde beskyeme dem,
skjøndt Mange paa ham stødte sig, 1-15. Han
taler ydermere om Fødernes Forblindelse, men
at dog Nogle skulde lære at kende Herren, hvilke
ikke skulde søge hen til Spaaføls, men holde
sig til Herren og hans Bud; Guds Ords For-
agtere derimod forkynder han Guds Domme,
16-22.

Og Herren sagde til mig: Tag dig en
stor Rolle, og skriv derpaa med et
Menneskes Stil: Alt røve snart, han ha-
stede med Bytte.

2. Og jeg beskiftede trofaste Vidner til
mig, (nemlig) Uria, Præsten, og Sacha-
rias, Zeberchias Søn.

3. Og jeg havde nærmet mig til Pro-
phetinden, og hun undfangede og fødte
en Søn; og Herren sagde til mig: Kald
hans Navn Masher=Schalal, Chasch=Bas.

v. 1.

4. Thi førend Barnet skal forstaae at
raade: min Fader, og: min Moder! skal
man bortføre Damasci Guds og Sama-
rias Bytte hen for Kongen af Assyriens
Ansigt.

5. Og Herren blev endnu ved at tale til
mig, sigende:

6. Fordi at dette Folk foragtede Siloa's
Bånd, som gaaer sagteligen, og der er
Glæde over Rezin og Remalias Søn,

7. derfor see, saa skal Herren lade op-
komme over dem Flodens de mægtige og
mange Bænder, (som er) Kongen af As-
syrien og al hans Herlighed, og den skal
komme op over alle sine Strømme, og
gaae over alle sine Bredder,

8. og den skal fare frem i Juda, over-
skyffe og gaae over, indtil den naaer til
Halsen, og dens udbredte Ringer skulde
fylde dit Land, o Immanuel! (saa) vidt
(som det er).

Dan. 9, 27. Es. 7, 14.

9. Gjører Selskab, I Folk! og bliver
(dog) sonderknuste, og mærker med eders
Dren, alle I, som ere i langt fraliggende
Lande; omgjorder eder og bliver (dog)
sonderknuste, omgjorder eder og bliver
(dog) sonderknuste.

2 Kong. 19, 33. Esch. 38, 7.

10. Beslutter et Raad, og det skal (dog)

blive til Intet; taler et Ord, og det skal
dog ikke bestaae, thi med os er Gud.

Job 5, 12. 13. Es. 19, 3.

11. Thi saa sagde Herren til mig, der
han tog fat paa (min) Haand og under-
viste mig, at jeg skulde ikke vandre paa
dette Folks Bei, og sagde:

12. I skulde ikke sige: Forbund! efter alt
det, som dette Folk siger: Forbund! og
frygter ikke, som de frygte, og forfærdes
ikke.

c. 51, 12.

13. Den Herre Zebaoth, ham skulde I
helliggjøre, og han skal være eders Frygt,
og han (skal være) eders Forfærdelse.

1 Petr. 3, 15. Es. 29, 23.

14. Og han skal være til en Helligdom
og til en Anstødssteen og til en Forargel-
ses-Klippe for de tvende Israels Huse, til
en Snare og til en Strikke for Jerusalems
Indbyggere.

c. 28, 16.

Matth. 21, 42. Luc. 2, 31. Rom. 9, 33. 1 Petr. 2, 7.

15. Og Mange af dem skulde støde sig
og falde og sønderbrydes, og besnæres og
fanges.

c. 28, 13.

16. Bind Vidnesbyrdet til, besegl Loven
i mine Disciple.

17. Og jeg vil bide efter Herren, ham,
som har skjult sit Ansigt for Jakobs Huns,
og jeg vil forvente ham.

Ps. 25, 3. 5. 21. Ps. 33, 20. Ps. 62, 6.

18. See, (her er) jeg og de Børn, som
Herren har givet mig, til Tegn og under-
lige Ting i Israel fra den Herre Zebaoth,
som boer paa Zions Bjerg.

Ebr. 2, 13. Ps. 9, 12. Joel 3, 22. 26.

19. Og naar de ville sige til eder: Søger
til Spaaqvinderne og til Tegnsudlæggerne,
dem, som quiddre, og dem, som mumle,
(da siger:) Skal ikke et Folk søge til sin
Gud? (skal man) søge til de Døde for de
Levende?

20. (Ja) efter Lov og efter Vidnesbyrd;
derfor de ikke sige efter dette Ord, (da si-
ger,) at Ingen (af dem) seer Morgens-
den.

c. 58, 8.

21. Og (Enhver af dem) skal gaae igjen-
nem (Landet) haardt plaget og hungrig,
og det skeer, naar En hungrer, da skal han
blive vred og bande sin Konge og sine
Guder, og vende (sit Ansigt) opad.

Ps. 59, 16.

22. Og han skal see til Jorden, og see,
(der skal være) Angest og Mørkhed; han
skal være formorket ved Trængsel, og han
skal bortdrives i Duskhed.

c. 5, 30.

9. Capitel.

Esaïas trøster det jødiske Folk med Evangelii kraftige Prædiken og Forløsningen ved Christum, hvis Fødsel, Person, Embæde og evige Rige han beskriver, 1-7. Han spaaer om, hvorledes Philisterne og Syrerne skulle angribe og straffe Israels Kongerige i Guds Brede for deres Haardnakkenheds og Ugudeligheds Skyld, 8-21.

Men det (Land), som blev trængt, skal ikke blive (aldeles) fornærket; ligesom han i det Første gjorde Sebulons Land og Naphthali Land foragteligt, saa gjorde han det herligt paa det Sidste, (og det) paa Veien imod Havet, paa hiin Side Jordanen, i Hedningernes Galilæa. Matth. 4, 15.

2. Det Folk, som vandrede i Mørket, saae et stort Lys; over dem, som boede i Dødens Skygges Land, skinnede et Lys.

c. 42, 7. Matth. 4, 16. Luc. 1, 79. Ej. 60, 1.

3. Du formerede Folket, gjorde du ikke stor Glæde? de glædede sig for dit Næjsigt, ligesom Glæden er om Høsten, saasom man fryder sig, naar man uddeler Bytte.

Bj. 119, 162.

4. Thi hans Byrdes Nag og hans Skuldres Riis, (ja) hans Drivers Kjesp haver du sønderbrudt, som paa Midians Dag,

Dom. 7, 22. Ej. 10, 26; 14, 5.

5. da den ganste Strid, deres, som strede, (skede) med Bulder, og Klæderne bleve sølede i Blod og bleve opbrændte som det, der fortæres med Fld.

Bj. 46, 10.

6. Thi et Barn er født os, en Søn er given os, og Fyrstendømmet skal være paa hans Skulder, og hans Navn kaldes Underlig, Raadgiver, vældige Gud, Evigheds Fader, Fredsfyrste. Luc. 1, 31; 2, 7, 11.

7. Dette Fyrstendømmes og Freds Størhed (skal være) uden Ende over Davids Throne og over hans Rige, til at befæste det og til at opholde det med Ret og Retfærdighed; fra nu og indtil evig (Tid) skal den Herre Zebaoths Ridsjærhed gøre dette.

Dan. 7, 14. Luc. 1, 32. Ej. 37, 32. 2 Kong. 19, 31.

8. Herren haver sendt et Ord i Jakob, og det er faldet i Israel.

9. Og Folket altsammen, det skal fornemme (det), Ephraim og Zudbyggerne i Samaria, thi de sige af Hovmodighed og stort Mod:

10. Teglstene ere faldne, men vi ville bygge med huggen Sten, Morbærtræer ere afhugne, men vi ville sætte Cedertæer derfor.

11. Thi Herren skal ophøje Rejns Mod-

standere over ham, og sætte hans Fjender tilsammen,

2 Kong. 16, 7, 9.

12. de Syrer fortill, og de Philister bagtil, og de skulle æde Israel med fuld Mund; i alt dette vender hans Brede ikke tilbage, men hans Haand er endnu udrafft.

c. 5, 25; 10, 4.

13. Og Folket er ikke omvendt til den, som slaar det, og de søge ikke den Herre Zebaoth.

Jer. 2, 30.

14. Derfor haver Herren afhugget af Israel Hoved og Hale, Green og Siv paa een Dag.

c. 10, 33; 19, 15. 2 Kong. 17, 3 fg.

15. En gammel og en anseelig Person, han er Hovedet, men en Prophet, som lærer Løgn, han er Halen.

c. 3, 3.

16. Thi de, som prise dette Folk saligt, forføre det, og de, som ere priste salige derudi, opluges.

c. 3, 12. Luc. 6, 39. Jer. 38, 22.

17. Derfor kan Herren ikke glæde sig over dets unge Karle, og ei forbarne sig over dets Faderløse og dets Enfer; thi hver er en Dienstkalk og Ond, og hver Mund taler Daarlighed; i alt dette vender hans Brede ikke tilbage, men hans Haand er endnu udrafft.

18. Thi Ugudelighed brænder som en Fld, der fortærer Torne og Riis, og sætter Fld paa de forvirkede (Dviste) i Skoven, og de fare op med en høi Røg.

19. Vandet er formørket i den Herre Zebaoths Grumhed, og Folket er som det, der fortæres af Fld, de skulle ikke spare, den Ene den Anden.

20. Og der skal man stjære (i Stykker) paa den høire Side, og (dog) hungre, og der skal man æde paa den venstre Side, men de skulle (dog) ikke mættes; de skulle æde, hver sin Arms Rjød,

21. Manasse Ephraim, og Ephraim Manasse, de med hverandre (skulle være) imod Juda; i alt dette vender hans Brede ikke tilbage, men hans Haand er endnu udrafft.

10. Capitel.

Esaïas klager over Jødernes Uretfærdighed i Lov og Dom, og forbyder dem Guds Brede, 1-4; raader Bøe over Afsyrerne, som bevise sig meget stolte og hovmodige imod Herren, i hvis Haand de vare funt som en Kjesp til at tigte Israel, 5-19; trøster de Overblevne af Jøderne og spaaer om Afsyrernes og især Kong Sennacheribs Foretagende imod dem, og hvorledes Gud skulde ødelægge disse, 20-34.

Bøe dem, som bestikke uretfærdige Stikke, og de Skrivere, som skrive Møie,

2. til at afvende de Ringe fra (deres) Ret og bortrive de Elendiges Ret iblandt mit Folk, at Enferne maae være deres Kov, og de kunne berøve de Faderløse.

3. Men hvad ville I gjøre paa Hjemføgelens Dag og i den Ødelæggelse, som skal komme langt fra? til hvem ville I flye om Hjælp, og hvor ville I lade eders Herlighed,

Drøsp. 1, 26. 27.

4. at Enhver ikke skulde blive høiet under de Bindne og falde under de Øhjesslagne? i alt dette vender ikke hans Brede tilbage, men hans Haand er endnu udrækt.

5. Vee Afsur, (som er) min Bredes Riis! og min Fortørnelse er den Rjep, (som er) i deres Haand.

c. 7, 20.

6. Jeg vil henseende ham til et hykkelsk Folk, og give ham Befaling over det Folk, som jeg er vred paa, til at gjøre Bytte og røve Kov, og til at lade det træde (under Fødderne) som Leer paa Gader.

Begr. 3, 45.

7. Men han, han skal ikke mene saa, og hans Hjerte ikke tænke saa, men det er i hans Hjerte at ødelægge og at udrydde ikke saa Folk.

8. Thi han skal sige: Ere mine Fyrster ikke Konger tillige?

9. Er ikke Chalso som Charchemis? er ikke Hamath som Arphad? er ikke Samaria som Damascus?

c. 36, 18. 19: 37, 13.

10. Ligesom min Haand haver fundet Afgudernes Riger, og deres udstaarne Billeder (vare hypperligere) end de i Jerusalem og i Samaria,

2 Mosf. 12, 12. Jer. 43, 12: 46, 25.

11. mon jeg ikke saa skal gjøre ved Jerusalem og ved dens Afguder, saasom jeg gjorde ved Samaria og ved dens Afguder?

1 Sam. 31, 9.

12. Og det skal skee, naar Herren haver udrettet al sin Gjerning paa Zions Bjerg og i Jerusalem, da vil jeg hjemføge over Kongen af Assyriens store Modss Frugt og over hans hoi Dines Herlighed,

c. 37, 36. 2 Kong. 19, 35.

13. fordi han sagde: Jeg haver gjort det ved min Haands Kraft og ved min Viisdom, thi jeg var forstaaelig, og jeg haver borttaget Folkens Landemærker og røvet deres Forraad og nedkastet Indbyggere, som den Mægtige.

14. Og min Haand haver fundet Folkens Guds som en Rede, og jeg, jeg haver sanket alt Vandet, som man sanker Æg, der ere forladte, og der var Ingen, som

rørte en Binge, og som oplod Næb, og som aavidde.

15. Kan og Øren rose sig imod den, som hugger med den, eller Saugen trodse imod den, som drager den? (det var,) ligesom et Riis vilde bevæge sig imod dem, som opløste det, eller ligesom en Rjep vilde opløste sig, (og er den) ikke Træ?

16. Derfor skal Herren, den Herre Zebaoth, sende Magerhed iblandt hans Fede, og optænde iblandt hans herlige (Folk) et Baal som et brændende Baal.

17. Og Israels Vns skal være en Ild, og hans Hellige skulle være en Rue, og den skal brænde og fortære hans Riis og hans Torne paa een Dag.

18. Og hans Stovs og hans (frugtbare) Marks Herlighed skal han fortære fra Sjæl og indtil Rjød, og han skal være som en Fanedrager, der vanjmægter.

19. Og de overblevne Træer i hans Stov skulle være (saa i) Tal, og et Barn skal kunne skrive dem.

20. Og det skeer paa den samme Dag, da skal det Overblevne i Israel og Undkomne af Jakobs Huus ikke mere (fast) forlade sig paa den, som slaar det, men det skal (fast) forlade sig paa Herren, Israels Hellige, i Sandhed.

c. 11, 16: 7, 20. 2 Kong. 16, 7.

21. Det Overblevne skal omvendes, (ja) det Overblevne af Jakob, til den vældige Gud.

c. 28, 5.

22. Thi om dit Folk, o Israel! skal være som Havets Sand, skal kun det Overblevne omvendes deraf; (deres fulde) Fordærvelse er (fast) bestemt, som løber over med Retfærdighed.

Rom. 9, 27.

23. Thi en (fuld) Fordærvelse, og som er (fast) bestemt, gjør Herren, den Herre Zebaoth, midt udi alt Vandet.

c. 28, 22.

24. Derfor, saa sagde Herren, den Herre Zebaoth: Frygt ikke, mit Folk, som boer i Zion, for Afsur; han skal slaar dig med Riset og opløste sin Rjep over dig paa den Viis, som i Ægypten.

25. Thi det er endnu et Lidet, (ja) en soie (Tid), da skal Grumhed endes, og min Brede (skal komme) til at fortære dem.

26. Og den Herre Zebaoth skal opvække en Svøbe over ham, som i Midians Slag paa Drebs Klippe, og sin Stav, (som han brugte) ved Havet, den skal han og opløste paa den Viis, som i Ægypten.

Dem. 7, 19. 25. Ef. 9, 4. 2 Mosf. 14, 16.

27. Og det skal skee paa den samme Dag, da skal hans Byrde borttages fra dine Skuldre, og (hans) Nag fra din Hals, og Naget skal fordærves for hans Skyld, (som er salvet med) Olie.

28. Han kom til Njath, han drog igjennem Migron; han vil oversee sit Krigstøj i Michmas.

29. De drog over Færgestedet, de bleve Matten over til Herberge i Geba; Rama bævede, Sauls Gibeas flyede.

30. Du Gallims Datter! raab høit med din Røst; lad Laïs høre det, du elendige Anathoth!

31. Madmena flyede bort; Indbyggerne i Gebim samlede sig (til Flugt).

32. Endnu (bliver man) staaende en Dag i Nob; (saa) skal han røre sin Haand imod Zions Huses Bjerg, Jerusalem's Hoi.

33. See, Herren, den Herre Zebaoth, skal nedhugge de skønne Grene med Vold, og de, som ere hoi af Væxt, skulle afhugges, og de Ophviende skulle fornædres. c. 9, 14.

34. Og han skal afhugge de forvirkede (Dviste) i Skoven med Vernøgen, og Libanon skal falde ved en Mægtig. v. 13.

11. Capitel.

Esaïas spaaer om Mesias, som skulde fødes af Isai Slægt, være begavet med herlige Aandens Gaver, oprette sit Rige ved Evangelii Prædiken og sidste Fred og Enighed imellem sin Kirkes Lemmer, 1-9, omvende Hedningerne, samle Jøberne og frelse dem fra deres Fjender, ligesom det skede, da de drog ud af Egypti Land, 10-16.

Og der skal opgaae et Mæns af Isai Stub, og en Dvøist af hans Rødder skal bære Frugt. c. 4, 2 fg. Matth. 2, 23. Ap. 13, 23.

2. Og Herrens Aand skal hvile paa ham, Wiisdoms og Forstands Aand, Raads og Styrkes Aand, Kundskabs og Herrens Frygts Aand. c. 61, 1. Matth. 3, 16. Ef. 9, 6.

3. Og hans Lugten (skal være) i Herrens Frygt, og han skal ikke dømme efter det, hans Dine see, ei heller straffe efter det, hans Dren høre. Matth. 9, 4. Joh. 2, 25.

4. Men han skal dømme de Ringe med Retfærdighed, og straffe de Sagtnodige i Landet med Oprigtighed, og han skal slaae Jorden med sin Munds Riis, og dræbe den Ugudelige med sine Læbers Aand. c. 49, 2. 2 Thess. 2, 8.

5. Og Retfærdighed skal være hans Lænderes Bælte, og saa skal Trofasthed være hans Hofsters Bælte. c. 59, 17. Eph. 6, 14.

6. Og en Uld skal holde sig til et Lam,

og en Farder ligge hos et Kid, og en Kalv og en ung Love og sedt (Dvæg) tilhobe, og en liden Dreng skal drive dem.

c. 65, 25. Joh 5, 23. 24. Hos. 2, 18. Ezech. 34, 25.

7. Og en Rø og en Bjørn skulle gaae i Græs, deres Afspøddinger skulle ligge hos hverandre, og en Love skal æde Straa som en Dre.

8. Og et diende (Barn) skal forlyste sig ved en Dgles Hul, og et asvant (Barn) stifte sin Haand i en Basilefs Hule.

9. De skulle ei gjøre Ondt og ei fordærve (Noget) paa min Helligheds hele Bjerg; thi Jorden er fuld af Herrens Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets (Bund).

Ps. 2, 6. Ps. 15, 1. Ps. 24, 3. Hab. 2, 14.

10. Og paa den samme Dag skal der være en Isai Rø, som staaer til Banner for Folkene; efter ham skulle Hedningerne spørge, og hans Rolighed skal være herlig.

Rom. 15, 12. Esch. 2, 15.

11. Thi det skal skee paa den samme Dag, (da) skal Herren anden Gang lægge sin Haand paa, at forhverve sig det Overblevne af sit Folk, som skal blive tilovers fra Assyrien og fra Egypten og fra Patros og fra Morland og fra Elam og fra Sinear og fra Hamath og fra Derne i Havet. c. 10, 21.

12. Og han skal opløste et Banner for Hedningerne og sanke Israels Fordrevne, og samle de Adspredte i Juda fra de fire Jordens Hjørner.

13. Og Ephraims Midfærthed skal vige, og Judæ Fjender skulle udryddes; Ephraim skal ikke være midfær imod Juda, og Juda skal ikke trænge Ephraim.

14. Men de skulle flyde paa Philisternes Skuldre imod Besten, de skulle røve tilhobe dem, som boe imod Osten; imod Edom og Moab skulle de sende deres Magt, og Ammons Børn (skulle bevise) dem Lydhighed.

15. Og Herren skal sætte Egyptens Havs Odde i Vand, og bevæge sin Haand over Floden med sit stærke Veir, og han skal slaae (den) i de syv Bække, og lade (dem) fremgaae der igjennem med Skoe paa. Esch. 10, 11.

16. Og der skal være en banet Veir for de Overblevne af hans Folk, som skulle blive tilovers fra Assyrien, ligesom der var for Israel den Dag, han drog op af Egypti Land.

c. 28, 5. Hab. 16, 12. 2 Mos. 14, 29 fg. Micha 7, 15.

12. Capitel.

Esaïas beskriver Guds Folks Taffigelse for hans Bredes Bortvendelse, og Evangelii Trøst, 1-3, og formaner dem til at takke og love Gud, 4-6.

Og du skal sige paa den samme Dag: Jeg vil takke dig, Herre! at du haver været bred paa mig, (men) din Brede er bortvendt, og du trøster mig. Jer. 31, 1; 33, 15.

2. See, Gud er min Salighed, jeg vil være tryk og ikke frygte; thi den Herre Herre er min Styrke og Psalme, og er bleven mig til Salighed.

2 Mos. 15, 2 fj. Ps. 118, 11.

3. Og I skulle drage Vand med Glæde af Salighedens Kilder. 3os. 7, 38 fg. Ef. 55, 1.

4. Og I skulle sige paa den samme Dag: Takker Herren, paakalder hans Navn, kundgjører hans Gjerninger iblandt Folkene, forkynder, at hans Navn er høit.

1 Kron. 16, 8. Ps. 105, 1.

5. Synger Herren Psalmer, thi han har gjort herlige Ting; dette blive kundgjort paa den ganske Jord! Ps. 47, 7.

6. Raab høit og syng (med Fryd), du Indbyggerrike i Zion! thi den Hellige i Israel er stor midt udi dig. 3ep. 3, 15. 17.

13. Capitel.

Esaïas spaaer om Babels Odelæggelse ved de Meder og Perser, hvilke Herren selv opvækker dertil, 1-5. Han beskriver den store Elendighed, som skulde komme over dem, 6-18, ja, at Babel skulde blive som Sodom og ikke mere beboes, 19-22.

En Hyrde over Babel, som Esaïas, Amos Søn, saae:

2 Kong. 9, 25. Ef. 11, 4. Jer. 50, 1; 51, 1.

2. Oprejser et Banner paa et høit Bjerg, opløfter Røsten til dem; bevæger Haanden, at de indgaae ad Hyrsterne Døre.

Jer. 50, 2.

3. Jeg, jeg haver budet mine Helligede, ja kaldet mine Vældige til (at udføre) min Brede, dem, som ere glade ved min Høihed.

4. (Der er) en Mængdes Røst paa Bjergene, ligesom et stort Folks, et Bulders Røst af forsamlede Hedningers Riger; den Herre Zebaoth monstret Krigsher.

5. De komme fra et langt fraliggende Land, fra Himmels Ende, Herren og hans Bredes Vaaben, til at fordærve det ganske Land.

6. Hyler, thi Herrens Dag er nær, den skal komme som en Odelæggelse fra den Almægtige.

7. Derfor skulle alle Hænder nedsynke, og alle Menneskers Hjerter smeltes. Rab. 2, 11.

8. Og de skulle forfærdes, Beer og Smerter skulle betage dem, de skulle blive bange som den, der søder; de skulle forundre sig, den Ene over den Anden, deres Ansigter (skulle blusse som) Iuer. c. 21, 3. Jer. 4, 11.

9. See, Herrens Dag kommer, (den er) grum, og (der er) Fortørnelse og grum Brede hos til at gjøre Landet til en Odelæggelse og at udslette deraf Syndere derudi. c. 34, 8. Ps. 104, 35.

10. Thi Stjernerne paa Himmelen og deres Orion skulle ikke lade deres Lys skinne; Solen skal formørkes, naar den opgaar, og Maanen ikke lade sit Lys skinne. Amos 5, 8.

Ezech. 32, 7. Joel 2, 10; 3, 4. 20. Matt. 24, 29.

11. Og jeg vil hjemføge det Ende over Jorderige, og over de Ugudelige deres Misgjerning, og jeg vil gjøre, at de Hovmodiges Høihed skal høre op, og fornedre Tyranners Hovmodighed.

12. Jeg vil gjøre et Menneske dyrebare end (fiint) Guld, og et Menneske end (kosteligt) Guld af Sphir. 1 Kong. 9, 28.

13. Derfor vil jeg bevæge Himmelen, og Jorden skal bæve fra sit Sted i den Herre Zebaoths Fortørnelse og paa hans grumme Bredes Dag. Rab. 1, 5.

14. Og den skal være som en forjagen Raa og som et Faar, hvilket Ingen jangler; de skulle vende sig, hver til sit Folk, og flye, hver til sit Land.

15. Hver den, som bliver funden, skal igjennemstikkes, og hvo, som søier sig (til dem), skal falde ved Sværdet.

16. Og deres spæde (Børn) skulle sønderknuses for deres Dine, deres Huse plyndres, og deres Hustruer skjændes. Ps. 137, 9.

17. See, jeg vil opvække de Meder over dem, som ikke skulle agte Søv, ei heller have Lyst til Guld.

18. Men (deres) Buer skulle sønderknuise Drengene, og de skulle ikke forbarme sig over Livsfrugt, deres Die skal ikke spare Børnene. v. 16. Rab. 3, 19.

19. Og Babel, den deiligste iblandt Rigerne, de Chaldæers herlige Prydelse, skal være, som da Gud omkastede Sodom og Gomorra. c. 1, 9. 1 Mos. 19, 25.

20. Den skal i Evighed ikke blive til, og den skal fra Slægt til Slægt ikke beboes, og ingen Araber skal udslaae Paulum der, ei heller Hyrder lade (Drægt) ligge der.

21. Men Zijim skulde ligge der, og deres Huse skulde være fulde af Dhim, og Strudsunger skulde boe der, og lodne (Stovtrolde) springe der.

Jer. 2, 14. Es. 34, 13.

22. Og Zijim skulde synge mod hverandre i deres forladte (Huse), og Drager i de lystige Paladser, og det er nær, at dens Tid skal komme, og dens Dage skulde ikke forhales.

14. Capitel.

Babel skulde ødelægges, paa det at Søderne maatte fries af deres Jængsel, 1-3. Søderne og alle Folk skulde glæde sig over Babels Fald og forundre sig derved; Herren stadfæster sine Trusler over den, 4-27. Esaïas spaaer om, hvorledes Ezechias, Kong Ahas Søn, skulde ydmyge og betvinge Philisterne, 28-32.

Thi Herren skal forbarme sig over Jakob og endnu udvælge Israhel, og lade dem hvile i deres Land; og den Fremmede skal søie sig til dem, og de skulde holde sig til Jakobs Huus.

c. 56, 3. 6.

2. Og Folk skulde antage dem og føre dem til deres Sted, og de af Israels Huus skulde arve dem til Tjenere og Tjenestpiger i Herrens Land, og holde dem fangne, som havde fanget dem, og regjere over deres Plagere.

c. 61, 5.

3. Og det skal skee paa den Dag, naar Herren skaffer dig Rolighed af din Smerte og af din Uro og af den haarde Tjeneste, med hvilken man kom dig til at tjene,

4. da skal du tage paa dette Sprog imod Kongen af Babel, og sige: Hvorledes ophørte Plageren, (ja, hvorledes) ophørte den Guldstav?

5. Herren haver sønderbrudt de Ugudeliges Rjep, Regentens Riis.

c. 9, 4.

6. Den, som slog Folkene med Grumhed, med Slag uden Afsladelse, den, som regjerede over Hedningerne med Brede, han bliver forfulgt, (saa at) Ingen (kan) forhindre (det).

7. Al Jorden hviler og er stille; de raabe med frydefuld Stig.

Sab. 2, 20.

8. Hyreiræerne glæde sig ogsaa over dig, (ja) Cedrene paa Libanon, (og sige:) Siden du ligger, kommer Ingen op at afhugge os.

9. Helvede nedenunder bævede for dig, for (at tage) imod dit Komme; det opvækker Dødnings for din Skyld, alle Jordens (modige) Bukke, det kommer alle Hedningers Konger til at staae op af deres Throner.

Jer. 50, 8. Es. 10, 3.

10. De alle, de svare og sige til dig: Du er og bleven svag som vi, du er bleven os lig.

11. Din Høihed er nedkastet i Helvede med dine Psalteres Ryd, der skal strøes Orme under dig, og Maddiker bedække dig.

12. Hvorledes er du falden af Himmelen, du Morgenstjerne, du Morgenrødes Søn? (hvorledes) er du nedhuggen til Jorden, du, som svæffede Hedningerne?

13. Og du, du sagde i dit Hjerte: Jeg vil opstige i Himmelen, ophøie min Throne over Guds Stjerner, og jeg vil sidde paa Forsamlingens Bjerg paa Siderne mod Norden;

2 Thess. 2, 4.

14. jeg vil fare op over de tykke Skyers Høie, jeg vil være den Høieste lig.

15. Men du skal nedfare til Helvede, til Hulens Sider.

16. Hvo dig seer, skal stirre paa dig, de skulde betragte dig (og sige): Mon denne være den Mand, som kom Jorden til at bæve, som kom Rigerne til at skjælve?

17. som gjorde Jorderige som en Ør og nedbrød Stæderne deri? som ikke løste sine Bundne (at lade dem gaae) hjem?

18. Alle Hedningers Konger, (ja) de alle, de ligge med Ære (begravne), hver i sit Huus.

19. Men du, du er bortkastet fra din Grav som en vederstyggelig Dvift, (som) de Ihjelslagnes Klæder, hvilke ere stukne med Sværd, de, som nedfare til Hulens Stene, ligesom en nedtraabt (død) Krop.

20. Du skal ikke forenes med dem ved Begravelse, thi du haver fordærvet dit Land, ihjelslaget dit Folk; de Dødes Sæd skal ikke nævnes evindeligen.

c. 1, 4.

21. Tilreder for hans Børn, at de maae slagtes for deres Fædres Misgjerning, at de ikke komme op, hverken at arve Landet eller at fylde Jorderiges Rreds med Stæder.

22. Thi jeg vil staae op mod dem, siger den Herre Zebaoth, og udrydde af Babel (hans) Navn og Overblevne og Søn og Sønnesøn, siger Herren.

23. Og jeg vil gjøre den til Pindsviins Eiendom og til Vandføer, og udseie den med Fordærvsens Rost, siger den Herre Zebaoth.

24. Den Herre Zebaoth haver svoret og sagt: (Hvad skal det gjælde,) om det ikke er slet, saasom jeg tænkte, og (om det ikke) skal bestaae, som jeg haver raadslaget?

25. at (jeg skal) sønderbryde Afsur i mit Land og undertræde ham paa mine Bjerge, at hans Nag skal tages fra dem, og hans Byrde tages bort fra hans Skulder.

26. Dette er det Raad, det, som er raadslaget over alt Landet, og denne er den Haand, som er udrakt over alle Hedningerne.

27. Thi den Herre Zebaoth haver raadslaget det, og hvo vil gjøre det til Intet? og hans Haand er udrakt, og hvo vil afvende den?

28. I det Aar, der Kong Ahas døde, skede denne Byrde.

2 Kong. 28, 27.

29. Glæd dig ikke, du gaanske Philisters Land! at hans Riis, som slog dig, er sønderbrudt; thi af en Slanges Rod skal udgaae en Basilisk, og dens Frugt (skal blive) en flyvende (brændende) Slange.

Jer. 47, 1; 48, 17. Ezech. 25, 15, 16.

30. Og de Ringes Førstefødte skulle føde sig, og de Fattige ligge tryggeligen; men jeg vil døde din Rod med Hunger, og han skal ihjelslaae de Dverblevne af dig.

31. Hyl, Port! strig, Stab! du gaanske Philisters Land er mistroftigt; thi der skal komme en Røg af Norden, og der er ingen Genlig i hans Forsamlinger.

32. Og hvad skal han svare Folkets Bud? at Herren haver grundfæstet Zion, paa det de Elendige af hans Folk skulle have Tilflugt i den.

Pf. 87, 1. Pf. 102, 17.

15. Capitel.

Esaiaas spaaer om Moabs Ødelæggelse ved Afsprererne i Almindelighed, 1, og i Sædeleshed med mange Omstændigheder, 2-9.

Moabs Byrde: Efterdi Ar i Moab er forstyrret om Natten (og) udryddet, efterdi Kir i Moab er forstyrret om Natten (og) udryddet,

Jer. 48, 13. Zeph. 2, 9.

2. (derfor) gaaer man op til Afguds-huset, og Dibon gaaer op til Hoiene at græde; over Nebo og over Medba skal Moab hyle, det er skaldet paa alle Hoveder derudi, alt Skjægget er afskaaet.

Jer. 48, 37. Ezech. 7, 18.

3. Paa Gaderne derudi ombinde de Sætte, paa Tagene og paa Gaderne derudi hyle de allesammen og gaae ned med Graad.

4. Og Hesbon og Eleale raabte, deres Røst blev hørt indtil Jahaz; derfor skulle de Bevæbnede i Moab strige, thi (Enhvers) Sjæl er ilde tilfreds.

4 Mos. 21, 23, 26. Jer. 48, 34.

5. Mit Hjerte skal raabe over Moab, hvis Flygtninge (flyede) indtil Zoar, den tre (Aars) Døie; thi man gaaer op til Luchiths Udgang med Graad, og paa den Vej til Horonaim opvækker man et Forstyrrelses Strid.

Jer. 48, 34, 36.

6. Thi Nimrins Bande skulle blive øde, thi Høet er tørt, Græsset er borte, (der er) intet Grønt.

Pf. 107, 33, 34.

7. Derfor skulle de bære det Øvrige, som de have forhvervet sig, og det, de have henlagt, til de Arabers Dal.

8. Thi der gif et Strid omkring Moabs Landemærke, dens Hylen (varede) indtil Eglaim, og dens Hylen var ved Beer-Elim.

4 Mos. 21, 16.

9. Thi Dimons Bande ere fulde af Blod, og jeg vil (endnu) lægge mere til over Dimon; (jeg vil sende) en Løve over det Undsomne af Moab og over det Dverblevne i Landet.

16. Capitel.

Moabiterne formaner til at føre Lam til Jerusalem til Kongen (eller) og Herren til Offer, at laane de forjagede Føder Huus, hvilkke siden skulle faae i Christo et bestandigt Rige, 1-5. Propheten viser, at deres Hovmod og andre Synder vare Aarsagen til deres svære Ødelæggelse, hvilken han senere beskriver, 6-14.

Sender Landets Herster Lam fra Sela i Ørken til Zions Datters Bjerg.

2 Kong. 3, 4.

2. Ellers skal det skee, at ligesom en Fugl vanker hid og did, som bliver udladt af Neden, (saa) skulle Moabs Døtre være ved Arnons Færgesæder.

3. Giv Raad, hold Dom, gjør din Stygge som Natten midt om Middagen, skjul de Fordrevne, forraad ikke den, som flyer.

4. Lad mine Fordrevne have Herberge hos dig, Moab! vær dem et Skjul for Forstyrrelsens Ansigt, thi Undertrykkeren er borte, Ødelæggelsen har faaet Ende, de ere omkomne af Landet, (hver), som nedtraadte (Andre).

5. Og der skal beredes en Throne ved Mistundheden, og En skal sidde derpaa i Sandhed i Davids Paulum, som skal domme, og som søger efter Ret og hastig efter Retfærdighed.

6. Vi have hørt Moabs Hovmodighed, han er saare hovmodig, (ja) hans Stolt-hed og hans Hovmodighed og hans Grum-hed; men hans løgnagtige (Ord skulle) ikke faaledes (saae Fremgang).

7. Derfor skal en Moabit hyle over den anden, de skulle allesammen hyle; over Kir-Hareseths Grundvolde skulle I sulte; sandeligen de ere sønderbrudte. v. 11 fg.

8. Thi Heshbons Marker ere udperseede, ja Viintræet i Sibma; Hedningers Herrer have rystet dets (ædle) Vindquiste, de naaede til Jacer, de vankede hid og did i Orken, dens Dviste vare udspreedte, de vare komne over Havet. 4 Mos. 21, 32; 32, 3.

9. Derfor vil jeg græde med Jacers Graad for det Viintræ i Sibma, jeg vil (overslødigen) vande dig med min Graad, Heshbon og Eleale! thi Frydesfriget over din Sommerfrugt og over din Høst er henfaldet. c. 15, 4; 16, 10. Jer. 25, 30.

10. Og Glæde og Fryd skal borttages fra den frugtbare Mark, og man skal ikke slyge (med Fryd) i Viingaardene, ei heller raabe (med Glæde); Persetræderen skal ikke træde Druer i Perserne, Frydesfriget haver jeg ladet høre op. Jer. 48, 33; 25, 30.

11. Derfor lyde mine Indvolde over Moab som en Harpe, og mit Underste over Kir-Hares. c. 15, 5. Jer. 48, 36.

12. Og det stæer, naar det skal sees, at Moab er træt af (at offere) paa det Høie, da skal han ville komme til sin Helligdom at bede, og skal ikke kunne.

4 Mos. 21, 29. 1 Kong. 11, 7.
13. Dette er det Ord, som Herren haver talet imod Moab fra den Tid af.

14. Men nu haver Herren talet og sagt: Om tre Aar, som en Daglønners Aar, da skal Moabs Herlighed blive ringeagtet i al den store Mængde, og der skal blive Lidet tilovers, (ja) faa (og) afmægtige (Folk). c. 21, 16; 24, 6.

17. Capitel.

Esaïas spaaer om det syriske og israelitiske Riges Udelæggelse ved Assyrierne, og forklarer dens Betsaffenhed ved Vignesser, 1-6. Han viser, hvorledes denne Straf skulde lede de andre Isøer til Omvendelse, hvis Afvigelser han slager over, 7-11. Han spaaer atter om Assyriernes Udelæggelse, 12-14.

Damasci Byrde: See, Damascus skal borttages, (saa den) ikke (mere skal være) en-Stad, men den skal være en nedfalden (Steenhob). c. 7, 8. Jer. 49, 23. Amos 1, 3.

2. Kroers Stæder ere forladte; de skulle være for Hjørde, og de skulle ligge, og Ingen skal forfærde (dem).

3. Og Befæstning skal ophøre fra Ephraim, og Riget fra Damascus og fra

det Overblevne af de Syrer; de skulle være som Israels Børns Herlighed, siger den Herre Zebaoth.

4. Og det skal stæe, paa den samme Dag skal Jakobs Herlighed blive tynd, og hans Rjods Fedme skal blive mager.

5. Og han skal være, som (naar) en Høstmand sanker det staaende Korn, og hans Arm høster A, og han skal være som den, der samler A i Rephaims Dal.

6. Og der skulle være (nogle) Viingviste tilovers derudi, ligesom naar man ryster et Olietræ, (at der blive) to (eller) tre Bær ovenpaa Toppen paa en Dvist, (eller) fire (eller) fem paa de frugtbare Dviste derpaa, siger Herren, Israels Gud.

7. Paa den samme Dag skal Menneket see hen til den, som har gjort ham, og hans Dine skulle see til den Hellige i Israel. c. 27, 11.

8. Og han skal ikke see hen til Alterne, (som ere) hans Hænders Gjerning, og ikke see til det, som hans Fingre have gjort, hverken til Kundene eller til Billederne. c. 2, 8. 3 Mos. 26, 30.

9. Paa den samme Dag skulle hans stærke Stæder være ligesom det, der er efterladt af en Skov, eller en Dvist, som de have forladt for Israels Børns Skyld, endskjøndt der skal være en Udelæggelse.

10. Thi du haver glemt din Saligheds Gud, og ikke ihukommet din Styrkes Klippe; derfor skal du (vel) plante liflige Planter og besætte din Viingaard med fremmede Ranker. Ps. 106, 21. Jer. 2, 32; 18, 15. Hos. 8, 14.

11. Paa den Dag, du planter, skal du komme (din Plantelse) til at groe, og om Morgenens skal du komme din Sæd til at grønses; (men det skal aleneste være) en Høstdyng paa Svagheds og den ulægelige Smertes Dag.

12. Vee de store Folks Mangfoldighed, som bruse, ligesom Havet bruser! og (vee) de Folks Buldre, som buldre, som mægtige Bunde buldre! c. 37, 36 fg. Ps. 93, 3. 4.

13. Folkene skulle (vel) buldre som store Bandes Buldre, men han skal true ham, saa han skal flye langt bort; og han skal forfølges som Avner paa Bjergene for Veiret, og som en Hvirvel for Hvirvelvind.

14. (Agt) paa Aftens Tid, og see, (da er der) Forstrækkelse, (ja) førend Morgenens (kommer, da) er han ikke (mere); denne er deres Deel, som plyndre os, og deres Lod, som berøve os. c. 37, 36. 2 Kong. 19, 35.

18. Capitel.

Esaïas spaaer imod Marianerne og forkynnder dem Krig og Udelæggelse, 1-6. Han taler og om deres Omvendelse, 7.

Vee det Land, (som er under) Vingers Stygge paa hiin Side af Morlands Floder,

c. 8, 8.

2. som sender Bud over Havet og over Vandet med Fartoi af Rør: Gaaer, I lette Bud! til et Folk, som er truffet og pluffet, til et forfærdeligt Folk, fra det (blev et Folk), og hidindtil, et Folk, hvorudi (her og der) Maalesnørene (ere udstrakte), og som er nedtraadt, hvis Land Floderne have hentaget.

v. 7. c. 31, 1. 2 Kong. 21, 13.

3. Alle I Indbyggere i Zorderige, og I, som boe paa Jorden, I skulle see det, naar man opløfter Banner paa Bjergene, (og) I skulle høre, naar man blæser i Trompeten.

4 Mes. 10, 9. Jer. 4, 4. 5; 6, 1.

4. Thi saa haver Herren sagt til mig: Jeg vil være stille og see til i min Bolig, ligesom en klar Hede over en Urst, som en tyk Sky med Dug i Høstens Hede.

5. Thi før Høsten, naar Knopperne ere fuldkomne, og Blomsterne (ere blevne til) sure Druer, som blive modne, da skal man affjære Ranterne med Seglene, og borttage, (ja) afhugge Dviftene.

6. De skulle efterlades tilhobe for Rovfugle paa Bjergene og Dyr i Landet, at Rovfugle skulle holde Sommer over dem, og alle Dyr i Landet holde Vinter over dem.

7. Paa den samme Tid skal frembæres Skjænk til den Herre Zebaoth fra det trufede og pluffede Folk, og af et forfærdeligt Folk, fra det (blev et Folk), og hidindtil, et Folk, (hvorudi her og der) Maalesnørene (ere udstrakte), og som er nedtraadt, hvis Land Floderne have hentaget, til den Herre Zebaoths Navns Sted, til Zions Bjerg.

v. 2. 5 Mes. 12, 5 fg. 2 Kron. 6, 5. 6.

19. Capitel.

Esaïas spaaer om Egypternes Udelæggelse formedelst indbyrdes Uhameragtighed og strenge Herter og Dyrkt, hvorved Herren vil bestjemme dem i deres indbildte Visdom, 1-18. Han taler og om deres Omvendelse, saa og de Afskyers, hvilke skulde komme med til Guds Kirkes Samfund, 19-25.

Egypti Byrde: See, Herren farer paa en let Sky og kommer til Egypten, og Egyptens Afguder skulle bære for hans Ansigt, og Egypternes Hjerte smelte midt i dem.

Jer. 16, 2. Ezech. 29, 2; 30, 4. 2 Mes. 12, 12.

2. Og jeg vil sætte sammen Egypter imod Egypter, og de skulle stride, hver imod sin Broder, og hver imod sin Næste, Stad imod Stad, Rige imod Rige.

3. Og de Egypters Aand skal udtømmes inden i dem, og jeg vil opsluge deres Raad; da skulle de adspørge hos Afguderne og hos Troldbarlene og hos Spaavinderne og hos Tegneudlæggerne.

c. 8, 10. Ezech. 21, 21.

4. Og jeg vil overantvorde de Egypter i haarde Herrers Haand, og en stærk Konge skal herske over dem, sagde Herren, den Herre Zebaoth.

5. Og der skal fattes Vand i Havet, og Floden skal blive tør, (ja) borttørres.

6. Og Floderne skulle flyde bort, de dybe Strømme skulle formindskes og blive tørre, Rør og Tang skulle affjæres.

7. Papiirsv ved Strømmen, (ja) ved Bredden af Strømmen, og al Sæd ved Strømmen skal borttørres, bortdrives og ikke være mere til.

8. Og Fiskerne skulle blive bedrøvede, og Alle, som kaste Røg i Strømmen, skulle sørge, og de, som indstrække Garn i Vandet, blive vanmægtige.

9. Og de, som gjøre fiint Værred, skulle bestjæmmes, og de, som bære hvidt (Tøj).

10. Og de skulle blive knuste (tilligemed) deres Grundbolde, (ja) alle de, som arbeide for Vøn paa de behagelige Søer.

11. Sandeligen, Tyrsterne i Zoan ere Daarer, Pharaos vise Raadgivers Raad (er blevet) usornstigt; hvorledes ville I sige til Pharaon: Jeg er de Vises Søn, de gamle Kongers Søn.

c. 30, 4. 5.

12. Hvor ere de (nu), hvor ere, Kjære, dine Vise? lad dem kundgjøre dig, og lad dem kjende, hvad den Herre Zebaoth haver raadslaget over Egypten.

13. Tyrsterne i Zoan ere blevne til Daarer, Tyrsterne i Noph ere bedragnede, og de have forvildet Egypten (indtil det yderste) Hjørne af dens Stammer.

v. 14.

14. Herren haver blandet (og udøst) en (saare) forvendt Aand inden i dem, og de have forvildet Egypten i al dens Gjærning, ligesom en Druffen er forvildet, naar han spyer.

c. 20, 10. 1 Kong. 22, 21. Es. 24, 20.

15. Og Egypten skal Intet have at gjøre, som (enten) Hovedet eller Halen, Green eller Siv skal (hunne) gjøre.

c. 9, 14.

16. Paa den samme Dag skulle Egypterne være som Dvinderne, og forfærdes og frygte for den Herre Zebaoths Haands

Bevægelse, hvilken han skal bevæge over dem.

Jer. 50, 37; 51, 30. Nah. 3, 13.

17. Og Judæ Land skal være Ægypterne til Forsærdelse; hver, som kommer dette ihu hos sig selv, skal frygte sig for den Herre Zebaoths Raad, som han haver raadslaget over dem.

18. Paa den samme Dag skulle der være fem Stæder i Ægypti Land, som skulle tale med Canaans Tungemaal og sværge ved den Herre Zebaoth; (een af dem) skal kaldes Ir-Haheres.

c. 45, 23. Jer. 4, 2.

19. Paa den samme Dag skal Herrens Alter være midt i Ægypti Land, og Herrens Støtte ved Landemærket deraf.

20. Og den skal være den Herre Zebaoth til et Tegn og til et Vidne i Ægypti Land; thi de skulle raabe til Herren for deres Skyld, som fortrykke (dem), og han skal sende dem en Frelser og en Mægtig, og frie dem.

c. 33, 22; 59, 20; 63, 1.

21. Og Herren skal kjendes af Ægypterne, og Ægypterne skulle kjende Herren paa den samme Dag, og de skulle tjene (ham) med Slagtoffer og Madoffer, og love Herren Løfte og betale det.

Pf. 68, 32. Præd. 5, 3. 5 Mos. 23, 21.

22. Og Herren skal slaae Ægypten, (ja, han skal) slaae og læge; og de skulle vende om til Herren, og han skal høre dem og læge dem.

23. Paa den samme Dag skal være en banet Bei fra Ægypten ind i Assyrien, og de Assyrer skulle komme ind i Ægypten, og Ægypterne i Assyrien, og Ægypterne skulle tjene (Herren) tilligemed de Assyrer.

c. 11, 16.

24. Paa den samme Dag skal Israel være den Tredie med Ægypterne og Assyrerne, en Velsignelse midt paa Jorden,

25. hvilken den Herre Zebaoth haver velsignet, sigende: Velsignet er mit Folk, de Ægypter, og de Assyrer, mine Hænders Gjerning, og Israel, min Arv.

20. Capitel.

Esaïas maa give et udbortes Tegn paa Ægypternes og Morianernes Bortførelse ved Assyrerne, 1-4, hvilket forelægges Jøderne for at raade dem fra at sætte deres Tillid til disse Folk, 5. 6.

3. det Aar, da Tharthan kom til Asdod, sendte han, og han stred ind i Asdod og indtog den,

2 Kong. 18, 17. 1 Sam. 5, 1.

2. paa den samme Tid talede Herren formedelst Esaïas, Amoz Søn, og sagde: Gaf, og løs Sækken af dine Lænder, og

drag din Sko af din Fod; (og) han gjorde saa, og gik nøgen og barfodet.

c. 2, 1.

3. Da sagde Herren: Ligesom min Tjener Esaïas gaar nøgen og barfodet til et Tegn og underlig Ting om efter tre Aar over Ægypten og over Morland,

Ezech. 12, 6. 11; 24, 24. 27.

4. saa skal Kongen af Assyrien bortdrive de fangne Ægypter og de Morianer, som skulle bortføres, Unge og Gamle, Nøgne og Barfode, og (de skulle være) blottede paa Bagdelen, de Ægypter til Blufel.

5. Og de skulle forstrækkes og bestjæmmes formedelst Morland, som de saae til, og formedelst Ægypten, (som var) deres Ære.

c. 30, 2; 37, 6.

6. Og den, som boer paa denne D, skal sige paa den samme Dag: See, (saa er det gaaet) den, som vi saae til, der, hvor vi flyede hen om Hjælp til at fries fra Kongen af Assyrien, og vi, hvorledes skulle vi undkomme?

21. Capitel.

Esaïas spaaer atter om Babels Ødelæggelse ved de Meder og Perser, 1-5. Han seer et Syn derom, og vil, at Jøderne skulle betænke dette, 6-10. Han spaaer om Straf over Edomiterne, 11. 12, og over de Araber og Kedarers Paulaner ved Assyrerne, 13-17.

En Byrde over Ørken ved Havet: Ligesom Hvirvelvinde fare frem i Sonden, (saa) kommer det fra Ørken, fra et forfærdeligt Land.

v. 9.

2. (Thi) mig er kundgjort et haardt Syn: Den Troløse handler troløst, og Ødelæggeren ødelægger; drag op, Elam! beleir (dem), Madai! jeg haver gjort, at alt dets Suk skal høre op.

c. 22, 6.

3. Derfor ere mine Lænder fulde af Forsærdelse, Beer have betaget mig, ligesom Beer (betage den), som spoder; jeg vred mig for at høre det, jeg blev forfærdet, da jeg saae det.

c. 13, 8. Jer. 4, 31; 22, 23.

4. Mit Hjerte blev forvildet, Gruelse haver forfærdet mig, Tasmørket, som jeg havde lyst til, haver han sat mig til Forsærdelse.

5. Tilbered et Bord, lad Vægteren vare (flittig) paa, æd, drik; gjør eder rede, I Fyrster! smører Skjoldet.

6. Thi saa sagde Herren til mig: Gaf, sæt en Vægter, lad han kundgjøre det, han seer.

2 Sam. 18, 24.

7. Og han saae Vogne med tvende Ryttere (i hver, samt) Vogne, (dragne af)

Ufener, (og) Vogne, (dragne af) Kameler; og han gav flittig Agt derpaa med stor Agtsomhed.

8. Og han raabte (som) en Løve: Herre! jeg staaer steds paa Vagt om Dagen, jeg staaer paa min Varetægt alle Nætterne.

Isa. 2, 1.

9. Og see, der komme Vogne med Folk, med tvende Ryttere (i hver); og En svarede og sagde: Babel er falden, den er falden, og man haver sønderbrudt alle dens Gunders Billede til Jorden.

Jer. 51, 8. Nab. 14, 8; 18, 2. 10.

10. (O) mit Tærsteforn og det Korn, (som er) i min Lade! det, jeg hørte af den Herre Zebaoth, Israels Gud, kundgjorde jeg eder.

c. 41, 16. Jer. 51, 33.

11. En Byrde over Duma: Der raaber En til mig af Seir: Vægter, hvad (siger du) om Natten? Vægter, hvad (siger du) om Natten?

Jer. 49, 7.

12. Vægteren sagde: Morgen er (vel) kommen, og der er endnu Nat; ville I (derfor) spørge, (saa) spørger (retteligen), omvender eder, (og) kommer (saa).

13. En Byrde over Arabia: I skulle blive Natten over i Skoven i Arabia, I reisende Høbe, (som drage) til Debanim.

1 Moj. 37, 25.

14. Kommer en Tørstig imøde med Vand, I Indbyggere i Themas Land! so-rekommer den, som flyer, med hans Brød!

c. 16, 3. 4.

15. Thi de flyede for Sværdene, (ja) for et draget Sværd, for en spændt Bue og for en svar Krig.

16. Thi saa sagde Herren til mig: Endnu inden et Aar, som en Daglømmers Aar ere, da skal al Nedars Herlighed faae Ende.

c. 16, 14.

17. Og det overblevne Tal af Buefyttere, (som ere) de Vældige af Nedars Børn, skal formindskes; thi Herren, Israels Gud, haver talet det.

c. 22, 25; 25, 8.

22. Capitel.

Esaias spaaer om det jødiske Lands og Jerusalems Odelæggelse og Trængsel ved Assyrerne, hvorover han græder og slager over deres Ubedædighed og store Sifferhed, 1-14, i Særdeleshed om Sebnas Bortførelse og Afkættelse for hans Stolttheds Skyld, og at Esaiam skulle sættes i hans Sted, som skulle med større Trofæb forestaae sit Embede, 15-25.

En Byrde over Skuedal: Hvad (fatted) dig nu, at du saaledes itiger op paa Tagene?

c. 15, 3. Jer. 48, 38.

2. (du, som var) fuld af megen Brusen, du brusende Stad, du glade Stad! dine Ihjelslagne ere ikke ihjelslagne med Sværd og ikke døde i Krigen.

3. Alle dine Fyrster ere bortflyede tillige, bundne af Buefytterne; Alle, som findes i dig, ere bundne tillige, de maatte flye langt bort.

4. Derfor sagde jeg: Seer om fra mig, jeg vil besteligen græde; haster ikke at trøste mig over mit Folks Datters Odelæggelse.

Jer. 9, 1; 14, 17. Begr. 1, 16.

5. Thi det er en Bulders og Nedtrædelses og Forvirrelses Dag fra Herren, den Herre Zebaoth, i Skuedal, (paa hvilken) Murene blive nedbrudte, og man raaber til Bjergene.

v. 1.

6. Og Elam bærer Røgger, Ryttere ere paa Mandens Vogn, og Kir blotter Skjoldet.

c. 21, 2.

7. Og det skal skee, at dine udvalgte Dale skulle være fulde af Vogne, og Ryttere skulle sætte hart an imod Porten.

8. Og han opflog Jude Dække; og du saae dig om paa den samme Dag om Rustning i Skovens Huus.

9. Og I skulle besee Risterne i Davids Stad, at de ere mange, og sanke Vand af det nederste Fiskevand.

10. Og I skulle tælle Jerusalems Huse, og nedbryde Husene til at befæste Muren med.

Jer. 33, 4.

11. Og I skulle gøre en Grav imellem begge Murene for Vandet af det gamle Fiskevand; men I saae ikke til den, som gjorde Saabant, den, som dannede det for lang (Tid siden), saae I ikke.

c. 7, 3.

12. Og Herren, den Herre Zebaoth, skal paa den samme Dag raabe efter Graad og efter Hulen og efter Skaldet (Hoved), og at (man skal) ombinde Sække.

Mica 1, 16.

13. Men see, (der er) Fryd og Glæde; man ihjelslaaer Dyne og slagter Jaar, æder Kjød og drikker Vin, (og man siger): Lad os æde og drikke, thi vi skulle døe imorgen.

c. 56, 12. 1 Cor. 15, 32.

14. Men den Herre Zebaoth haver aabenbaret sig for mine Dren: (Hvad skal det gjælde,) om denne Misgjerning skal udsones eder, indtil I døe? sagde Herren, den Herre Zebaoth.

15. Saa sagde Herren, den Herre Zebaoth: Gaf, kom ind til denne Rentemeister, til Sebna, som er Hofmeister, (og) siig til ham:

2 Kong. 18, 18.

16. Hvad (haver) du her (at gjøre)? og hvem haver du her, at du haver hugget dig her en Grav, (som) den, der lader hugge sin Grav i det Høie, (som) den, der lader beskifte sig en Bolig i Klippen?

17. See, Herren skal bortkaste dig, (som) en (stærk) Mand bortkaster En, og aldeles skule dig.

18. Han skal trille dig flux, (ja) aldeles som en Bold, til et vidt og bredt Land; der (skal) du døe, og der skule dine herlige Bøgne (blive, du, som er) din Herres Huses Forsmædelse.

19. Og jeg vil støde dig ned af dit Stade, og han skal nedkaste dig fra din Stand.

20. Og det skal stee paa den samme Dag, da vil jeg kalde ad min Tjener Esakim, Hiskias Søn. c. 36, 3.

21. Og jeg vil føre ham i din Kjørtel, og styrke ham med dit Vælte, og give dit Herredømme i hans Haand; og han skal være dem en Fader, som boe i Jerusalem og Jude Huis. 4 Mos. 20, 28.

22. Og jeg vil lægge Nøglen til Davids Huis paa hans Skuldre, og han skal oplade, og Ingen skal tillukke, og han skal tillukke, og Ingen skal oplade.

Joh 12, 14. Mat. 3, 7.

23. Og jeg vil fæste ham som en Nagle ubi et fast Sted, og han skal være en Vres Stol for sin Faders Huis. Esr. 9, 8.

24. Og de skule hænge paa ham al hans Faders Huses Herlighed, Børn og Børnebørn, og allehaande Smaakar, baade Bærgers Redskab og allehaande Redskab af Glasfer.

25. Paa den samme Dag, siger den Herre Zebaoth, skal Naglen borttages, den, som var fæstet i et fast Sted, og den skal afhugges og falde, og den Byrde, som (hængte) derpaa, skal udryddes, thi Herren haver talet (det). c. 21, 17; 25, 8.

23. Capitel.

Esaïas spaaer, at Tyrus skulde ødelægges, især for dens store Overdaadigheds Skyld, og hvor længe dens Ødelæggelse skulde vare, 1-15. Efter den Tid skulde den komme til sin forrige Bestand igjen og ombendes til Christum, 16-18.

En Byrde over Tyrus: Hylér, I Tharsis-Skibe! thi den er ødelagt, (saa der er) ikke et Huis, (og) Ingen kommer derind; fra Kithims Land aabenbares dette for dem.

Jer. 47, 4. Ezch. 26, 2 fg. 27, 2; 28, 7. Sach. 9, 2.

2. I Indbyggere paa Den! tier, (og de

Kjøbmænd) af Zidon, som føre over Havet, de, som fylde dig,

3. og hvis Indkomme var Sæden ved Sichor, den Høst ved Strømmen, (som førtes) over de store Bænde; og den var Hedningernes Stabelfstad.

4. Skam dig, Zidon! thi Havet siger, (ja) Befæstningen ved Havet, sigende: Jeg er ikke i Fødselsnød, og føder ikke, og opdrager ikke unge Karle, jeg opføder (ikke heller) Jomfruer.

5. Ligesom der Rygtet (kom) om Ægypten, (saa) skal man blive bange, naar (man hører) Rygtet om Tyrus.

6. Farer over til Tharsis, hylér, I Indbyggere paa Den!

7. Er denne eders glædelige Stad? dens Fødder skulde føre den bort fra dens forrige gamle Tilstand, langt bort, til at være fremmed. Jer. 2, 15.

8. Hvo haver raadslaget dette over Tyrus, den, som kronede (Andre), hvis Kjøbmænd vare Hyrster, hvis Kræmmere vare de Herligste i Landet?

9. Den Herre Zebaoth haver raadslaget det for at besnitte al den deiligste Herlighed, for at gjøre de Herlige i Landet ringe.

10. Far igjennem dit Land, som en Strøm, du Tharsis Datter! (der er) intet Vælte ydermere. c. 22, 21.

11. Han udrafte sin Haand over Havet, bevægede Rigerne; Herren bød over Eanaan, at ødelægge dens Befæstninger.

12. Og han sagde: Du skal ikke blive ved ydermere at fryde dig, du voldsagne Jomfru, Zidons Datter! (bort) til Kithim, gjør dig rede, drag hen over, (men) du skal end ikke der have Hvile.

13. See, (anlangende) de Chaldæers Land, (saa) haver dette Folk ikke (længe) været til, Assur haver grundfæstet det af Ørkens Indbyggere; de have opreist Bagtaarne deri, opført Paladser deri, (men) han gjorde det til en forfalden (Steenhøj).

14. Hylér, I Tharsis-Skibe! thi eders Befæstning er forstyrret.

15. Og det skal stee paa den samme Dag, da skal Tyrus blive glemt halvfjerdsindstyve Aar, som er een Konges Dage; (men) naar halvfjerdsindstyve Aar ere tilende, skal Tyrus blive ligesom en Horevise. Jer. 30, 14.

16. Tag Harpe, gik omkring i Staden, du forglemte Hore! leg vel paa Strængelæg, hæng meget, paa det du maa ihukommess (igjen).

17. Thi det skal skee, efterat halvjerdsfindstøve Aar ere tilende, da skal Herren hjemføge Tyrus, og den skal komme til sin Horelon igien, og bedrive Horeri med alle Riger paa Jorden, (som ere) paa Jordens Rreds.

18. Men dens Kjøbmandskab og dens Horelon skal være Herren hellig, det skal ikke samles til Viggendefæ, ei heller henlægges; thi de, som boe for Herrens Ansigt, skulle have dens Kjøbmandskab, at de maae æde og blive mætte og dækkes varigen.

24. Capitel.

Esaia spaaer om det jødiske Lands Ødelæggelse ved Romerne, som skulde være meget svar, og viser Aarsagen dertil, 1-12; dog skulde nogle faa blive tilovers, som tilligemed de omvendte Hedninger skulde love Gud, men Landet skulde aldeles ødelægges, 13-20. Han spaaer og om Guds Kirkes Fjenders Ødelæggelse og Messias store Naade over sit Folk, 21-23.

See, Herren udtømmer Landet og gjør det øde, og forvender dets Stikkelse og adspreder dets Indbyggere. Nab. 2, 11.

2. Og det skal gaae Præsten saasom Følket, Tjeneren saasom hans Herre, Tjenestepigen saasom hendes Frue, den, der kjøber, saasom den, der sælger, den, der udlaaner, saasom den, der laaner, den, der sætter paa Lager, saasom den, der tager paa Lager af ham. Isa. 1, 9.

3. Landet skal blive saare udtømt og saare bedrøvet; thi Herren haver talet dette Ord.

4. Landet sørger, det forsmægter, Forderige er afsmægtigt, det forsmægter; de Høie af Folket i Landet ere blevne afsmægtige. Joel 1, 10.

5. Thi Landet er bestemt for dets Indbyggerses Skyld; thi de overtræde Love, forvende Stikke, gjøre en evig Pagt til Intet.

6. Derfor fortærer Forbandelsen Landet, og de, som boe deri, blive ødelagte; derfor blive de brændte, som boede i Landet, og der skulle blive faa Menneſker tilovers. c. 16, 14.

7. Mosten sørger, Viintræet vansmægter, alle (de, som vare) glade af Hjerter, sukke.

8. Trommernes Glædskab haver ophørt, de Glades Bulder haver ladet af, Harpes Glædskab haver ophørt.

9. De skulle ikke drikke Viin med Sang, stærkt Drik skal være beest for dem, som drikke den.

10. Den øde Stad er sønderbrudt, høert Hums er tilluffet, at Ingen gaaer ind.

11. Man raaber (flagelig) paa Gaderne efter Vinen, al Glæde er formørket, Landets Glæde er vandret derfra.

12. Det, som er blevet tilovers i Staden, er Ødelæggelse, og Porten skal sønderflaaes med Bulder.

13. Thi saa skal det gaae midt i Landet, midt iblandt Folket, som (naar) man haver ryttet et Ølietræ, (og) som med (overblevne) Viinqviste, naar Viinhøsten er endt.

14. Disse skulle opløste deres Røst, de skulle jynge (med Fryd), de skulle raabe høit fra Havet for Herrens Herlighedsskyld.

15. Derfor ærer nu Herren i Jlden, Herrens, Israels Guds, Navn paa Derne i Havet.

16. Vi høre Lovsange fra Jordens yderste (Ende), den Retfærdige til Øre; men (nu) maa jeg sige: Jeg er mager, jeg er mager, vee mig! thi de Troløse handle troløst, ja, med Troløshed handle de Troløse troløst.

17. (Der skal være) Forstræffelse og Hule og Snare over dig, du Landets Indbygger!

18. Og det skal skee, om Noget flyer for Forstræffelsens Lyd, han skal falde i Hulen, og den, som opstiger midt af Hulen, skal fanges i Snaren; thi Sluſerne af det Høie skulle oplades, og Jordens Grundvolde bæve. Jer. 48, 41. Amos 5, 19.

19. Landet skal aldeles sønderflaaes, Landet skal aldeles sønderriives, Landet skal aldeles bevæges.

20. Landet skal aldeles rave som den Drufne, og bortflyttes som en Nathytte; thi dets Overtrædelse er svar over det, og det skal falde og ikke staae op ydermere. c. 19, 14.

21. Og det skal skee paa den samme Dag, at Herren skal hjemføge de Høies Hær i det Høie og Jordens Konger paa Jorden. c. 27, 1.

22. Og de skulle samles (tilhobe), som Bundne samles til en Hule, og blive lukkede i Fængsel; men de skulle hjemføges mange Dage derefter.

23. Og Maanen skal bestjæmmes, og Solen flamme sig; thi den Herre Zebaoth skal regjere paa Zions Bjerg og i Jerusalem, og for hans Eldste (skal være) Herlighed. Nab. 4, 4.

25. Capitel.

Guds Følk priser Gud for deres Fjenders og særdeles Babels Ødelæggelse, 1-5. Profeten taler om Christi Riges Herlighed iblandt alle Følk, 6-9, og forkynder atter Guds Kirkes Fjenders Ødelæggelse, 10-12.

Herre! du er min Gud, jeg vil ophøje dig, jeg vil bekjende dit Navn, thi du gjorde en underlig Ting; de Anslag, (som du haver sagt) længe tilforn, ere Trofasthed og Sandhed. Ps. 31, 15. Ps. 63, 2.

2. Thi du gjorde af Staden en Steenhøj, den faste Stad til en forfalden Høj, de Fremmedes Palads, at (det er) ikke (mere) en Stad, den skal ikke bygges evindeligen.

3. Derfor skulle de ære dig, (som ere) et mægtigt Følk; forfærdelige Hedningers Stæder, de skulle frygte dig.

4. Thi du var den Ringes Styrke, den Fattiges Styrke, da han var i Angest, en Tilflugt for Vandstøl, en Stigge for Heden; thi de Forfærdeliges Land er som et Vandstøl imod en Væg. Jer. 16, 19. Es. 4, 6.

5. Som Heden paa et tørt Sted, (saa) skal du nedtrykke de Fremmedes Bulder; (som) Heden, (dæmpet) ved en Stigge af en tøl Stø, skal de Forfærdeliges Sang hidsiges.

6. Og den Herre Zebaoth skal gjøre alle Følk paa dette Bjerg et fedt Gjestebud, et Gjestebud (af Viin foruden) Værme, af Fedmer (af) Marv, (af længe gjemt Viin,) som er aflagget fra Værmen.

Matth. 22, 2. Luc. 14, 16. Mat. 19, 7, 9.

7. Og han skal (hasteligen) borttage paa dette Bjerg det Ansigts Svøb, som alle Følk ere fødte udi, og Dækket, hvormed alle Hedninger ere bedækkede.

8. Han skal opsluge Døden til Seier, og den Herre Herre skal afvise Graaden af alle Ansigter, og borttage sit Følks Forsmædelse af al Jorden, thi Herren haver talet det. 1 Cor. 15, 26. 51.

2 Tim. 1, 10. Mat. 7, 17; 21, 4. Ps. 126, 5. Es. 21, 17.

9. Og man skal sige paa den samme Dag: See, denne er vor Gud, vi have forventet ham, og han skal frelse os; denne er Herren, vi have forventet ham, vi ville fryde og glæde os i hans Salighed.

Ps. 48, 15. Ps. 42, 6. 12.

10. Thi Herrens Haand skal hvile paa dette Bjerg; men Moab skal tørstes under ham, som man tørster Salin i Møg.

11. Og han skal udbrede sine Hænder

midt derudi, saafom En, der svømmer, udbreder (dem) til at svømme; og han skal nedtrykke hans Hovmod med hans Fjenders List.

12. Og dine høie Mures Befæstning skal han nedbøje, nedtrykke, drage ned til Jorden indtil Støvet. v. 10. c. 26, 5.

26. Capitel.

Esaïas fremfører Guds Følks Lovsang for deres Forsøining, og formaner dem til at forlade sig paa Herren, thi dem, som gjøre det, frelser Herren, men nedtrykker de Stolte, som foragte den tilbudne Naade, 1-12. Han taler om Guds Hjemjægsler over det jødiske Følk, dets Omvendelse, Haab og Fortroining, 13-21.

Paa den samme Dag skal denne Sang synges i Judæ Land: Vi have en stærk Stad, han skal sætte Salighed til Mure og Værn. Ps. 46, 6. Ps. 87, 1. Matth. 16, 18. Es. 60, 18.

2. Oplader Portene, at der maa indgaae et retfærdigt Følk, som bevarer (megen) Trofast. Ps. 113, 19.

3. (Det er) et fast Forsæt: Du skal bevare Fred, (ja) Fred; thi man haver forladt sig paa dig.

4. Forlader eder paa Herren stedse og altid; thi den Herre Herre er en evig Klippe. Ps. 118, 8. 9.

5. Thi han skal nedbøje dem, som boe i det Høie, den ophøiede Stad; han skal fornedre den, han skal fornedre den til Jorden, han skal drage den ned indtil Støvet.

6. En Fod skal nedtræde den, (ja) den Glendiges Fødder, de Ringes Trin. c. 28, 3.

7. Den Retfærdiges Sti er (ganske) jævn; du skal veie den Retfærdiges Veiretteligen.

8. Ja paa dine Donnues Sti, Herre! have vi forventet dig; til dit Navn og til din Ihukommelse er (vor) Sjæls Begjæring. Ps. 37, 4.

9. Med min Sjæl begjærer jeg dig om Natten, ja, med min Aand inden i mig vil jeg søge dig aarle; thi naar dine Rette ere i Landet, da lære Jorderiges Indbyggere Retfærdighed.

10. Bliwer en Ugudelig benaadet, da lærer han (dog) ikke Retfærdighed; han gjør Uret i Rettens Land og seer ikke til Herrens Høihed.

11. Herre! din Haand er hoi, at de ikke kunne skue den; (dog) skulle de skue (din) Nidkjærlighed over (dit) Følk og beskjæmmes, ja, Ilden skal fortære dem, (som ere) dine Fjender.

12. Herre! du skal skaffe os Fred, thi ogsaa alle vore Gjerninger haver du gjort for os.

Jeb. 15, 5.

13. Herre, vor Gud! der have (andre) Herrer hersket over os foruden dig, (men) alene ved dig ville vi komme dit Navn ihu.

14. De Døde, de skulle ikke leve (igjen), Døningerne skulle ikke opstaae, fordi du haver hjemføgt og ødelagt dem, og forðærvet al deres Thukommelse.

Drøsp. 10, 7.

15. Herre! du formerede Folket, du formerede Folket, du er bleven herlig; (men) du skilte dem langt bort (indtil) alle Jordens Ender.

16. Herre! i Angesten besøgte de dig, de udøste deres stille Bøn, der du tugtede dem.

Ps. 18, 7. Ps. 77, 3. Hos. 5, 15.

17. Rigesom en Frugtformelig, naar hun er nær ved at føde, bliver bange (og) maa raabe i sine Smerter, saa gif det os, Herre! for dit Ansigt.

c. 13, 8. Jer. 13, 21.

18. Vi indfangede, vare bange, (men) vi fødte (Noget) som Veir; vi skaffede Vandet ikke (nogen) Frelse, og Borderiges Indbyggere faldt ikke.

Micha 4, 9. 10.

19. Dine Døde skulle leve, (tilligemed) min (døde) Krop skulle de opstaae; vaagner op og synger (med Fryd), I, som boe i Støv! thi din Dug er (som) Dug over (grønne) Urter, men du skal fælde Rjæmperne til Jorden.

Ezech. 37, 3. 5.

20. Gaf, mit Folk! kom i dine inderste Kammere, og luk dine Døre efter dig, skul dig som et lidet Dieblisk, indtil Breden gaar over.

Ps. 57, 2.

21. Thi see, Herren udgaaer af sit Sted til at hjemføge (hver) Landets Indbyggers Misgjerning over ham, og Vandet skal aabenbare sin Blodstyd, og ikke skjule længere over sine Thjelslagne.

Micha 1, 3. Nab. 11, 17. 18.

27. Capitel.

Esaias spaaer om Guds Kirkes Hjenders Odelæggelse, og hvoreledes Gud skal gjøre vel imod sit Folk, hvis Omvendelse han taler om, 1-9. Atter spaaer han om Jerusalems Odelæggelse for Jødernes Synders Styls, og om deres Omvendelse og Tilbagekomst af Udspredelsen, 10-13.

Paa den samme Dag skal Herren hjemføge med sit det haarde og det store og stærke Sværd over Leviathan, (som er) en Stangslange, ja over Leviathan, (som er) en bugtet Slange, og han skal ihjelslaae Dragen, som er i Havet.

c. 24, 21. Nab. 12, 9; 19, 20.

2. Paa den samme Dag (skal der være) en Biingaaard med rød Viin; synger mod hverandre om den.

3. Jeg, Herren, forvare den, jeg vil lade vandre den hvert Dieblisk; at (Hjenden) ikke skal besøge den, vil jeg Dag og Nat forvare den.

4. Jeg haver ikke Brede, (men) hvo vil sætte Torne (og) Riis imod mig i Krigen? da vil jeg falde ind paa dem og opbrænde dem tillige.

5. Eller (om) Nogen vil tage fat paa min Styrke, lad ham (heller) gjøre Fred med mig, (ja) lad ham gjøre Fred med mig.

6. I de tilkommende (Dage) skal Jakob faae Knodder, Israhel skal blomstre og faae Knopper, og de skulle fylde Boderige med Grøde.

c. 27, 31.

7. Mon han haver slaget ham, som han slog den, der slog ham? eller mon han være ihjelslagen, som hans Thjelslagne ere ihjelslagne?

8. Du trættede imod ham med Maae, da du bortkastede ham, (da) han borttog (ham) ved sit det haarde Veir den Dag, det var Østenvind.

Jer. 10, 24; 46, 28.

9. Derfor skal Jakobs Indstab hermed forjones, og dette er al Frugten (deraf), at han skal borttage hans Synd, naar han gjør alle Alterets Stene som adspredte Kalkstene; Lunde og Billeder skulle ikke blive staaende.

c. 2, 20; 30, 22; 31, 7. 3 Mos. 26, 30.

10. Thi den faste Stad (skal blive) eenlig, den (heilige) Bolig skal være bortkastet og forladt som Ørken; der skulle Kalve gaar i Græs, og der skulle de ligge og fortære dens Oviste.

11. Naar dens Grene tørres, da skulle de sønderbrydes, Qvinder skulle komme og gjøre Ild dermed; thi det er ikke et forstandigt Folk, derfor skal han, som gjorde det, ikke forbarne sig over det, og den, som haver dannet det, skal ikke være det naadig.

c. 17, 7.

12. Og det skal stee paa den samme Dag, at Herren skal tørre fra Flodens Strøm indtil Egypti Bæk, og I, Israels Born, I skulle samles, den Ene efter den Anden.

13. Og det skal stee, paa den samme Dag skal man blæse i en stor Basun, saa skulle de Fortabte i Assyria Land komme og de Jordrevne i Egypti Land, og tilbede for Herren paa det hellige Bjerg i Jerusalem.

c. 19, 23.

28. Capitel.

Esaïas spaaer om de ti Stammers Udelæggelse for deres Stoltheds Skyld, 1-4, om Jødæ Belstand, 5. 6, om Guds Straffe ogsaa over dem for mange svære Synders og Bespottelses Skyld, 7-13. Han viser dem deres Daarlighed, henvisende dem til Hovedhøjensæsten, Christum, advarer dem for deres Skade og forlunder dem Guds Domme, 14-23. Han viser ved en Pignelse, tagen af Boudarbejde, hvorledes Gud vilde handle med sit Folk, 24-29.

Vee den hovmodige Krone, de Drufne af Ephraim! hvis deilige Prydelse er et affaldet Blomster, som (staaer) ovenover den (meget) fede Dal, (ja vee dem), som tumle om af Vin! v. 7.

2. Vee, Herren haver en Stærk og Mægtig, som er som et Vandfjæl med Hagel (og) en udelæggende Storm; som en Flod med mægtige Bænder, der overløbe, skal han slaae (dem) ned til Jorden med Magt.

2 Kong. 18, 10. 11.

3. Den hovmodige Krone, de Drufne af Ephraim, de skulle nedtrædes med Fodder.

c. 26, 6.

4. Og hans deilige Prydelse skal være (som) et affaldet Blomster, som er ovenover den (meget) fede Dal; det (skal blive) som den første Frugt, før Sommeren (kommer), hvilken, naar Vogen, som seer til, faaer at see, (da) skal han opsluge (den), saasnart (han faaer) den i sin Haand. v. 1.

5. Paa den samme Dag skal den Herre Zebaoth være en deilig Krone og herlig Krands for sit Folks Overblevne.

c. 10, 21; 11, 16. Jerem. 2, 9.

6. Og (han skal være) Rettens Mand for den, som sidder i Retten, og deres Styrke, som drive Krigen tilbage til Porten.

7. Og ogsaa disse fare vild af Vinen, og ere forvildede af den stærke Drif, Præst og Prophet fare vild af den stærke Drif, de ere opslugte af Vinen, forvildede af den stærke Drif, de fare vild i Skyndet, de valse i Dommen. v. 1.

8. Thi alle Borde ere fulde af Ephy (og) Skarn, (jaa der er) ikke Sted (mere).

9. Hvem skal han lære Kundskab, og hvem skal han komme til at forstaae det, som høres? De Ufrøende fra Vælk, som ere aftagne fra Brysterne.

10. Thi (han skal lære dem) Bud efter andet, Bud efter andet, Linie efter Linie, Linie efter Linie, Lidet her, Lidet der.

11. Thi med spottende Læber og med en anden Tunge skal han tale til dette Folk,

1 Cor. 14, 21.

12. til hvilke han sagde: Denne er Røsligheden, lader den Trætte hvile, og denne er Bederqvælgelsen; men de vilde ikke høre.

Matth. 11, 28, 29.

13. Saa Herrens Ord skal vorde dem, Bud efter andet, Bud efter andet, Linie efter Linie, Linie efter Linie, Lidet her, Lidet der, paa det de skulle gaae bort og falde tilbage, og sonderbrydes og befæres og fanges. c. 8, 15.

14. Derfor hører Herrens Ord, I Bespottere! som herse over dette Folk, som er i Jerusalem:

15. Fordi I sagde: Vi have gjort en Pagt med Døden, og gjort et forsigtigt (Forbund) med Helvede; naar en overskyllende Flod gaaer over, da skal den ikke komme til os, thi vi have sat Vogn til vor Tilflugt, og ere skjulte med Falskhed,

16. derfor, saa sagde den Herre Herre: Vee, jeg lægger til Grundvold i Zion en Steen, en prøvet Steen, en kostelig Hjørnesteen, (som er) vel grundet; hvo, som troer, den haster ife. Matth. 21, 42.

Rom. 9, 33. Ps. 118, 22. 1 Petr. 2, 6. Ps. 27, 3.

17. Og jeg vil sætte Ret til Maalestovren, og Retfærdighed til en Vægt, og Hagelen skal bortdrive den falske Tilflugt, og Vandene overskylle Skjulet.

18. Og eders Pagt med Døden skal blive til Intet, og eders forsigtige (Forbund) med Helvede skal ikke bestaae; naar den overskyllende Flod gaaer over, da skulle I af den vorde nedtraadte. v. 15.

19. Naar den gaaer over, skal den borttage eder, thi den skal gaae over hver Morgen, (ja) om Dagen og om Natten, og aleneste, (naar man) fornemmer Rygtet (derom), skal der være en heftig Bevægelse.

20. Thi Sengen er saa kort, at man ikke kan strække sig ud, og Dækket er (for) smalt, naar man vil dække sig (dermed).

21. Thi Herren skal gjøre sig rede som paa Bazarus Bjerg, han skal fortørnes som i Gibeons Dal, til at gjøre sin Gjerning, (ja) sin fremmede Gjerning, og at arbejde sit Arbejde, (ja) sit fremmede Arbejde. 2 Sam. 5, 20. 1 Sam. 14, 11. Jos. 10, 12.

22. Og nu, spotter ikke, at eders Baand ikke skulle blive haardere; thi jeg haver hørt en (fuld) Fordærvelse, ja (den, som er) bestemt af Herren, den Herre Zebaoth, over al Jorden. c. 10, 23. Rom. 9, 28.

23. Vender Ørene (hid) og hører min Røst, mærker og hører min Tale. c. 34, 1.

24. Skal Flovmanden pløie den ganste Dag til at saae, (ja) aabne og harve sin Jord?

25. (Er det) ei (jaa)? naar han haver jævnet dens Overdeel, da udspredter han Visker og strøer Kummen, og saarer hypperlig Hvede og udvalgt Byg og Spelt, (hvert) i sin Plads?

26. Og (Gud) underviser ham om den (rette) Maneer, hans Gud lærer ham.

27. Thi Visker skulle ikke tørstes med en skarp (Tærsefvogn), eller Vognhjul gaae om over Kummen, men Visker afflaaes med Staven, og Kummen med Kjeppen.

c. 41, 15. Amos 1, 3.

28. Brødkorn skal stødes smaat, dog skal man ikke stedse tørste det, og man skal (ei haardeligen) knuge det med sit Vognhjul, ei heller støde det smaat med sine Ryttere.

Amos 1, 3.

29. Saadant udkommer og fra den Herre Zebaoth; han er underlig i Raad og stor i Væsen.

29. Capitel.

Esaïas spaaer om Jerusalems Tempels Ødelæggelse og Folkets Fornedrelse og deres Fjenders umættelige Grumhed imod dem, 1-8; klager over deres Forhærdelse og Blindhed, og viser, hvorledes de skal bestraffes for deres Hykleries Skyld, 9-16. Han spaaer om Sønders og Hedningers Omvendelse, men at Gud vil ødelægge Tyranner og Bespottere, 17-24.

See Ariel, Ariel! du Stad, (i hvilken) David slog Veir; lægger Mar til Mar, slagter Høitiders (Offer). Ezech. 43, 15. 16.

2. Dog vil jeg trænge Ariel, og der skal være Sorg og Bedrøvelse, og den skal være mig som Ariel.

3. Thi jeg vil slaae Veir rundt omkring dig, jeg vil beleire dig med Bolværk og opkaste Volde imod dig. Luc. 19, 43.

4. Da skal du blive fornedret, du skal tale af Jorden, og din Tale skal munde af Støvet, og din Røst skal være ligesom en Spaadomsaands af Jorden, og din Tale quibde af Støvet.

5. Og de Fremmedes Mangfoldighed imod dig skal worde som tyndt Støv, og de Forsærdeliges Mangfoldighed som Aunen, der henfarer, og det skal see i et Dieblis hasteligen. v. 20.

6. Den skal hemsøges fra den Herre Zebaoth med Jorden og med Jordskjælv og stor Lyd, med Hvirvelvind og Storm og en fortærende Aldslue. c. 30. 30.

7. Og alle Hedningernes Mangfoldighed, som stride imod Ariel, skal være som en Drøm (og som) et Nattesyn, ja alle de, som skulle stride imod den og dens Befæstning, og de, som trænge den.

8. Og det skal være, som (naar) den Hungrige drømmer, og see, han æder, men (naar) han opvaagner, da er hans Sjæl tom, og ligesom naar den Tørstige drømmer, og see, han drikker, og han opvaagner, og see, han er træt, og hans Sjæl er tørstig; saaledes skal alle Hedningernes Mangfoldighed blive, som stride imod Zions Bjerg.

9. De dvæle, derfor forundrer eder, de forlyste sig, derfor raaber; de ere drukne, men ikke af Vin, de ræbe, men ikke af stærk Drif.

10. Thi Herren haver ndøst over eder en dyb Søvn's Aand, og tillukket eders Øine, han haver skjult Propheterne og eders Overster, Seerne, 1 Sam. 9, 9.

11. at alt (deres) Syn skal være eder som en beseglet Bogs Ord, hvilken man giver den, som forstaaer sig paa Skrift, og siger: Kjære, læs dette; men han maa sige: Jeg kan ikke, thi den er beseglet;

12. eller Vogen gives Nogen, som ikke forstaaer sig paa Skrift, saa der siges: Kjære, læs dette, og han maa sige: Jeg forstaaer mig ikke paa Skrift.

13. Thi Herren sagde: Esterdi dette Folk holder sig nær (til mig) med sin Mund, og de ære mig med sine Læber, men dets Hjerte er langt fra mig, og deres Frygt for mig er Mennefters Bud, som de have lært, Ps. 78, 36. Matth. 15, 8. 9.

14. derfor, see, jeg vil blive ved at handle underligen med dette Folk, paa det Underligste, ja paa det Underligste; thi deres Vises Visdom skal forgaae, og deres Forstandiges Forstand skal skjule sig. c. 44, 25. Ezech. v. 8. 1 Cor. 1, 19.

15. See dem, som sænke sig dybt fra Herren, at skjule deres Anslag, og hvis Gjærninger ere i Mærke, og de sige: Hvo seer os, og hvo kjender os?

Job 24, 15. Ps. 94, 7. Ezech. 8, 12.

16. (O) eders forvendte Handel! mon Pottemageren skal agtes som Veir, at Gjærningen kunde sige om den, som gjorde den: Han haver ikke gjort mig? eller det, som er dannet, kunde sige til den, som dannede det: Han forstod det ikke?

17. Er det ikke endnu en saare liden (Tid),

at Libanon skal blive omvendt til en frugtbar Mark, og en frugtbar Mark skal agtes som en Skov?

c. 32, 15.

18. Og paa den samme Dag skulle de Døve høre Bogens Ord, og de Blindes Dine see af Dunkelhed og Mørke.

c. 35, 5. Matth. 11, 5.

19. Og de Sagtmodige skulle faae mere Glæde i Herren, og de Fattige iblandt Menneffene fryde sig i Israels Hellige,

20. naar det er ude med den Forførdelige, og Spotteren haver faaet Ende, og alle de ere udryddede, som ere aarvaagne til (at gjøre) Uret,

v. 5.

21. som holde et Menneffe for en Synner for Ordets Skyld, og stille Snarer for den, som straffer i Porten, og fordrive den Retfærdige i det Døde.

Amos 5, 10.

22. Derfor, saa sagde Herren, som forløste Abraham, til Jakobs Huus: Jakob skal nu ikke (mere) bestjæmmes, og hans Ansigt skal nu ikke (mere) blegne.

23. Thi idet han seer sine Børn, mine Hænders Gjerning, midt iblandt sig, da skulle de helliggjøre mit Navn, og de skulle helliggjøre Jakobs Hellige, og forførdes for Israels Gud.

c. 8, 13. 1 Petr. 3, 15.

24. Thi de, som ere forvildede i Aanden, skulle kjende Forstand, og de, som murrede, skulle tage ved Verdom.

30. Capitel.

Propheten klager over Jøderne, at de, istedet for at forlade sig paa Herren, søgte Hjælp hos Ægypterne, hvormed de skulle blive tilfamme, 1-7. Han faaer Befaling at skrive det for Æfterkommerne, klager over Folkets Gjenstridighed, truer dem med haard Straf og Udelæggelse, 8-17; lover, at Herren skal forbarne sig over de Bobfærdige, som skulde høre deres Læreres Røst og forlæste Afguderne, og han skal velsigne dem i mange Aaader, 18-26; forkynder Ægypternes Undergang og Guds Folks Glæde derover, 27-33.

See de gjenstridige Børn, siger Herren, til at holde Raad, men ikke af mig, og til at bedække sig med Dække, men ikke af min Aand, til at lægge Synd til Synd!

c. 1, 2, 5.

2. dem, som fare hen at drage ned til Ægypten, og ikke adspørge min Mund, at styrke sig ved Pharaos Magt og tage Tilflugt under Ægypti Skygge!

c. 31, 1.

3. Thi Pharaos Magt skal blive eder til Bestjæmmelse, og den Tilflugt under Ægypti Skygge til Skam.

c. 20, 5; 36, 6.

4. Naar hans Fyrster have været i

Zoan, og hans Bud ere ankomne til Hanes,

c. 19, 11. 13. Ps. 78, 12.

5. da skal han gjøre Enhver bestjæmmet over et Folk, som ikke skal gavne dem enten til Hjælp eller til Nytte, men til Bestjæmmelse og end til Skjændsel.

6. En Byrde over de Dyr i Sonden: I Nøds og Trængsels Land, hvorfra en gammel Løve og stærk Løve (kommer, ja) Otterslange og brændende flyvende (Slange), skulle de føre deres Guds paa Følernes Ryg og deres Viggendefæ paa Kamelernes Bag til et Folk, som ikke kan gavne.

c. 14, 29. 4 Mos. 21, 6. 8.

7. Thi (anlangende) de Ægypter, deres Hjælp (skal være) Forsængelighed og forgiæves; derfor udraaber jeg dette: Rahab skal sidde (stille).

c. 36, 6. Ps. 87, 4.

8. Kom nu, skriv det paa en Tavle for dem, og prent det i en Bog, at det kan være til den sidste Dag, altid, indtil evig (Tid).

9. Thi det er et gjenstridigt Folk, løgnagtige Børn, Børn, som ikke ville høre Herrens Lov,

10. som sige til Seerne: I skulle ikke see, og til Skuerne: I skulle ikke skue os de Ting, som ere rette; siger os smigrende (Ord), skuer bedragelige Ting;

11. viger fra Beien, bøier af fra Stien; lader den Hellige i Israel holde op fra vort Nafsyn.

12. Derfor, saa sagde Israels Hellige: Æfterdi I forkaste dette Ord, og forlade eder paa Bold og Afvigelse, og støtte eder derved,

Ps. 62, 11. Es. 47, 10.

13. derfor skal denne Misgjerning blive eder som en Rist i en faldende (Muur), som giver sig ud paa en høi Muur, der brister hasteligen i et Dieblis.

Ps. 62, 4.

14. Ja, han skal sønderbryde den, som (naar) man sønderbryder (og) sønderslaaer en Pottemagers Leerflase, han skal ikke spare, og der skal ikke findes i det Sønderlagne deraf et Skaar at tage Ild med af Arnestedet eller at øse Vand med af en Grav.

15. Thi saa sagde den Herre Herre, den Hellige i Israel: Ved Omvendelse og Stilhed skulle I frelses, i Hvile og i Tillsid skal eders Styrke være; men I vilde ikke.

Ps. 37, 7. Matth. 23, 37. Jer. 6, 16.

16. Men I sagde: Nei, men vi ville flye paa Heste; derfor skulle I flye; og vi ville ride paa lette (Heste); derfor skulle eders Forsølgere og være lette.

17. Et Tusinde (skal flye for) Gens Skjælden, (ja) for Hem, som skjælde, skulle I (alle) flye, indtil I skulle blive tilovers som en Maaft ovenpaa et Bjerg og som et Banner paa en Hvi.

3 Mos. 26, 36. 5 Mos. 32, 30.

18. Og derfor skal Herren bie, at han kan benaade eder, og derfor ophøie sig, at han kan forbarme sig over eder; thi Herren er Dommens Gud; salige ere Alle, som bie efter ham.

2 Petr. 3, 9. 15. Ps. 2, 12. Ps. 34, 9. Ps. 40, 5.

19. Thi Folket i Zion skal bue i Jerusalemlen; du skal jo ikke græde saare, han skal vist benaade dig, naar (han hører) dit Raabs Røst; han skal svare dig, naar han hører det.

c. 58, 9; 65, 24.

20. Og Herren skal give eder Brød i Angest, og Vand i Trængsel, og ingen af dine Lærere skal bortflye ydermere, men dine Dine skulle see dine Lærere.

c. 33, 16.

21. Og dine Øren skulle høre et Ord bag dig, sigende: Denne er Veien, gaar paa den, naar I ville afvige til den høire eller til den venstre (Side).

5 Mos. 5, 32; 28, 14. Jos. 1, 7. Ordsp. 4, 27.

22. Og I skulle holde urent det, som dine udstaarne Billeder af Sølv ere beflagne med, og dit støbte Guldbilledes Livskjortel; du skal bortkaste dem ligesom (en Qvindes) besmittede Klud; far ud! skal du sige til (hver af) dem.

1 Mos. 35, 2. Jos. 24, 23. Es. 2, 20.

23. Da skal han give din Sæd, hvormed du skal saae Jorden, Regn, og Brød af Jordens Indkomme, og det skal være sedt og fastigt; han skal føde dit Fæ paa den samme Dag paa en bred Eng.

3 Mos. 26, 4. 5 Mos. 11, 14.

24. Og Ørnene og Følterne, som arbejde Jorden, skulle æde reent Foder, som er kastet med Skuffe og med Kasteskovl.

25. Og det skal skee, at paa hvert høit Bjerg og paa hver ophøiet Hvi (skulle gaar) Bække (og) Vandstrømme, paa den store Slagtningsdag, naar Taarnene falde.

c. 41, 18. Es. 39, 4. 17. Nab. 19, 17. 18.

26. Og Maaens Lys skal være som Solens Lys, og Solens Lys skal være syvfold, som syv Dages Lys, paa den Dag, da Herren skal forbinde sit Folks Brøst og læge dets Bunders Saar.

c. 24, 23.

27. See, Herrens Navn kommer langt fra, hans Brede brænder, og Byrden er fvar; hans Læber ere fulde af Fortørnelse,

og hans Tunge er som en fortærende Ild.

2 Mos. 24, 17. Ebr. 12, 29.

28. Og hans Aand er som en Bæk, der løber over, som rækker indtil Halsen, at sigte Hedningerne i Forfængeligheds Sold, og (som) et Bidsel, der fører vild, i Følkenes Kjæster.

Ps. 69, 2.

29. I skulle have en Sang som paa en Nat, naar man helliger en Høitid, og der (skal være) Hjertens Glæde, som naar En gaar med en Pibe for at komme til Herrens Bjerg, til Israels Klippe.

30. Og Herren skal lade høre sin majestætiske Røst, og lade see, (at han) nedlader sin Arm i (sin) Vredes Grumhed og med en fortærende Ildslue, med Udspredelse og Vandstyt og Hagelstene.

c. 29, 6.

31. Thi Asfur skal forstrækkes for Herrens Røst, (hvilkens) slog med Riset.

Ps. 29, 4. 7.

32. Og det skal skee, paa hvert (Sted), hvor den grundfæstede Rjep skal gaar igjen, paa hvem som Herren skal lade lægge den, (skal man være glad) med Trommer og Harper; thi han skal stride imod dem i (store) Krige, (saa at Fjenden) drives hid og did.

33. Thi Thophet er tilberedt fra igaar, (ja) den er og beredt til Kongen, han gjorde den dyb, han gjorde den vid; dens Baals Ild og Træ er mangfoldigt, Herrens Aande, som antænder den, er som en Svovelsstrøm.

Jer. 7, 31; 19, 6. Es. 11, 4.

31. Capitel.

Esaias raaber Vee over Jøderne, som søgte en kjædelig Hjælp hos Ægypterne, 1-3. Herren skal som en Løve beskjærme Jerusalemlen, naar de omvende sig til ham, 4-7, og slaae Ægypterne og forjage dem, 8. 9.

Vee dem, som fare ned til Ægypten om Hjælp, og ville fast forlade sig paa Heste og sætte Tillid til Vogne, at de ere mange, og til Ryttere, at de ere saare stærke, og see ikke hen til den Hellige i Israel, og søge ikke Herren!

c. 30, 2. Ps. 20, 8. Ps. 44, 7.

2. Men han er ogsaa riis, og haver ladet Ulykke komme og ikke borttaget sine Ord; men han opstaaer imod de Undes Huus og imod deres Hjælp, som gjøre Uret.

c. 45, 7. Amos 3, 6.

3. Thi Ægypterne ere Mennekter og ikke Gud, og deres Heste ere Kjød og ikke Aand; og Herren skal udstrække sin Haand, at Hjælperen skal støde sig, og den, som bliver hjulpen, skal falde, og de alle skulle omkomme tillige.

Ps. 33, 17.

4. Thi saa sagde Herren til mig: Ege-
som en Løve og en ung Løve brøler over
sit Rov, om end mangfoldige Hyrder (til-
høbe) kaldes imod den, (ja) forstrækkes
ikke for deres Røst, og ydmyger sig ikke for
deres Bulder, saa skal den Herre Zebaoth
nedfare at stride for Zions Bjerg og for
dets Høie. Drdsf. 20, 2. Amos 3, 4. Nab. 19, 11 fg.

5. Som flyvende Fugle, saa skal den
Herre Zebaoth (vissefælg) bestjærne Je-
rusalem; idet han bestjærmer, skal han be-
frie (dem), idet han gaaer forbi, skal han
redde dem. Matth. 23, 37. 2 Mos. 12, 13. 23.

6. Vender om til den, som Israels Børn
ere dybt afvegne fra! Jer. 3, 12. Ezech. 11, 6.

7. Thi paa den samme Dag skulle de for-
kaste, hver sine Sølv-Afguder og sine
Guld-Afguder, som eders Hænder gjorde
eder til Synd. c. 2, 29.

8. Og Asur skal falde, ikke ved Mands
Sværd, og et Sværd, (som) ikke er et
Menneskes, skal fortære ham, og han skal
flye for Sværdet, og hans unge Karle skulle
være skatstyldige. c. 37, 36 fg.

9. Og han skal gaae sin Klippe forbi af
Frygt, og hans Fyrster skulle forstrækkes
for Bannere, siger Herren, som haver Ild
i Zion, og som haver Dvn i Jerusalem.

2 Kong. 19, 36, 37.

32. Capitel.

Esaias spaaer om Christi Rige og de Vel-
gjæringer, han skulle bevise imod sin Kirke, og
straffer alle Hytlere og siger, at de ei skulde
finde Plads i hans Rige, 1-8. Han truer de
sikke Jøder og deres Land med Fortvivrelse,
9-14; trøster de Troende med den Hellig-Aands
Udgødselse, truer de Ugudelige, formaner Evan-
gelii Lærere, 15-20.

See, en Konge skal regjere i Retfærdig-
hed, og Fyrsterne have Fyrstendom
efter Ret. Ps. 45, 7. 8. Jer. 23, 5. 6; 33, 15, 16.

2. Og der skal være en Mand som et
Skjul imod Veir, (ja som) et Skjul imod
Vandstøl, som Vandbække i et tørt Sted,
og som en spær Klippes Skjgge i et van-
smægtende Land. c. 41, 18; 25, 4.

3. Og deres Vine, som see, skulle ikke
see hen (til Andre), og deres Dren, som
høre, skulle mærke.

4. Og deres Hjerte, som hastede (forme-
get), skal forstaae Kundskab, og de Læs-
pændes Tunge skal haste til at tale (heel)
forstaaelige (Ord).

5. En Daare skal ikke ydermere kaldes
rund, og en Karrig ei kaldes rig.

6. Thi en Daare taler Daarlighed, og
hans Hjerte gjør Uret, at komme Hytlere
afsted og at tale Vildfarelse imod Herren,
at lade en hungrig Sjæl blive tom og lade
en tørstig fattes Drif. Drdsf. 13, 16; 15, 2.

7. Og (alle) en Karrigs Nedskaber ere
onde; han beraader sig paa stændelige
Ting til at fordærve de Elendige med falske
Ord, og (at forvende) Retten, naar den
fattige taler. Drdsf. 29, 4.

8. Men en Rund raadslaarer om (idel)
Rundhed, og han skal bestaae formedelst
(sin megen) Rundhed. v. 5.

9. I Vinder, (som ere saa) rolige,
staaer op, hører min Røst! I Døttre, (som
ere saa) trygge, vender Ørene til min Tale!

10. I (mange) Dage og Aar skulle I,
som ere trygge, foruroliges; thi Viinhøsten
er endt, Indsamlingen skal ikke komme.

11. Forsærdes, I, (som ere saa) rolige!
foruroliges, hver af eder, (som ere saa)
trygge! for dig af og blot dig, og bind
om Lænderne!

12. De skulle hyle, (som Børn) ved Bry-
sterne, for de ufskelige Agre, for de frugt-
bare Viintræer.

13. (Thi) der skulle opvoxe Torne (og)
Tidsler paa mit Folks Mark, ja paa alle
Glædskabs Huse i den lystige Stad.

14. Thi Paladserne ere forladte, Sta-
dens Mangfoldighed er forladt; Ophel og
Bagttaarnet er blevet til Huler evindeligen,
til Glæde for Vildæsler, til Jøde for Hjor-
dene; 2 Kron. 27, 3.

Neb. 3, 26 fg. Ef. 23, 13. Jer. 6, 27.

15. indtil der udgrydes over os en Mand
af det Høie; da skal Ørken blive til en
frugtbare Mark, og den frugtbare Mark
skal agtes som en Skov.

c. 44, 3. Ezech. 39, 29. Joel 3, 1. Ap. G. 2, 4. Ef. 29, 17.

16. Og Net skal boe i Ørken, og Retfær-
dighed skal blive paa den frugtbare Mark.

17. Og Retfærdighedens Gjærning skal
være Fred, og Retfærdighedens Arbeides
(Frugt) skal være Hvile og Tryghed indtil
evig (Tid).

18. Og mit Folk skal boe i Freds Bolig,
og i (megen) Trygheds Boliger, og i (me-
get) stille rolige (Steder). c. 33, 20.

19. Men det skal hagle, naar man gaaer
ned til Skoven, og Staden skal nedtrykkes
i det Lave.

20. Salige ere I, som saae hos alle
Bande, I, som udlade Ørens og Øjselets
Jod (derhen)!

33. Capitel.

Esaias spaaer om Kong Senacherib og hans Hers Undergang, og Guds Folks Ven herom og Glæde deraf, 1-6. Han taler om Landets elendige Tilstand ved Assyriens, førend den Frelsening stede, om Guds Frelse og underlige Hjælp, 7-13; lærer dem, hvorledes de skulde stifte sig, at de kunne vente sig Guds Naade, lover fremdeles Seier og Fred, særdeles til Messias Tid, og at Assyriens Inter skulde indrette imod dem, 14-24.

Vee (dig, du) Ødelægger, du, som dog ikke er bleven ødelagt! og du Troløse, dog man ikke haver handlet troløst imod dig! naar du haver fuldbendt at ødelægge, skal du ødelægges, naar du haver gjort Ende paa at handle troløst, skal man handle troløst imod dig.

c. 37, 38. Jer. 30, 16. Esch. 35, 11.

2. Herre! vær os naadig, vi have biet efter dig; vær aarle deres Arm, tilmed vor Salighed i Nødens Tid.

Dan. 9, 19.

3. Folkene flyede for Mangfoldigheds Lyd; Hedningerne ere adspredte, fordi du ophøiede dig.

4 Mos. 10, 35. Ps. 68, 2.

4. Og eders Rov skal sankes, som man sanker Kornorme; som Græshopper springe hid og did, skal man springe hid og did derudi.

5. Herren er ophøiet, thi han boer i det Høie; han haver opfyldt Zion med Ret og Retfærdighed.

Ps. 113, 5. Es. 57, 15.

6. Og den Trofald, (som du skal bevise) i din (beleilige) Tid, skal være (megen) Saligheds Guds, Viisdom og Kundskab; Herrens Frygt, den skal være hans Vigen- gendefæ.

7. See, deres Stærke, de skrige derude; Fredsbud skulde græde besfæligen.

2 Kron. 36, 15. Jer. 25, 4.

8. De bandede Veie ere øde, den, som pleier at gaar fremad Stien, maa lade blive; han haver brudt Pagten, forkastet Stæderne, ikke agtet et Menneske.

9. Landet sørger, er forsmægtet, Libanon er beskjæmmet, er afhugget; Saron er som en øde Mark, og Basan og Carmel er afrykket.

Nab. 1, 4.

10. Nu vil jeg gjøre mig rede, siger Herren, nu vil jeg ophøie mig, nu vil jeg ophøies.

11. I skulde indfange Straa, føde Halm; eders Månd skal være en Ild, som skal fortære eder.

Ps. 7, 15.

12. Og Folkene skulde være (som) det, der opbrændes til Kalk; (som) ophugne Torne skulde de opbrændes med Ild.

13. Hører, I, som ere langt borte, hvo jeg haver gjort, og I, som ere nær, for nemmer min Styrke!

c. 49.

14. Syndere i Zion ere forstræffet Bøvelse haver betaget Hyllere, (som sige) Hvo af os kan boe hos en fortærende Ild hvo af os kan boe hos Evigheds Brynde

c. 30, 27 f.

15. Den, som vandrer i Retfærdigheder og som taler Oprigtigheder, den, som for agter den Binding, (der kommer) af (Andres) Fortrykkelser, den, som ryster sin Hænder fra at beholde Skjænk, den, som stopper sit Øre fra at høre Blodskyld, som lukker sine Øine fra at see paa de Unde,

Ps. 15, 2; 24, 3. 4. Matth. 5, 6-7.

16. han, han skal boe i de høie (Steder) Klippernes Befæstning skal være hans Ophøielse; hans Brød bliver givet (ham) hans Vand er sikkert.

c. 51, 14.

17. Dine Dine skulde bestue Kongen hans Deilighed, de skulde see et langt fra liggende Land.

18. Dit Hjerte skal betænke Forfærdelsen; hvor er Erhverven? hvor er den, som udveier Pengene? hvor er den, som tæller Taarnene?

19. Du skal ikke (mere) see et haard Fjeld, et Fjeld, som man ikke kan forstaae fordi de tale saa dybt, som haver en spottende Tunge, (som haver) ingen Forstand

5 Mos. 28, 49. Jer. 5, 13.

20. Besku Zion, vore Forsamlings Stad; dine Dine skulde see Jerusalem, er rolig Bolig, et Paulun, som ikke skal nedtages, hvis Nagler skulde ikke udtrækkes evindeligen, og intet af dens Reb sønderrykkes.

Ps. 123, 3. 4. Es. 32, 18.

21. Thi Herren skal der være os herlig, (der skal være) et Sted med Floder, med vide og brede Strømme (paa begge Sider); intet Skib, som roes, skal fare deri, og intet hyppeligt Skib skal fare derigjennem.

22. Thi Herren er vor Dommer, Herren er vor Lovgiver, Herren er vor Konge, han, han skal frelse os.

23. Dine Reb ere blevne slappe; de skulde ikke kunne ret befæste deres Mast, de have ikke indbreddt Flag; da blev meget Rov (og) Bytte uddeelt, de Halte røvede Rov.

24. Og ingen Indbygger skal sige: Jeg er syg; (thi) Folket, som boer derudi, haver faaet Misgjernings Forladelse.

Isa. 3, 15. Esch. 12, 8.

34. Capitel.

Herren lader forkynde sin Kirkes Herders meget svære, forstræffelige og evige Øbelæggelse under Edomitternes Navn, 1-15, og vidner, at alle disse Trudsler vissefælgende skulde opfyldes, 16. 17.

Anommer nær til, I Hedninger! at høre, og I Folk! giver Aft paa; Jorden skal høre til og dens Fylde, Jorderige og al dets Grøde.

c. 1, 2; 28, 23.

2. Thi Herrens Brede er over alle Hedningerne, og Grumhed over al deres Hær; han haver sat dem i Vand, givet dem hen at slagtes.

3. Og deres Thjælslagne skulde bortkastes, og deres Stank skal opfare af deres (døde) Kroppe, og Biergene skulde flyde af deres Blod.

Jer. 7, 33; 9, 22.

4. Og al Himmels Hær skal forjules, og Himlene sølbes tilhobe som en Bog, og al deres Hær skal affalde, som et Blad affalder af et Viintræ, og ligesom (naar Noget) falder af et Figen træ.

Dan. 8, 10. Nab. 6, 14.

5. Thi mit Sværd er blevet drukkent i Himlene; see, det skal nedfare over Edom og over mit Bands Folk til Dom.

6. Herrens Sværd er fuldt af Blod, er blevet fedt af Fedme, af Sammenes og Bukkenes Blod, af Vædernes Ryrs Fedme; thi Herrens Slagtoffer er i Bozra, og en stor Slagtning i Edoms Land.

c. 63, 1.

7. Og Genhjørningerne skulde nedfare med dem, og Studene med de stærke (Ørne), og deres Land skal blive drukkent af Blod, og deres Støv skal blive fedt af Fedme.

8. Thi det er Herrens Hevns Dag, Betalingens Aar for Zions Trætte.

c. 13, 9; 63, 4. Jer. 51, 6.

9. Da skulde dens Bække blive omvendte til Beg, og dens Støv til Svovel, ja dens Land blive til brændende Beg.

10. Det skal ikke slukkes Dag eller Nat, Røgen deraf skal opgaae evindeligen; den skal være øde fra Slægt til Slægt, fra Evighed til Evighed skal Ingen gaae igjen nem den.

11. Men Nørdrummen og Pindsvinet skulde eie den, og Hornuglen og Ravnene skulde boe i den; thi han skal udstrække en Maalesnor over den, (at den skal blive) øde, og et Retteklod, at den skal blive tom.

Jes. 2, 14.

12. De skulde kalde dens Øpperste til Rigtig, men der er Ingen; og alle dens Fyrer skulde blive til Intet.

13. Og der skulde opbygge Torne paa dens Paladser, Nelder og Tidfler i dens Befæstninger, og der skal være Dragers Boelig, en Gaard for Strudsunger.

c. 13, 21. 22. Jer. 50, 39.

14. Og Zijim og Zjim skulde møde hverandre, og den ene lodue (Stoktrold) skal raabe til den anden; og en Vætte skal ogsaa have Rolighed der og finde Hvile for sig.

c. 13, 21.

15. Kippos skal gjøre Rede der, og lægge (Veg) og udlægge (Unger) og samle under sin Skygge; ogsaa Glenterne sankes der, den ene ved den anden.

16. Søger i Herrens Bog og læser, der fattedes ikke een af disse Ting, det ene savnede ikke det Andet; thi min Mund, den haver budet det, og dens Aand, den haver sanket dem.

Jes. 23, 14.

17. Og han, han kastede Rod for dem, og hans Haand deelte det ud iblandt dem ved Maalesnoren; de skulde eie det evindeligen, og fra Slægt til Slægt skulde de boe deri.

v. 14 fg.

35. Capitel.

Esaias spaaer om den kristelige Kirkes herlige Tilstand, om Hedningernes Omvendelse, om Evangelii Kraft og Trøst, 1-4, saa og om Christi Mirakler, Aandens Udgydelse og den aandelige Fred og Forening imellem Guds Børn af Føder og Hedninger, 5-10.

Men Ørken og de tørre (Steder) skulde glæde sig derved, og den øde Mark skal fryde sig og blomstre som en Rose.

2. Den skal vist blomstre, ja den skal fryde sig og synge (med Fryd); Libanons Herlighed er givet den, Carmels og Saronns Prydelse; de skulde see Herrens Herlighed, vor Guds Prydelse.

c. 60, 13. Jer. 50, 19. Jes. 2, 1. Es. 65, 10.

3. Styrker de afmægtige Hænder og bekræfter de snublende Knæ.

Es. 8, 9. 13. Jes. 4, 3. Ebr. 12, 12.

4. Siger til de Mistroftige af Hjertet: Værer frimodige, frygter ikke; see, eders Gud skal komme med Hevn, (ja) Guds Betaling, han, han skal komme og frelse eder.

c. 40, 1. 9. 10.

Es. 94, 1. Rom. 12, 19 fg. Hos. 1, 7. Es. 9, 9. 16.

5. Da skulde de Blindes Øine aabnes, og de Døves Øren aabnes.

Matth. 11, 5.

6. Da skal en Hølt springe som en Hjort, og den Stummes Tunge synge (med Fryd), thi Vandene ere afstilet i Ørken, og Bækfene paa den øde Mark.

7. Og et tørt (Sted) skal blive til en Sø, og et tørstigt (Sted) til Vandfilder; i den Bolig, hvori Drager laae, skal være Hø, tilsmud Rør og Siv.

8. Og der skal være en banet Bei, ja en Bei, som skal kaldes Helligdommens Bei, ingen Ureen skal gaae derpaa, men den skal være for dem; den, som vandrer paa (denne) Bei, endog Daarer, skal ikke fare vild.

Joh. 14, 6. Nab. 21, 27.

9. Der skal ingen Løve være, og intet rivende Dyr komme der op paa eller findes der, men de Igjenløste skulle vandre (der).

10. Og Herrens Forløste skulle komme tilbage og komme til Zion med Frydesang, og evig Glæde (skal være) over deres Hoved; Fryd og Glæde skulle de bekomme, og Korrekt og Suk skulle flye (fra dem).

c. 51, 11. Joh. 16, 22. Nab. 21, 4.

36. Capitel.

Senacherib indtager Judæ faste Stæder og sender Nabfate til Kong Ezechias for at opføre Folket imod ham og at bespotte ham i alt Folkets Aahter, 1-10, og da Eljakim begjærer, at han for Folkets Skyld skulde tale Syrist, raaber han des stærkere paa Jodist, for at gøre Folket forsagt, forholdende dem, at ingen Gud havde reddet sit Land af Senacheribs Haand; Eljakim og de Andre tie stille dertil, og han giver Ezechias det tilkiende, 11-22.

Og det skede i Kong Ezechias's fjortende Aar, at Senacherib, Kongen af Assyrien, drog op imod alle Judæ faste Stæder og indtog dem.

2 Kong. 18, 13. 2 Kron. 32, 1.

2. Og Kongen af Assyrien sendte Nabfate fra Lachis til Jerusalem til Kong Ezechias med en svar Hær; og han stod ved Vandløbet ved det øverste Jiskevand, ved den af fare Bei ved Blegereus Alger.

3. Da gik Eljakim, Hilchias Søn, som var Hofmeister, ud til ham, og Sebna, Cantsleren, og Joah, Asaphs Søn, Secretæren.

c. 22, 20.

4. Og Nabfate sagde til dem: Kjære, siger til Ezechias: Saa siger den store Konge, Kongen af Assyrien: Hvad er denne for en Tillid, som du forlader dig paa?

v. 13. 2 Kong. 18, 19.

5. Jeg maatte sige, — dog det er ikkun Væbers Ord — (at der er endnu) Raad og Styrke til Krigen; nu, paa hvem forlader du dig, da du er affalden fra mig?

6. See, forlader du dig paa denne brudte Rørstjæp, paa Egypten, hvilken, om Nogen hælder sig derpaa, da gaar den i hans Haand og borer den igjennem? Saaledes

er Pharao, Kongen i Egypten, for alle dem, som forlade sig paa ham.

2 Kong. 18, 21. Ef. 20, 5. Ez. 29, 6. 7.

7. Men om du vil sige til mig: Vi forlade os paa Herren vor Gud, er det (da) ikke ham, hvis Høie og hvis Altere Ezechias haver borttaget og sagt til Zuda og til Jerusalem: For dette Alter skulle I tilbede?

8. Og nu, Kjære, sæt et Pant imod min Herre, Kongen af Assyrien, saa vil jeg give dig to tusinde Heste, om du kan skaffe dig Ryttere til dem.

Jer. 9, 23.

9. Hvorledes vilde du da drive een Hestes Magt tilbage af de mindste min Herres Tjenere? men du forlader dig paa Egypten for Vognes og for Rytterses Skyld.

10. Og nu, mon jeg er dragen op foruden Herren imod dette Land for at fordærve det? Herren sagde til mig: Drag op imod dette Land og fordærv det.

11. Da sagde Eljakim og Sebna og Joah til Nabfate: Kjære, tal til dine Tjenere paa Syrist, thi vi forstaae det, og tal ikke til os paa Jodist for Folkets Dren, som er paa Muren.

12. Men Nabfate sagde: Haver min Herre sendt mig til din Herre eller til dig til at tale disse Ord? mon ikke til de Mænd, som sidde paa Muren at æde deres Møg og drikke deres Pis med eder?

13. Saa stod Nabfate og raabte med høj Røst paa Jodist, og sagde: Hører den store Konges, Kongen af Assyriens, Ord!

v. 4.

14. Saa sagde Kongen: Fader Ezechias ikke bedrage eder; thi han formaaer ikke at redde eder.

v. 15.

15. Og lader ikke Ezechias komme eder til at forlade eder paa Herren, idet han siger: Herren skal visseligen frie os, denne Stad skal ikke gives i Kongen af Assyriens Haand.

16. Adlyder ikke Ezechias; thi saa sagde Kongen af Assyrien: Gjører Velsignelse med mig, og gaar ud til mig, og æder, hver af sit Viintræ, og hver af sit Figen-træ, og drikker, hver Vand af sin Grøft,

1 Kong. 4, 15. 2 Kong. 18, 31. Micha 4, 4. Zach. 3, 10.

17. indtil jeg kommer og henter eder til et Land, som eders Land er, et Land, (i hvilket der er) Korn og Vin, et Land, (i hvilket der er) Brød og Vingaarbe.

18. Fader Ezechias ikke tilskynde eder, idet han siger: Herren skal frie os. Haver

Hedningernes Guder friet hver sit Land af Kongen af Assyriens Haand?

v. 14. c. 10, 9. 10 fg. 37, 12.

19. Hvor ere de Guder af Hamath og Arphad? hvor ere de Guder af Sepharvaim? og mon de have friet Samaria af min Haand?

c. 37, 13.

20. Hvo er iblandt alle disse Landes Guder, som have friet deres Land af min Haand, at Herren skulde frie Jerusalem af min Haand?

21. Og de taug og svarede ham ikke et Ord; thi det var Kongens Befaling, som havde sagt: I skulde ikke svare ham.

22. Da kom Eljakim, Hiskias Søn, som var Hofmester, og Sebna, Cantsleren, og Joah, Asaphs Søn, Secretæren, til Ezechias med sønderrevne Klæder, og de gave ham Nabjafes Ord tilskjende.

37. Capitel.

Ezechias sønderriver sine Klæder og sender Bud til Esaías, begjærende, at han skulde bede for dem til Herren, 1-4. Herren lader trofaste Ezechias og forkynder Senacheribs Undergang; men Senacherib sender Bud til ham med bespottelige Breve, 5-13. Ezechias udbreder Brevene for Herren og beder inderligt, 14-20. Esaías forkynder ham, at Herren vil straffe Senacherib og befæste Jerusalem, 21-35. En Engel slaaer 185,000 Mand i de Assyrsers Leir, og Senacherib dræbes af sine to Sønner, 36-38.

Og det skede, der Kong Ezechias det hørte, da sønderrev han sine Klæder og skjulte sig med en Sæk, og gik ind i Herrens Huus.

2 Kong. 19, 1 fg.

2. Og han sendte Eljakim, som var Hofmester, og Sebna, Cantsleren, og de ældste af Præsterne, skjulte med Sække, til Esaías, Amoz Søn, Propheten.

3. Og de sagde til ham: Saa sagde Ezechias: Denne Dag er Nødens og Straffens og Bespottelsens Dag; thi Vornene ere komne til Fødselens Sted, og der er ingen Kraft til at føde.

Ser. 6, 24. Micha 4, 9. 10.

4. Maaskee Herren din Gud vil høre Nabjafes Ord, hvilken hans Herre, Kongen af Assyrien, sendte at forhæne den levende Gud, og han skal straffe de Ord, som Herren din Gud haver hørt; saa opløst en Bøn for det Overblevne, som findes.

Ser. 37, 3; 42, 2.

5. Der Kong Ezechias Tjenere kom til Esaías,

6. da sagde Esaías til dem: Saa skulde I sige til eders Herre: Saa sagde Herren:

Frygt ikke for de Ord, som du hørte, med hvilke Kongen af Assyriens Tjenere forhaanede mig.

7. See, jeg vil give en Mand i ham, at han skal høre et Rygte og drage tilbage til sit Land; og jeg vil sælde ham med Sværdet i hans Land.

v. 38.

8. Og der Nabjafes kom igjen, da fandt han, at Kongen af Assyrien stred imod Libna; thi han hørte, at han var reist fra Lachis.

c. 36, 2.

9. Og han hørte om Thirhaka, Morlands Konge, at der sagdes: Han er uddragen at stride imod dig; der han det hørte, da sendte han Bud til Ezechias og lod sige:

10. Saa skulde I sige til Ezechias, Judæ Konge, sigende: Lad din Gud ikke bedrage dig, paa hvilken du forlader dig og siger: Jerusalem skal ikke gives i Kongen af Assyriens Haand.

11. See, du, du haver hørt, hvad Kongerne af Assyrien have gjort ved alle Landene, at (de have) ødelagt dem; og du, skulde du blive friet?

12. Have Hedningernes Guder friet dem, som mine Fædre fordærvede, nemlig Gofan og Charan og Nezech og Edens Børn, som vare i Thelasjar?

c. 36, 18. 5 Mos. 32, 37. 39.

13. Hvor er Kongen af Hamath og Kongen af Arphad og Kongen af Sepharvaims Stad, Hena og Ivva?

c. 36, 19.

14. Og Ezechias tog Brevene af Budenes Haand og læste dem; og han gik op til Herrens Huus, og Ezechias udbredte dem for Herrens Ansigt.

15. Og Ezechias bad til Herren og sagde:

16. Herre Zebaoth, Israels Gud, som sidder over Cherubim! du er den Gud alene over alle Riger paa Jorden, du, du gjorde Himlene og Jorden.

Pf. 99, 1. 5 Mos. 4, 35. Dan. 4, 25.

17. Herre! høi dit Øre og hør, Herre! oplad dine Øine og see, og hør alle Senacheribs Ord, som sendte (hid) til at forhæne den levende Gud.

Pf. 17, 6.

18. Det er sandt, Herre! Kongerne af Assyrien have ødelagt alle (Hedninger i) Landene og deres Land.

19. Og de have overgivet deres Guder til Ilden, fordi de vare ikke Guder, men Menneskens Hænders Gjerning, Træ og Sten, og de fordærvede dem.

Pf. 115, 4. Ef. 44, 9 fg.

20. Men nu, Herre, vor Gud! frels os fra hans Haand, at alle Riger paa Jorden maae kjende, at du er Herren, du alene.

c. 49, 26. Ezech. 21, 5.

21. Da sendte Esaias, Amoz Søn, til Ezechias og lod sige: Saa siger Herren, Israels Gud: (Jeg haver hørt,) hvad du haver bedet til mig imod Senacherib, Kongen af Assyrien.

22. Dette er det Ord, som Herren haver talet imod ham: Jomfruene, Zions Datter, hun foragter dig (og) bespottet dig, Jerusalems Datter ryfter Hovedet efter dig.

23. Hvem haver du bespottet og forhaaet? og imod hvem opløstede du Røsten? og du opløstede dine Dine høit imod Israels Hellige.

24. Du bespottede Herren formedelst dine Tjenere og sagde: Med mine Vogues Mangfoldighed er jeg, jeg opfaren paa Bjergenes Høihed, ved Libanons Sider, og jeg vil afhugge dens høie Cedere, dens udvalgte Fyrre, og jeg vil komme paa det Høie yderst paa den, til dens frugtbare Marks Skov.

c. 36, 18. 20.

25. Jeg, jeg haver gravet og druffet Vand, og udtørret med mine Fødders Saale alle dybe Floder.

c. 19, 6.

26. Haver du ikke hørt, at jeg haver gjort det for lang Tid siden, at jeg haver daaet det i gamle Dage? nu haver jeg ladet det komme, og det skal være til at ødelægge de faste Stæder, (at de blive) til ødelagte Steenhobe.

27. Og de, som boede deri, bleve afsmægtige, vare knuste og beskjæmmede; de bleve som Græs paa Marken og (som) de grønne Urter, (som) Hø paa Tagene og en (forbrændt) Alger, før (Kornet) staaer (i Alr).

Ps. 129, 6.

28. Og jeg veed din Volig og din Udgang og din Indgang, og at du raser imod mig.

29. Efterdi at du raser imod mig, og dit Bulder er kommet op for mine Øren, saa vil jeg lægge min Krog i din Næse og mit Bidsel i dine Læber, og føre dig tilbage ad den Bei, som du kom paa.

Ezech. 35, 12.

30. Og dette (skal være) dig Tegnet: at man i dette Aar skal æde det, som opvøxer uden Arbeide, og i det andet Aar det, som vøxer af sig selv (deraf); men i det tredje Aar saaer og høster og planter Viingaaarde, og æder deres Frugt.

31. Thi det Undkomme af Judæ Huus,

som er overblevet, skal ydermere faae Rødder under sig og bære Frugt over sig.

c. 27, 6.

32. Thi det Overblevne skal udgaae af Jerusalem, og det Undkomne af Zions Bjerg; den Herre Zebaoths Ridsfærhed skal gjøre det.

33. Derfor, saa sagde Herren om Kongen af Assyrien: Han skal ikke komme i denne Stad, og ikke skyde en Pils derind, og ikke komme for den med Skjold, og ingen Vold opfaaede derimod.

34. Han skal drage tilbage ad den Bei, som han kom paa, og ikke komme i denne Stad, siger Herren.

v. 29.

35. Thi jeg vil beskjærme denne Stad for at frelse den, for min Skyld og for Davids, min Tjeners, Skyld.

c. 38, 6.

36. Da foer Herrens Engel ud og slog i de Assyrers Leir hundrede og fem og fir hundstue Tusinde; og der man stod aarle op om Morgen, saa, da vare de alle sammen (døde) Kroppe.

c. 17, 12. 14: 31, 8.

37. Saa rejste Senacherib, Kongen af Assyrien, og drog (vort) og vendte tilbage, og han blev i Ninive.

38. Og det skede, der han tilbød i Nisrochs, sin Guds, Huus, da sloge hans Sønner, Adrammelech og Sarezer, ham med Sværdet, og de indkom til Ararats Land; og hans Søn Asarhaddon blev Konge i hans Sted.

v. 7.

38. Capitel.

Ezechias bliver syg, beder til Herren, bønføres og faaer et Tegn derpaa, at han skal blive frisk, 1-8. Ezechias beskriver den store Rød og Angest, han havde været ubi, og berømmer Herrens Hjælp og Velgjerninger, 9-20. Maaden, hvorledes han var bleven frisk, beskrives, 21. 22.

I de samme Dage blev Ezechias døds syg, og Esaias, Amoz Søn, Propheten, kom til ham og sagde til ham: Saa sagde Herren: Besik dit Huus, thi du skal døe og ikke leve.

2 Kong. 20, 1 fg. 2 Kron. 32, 21.

2. Og Ezechias vendte sit Ansigt til Væggen og bad til Herren,

Ps. 30, 3. 1.

3. og sagde: Al Herre! kom dog ihu, at jeg haver trofagen vandret for dit Ansigt og med et retskaffent Hjerter, og gjort det, som er godt for dine Dine; og Ezechias græd bitterligen.

4. Og Herrens Ord skede til Esaias, sigende:

5. Gak og siig til Ezechias: Saa sagde Herren, Davids, din Faders, Gud: Jeg

haver hørt din Bøn, jeg haver seet din Graad; see, jeg lægger femten Aar til dine Dage.

6. Og jeg vil frie dig og denne Stad fra Kongen af Assyriens Haand, og bestjærme denne Stad. c. 37, 35.

7. Og du skal have dette Tegn af Herren, at Herren skal gjøre denne Gjerning, som han haver sagt: c. 37, 30.

8. See, jeg vil vende Styggen paa Timestregerne, som er gaaen ned paa Ahas Timestreger, paa Solviseren, ti Streger tilbage; og Solen gif ti Streger, over hvilke den var nedgangen, tilbage paa Stregerne.

9. Ezechias's, Judæ Konges, Skrift, der han havde været syg og var bleven helbredet af sin Sygdom:

10. Jeg, jeg sagde: Da mine Dage afsljøres, maa jeg fare til Gravens Porte, jeg maa savne det Øvrige af mine Aar.

11. Jeg sagde: Jeg skal ikke see Herren, (ja) Herren i de Levendes Land, jeg skal ikke stue Menneskene ydermere hos dem, som boe i Verden. Pj. 27, 13.

12. Min Levetid er bortfaren og bortflyttet fra mig som en Hyrdes Pausalun; jeg haver afrevet mit Levnet som en Væver, han vil affkjære mig ved Magerhed; fra om Dagen indtil om Natten vil du (fuldkommelig) gjøre Ende med mig.

Job 6, 9; 7, 6.

13. Jeg stillede mig indtil om Morgen; som en Løve, saa sønderbryder han alle mine Been; fra om Dagen indtil Natten vil du (fuldkommelig) gjøre Ende med mig.

14. Jeg quiddrede saa som en Trane, som en Svale, jeg kurrede som en Due; mine Dine opløstede sig til det Høie: Herre! jeg undertrykkes, vær Borgen for mig.

c. 59, 11. Ezech. 7, 16. Nah. 2, 8.

15. Hvad skal jeg sige? han baade tilfagde mig det, og han gjorde det; jeg skal vandre (sagteligen) frem alle mine Aar for min Sjæls Bitterheds Skyld.

16. Herre! ved disse Ting maae de leve, og min Lands Liv er ved dem alle; og du skal gjøre mig stærk og holde mig i Live.

v. 15.

17. See, udi Fred kom paa mig en Bitterhed, (ja) en Bitterhed; men du, du haver kjærligen annammet min Sjæl fra Fordærvsens Hule, thi du kastede alle mine Synder bag din Ryg.

Pj. 86, 13. Pj. 30, 4. Pj. 116, 3. 4. Micha 7, 19.

18. Thi Graven kan ikke takke dig, Døden (kan ikke) love dig; de, som nedfare i Hulen, kunne ei vente paa din Sandhed.

Pj. 6, 6. Pj. 115, 17.

19. Den, som lever, (ja) den, som lever, han skal takke dig, som jeg (gjør) idag; en Fader skal undervise Børn om din Sandhed.

1 Mos. 18, 19. 5 Mos. 6, 7.

20. Herre! (kom) at frelse mig, saa vil vi lege paa min Strængeleg i Herrens Huus alle de Dage, vi leve.

Pj. 63, 5. Pj. 104, 33. Pj. 146, 2.

21. Men Esaïas havde sagt, at de skulde tage en Klump af Figen og gjøre den til et Plaster paa hans Byld, saa skulde han leve.

22. Og Ezechias havde sagt: Hvad (skal være) Tegn (dertil), at jeg skal gaae op i Herrens Huus?

39. Capitel.

Merodach, Kongen af Babel, sender Bud til Ezechias, som viser samme Bud alle sine Liggendefæ, 1. 2. Esaïas forkynder ham, at alt hans Guds, ja og hans Afkom skulde søres til Babel; dog troster Ezechias sig derved, at der skulde blive Fred i hans Dage, 3-8.

Paa den samme Tid sendte Merodach Baladan, Baladans Søn, Kongen af Babel, Breve og Skjent til Ezechias; thi han havde hørt, at han havde været syg og var bleven stærk.

2 Kong. 20, 12 fg. 2 Kron. 32, 31.

2. Og Ezechias blev glad ved dem og lod dem see alt sit Huus, (hvori vare hans) dyrebare Sager, Sølv og Guld og (kostelige) Urter og den bedste Olie, og alt sit Baabenhuus og alt det, som fandtes i hans Liggendefæ; der var ingen Ting, som Ezechias jo lod dem see i sit Huus og i sit ganske Herredømme.

3. Da kom Esaïas, Propheten, til Kong Ezechias og sagde til ham: Hvad have disse Mænd sagt, og hvorfra ere de komne til dig? og Ezechias sagde: De ere komne fra et langt fraliggende Land til mig, fra Babel.

4 Mos. 22, 9.

4. Og han sagde: Hvad have de seet i dit Huus? og Ezechias sagde: De have seet alt det, som er i mit Huus; der var ingen Ting, som jeg jo lod dem see i mine Liggendefæ.

5. Da sagde Esaïas til Ezechias: Hør den Herre Zebaoths Ord:

6. See, de Dage komme, at alt det, som er i dit Huus, og hvad dine Fædre have

samlet til Viggendefæ indtil denne Dag, skal føres til Babel; der skal Intet blive tilovers, siger Herren.

Jer. 20, 5.

7. Og af dine Børn, som udkomme af dig, som du skal avle, skulle de tage; og de skulle være Kammerjenerer i Kongen af Babels Palads.

8. Men Ezechias sagde til Esaias: Det Herrens Ord, som du haver talet, er godt; og han sagde (hydermere): Thi der skal være Fred og Trofasthed i mine Dage.

1 Sam. 3, 18. 2 Kong. 22, 20.

40. Capitel.

Esaias spaaer om Evangelii Prædiken, især ved Johannes den Døber, og lærer, hvad der skulde prædikes, og hvorledes Kristus skulde overvinde Djævelen og føde sin Hjord, 1-11; taler om Guds Almagt, Visdom og Styrke, og at ingen Ting kunde lignedes ved ham, 12-25; straffer dem, som ikke tryggeligen ville forlade sig paa Herrens visse Hjælp og store Kraft, 26-31.

Trøster, trøster mit Folk, skal eders Gud sige.

c. 35, 4.

2. Taler hjærligen til Jerusalem og raaber til den, at dens Strid er fuldbendt, thi dens Misgjerning er forliget; thi den haver faaet dobbelt af Herrens Haand for alle dens Synder.

Hos. 2, 14. Zeph. 3, 9. Beger. 4, 22. Ef. 61, 7.

3. (Der er) hans Røst, som raaber i Ørken: Rydder Herrens Vej, gjører vor Guds banede Vej ret paa den flette Mark.

Matth. 3, 3.

4. Hver Dal skal ophøies, og hvert Bjerg og Høi skal fornedres, og (hvad som er) krumt, skal blive jævnt, og det Knuddrede skal blive (som en slet) Dal.

c. 42, 16. Luc. 3, 5.

5. Og Herrens Herlighed skal aabenbares, og de skulle see, (ja) alt Kjød tilhøbe, det, som Herrens Mund haver talet.

6. (Der er hans) Røst, som siger: Naab! og han sagde: Hvad skal jeg raabe? Alt Kjød er Hø, og al dets Fromhed er som et Blomster paa Marken.

Pf. 103, 15. 16. Sal. 1, 10. 11. 1 Petr. 1, 24.

7. Høet bliver tørt, Blomstret falder af, naar Herrens Aand blæser derpaa, (ja) Folket er viskelig Hø.

2 Mos. 15, 10.

8. Høet bliver tørt, Blomstret falder af, (men) vor Guds Ord bestaaer evindeligen.

Pf. 119, 89. Matth. 5, 18. 1 Petr. 1, 25.

9. Du, som bærer Zion et (godt) Budskab, stig op paa et høit Bjerg; du, som bærer Jerusalem et (godt) Budskab, ophøi din Røst med Magt, ophøi (den, og) frygt

ikke; siig til Judæ Stæder: See, eders Gud!

c. 2, 3; 58, 1; 35, 4.

10. See, den Herre Herre skal komme imod den Stærke, og hans Arm skal herse over ham; see, hans Vøn er hos ham, og hans Gjerning er for hans Ansigt.

Luc. 11, 21. 22. Matth. 3, 12. Ef. 62, 11. Rom. 2, 6 fg.

11. Han skal føde som en Hyrde sin Hjord, samle Lam i sin Arm og bære dem i sit Stjød, han skal lede de (Faar), som ere med Lam.

Pf. 23, 1. Pf. 80, 2.

Ezech. 31, 11. 23; 37, 24. Ef. 46, 4. 1 Petr. 2, 25.

12. Hvo haver maalet Vandet med sin Næve, og afmaalet Himmelen med et Spand, og fattet Jordens Støv med en Tredingsmaade, og veiet Bjergene med Vægten, og Høiene med Vægtstaaer?

c. 48, 13.

13. Hvo haver styret Herrens Aand, og (hvo haver som) hans Raadgiver undervist ham?

Jer. 23, 18. Rom. 11, 34. 1 Cor. 2, 16.

14. Med hvem haver han raadført sig, som haver givet ham Forstand og lært ham Rettens Vej, og lært ham Kundskab og undervist ham om Forstands Vej?

15. See, Hedningerne ere agtede (for ham) som en Draabe af Spandet og som et Gran i Vægtstaaerne; see, Der skal han bortkaste som tyndt (Støv).

16. Og Libanon er ikke nok til at brænde, og Dyr derudi ikke nok til Brændoffer.

17. Alle Hedningerne ere som Intet for ham; de ere agtede for ham mindre end Intet og det Døde.

Pf. 39, 6. 12. Pf. 62, 10.

18. Ved hvem ville I da ligne Gud? eller hvad for en Signelse ville I forordne for ham?

c. 46, 5 fg. Ap. G. 17, 29.

19. En Mester støber et udstaaet Billede, og en Guldsmed beslaaer det med Guld og støber Solklæder.

c. 41, 10. 12. 13 fg. 46, 6.

20. (Desligeste) hvo, som er for fattig til (at gjøre) en Oplostelse, udvælger et Træ, som ikke raadner; han søger sig en vis Mester til at berede et udstaaet Billede, som ikke skal bevæges.

Jer. 10, 3.

21. Monne I ikke ville forstaae? monne I ikke ville høre? er det ikke forkyndt eder af Begyndelsen? have I ikke forstaaet det, fra Jordens Grundvolde (bleve lagte)?

22. (Han er) den, som sidder over Jordens Ræds, og de, som boe derpaa, ere som Græshopper; (han er) den, som udstrækker Himlene som et tyndt (Tæppe), og udbreder dem som et Pailun at boe udi,

c. 42, 5; 44, 24; 45, 12. Pf. 104, 2.

23. som gjør Fyrsterne til Intet, som gjør Jordens Dommere som det Nde.

24. Ja, de blive hverken plantede, ei hel-
ler faaede, og deres Stub rodfæstes ikke i
Jorden; og han blæser ogsaa paa dem, at
de blive tørre, og en Storm maa tage dem
bort som Halv. c. 47, 14.

25. Hvem ville I da ligne mig ved, som
jeg skulde være lig? siger den Hellige. v. 18.

26. Opløfter eders Vine i det Høie og
feer; hvo skabte saadanne Ting? den, som
udfører deres Hær ved Tal; han kalder
dem alle ved Navn (for hans) Krafts
Mangfoldighed, thi han er stærk med
Kraft, der fattes Ingen. Ps. 123, 1. Ps. 147, 4.

27. Hvorfor vil du da sige, Jakob! og
tale, Israel: Min Bei er skjult for Her-
ren, og min Ret gaar min Gud forbi.

28. Veed du ikke, eller haver du ikke hørt?
Herren, den evige Gud, som skabte Jor-
dens Ender, kan ikke blive træet, ei heller
vansmægte, hans Forstand er urandsagelig.

c. 42, 5; 44, 24; 45, 12.

29. Han giver den Trætte Kraft, og for-
merer dens Styrke, (som haver) ingen
Kræfter.

30. De Unge skulle blive trætte og van-
smægte, og de udvalgte (Mænd) skulle vis-
seligen falde.

31. Men de, som forvente Herren, skulle
fornye (deres) Kraft, de skulle opfare med
Binger som Ørnene; de skulle løbe og ikke
vansmægte, gaae og ikke blive trætte.

Ps. 25, 3. Ps. 42, 6. 12. Ps. 43, 5. Ps. 3, 25.

41. Capitel.

Herren gaar iredte med alle Afgudsdyrkere
og forestiller, hvorledes han havde kaldet Abra-
ham, givet ham Kraft og Seier, hvilket de havde
hørt, dog bleve de ved deres Afguder, 1-7.
Han trøster de fromme Israellitter, lover at frelse
dem, ødelægge deres Fjender, men velsigne de
Troende, 8-20. Han viser Afgudernes Forsæm-
melighed deraf, at de ei kunne forkynde tilkom-
mende Ting, eller gjøre Dødt eller Godt, 21-24;
lover at samle en Menighed af alle Folk ved
Kristum, og vidner atter om Afgudernes Uduel-
lighed, 25-29.

I Der! tier for mig, og lad Folkene for-
nye (deres) Kraft; lad dem komme, lad
dem da tale, lad os nærme os, (at komme)
for Retten tilfammen. c. 1, 18; 43, 26.

2. Hvo opvakte den Retfærdige af Østen?
(hvo) kaldte ham, at han fulgte efter ham?
(hvo) overgav Hedningerne for hans An-
sig? og (hvo) gjorde, at han herskede over
Konger? (hvo) gav (dem for) hans Sværd

som Støv, for hans Bue som Halv, der
bortblæses?

1 Mos. 12, 1; 15, 7; 17, 1.

Ap. G. 7, 3. Ebr. 11, 8. Ef. 51, 2.

3. Han forfulgte dem, drog igjennem med
Fred paa den Sti, som hans Fødder ikke
havde gaaet (tilforn).

4. Hvo udrettede og gjorde (det? hvo)
kalder Slægterne fra Begyndelsen? Jeg,
Herren, (som er) den Første, og med de
Sidste er jeg selv. c. 44, 6; 48, 12. Nab. 1, 18.

5. Derne faae det og frygtede, Jordens
Ender forfærdedes (faare); de nærmede
sig og kom (hertil).

6. De vilde hjælpe, den Ene den Anden,
og (den Ene) sagde til den Anden: Vær
frimodig.

7. Og en Tømmersmand bestyrkede en
Guldsmed, som gjorde med Hammeren
(Blikket) glat, idet han slog paa Ambolten,
sigende: Det er godt til at lodde med, og
han befæstede det med Søm, at det ikke
skulde bevæges.

8. Men du, Israel, min Tjener! Jakob,
som jeg udvalgte, Abrahams, min Vens,
Sæd!

Enc. 1, 54. Ef. 43, 10; 44, 1.

9. du, hvem jeg tog fat paa (og hentede)
fra Jordens Ender, og kaldte dig fra dens
Øpperste, og sagde til dig: Du er min Tje-
ner, jeg udvalgte dig og forkaftede dig ikke!

10. frygt ikke, thi jeg er med dig, see ikke
om (til Andre), thi jeg er din Gud; jeg
haver styrket dig, ja hjulpet dig, ja opholdt
dig med min Retfærdigheds høire Haand.

c. 43, 1. Jer. 1, 8. Zeph. 3, 16. 17. Jer. 30, 10. 11.

11. See, de skulle beskjæmmes og skamme
sig, alle de, (som ere) optændte imod dig;
de skulle blive som Intet, og de Mænd,
som trætte med dig, skulle omkomme.

12. Du skal søge efter dem og ikke finde
dem; de Mænd, som lides med dig, de
skulle blive som Intet, og de Mænd, som
(føre) Krig imod dig, som (det, der haver)
Ende.

13. Thi jeg er Herren din Gud, som
tager fat paa din høire Haand, som siger
til dig: Frygt ikke, jeg, jeg hjælper dig.

14. Frygt ikke, du Ørn, Jakob! I (faa)
Folk, Israel! jeg, jeg haver hjulpet dig,
siger Herren, og din Frelser er den Israels
Hellige.

15. See, jeg gjorde dig til en skarp ny
Tærskvogn, som haver Taffer; du skal
tærfe og sonderknuse Bjergene, og gjøre
Høiene som Vuner.

16. Du skal bortsprede dem, og Veiret

skal opløste dem, og en Storm skal adsprede dem; men du, du skal fryde dig i Herren, du skal rose dig i Israels Hellige. c. 61, 10.

17. De Glendige og de Fattige lede efter Vand, og (der er) intet, deres Tunge forsmægtede af Tørst; jeg, Herren, jeg vil høre dem, (jeg,) Israels Gud, jeg vil ikke forlade dem.

5 Mos. 31, 6. 8. Jos. 1, 5. Ebr. 13, 5.

18. Jeg vil aabne Floder paa de høje (Steder), og Rilder midt i Dalene; jeg vil gjøre Ørken til Vandløb, og det tørre Land til Vandløb.

c. 32, 2; 43, 20.

19. Jeg vil give Cedere, Sithintræer og Myrtræer og Oliertræer i Ørken; paa den flette Mark vil jeg give Fyrretræer, Bøgetræer og Buxhom tillige;

c. 55, 13.

20. paa det at de skulle see og vide, og lægge (paa Hjerte) og forstaae tillige, at Herrens Haand haver gjort dette, og Israels Hellige haver skabt dette.

21. (Saa) lader eders Trætte komme nær, siger Herren, lader eders stærke (Beviisninger) komme frem, siger Jakobs Konge.

22. Lader dem komme frem og forkynde os det, som hændes skal; forkynder os de forrige Ting, hvad de vare, paa det vi maae lægge os det paa Hjerte og vide det Sidste deraf, eller lader os høre de tilkommende Ting.

c. 43, 9; 44, 7.

23. Forkynder de Ting, som skulle komme herefter, saa kunne vi vide, at I ere Guder; ja gjører vel eller gjører ilde, saa ville vi see os om og besee det med hverandre.

c. 42, 9.

24. See, I ere (mindre) end Intet, og eders Gjerning er (værre) end en Dgls; (den er) en Bederstygghed, som udvælger eder.

c. 44, 9. 1 Jos. 3, 8.

25. Jeg opvækker (et Folk) af Norden, og det skal komme, (ja) fra Solens Opgang skal (et Folk) paakalde i mit Navn; og det skal komme over Forstanderne som over Leer, og nedtræde Dynd, som en Pottemager.

26. Hvo haver forkyndt (Noget) af Begyndelsen, at vi kunde vide det, eller fra forrige Tid? saa ville vi sige: (Han er) retfærdig; men der er Ingen, som forkynder (Noget), og Ingen, som lader høre (Noget), og Ingen, som hører eders Tale.

c. 43, 9.

27. (Jeg er) den Første, (som siger) til Zion: See, see dem; og jeg vil give Jerusalem den, som bærer (et godt) Budskab.

28. Og jeg saae (mig om), men der var Ingen, og af disse var og ingen Raadgiver, at jeg kunde spørge dem ad, og de kunde give Svar tilbage.

29. See, de ere alle Uretfærdighed, deres Gjerninger ere Intet; deres støbte (Billeder) ere Veir og Tomhed.

Ps. 96, 5. Jer. 10, 3. 14; 51, 17. 18.

42. Capitel.

Esaias taler om Christi Embede, Nymaghet, Sagtmødighed, Omhyggelighed og Nidjærhed, og at han veed Alting tilforn, 1-9: formaner de Troende til at takke Herren for Christi Riges Fremgang til de Blindes Ophjælpning og Afgjædernes Bestjæmmelse, 10-17; klager over Jødernes Forhærdelse, saavel Folkets som Præsterne, og forkynder dem Brede og Straf, 18-25.

See, min Tjener, hvilken jeg opholder, min Udvalgte, (til hvilken) min Sjæl haver Behagelighed; jeg haver givet min Aand over ham, han skal udføre Ret for Hedningerne.

Matth. 12, 18 fg. Ef. 11, 2; 61, 1 fg. Ap. G. 10, 38.

2. Han skal ikke raabe og ei opløste (Røsten), og ikke lade høre sin Røst paa Gaden.

3. Han skal ikke sønderbryde et knuset Rør, og ikke udslukke den rygende Hør; han skal udføre Ret efter Sandhed.

Ps. 34, 19. Matth. 11, 28.

4. Han skal ikke vanmægte, ei heller blive afmattet, indtil han faaer skiftet Ret paa Jorden, og Der skulle vente paa hans Lov.

5. Saa sagde den Herre Gud, som skabte Himlene og udbredte dem, som udstrakte Jorden og dens Grøder, som giver Folket derpaa Aande, og dem en Aand, som gaar derpaa:

c. 40, 22; 44, 24; 45, 12.

6. Jeg, Herren, jeg haver kaldet dig med Retfærdighed, og jeg vil tage fat paa din Haand; og jeg vil bevare dig og give dig til en Pagt for Folket, til Hedningernes Fys,

c. 9, 2; 49, 6; 60, 3. Luc. 2, 32. Ap. G. 13, 47.

7. til at aabne de Blindes Øine, til at udføre de Bændte af Fængsel, dem, som sidde i Mørke, af Fængsels Hums.

Ap. G. 26, 18.

Ef. 61, 1. Luc. 4, 18. Ef. 9, 2 fg. Luc. 1, 79.

8. Jeg er Herren, det er mit Navn, og jeg vil ingen Anden give min Ære, eller de udstaarne Billeder min Priis.

2 Mos. 3, 15. Ef. 48, 11.

9. See, de forrige Ting ere komne, og jeg forkynder de nye; for de skulle oprinde, vil jeg lade eder høre (om dem).

c. 41, 22. 23; 46, 10; 48, 3.

10. Synger Herren en ny Sang, hans Priis fra Jordens Ende, 3, som nedfare paa Havet, og dets Fylde, Derne og deres Indbyggere! Pf. 96, 1. Nab. 5, 9.

11. Orken og dens Stæder skulle opløste (Røsten, ja) Byer, som Redar beboer; de skulle synge (med Fryd), som boe paa en Klippe, de skulle raabe fra Bjergenes Top. c. 60, 7.

12. De skulle tillægge Herren Ære, og kundgjøre hans Priis paa Derne. 5 Mos. 32, 3. Nab. 14, 7.

13. Herren skal uddrage som en Vældig, opvække (sin) Ridsfærhed som en Krigsmand; han skal raabe (med Glæde), ja raabe høit, han skal faae Overhaand over sine Fjender.

14. Jeg taug fra fordum (Tid), jeg var taus, jeg holdt mig; (men nu) vil jeg raabe, som hun, der fødte, jeg vil ødelægge og opløse tillige. c. 57, 11. Pf. 50, 12.

15. Jeg vil tørre Bjerge og Høie, og borttørre alle deres Urter, og gøre Flo-der til Der og borttørre Søer. c. 50, 2.

16. Og jeg vil lede de Blinde paa den Vej, som de ikke vide, jeg vil lade dem træde paa de Stier, som de ikke kjende; jeg vil sætte Mørkhed for deres Ansigt til Lys, og de frumme (Steder) til det, som er jævnt; disse Ting haver jeg gjort dem, og ikke forladt dem. Pf. 97, 11. Pf. 112, 4. Ef. 40, 4.

17. (Men) de have vendt sig tilbage, de skulle vissefælg bestjæmmes, de, som forlade sig paa et udstaaet Billede, som sige til et støbt Billede: I ere vore Guder. c. 1, 29; 41, 9. 11. 15. 17.

18. I Døve, hører, og seer til, I Blinde, at I kunne see! c. 43, 8.

19. Hvo er blind, uden min Tjener, og døv (som den), jeg udsendte som mit Bud? hvo er (saa) blind som den Fuldkomne, og (saa) blind som Herrens Tjener?

20. Du seer (vel) mange Ting, men du bevarer (dem) ikke; (om) han end oplader Ørene, hører han dog ikke. c. 6, 9. Matth. 13, 13. 14. Ezech. 33, 31.

21. Herren haver Lyft (til ham) for sin Retferdigheds Skyld; han vilde gøre (ham) stor ved Loven og gøre (ham) herlig.

22. Men det er et Folk, som er berøvet og plyndret, de ere allesammen besnærede i Hulerne og skjulte i Fængsels Huse; de ere blevne til Bytte, og der er Ingen, som

frier, til et Klov, og der er Ingen, som siger: Giv (hid) igjen. c. 49, 9.

23. Hvo er iblandt eder, som vender Øret til dette, som vil mærke og høre (det, som) herefter (skal skee)? Ezech. 7, 11.

24. Hvo gav Jakob til at plyndres, og Israël til Røvere? mon ikke Herren? og han er den, vi syndede imod, og de vilde ikke vandre i hans Vej og ikke høre paa hans Lov. Jer. 2, 19; 6, 16.

25. Derfor udøste han sin Brede Grumhed og Krigsmagt over ham, og stak Ild paa ham trindt omkring, men han forstod det ikke, og han fortærede ham, men han lagde det ikke paa Hjerte. Jer. 7, 20. Ezech. 20, 8.

43. Capitel.

Herren lover sine Troende Forsløsning og Beskjæmmelse, og at han vilde samle Hedningerne til sin Kirke, 1-7; beviser Afgudernes Forsælgelighed, og at han er den sande Gud alene, 8-13. Særdels vil han bevise det, naar han forløser sit Folk af det babyloniske Fængsel, ikke for deres Værdigheds Skyld, men for sin egen Naades og Forsønings Skyld, 14-28.

Men nu, saa siger Herren, som skabte dig, Jakob! og dannede dig, Israël: Frygt ikke, thi jeg gjenløste dig, jeg kaldte (dig) ved dit Navn, du er min. c. 44, 2; 41, 10; 45, 3. Jer. 30, 10; 46, 28.

2. Naar du gaaer igjennem Vandene, (da vil) jeg (være) hos dig, og igjennem Flo-derne, (da) skulle de ikke overstylle dig; naar du gaaer igjennem Ilden, skal du ikke brændes, og Vuen ikke fortære dig. Pf. 66, 12. Dan. 3, 17. 27.

3. Thi jeg er Herren din Gud, Israels Hellige, din Frelser; jeg gav Ægypten til Forsoning for dig, Morland og Seba i dit Sted. c. 49, 7; 45, 14.

4. Fra den (Tid), du var dyrebar agtet for mine Dine, er du bleven herliggjort, og jeg, jeg elskede dig; derfor haver jeg givet Mennesker i dit Sted, og Folk i Stedet for din Sjæl.

5. Frygt ikke, thi jeg er med dig; jeg vil føre din Sæd fra Østen og samle dig fra Vesten.

6. Jeg vil sige til Norden: Giv (hid), og til Sonden: Forhindre ikke; før (hid) mine Sønner langt fra, og mine Døtre fra Jordens Ende! c. 49, 12; 60, 4.

7. Hver den, som er kaldet i mit Navn, den haver jeg og skabt til min Ære, den haver jeg dannet, den haver jeg ogsaa gjort. Jer. 14, 9; 15, 16.

8. Før det blinde Følk ud, som dog haver Dine, og de Døve, som dog have Øren.

c. 41, 22; 42, 18.

9. Fader alle Hedningerne samles tilhobe og Folkene jantes; hvo er iblandt dem, som kan kundgjøre dette? lader dem lade os høre de forrige Ting; lader dem føre deres Vidner, saa de kunne retfærdiggøres, og man kan høre og sige: (Det er) Sandhed.

c. 45, 21; 41, 22, 26.

10. I ere mine Vidner, siger Herren, og min Tjener, som jeg udvalgte, at I skulde vide det og troe mig, og forstaae, at jeg er det; før mig er ingen Gud dannet, og efter mig skal ingen være. c. 45, 14, 5 Mos. 32, 39.

11. Jeg, jeg er Herren, og der er ingen Frelser uden mig.

c. 41, 6, 8. Sof. 12, 4, 9.

12. Jeg, jeg kundgjorde det, og haver frelst, og lod (eder) høre det, og ingen fremmed (Gud) iblandt eder; og I ere mine Vidner, siger Herren, at jeg er Gud.

v. 10.

13. Og saa før (det var) Dag, er jeg selv, og der er Ingen, som kan redde af min Haand; jeg vil arbejde, og hvo kan afvende det?

Ps. 90, 2.

14. Saa sagde Herren, eders Gjenløser, Israels Hellige: Før eders Skyld sendte jeg til Babel og lod nedslaae alle Sten-gerne, og Chaldæerne paa Skibene, som de frydede sig paa.

15. Jeg er Herren, eders Hellige, som skabte Israel, eders Konge.

16. Saa sagde Herren, som gjorde Bei i Havet, og Sti i stærke Vande,

2 Mos. 14, 22. Sof. 3, 16. Ef. 41, 27.

17. som udførte Vogn og Hest, Hær og Magt: De ligge tilhobe, de opstaae ikke, de ere udslukte, (ja) slutte som Hør. c. 42, 25.

18. Kommer ikke de forrige Ting ihu, og agter ikke paa den gamle Ting.

19. Sec, jeg gjør noget Nyt, nu skal det opvoxe; skulde I ikke forstaae det? ja, jeg vil gjøre Bei i Ørken, Floder i øde (Steder).

2 Cor. 5, 17. Hab. 21, 5. Ef. 41, 18.

20. Vilde Dyr paa Marken skulle ere mig, Drager og Strudsunger; thi jeg gav Vand i Ørken, Floder i øde (Steder), at give mit Følk, mine Udvalgte, at drikke.

21. Det Følk, som jeg haver dannet mig, de skulle forkynde min Priis.

22. Og du, Jakob! paakaldte mig ikke; men du haver gjort mig Nøie, Israel!

23. Du bragte mig ikke dine Brændofferes Faar, ei heller erede du mig med dine

Slagtoffere; jeg kom dig ikke til at tjene (mig) med Madoffer, og gjorde dig ikke Nøie med Køgelse.

24. Du kjøbte mig ikke Calmus for Penge, skjenkede mig ikke (overflødig) med dit Slagtoffers Fjedme; sandeligen, du kom mig til at tjene i dine Synder, du gjorde mig Nøie med dine Misgjerninger.

25. Jeg, jeg er den, som udsletter dine Overtrædelser for min Skyld, og jeg vil ikke ihukomme dine Synder.

Ps. 51, 3. Ef. 44, 22. Jer. 31, 34. Ebr. 8, 12.

26. Paamind mig, lad os gaae irette med hverandre; fortæl du det, at du kunde retfærdiggøres.

c. 1, 18. Jer. 2, 35.

27. Din første Fader synkede, og dine Talsmænd have gjort Overtrædelse imod mig.

Ps. 106, 6.

28. Derfor vil jeg vanhellige Helligdommens Tjyrster, og give Jakob til Band, og Israel til Forhaanelse.

44. Capitel.

Herren taler fremdeles om sin Aands Udgydelse og herlige Naadegaver, og priser sin Mæjstæt og Wiisdom, forestillende derimod Afgudernes og deres Dyreres Forjængelighed og Blindhet, 1-20. Han formaner sit Følk til at hængse ved ham, som havde gjenløst dem, og at love Gud, som skulde befrie sit Følk af det babyloniske Fængsel og lade Jerusalems Stad og Tempel ved Cyrus bygge igjen, 21-28.

Og hør nu, Jakob, min Tjener, og Israel, som jeg udvalgte.

c. 41, 8; 43, 10.

2. Saaledes sagde Herren, som dig gjorde og dannede dig, som hjælper dig af (Mødres) Liv: Frygt ikke, min Tjener Jakob, og du Rette, som jeg udvalgte!

c. 43, 1, 15; 41, 10, 13, 14, 5 Mos. 32, 15.

3. Thi jeg vil udgyde Vand paa det Tørste, og Strømme paa det Tørre; jeg vil udgyde min Aand over din Sæd, og min Velsignelse paa dine Værter,

Ezech. 34, 26. Joh. 7, 38. Joel 3, 1. Ap. 2, 17, 18.

4. at de skulde opvoxe iblandt Græs, ligesom Pile hos Vandbække.

Ps. 1, 3. Jer. 17, 8.

5. Denne skal sige: Jeg er Herrens, og den (Anden) skal kaldes med Jakobs Navn; og denne skal skrive med sin Haand: (Jeg hører) Herren til, og han skal nævne sig med Israels Navn.

6. Saa sagde Herren, Israels Konge og hans Gjenløser, den Herre Zebaoth: Jeg er den Første, og jeg er den Sidste, og uden mig er ingen Gud.

c. 41, 4 fg. Hab. 1, 8.

7. Og hvo er som jeg, der kan kalde og kundgjøre det, og ordentligen beskatte det

for mig, siden jeg satte Folk i Verden? og lad dem forkynde dem de tilkommende Ting og dem, som skulde komme. c. 41, 22; 43, 9.

8. Frygter ikke og forfærdes ikke! lod jeg dig ikke høre det fra den (Tid) og kundgjorde det? og I ere mine Vidner; mon der være en Gud foruden mig? ja, der er ikke en Klippe, jeg kjender den ikke.

c. 43, 10. 12. Ps. 18, 32. Es. 45, 5.

9. De, som dannede udskaarne Billeder, de ere alle Intet, og deres onsfelige Ting kunne ikke gavne; og de ere deres Vidner, de kunne ikke see og ikke fornemme, derfor skulle de beffjæmmes.

Ps. 115, 8. Es. 41, 24. Jer. 10, 14.

10. Hvo danner en Gud og støber et Billede, som gavner til Intet? 1 Cor. 8, 4.

11. See, alle hans Medbrødre skulle beffjæmmes, thi Mesterne, de ere af Menneffene; (om) de (end) alle samle sig og staae (der), skulle de (dog) frygte, de skulle blive beffjæmnede tilhobe.

c. 45, 16. Jer. 10, 14; 51, 17. 47.

12. En Jernsmed (smeder) en Øre og arbejder i Kul, og danner det med Hammersne, og arbejder paa det med sin Arms Kraft; ja, han lider Hunger, saa der er ingen Kraft (i ham mere), han drikker ikke Vand, indtil han bliver træt.

c. 40, 19. 20; 41, 7; 44, 10.

13. En Tømmersmand udstrækker en Maalesnor, aftegner det med en Farvetraad, gjør det (jævnt) med Høvlene, og aftegner det med Cirkelen; og han gjør det efter en Mands Skikkelse, efter et Mennesses Herlighed, til at boe i et Huus.

Jer. 10, 3.

14. (Han gaaer hen) at afhugge Ceder for sig, og tager Eypres og Geg, og han bruger sin Styrke iblandt Træerne i Skoven; han planter Valbirk, og Regnen kommer den til at vroe.

15. Saa bliver det for Menneftet til at brænde, og han tager deraf og varmer sig, og optænder (Ild) og bager Brød; ogsaa gjør han en Gud (deraf) og tilbeder (derfor), han gjør et udskaaet Billede deraf og falder paa Knæ for det. v. 19. 17. c. 46, 6.

16. Halvdelen deraf opbrænder han med Ild, over Halvdelen deraf æder han Kjød og steger en Steg og mættes, ja, han varmer sig og siger: Hoja! jeg haver varmet mig, jeg haver seet Ilden.

17. Men det Øvrige deraf gjør han til en Gud, til sit udskaarne Billede; han

falder paa Knæ for det og nedbøier sig, og beder til det og siger: Fri mig, thi du er min Gud. c. 42, 17.

18. De fornemme ikke og forstaae ikke; thi han haver tilstrøget deres Øine, at de ikke see, og deres Hjerter, at de ikke forstaae. c. 6, 10.

19. Og Ingen tager sig til Hjerte, og der er hverken Kundskab eller Forstand, at (han skulde) sige: Jeg haver opbrændt Halvdelen deraf med Ild, og bagt ogsaa Brød paa Kul deraf, jeg haver stegt Kjød og ædet; skulde jeg (da) gjøre det Øvrige deraf til en Vederstyggelighed? skulde jeg falde paa Knæ for en Trægreen? v. 15.

20. Han føder sig med Afte, (hans) Hjerte er bedraget, og det haver bøiet ham (af Veien), og han skal ikke redde sin Sjæl og ei sige: Er det ikke Bedrageri, som er gjort ved min høire Haand? Hab. 22, 15.

21. Kom disse Ting ihu, Jakob, og Israels! thi du er min Tjener; jeg haver dannet dig, du er min Tjener; Israels! glem mig ikke. v. 2. Jer. 2, 32.

22. Jeg haver udslettet dine Overtrædelser som en Taage, og dine Synder som en Sky; vend om til mig, thi jeg haver gjenløst dig. c. 1, 18; 43, 25; 31, 6.

23. Synger (med Fryd), I Himle! thi Herren haver gjort det, raaber (med Glæde), I nederste (Steder) i Jorden! I Bjerge, raaber med Fryd, Skov og hvert Træ derudi; thi Herren haver gjenløst Jakob og beviist sig herlig i Israels.

c. 35, 10; 49, 13. Ps. 66, 2. Es. 55, 12.

24. Saa sagde Herren, din Gjenløser, han, som haver dannet dig fra (Moders) Liv af: Jeg er Herren, som gjør Alting, som alene udbreder Himmelen, som udstrækker Jorden foruden (Hjælp) med mig, c. 45, 11. 5 Mos. 32, 6. Ps. 104, 2. Es. 40, 22; 45, 12.

25. som gjør løgnagtige Tegn til Intet, og gjør Spaamændene galne, som vender de Bise tilbage, og skal gjøre deres Vidsskab til Daarlighed, c. 29, 14. 1 Cor. 1, 19. 20.

26. som stadfæster sin Tjeners Ord og skal fuldkomme sine Sendebuds Raad, som siger til Jerusalem: Du skal beboes, og til Jude Stæder: I skulle bygges, og jeg vil opreise dens øde (Stæder),

27. som siger til Dybheden: Vær tør, og til dine Floder: Jeg vil tørre eder,

2 Mos. 14, 22. Es. 43, 16.

28. som siger om Christus: (Han er) min Hyrde, og han skal fuldkomme al min

Behagelighed, baade at man skal sige til Jerusaleim: Du skal bygges, og til Templet: Du skal grundfæstes.

2 Kren. 36, 22-23. Ebr. 1, 1; 2; 5, 13.

45. Capitel.

Esaia's spaaer, at Cyrus skal indtage Babel og udlade Israël af Fængslet, 1-8; straffer dem, som trætte mod Gud, og stadfæster sine Løfter, 9-13; forkynder Hedningernes Omvendelse og truer dem, som gjøre og dyrke Billeder, 14-21; spaaer atter om Hedningernes Kalb til Christum, og at alle Folk skulle hende og ære den sande Gud, 22-25.

Saa sagde Herren til sin Salvede, til Cyrus, hvem jeg tog fat ved hans høire Haand for at nedkaste Hedningerne for hans Ansigt og løse (Sværet fra) Kongernes Lænder, for at aabne Døre for ham, og at Porte skulle ikke tilslukkes: c. 44, 28.

2. Jeg, jeg vil gaar for dit Ansigt og gjøre de krogede (Veie) rette, jeg vil sonderbryde Kobberdøre og sønderhugge Jernstænger.

3. Jeg vil give dig de Liggendefæ, (som ligge) i Mørket, og de skjulte Klenodier, at du skal fornemme, at jeg er Herren, Israels Gud, som kalder (dig) ved dit Navn.

4. Ja, for min Tjeners, Jakobs, Skyld, og for Israels, min Udvalgtes, Skyld kaldte jeg dig ved dit Navn; jeg nævnte dig, enddog du kjendte mig ikke.

5. Jeg er Herren, og Ingen ydermere, uden mig er ingen Gud; jeg vil omgiorde dig, enddog du kjender mig ikke; c. 43, 10, 11.

6. paa det de skulle vide fra Solens Dgang og fra (dens) Nedgang, at der er Ingen foruden mig; jeg er Herren, og Ingen ydermere, Mal. 1, 11. Ef. 59, 19.

7. som danner Lys og skaber Mørke, som gjør Fred og skaber Ulykke; jeg er Herren, som gjør alle disse Ting. 1 Mos. 1, 3.

2 Cor. 4, 6. Ef. 31, 2. Amos 3, 6. Micha 1, 12.

8. I Himle! drypper fra oven ned, og de øverste Skyer skulle flyde med Retfærdighed; Jorden skal oplades, og de skulle bære Saligheds Frugt, og Retfærdighed skal oprinde tillige; jeg, Herren, jeg haver skabt det. Rom. 5, 4. Pl. 68, 9. Hos. 10, 12.

9. Vee den, som trætter med den, der dannede ham, et Skaar, (som er lige med andre) Skaar af Jord! mon Veret kan sige til den, som dannede det: Hvad gjør du? eller (kan) din Gjerning (sige om dig): Han haver ingen Hænder?

1 Sam. 2, 10. Jer. 13, 6. Rom. 9, 20, 21.

10. Vee den, som siger til en Fader: Hvorfor avler du? og til en Kvinde: Hvorfor føder du?

11. Saa sagde Herren, Israels Hellige, og den, som dannede ham: Spørge I mig om de tilkommende Ting? ville I give mig Befaling om mine Børn og om mine Hænders Gjerning? c. 24, 21, 24.

12. Jeg, jeg gjorde Jorden og skabte Mennesker derpaa, mine Hænder udbredte Himmelen, og jeg bød over al dens Hær.

c. 40, 29; 42, 5. Pl. 33, 6. Pl. 104, 2.

13. Jeg, jeg opæfter ham i Rejsfærdighed, og vil gjøre alle hans Veie rette; han, han skal bygge min Stad og lade mine Vortførte fare, ikke for (Penges) Værd, ei heller for Skjenk, sagde den Herre Zebaoth. v. 1.

14. Saa sagde Herren: Ægyptens Arbeide og Morlands og de Sabæers Ridsmandskab, de høie Folk skulle komme over til dig og worde dine, de skulle følge efter dig, i Lænker skulle de komme over; de skulle nedbøje sig for dig, de skulle bede for dig, (siggende:) Hos dig alene er Gud, og der er Ingen ydermere foruden (den) Gud. c. 43, 3, 4 Mos. 13, 32. Ef. 44, 6, 8. 5 Mos. 32, 39.

15. Sandelig, du er en Gud, som skjuler sig, Israels Gud, en Frelser.

16. De ere bestjæmmede, ja, de maae og allesammen skamme sig, de gif bort med Skamme tillige, (de, som ere) Mestere for Afguderne. c. 42, 17; 44, 9, 11. 1 Sam. 31, 9.

17. Israël er frelst ved Herren, ved en evig Frelse; I skulle ikke bestjæmmes, ei heller forhaanes indtil Evigheds Evigheder. Ebr. 9, 12.

18. Thi saa sagde Herren, som skabte Himmelen, han, den Gud, som dannede Jorden, som gjorde den, beredte den, skabte den ikke øde, men dannede den til at bo udi: Jeg er Herren, og der er Ingen ydermere. 1 Mos. 1, 1. Pl. 146, 6. Ef. 44, 24. Rom. 9, 24; 14, 15.

19. Jeg haver ikke talet i Lødom, i Jordens mørke Sted, jeg haver ikke sagt til Jakobs Sæd: Søger mig forgjæves; jeg er Herren, som taler Retfærdighed, som forkynder Oprigtigheder.

c. 48, 16. Pl. 40, 10. Ef. 63, 1.

20. Samler eder og kommer, kommer frem tillige, I Undkomne fra Hedningerne! de vide ikke (Noget), de, som opløste deres udskarne Træbilleder, og som bede til en Gud, som ikke kan frelse.

c. 43, 9. 5 Mos. 32, 37, 38. Rom. 10, 14.

21. Forkynder (dette) og kommer frem, ja raadfører eder tilhøbe; hvo lod dette høres fra fordum? (hvo) kundgjorde det fra den (Tid)? mon ikke jeg, Herren? og der er ingen Gud ydermere uden mig, en retfærdig Gud og Frelser, der er Ingen uden mig.

22. Vender eder til mig og bliver frelst, alle Jordens Ender! thi jeg er Gud, og Ingen ydermere. Ps. 22, 28. Ef. 49, 6.

23. Jeg haver svoret ved mig, Retfærdighedens Ord udgik af min Mund, og det skal ikke vende tilbage, at for mig skal bøies hvert Knæ, (ja) hver Tunge skal svørge. Ebr. 6, 13.

Rom. 14, 11. Psil. 2, 10. 5 Mos. 6, 13. Ef. 65, 16.

24. Sandelig, i Herren, siger man om mig, ere Retfærdigheder og Styrke; til ham skal man komme, men alle de, som optræendes imod ham, skulle bestjæmmes.

25. Udi Herren skulle de retfærdiggjøres, ja rose sig, al Israels Sæd. Jer. 4, 2.

46. Capitel.

Esaiaß spaaer om Babels og dens Afguders Undergang, 1. 2; trøster Jøderne med Guds store Omfjorg for dem, men straffer Afgudsdyrkere, 3-7. Herren beviser af sine Gjerninger, som han hidindtil havde gjort imod sit Folk, at han er alene den sande Gud, og taler om, hvad han endnu vilde gjøre ved Cyri Haand, 8-13.

Bel haver bøiet sig, Nebo haver krummet sig, deres Afguder ere blevne Dyrene og Fæet (til Deel); eders paalagte Pakker ere en Byrde for de trætte (Væster). Jer. 50, 2.

2. De krummede sig, de bøiede sig tilhøbe, de kunde ikke undkomme med Byrden; men de selv maatte gaae i Fængsel.

3. Hører mig, Jakobs Huus! og alle Overblevne af Israels Huus! I, som ere lagte paa (mig) fra Moders Liv, som bæres af mig fra Moders Liv af! Ps. 22, 10. Ps. 71, 6.

4. Ogjaa indtil Alderdommen (skal) jeg (være) den Samme, og bære (eder) indtil graae Haar; jeg, jeg haver gjort (eder), og jeg vil opløfte, og jeg vil bære og lade undkomme. 2 Mos. 19, 4. 5 Mos. 1, 31; 32, 11.

5. Hvem vilde I efterligne mig med eller gjøre (mig) lig? og (hvem) vilde I ligne mig ved, og vi skulle være (hverandre) lige? c. 40, 18. Ap. G. 17, 29.

6. De, som udrybte Guld af Pungen og veie Sølv med Vægten, de lønne en Guldsmed, og han gjør det til en Gud, (for hvilken) de falde paa Knæ og nedbøie sig. c. 41, 10, 12.

7. De løfte ham op paa Skuldbrene, de bære ham og sætte ham paa sit Sted; der staaer han, han viger ikke fra sit Sted; vilde (Nogen) end raabe til ham, skal han dog ikke svare, han kan ikke frelse ham af hans Nød. c. 45, 20. Jer. 10, 3-5.

8. Kommer dette ihu og værer mandige; I Overtrædere! lægger det paa Hjerte.

9. Kommer de forrige Ting ihu fra gammel Tid; thi jeg er Gud, og Ingen ydermere, (ja, jeg er) Gud, og Ingen er som jeg. c. 45, 5.

10. som kundgjør fra Begyndelsen det Sidste, og fra fordum (Tid) de Ting, som ikke (endnu) ere gjorte, som siger: Mit Anslag skal bestaae, og jeg vil gjøre alt det, som mig behager. c. 42, 9.

11. Jeg kalder en Rovfugl fra Østen, en Mand, (som skal gjøre efter) mit Raad, fra et langt fraliggende Land; baade haver jeg talet det og vil lade det komme, og jeg haver dannet det, jeg vil ogsaa gjøre det.

12. Hører mig, (I, som ere) stolte i Hjertet, (som ere) langt fra Retfærdighed!

Ps. 131, 1. Ps. 76, 6.

13. Jeg haver ladet min Retfærdighed komme nær til, den skal ikke være langt borte, og min Salighed skal ikke tøve; men jeg vil give Salighed i Zion, (og) Israel min Herlighed.

Luc. 2, 30. Ps. 98, 2. Ef. 56, 1; 62, 1.

47. Capitel.

Herren truer de Babylonier med deres Regiments Forstyrrelse, deres besværlige og haanlige Trældom, Landflygtighed og Foragt, 1-5, og det for deres Tyranni mod hans Folk, Hovmod, Sifferhed og Trældom, 6-15.

Medstig og sæt dig i Støv, o Bomfru, Babels Datter! sæt dig paa Jorden, her er ingen Throne, du Chalbæers Datter! thi du skal ikke komme dem mere til, at de skulle falde dig en Dm og Kræsen.

Job 2, 8. 5 Mos. 28, 56. Jer. 13, 18.

2. Tag Møller og mal Meel; blot din Lof, gjør Skjenklerne bare, blot Vaarene, gaf over Floderne. Dom. 16, 21. 2 Mos. 11, 5.

3. Din Blusel skal blottes, ja din Skam skal sees; jeg vil hevne mig og ikke falde an paa (dig, som) et Menneske. Ezech. 23, 29. Jos. 2, 10.

4. Vor Gjenløfers Navn er Herre Zebaoth, Israels Hellige. c. 43, 14.

5. Sid taus og gaf i Mørket, du Chalbæers Datter! thi du skal ikke blive ved at kaldes en Dronning over Riger. Jer. 13, 18.

6. Jeg var vred imod mit Folk, jeg vanhelligede min Arv og gav dem i din Haand; du beviste dem ikke Barmhertighed, du gjorde dit Nag saare svært over en Gamle.

Ezech. 1, 2. 12. Ps. 60, 3. 2 Petr. 2, 2.

7. Og du sagde: Jeg skal være en Dronning evindeligen; indtil (nu) haver du ikke lagt det paa dit Hjerte, du haver ei kommet Enden derpaa ihu.

Isab. 18, 7.

8. Saa hør nu dette, du Vellystige! som boer tryggeligen, som siger i sit Hjerte: Jeg (er det), og Ingen ydermere uden mig; jeg skal ikke sidde som Enke, og ei vide, (hvad det er) at vorde barnløs.

9. Men disse to Ting skulle i et Diebstik komme paa dig paa een Dag, at blive barnløs og Enke; (ja) fuldkommeligen skulle de komme over dig for din Trolldoms Mangfoldigheds Skyld, for din Maaens Skyld, som er saare stærk.

c. 51, 19. Isab. 18, 8. Dan. 2, 2.

10. Thi du haver forladt dig paa din Ondskab, du sagde: Der er Ingen, som seer mig; din Blisdom og din Vidskab, den haver forvendt dig, at du sagde i dit Hjerte: Jeg (er det), og Ingen ydermere uden mig.

c. 30, 12.

11. Derfor skal det Onde komme over dig, du skal ikke vide, hvor aarle det skal komme, og en Ulykke skal falde paa dig, du skal ikke kunne forløse den; thi der skal hasteligen komme Ødelæggelse over dig, at du skal ikke kunne vide den.

Ser. 11, 11. Dan. 9, 12.

12. Staa nu (her) med din Maaen og med din Trolldoms Mangfoldighed, hvorudi du haver bemøiet dig fra din Ungdom af, om du formaaer maaskee at gavne (Noget), om du maaskee kan med Vold udrette (Noget).

13. Thi du er træet af dine mange Anslag; lad dem nu staae (her), de, som bestue Himlene, de, som see efter Stjernerne, de, som kundgjøre efter Rymaanerne, og lad dem frelse dig fra de Ting, som skulle komme over dig.

Dan. 4, 6. 7.

14. See, de vare som Halm, en Ild haver opbrændt dem, de kunde ikke redde deres Liv fra Luens Magt; der skal ikke være en Blod at varme sig ved, (eller) en Ild at sidde for den.

c. 5, 24; 40, 24.

15. Saadaane ere de for dig, som du haver bemøiet dig med; dine Rjømænd fra din Ungdom af, de skulle fare vild, hver paa sin Side, der skal Ingen frelse dig.

48. Capitel.

Herren klager over sit Folks Syfleri, Haardnakkenhed og Overtrædelser, 1-8; dog vil han for sit Navns Skyld spare og rense dem, at de skulde ret kende ham, 9-13. Han vil ved Syrus straffe de Babilonier, 14. 15. Christus formane Folket ved Propheten til at agte paa hans Bud til deres eget store Gavn, 16-19. De skull gaare ud af Babel, berømme Herrens Frelsening hvoraf de Ugudelige dog ingen Trøst skulde have 20-22.

Hører dette, Jakobs Huus! I, som er kaldte med Israels Navn, og de, som ere udgangne af Judæ Land, de, som sværge ved Herrens Navn og vilde ihu komme Israels Gud, (men) ikke i Sandhed og ei i Retfærdighed.

Ser. 12, 16. Ef. 45, 23. Ser. 4, 2.

2. Thi de kaldte sig af den hellige Stad og forlode sig fast paa Israels Gud. Herre Zebaoth er hans Navn.

3. Jeg haver fra den (Tid) kundgjort de forrige Ting, og de gik ud af min Mund, og jeg lod høre dem; jeg gjorde det hasteligen, og de kom;

c. 42, 9.

4. fordi jeg vidste, at du er haard, og din Nakke er en Jernsene, og din Pande er Kobber.

2 Mos. 32, 9. Ps. 7, 51.

5. Og jeg haver fra den (Tid) kundgjort dig det, jeg lod dig høre det, førend det kom, at du skulde ikke maaskee sige: Min Afgud gjorde de Ting, og mit udskaarne Billede og mit støbte Billede besøel dem.

6. (Dette) haver du hørt, see det (dog) altsammen, og I, skulde I ikke kundgjøre det? jeg haver fra den (Tid) ladet dig høre nye Ting og de (lønligen) bevarede, men du forstod dem ikke.

7. (Men) nu ere de skabte, og ikke fra den (Tid), og før (denne) Dag have I ikke hørt dem, paa det du skal ikke sige: See, dem vidste jeg.

8. Ja, du haver ikke hørt dem, ja, du vidste dem og ikke, ja, dit Øre var ikke aabnet fra den (Tid); thi jeg vidste det, at du skulde vissefelig handle fortrædeligen, og du er kaldet en Overtræder fra (Moders) Liv.

Ps. 51, 7.

9. For mit Navns Skyld vil jeg længe forhale min Brede, og for min Prijs Skyld vil jeg afholde mig, dig (tilgode), at jeg skal ikke udrydde dig.

10. See, jeg haver luttret dig, dog ikke som Elv, jeg haver udvalgt dig i Elendighedens Døn.

Exops. 17, 3; 27, 21. 1 Petr. 1, 7.

11. For min Skyld, (ja) for min Skyld vil jeg gjøre det, thi hvor vanhelliget skulde

(mit Navn ellers) blive! og jeg vil ikke give en Anden min Ære. c. 42, 8.

12. Hør mig, Jakob! og du Israhel, min Kaldte! jeg er den (Samme), jeg er den Første, endog er jeg den Sidste. c. 41, 4 fg.

13. Ja, min Haand haver grundfæstet Jorden, og min høire Haand haver maalt Himlene; naar jeg raaber til dem, skulde de staae tilhobe. c. 40, 12. 28; 44, 24. Ps. 33, 9.

14. Samler eder, I alle, og hører: Hvo iblandt dem haver forkyndt disse Ting? Herren elskede ham, han skal gjøre (efter) sin Behagelighed imod Babel, og (bevise) sin Arm imod Chaldæerne.

15. Jeg, jeg haver sagt det, ogsaa haver jeg kaldet ham; jeg vil lade ham komme, og hans Vei skal lykkes.

16. Kommer nær til mig, hører dette, jeg haver ikke fra Begyndelsen i Vødsom talet (dette, men) fra den Tid, at det blev til, er jeg der; og nu sendte den Herre Herre og hans Aand mig. c. 45, 19.

17. Saa sagde Herren, din Gjenløser, Israels Hellige: Jeg er Herren din Gud, som lærer dig, hvad nyttigt er, som fører dig paa Veien, som du skal gaar paa.

c. 41, 14; 43, 14. Ps. 25, 12.

18. Gid du vilde agte paa mine Bud! da skulde din Fred være som Floden, og din Retfærdighed som Havets Bølger.

Ps. 21, 5.

19. Og din Sød skulde være som Sand, og dit Livs Afkom som Smaastene derudi; dens Navn skulde ikke udryddes eller ødelægges fra (at være) for mit Ansigt.

1 Mos. 22, 17.

20. Gaaer ud af Babel, flyr fra Chaldæerne med Frydsangs Røst, forkynder, lader høre dette, udfører det indtil Jordens Ende, siger: Herren haver gjenløst sin Tjener Jakob. c. 52, 11. Jer. 50, 8; 51, 6. 45.

21. Og de lede ingen Tørst, der han ledede dem igjennem Ørkenerne, han lod flyde Vand af en Klippe til dem, og han afskille en Klippe, og der flød Vand.

2 Mos. 17, 6. 4 Mos. 20, 11. 1 Cor. 10, 4.

22. De Ugudelige, sagde Herren, have ingen Fred.

c. 57, 21. Jer. 16, 5.

49. Capitel.

Christus forkynder sit Kald til at kundgjøre Evangelium for Jøder og Hedninger, af hvilke endog Konger og Fyrster skulle samles til hans Menighed, 17. Faderen lover Christo Bønne, Hjælp og Fremgang til at sætte sin Menighed i god Stand og samle Hedningerne til

sin Kirke, hvorover Himmel og Jord skulde glæde sig, 8-13. Christus forsikrer Menigheden om sin mere end moderlige Omfarg for dem, og at han herligen vil bygge, prøve, formere og forsvare den, 14-23. Han vil befrie den fra Tjenderne og straffe dem, 24-26.

Hører mig, I Der! og mærker, I Folk langt borte! Herren kaldte mig fra (Moders) Liv, han kom mit Navn ihu fra min Moders Liv af. Jer. 1, 5.

2. Og han haver gjort min Mund som et skarpt Sværd, han haver skjult mig med sin Haands Skygge, og gjort mig til en reen Pil, og skjult mig i sit Røgger.

Ab. 1, 16. Ebr. 4, 12. Ef. 51, 16.

3. Og han sagde til mig: Du er min Tjener; Israhel, du er den, i hvem jeg vil bevise mig herlig. c. 42, 1.

4. Men jeg, jeg sagde: Jeg haver bemsiet mig forgjæves, fortæret min Kraft for Intet og forfængeligen; alligevel min Ret er med Herren, og min Gjerning med min Gud.

5. Og nu sagde Herren, som dannede mig fra (Moders) Liv til (at være) sin Tjener, at (jeg skulde) omvende Jakob til ham, — men Israhel vil ikke lade sig sanke; dog skal jeg herliggjøres for Herrens Dine, og min Gud er min Styrke —

Ps. 18, 2. Ps. 46, 2.

6. og han sagde: Det er (for) ringe (en Ting), at du er min Tjener til at opreise Jakobs Stammer og omvende de Bevarede af Israhel; men jeg satte dig til Hedninger=nes Uds, at være min Salighed indtil Jordens Ende.

c. 42, 6; 60, 3. Hag. 2, 8. Ap. G. 13, 47. Luc. 2, 32.

7. Saa sagde Herren, Israels Gjenløser, hans Hellige, til den foragtede Sjæl, til den, som Folket haver Vederstyggelighed til, til Regenternes Tjener: Konger skulde see og opstaae, (og) Fyrster, og de skulde nebbøie sig, for Herrens Skyld, som er trofast, for Israels Hellige, som udvalgte dig. c. 43, 14; 60, 3. 10. 11.

8. Saa sagde Herren: Jeg bønhoerte dig paa den behagelige Tid og hjalp dig paa Saligheds Dag, og jeg vil bevare dig og sætte dig til en Pagt iblandt Folk, at opreise Landet, at lade dem arve de ødelagte Urvedele, 2 Cor. 6, 2.

9. at sige til de Bundne: Gaaer ud! til dem, som ere i Mørke: Aabenbares! de skulde føde sig hos Veiene, og deres Føde skal være paa alle høie (Steder).

Luc. 4, 18. 19.

10. De skulle hverken hungre eller tørste, og ingen Hede eller Sol skal stikke dem; thi deres Forbarmer skal føre dem og lede dem til Vandkilder.

Ab. 7, 16. 17. Ps. 121, 6. Ps. 23, 2.

11. Og jeg vil gjøre alle mine Bjerger til Veie, og mine banede Veie skulle ophøies.

12. See, disse skulle komme langt fra, og see, hine fra Norden og fra Vesten, og hine af Sinims Land.

c. 43, 6; 60, 4.

13. Synger (med Fryd), I Himle! og fryd dig, du Jord! og I Bjerge, raaber med Frydefang; thi Herren haver trøstet sit Folk, og vil forbarme sig over sine Elendige.

c. 44, 23. Ps. 69, 35.

14. Men Zion sagde: Herren haver forladt mig, og Herren haver glemt mig.

Ps. 42, 10. Es. 60, 15. Jer. 8, 19 fg.

15. Kan og en Kvinde glemme sit diende (Barn), at hun ikke forbarmer sig over sit Livs Søn? ja, om (Nogen af) dem kan glemme dem, da vil jeg, jeg (dog) ikke glemme dig.

1 Kong. 3, 26. Ps. 9, 13.

16. See, jeg tegnede dig paa begge Hænder; dine Mure ere idelig for mig.

17. Dine Bygmestere ile til; de, som nedbrøde og ødelagde dig, skulle drage ud fra dig.

18. Opløst dine Dine omkring og see, alle disse ere samlede, de komme til dig; (saa sandt) jeg lever, siger Herren, med alle disse skal du klæde dig som med en Prydelse, og du skal binde dem (paa dig), som Bruden gjør.

c. 60, 4; 61, 10.

19. Ja (anlangende) dine Ørkener og dine ødelagte (Steder) og dit nedbrudte Land, sandeligen, det skal nu blive for suvert for Indbyggere, og de, som opslugte dig, skulle blive langt borte.

20. Dine Børn, som du var berøvet, skulle endnu sige for dine Dren: Stedet er mig for trangt, hold dig nær til mig, at jeg maa boe (hos dig).

c. 51, 1.

21. Og du skal sige i dit Hjerte: Hvo haver ailet mig disse? efter som jeg var barnløs og eenlig; jeg var henfhyttet og henvegen, og hvo haver opdraget disse? see, jeg, jeg var overbleven alene, hvor (vare da) disse?

22. Saa sagde den Herre Herre: See, jeg vil opløste min Haand til Hedningerne, og opløste mit Banner til Folkene, og de skulle føre dine Sønner frem i Hjortefligen, og dine Døttre skulle bæres paa Skuldrene.

c. 13, 2; 62, 10. Jer. 50, 2.

23. Og Konger skulle være dine Fosterfædre, og deres Hystinder skulle være dine Ammer, de skulle nedbøje sig til Jorden paa Ansigtet for dig og opsliffe dine Fædres Støv; da skal du fornemme, at jeg er Herren, ved hvem de ikke skulle bestjæmmes, som forvante mig.

c. 60, 16. Micha 7, 17. Es. 60, 14. Ps. 25, 3. Rom. 9, 33.

24. Mon det skal tages fra den Bældige, (som han har) taget, og mon den Retfædiges Fanger skulle undkomme?

25. Ja, saa jagde Herren: Baade skulle den Bældiges Fanger tages (fra ham), og det, en Tyran haver taget, skal undkomme; og jeg, jeg vil trætte med dem, som trætte med dig, og jeg, jeg vil frelse dine Børn.

Ps. 35, 1.

26. Og jeg vil komme dem, som berøvede dig, til at æde deres (eget) Kød, de skulle blive drukne af deres (eget) Blod som af Most, og alt Kød skal kjende, at jeg, Herren, er din Frelser, og din Gjenløser den Mægtige i Jakob.

c. 51, 23; 37, 20. Esch. 21, 3.

50. Capitel.

Christus viser, at han er ikke Arias i Sædernes Forskydelse, men deres Utrøst mod ham, som er en almægtig Gud og havde trostigen udrettet det ham af Faderen betroede Embede, 1-5. I sin Lidelse trøster han sig ved sin Faders Hjælp og ved sin Retfærdighed og Ustyldighed, 6-9. Han trøster de Troende og Lydige med Herrens Hjælp i Nød og Fristelse, og truer de Udbøjselige med Angest og Smerte, 10. 11.

(Saa) sagde Herren: Hvor er eders Moders Stilsmissiebrev, med hvilket jeg forskjød hende? eller hvo er den af mine Vagerkarle, til hvem jeg solgte eder? see, I ere solgte for eders Misgjerninger, og eders Moder er forskudt for eders Overtrædelser.

5 Mos. 24, 1. 4. Jer. 3, 1. 8; 2, 19.

2. Hvorfor kom jeg, og der var slet Ingen? hvorfor kaldte jeg, og der var Ingen, som svarede? er min Haand saa aldeles forfortet, at den kan ikke forløse? eller er der ingen Kraft hos mig til at redde? see, jeg tørrer Havet ved min Trudsel, jeg gjør Floder til en Ørk, at deres Fiske stinke fordi der ikke er Vand, og døe af Tørst.

4 Mos. 11, 23. Es. 59, 1. 2 Mos. 14, 22. Es. 42, 15.

3. Jeg klæder Himmelen med Sort, og gjør dens Dække (som) en Sæk.

c. 13, 10. Ab. 6, 12.

4. Den Herre Herre haver givet mig de Værtes Tunge, at vide at tale i Tide et Ord med en Træ; han skal opvække, ja

hver Morgen opvække mit Øre til at høre som de, (der ere) lærte.

Matth. 7, 28. 29. Jos. 7, 46; 5, 30.

5. Den Herre Herre haver aabnet mig Øret, og jeg, jeg var ikke gjenstridig, jeg vendte mig ikke tilbage.

Ps. 40, 9.

6. Jeg hengav min Kyg for dem, som (mig) fløge, og mine Rindbeen til dem, som ryffede (Haar af mig), jeg skjulte ikke mit Ansigt fra Forsmædelser og Spyt.

Matth. 26, 67. Luc. 22 63. 64.

7. Thi den Herre Herre skal hjælpe mig, derfor bliver jeg ikke bestjæmmet; derfor satte jeg mit Ansigt som en haard Steen, thi jeg veed, at jeg bliver ikke tilskamme.

8. (Han er) nær, som mig retfærdiggjør; hvo vil trætte med mig? lader os staae tilhobe; hvo (er den), som haver Ret imod mig? han komme hid til mig.

9. See, den Herre Herre skal hjælpe mig; hvo er den, som mig kan fordømme? see, de skulle ældes som et Klædebon, Møl skal æde dem.

Ps. 102, 27. Ef. 51, 6. 8.

10. Hvo er iblandt eder, som frygter Herren, som adlyder hans Tjeners Røst? Den, som vandrer i Mørke og haver ikke (Nshets) Skin, han skal forlade sig paa Herrens Navn, ja (fast) forlade sig paa sin Gud.

Ps. 25, 12. Dan. 9, 6.

11. See, I alle, som optænde en Ild, som omringe eder med Gnister, vandrer I (kun) i eders Ilds Fys og ved Gnister, som I have optændt; (dog) dette skal fke eder af min Haand: I skulle ligge i Smerte.

51. Capitel.

Herren trøster sit Folk ved Abrahams Exempel, og forkynder Hedningernes Omvendelse, og lover herligen og hasteligen at frelse Sine med en bestandig Frelse fra de forgjængelige Menneſter, 1-8. De betrængte Guds Børn bede Gud om Hjælp og Frelsning, hvilken Herren lover dem, som og straffer dem for deres Menneſtefrugt, og beskriver sin Magt til at hjælpe dem, 9-16. Han vil tage sin Vredes Væger fra sit Folk og give det til deres Fjender, 17-23.

Hør mig, I, som efterjage Retfærdighed, I, som søge Herren! seer hen til Klippen, af hvilken I ere udhugne, og til Brøndens Hul, af hvilken I ere udgravne.

Ps. 68, 27.

2. Seer hen til Abraham, eders Fader, og til Sara, som fødte eder; thi jeg kaldte ham eenlig, og velsignede ham og formerede ham.

1 Mos. 17, 5. 6. Rom. 4, 11. 1 Mos. 12, 1. Jos. 21, 3. Ef. 41, 2. Esch. 33, 24. Mal. 2, 15.

3. Thi Herren haver trøstet Zion, han trøster alle dens øde Steder, og gjør dens Ørk ligesom Eden, og dens øde Mark ligesom Herrens Have; der skal findes i den Fryd og Glæde, Taksigelse og Lovsangs Lyd.

c. 61, 3. 1 Mos. 2, 8.

4. Mit Folk! giver Agt paa mig, ja mit Folk! vender Øren til mig; thi der skal en Lov udgaae fra mig, og jeg vil (hasteligen) fremføre min Ret til Folkenes Øys.

5. Min Retfærdighed er nær, min Salighed er udgangen, og mine Arme skulle dømme Folk; Der skulle bie efter mig og vente efter min Arm.

6. Opsøfter eders Dine til Himlene, og seer ned til Jorden nedentil; thi Himlene skulle forsvinde som en Røg, og Jorden ældes som et Klædebon, og dens Indbyggere døe som det; men min Salighed skal blive evindeligen, og min Retfærdighed skal ikke brydes.

Ps. 102, 27. Ef. 50, 9. Luc. 21, 33.

7. Hør mig, I, som kjende Retfærdighed, du Folk, i hvis Hjerte min Lov er! frygter ikke for et Menneſtes Forsmædelse, og forstrækkes ikke for deres Forhaanelser.

Ps. 37, 31. Ps. 40, 9. Matth. 5, 11.

8. Thi Møl skal æde dem ligesom et Klædebon, og en Ørm skal æde dem ligesom Uld; men min Retfærdighed skal blive evindeligen, og min Salighed fra Slægt til Slægt.

v. 6.

9. Vaagn op, vaagn op, isør dig Styrke, du Herrens Arm! vaagn op, ligesom i gamle Dage, iblandt de forrige Slægter; er da ikke den, som haver afhugget en Hovmodig, (den), som faarede Dragen?

2 Mos. 14, 14; 6, 6; 15, 12. 5 Mos. 5, 15; 26, 8.

10. Er du ikke den, som udtørrede Havet, den store Afgrunds Vand? den, som gjorde Havets Dybheder til en Bei, at de Aggenløste gif igjennem?

2 Mos. 14, 21. Jos. 3, 16. Ps. 66, 6.

11. Saa skulle Herrens Forløste vende om og komme til Zion med Frydefang, og evig Glæde skal være paa deres Hoved; de skulle bekomme Fryd og Glæde, (men) Sorg og Suk skal flye (fra dem).

c. 35, 10. Hab. 21, 4.

12. Jeg, jeg er den, som trøster eder; hvo er du da, at du vil frygte for et Menneſte, som skal døe, og for et Menneſtes Bavn, som skal blive som Sø?

Matth. 10, 28. Ps. 118, 6. Ef. 40, 6.

13. Og du glemte Herren, som haver gjort dig, som udbredte Himmelen og

grundfæstede Jorden, og du frygtede stedse den ganske Dag for Trængerens Grumhed, naar han beredte sig til at fordærve; men hvor er Trængerens Grumhed?

Jer. 18, 15. Hof. 8, 11. Es. 44, 21.

14. Den, som gaar (herfra) til fremmed Sted, skal hastig lades løs og skal ikke døe i Graven, og hans Brød skal ikke fattes.

c. 33, 16.

15. Thi jeg er Herren din Gud, som afstiller Havet, at dets Bølger bruse; Herre Zebaoth er hans Navn.

Jer. 31, 35. Es. 51, 5. Jer. 10, 16.

16. Og jeg sagde mine Ord i din Mund, og skjulte dig under min Haands Skjægge til at plante Himlene og til at grundfæste Jorden, og til at sige til Zion: Du er mit Folk.

4 Mos. 23, 5. 12. 16. Es. 59, 21; 49, 2. Hof. 2, 23.

17. Vaagn op, vaagn op, staa op, Jerusalem! du, som haver druffet af Herrens Haand, af hans Grumheds Bæger; du haver druffet, (ja) udkrystet det Bægers Bærme, (hvoraf) man raver.

v. 22. Ps. 75, 9. Jer. 25, 15. Ezek. 23, 33.

18. (Der var) ingen af alle de Børn, som hun havde født, der kunde lede hende, og ingen af alle de Børn, som hun havde opdraget, der kunde tage fat paa hendes Haand.

19. Disse tvende (Ting) ere dig vederfarne; hvo skal have Medsyn med dig? (der er) Ødelæggelse og Forstyrrelse og Hunger og Sværd; ved hvem skal jeg trøste dig?

c. 47, 9.

20. Dine Børn ere forsmægtede, de laae foran paa alle Gader, ligesom en Urore i Garnet; de ere fulde af Herrens Grumhed, af din Guds Skjælden.

Begr. 2, 19. Jer. 6, 11.

21. Derfor hør dette dog, du Glendige, og du Drunkne, dog ikke af Viin!

22. Saa sagde din Herre, Herren, og din Gud, som vil udføre sit Folks (Sag): See, jeg tog det Bæger, (hvoraf) man raver, af din Haand, (ja) min Grumheds Bægers Bærme, den skal du fremdeles ikke drikke mere.

Nab. 14, 10. Sach. 12, 2.

23. Men jeg vil give dem i deres Haand, som have bedrøvet dig, som sagde til din Sjæl: Nebbøi dig, og vi ville gaar over; og du lagde din Ryg som Jorden og som Gaden for dem, som gik over.

c. 49, 26. Ps. 129, 3.

52. Capitel.

Propheten lover Guds Folk en uforstødt og herlig Besjættelse af det babyloniske Fængsel ved Tyrus, og af Dævelens Bøld ved Christum, 1-6; taler om Evangelii yndelige Bræbitten, 7-10; formaner de Troende til at være sig for al Ureenhed, og spaaer om Christi Øphjælselse efter hans Hornedrelse og om Hedningernes Omvendelse, 11-15.

Vaagn op, vaagn op, isør dig din Styrke, Zion! isør dig din Herligheds Klæder, Jerusalem, du hellige Stad! der skal ikke Noget ydermere blive ved at komme i dig, (som er) uomskaaen eller ureen.

c. 51, 17. Nab. 21, 27.

2. Rygt Støvet af dig, staa op, sid, Jerusalem! gør dig løs af din Halses Baand, du fangne Zions Datter!

c. 49, 9.

3. Thi saa sagde Herren: I ere solgte for Intet, I skulle og ikke igjensløjes ved Penge.

4. Thi saa sagde den Herre Herre: Mit Folk soer først ned til Ægypten at være fremmed der, og (siden) fortrykte Assur dem for Intet.

1 Mos. 46, 1. 6. 2 Kong. 17, 5; 18, 9 fg.

5. Og nu, hvad skal jeg her (vel gjøre)? sagde Herren, thi mit Folk er borttaget for Intet; deres Regenter komme Hylen afsted, sagde Herren, og mit Navn bespottes stedse den ganske Dag.

Ezek. 36, 20. 23. 4 Mos. 14, 14. Rom. 2, 24. 1 Tim. 6, 1.

6. Derfor skal mit Folk kjende mit Navn, (ja) derfor (skulle de kjende det) paa den samme Dag, at jeg er selv den, som taler: See, (her er) jeg.

7. Hvor deilige ere dens Fodder, som bærer godt Budskab paa Bjergene, som lader høre om Fred, som bærer godt Budskab om det Gode, som lader høre om Salighed, som siger til Zion: Din Gud er Konge.

Nab. 2, 1. Rom. 10, 15. 2 Cor. 5, 20. Es. 57, 19.

8. (Her er) dine Vægters Røst, de oploste deres Røst, de skulle høre (med Fryd) tilhøre; thi de skulle see det skinnbarligen, naar Herren omvender Zion.

c. 62, 6. Jer. 31, 8.

9. Naaber (med Fryd), ihuger (med Fryd) tilhøre, Jerusalems øde Steder! thi Herren haver trøstet sit Folk, han haver igjensløst Jerusalem.

c. 40, 1.

10. Herren haver blottet sin hellige Arm for alle Hedningernes Dine, og alle Jordens Ender skulle see vor Guds Salighed.

Ps. 71, 18. Es. 53, 1. Pf. 93, 3.

11. Viger, viger, farer ud derfra, rører ikke ved noget Ureent; gaaer ud midt udaf den, renser eder, I, som bære Herrens Nar!
c. 48, 20. 2 Cor. 6. 17.

12. Thi I skulle ikke drage ud med Hast, ei heller gaae bort med Flugt; thi Herren gaaer for eders Ansigt, og Israels Gud skal slutte eders (Hår).

13. See, min Tjener skal handle klogeligen, han skal ophøies og opløstes og være meget høi.
Ps. 12, 2, 9.

14. Ligeom Mange forstrækkes over dig, saa var hans Anseelse fordærvet fremfor (andre) Folks, og hans Stikkelse fremfor Menneskens Børns.
c. 53, 2.

15. Saa skal han bestænke mange Hedninger, Konger skulle tilslutte deres Mund for ham; thi de, som det ikke var fortalt, de have seet det, og de, som ikke have hørt det, de have forstaaet det.
c. 65, 1. Rom. 15, 21. Micha 7. 16.

53. Capitel.

Esaïas taler herligen om Christi fattige Fødsel og Levnet og taalmodige Lidelse og Død for Menneskenes Synders Skyld, og den store Nytte deraf for os, 1-7. Han spaaer ogsaa om hans Opstandelse efter hans Lidelse, Død og Begravelse, og om den kristne Kirkes Udbredelse, idet han bar Menneskenes Misgjerninger, overvandt Tjenderne og bad endoglaa for dem, 8-12.

Hvo troede det, vi havde hørt, og for hvem er Herrens Arm aabenbaret?

30s. 12, 38. Rom. 10, 16. Ps. 71, 18. Ef. 52, 10.

2. Thi han opfoer som en Qvist for hans Ansigt, og som en Rod af tør Jord; han haver ingen Stikkelse eller Herlighed, og vi saae ham, men der var ikke Anseelse, at vi kunde have Lykt til ham.
c. 11, 1; 52, 14.

3. (Han var) foragtet og holdt (snart) op (at være) iblandt Mænd, en Mand, (fuld af) Piner, og som havde forsøgt Sygdom; og som En, for hvilken man skulde Ansigtet, var han foragtet, og vi agtede ham intet.
Ps. 22, 7. Marc. 9, 12.

4. Visseiligen haver han taget vore Sygdomme (paa sig) og baaret vore Piner; men vi, vi agtede ham for (den, som var) plaget, slagen af Gud og gjort elendig.

Matth. 8, 17. 30s. 1, 29.

5. Men han, han er saaret for vore Overtrædelser, er knust for vore Misgjerninger; Straffen (laae) paa ham, at vi (skulde nyde) Fred, og vi have faaet Lægedom ved hans Saar.
1 Petr. 2, 24. 2 Mos. 15, 26.

6. Vi, vi fore alle vild som Faarene, vi

vendte os, hver til sin Vej; men Herren lod alles vores Misgjerning møde ham.

Ps. 119, 176. 1 Petr. 2, 25.

Ezech. 34, 5. Ef. 56, 11. 30s. 1, 29.

7. Den blev krævet, og han, han blev gjort elendig, og han oplod ikke sin Mund, som et Lam, der føres hen at slagtes, og som et Faar, der er stumt for dem, som det klippe, og ikke oplader sin Mund.

Matth. 26, 63; 27, 14.

Ap. G. 8, 22. 1 Petr. 2, 23. Jer. 11, 19.

8. (Men) han er tagen fra Angest og fra Dom, og hvo kan tale om hans Slægt? thi han er fraskilt fra de Levendes Land, han havde Plage for mit Folks Overtrædelses Skyld.

1 Cor. 15, 3. Ps. 88, 6.

9. Og man satte de Ugudelige til hans Grav, og (overgav ham) til en Rig i hans Død; thi han havde ikke gjort Vold, og der var ikke Svig i hans Mund.

30s. 8, 46. 2 Cor. 5, 21. 1 Petr. 2, 22. 1 30s. 3, 5.

10. Men Herren havde Behagelighed til at knuse ham med Sygdom; naar han hanver givet sit Liv til et Skyldoffer, skal han see Sød (og) forlænge (sine) Dage, og Herrens Behagelighed skal lykkes ved hans Saand.

v. 3. 4. Ps. 22, 31.

11. Fordi hans Sjæl haver arbeidet, skal han see det, han skal møttes; idet man kjender ham, skal min retfærdige Tjener retfærdiggjøre Mange; thi han, han skal bære deres Misgjerninger.

Rom. 5, 19.

12. Derfor vil jeg give ham Deel iblandt Mange, og han skal dele de Stærke som et Bytte, derfor at han udtømmende sin Sjæl til Døden og blev talt iblandt Overtrædere; og han, han bar Manges Synd, og han skal bede for Overtræderne.

Marc. 15, 28. Luc. 22, 37; 23, 34.

54. Capitel.

Esaïas spaaer om den kristne Kirkes Udbredelse, og hvorledes Christus skulde holde sig til den som sin Brud med stor Barmhjertighed, 1-10. Han vil herligen pryde den med Andens Gaver og besjærme den mod Tjenderne, idet han regierer selv Alting til sine Børns Bedste, 11-17.

Syg (med Fryd), du Ufrugtommelige, som ikke fødte! raab med Frydefang, ja, raab høit, du som ikke var i Fødselsnød! thi den (som var) øde, (hendes) Børn ere flere end hendes Børn, som haver Manden, sagde Herren. Gal. 4, 27. Sach. 9, 9.

2. Udvid dit Paulus's Sted og lad dem udbrede dine Voligers Gardiner, forhindre

det ikke; stræk dine Snorer langt ud og befæst dine Nagler.

3. Thi du skal udbryde paa høire og venstre Side, og din Sæd skal arve Hedningerne, og de skulde lade beboe de ødelagte Stæder.

4. Frygt ikke, thi du skal ikke beskjæmmes, og vær ikke skamfuld, thi du skal ikke blive tilskamme; men du skal glemme din Jomfrudoms Skam, og ikke ydermere ihukomme din Entestands Forsmædelse. Hebr. 1, 1. 20.

5. Thi den, som haver gjort dig, er din Mand, Herren Zebaoth er hans Navn, og din Gjenløser er Israels Hellige, han skal kaldes al Jordens Gud.

Ps. 149, 2. Hos. 2, 19. Eph. 5, 25. Hes. 12, 6.

6. Thi Herren haver kaldet dig som en forladt Kvinde og bedrøvet i Aanden; dog (er du ham) en Ungdoms Hustru, skjøndt du var forkastet, jagde din Gud.

7. Jeg haver forladt dig i et lidet Dieblis, men jeg vil samle dig med store Barmhjerthigheder. c. 60, 10. Zach. 1, 16.

8. Det Lidet, Bredden (varede), skulde jeg mit Ansigt et Dieblis fra dig, men jeg haver forbarmet mig over dig med evig Mijskundhed, sagde Herren, din Gjenløser.

Ps. 30, 6. S.

9. Thi dette (skal være) mig (som) Noe Vande, om hvilke jeg svoer, at Noe Vande skulde ikke ydermere gaae over Jorden; saa haver jeg (og) svoret, at jeg ikke (mere) vil være vred paa dig eller skjælde paa dig.

1 Mos. 8, 21; 9, 11. 15.

10. Thi Bjergene skulde (vel) vige, og Høiene bevæges, men min Mijskundhed skal ikke vige fra dig, og min Freds Pagt (ikke) bevæges, sagde Herren, din Forbarmer.

Ps. 89, 25. 31. Ps. 146, 6.

Ezech. 37, 26. Ps. 103, 13. Es. 49, 15. Jer. 31, 20.

11. Du Elendige, som er bortdrevet (som ved en Storm), som ikke er trøstet! see, jeg vil lægge dine Stene med Karbunkel, og lægge din Grundvold med Saphirer.

Isab. 21, 19.

12. Og jeg vil sætte dine Vinbuer af Kryстал, og dine Porte af Rubinstene, og alle dine Landemærker af velbehagelige Stene.

13. Og alle dine Børn skulde være lærte af Herren, og dine Børn skulde have stor Fred.

Jer. 31, 34.

Ebr. 8, 11. Joh. 6, 45. Rom. 5, 1. Joh. 14, 27.

14. Du skal befæstes ved Retfærdighed; du skal være langt fra Fortryffelse, thi du

skal ikke frygte, og fra Fordærvelse, thi den skal ikke komme nær til dig.

15. See, man skal holde sig aldeles fremmed (mod dig, dog) ikke af mig; (men) hvo, der holder sig fremmed hos dig imod dig, skal falde. Rom. 8, 31.

16. See, jeg, jeg haver skabt en Smed, som opblæser Kul i Ild og udfører Redskab til sin Gjerning, og jeg, jeg haver skabt en Fordærver til at fordærve.

17. Intet Redskab, som er dannet imod dig, skal lyffes, og hver Tunge, som staaer op imod dig i Dommen, skal du fordømme; denne er Herrens Tjeneres Arv og deres Retfærdighed af mig, siger Herren.

55. Capitel.

Christus indbyder alle fattige i Aanden til sin oversflødige og bestandige Naades Deelagthhed, og Faberen vidner om Christi Kald, 1-3. Han raader til Omvendelse og lover at velsigne sit Ord, at det skal skaffe de Troende Glæde og Trøst og aandelig Fremvæxt, 6-13.

Nu vel, hver, som tørster, komme hid til Vandene, og den, som ikke haver Penge; kommer hid, kjøber og æder og gaar, kjøber uden Penge og uden Betaling Viin og Mælk! c. 12, 3; 44, 3. Zach. 13, 1. Joh. 7, 37.

2. Hvi veie I Penge der, hvor ikke er Brød, og eders Arbeide der, hvor I ikke kunne mættes? hører mig nuie og æder det Gode, saa skal eders Sjæl forlyste sig med det Gode. Levitic. 28, 25. Es. 55, 6.

3. Boier eders Øre og kommer hid til mig, hører, saa skal eders Sjæl leve; thi jeg vil gjøre en evig Pagt med eder, (som er) Davids trofaste Mijskundheder. c. 54, 10. Ps. 105, 8. 10.

2 Sam. 7, 12. Ps. 89, 4. 50. Nr. G. 2. 30; 13, 4.

4. See, jeg haver sat ham til et Vidne for Folk, til en Tyrste og den, som skal byde over Folk. Isab. 1, 5; 3, 14.

5. See, du skal kalde et Folk, som du skal ikke kjende, og et Folk, de, som ikke kjende dig, skulde løbe til dig, for Herrens din Guds Skyld, og den Helliges i Israel, thi han haver prydnet dig. c. 65, 1.

6. Søger Herren, medens han findes, kalder paa ham, medens han er nær.

1 Kron. 28, 9. Jer. 29, 13. Hes. 10, 12.

7. Den Ugubelige forlade sin Vej, og hver, (som gjør) Uret, sine Tanter, og omvende sig til Herren, og han skal forbarme sig over ham, og til vor Gud, thi han skal mangfoldigen tilgive. Ezech. 18, 30. 31; 33, 11.

Jer. 2, 12. 13. Es. 54, 10. Ps. 103, 3. 5.

8. Thi mine Tanter ere ikke eders Tanter, og eders Veie ere ikke mine Veie, sagde Herren.

9. Thi (som) Himmelen er høiere end Jorden, saa ere mine Veie høiere end eders Veie, og mine Tanter (høiere) end eders Tanter.

10. Thi ligesom Regnen og Sneen nedfalder fra Himmelen og kommer ikke tilbage derhen, men vander Jorden (overslødigen) og gjør den frugtbar og kommer den til at give Grøde, og den giver Sæd til at saae og Brød til at æde,

11. saa skal mit Ord være, som skal udgaae af min Mund; det skal ikke komme tomt igjen til mig, men det skal gjøre det, mig behager, og hvad jeg sender det til, skal lykkes for det.

12. Thi I skulle drage ud med Glæde og fremføres med Fred; Bjergene og Høiene skulle raabe for eders Ansigt med Frydsang, og alle Træer paa Marken skulle klappe med Haand.

Ps. 98, 8.

13. Istedetfor Tornebusken skulle opvoge Fyrretræer, for Tidslerne skulle Myrtræer opvoge, og det skal være Herren til et Navn, til et evigt Tegn, som ikke skal udryddes.

c. 41, 19.

56. Capitel.

Herren formaner Alle til Gudsfrugtighed, og lover ogsaa de omvendte og lydige Bedringer sin Naade, 1-8. Han kalder ad Hjenderne, at de skulle straffe de blinde og hykkelske Værere, som ere stumme Hunde og vandre efter deres egne Lyfter, 9-12.

Saa sagde Herren: Holder Ret og gjører Retfærdighed; thi min Salighed er nær til at komme, og min Retfærdighed til at aabenbares.

c. 46, 13; 62, 1.

2. Saligt er det Menneſte, som dette gjør, og det Menneſtes Barn, som holder fast derved, som holder Sabbat, at han ikke vanhelliger den, og varer sin Haand, at den gjør slet intet Ondt.

2 Mos. 31, 13 fg. Jer. 17, 22. 24. 25.

3. Og den Fremmedes Søn, som haver søiet sig til Herren, skal ikke sige: Herren skal viſt ſtille mig fra ſit Folk; og den Gildede ſkal ikke ſige: See! jeg er et tørt Træ.

c. 14, 1.

4. Thi ſaa ſagde Herren til de Gildede, ſom ville holde mine Sabbater og udvælge det, ſom mig behager, og holde faſt ved min Pagt:

v. 2.

5. Jeg vil og give dem en Plads i mit

Huus og inden mine Mure, og et bedre Navn end Sønner og end Døttre; jeg vil give ham et evigt Navn, ſom ikke ſkal udryddes.

Mal. 2, 17.

6. Og den Fremmedes Børn, ſom have ſøiet ſig til Herren for at tjene ham og at elſke Herrens Navn, at være hans Tjenere, hver (af dem), ſom holder Sabbat, at han ikke vanhelliger den, og holder faſt ved min Pagt,

Ap. G. 10, 35. Ps. 25, 10. Ps. 103, 18.

7. de ſamme vil jeg og føre til mit helſige Bjerg og glæde dem i mit Bedehuus, deres Brændoffere og deres Slagtoffere ſkulle være mig en Velbehagelighed paa mit Alter; thi mit Huus ſkal kaldes et Bedehuus for alle Folk.

1 Kong. 8, 43. Matth. 21, 13. Eſej. 20, 40.

8. Den Herre Herre, ſom ſamlar de Jordrevne af Iſrael, ſagde: Jeg vil endnu ſamle til ham (Flere) til dem, ſom ere forſamlede til ham.

Miſa 4, 6. 7. Zeph. 3, 19. 20.

9. Alle Dyr paa Marken! kommer at æde, (ja) alle Dyr i Skoven!

10. Hans Bægtere ere blinde, de vide alſesammen Intet, de ere alle ſtumme Hunde, ſom ikke kunne gjøre, ſom ere ſovnagtige, ſom ligge, ſom elſke at ſlumre.

11. Og diſſe Hunde, ſom ere graadige, kjende ikke Mættelſe; og de ere Hyrder, ſom ikke kjende Forſtand; de vendte ſig, hver til ſin Bei, hver til ſin Binding, (hver) fra ſin Ende.

c. 53, 6. Jer. 6, 13; 8, 10.

12. Kommer, (ſige de,) jeg vil tage Viin, og lader os drikke ſtærk Drif, og imorgen ſkal det være ſom paa denne Dag, (den ſkal være) ſtor, (ja) ſaare hyperlig.

c. 22, 13 fg.

57. Capitel.

Eſaïas viſer, hvorfor Guds Straf kom over det jødiſke Folk, nemlig for deres Uagtſomhed, Hytleri, Foragt og Overtrædſelſe, Afguderi og Pagt med hedenske Konger, 1-13. Han trøſter de Troende, at de ſkulle komme til deres Land igjen, og lover ſtor Naade og Fred for alle Troende, men ikke for de Ugudelige, 14-21.

Den Retfærdige omkommer, og der er Ingen, ſom lægger det paa Hjerte, og fromme Folk henſamles, men der er Ingen, ſom giver Agt (paa), at den Retfærdige henſamles fra det Onde.

Jer. 12, 11. 2 Kong. 22, 20.

2. Han ſkal gaae ind med Fred, de ſkulle hvile ſig i deres Sovkammere, (hver,) ſom vandrer for ham.

3. Men kommer I hid, I Dagvælgerstenskens Børn, du Høresæd, og som haver bedrevet Horeri!

Matth. 12, 39; 16, 4.

4. Imod hvem forlyste I eder? imod hvem uddøde I Munden, udtræffe Tungen langt? ere I ikke Overtrædelsens Børn, en falsk Sæd?

5. de, som ere optændte af Brynde for Afguderne, under hvert grønt Træ, som slagte Børnene ved Bækkene, under Steenklippernes Huler.

Jer. 3, 13; 2, 20. Ezech. 16, 21; 23, 39.

6. Din Deel er ved Bækkens glatte (Stene), de, de ere din Lod; dem udgjød du ogsaa Driftoffer for, du offrede (dem) Madoffer; skulde jeg lade mig trøste over disse Ting?

7. Du gjorde dit Leie paa et høit og op-høiet Bjerg; du gif ogsaa derop for at slagte Slagtoffer.

Hof. 4, 13. Ef. 65, 7.

8. Og du satte din Ihukommelse bag Døren og Dørstolpen; thi du blottede dig, (der du veg) fra mig, og gif op, du udbidede dit Leie og gjorde dig (Pagt) med (Nogle) af dem, du elskede deres Leie paa hver Plads, du saae (dem).

9. Og du lod dig see for Kongen med Dlie, og formerede dine vellugtende Salver, og du sendte dine Bud hen indtil langt fra-liggende (Steder), og formedrede dig indtil Helvede.

Hof. 12, 2.

10. Du bemøiede dig i din Veis Mangfoldighed, du sagde ikke: Det er forloret; du fandt din Haands Næring, derfor blev du ikke syg.

11. Og for hvem er du beghimret og frygtede du, at du vilde lyve, og kom ikke mig ihu, (og) lagde det ikke paa dit Hjerte? mon (det) ikke (skeer, fordi) jeg tier, og (det) fra forud (Tid) af, men skulde du ikke frygte mig?

Hof. 50, 21. Ef. 42, 14.

12. Jeg, jeg vil kundgjøre din Retfærdighed og dine Gjæringer, at de skulle ikke gavne dig.

13. Naar du raaber, (da) lad dine Forsamlede redde dig, men Veiret skal optage dem allesammen, Forsængelighed skal tage (dem); men den, som forlader sig paa mig, skal arve Landet og ele mit hellige Bjerg.

Hof. 2, 12. Ef. 60, 21. Ps. 15, 1.

14. Og man skal sige: Baner, baner, rydder Veien, optager Stod af mit Folks Bei!

c. 40, 3; 42, 16; 62, 10.

15. Thi saa sagde den Høie og Ophøiede, som boer evindeligen, og hvis Navn er

helligt: Jeg vil boe i det Høie og Hellige og hos en Sønderknuft og Fornedret Aanden, til at gjøre de Fornedredes Aand levende, og at gjøre de Sønderknuftes Hjærter levende.

Ps. 97, 9.

Ps. 113, 5 fg. Luc. 1, 49. Ef. 66, 1. 2. Ps. 51, 12.

16. Thi jeg vil ikke trætte evindeligen og ikke være vred i Evighed; thi (ellers) maatte (deres) Aand forsmægte for mit Ansigt, og de Sjæle, som jeg, jeg haver gjort.

Ps. 103, 9. Micha 7, 18.

17. Jeg var vred for hans Gjerrighedens Ondskab og slog ham, idet jeg skulde mig, og jeg var vred; og han gif forvendt paa sit Hjertes Bei.

c. 54, 8; 59, 2. Micha 3, 1.

18. Jeg saae hans Beie, og jeg vil lægge ham, og jeg vil skaffe ham Rolighed, og jeg vil give ham og hans Sorgende (men) Trøst igjen.

19. Jeg skaber Ræbers Grøde, Fred, Fred for den, (som er) langt borte, og for den, (som er) nær, sagde Herren, og jeg haver læget ham.

c. 52, 7. Ezech. 2, 17.

20. Men de Ugudelige ere som Havet, der er oprørt; thi det kan ikke være stille, og dets Vand udfaster Skum og Dynd.

Jud. v. 13.

21. (Der er) ikke Fred, sagde min Gud, for de Ugudelige.

c. 48, 22.

58. Capitel.

Propheten straffer haardeligen Jødernes hykelske Gudstjeneste, særdeles deres hykelske Fasten, 1-5, og viser dem, hvilken den rette Fasten er for Gud, og den ret behagelige Gudsdyrkelse, hvormed stor Velsignelse følger, 6-14.

Raab af Struben, spar ikke, opløst din Røst som en Basun og kundgjør mit Folk deres Overtrædelse, og Jakobs Huus deres Synder,

c. 40, 9. Micha 3, 8. Ef. 62, 6. Hof. 8, 1.

2. endstjødnt de søge mig dagligen og have Lyst til at vide mine Beie; ligesom et Folk, der haver gjort Retfærdighed og ikke forladt sin Guds Ret, spørge de mig om retfærdige Domme, de have Lyst at komme nær til Gud:

c. 1, 11 fg.

3. Hvi fastede vi, og du saae det ikke? (hvi) plagede vi vor Sjæl, og du vil ikke vide det? see, paa den Dag, I faste, finde I (eders) Lyst og kræve alle eders (besværlige) Arbeider.

Jer. 14, 12.

4. See, I faste til Riv og Trætte og til at flaae ugudeligen med Næve; faster ikke, som (I gjøre) paa denne Dag, at eders Røst høres i det Høie!

5. Skulde (Saadant) som dette være en Faste, som jeg haver udvalgt, at et Menneſte plager ſit Liv en Dag, eller at han hælder ſit Hoved ned ſom et Siv, eller ligger i Sæk og Afte? vil du kalde dette en Faste og en behagelig Dag for Herren?

ſach. 7, 5; 8, 19.

6. Er denne ikke den Faste, som jeg haver udvalgt: at oplade Ugudelighedens Baand, at løſe Aagets Knipper og udlade de Fortrykte frie, og at I ſkulle ſønderbryde alt Nag?

Ezech. 18, 16.

7. (Vær dig) ikke at deſe dit Brød med den Hungrige, og ſkal du (ikke) lade komme de Glendige, (ja) Inſværdige i dit Huus? Naar du ſeer en Vægen, ſkal du klæde ham, og ikke ſkjule dig fra dit Kjød.

Matth. 25, 35. Ezech. 18, 7. Rom. 12, 13. Job 31, 19.

8. Da ſkal dit Lys frembryde ſom Morgenrøden, og din Lægebdm ſkal ſnart grønnes, og din Retfærdighed ſkal fremgaae for dit Anſigt, Herrens Herlighed ſkal ſlutte til efter dig.

Ps. 37, 6.

9. Da ſkal du paafalde, og Herren ſkal hørere, du ſkal raabe, og han ſkal ſige: See, her er jeg; derſom du borttager det Nag midt ud fra dig, (og holder dig fra) at udſtrække Fingrene og at tale Uret,

c. 30, 19; 65, 1. 24.

10. og (derſom) du fremdrager dit Hjerte for den Hungrige og mætter en fortrykt Sjæl, da ſkal dit Lys opinde i Mørket, og din Mørkhed (ſkal være) ſom Midnatten.

Ps. 97, 11. Ps. 112, 4.

11. Og Herren ſkal altid lede dig, og mætte din Sjæl i Tørheder, og beſtyrke dine Been, og du ſkal blive ſom en vandrig Have og ſom et Vandløb, hvis Vand ikke ſlaaer Feil.

12. Og (de, ſom komme) af dig, ſkulle bygge de gamle øde Steder, du ſkal opreiſe de Grundvolde, (ſom have ligget) fra Slægt til Slægt, og du ſkal kaldes den, ſom tilmurer det Røve, ſom forbedrer Stierne igjen, at (man kan) boe (der).

c. 61, 4. Amos 9, 14.

13. Derſom du vender din Fod af fra Sabbaten, (fra) at gjøre (al) din (egen) Behagelighed paa min hellige Dag, og kalder Sabbaten en Forlyſtelse, paa det at Herren maa helliges, ſom bør æres, og (derſom du) ærer ham, (ſaa du) ikke gjør dine (egne) Veie og ikke finder din (egen) Behagelighed eller taler et Ord (derom),

c. 56, 4.

14. da ſkal du forlyſte dig i Herren, og jeg vil lade dig fare over de høie (Steder) paa Jorden, og lade dig æde Jakobs, din Faders, Arv; thi Herrens Mund haver tallet det.

c. 1, 20. Miſa 4, 4.

59. Capitel.

Propheten viſer, at Herren letteligen kunde og vilde høre og frelſe Menneſter; men at det ikke ſkede, deri vare aſeneſte deres Synder Skyld, hvilke han her opregner, 1-8. De beſlage og beſjende deres Synder og Overtrædelſer imod Gud, 9-15. Gud lover at forløſe dem, at ſtraffe deres Hjender, at ſende dem Meſſias og evig at regjere dem ved ſin Aand og ſit Ord, 16-21.

See, Herrens Haand er ikke forkortet, at den ikke kunde frelſe, og hans Øre er ikke tunghørende, at (han) ikke kunde høre.

4 Moſ. 11, 23 fg. Ef. 50, 2.

2. Men eders Miſgjerninger gjøre Skilsmiſe imellem eder og imellem eders Gud, og eders Synder gjøre, at han ſkjuler Anſigtet fra eder, at han hører (eder) ikke.

Miſa 3, 4. Ef. 57, 17.

3. Thi eders Hænder ere beſmittede med Blod, og eders Fingre med Miſgjerning; eders Læber tale Vøgn, eders Tunge udſiger Uret.

c. 1, 15. Ezech. 23, 45. Drbſp. 6, 17. 18. Rom. 3, 13.

4. (Der er) Ingen, ſom raaber paa Retfærdighed, og Ingen, ſom dømmer troliſgen; man forlader ſig paa Intet og taler Forſængelighed, undfanger Nøie og føder Uret.

Job 15, 35. Ps. 7, 15.

5. De udlægge Baſiliskæg og væve Spindelvæve; hvo, ſom æder af deresæg, maa døe, og om det trykkes (iſtykker), udſar der en Dgle.

6. Deres Væve ſkulle ikke blive til Klæder, og de ſkulle ikke ſkjule ſig med deres Gjerninger; deres Gjerninger ere uretfærdige Gjerninger, og (der er) fortrædeligt Arbeide i deres Hænder.

Job 8, 14.

7. Deres Fodder løbe til det Onde og ſkynde ſig til at udgøde uſtyldigt Blod, deres Tanker ere uretfærdige Tanker, (der er) Udelæggelse og Forſtyrrelſe paa deres banede Veie.

Drbſp. 1, 16. Rom. 3, 15.

8. De kjende ikke Fredens Bei, og (der er) ingen Ret i deres Gange; deres Stier forvende de for ſig ſelv, hver, ſom træder derpaa, veed ikke af Fred.

Ruc. 1, 79. Rom. 3, 17.

9. Derfor er Retten langt fra os, og Retfærdighed naaede ikke til os; vi forventede Dyſet, og ſee, (her er) Mørke, (vi

ventede idel) Skin, og see, vi vandre i (idel) Mørkhed. c. 9. 2.

10. Vi søle os for som de Blinde efter en Væg, ja, vi søle os for som de, der have ingen Dine; vi stode os om Mid- dagen som i Tusmørket, vi ere i stinkende Steder som de Døde. 5 Mos. 29, 29. 2 Petr. 1, 9.

11. Vi brumme allesammen som Bjør- nene, og kurre ideligen som Duerne; vi bie efter Retten, (og den er der) ikke, efter Saligheden, og den er langt borte fra os.

v. 9. c. 38, 14. Nah. 2, 8. Esch. 7, 16.

12. Thi vore Overtrædelser ere mange for dig, og vore Synder svare imod os; thi vore Overtrædelser ere hos os, og vi kjende vore Misgjerninger,

Ps. 38, 5. Ps. 51, 5. Jer. 3, 13.

13. (som ere) at overtræde og at lyve imod Herren, og at vende os tilbage fra vor Gud, at tale om Fortryffelse og Af- vigelse, at indfange og udsige falske Ord af Hjertet. Ab. G. 5, 4. Ps. 5, 7. 10. Ps. 55, 22.

14. Og Retten er vegen tilbage, og Ret- færdigheden staaer langt borte; thi Sand- heden støder an paa Gaden, og Retten kan ikke gaac (der) ind.

15. Og Sandheden er borte, og den, som viger fra det Onde, bliver berøvet; og Herren faac det, og det var ondt for hans Dine, at der er ingen Ret. Hof. 4, 1.

16. Og han faac, at der var ingen Mand, og han forstræffedes saare, at der var in- gen Forbeder; men hans Arm frelst ham, og hans Retfærdighed, den opholdt ham.

c. 63, 5.

17. Og han førte sig ndi Retfærdighed som ndi et Pantfer, og Saligheds Hjel- m var paa hans Hoved, og han klædte sig i Her- vns Klæder (som i) en Klædning, og iførte sig med Ridkjærhed som med en Kappe.

Esch. 6, 14. 17. 1 Thes. 5, 8.

18. Efter (al) deres Fortjeneste, ja der- efter skal han betale Grunnhed til sine Modstandere, (og) Bederlag til sine Tjen- der; (ja dem paa) Derne skal han betale (efter) Fortjeneste.

19. Da skulle de frygte Herrens Navn fra Vesten, og hans Herlighed fra Solens Opgang; naar Tjenden kommer som en Flod, skal Herrens Mand oprette Banner imod ham.

Mal. 1, 11. Es. 45, 6.

20. Og der skal komme en Gjenløser til Zion og til dem, som omvende sig fra Overtrædelse i Jakob, siger Herren.

c. 1, 27. Rom. 11, 26.

21. Og mig (anlangende), denne er mit Pagt med dem, siger Herren: Min Mand som er over dig, og mine Ord, som jeg haver lagt i din Mund, skulle ikke vige fra din Mund eller fra din Sæds Mund eller fra din Sæds Sæds Mund, siger Herren fra nu og indtil evig (Tid). c. 51, 16. Jer. 1, 9.

60. Capitel.

Esaïas spaaer om Hedningernes Omvendelse og Guds Kirkes herlige Tilstand, 1-13. Han opregner de Belgjerninger, som Christus vil be- vise sin Kirke, der samles af Jøder og Hedning- ger, i Almindelighed, men især ved Sunde- forlæelse, retsindige Lærere, Oplysning, Ret- færdighed og lyftelig Fremgang, 14-22.

Gjør dig rede, bliv opløst, thi dit Lys er kommen, og Herrens Herlighed er op- gangen over dig.

c. 52, 2; 9, 2.

2. Thi see, Mørket skal stjule Jorden, og Dunkelhed Folkene; men Herren skal oprinde over dig, og hans Herlighed skal sees over dig.

Joß. 1, 5.

3. Og Hedningerne skulle vandre ved dit Lys, og Kongerne ved det Skin, som er opgangen for dig.

c. 49, 6.

4. Opløst dine Dine trindt omkring og see, alle disse have forsamlet sig, de komme til dig; dine Sønner skulle komme langt fra, og dine Døttre opfostres ved Siden.

c. 49, 12. 18. 22.

5. Da skal du see det og løbe til, og dit Herte skal ræddes og udbrede sig, naar Mangfoldigheden ved Havet omvendes til dig, (naar) Hedningernes Magt kommer til dig.

v. 11. c. 2, 2. Matth. 8, 11.

6. Kamelernes Mangfoldighed skal stjule dig, Veisløbere af Midian og Ephra, alle de af Scheba skulle komme; de skulle bære Guld og Kogelse, og bebude Herrens me- gen Priis.

1 Mos. 25, 4. Ps. 72, 10.

7. Alle Jaar af Redar skulle samles til dig, Nebajoths Bædere skulle tjene dig; de skulle offres paa mit velbehagelige Alter, og jeg vil pryde min Herligheds Huus.

c. 42, 11. Mal. 1, 11.

8. Hvo ere disse, der flyve som en Sky, og som Duerne til deres Vinduer?

9. Thi Der skulle bie efter mig, og Tharsis-Skibe ere i Begyndelsen, at føre dine Børn hid langt fra, (ja) deres Sølv og deres Guld med dem, til Herrens, din Guds, Navn og til Israels Hellige, thi han haver prydnet dig.

v. 4.

10. Og den Fremmedes Børn skulle bygge dine Mure, og deres Konger tjene

dig; thi jeg slog dig i min Brede, men jeg forbarmer mig over dig i min Velbehagelighed.

c. 49, 16. 17; 51, 7. 8.

11. Og dine Porte skulde de altid holde aabne Dag og Nat, de skulde ikke tillukkes, for at lade Hedningernes Magt komme til dig, og deres Konger skulde føres (hertil).

Nab. 21, 24-26.

12. Thi hvilket Folk og Rige, som ikke vil tjene dig, skal fordærves, og Folkene skulde vist ødelægges.

13. Libanons Herlighed skal komme til dig, Thyretæ, Bøgetræ og Byrdom tilige, til at pryde min Helligdoms Sted med, og jeg vil gøre mine Fødders Sted herligt.

c. 35, 2.

14. Og deres Børn, som dig trængte, skulde gaar bøde til dig, og de skulde nedbøje sig for dine Fødders Saaler, ja Alle, som dig bespottede; og de skulde kalde dig Herrens Stad, Zion, den Helliges i Israels.

Pf. 72, 9. Ef. 49, 23.

15. Istedetfor at du var forladt og forhadet, saa at der gik Ingen igjennem, saa vil jeg sætte dig til en evig Herlighed, til Fryd fra Slægt til Slægt.

c. 62, 4.

16. Og du skal die Hedningers Mælk, og die Kongers Bryst, og du skal fornemme, at jeg er Herren, som frelser dig, og din Gjenløser Jakobs Mægtige.

c. 49, 23. 26.

17. Jeg vil fremføre Guld istedetfor Kobberet, og fremføre Sølv istedetfor Jernet, og Kobber for Træet, og Jern istedetfor Stenene, og jeg vil gøre, at din Besøgelse (skal blive til) Fred, og dine Trængere til Retfærdighed.

1 Kong. 10, 27. Ef. 52, 7; 57, 19.

18. Der skal ikke ydermere høres Vold i dit Land, (eller) Ødelæggelse og Forstyrrelse i dine Landemærker, men du skal kalde dine Mure Salighed, og dine Porte Friis.

c. 26, 1.

19. Solen skal ikke ydermere være dig til et Lys om Dagen, og Maanen skal ikke opluse dig til et Lys, men Herren skal være dig til et evigt Lys, og din Gud til din Herlighed.

Nab. 21, 23; 22, 5. 2 Sam. 22, 29. Pf. 27, 1.

20. Din Sol skal ikke ydermere gaar ned, og din Maane ikke borttages; thi Herren skal være dig til et evigt Lys, og din Sorgs Dage ere (da) fuldbendte.

21. Og dit Folk, de skulde alle være retfærdige, de skulde eie Jorden evindeligen, (som de, der ere) mine Plantefers Dvæst,

mine Hænders Gjerning, til at bevise mig selv herlig.

Pf. 37, 11. Matth. 5, 5. Ef. 57, 13; 61, 3; 44, 23.

22. Den Lille skal blive til Tusinde, og den Ringe til et stærkt Folk; jeg, Herren, jeg vil lade det hasteligen komme i sin Tid.

61. Capitel.

Christus taler om sit Kald og Salvelse til sit Embede og især til at prædike Evangelium for de Bedrøvede; han taler atter om Hedningernes Omvendelse, 1-9. Han indfører den kristne Kirke, som taffer Christo med Glæde for hans Retfærdighed, Lands Gaver og aandelig Frugtbarhed, 10. 11.

Den Herres Herres Land er over mig, derfor haver Herren salvet mig til at kundgjøre et (godt Budskab) for de Sagtmodige, han sendte mig til at forbinde dem, som have et sønderbrudt Hjerte, til at udraabe for de Fange Frihed, og for de Bundne (Fængslets) Opløselse,

Luc. 4, 18. Ef. 11, 2.

Matth. 5, 5. Pf. 34, 19. Pf. 51, 19. Ef. 57, 15; 42, 7.

2. til at udraabe Herrens Velbehageligheds Aar og vor Guds Herrens Dag, til at trøste alle Sorgende,

c. 63, 4. Matth. 5, 4.

3. at besikke for de Sorgende i Zion, at dem skal gives Prydelse for Afse, Glædens Olie for Sorig, priselige Klæder for en vansmægtet Land, og at de skulde kaldes Retfærdighedens Ege, Herrens Plantelse, til at bevise mig selv herlig.

c. 51, 3. Pf. 1, 3. Jer. 17, 8. Ef. 60, 21.

4. Og de skulde bygge de gamle øde Steder, opreise de forrige Ødelæggelser og fornye de øde Steder, (som have været) ødelagte fra Slægt til Slægt.

c. 58, 12.

5. Og Fremmede skulde staa og føde eders Jaar, og en Udlændings Børn skulde være eders Algermænd og eders Viin-gaardsmænd.

c. 14, 1. 2.

6. Og I skulde kaldes Herrens Præster, man skal kalde eder vor Guds Tjenere; I skulde æde Hedningernes Gods og rose eder af deres Herlighed.

c. 66, 21.

7. For eders dobbelte Beskjæmmelse og derfor, at de have sjunget: Skjændsel var eders Deel, derfor skulde I eie en dobbelt Arvelod i deres Land, I skulde have evig Glæde.

c. 40, 2; 25, 10; 51, 11; 66, 11.

8. Thi jeg er Herren, som elsker Ret, som hader Rov i Brændoffer, og jeg vil give, (at) deres Arbeide (skal fce) i Sandhed, og jeg vil gøre en evig Pagt med dem.

c. 65, 23; 54, 10; 55, 3. Esai. 37, 26.

9. Og man skal kjende deres Sød iblandt Hedningerne, og deres Afkomme midt iblandt Folkene; Alle, som see dem, skulle kjende dem, at de ere en Sød, som Herren har velsignet.

10. Jeg vil glæde mig storligen i Herren, min Sjæl skal fryde sig i min Gud, thi han isørte mig Saligheds Klædebon, han klædte mig med Retfærdigheds Kappe, som en Brudgom isører sig med præstelig Prydelse, og som en Brud pryder sig med sit Løi.

Hab. 3. 18.

Luc. 1. 47. Sach. 3. 4 fg. Hab. 3. 5; 6. 11.

11. Thi som Jorden udgiver sin Grøde, og som en Have lader sin Sød opvøxe, saa skal den Herre Herre lade opvøxe Retfærdighed og Friis for alle Hedningerne.

62. Capitel.

Propheten lover Christi Menighed Retfærdighed, et nyt Navn, stor Ære og Naade, aandelig Forening med Christo, troe Lærere, Nøtighed og Fred, 1-9. Han forkynder atter Hedningernes Omvendelse, saavelsom de omvendte Jøders lyfsalige Tilstand, 10-12.

For Zions Skyld vil jeg ikke tie, og for Jerusalems Skyld vil jeg ikke være stille, indtil dens Retfærdighed udgaaer som et Skin, og dens Salighed brænder som et Blus.

c. 46, 13; 56, 1.

2. Og Hedningerne skulle see din Retfærdighed, og alle Ronger din Herlighed; og du skal kaldes med et nyt Navn, hvilket Herrens Mund skal nævne.

c. 65, 15. Hab. 2, 17.

3. Og du skal være en deilig Krone i Herrens Haand, og en kongelig Hue i din Guds Haand.

Hab. 2, 10.

4. Man skal ikke ydermere kalde dig en Forladt, ei heller skal dit Land kaldes ydermere ødelagt, men du skal kaldes min Lyft i det, og dit Land (skal kaldes) en Vgtechustru; thi Herren haver Lyft til dig, og dit Land skal være en Vgtechustru.

c. 60, 15.

5. Thi som en ung Karl holder Vgtestab med en Jomfru, (saa) skulle dine Børn holde Vgtestab hos dig, og (som) en Brudgom glæder sig ved en Brud, skal din Gud glæde sig ved dig.

6. O Jerusalem! jeg haver beklædt Vægtere paa dine Mure, de skulle aldrig tie den ganste Dag eller den ganste Nat; 3, som paaminde om Herren, 3 skulle ikke tie.

c. 52, 8; 58, 1.

7. Og tilstedes ikke, at man tier for ham, indtil han bereder, og indtil han sætter Jerusalem til Priis paa Jorden.

c. 61, 11.

8. Herren svoer ved sin høire Haand og ved sin Magts Arm: Jeg vil ikke ydermere give dine Fjender dit Korn til Spise, ei heller skulle en Udlændings Børn drikke din Most, som du haver arbeidet for.

c. 65, 21. 22.

9. Thi de, som indsanke hiint, skulle æde det og love Herren, og de, som samle denne, skulle drikke den i min Helligdoms Forgaarde.

v. 8.

10. Gaaer igjennem, gaaer igjennem Portene, rydder Folkets Bei; baner, baner den bandede Bei, kaster Stene deraf, opløfter et Banner for Folkene.

c. 57, 14. Ps. 68, 5.

11. See, Herren lader sig høre til Jorden's Ende; siger Zions Datter: See, din Salighed kommer, see, hans Løn er med ham, og hans Gjerning er for ham.

Sach. 9, 9 fg. Es. 40, 10. Hab. 22, 12.

12. Og de skulle kalde dem et helligt Folk, Herrens Ugjensløste, og dig skal man kalde en søgt (Stad, ja) en Stad, som ikke er forladt.

c. 35, 10; 51, 11; 62, 4.

63. Capitel.

Propheten beskriver Christi herlige Seier over hans Kirkes Fjender, 1-6. De Døende prise Herren for hans store Naade og Velgjerninger, og bekjende det jødiske Folks Gjenstridighed, uanset hvilken Gud paany vilde bevise baade dem og Hedningerne Naade og Barmhjertighed, hvorom de ydmygeligen bede Herren, 7-19.

Hvo er denne, som kommer fra Edom, med bestænkede Klæder fra Bozra, denne, som er saa prydet i sit Klædebon, som gaaer frem i sin megen Kraft? Jeg, som taler Retfærdighed, mægtig til at frelse.

c. 34, 6; 33, 5; 45, 19.

2. Hvorfor er der Rødt paa dit Klædebon, og dine Klæder som hans, der træder i en Viinperse?

Hab. 19, 13.

3. Jeg traadte Persekarret, jeg alene, og der var ingen Mand af Folket med mig, og jeg traadte dem i min Brede og nedtraadte dem i min Grunhed, og Seier over dem er stænket paa mine Klæder, og jeg haver besmittet alle mine Klæder.

4. Thi (jeg havde) Herrens Dag i mit Hjerte, og mine Ugjensløstes Aar var kommet.

c. 13, 9; 34, 8; 61, 2. Jer. 51, 6.

5. Og jeg saae (mig) om, og der var ingen Hjælper, og jeg var forstræffet, og der

har Ingen, som opholdt mig; men min Arm frelst mig, og min Grumhed, den opholdt mig.

c. 59, 16.

6. Og jeg nedtraadte Folket i min Brede, og gjorde dem drukne i min Grumhed, og nedkastede deres Seier til Jorden.

7. Jeg vil ihukomme Herrens Miskundheder, Herrens Bittis, efter alt det, som Herren haver gjort imod os, og den megen Godhed imod Israels Huus, som han gjorde imod dem efter sin megen Barmhertighed og efter sine Miskundheders Mangfoldighed. Ps. 77, 12. Ps. 103, 2. Ps. 105, 3.

8. Og han sagde: Bismelig, de ere mit Folk, de ere Børn, som ikke skulle handle falskeligen; og han var dem til en Frelser.

9. I al deres Angest var ikke Angest, og hans Ansigts Engel frelst (dem); han, han gjenløste dem for sin Kjærligheds Skyld, og fordi han sparede (dem), og han lagde dem paa (sig selv) og bar dem alle Dage fra gammel (Tid).

2 Mos. 14, 19; 23, 20. 23; 32, 34. Ef. 46, 4.

10. Men de, de vare gjenstridige og bebrøvede hans Hellig-Aand; derfor omvendtes han for dem til en Fjende, han, han stred imod dem.

Eph. 4, 30.

11. Og han tænkte paa de gamle Dage, paa Mose, paa sit Folk; hvor er den, som opførte dem af Havet med sine Faars Dyrde? hvor er den, som gav sin Hellig-Aand midt iblandt dem?

2 Mos. 14, 29. Ps. 77, 21.

12. den, som førte dem ved Mose høre Haand, med sin herlige Arm, som adskilte Vand for deres Ansigt, til at gjøre sig et evigt Navn?

13. den, som førte dem igjennem Afgrunden, som en Hest igjennem Ørken, (at) de ikke skulde støde sig?

14. Ligesom Dvæget, der gaaer ned i Dælen, haver Herrens Aand labet dem hvile; saaledes førte du dit Folk, for at gjøre dig et herligt Navn.

Ps. 138; 2.

15. Sku ned fra Himlene, og see fra din Helligheds og Herligheds Bolig; hvor er din Nidskjærhed og din Vælde? dine Indvoldes og dine Barmhertigheders (sterke) Lyd holder sig tilbage mod mig.

5 Mos. 26, 15 fg. Luc. 1, 78. Ef. 16, 11.

16. Du er dog vor Fader, thi Abraham ved Intet af os, og Israel kender os ikke; (men) du, Herre, er vor Fader, vor Gjenløser er dit Navn af Evighed.

c. 64, 7. Ps. 78, 35. Ps. 54, 8; 59, 20. Trisp. 23, 11.

17. Herre! hvorfor vil du lade os fare vild fra dine Veie? (hvorfor) lader du vort Hjerter blive haardt, at (det) ikke frygter dig? vend om for dine Tjeneres Skyld, for din Aarvs Stammers Skyld!

18. En liden (Tid) have de, som ere dit hellige Folk, eiet (Landet; men) vore Modstandere have nedtraadt din Helligdom.

Ps. 79, 1.

19. Vi ere blevne (ligesom) de, som du ikke regjerede over fra gammel (Tid), og som ikke vare kaldte efter dit Navn; gid du vilde sønderrive Himlene! (gid) du vilde fare ned, at Bjergene kunde bortflyde for dit Ansigt!

64. Capitel.

De troende Jøder blive ved at bede Gud om hans Hjælp til Tjendernes Forstyrrelse, ligesom i fornum Tid, 1-4. De bekjende deres svare Synder og Uærbighed for Gud, bedende, Gud vilde vende sig fra sin Brede, ansee deres flette Tilstand og tænke paa Jerusalem og Templet, 5-11.

Ligesom Ild optænder det, der smeltes, (ligesom) Ild kommer Vand til at shyde, — for at lade dine Tjender kjende dit Navn, (og) Hedningerne skulle bæve for dit Ansigt.

c. 63, 19.

2. Du gjorde (fordum) underlige Ting, hvilke vi ikke forventede; du nedsoer, Bjerge bortfløde for dit Ansigt.

3. Og de hørte det ikke fra gammel (Tid), de fornam det ikke med Dret; intet Die haver seet det, uden du, o Gud! det, han skal gjøre ved den, som bier efter ham.

1 Cor. 2, 9.

4. Du møder den, som er glad, og den, som gjør Retfærdighed, den, som komme dig ihu paa dine Veie; see, du, du var vred, da vi syndede; (vare vi) evindelig (blevne) paa hine, da vare vi blevne frelst.

5. Men vi vare, vi alle, som de Urene, og alle vore Retfærdigheder som et besnittedt Klædebon; og vi kaldt alle af som et Blad, og vor Misgjerning førte os bort som et Beir.

Ezech. 36, 17. Jud. v. 23.

6. Og der var Ingen, som kaldte paa dit Navn, som opvakte sig til at tage fat paa dig; thi du skjulte dit Ansigt for os, og smeltede os i vore Misgjerningers Vold.

Ps. 106, 23. Ef. 51, 8. Ezech. 13, 5; 22, 30.

7. Men nu, Herre! du er vor Fader; vi ere Veret, og du er vor Pottemager, og vi ere alle din Haands Gjærning.

Mat. 2, 10. Ef. 63, 16. Jer. 3, 19. Rom. 9, 20, 21.

8. Herre! vær ikke saa saare vred, og kom ikke Misgjerninger evindeligen ihu; see, sku dog, vi ere alle dit Folk. Ps. 25, 7. Ps. 79, 8.

9. Dine Helligdoms Stæder ere blevene til en Ørt; Zion er bleven til en Ørt, Jerusalem er en Ødelæggelse. Ps. 79, 1.

10. Vor Helligheds og vor Herlighedens Huus, i hvilket vore Fædre lovede dig, er opbrændt med Ild, og alle vore ønskelige Ting ere ødelagte. Ps. 74, 7. 2 Kong. 25, 9.

11. Herre! vil du holde dig rolig ved disse Ting? vil du tie og fortrykke os saa saare?

4 Mos. 17, 13.

65. Capitel.

Esaïas spaaer om Hedningernes Omvendelse, om Israhels Forskydelse for deres Gjenstridighed, Afguberi og andre Synders Stykke, 1-7; dog trøster Gud de Bødsfærdige og lover at ipare og velsigne dem, 8-10. Han slager atter over Israhels Afguberi og lover de Troende Velsignelse, men de Vantroes truer han med Forbandelse, 11-16. Han lover de Troende evig Glæde og Fred i den nye Himmels og Jord og i det nye Jerusalem, 17-25.

Jeg er søgt af dem, som ikke spurgte, jeg er funden af dem, som ikke ledte (efter mig); jeg sagde til et Folk, som ikke er kaldet efter mit Navn: See, (her er) jeg, see, (her er) jeg.

c. 55, 5. Rom. 10, 20. Ef. 58, 9.

2. Jeg udbredte mine Hænder den ganske Dag til et gjenstridigt Folk, (til dem,) som vandrede efter deres egne Tanter, paa en Vej, som ikke er god, Jer. 3, 17; 7, 24; 11, 8.

3. til det Folk, som opirrer mig altid for mit Ansigt, som offrer i Haverne, og som gjør Nøgelse paa Teglstene,

4. som boer i Gravene og bliver om Nat-ten i de forvarede (Steder), som æder Svinetjød og haver vederstyggelige Stykker (Kjød) i deres Kar, c. 66, 17.

5. som siger: Hold dig hos dig (selv), kom ikke nær til mig, thi jeg er helligere end du; disse ere en Nøg i min Brede, en Ild, som brænder den ganske Dag.

6. See, det er skrevet for mit Ansigt; jeg vil ikke tie, men betale, ja, jeg vil betale det i deres Skjød.

7. Eders Misgjerninger og eders Fædres Misgjerninger tilhøbe (vil jeg betale), siger Herren, deres, som gjorde Nøgelse paa Bjergene og forhaanede mig paa Høiene, og jeg vil tilmaale (dem) deres forrige Gjerning i deres Skjød. c. 57, 7. Sof. 4, 13.

8. Saa sagde Herren: Rigesom (naar der) findes Møst i Viintrafen, og man siger: Fordærv det ikke, thi der er en Vel-

signelse ubi den, saa vil jeg gjøre for min Tjeneres Skyld, og ikke fordærve det alt.

9. Men jeg vil lade udfomme Sæd af Jakob, og af Juda den, som skal eie min Bjerger; og mine Udvalgte skulle eie det, og mine Tjenere boe der.

10. Og Saron skal være til en Faaresti og Achors Dal til Veie for Ørne; for mit Folk, for dem, som søge mig.

1 Kron. 27, 29. Sof. 7, 26. Sof. 2, 15

11. Men I, som forlade Herren, som glemme mit hellige Bjerg, som rede Bort til Gad, og som stjente fuldt i af blandede Drik til Meni,

12. eder vil jeg tælle til Sværdet, og I skulle alle bøie eder til at slagtes, fordi at jeg kaldte, og I svarede ikke, jeg taledes og I hørte ikke, men I gjorde det, som var ondt for mine Dine, og udvalgte det, som jeg ikke havde lyst til.

Luk. 1, 24

Ef. 66, 4. Jer. 7, 13. 27; 35, 17. Sach. 7, 1

13. Derfor sagde den Herre Herre saaledes: See, mine Tjenere skulle øde, men I I skulle hungre; see, mine Tjenere skulle drikke, men I, I skulle tørste; see, mine Tjenere skulle glædes, men I, I skulle beskjæmmes.

Ps. 22, 27. Sof. 16, 22. Ps. 25, 8

14. See, mine Tjenere skulle synge (med Fryd) af Hjertets Behag, men I, I skulle strige af Hjertepine og hyle for Mands Forskyrrelse.

15. Og I skulle efterlade mine Udvalgte eders Navn til en Ed, og den Herre Herre skal dræbe dig, og han skal kalde sine Tjenere med et andet Navn, Jer. 29, 22. Ef. 62, 2.

16. at hvo, som velsigner sig paa Jorden, skal velsigne sig i Sandheds Gud, og hvo, som sværger paa Jorden, skal sværge ved Sandheds Gud; thi de forrige Angester ere glemte, og de ere skjulte for mine Dine.

c. 45, 23. Jer. 4, 2; 12, 16.

17. Thi see, jeg skaber nye Himle og en ny Jord; og de første skulle ikke ihukommes, ei heller opkomme i (Mogens) Hjerte.

c. 66, 22. 2 Petr. 3, 13. Ab. 21, 1.

18. Men glæder eder og fryder eder indtil evig (Tid ved det), som jeg skaber; thi see, jeg skaber Jerusalem til Fryd, og dens Folk til Glæde.

c. 35, 10.

19. Og jeg vil fryde mig i Jerusalem og glæde mig iblandt mit Folk, og der skal ikke ydermere høres Graads Røst eller Skrigs Røst i den.

20. Derfra skal ikke ydermere være et (diende) Barn (paa saa) Dage eller en

Gammel, som ikke skal opfylde sine Dage; thi den Dreng, (som er bleven) hundrede Aar gammel, skal døe, men den Synder, (som er) hundrede Aar gammel, skal forbandes.

21. Og de skulle bygge Huse (og boe deri), og plante Viingaarde og æde deres Frugt.

c. 62, 8. Amos 9, 14.

22. De skulle ikke bygge, at en Anden skal boe (deri), og ikke plante, at en Anden skal æde (det); thi som Træets Dage skulle mit Folks Dage være, og mine Udvalgte skulle lade deres Hænders Gjærning blive gammel.

5 Mos. 28, 30. Hof. 8, 7. Ps. 1, 3.

23. De skulle ikke bemøje sig forgjæves og ei føde til Forstrækkelse; thi de ere deres Sæd, som ere velsignede af Herren, og deres Afkom med dem.

c. 61, 8.

24. Og det skeer, førend de raabe, da vil jeg, jeg svare; naar de, de endnu tale, da vil jeg, jeg høre.

Ps. 91, 15. Ps. 145, 18. Es. 30, 19; 58, 9. Matth. 7, 7.

25. En Ulv og et Lam skulle fødes tilhobe, og en Løve skal æde Halv som en Dyr, og en Slanges Spijs skal være Støv; de skulle ikke gjøre Ondt, ei heller fordærve paa min Helligheds hele Bjerg, siger Herren.

c. 11, 6. 9. Hof. 2, 18.

66. Capitel.

Herren straffer ved Propheten Jøderne, som forlode sig paa det udbortes Tempel, viser, hvo der behager ham, truer de Gjenstridige og trøster de Gudsfrygtige, 1-6. Herren lover at formere og velsigne sin Menighed, dens Elskere til Glæde og Trøst, 7-14; dens Fjender vil han udsette, 15-17. Han vil kalde Hedningerne til sin Menighed og straffe de Ugudelige med Høvedes Blod, 18-24.

Saa sagde Herren: Himlene ere min Throne, og Jorden mine Fødders Fodstammel; hvor er det Huus, som I ville bygge mig, og hvor er min Hviles Sted?

1 Kong. 8, 27. Matth. 5, 34. 35. Ap. G. 7, 49; 17, 24.

2. Og min Haand gjorde alle disse Ting, og de bleve allesammen til, siger Herren; men til denne vil jeg see, til den Elendige og til den, som haver en sønderbrudt Aand, og som er forfærdet for mine Ord.

Ps. 31, 19. Ps. 51, 19. Es. 57, 15; 61, 1.

3. Hvo, som slagter en Dyr, er (som) den, der ihjelslaaer en Mand, hvo, som offerer et Lam, (som) den, der hugger Halsen af en Hund, hvo, som offerer Madoffer, (som) den, der offerer Svineblod, hvo, som gjør et Thukommelsesoffer af Virak, (som)

den, der velsigner Uretfærdighed; disse have ogsaa udvalgt deres Veie, og deres Sjæl havde Lyst i deres Bedersyggeligheder.

4. (Derfor) vil jeg, jeg ogsaa udvælge for deres bespottelige Idrætters Skyld, og lade komme over dem de Ting, som de frygte for, fordi jeg raabte, og Ingen svarede mig, jeg taledes, og de hørte ikke, men de gjorde det Onde for mine Mine, og udvalgte det, som jeg ikke havde Lyst til.

Drdsj. 1, 24 fig. Es. 65, 12.

5. Hører Herrens Ord, I, som ere forfærdede for hans Ord! Eders Brødre, som eder hade, som stille eder (fra sig) for mit Navns Skyld, sagde: Lad Herren bevise sig herlig! men han skal lade sig see eder til Glæde, og de skulle bestjæmmes.

v. 2. Luc. 6, 22.

6. Der er et Bulders Røst fra Staden, en Røst fra Tæmplet, Herrens Røst, som betaler sine Fjender efter Fortjeneste.

7. Hun fødte, førend hun var i Fødselsnød; førend Smerten kom paa hende, da blev hun forløst med et Drengbarn.

Ap. G. 2, 41. 47; 12, 24; 11, 18.

8. Hvo haver hørt Saadant? hvo haver seet saadanne Ting? mon et Land kan sødes paa een Dag, eller et Folk fødes paa eensgang? thi Zion var i Fødselsnød, ja hun haver født sine Sønner.

9. Mon jeg skulde lade bryde (Moderslivet) og ikke lade føde? siger Herren, eller skulde jeg, som laber (Andre) føde, tillukkes? sagde din Gud.

10. Glæder eder med Jerusalem og fryder eder i den, alle I, som elske den; glæder eder med den med (stor) Glæde, alle I, som sørge over den,

11. at I maae die og mættes af dens (megen) Trøsts Bryst, at I maae udtrykke det og forlyste eder selv med dens Herligheds Skin.

12. Thi saa sagde Herren: See, jeg bøier Fred til den som en Flod, og Hedningernes Herlighed som en Bæk, der løber over, og I skulle die; I skulle bæres ved Siden og forlyste eder paa Røerne.

13. Som En, hvem en Moder trøster, saaledes vil jeg, jeg trøste eder, og I skulle trøstes i Jerusalem.

c. 40, 11.

14. Og I skulle see det, og eders Hjerte skal glædes, og eders Been grønnes som Græsset; og Herrens Haand skal kjendes hos hans Tjenere, og han skal vredes paa sine Fjender.

c. 35, 10; 51, 11. Luc. 19, 27.

15. Thi see, Herren skal komme i Jlden, og hans Bogue være som Hvirvelvinden, at vende sin Brede (til dem) med Grumhed, og sin Trudsel med Ildslue.

2 Thesf. 1, 8. 2 Petr. 3, 7.

16. Thi Herren skal domme ved Jlden og ved sit Sværd alt Kjød, og de Ihjelslagne af Herren skulle være mange.

Naß. 19, 21.

17. De, som hellige sig og rense sig i Haverne, den Ene (her), den Anden (der) midt udi, som æde Svinelkjødet og Bedersfiggeligheden og Rusen, de skulle faae Ende tilhobe, siger Herren.

c. 65, 3. 4.

18. Og jeg, (jeg veed) deres Gjæringer og deres Tanker; det skal komme, at (jeg skal) sanke alle Hedningerne og Tungemaal, og de skulle komme og see min Herlighed.

19. Og jeg vil sætte Tegn paa dem, og jeg vil sende af dem de Undkomne til Hedningerne, til Tharsis, Pul og Eud, som spænde Bue, til Thubal og Savan, til de langt fraliggende Der, som have ikke hørt (noget) Rhygte om mig og ikke seet min Herlighed; og de skulle kundgjøre min Herlighed iblandt Hedningerne.

20. Og de skulle fremføre alle eders Brødre fra alle Hedningerne paa Heste og paa Bogue og paa bedækkede Bogue og paa Muler og paa Dromedarer, Herren til et Madoffer, til mit hellige Bjerg, til Jerusalem, siger Herren, ligesom Israels Børn føre Madoffer i rene Klar til Herrens Huus.

4 Mosf. 7, 3.

21. Og jeg vil ogsaa tage af dem til Præster, til Leviter, siger Herren.

c. 61, 6. 1 Petr. 2, 5.

22. Thi ligesom de nye Himle og den nye Jord, som jeg gjør, staae for mit Ansigt, siger Herren, saa skal eders Tæd og eders Navn staae (for mig).

c. 65, 17. 2 Petr. 3, 13. Naß. 21, 1.

23. Og det skal skee fra Nyaaaned til Nyaaaned og fra Sabbat til Sabbat, at alt Kjød skal komme til at tilbede for mit Ansigt, siger Herren.

24. Og de skulle gaae ud og see paa de Følks (døde) Kropper, som have gjort Overtrædelse imod mig; thi deres Dørm skal ikke døe, og deres Blod skal ikke udslukkes, og de skulle være en Væmmelse for alt Kjød.

Marc. 9, 41. Dan. 12, 2.

Propheten Jeremias.

1. Capitel.

Jeremias, som spaaede fra Kong Josias til Zedekias Tid, kaldes af Gud til det prophetiske Embede og styrkes, 1-10. Han seer to Syner, som forestille Jerusalems Udeleggelse ved de Babylonier, 11-16, og styrkes atter af Herren i sit Embede, 17-19.

Jeremias Ord, (som var) Hilkias Søn, af Præsterne, som vare i Anathoth, i Benjamins Land,

Josf. 21, 18. 1 Kong. 2, 26.

2. til hvem Herrens Ord skede i Josias, Amons Søn, Judæ Konges, Dage, i hans Riges trettende Aar,

2 Kong. 21, 21.

3. og skede (jiden) i Josafims, Josias Søn, Judæ Konges, Dage, indtil Zedekias, Josias Søn, Judæ Konges, ellefte Aar endtes, indtil Jerusalem blev bortsført i den femte Maaned.

2 Kong. 23, 34; 25, 8. 11.

4. Og Herrens Ord skede til mig, si-
gende:

5. For jeg danne dig i (Moders) Liv,

kjendte jeg dig, og før du udkom af Moderslivet, helligede jeg dig; jeg bestiftede dig til en Prophet for Folkene.

Et. 45, 5; 49, 1. 5. Gal. 1, 15.

6. Men jeg sagde: Al Herre Herre! see, jeg veed ikke at tale, thi jeg er ung.

7. Men Herren sagde til mig: Siig ikke: Jeg er ung; thi du skal gaae til alt det, som jeg sender dig til, og alt det, som jeg befaler dig, skal du tale.

Ezech. 3, 17.

8. Frygt ikke for deres Ansigt; thi jeg er med dig at redde dig, siger Herren.

1 Mosf. 26, 21. Et. 41, 10. Jer. 15, 20. Ezech. 3, 9.

9. Og Herren udrafte sin Haand og rørte ved min Mund, og Herren sagde til mig: See, jeg haver lagt mine Ord i din Mund.

c. 5, 14. Et. 51, 16; 59, 21.

10. See, jeg haver bestiftet dig paa denne Dag over Folkene og over Rigerne til at oprykke og til at nedbryde, og til at forødere og til at nedkaste, til at bygge og til at plante.

c. 18, 7. 2 Cor. 10, 4. 5.

11. Og Herrens Ord skede til mig, og han sagde: Jeremias, hvad seer du? og jeg sagde: Jeg seer en Mandelstav.

Amos 8, 2. Ezech. 8, 6.

12. Og Herren sagde til mig: Du saae vel; thi jeg vil være aarvaagen (som Mandelstræet) over mit Ord, til at gjøre det.

13. Og Herrens Ord skede til mig anden Gang, og han sagde: Hvad seer du? og jeg sagde: Jeg seer en sydende Potte, og dens forreste Deel er (vendt hid) fra Norden.

v. 11.

14. Og Herren sagde til mig: Fra Norden skal Ulykken udlades over alle Landets Indbyggere.

c. 4, 6.

15. Thi see, jeg kalder ad alle Rigeres Slægter mod Norden, siger Herren, og de skulle komme og sætte, hver sin Stol for Jerusalems Portes Dør, og trindt omkring imod alle dens Mure og imod alle dens Stæder.

c. 52, 4. 5.

16. Og jeg vil tale om mine Rette med dem for al deres Ondskabs Skyld, at de forlode mig og gjorde Røgtelse for andre Guder, og tilbade for deres Hænders Gjerninger.

17. Og du, du skal binde om dine Lænder og gjøre dig rede, og sige til dem alt det, jeg vil befale dig; vær ikke forstræffet for dem, at jeg ikke skal forstrække dig for dem.

Euc. 12, 35. 1 Petr. 1, 13.

18. Thi jeg, see, jeg vil idag gjøre dig til en fast Stad og til en Jernpille og til Robbermuur for alt Landet imod Judæ Konger, imod dens Fyrster, imod dens Præster og imod Folket i Landet.

c. 6, 27; 15, 20. Ezech. 3, 8. 9.

19. Og de skulle stride imod dig og ikke saae Overhaand over dig; thi jeg er med dig, siger Herren, til at redde dig.

c. 15, 20; 20, 11. Es. 41, 10.

2. Capitel.

Herren lader foreholde sit Folk de Belgjeringer, han før havde beviist dem, og klager over deres meget store Uafnemmelighed og Afguberi, hvori de vare værre end Hedningerne, 1-13. Han lader dem forkynde sin Straf ved Nebucadnezar, hvorfra Egypterne ei skulde hjælpe dem, 14-19. Han klager over deres Ondskab, Pogn, Hylleri og store Afguberi, Ubodfærdighed, Stoltshed, Blodsudgydelse og andre Synder, og at de ei vilde kjende deres Ondskab og Hylleri, hvorfor de ei skulde undflye Guds Straf, 20-37.

Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

2. Gaf hen, og raab for Jerusalems

Dren og siig: Saa siger Herren: Jeg kommer dig ihu, (ja) din Ungdoms Misfunderhed (og) dine Trolovelsers Kjærlighed, da du gik efter mig i Orken, i Landet, som ikke var saact,

Ezech. 16, 6.

3. (da) Israels var Herrens Helligdom, hans Førstegrøde; Alle, som vilde æde ham, bleve dømte skyldige (for Gud), Ulykke maatte komme paa dem, siger Herren.

4. Hører Herrens Ord, Jakobs Huus og alle Israels Huses Slægter!

5. Saa sagde Herren: Hvad have eders Fædre fundet for Uret hos mig, at de holdt sig langt fra mig, og de vandrede efter Forfængelighed og ere blevne forfængelige?

Ps. 119, 37.

6. Og de sagde ikke: Hvor er Herren, han, som førte os op af Egypti Land, han, som ledede os i Orken, i et Land, som var øde og (fuldt af) Grave, i et tørt og Dødens Stygges Land, i et Land, som Ingen haver (tilforn) vandret igjennem, og hvor intet Menneske boer?

2 Mos. 12, 37. 51; 20, 2. 5 Mos. 32, 10.

7. Og jeg førte eder ind udi et dyrket Land, at æde dets Frugt og dets Gode; men der I kom (derind), da bemittede I mit Land og gjorde min Arv til en Vederstyggelighed.

2 Kong. 19, 23. Jer. 4, 26 fs. 16, 18.

8. Præsterne sagde ikke: Hvor er Herren? og de, som omgikkes med Loven, kjendte mig ikke, og Hyrderne gjorde Overtrædelse imod mig, og Profeterne spaaede ved Baal og vandrede efter dem, der ikke kunde gavne.

9. Derfor maa jeg endnu trætte med eder, siger Herren, og med eders Børnebørn maa jeg trætte.

Jes. 4, 1. Micha 6, 2.

10. Thi drager over til Rithims Dør og seer, og sender til Kedar og mærker saare (noie) og seer, om der er steet (Saadant), som dette.

Ps. 120, 5. Jois. 1, 5.

11. Mon Hedningerne have skiftet (sine) Guder, som dog ikke vare Guder? og mit Folk haver skiftet sin Herlighed for det, som ikke kan gavne.

5 Mos. 32, 21. Jer. 5, 7.

12. I Himle, forstrækkes saare over dette, og forfærdes, (ja) bliver saare øde, siger Herren.

2 Sam. 22, 8. Joel 2, 10; 3, 21.

13. Thi mit Folk gjorde tvende onde Ting: De forlode mig, den levende Vandkilde, at hugge sig Brønde, (ja) sønderbrudte Brønde, som ikke kunde holde Vand.

c. 17, 13. Ps. 36, 10.

14. Er (da) Israels en Tjener? eller er han en hjemmefødt Træl? hvorfor er han bleven til Nov?

1 Mos. 17, 12.

15. Unge Løver bræle over ham, de udgave deres Røst, og de gjorde hans Land til en Ødelæggelse, hans Stæder ere opbrændte, at Ingen boer deri.

16. Tilmed Nophs Børn og Thachphane, de skulde sønderbryde din Hovedisfe.

17. Mon du ikke gjør dig dette (selv), idet du forlader Herren din Gud, til den Tid, (naar) han leder dig paa Veien?

Es. 3, 9. Hos. 13, 9. Jer. 25, 7. Hos. 4, 10.

18. Og nu, hvad haver du (at gjøre) paa Egypti Vei for at drikke Sichors Vand? og hvad haver du (at gjøre) paa Asfurs Vei for at drikke Flodens Vand?

Jos. 13, 3.

19. Din Ondskab skal tugte dig, og dine Afvendelser straffe dig, og viid og see, at det er ondt og beeft, at du haver forladt Herren din Gud, og at min Frygt er ikke hos dig, siger Herren, den Herre Zebaoth.

c. 4, 18. 4 Mos. 14, 31. 2 Kron. 12, 8.

20. Da jeg havde fra fordum (Tid) sønderbrudt dit Nag, sønderrevet dine Baand, da sagde du: Jeg vil ikke tjene (dem mere); dog løb du om paa alle ophøjede Høie og under hvert grønt Træ (som) en Skjoge.

c. 3, 6. Es. 57, 5. Ezek. 6, 13.

21. Men jeg, jeg havde plantet dig til en (ædel) Viinqvist, (som skulde) ganske (være) en trofast Sæd; og hvorledes er du (saa) omvendt for mig til forvendte (Oviste) af et fremmed Viintræ?

Es. 5, 1. Marc. 12, 1 fg.

22. Thi om du end vilde toe dig med Salpeter og tage dig megen Sæbe, (da) er (dog) din Misgerning fuld af Pletter for mit Ansigt, siger den Herre Herre.

23. Hvorledes (tør) du sige: Jeg er ikke ureen, jeg vandrede ikke efter Baalim? see din Vei i Dalen, kjend, hvad du haver gjort, du lette Veisløber, der løber hid og did paa dine (egne) Veie!

Es. 60, 6.

24. (Som) et vildt Væsel, (der er) vant i Ørken, (saa) tog hun Lust (til sig) efter sin Sjæls Begjæring, (ja efter) sin Heilighed; hvo kan vende hende? alle de, som søge hende, skulde ikke blive trætte, de skulde finde hende, (endog) i hendes Maanedes (Tid).

c. 14, 6. 3 Mos. 20, 18.

25. Hold din Fod tilbage fra (at løbe) barfodet, og din Strube fra Tørst; men: du sagde: (Det er) forloret; ikke (saa), thi

jeg haver elsket Fremmede, og efter dem vil jeg gaar.

26. Ligesom en Tyv bestjæmmes, naar han findes, saa ere de af Israels Huns blevene tilfamme, de, deres Konger, deres Fyrster og deres Præster og deres Propheter,

Dan. 9, 6.

27. som sige til Træet: Du er min Fader, og til Stenen: Du avlede mig; thi de vendte Ryg til mig og ikke Ansigt; men i deres Ulykkes Tid skulde de sige: Staa op og frels os!

1 Kong. 11, 9.

Ezek. 23, 35. Jer. 18, 17; 32, 33. Es. 7, 11.

28. Hvor ere da dine Guder, som du haver gjort dig? lad dem staa op, om de kunne frelse dig i din Ulykkes Tid; thi saa mange som dine Stæder ere, være dine Guder, Juda!

Dom. 10, 14.

Jer. 11, 12. 13. 5 Mos. 32, 37. 38. Es. 37, 12.

29. Hvorfor vilde I trætte imod mig? I have alle gjort Overtrædelse imod mig, siger Herren.

Ps. 53, 4. Rom. 3, 12.

30. Jeg slog eders Børn forjævet, de aannammede ikke Tugt; eders Sværd fortærede eders Propheter, ligesom en fordærvende Løve.

c. 5, 3. Ps. 36, 4. Jer. 17, 23.

31. O Slægt! seer (dog og mærker) Herrens Ord; er jeg bleven Israels til en Ør eller til et meget mørkt Land? hvorfor sagde (da) mit Folk: Vi herske, vi vilde ikke ydermere komme til dig?

32. Mon en Zomfru glemmer sin Prydelse, (eller) en Brud sine Hovedbaand? og mit Folk haver glemt mig utallige Dage.

c. 3, 21; 18, 15. Es. 44, 21. Ezek. 22, 12.

33. Hvorfor vil du holde din Vei god, da du søger Kjærlighed? ja du haver endogsaa lært de onde Qvinder dine Veie.

2 Kong. 17, 9.

34. Tilmed findes paa dine Flige de satelige ustyldige Sjæles Blod; jeg fandt det ikke, der de brøde ind, men paa alle disse (dine) Flige sees det.

Es. 1, 15.

35. Dog sagde du: Fordi jeg er ustyldig, er visseiligen hans Brede vendt fra mig; see, jeg vil gaar irecte med dig, fordi du siger: Jeg haver ikke syndet.

Es. 58, 2.

36. Hvorfor løber du (saa) meget bort for at omstifte din Vei? (men) du skal ogsaa bestjæmmes af Egypten, ligesom du bestjæmmes af Assyrien.

37. Du skal ogsaa udgaar herfra, og dine Hænder (skulle være) paa dit Hoved; thi Herren foraster (al) din Tillid, og du skal ikke faar Lykke derved.

c. 32, 5. 4 Mos. 14, 41.

3. Capitel.

Herrens Klager over Jødernes aandelige Horeri og lader dem formaner til Omvendelse, men beklager, at de bleve fremturende i deres Synder, 1-5. Han ligner Jøderne med de ti Stammer og siger, at Juda var værre end Israhel, 6-11. Han formaner Israhel til Omvendelse og giver herlige Forjættelser om Hedningernes og Jødernes Omvendelse og det nye Testaments Kirkes herlige Tilstand, 12-20. Han indfører de bdsfærdige Israhelites Klagemaal over deres Synder og Afguberi, 21-25.

Man siger: See, om en Mand lader sin Hustru fare, og hun gaar fra ham og bliver en anden Mand's, mon han ydermere maa komme til hende igjen? mon ikke det samme Vand (blev da) saare besmittet? men du haver bedrevet Horeri med mange Bølere; dog kom igjen til mig! siger Herren.

5 Mos. 24, 4.

2. Oploft dine Dine til de høie (Steder) og see, hvor er du ikke fljeendet? du sad ved Beiene for dem, som en Araber i Orfen, og du haver besmittet Landet med dine Horerier og med din Dndskab.

3. Derfor ere Regnbraaberne tilbageholdte, og sildig Regn var ikke; men du haver en Horvindes Pande, du vægrer dig ved at skamme dig.

4. Stulbe du ikke fra nu af kalde mig: Min Fader! du er min Ungdoms Leder.

5. Mon han skal beholde (Brede) evindeligen eller bevare (den) til evig Tid? See, du taledes og gjorde disse onde Ting, og du saar Overpaand (dermed). Ps. 85, 6.

6. Og Herren sagde til mig i Kong Josias Dage: Haver du (og) seet, hvad den forvendte Israhel gjorde? hun, hun gif paa alle høie Bjerge og hen under alle grønne Træer, og bedrev der Horeri.

c. 2, 20; 17, 2. 2 Kong. 16, 4. Ef. 57, 5. Ezech. 6, 13.

7. Og jeg sagde, efterat hun havde gjort alt dette: Hun skal omvende sig til mig, men hun omvendte sig ikke, og hendes trolose Søster Juda saae det.

8. Og jeg saae, da jeg for alle de Sagers Skyld, i hvilke den forvendte Israhel havde bedrevet Hor, lod hende fare og gav hende hendes Skilsmissebrev, at den trolose Juda, hendes Søster, ikke frgytede, men gif bort og bedrev ogsaa Horeri.

2 Kong. 17, 18. 19. Ef. 50, 1.

9. Og det skede for hendes Horeriers Retfærdighed, at hun besmittede Landet; thi hun bedrev Horeri med Steen og med Træ.

10. Og end i alt dette omvendte hendes

trolose Søster Juda sig ikke til mig i sit ganske Hjerter, men med Falskhed, siger Herren.

11. Og Herren sagde til mig: Den forvendte Israhel haver retfærdiggjort sin Sjæl mere end den trolose Juda.

12. Gaf, og raab disse Ord mod Norden og siig: Omvend dig, du forvendte Israhel! siger Herren, jeg vil ikke lade mit (brede) Ansigt falde paa eder; thi jeg er misfandelig, siger Herren, jeg vil ikke beholde (Brede) evindeligen.

Ef. 31, 6. 2 Kren. 30, 9. Ps. 103, 8, 9.

13. Kjend dog din Misgjerning, at du haver gjort Overtrædelse imod Herren din Gud, og (at) du er løbet hid og did (paa) dine Veie til fremmede (Guder) under alle grønne Træer, og I vilde ikke høre paa min Røst, siger Herren.

Ps. 32, 5. 2 Kren. 28, 13. Hes. 5, 15. Ef. 57, 5.

14. Omvender eder, I forvendte Børn! siger Herren, thi jeg, jeg haver været eders Hunsbonde, og jeg vil antage eder (igjen), En af en Stad, og To af en Slægt, og jeg vil føre eder til Zion.

c. 18, 11.

15. Og jeg vil give eder Hyrder efter mit Hjerter, og de skulle føde eder med Rundskaab og Forstand.

c. 23, 4.

16. Og det skal skee, naar I ere blevne mange, og ere blevne frugtbare i Landet i de samme Dage, siger Herren, (da) skulle de ikke sige ydermere: Herrens Pagtes Ark, og den skal ikke (mere) opkomme i (Nogens) Hjerter; og de skulle ikke (mere) komme den ihu og ikke søge den, ja, det skal ikke skee ydermere.

17. Paa den samme Tid skulle de kalde Jerusalem Herrens Throne, og alle Hedningerne skulle forsamles til den for Herrens Ravns Skyld i Jerusalem, og de skulle ikke ydermere vandre efter deres onde Hjertes Stivhed.

Ef. 2, 2. 2 fg. Jer. 7, 24; 23, 17. Ef. 65, 2.

18. I de samme Dage skal Judæ Huns gaae til Israhels Huns, og de skulle komme tilhobe fra et Land af Norden til Landet, som jeg gav eders Fædre til Arv.

19. Og jeg, jeg sagde: Hvorledes vil jeg forstaae dig Børn og give dig et ønskeligt Land, en deilig Arv, som er Hedningernes Hæres? og jeg sagde: Min Fader skal du kalde mig, og ikke vende dig tilbage fra mig.

Ps. 2, 8. Ef. 63, 16; 64, 7.

20. Dog, (ligesom) en Kvinde bliver trolos imod sin Bøler, saa ere I af

Israels Hums blevne trosløse imod mig, siger Herren.

v. 7. 8. 10. 11.

21. Der er hørt en Røst paa de høie Steder, Israels Børns hdmhyge Begjæringers Graad; thi de have forvendt deres Bei, de have forglemt Herren deres Gud.

c. 2, 32; 18, 15. Ef. 44, 21. Hof. 8, 14; 13, 6.

22. Saa vender om, I forvendte Børn! jeg vil læge eders Afvendelser. See, vi, vi komme til dig, du er Herren vor Gud.

v. 12. c. 25, 5.

23. Sandeligen, (det er idel) Bedrageri med Hviene, med den Mængde paa Bjergerne; sandeligen, Israels Frelse er i Herren vor Gud.

Pf. 3, 9. Pf. 68, 20. 21.

24. Og Bestjæmmelse haver forteret vore Fædres Arbejde fra vor Ungdom af, deres Smaaqvæg og deres store Dvæg, deres Sønner og deres Døttre.

25. Vi ligge i vor Bestjæmmelse, og vor Skam skjuler os, thi vi syndede imod Herren vor Gud, vi og vore Fædre, fra vor Ungdom og indtil denne Dag, og vi vare ikke Herrens vor Guds Røst lydige. Dan. 9, 7. 8.

4. Capitel.

Herren lader raade Jøderne til alvorlig Omvendelse og forkynder Landets Ødelæggelse ved Chalbæerne, imod de falske Profpheters Trost, 1-18. Profpheten beslager sig uanfælgelig over denne Ødelæggelse; dog forkynder han, at Herren ikke aldeles vil forderve Landet, 19-31.

Israel! dersom du vil omvende dig, siger Herren, da skal du omvende dig til mig, og om du vil borttage dine Vederstyggeligheder fra mit Ansigt, da skal du ikke fordrives.

2. Men du skal sværge: (Saa vist som) Herren lever! i Sandhed, i Dom og i Retfærdighed, og Hedningerne skulle velsigne sig i ham og rose sig af ham.

5 Mos. 6, 13. Pf. 63, 12. Ef. 45, 23. 25. Jer. 12, 16.

3. Thi saa sagde Herren til Judæ Mænd og til Jerusalem: Bløier eder nyt Land (paant), og saar ikke ved Torne.

Hof. 10, 12. Gal. 6, 7. 8.

4. Dmsklærer eder for Herren og borttager eders Hjertes Forhuder, Judæ Mænd og Jerusalems Indbyggere! paa det min Grumhed skal ikke udfare som Ilden og brænde, og der skal Ingen være, som udslukker, for eders Idrætters Dndskabs Skyld.

5 Mos. 10, 16; 30, 6.

Rom. 2, 29. Phil. 3, 3. Jer. 7, 20; 21, 12.

5. Rundgjører det i Juda og lader det høres i Jerusalem, og siger: Blæser i

Trompeten udi Landet; raaber, fuldender det og siger: Samler eder og lader os komme til de faste Stæder.

4 Mos. 10, 9; 31, 6. Ef. 18, 3. Jer. 8, 14.

6. Dpløfter Banner imod Zion, samler eder, staaer ikke; thi jeg fører en Mhytte fra Norden og en stor Forstyrrelse. c. 1, 14; 6, 1.

7. En Løve opstiger af sin forviklede (Bust), og Hedningernes Fordærver er uddragen, han er udgangen af sit Sted at gjøre dit Land til en Ødelæggelse; dine Stæder skulle ødelægges, at Ingen skal boe (deri).

c. 5, 6; 48, 9.

8. Dmbinder derfor Sække, græder og hyler; thi Herrens grumme Brede er ikke vendt tilbage fra os.

Pf. 35, 13. Jer. 6, 26. Jon. 3, 6. 8.

9. Og det skal stee paa den samme Dag, siger Herren, (da) skal Kongens Mod og Hysternes Mod forgaae, og Præsterne skulle forstrækkes, og Profpheterne forundre sig.

Ezech. 32, 10.

10. Og jeg sagde: At Herre, Herre! sandeligen, du haver saare ladet bedrage dette Folk og Jerusalem, at man sagde: Fred skal være med eder; og Sværdet er (dog) kommet indtil Sjælen.

c. 6, 14.

11. Paa den samme Tid skal siges til dette Folk og til Jerusalem: (Der kommer) et tørt Veir paa de høie (Steder) i Ørken, paa mit Folks Datters Bei, ikke til at kaste (Korn) og ei til at rense.

12. Ja, der skal komme mig et fuldt (stræffeligt) Veir fra disse (Steder); nu vil jeg, jeg ogsaa gaae irecte med dem.

13. See, han skal fare op som Skyerne, og hans Vogne ere som Hvirvelvinden, hans Heste ere lettere end Ørne; see os! thi vi ere forstyrrede.

14. Alsto dit Hjerte, Jerusalem! fra Dndskab, paa det du kan frelses; hvor længe vil du lade din Uretfærdigheds Tanker blive om Natten midt udi dig?

Ef. 1, 16.

15. Thi fra Dan (kommer) hans Røst, som forkynder (Noget), og fra Ephraims Bjerg den, som lader høre (om) Mis-handling.

16. Lader det ihukommets iblandt Hedningerne, see, lader det høres imod Jerusalem, at der kommer Vogtere af et langt fraliggende Land; og de skulle udgive deres Røst over Judæ Stæder.

17. De skulle være imod den trindt omkring som Vogtere paa Marken; thi den

haver været gjenstridig imod mig, siger Herren.

c. 6, 3. Luc. 19, 43.

18. Din Bei og dine Idrætter have gjort disse Ting ved dig; denne er din Ondskab (Frugt), at Bitterhed (kommer), at den haver naaet indtil dit Hjerte. c. 2, 19; 14, 7.

19. Mine Indvolde! mine Indvolde! jeg maa lide Smerte; o mit Hjertes Bægge! mit Hjerte bruser i mig, jeg kan ikke tie; thi du hørte Trompetens Lyd, min Sjæl, (ja) Krigsfrigg.

20. Forstyrning over Forstyrning udraabes, thi alt Landet er ødelagt; mine Paulinner ere hasteligen ødelagte, (ja) mine Gardiner (ere borttagne) i et Dieblif.

21. Hvor længe skal jeg see Banner, skal jeg høre Trompetens Lyd?

22. Sandeligen, mit Folk er daarligt, de kjende mig ikke, de ere vanvittige Børn og forstaae det ikke; de ere vise til at gjøre Ondt, men vide ikke at gjøre Godt.

5 Mos. 32, 6. Rom. 16, 19.

23. Jeg saae Landet, og see, det var øde og tomt; og (jeg saae) til Himlene, og deres Lys (var der) ikke.

24. Jeg saae Bjergene, og see, de bævede, og alle Høiene stjælvede.

Ps. 97, 4. Joel 2, 10; 3, 21. Nah. 1, 5.

25. Jeg saae, og see, der var intet Menneske, og alle Fuglene under Himmelen vare bortfsløine.

c. 9, 10.

26. Jeg saae, og see, den frugtbare Mark var en Ørk, og alle dens Stæder vare nedbrudte for Herrens Ansigt, for hans grumme Brede.

27. Thi saa sagde Herren: Alt Landet skal være aldeles øde; dog jeg vil ikke (aldeles) gjøre Ende (med det).

c. 5, 10. 18.

28. Derfor skal Landet sørge, og Himlene deroventil vorde sorte, fordi jeg haver talet det, jeg haver betænkt det, og det angreer mig ikke, og jeg vil ikke vende mig af fra det.

29. For Rytters og Bueskytters Lyd flyr hver Stad, de gif (op) i de tykke Skyer og stege op paa Bjergene; hver Stad er forladt, og der er Ingen, som boer i dem.

30. Og du Forstyrrede! hvad vil du gjøre? om du end isørte dig Purpur, om du end prydede dig med Guldprydelse, om du end vilde gnide dit Ansigt med Sminke, skal du dog smykke dig forgjæves; (thi) de, som brændte af Kjærlighed imod dig, have foragtet dig, de skulle søge efter dit Liv.

2 Kong. 9, 30. Ezech. 23, 5. 9 fj.

31. Thi jeg hørte en Røst ligesom hendes, der søder, en Angest som dens, der er i Forstøpfelsens Rød, Zions Datters Røst; hun skal klage sig, udbrede sine Hænder (og sige): Vee mig nu! thi min Sjæl er forsmægtet for deres Skyld, som ihjel-slaae.

c. 6, 21. Jos. 13, 13. Micha 4, 10.

5. Capitel.

Propheten klager over, at der fandtes hverken iblandt Lave eller Høie nogen Oprigtighed eller Lybighed, men Haardnakenhed, Afguberi og Horeri, hvorfor Herren nødtes til at straffe dem, 1-9. Han forkynder Guds Straf over dem, at de skulde gjøres til Trælle i et fremmed Land, 10-19; bebrejder dem deres Galenskab, at de ei vilde frygte Herren, som haver skabt og opholder Alting, men fremturede i Ondskab, Bedrageri, Uretfærdighed og Legn, 20-31.

Røber omkring paa Gaderne i Jerusalem, og seer dog og kjender, og søger paa dens Gader, om I kunne finde (Nogen), om der er Nogen, som gjør Ret, som søger efter Sandhed; saa vil jeg tilgive den.

1 Mos. 18, 24.

2. Og om de (end) sige: (Saa vist som) Herren lever! saa sværge de dog falskeligen.

3. Herre! monne dine Dine ikke (see) efter Sandhed? du slog dem, men de sølste ingen Smerte, du forrøbede dem, de vægrede sig ved at annamme Tugt; de forhærbede deres Ansigt mere end en Klippe, de vægrede sig for at vende om.

c. 2, 30. Es. 9, 13; 48, 4. Ezech. 2, 4.

4. Men jeg, jeg sagde: Sandeligen, disse ere de Ringe, de handle daarligt; thi de kjende ikke Herrens Bei, deres Guds Ret.

5. Jeg vil gaae til de Store og tale med dem, thi de, de vide Herrens Bei, deres Guds Ret; men de, de havde tilhøbe sønderbrudt Mæget, sønderflidt Vaandene.

Fj. 2, 3.

6. Derfor haver en Løve af Skoven sluget dem, en Ulv om Aftenen skal forstyrre dem, en Farver vaager (og lurar) mod deres Stæder; hver den, som udgaar af dem, skal sønderribes; thi deres Overtrædelse ere mange, deres Afvendelse ere blevne (saare) mange.

c. 4, 7. Jos. 13, 7.

7. Hvor skulde jeg tilgive dig dette? dine Børn forlode mig og svore ved (det, som) ikke er Gud; der jeg havde mættet dem, da bedrev de Horeri og slog sig sammen i Troppetal i Horehuset.

c. 2, 11. 5 Mos. 32, 21; 31, 20.

8. De stode aarle op som velsjodrede Heste, de vrinskede, hver ad sin Næstes Hustru.

Ezech. 22, 11; 23, 20; 33, 26.

9. Skulde jeg ikke hjemsjøge for disse Ting? siger Herren, og skulde ikke min Sjæl hevne sig paa saadant Folk, som dette er?

c. 9, 9.

10. Jærer op paa dens Mure og fordærver (dem), men gjører ikke aldeles Ende (med dem); borttager deres Qviste, thi de ere ikke Herrens.

c. 4, 27. Ezech. 6, 8.

11. Thi Israels Huis og Judæ Huis have været heel troløse mod mig, siger Herren.

12. De negtede Herren og sagde: Han er det ikke, og Ulykke skal ikke komme paa os, og Sværd og Hunger skulle vi ikke see;

2 Petr. 2, 1.

13. ja Propheterne skulle blive til Veir, og (Herrens) Ord skal ikke være i dem; det skal ssee dem selv saaledes.

Mica 2, 11.

14. Derfor, saa sagde Herren, den Zebaoths Gud: Esterdi I sige dette Ord, see, da gjør jeg mine Ord i din Mund til Ild, og dette Folk til Træer, og den skal fortære dem.

Ef. 30, 33.

15. See, jeg vil lade et Folk komme langt fra over eder, Israels Huis! siger Herren; det er et haardt Folk, det er et Folk, (som haver været til) fra gammel Tid, et Folk, hvis Tungemaal du ikke skal kjennde, og ikke forstaae, hvad det skal tale,

c. 6, 22. 5 Mos. 28, 49. Ef. 33, 19.

16. hvis Røgger er som en aabnet Grav; de ere allesammen vældige.

17. Og det skal fortære din Høst og dit Brød, (som) dine Sømmen og dine Døttre skulde have ædet, det skal fortære dine Jaar og dine Ørne, det skal fortære dit Viintræ og dit Figentræ; det skal gjøre dine faste Stæder, som du forlader dig paa, fattige formedelst Sværdet.

c. 48, 7. Amos 6, 1.

18. Dog jeg vil i de samme Dage, siger Herren, ikke (aldeles) gjøre Ende paa eder.

c. 4, 27.

19. Og det skal ssee, om I sige: Hvorfor gjorde Herren vor Gud alle disse Ting ved os? da skal du sige til dem: Ligesom I forlode mig og tjente den Fremmedes Guder i eders Land, saa skulle (I og) tjene Fremmede i et Land, som ikke er eders.

c. 16, 10; 15, 14.

20. Rundgjører dette i Jakobs Huis, og lader det høres i Juda, saa der siges:

21. Hør dog dette, du vanvittige Folk,

og (som haver) ingen Forstand! de have Mine og see ikke, de have Øren og høre ikke.

c. 4, 22; 6, 10.

22. Vilde I ikke frygte mig, siger Herren, og ikke bæve for mit Ansigt? jeg, som haver sat Sand til Havets Grændse med en evig Skif, at det kan ikke gaae over det; og (om) dets Bølger end bevæge sig, skulle de ikke formaae (noget), og (om) de (end deri) vilde bruse, skulle de dog ikke gaae over det.

c. 10, 7. Job 38, 8. 11.

23. Men dette Folk haver et modvilligt og gjenstridigt Hjerte, de ere afvegne og gif bort.

c. 3, 12. 14. 22. Ef. 1, 4.

24. Og de sagde ikke i deres Hjerte: Lader os dog frygte Herren vor Gud, han, som giver Regn, baade tidlig Regn og sildig Regn i sin Tid; han skal bevare os Ulgerne, (ja) de beskiftede Høsttider.

3 Mos. 26, 4. 5 Mos. 11, 14. Ef. 30, 23. Ps. 6, 14, 17.

25. Eders Misgjerninger bortvende disse Ting, og eders Synder forhindre det Gode fra eder.

Ef. 59, 2.

26. Thi der findes Ugudelige iblandt mit Folk: (hver) seer til, som Fuglesængere stille sig; de stille en fordærvelig (Snare), de ville fange Folk.

27. Som et Fuglebuur er fuldt af Fugle, saa ere deres Huse fulde af Øvig; derfor ere de blevne store og rige.

28. De ere blevne fede (og) glindse, de overgif ogjaa en Dnds Handeler; de udførte ingen Sag, (ja ikke) den Faderløses Sag, og havde (dog) Lykke, og de skaffede ikke de Fattige Ret.

2 Mos. 22, 22. Ef. 1, 23. Zach. 7, 10.

29. Skulde jeg ikke hjemsjøge dem for disse Ting? siger Herren, skulde ikke min Sjæl hevne sig paa saadant Folk som dette?

v. 9.

30. En forstræffelig og gruelig Ting ssker i Landet:

c. 23, 14.

31. Propheterne spaae Røgn, og Præsterne herfste formedelst dem, og mit Folk elsker Saadant; men hvad ville I gjøre paa det Sidste deraf?

6. Capitel.

Propheten fortvinder, at Joderne skulle ei besaae imod deres Kjender, men vist odelægges, hvis de ei vilde tugte sig selv, 1-8. De skulde alle henføres i Fængsel for deres Forhædelse, Gjerrighed og Vægn, 9-15. Fordi de ei vilde gaae paa den gode Vei, men seragtede Guds Ord og vare Hyllere, skulde de grumme Udylenier komme over dem, 16-25. Han raader dem til Omvendelse, men klager over, at det alt blev forgjæves, og de skulde straffes, 26-30.

J Benjamins Børn! samler eder (og flyer) midt ud af Jerusalem, og blæser i Trompeten i Thefoa, og opreiser et Baal over Beth=Cherem; thi en Ulykke lader sig see af Norden, og en stor Forstyrrelse.

c. 4, 5. 6. Es. 18, 3.

2. Jeg lignede Zions Datter ved en delig og kræsen (Jomfru).

3. Til hende skulle Hyrder komme og deres Hjorde; de slaae Pauluner trindt omkring imod hende, de afæde, hver sin Plads.

4. Helliger en Krig imod hende, staaer op og lader os drage op om Middagen; vee os! thi Dagen vender sig, thi Aften=stygger udstrække sig.

c. 22, 7.

5. Staaer op og lader os drage op om Natten og fordærve hendes Paladser.

6. Thi saa sagde den Herre Zebaoth: Afhugger Træerne og opfaster en Vold imod Jerusalem; denne er den Stad, som er hjemstøgt, der (findes) idel Fortryffelse inden i den.

c. 5, 1.

7. Som en Brønd udvælder sit Vand, saa lod hun udvælde sin Dudsflab; Vold og Ddelæggelse blev hørt i den, Sygdom og Slag er steds for mit Ansigt.

8. Lad dig tugte, Jerusalem! at mit Hjerte ikke skal drages fra dig, at jeg ikke gjør dig til en Ddelæggelse, et Land, som Ingen boer udi.

9. Saa sagde den Herre Zebaoth: De skulle vist eftersanke som paa et Viintræ det Overblevne af Israel; omvend din Haand som den, der afplukker (Viindrue) til Kurvene.

10. For hvem skal jeg tale og vidne, at de (dog) vilde høre? see, deres Øren have Forhud, og de kunne ikke give Agt (derpaa); see, Herrens Ord var dem til en Spot, de havde ikke Øyst til det.

c. 5, 21; 7, 26. Ap. G. 7, 51.

11. Og jeg er fuld af Herrens Vrede, jeg er træt af at holde mig fra at udøse (den baade) over de spæde Børn paa Gaden og over de unge Karles hemmelige Naad tillige; thi baade Mand og Qvinde, den Gamle og den, som har fyldt (sine) Dage, skulle fanges.

12. Og deres Huse skulle tilvendes Andre, (ja) Agre og Qvinder tillige; thi jeg vil udrække min Haand over Landets Indbyggere, siger Herren.

13. Thi Enhver er saare gjerrig, fra den Mindste af dem indtil den Største af

dem, og fra Prophet og indtil Præst be=drive de allesammen Vogn. c. 8, 10. Es. 56, 11.

14. Og de lægede mit Folks Datters Forstyrrelse, som om den havde været ringe, og sagde: Fred! Fred! dog der var ikke Fred. Ezech. 13, 10. 16. Micha 3, 5. 1 Thes. 5, 3.

15. Ere de (vel) besjæmmede (derfor), at de gjorde Vederstyggelighed? ja, de skammede sig aldeles intet og vidste ikke, at de skulde være skamfulde; derfor skulle de falde iblandt dem, som falde, den Tid, naar jeg vil hjemføge dem, skulle de støde sig, siger Herren.

c. 8, 12.

16. Saa sagde Herren: Staaer paa Beiene, og seer til, og spørger om de gamle Stier, hvor den gode Bei mon være, og vandrer paa den, og I skulle finde Rolighed for eders Sjæl; men de sagde: Vi ville ikke gaae.

c. 2, 17; 18, 15; 44, 16. Matth. 11, 29; 23, 37.

17. Jeg haver og opfat Bægtene over eder, (sigende:) Giver Agt paa Trompetens Lyd; men de sagde: Vi ville ikke give Agt.

18. Derfor hører, I Hedninger! og forstaa, du Menighed! de Ting, der ere hos dem.

19. Du Jord, hør til! see, jeg fører Ulykke over dette Folk, (som er) deres Tankers Frugt; thi de gavede ikke Agt paa mine Ord, og min Lov, den forkastede de.

5 Mos. 32, 1. Es. 1, 2.

20. Hvortil skulde mig komme Virak fra Scheba, og den gode Calmus fra et langt fraliggende Land? Eders Brændoffere ere ikke velbehagelige, og eders Offere behage mig ikke.

Es. 1, 11. Jer. 14, 12. Hos. 8, 13.

21. Derfor, saa sagde Herren: See, jeg vil sætte Stød for dette Folk, og Fædre og Børn skulle støde sig derpaa tilhobe, Na=boen og hans Stalbroder skulle omkomme.

22. Saa sagde Herren: See, der skal komme et Folk fra et Land fra Norden, og et stort Folk skal opvækkes fra Jordens Sider.

c. 5, 15. 5 Mos. 28, 49.

23. De skulle tage fat paa Bue og Glasvind; (det er) et grumt (Folk), og de skulle ikke forbarne sig, deres Røst skal bruse som Havet, og de skulle ride paa Heste, rustede som en Mand til Krig, imod dig, du Zions Datter!

5 Mos. 28, 50.

24. Vi have hørt Rygte derom, vore Hænder ere nedsjunkne; Angest haver betaget os, (ja) Smerte, som hendes, der føder.

c. 4, 31; 22, 23; 30, 6.

25. Gaf ikke ud paa Algeren, og gaf ikke paa Beien; thi der er Hjendens Sværd, (ja) Rædsel trindt omkring.

26. O mit Folks Datter! ombind en Sæt og vælt dig i Asken, gjør dig Sorg (som for) en eneste (Søn), en (saare) bitter Hylen; thi Ødelæggeren skal komme hasteligen over os.

c. 4, 8. Amo 8, 10. Sach. 12, 10. Euc. 7, 12.

27. Jeg haver sat dig til et Bagttaarn iblandt mit Folk, til en Befæstning, at du skal kjende og prøve deres Veie.

28. De ere alle afvegne (og) modvillige, (og) vandre (som) Bagvaskere, de ere Røber og Bærn; de, de ere allesammen For-dærvære.

c. 5, 23.

29. Pusteren er opbrændt, Bløet er for-tæret af Ild; man har forgjæves slittet- gen smeltet, thi de Unde ere ikke frastilte.

30. Forkastet Solv kalder man dem; thi Herren haver forkastet dem.

c. 7, 15.

7. Capitel.

Jeremias raader Jøderne til Omvendelse, og at de ei skulle forlade sig paa deres udvortes hykkelfse Gudstjeneste, og forkynder, at Jerusa-lem og Tempel skal ødelægges ligesom Silo, 1-15. Profpheten maa ikke bede for dem for deres svære Afguderiers Skyld, hvorfor Landet skalde vist ødelægges, 16-20. Herren forlaster deres hykkelfse Offere og Klager over deres store Udygdighed imod alle Profpheternes Daler, 21-28. Han byder dem at hyle og græde, fordi deres Glæde skalde omvende sig til Sorrig, 29-34.

Det Ord, som skede fra Herren til Jere-mias, der han sagde:

2. Staa i Herrens Hus's Port, og du skal raabe der dette Ord og sige: Hører Herrens Ord, alle I af Juda! I, som indgaae ad disse Porte til at tilbede for Herren.

c. 26, 2.

3. Saa sagde den Herre Zebaoth, Is-raels Gud: Vedrer eders Veie og eders Idrætter, saa vil jeg lade eder boe paa dette Sted.

c. 18, 11; 26, 13. Ef. 1, 16.

4. Forlader eder ikke paa løgnagtige Ord, at de sige: Herrens Tempel, Herrens Tempel, Herrens Tempel ere disse (Ting).

Repp. 3, 11.

5. Men dersom I alvorlig bedre eders Veie og eders Idrætter, og I gjøre Ret imellem Mand og hans Næste,

c. 22, 3.

6. (og) I gjøre den Fremmede, Fader-løse og Enken ingen Vold, og udøse ikke ustyldigt Blod paa dette Sted, og vandre ikke efter andre Guder, eder til Ulykke,

2 Mos. 22, 21 fg. Ef. 1, 17. 23. Jer. 5, 28; 25, 6.

7. da vil jeg lade eder boe paa dette Sted, i Landet, som jeg gav eders Fædre, fra Evighed til Evighed.

8. See, I forlade eder paa løgnagtige Ord, som ikke gavne.

9. Skulde I stjæle, slaae ihjel og bedrive Hor og sværge falskeligen, og gjøre Rø-gelse for Baal og vandre efter fremmede Guder, som I ikke kjende?

10. Og I kom (dog) og stode for mit Ansigt i dette Huus, som er kaldet efter mit Navn, og sagde: Vi ere befriede; paa det (I siden kunde) gjøre alle disse Veder-stinggeligheder.

11. Mon dette Huus, som er kaldet efter mit Navn, være en Røverhule for eders Dine? ja jeg, see, jeg haver seet det, siger Herren.

Ef. 56, 7. Matth. 21, 13 fg.

12. Men gaaer dog til mit Sted, som var i Silo, der hvor jeg lod mit Navn boe i Begyndelsen, og seer, hvad jeg haver gjort ved det for mit Folks Israels Und-skabs Skyld.

Jos. 18, 1. 1 Sam. 4, 3. 11.

13. Og nu, fordi I gjøre alle disse Gjerninger, siger Herren, og jeg haver ta-let til eder tidligen og ideligen, og I hørte ikke, og jeg kaldte ad eder, og I svarede ikke,

Ordsp. 1, 24 fg. Ef. 65, 12. Jer. 35, 17.

14. da vil jeg gjøre ved dette Huus, som er kaldet efter mit Navn, paa hvilket I forlade eder, og det Sted, som jeg gav eder og eders Fædre, ligesom jeg gjorde ved Silo.

c. 26, 6. 1 Sam. 4, 4. 11.

15. Og jeg vil bortkaste eder fra mit An-sigt, ligesom jeg bortkastede alle eders Brø-dre, den gaufte Ephraims Sød.

2 Kong. 24, 20. Jer. 6, 30; 7, 29.

16. Og du, du skal ikke bede for dette Folk, og ikke opløste (din Røst med) Strig eller Bøn, og ikke møde mig (med Bøn) for dem; thi jeg hører dig ikke.

c. 11, 14; 14, 11.

17. Seer du ikke, hvad de gjøre i Judæ Stæder og paa Jerusalems Gader?

18. Børnene opsanke Træ, og Fædrene optænde en Ild, og Qvinderne ælte Deig at lave Himmelens Dronning Rager, og udøse Drifoffere for andre Guder, til at gjøre mig Fortræd.

c. 44, 15. 19.

19. Monne de, de gjøre mig Fortræd (dermed)? siger Herren, monne de ikke (gjøre) sig (selv Fortræd) til deres An-sigtens Blufel?

20. Derfor sagde den Herre Herre saa-ledes: See, min Brede og min Grumhed er udøst over dette Sted, over Menneffer

og over Dyr, og over Træer paa Marken og over Landets Frugt, og den skal brænde og ikke udslukkes.

c. 4, 4; 17, 4; 21, 12. 5 Mos. 32, 22. Sof. 5, 10.

21. Saa sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud: Lægger eders Brændoffere til eders Slagtoffere, og eder Kjød.

22. Thi jeg haver ikke talet med eders Fædre, ei heller befalet dem paa den Dag, jeg udførte dem af Egypti Land, om Brændoffere og Slagtoffere. Ef. 1, 11 fg.

23. Men denne Ting besøel jeg dem, si-
gende: Hører paa min Røst, saa vil jeg
være eders Gud, og I, I skulle være mit
Folk; og I skulle vandre paa hver den
Bei, som jeg befaler eder, at det maa gaae
eder vel. c. 11, 4.

24. Men de hørte ikke, bøiede ei heller
deres Øre, men vandrede (i deres egne)
Raad, i deres onde Hjertes Stivhed, og de
holdt sig bag (mig) og ikke for (mit) An-
sigt. c. 3, 17. Ef. 65, 2.

25. Fra den Dag, der eders Fædre ud-
gik af Egypti Land, indtil denne Dag, da
sendte jeg til eder alle mine Tjenere, Pro-
pheterne, dagligen, tidligen og ideligen. v. 13.

26. Men de hørte mig ikke, bøiede ei hel-
ler deres Øre, men de forhærdede deres
Næse, de gjorde værre end deres Fædre.

c. 6, 10. 5 Mos. 9, 13. Jer. 16, 12.

27. Og du skal tale til dem alle disse
Ord, og de skulle ikke høre dig, og du skal
kalde ad dem, men de skulle ikke svare dig.

28. Og du skal sige til dem: Dette er et
Folk, som ikke hører paa Herrens deres
Guds Røst, og ei annammer Tugt; Sand-
heden er omkommen og udryddet af deres
Mund.

29. Klip din Traffillelses (Haar) af og
kast (det) bort, og opløst et Klagemaal paa
de høie (Steder); thi Herren haver forka-
stet og forladt den Slægt, (som) hans
Fortørnelse (er imod). c. 6, 30; 7, 15.

30. Thi Judæ Børn gjorde det, (som
er) ondt for mine Dine, siger Herren; de
satte deres Bedershyggeligheder i Huset,
som er kaldet efter mit Navn, til at besmitte
det. v. 11.

31. Og de byggede Thophets Høie, som
ere i Ben-Hinnoms Dal, til at opbrænde
deres Sønner og deres Døtre med Ilden,
hvilket jeg ikke haver budet, ei heller er op-
kommet i mit Hjerte. 3 Mos. 18, 21 fg.

2 Kong. 33, 6. 5 Mos. 18, 10. 2 Kong. 16, 2.

32. Derfor, see, de Dage komme, siger

Herren, at man ikke mere skal kalde det
Thopheth og Ben-Hinnoms Dal, men
Mordets Dal, og de skulle begrave i Tho-
pheth, fordi der (ellers) ikke er Rum. c. 19, 6.

33. Og dette Folks Kroppe skulle være
Himmelens Fugle og Dyr paa Jorden til
Spise, og der skal Ingen forærde dem.

c. 9, 22; 25, 33.

34. Og jeg vil lade ophøre fra Judæ
Stæder og fra Gaderne i Jerusalem Fryds
Røst og Glædes Røst, Brudgoms Røst
og Bruds Røst; thi Landet skal være øde.

c. 16, 9. Ezech. 26, 13. Nab. 18, 22. 23. Ef. 24, 8. Jer. 6, 8.

8. Capitel.

Jeremias spaaer om Jerusalems ynselige Ode-
læggelse og Klager over Jødernes bestandige
Saaardtænkelse, hvori de viste sig værre end
umælede Dyr, 1-13. Herren vil give dem for
deres svare Synders Skyld i de Babiloniens
Hænder, hvorfra Ingen skulde redde dem; be-
skriver Kjendens Grumhed og Magt, hvorover
Folket skal hyle; og Propheten er derover be-
trøvet, 14-22.

Paa den samme Tid, siger Herren, skulle
de udføre Judæ Kongers Been, og
hans Hysters Been, og Præsternes Been,
og Propheternes Been, og Indbyggernes
Been i Jerusalem af deres Grave,

2. og udsprede dem for Solen og for
Maanen og for al Himmelens Hær, hvilke
de elskede, og hvilke de tjente, og hvilke de
vandrede efter, og hvilke de søgte, og for
hvilke de tilbade; de skulle ikke sankes og ei
begraves, men worde til Møg ovenpaa
Jorden. 5 Mos. 4, 19; 17, 3.

3. Og Døden skal udvælges mere end
Livet af hver den, som er tilovers af de
Overblevne af denne den onde Slægt, de,
som ere overblevne paa alle de Steder, der
hvor jeg driver dem hen, siger den Herre
Zebaoth.

4. Og du skal sige til dem: Saa sagde
Herren: Skulde man kalde og ikke opstaae?
skulde man afvende sig og ikke omvende sig?

5. Hvorfor er dette Folk i Jerusalem
(saa) afvendt med en evig Afvendelse?
de holde fast ved Ewig og vægre sig for
at vende om. c. 5, 23.

6. Jeg gav Algt og hørte til; de vilde ikke
tale Ret, der var Ingen, som angrede sin
Onndskab og sagde: Hvad haver jeg gjort?
de vendte sig allesammen om, hver til sit
Løb, som en Hest, der render i Krigen.

7. Ogsaa en Stork under Himmelen
kjenner sine bestemte (Tider), og en Turtel-
due og en Trane og en Svale tage vare

paa den Tid, da de skulde komme; men mit Folk, de kjende ikke Herrens Ret.

8. Hvorledes kunne I sige: Vi ere vise, og Herrens Lov er hos os? See, Skriverens falske Pen handler dog falskeligen.

c. 7. 8.

9. De Vise ere bestjæmmede, forstrækkede og fangne; see, de forkastede Herrens Ord, hvad for Viisdom skulde de da have?

10. Derfor vil jeg give Andre deres Hustru, (og) deres Agre til dem, som skulde eie dem; thi hver er saare gjerrig, fra den Mindste til den Største; fra Profphet og indtil Præst handle de allesammen falskeligen.

c. 6. 13 fg.

11. Og de lægede mit Folks Datters Forstyrrelse, som (om den havde været) ringe, og sagde: Fred! Fred! dog der var ikke Fred.

c. 6. 14.

12. Ere de (vel) bestjæmmede (derfor), at de gjorde Vederstynggelighed? ja, de stammende sig aldeles ikke og vidste ikke, at de skulde være stamfulde; derfor skulde de falde iblandt dem, som falde; paa den Tid, naar de hjemjoges, skulde de støde sig, siger Herren.

c. 6. 15.

13. Jeg vil visfeligent sanke dem, siger Herren; der ere ikke Druer paa Viintræet, og ei Figen paa Figen træet, ja, Bladene ere affaldne, og de (Bude), som jeg haver givet dem, overtræde de.

14. Hvorfor sidde vi (stille)? samler eder og lader os komme i de faste Stæder og tie der; thi Herren vor Gud haver kommet os til at tie og givet os Galdevand at drikke, fordi vi have syndet for Herren.

c. 4. 5. Ps. 60, 5. Ps. 75, 9. Es. 51, 21. 22.

15. Vi efter Fred, og det skal ikke (vorde) godt, efter Lægedoms Tid, og see, Forsærdelse (kommer).

16. Hans Hestes Hjulsen er hørt fra Dan, af hans stærke (Hestes) Brinskens Lyd bævede det ganske Land; og de kom og fortærede Landet og dets Hylde, Stæden og Indbyggerne derudi.

17. Thi see, jeg sender iblandt eder Slangen, Basilisken, som ikke ere besvorne, og de skulde bide eder, siger Herren.

4 Mos. 21, 6.

18. Min Bederqvælgelse er i Bedrøvelse, mit Hjerte er svagt i mig.

19. See, mit Folks Datters Naabs Lyd (kommer) fra et langt fraliggende Land; er da Herren ikke i Zion? eller er dens Konge ikke i den? hvorfor opirrede de mig

med deres udskaarne Billeder, med et frem med (Folks) Forsængeligheder?

20. Høsten er forbi, Sommeren er endt og vi, vi ere ikke frelst.

21. Jeg er forstyrret over mit Folks Datters Forstyrrelse, jeg gaaer i Sørgeklæder, Forstrækkelse har betaget mig.

22. Mon der ikke er Balsam i Gilead? eller er der ikke Læge? hvorfor tager mit Folks Datters Lægedom ikke til? c. 46, 11; 50, 17.

9. Capitel.

Jeremias viser sin store Beemodighed over Zebernes jammerlige Tilstand og den Straf som for deres Synders Skuld vilde komme over dem ved Chaldeerne, 1-9. Han beskriver slageligen Landets Udelæggelse, fordi de forlode Herrens Lov og bedrev Afguder, 10-16; forhynder den store Vædsel, som da skulde stee og raader Enhver til at forlade sig alene paa Herren, som vil straffe baade Zebterne og Hedeningerne, 17-26.

Gid mit Hoved var Band, og mit Øren Graads Rilde! da vilde jeg begræde Dag og Nat mit Folks Datters Ihjelslagne.

c. 13, 17; 14, 17. Begr. 1, 16; 2, 18.

2. Gid jeg havde i Ørken et Herberge (som for) de Veijsende! da vilde jeg forlade mit Folk og gaae fra dem; thi de ere allesammen Horkarle, som handle troløst, (endog) paa Forbudsdagen.

3. Og de spænde deres Tunge som deres Bue til Vogn, og de blive Vældige i Landet, ikke ved Sandhed; men de udgaae fra det (ene) Onde til det andet og kjende mig ikke, siger Herren.

Pf. 52, 4.

4. Forvarer eder, hver for sin Ven, og forlader eder ikke paa nogen Broder; thi hver Broder stuffer visfeligent, og hver Ven vandrer (som) en Bagvasker.

Micha 7, 6. Matth. 10, 21. 35. 36.

5. Og de handle bedrageligen, hver mod sin Ven, og tale ikke Sandhed; de lære deres Tunge at tale Vogn, de gjøre sig Noie for at forvende (Netten).

Pf. 52, 5.

6. Du boer midt i Bedrageri, (og) for Bedrageri vægre de sig ved at kjende mig, siger Herren.

7. Derfor jagde den Herre Zebaoth saaledes: See, jeg vil smelte dem og prøve dem; thi hvorledes skal jeg (ellers) gjøre imod mit Folks Datter?

8. Deres Tunge er en Slagtepiil, den taler Bedrageri; med sin Mund taler (Enhver vel) Fred med sin Ven, men i sit Hjerte ligger han paa Vuur efter ham.

Pf. 23, 3. Ps. 55, 22. Ps. 62, 5.

9. Skulde jeg ikke hemsøge dem for disse Ting? siger Herren, skulde ikke min Sjæl hegne sig paa saadant Folk som dette?

c. 5, 9. 29.

10. Jeg maa opløste (Røsten med) Graad og Klage paa Bjergene, og (med) Klagemaal paa Græsgangene i Ørken; thi de ere forbrændte, saa der gaaer Ingen igjennem, og man hører ikke Lyd af Fø; baade Himmelens Fugle og Dyr, de ere bortfløine, de ere bortgangne.

Ps. 65, 13. Jer. 12, 4; 4, 25.

11. Og jeg vil gjøre Jerusalem til Steenhøje, til Dragets Bolig, og jeg vil gjøre Jude Stæder til en Ødelæggelse, at Ingen skal boe der.

c. 10, 22. Ps. 79, 1. Micha 3, 12.

12. Hvo er den Mand, som er viis og forstaaer dette? og til hvem haver Herrens Mund talet, at han kan kundgjøre det, hvorfor Landet er fordærvet, er forbrændt som en Ørk, at der gaaer Ingen igjennem?

5 Mos. 32, 29.

13. Og Herren sagde: Fordi de forlode min Lov, som jeg gav for deres Ansigt, og hørte ikke paa min Røst, og vandrede ikke derefter,

14. men vandrede efter deres Hjertes Stibhed og efter Baalim, som deres Fædre lærte dem, c. 7, 24. Ef. 65, 2. Dom. 2, 11.

15. derfor sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud, saaledes: See, jeg vil bespise dem, nemlig dette Folk, med Malurt og give dem Galdebånd at drifte.

c. 8, 14; 23, 15.

16. Og jeg vil adsprede dem iblandt Hedningerne, hvilke de eller deres Fædre ikke kjendte, og jeg vil sende Sværdet efter dem, indtil jeg faaer gjort Ende paa dem.

3 Mos. 26, 33. 5 Mos. 28, 64.

17. Saa sagde den Herre Zebaoth: Betragter (dette) og kalder ad Klagedinder, at de komme, og skifter efter vise Qvinder, at de komme,

18. og (at) de stynde sig og opløste Røsten med Klage over os, at vore Dine kunne rinde med Graad, og vore Dienlaage flyde med Vand.

v. 1. 10.

19. Thi der er hørt en Klagerøst fra Zion: Hvorledes ere vi ødelagte? vi ere faare beskjæmmede, thi vi have forladt Landet, thi de have nedkastet vore Boliger.

20. Men hører, I Qvinder! Herrens Ord, og eders Dre antage hans Munds Ord; og lærer eders Døttre (at holde)

Klage, og (hver) Qvinde sin Næste (at holde) Klagemaal.

21. Thi Døden er opstegen i vore Vinduer, er kommen i vore Paladser, til at udryhde spæde Børn udenfor, de unge Kærlø af Gaderne.

Joel 2, 9.

22. Tal: Saa siger Herren: Menneffers Kroppe skulle ligge som Møg ovenpaa Marken, og som et Neg efter Høstmanden, hvilket Ingen sanfter.

c. 7, 35; 19, 7; 34, 20. Nab. 11, 8.

23. Saa sagde Herren: En Viis rose sig ikke af sin Blisdom, og en Stærk rose sig ikke af sin Styrke, en Rig rose sig ikke af sin Rigdom;

Ef. 36, 8. 9.

24. men hvo, som vil rose sig, rose sig af dette, at han forstaaer og kjender mig, at jeg er Herren, som gjør Miskundhed, Ret og Retfærdighed paa Jorden; thi disse Ting behage mig, siger Herren.

1 Cor. 1, 31 fig. 2 Cor. 10, 17. Gal. 6, 14. Jer. 22, 16.

25. See, de Dage komme, siger Herren, at jeg vil hemsøge hver Omstaaen tilligemed den, som haver Forhud:

c. 7, 32; 19, 6.

26. Egypten og Juda og Edom og Ammons Børn og Moab og alle de Yderste i Hjørnet, de, som boe i Ørken; thi alle Hedningerne have Forhud, men alt Israels Huus, de have Forhud paa Hjertet.

c. 25, 23; 49, 32; 4, 4. 5 Mos. 30, 6. Ap. G. 7, 51.

10. Capitel.

Jeremias raader Jøderne fra Hedningernes elendige Afguder, 1-6, men raader til at frygte den store, stærke, sanddrue, levende Gud og Konge, som haver skabt og opholder og styrer Alting, da de, som danne Afguder, ere ufornuftige og blive beskjæmmede, 7-16. Han taler atter om Jerusalems ynkelige Ødelæggelse, 17-22; beder, Gud vilde straffe sit Folk med Maade og udøse sin Vrede over deres Gjender, 23-25.

Israels Huus! hører det Ord, som Herren taler om eder.

2. Saa sagde Herren: I skulle ikke lære (at vandre) paa Hedningernes Wei, og ikke forstrækkes for Himmelens Tegn; thi Hedningerne skulle forstrækkes for dem.

3. Thi Hedningernes Skikke ere Forsængelighed selv; thi man afhuggede Træ i en Skov, (til at vorde) en Mesters Hønderens Gjerning, med Øxen.

Ef. 41, 24; 44, 9. 12. 13.

4. Han smykker det med Sølv og med Guld; man fæster det med Søm og med Hammere, at det ikke vakler.

5. De ere som et Palmetræ, af drevet (Arbejde), men kunne ikke tale; de maae jo høres, thi de kunne ikke gaac; I skulle ikke frygte for dem, thi de kunne ikke gjøre Ondt, og der er heller ingen (Magt) hos dem til at gjøre Godt.

Pf. 115, 5. 6. 7. Ef. 45, 20; 46, 7.

6. Der er Ingen som du, o Herre! du er stor, og dit Navn er stort med Styrke.

c. 32, 19.

7. Hvo skal ikke frygte dig, du Hedningernes Konge? thi det tilkommer dig; thi iblandt alle Hedningernes Bise og i alt deres Rige er Ingen som du. Pf. 33, 8. Hab. 15, 4.

8. Og de ere tilfammen ufornuftige og handle daarligen; saadant et Træ er en forfængelig Underviisning.

c. 51, 17.

9. Hamret Sølv føres fra Tharsis, og Guld fra Uphas, en Mesters og Guldsmeds Hænders Gjerning; deres Klæder ere fiolblaae og Purpur, de ere alle de Bises Gjerninger.

1 Kong. 10, 22.

10. Men den Herre Gud er Sandhed, han er den levende Gud og en evig Konge; Jorden skal bæve for hans Brede, og Hedningerne kunne ikke taale hans Fortørrelse.

Ezech. 32, 32. Joel 2, 10.

11. Saaledes skulle I sige til dem: De Guder, som ikke have gjort Himmel og Jord, de skulle omkomme af Jorden og fra (at være) under disse Himle.

12. (Han er den,) som gjorde Jorden ved sin Kraft, som beredte Jorderige ved sin Wiisdom og udbredte Himlene ved sin Forstand.

1 Mos. 1, 6. 9. Pf. 136, 5. 6. Ef. 45, 12. Jer. 51, 15.

13. Naar han udgiver Røsten, er Vandenes Mangfoldighed i Himmelen, og han kan opdrage Damp fra Jordens Ende; han gjorde Lynet (tilligemed) Regnen, og udsøgte Veir af sine Viggendefæe.

Pf. 135, 7. Job 38, 25. Jer. 51, 16.

14. Hvert Menneske bliver ufornuftigt (og har) ikke Kundskab, hver Guldsmed er besfjæmmet for det udstaarne Billedes Skyld; thi hans støbte Billede er Bedrageri, og der er ikke Mand i dem.

c. 51, 17.

15. De ere forfængelighed, (ja) en meget besvigelig Gjerning; til den Tid, naar de blive hjemløse, skulle de omkomme.

16. Jakobs Deel er ikke som disse; thi han er den, som haver dannet alle Ting, og Israels er hans Arvs Stamme; Herre Zebaoth er hans Navn.

c. 51, 19. Ef. 51, 15. Jer. 31, 35. Hes. 12, 6.

17. Sank dit Kjøbmandskab af Landet, du, som boer i Befæstningen!

18. Thi saa sagde Herren: See, jeg vil bortfaste (som af en Slynge) Landets Indbyggere denne Gang, og trænge dem, paa det de skulle finde det.

19. Bee mig for min Forstyrrelse! mit Saar er (meget) soagt; men jeg, jeg sagde: Visføligen, denne er en Sygdom, og jeg maa bære den.

c. 4, 6; 14, 17.

20. Mit Paulum er forstyrret, og alle mine Snorer ere sønderslidte; mine Børn ere udgangne fra mig, og de ere ikke mere til; Ingen udslaaer ydermere mit Paulum eller op hænger mine Gardiner.

21. Thi Hyrderne ere ufornuftige og søgte ikke Herren; derfor handle de ikke klogetigen, og al deres Fødes (Hjord) er adspredt.

c. 23, 1.

22. See, der kommer en Vyd, som høres, og en stor Bevægelse fra Nordenland, til at gjøre Judæ Stæder til en Ødelæggelse, til Dragers Bolig.

c. 9, 11.

23. Jeg veed, Herre! at Menneskets Bei (staar) ikke til ham, (ja, det staar) ikke til ham, som vandrer, at han kan befæste sin Gang.

Job 34, 21. Erdspr. 5, 21; 16, 1.

24. Tugt mig, Herre! dog med Naade, ikke i din Brede, at du ikke skal gjøre mig ringe.

Pf. 6, 2. Pf. 38, 2. Jer. 46, 28. Ef. 30, 18.

25. Udøs din Grumhed over Hedninger, som ikke kjende dig, og over Slægter, som ikke paakalde dit Navn; thi de have ædet Jakob, ja ædet ham og fortæret ham, og ødelagt hans Bolig.

Pf. 79, 6. Jer. 7, 20. Hes. 5, 10.

11. Capitel.

Propheten skal formane Folket til at holde den Pagt, som Gud havde gjort med deres Fædre, 1-8; truer, at der skal komme Ulfke over dem, som ei skulde afvendes, deres Guder skulde ei hjælpe dem; Propheten maatte ei bede for dem, Templet og Staden skulde opbrændes med Ild, 9-17. Propheten slager over Borgerne i Anathoth, som vilde ihjelslaae ham, men Herren truer dem haardestigen, 18-23.

Det Ord, som skede til Jeremias fra Herren, sigende:

2. Hører denne Pagtes Ord, og I skulle tale til Judæ Mænd og til Jerusalem's Indbyggere.

3. Og du skal sige til dem: Saa sagde Herren, Israels Gud: Forbandet være den Mand, som ikke adlyder denne Pagtes Ord,

5 Mos. 27, 26. Gal. 3, 10.

4. hvilkent jeg hød eders Fædre paa den Dag, jeg udførte dem af Ægypti Land af Fernovnen, sigende: Aldhyder min Røst og gjører disse Ting efter alt det, som jeg haver budet eder, saa skulde I være mit Folk, og jeg, jeg vil være eders Gud;

5 Mosf. 4, 20. Jer. 7, 23.

5. paa det (jeg kan) stadfæste den Ed, som jeg svoer eders Fædre, at give dem et Land, som flyder med Mælk og Honning, som (det sees) paa denne Dag; og jeg svarede og sagde: Amen! Herre! 1 Mosf. 12, 7 fg.

2 Mosf. 3, 8. 4 Mosf. 14, 8; 16, 14. Jer. 32, 22.

6. Og Herren sagde til mig: Udraab alle disse Ord i Judæ Stæder og paa Gaderne i Jerusalem, sigende: Hører denne Pagtes Ord og gjører derefter!

7. Thi jeg vidnede vist for eders Fædre paa den Dag, jeg førte dem op af Ægypti Land, indtil denne Dag, tidligen og ideo- ligen, sigende: Aldhyder min Røst!

c. 7, 13; 25, 4.

8. Men de adløde ikke, og hørte ikke heller deres Dre, men gif, hver i deres onde Hjertes Stivhed; og jeg lod komme over dem alle denne Pagtes Ord, som jeg havde befaleet at gjøre, og de gjorde (dog) ikke.

c. 7, 13. 24. 26.

9. Og Herren sagde til mig: Der er fundet et Forbund iblandt Judæ Mænd og iblandt Jerusalems Indbyggere.

10. De have vendt om til deres de første Fædres Misgjerninger, som vægrede sig for at adlyde mine Ord, og de gif efter andre Guder for at tjene dem; Israels Huus og Judæ Huus have gjort min Pagt til Intet, som jeg gjorde med deres Fædre.

v. 7.

11. Derfor sagde Herren saaledes: Jeg lader komme Ulykke over dem, af hvilken de ikke skulde kunne undkomme, og de skulde raabe til mig, og jeg skal ikke hør dem.

Ordspr. 1, 28. Ef. 1, 15. Esch. 7, 13.

12. Saa lad Judæ Stæder og Indbyggere i Jerusalem gaar og raabe til de Guder, for hvilke de gjorde Røgtelse; men de skulde ikke frelse dem i deres Ulykkes Tid.

c. 2, 28. 5 Mosf. 32, 37. 38. Dom. 10, 14. Ef. 37, 12.

13. Thi saa mange som dine Stæder ere, (saa mange) ere dine Guder, Juda! og saa mange Gader, (som ere i) Jerusalem, (saa mange) Altene have I opsat til den sammelige (Afgud, ja) Altene til at gjøre Røgtelse for Baal.

Hos. 10, 1; 12, 12. Jer. 2, 28. Esch. 16, 25.

14. Og du, du skal ikke bede for dette Folk, og ikke opløste (Røsten med) Skrig eller Bøn for dem; thi jeg vil ikke høre paa den Tid, naar de raabe til mig i deres Ulykke.

c. 7, 16.

15. Hvad haver min Elskelige (at gjøre) i mit Huus? efterdi hun bedriver stændelige Ting med Mange, og (de, som offre) det hellige Kød, ere henfarne fra dig; thi (naar) du gjør Ondt, da fryder du dig.

16. Herren kaldte dit Navn et grønt Olietæ med Frugt af (deilig) Skikkelse; (men nu) haver han antændt en Ild om det med et stort Bulders Røst, og de sønderbryde dets Grene.

Rom. 11, 24.

17. Og den Herre Zebaoth, som plantede dig, haver talet Ondt over dig for Israels Huses og Judæ Huses Ondstabs Skyld, som de bedreve til at opirre mig, idet de gjorde Røgtelse for Baal.

Ps. 80, 9.

18. Og Herren lod mig vide det, at jeg veed det; da lod du mig see deres Ødrætter.

19. Og jeg var som et Lam, ja en Dre, der føres hen til at slagtes, og jeg vidste ikke, at de havde betænkt Anslag imod mig (og sagt): Fader os fordærve Træet med dets Rødder og udrydde ham af de Levendes Land, at hans Navn skal ikke ydermere ihukommes.

Ps. 83, 5. Jer. 48, 2.

20. Men, Herre Zebaoth! du retfærdige Dommer, som prøver Nyrrer og Hjerte, jeg skal see din Herd paa dem, thi jeg haver aabenbaret for dig min Sag.

1 Sam. 16, 7. Ps. 7, 10. Ps. 17, 3. Jer. 20, 12.

21. Derfor sagde Herren saaledes om de Mænd i Anathoth, som søge efter dit Liv, sigende: Spaa ikke i Herrens Navn, saa skal du ikke døe ved vor Haand,

22. derfor sagde den Herre Zebaoth saaledes: See, jeg vil hjemføge dem; deres unge Karle skulde døe ved Sværdet, deres Sønner og deres Døttre skulde døe ved Hunger.

23. Og Intet skal overblive af dem; thi jeg vil lade Ulykken komme paa de Mænd i Anathoth i det Aar, naar de skulde hjemføges.

v. 11.

12. Capitel.

Propheten spørger, hvorfor det gif de Ugu- delige saa vel, og han derimod i sin Oprigtig- hed maatte bispottes, beider, Gud vilde udrydde de Forhærdede, for hvis Skyld Landet straffes med Misvært, 1-4. Herren lader ham vide, at han skulde endnu faae mere at lide af dem i Jerusalem, og truer, at han vilde for- lade sit Tempel og straffe Folket med Sværd

og Misvart, 5-13. Herren vil oprykke Hedningerne, som skulde plage Jøderne; men disse vil han føre til deres Land igjen, og forsamle mange af dem og Hedningerne til den christne Kirke, 14-17.

Herre! du er retfærdig, naar jeg vil trætte med dig; dog maa jeg tale med dig om Rette: Hvorfor er de Ugudeliges Bei lyffelig? alle de, som vare saare troløse, vare trygge.

3. 6 21, 7. Pf. 73, 3.

2. Du plantede dem, de fik ogsaa Rødder, de gik frem, de bare ogsaa Frugt; du var nær i deres Mund, men langt borte fra deres Nyer.

3. Men du, Herre! du kjendte mig, du saae mig og prøvede mit Hjerte imod dig; bortryk dem som Saar til at slagtes, og bered dem til Mordets Dag.

c. 11, 20. Pf. 139, 23.

4. Hvorlænge skal Landet sørge, og Urter paa al Marken tørres? For deres Ondskabs Skyld, som hvo derudi, ere (baade) Dyr og Fugle omkomne; thi de sagde: Han kan ikke see det Sidste af os.

c. 9, 10.

5. Da du løb med Jodgjængere, da gjorde de dig trætte, og hvorledes vilde du vove det med Hestene? og (om) du haver (aleneste) Tillid i Freds Land, hvorledes vil du da gjøre hos Jordancens Høihed?

c. 49, 19.

6. Thi baade dine Brødre og din Faders Huus, de ere ogsaa troløse imod dig, og ogsaa de strege efter dig med fuld (Hals); du skal ikke troe dem, naar de tale gode Ting til dig.

7. Jeg haver forladt mit Huus, overgivet min Arv; jeg gav min Sjæls Elskelige i hendes Fjenders Haand.

8. Min Arv er mig bleven som en Løve i Skoven; den udgav sin Røst imod mig, derfor hadede jeg den.

9. Min Arv er mig som en spraglet Fugl, (de andre) Fugle ere omkring imod den; gaaer, samler alle (vilde) Dyr paa Marken, lader dem komme at æde.

Eccl. 39, 17.

10. Mange Hyrder have fordærvet min Viingaard, de have nedtraadt min Deel; de have gjort min ufskelige Deel til en øde Ørt.

11. Man gjorde den (aldeles) øde, den sørgede over mig, der den var øde; alt Landet er ødelagt, thi Ingen lægger det paa Hjerte.

Et. 57, 1.

12. Ødelæggere ere komne over alle høie

(Steder) i Ørten; thi Herrens fortærende Sværd er fra Jordens Ende og indtil Jordens Ende, der er ingen Fred for alt Kjød.

13. De saae Hvede og høstede Tørne, de vare syge (af Arbeide, men) det gavne dem ikke; og I skulle bestjæmmes af eders Indkomme for Herrens grumme Brede Skyld.

5 Mos. 28, 38. Hof. 8, 7. Hagg. 1, 6. Job 20, 17. 21.

14. Saa jagde Herren imod alle mine onde Naboer, de, som antaste den Arv, som jeg uddeler iblandt mit Folk Israel: See, jeg oprykker dem af deres Land, og oprykker Judæ Huus midt fra dem.

15. Og det skal skee, efterat jeg haver oprykket dem, vil jeg komme igjen og forbarne mig over dem, og jeg vil føre dem tilbage, hver til sin Arv, og hver til sit Land.

16. Og det skal skee, om de lære mit Folks Veie, til at sværge ved mit Navn: (Saa vist som) Herren lever! ligesom de lærte mit Folk til at sværge ved Baal, de skulle de bygges midt iblandt mit Folk.

c. 4, 2. 5 Mos. 6, 13; 10, 20. Ruth 3, 13.

17. Og om de ikke høre, da vil jeg vise oprykke og fordærve saadant et Folk, siger Herren.

13. Capitel.

Jeremias forestiller Jøderne, hvordan det skulde gaae dem, ved et linnet Bælte, som han skulde ved Euphrates i en Kist i en Skippe, hvor det blev fordærvet, 1-11; ved en Signelse om en Flåske, som skulde fyldes med Vin, 12-14; raader dem til Omvendelse, thi ellers skulde de haardeligen straffes for deres Hørmødighed og andre Synder, 15-27.

Saa sagde Herren til mig: Gaf, og kjøb dig et linnet Bælte, og læg det over dine Lænder, og lad det ikke komme i Vand.

2. Og jeg købte Bæltet efter Herrens Ord, og lagde det over mine Lænder.

3. Da skede Herrens Ord til mig anden Gang og sagde:

4. Tag Bæltet, som du købte, som er over dine Lænder, og staa op, gik til Phrat og skul det der i en Kist i Skippen.

5. Og jeg gik og skjulte det ved Phrat, saasom Herren bød mig.

6. Og det skede, da mange Dage (vare løbne) tilende, da sagde Herren til mig: Staa op, gik til Phrat og tag det Bælte derfra, som jeg beføel dig at skjule der.

7. Og jeg gif til Phrat og grov og tog Bæltet fra det Sted, hvor jeg havde skjult det; og see, Bæltet var fordærvet, det duede ikke til Noget.

8. Da fæde Herrens Ord til mig og jagde:

9. Saa sagde Herren: Saaledes vil jeg fordærve Judæ Hovmodighed, ja Jerusalems megen Hovmodighed.

10. Dette onde Folk, som vægrer sig for at høre mine Ord, som vandrer i sit Hjertes Stivhed og gaar efter andre Guder til at tjene dem og at tilbede for dem, det skal være som dette Bælte, som ikke kan due til Noget. c. 11, 8.

11. Thi ligesom Bæltet hænger ved en Mands Lænder, saa lod jeg alt Israels Huus og alt Judæ Huus hænge ved mig, sagde Herren, at være mig til et Folk og til et Navn og til Lov og til Ære; men de hørte ikke.

12. Og du skal sige dette Ord til dem: Saa sagde Herren, Israels Gud: Hver Flaske skal fyldes med Viin, og de skulle sige til dig: Mon vi ikke vist vide det, at hver Flaske skal fyldes med Viin?

13. Og du skal sige til dem: Saa sagde Herren: See, jeg fylder alle dette Lands Indbyggere, baade Kongerne af David, som sidde paa hans Throne, og Præsterne og Propheterne og alle Indbyggere i Jerusalem med Drukkenskab. c. 2, 26; 4, 9.

14. Og jeg vil sønderlaae dem, den Ene paa den Anden, baade Fædrene og Børnene killige, siger Herren; jeg vil hverken skaane, ei heller spare, ei heller forbarme mig, at jeg jo fordærver dem.

15. Hører og vender Ørene (hid), op-hører eder ikke; thi Herren haver talet.

16. Giver Herren eders Gud Ære, før han lader det blive mørkt, og før eders Fødder støde sig paa de mørke Bjerge; og I skulle forvente Lys, og han skal gjøre det til Dødens Skygge, og skaffe det til Mørkhed. Jos. 7, 19.

17. Men dersom I ikke ville høre dette, skal min Sjæl græde i Skjul for (eders) Hovmodigheds Skyld og hyle saare, og mit Hie skal rinde med Graad, thi Herrens Hjord er fangen bortført.

18. Siig til Kongen og til Drommingen: Fornedrer eder, sidder (ned); thi eders Hovedsmykker ere nedfaldne, (ja) eders deilige Krone.

Begr. 5, 16. Ezek. 21, 16.

19. Stæderne imod Sonden ere tilslukke=de, og der er Ingen, som oplader (dem), al Juda er bortført, (ja) fuldkommeligen bortført.

20. Opløfter eders Dine og seer dem, som komme fra Norden; hvor er (nu) Hjorden, som dig var givet, dine deilige Faar?

21. Hvad vil du sige, naar han skal hjemføge dig? thi du, du haver (selv) lært dem (at være) Tyrster (og) Hovedsmænd over dig; mon Smerter skulde ikke betage dig som en Kvinde, der søder?

c. 22, 23; 4, 31. Ps. 48, 7.

22. Og naar du vil sige i dit Hjerte: Hvorfor vederfares mig disse Ting? — For din Misgjernings Mangfoldigheds Skyld ere dine Sømme opslagne, dine Hæle er gjorte bare (med Vold).

c. 15, 13; 17, 3.

23. Kan og en Morian omkifte sin Hud, eller en Parder sine Pletter? saa skulle I ogsaa kunne gjøre vel, som have lært at gjøre ilde. Ps. 55, 20.

24. Derfor vil jeg lade adsprede dem som Halm, der henfarer for Veir af Dræfen.

Ps. 1, 4. Job 21, 18. Dan. 2, 35.

25. Dette er din Lod, (ja) din tilmaalte Deel af mig, siger Herren, du, som haver glemmt mig og forladt dig paa Vogn.

c. 2, 32; 3, 21.

26. Og jeg, jeg haver ogsaa opslaget dine Sømme over dit Ansigt, og din Skam er seet.

27. Dine Horerier og din Brinsken, dit Horeriers Skændsel vare paa Høiene paa Marken, jeg haver seet dine Vederstyggeligheder; vee dig, Jerusalem! vil du ikke renske dig? hvorklænge (skal det) endnu herefter (vare)?

14. Capitel.

Jeremias spaaer om en stor Tørke, som skulde komme, og beder, Gud vilde afvende den; Herren truer at straffe Jøderne alligevel med Sværd, Hunger og Pestilens, og truer især de falske Propheter, som forførte Folket, 1-16. Propbeten græder over den store Forstyrrelse, som skulde komme over Landet, beklender sine og Folkets Synder, og beder om naadig Hjælp og Straf= fens Afvendelse, 17-22.

Herrens Ord, som fæde til Jeremias, om den (store) Tørke:

2. Juda søger, og dens Porte van=smægte, de gaar i Sørgeklæder i Landet, og Jerusalems Klagemaal opstiger.

Begr. 1, 3. 4.

3. Og de Ypperlige iblandt dem sendte deres Smaae efter Vand; de kom til Gra-
vene, de fandt ikke Vand, de kom tilbage
med deres Kar tomme; de ere beskjæm-
mede og skammede sig og skjulte deres Ho-
veder.

Amos 4, 8.

4. Thi Jorden er sprukken, fordi der ha-
ver ikke været Regn paa Jorden; Ager-
mændene ere beskjæmmede, de skjule deres
Hoveder. 1 Kong. 17, 1. 7. Joel 1, 11. Amos 4, 7. 8. 9.

5. Thi ogsaa en Hind paa Marken fødte
og maatte forlade (sine Kalve), fordi der
ikke var Græs.

Joel 1, 18.

6. Og Bildæsler stode paa høie (Ste-
der), toge Lust (til sig) som Dragerne;
deres Dine forsmægtede, fordi der ikke
vare Urter.

7. Om vore Misgjerninger have svaret
imod os, Herre! (da) gjør det (dog) for
dit Navns Skyld; thi vore Afvendelser ere
store, imod dig have vi syndet. c. 2, 19; 4, 18.

8. O Israels Forhaabning, hans Frelse
i Nøds Tid! hvorfor vil du være som en
Fremmed udi Landet og som en Veisaren-
de, der (kun) bøier sig ned (et Sted) for
at blive (der) om Natten?

9. Hvorfor vil du være som en forskræk-
ket Mand, som en vældig (Stridsmand),
der ikke kan frelse? og du, Herre! er midt
iblandt os, og vi kaldes efter dit Navn,
lad os ikke fare!

c. 15, 16.

10. Saa sagde Herren om dette Folk:
Saaledes have de elsket at vanke ustadigt
omkring, de holdt ikke deres Fodder til-
bage; derfor haver Herren ikke Behagelig-
hed til dem, (men) skal nu komme deres
Misgjerning ihu og hjemføge deres Synder.

11. Og Herren sagde til mig: Du skal
ikke gjøre Bøn for dette Folk til det Gode.

c. 7, 16.

12. (Thi) dersom de end faste, vil jeg
(dog) ikke høre deres Skrig, og om de end
offre Brændoffer og Madoffer, haver jeg
(dog) ikke Behagelighed til (dem); thi jeg
vil fortære (dem) ved Sværd og ved Hun-
ger og ved Pestilentsfe.

Ef. 58, 3. Jer. 6, 20. Ef. 1, 11. Jer. 21, 9.

13. Og jeg sagde: Al Herre Herre! see,
Profpheterne sige til dem: I skulle intet
Sværd see, og ingen Hunger have hos
eder; thi jeg vil give eder vis Fred paa
dette Sted.

c. 6, 13. 14: 8, 10, 11.

14. Og Herren sagde til mig: Prophe-
terne spaae Vogn i mit Navn, jeg sendte
dem ikke og befoel dem ikke og talede ikke

til dem; de, de spaae eder løgnagtige Sy-
ner og (falsk) Spaadom og det, som In-
tet er, og deres Hjertes Bedrageri.

c. 6, 14; 23, 16. 21. 5 Mos. 13, 2. 6. Matts. 7, 15.

15. Derfor sagde Herren saaledes om
Profpheterne, som spaae i mit Navn, og
jeg, jeg sendte dem ikke, og de sige: Der
skal ikke være Sværd eller Hunger i dette
Land: De samme Profpheter skulle fortæ-
res ved Sværdet og ved Hungeren.

5 Mos. 13, 5; 18, 20. Zach. 13, 3.

16. Og Folket, for hvilket de spaae, skal
være henkastet paa Jerusalems Gader for
Hungerens og Sværdets Skyld, og skal
Ingen have, som skal begrave dem, (ja)
dem, deres Hustruer og deres Sønner og
deres Døttre; og jeg vil udøse deres Ud-
skab over dem.

17. Og du skal sige dette Ord til dem:
Mine Dine rinde med Graad Nat og
Dag, og holde ikke op; thi Vomfruen, mit
Folks Datter, er forstyrret med stor For-
styrrelse, (hendes) Saar er meget svagt.

c. 9, 1; 13, 17. Beger. 1, 16. Jer. 10, 19.

18. Om jeg gaaer ud paa Marken, see,
(da ere der) Thjelslagne med Sværd, og
om jeg kommer i Staden, see, (da ere der)
Sygdomme af Hunger; thi baade Profphet
og Præst løb omkring i Landet, og kjendte
det ikke.

5 Mos. 32, 24. 25. Jer. 15, 2; 24, 10.

19. Mon du haver aldeles forkastet Zu-
da? eller væmmes din Sjæl ved Zion?
hvorfor haver du ladet slaae os, at ingen
Lægedom er for os? man forventede Fred,
og der var intet Godt, og Lægedommens
Tid, og see, der er Forsjædelse. c. 8, 15.

20. Herre! vi kjende vor Ugudelighed,
vore Fædres Misgjerning; thi vi have
syndet imod dig.

Ps. 106, 6. Jer. 3, 25. Beger. 3, 42. Dan. 9, 5.

21. (Men) foragt (os) ikke for dit Navns
Skyld, agt ikke ringe din Herligheds
Throne, kom ihu, at du ikke gjør din Pagt
til Intet med os!

Ps. 79, 9.

22. Mon der være iblandt Hedningernes
Forsængeligheder de, som kunne lade regne,
eller kunne de give Himmene Regndraaber?
mon det ikke være dig selv, Herre vor Gud!
og vi have forventet dig, thi du, du haver
gjort alle disse Ting. c. 10, 13; 51, 16. Job 5, 10.

15. Capitel.

Herren vil ingen Forkøn antage for Sederne
til den Tid, men truer dem med fire haarde
Plager for deres Ubedjærdigheds Skyld, 1-9.
Profpheten klager over, at hver Mand trættede

imod ham for hans Strafpeprøbfeners Skyld, men trostes af Herren; dog Folket skal føres fangen til Babel, 10-14. Han beder, Gud vilde staae ham i den Ulykke, og taler om sin Trostskab mod Herren, 15-18. Herren lover ham Raade, saafremt han bliver tro i sit Embede, 19-21.

Og Herren sagde til mig: Derfom Mose og Samuel (end) stode for mit Ansigt, haver jeg dog ingen Villie til dette Folk; udlad (dem) fra mit Ansigt, og lad dem gaae ud. *Ezech. 14, 14. 2 Mos. 32, 11. 14. 1 Sam. 7, 9.*

2. Og det skal skee, om de sige til dig: Hvorhen skulde vi gaae ud? da skal du sige til dem: Saa sagde Herren: Den, som (hører) til Døden, til Døden, og den, som (hører) til Sværdet, til Sværdet, og den, som (hører) til Hungeren, til Hungeren, og den, som (hører) til Fængslet, til Fængslet. *c. 43, 11. Ezech. 11, 9.*

3. Thi jeg vil beskikke over dem fire Slags, siger Herren: Sværdet til at ihjelslaae, og Hundene til at bortflæbe, og Himmelens Fugle og Dyr paa Jorden til at æde og til at fordærve. *Ezech. 14, 21.*

4. Og jeg vil gjøre dem til en Ustadighed i alle Riger paa Jorden for Manasse, Ezechias Søn, Judæ Konges, Skyld, for det, han gjorde i Jerusalem.

2 Kong. 21, 11; 23, 26. 2 Kron. 33, 9. 5 Mos. 28, 25.

5. Thi hvo skulde staae dig, Jerusalem? og hvo skulde have Medsyndt over dig? og hvo skulde vige (af Veien) for at spørge, om (det gaaer) dig vel?

6. Du, du haver forladt mig, siger Herren, du gif tilbage; og jeg vil udbrække min Haand over dig og fordærve dig, jeg er træt af at angre.

Ej. 1, 2. 4. 2 Mos. 32, 12. 14. Jer. 18, 8.

7. Og jeg vil kaste dem med en Kæsteskool i Landets Porte; jeg haver gjort barnløst, fordærvet mit Folk, (dog) have de ikke vendt om fra deres Veie. *Matth. 3, 12.*

8. Dets Enfer ere flere for mig end Sand ved Havet; en ung Karl, en Odelægger om Middagen, lader jeg komme til dem, over Moderen; jeg vil lade ham hasteligen overfalde hende, Staden (skal være fuld) af Forstrækkelser.

9. Den, som fødte de Shy, er skrøbelig, hun haver udbløst sin Sjæl, hendes Sol er nedgangen, der det endnu var Dag, hun blev beskaemet og skammede sig; og det Overblevne af dem vil jeg give til Sværdet for deres Fjenders Ansigt, siger Herren.

Amos 8, 9.

10. Vee mig, min Moder! at du fødte

mig, en Mand, mod hvem alt Landet kiver og trætter; jeg haver ikke sat paa Lager, og de have ikke sat paa Lager hos mig, dog forbander Enhver mig.

c. 20, 14. Job 3, 3. 11. Ej. 41, 11. Ps. 15, 5.

11. Herren sagde: Mon (det skal) ikke (gaae) dine Overblevne vel? mon jeg ikke vil komme Fjenden til at møde dig paa Ulyffens Tid og paa Rødens Tid?

12. Mon (noget) Børn kan bryde Børn fra Norden og Klobber?

13. Jeg vil give dit Gods og dit Liggendesæ til Dov, (dog) ikke for (Penges) Værd, og det for alle dine Synders Skyld og i alle dine Landemærker.

c. 13, 22; 17, 3. Ezech. 23, 46.

14. Og jeg vil føre (dig) ved dine Fjender i et Land, som du ikke kjender; thi Alden, som er optændt i min Brede, skal brænde over eder. *c. 17, 4. 5 Mos. 32, 22 fg. Nahum 1, 6.*

15. Du, du veed (det), Herre! kom mig ihu og besøg mig og hevn dig for mig paa mine Forfølgere, at du ikke skal tage mig bort i din Langmodighed; kjend, at jeg bærer Forhaanelse for din Skyld.

16. Dine Ord ere fundne, og jeg haver ædet dem, og dit Ord var mig til Fryd og til mit Hjertes Glæde; thi jeg er kaldet efter dit Navn, Herre, Gud Zebaoth!

Ps. 19, 9. Ps. 119, 50. Jer. 14, 9. Ej. 43, 7.

17. Jeg sad ikke i hemmeligt Raad med Bespottere eller frydede mig (med dem); jeg sad alene for din Haands Skyld, thi du haver skyldt mig med Harm. *Ps. 1, 1.*

18. Hvorfor varer min Pine evindeligen, og min Plage er ulægelig, saa den ikke vil læges? du er vist bleven mig ligesom en stussende (Rilde), (som) Vande, der ikke ere bestandige. *c. 30, 12. 15. Job 6, 15.*

19. Derfor sagde Herren saaledes: Derfom du omvender dig, vil jeg vende (mig) om til dig, du skal staae (fremdeles) for mit Ansigt, og derfom du uddrager det Dyrebare fra det Ringe, skal du være som min Mund; de, de skulle vende om til dig, og du, du skal ikke vende om til dem.

20. Og jeg vil gjøre dig for dette Folk til en Klobbermuur, (som) er fast, og de skulle stride imod dig og ikke faae Overhaand over dig; thi jeg er med dig til at frelse dig og til at redde dig, siger Herren.

c. 1, 18. 19. Ezech. 3, 8. 9. Jer. 1, 8. Ej. 41, 10.

21. Og jeg vil redde dig af de Ondes Haand, og forløse dig af Tyranners Haand.

16. Capitel.

Jeremias skal ikke gifte sig eller avle Børn, og ei gaae til Gjestebud ved Krigsbegjærelse, og skal dermed betegne den forestaaende Guds Straf, 1-7; ei heller skulde han komme til noget Slæktstabs Gjestebud, fordi Herren vilde borttage al Glæde og lade Jøderne bortføre for deres Ulydigheds Skyld, 8-13. Herren lover at føre dem tilbage af Babel, naar han havde faaet straffet dem tilbørligen, 14-18. Mange Hedninger skulde omvendes, naar de havde lært at kende Herrens Haand og Styrke, 19-21.

Og Herrens Ord skede til mig, og han sagde:

2. Du skal ikke tage dig en Hustru, og du skal ikke have Sønner eller Døttre paa dette Sted.

3. Thi saa sagde Herren om de Sønner og om de Døttre, som fødes paa dette Sted, og om deres Mødre, som føde dem, og om deres Fædre, som avle dem i dette Land:

4. De skulle døe af Sygdoms Død, de skulle ikke begrædes og ei begravnes, de skulle vorde til Møg ovenpaa Landet, og de skulle (aldeles) udryddes ved Sværdet og ved Hungeren, og deres Kroppe skulle blive Himmelens Fugle og Dyr paa Jorden til Spise.

c. 14, 16.

5. Thi saa sagde Herren: Du skal ikke gaae ind i Sørgehuus, og ikke gaae hen til at begræde, og ei have Medhyn over dem; thi jeg haver borttaget min Fred fra dette Folk, siger Herren, (ja) Misfærdighed og Barmhjertigheder.

Præd. 7, 2. Amos 6, 7. Es. 48, 22.

6. Og de skulle døe, Store og Smaae, i dette Land, de skulle ikke begravnes, og man skal ikke begræde dem, og man skal ikke faare sig og ei gjøre sig skaldest for dem.

c. 22, 18, 19. 3 Mos. 19, 27, 28.

7. Og man skal ikke dele (Brød) iblandt dem over Sorrig, til at trøste Nogen over en Død, og ikke give dem at drikke af Trøstens Bæger, (hver) over sin Fader og over sin Moder.

Ezech. 24, 17.

8. Og du skal ikke gaae ind i Gjestebuds Huus til at sidde hos dem, til at æde og til at drikke.

Præd. 7, 2.

9. Thi saa sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud: See, jeg lader ophøre af dette Sted for eders Dine og i eders Dage Fryds Røst og Glædes Røst, Brudgomms Røst og Bruds Røst.

c. 7, 34; 25, 10. Ezech. 26, 13.

10. Og det skal skee, naar du har forkyndt dette Folk alle disse Ord, og de sige til dig: Hvorfor taler Herren al denne store Ulykke

over os? og hvillen er vor Misgjerning, og hvad er vor Synd, som vi have syndet med for Herren vor Gud?

c. 5, 19.

11. Da skal du sige til dem: Fordi at eders Fædre forlode mig, siger Herren, og gif efter andre Guder og tjente dem og tilbade for dem, og de forlode mig og holdt ikke min Lov.

12. Og I, I gjøre værre end eders Fædre; og see, I vandre, hver efter sit det onde Hjertes Stivhed, for I ville ikke høre mig.

c. 7, 21, 26.

13. Og jeg vil bortkaste eder af dette Land til et Land, som I ikke kende, (hverken) I eller eders Fædre, og I skulle tjene der andre Guder Dag og Nat, thi jeg vil ikke give eder Naade.

c. 5, 19; 15, 14. 5 Mos. 4, 28; 28, 38, 61.

14. Derfor, see, de Dage komme, siger Herren, at der skal ikke ydermere siges: (Saa vist, som) Herren lever, som opførte Israels Børn af Ægypti Land! c. 23, 7, 8.

15. men: (Saa vist, som) Herren lever, som opførte Israels Børn af Nordenland og fra alle Landene, der hvor han havde fordrevet dem hen! Thi jeg vil føre dem tilbage til deres Land, som jeg gav deres Fædre.

16. See, jeg sender til mange Fiskere, siger Herren, og de skulle fiske dem; og derefter vil jeg sende til mange Jægere, og de skulle jage dem paa alle Bjerger og paa alle Høie og fra Risterne i Klipperne.

17. Thi mine Dine ere over alle deres Beie, de ere ikke skjulte for mit Ansigt, og deres Misgjerning er ikke skjult for mine Dine.

c. 23, 24; 32, 19. Ebr. 4, 13. Ps. 90, 8.

18. Men jeg vil først betale dobbelt deres Misgjerning og deres Synd, fordi de besnitte dem mit Land med deres Bederstyggeligheders (døde) Kroppe, og de spydte min Årv med deres Bederstyggeligheder.

c. 2, 7.

19. Herre! min Styrke og min Befæstning og min Tilflugt paa Nøds Dag! Hedningerne skulle komme til dig fra Jordens Ende og sige: Vore Fædre eiede dog Falskhed, (ja) Forsængelighed, og det kunde intet gavne dem.

Ps. 18, 2, 3. Drisp. 18, 10. Es. 4, 5, 6.

20. Mon et Mennekte kan gjøre sig Guder? de ere dog ikke Guder.

c. 10, 3. Es. 40, 19.

21. Derfor, see, jeg lader dem denne Gang kende, (ja) jeg vil lade dem kende min Haand og min Styrke; og de skulle kende, at min Navn er Herren.

17. Capitel.

Propheten forkynder, at Jøderne for deres Afguberies Skyld skulle føres til Babel, 1-4; forbander dem, som forlade sig paa Mennesker, og velsigner dem, som forlade sig paa Herren og ikke paa noget Andet, 5-13; beider, Herren vilde styrke ham og forbare ham imod hans Forsølgere, 14-18; formaner Jøderne til at belligholde Sabbater og andre Gudstjenester, ellers skulde de haardeligen straffes, 19-27.

Judæ Synd er skreven med Bernstift, (ja) med en Eg af en Demant; den er udgravet paa deres Hjertes Table og paa eders Altres Horn,

2. saa deres Børn skulle ihukomme deres Altare og deres Lunde ved de grønne Træer, ved de ophøiede Høie. c. 3, 6.

3. Mit Bjerg paa Marken! jeg vil give dit Guds, (ja) alle dine Liggendefæ til Rov, (ja) dine Høie, for den Synd, (som du gjorde) inden alle dine Landemærker.

c. 13, 22. Ezech. 23, 46.

4. Og du skal eftergive, og (det) af dig (jelsv), af din Arv, som jeg gav dig, og jeg vil gøre, at du skal tjene dine Fjender i et Land, som du ikke kender; thi J have opvædt en Fjend i min Brede, den skal brænde evindeligen.

5 Mos. 15, 2, 3.

3 Mos. 26, 33-35. Jer. 5, 19; 7, 20. 5 Mos. 32, 22.

5. Saa sagde Herren: Forbandet er den Mand, som forlader sig paa Mennesket og holder Rød for sin Arm, og hvis Hjerte viger fra Herren.

Ps. 118, 8. Ps. 146, 3.

6. Og han skal være som et eenligt (Træ) paa en øde Mark, og skal ikke see, naar Godt skal komme; men han skal boe i de forbrændte (Steder) i Ørken, i et salt Land, og du skal ikke kunne blive (der).

c. 48, 6. Ps. 107, 31.

7. Velsignet er den Mand, som forlader sig paa Herren, og hvis Tillid Herren er.

Ps. 2, 12. Ps. 31, 9. Ef. 30, 18. Ps. 65, 6. Ps. 71, 5.

8. Thi han skal være ligesom et Træ, plantet ved Vand, og som udstyder sine Rodder ved en Bæk, og han skal ikke frygte, naar der kommer Hede, og hans Blad skal være grønt, og han skal ikke sørge, naar et tørt Aar (kommer), og ikke lade af at bære Frugt.

Ps. 1, 3. Ezech. 47, 12. Ps. 46, 3.

9. Hjertet er bedrægeligt, mere end alle Ting, og det er ulægeligt; hvo kan kjende det?

c. 15, 18.

10. Jeg er Herren, som randsager Hjertet, som prøver Nyrrer, og (det) til at give hver efter sine Veie, efter sine Idræters Frugt. Ps. 7, 10 fg. Rom. 2, 6. Ef. 40, 10. Ordsp. 1, 31.

11. (Som) en Agerhøne samler (Eg) og udlægger (dem) ikke, (saa er den,) som forhverver (sig) Rigdom, dog ikke med Rette; han skal forlade den midt i sine Dage, og være en Daare paa sit Sidste.

Ps. 39, 7. Præb. 2, 8.

12. En Herrens Throne, en Høiheid af Begyndelsen, er vor Helligdoms Sted.

13. Herre, Israels Forhaabning! Alle, som dig forlade, skulle bestjæmmes; mine Afvegne skulle skrives i Jorden, thi de forlode Herren, de levende Bændes Rilde.

Enc. 10, 20. Ps. 69, 29 fg. Jer. 2, 13. Ps. 36, 10.

14. Herre! læg mig, saa læges jeg, frels mig, saa frelses jeg; thi du er min Røds.

Ps. 118, 25. Ps. 109, 1.

15. See, de, de sigte til mig: Hvor er Herrens Ord? Kjære, lad det komme.

Ef. 5, 19.

16. Men jeg, jeg hastede ikke fra (at være) Hyrde efter dig, jeg har og ikke begjæret en ulægelig Dag, du, du veed det; hvad der er udgaaet af mine Læber, det er for dit Ansigt.

c. 18, 20.

17. Vær mig ikke til Forstrækkelse; du er min Tilflugt paa en ond Dag.

c. 16, 19.

18. De skulle bestjæmmes, som mig forfølge, og jeg, jeg skal ikke bestjæmmes; de, de skulle forstrækkes, og jeg, jeg skal ikke forstrækkes; lad en ond Dag komme paa dem, og forstyr dem med dobbelt Forstyrrelse.

Ps. 6, 11. Ps. 25, 3. Ps. 35, 4. Jer. 20, 11.

19. Saa sagde Herren til mig: Gaf, og staa i Jofsets Børns Port, igjennem hvilken Judæ Konger komme ind, og igjennem hvilken de gaar ud, og i alle Jerusalems Porte.

20. Og du skal sigte til dem: Hører Herrens Ord, Judæ Konger, og al Juda, og alle Indbyggere i Jerusalem, som indgaar ad disse Porte!

c. 22, 2.

21. Saa sagde Herren: Lader eder være for eders Sjæle, og bærer ingen Byrde paa Sabbatens Dag, og lader (den ikke) komme igjennem Jerusalems Porte.

22. Og udfører ingen Byrde af eders Huse om Sabbatens Dag, og I skulle ingen Gjerning gøre; men I skulle helliggjøre Sabbatens Dag, saasom jeg bød eders Fædre.

2 Mos. 20, 8.

5 Mos. 5, 12, 14. Neh. 13, 15, 17. Amos 8, 5.

23. Men de hørte ikke og boiede ikke deres Øre, men forhærdede deres Nasse, (at de vilde) ikke høre og ei ankomme Tugt.

c. 7, 24, 26; 2, 30. Ps. 36, 4.

24. Og det skal skee, om I høre mig, siger Herren, saa I ikke lade indkomme Byrde igjennem denne Stads Porte om Sabbatens Dag, men hellige Sabbatens Dag, saa at I ikke gjøre nogen Gjerning paa den,

Ef. 58, 13. 14; 56, 2.

25. da skulle Konger og Fyrster, som sidde paa Davids Throne, komme ind igjennem denne Stads Porte, færende paa Vogne og paa Heste, de og deres Fyrster, Judæ Mænd og Indbyggere i Jerusalem; og denne Stad skal beboes evindeligen.

c. 22, 4.

26. Og de skulle komme fra Judæ Stæder, og fra (dem, som ligge) omkring Jerusaleml, og fra Benjamins Land, og fra det Lave, og fra Bjergene, og fra Sonden, de, som føre Brændoffer og Slagtoffer og Madoffer og Virak, og som føre Takoffer frem til Herrens Hus.

27. Men dersom I ikke høre mig, til at hellige Sabbatens Dag og til ikke at bære Byrde og indgaae igjennem Portene i Jerusalem paa Sabbatens Dag, da vil jeg lade antænde Ild i dens Porte, og den skal fortære Jerusalems Paladser og ikke indsluffes. Ezech. 20, 47. Begr. 2, 3. Amos 5, 6; 1, 4.

18. Capitel.

Profpheten maa forkynde Jøderne, at ligesom Pottemageren handler med Leret, saa vil Herren handle med Jøderne, nedbryde, om de gjøre ilde, eller opbygge, om de omvende sig, 1-10. Men efterdi de ikke omvendte sig, men bleve værre end Hedningerne, vil han ødelægge dem, 11-17. Jøderne vilde ihjelslaae Profpheten, han beber, at Herren vilde komme ham til Hjælp, 18-23.

Det Ord, som skede til Jeremias fra Herren, sigende:

2. Gjør dig rede, og du skal gaae ned i en Pottemagers Hus, og der vil jeg lade dig høre mine Ord.

3. Og jeg gik ned i Pottemagerens Hus, og see, han gjorde en Gjerning paa Hjulet.

4. Og det Kar, som han gjorde af Leret, blev fordærvet i Pottemagerens Haand; da begyndte han igjen, og gjorde et andet Kar deraf, eftersom det var ret for Pottemagerens Vane at gjøre.

5. Da skede Herrens Ord til mig, sigende:

6. Mon jeg ikke kan gjøre ved eder, I af Israels Hus! saasom denne Pottemager? siger Herren; see, ligesom Leret er i Pottemagerens Haand, saa ere I af Israels Hus i min Haand. Ef. 45, 9 fg. Rom. 9, 21.

7. I et Dieblif kan jeg tale imod et Folk og imod et Rige, til at oprykke og til at nedbryde og til at fordærve. c. 1, 10.

8. Men (dersom) det samme Folk, imod hvilket jeg haver talet, omvender sig fra sin Ondskab, da skal det Onde angre mig, som jeg tænkte at gjøre ved det.

c. 26, 3. 19. Jon. 3, 10.

9. Og i et Dieblif kan jeg tale imod et Folk og imod et Rige, til at bygge og til at plante.

10. Men (dersom) det gjør det, som er ondt for mine Vane, at det ikke hører min Røst, da skal det Gode angre mig, med hvilket jeg havde tilfagt at gjøre vel imod det.

1 Kong. 9, 6. 7; 11, 11.

11. Og nu, Kjære! tal til Judæ Mænd og til Jerusalems Indbyggere, sigende: Saa sagde Herren: See, jeg danner Ulykke over eder, og betænker et Anslag imod eder; vender dog om, hver fra sin den onde Veie, og bedrer eders Veie og eders Idrætter.

c. 3, 14; 25, 5. Jon. 3, 8. Jer. 7, 3.

12. Men de sagde: Det er forloret; thi vi vilde vandre efter vore Tanker, og gjøre, hver efter sit det onde Hjertes Stiehed.

c. 44, 16; 3, 17.

13. Derfor, saa sagde Herren: Spørger dog iblandt Hedningerne, hvo haver hørt saadanne Ting? Israels Jomfru haver gjort en saare gruelig Ting.

14. Mon man skulde forlade Libanons Sne for en Klippe paa Marken? eller (mon) flydende (Vande) skulde overgives for fremmede kolde Vande?

15. Og haver mit Folk glemt mig, de gjøre Røgtelse for Forfængelighed; og de støde an paa deres Veie, paa de evige Stier, for at gaae paa Stier, paa den Veie, som ikke er banet,

c. 2, 32; 3, 21. Ps. 139, 24.

16. for at gjøre deres Land til en Forstrækkelse, til evige Hvidfler; hver, som gaar der frem, skal forstrækkes og ryste med sit Hoved.

c. 19, 8; 42, 18.

17. Jeg vil adsprede dem som et Ostenveir for Fjendens Ansigt, jeg vil lade dem see Ryggen og ikke Ansigtet paa deres Fordærvelses Dag.

c. 2, 27; 32, 33.

18. Men de jagde: Kommer og lader os betænke Anslag imod Jeremias; thi Loven skal ikke være borte for en Præst, eller Raad for en Viis, og Ord for en Profphet; kommer og lader os slaa ham med Tunggen, og lader os ikke give Agt paa alle hans Ord.

19. Herre! giv Aigt paa mig, og hør deres Røst, som trætte imod mig. Es. 37, 17.

20. Mon man skulde betale Ondt for Godt? thi de have gravet en Grav til min Sjæl; kom ihu, (hvorledes) jeg har staaet for dit Ansigt til at tale Godt for dem, til at vende din Grumhed fra dem.

Drøsp. 17, 13. Ps. 57, 7. Drøsp. 26, 27.

21. Derfor giv deres Børn til Hungen, og lad dem adspredes ved Sværdets Magt, og lad deres Hustruere blive barnløse og Enker, og deres Mænd ihjelslagne ved Døden; lad deres unge Karle blive slagne med Sværd i Krigen.

Ps. 63, 11. Jer. 20, 4. Esf. 14, 1.

22. Lad der høres Skrig af deres Huse, naar du hasteligen skal lade komme en Trop over dem; thi de grove en Grav til at gribe mig, og skjulte Snarer for mine Fødder.

23. Og du, Herre! du veed alt deres Raad imod mig til Døden; tag ikke Forsoning for deres Misgjerning, og udslet ikke deres Synd for dit Ansigt; lad dem blive nedstyrtede for dit Ansigt, handle med dem i din Brede Tid. Ps. 109, 14.

19. Capitel.

Propheten forkynnder de Ældste i Ben-Hinnoms Dal, at Jerusalem skulde ynkeligen forsvares for deres Afguderiers og andre Synders Skyld, 1-9. Han bekræfter det med en Lignelse af en Krukke, som han bryder for deres Dine, og igjæntager det Samme for alt Folket i Herrens Huses Forgaard, 10-15.

Saa sagde Herren: Gak hen og køb en Pottemagers Leerkrukke, og (tag til dig nogle) af de Ældste for Folket og af de Ældste for Præsterne.

2. Og gak ud til Ben-Hinnoms Dal, som er udenfor Solens Port, og udraab der de Ord, som jeg vil tale til dig.

3. Og du skal sige: Hører Herrens Ord, Judæ Konger og Jerusalems Indbyggere! saa sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud: See, jeg lader komme Ulykke over dette Sted, at hver, som det hører, hans Øren skulle klinge,

1 Sam. 3, 11. 2 Kong. 21, 12.

4. fordi at de forklode mig og gjorde dette Sted fremmed, og gjorde Røgtelse for andre Guder derudi, hvilke de og deres Fædre og Judæ Konger ikke kjendte; og de have fyldt dette Sted med de Ustyrbiges Blod,

Ef. 1, 15. Jer. 22, 3.

5. og de have bygget Baals Høie til at opbrænde deres Sønner med Ild, Baal

til Brændoffere, hvilket jeg ikke bød, og ei talede, og ei opkom i mit Hjerte.

c. 7, 31. Ezech. 16, 20.

6. Derfor, see, de Dage komme, siger Herren, at man ikke mere skal kalde dette Sted Thophet eller Ben-Hinnoms Dal, men Mordets Dal. c. 7, 32.

7. Thi jeg vil udtømme Judæ og Jerusalems Raad paa dette Sted, og lade dem falde ved Sværdet for deres Fjenders Ansigt og i deres Haand, som søge efter deres Liv; og jeg vil give Himmelens Fugle og Dyr paa Jorden deres (døde) Kroppe til Spise.

2 Sam. 15, 31. Nef. 4, 15. Ef. 8, 10. Jer. 7, 33.

8. Og jeg vil gjøre denne Stad til en Forstrækkelse og til Hvidsel; hver, som gaar forbi den, skal forstrækkes og hvidfle over alle dens Plager. c. 18, 16. 3 Mos. 26, 32.

9. Og jeg vil lade dem æde deres Sønners Kjød og deres Døttres Kjød, og de skulle æde, hver sin Bens Kjød, i Beleiring og i Trang, med hvilke deres Fjender og de, som søge efter deres Liv, skulle trænge dem.

3 Mos. 26, 29.

5 Mos. 28, 53. Vegr. 2, 20; 4, 10. Luc. 19, 43. Jer. 21, 7.

10. Og du skal sønderbryde Krukken for de Mænds Dine, som gif med dig.

11. Og du skal sige til dem: Saa sagde den Herre Zebaoth: Saaledes vil jeg sønderbryde dette Folk og denne Stad, som man sønderbryder en Pottemagers Kar, som ikke kan heles ydermere; og de skulle begrave i Thophet, fordi der skal (ellers) ikke være Rum at begrave. c. 7, 32. Ef. 30, 33.

12. Saaledes vil jeg handle med dette Sted, siger Herren, og med dets Indbyggere, og (det) for at gjøre denne Stad som Thophet.

13. Og Husene i Jerusalem og Judæ Kongers Huse skulle være urene som det Sted Thophet, med alle de Huse, hvor de gjorde Røgtelse paa Tagene til al Himmelens Hær, og udøste Driftoffere for andre Guder.

c. 14, 17. 18. 19. 21; 32, 29.

14. Og Jeremias kom fra Thophet, hvor Herren havde sendt ham hen til at spaae, og han stod i Herrens Huses Forgaard, og han sagde til alt Folket:

15. Saa sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud: See, jeg lader komme over denne Stad og over alle Stæder, (som høre) til den, alt det Onde, som jeg haver talet imod den; thi de have forhærdet deres Nakke, at de ikke høre mine Ord.

20. Capitel.

Jeremias slaaes af Paschur, kastes i Fængsel og lades løb igjen; han forkynder Paschur Guds Straf, og at han skal døe i Babel, 1-6. Han klager for Herren over den store Forrædelse og Efterstræbelse, han maatte lide for sin Brødrøds Skyld, 7-10. Han trøster sig ved Herrens Hjælp og taffer ham, 11-13; dog forbander han sin Fjendskab, 14-18.

Dg Paschur, Zimmers Søn, Præsten, hvilken var en Befalingsmand, en Fyrste i Herrens Huus, hørte Jeremias, som spaaede disse Ord. c. 39, 1. 1 Kron. 24, 11.

2. Dg Paschur slog Jeremias, Propheten, og satte ham i Fængslet, hvilket var i Benjamins den høie Port, som var i Herrens Huus. c. 37, 15. 2 Kron. 23, 20.

3. Dg det skede om anden Dag, da lod Paschur Jeremias gaar ud af Fængslet, og Jeremias sagde til ham: Herren falder ikke dit Navn Paschur, men Magor Misfabib.

4. Thi saa sagde Herren: See, jeg vil gjøre dig til Rædsel for dig og for alle dine Elskere, og de skulle falde ved deres Fjenders Sværd, og dine Dine skulle see det; og jeg vil give al Juda i Kongen af Babels Haand, og han skal bortføre dem til Babel og slaa dem med Sværdet. c. 18, 21.

5. Dg jeg vil give al denne Stads Guds og alt Arbeide derudi og alt det Dyrebare derudi, og alle Judæ Kongers Liggendefæ vil jeg give i deres Fjenders Haand, at de skulle røve dem og tage dem og føre dem til Babel. Ef. 39, 6.

6. Dg du, Paschur, og alle de, som boe i dit Huus, skulle gaar i Fængsel, og du skal komme til Babel og der døe og der begraves, du og alle dine Elskere, som du haver spaaet Vogn for.

7. Herre! du haver overtalet mig, og jeg lod mig overtale, du haver været mig (for) stærk og haver faaet Overhaand; jeg er den ganske Dag til Latter, hver af dem spotter mig.

8. Thi naar jeg taler, maa jeg strige (og) raabe om Vold og Ødelæggelse; thi Herrens Ord er blevet mig til Forhaandelse og Haandhed den ganske Dag.

9. Dg jeg sagde: Jeg vil ikke komme ham ihu, og ei tale ydermere i hans Navn, men det var i mit Hjerte, som en brændende Ald (havde været) indeluxet i mine Been; og jeg søgte med Møie og fordrage det, men jeg kunde ikke. Ps. 39, 4. Job 32, 18.

10. Thi jeg hørte Manges Fortællelse, (og saa af) Magor Misfabib, (som sagde:)

Forhynder (os det), saa ville vi forkynde det; alle de Mænd, (som skulde holde) Fred med mig, toge vare paa, om jeg halte, (og sagde:) Han maatte maaskee lade sig overtale, og vi kunde faae Overhaand over ham og hevne os paa ham. Ps. 31, 14.

11. Men Herren er hos mig som en vældig (og) forfærdelig (Stridskjempe); derfor skulle de støde sig, som forfølge mig, og ikke faae Overhaand; de ere saare beskjæmmede, thi de handlede ikke klogeligen, en evig Skam skal ikke glemmes.

c. 1, 8, 19; 15, 20. Ef. 41, 10. Jer. 17, 18; 23, 40.

12. Dg du, Herre Zebaoth, som prøver en Ketsjærdig, som seer Myrer og Hjerte, lad mig see din Herd paa dem, thi jeg haver aabenbaret dig min Sag. Ps. 7, 10 fg.

13. Synger for Herren, lover Herren; thi han friede en fattigs Sjæl af de Endes Haand.

14. Forbandet være den Dag, paa hvilken jeg blev født! den Dag, paa hvilken min Moder fødte mig, skal ikke worde vel-signet. c. 15, 10. Job 3, 1 fg. 10, 18.

15. Forbandet være den Mand, som førte min Fader Budskab og sagde: Dig er født et Drengbarn! hvilket glædede ham saare.

16. Dg den samme Mand worde som de Steder, hvilke Herren omfattede og angrebte det ikke! og han høre et Raab om Morgenen, og et Strig om Middagstiden! 1 Mos. 19, 24, 25.

17. at man ikke dræbte mig fra (Moders) Liv, eller at min Moder (ikke) blev min Grav, og hendes Liv (ikke) frugtsummeligt evindeligen!

18. Hvorfor kom jeg ud af (Moders) Liv til at see Møie og Sorg, og mine Dage skulle endes med Skamme?

21. Capitel.

Propheten svarer Zedekias's Bud, at Herren ei vil forbyde Staden, men slaa den ved Pestilente, Hunger og de Chaldaæers Sværd, 1-7: raader dem til at give sig godvilligen under de Chaldaæer, saa skulde de leve, 8-10; formaner Regenter til at domme ret og ikke være for sikkre, 11-14.

Det Ord, som skede til Jeremias fra Herren, der Kong Zedekias sendte til ham Paschur, Malchias Søn, og Zephania, Maafejas Søn, Præsten, at sige:

2. Adspørg dog Herren for os, thi Nebucadnezar, Kongen af Babel, strider imod os; om Herren maaskee vilde gjøre imod

is efter alle sine underlige Ting, at han maatte drage op fra os.

3. Og Jeremias sagde til dem: Saa fulle I sige til Zedekias:

4. Saa sagde Herren, Israels Gud: See, jeg omvender de Krigsnaaben, som ere i eders Hænder, med hvilke I stride imod Kongen af Babel og de Chaldæer, som have beleiret eder udenfor Muren, og jeg vil sanke dem til midt i denne Stad.

5. Og jeg vil stride imod eder med en udræft Haand og med en stærk Arm, og med Brede og med Grumhed og med stor Fortørnelse. 2 Mos. 15, 6. 12. 16. Ps. 89, 11.

6. Og jeg vil slaae denne Stads Indbyggere, baade Menneskene og Dyrene; de skulle døe ved en stor Pestilentsfe.

7. Og derefter, siger Herren, vil jeg give Zedekias, Judæ Konge, og hans Tjenere og Folket og dem, som i denne Stad ere overblevne fra Pestilentsen, fra Sværdet og fra Hungeren, i Nebucadnezars, Kongen af Babels, Haand, og i deres Tjeners Haand, og i deres Haand, som søge efter deres Liv; og han skal slaae dem med skarpe Sværd, han skal ikke spare dem og ei skaane og ei forbarne sig.

c. 32, 3; 19, 9; 22, 25.

8. Og du skal sige til dette Folk: Saa sagde Herren: See, jeg lægger for eders Ansigt Livets Bei og Dødens Bei.

5 Mos. 11, 26; 30, 15. 19.

9. Den, som bliver i denne Stad, skal døe ved Sværdet og ved Hungeren og ved Pestilentsen; men den, som gaar ud og falder til Chaldæerne, som beleire eder, skal blive levende, og hans Liv skal være ham til et Bytte. c. 14, 12; 33, 2; 33, 18; 45, 5.

10. Thi jeg haver sat mit Ansigt imod denne Stad til det Onde og ikke til det Gode, siger Herren; den skal gives i Kongen af Babels Haand, og han skal opbrænde den med Ild.

11. Og om Judæ Konges Huus hører Herrens Ord:

12. (Du) Davids Huus! saa sagde Herren: Dømmer (efter) Ret om Morgenens, og redder en Røvet af en Voldsmands Haand, paa det min Grumhed ikke skal maaskee udfare som en Ild og brænde, og Ingen skal kunne udslukke den, for eders Idrætters Ondskabs Skyld.

c. 22, 3; 7, 23. 5 Mos. 32, 22.

13. See, jeg kommer til dig, (du Dvinde,) som boer i Dalen, i en Klippe, paa

Sletten, siger Herren, (I,) som sige: Hvo vil komme ned til os, og hvo vil komme i vore Boliger?

14. Og jeg vil hjemføge eder efter eders Idrætters Frugt, siger Herren, og antænde en Ild i hendes Skov, og den skal fortære Alting trindt omkring hende.

22. Capitel.

Propheten formaner Kong Jojakim og hans Tjenere til at gjøre Ret og Retfærdighed, og truer dem med Udelæggelse for deres Uovertræffelses og Afguderies Skyld, 1-9; forbyder Kong Josias Sønner, at de ei skulde begraves, og at Sallum (d. e. Joachas) skal døe i Ægypten, 10-12; men Jojakim skal for sine mange Sønders Skyld døe og ei begraves, men henkastes for Jerusalems Porte, 13-23; Zedekias skal med sin Moder føres til Babel og døe der og blive en foragtet Mand, 24-30.

Saa sagde Herren: Gaf ned i Judæ Konges Huus, og du skal tale der dette Ord,

2. og du skal sige: (Du) Judæ Konge, som sidder paa Davids Throne! hør Herrens Ord, du og dine Tjenere og dit Folk, som indgaar ad disse Porte! c. 17, 20.

3. Saa sagde Herren: Gjører Ret og Retfærdighed, og redder en Røvet af en Voldsmands Haand; og en Fremmed, en Faderløs og en Enke skulle I ikke forfordere, ikke gjøre Vold og ikke udøse uskyldigt Blod paa dette Sted. c. 21, 12.

2 Mos. 22, 21. 3 Mos. 19, 33. 5 Mos. 10, 18. 19.

4. Thi dersom I gjøre efter dette Ord, da skulle Kongerne, som sidde i Davids (Sted) paa hans Throne, indgaar igjennem dette Huses Porte, færende paa Vogn og paa Heste, han og hans Tjenere og hans Folk. c. 17, 25.

5. Men om I ikke ville høre disse Ord, da haver jeg svoret ved mig (selv), siger Herren, at dette Huus skal blive til et øde Sted.

6. Thi saa sagde Herren om Judæ Konges Huus: Du er mig (som) Gilead, (som) Libanons Top; men jeg ikke skal gjøre dig til en Ørk, (til) Stæder, som ikke beboes?

7. Thi jeg vil bestille Jordærvæere over dig, hver med sine Vaaben, og de skulle afhugge dine udvalgte Cedere og kaste (dem) paa Ilden.

8. Og mange Hedninger skulle gaar forbi denne Stad, og de skulle sige, hver til sin Næste: Hvorfor haver Herren saaledes gjort ved denne store Stad?

5 Mos. 29, 24. 1 Kong. 9, 8.

9. Og de skulde sige: Fordi at de forlode Herrens deres Guds Fag, og de tilbade for andre Guder og tjente dem.

10. I skulde ikke græde over en Død og ikke hules over ham; græder saare over den, som bortfarer, thi han skal aldrig komme igjen at see sit Fædreland.

11. Thi saa sagde Herren om Sallum, Kong Josias Søn, som var Konge i Josias, sin Faders, Sted, (og) som er ud-dragen fra dette Sted: Han skal ikke komme hydermere hid igjen.

2 Kong. 36, 1-4.

12. Men han skal døe paa det Sted, hvorhen de bortførte ham, og han skal ikke hydermere see dette Land.

13. Vee den, som bygger sit Huus foruden Retfærdighed, og sine Sale foruden Ret! den, som lader sin Næste tjene for Intet, og ikke giver ham hans Arbeides (Løn)! Hab. 2, 12. 3 Mos. 19, 13. 5 Mos. 24, 14. Jak. 5, 4.

14. ja, som siger: Jeg vil bygge mig et (meget) høit Huus og lustige Sale; og han lader udbygge sig Vinduer (derudi), og det er bedækket med Ceder og anstrøget med rød (Farve).

15. Skulde du være Konge, fordi du brammer med Ceder? haver din Fader ikke ædet og druffet? og han gjorde (alligevel) Ret og Retfærdighed, da (gik det) ham vel.

2 Kong. 16, 3; 22, 2.

16. Han dømte en Glendigs og en Fattigs Sag; da (gik det) vel til; er det ikke at kjende mig? siger Herren.

c. 9, 24.

17. Men dine Dine og dit Hjerte ere ikke inden til din Gjerrighed, og til at udøse ustyldigt Blod, og til at øve Fortryffelse og Forkujselse.

v. 3.

18. Derfor, saa sagde Herren om Jojakim, Josias Søn, Kongen i Juda: De skulde ikke begræde ham (og ei sige): Al min Broder! og: Al Søster! de skulde ikke begræde ham (sigende): Al Herre! og: Al hans Majestæt!

2 Kong. 23, 34. 1 Kong. 13, 37. Jer. 16, 6; 34, 5.

19. Han skal begraves, som et Asen be-graves; man skal slæbe og kaste ham hen udenfor Jerusalems Porte.

c. 38, 30.

20. Gaf op paa Libanon og raab, og udgiv din Røst i Basan og raab fra Aba-rim; thi alle dine Elskere ere forstyrrede.

21. Jeg taledes til dig i din (store) Rolig-hed, (men) du sagde: Jeg vil ikke høre (det); denne haver været din Vei fra din Ung-dom af, at du ikke haver hørt min Røst.

c. 5, 23; 7, 23 fg.

22. Veir skal føde alle dine Hyrder, og dine Elskere skulde fare i Jænglet; thi da skal du bestjæmmes og være skamfuld for al din Ondstabs Skyld.

23. Du, som boer paa Libanon, som gjør Rede i Cedrene, hvor skal du bede om Naade, naar Smerte kommer paa dig, Pine som hendes, der føder!

v. 14. c. 4, 31. Sof. 13, 13.

24. (Saa rift som) jeg lever, siger Her-ren, om Chonias, Josafims, Judæ Kon-ges, Søn, var en Signetring paa min høire Haand, da vil jeg (dog) afdrage dig derfra.

2 Kong. 36, 9.

25. Og jeg vil give dig i deres Haand, som søge efter dit Liv, og i deres Haand, for hvis Ansigt du gruer, og i Nebucad-nezars, Kongen af Babels, Haand, og i Chaldæernes Haand.

c. 21, 7; 34, 20.

26. Og jeg vil bortkaste dig og din Mo-der, som dig fødte, til et andet Land, hvor I ikke blede fødte, og der skulde I døe.

2 Kong. 24, 12. 15.

27. Men til det Land, hvorhen deres Sjæl længes at komme tilbage, derhen skulde de ikke komme tilbage.

28. Mon denne Mand, Chonias, er et foragtet Afgudsbillede, som sønderslaaes? mon han være et Kar, som Ingen haver Lyft til? hvorfor ere de bortkastede, han og hans Sæd, ja henkastede i et Land, som de ikke kjende?

c. 5, 19; 17, 4.

29. Land! Land! Land! hør Herrens Ord.

30. Saa sagde Herren: Skriver, (at) denne Mand (skal være) eenlig, en Mand, som ikke skal have Lykke i sine Dage; thi der skal ingen Mand af hans Sæd have Lykke til at sidde paa Davids Throne og herske hydermere i Juda.

23. Capitel.

Jeremias raaber Vee over Gødernes Regenter, og trøster de adspredte Jøder, at Herren vil samle dem igjen og give dem Christum til en Hyrde, der skulde frelse dem, 1-8. Han klager over Propheternes Horeri, Hylleri og Ondskab, og truer dem, 9-15; raaber Folket at tage sig vare for de falske Propheter, som forkunde Fred, og lærer dem, hvorledes de skulde kjende de sande fra de falske Propheter, 16-24. Herren for-kaster de falske Propheters Pagn og Drømme, og fræver, at de skulde tale hans Ord i Sand-hed, og truer dem, der ikke det gjøre, 25-32. Han truer dem baardeligen, som bespotteligen kaldte hans Propheters Ord en Vyrde, 33-40.

Vee de Hyrder, som omkomme og ad-sprede min Jødes Saar! siger Herren.

c. 10, 21. Ezéch. 13, 3; 34, 2.

2. Derfor, saa sagde Herren, Israels Gud, til Hyrderne, de, som føde mit Folk: 3, I have adspredt mine Faar og fordrevet dem og ikke besøgt dem; see, jeg vil hjemføge eder for eders Idrætters Ondskab's Skyld, siger Herren.

3. Og jeg vil samle det Overblevne af mine Faar af alle Landene, hvorhen jeg haver fordrevet dem, og jeg vil føre dem til deres Faarestier igjen, at de skulle vorde frugtbare og mangfoldige. Ezech. 11, 17.

4. Og jeg vil opreise Hyrder over dem, og de skulle føde dem; og de skulle ikke ydermere frygte og ei forskrækkes og ei hjemføges, siger Herren. c. 3, 15.

5. See, de Dage komme, siger Herren, at jeg vil opreise David en retfærdig Bægt; og han skal regjere som en Konge og handle klogeligen, og gjøre Ret og Retfærdighed paa Jorden.

Ef. 4, 2. Jer. 33, 15. Esaj. 3, 8. Ef. 32, 1.

6. I hans Dage skal Juda frelses, og Israel boe tryggheligen; og dette er hans Navn, som man skal kalde ham: Herren vor Retfærdighed. c. 33, 16. Ef. 45, 17. Esaj. 14, 11.

7. Derfor, see, de Dage komme, siger Herren, at de skulle ikke ydermere sige: (Saa vist som) Herren lever, som opførte Israels Børn af Egypti Land! c. 16, 14, 15.

8. men: (Saa vist som) Herren lever, som opførte, og som lod Israels Huses Sæd komme (tilbage) af Nordenland og af alle Lande, hvorhen jeg havde fordrevet dem! og de skulle boe i deres Land.

9. Aulagende Propheterne: Mit Hjerte er forstyrret inden i mig, alle mine Been bæve, jeg er som en drucken Mand og som en Mand, over hvem Viin haver faaet Overhaand, for Herrens Skyld og for hans hellige Ords Skyld.

10. Thi Landet er fuldt af Horkarle, thi Landet sørger for Forbandelsens Skyld, Græsgangene i Orken ere tørre; og deres Løb er ondt, og deres Magt er ikke ret.

11. Thi baade Prophet og Præst ere Dienstkælle; jeg haver ogsaa fundet deres Ondskab i mit Huus, siger Herren.

12. Derfor skal deres Bei være for dem som (meget) slibrige (Beie) i Mørke, de skulle bortstødes og falde derpaa; thi jeg vil lade Ulykke komme over dem i deres Hjemføgelses Aar, siger Herren. Pf. 35, 6.

13. Jeg haver vel seet Daarlighed hos Propheterne i Samaria, de spaaede ved Baal og forvildede mit Folk Israel;

14. men jeg seer en gruelig Ting hos Propheterne i Jerusalem, at de bedrive Horeri og gaar om med Løgn og styrke de Ondes Hænder, at de ikke skulle omvende sig, hver fra sin Ondskab; de, de ere alle for mig som Sodom, og dens Indbyggere som Gomorra.

c. 5, 30. Ezech. 13, 22.

15. Derfor sagde den Herre Zebaoth om Propheterne saaledes: See, jeg vil give dem Malurt at æde, og give dem Galdevand at drikke; thi fra Propheterne i Jerusalem er Dienstkælle udkommen i det ganske Land. c. 9, 15.

16. Saa sagde den Herre Zebaoth: Hører ikke paa Propheternes Ord, som spaaer eder, de gjøre eder forsængelige; de tale deres Hjertes Syn, ikke af Herrens Mund. Matth. 7, 15. Jer. 14, 14; 27, 9, 14.

17. De sige flux til dem, som foragte mig: Herren haver talet, I skulle have Fred; og de sige til hver, som vandrer i sit Hjertes Stidhed: Der skal ingen Ulykke komme over eder. c. 3, 17; 7, 21. Ef. 65, 2.

18. Thi hvo stod i Herrens himmelige Raad, og haver seet og hørt hans Ord? hvo gav Afgt paa hans Ord og hørte det? v. 22.

19. See, Herrens Storm skal udkomme med Grumhed, ja en vedholdende Storm; den skal blive paa de Ugudeliges Hoved.

Pf. 11, 6. Jer. 30, 23.

20. Herrens Brede skal ikke vende om, indtil han haver gjort det, og indtil han haver stadfæstet sit Hjertes Forsæt; i de sidste Dage skulle I vel faae Forstand derpaa. c. 30, 24.

21. Jeg sendte ikke Propheterne, og de, de løb; jeg talede ikke til dem, og de, de spaaede. c. 14, 14; 28, 15; 29, 9, 21.

22. Og dersom de havde staaet i mit himmelige Raad og ladet mit Folk høre mine Ord, da havde de omvendt dem fra deres den onde Bei og fra deres Idrætters Ondskab. 1 Petr. 4, 11.

23. Er jeg kun en Gud nær hos, siger Herren, og ikke en Gud langt borte?

24. Mon Nogen kan skjule sig i (saa) lønlige (Steder), at jeg, jeg kan ikke see ham? siger Herren; er jeg ikke den, som opfylder Himlene og Jorden? siger Herren. c. 16, 17. Eph. 4, 10.

25. Jeg haver hørt, hvad Propheterne have sagt, de, som spaaer Løgn i mit Navn, sigende: Jeg drømte, jeg drømte. c. 29, 9, 21.

26. Hvoirlænge (skal det være)? er der (en Drøm) i de Propheters Hjerter, som spaae Vogn? ja, (de ere) Propheter, (som spaae) deres Hjertes Bedrageri, v. 16.

27. de, som tænke at faae mit Folk til at glemme mit Navn med deres Drømme, som de fortælle, hver for sin Næste, lige som deres Fædre glemte mit Navn for Baals Skyld.

28. En Prophet, som haver en Drøm, fortælle en Drøm, men den, som mit Ord er hos, tale mit Ord i Sandhed; hvad (skal) Halm (gjøre) hos Kornet? siger Herren.

29. Er mit Ord ikke saa som Is, siger Herren, og som en Hammer, der kan sønderlaane en Klippe? Ebr. 4, 12.

30. Derfor, see, jeg vil til de Propheter, siger Herren, som stjæle mine Ord, den ene fra den anden.

31. See, jeg vil til de Propheter, siger Herren, som tage deres Tunge og sige: Han siger det. Ezech. 13, 6.

32. See, jeg vil til dem, som spaae løgnagtige Drømme, siger Herren, og som fortælle dem og forville mit Folk med deres Vogn og med deres Løstfærdighed; og jeg, jeg sendte dem ikke og beføel dem det ikke, og de gavne de ikke dette Folk, siger Herren. Ezech. 22, 28.

33. Og naar dette Folk eller Propheten eller en Præst spørger dig og siger: Hvad er Herrens Byrde? da skal du sige til dem: Hvad Byrden er? At jeg vil lade eder fare, siger Herren.

34. Og anlangende Propheten eller Præsten eller Folket, som siger: Herrens Byrde! da vil jeg hjemløse den samme Mand og hans Huis. v. 38.

35. Saa skulle I sige, hver til sin Næste, og hver til sin Broder: Hvad svarede Herren, og hvad taledes Herren?

36. Og I skulle ikke ydermere tale om Herrens Byrde; thi hver Mand (egot) Ord skal være ham en Byrde, efterdi I forvande den levende Guds, den Herre Zebaoths, vor Guds Ord. v. 38.

37. Saa skal du sige til Propheten: Hvad svarede Herren dig, og hvad taledes Herren?

38. Og om I ville sige: Herrens Byrde! da siger Herren saaledes: Fordi I sagde dette Ord: Herrens Byrde! og jeg sendte til eder og lod sige: I skulle ikke sige: Herrens Byrde! v. 34, 36.

39. derfor, see, jeg, jeg vil visse om glemme

eder, og lade eder og Staden, som jeg gav eder og eders Fædre, fare fra mit Ansigt.

40. Og jeg vil lægge paa eder evig Forhaanelse og evig Forsmædelse, som ikke skal glemmes. c. 20, 11.

24. Capitel.

Herren viser Propheten to Figenkurve, een med gode, den anden med onde Frugter, 1-3. Han forklarer den første om de Zober, som vare dragne til Babel med Zechonias, som skulde komme til deres Land igjen, og den anden om Zedekias og hans Folk, som skulde bortføres og blive til Skjændsel og ødelægges, 4-10.

Herren lod mig see, og see, (der vare) to Figenkurve satte foran Herrens Tempel, efterat Nebucadnezzar, Kongen af Babel, havde bortført Zechonias, Jojakims Søn, Judæ Konge, og Judæ Fyrster og Tømmermændene og Smedene fra Jerusaleem, og ført dem til Babel.

c. 29, 2. 2 Kong. 24, 15. Jer. 22, 24.

2. I den ene Kurv vare meget gode Figenener, som de første modne Figenener, og i den anden Kurv vare meget onde Figenener, som ikke kunde ædes, fordi de vare onde.

3. Og Herren sagde til mig: Hvad seer du, Jeremias? og jeg sagde: Figenener; de gode Figenener ere meget gode, og de onde ere meget onde, som ikke kunne ædes, fordi de ere onde. c. 1, 11. 13; 29, 17.

4. Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

5. Saa sagde Herren, Israels Gud: Ligesom disse gode Figenener, saaledes vil jeg erkende til det Gode de Bortførte af Juda, hvilke jeg bortsendte fra dette Sted til Chaldæernes Land.

6. Og jeg vil sætte mit Die paa dem til det Gode, og føre dem tilbage til dette Land; og jeg vil opbygge dem og ikke nedbrøde, og plante dem og ikke oprykke. c. 31, 28.

7. Og jeg vil give dem Hjerter til at kjende mig, at jeg er Herren, og de skulle være mit Folk, og jeg vil være deres Gud; thi de skulle omvende sig til mig i deres gaunste Hjerter. c. 31, 33; 32, 39.

Zach. 8, 8. Ezech. 11, 19; 36, 26. Ebr. 8, 10.

8. Men ligesom de onde Figenener vare, som ikke kunde ædes, fordi de vare onde, sandelig, saa siger Herren, saaledes vil jeg give Zedekias, Judæ Konge, og hans Fyrster og dem, som ere tilovers af Jerusaleem, de Dverblenne i dette Land, og dem, som boe i Egypti Land,

c. 29, 17. 2 Kong. 25, 5. 6. Jer. 43, 7 fg.

9. ja, jeg vil give dem til Ustædighed, til Ulykke i alle Riger paa Jorden, til Forhaanelse og til et Ordsprog, til Spot og Forbandelse paa alle de Steder, hvorhen jeg vil fordrive dem. c. 29, 18. Ezech. 5, 15; 14, 8.

10. Og jeg vil sende Sværdet, Hungeren og Pestilensen paa dem, indtil de omkomme af Landet, som jeg gav dem og deres Fædre. Ezech. 6, 12; 14, 21. Jer. 14, 12. 18.

25. Capitel.

Jeremias klager, at han med Andre nu haver prædiker i 23 Aar, og Jøderne have ikke omvendt sig, hvorfor de skulle føres til Babel og tjene der i 70 Aar, 1-11. Derefter vil Herren hjemføge de Babylonier ved Perserne, 12-14. Propheten maa sjenke af Guds Bredees Bæger for Juda, for Pharaos og mange andre Riger, som skulle straffes tilligemed Jøderne, 15-29. Han beskriver Straffens Haardhed, hvorefter de skulle hyle og sørge, 30-38.

Det Ord, som skede til Jeremias over alt Judæ Folk i det fjerde Josafims, Josias Søn, Judæ Konges, Aar, — det er Nebucadnezzars, Kongen af Babels, det første Aar —

2. (og) som Jeremias, Propheten, talede til alt Judæ Folk og til alle Indbyggere i Jerusalem, sigende:

3. Fra det trettende Josias, Amons Søn, Judæ Konges, Aar og indtil denne Dag, som er nu tre og thyve Aar, er Herrens Ord steet til mig, og jeg haver talet til eder tidligen og ideligen, og I hørte ikke.

c. 7, 13. 26.

4. Og Herren haver sendt til eder alle sine Tjenere, Propheterne, tidligen og ideligen, og I hørte ikke, og I hørte ikke eders Øre til at høre.

c. 17, 23; 34, 14.

5. De sagde: Omvender eder dog, hver fra sin den onde Bei og fra sine Idræters Dndskab, saa skulle I boe i Landet, som Herren gav eder og eders Fædre, fra Evighed indtil Evighed.

c. 3, 22; 18, 11; 35, 15. 2 Kong. 17, 13.

6. Og I skulle ikke vandre efter andre Guber til at tjene dem og til at tilbede for dem, og I skulle ikke opirre mig med eders Hænders Gjerning, at jeg ikke skal gjøre eder Dndt.

c. 7, 6; 35, 15. 5 Mos. 8, 19.

7. Men I hørte mig ikke, siger Herren, for at opirre mig med eders Hænders Gjerning, til eders Ulykke.

c. 2, 17. Ej. 3, 9. Sof. 13, 9.

8. Derfor siger den Herre Zebaoth saaledes: Efterdi I ikke hørte mine Ord,

9. see, saa sender jeg hen og vil tage (til

mig) alle Slægter af Norden, siger Herren, og til Nebucadnezzar, Kongen af Babel, min Tjener, og jeg vil føre dem over dette Land og over dets Indbyggere og over alle disse Folk trindt omkring, og jeg vil ødelægge dem og gjøre dem til en Forstrækkelse og til Hvidsel og til evige Ørkenner.

c. 27, 6; 28, 14.

10. Og jeg vil lade være borte fra dem Tryks Røst og Gledes Røst, Brudgoms Røst og Bruds Røst, Møllers Røst og Øs i Lygte.

c. 7, 34.

11. Og dette ganske Land skal blive til en Ørk, (ja) til Forstrækkelse; og disse Folk skulle tjene Kongen af Babel halvfjerdsindstyve Aar.

c. 27, 22; 29, 10.

2 Kron. 36, 21. 29. Dan. 9, 2. Esr. 1, 1. Esch. 1, 12.

12. Og det skal skee, naar halvfjerdsindstyve Aar ere fulde, vil jeg hjemføge Kongen af Babel og alt det samme Folk, siger Herren, for deres Misgjerning, og Chaldaernes Land, og jeg vil gjøre det til evige Ødelæggelser.

13. Og jeg vil føre over det samme Land alle mine Ord, som jeg haver talet imod det, (nemlig) alt det, som er skrevet i denne Bog, det, som Jeremias haver spaaet over alle Folkene.

14. Thi ogsaa ved dem skulle mange Hedninger og store Konger lade sig tjene, og jeg vil betale dem efter deres Arbeide og efter deres Hænders Gjerning.

15. Thi saa jagde Herren, Israels Gud, til mig: Tag et Bæger med denne Bredees Vin af min Haand, og giv alle Folkene, til hvilke jeg sender dig, at drikke af det.

v. 27. c. 8, 14. Esch. 12, 2.

16. Og de skulle drikke og tumle og blive galne for Sværdets Skyld, som jeg sender iblandt dem.

Ej. 51, 17. Hab. 2, 16.

17. Og jeg tog Bægeret af Herrens Haand, og jeg gav alle Folkene at drikke, til hvilke Herren sendte mig:

18. (nemlig) Jerusalem og Judæ Stæder, og dens Konger og dens Tyrster, til at gjøre dem til en Ørk, til Forstrækkelse, til Hvidsel og til Forbandelse, som (det sees) paa denne Dag,

19. Pharaos, Kongen i Egypten, og hans Tjenere og hans Tyrster og alt hans Folk,

20. og al den Hob af allehaande (Folk), og alle Konger i Uz Land, og alle Konger i de Philisters Land, Assalon og Gaza og Stron, og det Overblevne af Isdod, v. 24.

21. Edom og Moab og Ammons Børn,

22. og alle Konger i Tyrus, og alle Konger i Zidon, og Kongerne paa Den, som er paa hiin Side Havet,

23. Deban og Thema og Bus og alle de Yderste i Hjørnet, c. 9, 26.

24. og alle Konger i Arabia, og alle Konger mod Vesten, de, som boe i Orken,

25. og alle Konger i Zimri, og alle Konger i Elam, og alle Konger i Medien,

26. og alle Konger mod Norden, baade de som ere nær og de langt borte, den ene med den anden, og alle Rigerne paa Zorden, som ere paa Zorderiges Kreds; og Kongen af Sefach skal drikke efter dem. c. 51, 11.

27. Og du skal sige til dem: Saa sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud: Driffter og bliver drukne og spyer og salder, og I skulle ikke staae op, for Sværdet, som jeg sender iblandt eder. v. 15. c. 51, 7. Ps. 75, 9.

28. Og det skal skee, naar de vægre sig ved at tage Begeret af din Haand til at drikke, da skal du sige til dem: Saa sagde den Herre Zebaoth: I skulle dog drikke.

29. Thi see, i den Stad, som er faldet efter mit Navn, haver jeg begyndt at handle ilde (med dem), og skulde I, I aldeles holdes ustyldige? I skulle ikke holdes ustyldige; thi jeg kalder et Sværd over alle Jordens Indbyggere, siger den Herre Zebaoth. 1 Petr. 4, 17 fg. Jer. 49, 12.

30. Og du, du skal spaae over dem alle disse Ord og sige til dem: Herren skal brøle fra det Høie og udgive sin Røst fra sin hellige Bolig; han skal brøle over sin Bolig, han skal lade høre et Frydeskrig som deres, der træde Blinpersen, til alle Jordens Indbyggere. Joel 3, 21. Amos 1, 2 fg. Es. 16, 10.

31. Der er kommet et Bulder indtil Zordens Ende, thi Herren haver Trætte med Hedningerne, han holder Dom over alt Mød; de Ugudelige, dem giver han til Sværdet, siger Herren.

32. Saa sagde den Herre Zebaoth: See, der udkommer en Ulykke fra et Folk til et andet Folk, og der skal en stor Storm opvækses fra Jordens Sider.

33. Og Herrens Thjelslagne skulle være paa den samme Dag fra (den ene) Jordens Ende og indtil (den anden) Jordens Ende; de skulle ei begrædes og ei jankes og ei begraves, de skulle vorde til Møg ovenpaa Vandet. c. 7, 33. Hab. 11, 8.

34. Hyler, I Hyrder! og raaber og vælter eder (i Støv), I Ypperlige iblandt

Zaarene! thi eders Dage ere fyldte til at slagtes, og eders Adspredelser ere komne, og I skulle falde som et ustyeligt Kar.

35. Og Tilflugt skal være borte for Hyrderne, og de Ypperlige iblandt Zaarene skulle ikke undkomme.

36. (Der høres) Hyrdernes Strigs Lyd, og Hylen af de Ypperlige iblandt Zaarene; thi Herren haver ødelagt deres Høde.

37. Og deres fredelige Græsgange ere afhugne for Herrens grumme Brebes Skyld.

38. Han haver som en ung Løve forladt sin Hule; thi deres Land er blevet en Forstrækkelse for Jordærverens Grumheds Skyld og for hans grumme Brebes Skyld.

26. Capitel.

Jeremias formaner Judæ Folk til Omvendelse, ellers skulde de see, at Templet og Staden skal blive som Silo, 1-6. Præsterne og Propheterne gribe ham, og ville, at han skal døe derfor, 7-11. Han siger, at Herren haver sendt ham til at prædike Saabant, og advarer dem, at de ikke skulde forgribe sig paa ham, 12-15. Han fritjendes af Hyrterne, ligesom Micha ikke var bleven straffet af Ezechias, 16-19. Andre vilde, han skulde døe som Urias, den Sojafim lod dræbe; dog frier Ahikam ham, 20-24.

J Sojafims, Sojias Søn, Judæ Konges, Riges Begyndelse skede dette Ord fra Herren, sigende: c. 27, 1; 35, 1.

2. Saa sagde Herren: Staa i Herrens Hus's Forgaard, og du skal tale til alle Judæ Stæder, de, som komme til at tilbede i Herrens Hus, alle de Ord, som jeg haver befalet dig at tale til dem; du skal ikke tage et Ord derfra. c. 7, 2.

3. Maaftæ de vilde høre og omvende sig, hver fra sin onde Vej, og mig kunde angre det Unde, som jeg haver tænkt at gjøre ved dem for deres Idrætters Undskabs Skyld. c. 18, 8; 36, 3. 7. Ezech. 12, 3. Luc. 13, 9.

4. Og du skal sige til dem: Saa sagde Herren: Derjom I ikke høre mig, saa I vandre i min Lov, som jeg gav for eders Ansigt,

5. saa I høre paa mine Tjeneres, Propheternes, Ord, som jeg sender til eder baade tidlig og idelig, enddog I ikke vilde høre, c. 7, 13.

6. saa vil jeg gjøre ved dette Huis ligesom ved Silo, og gjøre denne Stad til en Forbandelse for alle Hedninger paa Zorden. c. 7, 14.

7. Og Præsterne og Propheterne og alt Folket hørte, at Jeremias talede disse Ord i Herrens Huis.

8. Og det skede, der Jeremias havde fuldendt at tale alt det, som Herren havde befaleet ham at tale til alt Folket, da grebe Præsterne og Propheterne og alt Folket ham, og sagde: Du skal vissefælgelig døe.

9. Hvorfor spaaede du i Herrens Navn og sagde: Dette Huus skal være ligesom Silo, og denne Stad skal ødelægges, at Ingen skal boe der? og alt Folket blev samlet imod Jeremias i Herrens Huus.

10. Og Judæ Tyrster hørte disse Ord, og gik op fra Kongens Huus til Herrens Huus; og de satte sig i Herrens den nye Ports Dør.

11. Og Præsterne og Propheterne sagde til Tyrsterne og til alt Folket, sigende: Dødsdom (bør fældes) over denne Mand, thi han spaaede imod denne Stad, saasom I have hørt med eders Øren.

12. Men Jeremias sagde til alle Tyrsterne og til alt Folket, sigende: Herren sendte mig til at spaae imod dette Huus og imod denne Stad alle de Ord, som I have hørt.

13. Saa bedrer nu eders Veie og eders Zdrætter, og hører Herrens, eders Guds, Røst, saa skal Herren angre det Onde, som han haver talet imod eder. c. 7, 3; 18, 8; 42, 10.

14. Og jeg, see, jeg er i eders Haand; gjører imod mig, som det er godt og som det er ret for eders Dine.

15. Dog skulle I vissefælgelig vide, at dersom I dræbe mig, da skulle I udøse uskyldigt Blod paa eder (selv) og paa denne Stad og paa dens Indbyggere; thi i Sandhed haver Herren sendt mig til eder, til at tale alle disse Ord for eders Øren.

Matth. 23, 35.

16. Da sagde Tyrsterne og alt Folket til Præsterne og til Propheterne: (Der bør) ingen Dødsdom (fældes) over denne Mand, thi han haver talet til os i Herrens vor Guds Navn.

17. Og (nogle) Mænd af de Ældste i Landet stode op, og de sagde til al Folkets Forsamling, sigende:

18. Micha, den Moraschthiter, spaaede i Ezechias, Judæ Konges, Dage, og talte til alt Judæ Folk, sigende: Saa sagde den Herre Zebaoth: Zion skal pløies (som) en Ager, og Jerusalem blive til Steenhobe, og Huset Bjerg til Høie i en Skov.

Micha 1, 1; 3, 12.

19. Mon Ezechias, Judæ Konge, og al Juda (derfor) strax dræbte ham? fryg-

tede han ikke Herren og bad ydmyggeligen for Herrens Ansigt, og Herren angrede det Onde, som han havde talet imod dem? og vi, vi gjøre en stor Undskab imod vore Sjæle. v. 13. Jonas 3, 10.

20. Der var og en Mand, som spaaede i Herrens Navn, Urias, Semajas Søn, fra Kirjath-Bearim, og han spaaede imod denne Stad og imod dette Land, aldeles som Jeremias Ord ere.

21. Og Kong Jojakim og alle hans Bændige og alle Tyrsterne hørte hans Ord, og Kongen søgte at dræbe ham; og Urias hørte det og frøgtede, og flyede og kom til Ægypten.

22. Men Kong Jojakim sendte Mænd til Ægypten, nemlig Elnathan, Akhors Søn, og Mænd med ham til Ægypten.

23. Og de udførte Urias af Ægypten og bragte ham til Kong Jojakim, og han slog ham med Sværdet og lod kaste hans (døde) Krop i Folkets Børns Grave.

24. Dog var Ahikams, Saphans Søn, Haand med Jeremias, at man gav ham ikke i Folkets Haand til at dræbe ham.

2 Kong. 22, 12, 14.

27. Capitel.

Jeremias sender efter Guds Befaling Aag til Kongerne af Edom, Moab, Ammon, Tyrus og Sidon ved deres Sendebud, til et Tegn, at de skulle tjene Kongen af Babel, hvorunder de kun godvilligen skulle give sig, 1-11. Hertil formaner han især Kong Zedekias og Folket, at de ei skulle lade sig bedrage af deres falske Profeter, 12-17. Han vidner og, at de overblevne Klar i Herrens Huus skulle vissefælgelig føres endnu til Babel, 18-22.

J Jojakims, Josias Søn, Judæ Konges, Konges Begyndelse skede dette Ord til Jeremias fra Herren, sigende: c. 26, 1.

2. Saa sagde Herren til mig: Gjør dig Baand og Aag, og læg dem paa din Hals.

c. 23, 10.

3. Og send dem til Kongen i Edom, og til Kongen i Moab, og til Ammons Børns Konge, og til Kongen i Tyrus, og til Kongen i Sidon, ved de Buds Haand, som ere komne til Jerusalem, til Zedekias, Judæ Konge.

4. Og du skal befale dem (at sige) til deres Herrer: Saa sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud: Saa skulle I sige til eders Herrer:

5. Jeg, jeg gjorde Jorden, Menneffene og Dyrene, som ere paa Jordens Kreds, ved min den store Magt og ved min den

ndrakte Arm, og jeg haver givet den, til hvem mig ret synes.

c. 32, 17; 21, 5.

6. Og nu haver jeg, jeg givet alle disse Vand i Nebucadnezars, Kongen af Babels, min Tjeners, Haand; og end de (vilde) Dyr paa Marken haver jeg givet ham til at tjene ham.

c. 25, 9. Dan. 2, 37, 38; 4, 22. Jer. 25, 11.

7. Og alle Folk skulle tjene ham og hans Søn og hans Søns Søn, indtil at hans Lands Tid kommer, (ja) ogsaa hans, saa skulle mange Folk og mægtige Konger lade sig tjene af ham.

c. 25, 12.

8. Og det skal stee, at det Folk og det Rige, som ikke vil tjene ham, Nebucadnezar, Kongen af Babel, og som ikke vil give sin Hals under Kongen af Babels Nag, det samme Folk vil jeg hjemføge med Sværdet og med Hungeren og med Pestilentsen, siger Herren, indtil at jeg faaer fortæret dem ved hans Haand.

c. 14, 12.

9. Derfor hører ikke eders Propheter og eders Spaamænd og eders Drømmere og eders Dagvælgere og eders Troldkarle, dem, som tale til eder, sigende: I skulle ikke tjene Kongen af Babel.

c. 14, 14 fg.

10. Thi de, de spaae eder Vogn, for at faae eder langt bort fra eders Land, at jeg skal udstøde eder, og I skulle omkomme.

v. 14, 16.

11. Men det Folk, som giver sin Hals under Kongen af Babels Nag og tjener ham, det vil jeg lade blive i sit Land, siger Herren, og det skal dyrke det og boe derudi.

12. Og jeg talede til Zedekias, Judæ Konge, efter alle disse Ord og sagde: Giv eders Halse under Kongen af Babels Nag, og tjener ham og hans Folk, saa skulle I leve.

13. Hvorfor ville I døe, du og dit Folk, ved Sværdet, ved Hungeren og ved Pestilentsen, saasom Herren haver talet til det Folk, som ikke vil tjene Kongen af Babel?

v. 8.

14. Og I skulle ikke høre de Propheters Ord, som tale til eder, sigende: I skulle ikke tjene Kongen af Babel; thi de, de spaae eder Vogn.

c. 11, 14.

15. Thi jeg haver ikke sendt dem, siger Herren, men de, de spaae Vogn i mit Navn, paa det at jeg skal udstøde eder, at I skulle omkomme, (baade) I og Propheterne, de, som spaae for eder.

c. 23, 21.

16. Og jeg talede til Præsterne og til alt dette Folk og sagde: Saa sagde Herren:

I skulle ikke høre eders Propheters Ord, som spaae for eder og sige: See, de Kar af Herrens Huus skulle nu snart føres tilbage fra Babel; thi de, de spaae Vogn for eder.

c. 28, 3.

17. I skulle ikke høre dem, men tjener Kongen af Babel, saa skulle I leve; hvorfor skal denne Stad blive øde?

18. Men om de ere Propheter, og om der er Herrens Ord hos dem, (da) lader dem nu møde den Herre Zebaoth (med Bøn), at de overblevne Kar i Herrens Huus og i Judæ Konges Huus og i Jerusalem ikke skulle komme til Babel.

19. Thi saa siger den Herre Zebaoth om Støtterne og om Havet og om Stolene og om de andre Kar, de, som ere overblevne i denne Stad,

2 Kong. 25, 13. Jer. 52, 17.

20. som Nebucadnezar, Kongen af Babel, ikke tog, der han bortførte Zechonias, Jojakims Søn, Judæ Konge, fra Jerusalem til Babel, og alle de Ypperste af Juda og Jerusalem,

2 Kong. 24, 12, 13.

21. ja, saa jagde den Herre Zebaoth, Israels Gud, om Karrene, de overblevne i Herrens Huus og i Judæ Konges Huus og i Jerusalem:

22. De skulle føres til Babel og blive der indtil den Dag, jeg vil hjemføge dem, siger Herren, og lade dem opføre og lade dem komme tilbage til dette Sted.

Micha 4, 10. 2 Kron. 36, 22. Jer. 25, 11.

28. Capitel.

Hananiah spaaer falskeligen, at Kongen af Babels Nag skal brydes, og Karrene med Jangerner komme tilbage inden to Aar, 1-4. Jeremias onsker, det maatte stee, men holder det dog for en falsk Spaadom, 5-9. Hananiah bryder Jeremias Nag, som deeme har, foregivende, at Nebucadnezars Nag saaleeds skulde brydes; Jeremias gjør sig et Jernaag, igjentager sin Spaadom og forkynder, at Hananiah skal døe i samme Aar, som og stee, 10-17.

Og det stede i det samme Aar, i Zedekias, Judæ Konges, Riges Begyndelse, i det fjerde Aar, i den femte Maaned, (da) talede Hananiah, Asurs Søn, den Prophet, som var fra Gibeon, til mig i Herrens Huus, for Præsterne og alt Folkets Dine, sigende:

2. Saa sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud: Jeg haver sønderbrudt Kongen af Babels Nag.

3. Før endnu to fulde Aar (ere forløbne), vil jeg igjen føre til dette Sted alle Herrens Huses Kar, som Nebucadnezar,

Rongen af Babel, tog fra dette Sted og førte til Babel.

c. 27, 16.

4. Og Jechonias, Jojakims Søn, Judæ Konge, og alle Bortførte af Juda, de, som ere komne til Babel, vil jeg føre tilbage til dette Sted, siger Herren; thi jeg vil sønderbryde Rongen af Babels Nag.

2 Kong. 24, 12. 13.

5. Og Jeremias, Propheten, sagde til Hananias, Propheten, for Præsternes Dine og for alt Folkets Dine, som stode i Herrens Huus,

6. ja, Jeremias, Propheten, sagde: Amen! Herren gjøre saa! Herren stadfæste dine Ord, som du haver spaaet, til at lade komme tilbage Herrens Huses Nar og alle Bortførte fra Babel til dette Sted.

7. Men hør dog dette Ord, som jeg taler for dine Dren og for alt Folkets Dren:

8. Propheterne, som have været for mig og før dig fra fordum (Tid), de have spaaet mod mange Lande og mod store Riger om Krig og om Ulykke og om Pestilente.

9. (Men naar) en Prophet spaaer om Fred, da skal, naar den Prophets Ord kommer, Propheten kendes, at Herren haver sendt ham i Sandhed.

10. Da tog Hananias, Propheten, Naget af Jeremias, Prophetens, Hals og sønderbrød det.

c. 27, 2.

11. Og Hananias talede for alt Folkets Dine, sigende: Saa sagde Herren: Saaledes vil jeg sønderbryde Nebucadnezars, Rongen af Babels, Nag, før endnu to fulde Nar (ere forløbne), af alle Folkenes Hals; og Jeremias, Propheten, gif sin Bei.

v. 3.

12. Men Herrens Ord skede til Jeremias, efterat Hananias, Propheten, havde sønderbrudt Naget af Jeremias, Prophetens, Hals, og han sagde:

13. Gaf, og du skal tale til Hananias, sigende: Saa sagde Herren: Du haver sønderbrudt Træaag, og du skal gjøre Træaag istedet for det.

14. Thi saa sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud: Jeg haver lagt et Træaag paa alle disse Folks Hals, til at tjene Nebucadnezar, Rongen af Babel, og de skulle tjene ham; og jeg haver ogsaa givet ham (de vilde) Dyr paa Marken.

15. Og Jeremias, Propheten, sagde til Hananias, Propheten: Hør dog, Hananias! Herren haver ikke sendt dig, og du

gjorde, at dette Folk forlader sig paa Løgn.

c. 23, 21; 29, 31.

16. Derfor, saa sagde Herren: See, jeg vil sende dig bort fra Jordens Kreds; du skal døe i dette Nar, thi du talde om Afgivelse imod Herren.

c. 29, 31. 32.

17. Saa døde Hananias, Propheten, i det samme Nar, i den syvende Maaned.

29. Capitel.

Jeremias skriver de Fængne i Babel til, og raader dem til at indrette deres Huusholdninger og bede for Staden, efter som de ei førend efter 70 Nar skulde komme tilbage, 1-14; forkynder Zedekias og hans Folk Sværd, Hunger og Pestilente, og de fæste Propheter Ahab og Zedekias stor Straf, 15-23. Men da Semaja skriver Zephania til, at han skulde straffe Jeremias for samme Brev, da forkynder han ham Guds haarde Straf og hans Aftoms Udbrydelse, 24-32.

Og disse ere Brevet's Ord, som Jeremias, Propheten, sendte fra Jerusalem til de Øvrige af de Ældste, de, som vare bortførte, og til Præsterne og til Propheterne og til alt Folket, som Nebucadnezar havde bortført fra Jerusalem til Babel,

2. — efterat Kong Jechonias og Dronningen og Kammerjentene, Judæ og Jerusalems Fyrster og Tømmermændene og Smedene vare udgaaet af Jerusalem —

c. 24, 1. 2 Kong. 24, 15.

3. ved Eleasas, Saphans Søn, og Zemarjas, Hilkias Søn, Haand, hvilke Zedekias, Judæ Konge, sendte til Nebucadnezar, Rongen i Babel, til Babel:

4. Saa sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud, til alle de Bortførte, som jeg haver ladet bortføre fra Jerusalem til Babel:

v. 20.

5. Vhggør Huse og boer (deri), og plant Haver og æder Frugt af dem.

v. 28.

6. Tager Hustruer og avler Sønner og Døttre, og tager eders Sønner Hustruer og giver eders Døttre Mænd, og de skulle føde Sønner og Døttre; og formerer eder der, og I skulle ikke formindskes.

7. Og søger Staden's Fred, til hvilken jeg lod bortføre eder, og beder for den til Herren; thi naar den haver Fred, (saa) have I og Fred.

8. Thi saa sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud: Lader ikke eders Prophet, som ere midt iblandt eder, og eders Spaamænd bedrage eder, og I skulle ikke høre paa eders Drømmere, som I faae til at drømme.

c. 27, 14. 16.

9. Thi de, de spaae Løgn for eder i mit Navn; jeg haver ikke sendt dem, siger Herren.

10. Thi saa sagde Herren: Efterat halvfjerdsindstyve Aar ere fulde i Babel, da vil jeg besøge eder, og jeg vil stadfæste mit det gode Ord over eder, at føre eder tilbage til dette Sted.

c. 25, 11; 27, 22. Dan. 9, 2. Sach. 1, 12. Jer. 33, 14.

11. Thi jeg, jeg veed de Tanter, som jeg haver tænkt over eder, siger Herren, (nemlig) Fredstanter og ikke til Ulykke, at give eder (Belønning) paa det Sidste og (eders) Forhaabning.

Ps. 92, 6. Ordsp. 23, 18; 24, 20.

12. Og I skulle paafalde mig og gaac og bede til mig, og jeg vil høre eder.

Ps. 50, 15.

13. Og I skulle søge mig og finde, naar I søge mig i eders ganste Hjerte.

5 Mos. 4, 29. 1 Køn. 28, 2. Es. 55, 6.

14. Og jeg skal findes af eder, siger Herren, og omvende eders Fængsel, og samle eder fra alle Hedningerne og fra alle Stedene, hvorhen jeg lod fordrive eder, siger Herren, og lade eder komme tilbage til det Sted, hvorfra jeg lod bortføre eder.

c. 30, 2. 18. Jeph. 2, 7.

15. (Men) om I sige: Herren haver opreist os Propheter i Babel,

c. 28, 1 fg. 29, 21 fg.

16. da siger Herren saaledes om Kongen, som sidder paa Davids Throne, og om alt Folket, som boer i denne Stad, om eders Brødre, som ikke ere udgaaene med eder iblandt de Bortførte,

17. (ja) saaledes siger den Herre Zebaoth: See, jeg sender paa dem Sværdet, Hungeren og Pestilentsen, og jeg vil gjøre dem som de flette Figener, som ikke kunne ædes, fordi de ere onde.

c. 14, 12. 18. 2 Sam. 24, 13. Jer. 24, 3. 8.

18. Og jeg vil forfølge dem med Sværdet, med Hungeren og med Pestilentsen, og gjøre dem til en Ustabilitet for alle Riger paa Jorden, til Forbandelse og til Forstræffelse og til Hvidsel og til Forhaabning for alle Hedningerne, hvorhen jeg haver fordrevet dem,

c. 24, 9. Esch. 5, 15. Jer. 42, 18.

19. fordi at de ikke horte mine Ord, siger Herren, jeg, som sendte mine Tjenere, Propheterne, til dem tidligen og ideligen, men I hørte ikke, siger Herren.

c. 7, 13 fg.

20. Men hører Herrens Ord, alle I Bortførte, hvilke jeg sendte fra Jerusalem til Babel:

v. 4.

21. Saa sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud, om Achab, Holojass Søn, og om Zedekias, Maafejas Søn, de, som spaaede eder Løgn i mit Navn: See, jeg giver dem i Nebucadnezars, Kongen af Babels, Haand, og han skal slaae dem for eders Dine,

c. 14, 14; 27, 10. 15; 23, 21. 25.

22. og der skal optages af dem en Forbandelse iblandt alle Bortførte af Juda, som ere i Babel, at man skal sige: Herren sætte dig som Zedekias og som Achab, hvilke Kongen af Babel stegte paa Ilden,

23. fordi at de gjorde en Daarlighed i Israel, og bedrev Horeri med deres Beneners Hustruer, og taledes Ordet fælskeligen i mit Navn, hvilket jeg havde ikke befale dem; baade veed jeg det og vidner det, siger Herren.

24. Og du skal tale til Semaja, den Nechemiiter, sigende:

25. Saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Fordi du udsendte Breve i dit Navn til alt Folket, som er i Jerusalem, og til Zephania, Maafejas Søn, Præsten, og til alle Præsterne, sigende:

26. Herren haver sat dig til Præst i Zojadas, Præstens, Sted, at være Tilshynsmand i Herrens Huus over hver Mand, som er gal, og som spaaer, at du skal lægge dem i Fængsel og i Stokken;

27. hvorfor haver du da ikke skjældt paa Jeremias, den Anathothiter, den, som spaaede eder?

28. Thi derfor haver han sendt til os i Babel og jagt: Det skal forhale længe; bygger Huse og boer, og planter Haver og æder deres Frugt.

v. 5.

29. Og Zephania, Præsten, læste dette Brev for Jeremias, Prophetens, Øren.

30. Og Herrens Ord stede til Jeremias, sigende:

31. Send til alle Bortførte, sigende: Saa sagde Herren om Semaja, den Nechemiiter: Fordi at Semaja haver spaaet eder, og jeg, jeg haver ikke sendt ham, og han gjør det, at I forlade eder paa Løgn,

c. 28, 15. 16.

32. derfor, saa siger Herren: See, jeg vil hjemføge Semaja, den Nechemiiter, og hans Sæd; han skal ikke have Nogen, som skal boe midt iblandt dette Folk, og han skal ikke see paa det Gode, som jeg vil gjøre ved mit Folk, siger Herren; thi han taledes om Afvigelse imod Herren.

30. Capitel.

Jeremias skriver efter Guds Befaling baade den store Straf over Folket og deres Befrielse og Freløsning ved Christum i en Bog, 1-15; truer deres Fjender med stor Straf og forhynder de bødferdige Jøder Naade, og at de skulle komme til deres Land igjen, hvor han vil formere dem og sætte Christum over dem, men føre Uhyffe over de Ugudelige, 16-24.

Det Ord, som skede til Jeremias fra Herren, sigende:

2. Saa talede Herren, Israels Gud, sigende: Skriv dig alle de Ord, som jeg haver talet til dig, i en Bog.

3. Thi see, de Dage komme, siger Herren, at jeg vil vende mit Folks Israels og Jndes Fængsel, siger Herren, og føre dem tilbage til det Land, som jeg gav deres Fædre, og de skulle eie det.

c. 31, 27; 29, 14. Ezech. 16, 53.

4. Og disse ere Ordene, som Herren talte til Israel og Jnda;

5. thi saa sagde Herren: Vi høre Forførelses Røst; der er Frygt og ikke Fred.

6. Spørger dog og seer, om en Mand føder; hvorfor saae jeg (da) hver Mand (holde) sine Hænder paa sine Lænder, som hun, der føder, og alle Ansigter ere omstiftede (og) ere blege?

c. 4, 31. Ef. 13, 8; 37, 3. Sof. 13, 13. Micha 4, 10.

7. Væel! thi dette er en stor Dag, saa (der har) ingen (været) som den, og det er Mandens Tid for Jakob; dog skal han blive frelst deraf.

Joel 2, 11. Amos 5, 18. Zeph. 1, 15.

8. Og det skal skee, paa den samme Dag, siger den Herre Zebaoth, vil jeg sønderbryde hans Nag fra din Hals og sønderrive dine Baand, og de Fremmede skulle ikke yderligere lade sig tjene af ham.

Nah. 1, 13.

9. Men de skulle tjene Herren, deres Gud, og David, deres Konge, hvilken jeg vil opreise dem.

Sof. 3, 5.

10. Derfor frygt ikke, min Tjener Jakob! siger Herren, og forstrækkes ikke, Israel! thi see, jeg frelser dig af et langt fraliggende (Land), og din Sæd af deres Fængsels Land; og Jakob skal komme tilbage, og være stille og rolig, og Ingen skal forføerde (ham).

c. 46, 27. Ef. 41, 2.

11. Thi jeg er med dig, siger Herren, til at frelse dig; thi jeg vil gjøre aldeles Ende (derpaa) iblandt alle Hedningerne, hvorhen jeg adspredte dig, dog vil jeg ikke gjøre (aldeles) en Ende med dig, men tugte dig med Naade, og ikke holde dig (aldeles) ustyldig.

Ff. 91, 15. Ef. 41, 10. Jer. 46, 28.

12. Thi saa sagde Herren: Din Forstyrrelse er ulægelig, dit Saar er (meget) svagt.

c. 15, 18. Vegr. 2, 13. Jer. 10, 19.

13. Ingen udfører din Sag anlangende (din) Byld, ingen Læge (vederfare)s dig til Helbredelse.

Ef. 1, 6; 46, 11.

14. Alle dine Elskere have glemt dig, de søge dig ikke; thi jeg haver slaget dig, (ligesom man) slaar en Fjende, med en grim Tugtelse for dine Misgjerningers Mangfoldighed, (ja, fordi) dine Synder ere (saare) mange.

c. 2, 19; 15, 13.

15. Hvorfor raaber du over din Forstyrrelse, over din ulægelige Pine? jeg haver gjort disse Ting ved dig for dine Misgjerningers Mangfoldighed, (ja, fordi) dine Synder ere (saare) mange.

c. 15, 13, 18; 13, 22.

16. Derfor skulle Alle, som dig have ædet, blive ædte, og alle dine Modstandere, de skulle allesammen gaae i Fængsel; og de, som plyndrede dig, skulle plyndres, og alle dem, som berøvede dig, vil jeg give til Rov.

Ef. 33, 1.

17. Thi jeg vil lade din Læge dom tage til, og læge dig af dine Saar, siger Herren; thi de kaldte dig den Fordrevne, (og sagde), det er Zion, Ingen spørger efter det.

c. 8, 22; 33, 6.

18. Saa siger Herren: See, jeg vil omvende Jakobs Pauluners Fængsel og forbarne mig over hans Bosiger, og Staden skal bygges paa sin Dynge, og der skal blive Palads efter sin Vilis.

c. 29, 14; 31, 23.

19. Og Talsigelse og deres Røst, som lege, skal udgaae fra dem; thi jeg vil formere dem, og de skulle ikke formindskes, og jeg vil ære dem, og de skulle ikke blive ringe.

20. Og hans Sønner skulle være som fordom, og hans Menighed skal befæstes for mit Ansigt, og jeg vil hjemføre Alle, som fortrykte ham.

21. Og hans herlige (Fyrste) skal være af ham, og hans Regent skal udgaae midt ud af ham, og jeg vil lade ham nærme sig og komme nær til mig; thi hvo er (ellers) den, som kan være Borgen med sit Hjerte, at (3 maae) komme nær til mig? siger Herren.

Ezech. 45, 7. Micha 5, 1.

22. Og I skulle være mit Folk, og jeg, jeg vil være eders Gud.

c. 24, 7; 31, 1, 33.

23. See, der er udfaren en Herrens Storm, en Grumhed, en vedholdende Storm; den skal blive paa de Ugudeliges Hoved.

c. 23, 19.

24. Herrens grumme Brede skal ikke afvende sig, indtil han gjør, og indtil han stadfæster sit Hjertes Anslag; i de sidste Dage skulle I forstaae eder derpaa. c. 23, 20.

31. Capitel.

Propheten forfunder Folket og alle Troende iblandt dem stor Naade, dem til Glæde og Fryd, 1-14. Han beklager de Thjesslagne og trøster de Bodfærdige, at de skulle komme tilbage igjen, og lover dem Christum, som skulde fødes af en Jomfru, og af hvem de skulde faae Betsignelse og Syndsforladelse, 15-30. Han lover at gjøre med dem en ny Pagt, som skulde staae saa fast som Sol og Maane, og taler om, at Herrens Stad skal igjen bygges, 31-40.

Paa den samme Tid, siger Herren, vil jeg være alle Israels Slægters Gud, og de, de skulle være mit Folk.

v. 33. 2 Cor. 6, 16. Ebr. 8, 10.

2. Saa sagde Herren: Et Folk, som er de Overblevne fra Sværd, har fundet Naade i Ørken, (nemlig) Israel, (da jeg) gif at skaffe ham Hvile.

3. Herren haver ladet sig see for mig for lang (Tid) siden; ja, jeg haver elsket dig med en evig Kjærlighed, derfor haver jeg draget dig med Misundhed. Esaj. 1, 4.

4. Jeg vil endnu bygge dig, og du skal bygges, Israels Jomfru! du skal endnu prydes med dine Trommer, og gaae ud i Dands iblandt dem, som lege.

2 Mos. 15, 20. Ps. 68, 26.

5. Du skal endnu plante Viingaarde paa Samarias Bjerger; de, som plante, skulle plante (dem) og gjøre (dem) almindelige.

5 Mos. 20, 6.

6. Thi der er en Dag, (da) Bogtere skulle raabe paa Ephraims Bjerg: Staaer op og lader os gaae op til Zion, til Herren vor Gud. c. 50, 5. Es. 2, 3. Micha 4, 1. 2. Esaj. 8, 21.

7. Thi saa sagde Herren: Fryder eder over Jakob med Glæde, og raaber høit foran iblandt Hedningerne; lader det høre, priser og siger: Herre! frels dit Folk, det Overblevne af Israel!

8. See, jeg fører dem fra Nordenland, og vil samle dem fra Jordens Sider; iblandt dem skal være Blind og Galt, en Frugtsommelig og den, som føder, tillige; de skulle komme hid tilbage, en stor Forsamling.

9. De skulle komme med Graad, og med (megen) Naade vil jeg fremsføre dem; jeg vil lede dem til Vandbælte, paa en ret Vej, de skulle ikke støde sig derpaa; thi jeg er Israels Fader, og Ephraim, han er min førstefødte (Søn).

c. 50, 4. 2 Cor. 6, 18 fg.

10. Hører, I Hedninger! Herrens Ord, og kundgjør det paa Ærne langt fra, og siger: Den, som adspredte Israel, skal samle ham og bevare ham, som en Hyrde sin Hjord.

11. Thi Herren haver forløst Jakob, og igjenløst ham af dens Haand, som var stærkere end han. Ps. 130, 8. Luc. 1, 68.

12. Og de skulle komme og synge med Fryd paa Zions Høie, og fare til Herrens Gode, til Korn og til Most og til Olie, og til unge Jaar og Ærne, og deres Sjæl skal være som en vandrig Have, og de skulle ikke herefter bedrøves ydermere. Es. 35, 10.

13. Da skal en Jomfru glædes i Dands, og unge Karle og Gamle tillige; og jeg vil vende deres Sorg til Glæde, og trøste dem og glæde dem efter deres Bedrøvelse.

Ps. 148, 12. 13. Ps. 30, 12.

14. Og jeg vil (overflødeligen) vederqvæge Præsternes Sjæl med det Fede; og mit Folk, de skulle mættes med mit Gode, siger Herren.

v. 12.

15. Saa sagde Herren: Der er hørt en Røst i Rama, en Klage, en bitter Graad, Rachel græder over sine Børn; hun vægrer sig ved at trostes over sine Børn, thi de ere ikke (mere til). Matth. 2, 18. 1 Mos. 35, 19.

16. Saa sagde Herren: Forhindre din Røst fra Graad, og dine Dine fra Taarer; thi der er Løn for dit Arbejde, siger Herren, og de skulle komme tilbage af Fjendens Land.

17. Og der er Haab om dit Sidste, siger Herren, og Børnene skulle komme igjen til deres Grændser.

18. Jeg haver tilfulde hørt Ephraim, som beklager sig (ynkeligen), sigende: Du haver tugtet mig, og jeg er tugtet som en Kalv, der ikke var lært; omvend mig, saa bliver jeg omvendt, thi du, Herre, er min Gud. Es. 52, 8.

19. Thi efterat jeg var omvendt, angrede det mig, og siden jeg kjendte det, slog jeg paa Vaaret; jeg var beskjæmmet og skammede mig ogsaa, thi jeg maatte bære min Ungdoms Forhaarelse. Esaj. 21, 12.

20. Mon (ikke) Ephraim være mig en dyrebart Søn? mon han (ikke) være et Barn, (hvem jeg haver havt) megen Forlystelse af? thi efterat jeg haver talet til ham, kommer jeg ham endnu slitteligen ihu; derfor lyde mine Indvolde for hans Skyld, jeg vil visseelig forbarme mig over ham, siger Herren. Ps. 25, 7. Sof. 11, 8.

21. Opreis dig Monumenter, sæt dig Ihukommelsesstøtter, sæt dit Hjerte til den bandede Vei, den Vei, som du haver vandret paa; vend om, Israels Jomfru! vend om til disse dine Stæder. Ej. 31. 6.

22. Hvorlænge vil du bortvende dig, du forvædte Datter? thi Herren haver skabt (noget) Nyt paa Jorden: en Kvinde skal omgive en Mand. Ej. 43. 19.

2 Cor. 5. 17. Hab. 21. 5. 1 Mos. 4. 1. Ej. 7. 14.

23. Saa sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud: De skulle endnu sige dette Ord i Judæ Land og i hans Stæder, naar jeg omvender deres Fængsel: Herren velsigne dig, du Retfærdigheds Bolig, du hellige Bjerg! c. 29. 14.

24. Og Juda og alle dens Stæder skulle høre derudi tillige, (ja) Agermænd og de, (som) fare med Hjorden.

25. Thi jeg haver (overflødeligen) vederbøet en træet Sjæl, og jeg haver fyldt enhver bebrøvet Sjæl.

26. Derfor vaagne jeg op og faae, endstjøndt min Søvn var mig sød.

27. See, de Dage komme, siger Herren, da jeg vil besaae Israels Huus og Judæ Huus med Sæd af Mennesker og med Sæd af Dyr. c. 23. 5.

28. Og det skal skee, ligesom jeg var aarvaagen over dem til at oprykke og at afbryde, og til at nedbryde og til at fordærve og til at handle ilde (med dem), saa vil jeg være aarvaagen over dem til at bygge og til at plante, siger Herren. c. 44. 27; 24. 6.

29. I de samme Dage skulle de ikke sige ydermere: Fædrene aade sure Druer, og Børnenes Tænder ømmedes.

Begr. 5. 7. Ezch. 18. 2.

30. Men hver skal døe for sin Misgjærnings Skyld, hvert Menneske, som æder de sure Druer, hans Tænder skulle ømmes.

2 Kong. 14. 6. Ezch. 18. 4. 20.

31. See, de Dage komme, siger Herren, at jeg vil gjøre med Israels Huus og med Judæ Huus en ny Pagt; Ebr. 8. 2. 13.

32. Ikke efter den Pagt, som jeg gjorde med deres Fædre, der jeg tog dem ved Haanden for at udføre dem af Ægypti Land, thi de ryggede min Pagt, endstjøndt jeg, jeg var deres Ægtemand, siger Herren; 2 Mos. 12. 51.

33. men denne skal være Pagten, som jeg vil gjøre med Israels Huus efter de samme Dage, siger Herren: Jeg giver min Lov inden i dem, og skriver den i deres

Hjerte, og jeg vil være deres Gud, og de, de skulle være mit Folk.

Ebr. 10. 16. 17. Jer. 24. 7. Ezch. 11. 20.

34. Og de skulle ikke lære ydermere, Noget sin Næste, eller Noget sin Broder, sige: Kjender Herren; thi de skulle alle kjende mig, baade deres Smaa og deres Store, siger Herren; thi jeg vil forlade deres Dndskab, og ikke ydermere komme deres Shud ihu.

Ej. 54. 13. Jer. 33. 8. Ap. 9. 10. 43. Ej. 43. 25. 13.

35. Saa sagde Herren, som giver Solen til Dagslys, Maanens og Stjernernes Skikke til Nattelys, han, som adskiller Havet, at dets Bølger bruse, Herre Zebaoth er hans Navn: Ps. 136. 8. 9. Ej. 51. 15.

36. Om disse Skikke (kunde) aflade fra (at være) for mit Ansigt, siger Herren, (da) skal og Israels Sæd ophøre at være et Folk for mit Ansigt alle Dage. c. 33. 25.

37. Saa sagde Herren: Om Himlene (kunde) maales ovenil, og Jordens Grundvolde (kunde) udforskes nedentil, (saa) vil jeg og forlade al Israels Sæd for alt det, som de have gjort, siger Herren. c. 33. 22.

38. See, de Dage komme, siger Herren, at denne Stad skal bygges for Herren fra Hananeels Taarn indtil Hjørneporten.

Reb. 3. 1. Esch. 14. 10.

39. Og Maalefnoren skal gaar ud ydermere tvært over for den indtil Garschs Hoi, og vende sig om til Goath.

40. Og hele (de døde) Kroppes og Afsens Dal, og alle Markerne indtil Kidrons Bæk, indtil Hesteportens Hjørne imod Østen, (skal være) Herren (saare) hellige; den skal ikke oprykkes og ei nedbrydes ydermere evindeligen. v. 38.

32. Capitel.

Jeremias kjøber efter Herrens Befaling en Ager af Hanameel og lader sig give Forsikkring derpaa med Vidner og Kjøbebreve, til at betegne, at Folket skulde komme tilbage fra Babel til at eie Landet, 1-15. Han beder til Herren, som tilforn havde beviist sig saa herlig imod sit Folk, men nu straffede dem ved Chalbærne, at han vilde styrke ham til at troe hans Forjættelse, 16-25. Herren svarer, at han vil lade dem bortføre til Babel, men dog føre dem til deres Land igjen, og samle sig et Folk af dem og af Hedningerne, med hvilke han vil gjøre en evig Pagt, 26-44.

Det Ord, som skede til Jeremias fra Herren, i Zedekias, Judæ Konges, det tiende Aar; det Aar er Nebucadnezars attende Aar. c. 25. 1.

2. Og da befarede Kongen af Babels Hær Jerusaleml; men Jeremias, Propheeten, var indeluffet i Fængslets Forgaard, som var ved Judæ Konges Huus.

2 Kong. 25, 1. 2; 33, 1; 37, 21; 33, 13.

3. Thi Zedekias, Judæ Konge, havde indeluffet ham og sagt: Hvorfor spaaer du og siger: Saa sagde Herren: See, jeg giver denne Stad i Kongen af Babels Haand, og han skal indtage den.

c. 21, 7; 27, 6.

4. Og Zedekias, Judæ Konge, skal ikke indkomme fra Chaldæernes Haand, men han skal visjeligen gives i Kongen af Babels Haand, og han skal tale med sin Mund til hans Mund, og see med sine Dine hans Dine.

c. 31, 3; 38, 23.

5. Og han skal føre Zedekias til Babel, og han skal være der, indtil at jeg hjem søger ham, siger Herren; (thi) om 3 (end) stride imod Chaldæerne, skal det ikke lykkes eder.

c. 2, 37. 4 Mosf. 14, 41.

6. Og Jeremias sagde: Herrens Ord er skeet til mig, sigende:

7. See, Hanameel, Sallums, din Farbroders Søn, kommer til dig, sigende: Kjøb dig min Ager, som er i Anathoth; thi dig (kommer) Køsningsret til, at købe (den).

Nuth 4, 3. 4.

8. Og Hanameel, min Farbroders Søn, kom til mig efter Herrens Ord, til Fængslets Forgaard, og sagde til mig: Kære, køb min Ager, som er i Anathoth, som er i Benjamins Land; thi dig (hører) Arveretten til, og dig (hører) Køsningsret til, køb dig den; da fornem jeg, at det var Herrens Ord.

9. Og jeg købte Ageren af Hanameel, min Farbroders Søn, som var i Anathoth, og veiede ham Penge til, sytten Sefel Sølv.

10. Og jeg skrev paa Brevet og beseglede det, og tog Vidner (dertil), og veiede Pengene i Vægtstaaerne.

11. Og jeg tog Kjøbebrevet, nemlig det, som var beseglet efter Befalingen og Skikfene, og det aabne.

12. Og jeg gav Baruch, Søn af Nerija, Søn af Mahasia, Kjøbebrevet, for Hanameels, min Farbroders (Søns), Dine, og for de Vidners Dine, som havde skrevet i Kjøbebrevet, for alle Jødernes Dine, som sadde i Fængslets Forgaard.

c. 36, 4.

13. Og jeg befoel Baruch for deres Dine og sagde:

14. Saa sagde den Herre Zebaoth, Is-

raels Gud: Tag disse Breve, dette Kjøbebrev, haade det beseglede og dette aabne Brev, og læg dem i et Leerkar, at de maae blive ved i mange Dage.

15. Thi saa sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud: Der skal endnu kjøbes Huse og Ager og Biingaarde i dette Land.

v. 42.

16. Og jeg bad til Herren, efterat jeg havde antvordet Baruch, Nerijas Søn, Kjøbebrevet, og sagde:

17. Af Herre Herre! see, du, du gjorde Himmelen og Jorden ved din store Kraft og ved din den udrafte Arm; der er ingen Ting underlig for dig;

c. 27, 5. 1 Mosf. 18, 14. Luc. 1, 37 fg.

18. du, som gjør Misfundhed imod Tusinder, og som betaler Fædrenes Misgjerning i deres Børns Barm efter dem; du store, du vældige Gud, hvis Navn er Herren Zebaoth!

2 Mosf. 34, 7 fg.

5 Mosf. 5, 9. 10. Ps. 79, 12. Jer. 10, 16.

19. stor i Raad og mægtig i Gjerning; thi dine Dine ere aabnede over alle Menneskens Børns Veie, til at give hver efter sine Veie og efter sine Idrætters Frugt;

c. 10, 6; 16, 17. Ps. 62, 13. Jer. 11, 20; 17, 10.

20. du, som gjorde Tegn og underlige Ting i Egypti Land indtil denne Dag, baade med Israel og med (andre) Mennesker, og gjorde dig et Navn, som (det er) paa denne Dag;

21. og du udførte dit Folk Israel af Egypti Land ved Tegn og ved underlige Ting, og ved en stærk Haand og ved en udraft Arm og ved stor Forførfelse;

2 Mosf. 13, 3. 14; 32, 11.

22. og du gav dem dette Land, som du svor deres Fædre at give dem, et Land, som flyder med Mælk og Honning; c. 11, 5.

23. og de kom og ciede det, men hørte ikke din Røst og vandrede ikke efter din Lov; alt det, som du bad dem at gjøre, gjorde de ikke, og du lod al denne Ulykke vederfares dem.

24. See, (der ere) Boldene, de ere komne for Staden til at indtage den, og Staden er givet i Chaldæernes Haand, som stride imod den, for Sværdets og Hungerens og Pestilentsens Skyld; og det er skeet, som du haver talet, og see, du seer det.

2 Saml. 20, 15. Jer. 27, 8.

25. Og du, Herre Herre! sagde til mig: Kjøb dig en Ager for Penge, og tag Vidner (derpaa); og Staden gives (dog) i Chaldæernes Haand.

v. 7.

26. Og Herrens Ord skede til Jeremias, sigende:

27. See, jeg, Herren, er alt Rjeds Gud; mon nogen Ting skulde være underlig for mig?

v. 17. Luc. 1, 37 fg.

28. Derfor sagde Herren saaledes: See, jeg giver denne Stad i Chaldæernes Haand og i Nebucadnegars, Kongen af Babels, Haand, og han skal indtage den. v. 3. c. 27, 6.

29. Og Chaldæerne skulle komme, som stride imod denne Stad, og antænde denne Stad med Ild, og opbrænde den og Huse, paa hvis Tage man gjorde Røgelse for Baal og udstøtte Drifkoffere for andre Guder, for at opirre mig.

c. 19, 13.

30. Thi Israels Børn og Judæ Børn have sandeligen gjort Ondt for mine Dine fra deres Ungdom af; ja, Israels Børn have sandeligen opirret mig med deres Hænders Gjerning, siger Herren. 1 Mos. 8, 21.

31. Thi denne Stad haver været mig (Aarsag) til min Brede og til min Grumhed fra den Dag, da de byggede den, og indtil denne Dag, saa jeg vil (lade) den borttage fra mit Ansigt,

32. for al Israels Børns og Judæ Børns Ondskab, som de gjorde til at opirre mig, de, deres Konger, deres Hryfter, deres Præster og deres Profheter, baade Judæ Mænd og Jerusalems Indbyggere.

Dan. 9, 8.

33. Og de have vendt Ryggen til mig og ikke Ansigtet, alligevel jeg lærte dem tidlig og ideligen, og de hørte ikke, til at ansumme Underviisning.

c. 2, 27. Sach. 7, 11.

34. Men de satte deres Vederstyggelighed i det Hus, som er kaldet efter mit Navn, til at besmitte det.

c. 7, 30. 2 Kong. 21, 4. 5.

35. Og de byggede de Baals Høie, som ere i Ben-Hinnoms Dal, at lade deres Sønner og deres Døttre gaae igjennem for Molech, hvilket jeg ikke havde befaleet dem, og det opkom ei i mit Hjerte, at de skulde gjøre denne Vederstyggelighed, — for at komme Juda til at synde. c. 7, 31; 19, 5.

Ezech. 16, 20. 3 Mos. 18, 21 fg. Ps. 106, 37.

36. Og nu, derfor sagde Herren, Israels Gud, saaledes om denne Stad, om hvilken I sige: Den gives i Kongen af Babels Haand ved Sværdet og ved Hungeren og ved Pestilentsen:

37. See, jeg samler dem af alle Landene, hvorhen jeg fordrev dem i min Brede og i min Grumhed og med stor Fortærmelse,

og jeg vil føre dem tilbage til dette Sted og lade dem boe tryggeligen. 5 Mos. 30, 3.

38. Og de skulle være mig et Folk, og jeg, jeg vil være dem en Gud.

c. 24, 7. Ezech. 36, 28. Sach. 8, 8.

39. Og jeg vil give dem eet Hjerte og een Vei til at frygte mig alle Dage, at det skal gaae dem vel og deres Børn efter dem.

Ezech. 36, 26.

40. Og jeg vil gjøre en evig Pagt med dem, at jeg ikke vil vende tilbage fra dem, at gjøre dem Godt, og jeg vil give min Frygt i deres Hjerte, at de ikke skulle vige fra mig.

Es. 54, 10.

41. Og jeg vil glæde mig over dem, at gjøre dem Godt, og jeg vil plante dem i dette Land i Sandhed af mit ganske Hjerte og af min ganske Sjæl.

5 Mos. 30, 9.

42. Thi saa sagde Herren: Rigsom jeg lod komme al denne store Ulykke over dette Folk, saa vil jeg lade alt det Gode komme over dem, som jeg haver talet over dem.

Jos. 23, 15.

43. Og der skal kjøbes Agre i dette Land, om hvilket I sige: Det er øde, foruden Folk og Fæ, det er givet i Chaldæernes Haand.

v. 15. c. 33, 12; 36, 29.

44. De skulle købe Agre for Penge, og skrive i Breve og besegle og tage Vidner (derpaa) i Benjamins Land, og trindt omkring i Jerusalem, og i Judæ Stæder, og i Stæderne paa Bjerget, og i Stæderne i det Lave, og i Stæderne imod Sonden; thi jeg vil omvende deres Fængsel, siger Herren.

c. 29, 14; 30, 3; 33, 7. 11. 26.

33. Capitel.

Jeremias spaaer, at Jerusalem vel skal ødelægges, men dog igjen bygges, saa Søberne skulle komme tilbage igjen og velsignes aandeligen og legemligen, 1-13. Særdeles spaaer han om Christo, som skulde være Herren vor Retfærdighed, sit Folks evige Konge og Præst, med hvilket han saa vist vilde holde sin Pagt, som Dag og Nat holdes vedlige, 14-26.

Og Herrens Ord skede til Jeremias anden Gang, — men han var endnu indelukket i Fængslets Forgaard — sigende:

c. 32, 2.

2. Saa sagde Herren, som gjør det, den Herre, som danuer det til at befæste det, Herre er hans Navn: 2 Mos. 3, 14. 15; 15, 2.

3. Raab til mig, og jeg vil svare dig, og give dig tilkjende store og faste Ting, som du ikke veed.

4. Thi saa sagde Herren, Israels Gud,

om denne Stads Huse og om Judæ Kongers Huse, som ere nedbrudte formedelst Voldene og formedelst Sværdet: *Es. 22, 10.*

5. De ere indkomne til at stride imod Chaldeerne, men det er kun til at fylde dem med Menneffens (bøde) Kroppe, hvilke jeg lader slaac i min Brede og i min Grumhed, og fordi jeg haver skjult mit Ansigt for denne Stad for al deres Ondskabs Skyld. *Es. 51, 8.*

6. See, jeg vil lade dens Vægedom og Sundhed tage til, og læge dem, og aabenbare dem overflødig Fred og Trostfab. *c. 30, 17.*

7. Og jeg vil omvende Judæ Fængsel og Israels Fængsel, og bygge dem som i Begyndelsen. *c. 29, 14.*

8. Og jeg vil rense dem af al deres Misgjerning, med hvilken de syndede imod mig, og forlade alle deres Misgjerninger, med hvilke de have syndet imod mig, og med hvilke de have overtraadt imod mig. *c. 31, 34. Ap. G. 10, 43.*

9. Og det skal være mig til et glædeligt Navn, til Lov og til Ære for alle Hedninger paa Jorden, naar de høre alt det Gode, som jeg gjør dem, og de skulle forfærdes og bæve over alt det Gode og over al den Fred, som jeg vil give dem.

10. Saa sagde Herren: Paa dette Sted, om hvilket I sige: Det er øde, uden Folk, uden Fæ, i Judæ Stæder og paa Jerusalems Gader, som ere ødelagte, uden Folk og uden Bybyggere og uden Fæ, skal endnu høres *c. 32, 43; 36, 29.*

11. Fryds Røst og Glædes Røst, Brudgoms Røst og Bruds Røst, (ja) deres Røst, som sige: Takker den Herre Zebaoth, fordi Herren er god, fordi hans Miskundhed er evindelig! (ja) deres, som bære Takoffer til Herrens Hums; thi jeg vil omvende Landets Fængsel som i Begyndelsen, sagde Herren. *c. 7, 34. Ps. 106, 1. Jer. 30, 3, 18.*

12. Saa sagde den Herre Zebaoth: Der skal endnu paa dette Sted, som er øde, uden Folk og uden Fæ, og i alle dets Stæder være Hyrderes Boliger, som skulle lade Faar ligge (i Græs). *c. 32, 43.*

13. I Stæder paa Bjerget, i Stæder i det Lave, og i Stæder imod Sonden, og i Benjamins Land, og trindt omkring Jerusalem, og i Judæ Stæder skulle Hjordene endnu gaac igjennem for dens Hænder, som tæller (dem), sagde Herren. *3 Mos. 27, 32.*

14. See, de Dage komme, siger Herren,

da jeg vil stadfæste det gode Ord, hvilket jeg haver talet til Israels Hums og om Judæ Hums. *c. 29, 10.*

15. I de samme Dage og paa den samme Tid vil jeg lade David en retfærdig Vært opvoxe, og han skal gjøre Dom og Retfærdighed paa Jorden. *Es. 4, 2 fg. Jer. 23, 5. Es. 32, 1.*

16. I de samme Dage skal Juda frelses, og Jerusalem hede tryggeligen, og dette (er det Navn), som man skal kalde den: Herren vor Retfærdighed.

5 Mos. 33, 28 fg. Jer. 23, 6. Sach. 14, 11.

17. Thi saa sagde Herren: Der skal ikke fattes David en Mand, som skal sidde paa Israels Huses Throne. *c. 35, 19. 2 Sam. 7, 16. 1 Kong. 9, 5.*

18. Og der skal ikke fattes Præsterne, Leviterne, en Mand for mit Ansigt, som skal offre Brændoffer, og gjøre Røgoffer af Madoffer, og lave Slagtoffer til, alle Dagene.

19. Og Herrens Ord skede til Jeremias, sigende:

20. Saa sagde Herren: Der som I kunne rygge min Pagt med Dagen og min Pagt med Natten, og at der ikke bliver Dag og Nat i deres Tid,

21. da skal ogsaa min Pagt rygges med David, min Tjener, at han ikke skal have en Søn, som skal være Konge paa hans Throne, og med Leviterne, Præsterne, mine Tjenere.

22. Thi (som) Himmelsens Hær ikke kan tælles, og Havets Sand ikke maales, saa vil jeg formere Davids, min Tjeners, Sæd og Leviterne, som tjene mig. *c. 31, 37. 1 Mos. 22, 17; 28, 14. 1 Kong. 3, 8.*

23. Og Herrens Ord skede til Jeremias, sigende:

24. Haver du ikke seet, hvad dette Folk talede og sagde: (Der vare) to Slægter, som Herren havde udvalgt, og han haver forkastet dem; og de foragte mit Folk, som om det skulde ikke ydermere være et Folk for deres Ansigt.

25. Saa sagde Herren: Der som min Pagt med Dag og Nat ikke bliver ved, og (om) jeg ikke haver sat Himmelsens og Jordens Skikke, *c. 31, 35, 36.*

26. da vil jeg ogsaa forkaſte Jakobs og Davids, min Tjeners, Sæd, saa jeg ikke tager af hans Sæd dem, som skulle herske over Abrahams, Isaks og Jakobs Sæd; thi jeg vil omvende deres Fængsel og forbarne mig over dem. *c. 29, 14. Es. 6, 11. Joel 3, 6.*

34. Capitel.

Propheten svarer Zedekias, at Staden skulde gives i Kongen af Babels Haand og opbrændes med Ild, og at han skulde døe i Fængsel, 1-7. Zedekias havde ladet udraabe et Friaar efter Herrens Lov, men han og hans Folk forandre deres gode Forsæt, hvorfor Herren truer dem med Friaar til Sværd, Pestilens og Hunger, og at de skulde gives i deres Fjenders Hænder, 8-22.

Det Ord, som skede til Jeremias fra Herren, der Nebucadnezar, Kongen af Babel, og al hans Hær og alle Riger paa Jorden, (som vare under) hans Haands Herredømme, og alle Folkene strede imod Jerusalem og imod alle dens Stæder, sigende:

2 Kong. 25, 1.

2. Saa sagde Herren, Israels Gud: Gaf, og du skal sige til Zedekias, Judæ Konge, ja, du skal sige til ham: Saa sagde Herren: See, jeg giver denne Stad i Kongen af Babels Haand, og han skal opbrække den med Ild.

c. 32, 3. 2 Kong. 25, 9.

3. Og du, du skal ikke undkomme fra hans Haand, men du skal vist gribes og gives i hans Haand, og dine Dine skulde see Kongen af Babels Dine, og hans Mund skal tale til din Mund, og du skal komme til Babel.

c. 33, 23; 32, 4.

4. Dog hør Herrens Ord, Zedekias, Judæ Konge! saa sagde Herren om dig: Du skal ikke døe ved Sværdet.

5. Du skal døe i Fred, og som man haver brændt over dine Fædre, de første Konger, som have været før dig, saa skulde de brænde for dig og begræde dig, (sigende:) Ak, Herre! thi jeg, jeg haver talet det Ord, siger Herren.

2 Kron. 16, 14. Jer. 22, 18.

6. Og Jeremias, Propheten, talde til Zedekias, Judæ Konge, alle disse Ord i Jerusalem,

7. da Kongen af Babels Hær stred imod Jerusalem og imod alle Judæ Stæder, som vare overblevne, imod Bakhis og imod Afeka; thi disse vare overblevne iblandt Judæ Stæder som faste Stæder.

2 Kong. 24, 10 fg.

8. Det Ord, som skede til Jeremias fra Herren, efterat Kongen, Zedekias, havde gjort Pagt med alt Folket, som var i Jerusalem, til at udraabe Frihed for dem:

9. at hver skulde udlade sin Tjener, og hver sin Tjenestepige, Ebræeren og Ebræerinden, fri; at Ingen skulde lade sig tjene af dem, en Føde af sin Broder.

2 Mos. 21, 2. 3. 3 Mos. 25, 39. 5 Mos. 15, 12.

10. Da adløde alle Thysterne og alt Folket, som havde indgaaet den Pagt, at hver skulde udlade sin Tjener, og hver sin Tjenestepige fri, og ikke lade sig tjene af dem ydermere, ja, de adløde og lode dem fare.

11. Men derefter vendte de om og toge tilbage de Tjenere og de Tjenestepiger, som de havde udladet fri, og de undertvang dem til Tjenere og til Tjenestepiger.

12. Og Herrens Ord skede til Jeremias fra Herren, sigende:

13. Saa sagde Herren, Israels Gud: Jeg, jeg gjorde en Pagt med eders Fædre den Dag, jeg udførte dem af Ægypti Land, af Tjeneres Huus, sigende:

14. Naar syv Aar ere tilende, skal hver lade sin Broder fare, som er en Ebræer, som sælges til dig og har tjent dig sex Aar, og du skal lade ham fri fra dig; men eders Fædre hørte mig ikke og hørte ikke deres Dre.

2 Mos. 21, 2 fg. 5 Mos. 15, 12. Jer. 7, 24. 26.

15. Men I, I havde omvendt eder idag og gjort det, som var ret for mine Dine, ved at udraabe Frihed, hver for sin Næste, og I gjorde en Pagt for mit Ansigt i det Huus, som er kaldet efter mit Navn.

16. Men I ere (atter) omvendte og vanhelligede mit Navn, og toge tilbage, hver sin Tjener, og hver sin Tjenestepige, hvilke I havde udladet fri efter deres Sjæls (Behag), og I have undertvunget dem til at være eder til Tjenere og Tjenestepiger.

17. Derfor sagde Herren saaledes: I hørte mig ikke, saa I udraabte Frihed, hver for sin Broder, og hver for sin Næste; see, jeg udraaber eder Frihed, siger Herren, til Sværdet, til Pestilensen og til Hungeren, og vil give eder hen i Ustædighed i alle Riger paa Jorden.

c. 21, 9; 24, 10.

18. Og jeg giver de Mænd, som overtraadte min Pagt, som ikke holdt Pagtens Ord, som de gjorde for mit Ansigt, ved Kalben, hvilken de huggede i to Stykker, og gik igjennem imellem dens Dele,

1 Mos. 15, 17.

19. (nemlig) Judæ Thyster og Jerusalems Thyster, Kammertjenerne og Præsterne og det ganste Folk i Landet, som gik igjennem imellem Kalbens Dele,

20. ja, jeg giver dem i deres Fjenders Haand og i deres Haand, som søge efter deres Liv, og deres Kroppe skulde være til Spise for Fugle under Himmelen og for Dyr paa Jorden.

c. 21, 7; 7, 33. Nab. 19, 21.

21. Og Zedekias, Judæ Konge, og hans Hyrster vil jeg give i deres Fjenders Haand, og i deres Haand, som søge efter deres Liv, og i Kongen af Babels Hærs Haand, deres, som (nu) ere dragne bort fra eder.

c. 37, 5.

22. Sec, jeg befaler det, siger Herren, og jeg vil føre dem igjen til denne Stad, og de skulde stride imod den og indtage den og opbrænde den med Ild; og jeg vil give Judæ Stæder til en Ødelæggelse, at Ingen skal boe (der).

c. 37, 8. 2 Kong. 25, 9.

35. Capitel.

Jeremias sætter de Rechabiter Wiin for, hvilket de vægrede sig for at drikke, fordi deres Fader havde forbudt dem det, 1-11. Derpaa bebrejder han Zøderne deres Ulybghed, at de agtede Guds Bud ringere, end de Rechabiter deres Faders Befaling; Gud truer at straffe dem, men lover Rechabiterne stor Belsigelse, 12-19.

Det Ord, som skede til Jeremias fra Herren, i Josakims, Josias Søn, Judæ Konges, Dage, sigende:

2. Gaf til de Rechabiteres Huus, og du skal tale med dem og føre dem i Herrens Huus, i et af Kammerne, og du skal give dem Wiin at drikke.

3. Da tog jeg Baasanja, Søn af Jeremias, Søn af Habazinja, og hans Brødre og alle hans Sønner og de Rechabiteres ganste Huus.

4. Og jeg førte dem i Herrens Huus, i Hanans, Zigdaljas Søn, den Guds Mands, Børns Kammer, som var ved Hyrsterens Kammer, ovenfor Maasejas, Sallums Søn, Kammer, som tog vare paa Dørtærskelen.

2 Kong. 25, 18.

5. Og jeg satte for de Børn af de Rechabiteres Huus Skaaler, fulde af Wiin, og Bægere, og jeg sagde til dem: Drikker Wiin.

6. Men de sagde: Vi vilde ikke drikke Wiin; thi Zonadab, Rechabs Søn, vor Fader, haver befalet os og sagt: I skulde ikke drikke Wiin, I eller eders Børn, evindeligt.

2 Kong. 10, 15.

7. Og I skulde ikke bygge Huus, og ikke faae Sæd, og ikke plante Viingaard, og ikke have (Saadant); men I skulde boe i Pauluner alle eders Dage, paa det I maae leve mange Dage i Landet, hvorudi I ere fremmede.

8. Og vi adløde Zonadabs, Rechabs Søn, vor Faders, Røst i alt det, som han haver budet os, at (vi) ingen Wiin

drikke alle vore Dage, vi, vore Hustruere, vore Sønner og vore Døttre,

9. og at (vi) ikke bygge Huus for os at boe ubi, og ikke have Viingaard eller Mark eller Sæd.

10. Men vi have boet i Pauluner, og været lybige, og gjort efter alt det, som Zonadab, vor Fader, bød os.

11. Og det skede, der Nebucadnezar, Kongen af Babel, drog op i Landet, da sagde vi: Kommer, og lader os komme til Jerusalem for de Chaldæers Hær og for de Syrers Hær; og vi bleve i Jerusalem.

c. 31, 1.

12. Da skede Herrens Ord til Jeremias, sigende:

13. Saa sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud: Gaf, og du skal sige til Judæ Mænd og til Jerusalems Indbyggere: Mon I ikke vilde annamme Tugt til at adlyde mine Ord? siger Herren.

14. Zonadabs, Rechabs Søn, Ord holdtes, som bød sine Børn ikke at drikke Wiin, og de drak ikke (Wiin) indtil denne Dag, fordi de adløde deres Faders Bud; og jeg, jeg haver talet til eder tidlig og idelig, og I adløde mig ikke.

c. 25, 3. 4.

15. Og jeg sendte til eder alle mine Tjenere, Profheterne, tidligen og ideligen, at sige: Kjære, omvender eder, hver fra sin den onde Vej, og bedrer eders Ødrætter; vandrør ikke efter andre Guder at tjene dem, og boer (saa) i Landet, hvilket jeg haver givet eder og eders Fædre; men I høiede ikke eders Øre og adløde mig ikke.

c. 13, 11 og 7, 6. 24. 26.

16. Efterdi Zonadabs, Rechabs Søn, Børn have holdt deres Faders Bud, som han bød dem, men dette Folk ikke adlød mig,

17. derfor sagde Herren, Zebaoths Gud, Israels Gud, saaledes: Sec, jeg lader komme over Juda og over alle Indbyggere i Jerusalem al den Ulykke, som jeg haver talet imod dem, fordi jeg taledes til dem, og de hørte ikke, og jeg kaldte ad dem, og de svarede ikke.

c. 35, 3. 31. Es. 65, 12.

18. Men til de Rechabiteres Huus sagde Jeremias: Saa sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud: Fordi at I adløde Zonadabs, eders Faders, Bud, og holdt alle hans Bud, og gjorde efter alt det, som han bød eder,

19. derfor sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud, saaledes: Der skal ikke fattes Zonadab, Rechabs Søn, en Mand, som skal staa for mit Ansigt alle Dage.

c. 33, 17.

36. Capitel.

Jeremias lader Baruch skrive alle sine Spaadomme fra Josias Tid indtil Jojakims Riges fjerde Aar, og lader dem oplæse for Folket paa Fastebogen, 1-10. Michaja fortæller Fyrsterne herom, som lade Baruch hente og læse for sig; de forfærdes, spørge Baruch om, hvorledes han havde skrevet Bogen, og kyde, at han og Propheten skulle skjule sig, 11-19. De fortælle Kongen herom, for hvem Judi læser Bogen; Kongen skjærer den ishytter og kaster Bladene i Ilden, og han og hans Fyrster bevæges ikke derved; de søge forgjæves at gribe Jeremias og Baruch, 20-26. Propheten maa lade Baruch skrive Bogen igjen og flere Ord dertil, og forkynde Kongen og Folket tilbørlig Straf, 27-32.

Og det skede i det fjerde Jojakims, Josias Søns, Judæ Konges, Aar, da skede dette Ord til Jeremias fra Herren, følgende:

2. Tag dig en Bogs Rølle, og du skal skrive derpaa alle de Ord, som jeg haver talet til dig over Israel og over Juda og over alle Hedningerne, fra den Dag, jeg talede til dig, fra Josias Dage, og indtil denne Dag.

3. Maaftæe Judæ Huus maatte høre af den Ulykke, som jeg tænker at gjøre dem, at de kunde omvende sig, hver fra sin den onde Bei, og jeg kunde forlade deres Misgjerninger og deres Synd.

c. 26, 3. Ezek. 12, 3. Jer. 35, 17.

4. Da kaldte Jeremias ad Baruch, Nerijas Søn, og Baruch skrev af Jeremias Mund alle Herrens Ord, som han havde talet til ham, paa den Bogs Rølle.

c. 32, 12; 45, 1.

5. Og Jeremias besøf Baruch og sagde: Jeg er indelukket, jeg kan ikke gaae ind i Herrens Huus.

c. 32, 2.

6. Men gik du ind og læs i Røllen, den du haver skrevet af min Mund, Herrens Ord for Folkets Øren i Herrens Huus paa Fastens Dag; og du skal og læse dem for al Judæ Øren, for dem, som ere komne fra deres Stæder.

7. Maaftæe deres (ydmyge) Begjæring kunde falde for Herrens Ansigt, og de maatte omvende sig, hver fra sin onde Bei; thi Bredden og Grumheden er stor, som Herren haver talet imod dette Folk.

c. 26, 3.

8. Og Baruch, Nerijas Søn, gjorde efter alt det, som Jeremias, Propheten, bød ham, at læse i Bogen Herrens Ord i Herrens Huus.

9. Thi det skede i det femte Jojakims, Josias Søns, Judæ Konges, Aar, i den

niende Maaned, da udraabte de en Faste for Herrens Ansigt for alt Folket i Jerusalem og alt Folket, de, som vare komne fra Judæ Stæder til Jerusalem.

10. Og Baruch læste i Bogen Jeremias Ord i Herrens Huus, i Gemarjas, Saphans, Cantslerens, Søns, Kammer, i den øverste Forgaard, for den nye Portes Dør ved Herrens Huus, for det ganske Folks Øren.

2 Kron. 4, 9.

11. Og Michaja, Søn af Gemarja, Søn af Saphan, hørte alle Herrens Ord af Bogen.

12. Og han gik ned til Kongens Huus i Cantslerens Kammer, og see, der sadde alle Fyrsterne: Elisama, Cantsleren, og Delaja, Semajas Søn, og Elnathan, Achbors Søn, og Gemarja, Saphans Søn, og Zedekias, Hananjas Søn, ja alle Fyrsterne.

13. Og Michaja gav dem alle Ordene tilkjende, som han havde hørt, der Baruch læste i Bogen for Folkets Øren.

14. Da sendte alle Fyrsterne Judi, Søn af Nethanja, Søn af Selemja, Søn af Eusi, til Baruch, at lade sige: Den Rølle, i hvilken du læste for Folkets Øren, tag den i din Haand og gik (ned); og Baruch, Nerijas Søn, tog Røllen i sin Haand og kom til dem.

15. Og de sagde til ham: Sæt dig nu og læs den for vore Øren; og Baruch læste for deres Øren.

16. Og det skede, der de hørte alle disse Ord, forfærdedes de, den ene med den anden, og de sagde til Baruch: Vi ville vist give Kongen alle disse Ord tilkjende.

17. Og de spurgte Baruch ad og sagde: Giv os dog tilkjende, hvorledes skrev du alle disse Ord af hans Mund?

18. Og Baruch sagde til dem: Han udraabte alle disse Ord af sin Mund til mig, og jeg skrev med Blæk i Bogen.

19. Da sagde Fyrsterne til Baruch: Gik, skjul dig, du og Jeremias, at Ingen veed, hvor I ere.

v. 20.

20. Og de kom til Kongen i Forgaarden, da de havde henlagt Røllen i Elisamas, Cantslerens, Kammer; og de forkyndte alle Ordene for Kongens Øren.

21. Da sendte Kongen Judi at tage Røllen, og han tog den af Elisamas, Cantslerens, Kammer; og Judi læste den for Kongens Øren og for alle Fyrsternes Øren, deres, som stode for Kongen.

22. Og Kongen sad i Vinterhuset i den niende Maaned; og der var en Skorstensild optændt for hans Ansigt.

23. Og det skede, der Judi havde læst tre eller fire Blade, rev han det af med Skriverens Pennenkniv og kastede det i Ilden, som var paa Skorstenen, indtil den ganske Rolle blev opbrændt i Ilden, som var paa Skorstenen.

24. Og de frygtede ikke og sønderreve ikke deres Klæder, (hverken) Kongen eller hans Tjenere, de, som hørte alle disse Ord.

25. Og enddog Elnathan og Delaja og Gemarja bade Kongen, at (han) ikke (skulde) opbrænde Rollen; dog hørte han dem ikke.

26. Og Kongen bød Zerahmeel, Melchs Søn, og Seraja, Aseriels Søn, og Selemja, Abdeels Søn, at gribe Baruch, Skriveren, og Jeremias, Propheten; men Herren lod skule dem.

27. Og Herrens Ord skede til Jeremias, efterat Kongen havde ladet opbrænde Rollen og Ordene, som Baruch havde skrevet af Jeremias Mund, sigende:

28. Tag til dig igjen en anden Rolle, og skriv derpaa alle de forrige Ord, som vare paa den forrige Rolle, som Jojakim, Judæ Konge, haver opbrændt.

29. Og du skal sige om Jojakim, Judæ Konge: Saa sagde Herren: Du opbrændte denne Rolle, sigende: Hvorfor skrev du derpaa med de Ord: Kongen af Babel skal vist komme og fordærve dette Land, og gjøre, at baade Folk og Fæ skulle opføre deraf?

c. 32, 43; 33, 10, 12.

30. Derfor sagde Herren saaledes om Jojakim, Judæ Konge: Der skal Ingen af Hans blive siddende paa Davids Throne, og hans (døde) Krop skal være henkastet om Dagen i Heden, og om Natten i Groften.

c. 22, 19.

31. Og jeg vil hjemføge ham og hans Sæd og hans Tjenere for deres Misgjernings Skyld, og lade al den Ulykke komme over dem og over Jerusalems Indbyggere og over Judæ Mænd, som jeg haver talt over dem, og de hørte ikke.

c. 35, 17.

32. Da tog Jeremias en anden Rolle og gav Baruch, Aserijas Søn, Skriveren, den, og han skrev derpaa af Jeremias Mund alle den Bogs Ord, som Jojakim, Kongen i Juda, lod opbrænde i Ilden; og der bleve endnu tilslagne mange Ord foruden dem, ligesom de.

37. Capitel.

Zedekias, som ikke vil høre Herrens Ord, begjærer, at Propheten skal bede for ham, men denne forkynder ham, at Pharao's Hær skal ei hjælpe ham noget, men at Staden skal indtages, 1-10. Der Propheten søger at undslippe af Jerusalem til Benjamins Land, gribes han af Terija, slaas og fastes i Kængsel, 11-16. Kongen lader ham hente; han forkynder ham, at han skal gives i Hændernes Haand; Kongen formilder dog Prophetens Kængsel, og befaler, at man skulde underholde ham med Brød, 17-21.

Og Kong Zedekias, Josias Søn, regjerede i Chonias, Jojakims Søn, Sted, hvilken Nebucadnezar, Kongen af Babel, satte til Konge i Judæ Land.

2 Kong. 24, 17. Jer. 52, 1 fg.

2. Men han og hans Tjenere og Folket i Landet hørte ikke Herrens Ord, som han talede formedelt Jeremias, Propheten.

Dan. 9, 5, 6.

3. Dog sendte Kong Zedekias Nuchal, Selemjas Søn, og Zephania, Maafjas Søn, Præsten, til Jeremias, Propheten, at lade sige: Kjære, bed for os til Herren vor Gud.

c. 42, 2. Ej. 37, 4.

4. Og Jeremias kom ind og gif ud midt iblandt Folket, og de satte ham ikke i Fængslets Huus.

5. Og Pharao's Hær var uddragen af Ægypten, og Chaldæerne, som havde beleiret Jerusalem, hørte Rygtet om dem og drog op fra Jerusalem.

6. Og Herrens Ord skede til Jeremias, Propheten, sigende:

7. Saa sagde Herren, Israels Gud: Saa skulle I sige til Judæ Konge, som sendte eder til mig at spørge mig: See, Pharao's Hær, som er uddragen eder til Hjælp, skal vende om til sit Land, til Ægypten.

8. Og Chaldæerne skulle komme igjen og stride imod denne Stad, og indtage den og opbrænde den med Ild.

c. 34, 22.

9. Saa sagde Herren: Vedrager ikke eders Sjæle, idet I sige: Chaldæerne skulle vist drage fra os; thi de skulle ikke drage bort.

10. Thi om I (end) ihjelsloge al Chaldæernes Hær, som stride imod eder, og der bleve (nogle) igjennemstukne Mænd tilovers af dem, skulle de dog gjøre sig rede, hver i sit Paulun, og opbrænde denne Stad med Ild.

11. Og det skede, der Chaldæernes Hær var dragen op fra Jerusalem for Pharao's Hærs Skyld,

12. da gif Jeremias ud af Jerusalem for at gaae til Benjamins Land, at snige sig derfra midt iblandt Folket.

13. Og som han var i Benjamins Port, da var der en Befalingsmand, hvis Navn var Terija, Søn af Selemja, Søn af Hananja, og han greb Jeremias, Propheten, og sagde: Du falder til Chaldæerne.

14. Og Jeremias sagde: Det er falskt, jeg vil ikke falde til Chaldæerne; men han vilde ikke høre ham, men Terija greb Jeremias og førte ham til Fyrsterne.

15. Og Fyrsterne bleve vrede paa Jeremias og sloge ham, og de fastede ham i Fængslets Huus, i Jonathans, Striverens, Huus; thi det havde de gjort til et Fængsels Huus.

16. Der Jeremias var kommen i Hulens Huus og i Kjælderne, da blev Jeremias der mange Dage.

17. Og Kong Zedekias sendte hen og lod ham hente, og Kongen spurgte ham i sit Huus i Løndom og sagde: Ere der Ord (forhaanden) fra Herren? og Jeremias sagde: Der ere; og han sagde: Du skal gives i Kongen af Babels Haand.

18. Og Jeremias sagde til Kong Zedekias: Hvad haver jeg syndet imod dig og imod dine Tjenere og imod dette Folk, at I have kastet mig i Fængslets Huus?

19. Og hvor ere eders Profheter, som spaaede eder og sagde: Kongen af Babel skal ikke komme over eder eller over dette Land?

20. Og nu, Kjære, hør, min Herre Konge! Kjære, lad min (ydmyge) Begjæring falde for dit Ansigt, og lad mig ikke føres igjen i Jonathans, Striverens, Huus, at jeg skal ikke døe der.

21. Og Kong Zedekias bød, og de forvarede Jeremias i Fængslets Fjergaard, og lode give ham et Stykke Brød hver Dag af Bagernes Gade, indtil alt Brødet i Staden var fortæret; saa blev Jeremias i Fængslets Fjergaard.

38. Capitel.

Jeremias raader Folket til godvilligen at give sig til de Chaldæer, hvorfor Fyrsterne ville slaae ham ihjel, og de faste ham i en Hule, 1-6. Deras hjælpes han op ved Ebed-Melechs Forbøn og Hjælp, 7-13. Kongen lader ham hente til sig, og Propheten, efterat Kongen havde lovet ham ikke at slaae ham ihjel, raader ham at overgive sig til Chaldæerne, men der han vægrer sig ved at gjøre det, forkynnder han ham Stadens Ødelæggelse, 14-23. Kongen forby-

der ham at lade Fyrsterne vide dette, og beder ham at sige, at han ansoelt om sit Fængsels Formildelse, hvilket han gjør, 24-28.

Der Sephatja, Matthans Søn, og Gedasja, Paschurs Søn, og Buchal, Selemjas Søn, og Paschur, Malschjas Søn, hørte Ordene, som Jeremias taledes til alt Folket, sigende:

2. Saa sagde Herren: Hvo, som bliver i denne Stad, skal døe ved Sværdet, ved Hungeren og ved Pestilentsen; men den, som gaar ud til Chaldæerne, han skal leve, og hans Liv skal være ham til Bytte, og han skal leve;

3. saa sagde Herren: Denne Stad skal vissefgen gives i Kongen af Babels Hærs Haand, og han skal indtage den;

4. da sagde Fyrsterne til Kongen: Lad dog denne Mand dræbe, thi paa denne Maade gjør han, at Krigsmændenes Hænder, deres, som ere overblevne i denne Stad, og alt Folkets Hænder synke, idet han taler saadanne Ord til dem; thi denne Mand søger ikke dette Folks Fred, men Ulykke.

5. Og Kong Zedekias sagde: See, han er i eders Haand; thi Kongen kan jo ingen Ting gjøre imod eder.

6. Da toge de Jeremias og fastede ham i Malschjas, Melechs Søn, Hule, som var i Fængslets Fjergaard, og nedlode Jeremias ved Strikker; og der var ikke Vand i Hulen, men Dynd, og Jeremias sank ned i Dyndet.

7. Der Ebed-Melech, den Morian, en Mand, (som var) Kammertjener og var i Kongens Huus, hørte, at man havde kastet Jeremias i Hulen, og Kongen sad i Benjamins Port,

8. da gif Ebed-Melech ud af Kongens Huus, og han taledes med Kongen og sagde:

9. Min Herre Konge! disse Mænd have gjort ilde i alt det, de have gjort imod Jeremias, Propheten, som de fastede i Hulen, og han maa døe i sit Sted af Hunger, thi her er ikke ydermere Brød i Staden.

10. Da besøel Kongen Ebed-Melech, den Morian, og sagde: Tag tredivemænd herfra med dig, og du skal drage Jeremias, Propheten, op af Hulen, førend han døer.

11. Og Ebed-Melech tog Mændene med sig, og gif ind i Kongens Huus, hen under Fjergaardskammeret, og tog derfra gamle Bjalter og gamle Klude, og fastede dem ned til Jeremias i Hulen med Strikkerne.

12. Og Ebed-Melech, Morianen, sagde til Jeremias: Læg dog de gamle Pjalter og Klude under dine Hænder (og) Arme om Strifferne; og Jeremias gjorde saa.

13. Og de drog Jeremias med Strifferne, og førte ham op af Hulen; og Jeremias blev i Fængslets Førgaard.

c. 37, 21; 39, 14.

14. Og Kong Zedekias sendte hen og lod hente Jeremias, Propheten, til sig, til den tredje Indgang, som var i Herrens Huus; og Kongen sagde til Jeremias: Jeg vil spørge dig om et Ord, du skal ikke dølg det Ord for mig.

15. Og Jeremias sagde til Zedekias: Om jeg forkynder dig (det), men du ikke vist vil lade mig dræbe? og om jeg giver dig Raad, vil du dog ikke høre mig.

16. Da svær Kong Zedekias Jeremias i Lødom og sagde: (Saa vist som) Herren lever, som gjorde os denne Sjæl, da vil jeg ikke dræbe dig, ei heller give dig i disse Mænds Hænder, som søge efter dit Liv.

v. 4. 5.

17. Og Jeremias sagde til Zedekias: Saa jagde Herren, Zebaoths Gud, Israels Gud: Dersom du godvillig gaar ud til Kongen af Babels Fyrster, da skal din Sjæl leve, og denne Stad skal ikke opbrændes med Ild, og du skal leve, du og dit Huus.

18. Men om du ikke gaar ud til Kongen af Babels Fyrster, da skal denne Stad gives i Chaldæernes Haand, og de skulle opbrænde den med Ild, og du, du skal ikke undkomme af deres Haand.

2 Kren. 36, 12. Jer. 34, 2.

19. Og Kong Zedekias sagde til Jeremias: Jeg frygter for Føderne, som ere faldne til Chaldæerne, at de maaskee skulle give mig i deres Haand, ei de skulle handle (Hjædeligen) med mig.

20. Og Jeremias sagde: De skulle ikke antvorde (dig til dem); Kjære, hør Herrens Røst, som jeg taler til dig, og det skal gaae dig vel, og din Sjæl skal leve.

21. Men om du vægrer dig ved at gaae ud, da er dette det Ord, som Herren haver ladet mig see:

2 Kren. 36, 12.

22. See, alle Qvinderne, som ere overblevne i Judæ Konges Huus, udføres til Kongen af Babels Fyrster, og de sige: Dine Fjendsmænd have tilskyndet dig og have faaet Overhaand over dig, dine Fjender ere nedsjunkne i Skarnet, de ere vendte tilbage.

c. 20, 10. Es. 3, 12. Deed. v. 7.

23. Ja, de skulle udføre alle dine Hustruere og dine Børn til Chaldæerne, og du, du skal ikke undkomme fra deres Haand, men gribes ved Kongen af Babels Haand, og denne Stad skal du (bringe dem til at) opbrænde med Ild.

c. 32, 4; 34, 3.

24. Og Zedekias sagde til Jeremias: Lad Ingen vide disse Ord, saa skal du ikke døe.

25. Og naar Fyrsterne høre, at jeg haver talt med dig, og de komme til dig og sige til dig: Kjære, kundgjør os, hvad taledes du til Kongen? dølg det ikke for os, saa ville vi ikke dræbe dig, og hvad taledes Kongen til dig?

26. da skal du sige til dem: Jeg lod min (hdmng) Begjæring falde for Kongens Ansigt, at man ikke maatte føre mig igjen i Jonathans Huus, at døe der.

c. 37, 20; 42, 2.

27. Da kom alle Fyrsterne til Jeremias og spurgte ham, og han kundgjorde dem efter alle disse Ord, som Kongen havde befalet; da taug de (og lod af) fra ham, efterdi det Ord ikke var blevet hørt.

28. Og Jeremias blev i Fængslets Førgaard indtil den Dag, da Jerusalem blev indtagen; og det skede, at Jerusalem blev indtagen.

c. 32, 2 fig.

39. Capitel.

Staden bliver indtagen, Zedekias greben, blindet og bunden, hans Sønner og Fyrster ihjel-slagne, de Rige bortførte, og de Ringe tilbage-ladte, 1-10. Propheten fries af sit Fængsel og anbefales Gedasja, 11-14. Herren havde ladet love Ebed-Melech Befrielse, fordi han havde for-ladt sig paa ham, 15-18.

I det niende Zedekias, Judæ Konges, Nar, i den tiende Maaned, kom Nebucadnezar, Kongen af Babel, og al hans Hær til Jerusalem, og de beleireden den.

c. 52, 4. 2 Kong. 25, 1. 2 Kren. 36, 17.

2. I det ellefte Zedekias Nar, i den fjerde Maaned, paa den niende (Dag) i Maaned, (da) brød man ind i Staden.

3. Og alle Kongen af Babels Fyrster drog ind, og de bleve i den midterste Port, (nemlig) Nergal-Sarezer, Samgar-Nebo, Sarzechim = Nabaris, Nergal = Sarezer = Nabmag, og alle andre Kongen af Babels Fyrster.

4. Og det skede, der Zedekias, Judæ Konge, og alle Krigsmændene saae dem, (da) skede de og gif om Natten ud af Staden, ad Veien til Kongens Have, igjennem Porten imellem de to Mure; og han drog ud ad Veien til den flette Mark.

Es. 4, 12, 12.

5. Men Chaldæernes Hær forfulgte dem, og de naaede Zedekias paa de flette Marken ved Jericho, og toge ham og førte ham op til Nebucadnezar, Kongen af Babel, til Ribla, (som er) i Hamaths Land; og han talede med ham om Ret.

6. Og Kongen af Babel slagtede Zedekias Børn i Ribla for hans Dine, og Kongen af Babel slagtede alle de Ypperste i Juda. c. 52, 10. 2 Kong. 25, 7.

7. Og man blindede Zedekias Dine, og de bandt ham med to Kobberlænker for at føre ham til Babel. 2 Kong. 25, 7.

8. Og Chaldæerne opbrændte Kongens Huus og Folkets Huus med Ild, og de nedbrøde Jerusalems Mure. c. 52, 13.

9. Og det Øvrige af Folket, som var overblevet i Staden, og de Frasaldne, som vare faldne til ham, ja det Øvrige af Folket, som var overblevet, dem bortførte Nebusar-Adan, den Øverste for Drabanterne, til Babel.

10. Men de Ringe af Folket, de, som ikke havde Noget, lod Nebusar-Adan, den Øverste for Drabanterne, blive tilbage i Judæ Land; og han gav dem Vingaarde og Agre paa den samme Dag.

11. Men Nebucadnezar, Kongen af Babel, havde givet Befaling om Jeremias formeldst Nebusar-Adan, den Øverste for Drabanterne, og sagt:

12. Tag ham, og sæt dine Dine paa ham, og gjør ham ikke noget Ondt; men eftersom han taler til dig, saa gjør med ham. c. 40, 4. Ps. 105, 15.

13. Da sendte Nebusar-Adan, Øversten for Drabanterne, og Nebusassban-Nabfarris og Nergal-Sarezer-Nabmag og alle Kongen af Babels store (Herrer),

14. de sendte hen og toge Jeremias af Fængslets Forgaard, og overgave ham til Gedalja, Søn af Ahitam, Søn af Saphan, for at udføre ham til (sit) Huus; og han blev midt iblandt Folket. c. 40, 5. 6.

15. Og Herrens Ord var skeet til Jeremias, der han var indeluxket i Fængslets Forgaard, sigende: c. 38, 13.

16. Gaf, og du skal sige til Ebed-Melech, den Morian: Saa sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud: Sec, jeg vil lade mine Ord komme over denne Stad til det Onde og ikke til det Gode, og de skulle skee for dit Ansigt paa den samme Dag. c. 38, 7.

17. Men jeg vil redde dig paa den samme Dag, siger Herren, og du skal ikke gives

i de Mænds Haand, for hvis Ansigt du gruer.

18. Thi jeg vil vist lade dig undkomme, og du skal ikke falde ved Sværdet; men din Sjæl skal være dig til Bytte, thi du forlod dig paa mig, siger Herren.

Jeb 5, 20. Jer. 21, 9. Dan. 6, 24.

40. Capitel.

Nebusar-Adan, som giver Jeremias Frihed enten at drage til Babel eller at blive i Landet, giver ham Skjænk og lader ham drage til Gedalja, 1-6. Hovedsmændene og enbeel af Folket holde sig til Gedalja, der raader dem til at tjene Kongen af Babel, 7-12. Johanan med Andre abbarer Gedalja for Sæmael, som vilde slaae ham ihjel, men han troer det ikke, 13-16.

Det Ord, som skee til Jeremias fra Herren, efterat Nebusar-Adan, Øversten for Drabanterne, havde sendt ham fra Rama, der han havde taget ham; thi han var bunden med Lænker midt iblandt alle de Bortførte fra Jerusalem og Juda, som bleve bortførte til Babel.

2. Og den Øverste for Drabanterne tog Jeremias og sagde til ham: Herren, din Gud, haver talet dette Onde imod denne Stad.

3. Og Herren lod komme og gjorde, eftersom han havde talet; thi I syndede imod Herren og hørte ikke hans Røst, derfor er eder skeet efter dette Ord. c. 50, 7.

4. Og nu, see, jeg haver idag løst dig af Lænkerne, som vare paa dine Hænder; om det (synes) godt for dine Dine at komme med mig til Babel, (saa) kom, og jeg vil sætte mine Dine paa dig, og om det (synes) ondt for dine Dine at komme med mig til Babel, (saa) lad være; see, alt Landet er for dit Ansigt, hvor det (synes) godt og ret for dine Dine at gaae, gaf derhen.

5. Og efterdi han kommer ikke yderligere tilbage, da vend om til Gedalja, Søn af Ahitam, Søn af Saphan, hvilken Kongen af Babel haver bestikket over Judæ Stæder, og bliv hos ham midt iblandt Folket, eller til hver, som ret synes for dine Dine at gaae, gaf (derhen). Og den Øverste for Drabanterne gav ham Tæring og Skjænk, og lod ham fare. c. 39, 14; 41, 18.

6. Saa kom Jeremias til Gedalja, Ahitams Søn, til Mizpa, og blev hos ham midt iblandt Folket, de Overblevne i Landet.

7. Da alle Hovedsmænd for Hærene, som vare paa Marken, de og deres Mænd, hørte, at Kongen af Babel havde bestikket

Gedalja, Ahikams Søn, over Landet, og at han havde anbefalet ham Mænd og Qvinder og smaae Børn og af de Ringe i Landet, af dem, som ikke vare bortførte til Babel,

8. da kom de til Gedalja, til Mizpa, baade Ismael, Nethanjas Søn, og Johanan og Jonathán, Kareachs Sommer, og Seraja, Tanchumeths Søn, og Ephai, den Netophathiters Sønner, og Jeshanja, en Maachathiters Søn, de og deres Mænd.

c. 41, 1.

9. Og Gedalja, Søn af Ahikam, Søn af Saphan, svær dem og deres Mænd, og sagde: I skulle ikke frygte for at tjene de Chaldæer; bliver i Landet og tjener Kongen af Babel, saa skal det gaae eder vel.

2 Kong. 25, 24.

10. Og jeg, see, jeg boer i Mizpa, til at staae for Chaldæernes Ansigt, som komme til os; men I, samler Viin og Sommerfrugt og Olie, og lægger det i eders Kar, og boer i eders Stæder, som I have indtaget.

11. Da ogjaa alle Bøderne, som vare i Moab og iblandt Ammons Børn og i Edom, og som vare i alle Landene, hørte, at Kongen af Babel havde ladet (Noget) overblive i Juda, og at han havde beskikket Gedalja, Søn af Ahikam, Søn af Saphan, over dem,

12. da kom alle Bøderne tilbage fra alle Steder, hvorchén de vare fordrevne, og kom til Jude Land, til Gedalja, til Mizpa; og de samlede Viin og Sommerfrugt, saare meget.

c. 43, 5.

13. Men Johanan, Kareachs Søn, og alle Hovedsmænd for Herene, som vare paa Marken, kom til Gedalja til Mizpa.

14. Og de sagde til ham: Monne du vel vide, at Baalis, Ammons Børns Konge, haaver sendt Ismael, Nethanjas Søn, at slaae dig ihjel? men Gedalja, Ahikams Søn, troede dem ikke.

15. Da talede Johanan, Kareachs Søn, i Røndom til Gedalja i Mizpa, sigende: Kjære, jeg vil gaae og slaae Ismael, Nethanjas Søn, og Ingen skal faae det at vide; hvorfor skal han slaae dig ihjel, at al Juda, de, som ere samlede til dig, skulle adspredes, og det Overblevne af Juda omkomme?

16. Men Gedalja, Ahikams Søn, sagde til Johanan, Kareachs Søn: Du skal ikke gjøre den Gjerning; thi det er falskt, som du taler om Ismael.

41. Capitel.

Ismael dræber Gedalja og hans Folk og 70 Mænd, som komme fra Sichern, Silo og Samaria, dog lader han Ti leve, som sagde, at de havde skjult sig i Giggendese, 1-9. Der han vil bortføre de Overblevne fangne, overfalder Johanan med Sine ham, men Ismael undkommer med otte Mænd, 10-15. Johanan og Folket tage sig for at frygt for Chaldæerne at drage til Egypten, 16-18.

Og det skede i den syvende Maaned, da kom Ismael, Søn af Nethanja, Søn af Elisama, af kongelig Sæd, og Kongens store (Herrer) og ti Mænd med ham til Gedalja, Ahikams Søn, til Mizpa; og de aade der Brød med hverandre i Mizpa.

c. 40, 8.

2. Og Ismael, Nethanjas Søn, stod op, og de ti Mænd, som vare med ham, og slog Gedalja, Søn af Ahikam, Søn af Saphan, med Sværdet, og dræbte ham, hvem Kongen af Babel havde sat over Landet.

c. 40, 5.

3. Og alle Bøderne, som vare hos ham, hos Gedalja, i Mizpa, og Chaldæerne, som fandtes der, nemlig Krigsmændene, dem slog Ismael.

4. Og det skede paa den anden Dag, efterat han havde dræbt Gedalja, og Ingen vidste det,

5. da kom Mænd fra Sichern, fra Silo og fra Samaria, tiirjindstye Mænd, med afraget Skjæg og sønderrevne Klæder og faarede, og de havde Madoffer og Virak i deres Haand til at føre i Herrens Huus.

6. Og Ismael, Nethanjas Søn, gik ud mod dem af Mizpa, gik flux og græd; og det skede, der han møbte dem, da sagde han til dem: Kommer til Gedalja, Ahikams Søn!

7. Og det skede, der de kom midt i Staden, da slagtede Ismael, Nethanjas Søn, dem (og kastede dem) i en Hule, han og de Mænd, som vare med ham.

2 Kong. 25, 25.

8. Men der fandtes ti Mænd iblandt dem, og de sagde til Ismael: Dræb os ikke, thi vi have Giggendese i Algeren, Guede og Byg og Olie og Honning; saa lod han af og dræbte dem ikke midt iblandt deres Brødre.

9. Og den Hule, hvor Ismael lod kaste alle de Mænds (døde) Kroppe, som han lod slaae med Gedalja, var den, som Kong Aza lod gjøre for Baefas, Israels Konges, Skjold; den fyldte Ismael, Nethanjas Søn, med Skjelslagne.

1 Kong. 15, 22.

10. Og Ismael tog alt det Overblevne af Folket fangen, som var i Mizpa, Kongens Døttre og alt Folket, de Overblevne i Mizpa, hvilke Nebusar-Adan, den Øverste for Drabanterne, havde anbefalet Gedalja, Ahikams Søn, ja Ismael, Nethanjas Søn, tog dem fangne, og gif hen for at fare over til Ammons Børn. c. 43, 6.

11. Der Johanan, Kareachs Søn, og alle Hovedsmændene for Hærene, som vare med ham, hørte alt det Onde, som Ismael, Nethanjas Søn, havde gjort, c. 42, 8.

12. da toge de alle Mændene (til sig) og droge hen at stride imod Ismael, Nethanjas Søn; og de fandt ham hos de mange Bænde, som vare i Gibeon.

13. Og det skede, der alt Folket, som var hos Ismael, saae Johanan, Kareachs Søn, og alle Hovedsmændene for Hærene, som vare hos ham, da bleve de glade.

14. Og alt Folket vendte sig om, som Ismael havde ført fangen bort fra Mizpa; og de vendte tilbage og gif hen til Johanan, Kareachs Søn.

15. Og Ismael, Nethanjas Søn, undkom med otte Mænd fra Johans Ansigt, og drog til Ammons Børn.

16. Da tog Johanan, Kareachs Søn, og alle Hovedsmændene for Hærene, som vare hos ham, alt det Overblevne af Folket, som han havde ført tilbage fra Ismael, Nethanjas Søn, fra Mizpa, efterat denne havde slaget Gedalja, Ahikams Søn, vældige Krigsmænd og Dvinder og smaae Børn og Kammertjenere, som han havde ført tilbage fra Gibeon.

17. Og de droge, og bleve i Chimhams Herberge, som var ved Bethlehem, for at drage hen at komme til Ægypten,

2 Sam. 19, 38. 2 Kong. 25, 26.

18. for Chaldeernes Ansigt, thi de frygtede for deres Ansigt, fordi Ismael, Nethanjas Søn, havde slaget Gedalja, Ahikams Søn, hvilken Kongen af Babel havde bestillet over Landet. c. 40, 5.

42. Capitel.

Fyrsterne og Folket bede Jeremias, at han skulde bede og adspørge Herren for dem, om de skulde drage til Ægypten, forsligende sig til at gjøre efter Herrens Ord, 1-6. Jeremias svarer dem, at dersom de bleve i Landet, skulde det gaae dem vel, men om de droge til Ægypten, skulde al Ulykke ramme dem, 7-22.

Da kom alle Hovedsmændene for Hærene frem, baade Johanan, Kareachs Søn,

og Jesanja, Hofajas Søn, og alt Folket, baade Liden og Stor.

2. Og de sagde til Jeremias, Propheten: Kjære, lad vor (ydmyge) Begjæring falde for dit Ansigt, og bed for os til Herren din Gud, for alt dette, som er overblevet; — thi vi ere overblevne, Saa af Mange, saasom dine Dine see os — c. 38, 26; 37, 3. Ef. 37, 4.

3. at Herren din Gud ville give os tilkjende den Vej, som vi skulde vandre paa, og den Ting, som vi skulde gjøre.

4. Og Jeremias, Propheten, sagde til dem: Jeg haver hørt det, see, jeg vil bede til Herren eders Gud efter eders Ord, og det skal skee, hvert Ord, Herren skal svare eder, vil jeg kundgjøre eder, og ikke holde et Ord tilbage for eder.

5. Da sagde de til Jeremias: Herren være et sandt og trofast Vidne imellem os, om vi ikke gjøre efter alt det Ord, med hvilket Herren din Gud sender dig til os.

2 Mos. 19, 8; 24, 3. 7.

6. Hvad enten det er godt eller ondt, da ville vi høre Herrens vor Guds Røst, til hvem vi sende dig, paa det at det maa gaae os vel, dersom vi høre Herrens vor Guds Røst.

7. Og det skede, der ti Dage vare tilende, da skede Herrens Ord til Jeremias.

8. Og han kaldte ad Johanan, Kareachs Søn, og ad alle Hovedsmændene for Hærene, som vare med ham, og ad alt Folket, baade Liden og Stor. c. 41, 11.

9. Og han sagde til dem: Saa sagde Herren, Israels Gud, til hvilken I sendte mig, at lade eders (ydmyge) Begjæring falde for hans Ansigt:

10. Om I blive i dette Land, da vil jeg bygge eder og ikke nedbryde, og plante eder og ikke oprykke; thi mig haver angret det Onde, som jeg gjorde eder. c. 18, 7-9.

11. I skulde ikke frygte for Kongen af Babels Ansigt, for hvis Ansigt I frygte; I skulde ikke frygte for ham, siger Herren, thi jeg er hos eder til at frelse eder og til at redde eder fra hans Haand.

c. 41, 18. Ef. 41, 10. Jer. 30, 10.

12. Og jeg vil give eder Barmhjertighed, og han skal forbarne sig over eder og føre eder i eders Land igjen.

13. Men om I sige: Vi vilde ikke blive i dette Land, (saa I) ikke lyde Herrens eders Guds Røst,

14. sigende: Nei, men vi vilde komme til Ægypti Land, at vi skulde ei see Krig, og

ei høre Trompetens Lyd, og ei lide Hunger for Brøds Skyld, og der vilde vi blive,

15. saa hører nu derfor Herrens Ord, (I, som ere) det Overblevne af Juda: Saa sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud: Derfor I sætte eders Ansigt til at komme til Ægypten, og I komme hen at være fremmede der,

16. da skal det skee, det Sværd, for hvilket I frygte, skal naae eder der i Ægypti Land, og den Hunger, for hvilken I sørge, skal der hænge efter eder i Ægypten, og der skulle I døe.

17. Saa skulle alle de Mænd være, som have sat deres Ansigt til at komme i Ægypten at blive fremmede der, de skulle døe ved Sværdet, ved Hungeren og ved Pestilentsen, og der skal Ingen overblive eller undkomme af dem fra den Ulykke, som jeg lader komme over dem. c. 21, 9.

18. Thi saa sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud: Ligesom min Brede og min Grumhed er udøst over Jerusalems Indbyggere, saa skal min Brede udøses over eder, naar I komme i Ægypten, og I skulle blive til en Ed og til en Forstrækkelse og til en Forbandelse og til en Forhaanelse, og ikke ydermere see dette Sted. c. 24, 9. Ezech. 5, 15.

19. Herren haver talet imod eder, (I, som ere) det Overblevne af Juda: I skulle ikke komme i Ægypten; I skulle visseiligen vide, at jeg lader vidne for eder idag.

20. Visseiligen have I faret vild i eders Sjæle, thi I sendte mig til Herren vor Gud, sigende: Ved for os til Herren vor Gud, og giv os saa tilkjende efter alt det, som Herren vor Gud siger, saa vilde vi gjøre det. v. 5.

21. Og jeg haver idag givet eder (det) tilkjende, men I hørte ikke Herrens eders Guds Røst eller alt det, om hvilket han sendte mig til eder.

22. Derfor skulle I nu visseiligen vide, at I skulle døe ved Sværdet, ved Hungeren og ved Pestilentsen paa det Sted, som I have lyst at komme til, at være fremmede der. v. 17.

43. Capitel.

Jeremias skjældes af de fleste Mænd og Folket for en Vægner, og søres med Baruch af dem til Ægypten, 1-7. Han spaaer, at Kongen af Babel skulde udslaae sit Paulum over de Stene, som Jeremias skjulte i Thachpanches, og slaae Ægypten, 8-13.

Og det skede, der Jeremias havde fuldenbt at tale til alt Folket alle Herrens deres Guds Ord, med hvilke Herren deres Gud havde sendt ham til dem, (ja) alle disse Ord,

2. da sagde Asaria, Hosajas Søn, og Johanan, Kareachs Søn, og alle de høvmodige Mænd til Jeremias: Du taler Vægn, Herren vor Gud sendte dig ikke for at sige: I skulle ikke komme til Ægypten til at være fremmede der.

3. Men Baruch, Nerijas Søn, tilskynder dig imod os, for at give os i de Chaldeæers Haand til at dræbe os eller at bortføre os til Babel.

4. Saa hørte ikke Johanan, Kareachs Søn, og alle Hovedsmændene for Hærene og alt Folket Herrens Røst, at blive i Judæ Land.

5. Men Johanan, Kareachs Søn, og alle Hovedsmændene for Hærene toge alt det Overblevne af Juda, som vare komne tilbage fra alle Hedningerne, hvorhen de vare fordrevne, at boe i Judæ Land, c. 40, 11. 12.

6. (nemlig) Mændene og Kvinderne og de smaae Børn og Kongens Døttre og hver Person, som Nebusar-Adan, den Overste for Drabanterne, havde ladet blive hos Gedalja, Søn af Ahitai, Søn af Saphan, og Jeremias, Propheten, og Baruch, Nerijas Søn. c. 41, 10.

7. Og de kom til Ægypti Land, thi de hørte ikke Herrens Røst, og de kom indtil Thachpanches. c. 2, 16.

8. Og Herrens Ord skede til Jeremias i Thachpanches, sigende:

9. Tag store Stene i din Haand, og du skal skjule dem i Løret i Tegloven, som er for Pharaos Husets Dør i Thachpanches, for Judæ Mænds Dine.

10. Og du skal sige til dem: Saa sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud: See, jeg sender hen og henter Nebucadnegar, Kongen af Babel, min Tjener, og jeg vil sætte hans Throne ovenpaa disse Stene, som jeg skjulte, og han skal udslaae sit skionne Paulum over dem.

11. Og han skal komme og slaae Ægypti Land; dem, som (høre) til Døden, (skal han stæffe) til Døden, og dem, som (høre) til Fængslet, til Fængslet, og dem, som (høre) til Sværdet, til Sværdet. c. 15, 2. Esai. 11, 9.

12. Og jeg vil antænde en Ild i Ægyptens Gunders Huse, og han skal opbrænde

dem, og han skal tage dem fangne, og han skal isøre sig Ægypti Land, ligesom en Hyrde isører sit Klædebon, og drage ud derfra med Fred.

2 Mos. 12, 12. 4 Mos. 33, 4. Ef. 10, 10. Jer. 46, 25.

13. Og han skal sønderbryde Støtterne i Beth-Semes, som er i Ægypti Land, og opbrænde Ægyptens Gunders Huse med Ild.

44. Capitel.

Jeremias foreholder Isøerne i Ægypten, at de ikke aleneste ikke lagde paa Hjerte den store Straf over deres Fædre for deres Afguberi, men og gjorde det værre end de, hvorfor de skulde straffes med Sværd og Hunger, 1-14. De svare, at de ville blive ved deres Afguberi, hvorved de hidindtil havde befundet sig vel, 15-19. Jeremias foreholder dem, at de derfor være blevne straffede, og forkynder dem Guds haarde Straf, og tillige, hvad Kongen af Ægypten skulde vederfares, 20-30.

Det Ord, som skede til Jeremias imod alle Isøerne, som boede i Ægypti Land, som boede i Migdol og i Thachpanches og i Noph i Pathros Land, sigende:

Ef. 11, 11.

2. Saa sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud: I, I have seet alt det Onde, som jeg lod komme over Jerusalem og over alle Judæ Stæder, og see, de ere øde paa denne Dag, og der boer Ingen i dem,

v. 6. 22.

3. for deres Ondskabs Skyld, som de gjorde til at opirre mig med, at gaae hen at gjøre Køgelse til at tjene andre Guder, hvilte de ikke kjendte, de, I, eller eders Fædre.

2 Mos. 23, 24. 5 Mos. 7, 16.

4. Og jeg sendte til eder alle mine Tjenere, Propheterne, tidligen og ideligen, sigende: Kjære, gjører ikke denne Vederstyggeligheds Handel, som jeg hader.

5. Men de hørte ikke og boiede ikke deres Øre, at vende om fra deres Ondskab og aflabe at gjøre Køgelse for andre Guder.

6. Og min Grumhed og min Brede er udøst og er optændt i Judæ Stæder og paa Jerusalems Gader; og de ere blevne til en Ørk og til en Ødelæggelse, som (det sees) paa denne Dag.

7. Og nu, saa sagde Herren, Zebaoths Gud, Israels Gud: Hvorfor gjøre I denne store Ondskab imod eders Sjæle, saa at (jeg maa) udrydde eder Mand og Kvinde, spæde og diende Børn af Juda, og lade Intet, (som er) øvrigt, blive ydermere tilovers for eder, —

8. at opirre mig med eders Hænders Gjærninger ved at gjøre Køgelse for andre Guder i Ægypti Land, som I ere indkomne udi til at være fremmede der; paa det (jeg skal) udrydde eder, og paa det at I skulde blive til en Forbandelse og til en Forhaanelse iblandt alle Hedningerne paa Jorden?

c. 29, 18; 42, 18.

9. Have I glemt eders Fædres Ondskaber, og Judæ Kongers Ondskaber, og deres Hustruers Ondskaber, og eders Ondskaber, og eders Hustruers Ondskaber, som de gjorde i Judæ Land og paa Jerusalems Gader?

10. De ere (dog) ikke sønderknuste indtil denne Dag; og de frygtede ikke og vandrede ikke i min Lov og i mine Skikke, som jeg gav for eders Ansigt og for eders Fædres Ansigt.

11. Derfor sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud, saaledes: See, jeg sætter mit Ansigt imod eder til det Onde og til at udrydde al Juda.

Amos 9, 4.

12. Og jeg vil tage det Overblevne af Juda, dem, som satte deres Ansigt til at komme til Ægypti Land, til at være fremmede der, og de skulde alle faae Ende i Ægypti Land, de skulde falde ved Sværdet, faae Ende ved Hungeren, baade Viden og Stor, de skulde døe ved Sværdet og ved Hungeren, og de skulde blive til en Ød, til Forstrækkelse, til Forbandelse og til Forhaanelse.

13. Og jeg vil hjemføge Indbyggernes i Ægypti Land, ligesom jeg hjemførte Jerusalems, med Sværdet, med Hungeren og med Pestilentsen.

14. Og det Overblevne af Juda, de, som ere komne til at være fremmede der i Ægypti Land, skal Ingen have, som er undkommen eller øvrig, nemlig til at komme tilbage til Judæ Land, til hvilket deres Sjæl længes at komme tilbage at boe der; thi de skulde ikke komme tilbage, uden de (Saa), som undløbe.

v. 28.

15. Da svarede alle de Mænd Jeremias, de, som vidste, at deres Hustruere gjorde Køgelse for andre Guder, og alle Kvinderne, som stode, en stor Forsamling, og alt Folket, som boede i Ægypti Land, i Pathros, sigende:

c. 7, 18. Pf. 11, 11.

16. Det Ord, som du haver talet til os i Herrens Navn, det ville vi ikke høre dig udi.

17. Men vi ville gjøre alt det Ord, som er udgaet af vor Mund, at gjøre Køgelse

for Himmels Dronning og udøse Drifoffere for hende, saasom vi have gjort, vi og vore Fædre, vore Konger og vore Fyrster, i Judæ Stæder og paa Jerusalem's Gader; og vi bleve mætte af Brød, og vare vel (derved), og saae ingen Ulykke.

5 Mos. 29, 19. Jer. 7, 18. Dan. 9, 6. 8.

18. Men fra den (Tid af), da vi lode af at gjøre Himmels Dronning Køgelse og udøse Drifoffere for hende, have vi Mangel paa Altning, og vi ere fortærede ved Sværdet og ved Hungeren.

19. Og der vi gjorde Himmels Dronning Køgelse og udøste Drifoffere for hende, mon vi gjorde hende uden vore Mænds (Billie) Rager til at dyrke hende eller udøse Drifoffere for hende? c. 7, 18.

20. Og Jeremias sagde til alt Folket om de Mænd og om de Qvinder og om alt det Folk, som havde svaret ham Saadant, sigende:

21. Mon ikke den Røgen, som I røgede i Judæ Stæder og paa Jerusalem's Gader, I og eders Fædre, eders Konger og eders Fyrster og Folket i Landet, (ja, mon ikke) Herren haver kommet de Ting ihu, og er det ikke opkommet i hans Hjerte?

22. Og Herren kunde ikke ydermere fordrage det for eders Idrætters Ondsfabs Skyld, for de Vederstyggeligheders Skyld, som I gjorde; og eders Land blev til en Ørk og til en Forstrækkelse og til en Forbandelse, at Ingen boer (derudi), som (det jees) paa denne Dag.

23. Fordi at I gjorde Køgelse, og at I syndede imod Herren, og ikke hørte Herrens Røst, og ikke vandrede i hans Lov og i hans Skikke og i hans Vidnesbyrd, derfor er eder saadan Ulykke vederfaren, som (det jees) paa denne Dag.

24. Og Jeremias sagde til alt Folket og til alle Qvinderne: Hører Herrens Ord, al Juda, som er i Egypti Land!

25. Saa sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud, sigende: I og eders Hustruer have baade talet med eders Mund, og opfyldt (det) med eders Hænder, sigende: Vi ville vist gjøre vore Vøster, som vi have lovet, at gjøre Køgelse for Himmels Dronning og at udøse Drifoffere for hende; I have jo stadfæstet eders Vøster og gjort eders Vøster. v. 19.

26. Derfor hører Herrens Ord, al Juda, I, som boe i Egypti Land! see, jeg, jeg haver svoret ved mit store Navn, siger Herren: Mit Navn skal ikke ydermere

nævnes i nogen Mands Mund i Juda, som vilde sige i alt Egypti Land: (Saa vist som) den Herre Herre lever!

27. See, jeg er aarvaagen over dem til det Onde og ikke til det Gode, at hver af Juda, som er i Egypti Land, skal fortæres ved Sværdet og ved Hungeren, indtil de have gjort Ende paa dem.

28. Og de, (som ere) undkomne fra Sværdet, skulle komme tilbage af Egypti Land til Judæ Land, saa Folk; og alt Overblevet af Juda, de, som ere komne i Egypti Land at være fremmede der, de skulle fornemme, hvis Ord der skal bestaae, (det, som kom) fra mig, eller fra dem. Et. 11, 11.

29. Og dette skal være eder et Tegn, siger Herren, at jeg vil hjemføre eder paa dette Sted, paa det I skulle vide, at mine Ord skulle vissefælg bestaae over eder til det Onde.

30. Saa sagde Herren: See, jeg giver Pharao-Hophra, Kongen af Egypten, i hans Fjenders Hænder og i deres Haand, som søge efter hans Liv, ligesom jeg gav Zebekias, Judæ Konge, i Nebucadnezars, Kongen af Babels, Haand, som var hans Fjende, og som søgte efter hans Liv.

c. 34, 20. 21; 46, 24. 26.

45. Capitel.

Jeremias faaer en Befaling at erindre Baruch, som sørge over de haarde Ting, hvile han maatte skrive af Jeremias Mund, 1-3, og at formanene ham ei at begjære sig store Ting, men at naies dermed, at Gud vilde give ham hans Sjæl til et Bytte, 4. 5.

Det Ord, som Jeremias, Propheten, talte til Baruch, Merijas Søn, der han skrev disse Ord i en Bog af Jeremias Mund, i det fjerde Bojafims, Bojias Søn, Judæ Konges, Aar, sigende: c. 36, 4.

2. Saa siger Herren, Israels Gud, om dig, Baruch:

3. Du sagde: Vee mig nu! thi Herren haver lagt min Sorrig til min Smerte: jeg er træet af mit Suk og finder ingen Rolighed. Ps. 6, 7.

4. Saa skal du sige til ham: Saa sagde Herren: See, det jeg byggede, nedbryder jeg, og det jeg plantede, oprykker jeg, ja dette ganste Land. c. 21, 6; 31, 28. Amos 9, 11.

5. Og du, du søger dig store Ting, (men) du skal ikke søge (dem); thi see, jeg lader komme Ulykke over alt Kød, siger Herren, men jeg vil give dig din Sjæl til Bytte i alle de Steder, hvorthen du drager. c. 21, 9.

46. Capitel.

Jeremias spaaer imod Ægypten, og at Pharao-Necho skulde blive slagen af Nebucadnezar ved Phrat, 1-12. Nebucadnezar skal slaae, indtage og ødelegge Ægypten, 13-26. Propheten troer de fangne Israellitter, at Herren igjen vil frelse dem, 27, 28.

Herrens Ord, som stede til Jeremias, Propheten, imod Hedningerne:

2. imod Ægypten, imod Pharao-Nechos, Kongen af Ægyptens, Hær, som var ved den Flod Phrat i Carchemis, (og) som Nebucadnezar, Kongen af Babel, slog i det fjerde Tojafims, Tojias Sønns, Judæ Konges, Aar: Es. 19, 1 fg. 2 Kong. 25, 29; 24, 7.

3. Tilreder (smaa) Skjolde og (store) Skjolde, og kommer frem til Krigen.

4. Spænder Hestene for og stiger op, 3 Ryttere! og stiller eder frem med Hjelme paa; polerer Spydene, isører Pantserne.

5. Hvorfor saae jeg (det)? de ere forstrækkede, de have vendt sig tilbage, og deres Vældige ere sønderknuste og flyede fast og saae ikke tilbage, (der var) Rædsel trindt omkring, siger Herren.

6. Den Vette kan ikke undslippe, og den Vældige kan ikke undkomme; de stødte sig og ere faldne imod Norden, ved Siden af den Flod Phrat.

7. Hvo er denne, som drager op som Strømmen, hvis Bænde bevæge sig som Floderne? Ps. 93, 3. 4.

8. Ægypten drager op som Strømmen, og (hans) Bænde bevæge sig som Floderne; og han jagde: Jeg vil drage op, bedække Landet, fordærve Staden og dem, som boe deri. Ps. 69, 16. Ps. 124, 4.

9. Drager op, 3 Heste! og farer som de Gale, 3 Vogne! og lader de Vældige drage ud, Morland og Put, de, som tage fat paa Skjold, og de Vdyer, som tage fat paa Buen (og) spænde (den)!

10. Og den samme Dag er Herrens, den Herre Zebaoths, Høvs Dag, at hevne sig paa sine Modstandere, og Sværdet skal fortære (dem) og blive mæt og drukkent af deres Blod; thi det er Herrens, den Herre Zebaoths, Slagtoffer i Nordenland, ved den Flod Phrat.

11. Far op til Gilead og tag Balsam, du Zomfru, Ægypti Datter! du bruger forgjæves megen LægeDOM; dig (vederfares dog) ingen Helbredelse. c. 8, 22; 30, 13.

12. Hedningerne hørte din Skam, og dit Klagemaal fyldte Landet; thi de stødte sig,

en Vældig paa en Vældig, de faldt begge tillige.

13. Det Ord, som Herren taledes til Jeremias, Propheten, at Nebucadnezar, Kongen af Babel, skulde komme at slaae Ægypti Land:

14. Kundgjører i Ægypten, og lader høre i Migdol, og lader høre i Noph og i Thachpanches; siger: Stil dig frem, lav dig til, thi Sværdet haver fortæret (det, som er) trindt omkring dig.

15. Hvorfor er (hvor) af dine Mægtige nedslagen? han kunde ikke staae, fordi Herren omstødte ham.

16. Han gjør, at Mange stode sig; ja, der faldt den Ene paa den Anden, og de sagde: Staa op, og lader os vende tilbage til vort Folk og til vort Fædreland for Fordærrens Sværd. c. 50, 16.

17. Der raabte de: Pharao, Kongen af Ægypten, er (kun) et Bulder; han lod den bestemte Tid gaae forbi.

18. (Saa vist som) jeg lever, siger Kongen, hvis Navn er Herre Zebaoth, sandeligen, som Thabor iblandt Bjergene og som Carmel ved Havet skal han komme.

19. Gjør dig Flyttetoi, du Indbyggerste, Ægypti Datter! thi Noph skal blive (aldeles) øde, at Ingen skal boe (derudi).

20. Ægypten er en meget heilig Kald; Slagteren kommer, han kommer af Norden.

21. Og saa dens Daglønnere midt i den ere som fedede Kalve, thi de, de have ogsaa vendt sig, de flyede tillige, de stode ikke; thi deres Fordærvelses Dag kom over dem, deres Hjemføgelses Tid. c. 50, 21. Hos. 9, 7. Jer. 48, 44. Amos 3, 14.

22. Dens Lyd skal fare frem som Slangens; thi de skulle fare frem med en Hær og komme med Dyr til den, som de, der ville afhugge Træer.

23. De skulle udrydde dens Skov, siger Herren, dog den kan ikke randjages; thi de ere flere end Græshopper, og der er ikke Tal paa dem. Dom. 6, 5; 7, 12.

24. Ægypti Datter er bestjæmmet, hun er given i Folkets Haand af Norden. c. 44, 30.

25. Den Herre Zebaoth, Israels Gud, sagde: See, jeg hjemføger den Mangfoldighed af No og Pharao og Ægypten og dens Guder og dens Konger, ja Pharao og dem, som forlade sig paa ham. Nah. 3, 8. Jer. 43, 12.

26. Og jeg vil give dem i deres Haand,

som søge efter deres Liv, nemlig i Nebucadnezars, Kongen af Babels, Haand og i hans Tjeneres Haand, og derefter skal den beboes ligesom i gamle Dage, siger Herren.

27. Men du, du skal ikke frygte, min Tjener Jakob! og ikke forstrækkes, Israel! thi see, jeg frelser dig fra et langt fraliggende (Land), og din Sæd fra dens Fængsels Land; og Jakob skal komme tilbage og være stille og rolig, og Ingen skal forfærde ham.

c. 30, 10; 42, 11. Ef. 44, 2.

28. Du, du skal ikke frygte, min Tjener Jakob! siger Herren, thi jeg er med dig; thi jeg vil (aldeles) gjøre en Ende med alle Hedningerne, hvorhen jeg havde fordrevet dig, men med dig vil jeg ikke gjøre (aldeles) Ende, men tugte dig med Maaade, og ikke holde dig aldeles uskyldig.

c. 1, 8. 19; 39, 11.

47. Capitel.

Propheten spaaer imod Philisterne og Tyrus og Zidon, at de skulde forstyrres, 1-5, hvilket ei skulde afvendes, thi Herren havde befalet det, 6. 7.

Herrens Ord, som skede til Jeremias, Propheten, imod de Philister, sørend Pharao slog Asa.

Ezch. 14, 29. Ezch. 25, 15. 16. Jer. 2, 5. Ezech. 9, 5.

2. Saa sagde Herren: See, der komme Bande op fra Norden, og de skulle vende til en Bæk, som løber over, og de skulle løbe over Landet og hvad det er fuldt af, Staden og dens Indbyggere; og Folkene skulle skrike, og alle Indbyggerne i Landet hyle,

3. for Lyden af hans stærke (Hestes) Hovers Dundren, for hans Vogues Rumlen, for hans Hjuls Bulder; Fædrene skulle ikke see tilbage efter Børnene, fordi de selv have ladet Hænderne synke,

c. 4, 13; 6, 23.

4. for den Dag, som kommer at ødelægge alle Philister, at udrydde Tyrus og Zidon, (ja) hver Hjælper, som er tilovers; thi Herren ødelægger Philisterne, det Overblevne af den Ø Caphthor.

Ezech. 26, 3. Amos 9, 7.

5. Asa er bleven skaldet, Afkalon er udryddet, (ja) det Overblevne i deres Dal; hvor længe vil du faare dig?

5 Mes. 11, 1. Jer. 16, 6.

6. Vee, du Herrens Sværd! hvorlænge (skal det vare), at du ikke vil holde stille? far i din Skede, hvil og vær stille!

7. (Men) hvorledes kan du holde stille,

da Herren haver givet dig Befaling? imod Afkalon og imod Havets Havn, derhen haver han bestilt det.

48. Capitel.

Jeremias spaaer, at Moab skulde fordærves ved Chaldaerne, fordi de forløbe sig paa deres Magt, saa og for deres Uguderies og Hovmodsskyld, og fordi de havde foragtet Guds Folk, 1-46. Tilsidst taler han om deres Fængsels Omvendelse, 47.

Imod Moab: Saa sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud: Vee Rebo! thi den er ødelagt, den er bestjæmmet, Kirjathaim er indtagen, Misgab er bestjæmmet og forstrækket.

v. 20. 39. Ef. 15, 1.

2. Moabs Priis er ikke dærmere; (hvad) Hæsbøn (angaaer, saa) tænke de Ondt imod den: Kommer og lader os udrydde den, at (den skal) ikke (være) et Folk; og saa du, Mændene! skal udryddes, et Sværd skal fare efter dig.

Ps. 82, 5. Ef. 10, 31.

3. Der er et Strigs Lyd fra Horonaim, Ødelæggelse og stor Forstyrrelse.

4. Moab er forstyrret; de Smaa deraf lade høre deres Raab.

5. Thi man gaaer op til Luchiths Opgang med megen Graad, og der, hvor man gaaer ned til Horonaim, høre Modstanderne et Forstyrrelsesstrig.

Ef. 15, 5.

6. Flyr, redder eders Liv, og I skulle være som et eenligt Træ i Ørten.

4 Mos. 16, 26. Jer. 17, 6.

7. Thi fordi du forlod dig paa dine Gjerninger og paa dine Viggendefæ, skal du, du ogsaa indtages, og Camos skal gaae ud at bortføres, hans Præster og hans Flyr tilslige.

c. 5, 17. 1 Kong. 11, 7. Jer. 49, 3.

8. Og der skal komme en Ødelægger til hver Stad, (og) ingen Stad skal undkomme, og Dalen skal fordærves, og det flette (Land) ødelægges, som Herren haver sagt.

9. Giver Moab Binger, thi den skal flyve hastigen bort, og dens Stæder skulle være til en Ødelæggelse, at Ingen skal boe i dem.

10. Forbandet være den, som gjør Herrens Gjerning med Svig, og forbandet være den, som forhindrer sit Sværd fra Blod!

11. Moab haver været tryk fra sin Ungdom, og ligget stille paa sin Værme, og er ikke tømt af et Kar i det andet, og ikke draget bort iblandt de Bortførte; derfor bliver hans Smag hos ham, og hans Lugt er ikke forandret.

Jer. 1, 12.

12. Derfor, see, de Dage skulle komme, siger Herren, at jeg vil sende ham fremmede (Gjæster), som skulle føre ham til fremmede (Steder), og de skulle tomme hans Kar og sønderbryde hans Flasker.

13. Og Moab skal beffjæmmes over Samos, ligesom Israels Huus blev beffjæmmet over Bethel, (hvorpaa) de forlode sig.

1 Kong. 12, 20.

14. Hvorledes sige I: Vi ere Vældige og duelige Krigsmænd?

Ef. 16, 6.

15. Moab er ødelagt, og man er stegen op i dens Stæder, og dens udvalgte unge Karle skulle gaae ned at slagtes, siger Kongen, hvis Navn er Herre Zebaoth.

16. Moabs Fordervelse er nær at komme, og dens Ulykke skynder sig saare.

17. Haver Medhyt med den, alle I, (som boe) trindt omkring den, og alle, som kjende dens Navn; siger: Hvorledes er en stærk Rjef, en deilig Stav sønderbrudt?

18. Stig ned fra Herlighed og sid i Torhed, du Indbyggerske, Dibons Datter! thi Moabs Ødelægger er opkommen til dig, han haver fordærvet dine Befæstninger.

19. Staa ved Veien og see dig om, du Aroers Indbyggerske! spørg dem ad, som flye, og hende, som undkommer; siig: Hvad er der skeet?

20. Moab er beffjæmmet, fordi den er knust, hylter og skriger; kundgjører det i Arnon, at Moab er ødelagt.

21. Og Donnien er kommen over det flette Land, til Holon og til Zahza, og over Mephaat,

4 Mos. 21, 23.

22. og over Dibon, og over Nebo, og over Beth-Diblatthaim,

23. og over Kirjathaim, og over Beth-Gamul, og over Beth-Meon,

24. og over Kirjoth, og over Bozra, og over alle Stæder i Moabs Land, de, der ere langt borte, og de, der ere nær hos.

25. Moabs Horn er afhugget, og hans Arm er sønderbrudt, siger Herren.

26. Gjører ham druffen, fordi han opviede sig storligen imod Herren; saa skal Moab slaae med Hænderne (og vælte sig) i sit Sph, og skal ogsaa være til Latter.

27. Thi mon Israel ikke var dig en Latter? mon han var funden iblandt Thyde, siden du, saa tidt du taledes imod ham, rystede med Hovedet?

28. Forlader Stæderne og boer i Klippen, I Indbyggere i Moab! og værere

som en Due, der gjør Nede ved Siderne af Hullet i en Hule.

Ef. 16, 1.

29. Vi have hørt Moabs Hovmodighed, — han er saare hovmodig — hans Op- høielse og hans Hoffærdighed og hans Stolthed og hans Hjertes Hvihed.

Ef. 16, 6.

30. Jeg, jeg kjender, siger Herren, hans Grumhed, men (det skal) ikke saa (gaae); hans løgnagtige (Ord) skulle ikke saa gjøre (det).

31. Derfor maa jeg hyle over Moab og skrige over al Moab; man skal sukke over Kir-Heres Folk.

32. Jeg maa græde over dig, du Viin- træ i Sibma! mere end Jaesers Graad var; dine Øviste ere farne over Havet, de naaede til Jaesers Hav; en Ødelægger er falden over din Sommerfrugt og over din Viinhøst.

4 Mos. 21, 32.

33. Og Glæde og Fryd skal borttages af den frugtbare Mark og af Moabs Land, og jeg vil lade ophøre Viin af Perserne, Ingen skal træde med Fryddefrig, Frydeskriget skal ikke være det (sædvanlige) Frydesfrig.

Ef. 16, 10.

34. For det Strigs Skyld i Hesbon indtil Eleale udgave de deres Røst indtil Zahaz, fra Zoar indtil Horonaim, den treaars Øvic; thi ogsaa Nimrims Bænde skulle blive (afbeles) øde.

Ef. 15, 4-6.

35. Og jeg vil lade ophøre for Moab, siger Herren, den, som offrer paa det Høie og gjør Røgtelse for hans Guder.

36. Derfor lyder mit Hjerte over Moab som Piberne, og mit Hjerte lyder over Folket i Kir-Heres som Piberne, fordi den Overflødighed, som det havde forhvervet, er fordærvet.

Ef. 16, 11.

37. Thi hvert Hoved er staldet, og alt Skjæg er formindsket; der ere Ribler paa alle Hænder, og Sæk paa Lænderne.

Ef. 15, 2 fg. Ezec. 7, 18; 27, 31. Jer. 47, 5.

38. Der er idel Hylen paa alle Dage i Moab og paa dens Gader; thi jeg haver sønderbrudt Moab som et Kar, hvortil man ikke haver Lyst, siger Herren.

Ps. 31, 13.

39. Hvor er han dog knust! hylter! hvor vender Moab Naksen til! han er beffjæmmet, Moab er bleven til Latter og til Forstrækkelse for Alle trindt omkring ham.

40. Thi saa sagde Herren: See, han skal flyde som Ornen, og udbrede sine Vinger over Moab.

c. 49, 22.

41. Kirjoth er vunden, og (hver af) Befæstningerne er indtagen; og de Vældiges

Hjerte i Moab skal være paa den samme Dag som en beangstet Qvindes Hjerte.

42. Og Moab skal ødelægges, saa at den ikke er et Folk, fordi han ophøiede sig (storligen) imod Herren.

43. Frygt og Hule og Snare (skal komme) over dig, du, som boer i Moab! siger Herren.

Es. 21, 17.

44. Den, som flyr for Frygten, skal falde i Hulen, og den, som kommer op af Hulen, skal fanges i Snaren; thi jeg vil lade komme til den, til Moab, deres Hjemsgjælses Nar, siger Herren.

Es. 24, 18. Amos 5, 19. 3er. 46, 21.

45. De, som flyede for Magt, de stode i Hesbons Skjage; men der er en Ild udgaaen af Hesbon, og en Lue fra Sihon, og den skal fortære Moabs Hjørne og de Folks Hovedisfe, som buldre.

4 Mos. 21, 29.

46. Vee dig, Moab! Camos's Folk er fortabt; thi dine Sønner ere tagne til Fængslet, og dine Døtre til Fængslet.

47. Men jeg vil omvende Moabs Fængsel i de sidste Dage, siger Herren. Hertil gaar Moabs Dønn.

49. Capitel.

Seremias spaaer imod Ammoniterne, 1-6, Edomiterne, 7-22, Damascus og Syrien, 23-27, Kedar og Hagers Riger, 28-33, og imod Elam, 34-39.

Imod Ammons Børn: Saa sagde Herren: Haver Israhel ikke Børn, eller haver han ingen Arving? hvorfor eier Makkom Gad, og hans Folk boer i dens Stæder?

Ezech. 25, 2. 1 Kong. 11, 5. 7.

2. Derfor, see, Dagene ere komne, siger Herren, da jeg vil lade høre et Krigsskrig over Ammons Børns Nabba, og den skal være til en øde Dynge, og dens tilhørende (Stæder) skulle antændes med Ild; men Israhel skal eie dem, som eie ham, sagde Herren.

5 Mos. 3, 11. 2 Sam. 12, 26.

3. Hyl, Hesbon! thi Ki er ødelagt, skrager, 3 Nabbas Døtre! ombinder Sæffe, græder og løber omkring hos Gjerderne; thi Makkom skal gaar at bortføres, hans Præster og hans Fyrster tillige.

c. 48, 7.

4. Hvi rojer du dig af Dalene? din Dal er bortflydt, du forvændte Datter! hun forlod sig paa sit Riggendefæ (og tænkte): Hvo skal komme til mig?

5. See, jeg lader komme Frygt over dig, siger den Herre, Herre Zebaoth, fra Alle, (som ere) trindt omkring dig; og 3 skulle blive fordrevne, hver hen for sig, og (der

skal) Ingen (være), som skal samle dem, som flye.

6. Men derefter vil jeg vende Ammons Børns Fængsel, siger Herren.

7. Imod Edom: Saa sagde den Herre Zebaoth: (Er der) ikke Wiisdom hdermere i Theman? Raad er borte fra de Forstandige, deres Wiisdom er bleven unyttig.

Es. 21, 11. Ezech. 25, 12. 13.

8. Flyr, vender eder, boer i de dybe (Stæder), 3 Indbyggere i Dedan! thi jeg lader Esaus Fordærvelse komme over ham til den Tid, jeg hjem søger ham.

v. 30. c. 50, 31.

9. Om Vinhøstere komme over dig, skulle de ikke lade (nogle) Vindqviste blive tilovers; om Dyr (komme) om Natten, skulle de fordærve (det, som er) dem nok.

Es. 24, v. 5.

10. Thi jeg, jeg haver blottet Esau, aabenbaret hans lønlige (Stæder), og han kan ikke skjule sig; hans Sæd er ødelagt, og hans Brødre og hans Naboe, og der er Ingen (igen).

11. Forlad dine Faderløse, jeg, jeg vil lade dem leve, og dine Enter skulle forlade sig paa mig.

12. Thi saa sagde Herren: See, de, som ikke vare dømt til at drikke af Bøgeret, skulle jo drikke, og skulde du selv aldeles holdes uskyldig? du skal ikke holdes uskyldig, men viskelig drikke.

c. 25, 27 fg. 1 Petr. 4, 17. 2 Petr. 4, 21.

13. Thi jeg haver svoret ved mig (selv), siger Herren, at Bozra skal blive til Forstrækkelse, til Forhaandelse, til Drk og til Forbandelse, og alle dens Stæder skulle blive til Drkener evindeligen.

14. Jeg haver hørt et Rytte fra Herren, og der er sendt Bud iblandt Hedningerne: Samler eder og kommer over dem, og gjør eder rede til Krigen.

Es. 24, v. 1.

15. Thi see, jeg vil gjøre dig liden iblandt Hedningerne, foragtet iblandt Menneffene.

16. Din Trodsighed haver bedraget dig, (ja) dit Hjertes Fornodighed, du, som boer i Klippens Rifter, som haver indtaget det Høie af en Høi; om du end gjorde din Rede (saa) høit som Ornen, vil jeg (dog) taste dig ned derfra, siger Herren.

c. 51, 53. Es. 24, v. 4.

17. Og Edom skal blive til en Forstrækkelse; hver, som gaar frem for den, skal forstrækkes og hvidsle over alle dens Plager.

c. 50, 13.

18. Ligesom Sodom og Gomorra og dens Raaboer ere omkastede, sagde Herren, (jaa) skal ingen Mand boe der, og intet Menneskes Søn være fremmed i den.

1 Mos. 19, 25. Jer. 50, 40.

19. See, han kommer op som en Løve fra den høie Jordan imod en stærk Bolig, thi jeg vil gjøre, at man i et Dieblit skal løbe fra den; og hvo er den unge Karl, som jeg vil beskikke imod den? thi hvo er som jeg, og hvo kan sætte mig Tid for, og hvo er den Hyrde, som kan staae for mit Ansigt?

c. 12, 5; 50, 44 fg.

20. Derfor hører Herrens Raad, som han haver raadslaget imod Edom, og hans Tanker, som han haver tænkt imod Themas Indbyggere: Mon ikke de Mindste af Hjorden skulle slæbe dem? mon han ikke skal ødelægge deres Bolig tilligemed dem?

21. For deres Falds Lyd bævede Jorden, der var Strig, deres Røst er hørt ved det røde Hav.

22. See, han skal fare op som Ornen, og flyve og udbrede sine Vinger over Bozra, og paa den samme Dag skal de Vældiges Hjerter i Edom være ligesom en bængstet Qvindes Hjerter.

c. 48, 40.

23. Imod Damascus: Hamath og Arzphad er beskjæmmet, thi de hørte et ondt Rygte, de ere smeltede; hos Havet er Befyring, man kan ikke være der stille.

Es. 7, 8; 17, 1. Amos 1, 3.

24. Damascus haver ladet (Hænderne) synke, den haver vendt sig til at flye, og Forfærdelse haver betaget den; Angest og Smerter have grebet den som hende, der føder.

c. 4, 31; 48, 41.

25. Hvor er den ikke forladt, den berømte Stad, min Glædes By!

26. Derfor skulle dens unge Karle falde paa dens Gader, og alle Krigsmændene skulle udryddes paa den samme Dag, siger den Herre Zebaoth.

27. Og jeg vil antænde en Ild paa Murene i Damascus, og den skal fortære Benhabads Paladser.

c. 50, 32. Amos 1, 4.

28. Imod Kedar og Hazors Riger, hvilke Nebucadnezar, Kongen af Babel, slog: Saa sagde Herren: Staaer op, drager op til Kedar og ødelægger de Folk imod Østen! c. 2, 10.

29. Man skal tage deres Pauluner og deres Hjørde; deres Gardiner og alle deres Redskaber og deres Kameler skal man tage med sig, og man skal raabe over dem Rædsel trindt omkring.

30. Især, banker saare hid og did, boer i de dybe (Steder), I Hazors Indbyggere! siger Herren; thi Nebucadnezar, Kongen af Babel, haver raadslaget et Raad imod eder, og tænkt en Tanke over eder.

31. Staaer op, drager op til et Folk, (som er) roligt, som boer tryggeligen, siger Herren; det haver hverken dobbelte Porte eller Stænger, de boe alene.

32. Og deres Kameler skulle blive til Rod, og deres Hæers Mangfoldighed til Bytte; jeg vil adsprede dem i alle Vinde, (indtil) de Yderste i Hjørnet; og fra alle Sider vil jeg lade deres Fordærvelse komme, siger Herren.

c. 25, 23.

33. Og Hazor skal vorde til Dragets Bolig, en Ødelæggelse evindeligen; der skal ingen Mand boe, og intet Menneskes Søn være fremmed derudi.

c. 9, 11.

34. Herrens Ord, som stede til Jeremias, Propheten, imod Elam, i Begyndelsen af Zedekias, Judæ Konges, Regering, sigende:

c. 25, 25. Es. 21, 2.

35. Saa sagde den Herre Zebaoth: See, jeg sonderbrøder Elams Bue, deres Styrfes Begyndelse.

36. Og jeg vil lade de fire Vinde fra de fire Himmelens Hjørner komme over Elam, og adsprede dem i alle disse samme Vinde, og der skal intet Folk være, hvorhen ei (Vogen) af de Fordrevne af Elam skal komme.

37. Og jeg vil knuse Elam for deres Hjenders Ansigt og for deres Ansigt, som søge efter deres Liv, og lade Ulykke komme over dem i min grumme Brede, siger Herren; og jeg vil sende Sværdet efter dem, indtil jeg haver gjort Ende med dem.

38. Og jeg vil sætte min Throne i Elam, og derfra vil jeg lade omkomne Konge og Fyrster, siger Herren.

39. Og det skal skee i de sidste Dage, da vil jeg omvende Elams Fængsel, siger Herren.

50. Capitel.

Jeremias spaaer om Babels og dens Gubers Ødelæggelse ved de Meder og Perser, og at Israels Folk skulle komme til deres Land igjen, 1-7; raader dem til at flye fra Babel, hvilket Gud vil straffe for Indbyggernes Afguderies. Tyrannies imod Guds Folk og Stoltbeds Skyld, 8-32. Han trøster Israels Børn med Forløsning af Fængslet, men truer de Babilonier med svare Domme, 33-46.

Det Ord, som Herren talede imod Babel, imod Chaldæernes Land, formedeltst Jeremias, Propheten: Es. 13, 1. 14, 4. Jer. 51, 1.

2. Rundgjører iblandt Hedningerne, og lader høre, og opløfter Banner, lader høre, I skulle ikke dølgge det, siger: Babel er indtagen, Bel er beskjæmmet, Merodach er knust, dens Afguder ere beskjæmmede, dens (Stygge) Afguder ere knuste.

1 Sam. 31, 9.

3. Thi et Folk af Norden er draget op over den; det skal gjøre dens Land (aldeles) øde, og Ingen skal være, som boer deri, baade Menneſter og Fæ ere flygtede, ere bortgangne.

4. I de ſamme Dage og paa den ſamme Tid, ſiger Herren, ſkulle Iſraels Børn komme, de og Judæ Børn tillige; de ſkulle gaae frem og græde og ſøge Herren deres Gud.

c. 31, 9.

5. De ſkulle ſpørge efter Zion, paa Beizene ere deres Anſigter (vendte) hid; kommer og fører eder til Herren med en evig Pagt, (ſom) ikke ſkal glemmes.

Eſ. 2, 3.

6. Mit Folk var fortabte ſaar, deres Hyrder havde forſort dem, de havde afvendt dem (til at gaae) paa Bjergene; de gif fra Bjergene paa Høiene, de glemte deres Leie.

7. Alle, ſom fandt dem, aade dem, og deres Hjender ſagde: Vi have ikke Skyld, fordi at de have ſyndet imod Herren i Retfærdigheds Volig, og imod Herren, deres Fædres Forhaabning.

c. 10, 3.

8. Iſlyer midt ud af Babel, og drager ud af Chaldæernes Land, og værer ſom Buſke for en Hjord.

c. 51, 6. 45. Nab. 18, 4.

9. Thi ſee, jeg opvækker og lader opkomme over Babel ſtore Folks Forſamling af Nordenland, og de ſkulle ruſte ſig imod den, derfra ſkal den indtages; deres Pile ere ſom en vældig forſtandig (Krigsmands), der ſkal ikke vende forgjæves tilbage.

10. Og Chaldæa ſkal blive til Rov; Alle, ſom det rove, ſkulle mættes, ſiger Herren,

11. fordi I glædede, fordi I frydede eder, da I plyndrede min Arv, fordi I ſloge (op) ſom en Kalb i Græs, og vrinſtede ſom de ſtærke (Heſte).

c. 5, 8; 8, 16.

12. Eders Moder er ſaare beſkjæmmet, hun, ſom fødte eder, er bleven tilſtamme; ſee, (hun er bleven) det Sidſte af Hedningerne, en Drk, et tørt (Sted) og en øde Mark.

13. Den ſkal ikke beboes for Herrens Bredeſ Skyld, og den ſkal ganſke være en Ødelæggelſe; Alle, ſom gaae frem for Ba-

bel, ſkulle forſkrækkes og hvidſle over all dens Plager.

14. Ruſter eder imod Babel trindt omkring, Alle, ſom ſpænde Bue! ſkyder til den, ſparer ikke Pile; thi den haver ſyndet imod Herren.

15. Naaber (med Glæde) over den trindt omkring, den haver givet ſin Haand (fra ſig), dens Grundvolde ere faldne, dens Mure ere nedbrudte; thi det er Herrens Hævn, hævier eder paa den; ſaaſom den haver gjort, gjører ved den.

Nab. 18, 2. Jer. 51, 24. Ef. 137, 8. Lbad. v. 15.

16. Udrydder af Babel Sædemanden og den, ſom tager fat paa Segl i Høſtens Tid; de ſkulle ſee tilbage, hver til ſit Folk, for Jordærverens Sværd, og flye, hver til ſit Land.

c. 46, 16.

17. Iſrael var (ſom) adſpredte Lam, og havde fordrevet ham; førſt aad Kongen af Aſſyrien ham, og denne Sidſte, Nebucadnezar, Kongen af Babel, haver ſønderſlaget hans Been.

2 Kong. 17, 5. G. 23, 1 fg.

18. Derfor ſagde den Herre Zebaoth, Iſraels Gud, ſaaledes: See, jeg hjemſøger Kongen af Babel og hans Land, ligeſom jeg haver hjemſøgt Kongen af Aſſyrien.

19. Og jeg vil føre Iſrael tilbage til ſin Volig, og han ſkal føde ſig paa Carmel og Baſan, og hans Sjel ſkal mættes paa Ephraims Bjerg og Gilead.

20. I de ſamme Dage og paa den ſamme Tid, ſiger Herren, ſkal Iſraels Misligning ſøges og ikke (være mere), og Judæ Synder (ſøges) og ikke findes; thi jeg vil tilgive den, ſom jeg lader overblive.

21. Drag op imod det Land, imod Merathaim, og til de Buddhyggere udi Fekod; ødelæg og ſæt i Vand efter dem, ſiger Herren, og gjør efter alt det, ſom jeg haver budet dig.

Eſ. 23, 23.

22. Der er en Krigslyd i Landet og ſtor Forſtyrrelſe.

23. Hvorledes er al Jordens Hammer afhuggen og ſønderbrudt? hvorledes er Babel bleven til en Ødelæggelſe iblandt Hedningerne?

c. 51, 20. Ef. 13, 19 fg.

24. Jeg ſtillede Snarer for dig, og du er ogſaa fangen, Babel! og du, du vidſte det ikke; du er funden, ja ogſaa greben, thi du haver befattet dig med Krig imod Herren.

5 Mel. 2, 9.

25. Herren haver opladt ſit Viggendefæ og udført ſin Bredeſ Vaaben; thi det er

Herrens, den Herre Zebaoths Gjerning i de Chaldæers Land.

26. Kommer imod den fra Enden, oplader dens Kornhuse, opkaster den som Kornhøje og ødelægger den, at Intet bliver tilovers for den.

27. Dræber med Sværd alle dens Stude, fører dem ned til Slagten; vee over dem! thi deres Dag er kommen, deres Hjemsojelses Tid. v. 31.

28. Der er deres Røst, som flye og ere indkomne af Babels Land, at kundgjøre udi Zion Herrens vor Guds Havn, hans Tempels Havn. c. 51, 11. Ef. 34, 8.

29. Kalder sammen imod Babel, 3 Mægtige! alle dem, som spænde Bue, slaar Veir om den trindt omkring, lader Ingen indkomme (af den), betaler den efter dens Gjerning, gjører imod den efter alt det, som den gjorde; thi den haver handlet hovmodeligen imod Herren, imod Israels Hellige. v. 15. c. 51, 24. Ps. 137, 8. Begr. 3, 64.

30. Derfor skulle dens unge Karle falde paa dens Gader, og alle dens Krigsmænd skulle udryddes paa den samme Dag, siger Herren.

31. See, (jeg vil) til dig, du Hovmodige! siger Herren, den Herre Zebaoth; thi din Dag er kommen, den Tid, (paa hvilken) jeg vil hjemsoge dig. c. 46, 21. Hos. 9, 7.

32. Og den Hovmodige skal støde sig og falde, og Ingen skal opreise ham; og jeg vil antænde en Ild i hans Stæder, og den skal fortære alt det, (som er) trindt omkring ham. c. 49, 27.

33. Saa sagde den Herre Zebaoth: Israels Børn ere fortrykte, og Judæ Børn tillige, og Alle, som toge dem fangne, holde paa dem, de vægre sig for at lade dem fare.

34. Deres Løser er stærk, Herre Zebaoth er hans Navn, han skal vissefelen udføre deres Sag, paa det han kan komme Landet til at hvile, men Indbyggerne i Babel til at bære. Nab. 18, 8. 3er. 51, 33.

35. Sværd (skal komme) over Chaldæerne, siger Herren, og til Indbyggerne i Babel og til dens Fyrster og til dens Bise.

36. Sværd (skal komme) til de Vognagtige, og de skulle blive til Daarer; Sværd (skal komme) til dens Vældige, og de skulle knuses.

37. Sværd (skal komme) til dens Heste og til dens Vogne og til al den Hob af allehaande (Folk), som er midt udi den, og de skulle blive til Qvinder; Sværd (skal

komme) til dens Eiggendefæ, og de skulle røves. c. 51, 30. Nab. 3, 13.

38. (Der skal komme) Torhed til dens Bunde, og de skulle borttørres; thi det er udskaarne Billebers Land, og de rose sig af de forfærdelige (Mguder).

39. Derfor skulle Zijim med Zijim boe (der), og Strudsunger boe derudi, og den skal ikke ydermere beboes evindeligen, og Ingen skal boe i den fra Slægt til Slægt. Nab. 18, 2 fg. Ef. 13, 21.

40. Ligesom Gud haver omkastet Sodom og Gomorra og dens Naboer, siger Herren, (saa) skal ingen Mand boe der, og intet Mennekses Søn være fremmed i den. c. 49, 18. 1 Mos. 19, 24. 25 fg.

41. See, et Folk kommer fra Norden, ja et stort Folk, og mange Ronger skulle opvækkes fra Jordens Sider.

42. De skulle tage fat paa Bue og Glasvind, de ere grumme og skulle ikke forbarme sig, deres Røst skal bruse som Hædet, og de skulle ride paa Heste; (hver er) rustet som en Krigsmand imod dig, Babels Datter!

43. Kongen af Babel horte deres Rygte, og hans Hænder sank; Angest betog ham, (ja) Smerte som hendes, der føder.

44. See, han kommer op som en Løve fra den høie Jordan imod en stærk Bolig, thi jeg vil gjøre, at de i et Dieblis skulle løbe fra den; og hvo er den unge Karl, som jeg vil bestikke imod den? thi hvo er som jeg, og hvo kan sætte mig Tid for, og hvo er den Hyrde, som kan staae for mit Ansigt? c. 49, 19 fg. 3os 38, 2.

45. Derfor hører Herrens Raad, som han haver raadslaget imod Babel, og hans Tanke, som han haver tænkt imod de Chaldæers Land; mon de Mindste af Hjorden ikke skulle slæbe dem? mon han ikke skal ødelægge Boligen tilligemed dem?

46. For den Røst, at Babel er indtagen, bævede Jorden, og et Strig er hørt iblandt Hedningerne.

51. Capitel.

Herren vil sende de Meder og Perser som en fordærvelig Vind, og Kastere imod Babel, og dens Indbyggere skulle vissefelen og aldeles omkomme, 1-44. Israels Folk skal drage ud fra dem og flye den Ulykke, 45-58. Seraja saaer en Bog, hvori Guds Domme over Babel ere beskrevne af Propheten, hvilken han skal læse for Folket i Babel og siden kaste i den Flod Phrat, 59-64.

Saa sagde Herren: See, jeg opvækker imod Babel og imod Indbyggerne,

(ja) deres Hjerte, som staae op imod mig, et fordærveligt Veir. c. 50, 1.

2. Og jeg vil sende Kasterne til Babel, og de skulle kaste den og udtømme dens Land; thi de skulle være over den trindt omkring paa Ulyffens Dag.

3. Imod den, (som) spænder (Bue), spænder Buespænderen sin Bue, og imod den, som ophøier sig i sit Pantfer; og I skulle ikke spare dens unge Karle, I skulle ødelægge al dens Hær,

4. at de Saarede skulle falde i Chaldeæ= nes Land, og de Tjennemstakne paa dens Gader.

5. Thi Israel og Juda (skulle) ikke (for= lades) i Enkestand af sin Gud, af den Herre Zebaoth, skøndt deres Land er fyldt med Styld for Israels Hellige. Ps. 71, 22.

6. Flyr midt ud af Babel, og redder, hver sin Sjæl, at I ikke ndryddes i dens Miesgjerning; thi denne er Herrens Hevns Tid, han betaler hende efter Fortjeneste.

c. 50, 8. Ef. 31, 8. 5 Mos. 32, 35.

7. Babel var et Guldbæger i Herrens Haand, hun haver gjort al Verden druffen; Hedningerne have druffet af hendes Viin, derfor bleve Hedningerne galne. c. 25, 27, 28.

8. Babel er hasteligen falden og sonder= brudt; hyler over den, tager Balsam til dens Smerte, om den kunde maafsee læges.

Ef. 21, 9. Ab. 14, 8; 18, 2.

9. Vi vilde have lægt Babel, men den blev ikke lægt; forlader den, og lader os drage, hver til sit Land; thi dens Dom naaer til Himmelen, og er opløstet indtil (de øverste) Skyer. 1 Mos. 18, 20. Ab. 18, 5.

10. Herren haver udført vore Retfærdig= heder; kommer og lader os opregne Her= rens vor Guds Gjerning i Zion. Ps. 66, 16.

11. Polerer Pilene, famler fuldt (Tal af) Skjolde, Herren haver opvaft Kongerne af Mediens Land, thi hans Anslag (staaer) imod Babel til at lade den fordærve; thi det er Herrens Hevn, hans Tempels Hevn.

c. 50, 28.

12. Opløfter Banner imod Murene i Babel, holder stærk Vagt, opsætter Vog= tere, beskifter Vurere; thi baade haver Her= ren tænkt, (ja) ogsaa gjort det, som han haver talet imod Babels Indbyggere.

13. Du, som boer ved de store Bænde, som er mægtig af Liggendefæ, din Ende er kommen, din Gjerrigheds Maal. Ab. 17, 1.

14. Den Herre Zebaoth haver svoret ved sig selv: Jeg vil vissefælig fylde dig med

Mennesker ligesom med Oldenborrer, og de skulle synge imod hverandre over dig med et Frydestrig. c. 49, 13. Amos 6, 8.

15. Den, som haver gjort Jorden ved sin Kraft, som beredte Jorderige ved sin Viisdom, og udbredte Himmelen ved sin Forstand,

1 Mos. 1, 6. Jer. 10, 12.

16. naar han udgiør Røsten, (er der) et Bulder af Bænde i Himmelen, og han drager Damp op fra Jordens Ende; han gjør Lynet (tillige) med Regnen, og udsør= rer Veiret af sine Liggendefæ.

c. 14, 22. Job 28, 26. Job. 3, 8.

17. Hvert Menneske er ufornuftigt, for det har ingen Kundskab, hver Guldsmed er besjæmnet ved det udskaarne Billede, thi hans støbte Billede er falskt, og der er ikke Aand i dem.

Ef. 41, 9, 11. Ps. 96, 5. Ef. 41, 24, 29.

18. De ere Forsængelighed, (ja) en me= get besvigelig Gjerning; de skulle omkomme paa deres Hjemfølgelses Tid.

19. Jakobs Deel er ikke som disse, thi han er den, som danner Altning, og (Israel er) hans Arvs Stamme; Herre Zebaoth er hans Navn. Ef. 51, 13; 54, 5. Jer. 31, 35.

20. Du (haver været) mig en Slaaham= mer, (ja) Krigsbaaben; og jeg haver ad= spredt Hedninger ved dig, og fordærvet Riger ved dig. c. 50, 23.

21. Og jeg haver adspredt Hesten ved dig, og den, som rider paa den, og jeg ha= ver adspredt Vognen ved dig, og den, som farer paa den. c. 50, 37.

22. Og jeg haver adspredt ved dig Mand og Qvinde, og adspredt ved dig Gammel og Ung, og adspredt ved dig ung Karl og Jomfru.

23. Og jeg haver adspredt ved dig Hyrde og hans Hjord, og adspredt ved dig Alger= mand og hans Far (Ørne), og adspredt ved dig Jhrster og Forstandere.

24. Men jeg vil betale Babel og alle Chaldeæas Indbyggere al deres Indskab, som de have gjort i Zion, for eders Dine, siger Herren. c. 50, 29.

25. See, (jeg vil) til dig, du fordærvelige Bjerg, siger Herren, du, som fordærver al Jorden, og jeg vil udrykke min Haand over dig og vælte dig af Klipperne, og vil gjøre et udbraendt Bjerg af dig.

26. Og de skulle ikke tage en Steen til et Hjørne eller en Steen til Grundvolde af dig, men du skal blive til evige Ødelæg= gelse, siger Herren. c. 25, 12.

27. Opløfter Banner i Landet, blæser i Trompeten iblandt Hedningerne, helliger Hedninger imod den, optraaer over den Ararats Riger, Minni og Assenas, beklæder en Hovedsmand imod den, fører Hefte op som suurrende Oldenborrer. Es. 37, 38.

28. Helliger Hedninger imod den, (nemlig) Kongerne af Medien, dets Fyrster og alle dets Forstandere og alt dets Herredømmes Land.

29. Og Landet skal bæve og lide Smerter; thi Herrens Tanker ere stadfæstede imod Babel, at gjøre Babels Land til en Odelæggelse, at Ingen skal boe (der).

30. De Vældige i Babel lode af at stride, de bleve i Befæstningerne, deres Styrke er forsmægtet, de ere blevne til Qvinder; man har opbrændt dens Boliger, dens Stænger ere sønderbrudte. c. 50, 37.

31. Den, som løber, skal løbe imod den, som løber, og den, som forkynder, imod den, som forkynder, til at forkynde Kongen i Babel, at hans Stad er vunden fra Ende den,

32. og (at) Færgestederne ere indtagne, og de have opbrændt (Kørene i) Søerne med Ild, og Krigsmændene ere forfærdede.

33. Thi saa sagde den Herre Zebaoth, Israels Gud: Babels Datter er ligesom et Oegulb, det er Tid, at man træder derpaa; det er endnu et Lidet, og dens Høfts Tid skal komme. Es. 21, 10.

34. Nebucadnezar, Kongen af Babel, aad mig, sønderknuste mig, gjorde mig som et tomt Kar, opslugte mig som en Drage, fyldte sin Bug med mine nydelige (Retter); han fordrev mig.

35. Den Vold, mig og mit Kjød (er fæet, komme) over Babel! skulle Zions Indbyggere sige, og mit Blod over Chaldeas Indbyggere! skal Jerusalem sige.

36. Derfor sagde Herren saaledes: See, jeg vil udføre din Sag og hegne din Høvn, og jeg vil gjøre dens Hav tørt og fortørre dens Kilbe. c. 50, 31.

37. Og Babel skal blive til Steenhobe, Dragets Bolig, Forstrækkelse og Hvidsel, at Ingen skal boe (der). c. 9, 11; 10, 22.

38. De skulle brøle tillige som unge Løver, de skulle sfrige som Løveunger.

39. Jeg vil gjøre dem et Gjestebud, naar de ere blevne hede, og gjøre dem drukne, paa det de skulle fryde sig; men de skulle sove en evig Søvn og ikke opvaagne, siger Herren. Dan. 5, 1 fg. Ser. 51, 57.

40. Jeg vil nedføre dem ligesom Lam til at slagtes, som Bædere med Buxke.

41. Hoorledes er Gefach indtagen, og al Jordens Priis greben? hoorledes er Babel bleven til en Forstrækkelse iblandt Hedningerne? c. 25, 26 fg.

42. Havet er gaaet op over Babel, den er skjult med mangfoldige Bølger deraf.

43. Dens Stæder ere blevne til en Forstrækkelse, et tørt (Sted) og en øde Mark, et Land, i hvilket ingen Mand boer, og hvor intet Mennekses Søn gaaer igjennem. v. 37.

44. Og jeg vil hjemføge Bel i Babel, og udbringe det, som han haver opslugt, af hans Mund, og Hedningerne skulle ikke ydermere løbe til ham; ogsaa Babels Muur er falden. c. 50, 2.

45. Drager midt ud deraf, mit Folk! og redder, hver sin Sjæl, for Herrens grumme Brebes Skyld, c. 50, 8. Hab. 18, 4.

46. at eders Hjerte skal ikke maafsee blive blødt, og I skulle frygte, naar Rygtet høres i Landet; thi der skal komme et Rygte i det (ene) Aar, og derefter et Rygte i det (andet) Aar, og Vold i Landet, en Hersker (skal komme) over en Hersker. 2 Kron. 34, 27.

47. Derfor, see, de Dage komme, at jeg vil hjemføge de udstaarne Billeder i Babel, og dens ganske Land skal blive tilskamme, og alle dens Saarede skulle falde midt derudi. c. 9, 25; 19, 6.

48. Og Himmelen og Jorden og Alt, hvad der er i dem, skal synge (med Fryd) over Babel; thi dens Odelæggere skulle komme fra Norden, siger Herren. Hab. 18, 20.

49. (Ligesom) ogsaa Babel (var Marsag) til, at der faldt Thjelslagne i Israel, saa skulle af Babel falde Saarede i det ganske Land.

50. I, som ere undkomne fra Sværd, drager bort, staaer ikke (stille), kommer Herren ihu langt fra, og lader Jerusalem opkomme i eders Hjerte. Rf. 137, 5. Ser. 3, 16.

51. Vi vare befjæmmede, thi vi maatte høre Forhaanelse; Stjændsel skulde vore Ansigter, thi Fremmede kom over Herrens Huses Helligdomme.

52. Derfor, see, de Dage komme, siger Herren, at jeg vil hjemføge dens udstaarne Billeder, og de Saarede skulle jamre sig i alt dens Land. Ges. 26, 15.

53. Fordi Babel vilde opstige i Himmelen, og fordi den vilde befæste sin Kraft i det Høie, skulle dens Odelæggere komme fra mig, siger Herren. c. 49, 16.

54. (Der kommer) et Strigs Lyd fra Babel, og en stor Forstyrrelse fra de Chaldæers Land.

55. Thi Herren ødelægger Babel, og lader omkomme af den den store Lyd, og deres Bølger skulde bruse som store Bølge, deres Røsts Bulder udgives. v. 42.

56. Thi der er kommen en Ødelægger over den, over Babel, og dens Bældige ere grebne, deres Buer ere brudte; thi Betalingers Gud, Herren, skal vissefælg betale.

57. Og jeg vil gjøre dens Hovedsmænd og dens Viise, dens Fyrster og dens Forstandere og dens Stærke drukne, og de skulde sove en evig Søvn og ikke opvagne, siger Kongen, hvis Navn er Herre Zebaoth. v. 39. Ps. 21, 10.

58. Saa sagde den Herre Zebaoth: Babels Mure, (ja) den brede skal vist blottes, og dens høie Porte opbrændes med Ild, og Folk skulde have bemøiet sig forgjæves, og (alle Slags) Folk for Ilden, og de skulde have arbeidet sig trætte (derfor).

59. Det Ord, som Jeremias, Propheten, befoel Seraja, Søn af Nerija, Søn af Mahafia, der han drog til Babel med Zedekias, Judæ Konge, i hans Riges det fjerde Aar; men Seraja var en fredelig Fyrste.

60. Og Jeremias skrev al den Ulykke, som skulde komme over Babel, i en Bog, alle disse Ord, som ere skrevne om Babel.

61. Og Jeremias sagde til Seraja: Naar du kommer til Babel, da see til og læs alle disse Ord.

62. Og du skal sige: Herre! du haver talt imod dette Sted til at udrydde det, at der Ingen skal være, som boer i det, hverken Menneſte eller Dyr; thi det skal være (til) evige Ødelæggelser. v. 26. Esch. 35, 9.

63. Og det skal skee, naar du haver endt at læse denne Bog, (da) skal du binde en Steen ved den og kaste den midt i Phrat. Hab. 18, 21.

64. Og du skal sige: Saa skal Babel synke og ikke komme op fra den Ulykke, som jeg lader komme over den, og de skulde blive trætte. Hertil (gaar) Jeremias Ord. c. 48, 47.

52. Capitel.

Jerusalem bliver belejret og indtages, Zedekias fanges, blindes og bindes, 1-11. Templet og de store Huse opbrændes, Murene nedbrødes, de Fleste og Fornemste af Folket bortføres, saa

og ringe Folk lades tilbage, Templets Restsaber bortføres, og nogle af Bræsterne og Andre dræbes, 12-27. De fangne Zeders Tal opregnes, som til forskjellige Tider vare blevene bortførte til Babel, 28-30. Jojachin udføres af Fængslets Huus, 31-34.

Zedekias var eet og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regjerede elleve Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Hamutal, Jeremias Datter, af Libna. c. 37, 1. 2 Kong. 24, 18 fg. 2 Kron. 36, 10, 11.

2. Og han gjorde det, (som var) ondt for Herrens Dine, efter alt det, som Jojachin gjorde.

3. Men det skede af Herrens Brede imod Jerusalem og Juda, indtil han kastede dem fra sit Ansigt; og Zedekias faldt af fra Kongen af Babel. Esch. 17, 15.

4. Og det skede i hans Riges det niende Aar, i den tiende Maaned, paa den tiende (Dag) i Maaneden, da kom Nebucadnezar, Kongen af Babel, han og al hans Hær, imod Jerusalem, og de leirede sig imod den, og de byggede Bolværk imod den trindt omkring. c. 39, 1; 32, 2. 2 Kong. 25, 1 fg.

5. Saa blev Staden belejret indtil Kong Zedekias ellevte Aar.

6. I den fjerde Maaned, paa den niende (Dag) i Maaneden, da fik Hungeren Overhaand i Staden, og der var ikke Brød for Folket i Landet.

7. Og man brød ind i Staden, og alle Krigsmænd flyede og droge ud af Staden om Natten, ad den Ports Veie imellem de to Mure, som er ved Kongens Have, — og Chaldæerne (laar) trindt omkring Staden — og de droge hen ad Veien til den flette Mark.

8. Men Chaldæernes Hær forfulgte Kongen, og de naaede Zedekias paa de flette Marker ved Jericho, og al hans Hær blev adspredt fra ham.

9. Og de greb Kongen og førte ham op til Kongen af Babel til Ribla i Hamaths Land; og han talte med ham (om) Ret. 5 Mos. 28, 36.

10. Og Kongen af Babel lod slagte Zedekias Børn for hans Dine, og han lod ogsaa slagte alle Judæ Fyrster i Ribla. c. 39, 6 fg.

11. Men man blindede Zedekias Dine, og de bandt ham med to Kobberlænker, og Kongen af Babel lod ham føre til Babel og lagde ham i Fængsel indtil hans Dødsdag.

12. Og i den femte Maaned, paa den tiende (Dag) i Maaneden, — det Aar er

det nittende Kong Nebucadnezars, Kongen af Babels, Nar — kom Nebusar-Aldan, den Øverste for Drabanterne, som stod for Kongen af Babels Ansigt, til Jerusalem.

13. Og han opbrændte Herrens Huus og Kongens Huus og alle Husene i Jerusalem, ja alle store Huse opbrændte han med Ild.

14. Og alle Jerusalems Mure trindt omkring nedbrød af Chaldæernes Hær, som var med den Øverste for Drabanterne.

15. Og af de Ringe af Folket og det Øvrige af Folket, de Overblevne i Staden, og de Afraadne, som vare faldne til Kongen af Babel, og den øvrige Mangfoldighed lod Nebusar-Aldan, den Øverste for Drabanterne, bortføre.

16. Og af de Ringe i Landet lod Nebusar-Aldan, den Øverste for Drabanterne, blive tilbage til Viingaardsmænd og til Algermænd.

17. Og Kobberstøtterne, som vare i Herrens Huus, og Stolene og Kobberhabet, som var i Herrens Huus, sønderbrød Chaldæerne, og de førte alt Kobber deraf til Babel.

c. 27, 19.

18. Og Gryderne og Skufferne og Psaalterne og Staaerne og Røgelsestaaerne og alle Kobberfarrene, som de tjente med, tog de bort.

19. Og Bækkenerne og Ildfarrene og Staaerne og Gryderne og Østetagerne og Røgelsestaaerne og Halvrørene, hvad som var heelt Guld, og hvad som var heelt Sølv, tog den Øverste for Drabanterne.

20. De to Støtter, det ene Hav og de tolv Kobberørne, som vare under Stolene, hvilke Kong Salomo lod gjøre til Herrens Huus; der var ikke Bægt paa Kobberet af dem, af alle disse Rar.

1 Kong. 7, 25.

21. Og hvad Støtterne angaaer, var Hviden af een Støtte atten Alen, og en Traad, tolv Alen (lang), gif omkring den, og den var fire Fingre tyk, huiul (indentil).

1 Kong. 7, 15.

22. Og Kronen derpaa var af Kobber, og een Krones Hvide var fem Alen, og Garnet og Granatæblerne omkring paa Kronen vare alle af Kobber; og paa denne (Maade) var (og) paa den anden Støtte og Granatæblerne.

23. Og der vare sex og halvsensindstyve Granatæbler imod (de fire) Veir; alle Granatæblerne vare hundrede paa Garnet trindt omkring.

1 Kron. 9, 21.

24. Og Øversten for Drabanterne tog Seraja, den Øpperstepræst, og Zephania, Præsten af det andet (Skifte), og tre Dørvogtere.

25. Og af Staden tog han een Højbetjent, som var Befalingsmand over Krigsmændene, og syv Mænd af dem, som saae (altid) Kongens Ansigt, som fandtes i Staden, og Skriveren, som var Strids-høvedsmand, den, som mønstrede Folket i Landet, og tredsindstyve Mænd af Folket i Landet, som fandtes i Staden.

26. Og Nebusar-Aldan, den Øverste for Drabanterne, tog dem og førte dem til Kongen af Babel til Ribla.

27. Og Kongen af Babel slog dem og dræbte dem i Ribla i Hamaths Land; saa blev Juda bortført af sit Land.

2 Kong. 25, 21.

28. Dette er det Folk, som Nebucadnezar bortførte: 3 det syvende Nar, tre tusinde og tre og tyve Jøder;

29. i det attende Nebucadnezars Nar, af Jerusalem otte hundrede, to og tredive Sjæle;

30. i det tre og tyvende Nebucadnezars Nar bortførte Nebusar-Aldan, den Øverste for Drabanterne, af Jøderne syv hundrede, fem og fyrretyve Sjæle; alle Sjæle vare fire tusinde og sex hundrede.

31. Og det skede i det syv og tredivte Nar, efterat Sojachin, Judæ Konge, var bortført, i den tolvte Maaned, paa den fem og tyvende (Dag) i Maaneden, (da) opløstede Evilmerodach, Kongen af Babel, i det Nar, han blev Konge, Sojachins, Judæ Konges, Hoved og førte ham ud af Fængslets Huus.

2 Kong. 25, 27.

32. Og han talede gode (Ord) med ham, og satte hans Stol over de Kongers Stole, som vare hos ham i Babel.

c. 50, 21. Es. 40, 2.

33. Og han omstiftede hans Fængsels Klæder; og han aad stedse Brød for hans Ansigt alle sit Livs Dage.

34. Og (anlangende) hans Underholdning, da gaves (ham) bestandig Underholdning af Kongen af Babel, hver Dags Ting paa sin Dag, indtil hans Dødsdag, alle hans Livs Dage.

Begrædelsers Bog.

1. Capitel.

Jeremias beslæger Jerusalem og det jødiske Folks elendige og jammerlige Tilstand, 1-7; besjender, at al den Ulykke var kommen over dem for deres mangfoldige grove Synders Skyld, 8-19; beder, at Gud vilde formilde deres Straf og betale deres Sjender deres Dndsskab, 20-22.

Svorledes sidder Staden (jaa) eenlig, som havde meget Folk? den er som en Enke; (den, som var saa) stor iblandt Hedningerne, en Hyrstinde iblandt Landstaberne, er skatshylbig. Es. 54, 4.

2. Den græder om Natten, og dens Taarer (løbe) over dens Kinder; der er Ingen, som trøster den, af alle dem, som elskede den; alle dens Venner ere trosløse imod den, de ere dens Sjender.

Jeb 7, 3. Begr. 1, 9. Ps. 69, 21.

3. Juda er bortført for Elendighed og for megen (Trældoms) Tjeneste, hun boer iblandt Hedningerne, hun finder ikke Ro; alle hendes Forsølgere grebe hende imellem traunge (Steder).

4. Zions Veie sørge, fordi man ikke kommer til Forsamling; alle dens Porte ere ødelagte, dens Præster sukke; dens Sønner ere bedrøvede, og for hende selv (er det) bittert.

5. Dens Modstandere ere blevne til Hov, dens Sjender ere trygge, thi Herren haver bedrøvet den for dens mange Overtrædelsers Skyld; dens spæde Børn ere dragne i Fængsel for Modstanderens Ansigt. 5 Mosf. 28, 43. 44.

6. Og fra Zions Datter er udført al hendes Prydselse; hendes Hyrster vare ligesom Hjorte, der ikke finde Føde, og gif foruden Kraft for Forsølgereens Ansigt.

7. Jerusalem ihukommer i sin Elendigheds og sin Forsølgelses Dage alle sine ønskelige Ting, som den havde i gamle Dage, at dens Folk er faldet i Modstanderens Haand, og der er Ingen, som hjælper den; Modstanderne saae den, de loe ad dens Sabbater. c. 3, 19.

8. Jerusalem haver syndet svarlig, derfor er den som en ureen Kvinde; Alle, som ærede den, agte den ringe, thi de saae dens

Blusel, ja, den sukkede selv og har vendt sig tilbage. v. 17.

9. Dens Ureenhed var paa dens Somme, den kom ikke sit Yderste ihu, og den er nedfaren i underlige (Maader, der er) Ingen, som trøster den; Herre! see min Elendighed, thi Sjenden gjorde sig stor.

5 Mosf. 32, 29. Ps. 19, 42. Begr. 1, 2.

10. Modstanderen udstrakte sin Haand over alle dens ønskelige Ting; thi den saae, at Hedninger ere komne i dens Helligdom, hvilke du havde befalet, de skulde ikke komme i din Forsamling. 5 Mosf. 23, 8. Neh. 13, 1.

11. Alt dens Folk sukker og søger efter Brød, de give deres ønskelige Ting for Mad, at vederqvæge (deres) Sjæl; see, Herre! og sku, at jeg er ringe (agtet)!

Ps. 37, 25.

12. Kommer det ikke eder ved, Alle, som gaae forbi ad Veien? skuer og seer, om der er en Smerte som min Smerte, der mig er vederfaren; thi Herren haver bedrøvet (mig) paa sin grumme Bredes Dag.

13. Han sendte en Åld af det Høie i mine Been, og han herskede over den; han udstrakte Garn for mine Fødder, førte mig tilbage, han gjorde mig øde (og) svag den ganske Dag.

14. Mine Overtrædelsers Nag er tilbundet ved hans Haand, de ere sammenviklede, de ere komne op over min Hals, han lod min Kraft falde; Herren haver givet mig i (deres) Hænder, jeg kan ikke opkomme. Ps. 38, 5.

15. Herren nedtraadte alle mine Mægtige, (som vare) midt i mig, han lod sammenfalde en Forsamling over mig til at forstyrre mine unge Karle; Herren traadte Vinpersen for Sønneren, Judæ Datter.

Es. 63, 3. Ps. 19, 15.

16. Over disse Ting græder jeg; mit Die, mit Die nedflyder med Vand, thi Trøsteren, som skulde vederqvæge min Sjæl, er langt fra mig; mine Børn ere ødelagte, thi Sjenden sit Overhaand.

Ser. 9, 1; 14, 17. Ps. 69, 21.

17. Zion udbreder sine Hænder, der er Ingen, som trøster den; Herren hød om

Jakob, at de, (som vare) omkring ham, (skulde vorde) hans Modstandere; Jerusalemlen var som en ureen Kvinde imellem dem.

v. 8.

18. Herren, han er retfærdig, thi jeg var gjenstridig imod hans Mund; hører dog, alle Folk! og seer min Smerte; mine Jomfruer og mine unge Karle ere gaaede i Fængsel.

Dan. 9, 7. 8. 9.

19. Jeg raabte paa mine Elskere, de bedroge mig, mine Præster og mine Ældste i Staden maatte opgive Aanden, da de søgte sig Brød, at de kunde vederkvæge deres Sjæl.

v. 11. Ps. 37, 25.

20. See, Herre! at jeg haver Angest, mine Indvolde ere rørte, mit Hjerte haver vendt sig inden i mig, thi jeg haver været meget gjenstridig; idetillid haver Sværdet gjort (mig) barnløs, i Huset var Døden.

Ps. 25, 17. Luc. 21, 26. Begr. 1, 16.

21. De hørte, at jeg sukkede, jeg havde (dog) ingen Trøster; alle mine Fjender hørte min Ulykke, de glædede sig, fordi du, du gjorde det; men naar du lader det komme, du kalder ad en Dag, da skulle de være ligesom jeg.

Ps. 69, 21.

22. Lad al deres Ondskab komme for dit Ansigt, og handle med dem, som du handlede med mig for alle mine Overtrædelsers Skyld; thi mine Sukke ere mange, og mit Hjerte er svagt.

2. Capitel.

Jeremias klager fremdeles, at Herren var bleven sit Folk som en Fjende til Sorg og Bedrøvelse, og beskriver den Sorg, som havde betaget dem, 1-13; hvilket alt var fæstet for deres Synder, Propheternes Forsømmelses og Herrens Prophetiers Foragts Skyld, 14-17. Han formaner Folket til at angre deres Synder og til Bøn, og viser dem, hvorledes de skulle bede, 18-22.

Svortesledes haver Herren formørket Zions Datter (med en tyk Sky) i sin Brede? han haver kastet Israels Herlighed fra Himmelen til Jorden, og han kom ikke sine Fødders Fodskammel ihu paa sin Brede's Dag.

Ap. G. 7, 49.

2. Herren haver opslugt og sparede ikke nogen af Jakobs Boliger, han haver nedbrudt Judæ Datters Befæstninger i sin Fortørnelse, han haver nedlagt (dem) paa Jorden, han haver vanhelliget Riget og dets Fyrster.

3. Han afhuggede hvert Israels Horn i (sin) snufsende Brede, han drog sin høire Haand tilbage for Fjendens Ansigt, og der

brænder i Jakob som en Ildslue; den haver fortæret trindt omkring.

Ser. 17, 27.

4. Han haver spændt sin Bue som en Fjende, han stillede sig med sin høire Haand som en Modstander, og haver ihjelslaget Alle, som vare ønskelige for Dinene; han udøste sin Grumhed i Zions Datters Paulum som en Ild.

c. 3, 12. Ps. 7, 13.

5. Herren var som en Fjende, han haver opslugt Israel, han haver opslugt alle dens Paladser, fordærvet dens Befæstninger og gjort Judæ Datter megen Kummer og Bedrøvelse.

Ej. 29, 2.

6. Og han haver med Vold nedrevet sit Gjerde som en Haves, fordærvet sin Forsamling; Herren haver ladet glemme Forsamling og Sabbat i Zion, og foragtet Konge og Præst i sin Brede's Grumhed.

7. Herren haver bortkastet sit Altar, gjort sin Helligdom til Intet, overantvordet dens Paladfers Muur i Fjendens Haand, at de udgave (deres) Røst i Herrens Hus som paa en Forsamlingsdag.

Ps. 74, 4. Begr. 2, 22.

8. Herren haver tænkt at fordærve Zions Datters Muur, han udstrakte en Maale-snor, han vendte ikke sin Haand tilbage, før han havde opslugt, og han haver gjort, at Værn og Muur maae sørge, de ere vansmægtede tillige.

9. Hendes Porte sank ned i Jorden, han fordærvede og sønderbrød hendes Stænger; hendes Konge og hendes Fyrster ere iblandt Hedningerne, der er ikke Lov, ja, hendes Propheter fandt ikke Syn fra Herren.

Ps. 74, 9.

10. Zions Datters Ældste laae paa Jorden, de taug, opkastede Støv paa deres Hoved, bandt Sælle om; Jomfruer af Jerusalem hængte deres Hoved ned imod Jorden.

11. Mine Dine forsmægtede for den (megen) Graad, mine Indvolde rørttes, min Lever er udghdt paa Jorden over mit Folks Datters Forstyrrelse, der de spæde og diende Børn forsmægtede paa Gaderne i Staden.

Ser. 9, 1. Begr. 1, 16; 4, 4.

12. De maatte sige til deres Mødre: Hvor er Korn og Viin? der de forsmægtede paa Gaderne i Staden som den, der er saaret, der de udgave deres Aand i deres Mødres Skjød.

13. Hvad skal jeg vidne for dig, hvormed skal jeg ligne dig, Jerusalems Datter? hvad skal jeg agte dig lig, at jeg kan trøste

dig, du Jomfru, Zions Datter? thi din Forskyrrelse er stor som Havet, hvo kan læge dig?

Jer. 15, 18; 30, 12.

14. Dine Propheter saae for dig forsænelige og daarlige Ting, og aabenbarede ikke din Misgjerning, at afvende dit Fængsel, men de saae for dig forsænelige Byrder og Bortstødsler.

15. De klappede over dig med Hænderne, Alle, som gif forbi ad Beien, de hvidslede og rystede deres Hoved over Jerusalems Datter: Mon denne være den Stad, hvilkens man sagde at være heel deilig, alt Landets Glæde? Job 27, 23. Ps. 3, 19. Jerb. 2, 15.

16. Alle dine Fjender oplode deres Mund over dig, hvidslede og skare med Tænderne; de sagde: Vi have opslugt; ja, denne er den Dag, som vi biede efter, vi fandt, vi saae (den). Job 16, 9. Ps. 35, 16. Ps. 37, 12.

17. Herren haver gjort det, han havde tænkt, han haver udrettet sit Ord, som han fra gamle Dage havde befalet, han haver nedbrudt og ikke sparet, og han lod Fjenden glæde sig over dig, han ophøiede dine Modstanderes Horn.

3 Mos. 26, 17 fg. 5 Mos. 28, 15 fg.

18. Deres Hjerte raabte til Herren: (O) Zions Datters Muur! lad Graad flyde ned som en Bæk Dag og Nat, giv dig ingen Hvile, lad din Døststeen ikke holde stille.

c. 1, 16. Jer. 14, 17 fg.

19. Staa op, raab (høit) om Natten først i Bagterne, udss dit Hjerte som Vandene for Herrens Ansigt, opløst dine Hænder til ham for dine spæde Borns Sjæls Skyld, som ere forsmægtede af Hunger foran paa alle Gader.

1 Sam. 1, 15. Ps. 63, 5. Ps. 141, 2.

20. Herre! see og sku, hvem du haver saa handlet med; mon Kvinder skulde æde deres Frugt, de spæde Born, (som man bærer) paa Hænderne? mon Præst og Prophet skulde ihjelslaaes i Herrens Helligdom? c. 1, 1. 3. 4: 4, 10. 5 Mos. 28, 53 fg. Jer. 19, 9.

21. Der laae paa Jorden i Gaderne Ung og Gammel; mine Jomfruer og mine unge Karle ere faldne ved Sværdet; du ihjelslog paa din Bredes Dag, du slagtede, du spærede ikke.

5 Mos. 28, 50.

22. Du kaldte som til en Forsamlingsdag mine Rædsler over mig trindt omkring, og der var Ingen, som undkom eller blev tilovers paa Herrens Brede Dag; dem, som jeg havde baaret paa Hænderne og opdraget, dem haver min Fjende ødelagt.

v. 7. 20.

3. Capitel.

Jeremias beslager ydermere det jødiske Folks elendige Tilstand og deres Fjenders Spot over dem, 1-20; trøster sig igjen ved Guds Miskundhed, Retfærdighed, Forsyn og naadige Regjering, 21-36; formaner Folket til Omvendelse, Taalmodighed og Bøn, og at betænke, at saadan Straf kommer for deres Synders Skyld, 37-54; trøster dem med Guds Bønshørelse, og at han skulde give Hevn over deres Fjender, 55-66.

Jeg er den Mand, (som) saae Elendigheden ved hans Grumheds Riis.

2. Han førte mig og lod (mig) gaae i Mørke og ikke i Lys.

3. Ja, han omvendte sig imod mig, han vendte sin Haand den ganste Dag.

4. Han gjorde mit Kjød og min Hud gammel, han sønderbrød mine Been.

c. 1, 13. Ps. 51, 10.

5. Han byggede imod mig, og omringede mig med Galde og Møie.

6. Han lod mig blive i mørke (Steder) som de Døde i Verden.

Ps. 143, 3.

7. Han tilmurede for mig, og jeg kan ikke komme ud, han gjorde mine Robberlænker svære.

8. Naar jeg end skreg og raabte, luskede han til for min Bøn.

Job 19, 7. Ps. 22, 3. Ps. 69, 4.

9. Han haver tilmuret mine Beie med hugne Stene, han haver forvendt mine Stier.

10. (Som) en Bjørn, der ligger paa Luur, blev han mig, (ja som) en Løve i Skjul.

11. Han lod mine Beie bortvende og huggede mig smaa, lagde mig øde.

12. Han spændte sin Bue og stillede mig som Maalet for Pilen.

c. 2, 4. Ps. 7, 13.

13. Han lod komme Pile af sit Røgger i mine Nyrer.

14. Jeg er alt mit Folk til Vatter, (ja) deres Strængeleg den ganste Dag.

Ps. 22, 7. Begr. 3, 63.

15. Han mættede mig med de beste Ting, han gjorde mig druffen med Malurt.

16. Og han knuste mine Tænder med Grums, han nedtrykkede mig i Asfen.

17. Og du haver forkastet min Sjæl fra Fred, jeg haver glemt det Gode.

18. Og jeg sagde: Min Seier er borte, og min Forventelse fra Herren.

19. Kom min Elendighed og min Forsølgelse ihu, (ja) Malurt og Galde.

c. 1, 7.

20. Min Sjæl kommer det vel ihu og hvier sig over mig.

21. Dette vil jeg tage mig til Hjerte igien, derfor vil jeg haabe.

22. Det er Herrens (megen) Miskundhed, at vi ikke ere fortærede; thi hans Barmhertigheder have ingen Ende.

Neß. 9, 31. 1 Kron. 21, 13. Luc. 1, 50.

23. De ere nye hver Morgen, din Trofasthed er stor.

Pf. 52, 3. Pf. 133, 8.

24. Herren er min Deel, sagde min Sjæl, derfor vil jeg haabe til ham.

Pf. 16, 5. Pf. 73, 26.

25. Herren er god mod dem, som bie efter ham, mod den Sjæl, som spørger efter ham.

Pf. 40, 2. Pf. 42, 6. 12.

26. Det er godt, at man haaber og er stille til Herrens Frelse.

27. Det er en Mand godt, at han haver baaret Nag i sin Ungdom.

28. Han kan sidde alene og tie, naar man lægger (Noget) paa ham.

29. Han kan sætte sin Mund i Støvet, om der maastee er Forhaabning.

30. Han kan lade sig slaae paa Kindbenet, han kan møttes med Forhaanelse.

31. Thi Herren skal ikke forkaſte evindeligen.

32. Thi dersom han bedrøver, da skal han forbarne sig efter sin store Miskundhed.

Es. 54, 8.

33. Thi han plager ikke af sit Hjerte eller bedrøver Menneſkens Børn,

34. til at knuse under sine Fødder alle Bundne paa Jorden,

35. til at lade en Mands Ret bøies for den Høiestes Ansigt,

36. til at lade et Menneſke forvendes i sin Trætte, (ligesom) Herren ikke saae det.

37. Hvo er den, som tør sige: Det ſkede dog, (alligevel) Herren ikke beſoel det?

Amos 3, 6.

38. Udkomme ikke af den Høiestes Mund de onde Ting og de gode?

39. Hvorfor murrer et Menneſke, som lever? Enhver (murre) for sine Synder.

Luc. 23, 41.

40. Vader os randsage vore Beie og opspore (dem) og vende om til Herren.

41. Vader os opløſte vort Hjerte med Hænder til Gud i Himmelen.

42. Vi, vi have overtraadt og været gjenſtridige, du, du tilgav ikke.

Pf. 106, 6 fg. Jer. 14, 20.

43. Men du ſkulte (os) med Brede og forfulgte os, ihjelſlog, ſparedede ikke.

44. Du ſkulte dig med en Sky, at der ikke kunde komme Bøn igjennem.

Es. 59, 1. 2.

45. Du gjorde os til Starn og det, som bortkaſtes, midt iblandt Folkene.

Es. 5, 25.

46. Alle vore Fjender oplode deres Mund over os.

47. Der var Forſkrækkelse og Hule for os, (ja) Ødelæggelse og Forſtyrrelſe.

Jer. 48, 43. 44. Es. 24, 17.

48. Mit Die randt med Vandbække over mit Folks Datters Forſtyrrelſe.

c. 1, 16. Jer. 9, 1.

49. Mit Die flød og kunde ikke holde ſtille, (fordi der er) ingen Aſſelſe,

50. indtil Herren ſeer ned og ſeer af Himmelen.

51. Mit Die handlede (ilde) med mit Liv for alle min Stads Døttres Skyld.

52. Mine Fjender jagede mig hart uforſkyldt, ſom en Fugl.

53. De udryddede mit Legeme i en Hule og kaſtede Stene paa mig.

54. Der flød Vand over mit Hoved, jeg ſagde: Jeg er afhuggen.

55. Herre! jeg kaldte paa dit Navn uderſt af Hulen.

56. Du hørte min Røſt; ſkul ikke dit Dre for mit Suk, for mit Raab.

57. Du holdt dig nær den Dag, jeg kaldte paa dig, du ſagde: Frygt ikke!

Pf. 145, 18.

58. Herre! du haver udført min Sjæls Sager, du haver forløſt mit Liv.

59. Herre! du ſaae Fortrædelighed imod mig; dem min Dom!

60. Du ſaae al deres Hevn, (ja) alle deres Tanſer imod mig.

61. Herre! du hørte deres Forhaanelse, alle deres Tanſer over mig,

62. deres Læber, ſom ſtode op imod mig, og deres Betænſning imod mig den ganſte Dag.

63. Sku, naar de ſidde, og naar de ſtaaer op, (da) er jeg deres Strængeleg.

v. 14. Pf. 69, 13. Job 30, 9.

64. Du ſkal gibe dem Betaling igien, Herre! efter deres Hænders Gjærning.

Pf. 137, 8. Jer. 50, 29.

65. Du ſkal gibe dem et Skjul over (deres) Hjerte, din Forbandeſe hører dem til.

Es. 6, 10.

66. Du ſkal forfølg (dem) i Brede, og ødelægge dem fra (at være) under Herrens Himmel.

Pf. 79, 6.

4. Capitel.

Propheten keltager Templets, Hjerternes og Fjoltets elendige Tilstand, Jerusalems Beleiring og Indtagelse, hvilken Straf han i Synderlighed tilskriver de falske Propheters og Præsters Synder, 1-20; forbynder Guds Hevn over Edom og trøster Guds Fjolt, 21, 22.

Hvorledes er Guld det blevet (saa) fordunklet, det gode (kostelige) Guld (saa) forandret? Helligdommens Stene ere faldne foran paa alle Gader. Es. 1, 22.

2. De dyrebare Zions Børn, de agtedes lige ved (siint) Guld; hvorledes holdes de (lige) ved Keerslaster, en Pottemagers Hænders Gjerning?

3. Selv Drager frembyde Brystet, de give deres Unger Die; (men) mit Folks Datter (er bleven) som (den, der er) grum, som Strudser i Orken.

4. Den Diendes Tunge hænger ved hans Gane for Tørst; spæde Børn begjære Brød, der er Ingen, som meddeler dem (det). Ges. 3, 26. Ps. 137, 6. Begr. 2, 11, 12.

5. De, som aade de nydelige (Retter), ere ødelagte paa Gaderne, de, som vare opfjstre i Skarlagen, de omfavne Skarnet.

6. Og mit Folks Datters Misgjerning er større end Sodoms Synd, den, som blev omfattet som i et Dieblis, og der bleve ikke Hænder brugte paa den.

1 Mos. 18, 20; 19, 4 fg.

7. Hendes Nasirære vare renere end Sne, klarere end Mælk; paa Legemet vare de rødere end Perler, de vare polerede som en Saphir.

4 Mos. 6, 2.

8. Deres Stikkelse er mørkere end Sort, de kjendes ikke paa Gaderne; deres Hud hænger ved deres Been, den er tør som Træ. Ps. 119, 53.

9. Det var bedre for dem, som vare ihjelslagne ved Sværd, end for dem, som bleve ihjelslagne ved Hunger; thi disse bortfløde som de, der ere igjennemstufne, fordi der ikke var Grøde paa Marken.

10. Barmhjertige Qvindens Hænder togte deres Børn; de bleve dem til Spise i mit Folks Datters Forsthyrrelse. c. 2, 20.

5 Mos. 28, 53. 2 Kong. 6, 29. Jer. 19, 9. Ges. 5, 10.

11. Herren haver fuldkommet sin Grumhed, udøst sin grumme Vrede og antændt en Ild i Zion, og den fortaærede dens Grundvolde. Jer. 17, 27.

12. Kongerne paa Jorden havde ikke troet det, ei heller Alle, som boe paa Jorderige, at Modstanderen og Fjenden skulde inddrage ad Jerusalems Porte.

13. (Det skede) for dens Propheters Synder, for dens Præsters Misgjerninger, som udgøde Retfærdiges Blod midt i den.

14. De vankede hid og did paa Gaderne (som) Blinde, de besmittede sig med Blod, saa man ikke kunde røre ved deres Klæder.

15. Viger, (hver) Ureen! raabte man til dem; viger, viger! I skulde ikke røre (ved dem), thi de bortfløi, ja vankede hid og did; man sagde iblandt Hedningerne: De skulde ikke boe ydermere (hos eder).

16. Herrens Ansigt haver adspredt dem, han skal ikke see til dem mere; de anfaae ikke Præsternes Person, de vare ikke naadige imod de Gamle.

17. Endnu fortæres vore Dine, (naar de see) hen til vor forsængelige Hjælp, idet vi see (saa) slitteligen hen til et Fjolt, som ikke kunde frelse.

18. De joge (os) paa vore Gange, at vi ikke turde gaae paa vore Gader; vor Ende kom nær, vore Dage ere fyldte, thi vor Ende er kommen.

19. Vore Forsølgere vare lettere end Orne under Himmelen; de forfulgte os (grummeligen) paa Bjergene, de lurede paa os i Orken.

20. Herrens Salvende, (som var) vor Næses Aand, blev fangen i deres Grave, han, om hvem vi sagde: Under hans Skjgge vilde vi leve iblandt Hedningerne.

Jer. 52, 8, 11.

21. Fryd og glæd dig, du Edoms Datter! du, som boer i det Land Uz; (thi) Bægeret skal ogsaa komme til dig, du skal blive drukken og blotte dig. Ps. 137, 7. Jer. 49, 12.

22. Din Misgjerning haver en Ende, Zions Datter! han skal ikke mere lade dig bortføre; han haver hjemstøgt din Misgjerning, Edoms Datter! han haver aabenbaret dine Synder. Es. 40, 2.

5. Capitel.

Jeremias foreholder Herren i en Bon det bortførte Folks elendige Tilstand i det babyloniske Fængsel, 1-15. Han beskriver deres Synder og Overtrædelser, 16-18, og beder om Naade og Freløsning af denne Elendighed, 19-22.

Herre! kom ihu, hvad der er skeet os, sku og see vor Forhaanelse. c. 3, 50.

2. Vor Irv er vendt til Fremmede, vore Huse til Ublændinge.

3. Vi ere faderløse, uden Fader, vore Mødre ere som Enker.

4. Vi maae driffe vort Vand for Penge, vore Træer komme (til os) for (Penges) Værd.

5. Vi lide Forfølgelse paa vor Hals, vi arbeide, og vi have ikke Hvile.

6. Vi maae give Egypterne Haand, (ja) Asyrierne, for at møttes af Brød.

7. Vore Fædre syndede, de ere ikke (mere, og) vi, vi bære deres Misgjerninger.

2 Mos. 20, 5. Jer. 31, 29. Ezech. 18, 2.

8. Tjenere herffe over os, der er Ingen, som river (os) af deres Haand.

9. Vi hente vort Brød med vort Livs (Fare) for Sværdet i Døden.

10. Vor Hud er forbrendt som en Døn for Hungerens vældige Storm.

11. De krænke Qvinderne i Zion, Zomfruerne i Judæ Stæder.

12. Hyster ere hængte ved deres Haand, de gamle Personer blive ikke ærede.

5 Mos. 28, 50.

13. De toge unge Karle til at male, og Drengene snublede under (Byrden af) Ved.

14. De Gamle holdt op fra (at sidde i) Porten, (og) unge Karle fra deres Strængelsg.

15. Vort Hjertes Glæde holdt op, vor Dands er vendt til Sorrig. Pf. 30, 12.

16. Vort Hoveds Krone er affalden; vee os nu! thi vi have syndet.

Jer. 13, 18. Ezech. 21, 26.

17. Derfor er vort Hjerne svagt, derfor ere vore Dine formørkede,

18. for Zions Bjergs Skyld, som er øde; Ræve løbe derpaa.

19. Du, Herre! du skal blive evindeligen, din Throne fra Slægt til Slægt.

Pf. 9, 8. Pf. 102, 28.

20. Hvorfor vil du glemme os evindeligen, forlade os (saa) lang en Tid?

Pf. 13, 2. Ef. 49, 14.

21. Herre! omvend os til dig, at vi maae omvendes, forny vore Dage (som) af gammel Tid!

22. Thi mon du aldeles skulde ville forfaste os? mon du er saa saare vred paa os?

Propheten Ezechiel.

1. Capitel.

Ezechiel, som var bortført i det babyloniske Fængsel, leer et Syn af fire Dyrers Lignelse, 1-13, og fire Hjul, som vare hos Dyrene, 14-21, og en ubstrakt Befæstning derover, og en Throne, paa hvilken Herren sad i menneskelig Skikkelse, 22-28.

Og det skede i det tredivte Aar, i den fjerde (Maaned), paa den femte (Dag) i Maaneden, da jeg var midt iblandt de Bortførte ved Chebars Flod, at Himlene aabnedes, og jeg saae Guds Syn.

c. 10, 15. 20. 22; 43, 3.

2. Paa den femte (Dag) i Maaneden, — det var i det femte Aar, efterat Kong Jojachin var bortført —

2 Kong. 24, 15.

3. da skede (klarlig) Herrens Ord til Ezechiel, Bussi Søn, Præsten, i de Chaldeers Land, ved Chebars Flod; og Herrens Haand var der over ham.

c. 3, 22; 37, 1.

4. Og jeg saae, og see, der kom et Stormveir af Norden, en stor Sky og Ild, som slog sig omkring, og en Glæde var hos den trindt omkring; og midt udaf den var som Farven af (det rene) Kobber, midt udaf Ilden.

Ap. G. 2, 2. 2 Mos. 9, 24. Ezech. 8, 2.

5. Og midt derudaf (saacs) fire Dyrers Lignelse, og denne var deres Skikkelse: de havde et Menneskes Lignelse. c. 10, 9 fg.

6. Og ethvert havde fire Ansigter, og ethvert af dem havde fire Vinger. c. 10, 14.

7. Og (hver) af deres Fødder var en lige Fod; men deres Fødders Saale var som en Kalbs Fodsaale, og de vare skinnende som Farven af poleret Kobber.

8. Og der vare Menneskehænder under deres Vinger, paa deres fire Sider, og de havde (alle) fire deres Ansigter og deres Vinger.

9. Deres Vinger vare sammenføiede, den ene til den anden; de vendte ikke om, naar de gik, de gik hver lige for sig.

10. Og deres Ansigtters Lignelse var et Menneskes Ansigt, og en Løves Ansigt paa den høire Side paa de Fire, og en Øres Ansigt paa den venstre Side paa de Fire, og en Drus Ansigt var paa de Fire.

Tab. 4, 7.

11. Og deres Ansigter og deres Vinger vare oventil adskilte; paa hver vare treende, som vare sammenføiede, den ene til den anden, og tvende skulde deres Kroppe. r. 23.

12. Og de gif hver lige for sig; derhen, hvor Aanden vilde gaae, gif de, de vendte ikke om, naar de gif.

v. 9.

13. Og (anlangende) Dyrenes Vignelse, (da) var deres Skikkelse som Ildens gloende Kul, som brænde, som Blus ere af Skikkelse; den samme (Ild) den foer imellem Dyrene, og Ilden stiniede, og der udgif Lyd af Ilden.

14. Og Dyrene løb frem og tilbage, som Lynet er af Skikkelse.

15. Og jeg saae Dyrene, og see, der var et Hjul paa Jorden hos Dyrene, det var vendt imod fire (Hjørner).

16. Hjulenes Skikkelse og deres Arbeide var som Farven af en Turkous, og de fire vare efter een Vignelse; og deres Skikkelse og deres Arbeider vare, saasom der havde været Hjul midt i Hjul.

c. 10, 9.

17. Naar de skulde gaae, gif de mod deres fire Sider; de vendte ikke om, naar de gif.

18. Og de havde Følger, og de vare høie, at man maatte frygte for dem; og deres Følger vare fulde af Vind trindt omkring paa de fire (Hjul).

19. Og naar Dyrene gif, gif Hjulene hos dem, og naar Dyrene opløstes fra Jorden, opløstes Hjulene.

20. Derhen, hvor Aanden vilde gaae, gif de, derhen, hvor Aanden vilde gaae; og Hjulene opløstes hos dem, thi der var den levende Aand i Hjulene.

v. 12.

21. Naar de gif, gif disse, og naar de stode, stode disse; og naar de opløstes fra Jorden, opløstes Hjulene hos dem, thi der var den levende Aand i Hjulene.

22. Og over Hovederne af Dyrene var en Vignelse af en udstrakt Befæstning, af Farve som Kryстал, forfærdelig; den var udbredt ovenover deres Hoveder.

23. Og under den udstrakte Befæstning (stode) deres Vinger lige (op), den ene hos den anden; der vare to paa hver, som skjulte deres Kroppe her, og to paa hver, som skjulte deres Kroppe der.

v. 11.

24. Og jeg hørte deres Vingers Lyd som Lyd af store Bænde, som den Almægtiges Lyd, naar de gif, (og) et Vølvers Lyd som Lyd af en Hær; naar de stode, lode de deres Vinger synke.

25. Og der var en Lyd over den udstrakte Befæstning, som var over deres Hoved; naar de stode, lode de deres Vinger synke.

26. Og over den udstrakte Befæstning, som var over deres Hoved, var en Thro-

nes Vignelse som en Saphirsteens Skikkelse; og over Thronens Vignelse var en Vignelse som et Mennekses Skikkelse, ovenover den.

Nab. 4, 3 fg.

27. Og jeg saae som Farven af (det rene) Kobber, (det var der) indentil som en Ilds Skikkelse trindt omkring, fra hans Vænders Skikkelse og opad; og fra hans Vænders Skikkelse og nedad saae jeg som en Ilds Skikkelse, og en Glands derudi trindt omkring.

28. Som Buens Skikkelse, naar den er i Skyen paa den Dag, naar det regner, saa var Glandsens Skikkelse trindt omkring; denne var Herrens Herligheds Vignelses Syn; og jeg saae det og faldt paa mit Ansigt, og hørte en Røst, som talede.

c. 9, 1; 13, 3. Dan. 8, 17, 18.

2. Capitel.

Ezechiel styrkes af Herren og kaldes til det prophetiske Embede, hvori han uforsjættat skulde forkynde Gøderne Herrens Ord, 1-7. Han bestyrkes hertil ved et Syn om en Bogs Rolle, som var skrevet paa begge Sider, 8-10.

Og han sagde til mig: Du Menneksesøn! staa paa dine Fødder, og jeg vil tale med dig.

Dan. 10, 11.

2. Og der kom en Aand i mig, der han talede til mig, og den stillede mig paa mine Fødder; og jeg hørte ham, der talede til mig.

c. 3, 24.

3. Og han sagde til mig: Du Menneksesøn! jeg sender dig til Israels Børn, til de affaldne Folk, som ere affaldne fra mig; de og deres Fædre, de have gjort Overtrædelse imod mig indtil denne selv samme Dag.

4. Og de ere Børn, haarde af Ansigt og stive i Hjerte; til dem sender jeg dig, og du skal sige til dem: Saa sagde den Herre Herre:

Ej. 48, 4. Jer. 5, 3. Sach. 7, 12.

5. Hvad enten de lyde eller lade være, — thi de ere et gjenstridigt Huns — skulde de dog vide, at der haver været en Prophet midt iblandt dem.

v. 7. c. 3, 11. 27; 33, 33.

6. Og du Menneksesøn! du skal ikke frygte for dem, og ei frygte for deres Ord; thi (de ere vel) gjenstridige og Torne hos dig, og du boer hos Skorpioner; (men) du skal ikke frygte for deres Ord og ei forstrækkes for deres Ansigt, endstjændt de ere et gjenstridigt Huns.

7. Og du skal tale mine Ord til dem, hvad enten de lyde eller lade være; thi de ere (heel) gjenstridige.

8. Men du Menneskesøn! hør, hvad jeg siger til dig: Du skal ikke være gjenstridig som det gjenstridige Huus; oplad din Mund og æd det, som jeg giver dig.

9. Og jeg saae, og see, der var en Haand indrakt til mig; og see, en Boges Rolle var i den.

10. Og han udbredte den for mit Ansigt, og den var skreven for og bag; og derudi var skrevet Klagemaal og Suk og Bæe.

3. Capitel.

Ezechiel maa æde den Boges Rolle, og Herren underviser og styrker ham ydermere imod det haardnakke Folk, 1-11. Han opløstes og bortføres af en Aand, og faaer ny Befaling og Undervisning om sit Embede og dets Vigtighed, 12-21. Han seer atter Herrens Herlighed og Styrke; Herren lukker hans Mund til en Tid, og oplader den igjen, 22-27.

Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! æd det, som du finder; æd denne Rolle, og gaf, tal til Israels Huus. Nab. 10, 9.

2. Og jeg oplod min Mund, og han lod mig æde denne Rolle.

3. Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! du skal bespise din Bug og fylde dine Indvolde med denne Rolle, som jeg giver dig; og jeg aad, og den var sød i min Mund som Honning.

4. Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! gaf, som hen til Israels Huus, og du skal tale mine Ord til dem.

5. Thi du er ikke sendt til et Folk, som taler fremmed og haver et svart Tungemaal, (men) til Israels Huus; Ej. 33, 19.

6. (ja) ikke til store Folk, som tale fremmed og have et svart Tungemaal, hvis Ord du ikke kan forstaae; mon de ikke skulde høre dig, (naar) jeg vilde sende dig til dem?

7. Men Israels Huus skal ikke ville høre dig, thi de ville ikke høre mig; thi det ganske Israels Huus, de ere stive i Pande og haarde i Hjerte. c. 2, 4.

8. See, jeg haver gjort dit Ansigt stivt imod deres Ansigt, og din Pande stiv imod deres Pande. Jer. 1, 18; 15, 20.

9. Jeg haver gjort din Pande som en Demant, haardere end en Klippe; du skal ikke frygte for dem og ei forstrækkes for deres Ansigt, endstjøndt de ere et gjenstridigt Huus. Jer. 1, 8. Ezech. 2, 5.

10. Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! alle mine Ord, som jeg taler til dig, (dem) annam i dit Hjerte, og hør (dem) med dine Øren.

11. Og gaf, kom til de Bortførte, til dit Folks Børn, og du skal tale til dem og sige til dem: Saa sagde den Herre Herre, hvad enten de lyde (dig) eller lade være. c. 2, 5, 7.

12. Da løstede en Aand mig op, og jeg hørte bag mig et stort Bulders Røst, sigende: Lovet være Herrens Herlighed fra sit Sted! Ej. 6, 3.

13. og en Lyd af Dyrenes Binger, som rørte den ene ved den anden, og en Lyd af Hjulene hos dem, og et stort Bulders Lyd.

14. Og en Aand opløstede mig og tog mig, og jeg soer hen, besseligen (bedrøvet) i min Lands Hastighed, og Herrens Haand var stærk over mig.

15. Og jeg kom til de Bortførte til Thelabib, til dem, som boede ved Chebars Flod, og jeg blev hos dem, som boede der; og jeg blev der i syv Dage forfrættet midt iblandt dem. c. 1, 3.

16. Og det skede, der syv Dage vare tilende, da skede Herrens Ord til mig, sigende:

17. Du Menneskesøn! jeg haver sat dig til en Vægter over Israels Huus, og du skal høre Ord af min Mund, og paamine dem paa mine Begne. c. 33, 7. Jer. 1, 7.

18. Naar jeg siger til den Ugudelige: Du skal visseligen døe, og du ikke paaminder ham og ikke siger (det) til at paamine den Ugudelige, (at vare sig) fra den ugudelige Dei, at holde ham i Live, da skal den samme Ugudelige døe i sin Misgjerning, men jeg vil kræve hans Blod af din Haand.

1 Mos. 42, 22.

19. Men du, naar du paaminder en Ugudelig, og han ikke omvender sig fra sin Ugudelighed og fra sin den ugudelige Dei, (da) skal han døe i sin Misgjerning, men du, du friede din Sjæl.

20. Og naar en Retfærdig vender sig fra sin Retfærdighed og gjør Uret, da vil jeg sætte Stød for hans Ansigt, han, han skal døe; fordi du haver ikke paamindet ham, skal han døe i sin Synd, og hans Retfærdighed, som han haver gjort, skal ikke ihukommes, men hans Blod vil jeg udræve af din Haand. c. 18, 24; 33, 12.

21. Men du, naar du paaminder ham, (som er) retfærdig, at (han, som er) retfærdig, skal ikke synde, og han, han ikke synder, da skal han visseligen leve, thi han paamindedes, og du, du haver friet din Sjæl.

22. Og Herrens Haand var der over mig, og han sagde til mig: Gjør dig rede,

gik ud i Dalen, og der vil jeg tale med dig.

c. 1, 3; 8, 1.

23. Og jeg gjorde mig rede og gik ud i Dalen, og see, der stod Herrens Herlighed, ligesom den Herlighed, hvilken jeg saa ved Chebars Flod; og jeg saldt paa mit Ansigt.

c. 8, 4.

24. Og der kom en Aand i mig, og stillede mig paa mine Fødder; og han talede med mig og sagde til mig: Gik, luk dig inde i dit Huus.

c. 2, 2.

25. Og du Mennefsesøn! see, de skulde lægge Reb paa dig og binde dig med dem, og du skal ikke gaac ud midt iblandt dem.

c. 4, 8.

26. Og jeg vil lade din Tunge hænge ved din Hane, at du skal være stum og ikke (mere) være dem en Mand, som straffer; thi de ere et gjenstridigt Huus.

Hi. 137, 6. Begr. 4, 4. Ezéch. 2, 5, 7.

27. Men naar jeg taler til dig, vil jeg aabne din Mund, og du skal sige til dem: Saa sagde den Herre Herre: Hvo, der vil høre, han høre! og hvo, der vil lade være, han lade være! thi de ere et gjenstridigt Huus.

4. Capitel.

Ezechiel skal tegne paa en Muursteen Jerusalems Beleiring, og bære Israels og Judæ Huses Misgjerning, 1-8. Med sin Spise skal han betegne den store Hungerens, som skulde være i Beleiringens Tid, 9-17.

Og du Mennefsesøn! tag dig en Muursteen, og du skal lægge den for dit Ansigt og tegne derpaa Jerusalems Stad.

2. Og du skal gjøre en Beleiring imod den, og bygge et Bolværk imod den, og opfaste en Vold imod den, og du skal stille Veire imod den, og sætte Stormbufke imod den trindt omkring.

2 Kong. 25, 1.

3. Men tag du for dig en Fjernpande, og stil den (som) en Fjernvæg imellem dig og imellem Staden, og besik dit Ansigt imod den, og den skal beleires, og du skal beleire den; dette (skal være) Israels Huus til et Tegn.

4. Og du, lig paa din venstre Side, og du skal lægge Israels Huses Misgjerning derpaa; saa mange Dage, som du ligger derpaa, (saa længe) skal du bære deres Misgjerning.

5. Og jeg, jeg vil gjøre dig deres Misgjernings Aar til Dages Tal, tre hundrede og halvfemsindstyve Dage; og (saa længe) skal du bære Israels Huses Misgjerning.

v. 9.

6. Og (naar) du faaer fuldenbt det, da skal du lægge dig anden Gang paa din høire Side og bære Judæ Huses Misgjerning fyrrethve Dage, (thi) jeg giver dig en Dag for et Aar.

1 Mos. 14, 24.

7. Og du skal besikte dit Ansigt og din blottede Arm til Jerusalems Beleiring, og du skal spaae imod den.

8. Og see, jeg vil lægge Reb paa dig, at du skal ikke vendes fra din ene Side til din anden, indtil du haver fuldendt din Beleiringens Dage.

c. 3, 25.

9. Saa tag du til dig Huede og Byg og Bønner og Lindser og Hirsjgrøn og Spelt, og du skal lægge dem i eet Aar og gjøre dig Brød af dem; (efter) de Dages Tal, som du skal ligge paa din Side, tre hundrede og halvfemsindstyve Dage skal du æde det.

v. 5.

10. Og din Mad, som du skal æde, skal være efter Vægt, thve Sækel til (hver) Dag; fra Tid til Tid skal du æde det.

11. Du skal og drikke Vand efter Maal, (nemlig) den sjette (Part) af en Hin; det skal du drikke fra Tid til Tid.

12. Og du skal æde en Bygflage; og den, den skal du bage for deres Dine ved Stærn, som er gaaet fra et Menneffe.

13. Og Herren sagde: Saaledes skulle Israels Born æde deres urene Brød iblandt Hedningerne, hvorthen jeg vil fordrive dem.

14. Men jeg sagde: Al, Herre Herre! see, min Sjæl er ikke besmittet, og jeg haver ikke ædet fra min Ungdom og indtil nu Madsel eller Sønderrevet, og der er ikke kommet ureent Kjød i min Mund.

Ap. 21, 14.

15. Og han sagde til mig: See, jeg haver givet dig Komog istedetfor Mennefsens Stærn, og du skal lave dit Brød over det.

16. Og han sagde til mig: Du Mennefsesøn! see, jeg vil formindste Brøds Forraad i Jerusalem, at de skulde æde Brød efter Vægt og med Beskurning, og drikke Vand efter Maal og med Forskrækkelse,

c. 5, 16, 17; 11, 13. Et. 3, 1.

17. fordi de skulde have Mangel paa Brød og Vand, og de skulde forskrækkes, den ene med den anden, og forspinde i deres Misgjerning.

5. Capitel.

Profpheten maa foresille den Glendighed, som skulde blive i Beleiringens Tid, ved at afklæbe sit Haar og Skjæg, og dele det i tre Parter, 1-4. Han opregner de Synder, for hvis Skyld

Herren vilde straffe Søberne, 5-7, og beskriver Straffen i sig selv, nemlig Pestilents, Hunger, Sværd og Bortspredelse, 8-17.

Og du Mennefsesøn! tag dig en skarp Kniv, en Barberers Nagkniv, den skal du tage dig og lade den gaae over dit Hoved og over dit Skjæg, og du skal tage dig Bægtsfaaler og dele dem.

2. En Trediedeel skal du brænde i Ilden midt i Staden, naar Belciringens Dage ere fulde, og du skal tage en Trediedeel, den skal du slaae med Sværdet trindt omkring den, og en Trediedeel skal du adsprede i Veiret; og jeg vil udbrage et Sværd efter dem. c. 12, 14.

3. Og du skal tage Ildet deraf efter Tal, og binde dem i dine (Næders) Klige.

4. Og du skal tage hydermere af dem, og kaste dem midt i Ilden, og opbrænde dem i Ilden; deraf skal udkomme en Ild til alt Israels Huis.

5. Saa sagde den Herre Herre: Dette er Jerusalem, som jeg haver sat midt iblandt Hedningerne, og Landene trindt omkring den.

6. Men den omskiftede mine Rette til Ugunstighed mere end Hedningerne, og mine Skikke mere end Landene, som ere trindt omkring den; thi de forkastede mine Rette og vandrede ikke i mine Skikke.

Jer. 6, 16; 44, 16. Ezech. 11, 12.

7. Derfor sagde den Herre Herre saaledes: Efterdi at I gjøre Uro mere end Hedningerne, som ere trindt omkring eder, I vandre ikke efter mine Skikke og gjøre ikke mine Rette, og I gjøre ikke end efter Hedningernes Rette, som ere trindt omkring eder, c. 11, 12.

8. derfor sagde den Herre Herre saaledes: See, jeg vil til dig, ogsaa jeg, og jeg vil udføre mine Domme midt i dig for Hedningernes Dine.

9. Og jeg vil gjøre ved dig, som jeg ikke haver gjort, og Saadant, som jeg ikke skal gjøre hydermere, for alle dine Vedersthyggeligheder. 2 Mos. 11, 6. Dan. 12, 1. Matth. 21, 21.

10. Derfor skulle Forældrene æde (deres) Børn midt i dig, og Børnene æde deres Forældre; og jeg vil udføre mine Domme i dig, og adsprede alt det Overblevne af dig i alle Vinde.

5 Mos. 28, 53. Jer. 19, 9. 2 Kong. 6, 29. Begr. 4, 10.

11. Derfor, (saa vist som) jeg lever, sagde den Herre Herre, efterdi du haver besmittet min Helligdom med alle dine

Glemheder og med alle dine Vedersthyggeligheder, da vil jeg, jeg ogsaa forminde (dig), og mit Væb skal ikke spare, og jeg, jeg vil ogsaa ikke staae. c. 7, 4; 8, 18; 9, 10.

12. En Trediedeel af dig skal døe i Pestilentsen, og de skulle fortæres ved Hungeren midt udi dig, og en Trediedeel skal falde ved Sværdet trindt omkring dig, og en Trediedeel vil jeg adsprede i alle Vinde, og udbrage Sværdet efter dem. v. 2.

13. Saa skal min Brede fuldendes, og jeg vil lade min Grumhed hvile paa dem og trøste mig (derved); og de skulle kjende, at jeg, Herren, jeg haver talet i min Ridskjerhed, naar jeg haver fuldendt min Grumhed paa dem. Es. 1, 24. Ezech. 16, 42; 24, 13.

14. Og jeg vil gjøre dig til et øde (Sted) og til Forhaanelse iblandt Hedningerne, som ere trindt omkring dig, for hverd Dine, som gaar forbi.

15. Og den Forsmædelse og Forhaanelse skal være en Underviisning og Forstræffelse for Hedningerne, som ere trindt omkring dig, naar jeg udfører mine Domme i dig med Brede og med Grumhed og med Grumheds (megen) Straf, — jeg, Herren, jeg haver talet det —

Jer. 17, 18. Jer. 21, 9; 29, 18.

16. naar jeg sender Hungerens de onde Pile iblandt dem, som skulle være til at fordærve, som jeg vil sende til at fordærve eder, og (naar) jeg samler Hunger over eder, og forminde Brøds Forraad for eder, Es. 3, 1. Jer. 14, 8. Ezech. 4, 16; 14, 13.

17. og (naar) jeg sender Hunger over eder, og onde Dyr, og de skulle berøbe dig dine Børn, og der skal gaae Pestilents og Blod igjennem dig, og jeg vil føre et Sværd over dig; jeg, Herren, jeg haver talet det. c. 11, 21; 6, 11.

6. Capitel.

Ezechiel spaaer om det jødiske Folks Odelæggelse for Indbyggernes Afguderies Skyld, 1-7; trøster dem dermed, at nogle Saa skulde overblive, 8-10; hvilken Spaadom han bekræfter med nogle sørgelige Hæfter, og beskriver vidtsestignende Landets Odelæggelse, 11-14.

Og Herrens Ord skede til mig, og han sagde:

2. Du Mennefsesøn! sæt dit Ansigt imod Israels Bjerger, og spaa imod dem. c. 36, 1.

3. Og du skal sige: Israels Bjerger! hører den Herre Herres Ord! Saa sagde den Herre Herre til Bjergene og til Høiene, til Strømmene og til Dalene: See,

jeg, jeg vil føre Sværd over eder og fordærve eders Høie.

4. Og eders Altene skulle ødelægges, og eders Billeder sønderbrydes, og jeg vil lade eders Saarede falde for eders (stygge) Afguders Ansigt.

3 Mos. 26, 30. Ezech. 6, 13.

5. Ja, jeg vil lægge Israels Børns (døde) Kroppe for deres (stygge) Afguders Ansigt, og adsprede eders Been trindt omkring eders Altene.

Ps. 53, 6.

6. I alle eders Boliger skulle Stæderne ødelægges, og Høiene blive øde, paa det at eders Altene skulle ødelægges og blive øde, og eders (stygge) Afguder sønderbrydes og holde op, og eders Billeder afhuges, og eders Gjærninger udslættes.

v. 4.

7. Og Saarede skulle falde midt iblandt eder, og I skulle fornemme, at jeg er Herren.

v. 10. Ef. 37, 20. Ezech. 7, 27.

8. Men jeg vil lade (Nogle) overblive, idet der skulle Nogle undkomme af eder fra Sværdet iblandt Hedningerne, naar I blive adspredte i Landene.

Ef. 1, 8. 9.

Jer. 5, 10. 18. Ezech. 14, 22; 12, 16. Jerem. 3, 12.

9. Og de Undkomne af eder skulle komme mig ihu iblandt Hedningerne, hvor de ere fangne bortførte, at jeg haver været bekyndet over deres det horagtige Hjerte, som veg fra mig, og deres de horagtige Dine, (som faae) efter deres (stygge) Afguder; og de skulle kjedes ved sig selv for de onde Ting, som de have gjort, ved alle deres Vederstyggeligheder.

10. Og de skulle fornemme, at jeg er Herren; jeg haver ikke talet forgjæves om at gjøre ved dem denne Ulykke.

v. 7.

11. Saa sagde den Herre Herre: Slaa med din Haand, og stamp med din Fod, og siig: Ak! for alle Israels Huses Ondskabers Vederstyggeligheder; thi de skulle falde ved Sværdet, ved Hungeren og ved Pestilentsen.

c. 5, 17; 14, 21.

12. Den, som er langt borte, skal døe ved Pestilentsen, og den, som er nær, skal falde ved Sværdet, men den Overblevne og Bevarede skal døe af Hungeren; og jeg vil fuldende min Grumhed imod dem.

Jer. 24, 10. Ezech. 7, 15; 33, 27.

13. Og I skulle fornemme, at jeg er Herren, naar deres Saarede ere midt iblandt deres (stygge) Afguder, trindt omkring deres Altene, paa alle ophøiede Høie, paa alle Bjergenes Toppe, og under alle grønne Træer, og under alle tykke Ege,

paa det Sted, hvor de gave behagelig Lugt for alle deres (stygge) Afguder.

v. 4. 5. 1 Kong. 11, 23. Jer. 2, 20; 3, 6. Hos. 4, 13.

14. Og jeg vil udrække min Haand over dem, og gjøre Landet til en Ødelæggelse og Forstrækkelse fremfor Diblathas Drik, i alle deres Boliger; og de skulle fornemme, at jeg er Herren.

7. Capitel.

Ezechiel forkynder de Jøder, som endnu vare i deres Land, stor Straf, nemlig de Chaldæers Sværd, Hunger og Pestilens, hvorimod de skulde hørten finde Raad eller Trost, 1-22. Denne Spaadom bekræftes ved Fremstilling af en Kænte, og de forrige Trudslar udføres videre, 23-27.

Og Herrens Ord skede til mig, og han sagde:

2. Og du Menneskesøn! saa sagde den Herre Herre om Israels Land: Enden (er der); Enden kommer over Landets fire Hjørner.

v. 6.

3. Nu er Enden over dig, og jeg vil sende min Brede paa dig, og dømme dig efter dine Veie, og lægge paa dig, (hvad) alle dine Vederstyggeligheder (tilkommer).

v. 27. 1 Mos. 6, 12.

4. Og mit Die skal ikke spare dig, og jeg vil ikke skaane; thi jeg vil lægge paa dig, (hvad) dine Veie (have fortjent), og dine Vederstyggeligheder skulle være midt iblandt dig, og I skulle fornemme, at jeg er Herren.

c. 5, 11.

5. Saa sagde den Herre Herre: (Her er) en Ulykke, (ja) een Ulykke, see, den kommer.

6. Enden kommer, Enden kommer, den er opvaagnet imod dig; see, den kommer!

v. 2.

7. Morgen kommer til dig, du Landets Indbygger! Tiden kommer, Forstyrrelsens Dag er nær, og (der skal) ikke (være) Frydstrøg paa Bjergene.

v. 10. c. 12, 23.

8. (Det er) nu nær, (at) jeg vil udføre min Grumhed over dig, og fuldende min Brede paa dig, og dømme dig efter dine Veie, og lægge paa dig, (hvad) alle dine Vederstyggeligheder (tilkommer).

c. 14, 19.

9. Og mit Die skal ikke spare, og jeg vil ikke skaane; jeg vil lægge paa dig, hvad dine Veie (have fortjent), og dine Vederstyggeligheder skulle være midt i dig, og I skulle fornemme, at jeg er Herren, som slaaer.

10. See Dagen, see, den kommer; Morgen udgaar, Rieppen blomstrer, Høsttidigheden grøntes.

v. 7.

11. Vold haver gjort sig rede til en Rjep over Ugudelighed; (der skal) Ingen (blive tilovers) af dem eller af deres Mængde eller af deres Bulder, og (der skal) ingen Klage (stee) over dem.

12. Tiden kommer, Dagen er kommen nær; den, som kjøber, skal ikke glæde sig, og den, som sælger, skal ikke sørge; thi Grumhed (skal komme) over al dens Mængde.

13. Thi den, som sælger, skal ikke komme til sit solgte (Guds) igjen, omendskjøndt hans Liv er iblandt de Levende; thi Synet imod al dens Mængde skal ikke vende tilbage, og Ingen skal bestyrke sit Liv ved sin Misgjerning.

14. Rader dem ikkun blæse i Trompeten og berede det alt, der skal dog Ingen drage ud til Krigen; thi min Grumhed (skal komme) over al dens Mængde.

15. Sværdet er der udenfor, og Pestilens og Hungeren er indentil; den, som er paa Marken, skal døe ved Sværdet, og den, som er i Staden, den skal Hunger og Pestilens fortære.

c. 6, 11, 12; 14, 21.

16. Og de Undkomne af dem skulle undkomme, og være paa Bjergene som Duer i Dalene, som alle kurre: hver for sin Misgjernings Skyld.

Ef. 38, 14; 59, 11. Nah. 2, 8.

17. Alle Hænder skulle synke, og alle Knæ gaae (ustadige som) Vand.

18. Og de skulle ombinde Sække, og Bævelse skal skjule dem; og over alle Ansigter (skal være) Skam, og alle deres Hoveder (skal blive) skaldede.

Ef. 15, 2 fg. Jer. 48, 37.

19. De skulle kaste deres Sølv paa Gaderne, og deres Guld skal være (dem) som en Ureenhed; deres Sølv og deres Guld skal ikke kunne frie dem paa Herrens Grumheds Dag, de skulle ikke mætte deres Sjæl, og ei fylde deres Indvolde; thi det var et Anstød til deres Misgjerning.

Erdsf. 11, 4; 10, 2. Jer. 1, 18.

20. Og de havde sat deres Prphelses Deilighed til en Hovmod, og de gjorde deres Bederstyggenheder (og) deres slemme (Afguders) Billeder deraf; derfor gjorde jeg dem det til Ureenhed.

v. 19.

21. Og jeg vil give det i de Fremmedes Haand til Rov, og de Ugudelige paa Vorden til Bytte, og de skulle vanhellige det.

22. Og jeg vil vende mit Ansigt om fra dem, og de skulle vanhellige mit skulte Sted; og Røvere skulle komme derind og vanhellige det.

5 Mes. 32, 20.

23. Gjør en Vænke; thi Landet er fuldt af Bloddomme, og Staden fuld af Vold.

24. Og jeg vil lade de Onde iblandt Hedningerne komme, og de skulle indtage deres Huse til Eiendom, og jeg vil lade ophøre de Stærkes Hovmodighed, og deres Helligdomme skulle vanhelliges.

25. Odelæggelse kommer, og de skulle søge Fred, og den skal ikke (findes).

26. En Ulykke skal komme over den anden, og et Nytte skal være over det andet; og de skulle søge efter et Syn af en Prophet, men Lov skal være borte fra Præsten, og Raad fra de Gamle.

Job 1, 1; fg. Ezech. 7, 5. Mal. 2, 7.

27. Kongen skal sørge, og Fyrsten klædes med Odelæggelse, og Folkets Hænder i Landet skulle forfærdes; jeg vil gjøre ved dem efter deres Veie, og dømme dem efter deres Domme, og de skulle fornemme, at jeg er Herren.

v. 3, c. 13, 23.

8. Capitel.

Ezechiel seer atter Guds Herlighed og føres til Jerusalem, 1-3. Han seer der adskillige af Jødernes Afguderier i Tempels Forgaarbe, 4-16. Han truer dem med haard Straf for samme Synders Skyld, 17, 18.

Og det skede i det sjette Aar, i den sjette (Maaned), paa den femte (Dag) i Maaned, at jeg sad i mit Huus, og de Eldeste af Juda sadde for mit Ansigt, og den Herre Herres Haand faldt paa mig der.

c. 3, 22.

2. Og jeg saae, og see, der var en Skikkelse af Udseende som Ild, fra Udseendet af hans Lænder og nedenfor var Ild, og fra hans Lænder og ovenfor var Udseende af en Klarhed, som Farven af (det rene) Kobber.

c. 1, 4.

3. Og han udtrak (Noget, som havde) Skikkelse (som) en Haand, og tog mig ved Haaret paa mit Hoved; og en Vind opløste mig imellem Jorden og imellem Himmelen, og førte mig til Jerusalem i Guds Syn, til den inderste Ports Dør, som vender til Norden, der hvor Nidkjærhedens Billede sad, som vakte Nidkjærlighed.

c. 3, 14; 11, 1, 24.

4. Og see, der var Israels Guds Herlighed efter den Skikkelse, som jeg havde seet i Dalen.

c. 1, 28; 3, 23.

5. Og han jagde til mig: Du Menneftes-son! opløst dog dine Dine til Veien imod Norden; og jeg opløstede mine Dine til Veien imod Norden, og see, da var der fra

Norden ved Alterets Port dette samme Nidstjærhedens Billede i Indgangen.

6. Og han sagde til mig: Du Mennefsøn! seer du, hvad disse gjøre? (nemlig) de store Vedersthyggeligheder, som de af Israels Huus gjøre her, at (jeg maa) vige langt fra min Helligdom; men du skal endnu atter see store Vedersthyggeligheder.

7. Og han førte mig til Forgaaardens Dør, og jeg saae, og see, der var et Hul i Væggen.

8. Og han sagde til mig: Du Mennefsøn! bryd dog ind igjennem Væggen; og jeg brød ind igjennem Væggen, og see, (der var) en Dør.

9. Og han sagde til mig: Gaf ind, og see de onde Vedersthyggeligheder, som de gjøre her.

10. Og jeg gik ind og saae, og see, (da var der) allehaande Ormes og Dyr's Lignelse, Vedersthyggelighed, og alle Israels Huses (stygge) Afguder, udgravne paa Væggen trindt omkring.

Num. 1, 23.

11. Og halvfjerdsindstve Mænd af Israels Huses Eldeste, samt Zaafanja, Saphans Søn, som stod midt iblandt dem, stode for deres Ansigt, og hver havde sit Røgelsesfar i sin Haand, og der opgik en overflodig Taage af Røgelsen.

12. Og han sagde til mig: Du Mennefsøn! har du seet, hvad de Eldeste af Israels Huus gjøre i Mørket, hver i sit med Billeder beprydede (underste) Kammer? thi de sige: Herren seer os ikke, Herren haver forladt Landet.

c. 9, 9. Job 21, 15. Ps. 94, 7. Ej. 29, 15.

13. Og han sagde til mig: Du skal endnu atter see store Vedersthyggeligheder, som de gjøre.

14. Og han førte mig til Herrens Huses Ports Dør, som er imod Norden; og see, der sadde Qvinderne, som begræd Thammus.

15. Og han sagde til mig: Du Mennefsøn! har du seet (det)? du skal endnu atter see større Vedersthyggeligheder end disse.

16. Og han førte mig ind i Herrens Huses inderste Forgaard, og see, for Herrens Tempels Dør, imellem Forhuset og imellem Alteret, vare ved fem og tve Mænd, (som vendte) deres Bag til Herrens Tempel, og deres Ansigt imod Østen, og de tilbade imod Solens Opgang.

2 Kron. 29, 6.

17. Og han sagde til mig: Du Mennefsøn!

haver du seet (sligt)? er dette ringe agtet for Judæ Huus at gjøre de Vedersthyggeligheder, som de gjøre her? thi de have fyldt Landet med Vold, og komme atter til at opirre mig, og see, de holde Stank for deres Næse.

18. Derfor vil jeg ogsaa handle (imod dem) med Grumhed, mit Die skal ikke spare, og jeg vil ikke skaane; og de skulle raabe for mine Øren med høi Røst, og jeg vil ikke høre dem. c. 7, 4. 9. Ej. 1, 15; 59, 2.

9. Capitel.

Ezechiel seer sex Mænd, iblandt hvilke er een, som mærker dem, der ikke bedrive Afguder, men de andre slaae dem ihjel, som ikke vare tegnede, 1-7. Han beider Gud for dem, men Herren slager over deres store Ondskab og truer fremdeles, og den, som havde tegnet de Gode, siger, at han haver udrettet det, som ham var befaleet, 8-11.

Og han raabte for mine Øren med høi Røst og sagde: Fader Stadens Hjemføgelser komme nær, og hver skal have sit forderavelige Vaaben i sin Haand.

2. Og see, der kom sex Mænd paa Veien fra den høie Port, som er vendt imod Norden, og hver havde sit knusende Vaaben i sin Haand, men der var en Mand midt iblandt dem, klædt i Vinklæder, og med et Skriverredskab paa sine Lænder; og de gik ind og stode hos det Kobberalter.

3. Og Israels Guds Herlighed opløstes fra (at være) over Cherub, over hvilken den var, til Huset's Dørtærskel; og han kaldte ad den Mand, som var klædt i de Vinklæder, som havde det Skriverredskab paa sine Lænder.

c. 10, 4.

4. Og Herren sagde til ham: Gaf midt igjennem Staden, midt igjennem Jerusalem, og du skal tegne et Tegn paa de Folks Hænder, som julle og jamre over alle de Vedersthyggeligheder, som ere gjorte midt derudi.

2 Mos. 12, 23. Mat. 7, 3.

5. Og han sagde til de andre for mine Øren: Gaaer igjennem Staden efter ham, og slaaer; eders Dine skulle ikke spare, og I skulle ikke skaane.

6. Gamle, unge Karle og Jomfruer og imaae Børn og Qvinder skulle I ihjelslaae (og) fordærve, men I skulle ikke komme nær til nogen Mand, som det Tegn er paa, og I skulle begynde fra min Helligdom; og de begyndte paa de gamle Folk, som vare foran Huset.

Mat. 9, 4. Jer. 25, 20. 1 Petr. 4, 17. Ezech. 8, 16.

7. Og han sagde til dem: Besmitter Husket og fylder Jorgaarden med Thjesslagne, gaar ud; og de gik ud og sloge i Staden.

8. Og det skede, der de havde slaget dem, da var jeg overbleven; og jeg faldt paa mit Ansigt og raabte og sagde: Al, Herre Herre! vil du fordærve alt Overblevet i Israel, idet du udøser din Grumhed over Jerusalem? c. 11, 13.

9. Og han sagde til mig: Israels og Judæ Huses Misgjerning er alt for saare stor, og Landet er fyldt med Blodskyld, og Staden er fuld af at boie (Ketten); thi de sagde: Herren haver forladt Landet, og Herren seer ikke. c. 8, 12. 36 21, 15. Ps. 94, 7.

10. Og jeg (siger) ogsaa: Mit Die skal ikke spare, og jeg vil ikke skaane; (men) jeg haver lagt deres Bei paa deres Hoved. c. 5, 11; 11, 21.

11. Og see, den Mand, som var klædt i Pinklæderne, som havde det Skriverestfab paa sine Vænder, gav Svar igjen og sagde: Jeg haver gjort, ligesom du befoel mig.

10. Capitel.

Ezechiel seer, at den Mand, som var klædt i Pinklæderne, faaar af en Cherub en Haandsfuld Gløder, som han skal fiske over Staden, 1-8. Han igjentager det Syn, som han i Begyndelsen havde seet ved Chebars Flod, 9-22.

Og jeg saae, og see, paa den udstrakte Befæstning, som var over Cherubims Hoved, var som en Saphirsteen, efter Udseende som en Thrones Lignelse, (og) han saaes over dem.

c. 1, 26. Ab. 4, 2. 3. Ezech. 10, 18. 19.

2. Og han sagde til den Mand, som var klædt i Pinklæderne, ja, han sagde: Gaf ind imellem Hjulene hen under Cherub, og tag dine Næver fulde af Gløder imellem Cherubim, og strø over Staden; og han gik ind for mine Dine.

3. Men Cherubim stode ved Husets høire Side, der den Mand gik ind, og en Sky fyldte den inderste Jorgaard.

4. Og Herrens Herlighed opløstedes fra (at være) over Cherub til Husets Dørtærskel; og Huset blev fuldt af Skyen, og Jorgaarden blev fuld af Skin af Herrens Herlighed. v. 18. c. 9, 3. Ef. 6, 4. Ezech. 11, 22.

5. Og Cherubims Vingers Lyd hørtes indtil den yderste Jorgaard, ligesom den almægtige Guds Røst, naar han taler.

6. Og det skede, der han havde befalet Manden, som var klædt i Pinklæderne, og sagt: Tag Ald imellem Hjulet, imellem

Cherubim, da gik han ind og stod ved Hjulet.

7. Og Cherub udtrakke sin Haand imellem Cherubim til Alden, som var imellem Cherubim, og tog (deraf) og gav ham i Næverne, som var klædt i Pinklæderne, og han tog (det) og gik ud.

8. Og der saaes paa Cherubim et Menneffes Haands Skikkelse under deres Vinger. v. 21.

9. Og jeg saae, og see, der vare fire Hjul hos Cherubim, hos (enhver) Cherub et Hjul; og Hjulenes Skikkelse var som en Turfoussteens Farve. c. 1, 4 fg.

10. Og deres Skikkelse var (efter) een Lignelse paa de fire, ligesom det ene Hjul var midt i det (andet) Hjul.

11. Naar de gik, gik de mod deres fire Sider, de vendte sig ikke om, naar de gik; men (til) det Sted, hvor det Første vendte sig, der gik de efter, de vendte sig ikke om, naar de gik.

12. Og deres gaanske Legeme og deres Rygge og deres Hænder og deres Vinger og Hjulene vare fulde af Dine trindt omkring paa de samme fire Hjul.

13. Anlangende de Hjul, til dem blev raadt: O Hjul! for mine Øren.

14. Og enhver havde fire Ansigter; det første Ansigt var Cherubs Ansigt, og det andet Ansigt var et Menneffes Ansigt, og det tredje en Løves Ansigt, og det fjerde en Ørns Ansigt.

15. Og Cherubim opløstede sig; og (det er) det samme Dyr, som jeg saae ved Chebars Flod.

16. Og naar Cherubim gik, gik Hjulene hos dem, og naar Cherubim hævdede deres Vinger at opløste sig fra Jorden, vendtes Hjulene heller ikke fra at være hos dem.

17. Naar hine stode, stode disse, og naar de opløstede sig, opløstede disse sig med dem; thi der var en levende Aand i dem.

18. Og Herrens Herlighed gik ud fra Dørtærskelen paa Huset, og stod over Cherubim.

19. Da hævdede Cherubim deres Vinger, og opløstedes fra Jorden for mine Dine, der de udgik, og Hjulene vare tvært over for dem; og de stode i Herrens Huses Østreports Dør, og Israels Guds Herlighed var ovenover dem.

20. Det er det Dyr, som jeg saae under Israels Gud ved Chebars Flod, og jeg kjendte, at de vare Cherubim.

21. Enhver havde fire Ansigter, og enhver fire Vinger, og under deres Vinger var en Lignelse af Menneskehænder. v. 8.

22. Og deres Ansigtens Lignelse var som de Ansigtens, hvilke jeg saae ved Chebars Flod, deres Skikkelse og de (selv); de gik, hver ligefrem for sig.

11. Capitel.

Ezechiel seer 25 afgubiste Mænd, imod hvilke han spaaer, 1-12. En af dem ved Navn Pelatja dør; Ezechiel beder for dem, men Herren truer atter at straffe dem, trostende dog de Fængne i Chaldæa med aandelig og legemlig Forløsning, 13-21. Herrens Hertilighed forlader Staden; Ezechiel føres igen i Synet til Chaldæa, og taler der til de Fængne, 22-25.

Og Aanden opløstede mig og førte mig til den østre Port ved Herrens Huus, den, som er vendt imod Østen, og see, i Portens Dør vare fem og tyve Mænd; og jeg saae Jaasanja, Asfurs Søn, midt iblandt dem, og Pelatja, Benajas Søn, Folkets Højester. c. 3, 11; 8, 3.

2. Og den sagde til mig: Du Menneskesøn! disse Mænd ere de, som tænke Uret, og de, som raade ondt Raad i denne Stad,

3. de, som sige: (Det er) ikke saa nær, lader os bygge Huse; denne er Gryden, og vi ere Kjødet. v. 11.

4. Derfor spaa imod dem, spaa, du Menneskesøn!

5. Og Herrens Aand faldt paa mig og sagde til mig: Siig: Saa sagde Herren: Saa sagde I af Israels Huus, og eders Lands opstigende (Tanker) kjender jeg.

Pl. 139, 2. Matth. 9, 4.

6. I have gjort eders Hjelmslagne mange i denne Stad, og fyldt dens Gader med Hjelmslagne. c. 7, 23; 9, 9.

7. Derfor sagde den Herre Herre saaledes: Eders Hjelmslagne, som I have lagt midt i den, de ere Kjødet, og (Staden) den er Gryden; men eder vil jeg udføre midt af den.

8. I frygte for Sværdet, og jeg vil lade Sværdet komme over eder, siger den Herre Herre. 3 Mos. 26, 14. 25.

9. Og jeg vil udføre eder midt af den, og give eder i Fremmedes Haand, og udføre (mine) Domme over eder.

10. I skulle falde ved Sværdet, jeg vil dømme eder i Israels Landemærke, og I skulle fornemme, at jeg er Herren.

c. 6, 7. 10; 7, 27.

11. Den skal ikke være eder til en Gryde,

ei heller I til Kjøb midt derudi; jeg vil dømme eder i Israels Landemærke. v. 3.

12. Og I skulle fornemme, at jeg er Herren, fordi I have ikke vandret efter mine Skikke, og ikke holdt mine Rette, men gjort efter Hedningernes Viis, som ere trindt omkring eder. c. 5, 6. 7.

13. Og det skede, der jeg spaaede, da døde Pelatja, Benajas Søn; og jeg faldt paa mit Ansigt og raabte med høi Røst og sagde: Ak, Herre Herre! vil du aldeles gjøre en Ende med det Overblevne af Israels?

14. Da skede Herrens Ord til mig, og han sagde:

15. Du Menneskesøn! dine Brødre, dine Brødre, dine næste Slægtninger, og alt Israels Huus, (ja) det altsammen, ere de, til hvilke de, som boe i Jerusalem, sagde: Færer langt bort fra Herren! os er dette Land givet til Giendom. 2 Kong. 24, 12.

16. Derfor siig: Saa sagde den Herre Herre: Endstjøndt jeg haver ladet dem fare langt bort iblandt Hedningerne, og endstjøndt jeg haver adspredt dem i Landene, vil jeg dog være dem til en liden Helligdom i Landene, derhen, hvor de ere komne. c. 12, 15. Jer. 24, 5.

17. Derfor siig: Saa siger den Herre Herre: Ja, jeg vil samle eder af Folkene, og samle eder af Landene, i hvilke I ere adspredte, og give eder Israels Land (igen).

Jer. 23, 3.

18. Og derhen skulle de komme, og de skulle borttage alle dets slemme (Afguder) og alle dets Bederstyggenheder af det.

19. Og jeg vil give dem eet Hjerter, og give en ny Aand inden i eder, og borttage det Steenhjerte af deres Kjød, og give dem et Kjødhjerte,

5 Mos. 30, 6. Jer. 24, 7. Ezech. 18, 31; 36, 26.

20. paa det de skulle vandre i mine Skikke og holde mine Rette og gjøre dem; og de skulle være mit Folk, og jeg, jeg skal være deres Gud.

Jer. 31, 33. Ezech. 34, 30; 36, 28. Sach. 8, 8. Ebr. 8, 10.

21. Men de, hvis Hjerte vandrer efter deres slemme (Afguders) og deres Bederstyggenheders Hjerte, deres Gjerning vil jeg lægge paa deres Hoved, sagde den Herre Herre. c. 9, 10; 16, 43.

22. Da opløstede Cherubim deres Vinger, og Hjulene vare tvært over for dem, og Israels Guds Herlighed var ovenover dem. c. 9, 3; 10, 1.

23. Og Herrens Herlighed opløstede sig fra midt i Staden, og stod paa Bjerget, som er Østen for Staden.

24. Og Anden opløstede mig og førte mig til Chaldaea, til de Bortførte, i Syen, i Guds Land; og det Syn, som jeg havde seet, før op fra mig. c. 3, 14. 15; 8, 3.

25. Og jeg taledes til de Bortførte alle Herrens Ord, som han havde ladet mig see.

12. Capitel.

Herren klager over Jødernes Forhærdelse og befaler Ezechiel, at han skal gøre sig Flyttetoi og flytte fra et Sted til et andet, til at betegne Jekedias Bortførelse, som skulde blindes og saa føres til Babel; dog giver han dem Trost, at Nogle skulde overblive, 1-16. Han skal æde med Nædsel og drikke med Bævelse, og derved betegne Folkets Tilstand, 17-20. Han gjør deres Ordsprog til Intet om Dagenes Forlængelse, hvormed de bespottede Prophetens Spaadom, 21-28.

Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

2. Du Mennekesøn! du boer midt iblandt det gjenstridige Huus, som have Dine at see med og see ikke, have Øren at høre med og høre ikke; thi de ere et gjenstridigt Huus. Ef. 6, 9. 10.

3. Derfor, du Mennekesøn! gjør dig Flyttetoi, og flyt om Dagen derfra for deres Dine; og du skal flytte fra dit Sted til et andet Sted for deres Dine, om de maaskee vilde see det, enddog de ere et gjenstridigt Huus. Jer. 26, 3; 36, 3. 7.

4. Og du skal udføre dit Tøi som Flyttetoi om Dagen for deres Dine, og du, du skal drage ud om Aftenen for deres Dine, ligesom man drager ud, (naar man vil) flytte.

5. Du skal bryde dig igjennem Væggen for deres Dine, og udføre det derigjennem.

6. Du skal optage det paa Skuldrene for deres Dine, (og) føre det ud, naar det er (gansse) mørkt; du skal skjule dit Ansigt og ikke see Landet; thi jeg haver sat dig til et underligt Tegn for Israels Huus.

v. 11. c. 24, 24. 27. Ps. 71, 7.

7. Og jeg gjorde saa, ligesom mig var befalet; jeg bar mit Tøi ud som Flyttetoi om Dagen, og om Aftenen brød jeg mig igjennem Væggen med Haanden; der (det var blevet) mørkt, udførte jeg det, jeg bar det paa Skuldrene for deres Dine.

8. Og Herrens Ord skede til mig om Morgen, sigende:

9. Du Mennekesøn! mon ikke de af Is-

raels Huus, det gjenstridige Huus, have sagt til dig: Hvad gjør du?

10. Siig til dem: Saa sagde den Herre Herre: Denne Byrde (gjælder) Jhrsten i Jerusalem og alt Israels Huus, som er midt derudi.

11. Siig: Jeg er eders underlige Tegn; saasom jeg haver gjort, saaledes skal eder gøres, de skulle bortføres, de skulle gaae i Fængsel. v. 6.

12. Og Jhrsten, som er midt iblandt dem, skal bære (Saadant) paa Skuldrene i Mørket og udføre det, igjennem Væggen skulle de bryde til at udføre det derigjennem; han skal skjule sit Ansigt, paa det han, han skal ikke see Landet med et Øie. v. 10.

13. Og jeg vil udbrede mit Garn over ham, at han skal gribes i mit Jagtgarn; og jeg vil føre ham til Babel i de Chaldaers Land, og det skal han ikke see, og han skal døe der. c. 17, 20. Hos. 7, 12.

14. Og Alle, som ere trindt omkring ham, hans Hjælpere og alle hans Hære vil jeg bortføre for alle Binde, og udbrage Sværdet efter dem. c. 5, 2.

15. Saa skulle de fornemme, at jeg er Herren, naar jeg adspreder dem iblandt Hedningerne og bortfører dem i Landene. c. 7, 27.

16. Men jeg vil lade saa Folk af dem overblive fra Sværd, fra Hunger og fra Pestilens, paa det de skulle fortælle alle deres Bedrøveligheder iblandt Hedningerne, hvor de skulle komme hen, og de skulle fornemme, at jeg er Herren. c. 6, 8. Ef. 1, 9.

17. Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

18. Du Mennekesøn! du skal æde dit Brød med Bævelse, (og) drikke dit Vand med Uro og med Bekymring.

19. Og du skal siige til Folket i Landet: Saa sagde den Herre Herre til Jerusalems Indbyggere i Israels Land: De skulle æde deres Brød med Bekymring, og drikke deres Vand med Forstrækkelse, fordi dens Land skal blive øde fra al dets Fylde for al Indbyggernes Volds Skyld derudi.

20. Og Stæderne, som ere beboede, skulle ødelægges, og Landet være (aldeles) øde, og I skulle fornemme, at jeg er Herren.

21. Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

22. Du Mennekesøn! hvad er dette for et Ordsprog, I have om Israels Land, at

sige: Dagene forlænges, og alt Syn for-
gaaer?

hab. 2, 3. 2 Petr. 3, 4.

23. Derfor siig til dem: Saa sagde den Herre Herre: Jeg vil lade dette Ordsprog høre op, og de skulde ikke ydermere have det til et Ordsprog i Israels; men siig til dem: Dagene ere nær, og Ordet af ethvert Syn.

c. 7, 7.

24. Thi der skal ikke ydermere være noget forføngeligt Syn eller smigrende Spaadom i Israels Huus.

25. Thi jeg, Herren, jeg vil tale det Ord, som jeg vil tale, og det skal skee, det skal ei forhales længere; thi i eders Dage, du gjenstridige Huus! vil jeg tale et Ord og gjøre det, siger den Herre Herre.

26. Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

27. Du Mennefsejøn! see, Israels Huus siger: Det Syn, som denne seer, skal skee efter mange Aar, og han, han spaaer om Tider, (som ere) langt borte.

v. 22.

28. Derfor siig til dem: Saa sagde den Herre Herre: Der skal ikke (et af) alle mine Ord forhales længere; det Ord, som jeg taler, det skal og skee, siger den Herre Herre.

13. Capitel.

Ezechiel straffer de falske Propheter, som spaaede efter deres eget Hjerte og lovede Jerusalem Indbyggere Fred, 1-16, og de falske Prophetinder, som ved deres falske Fortrosthninger forførte Folket, 17-23.

Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

2. Du Mennefsejøn! spaa imod Israels Propheter, som spaae; og du skal sige til dem, som spaae af deres (eget) Hjerte: Hører Herrens Ord.

Jer. 23, 1. 9. Ezech. 31, 2.

3. Saa sagde den Herre Herre: Vee over de daarlige Propheter, som gaar efter deres (egen) Aand og see Intet!

Jer. 23, 31.

4. Som Aaer i Orkener ere dine Propheter, o Israels!

5. I traadte ikke op for Mysterne eller gjærbede Gjærde om Israels Huus, til at staae i Aarigen paa Herrens Dag.

c. 22, 30. Ef. 64, 6.

6. De saae Forføngelighed og løgnagtig Spaadom, de, som sige: Herren siger det, skjøndt Herren sendte dem ikke; og de komme (Folket) til at haabe, at det Ord skal stadfæstes.

c. 22, 28. Jer. 23, 16. 26. 31.

7. Have I ikke seet forføngeligt Syn og sagt løgnagtig Spaadom, naar I sige:

Herren siger det, enddog jeg, jeg haver ikke talet (det)?

8. Derfor sagde den Herre Herre saaledes: Efterdi I tale Forføngelighed og see Løgn, derfor, see, jeg (kommer) til eder, siger den Herre Herre.

9. Og min Haand skal være over de Propheter, som see Forføngelighed, og som spaae Løgn; de skulde ikke være i mit Folks hemmelige Raad og ikke skrives i Israels Huses Skrift, ei heller komme til Israels Land; og I skulde fornemme, at jeg er den Herre Herre,

10. fordi, ja fordi de forførte mit Folk, sigende: Fred! og (der var) ikke Fred; og denne bhgger en Væg, og see, de stryge den an med løs (Kalk).

Jer. 6, 14; 8, 11. Micha 3, 5. Ezech. 22, 28.

11. Siig til dem, som anstrænge med løs (Kalk), saa den maa falde: Der kommer en overstyllende Regn, og I, I Hagelstene! I skulde falde, og et (svart) Stormveir skal adskille den.

12. Og see, naar Væggen er falden, mon der da ikke skal siges til eder: Hvor er det Anstrægne, som I have anstrøget?

13. Derfor sagde den Herre Herre saaledes: Ja, jeg vil lade et (svart) Stormveir adskille den i min Grumhed, og der skal være en overstyllende Regn i min Brede, og Hagelstene i (min) Grumhed, til at fuldende det.

14. Og jeg vil nedbryde Væggen, som I have anstrøget med løs (Kalk), og drage den ned til Jorden, og dens Grundvold skal blottes; og den skal falde, og I skulde faae Ende midt derudi og fornemme, at jeg er Herren.

c. 11, 10. 12.

15. Og jeg vil fuldende min Grumhed paa Væggen og paa dem, som have anstrøget den med løs (Kalk), og jeg vil sige til eder: (Her er) ingen Væg, og Ingen af dem, som anstrøge den.

16. (Det er) Israels Propheter, de, som spaae om Jerusalem, og de, som see Fredssyn for den, dog (der er) ingen Fred, siger den Herre Herre.

c. 8, 11. Micha 3, 5. 1 Thess. 5, 3.

17. Og du Mennefsejøn! sæt dit Ansigt imod dit Folks Døttre, som spaae af deres eget Hjerte, og spaae imod dem.

18. Og du skal sige: Saa sagde den Herre Herre: Vee dem, som sige: Vider over alle mine Hænder (og) Arme, og som gjøre Huer til Hoveder af alle Slags Væxt, til at jage Sjæle! mon I skulde

jage mit Folks Sjæle, og holde eders Sjæle i Live?

19. Og skulle I vanhellige mig for mit Folk for en Haandfuld Byg og for Stykker Brød, til at dræbe Sjæle, som ikke skulle døe, og til at dømme Sjæle til Liv, som ikke skulle leve, idet I lyve for mit Folk, for dem, som høre Løgn?

Et. 5, 23. Ordspr. 17, 15.

20. Derfor sagde den Herre Herre saaledes: See, jeg vil til eders Ruder, med hvilke I (Qvinder) jage Sjælene der, til de grønnende (Lunde), og jeg vil rive dem bort, at (de skulle) ikke (være) over eders Arme, og jeg vil ublade de Sjæle, hvilke Sjæle I jage til de grønnende (Lunde).

21. Og jeg vil sønderrive eders Huer og redde mit Folk af eders Haand, og de skulle ikke ydermere være i eders Haand til at jages; og I skulle fornemme, at jeg er Herren.

22. Fordi at I bedrøvede en Retfærdigs Hjerte falskeligen, og jeg, jeg havde ikke bedrøvet det, og styrkede en Ugudeligs Hænder, at han ikke omvendte sig fra sin onde Vej, at (jeg kunde) holde ham i Live,

Jer. 23, 14.

23. derfor skulle I ikke see Forsængelighed, og ei spaae (falsk) Spaadom ydermere; og jeg vil redde mit Folk af eders Haand, og I skulle fornemme, at jeg er Herren.

14. Capitel.

Ezechiel truer de Syklere, som komme til ham for at adspørge Herren og hænge dog med deres Hjerte ved Afguderne, 1-11; forkynder de Ugudelige fire Slags Straf, nemlig Hunger, glubende Dyr, Sværd og Pestilente, og at de, som ikke omkom ved disse Plager, skulde føres til Babel, 12-23.

Og der kom Mænd til mig af Israels Eldste, og satte sig for mit Ansigt.

c. 20, 1.

2. Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

3. Du Mennefsesøn! disse Mænd have (høit) opsat deres (stygge) Afguder i deres Hjerte, og de satte deres Misgjernings Stød ret for deres Ansigt; skulde jeg endeligen adspørge af dem?

4. Derfor tal med dem, og du skal sige til dem: Saa sagde den Herre Herre: Hvilken Mand af Israels Huus, som (høit) opfatter sine (stygge) Afguder i sit Hjerte, og sætter sin Misgjernings Stød

ret for sit Ansigt, og kommer til Propheeten, den samme vil jeg, Herren, svare, naar han kommer, om hans (stygge) Afguders Mangfoldighed,

5. at (jeg kan) gribe Israels Huus i deres Hjerte, fordi de vege fra mig allesammen ved deres (stygge) Afguder.

6. Derfor siig til Israels Huus: Saa sagde den Herre Herre: Omvender eder og lader eder omvende fra eders (stygge) Afguder, og vender eders Ansigtet af fra alle eders Bederstygghedigheder. Et. 31, 6.

7. Thi hvilket Mennefsesøn af Israels Huus eller af den Fremmede, som er fremmed i Israel, som stiller sig bag fra mig, og (høit) opfatter sine (stygge) Afguder i sit Hjerte, og sætter sin Misgjernings Stød ret for sit Ansigt, og kommer til Propheten til at adspørge mig ved ham, ham skal jeg, Herren, svare ved (mig) selv.

8. Og jeg vil sætte mit Ansigt imod den samme Mand, og ødelægge ham til et Tegn og til et Ordsprog, og udrydde ham midt af mit Folk; og I skulle fornemme, at jeg er Herren.

c. 15, 7; 5, 15. 5 Mos. 28, 37. 3 Mos. 20, 3.

9. Og naar Propheten overtales og taler Noget, (da) haver jeg, Herren, jeg ladet overtale den samme Prophet, og jeg vil udrække min Haand over ham og ødelægge ham midt udaf mit Folk Israel. c. 13, 9.

10. Og de skulle bære deres Misgjerning; som hans Misgjerning er, der adspørger, saa skal Prophetens Misgjerning være,

11. paa det de af Israels Huus skulle ikke ydermere fare vild bag fra mig, ei heller besmitte sig ydermere med alle deres Overtrædelser; men de skulle være mit Folk, og jeg, jeg skal være deres Gud, siger den Herre Herre.

c. 11, 20; 36, 28; 37, 23. Ebr. 8, 10.

12. Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

13. Du Mennefsesøn! naar et Land syn-der imod mig, idet det saare forgriber sig, da vil jeg udrække min Haand over det og formindste Brøds Forraad for det, og jeg vil sende Hunger i det og udrydde deraf Mennefsesøn og Fæ. c. 4, 16; 5, 16. Et. 3, 1.

14. Og (derjom) disse tre Mænd, Noe, Daniel og Job, vare midt derudi, (da) skulde de (alene) redde deres Sjæle ved deres Retfærdighed, siger den Herre Herre.

Jer. 15, 1.

15. Om jeg skulde lade onde Dyr gaae igjennem Landet, som skulde berøve (Folk) deres Børn, og det blev (aldeles øde), at Ingen kunde gaae (der) igjennem for Dyrernes Skjld, 3 Mos. 26, 25. 2 Kong. 2, 24; 17, 25.

16. (og) disse tre Mænd vare midt derudi, (saa vist) jeg lever, siger den Herre Herre, de skulde hverken redde Sønner eller Døttre; de selv alene skulde reddes, men Landet skulde vorde (aldeles) øde.

17. Eller (om) jeg lod Sværdet komme over det samme Land, og jeg sagde: Sværd! du skal fare igjennem Landet, og jeg udryddede deraf Mennesker og Fæ,

18. og disse tre Mænd vare midt derudi, (saa vist) jeg lever, siger den Herre Herre, de skulde ikke redde Sønner eller Døttre, men de alene skulde reddes.

19. Eller (om) jeg sendte Pestilentse i det samme Land, og udøste min Grumhed over det med Blod til at udrydde deraf Mennesker og Fæ,

3 Mos. 26, 25. Ezech. 7, 8; 20, 8. Ef. 42, 25.

20. og Noe, Daniel og Job vare midt derudi, (saa vist) jeg lever, siger den Herre Herre, de skulde ikke redde Søn eller Datter, (men) de skulde redde deres (egen) Sjæl ved deres Retfærdighed. v. 14.

21. Thi saa sagde den Herre Herre: Ja, naar jeg sender mine fire onde Domme over Jerusalem, (som ere) Sværd og Hunger og onde Dyr og Pestilentse, til at udrydde deraf Mennesker og Fæ,

3 Mos. 26, 16. 25. 2 Sam. 24, 13.

22. da see, om der Noget overbliver derudi, som undkommer, af de udsorte Sønner og Døttre, see, de skulle gaae ud til eder, og I skulle see deres Bei og deres Gjerninger, og I skulle trøstes over den Ulykke, som jeg lod komme over Jerusalem, med alt det, som jeg lod komme over den.

Jer. 4, 27; 5, 10. 18. Ezech. 6, 8; 12, 16.

23. Og de skulle trøste eder, naar I see deres Bei og deres Gjerninger; og I skulle fornemme, at jeg Intet haver gjort uden Aarsag af alt det, som jeg gjorde derudi, siger den Herre Herre.

15. Capitel.

Herren forestiller Jødernes Tilstand under en Pignelse af et Vintræ, som er halv opbrændt af Ilden, 1-5, og forklarer samme Pignelse om Følgets Ødeleggelse, 6-8.

Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

2. Du Menneskesøn! hvad er Træet paa Vintræet fremfor alt (andet) Træ?

(eller) Viningvisten, som er iblandt Træerne i Skoven?

3. Monne der tages Træ deraf til at gjøre nogen Gjerning af? monne de tage en Nagle deraf at hænge noget Redskab derpaa?

4. See, det er givet til Ilden, til at fortære; (naar da) Ilden fortærer begge Enden derpaa, og det Midterste deraf brændes, mon det skulde due til (nogen) Gjerning?

c. 19, 12. 365. 15, 6.

5. See, den Tid det var heelt, da kunde ingen Gjerning gjøres deraf; hvor meget mindre kan herefter gjøres (nogen) deraf, (naar) Ilden haver fortæret det, og det er brændt?

6. Derfor sagde den Herre Herre jaaledes: Ligesom Træet paa Vintræet er iblandt Træerne i Skoven, som jeg haver givet Ilden at fortære, saa haver jeg givet (Ilden at fortære) Jerusalems Indbyggere.

7. Og jeg vil sætte mit Ansigt imod dem; (naar) de ere udgangne af Ilden, skal Ilden dog fortære dem; og I skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg sætter mit Ansigt imod dem. c. 13, 23.

8. Og jeg vil gjøre Landet (aldeles) øde, fordi de have saare forgrebet sig, siger den Herre Herre.

16. Capitel.

Propheten opregner Herrens Belgjerninger, som han havde beviist sit Folk, 1-14, og det sammes store Uafnemmelighed og Synder, 15-34. Han forkynder dem deres Straf, som de fortjente, idet de vare værre end de i Sodom og Samaria havde været, 35-52. Dog siger han, at Herren skulde forbarne sig over dem og fornye sin Pagt med dem, 53-63.

Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

2. Du Menneskesøn! forkynd Jerusalem dens Vederstyggeligheder.

Ef. 58, 1. Ezech. 22, 2; 23, 36.

3. Og du skal sige: Saa sagde den Herre Herre til Jerusalem: Dine Hændeler og dine Fødseler ere af Cananitens Land; din Fader var en Amoriter, og din Moder en Hethitise. v. 45.

4. Og med din Fødsel gif det saa til: Din Navle blev ikke afstaaen paa den Dag, du blev født, og du blev ikke badet i Vand for at blive rensket, og du blev ikke vel gnedet med Salt, og ei svøbt i Svøb.

Esf. 2, 3.

5. Intet Die hufedes over dig at gjøre

dig noget af dette, at forbarme sig over dig; og du var kastet paa Marken; (jaa) væmmedes man ved din Sjæl paa den Dag, du blev født.

6. Og jeg gif forbi hos dig og saae dig nedtraadt i dit Blod; og jeg sagde til dig i dit Blod: Lev! ja, jeg sagde til dig i dit Blod: Lev!

v. 22.

7. Jeg gjorde dig til ti Tusinde, som Grøde paa Marken, og du blev mangfoldig, og du blev stor og kom i den hypperste Prydelse; Brysterne bleve stive, og dit Haar voksede, men du var nøgen og blot.

v. 22.

8. Og jeg gif forbi hos dig og saae dig, og see, (det var) din Tid, Kjærlighedens Tid, og jeg bredte mine Fliger over dig og skjulte din Blufel; og jeg tilsværte dig og kom i en Pagt med dig, siger den Herre Herre, og du blev min.

Jer. 2, 2. Ruth 3, 9. Hof. 2, 19.

9. Og jeg badede dig i Vandet, og skylkede dit Blod af dig, og salvede dig med Olie.

10. Og jeg klædte dig med stoffede (Klæder) og iførte dig Skoe af Grævlingeskind, og jeg bandt om dig med (kosteligt) Linned og klædte dig med Silke.

Ps. 45, 15.

11. Og jeg prydede dig saare, og gav Armbaand om dine Hænder og en Kæde om din Hals.

12. Og jeg gav dig Smykke paa dit Ansigt, og Ringe i dine Øren, og en deilig Krone paa dit Hoved.

13. Og du var prydet med Guld og Sølv, og din Klædning var (kosteligt) Linned og Silke og stoffet (Arbejde); du aad (fiint) Meel og Honning og Olie, og du blev saare meget deilig og fik Lykke til Riget.

v. 19.

14. Og dit Navn udkom iblandt Hedningerne for din Deiligheds Skyld; thi den var fuldkommen ved min Prydelse, som jeg havde sat paa dig, siger den Herre Herre.

15. Men du forlod dig paa din Deilighed, og du bedrev Horeri, fordi du var navnkundig, og udøste dit Horeri over hver, som gif forbi; ham blev (den til Deel).

16. Og du tog af dine Klæder, og gjorde dig brogede Høie, og bedrev Horeri paa dem, (hvilket) ikke haver været og ei skal see (mere).

17. Du tog og din Prydelses Tøi af mit Guld og af mit Sølv, som jeg havde givet

dig, og gjorde dig Mandsbilleder; og du bedrev Horeri med dem.

18. Og du tog dine stoffede Klæder og klædte dem (dermed), og du lagde min Olie og min Røgelse for deres Ansigter.

19. Og mit Brød, som jeg gav dig, (fiint) Meel og Olie og Honning, som jeg lod dig æde, lagde du og for deres Ansigter til en behagelig Lugt, og det skede (jaa), siger den Herre Herre.

v. 13. Hof. 2, 8.

20. Og du tog dine Sønner og dine Døtre, som du fødte mig, og offrede dem for dem til at fortære; mon det være Lidet af dine Horerier?

v. 36. 2 Kong. 16, 3. Jer. 7, 31. Ezech. 20, 26.

21. Og du slagtede mine Børn og gav dem hen, idet du lod dem gaae igjennem (Ilden) for dem.

22. Og ved alle dine Vederstyggeligheder og dine Horerier haver du ikke kommet ihu din Ungdoms Dage, der du var nøgen og blot, nedtraadt i dit Blod.

c. 23, 19. v. 6, 7.

23. Og det skede efter al din Ondskab, — vee, vee dig! siger den Herre Herre —

24. da byggede du dig en Hvalving, og gjorde dig en Høi i hver Gade.

25. Foran paa alle Veie byggede du din Høi, og gjorde din Deilighed til Vederstyggelighed, og adskilte dine Fødder imod hver, som gif forbi, og bedrev dine mange Horerier.

Jer. 11, 13. Hof. 10, 1.

26. Og du bedrev Horeri med Ægypti Børn, dine Raboer, som havde stort Kjød; og du gjorde dit Horeri mangfoldigt til at opirre mig.

27. Og see, jeg udrafte min Haand over dig og formindskede din besiddelse (Deel), og jeg gav dig i dine Haderstæders, de Philistærs Døtres, Villie, deres, som flammede sig ved din skjændelige Veie.

Dom. 13, 1.

28. Og du bedrev Horeri med de Ægypters Børn, fordi du kunde ikke mættes; ja, du bedrev Horeri med dem, og blev dog ikke mæt.

c. 23, 5, 12.

29. Og du gjorde dit Horeri mangfoldigt i Canaans Land indtil Chaldæa; du blev ikke end dermed mæt.

30. Hvor vansmægtet er dit Hjerte, siger den Herre Herre, idet du gjør alle disse Ting, som er en mægtig Horkones Gjerning,

31. idet du bygger din Hvalving foran paa hver Veie, og gjør din Høi i hver Gade; og du var ikke som en (anden) Hore, der bespotter en (ringe) Horeløn; v. 24, 39.

32. (men du var som) en Horkone, der tager Fremmede i sin Mand's Sted.

33. Alle andre Horer give de Løn; men du, du gav alle dine Bolere (megen) Løn af Dit, og begavede dem, at de skulde komme til dig allevegne fra og bebrive Horeri med dig.

34. Og det skede af dig i dit Horeri tværtimod (det, som skeer) af (andre) Qvinder, og (man løb) ikke efter dig til at bebrive Horeri; og idet du gav Horeløn, og dig blev ikke given Horeløn, saa var du tværtimod (de andre).

35. Derfor, du Hore! hør Herrens Ord:

36. Saa sagde den Herre Herre: Fordi du udøjer dine Robberpenge, og din Blusfel er blottet i dine Horerier for dine Bolere, og for alle dine vederstygkelige (stygge) Afguder, og efter dine Børns Blod, som du haver givet dem,

b. 20. Ps. 106, 37.

37. derfor, see, jeg samler alle dine Bolere, hvilke du haver været behagelig, og alle dem, som du elskede, med alle dem, som du hadede, og jeg vil samle dem imod dig trindt omkring fra, og blotte din Blusfel for dem, og de skulle see al din Blusfel.

c. 23, 10. 22. 29. Hab. 17, 16.

38. Og jeg vil dømme dig med Horquinders og Blodsudgyderskers Domme, og jeg vil hengive dig til (dem, som udøse) Blod med Grumhed og Ridsfærhed.

c. 23, 24. 25.

39. Og jeg vil give dig i deres Haand, og de skulle nedbryde din Hvalsving, og afbryde dine Høie, og føre dig af dine Klæder, og tage din Prydelses Tøi, og lade dig sidde nøgen og blot.

40. Og de skulle opføre en Forsamling over dig, og stene dig (ihjel) med Stene, og igjennemstikke dig med deres Sværd.

41. Og de skulle opbrænde dine Huse med Ild, og udføre (mine) Domme over dig for mange Qvinders Dine; og jeg vil komme dig til at høre op fra at være en Hore, og du skal heller ikke give Horeløn hdermere.

2 Kong. 25, 9.

42. Saa vil jeg lade min Grumhed hvile paa dig, og min Ridsfærhed skal vige fra dig; og jeg vil hvile og ikke fortørnes hdermere.

c. 5, 13; 24, 13.

43. Fordi at du haver ikke ihuformet din Ungdoms Dage, men fortørnet mig ved alle disse Ting, saa haver jeg ogsaa,

see jeg, lagt (dig) din Bei paa Hovedet, siger den Herre Herre; og du haver ikke gjort dig en Tanke at omvende dig fra alle dine Vederstyggeligheder.

c. 9, 10.

44. See, hver, som bruger Ord'sprog, skal bruge dette Ord'sprog om dig, sigende: Som Moderen er, er hendes Datter.

45. Du er din Moders Datter, som væmmes ved sin Mand og sine Børn, og du er dine Søstres Søster, som væmmes ved deres Mænd og deres Børn, eders Moder var en Hethitiste, og eders Fader en Amoriter.

v. 3.

46. Og Samaria med hendes Døttre er din større Søster, hun, som boer ved din venstre Side, og Sodom med hendes Døttre er din Søster, den mindre end du, som boer ved din højre Side.

c. 23, 4 fg. 1 Mos. 13, 12. 13.

47. Og du haver ikke vandret paa deres Veie og gjort efter deres Vederstyggeligheder; (men) som (det var) lidet (for dig), og du væmmes (derved), saa haver du fordærvet (dig) mere end de i alle dine Veie.

48. (Saa vist) jeg lever, siger den Herre Herre, Sodom, din Søster, hun og hendes Døttre, de have ikke gjort, saasom du haver gjort, du og dine Døttre.

49. See, denne var Sodoms, din Søsters, Misgjerning: Hovmodighed; Brød til Mættelse og stille Rolighed havde hun og hendes Døttre, og hun styrkede ikke den Rødtørstiges og Fattiges Haand.

1 Mos. 18, 20 fg. 13, 13.

5 Mos. 8, 12 fg. 1 Thesf. 5, 3. Luc. 17, 28. 29.

50. Men de ophøiede sig og gjorde Vederstyggelighed for mit Ansigt; derfor tog jeg dem bort, der jeg saae (det).

51. Og Samaria haver ikke syndet efter Halvdelen af dine Synder; men du gjorde dine Vederstyggeligheder flere end de, og du haver gjort dine Søstre retfærdige formeddelt alle dine Vederstyggeligheder, som du haver gjort.

2 Kong. 17, 7 fg. Esch. 22, 11.

52. (Saa) bær du ogsaa din Skam, du, som haver dømt for dine Søstre; ved dine Synder, med hvilke du gjorde Vederstyggelighed mere end de, skulle de holdes retfærdigere end du; saa blues ogsaa du, og bær din Skam, fordi du haver retfærdig gjort dine Søstre!

53. Men jeg vil vende deres Fængsel, (nemlig) Sodoms og hendes Døttres Fængsel, og Samarias og hendes Døttres

Fængsel, og dine Fængnes Fængsel midt iblandt dem,

Jer. 29, 14. Ezech. 39, 25. Hof. 6, 11. Jeel 3, 6.

54. paa det du skal høre din Skam og skamme dig for alt det, som du haver gjort, naar du skal trøste dem.

55. Og din Søster Sodom og hendes Døttre skulde vende om til deres forrige (Tilstand), og Samaria og hendes Døttre skulde vende om til deres forrige (Tilstand), og du og dine Døttre, I skulde omvendes til eders forrige (Tilstand).

56. Og Sodom, din Søster, blev ikke hørt i din Mund paa din (megen) Hovmodigheds Dag,

57. førend din Ondskab blev aabenbaret som paa den Tid, (da) Syrias Døttre og alle de, som (ere) trindt omkring dem, forhaanede (dig), ja (ogsaa) Philisternes Døttre, hvilke berøvede dig trindt omkring.

58. Din Skændsel og dine Vederstyggeligheder, dem maatte du bære, siger Herren.

59. Thi saa sagde den Herre Herre: Jeg vil og gjøre imod dig, saasom du haver gjort, du, som foragtede Ed, til at bryde Pagten.

60. Dog, jeg vil ihukomme min Pagt med dig i din Ungdoms Dage, og oprette dig en evig Pagt.

v. 8. Hof. 2, 15.

61. Og du skal ihukomme dine Veie og skamme dig, naar du tager dine Søstre, som ere større end du, til de mindre end du; og jeg vil give dig dem til Døttre, dog ikke af din Pagt. c. 20, 43; 36, 31. 32. Ebr. 8, 8 fg.

62. Og jeg, jeg vil stadfæste min Pagt med dig, og du skal fornemme, at jeg er Herren,

63. paa det du skal komme det ihu og blues, og ikke ydermere oplade din Mund for din Skams Skyld, naar jeg faaer gjort Forsoning for dig for alt det, som du haver gjort, siger den Herre Herre. c. 36, 31. 32.

17. Capitel.

Ezechiel fremstatter en mørk Tale om en stor Ørn, som tog Toppen af et Cedertre paa Libanon og plantebe af dens Øvst et nyt Viintræ, hvilket bødte sig til en anden Ørn, 1-10. Han forklarer det om Zechonias Bortførelse og Zedekias Indsættelse til Konge og hans Affald fra Kongen af Babel, idet han søgte Hjælp hos Kongen af Ægypten, og forkynder Guds Domme, 11-21. Han spaaer om Christo, den rette Viinqvist, og Guds Folks Frelse, 22-24.

Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

2. Du Menneffesøn! fremstæt en mørk Tale, og sig en Bignelse til Israels Huns.

3. Og du skal sige: Saa sagde den Herre Herre: Hiin store Ørn med de to store Vinger, lang paa Vingerne, fuld med Fjædre, som havde adskillig Farve (derpaa), kom paa Libanon og tog Toppen af Cederen.

4. Den afbrød det Øverste af dens (unge) Øvst, og førte det til Kjøbmandsland, (og) satte det i Kræmmernes Stad.

5. Og den tog af Landets Sæd og saae den i en Sædeager; den tog (og saae) den ved meget Vand, den satte den varligen.

v. 12, 13. 2 Kong. 21, 17.

6. Og den voksede og blev til et (vidt) udskydende Viintræ, lavt af Væxt, eftersom dets Grene vare vendte til den, og Rødderne derpaa vare under den; og det blev til et Viintræ og fik (stærke) Øvster og udskjød (skønne) Grene.

v. 2.

7. Og der var en (anden) stor Ørn med store Vinger og mange Fjædre; og see, dette Viintræ bødte sine Rødder til den og udskjød sine Grene til den, at (den skulde) vande det af sin Plantelses Bede.

v. 15.

8. Det var plantet paa en god Åger, ved meget Vand, at (det kunde vel) have faaet Grene og baaret Frugt til at blive et herligt Viintræ.

9. Siig: Saa sagde den Herre Herre: Skulde det lykkes? skal man ikke oprykke dets Rødder og aflaae dets Frugt? og det skal blive tørt, (ja, det skal) blive tørt med alle sine Væxters afbrudte (Blade), dog ikke ved en stor Arm eller ved meget Folk, at optage det fra sine Rødder.

v. 15-17.

10. Ja, see, det var (vel) plantet, men mon det skulde lykkes? skulde det ikke vist blive tørt, saasnart Østenveir rører ved det, (ja) blive tørt i de Bede, som det vøxer udi?

v. 18. 19.

11. Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

12. Siig dog til det gjenstridige Huns: Vide I ikke, hvad disse Ting ere? siig: See, der kom en Konge af Babel til Jerusalem, og tog dens Konge og dens Thyfter, og førte dem til sig til Babel.

2 Kong. 21, 10. 15. 2 Kron. 36, 10.

13. Og han tog af den kongelige Sæd og gjorde en Pagt med ham, og han bragte ham til (at gjøre) en Ed, men de Vældige i Landet tog han (bort),

14. at Riget skulde blive fornædret, at det ikke skulde hæve sig, paa det de skulde holde hans Pagt, at det (saa maatte) bestaae.

15. Men han affaldt fra ham, saa han sendte sine Bud til Egypten, at de skulde give ham Heste og meget Folk; mon det skulde lyffes? skulde den undkomme, som gjør disse Ting? ja skulde han undkomme, som bryder Pagt? Jer. 52. 3. 2 Kong. 24. 20.

16. (Saa vist) jeg lever, siger den Herre Herre, paa den Konges Sted, som gjorde ham til Konge, hvis Ed han haver foragtet, og hvis Pagt han haver brudt, hos ham skal han døe midt i Babel.

17. Og Pharaos skal ikke gjøre ham (Vilstand) i Krigen med stor Hær og med meget (stor) Forsamling, naar man oplaster Vold, og naar man bygger Voldværk til at udrydde mange Sjæle.

18. Ja, han foragtede Ed, til at bryde Pagten; og sec, han havde givet sin Haand (derpaa), og haver gjort alle disse Ting, han skal ikke undkomme.

19. Derfor sagde den Herre Herre saaledes: (Saa vist) jeg lever, om (jeg) ikke (vil ansee) min Ed, som han foragtede, og min Pagt, som han brød! og jeg vil føre den paa hans Hoved. c. 9, 10; 11, 21; 16, 43.

20. Og jeg vil udbrede mit Varn over ham, og han skal gribes i mit Vagtarn, og jeg vil føre ham til Babel, og der gaae irette med ham for hans Forgribelse, med hvilken han haver forgrebet sig imod mig. c. 12, 13. 2 Kong. 25. 4, 5.

21. Og Alle, som flye med ham, med alle hans Hære, skulle falde ved Sværdet, og de Dverblevne adspredes for alle Vinde; og I skulle fornemme, at jeg, Herren, jeg haver talet. c. 5, 2; 12, 14.

22. Saa sagde den Herre Herre: Jeg, jeg vil og tage af det høie Cedertæres Top og sætte det; jeg vil bryde (noget) Spædt overst af dets unge Øviste, og jeg, jeg vil plante det paa et høit og opført Bjerg. Ef. 11, 1; 53, 2.

23. Paa Israels høie Bjerg vil jeg plante det, og det skal faae Grene og bære Frugt og blive til et herligt Cedertæ, og allehaande Fugle, Altschaande, som haver Vinger, skulle boe under det, de skulle boe under dets Grenes Skygge. Dan. 4, 12.

24. Og alle Træer paa Marken skulle fornemme, at jeg, Herren, jeg haver fornædret et høit Træ, ophøiet et lavt Træ, gjort et grønt Træ tørt, og gjort et tørt Træ grønt; jeg, Herren, jeg haver talet det og gjort det. c. 21, 26. Matth. 23, 12. Ezech. 21, 32; 22, 14; 36, 36.

18. Capitel.

Herren gjør ved Ezechiel Isabernes Ordsprog til Intet, som foregav, at de lede for deres Forfædres Synders Skyld, vifende, at Enhver straffes for sine egne Synder, 1-4. Han viser, hvorledes Gud handler med en retfærdig Fader og hans ugudelige Søn, saa og med en retfærdig Søn, 5-20; ligesaa med en Ugudelig, som omvender sig, og en Retfærdig, der affalder, 21-24. Gud forsværer sin Retfærdighed og formaner til Omvendelse, 25-32.

Dg Herrens Ord skede til mig, sigende:

2. Hvad er det, at I bruge dette Ordsprog udi Israels Land og sige: Fædrene have ødet sure Druer, men Børnenes Tænder sømmes (deraf)? Jer. 31, 29 fg. Begr. 5, 7.

3. (Saa vist) jeg lever, siger den Herre Herre, det skal ikke skee iblandt eder hdermere, at dette Ordsprog skal bruges i Israel.

4. Sec, alle Sjæle, de ere mine, saavel Faderens Sjæl som Sønnens Sjæl, de ere mine; den Sjæl, som synder, den skal døe. Jer. 31, 30.

5. Og naar Nogen er retfærdig og gjør Ret og Retfærdighed, —

6. som ikke æder paa Bjergene, og ikke opløfter sine Dine til Israels Huses (stygge) Afguder, og ikke besmitter sin Næstes Hustru, og ikke nærmer sig til en frastilt Kvinde, 3 Mos. 18, 19. Ezech. 22, 10.

7. og som ikke forfordeler Nogen, som giver den sit Pant igjen, (som man er) styldig, som røver ikke Klov, som giver en Hingrig sit Brød og bedækker en Nogen med Klæder, Pf. 15, 2 fg.

5 Mos. 21, 10. 13. Matth. 25, 35 fg. Ef. 58, 7.

8. som ikke sætter paa Nager og tager ikke Overgift, som vender sin Haand fra Uret, som gjør Sandheds Dom imellem Mand og Mand, v. 13. Pf. 15, 5. 3 Mos. 25, 36.

9. som vandrer i mine Stikke og holder mine Rette og gjør Sandhed — han er retfærdig, han skal visfelig leve, siger den Herre Herre. c. 36, 27.

10. Men om han avler en Søn, (som bliver) en Røver, som udøjer Blod og gjør imod en Broder efter eet af disse Stykker,

11. og gjør ikke alle disse (gode Ting), men æder endogsaa paa Bjergene og besmitter sin Næstes Hustru,

12. forfordeler en Elendig og Fattig, røver (meget) Klov, giver ikke Pant igjen, og opløfter sine Dine til de (stygge) Afguder, gjør Nederstyggelighed,

13. sætter paa Ager og tager Overtag, skulde han vel leve? han skal ikke leve, han gjorde alle disse Vederstyggeligheder, han skal visseelig dødes, hans Blod skal være paa ham.

c. 22, 12. Neh. 5, 7. 2 Mos. 22, 25. 3 Mos. 25, 37.

14. Og see, (om) han aflede en Søn, og denne faae alle sin Faders Synder, som han gjorde, og faae det, og gjorde ikke der-
efter, —

15. han æder ikke paa Bjergene, og op-
løfter ikke sine Dine til Israels Huses
(stygge) Afguder, besmitter ikke sin Næstes
Hustru,

16. og forfordeler ingen Mand, beholder
ikke Pant og røver ikke (noget) Rov, giver
en Hungrig sit Brød og bedækker en Næ-
gen med Klæder,

17. vender sin Haand af fra en Elendig,
tager ikke Ager og Overtag, gjør mine
Rette, vandrer efter mine Skikke — han,
han skal ikke døe for sin Faders Misgjær-
nings Skyld, han skal visseelig leve.

18. Hans Fader, fordi han med Vold
undertrykkede, røvede Rov fra en Broder,
og midt iblandt sit Folk gjorde det, som
ikke var godt, ja, see, han skal døe for sin
Misgjernings Skyld.

19. Og I sagde: Hvorfor skal Sønnen
ikke bære Faderens Misgjerning? nei,
Sønnen gjorde Ret og Retfærdighed, og
haver holdt alle mine Skikke og gjort der-
efter, og han skal visseelig leve.

20. Den Sjæl, som synder, den skal døe;
en Søn skal ikke bære Faderens Misgjær-
ning, og en Fader skal ikke bære Sønnens
Misgjerning; den Retfærdiges Retfærdig-
hed skal være over ham, og den Ugudeliges
Ugudelighed skal være over ham.

v. 4. 5 Mos. 24, 16. 2 Kong. 14, 6.

21. Men naar den Ugudelige omvender
sig fra alle sine Synder, som han haver
gjort, og holder alle mine Skikke, og gjør
Ret og Retfærdighed, da skal han visseelig
leve, han skal ikke døe.

22. Alle hans Overtrædelser, som han
haver gjort, skulle ham ikke ihukommes;
han skal leve i sin Retfærdighed, som han
haver gjort.

23. Mon jeg skulde have Behagelighed i
den Ugudeliges Død? siger den Herre
Herre, mon ikke (mere deri), at han om-
vender sig fra sine Veie og maa leve? v. 32.

c. 33, 11 fg. 2 Sam. 14, 14. Jonas 3, 10. 2 Petr. 3, 9.

24. Men naar en Retfærdig vender sig

af fra sin Retfærdighed og gjør Uret, gjør
efter alle de Vederstyggeligheder, som den
Ugudelige gjør, skulde han da leve? alle
hans Retfærdigheder, som han haver gjort,
skulle ikke ihukommes; i sin Forgribelse,
som han haver forgrebet sig med, og i sin
Synd, som han haver syndet, i dem skal
han døe.

c. 3, 20.

25. Og I sagde: Herrens Bei er ikke ret.
Hører dog, Israels Huus! mon min Bei
ikke være ret? mon ikke eders Bei ere
urette?

26. Naar en Retfærdig vender sig af fra
sin Retfærdighed og gjør Uret, da skal han
døe derfor; han skal døe i sin Uret, som han
gjorde.

27. Og naar en Ugudelig omvender sig
fra sin Ugudelighed, som han haver gjort,
og gjør Ret og Retfærdighed, han, han
skal holde sin Sjæl i Live.

28. Fordi han faae det og vendte sig af
fra alle sine Overtrædelser, som han havde
gjort, (saa) skal han visseelig leve, han skal
ikke døe.

29. Og Israels Huus sagde: Herrens
Bei er ikke ret. Mon mine Bei ikke være
rette, Israels Huus? mon ikke eders Bei
ere urette?

30. Derfor vil jeg dømme hver af eder,
o Israels Huus! efter hans Bei, siger
den Herre Herre; (derfor) omvender eder
og lader eder omvende af alle eders Over-
trædelser, saa skal Misgjerning ikke være
eder til et Stød.

Es. 55, 7.

31. Raster fra eder alle eders Overtræ-
delser, med hvilke I have overtraadt, og
gjører eder et nyt Hjerte og en ny Aand;
thi hvorfor ville I døe, Israels Huus?

Pf. 51, 12. Ezech. 11, 19; 36, 26.

32. Thi jeg haver ikke Behagelighed i
hans Død, som døer, siger den Herre
Herre; derfor lader eder omvende, saa
skulle I leve.

v. 23 fg.

19. Capitel.

Ezechiel forestiller Joachas, Sejakims og Ze-
bekias Ugudelighed og Straf, 1-9, og den
ulykkelige Omstiftelse, der var steet med Jude
Konger og Rige, og forkynder dets Under-
gang, 10-14.

Og du, optag et Mågemaal over Israels
Fyrster.

2. Og du skal sige: Hvad var din Mo-
der? en Lovinde, som laae imellem Lø-
verne; hun haver opdraget sine Unger
iblandt unge Løver.

3. Og hun opdrog en af sine Unger, den blev en ung Løve; og han lærte at røve Rov, han aad Menneffer.

4. Der Hedningerne hørte det om ham, blev han greben i deres Grav, og de førte ham med Lænker til Ægypti Land.

2 Kong. 23, 31. 33.

5. Og hun saae, at hun havde (vel) havt Haab, (men) hendes Haab var borte, da tog hun en (anden) af sine Unger (og) gjorde en ung Løve af ham.

v. 3.

6. Og han vandrede midt iblandt Løver, han blev en ung Løve; og han lærte at røve Rov, han aad Menneffer.

7. Og han kjendte Enfer derudi, og lod ødelægge deres Stæder; og Landet og hvad der var derudi blev forstræffet for hans Brødens Røst.

8. Og Hedningerne gave sig over ham trindt omkring af Landskaberne, og de udbredte deres Garn over ham, han blev greben i deres Grav.

c. 12, 13.

9. Og de satte ham i Fængsel, (bunden) med Lænker, og førte ham til Kongen af Babel; de førte ham til Befæstningerne, paa det hans Røst skulde ikke høres ydermere paa Israels Bjerger.

2 Kron. 36, 6.

10. Ligesom du, var din Moder som et Viintræ, plantet ved Vand, som var frugtbart og (fik) Grene formedelst meget Vand.

Ps. 80, 9 fig.

11. Og derpaa bleve stærke Rjeppe, (som vare gode) til Regenters Spiir, og det vøgede høit op iblandt de tykke (Qviste), og der man saae, at det var høit, at det havde mange Grene,

12. da blev det oprykket i Grumhed, kastet til Jorden, og Østenvind tørrede dets Frugter; dets stærke Rjeppe bleve brudte og bleve tørre, Ild fortærede dem.

13. Men det er nu plantet i Ørken, udi et tørt og tørstigt Land.

14. Og der er en Ild udgangen af en Rjep, (af de stærke) Qviste derpaa, som fortærede dets Frugt, at der er ikke en stærk Rjep (mere) paa det til et Spiir til at herffe; det er et Klagemaal og skal være til et Klagemaal.

2 Kong. 25, 1.

20. Capitel.

Ezechiel straffer de Ældste for deres Gylteri, at de kom at adspørge Herren, og bedrev dog Afguder ligesom deres Fædre, 1-3. Han opregner Herrens Velgjerninger imod Folket, og deres Afguder i Ægypti Land, i Ørten og i Canaans Land, 4-29. Han opregner deres Af-

guberier, som de endnu bebreve, og truer dem med tilberlig Straf, 30-38. Han trøster de Bødsfærdige dermed, at Herren vil føre dem i deres Land igjen, og der paany oprette den rette Gudstjeneste, 39-44. Han taler igjen om Jerusalems og Jøde Forskyrring, og klager over Folkets Bøspottelse, 45-49.

Og det skede i det syvende Aar, i den femte (Maaned), paa den tiende (Dag) i Maaneden, (da) som (nogle) Mænd af Israels Ældste for at adspørge Herren; og de satte sig for mit Ansigt.

c. 14, 1.

2. Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

3. Du Mennefsøn! tal til Israels Ældste, og du skal sige til dem: Saa sagde den Herre Herre: Monne I ere komne til at adspørge mig? (saa vift) jeg lever, jeg vil ikke være adspurgt af eder, siger den Herre Herre.

c. 36, 37.

4. Kan du (vel) dømme dem (fri), kan du (vel) dømme dem (fri), du Mennefsøn? giv dem deres Fædres Bederstyggeligheder tilkjende.

c. 22, 2.

5. Og du skal sige til dem: Saa sagde den Herre Herre: Paa den Dag, jeg udvalgte Israel, da opløstede jeg min Haand til Jakobs Huses Sæd, og jeg blev kjendt for den i Ægypti Land, og jeg opløstede min Haand til dem og sagde: Jeg er Herren eders Gud.

2 Mes. 6, 8; 13, 5.

6. Jeg opløstede min Haand paa den samme Dag til dem, at udføre dem af Ægypti Land til et Land, som jeg havde udseet for dem, som flyder med Mælk og Honning, det er det deiligste af alle Landene.

2 Mes. 3, 8, 17; 33, 3. 4 Mes. 13, 27.

7. Og jeg sagde til dem: Kastet bort, hver sine Dines Bederstyggeligheder, og I skulde ikke besmitte eder paa Ægypternes (stygge) Afguder; jeg er Herren eders Gud.

2 Mes. 23, 24; 34, 13. 1 Sam. 7, 3. Jos. 24, 14, 23.

8. Men de vare gjenstridige imod mig og vilde ikke høre mig; Ingen af dem bortkastede deres Dines Bederstyggeligheder, og de forlode ikke deres (stygge) Ægypti Afguder; da sagde jeg, at jeg vilde udøse min Grumhed over dem, at fuldende min Brede over dem, midt i Ægypti Land.

c. 14, 19.

9. Men jeg gjorde (det, som jeg gjorde,) for mit Navns Skyld, at det ikke skulde vanhelliges for Hedningernes Dine, midt iblandt hvilke de vare, for hvilke jeg var bleven kjendt for deres Dine, til at udføre dem af Ægypti Land.

v. 22. c. 36, 31. 22. 4 Mes. 14, 16.

10. Og jeg udførte dem af Ægypti Land, og førte dem til Ørken. 2 Mosf. 20, 2. 5 Mosf. 5, 6.

11. Og jeg gav dem mine Skikke og lod dem vide mine Rette, hvilke Menneſket ſkal gjøre efter og leve ved dem. 2 Mosf. 20, 1 fg.

5 Mosf. 5, 1 fg. 3 Mosf. 18, 5 fg. Rom. 10, 5.

12. Og jeg gav dem ogſaa mine Sabbater, at de ſkulde være til Tegn imellem mig og imellem dem, at de ſkulde vide, at jeg er Herren, ſom helliger dem.

2 Mosf. 20, 8; 31, 16. 5 Mosf. 5, 12.

13. Men Israels Huus var gjenſtridigt imod mig i Ørken, de vandrede ikke efter mine Skikke, men forkaſtede mine Rette, hvilke Menneſket ſkal gjøre og leve ved dem, og de vanhelligede mine Sabbater ſaare; da ſagde jeg, at jeg vilde udøſe min Grumhed over dem i Ørken, at gjøre Ende paa dem.

2 Mosf. 16, 27 fg.

Ezech. 23, 38. 2 Mosf. 32, 10. 4 Mosf. 16, 21.

14. Men jeg gjorde (det, ſom jeg gjorde,) for mit Navns Skyld, at det ikke ſkulde vanhelliges for Hedningernes Dine, for hvis Dine jeg udførte dem.

v. 22. 4 Mosf. 14, 15. 16. 5 Mosf. 9, 28.

15. Og jeg, jeg opløſtede ogſaa min Haand til dem i Ørken, at jeg vilde ikke føre dem til det Land, ſom jeg havde givet (dem), ſom flyder med Mælk og Honning, — det er det deiligſte af alle Landene —

v. 23. 4 Mosf. 14, 12.

16. fordi de forkaſtede mine Rette, og vandrede ikke efter mine Skikke, og vanhelligede mine Sabbater; thi deres Hjerte vandrede efter deres (ſtygge) Afguder.

17. Men mit Die ſpærede dem, at jeg ikke fordærvede dem, og jeg gjorde ikke (aldeles) Ende paa dem i Ørken. c. 5, 11; 7, 4.

18. Og jeg ſagde til deres Børn i Ørten: I ſkulle ikke vandre efter eders Fædres Skikke, og ikke holde deres Rette, og ikke beſmitte eder paa deres (ſtygge) Afguder.

19. Jeg er Herren eders Gud, vandrer efter mine Skikke, og holder mine Rette, og gjører efter dem,

5 Mosf. 4, 1. 2.

20. og helliger mine Sabbater; og de ſkulde være til et Tegn imellem mig og imellem eder, at I ſkulde vide, at jeg, Herren, er eders Gud.

21. Men Børnene vare gjenſtridige imod mig, de vandrede ikke efter mine Skikke og holdt ikke mine Rette at gjøre efter dem, hvilke Menneſket ſkal gjøre efter og leve ved dem; de vanhelligede mine Sabbater; da ſagde jeg, at jeg vilde udøſe min Grum-

hed over dem, at fuldende min Brede over dem i Ørken.

v. 13. 3 Mosf. 18, 5.

22. Men jeg afvendte min Haand og gjorde det for mit Navns Skyld, at det ſkulde ikke vanhelliges for Hedningernes Dine, for hvis Dine jeg havde udført dem.

v. 14.

23. Jeg, jeg opløſtede ogſaa min Haand over dem i Ørken til at adſprede dem iblandt Hedningerne og at bortkaſte dem i Landene,

c. 22, 15; 30, 23. 26; 36, 19.

24. fordi de gjorde ikke mine Rette, og forkaſtede mine Skikke, og vanhelligede mine Sabbater, og deres Dine vare efter deres Fædres (ſtygge) Afguder.

25. Og jeg, jeg gav dem ogſaa Skikke, (ſom vare) ikke gode, og Rette, ved hvilke de kunde ikke leve.

2 Theſſ. 2, 10. 11.

26. Og jeg beſmitte dem ved deres Gaver, idet de lode alle Førſtefødde gaar igjennem (Jlden), at jeg kunde ødelægge dem, ſaa at de ſkulde fornemme, at jeg er Herren.

v. 31. c. 16, 20; 23, 37.

2 Aen. 33, 6. Pf. 106, 37. Jer. 7, 31.

27. Derfor tal, du Menneſteſøn! til Israels Huus, og du ſkal ſige til dem: Saa ſagde den Herre Herre: Eders Fædre have endnu hermed forhaanet mig, idet de have forgrebet ſig ſaare imod mig.

28. Der jeg havde ført dem til det Land, over hvilket jeg havde opløſtet min Haand at give dem det, naar de (da) ſaae nogen ophøiet Høi eller noget tykt Træ, da ofrede de der deres Offere, og gavede der deres Offere til at opirre (mig), og gjorde der deres søde Lugt, og udøſte der deres Drifoffere.

Eſ. 57, 5. 7. Hoſ. 4, 13.

29. Men jeg ſagde til dem: Hvad er det Høie, at I komme (ſaa) der? og dets Navn kaldes Høi indtil denne Dag.

30. Derfor ſiig til Israels Huus: Saa ſagde den Herre Herre: Ere I (ikke) beſmitte paa eders Fædres Bei, og bedrive I ikke Horeri efter deres Vederſtyggelighed?

Hoſ. 9, 1.

31. Ja, I ere beſmitte med alle eders (ſtygge) Afguder, idet I opløſte eders Gaver (og) lade eders Børn gaar igjennem Jlden indtil denne Dag; og jeg, ſkulde jeg adſpørges af eder, Israels Huus? (ſaa viſt) jeg lever, ſiger den Herre Herre, jeg vil ikke være adſpurgt af eder.

v. 28. 2 Kong. 16, 3; 17, 17.

32. Og det, ſom ſtiger op i eders Sind, ſkal dog ikke blive til, efterdi I ſige: Vi

ville være som Hedningerne, som Slægterne i Landene, til at tjene Træ og Steen.

33. (Saa vist) jeg lever, siger den Herre Herre, jeg vil regjere over eder med en stærk Haand og med en udrækt Arm og med en udrækt Grumhed.

34. Og jeg vil udføre eder fra Folkene og sanke eder af Landene, som I ere adspredte ndi, med en stærk Haand og med en udrækt Arm og med en udrækt Grumhed.

35. Og jeg vil føre eder i Folkenes Drk, og der gaar irette med eder Ansigt til Ansigt.

36. Ligesom jeg gif irette med eders Fædre i Drken ved Egypti Land, saa vil jeg gaar irette med eder, siger den Herre Herre.

4 Mos. 14, 22. 23.

37. Og jeg vil lade eder gaar igjennem under Riset, og jeg vil føre eder i Pagtens Baand.

38. Og jeg vil udrense de Gjenstridige fra eder, og dem, som overtræde imod mig, jeg vil udføre dem af det Land, hvori de boe som fremmede, og Ingen (af dem) skal komme til Israels Land; og I skulle fornemme, at jeg er Herren.

39. Og I af Israels Huus! saa sagde den Herre Herre: Gaar (da) hver (efter) sine (stygge) Afguder, tjener (dem) og her- efter, om I ikke ville høre mig; og I skulle ikke ydermere besmitte mit hellige Navn med eders Gaver og med eders (stygge) Afguder.

40. Thi paa mit hellige Bjerg, paa Israels høie Bjerg, siger den Herre Herre, der skal alt Israels Huus, alle de i Landet, tjene mig; der vil jeg have Behagelighed til dem, og der vil jeg spørge efter eders Opførsels-gaver og det Første af eders Gaver, med alle de Ting, som I hel- lige.

Ps. 15, 1. Ps. 43, 3. Es. 56, 7.

41. Jeg vil have Behagelighed til eder for den søde Lugts Skyld, naar jeg udfører eder fra Folkene og sanke eder af Landene, i hvilke I ere adspredte; og jeg vil helliggjøres i eder for Hedningernes Dine.

42. Og I skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg fører eder til Israels Land, til det Land, over hvilket jeg opløste min Haand at give eders Fædre det.

43. Og der skulle I ihukomme eders Veie og alle eders Handeler, med hvilke I ere besmittede, og I skulle væmmes ved eder selv for alle eders Ondskaber, som I have gjort.

c. 16, 61; 36, 31. 32.

44. Og I skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg gjør med eder for mit Navns Skyld, ikke efter eders de onde Veie og efter eders de fordærvede Handeler, I af Israels Huus! siger den Herre Herre.

45. Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

46. Du Mennefsesøn! sæt dit Ansigt til Veien imod Sonden, og lad (din Tale) dryppe imod Sonden, og spaa imod Mar- tens Skov imod Sonden.

5 Mos. 32, 2. Micha 2, 6.

47. Og du skal sige til Skoven imod Sonden: Hør Herrens Ord: Saa sagde den Herre Herre: See, jeg vil antænde en Ild i dig, og den skal fortære alle grønne Træer og alle tørre Træer i dig, den hej- tige Lue skal ikke udslukkes, men alle An- sigter fra Sonden til Norden skulle blive forbrændte ved den.

Jer. 17, 27. Amos 5, 6. Hos. 8, 14.

48. Og alt Kjød, de skulle see, at jeg, Herren, jeg haver optændt den; den skal ei udslukkes.

Es. 40, 5.

49. Og jeg sagde: Al Herre Herre! de sige om mig: Mon han ikke bruger idel Vignelser?

21. Capitel.

Ezechiel truer haardeligen Jerusalem og Juda Land med Herrens Sværd ved de Babylonier, 1-17. Han spaaer, at Nebucadnegar skal gaar i Raad med sig selv, om han skal først angribe Jerusalem eller Ammoniterne, men vende sig først imod Jerusalem, 18-24. Hæderlighed truer han Kong Zedekias for hans Meeneds Skuld, og jer- tynder, at ingen Konge skulde komme af Davids Slægt, indtil Messias kom, 25-27. Han truer og Ammons Børn for deres Falskhed og Vag med tilbørlig Straf, 28-32.

Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

2. Du Mennefsesøn! sæt dit Ansigt imod Jerusalem, og lad (din Tale) dryppe imod Helligdommene, og spaa imod Israels Land.

c. 20, 16.

3. Og du skal sige til Israels Land: Saa sagde Herren: See, jeg vil til dig og uddrage mit Sværd af sin Skede, og jeg vil udrykke af dig en Retsfærdig og en Ugudelig.

4. Efterdi at jeg vil udrykke af dig en Retsfærdig og en Ugudelig, derfor skal mit Sværd udfare af sin Skede over alt Kjød fra Sonden til Norden.

c. 20, 47.

5. Og alt Kjød skal fornemme, at jeg, Herren, jeg haver uddraget mit Sværd af sin Skede; det skal ikke yderligere vende tilbage.

c. 6, 7. Es. 49, 26.

6. Og du Menneffesøn! fuf; faa det bryder i (dine) Lænder, og faa det er dig bitet, fkal du fuffe for deres Dine.

7. Og det fkal ftee, naar de fige til dig: Hvorfor fukker du? da fkal du fige: For et Rygte, thi det kommer, og hvert Hjerte fkal fmeltes, og alle Hænder fynke, og alt Mod fkal vanfjægte, og alle Knæ gaae (fom) Vand; fee, det kommer, og det fkeer, figer den Herre Herre.

8. Og Herrens Ord ftede til mig, figende: 9. Du Menneffesøn! fpaa, og du fkal fige: Saa fagde Herren: Siig: Et Sværd, (ja) et Sværd er hvæffet, og poleret og faa.

v. 28. c. 32, 10. 20.

10. Det er hvæffet til at fagte en Slagting, det er poleret, at det fkal blinke; mon vi fkal glæde os, (da) min Søns Riis foragter alt Træ?

11. Men han haver givet det hen at poleres, at tage (det) fat i Haanden; det Sværd er hvæffet, og det er poleret til at give ham det i Haand, fom fkal ihjelflaae.

12. Raab og hyl, du Menneffesøn! thi det, det (fkal komme) over mit Folk, det (fkal komme) over alle Fyrfter i Ifrael; der fkal være (megen) Rædfel hos mit Folk for Sværdets Skyld, derfor flaa paa Vaaret.

13. Naar (der fkeer) en Forføgelse, hvad (hjælper) det, derfom der iffe ogfaa var et Riis, fom foragter (alt Træ)? figer den Herre Herre.

Ef. 9, 13. Jer. 5, 3.

14. Og du Menneffesøn! fpaa og flaa Haand i Haand; thi Sværdet fkal komme dobbelt, (ja) tredie Gang, det er et Sværd til dem, fom fkal ihjelflaaes, det er et Sværd til de Store, fom fkal ihjelflaaes, fom fkal trænge til dem i de inderfte Kammere.

15. Paa det at (hvert) Hjerte fkal fmelte, og der fkal blive mange Stød, haver jeg fat Sværdets Od imod alle deres Porte; af! det er gjort til at blinke, det er indfuffet til at fagte.

16. (Du Sværd!) hold dig (ved dig felf), fom paa den høire Side, lad fynke, fom paa den venftre Side, hvorthen dit Anfigt er ftillet.

17. Og jeg, jeg vil ogfaa flaae min Haand i min Haand og lade min Grumhed hvile; jeg, Herren, jeg haver talet det.

c. 5, 17; 30, 12.

18. Og Herrens Ord ftede til mig figende:

19. Og du Menneffesøn! fæt dig to Beie

for, (paa hvilke) Kongen af Babels Sværd fkal komme, de fkal begge udgaae af eet Land, og udvælge en Plads, (ja) udvælg den foran paa Beien til Staden.

v. 20.

20. Du fkal gjøre Bei, at Sværdet kan komme til Ammons Børns Nabba, og i Juda, til den fafte (Stad) Jerufalem.

2 Sam. 12, 26.

21. Thi Kongen af Babel ftaaer paa Beiffjellet, foran paa de to Beie, til at lade fpaae Spaadom; han lader hvæffe Pilene, han fpørger ved Billederne, han feer paa Leveren.

1 Mos. 31, 19. 2 Kong. 1, 2. Ef. 19, 3.

22. Spaadommen er imod Jerufalem paa hans høire Side, til at fætte Stormbukke, til at oplade Munden ved Mord, til at opløfte Røften med Strig, at fætte Stormbukke imod Portene, at optafte Vold, at bhygge Voldværk.

c. 23, 24. Amos 3, 11. Luc. 19, 43.

23. Og det fkal vorde dem, fom (naar Nogen) fpaaer Forføngelighed for deres Dine, fordi de have fvoret dem Eder; men han fkal komme Misgjerning ihu, at de fkal gribes.

24. Derfor fagde den Herre Herre faaledes: Fordi I komme (mig) til at ihu komme eders Misgjerning, idet eders Overtrædelser blottes, at eders Skynd fees i alle eders Handeler, (ja) fordi I ihu kommes, fkal I gribes med Haanden.

25. Og du vanhellige (og) ugudelige Ifraels Fyrfte, hvis Dag kommer til den Tid, naar Misgjerningen (er kommen) til Ende!

26. Saa fagde den Herre Herre: Tag bort Huen og løft Kronen af; denne fkal iffe være denne, (naar jeg) ophøier den Fornedrede, og forneder den Høie.

2 Sam. 12, 30. Jer. 13, 18. Begr. 5, 16. Ezech. 17, 24.

27. Jeg vil gjøre den forvendt, forvendt, forvendt, (ja) den fkal iffe være, indtil den kommer, fom haver Ret dertil, og ham vil jeg give den.

28. Og du Menneffesøn! fpaa, og du fkal fige: Saa fagde den Herre Herre om Ammons Børn og om deres Forhaanelfe, og du fkal fige: Et Sværd, et Sværd er udbrageth til Slagting, det er poleret til at fortære, for at blinke,

v. 9. 10.

29. fordi de faae dig Forføngelighed, fordi de fpaaede dig Løgn, for at lægge dig paa Halsene af dem, fom ere ihjelflagne iblandt de Ugudelige, hvis Dag

kom, den Tid Misgjerningen (var kommen) til Ende.

Jer. 40, 14 fg. v. 25.

30. Stif (Sværdet) i sin Stede igjen; paa det Sted, hvor du er slabt, i det Land, hvor du haver havt din Handel, vil jeg dømme dig.

31. Og jeg vil udøse min Brede over dig, i min Grumheds Ild vil jeg blæse paa dig; og jeg vil give dig i ufornuftige Mænds Hænder, som ere Mestere til at fordærve.

c. 7. 8. Ps. 79, 6.

32. Du skal være Ilden til Spise, dit Blod skal være (udøst) midt i Landet; du skal ikke ihukommess, thi jeg, Herren, jeg haver talet det.

c. 17, 21. 24.

22. Capitel.

Ezechiel opregner afskillige Synder, som gik i Svang i Jerusalem og i Judæ Land, 1-16; truer dem derfor med haard Straf, 17-22. Ijærdeleshed opregner han Propheternes, Præsternes og Hyrsternes Synder, Folkets Sittershed, og at Herren derfor vil straffe dem, 23-31.

Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

2. Og du Menneskesøn! kan du dømme (fri), kan du dømme (fri) den blodskyldige Stad? ja, kundgør den alle sine Vederstyggeligheder.

c. 20, 4; 16, 2.

3. Og du skal sige: Saa sagde den Herre Herre: Det er den Stad, som udøser Blod i sig, at dens Tid skal komme, og som gjør (stygge) Afguder hos sig til at besmitte sig.

Matth. 23, 35. 37.

4. Du er bleven skyldig ved dit Blod, som du haver udøst, og haver besmittet dig med de (stygge) Afguder, som du gjorde, og gjort, at dine Dage nærme sig, og du er kommen til dine Aar; derfor haver jeg gjort dig til Forhaanelse iblandt Hedningerne og til Spot for alle Landene.

c. 23, 32.

5. Vaade de, som ere nær, og de, som ere langt fra dig, skulle bespotte dig, du, som er besmittet af Navnet, (hos hvem der er) megen Forstyring.

6. Sec, Hyrsterne i Israel, de vare hver i dig efter sin Arms (Styrke) til at udøse Blod.

7. De ringeagtede Fader og Moder i dig, de haublede med Vold imod den Fremmede midt udi dig, de forfordelede Faderløs og Enke i dig.

Ps. 94, 5. 6.

8. Du foragtede mine Helligdomme og vanhelligede mine Sabbater.

c. 20, 13.

9. Bagvaskere vare i dig, paa det de kunde udøse Blod; og de aade paa Bjergene i dig, de gjorde skjændelige Ting midt i dig.

10. Man haver blottet en Faders Blusel dig, de have krænkert (den Dvinde, som var) ureen ved Frastillelse.

3 Mos. 18, 7. Ezech. 18, 6.

11. Og man haver bedrevet Vederstyggelighed med sin Næstes Hustru, og man haver besmittet sin Sønnedone skjændeligen, og man haver krænkert sin Søster, sin Faders Datter, i dig.

c. 23, 20; 33, 26. Jer. 5, 8. 3 Mos. 18, 15.

12. De toge Skjænk i dig for at udøse Blod; du tog Ager og Dvergivt, og forfordelede din Næste med Vold, og glemte mig, siger den Herre Herre.

v. 25. 2 Mos. 22, 25. Jer. 2, 32.

13. Og see, jeg haver slaget med min Haand for din Gjerrighed, som du bedrev, og over dit Blod, som var midt i dig.

14. Mon dit Hjerte skal kunne bestaa? mon dine Hænder skulle have Styrke (mere) paa de Dage, naar jeg vil handle med dig? jeg, Herren, jeg haver talet det og vil gjøre det.

c. 17, 21.

15. Og jeg vil adsprede dig iblandt Hedningerne, og bortfaste dig i Landene, og gjøre en Ende paa din Ureenhed fra dig.

c. 20, 23; 36, 19.

16. Og du skal være vanhelliget udi dig for Hedningernes Dine, og fornemme, at jeg er Herren.

17. Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

18. Du Menneskesøn! Israels Huus er blevet mig til Skum; alle de ere (som) Robber og Tin og Jern og Bly midt i en Dvn, de ere (som) Sølvskum.

19. Derfor sagde den Herre Herre saaledes: Fordi at I alle ere bleven til Skum, derfor, see, jeg vil samle eder midt i Jerusalem.

20. (Rigesom) man samler Sølv og Robber og Jern og Bly og Tin midt i en Dvn til at blæse Ild over dem til at smelte, saa vil jeg samle (eder) i min Brede og i min Grumhed, og lade eder blive (der) og smelte eder.

21. Ja, jeg vil samle eder og blæse med min Grumheds Ild over eder, og I skulle smeltes derinde.

22. Rigesom Sølv smeltes midt i en Dvn, saa skulle I smeltes midt derudi; og I skulle fornemme, at jeg, Herren, jeg haver udøst min Grumhed over eder.

23. Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

24. Du Menneskesøn! sig til hende: Du er et Land, som ikke er renset, som ikke haver faaet Regn paa Bredeens Dag.

25. Hendes Propheters Forbund er midt derudi, de ere som en brølende Røve, som røve Rov; de æde Sjælen, tage Guds og dyrebare Ting, gjøre deres Enker mange midt i den.

c. 34, 8 fg.

26. Dens Præster forvende (fortrædeligen) min Lov og vanhellige mine Helligdomme, gjøre ingen Skilsmisse imellem Helligt og Vanhelligt, og give ikke tilkjende (Forfjælleren) imellem Reent og Ureent; og de skjule deres Dine for mine Sabbater, og jeg vanhelliges midt iblandt dem.

Micha 3, 11.

27. Dens Hyrster midt derudi ere som Ulve, der røve Rov, til at udøse Blod, at omkomme Sjæle, for at drive Gjerrighed.

v. 6. 7. Zeph. 3, 3 fg.

28. Og dens Prophet anstrøge den med Løs (Kalk), de see Forfængelighed og spaae dem Løgn, sigende: Saa sagde den Herre Herre, dog Herren haver ikke talet.

c. 13, 6. 10 fg. Jer. 23, 32.

29. Folket i Landet undertrykke de med Vold og røve Rov, og forfordele den Elendige og Fattige, og undertrykke den Fremmede foruden Ret.

30. Og jeg ledte efter en Mand af dem, som vilde gjærde et Gjærde og staae i Gabet for mit Ansigt for Landet, at jeg skulde ikke fordærve det; men jeg fandt ingen.

c. 13, 5. Ps. 106, 23. Ef. 64, 6.

31. Derfor udøser jeg min Brede over dem, der gjør Ende med dem ved min Grumheds Alb; jeg giver dem deres Vei paa deres Hoved, siger den Herre Herre.

c. 16, 43.

23. Capitel.

Ezechiel klager i en mørk Tale over Samarias og Jerusalems store Afguderier, 1-21; truer Jerusaleml med de Babiloniens fjendtlige Overfald, 22-35, og gjentager baade sit Klagemaal og sin Trusel, 36-49.

Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

2. Du Menneffesøn! der vare to Dvinder, een Moders Døttre.

3. Og de bedrev Horeri i Ægypten, i deres Ungdom bedrev de Horeri; der trykkes deres Bryster, og der besøstes deres Vomsfrudoms Borter.

v. 21.

4. Og deres Navne vare: Dhola, den Største, og Dholiba, hendes Søster; og de vare mine, og fødte Sønner og Døttre; og deres Navne (forklares saaledes): Samaria er Dhola, og Jerusalem er Dholiba.

2 Kron. 12, 13 fg. 16, 16.

5. Og Dhola bedrev Horeri, (og antog Andre) i mit Sted, og brændte af Kjærlighed mod sine Volere, mod de Afsyrer, som vare nær hos,

c. 16, 28.

6. mod dem, som vare klædte med blaåt (Silke), Hyrster og Forstandere, som vare allesammen yndige unge Karle, mod Ryttere, som rede paa Heste.

7. Og hun bedrev sit Horeri med dem, med alle udvalgte (Karle) af Afsurs Børn; og med alle, imod hvilke hun brændte af Kjærlighed, med alle deres (stygge) Afguder besmittedes hun.

8. Og hun forlod ikke sit Horeri, (som hun førte med sig) af Ægypten, thi de havde ligget hos hende i hendes Ungdom, og havde besøft hendes Vomsfrudoms Borter, og de havde udøst deres Horeri over hende.

9. Derfor gav jeg hende i hendes Voleres Haand, i Afsurs Børns Haand, mod hvilke hun brændte af Kjærlighed.

c. 16, 37.

10. De, de blottede hendes Blusel, borttog hendes Sønner og hendes Døttre, og ihjelslog hende med Sværdet; og hun blev navnfundig iblandt Dvinderne, da de udførte (mine) Domme over hende.

11. Der hendes Søster Dholiba det saae, da fordærvede hun sig ved sin Kjærlighed mere end den (anden), og hendes Horeri (var slemmere) end hendes Søsters Horeri.

c. 16, 47. 51.

12. Hun brændte af Kjærlighed mod de Afsyrers Børn, (som vare) Hyrster og Forstandere, som vare nær, klædte med fuldkommen (Brydelse), Ryttere, som rede paa Heste, allesammen yndige unge Karle.

c. 16, 28.

13. Og jeg saae, at hun var besmittet; de havde begge een Vei.

14. Og hun lagde til sit Horeri; (thi) der hun saae malede Mænd paa Væggen, de Chaldæers Billeder, malede med den røde (Farve),

c. 16, 29.

15. ombundne med Bælte om deres Lænd, som havde overhængende, farvede (Huer) paa deres Hoveder, allesammen af Udseende som Hovedsmænd, efter Babels Børns, de Chaldæers, Vignelse, (som de bære i) deres Fædrenceland,

16. da brændte hun af Kjærlighed mod dem, saasnart hun ansaar dem med sine Dine; og hun sendte Bud til dem til Chaldæa.

17. Og Babels Børn kom til hende, at

ligge (hos hende) af Kjærlighed, og de besmittede hende med deres Horeri; og hun besmittede sig med dem, derefter blev hendes Sjæl dragen fra dem.

18. Og hun aabenbarede sit Horeri, og aabenbarede sin Blusel, og min Sjæl blev dragen fra hende, ligesom min Sjæl var dragen fra hendes Søster.

19. Dog formerede hun sit Horeri, i det hun kom ihu sin Ungdoms Dage, der hun bedrev Horeri i Ægypti Land.

20. Og hun brændte mere af Kjærlighed end deres Medhustruer, hvis Kjød var (som) Afsners Kjød, og deres Udflod (som) Hestes Udflod.

Jer. 5, 8. Ezech. 22, 11.

21. Saa besøgte du (igjen) din Ungdoms Skjændsel, der de af Ægypten besøgte dine Vorter for din Ungdoms Brysters Skuld.

v. 3. 8.

22. Derfor, Dholiba! saa sagde den Herre Herre: See, jeg vil opvække dine Bolere over dig, fra hvilke din Sjæl har afdraget sig, og lade dem komme trindt omkring fra over dig,

c. 16, 37.

23. (nemlig) Babels Børn og alle Chaldeer, Refod og Schoa og Koa, (ja) alle Afsurs Børn med dem, yndige unge Karle, Fyrster og Forstandere, allesammen Hovedsmænd og udvalgte (Mænd), som allesammen ride paa Heste.

24. Og de skulle komme imod dig med Rustvogne, Vogne og Hjul, og med en Forsamling af Folk; Skjolde og (smaa) Skjolde og Hjelme skulle de sætte imod dig trindt omkring, og jeg vil lægge Retten for deres Ansigt, og de skulle dømme dig efter deres Rette.

c. 21, 22; 16, 38.

25. Og jeg vil sætte min Nidkjærhed imod dig, at de skulle handle med dig i Grumhed, de skulle borttage din Næse og dine Øren, og de Sidste af dig skal falde ved Sværdet; de, de skulle tage dine Sønner og dine Døttre, og det Sidste af dig skal fortæres ved Ald.

26. Og de skulle drage dine Klæder af dig, og tage din Prydelses Tøi.

27. Saa vil jeg lade din Skjændsel ophøre fra dig, og dit Horeri fra Ægypti Land; og du skal ikke opløste dine Dine til dem, og ikke ydermere komme Ægypten ihu.

v. 48.

28. Thi saa sagde den Herre Herre: See, jeg giver dig i deres Haand, som du hader, i deres Haand, som din Sjæl er afbragen fra.

v. 22.

29. Og de skulle handle med dig af Had,

og tage alt dit Arbejde, og forlade dig nøgen og blot; og dit Horeries Blusel og din Skjændsel og dit Horeri skal aabenbares,

c. 16, 37.

30. (Saa de skulle) gjøre dig dette, fordi du haver bedrevet Horeri efter Hædningerne, med hvilke du er besmittet ved deres (stygge) Afguder.

31. Du haver gaaet i din Søsters Bei, og jeg vil give hendes Bæger i din Haand.

v. 5. 11.

32. Saa sagde den Herre Herre: Du skal drikke af din Søsters Bæger, (som er) dybt og vidt; du skal blive til Vatter og til Bespottelse, (thi Bægeret) skal holde meget i sig.

c. 22, 4.

33. Du skal fyldes med Drukkenskab og Bedrøvelse, af Forskrækkelses og Odelægelses Bæger, af din Søsters, Samarias, Bæger.

Pf. 60, 5. Pf. 75, 9. Ef. 51, 17. Jer. 25, 15. Sach. 12, 2.

34. Og du skal drikke deraf og udjuge, og sønderbryde Skaarene deraf, og afrive dine Bryster; thi jeg, jeg haver talet det, siger den Herre Herre.

c. 24, 14; 28, 10.

35. Derfor sagde den Herre Herre saaledes: Fordi du glemte mig og fastede mig bag din Ryg, saa vær du nu ogsaa din Skjændsel og dine Horerier!

Jer. 2, 27; 32, 33.

36. Og Herren sagde til mig: Du Mennesken! mon du vil dømme Dholiba og Dholiba (fri)? ja, forkynd dem heller deres Vederstyggeligheder.

37. Thi de have høret, og der er Blod paa deres Hænder, og de have bedrevet Horeri med deres (stygge) Afguder; tilmed lode de deres Børn, som de havde avlet mig, gaae igjennem (Alden) for dem, at fortæres.

Jer. 7, 31. Ezech. 16, 20.

38. Ydermere have de gjort mig dette: De have besmittet min Helligdom paa den samme Dag, og vanhelliget mine Sabbater.

c. 20, 13. 2 Mos. 20, 8 fg.

39. Thi da de havde slågt deres Børn for deres (stygge) Afguder, da gif de samme Dag i min Helligdom, at vanhellige den; og see, saaledes have de gjort midt udi mit Huus.

40. Og de sendte ogsaa efter Mænd, som skulde komme langt fra; som, da der var sendt Bud til dem, see, da kom de, og du badede dig for dem, sminkede dine Dine og prydede (dig) deiligen.

2 Kong. 9, 30.

41. Og du jad paa en herlig Seng, og der var et Bord beredt for dit Ansigt, og

du havde sat min Røgtelse og min Olie derpaa.

42. Der den Lyd af Mangfoldigheden var stillet hos hende, da bleve, foruden (de ypperlige) Folk, af den (menige) Mand førte (hertil, nemlig) Sabæer af Orken; og de gave Krumbaand paa deres Hænder og en deilig Krone paa deres Hoveder.

43. Og jeg sagde om hende, som var gammel i Horerier: Nu skal man tilgavns bedrive Horeri med hende, medens hun (er til).

44. Og man kom til hende, som (man pleier) at komme til en Horkone; saa kom de til Dholá og til Dholiba, de skjændelige Qvinder.

45. Og retfærdige Mænd, de skulle dømme dem, som Horkoner dømmes, og som de (Qvinder) dømmes, der udøse Blod; thi de ere Horkoner, og der er Blod paa deres Hænder.

c. 16, 38. Ef. 1, 15; 59, 3.

46. Thi saa sagde den Herre Herre: Naar jeg fører en Forsamling op over dem, og giver dem til Ustadihed og til Rov,

Jer. 15, 13; 17, 3.

47. da skulle de Forsamlende stene dem ihjel med Stene, og sønderhugge dem med deres Sværd; de skulle ihjelslaae deres Sønner og deres Døttre, og opbrænde deres Huse med Ild.

Jer. 17, 27.

48. Og jeg vil lade den Skjændsel ophøre af Vandet, og alle Qvinderne skulle undervises, at de ikke gjøre efter deres Skjændsel.

v. 27.

49. Og de skulle lægge eders Skjændsel paa eder, og I skulle bære eders (stygge) Afguders Synder og fornemme, at jeg er den Herre Herre.

24. Capitel.

Ezechiel forestiller Jerusalems Odelæggelse ved de Chalbæer under en Billede af en sydende Gryde med Stykker Kjød og Been udi, 1-14, dernæst ved sin Hustru's Død, over hvilken Gud forbød ham at holde noget Klagemaal eller sørge, 15-27.

Og Herrens Ord skede til mig i det niende Aar, i den tiende Maaned, paa den tiende Dag i Maaned, sigende:

2 Kong. 25, 1.

2. Du Menneffesøn! skriv dig denne Dags Navn, (ja) denne selsomme Dag; Kongen af Babel haver lagt sig imod Jerusaleml paa denne selsomme Dag.

3. Og fremsæt en Billede for det gjenstridige Huns, og du skal sige til dem:

Saa sagde den Herre Herre: Sæt en Gryde til, sæt til, og søs ogsaa Vand derudi.

4. Samle de Stykker, (som høre) dertil, deri, alle de gode Stykker, Lænder og Skuldre; fyld den med udvalgte Marvbeen.

5. Tag det, som er udvalgt af Hjorden, og (gjør) ogsaa et Baal derunder; lad den vel syde, lad ogsaa dens Marvbeen koge midt derudi.

6. Derfor sagde den Herre Herre saaledes: Vee den blodskyldige Stad, (som er) en Gryde, hvis Skum er i den, og dens Skum er ikke udkommet af den! tag et Stykke derud efter det andet, der skal ikke fastes Rod derover, (hvilket først skal ud).

Matth. 23, 35. 37.

7. Thi dens Blod er midt udi den, den haver lagt det paa en høi Klippe; den udøste det ikke paa Jorden, at man kunde have skjult over det med Støv.

8. Paa det jeg skulde lade (min) Grumhed opstige til at hevne strengeligen, haver jeg ladet dens Blod være paa en høi Klippe, at det skulde ikke skjules.

9. Derfor sagde den Herre Herre saaledes: Vee den blodskyldige Stad! jeg, jeg vil ogsaa gjøre Baalet stort.

v. 6. Nah. 3, 1. Hab. 2, 12.

10. Vær meget Træ til, optænd Ilden, gør, at Rjødet forteres, og tilbered det vel med Urter, og lad Marvbenene brænde.

11. Og sæt den tom paa dens Gløder, paa det den kan blive hed, og dens Kobber brændes, og dens Ureenhed smeltes midt i den, at dens Skum kan fortæres.

12. Den gjorde (mig) Møie med (idel) Uret, og dens meget Skum udkom ikke af den, dens Skum (skal fortæres) i Ilden.

13. I din Ureenhed er Skjændsel; fordi jeg haver renset dig, og du blev (dog) ikke reen, saa skal du ikke renses ydermere af din Ureenhed, indtil jeg haver ladet min Grumhed hvile paa dig.

c. 5, 13; 16, 42.

14. Jeg, Herren, jeg haver talt det, det kommer, og jeg haver gjort det, jeg vil ikke lade det fare og ikke spare, ei heller angre; efter dine Veie og efter dine Handeler skulle de dømme dig, siger den Herre Herre.

c. 23, 34.

15. Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

16. Du Menneffesøn! see, jeg vil tage fra dig dine Dines Lyft ved en Plage;

men du skal ikke hyle og ei græde, og din Graad skal ei komme (frem).

17. Hold stille fra at jamre, hold ikke Sorg for de Døde, bind din Hue paa dig, og du skal drage dine Skoe paa dine Fødder, og ikke skule Skjægget over Munden, og ikke æde Folks Brød. v. 22. Jer. 16, 7.

18. Og jeg talede (dette) til Folket om Morgenens, og min Hustru døde om Aftenen; og jeg gjorde om Morgenens, som mig var befalet.

19. Og Folket sagde til mig: Vil du ikke give os tilkjende, hvad disse Ting (betyde) os, efterdi du gjør (saa)?

20. Og jeg sagde til dem: Herrens Ord skede til mig, sigende:

21. Siig til Israels Huus: Saa sagde den Herre Herre: See, jeg vanhelliger min Helligdom, eders Styrkes Herlighed, eders Dines Lyft og eders Sjæles Staausel; og eders Sønner og eders Døttre, som I lade (efter eder), skulle falde for Sværdet.

22. Og I skulle gjøre, saafom jeg gjorde; I skulle ikke skule Skjægget over Munden, og ikke æde Folks Brød. v. 17.

23. Men eders Huer skulle være paa eders Hoveder, og eders Skoe paa eders Fødder, I skulle ikke hyle og ei græde, men I skulle forsvinde i eders Misgjerninger og sukke, den Ene med den Anden.

3 Mos. 26, 29.

24. Og Ezechiel skal være eder til et underligt Tegn, I skulle gjøre efter alt det, som han haver gjort; naar det kommer, da skulle I fornemme, at jeg er den Herre Herre. v. 27. Ps. 71, 7. Ezech. 12, 6. 11.

25. Og du Mennefsøn! mon ikke paa den Dag, naar jeg skal borttage fra dem deres Styrke, deres Prydelses Glæde, deres Dines Lyft og deres Sjæles Oploftelse, deres Sønner og deres Døttre,

26. (mon ikke) paa den samme Dag skal komme den til dig, som er undkommen, at lade det høres for (dine) Øren? c. 33, 21.

27. Paa den samme Dag skal din Mund oplades med den, som er undkommen, og du skal tale og ikke ydermere være stum; og du skal være dem til et underligt Tegn, og de skulle fornemme, at jeg er Herren.

c. 29, 21.

25. Capitel.

Ezechiel spaaer imod Ammons Børn, som glædede sig ved Tempelets Ødelæggelse, 1-7, imod Moab, som agtede Juda ligesom andre

Hedninger, 8-11, imod Edom, som hevnede sig paa Israhel, 12-14, og imod Philisterne og samme Aarsag, 15-17.

Og Herrens Ord skede til mig, sigende: 2. Du Mennefsøn! sæt dit Ansigt imod Ammons Børn og spaa imod dem.

c. 28, 21; 29, 2. Jer. 49, 1.

3. Og du skal sige til Ammons Børn: Hører den Herre Herres Ord: Saa sagde den Herre Herre: Efterdi du jagde: Ha! om min Helligdom, fordi den er vanhelliget, og om Israels Land, fordi det er ødelagt, og om Judæ Huus, fordi de ere farne (bort), idet de ere bortførte, c. 28, 2; 36, 2.

4. derfor, see, jeg vil give Folk af Østen dig til Eiendom, og de skulle sætte deres Slotte i dig og gjøre deres Boliger i dig; de, de skulle æde din Frugt, og de, de skulle drikke din Mælk.

5. Og jeg vil gjøre Rabba til Kamelers Bolig, og Ammons Børn til Faareleie; og I skulle fornemme, at jeg er Herren.

6. Thi saa sagde den Herre Herre: Fordi du klapper med Haand og stamper med Fod, og du haver glædet dig i al din Røven efter (din) Sjæls (Lyft) imod Israels Land, c. 36, 5.

7. derfor, see, jeg, jeg udtrækker min Haand over dig, og giver Hedningerne dig til Bytte, og udrydder dig fra Folkene, og lader dig omkomme af Landene; jeg vil ødelægge dig, og du skal fornemme, at jeg er Herren.

8. Saa sagde den Herre Herre: Fordi Moab og Seir sige: See, Judæ Huus er ligesom alle Hedningerne, Es. 15, 1 fg. Jer. 48, 1.

9. derfor, see, jeg vil aabne Moabs Side fra Stæderne af, (ja) fra hans Stæder, fra hans Ende af, (nemlig) det delige Land, Beth-Jesimoth, Baal-Meon og Kirjathama,

10. for Folket af Østen (tillige) med Ammons Børn, og jeg giver det (dem) til Eiendom, paa det man ikke skal ihukomme Ammons Børn iblandt Hedningerne.

11. Og jeg vil udføre (mine) Domme imod Moab, og de skulle fornemme, at jeg er Herren.

12. Saa sagde den Herre Herre: Fordi Edom gjorde det, da han hevne sig haardeligen paa Judæ Huus, og de gjorde sig faare styldige, da de hevne sig paa dem,

Jer. 49, 7 fg.

13. derfor sagde den Herre Herre saaledes: Ja, jeg vil udtrække min Haand over

Edom, og udrydte deraf Menneſker og Dyr; og jeg vil gjøre det øde fra Theman, og (indtil) Dedan ſkulle de falde ved Sværdet.

14. Og jeg vil føre min Hevn over Edom ved mit Folks Israels Haand, og de ſkulle gjøre ved Edom efter min Brede og efter min Grumhed; og de ſkulle kjende min Hevn, ſiger den Herre Herre.

15. Saa ſagde den Herre Herre: Fordi Philifterne have handlet med Hevn, og have hevnet ſig haardeligen med Røven efter (deres) Sjæls (Lyſt), at fordærve med et evigt Fjendſkab, Jer. 47, 1 fg.

16. Derfor ſagde den Herre Herre ſaaledes: See, jeg vil uddrætte min Haand over Philifterne, og udrydte de Gethier, og omkomme det Dverblevne ved Havets Havn.

17. Og jeg vil gjøre ſtor Hevn paa dem med grumme Straffe; og de ſkulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg fører min Hevn over dem.

26. Capitel.

Ezechiel ſpaer imod Tyrus, ſom ſkulde ødelægges af de Babylonier, fordi den glædede ſig over Jeruſalems Undergang, 1-14, hvorover alle Der og Kyſter ved Havet ſkulle bæve og forſkrækkes, 15-21.

Og det ſkede i det ellefte Aar, paa den første (Dag) i Maaneden, at Herrens Ord ſkede til mig, ſigende:

2. Du Menneſkeſøn! fordi at Tyrus ſagde over Jeruſalem: Ha! den er ſønderbrudt, (den, ſom var) Folkens Porte, den er vendt om til mig; jeg vil fylbes, den er ødelagt, Eſ. 23, 1 fg.

3. Derfor ſagde den Herre Herre ſaaledes: See, jeg vil (komme) over dig, Tyrus! og vil opføre mange Hedninger over dig, ſom Havet opſtiger med ſine Bølger. Eſ. 23, 1.

4. Og de ſkulle fordærve Murene i Tyrus og nedbryde dens Taarne, og jeg vil bortſeie dens Støv af den og gjøre den til en høi Klippe.

5. Den ſkal vorde til at udbrede Fiſtergarn paa midt i Havet, thi jeg, jeg haver talet det, ſiger den Herre Herre; og den ſkal være Hedningerne til Røve. c. 25, 7.

6. Og dens Døttre, ſom ere paa Marſken, ſkulle ihjelſlaaes ved Sværdet; og de ſkulle fornemme, at jeg er Herren.

7. Thi ſaa ſagde den Herre Herre: See, jeg vil lade Nebucadnezar, Kongen af Babel, komme imod Tyrus fra Norden, (ham, ſom er) Kongers Konge, med Hefte og med

Bogve og med Ryttere og med en Forſamling og meget Folk. Eſr. 7, 12. Dan. 2, 37.

8. Han ſkal ihjelſlaae dine Døttre paa Marſken med Sværdet, og ſætte Bolværk imod dig, og opkaſte Vold imod dig, og opreife Skjold imod dig. v. 6.

9. Og han ſkal ſætte Muurbækkere imod dine Mure, og nedbryde dine Taarne ved ſine Sværd.

10. For hans Heſtes Mangfoldigheds Skyld ſkal deres Støv bedække dig; dine Mure ſkulle bæve af Rytteres og Hjul og Bogves Lyd, naar han ſkal komme ind ad dine Porte, ligesom man (pleier at) komme ind i en Stad, ſom er igjennembrudt.

11. Han ſkal nedtræde alle dine Gader med ſine Heſtes Hove, han ſkal ihjelſlaae dit Folk med Sværdet, og dine stærke Støtter ſkulle nedfalde til Jorden.

12. Og de ſkulle røve dit Guds, og plyndre dine Varer, og nedbryde dine Mure, og afbryde dine ønſkelige Huſe; og de ſkulle kaſte dine Stene og dit Træ og dit Støv midt ind i Vandet.

13. Og jeg vil lade ophøre dine Sanges Bulder, og dine Harpers Lyd ſkal ikke høres ydermere. Jer. 7, 34; 16, 9; 25, 10; 33, 11.

14. Jeg vil gjøre dig til en høi Klippe, du ſkal vorde til at udbrede Fiſtergarn paa, du ſkal ikke ydermere bygges; thi jeg, Herren, jeg haver talet det, ſiger den Herre Herre. v. 5.

15. Saa ſagde den Herre Herre til Tyrus: Mon ikke Derne ſkulle bæve for dit Falds Lyd, naar de ſaarede jamre ſig, naar de aldeles ihjelſlaaes midt i dig?

16. Og alle Kyſter ved Havet ſkulle nedſtige af deres Throner, og aflægge deres Kapper, og afføre deres ſtakkede Klæder; de ſkulle iſøre ſig Forførdelſe, ſidde paa Jorden, og forførdes hørt Diebliſ, og forſkrækkes over dig. c. 32, 10.

17. Og de ſkulle optage et Klagemaal over dig og ſige til dig: Hvorledes er du omkommen, du (vel) beboede (Stad) af Havet! (det var) den berømmelige Stad, ſom var mægtig paa Havet, (baade) den og dens Indbyggere, ſom gavede deres Forførdelſe over alle dem, ſom boede hos dem. c. 27, 30.

18. Nu ſkulle Derne forførdes paa dit Falds Dag, ja Der, ſom ere i Havet, ſkulle forſkrækkes for din Udgang.

19. Thi ſaa ſagde den Herre Herre: Naar jeg gjør dig til en ødelagt Stad,

som Stæderne, i hvilke man ikke boer, naar jeg lader opkomme Afgrunden over dig, og de mange Bænde bedække dig,

20. da vil jeg nedfaste dig med dem, som nedfare i Huln, til det gamle Folk, og lade dig blive i de nederste (Steder i) Jordan, i de øde (Steder, som have været) fra gammel (Tid), med dem, som nedfare i Huln, paa det du skal ikke beboes, og jeg vil give Deilighed i de Levendes Land.

c. 28, 8; 31, 16. Ps. 143, 7. Ps. 48, 3. Nab. 21, 2.

21. Jeg vil gøre dig til Forfættelser, og du skal ikke (mere være til); naar der spørges om dig, da skal du ikke findes yderligere evindeligt, siger den Herre Herre.

Job 7, 21. Ps. 37, 36.

27. Capitel.

Ezechiel beskriver Tyri store Herlighed, Rigdom og Handel, 1-26, og denne Stads jammerlige Ødelæggelse, 27-36.

Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

2. Og du Menneskesøn! optag et Klagemaal over Tyrus. c. 28, 12. Es. 23, 1 fg.

3. Og du skal sige til Tyrus, som boer der, hvor Nedgangen er til Havet, som handler med Folk paa mange Dør: Saa sagde den Herre Herre: O Tyrus! du, du sagde: Jeg er fuldkommen i Deilighed.

c. 28, 12. Sof. 9, 13.

4. Dine Landemærker ere midt i Havet, dine Bygningsmænd have fuldkommet din Deilighed.

5. De byggede til dig af Fyrretræ fra Senir alle Overlagene, de hentede Cedar af Libanon at gjøre Masten for dig.

6. De gjorde dine Murer af Teg fra Bafan, dine Bænke gjorde de af Elfenbeen, som var vel traadet, fra Kithims Dør.

7. Dit Seil var af stoffet (kosteligt) Vinnet fra Egypten, at det skulde være paa din Mast; blaafarvet Løi og Purpur fra Elisas Dør bedækkede dig. 1 Mos. 10, 4.

8. Indbyggjerne i Zidon og Arvad vare dine Korsmænd; dine Vise, o Tyrus! som vare i dig, de vare dine Styrmænd.

9. De Gamle fra Gebal og de Vise derudi vare i dig og færdigede det, som var brudt paa dig; alle Skibe i Havet og deres Skibsfolk vare i dig, at drive Handel med dig. 1 Kong. 5, 18. 2 Kong. 12, 5 fg.

10. (De af) Persia og Eubdia og Put vare i din Hær dine Krigsfolk, de ophængte Skjold og Hjelm i dig, de gave (dig) din Prydselse.

11. Arvads Børn og din Hær vare paa dine Mure trindt omkring, og Gammeldær vare paa dine Taarne; de hængte deres Skjolde paa dine Mure trindt omkring, de fuldkommede din Deilighed.

12. Tharsis handlede med dig formedelst Mangfoldighed af allehaande Guds med Sølv, Zern, Tin og Bly, (som) de førte til dit Marked.

13. Savan, Thubal og Mesech, de vare dine Kræmmere; med Menneskesjæle og Kobberkar dreve de din Handel.

1 Mos. 10, 2. Nab. 18, 13.

14. De af Thogarmas Huus, de førte Heste og Kyttre og Munclæser til dit Marked.

15. Dedans Børn vare dine Kræmmere, din Haands Handel var paa mange Dør; de gjengabe dig Horn af Elfenbeen og Ebentree til Betaling.

16. Syria handlede med dig for dine Gjerningers Mangfoldigheds Skyld med Karbunkel, Purpur og stoffet (Arbeide) og (kosteligt) Vinnet og Koraller og Krystal, (som) de førte paa dit Marked.

c. 16, 13. Job 28, 18.

17. Juda og Israels Lande, de vare dine Kræmmere; med Hvede af Minnith og Pannag og Honning og Olie og Balsam dreve de din Handel.

18. Damascus handlede med dig for dine Gjerningers Mangfoldigheds Skyld, for Mangfoldighed af allehaande Guds, med Biri af Helbon, og hvid Uld.

19. Og Dan og Savan-Meusaf, de førte (Varer) paa dit Marked, skivende Zern, Kasia og Calmus var i din Handel.

20. Dedan handlede med dig med kostelige Klæder til at ride paa.

21. Arabia og alle Fyrster af Kedar, de vare Kjøbmænd hos dig; med Lam og Vædere og Bukke, med dem have de handlet med dig. 1 Mos. 25, 13.

22. Kræmmere af Scheba og Raema, de vare dine Kræmmere med det Ypperste af allehaande Urter og med allehaande dyrebare Stene og Guld, (som) de førte paa dit Marked.

23. Haran og Canne og Eden, Kræmmere af Scheba, Asfur (og) Chilmad handlede med dig.

24. De vare dine Kræmmere med fuldkomme (Prydselser), i Paffer af blaat (Silke) og stoffede (Klæder), og med Skatfister med ypperlige (Klæder; og Varer), som

vare bundne med Strikker og ipakkede i (Kister af) Cedar, (sandtes) iblandt dit Kjøbmandskab.

25. Tharsis-Skibe, de sang om dig (for) din Handels (Skyld), ja, du var fyldt, og var saare æret midt i Havet.

26. Dine Korsmænd førte dig paa store Bænde, (men) Østenvinden sønderbrød dig midt i Havet.

v. 25.

27. Dit Guds og dine Markedsvarer, din Handel, dine Skibsfolk og dine Styrsmænd, de, som færdigede det, som var brudt paa dig, og de, som dreve din Handel, og alle dine Krigsmænd, som vare midt i dig, og al din Forsamling skulle falde midt i Havene paa dit Falds Dag.

v. 25.

28. For dine Styrsmænds Skrigs Lyd skulle Forstæderne bæve.

29. Og de skulle nedstige af deres Skibe, alle, som tage fat paa Arer, Skibsfolk, alle Styrsmænd paa Havet; de skulle blive staaende paa Landet.

30. Og de skulle lade deres Røst høre over dig og raabe bitterligen, og de skulle opfaste Støv paa deres Hoveder, de skulle vælte sig i Asken.

c. 26, 17. Nab. 18, 9. 19. 30b 2, 12.

31. Og de skulle gjøre sig heel skaldede over dig, og ombinde Sække, og græde over dig med en besfelig (bedrøvet) Sjæl, med en bitter Hyl.

Jer. 48, 37.

32. Og de skulle optage et Klagemaal over dig i deres Klage, og beklage dig, (sigende:) Hvo haver været som Tyrus, som den, der er udryddet midt paa Havet?

33. Der dine Markedsvarer fremkom af Havene, møttede du mange Folk; med dit Guds og din Handels Mangfoldighed gjorde du Konger rige paa Jorden.

34. Paa den Tid du er sønderbrudt af Havet i de dybe Bænde, er din Handel og al din Forsamling midt i dig falden.

35. Alle Dernes Indbyggere forstrækkes over dig, og deres Konger forfærdedes saare, de saae jammerligen ud i Ansigtet.

c. 32, 10.

36. Kjøbmændene iblandt Folkene hvidflede over dig; du er bleven til Forstrækelse, og du (skal) ikke (mere være til), indtil evig (Tid).

c. 23, 19.

28. Capitel.

Ezechiel spaaer imod Tyri Tyrste, som for sin Formodigheds Skyld skal haardeligen straffes, 1-10. Derover holder Propheten et Klagemaal, 11-19. Han spaaer og imod Sidon, som skulde straffes med Pestilente, Blod og Sværd, 20-24;

ligesaa om Christi Rige, ubi hvilket de Troende skulle nyde Fred og Velfærd, 25. 26.

Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

2. Du Mennekesøn! sig til Tyri Tyrste: Saa sagde den Herre Herre: Fordi dit Hjerter er ophøiet, og du sagde: Jeg er Gud, jeg sidder paa Guds Sæde midt i Havet; (fordi) du er et Menneke og ikke Gud, (og) dog holdt dit Hjerter som Guds Hjerter;

Dan. 5, 10. Ap. G. 12, 22. 2 Thes. 2, 4.

3. see, (fordi) du er klogere end Daniel, alt det, som er lønligt, kan man ikke skjule for dig;

Dan. 4, 8. 9. 18; 5, 11. 12.

4. (fordi) du haver forhvervet dig Formue ved din Viisdom og ved din Forstand, og gjort (det, at der er) Guld og Sølv i dine Liggendefæ;

5 Mos. 8, 17.

5. (fordi) du haver formeret din Formue ved din Viisdoms Mangfoldighed, ved dit Kjøbmandskab, og dit Hjerter er ophøiet for din Formues Skyld,

6. derfor sagde den Herre Herre saaledes: Efterdi du holdt dit Hjerter som Guds Hjerter,

7. derfor, see, jeg vil lade komme Fremmede over dig, de Forfærdelige iblandt Hedningerne; og de skulle udbringe deres Sværd over din Viisdoms Deilighed, og vanhellige din Herlighed.

8. De skulle kaste dig ned i Graven, og du skal døe, (som) de Saarede døe, midt i Havet.

c. 26, 20; 31, 16; 32, 18.

9. Mon du (da) vel skulde sige for den, som ihjelslaaer dig: Jeg er Gud? da du (dog) er et Menneke og ikke Gud i hans Haand, som ihjelslaaer dig.

v. 2.

10. Du skal døe, (som) de med Forhud døe, i Fremmedes Haand; thi jeg haver talet det, siger den Herre Herre.

11. Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

12. Du Mennekesøn! optag et Klagemaal over Kongen af Tyrus, og du skal sige til ham: Saa sagde den Herre Herre: Du, som besegler en Sum, fuld af Viisdom og fuldkommen med Deilighed,

c. 27, 2. 3; 32, 2. Sof. 9, 13.

13. du var i Eden, (i) Guds Have, allehaande dyrebare Stene bedækkede dig, (nemlig) Sarder, Topas og Demant, Turfous, Onyx og Jaspis, Saphir, Rubinkel og Smaragd og Guld; dine Trommers og dine Pibers Gjerning var hos dig, de vare beredte paa den Dag, du blev faldt.

2 Mos. 28, 17; 39, 10. Nab. 21, 19. 20.

14. Du var (som) en salvet Cherub, der skjuler (Arken), og jeg havde sat dig, du var paa Guds hellige Bjerg, du vandrede midt iblandt gloende Stene. 2 Mos. 25, 20.

15. Du var fuldkommen paa dine Beie, fra den Dag af du blev skabt, indtil Uretfærdighed blev funden i dig.

16. De fyldte dig indvortes formedelst dit Rjebmandskabs Mangfoldighed med Vold, og du syndede; derfor vil jeg vanhellige dig fra Guds Bjerg og omkomme dig, du Cherub, du, som skjuler! midt fra de gloende Stene. v. 14.

17. Dit Hjerte er ophøiet for din Deiligheds Skyld, du haver fordærvet din Viisdom (tillige) med din Herlighed; jeg haver kastet dig paa Jorden, hengivet dig for Kongers Ansigt, at de skulle see paa dig.

18. For dine Misgjerningers Mangfoldighed, for dit Rjebmandskabs Uretfærdighed haver du vanhelliget dine Helligdomme; og jeg vil lade en Ild gaae ud midt af dig, den, den skal fortære dig, og jeg vil gjøre dig til Afte paa Jorden for Alles Dine, som see dig.

19. Alle, som dig kjende iblandt Folkene, skulle forstrækkes over dig; du er bleven til Forstrækkelse og (skal) ikke (være mere til) evindeligt. c. 27, 36.

20. Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

21. Du Mennekesøn! sæt dit Ansigt imod Zidon, og spaa imod den.

c. 25, 2; 35. 2. Ef. 23, 2. 12.

22. Og du skal sige: Saa sagde den Herre Herre: See, jeg (kommer) over dig, Zidon! og jeg vil herliggjøres midt udi dig; og de skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg udfører (mine) Domme imod den og helliggjøres ved den.

c. 36, 23. 2 Mos. 14, 18. Ezech. 29, 6.

23. Og jeg vil sende Pestilentske og Blod i den paa dens Gader, og der skulle falde Ahjelslagne midt derudi ved Sværdet, (som skal komme) over den trindt omkring; og de skulle fornemme, at jeg er Herren.

24. Og den skal ikke ydermere være for Israels Huis Torne, som stikke, eller Torne, som gjøre Smerte, fremfor alle dem, som ere trindt omkring dem, som berøre dem; og de skulle fornemme, at jeg er den Herre Herre.

25. Saa sagde den Herre Herre: Naar jeg samler Israels Huis fra Folkene, som de ere adspredte iblandt, da vil jeg hellig-

gjøres ved dem for Hedningernes Dine; og de skulle boe i deres Land, som jeg gav min Tjener Jakob.

3 Mos. 11, 44.

26. Og de skulle boe tryggeligen derudi, og bygge Huse og plante Biingaaarde, ja boe tryggeligen, naar jeg udfører (mine) Domme imod alle dem, som berøvede dem trindt omkring dem, og de skulle fornemme, at jeg, Herren, er deres Gud.

29. Capitel.

Ezechiel spaaer imod Pharao, Kongen i Egypten, at Herren skulle lade ham og hans Land ødelægges for hans Hovmods Skyld, 1-12; dog skulde Gud efter 40 Aar samle de Egyptere igjen og gjøre dem til et ringe Kongerige, 13-16. Herren vil give Kongen af Babel Egypti Guds til Løn for hans Arbejde for Tyrus, 17-20. Han lover Israels Folk Frelsing, 21.

I det tiende Aar, i den tiende (Maaned), paa den tolvte (Dag) i Maaneden, skede Herrens Ord til mig, sigende:

2. Du Mennekesøn! sæt dit Ansigt imod Pharao, Kongen af Egypten, og spaa imod ham og imod al Egypten. Ef. 19, 1. Jer. 46, 2.

3. Tal, og du skal sige: Saa sagde den Herre Herre: See, jeg (kommer) over dig, Pharao, Konge i Egypten! du, som er den store Drage, der ligger midt i sine Strømme, som sagde: Min Strøm er min, og jeg, jeg haver gjort mig den. c. 32, 2.

4. Men jeg vil lægge Kroe i dine Kjaever, og lade Fiske i dine Strømme hænge ved dine Skjæl; og jeg vil drage dig op midt af dine Strømme, og alle Fiske i dine Strømme skulle hænge ved dine Skjæl.

c. 33, 4. 2 Kong. 19, 28. Ef. 37, 20.

5. Og jeg vil forlade dig i Ørten, dig og alle Fiske af dine Strømme, du skal falde paa Marken, du skal ikke samles tilhobe og ei santes; jeg haver givet dig til Spiise for Dyrne i Landet og for Fuglene under Himmelen. c. 32, 4; 39, 4.

6. Og alle Egyptens Indbyggere skulle fornemme, at jeg er Herren, fordi de have været Israels Huis en Rørfjæp.

2 Kong. 18, 21. Ef. 36, 6.

7. Naar de toge fat paa dig med Haanden, saa sonderbrødes du og sonderfled dem hele Siden, og naar de hældte sig paa dig, blev du sonderbrudt og kom alle Lænder paa dem til at staae (stille).

8. Derfor sagde den Herre Herre saaledes: See, jeg lader Sværdet komme over dig, og jeg vil lade udrydde Menneker og Fæ af dig.

9. Og Ægypti Land skal blive til en Ødelæggelse og et øde (Sted), og de skulle fornemme, at jeg er Herren; fordi han sagde: Det er min Strøm, og jeg, jeg gjorde den. v. 3.

10. Derfor, see, jeg (vil komme) til dig og til din Strøm, og gøre Ægypti Land til aldeles øde Ørkener, fra Syene Taarn og indtil Morlands Landemærke. c. 30, 6.

11. Der skal ikke gaae Menneskes Fod igjennem den, og Fæes Fod skal ikke gaae igjennem den, og den skal ikke bebøes i fyrrethye Ar.

12. Og jeg vil gøre Ægypti Land til en Ødelæggelse midt iblandt de ødelagte Lande, og dens Stæder skulle være en Ødelæggelse midt iblandt de ødelagte Stæder, fyrrethye Ar; og jeg vil adsprede Ægypterne iblandt Hedningerne, og bortkaste dem i Landene.

13. Thi saa sagde den Herre Herre: Naar fyrrethye Ar ere tilende, vil jeg samle Ægypterne fra Fossene, hvor de vare adspredte.

14. Og jeg vil vende Ægypti Fængsel og føre dem tilbage i Pathros Land, til det Land, (hvor de have havt) deres Handel, og de skulle der være et fornødret Rige.

Jer. 48, 47; 29, 14. Ezech. 16, 53. Ef. 11, 11.

15. Det skal være fornødret fremfor (andre) Riger, og ikke ophøies ydermere over Hedningerne, og jeg vil formindste dem, at de skulle ikke regjere over Hedningerne.

16. Og det skal ikke ydermere være Israels Hus til en Tillid, som skal gøre, at jeg ihukommer Misgjerning, naar de, de vende Ansigtet efter dem; og de skulle fornemme, at jeg er den Herre Herre.

17. Og det skede i det syv og tyvende Ar, i den første (Maaned), paa den første (Dag) i Maaneden, (da) skede Herrens Ord til mig, figende:

18. Du Menneskesøn! Nebucadnezar, Kongen af Babel, haver kommet sin Krigshær til at tjene med en stor Tjeneste imod Tyrus, saa at hvert Hoved er skaldet, og hver Skulder er plukket; og han og hans Hær havde ikke Løn for Tyrus, for den Tjeneste, som han tjente imod dem.

19. Derfor sagde den Herre Herre saaledes: See, jeg giver Nebucadnezar, Kongen af Babel, Ægypti Land, og han skal optage dets meget (Guds) og bytte dets Bytte og røve dets Rov, og det skal være Løn for hans Hær.

20. For hans Arbeide, med hvilket han tjente imod den, haver jeg givet ham Ægypti Land; thi de gjorde det for mig, siger den Herre Herre.

21. Paa den samme Dag vil jeg lade Israels Huses Horn vøge, og give dig en opladt Mund midt iblandt dem; og de skulle fornemme, at jeg er Herren.

30. Capitel.

Ezechiel spaaer fremdeles om Ægypti og alle omliggende Landes Ødelæggelse ved Kongen af Babel, 1-19, og at Pharaos Magt skulde brydes, og Kongen af Babel styrkes imod ham, 20-26.

Og Herrens Ord skede til mig, figende:

2. Du Menneskesøn! spaa, og du skal sige: Saa sagde den Herre Herre: Syler (og siger): Al den Dag!

3. Thi Dagen er nær, ja, Herrens Dag er nær, en Dag med Sky, det skal være Hedningers Tid. Joel 2, 1 fg. Jer. 1, 14 fg.

4. Og der skal komme et Sværd i Ægypten, og der skal være en Forfærdelse over Morland, naar de Ihjelslagne falde i Ægypten; og de skulle tage dens meget (Guds), og dens Grundvolde skulle nedbrydes. c. 29, 2. Ef. 19, 1; 20, 3. Jer. 46, 2.

5. Morland og Put og Lydia med den Hob af allehaande (Folk), og Chub og de Folk af (deres) Pagtes Land, de skulle falde med dem ved Sværdet. c. 27, 10.

6. Saa sagde Herren: De, som vil understøtte Ægypten, skulle og falde, og dens Styrkes Hovmodighed nedfare; fra Syene Taarn skulle de falde i den ved Sværdet, siger den Herre Herre. c. 29, 10.

7. Og de skulle ødelægges midt iblandt de ødelagte Lande, og dens Stæder skulle være midt iblandt de ødelagte Stæder.

8. Og de skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg gør en Ald i Ægypten, og alle dens Hjælpere sønderbrydes.

9. Paa den samme Dag skal udgaae Bud for mit Ansigt i Skibene til at forfærde Morland, (som er saa) trygt, og der skal være en Forfærdelse iblandt dem som paa Ægypti Dag, thi see, den kommer. Ef. 20, 2 fg. Hab. 2, 3.

10. Saa sagde den Herre Herre: Ja, jeg vil lade ophøre Ægyptens meget (Guds) ved Nebucadnezars, Kongen af Babels, Haand.

11. Han og hans Folk med ham, de Forfærdelige iblandt Hedningerne, ere hidførte til at fordærve Landet, og de skulle udtrage

deres Sværd over Ægypten, og fylde Landet med Ijhelslague.

Jer. 44, 13.

12. Og jeg vil gjøre Strømmene tørre, og sælge Landet i de Indes Haand, og ødelægge Landet og dets Fylde ved Fremmedes Haand, jeg, Herren, jeg haver talet det.

13. Saa sagde den Herre Herre: Ja, jeg vil fordærve de (stygge) Afguder, og lade ophøre de Afguder af Noph, og der skal ikke ydermere være en Fyrste af Ægypti Land; og jeg vil give Frygt i Ægypti Land.

Mica 5, 12. Esaj. 13, 2.

14. Og jeg vil ødelægge Pathros og gjøre en Ild i Zoan, og udføre (mine) Domme i No.

Is. 78, 12. 43.

15. Og jeg vil udøse min Grumhed over Sin, (som er) Ægypternes Befæstning, og udrydde den Mangfoldighed i No.

Jer. 46, 25.

16. Og jeg vil gjøre en Ild i Ægypten, Sin skal lide megen Smerte, og No skal blive til at sønder rives, og Noph skal have dagligen Fjender.

17. De unge Karle i Iven og Pibesech skulle falde ved Sværdet, og (Døttrene) de skulle gaae i Fængsel.

v. 18.

18. Og i Thachpanches formørkes Dagen, naar jeg sønderbryder der Ægyptens Nag, og dens Styrkes Hovmodighed skal høre op i den; en Sky skal bedække den selv, og dens Døttre skulle gaae i Fængsel.

19. Og jeg vil udføre (mine) Domme i Ægypten, og de skulle fornemme, at jeg er Herren.

20. Og det skede i det ellefte Aar, i den første (Maaned), paa den syvende (Dag) i Maaneden, at Herrens Ord skede til mig, sigende:

21. Du Menneskesøn! jeg haver sønderbrudt Pharaos, Kongen af Ægyptens, Arm, og see, den skal ikke forbindes, at man skulde meddele den Lægedom, at føre Bind frem til at forbinde den, til at gjøre den stærk, at (den kunde) tage fat paa Sværdet.

1 Sam. 2, 31.

22. Derfor sagde den Herre Herre saaledes: See, jeg (vil) til Pharaa, Kongen i Ægypten, og sønderbryde hans Arme, (baade) den stærke og den sønderbrudte, og jeg vil gjøre, at Sværdet skal falde af hans Haand.

23. Og jeg vil adsprede Ægypterne iblandt Hedningerne, og jeg vil bortkaste dem i Landene.

v. 26.

24. Men jeg vil styrke Kongen af Babels Arme, og give mit Sværd i hans Haand, og sønderbryde Pharaos Arme, og han skal sukke for hans Ansigt, som den sukker, der er (dødelig) saaret.

25. Og jeg vil styrke Kongen af Babels Arme, men Pharaos Arme skulle falde; og de skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg giver mit Sværd i Kongen af Babels Haand, og han udtrækker det imod Ægypti Land.

26. Og jeg vil adsprede Ægypterne iblandt Hedningerne, og bortkaste dem i Landene; og de skulle fornemme, at jeg er Herren.

31. Capitel.

Gud lader forestille for Pharaa det asyriske Kongeriges Høihed, Herlighed og Pragt under en Lignelse af et høit Cedertæ, 1-9, og at han havde ladet det falde for dets Trodsigheds og Stoltheds Skyld, Andre til Exempel og Vidunder, og at det skal gaae Pharaa og hans Huus ligesaa, 10-18.

Og det skede i det ellefte Aar, i den tredie (Maaned), paa den første (Dag) i Maaneden, at Herrens Ord skede til mig, sigende:

2. Du Menneskesøn! siig til Pharaa, Kongen i Ægypten, og til hans Mangfoldighed: Hvem er du lig i din Storhed?

3. See, Asjur var (som) en Cedar paa Libanon, deilig med Grene, og (som) en Skov, der giver Skygge, og høi af Væxt, og hans Top var iblandt tykke (Dviste).

4. Vandet gjorde ham stor, og Afgrunden ophøiede ham; den gik med sine Floder trindt omkring hans Plantelse, og udlod sine Vandløb til alle Træer paa Marken.

5. Derfor blev hans Væxt høiere end alle Træerne paa Marken, og der bleve mange (smaa) Grene derpaa, og de (stjonne) Grene derpaa bleve lange for det meget Vand, der han udfjød (sine Dviste).

6. Alle Himmelsens Fugle gjorde Rede paa hans (smaa) Grene, og alle (vilde) Dyr paa Marken avlede under hans (stjonne) Grene, og alle store Folk boede under hans Skygge.

Dan. 4, 12.

7. Saa var han deilig ved sin Storhed, ved sine lange Grene; thi hans Rod var hos meget Vand.

8. Cederne i Guds Have formørkede ikke hans (hyperlige Anseelse), Fyrretræerne vare ikke at ligne ved hans (smaa) Grene, og Castanietræerne vare ikke som hans

(skjønne) Grene; der var intet Træ i Guds Hæve lig med ham i hans Deilighed.

9. Jeg gjorde ham deilig med sine mange Grene, og alle Edens Træer, som vare i den Guds Hæve, bare Vind imod ham.

10. Derfor sagde den Herre Herre saaledes: Fordi at du er bleven (saa) høi paa Væxt, ja, fordi han udgav sin Top (høit) iblandt de tykke (Grene), og hans Hjerte er ophøiet formedelst hans Høihed,

Dan. 4, 11 fg. Ezech. 28, 2. Dan. 5, 20.

11. da haver jeg givet ham i en Mægtigs Haand iblandt Hedningerne; han skal handle (efter sin Villie) med ham, jeg haver udrevet ham for hans Ugudelighed;

12. og Fremmede, (som ere) forfærdelige iblandt Hedningerne, skulle udrydde ham, og (saa) forlade ham; paa Bjergene og i alle Dalene skulle hans Grene falde, og hans (skjønne) Grene skulle sønderbrydes ved alle Strømmene i Landet, og alle Folk paa Jorden skulle drage ned fra hans Skjgge og forlade ham;

13. alle Himmelens Fugle skulle boe paa hans nedfaldne (Dviste), og alle (vilde) Dyr paa Marken skulle være hos hans (skjønne) Grene;

14. paa det at ingen Træer hos Vandet skulle ophøie sig ved deres Væxt, og ei udgive deres Top (høit) iblandt de tykke (Grene), og ingen (Træer), som drikke Vand, skulle staae (og stole) paa sig selv for deres Høiheds Skyld; thi de ere allesammen hengivne til Døden, (at komme) under Jorden, midt iblandt Menneskens Børn, til dem, som nedfare i Hulene.

Ps. 63, 10. Ps. 143, 7. Ezech. 26, 20.

15. Saa sagde den Herre Herre: Paa den Tid, der han foer ned i Graven, gjorde jeg, at man sørgede, jeg skjulte Afgrunden for hans Skyld og forhindrede dens Floder (i deres) Løb, og mange Vande holdtes tilbage, og jeg gjorde Libanon sort for hans Skyld, ja, alle Træer paa Marken forsmægtede for hans Skyld.

16. Jeg gjorde, at Hedningerne bævede for hans Falds Ryd, der jeg lod ham fare ned i Graven med dem, som fare ned i Hulene, og alle Edens Træer, det Udvalgte og Bedste paa Libanon, alle (Træer), som drikke Vand, bleve trøstede nede i Jorden.

c. 26, 20; 32, 18.

17. Og saa de nedfare med ham i Graven til dem, som vare ihjelslagne med Sværd, og dem, (som havde været) hans Arm, som

havde siddet i hans Skjgge midt iblandt Hedningerne.

18. Hvem er du bleven lig, (du, som var) saadan i Væxt og Storhed iblandt Edens Træer? ja, du maa nedfare med Edens Træer hen under i Jorden; midt iblandt dem, som have Forhud, skal du ligge med de Ihjelslagne ved Sværdet; denne er Pharao og al hans Mangfoldighed, siger den Herre Herre.

32. Capitel.

Ezechiel forestiller ved et Klagemaal den mægtige og stolte Kong Pharaos uheldige og svære Ødelæggelse ved Kongen af Babels Sværd til andre Folks Forstræffelse, 1-16, og Ægypti Undergang og Nedfart til andre nomstaaarne Fyrsters og Folks Selfab, 17-32.

Og det skede i det tolvte Aar, i den tolvte Maaned, paa den første (Dag) i Maaneden, at Herrens Ord skede til mig, sigende:

2. Du Menneskesøn! optag et Klagemaal over Pharao, Kongen af Ægypten, og du skal sige til ham: Du var lig en ung Løve iblandt Hedningerne, og du var som en Drage i Havene, og du drog ind i dine Floder, og rørte Vandet med dine Fødder, og gjorde deres Floder stidne (med) Fødderne.

c. 27, 2; 29, 3.

3. Saaledes sagde den Herre Herre: Derfor vil jeg udbrede mit Garn over dig i mange Folks Forsamling, og de skulle optage dig i mit Jiftergarn.

c. 12, 13 fg. 17, 20. Hof. 7, 12.

4. Og jeg vil forlade dig paa Landet, jeg vil bortfaste dig paa Marken, og lade alle Himmelens Fugle boe paa dig, og mætte alle Dyr paa Jorden af dig.

c. 29, 5; 39, 4.

5. Og jeg vil kaste dit Kjøb paa Bjergene, og fylde Dalene med din Høihed.

6. Og jeg vil vande Landet, som du svømmede udi, af dit Blod indtil Bjergene, og Strømmene skulle blive fulde af dig.

7. Og naar jeg udslukker dig, vil jeg skjule Himlene og gjøre deres Stjerner sorte; Solen, den vil jeg skjule med en Sky, og Maanen skal ikke lade sit Lys skinne.

Es. 13, 10; 50, 3. Joel 2, 10; 3, 4. 20.

8. Jeg vil lade alle klare Lys i Himmelen blive sorte over dig, og jeg vil give Mørkhed over dit Land, siger den Herre Herre.

2 Mos. 10, 21.

9. Og jeg vil gjøre mange Folks Hjerte Fortrød, naar jeg fører din Forstyrrelse iblandt Hedningerne, i de Lande, som du ikke kjender.

c. 31, 16.

10. Og jeg vil gjøre, at mange Folk skulle faare forstrækkes over dig, og deres Konger skulle faare forfærdes over dig, naar jeg lader mit Sværd blinke for deres Ansigt, og de skulle bæve (hver) Dieblit, hver i sin Sjæl, paa dit Falds Dag.

c. 21, 9. Neh. 6, 16. Jer. 4, 9. Ezech. 26, 16.

11. Thi saa sagde den Herre Herre: Kongen af Babels Sværd skal komme over dig.

12. Jeg vil lade din Mangfoldighed falde ved de Vældiges Sværd, de (som ere) allesammen forfærdelige iblandt Hedningerne; og de skulle ødelægge Ægyptens Hovmodighed, at al dens Mangfoldighed skal forðæres.

13. Og jeg vil lade omkomme alle dens Dyr fra (at være) hos mange Bænder, og intet Menneſtes Fod skal røre dem hydermere, og intet Dyrs Klover skulle røre dem.

v. 2.

14. Da vil jeg gjøre deres Bænder klare, og lade deres Floder flyde som Olie, siger den Herre Herre,

15. naar jeg gjør Ægypti Land til en Ødelæggelse, og Landet bliver øde fra det, som det er fuldt af, naar jeg slaar alle dets Indbyggere; og de skulle fornemme, at jeg er Herren.

16. Det er et Klagemaal, og beklager I det, Hedningernes Døttre skulle beklage det; over Ægypten og over al dens Mangfoldighed skulle de beklage det, siger den Herre Herre.

17. Og det ſkede i det tolvte Aar, paa den femtende (Dag) i Maaneden, da ſkede Herrens Ord til mig, ſigende:

v. 1.

18. Du Menneſkesøn! beklag Ægyptens Mangfoldighed, og lad den fare ned, den og de ypperlige Hedningers Døttre, hen under Jorden, med dem, som nedfare i Hulene.

19. Hvem overgaar du i Deilighed? far ned, læg dig hos dem, som have Forhud.

Es. 14, 11, 12.

20. De skulle falde midt iblandt de Ihjelſlagne ved Sværd; den er givet til Sværdet, ſlæber den hen, og alle dens Mangfoldigheder.

Mal. 19, 21. Ezech. 21, 9.

21. Og alle de Stærke iblandt de Vældige skulle tale til ham midt af Graven med hans Hjælpere; de ere nedfarnede, de ligge med dem, som have Forhud, som ere ihjelſlagne med Sværd.

22. Der ligger Aſſur og al dens Forsamling, trindt omkring ham ere hans

Grave; de ere alle ihjelſlagne (og) faldne ved Sværd.

23. Dens Grave ere gjorte ved Siderne i Hulene, og dens Forsamling var trindt omkring dens Grav; de ere alle ihjelſlagne (og) faldne ved Sværd, som gjorde Forſtrækkelſe i de Levendes Land.

24. Der er Elam og al dens Mangfoldighed trindt omkring dens Grav; de ere alle ihjelſlagne (og) faldne ved Sværd, og de nedfare med dem, som have Forhud, hen under Jorden, de, som gave deres Forſtrækkelſe i de Levendes Land, og bare deres Stjændſel med dem, som fare ned i Hulene.

25. De gjorde den et Leie midt iblandt de Ihjelſlagne, iblandt al dens Mangfoldighed, dens Grave vare trindt omkring ham; de have alle Forhud, vare ihjelſlagne ved Sværd, endſkjøndt deres Forſtrækkelſe var givet i de Levendes Land, og de bare deres Stjændſel med dem, som fare ned i Hulene; (hver) blev lagt midt iblandt de Ihjelſlagne.

26. Der (ligger) Meſech, Thubal og al dens Mangfoldighed, dens Grave ere trindt omkring ham; alle diſſe have Forhud, vare ihjelſlagne med Sværd, thi de gave deres Forſtrækkelſe i de Levendes Land.

c. 38, 2.

27. Og skulle de ikke ligge hos de Vældige, som ere faldne af dem, som have Forhud? som nedfare til Graven med deres Krigstøi, og lagde deres Sværd under deres Hoveder, og deres Misgjerninger vare over deres Been, thi de vare de Vældiges Forſtrækkelſe i de Levendes Land.

28. Og du, du skal ſønderbrydes midt iblandt dem, som have Forhud, og ligge hos de Ihjelſlagne ved Sværd.

29. Der er Edom, dens Konger og alle dens Fyrſter, som ere lagte med deres Styrke hos de Ihjelſlagne med Sværd; de, de skulle ligge hos dem, som have Forhud, og hos dem, som nedfare i Hulene.

30. Der ere alle de ypperſte (Mænd) af Norden og alle Zidonier, som ere nedfarnede med de Ihjelſlagne, som bleve beſtjæmnede med deres Forſtrækkelſe, (som kom) af deres Styrke, og de ligge (som) de, der have Forhud, hos de Ihjelſlagne med Sværd, og bare deres Stjændſel med dem, som nedfare i Hulene.

Jer. 25, 26.

31. Dem ſkal Pharao ſee, og ſkal træktes (tillige) med al ſin Mangfoldighed, som ere de Ihjelſlagne med Sværd, (nemlig)

Pharao og al hans Hær, siger den Herre Herre.

Ej. 14, 10.

32. Thi jeg skal sende min Forstrækkelse i de Levendes Land; saa skal Pharao og al hans Mangfoldighed blive liggende midt iblandt dem, som have Forhud, de Ihjelplagne med Sværd, siger den Herre Herre.

Jer. 10, 10.

33. Capitel.

Ezechiel paamindest om noie at iagttage sit Vægterembede i at advare Andre, 1-9. Herren lader forestille for de hykkelse og flagende Jøder, at han handler retteligen med de Hoffærdige og Affaldne, og forsvare sin Retfærdighed, 10-20. Propheten faaer Tidende, at Jerusalem er forfyrret, og spaaer imod de Doerblevne i Landet, at de for deres Afguderies Skyld ogsaa skulle ødelægges, 21-29; iligemaade de fangne Jøder i Chaldeæ for deres Hylleries og Bespottelses Skyld, 30-33.

Og Herrens Ord skede til mig, sigende: 2. Du Menneftesøn! tal til dit Folks Børn, og du skal sige til dem: Om jeg skulde føre Sværd over et Land, og Folk i Landet toge en Mand iblandt sig og gjorde ham til deres Vægter,

3. og han faae Sværdet komme over Landet, og blæste i Trompeten, og advarede Folket,

4. og den, som da noksom hørte Trompetens Lyd, dog ikke vilde lade sig advare, og Sværdet kom og tog ham bort, — hans Blod skulde være paa hans Hoved.

5. Han hørte Trompetens Lyd og lod sig ikke advare, hans Blod skal være paa ham; men lod han sig advare, (da) reddede han sit Liv.

6. Men om Vægteren faae Sværdet komme, og ei blæste i Trompeten, og Folket ei advaredes, og Sværdet kom og tog en Sjæl bort af dem, — han blev borttagen for sin Misgjernings Skyld, men jeg vil kræve hans Blod af Vægterens Haand.

7. Og du Menneftesøn! jeg haver sat dig til en Vægter over Israels Huus, at, naar du hører Ord af min Mund, du skal advare dem paa mine Begne.

c. 3, 17.

8. Naar jeg siger til den Ugudelige: Du Ugudelige skal visseelig døe, og du ikke taler til at advare den Ugudelige fra hans Bei, da skal den samme Ugudelige døe i sin Misgjerning, men jeg vil kræve hans Blod af din Haand.

1 Mosf. 42, 22.

9. Men du, naar du advarer en Ugudelig om hans Bei, at han skal omvende sig derfra, og han ikke omvender sig fra sin

Bei, da skal han døe i sin Misgjerning, og du haver reddet din Sjæl.

10. Og du Menneftesøn! siig til Israels Huus: I tale saaledes, sigende: Fordi vore Overtrædelser og vore Synder ere over os, saa forsvinde vi i dem, hvorledes kunne vi da leve?

11. Siig til dem: (Saa sandt) jeg lever, siger den Herre Herre, jeg haver ikke Behagelighed i den Ugudeliges Død, men i det, at den Ugudelige omvender sig fra sin Bei, at han maa leve; vender om, vender om fra eders de onde Beie, og hvorfor ville I døe, Israels Huus?

c. 18, 23. Ej. 55, 7. Ezech. 18, 30. 31. Joel 2, 12. 13.

12. Og du Menneftesøn! siig til dit Folks Børn: Den Retfærdiges Retfærdighed skal ikke redde ham paa hans Overtrædelses Dag, og den Ugudelige skal ikke falde ved Ugudelighed paa den Dag, han vender sig fra sin Ugudelighed, og en Retfærdig skal ikke kunne leve ved den paa den Dag, han synder.

c. 3, 20; 18, 24. 26. 27.

13. Naar jeg siger om den Retfærdige: Han skal visseelig leve, og han, han forlader sig paa sin Retfærdighed og gjør Uret, da skal ingen af hans Retfærdigheder ihukommes, men han skal døe i sin Uretfærdighed, som han gjorde.

14. Og naar jeg siger til den Ugudelige: Du skal visseelig døe, og han omvender sig fra sin Synd og gjør Ret og Retfærdighed,

15. (saa) en Ugudelig giver Pant tilbage, betaler det Røvede, vandrer efter Livets Skikke, saa han ikke gjør Uret, — han skal visseelig leve, han skal ikke døe.

3 Mosf. 5, 23. Luc. 19, 8. Ezech. 18, 28.

16. Ingen af hans Synder, som han haver syndet, skal kommes ham ihu; han gjorde Ret og Retfærdighed, han skal visseelig leve.

17. Dog sagde dit Folks Børn: Herrens Bei er ikke ret; enddog deres egen Bei er ikke ret.

18. Naar en Retfærdig vender sig fra sin Retfærdighed og gjør Uret, da skal han døe deri.

19. Og naar en Ugudelig vender om fra sin Ugudelighed og gjør Ret og Retfærdighed, (da) skal han leve derfor.

20. Dog sagde 3: Herrens Bei er ikke ret. Jeg skal dømme eder, hver efter sine Beie, (I af) Israels Huus!

c. 18, 25.

21. Og det skede i det tolvte Aar, i den tiende (Maaned), paa den femte (Dag) i Maaneden, efterat vi vare bortførte, (da)

kom En til mig, (som var) undkommen fra Jerusalem, og sagde: Staden er slagen.

c. 24, 26.

22. Og Herrens Haand var over mig om Aftenen, førend den kom, (som var) undkommen, og oplod min Mund, indtil han kom til mig om Morgenen, og min Mund oplødes, og jeg var ikke ydermere stum.

23. Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

24. Du Menneſteſøn! de, som bœ i diſſe øde (Steder) i Iſraels Land, tale (ſaa), ſigende: Abraham var eenlig og eiede Landet, og vi ere mange, os er Landet givet til Eiendom.

Eſ. 51, 2. Mal. 2, 15.

25. Derfor ſiig til dem: Saa ſagde den Herre Herre: I æde (Kød) tilligemed Blodet, og opløſte eders Dine til eders (ſtygge) Afguder, og udøſe Blod; og I ville eie Landet?

26. I ſtaaе (og ſtoſe) paa eders Sværd, I gjøre Vederſtyggelighed og beſmitte, hver ſin Næſtes Huſtru; og I ſkulde eie Landet?

c. 31, 14; 22, 11. Jer. 5, 8.

27. Saaledes ſkal du ſige til dem: Saa ſagde den Herre Herre: (Saa ſandt) jeg lever, om ikke de, ſom ere i de øde (Steder), ſkulde falde ved Sværdet, og den, ſom er paa Marken, ham haver jeg givet (de vilde) Dyr, at de ſkulde æde ham, og de, ſom ere i Befæſtningerne og i Hulene, ſkulde døe ved Peſtilenſen.

c. 6, 12; 7, 15.

28. Thi jeg vil gjøre Landet til en Ødelæggeſe og (aldeles) øde, at dets Styrkes Hovmodighed ſkal ophøre; og Iſraels Bjerge ſkulde ødelægges, at Ingen ſkal gaae over (dem).

29. Saa ſkulde de fornemme, at jeg er Herren, naar jeg gjør Landet til en Ødelæggeſe og (aldeles) øde, for alle deres Vederſtyggeligheder, ſom de have gjort.

30. Og du Menneſteſøn! dit Folks Børn tale om dig ved Væggene og i Dørene paa Huſene, og den Ene taler til den Anden, (ja) hver til ſin Broder, ſigende: Kjære, kommer og hører, hvad det er for et Ord, ſom udgaar fra Herren.

31. Og de ſkulde komme til dig, ſom Folket (pleier at) komme, og de, mit Folk, ſkulde ſidde for dit Anſigt og høre dine Ord og ikke gjøre efter dem; thi de fremføre kjærlige (Ord) med deres Mund, men deres Hjerter vandrer efter deres Gjerrighed.

Eſ. 42, 20; 53, 1.

32. Og ſee, du er dem ſom hendes Kjærlighedsſang, der haver en deilig Røſt, og

ſom kan vel lege; derfor ſkulde de høre dine Ord, men dog ikke gjøre efter dem.

33. Men naar det kommer, — ſee, det kommer — da ſkulde de fornemme, at der haver været en Prophet midt iblandt dem.

c. 2, 5.

34. Capitel.

Herren truer Hyrderne, Lærerne og Regenterne i Iſrael, at han vil udrydde dem for deres Gjerrighed og Ugudeligheds Skyld, 1-10; men han ſelv vil bære Dmorg for ſine Faar, lede efter dem og føre dem til deres Land igjen, 11-16. Han truer at ſtraffe de modvillige Faar og Buſke, ſom gjorde hans Faar Fortræd, 17-21, og lover at ſende Chriſtum til al være Hyrde og Gjefe, ſom ſkal føde ſit Folk, 22-31.

Og Herrens Ord ſkede til mig, ſigende:

2. Du Menneſteſøn! ſpaa imod Iſraels Hyrder, ſpaa, og du ſkal ſige til dem, til Hyrderne: Saa ſagde den Herre Herre: Vee Iſraels Hyrder, ſom føde ſig (ſelv)! ſkulde ikke Hyrderne føde Faarene?

v. 8. Jer. 23, 1. Ezech. 13, 2. Saſ. 11, 17.

3. I æde Fedmen og klædes med Ulven, I ſlagte det Fede; I føde ikke Faarene.

4. I ſtyrkede ikke det Svage, og lægede ikke det Syge, og forbandt ikke det Sønderbrudte, og førte ikke det Fordrevne tilbage, og ledte ikke efter det, ſom var tabt; men med Haardhed og med Strengthed herſkede I over dem.

v. 16. 1 Petr. 5, 3.

5. Og de ere adſpredte, fordi de have ingen Hyrde, og de ere blevne alle (vilde) Dyr paa Marken til Spiſe, og ere adſpredte.

Eſ. 53, 6 fg. 1 Petr. 2, 25. Matth. 9, 36.

6. Mine Faar fare vild paa alle Bjergerne og paa alle ophoiede Høie, ja, mine Faar ere adſpredte over det ganſke Land, og der er Ingen, ſom ſpørger, og Ingen, ſom leder efter (dem).

7. Derfor, I Hyrder! hører Herrens Ord:

8. (Saa ſandt) jeg lever, ſiger den Herre Herre, fordi mine Faar ere blevne til Rov, og mine Faar ere blevne til Spiſe for (alle) vilde Dyr paa Marken, fordi de have ingen Hyrde, og mine Hyrder ſøgte ikke mine Faar, men Hyrderne fødte ſig (ſelv) og fødte ikke mine Faar,

c. 22, 25.

9. derfor, I Hyrder! hører Herrens Ord:

10. Saa ſagde den Herre Herre: See, jeg vil til Hyrderne, og kræve mine Faar af deres Haand, og lade dem høre op fra at føde Faar, og Hyrderne ſkulde ikke yderligere føde ſig (ſelv); thi jeg vil redde mine Faar af deres Mund, og de ſkulde ikke være dem til Spiſe.

11. Thi saa sagde den Herre Herre: See, jeg, jeg, ja jeg vil spørge efter mine Faar og søge efter dem.

12. Som en Hyrde søger efter sin Hjord paa den Dag, han er midt iblandt sine Faar, som ere adspredte, saaledes vil jeg søge efter mine Faar og redde dem fra alle Stederne, hvor de vare adspredte paa Skyes og Mørkheds Dag.

Luc. 15, 4. Matth. 18, 12, 14.

13. Og jeg vil udføre dem fra Fjokene, og samle dem af Landene, og føre dem i deres Land; og jeg vil føde dem paa Israels Bjerger, ved Strømmene og ihvor de boe i Landet.

14. Jeg vil føde dem med god Føde, og deres Faaresti skal være paa de høie Israels Bjerger; der skulle de ligge i en god Faaresti, og fødes med fed Føde paa Israels Bjerger.

Ps. 23, 2.

15. Jeg vil selv føde mine Faar, og selv lade dem ligge, siger den Herre Herre.

16. Jeg vil lede efter det, som er tabt, og føre det Fordrevne tilbage, og forbinde det Sønderbrudte, og styrke det Søgne; men det Fede og det Stærke vil jeg ødelægge, jeg vil føde det med Ret.

v. 4.

17. Og I, mine Faar! saa sagde den Herre Herre: See, jeg dømmes imellem Lam og imellem Lam, imellem Vædrene og imellem Buksene.

v. 22. Matth. 25, 33.

18. Mon det være eder (for) lidet, at I have afædet den gode Føde? og det, som er tilovers af eders Føde, have I nedtraadt med eders Fodder; og I have druffet klart Vand, og rørt det, som var tilovers, med eders Fodder.

19. Og mine Faar, skulle de afæde det, som var nedtraadt med eders Fodder, og drikke det, som I have rørt med eders Fodder?

20. Derfor sagde den Herre Herre saaledes til dem: See, jeg, jeg, ja jeg vil dømmes imellem de fede Lam og imellem de magre Lam.

21. Fordi I støde alle de Svage med Sider og med Skuldre, og stange (dem) med eders Horn, indtil I have adspredt dem hen udenfor,

22. derfor vil jeg frelse mine Faar, og de skulle ikke ydermere være til Rov, og jeg vil dømmes imellem Lam og imellem Lam.

v. 28, 17.

23. Og jeg vil opreise over dem een Hyrde, og han skal føde dem, (nemlig) min

Tjener David; han, han skal føde dem, og han skal være deres Hyrde.

Ej. 40, 11. 30s. 10, 11, 14. Ezech. 37, 24. Sach. 11, 16.

24. Og jeg, Herren, jeg vil være deres Gud, men min Tjener David (skal være) en Fyrste midt iblandt dem; jeg, Herren, jeg haver talet det.

25. Og jeg vil gjøre med dem en Fredspagt, og lade onde Dyr ophøre af Landet; og de skulle boe i Orken tryggeligen, og sove i Skovene.

c. 37, 26. Ej. 54, 10.

26. Og jeg vil gjøre dem og (de Steder, som ere) trindt omkring min Hvi, til en Betsignelse, og jeg vil lade Regnen nedfare i sin Tid, de skulle være Betsignelses-Regne. Ps. 68, 10. Ej. 44, 3, 4. Jer. 5, 24. Hof. 6, 3.

27. Og Træer paa Marken skulle give sin Frugt, og Jorden skal give sin Grøde, og de skulle være i deres Land tryggeligen; og de skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg bryder deres Aags Bomme og redder dem af deres Haand, som lode sig tjene af dem.

c. 36, 39.

28. Og de skulle ikke ydermere være Hedningerne til Rov, og intet (vildt) Dyr paa Jorden skal æde dem; men de skulle boe tryggeligen, og der skal Ingen forfærde (dem).

c. 36, 4.

29. Og jeg vil opreise dem en Plantelse til et Navn, og de skulle ikke ydermere borttages af Hunger i Landet, og ei bære ydermere Hedningernes Forsmædelse. Jer. 33, 9.

30. Og de skulle fornemme, at jeg, Herren deres Gud, er med dem, og (at) de ere mit Folk, Israels Huus, siger den Herre Herre.

Jer. 31, 33; 32, 38. Ebr. 8, 10.

31. Og I, mine Faar, (som ere) min Fødes Faar, I ere Mennesker, (men) jeg er eders Gud, siger den Herre Herre.

Ps. 100, 3.

35. Capitel.

Herren lader true Gomiteres Land med Ødelæggelse for deres Hads Skyld imod Fjenderne, 1-5. Han igjentager og udfører samme Trudsel saavel som Aarsagen til deres Ødelæggelse vidtlostigere, 6-15.

Og Herrens Ord skede til mig, sigende: 2. Du Menneskesøn! sæt dit Ansigt imod Seirs Bjerg, og spaa imod det.

c. 25, 8. Jer. 49, 7.

3. Og du skal sige til det: Saa sagde den Herre Herre: See, jeg vil til dig, Seirs Bjerg! og udrykke min Haand imod dig, og gjøre dig til en Ødelæggelse og (afdeles) øde.

4. Jeg vil gjøre dine Stæder øde, og du, du skal være en Ødelæggelse og fornemme, at jeg er Herren.

5. Fordi at du haver et evigt Fjendskab, og haver adspredt Israels Børn ved Sværdets (megen) Magt, i deres Fordærvelses Tid, den Tid, Misgjerning havde Ende,

6. derfor, (saa sandt) jeg lever, siger den Herre Herre, jeg vil lave til dig Blods (Udgydelse), og Blod skal forfølge dig; efterdi du haver ikke hadet Blod, da skal Blod forfølge dig.

Mat. 13, 10.

7. Og jeg vil gjøre Seirs Bjerg til en Ødelæggelse og aldeles øde, og udrydde deraf den, som gaar over og kommer tilbage.

8. Og jeg vil fylde hans Bjerge med hans Ihjelslagne; paa dine Høie og i dine Dale og i alle dine Strømme, i dem skulle de falde, som ere ihjelslagne med Sværd.

9. Jeg vil gjøre dig til evige Ødelæggelser, dine Stæder skulle ikke beboes, og I skulle fornemme, at jeg er Herren.

10. Fordi at du siger: De tvende Folk og de tvende Lande skulle være mine, og vi ville eie dem, omendstjondt Herren var der,

11. derfor, (saa sandt) jeg lever, siger den Herre Herre, da vil jeg gjøre efter din Brede og efter din Nidkjærhed, som du haver brugt formedelst dit Had imod dem, og jeg vil blive kjendt hos dem, naar jeg dømmer dig.

Es. 33, 1. Luc. 6, 38.

12. Og du skal fornemme, at jeg er Herren, jeg haver hørt alle dine Bespottelser, som du sagde imod Israels Bjerge, sigende: De ere ødelagte, de ere os givne til Spise.

Es. 37, 28. 29.

13. Og I have gjort eder store imod mig med eders Mund, og forøget eders Ord imod mig; jeg, jeg haver hørt det.

14. Saa sagde den Herre Herre: Ligesom alt Landet glæder sig, (saa) vil jeg gjøre dig (aldeles) øde.

15. Ligesom du haver glædet dig over Israels Huses Arv, fordi den er ødelagt, saaledes vil jeg gjøre med dig; du Seirs Bjerg skal være (aldeles) øde, og ganske Edom altsammen, og de skulle fornemme, at jeg er Herren.

36. Capitel.

Ezechiel trøster de jordløse Føder med, at Herren vil hevne sig paa deres Fjender, og føre dem til deres Land igjen, og velsigne dem, 1-15. Han anfører Marjagerne, hvorfor han haver

straffet sit Folk, 16-21, og lover, at han ikke for deres, men for sit Navns Skyld vil føre dem i deres Land igjen, velsigne dem med aandelige Gaver, renske dem fra deres Synder, fornye deres Hjerter, gjøre dem frugtbare i gode Gjerninger og meget formere dem, 22-33.

Og du Mennefsesøn! spaa imod Israels Bjerge, og du skal sige: I Israels Bjerge! hører Herren's Ord: c. 6, 2.

2. Saa sagde den Herre Herre: Fordi Fjenden sagde over eder: Ha! og: De evige Høie ere blevene os til Eiendom, c. 25, 3; 26, 2.

3. derfor spaa, og du skal sige: Saa sagde den Herre Herre: Fordi, ja fordi man haver ødelagt og opslugt eder trindt omkring fra, at I ere blevene det Overblevene af Hedningerne til Eiendom, og ere opkomne paa en (fremmed) Tunges Læbe, og (komne i et ondt) Rygte iblandt Folket,

4. derfor, Israels Bjerge! hører den Herre Herres Ord: Saa sagde den Herre Herre til Bjergene og til Høiene, til Strømmene og til Dalene, til de ødelagte Ørkener og til de forladte Stæder, som ere blevene det Overblevene iblandt Hedningerne, der ere trindt omkring, til Rov og Bespottelse; c. 34, 28.

5. derfor sagde den Herre Herre saaledes: Jeg haver vissefæligent talet i min brændende Nidkjærhed imod det Overblevene af Hedningerne og imod det ganske Edom, hvilke have (selv) givet sig mit Land til Eiendom med ganske Hjertes Glæde, med Roven (efter deres) Sjæls (Vist), paa det ders Forstæder maatte worde (dem) til Rov;

Pf. 79, 5. Ezech. 25, 6. 15.

6. derfor spaa om Israels Land, og du skal sige til Bjergene og til Høiene, til Strømmene og til Dalene: Saa sagde den Herre Herre: See, jeg, jeg haver talet i min Nidkjærhed og i min Grumhed; efterdi I have baaret Hedningernes Forsmædelse,

7. derfor sagde den Herre Herre saaledes: Jeg, jeg haver opløstet min Haand (og svoret), at Hedningerne, som ere trindt omkring eder, de skulle selv bære deres Forsmædelse.

2 Mos. 6, 8. Ezech. 47, 14.

8. Men I, Israels Bjerge! skulle give eders Grøne (igjen) og bære eders Frugt for mit Folk Israel; thi de nærme sig at komme.

9. Thi see, jeg (vil komme) til eder, og jeg vil vende Ansigtet til eder, og I skulle dyrkes og saaes. Es. 54, 7. 8.

10. Og jeg vil formere Folket hos eder, det ganske Israels Hus altsammen, og

Stæderne skulle blive beboede, og de ødelagte (Steder) skulle bygges.

11. Ja, jeg vil formere Folk og Fæ hos eder, og de skulle blive mangfoldige og være frugtbare; og jeg vil lade eder boe der som i eders gamle (Tider), og gjøre eder godt (mere) end i eders Begyndelse, og I skulle fornemme, at jeg er Herren.

12. Og jeg vil gjøre, at Menneſter ſkulle gaae paa eder, (ja) mit Folk Iſrael, og de ſkulle eie dig, og du ſkal være dem til Arv, og du ſkal ikke blive ved at gjøre dem barnløſe.

v. 4 fg.

13. Saa ſagde den Herre Herre: Efterdi de ſige til eder: Du (Land!) haver ædet Menneſter, og du haver været (et Land), ſom haver gjort dine Folk barnløſe,

14. derfor ſkal du ikke ydermere æde Folk, og ei ydermere gjøre dine Folk barnløſe, ſiger den Herre Herre.

15. Og jeg vil gjøre, at man ikke ydermere ſkal høre Hedningernes Forſmædſe over dig, og du ſkal ikke ydermere bære Folkenes Forhaanſe, og ikke gjøre dine Folk barnløſe ydermere, ſiger den Herre Herre.

16. Og Herrens Ord ſkede til mig, ſigende:

17. Du Menneſteſøn! Iſraels Huus boede i deres Land, og de beſmittede det ved deres Bei og ved deres Handeler; ſom en fraſtiftet Qvindes Ureenhed var deres Bei for mit Anſigt.

Ef. 64, 5.

18. Og jeg udøſte min Grumhed over dem for det Blods Skyld, ſom de havde udøſt i Landet, og (fordi) de havde beſmittet det ved deres (ſtygge) Afguder. c. 7, 8.

19. Og jeg adſpredte dem iblandt Hedningerne, og de bleve bortkaſtede i Landene; jeg dømte dem efter deres Bei og efter deres Handeler.

c. 20, 23; 22, 15.

20. Og der de vare komne til Hedningerne, derhen de kom, da vanhelligede de mit hellige Navn, at man ſagde om dem: Ere diſe Herrens Folk, og ere de uddragne af hans Land?

Ef. 52, 5 fg. Rom. 2, 24. 1 Tim. 6, 1.

21. Men jeg ſpærde (dem) for mit hellige Navns Skyld, hvilket Iſraels Huus vanhelligede iblandt Hedningerne, der hvor de kom hen.

c. 20, 9. 4 Moſ. 14, 15. 16.

22. Derfor ſiig til Iſraels Huus: Saa ſagde den Herre Herre: Jeg gjør det ikke for eders Skyld, (I af) Iſraels Huus! men for mit hellige Navns Skyld, hvilket I have vanhelliget iblandt Hedningerne, der hvor I kom hen.

v. 32.

23. Thi jeg vil helliggjøre mit det ſtore Navn, ſom er vanhelliget iblandt Hedningerne, ſom I have vanhelliget midt iblandt dem; og Hedningerne ſkulle fornemme, at jeg er Herren, ſiger den Herre Herre, naar jeg helliggjøres midt iblandt eder for eders Dine.

24. Thi jeg vil tage eder fra Hedningerne, og ſamle eder af alle Landene, og lade eder komme til eders Land (igen).

c. 37, 12. 21.

25. Og jeg vil ſtænke reent Vand over eder, og I ſkulle blive rene; af alle eders Ureenheder og fra alle eders (ſtygge) Afguder vil jeg reneſe eder.

Ef. 44, 3. Ezech. 39, 29. Sach. 13, 1.

26. Og jeg vil give eder et nyt Hjerter, og give en ny Aand inden i eder, og borttage det Steenhjerter af eders Kjød, og give eder et Kjødhjerter.

c. 11, 19. 18, 31. Jer. 32, 39.

27. Og jeg vil give min Aand inden i eder, og gjøre det, at I ſkulle vandre i mine Skifte, og holde og gjøre mine Rette.

c. 37, 24; 18, 9.

28. Og I ſkulle boe i Landet, ſom jeg gav eders Fædre, og være mit Folk, og jeg, jeg vil være eders Gud.

c. 11, 20. Jer. 31, 33; 32, 33.

29. Og jeg vil frelſe eder af alle eders Ureenheder, og jeg vil kalde paa Kornet og formere det, og ikke ſende Hunger over eder.

3 Moſ. 25, 21.

30. Og jeg vil formere Frugt paa Træerne og Grøde paa Marken, paa det I ſkulle ikke ydermere tage imod Hungers Forhaanſe iblandt Hedningerne.

c. 34, 27.

31. Da ſkulle I komme eders de onde Veie ihu og eders Dyrætter, ſom ikke vare gode; og I ſkulle væmmes ved eder ſelv for eders Miſgjerninger og for eders Bedrøveligheder.

c. 16, 61. 63; 20, 43.

32. (Dette) gjør jeg ikke for eders Skyld, ſiger den Herre Herre, det være eder kundgjort; blues og ſkammer eder for eders Veie, (I af) Iſraels Huus!

v. 22. c. 16, 63.

33. Saa ſagde den Herre Herre: Paa den Dag, jeg ſkal reneſe eder af alle eders Miſgjerninger, da vil jeg lade Stæderne beboes, og de øde (Steder) ſkulle bygges.

34. Og det ødelagte Land ſkal dyrkes, iſtedetfor at det var (aldeles) øde for Enhvers Dine, ſom giſ igjennem (det).

35. Og de ſkulle ſige: Dette Land, ſom var ødelagt, er blevet ſom Edens Have, og de øde og de ødelagte og de nedbrudte Stæder ere faſte (og) beboede.

36. Og Hedningerne, som blive tilovers trindt omkring eder, skulle fornemme, at jeg, Herren, jeg haver bygget de Redbrudte, plantet de Ødelagte; jeg, Herren, jeg haver talet og gjort (det). *Hof. 6, 1. Ezech. 17, 21.*

37. Saa sagde den Herre Herre: Jeg vil endnu i dette (Stykke) lade mig adspørges af Israels Huus til at gjøre ved dem (dette): Jeg vil formere dem med Menneſker som med Jaar. *c. 20, 3. 1 Sam. 28, 6.*

38. Som en hellig Hjord, som en Hjord i Jerusalem paa dens bestemte (Høitider), saa skulle de øde Stæder blive fulde af Menneſkehjorde, og de skulle fornemme, at jeg er Herren. *c. 34, 31.*

37. Capitel.

Ezechiel forestiller under et Syn af døde Beens Opstandelse Gøerne, at deres Haab ikke var øde, de skulde komme til deres Land igjen, 1-14. Han forestiller ogsaa ved toende Træers Tilſammenføielse i sin Haand, at der skal blive eet Folk af de tolv Israels Stammer, og af Gøder og Hedninger een Menighed, under een Konge og Hyrde, Christus, 15-28.

Herrens Haand var over mig, og Herren udførte mig i en Aand og satte mig ned midt i en Dal, og den var fuld af Been. *c. 1, 3; 3, 22.*

2. Og han lod mig gaae forbi dem trindt omkring; og see, (der laae) saare mange ovenpaa (Jorden) i samme Dal, og see, de vare saare tørre.

3. Og han sagde til mig: Du Menneſteſøn! mon disse Been kunne blive levende? og jeg sagde: Herre Herre! du veed det.

4. Og han sagde til mig: Spaa om disse Been, og du skal sige til dem: I tørre Been! hører Herrens Ord:

5. Saa sagde den Herre Herre til disse Been: See, jeg vil lade komme Aand i eder, og I skulle leve.

6. Og jeg vil gjøre Sener paa eder, og lade Kjød opkomme over eder, og overdrage eder med Hud, og give Aand i eder, og I skulle leve; saa skulle I fornemme, at jeg er Herren. *Job 10, 11.*

7. Og jeg spaaede, efterſom mig var beſaet; og der ſkede en Lyd, der jeg spaaede, og see, (der ſkede) en (heftig) Bevægelse, og Benene nærmede sig, (hvert) Been til ſit Been. *v. 10.*

8. Og jeg ſaae, og see, der opkom Sener og Kjød paa dem, og han overdrog dem ovenover med Hud, men der var ikke Aand i dem.

9. Og han sagde til mig: Spaa til Aanden; spaa, du Menneſteſøn! og du skal sige til Aanden: Saa sagde den Herre Herre: Kom, du Aand! fra de fire Veir, og blæs paa disse Zhjelſlagne, og de skulle leve.

10. Og jeg spaaede, ſaaſom han beſoel mig; og Aanden kom i dem, og de bleve levende og ſtode paa deres Fødder, en ſaare meget ſtor Hær. *3. 7.*

11. Og han sagde til mig: Du Menneſteſøn! disse Been, de ere alt Israels Huus; see, de sige: Vore Been ere blevne tørre, og vor Forhaabning er borte, vi ere afhugne.

12. Derfor spaa, og du skal sige til dem: Saa sagde den Herre Herre: See, jeg oplader eders Grave, og vil lade eder komme op af eders Grave, mit Folk! og lade eder komme til Israels Land. *c. 36, 24. Joel 3, 12.*

13. Og I skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg oplader eders Grave, og naar jeg opfører eder af eders Grave, mit Folk!

14. Og jeg vil give min Aand i eder, og I skulle leve, og jeg vil nedſætte eder i eders Land; og I skulle fornemme, at jeg, Herren, jeg haver talet det og gjort det, ſiger Herren.

15. Og Herrens Ord ſkede til mig, ſigende:

16. Og du Menneſteſøn! tag dig et Træ og ſkriv derpaa: For Juda og for dens Medbrødre af Israels Børn; og tag et Træ og ſkriv derpaa: For Joſeph, Ephraims Træ, og alt Israels Huus, hans Medbrødre.

17. Og for det ene nær til det andet, (at de blive) til eet Træ, og de skulle være (tilſammen) forenede i din Haand.

18. Og naar dit Folks Børn sige til dig, ſigende: Vil du ikke give os tilkjende, hvad du (mener) med disse Ting?

19. (da) ſiig til dem: Saa sagde den Herre Herre: See, jeg vil tage Joſeph's Træ, ſom haver været i Ephraims Haand, og Israels Stammer, hans Medbrødre, og jeg vil lægge dem til det, (ſom er) Judæ Træ, og gjøre dem til eet Træ, og de skulle være Eet i min Haand.

20. Og de Træer, ſom du ſkriver paa, skulle være i din Haand for deres Dine.

21. Derefter ſiig til dem: Saa sagde den Herre Herre: See, jeg tager Israels Børn, at de skulle ikke være imellem Hedningerne, hvor de fore hen, og jeg vil ſamle dem trindt omkring fra, og lade dem komme til deres Land.

22. Og jeg vil gjøre dem til eet Folk i Landet, paa Israels Bjerger, og een Konge skal være deres alles Konge, og de skulle ikke ydermere være tvende Folk, og ei ydermere deles i to Riger fremdeles.

Hof. 1, 11. Micha 2, 12.

23. De skulle og ikke ydermere besmitte sig med deres (stygge) Afguder og med deres Slemheder eller nogen af deres Overtrædelser; jeg vil frelse dem af alle deres Boliger, som de have syndet udi, og vil rense dem, og de skulle være mit Folk, og jeg, jeg vil være deres Gud.

c. 36, 28. Jer. 24, 7; 31, 1. 33.

24. Og min Tjener David (skal være) Konge over dem, og der skal være een Hyrde for dem alle; og de skulle vandre i mine Rette og holde mine Stikke, og gjøre efter dem.

c. 34, 23.

Ef. 40, 11. Micha 2, 12. Joh. 10, 11 fg. Ezech. 36, 27.

25. Og de skulle boe i Landet, som jeg gav min Tjener Jakob, som eders Fædre boede udi; og de skulle boe der, de og deres Børn og deres Børnebørn, til evig Tid, og David, min Tjener, (skal være) deres Fyrste evindeligen.

26. Og jeg vil gjøre Fredspagt med dem, det skal være dem en evig Pagt; og jeg vil sætte dem og formere dem, og sætte min Helligdom midt iblandt dem evindeligen.

c. 34, 25. Ef. 54, 10.

27. Og mit Tabernakel skal være hos dem, og jeg vil være deres Gud, og de, de skulle være mit Folk.

2 Mos. 40, 1 fg. 2 Cor. 6, 16. Hab. 21, 13.

28. Og Hedningerne skulle fornemme, at jeg er Herren, som helliger Israel, naar min Helligdom bliver midt iblandt dem evindeligen.

38. Capitel.

Propheten spaaer, at Gog og Magog med mangfoldige Folk skulle komme paa Israels Bjerger, 1-16, og at Herren skal forstyrre og ødelægge dem, 17-23.

Og Herrens Ord stede til mig, sigende:

2. Du Mennekesøn! sæt dit Ansigt imod Gog i Magogs Land, den Fyrste, (som er) den Øverste for Mesch og Thubal, og spaa imod ham.

c. 39, 1. Hab. 20, 8. Ezech. 32, 26.

3. Og du skal sige: Saa sagde den Herre Herre: See, jeg vil til dig, Gog! du Fyrste, (som er) den Øverste for Mesch og Thubal.

4. Og jeg vil føre dig tilbage og lægge Kroge i dine Hæver, og jeg vil udføre dig og al din Hær, Heste og Ryttere, (som ere)

allesammen klædte med fuldkommen (Brydelse), en stor Forsamling, med (store) Skjolde og (smaae) Skjolde, som allesammen tage fat paa Sværd:

c. 39, 2; 29, 4. 2 Kong. 19, 28. Ps. 32, 9. Ezech. 23, 12.

5. Perser, Morianer og Puthæer med dem, de (som) allesammen (bære) Skjold og Hjelm,

c. 27, 10 fg.

6. Gomer og alle hans Hære, Thogarmas Huus, (som er) mod Siderne mod Norden, og alle hans Hære, (ja) mange Folk med dig.

7. Bær beredt, og bered for dig, du og alle dine Forsamlinger, de, som ere forsamlede til dig, og du skal være dem til en Pagt.

8. Du skal blive hjemfægt efter mange Dage, i de sidste Aar skal du komme til det Land, som er tilbageført fra Sværd, som er samlet af mange Folk, (nemlig) paa Israels Bjerger, som have stedsse været øde, naar det er udført fra Folsene, og de boe allesammen tryggeligen.

Hab. 20, 8 fg.

9. Og du skal drage op, du skal komme som et Bulder, du skal være som en Sky til at skjule Landet, du og alle dine Hære, og mange Folk med dig.

v. 16.

10. Saa sagde den Herre Herre: Og det skal skee paa den samme Dag, (da) skulle (saadanne) Ting opstige i dit Hjerte, og du skal tænke en ond Tanke,

11. og du skal sige: Jeg vil drage op i Landet, (der, hvor der ere) ubefæstede (Byer), jeg vil komme (over dem), som ere stille, som boe tryggeligen, som boe alle uden Mure, og have hverken Stænger eller dobbelte Porte,

12. for at bytte Bytte og røve Rov, for at vende din Haand igjen over de øde (Steder), som ere (nu) beboede, og over et Folk, som er sanket fra Hedningerne, som forhverver sig Fæ og Gods, som boer midt udi Landet.

13. Scheba og Dedan og Kjøbmænd af Tharjis og alle deres unge Løver skulle sige til dig: Er du kommen for at bytte Bytte? mon du har samlet din Forsamling til at røve Rov, til at optage Sølv og Guld, at tage Fæ og Gods, at bytte stort Bytte?

14. Derfor spaa, du Mennekesøn! og du skal sige til Gog: Saa sagde den Herre Herre: Mon du ikke skal fornemme det paa den samme Dag, naar mit Folk Israel boer tryggeligen?

15. Og du skal komme fra dit Sted, fra de Sider mod Norden, du og mange Folk

med dig, som alle ride paa Heste, en stor Forsamling og en mægtig Hær.

16. Og du skal drage op over mit Fjeld Israhel som en Sky til at skjule Landet; du skal være i de sidste Dage, og jeg vil lade dig komme i mit Land, paa det Hedningerne skulle kjende mig, naar jeg helliggjøre i dig for deres Dine, o Gog! v. 9.

17. Saa jagde den Herre Herre: Mon du være den, som jeg talede om i gamle Dage formedelst mine Tjenere, Propheterne i Israhel, som spaaede i de samme Aars Dage, at jeg vilde lade dig komme over dem?

18. Og det skal stee paa den samme Dag, ja paa den Dag Gog kommer over Israhels Land, siger den Herre Herre, (da) skal min Grumhed opstige i min Vrede.

19. Thi jeg haver talet (dette) i min Nidhæderhed, i min Grumheds Ald, at paa den samme Dag skal (visjeligen) være en stor Bøvelse i Israhels Land. Matth. 24, 21.

20. Og Fiskene i Havet skulle bære for mit Nisigt, og Fuglene under Himmelen, og de (vilde) Dyr paa Marken, og alt det Krybende, det, som kryber paa Jorden, og hvert Menneſte, som er paa Jorden; og Bjergene skulle nedkastes, og Taarnene falde, og hver Muur skal falde til Jorden.

21. Og jeg vil kalde et Sværd over ham paa alle mine Bjerge, siger den Herre Herre; den Enes Sværd skal være imod den Andens. Dom. 7, 22. 1 Sam. 14, 20. Hag. 2, 22.

22. Og jeg vil gaae irette med ham med Pestilens og med Blod; og en overstyrlende Regn og Hagelstene, Ald og Svovel vil jeg lade regne over ham og over hans Hære og over de mange Fjeld, som (skulle være) med ham. 1 Mos. 19, 24. Ps. 11, 6. Nab. 20, 9.

23. Og jeg, jeg vil bevise mig selv (at være) stor, og bevise mig selv hellig, og jeg vil blive bekendt for mange Hedningers Dine, og de skulle fornemme, at jeg er Herren.

39. Capitel.

Ezechiel vedbliver at spaa om Gogs og Magogs Udelæggelse, efterat de vare opdragne imod Israhel, og hvorledes Gud da vilde vise sin Haand paa dem og fæle sit Fjeld, 1-24. Herren lover at forbarne sig over sit Fjeld, at samle dem og at udøse sin Aand over dem, 25-29.

Og du Menneſteſøn! spaa imod Gog, og du skal sige: Saa jagde den Herre Herre: See, jeg vil til dig, Gog! du Dyrſte, (som er) en Overste for Mesech og Thubal.

c. 33, 2. Nab. 20, 8.

2. Og jeg vil føre dig tilbage igjen, og lede dig ad sex (Veie), og føre dig op fra de Sider mod Norden, og lade dig komme over Israhels Bjerge. c. 33, 4.

3. Og jeg vil lade slaae din Due af din venstre Haand, og lade dine Pile falde af din høire Haand.

4. Paa Israhels Bjerge skal du falde, du og alle dine Hære og de Fjeld, som (skulle være) med dig; jeg vil give dig til Spiſe for Rovfuglene, (ja) for alle (Slags) Fugle, som have Binger, og for (vilde) Dyr paa Marken. v. 17, c. 29, 5; 32, 4. 5. Nab. 19, 17, 18.

5. Du skal falde paa Marken; thi jeg, jeg haver talet det, siger den Herre Herre.

6. Og jeg vil kaste Ald paa Magog og paa dem, som boe tryggeligen paa Verne, og de skulle fornemme, at jeg er Herren.

7. Og jeg vil kundgjøre mit hellige Navn midt iblandt mit Fjeld Israhel, og ikke ydermere lade vanhellige mit hellige Navn, og Hedningerne skulle fornemme, at jeg er Herren, den Hellige i Israhel.

8. See, det kommer, og det skal stee, siger den Herre Herre; det er den Dag, som jeg haver talet om.

9. Og Indbyggernes i Israhels Stæder skulle gaae ud, og antænde (Ald), og optænde Baaben og (smaa) Skjolde og (store) Skjolde, Due og Pile og Haandstav og Spyd, og de skulle antænde Ald dermed i hyv Aar. Ps. 46, 10. Ps. 76, 4.

10. Og de skulle ikke bære Træ af Marken og ei hugge af Skovene, thi de skulle antænde Ald med Baaben, og de skulle røve dem, af hvilke de ere røvede, og plyndre dem, som dem plyndrede, siger den Herre Herre. 2 Kron. 20, 25.

11. Og det skal stee, paa den samme Dag vil jeg give Gog der et Sted til Begravelse i Israhel, (nemlig) Dalen, hvor man gaar over imod Osten til Havet, at de skulle komme dem, som gaar forbi, til at holde for Næsen; og der skulle de begrave Gog og al hans Mangfoldighed, og kalde den Gogs Mangfoldigheds Dal.

12. Og (de af) Israhels Huus skulle begrave (dem), for at rense Landet, i hyv Maaneder.

13. Ja, alt Folket i Landet skal begrave dem, og det skal være dem til et Navn, paa den Dag, jeg skal æres, siger den Herre Herre.

14. Og de skulle stedse fraskille Mænd, som skulle gaar igjennem Landet, de skulle

(tillige) med dem, der gaae forbi, begrave de Døder i Landet til at rense det; efterat syv Maanedere ere tilende, skulde de vandsage.

15. Og de, som gaae igjennem Landet, skulde gaae igjennem, og seer (Nogen) et Menneskes Been, da skal han oprette et Kjendemerke derhos, indtil de, som begrave, begrave det i Gogs Mangfoldigheds Dal.

16. Og der skal ogsaa en Stad kaldes Hamona; saa skulde de rense Landet. v. 11. 15.

17. Og du Menneskesøn! saa sagde den Herre Herre: Siig til alle (Slags) Fugle, som have Vinger, og til alle (vilde) Dyr paa Marken: Samler eder og kommer, samler eder trindt omkring fra til mit Slagtoffer, som jeg slagter for eder, et stort Slagtoffer, paa Israels Vjerger, og I skulde æde Kød og drikke Blod.

v. 4. Jer. 12, 9. Hab. 19, 17. 18. Zeph. 1, 7.

18. I skulde æde de Vældiges Kød, og drikke Hyrsters Blod paa Jorden, Væderes, Lams og Bukkes (og) Studes, (som er) altsammen fedt (Nøg) af Bafan.

19. Og I skulde æde det Fede til Mættelse, og drikke Blod til Beruselse, af mit Slagtoffer, som jeg slagter til eder.

20. Og I skulde mætte eder ved mit Bord af Rødeheste og Vognheste, Vældige og alle Krigsmænd, siger den Herre Herre.

21. Og jeg vil sætte min Herlighed iblandt Hedningerne, og alle Hedningerne skulde see min Dom, som jeg haver udført, og min Haand, som jeg haver lagt paa dem.

22. Og Israels Huus skal fornemme, at jeg er Herren deres Gud, fra den samme Dag og fremdeles.

23. Og Hedningerne skulde kjende, at Israels Huus er bortført for deres Misgjerning, derfor at de have forgrebet sig imod mig, hvorfor jeg haver skjult mit Ansigt for dem, og haver givet dem i deres Fjenders Haand, at de ere allesammen faldne ved Sværdet. Cf. 54, 8.

24. Efter deres Urenhed og efter deres Dødsbedrifter haver jeg gjort imod dem, og jeg skjulte mit Ansigt for dem.

25. Derfor sagde den Herre Herre saaledes: Nu vil jeg vende Jakobs Fængsel, og forbarme mig over det ganske Israels Huus, og være nidkjær for mit hellige Navn. c. 16, 53; 29, 14. Jer. 31, 23. 33, 7. 11. 26.

26. Og de skulde bære deres Forsvædelse og al deres Forgribelse, med hvilken de

have forgrebet sig imod mig, der de boede tryggeligen i deres Land, og Ingen var, som forfærkede (dem).

27. (Men) naar jeg fører dem tilbage fra Fjellene, og samler dem af deres Fjenders Lande, og naar jeg bliver helliggjort iblandt dem for mange Hedningers Dine,

28. da skulde de fornemme, at jeg er Herren deres Gud, idet jeg haver bortført dem til Hedningerne, og (nu) samler dem til deres Land, og jeg vil ikke ydermere lade der (Nogen) af dem blive tilovers. v. 22.

29. Jeg vil og ikke ydermere skjule mit Ansigt for dem; thi jeg haver udøst min Aand over Israels Huus, siger den Herre Herre.

c. 36, 25. Ef. 44, 3. Joel 3, 1.

40. Capitel.

Ezechiel seer i et Syn en besynderlig Bygning af et Tempel, hvis yderste Mur, Porte og Kammere beskrives, 1-16; dernæst den yderste Førgaard med sine Porte, hvor Folket skulde samles, 17-27; fremdeles den inderste Førgaard, hvor Leviternes Nedstøb var, og Offerne tillavedes, 28-43; saa og Præsternes Førgaard, hvor Brændofferets Alter staaer, 44-47, og Tempelets Forhuus, 48. 49.

I det fem og tyvende Aar, efterat vi vare bortførte, i Aarets Begyndelse, paa den tiende (Dag) i Maaneden, i det fjortende Aar, efterat Staden blev slagen, paa den selsomme Dag var Herrens Haand over mig og førte mig derhen.

2. (Sa) i Guds Syn førte han mig til Israels Land, og satte mig ned paa et saare høit Bjerg, og derpaa var der som en bygget Stad mod Sonden. Hab. 21, 10.

3. Da han havde ført mig derhen, see, da (var der) en Mand, hans Skikkelse var som Robberets Skikkelse, og der var en linnet Snor i hans Haand, og et Maalerør, og han stod i Porten.

4. Og Manden sagde til mig: Du Menneskesøn! see til med dine Dine, og hør med dine Øren, og sæt dit Hjerte til alt det, som jeg vil lade dig see, thi du er derfor hidført, for at (jeg vil) lade dig see det; forkynd Israels Huus alt det, du seer.

c. 44, 5.

5. Og see, (der gik) en Mur udenom Huset trindt omkring, og i Mandens Haand var det Maalerør, sex Alen (langt, saa hver var en almindelig) Alen og en Haandbred, og han maalte Bygningens Bredde, eet Rør, og Hviden, eet Rør.

c. 43, 13.

6. Og han kom til Porten, som var vendt til Veien mod Østen, og gif op ad dens Trapper, og han maalte Portens Dørtærskel, eet Rør i Bredden, og den anden Dørtærskel, eet Rør i Bredden;

7. (hvert) Kammere, eet Rør i Længden og eet Rør i Bredden, og fem Alen inlemlen Kamrene, og Portens Dørtærskel ved Portens Forhuus indentil, eet Rør.

8. Og han maalte Portens Forhuus indentil, eet Rør.

9. Og han maalte det (andet) Forhuus ved Porten, otte Alen, og det øverste Dørræ, to Alen, og Portens Forhuus var indentil.

10. Og Portens Kammere paa Veien mod Østen vare tre paa denne, og tre paa hiin (Side), de tre havde eet Maal; og der var eet Maal paa de øverste Dørræer paa begge Sider.

11. Og han maalte Portens Dørs Bredder, ti Alen, (og) Portens Længde, tretten Alen.

12. Og (der var) en Plads foran Kamrene, een Alen (paa denne), og en Plads, een Alen paa den (anden Side), og (hvert) Kammere var sex Alen paa denne, og sex Alen paa den (anden Side).

13. Og han maalte Porten fra et Kammers Tag indtil et (andet Kammers) Tag, fem og thyve Alen bred; (der var) Dør mod Dør.

14. Og han gjorde de øverste Dørræer tredjindsthyve Alen, nemlig til Forgaardens øverste Dørræ, trindt omkring Porten.

15. Og fra Portens Forside, hvor Indgangen er, indtil Forhusets Forside, (til) den inderste Port, (maalte han) halvtredjindsthyve Alen.

16. Og der vare snevre Binduer paa Kamrene og ved deres øverste Dørræer indenfor Porten trindt omkring, og ligesaa i Forhusene, og der vare Binduer trindt omkring indentil, og ved (hvert) øverste Dørræ vare Palmer.

1 Kong. 6. 4.

17. Og han førte mig til den yderste Forgaard, og see, der vare Kammere og et Gulv, lagt i Forgaarden trindt omkring; der vare tredive Kammere paa Gulvet.

18. Og der var et Gulv ved Portenes Side, tvært over for Portenes Længde; (det var) det nederste Gulv.

19. Og han maalte Bredden fra Forsiden af den nederste Port foran for den

inderste Forgaard indtil, hundrede Alen mod Østen og mod Norden.

20. Og Porten, som var vendt paa Veien mod Norden, ved den yderste Forgaard, dens Længde og dens Bredder maalte han.

21. Og dens Kammere, tre paa denne, og tre paa den (anden Side), og dens øverste Dørræer og dens Forhuse vare efter den første Ports Maal; halvtredjindsthyve Alen var Længden derpaa, og fem og thyve Alen Bredden.

v. 20.

22. Og dens Binduer og dens Forhuse og dens Palmer vare efter Portens Maal, som var vendt mod Veien mod Østen, og man gif op ad syv Trapper dertil, og dens Forhuus var foran dem.

v. 20.

23. Og Porten til den inderste Forgaard var mod den Port mod Norden og mod Østen, og han maalte fra den (ene) Port til den anden hundrede Alen.

24. Og han førte mig paa Veien mod Sonden, og see, (der var) en Port paa Veien mod Sonden, og han maalte dens øverste Dørræer og dens Forhuse efter disse Maal.

25. Og der vare Binduer paa, ogsaa paa dens Forhuse trindt omkring, ligesom disse (andre) Binduer; halvtredjindsthyve Alen var Længden, og fem og thyve Alen Bredden.

26. Og Opgangene dertil havde syv Trapper, og Forhuset dertil var foran dem, og (der vare) Palmer derpaa, een paa denne, og een paa den (anden Side) paa dens øverste Dørræ.

v. 22.

27. Og (han maalte) Porten til den inderste Forgaard mod Sonden, og maalte fra den (ene) Port til den anden mod Sonden hundrede Alen.

28. Og han førte mig til den inderste Forgaard, til den Port mod Sonden, og han maalte den Port mod Sonden efter disse Maal.

29. Og (han maalte) dens Kammere og dens øverste Dørræer og dens Forhuse efter disse Maal, og der vare Binduer paa, ogsaa paa dens Forhuse trindt omkring; halvtredjindsthyve Alen var Længden, og fem og thyve Alen Bredden.

v. 24.

30. Og (der vare) Forhuse trindt omkring; fem og thyve Alen var Længden, og fem Alen Bredden.

31. Og dens Forhuse vare mod den yderste Forgaard, og (der vare) Palmer paa dens øverste Dørræer, og Opgangen dertil var otte Trapper.

32. Og han førte mig til den inderste Forgaard paa Veien mod Østen, og han maalte den Port efter disse Maal,

33. og dens Kammere og dens øverste Dørræer og dens Forhuse efter disse Maal, og der vare Vinbuer paa, ogsaa paa dens Forhuse trindt omkring; halvtredsfindsthye Alen var Længden, og fem og thyve Alen Bredden.

34. Og dens Forhuse vare mod den yderste Forgaard, og (der vare) Palmer paa dens øverste Dørræer paa denne og paa den (anden Side), og Opgangen dertil var otte Trapper.

35. Og han førte mig til den Port mod Norden, og han afmaalte (den) efter disse Maal,

36. dens Kammere, dens øverste Dørræer og dens Forhuse, og der vare Vinbuer paa trindt omkring; halvtredsfindsthye Alen var Længden, og fem og thyve Alen Bredden.

37. Og dens øverste Dørræer vare mod den yderste Forgaard, og (der vare) Palmer paa dens øverste Dørræer paa denne og paa den (anden Side), og Opgangen dertil var otte Trapper.

38. Og et Kammere og dets Dør var ved Portens øverste Dørræer; der skulde de affskyffe Brændofferet.

39. Og i Portens Forhuus (stode) to Borde paa denne, og to Borde paa den (anden Side), til at slagte paa dem Brændofferet og Syndofferet og Skyldofferet.

40. Og paa Siden udentil, ved Opgangen til Portens Dør, den mod Norden, (stode) to Borde, og paa den anden Side, som var ved Portens Forhuus, (stode) to Borde.

41. (Saa stode) fire Borde paa denne, og fire Borde paa den (anden Side) ved Siden af Porten, (det er) otte Borde, paa hvilke de skulde slagte.

42. Og de fire Borde til Brændofferet vare af hugne Stene, halvanden Alen lange, og halvanden Alen brede, og een Alen høie; paa dem, ja paa dem skulde de nedlægge Redskaberne, med hvilke de skulde slagte Brændofferet og Slagtofferet.

43. Og der vare to (Rader) Brandstene, (hver) en Haand bred, beredte i Husets trindt omkring; og paa Bordene (skulde lægges) Offeret.

44. Og udenfor ved den inderste Port vare Kammere til Sangere i den inderste

Forgaard, som vare ved Siden af den nordre Port, og de vare vendte til Veien mod Sønden; der var eet ved Siden af Østerporten, (som var) vendt til Veien mod Norden.

45. Og han sagde til mig: Dette Kammere, som er vendt til Veien mod Sønden, hører Præsterne til, som tage vare paa Husets Varetægt.

46. Men det Kammere, som er vendt paa Veien imod Norden, hører Præsterne til, som tage vare paa Alterets Varetægt; de ere Zadoks Børn, som af Levi Børn (alene) nærme sig til Herren for at tjene ham.

c. 43, 19; 44, 15.

47. Og han maalte Forgaarden, (dens) Længde var hundrede Alen, og Bredden hundrede Alen, firkantet; og Alteret stod lige for Husets.

48. Og han førte mig til Husets Forhuus, og maalte Forhusets øverste Dørræer, fem Alen paa denne, og fem Alen paa den (anden Side), og Portens Bredder var tre Alen paa denne, og tre Alen paa den (anden Side).

49. Forhusets Længde var thyve Alen, og Bredden elleve Alen, og det havde Trapper, som man gik op ad til det, og der stode Piller ved de øverste Dørræer, een paa denne, og een paa den (anden Side).

41. Capitel.

Ezechiel beskriver Templets Bygning i sig selv, nemlig dets Port og det Helligstes Maal, 1-4; dernæst Husets og dets Bygning, 5-21; fremdeles Træalteret og Dørene for Templet, 22-26.

Og han førte mig til Templet og maalte de øverste Dørræer, sex Alen (var deres) Bredder paa denne, og sex Alen var Bredden paa den (anden Side), efter Paaletens Bredder.

2. Og Døren var ti Alen bred, men Siderne ved Døren vare fem Alen paa denne, og fem Alen paa den (anden Side); og han maalte dens Længde, fyrrethyve Alen, og Bredden, thyve Alen.

3. Og han gik indentil og maalte Dørens øverste Dørræer, to Alen, og Døren, sex Alen, og Dørens Bredder, thyve Alen.

4. Og han maalte dens Længde, thyve Alen, og Bredden, thyve Alen foran Templet; og han sagde til mig: Dette er det Allerhelligste.

c. 43, 12.

5. Og han maalte Husets Væg, sex Alen, og Bredden paa (hvert) Sidekammer, fire

Alen, aldeles trindt omkring Huset, (ja) trindt omkring.

6. Og Sidekammene, (ja hvert) Sidekammer mod det andet, vare tre og tredive Fjed, og de naaede til Væggen, som var i Huset for Sidekammene trindt omkring, at de skulde være heftede; men de skulde ikke være heftede i Husets Væg.

7. Og Huset var (jo høiere jo) videre, og var stedse omkringgivet opad med Sidekammere; thi Huset var omkringgivet stedse opad med Sidekammere, aldeles trindt omkring Huset, derfor var Huset vidt opad; og saaledes gik man op fra det Nederste til det Øverste gjennem det Mellemste.

8. Og jeg saa Husets Hvide trindt omkring; Grundvoldene til Sidekammene vare med Rørets fulde (Maa)l sex Alen (indtil) mod det Øverste.

9. Bredden paa Væggen, som var udenfor ved Sidekammene, var fem Alen, ligesom den ledige (Plads) i Sidekammerens Huus, som vare ved Huset.

10. Og der var tyve Alen vidt imellem Kamrene trindt omkring Huset, (ja) aldeles trindt omkring.

11. Og Døren til (hvert) Sidekammer (var vendt) til den ledige (Plads), een Dør paa Veien mod Norden, og een Dør mod Sønden, og Bredden af den ledige (Plads) var fem Alen trindt omkring.

12. Og Bygningen, som var foran den afdeelte (Plads) i Hjørnet paa Veien mod Vesten, var halvfjerdjindstyve Alen bred, og Bygningens Væg var fem Alen bred trindt omkring, og dens Længde var halvfemjindstyve Alen.

13. Og han maalte Huset, hundrede Alen i Længden, og det Afdeelte og Bygningen og dens Vægge, hundrede Alen i Længden.

14. Og Bredden foran paa Huset og det Afdeelte mod Østen var hundrede Alen.

15. Og han maalte Længden paa Bygningen foran ved den afdeelte (Plads), hvilken var bag den samme, og Omgangene dertil paa denne og paa den (anden Side), hundrede Alen, ogsaa det inderste Tempel og Forhusene i Forgaarden.

16. (Der vare) Dørtærskeler og Binduer, som vare snobre, og Omgange trindt omkring for de tre, mod (hver) Dørtærskel, som var panelet med Træ trindt omkring; og (fra) Jorden indtil Binduerne, og Binduerne vare panelede.

17. (Og han maalte) fra ovenfor Døren

og indtil det inderste Huus og udenfor, og paa hver Væg trindt omkring indentil og udentil (efter fornævnte) Maa)l.

18. Og det var gjort med Cherubim og Palmer, og en Palme imellem hver to Cherub, og hver Cherub havde to Ansigt.

c. 10, 15, 20.

19. Og der var paa den (ene Side som) et Mennesses Ansigt ved (hver) Palme, og paa den (anden Side som) en ung Løves Ansigt ved (hver) Palme; (saaledes) var gjort paa alt Huset aldeles trindt omkring.

20. Fra Jorden indtil ovenfor Døren vare gjorte Cherubim og Palmer, ogsaa paa Væggene af Templet.

21. Hver Dørstolpe i Templet var firkantet, og (angaaende) Helligdommens Forside, (da) var den (ene) Skikkelse som den (anden) Skikkelse.

22. Træalterets Hvide var tre Alen, og dets Længde to Alen, og det havde sine Hjørner og sin Længde og sine Vægge af Træ; og han sagde til mig: Dette er Bordet, som (skal staae) for Herrens Ansigt.

23. Og der vare tvende Døre for Templet og for Helligdommen.

24. Og tvende Døre vare paa (hver af) samme Døre, (ja) tvende Døre, som kunde dreies omkring, tvende for den ene Dør, og tvende Døre for den anden. 1 Kong. 6, 31.

25. Og (der vare) gjorte Cherubim og Palmer paa dem, (nemlig) paa Tempels Døre, ligesom der vare gjorte paa Væggene, ogsaa paa de tykke Træbjælker foran for Forhuset udentil.

26. Og der vare snobre Binduer og Palmer paa denne og paa den (anden Side), paa Siderne af Forhuset og i Husets Sidekammere og paa Bjælkerne.

42. Capitel.

Ezechiel beskriver den yderste Forgaard bag Templet mod Vesten med sine Kammere, og viser, hvortil Kamrene skulle bruges, 1-14. Derpaa beskriver han Maalet paa den bese Mure, som gik omkring denne Bygning, 15-20.

Og han førte mig ud til den yderste Forgaard paa Veien, (nemlig) den Bei mod Norden, og han førte mig til det Kammer, som var tvært over for den afdeelte (Plads), og som var tvært over for Bygningen, mod Norden,

2. til foran for den Længde af hundrede Alen ved Døren mod Norden, og Bredden var halvtredjindstyve (Alen),

3. tvært over for de thyve (Allen), som vare i den inderste Fjorgaard, og tvært over for Gulvet, som var i den yderste Fjorgaard; (der var) Dmgang mod Dmgang i tre (Rader). c. 41, 15.

4. Og foran for Kamrene var en Gang, ti Allen bred indtil, og en Bei, som var een Allen, og deres Døre vare mod Norden.

5. Og de øverste Kammere vare snebre; thi de toge til Dmgange af dem (mere end) af de nederste og af de midterste i Bygningen.

6. Thi de vare tre (Loft høie) og havde ikke Piller som Piller i Fjorgaardene; derfor vare de snevrere end de nederste og end de midterste, fra Jorden af.

7. Og (der var) en Muur, som var udenfor til tvært over for Kamrene, ved Veien til den yderste Fjorgaard foran for Kamrene; dens Længde var halvtredstindsthye Allen.

8. Thi Længden paa Kamrene, som vare i den yderste Fjorgaard, var halvtredstindsthye Allen, og see, foran for Templet var hundrede Allen.

9. Og nedenunder disse Kammere var Indgangen fra Østen, naar man gaaer ind i dem fra den yderste Fjorgaard.

10. Ved Bredden af Fjorgaardens Muur mod Østen, foran mod den afdeelte (Plads) og foran mod Bygningen vare Kammere.

11. Og der var en Bei foran til dem, saasom Kamrenes Skikkelse var, til hvilke Veien var (som) mod Norden; og deres Længde var, saa var deres Bredde, og (som) alle deres Udgange vare, og som deres Viis, og som deres Døre, (saa vare og de andre Kammernes).

12. Og som (der vare) Døre paa de Kammere, som vare paa Veien mod Sønden, (saa var der og) en Dør foran paa denne Bei, (nemlig) paa Veien foran ved den skønne Muur, paa Veien mod Østen, der hvor man gaaer ind til dem.

13. Og han sagde til mig: De Kammere mod Norden (og) de Kammere mod Sønden, som ere mod den afdeelte (Plads), disse ere Helligdommens Kammere, der hvor Præsterne, som ere Herren nær, skulde æde de færdedes hellige Ting; der skulde de lægge de færdedes hellige Ting og Madofferet og Syndofferet og Skyldofferet, thi det er et helligt Sted.

14. Naar Præsterne gaae ind, da skulde de ikke gaae ud (igjen) af Helligdommen i

den yderste Fjorgaard, men der skulde de lægge deres Klæder, i hvilke de have tjent, thi de ere en hellig Ting; og de skulde iføre sig andre Klæder og nærme sig til det, som hører Folket til. c. 44, 19.

15. Og han fuldbendte Maalene i det inderste Huns og førte mig ud til Portens Bei, som var vendt mod Østen, og han maalte den trindt omkring.

16. Han maalte den Side mod Østen med det Maalerør, fem hundrede Rør, med det Maalerør trindt omkring. c. 40, 5.

17. Han maalte den Side mod Norden, fem hundrede Rør, med det Maalerør trindt omkring. v. 16.

18. Han maalte den Side mod Sønden, fem hundrede Rør, med det Maalerør.

19. Han gif omkring til den Side mod Vesten (og) maalte fem hundrede Rør med det Maalerør.

20. Paa de fire Sider maalte han den, der var Muur trindt omkring, fem hundrede (Rør) i Længden, og fem hundrede i Bredden, til at gjøre Skilsmisse imellem det Hellige og imellem det Almindelige.

43. Capitel.

Propheten seer Herrens Herlighed i Huset; Herren lover at ville have sin Bolig der hos dem evindeligen, 1-9. Han byder Propheten at forestille Folket denne hele Bygning, paa det de maatte omvende sig og faae Deel i Herrens Naades Samfund, 10. 11. Han beskriver Husets Helligdom og Brændofferets Alters Maal, Indvielse og Brug, 12-27.

Og han førte mig til Porten, den Port, som vender til Veien mod Østen.

2. Og see, Israels Guds Herlighed kom fra Veien mod Østen, og hans Lyd var som store Vandets Lyd, og Jorden blev oplyst af hans Herlighed. Hab. 18, 1.

3. Og det Syn var som det Syn, jeg havde seet, (ja) som det Syn, jeg havde seet, den Tid jeg kom til at fordærve Staden, og de Synere vare som det Syn, hvilket jeg saae ved Chebars Flod; og jeg faldt paa mit Ansigt. c. 1, 1. 28. Dan. 8, 17. 18.

4. Og Herrens Herlighed kom til Huset paa Veien gjennem Porten, som var vendt mod Østen.

5. Og en Mand opløstede mig og førte mig til den inderste Fjorgaard, og see, Herrens Herlighed fyldte Huset.

2 Mos. 40, 34. 1 Kong. 8, 10. 11.

6. Og jeg hørte En tale til mig af Huset, og der var en Mand, som stod hos mig.

7. Og han sagde til mig: Du Menneſteſøn! (dette) er min Thrones Sted og mine Fødders Saalers Sted, der hvor jeg vil boe midt iblandt Israels Børn evindeligen; og (de af) Israels Huus ſkulle ikke ydermere beſmitte mit hellige Navn, de og deres Konger, med deres Horeri og med deres Kongers (døde) Kroppe paa deres Høie,

c. 48, 35. Ef. 68, 17. Ef. 132, 13. 14.

8. idet de ſatte deres Dørtærſkel hos min Dørtærſkel, og deres Dørſtolpe hos min Dørſtolpe, og (der var ifkun) en Væg imellem mig og imellem dem; og de have beſmittet mit hellige Navn med deres Vederſtyggeligheder, ſom de have gjort, og jeg haver fortæret dem i min Brede.

9. (Men) nu ſkulle de kaſte deres Horeri og deres Kongers (døde) Kroppe (langt) bort fra mig, og jeg vil boe midt iblandt dem evindeligen.

10. Du Menneſteſøn! forkynd Israels Huus om dette Huus, at de maae ſtamme ſig for deres Misgjerninger; og lad dem maale en Vignelfe (deraf). c. 16, 61. 63; 36, 32.

11. Og om de ſtamme ſig for alt det, ſom de have gjort, (da) lad dem vide Hufets Skikkelfe, og Ordningen derudi, og Udgangene deraf, og Indgangene dertil, og alle dets Skikkelfer, og alle Skikke deri, ja alle dets Skikkelfer og alle dets Love, og ſkriv det for deres Dine; og de ſkulle holde al dets Skikkelfe og alle dets Skikke, og gjøre dem.

c. 44, 5; 36, 27.

12. Denne er Hufets Lov: Paa Bjergets Top, i al dets Grændſe aldeles trindt omkring (ſkal der være) det Allerhelligſte; ſee, denne er Hufets Lov.

c. 41, 4.

13. Og diſe ere Alterets Maal efter Alen, ſaa en Alen er en Alen og en Haandbred; og Foden (derpaa ſkal være) en Alen (høi) og en Alen bred, og Randen derved paa dets Breddede et Spand trindt omkring; og det er Alterets Overdeel.

c. 40, 5.

14. Og fra Foden paa Jorden indtil den nederſte Afſætning (ſkal være) to Alen (høit) og een Alen bredt; men fra den lille Afſætning indtil den ſtore Afſætning (ſkal være) fire (Alen høit) og een Alen bredt.

15. Og Hærel (ſkal være) fire Alen, og fra Ariel og opad ere de fire Horn.

Ef. 59, 1. 2 Moſ. 27, 2.

16. Og Ariel var tolv (Alen) langt (og) tolv bredt; det var firkantet til ſine fire Kanter.

17. Og (hver) Afſætning var fjorten (Alen) i Længden, med fjorten (Alen) i Bredden til ſine fire Kanter, og Randen trindt omkring den var en halv Alen; og Foden dertil var en Alen trindt omkring, og Trapperne dertil vare vendte mod Øſten.

18. Og han ſagde til mig: Du Menneſteſøn! ſaa ſagde den Herre Herre: Diſe ere Alterets Skikke paa den Dag, det gjøres, til at offe Brændoffer derpaa og til at ſtenke Blod derpaa.

19. Og du ſkal give Præſterne, Leviterne, ſom ere af Zadoks Sæd, ſom komme nær til mig, ſiger den Herre Herre, til at tjene mig, en Stud, en ung Dre, til Syndoffer.

c. 40, 46; 41, 15.

20. Og du ſkal tage af dens Blod, og ſtrige paa dets fire Horn og paa de fire Hjørner af Afſætningen og paa Randen trindt omkring, og du ſkal rensede det fra Synd og forſone det.

2 Moſ. 30, 10.

21. Og du ſkal tage Syndofferets Stud, og man ſkal opbrænde den paa en beſtikket (Plads) i Hufet, udenfor Helligdommen.

3 Moſ. 16, 27 fg.

22. Men om anden Dagen ſkal du offe en Gjedebuk, ſom er fuldkommen, til Syndoffer; og de ſkulle rensede Alteret fra Synd, ligesom de rensede det fra Synd med Stude.

23. Naar du haver fuldendt at rensede det fra Synd, (da) ſkal du offe en Stud, en ung Dre, (ſom er) fuldkommen, og en Væder af Hjorden, (ſom er) fuldkommen.

24. Og du ſkal føre dem frem for Herrens Anſigt, og Præſterne ſkulle kaſte Salt paa dem og offe dem til et Brændoffer for Herren.

25. Syv Dage ſkal du lave en Buk til Syndoffer hver Dag; og en Stud, en ung Dre, og en Væder af Hjorden, ſom ere fuldkomme, ſkulle de lave til.

26. I ſyv Dage ſkulle de forſone Alteret og rensede det, og fylde (hver) ſine Hænder.

27. Og naar de have fuldendt de Dage, da ſkal det ſkee paa den ottende Dag og fremdeles, at Præſterne ſkulle lave eders Brændoffere og eders Takoffere paa Alteret, og jeg vil have Behagelighed til eder, ſiger den Herre Herre.

44. Capitel.

Herren underviſer Propheten om den Øſtports Brug for Fyrſten iblandt Folket, 1-3, og byder ham at agte paa og at ſtraffe Folket, ſom havde indført Saadanne i Templet, ſom

ikke burde komme der, 4-9. Leviterne skulle fornædres for deres forrige Afguderies Skyld, 10-14, men Zado's Afkom stadsfæstes i deres Præsteembede, undervises om deres Embedes Forretninger og faae Forsikring om deres Underholdning, 15-31.

Dg han førte mig tilbage til den yderste Helligdommens Port, som er vendt mod Osten, og den var tillukket.

2. Dg Herren sagde til mig: Denne Port skal være tillukket, den skal ikke oplades, og ingen Mand skal gaae igjennem den, thi Herren, Israels Gud, er gaaet derigjennem, og den skal være tillukket.

3. (Hvad) Fyrsten (er anlangende), den, som er Fyrste, han skal sidde i den at æde Brød for Herrens Ansigt; han skal gaae ind ad Veien til Portens Forhuus, og gaae ud ad samme Bei. c. 46, 8.

4. Dg han førte mig til Portens Bei mod Norden foran for Huset, og jeg saae, og see, Herrens Herlighed fyldte Herrens Huus; og jeg faldt paa mit Ansigt.

2 Mos. 40, 31. Ezech. 43, 5; 1, 23; 43, 3.
5. Dg Herren sagde til mig: Du Mennefsøn! sæt dit Hjerte (hertil), og see med dine Øine, og hør med dine Øren alt det, som jeg taler med dig om alle Herrens Husets Skikke og om alle dets Love, og sæt dit Hjerte (til at agte) paa Indgangen i Huset (tillige) med alle Helligdommens Udgange. c. 40, 4; 43, 11.

6. Dg du skal sige til det gjenstridige (Folk), til Israels Huus: Saa sagde den Herre Herre: Israels Huus! I gjøre (for) meget (deraf) med alle eders Vederstyggeligheder, c. 45, 9. 4 Mos. 16, 3. 7.

7. Idet I have indført et fremmed (Folks) Børn med Forhud i Hjerte og Forhud i Kjød, at være i min Helligdom, at vanhellige mit Huus, naar I have offeret mit Brød, det Fede og Blodet, og I have brudt min Pagt med alle eders Vederstyggeligheder. Ap. G. 7, 51; 21, 28.

8. Dg I toge ikke vare paa min Helligdoms Varetægt, men I satte (Nogle) til at tage vare paa min Varetægt i min Helligdom efter eders (egen Villie).

9. Saa sagde den Herre Herre: Ingen Fremmeds Søn, (som haver) Forhud i Hjerte og Forhud i Kjød, skal komme i min Helligdom, af hver Fremmeds Sønner, som ere iblandt Israels Børn.

10. Men Leviterne, som ere vegne langt bort fra mig, da Israel forer vild, som ere forvildede fra mig efter deres (stygge)

Afguder, de skulle og bære deres Misgjerning.

11. Dg skulle de tjene udi min Helligdom, i Husets Portes Embeder, og tjene i Huset; de, de skulle slagte Brændofferet og Slagtofferet for Folket, og de skulle staae for dets Ansigt til at tjene det.

12. Fordi at de tjente det for dets (stygge) Afguders Ansigt og vare Israels Huus til Misgjernings Stod, derfor haver jeg opløstet min Haand over dem, siger den Herre Herre, og de skulle bære deres Misgjerning.

13. Dg de skulle ikke komme nær til mig, til at gjøre Præsteembede for mig eller til at komme nær til nogen af mine hellige Ting, til det særdeles Hellige; men de skulle bære deres Skam og deres Vederstyggeligheder, som de have gjort.

14. Dg jeg vil give dem til at tage vare paa Husets Varetægt, til al Tjeneste deri og til alt det, som skal gjøres derudi.

15. Men Præsterne, Leviterne, Zado's Børn, som toge vare paa min Helligdoms Varetægt, der Israels Børn fore vild fra mig, de skulle komme nær til mig til at tjene mig, og de skulle staae for mit Ansigt til at offere mig det Fede og Blodet, siger den Herre Herre. c. 40, 46; 43, 19; 48, 11.

16. De, de skulle gaae ind i min Helligdom og komme nær til mit Bord til at tjene mig, og tage vare paa min Varetægt.

17. Dg det skal see, naar de gaae ind ad den inderste Forgaards Port, skulle de iføre sig linneede Klæder, og ingen Uld skal komme paa dem, naar de tjene i den inderste Forgaards Port og indenfor.

18. Der skulle være linneede (deilige) Huer paa deres Hoveder, og linneede Underklæder skulle være paa deres Lænder; de skulle ikke ombinde sig med (det, som foraarfager) Sved. 2 Mos. 39, 28; 28, 42.

19. Dg naar de gaae ud til den yderste Forgaard, (ja) til den yderste Forgaard til Folket, skulle de afføre sig deres Klæder, i hvilke de tjente, og lægge dem i Helligdommens Kammere, og iføre sig andre Klæder, og de skulle ikke helliggjøre Folket i deres Klæder. c. 42, 14.

20. Dg de skulle ikke rage deres Hoved, ikke heller lade (Haaret) frit vøge; de skulle beskjære deres Hoveder. 3 Mos. 19, 27; 21, 5.

21. Dg der skal ingen af Præsterne drikke Viin, naar de gaae ind i den inderste Forgaard. 3 Mos. 10, 9.

22. Og de skulde ikke tage sig en Enke eller Uddreven til Husfruer; men Jomfruer af Israels Huses Sæd eller en Enke, som er Enke efter en Præst, maae de tage.

3 Mos. 21, 7. 13. 14.

23. Og de skulde lære mit Folk (at gjøre Skilsmisse) imellem det Hellige og imellem det Vanhellige, og kundgjøre dem (Forfælder) imellem det Urene og imellem det Rene.

3 Mos. 10, 10.

24. Og over en Trætte skulde de staae til at dømme, de skulde dømme den med mine Domme, og de skulde holde mine Love og mine Stikke paa alle mine bestemte (Høitider), og hellige mine Sabbater.

25. Og der skal ingen (af dem) gaae til et dødt Memme, at blive uren; men for Fader og for Moder, og for Søn og for Datter, for Broder og for Søster, som ikke har havt Mand, maae de gjøre sig urene.

3 Mos. 21, 1. 4 Mos. 5, 2; 6, 7.

26. Og efter hans Renselse skulde de tælle ham syv Dage.

27. Og paa den Dag, han gaaer ind til Helligdommen, i den indreste Fjergaard, til at tjene i Helligdommen, skal han ofre sit Syndoffer, siger den Herre Herre.

28. Og det skal være dem til Arv: jeg er deres Arv; og I skulde ikke give dem Eiendom i Israel, jeg er deres Eiendom.

4 Mos. 18, 20. 5 Mos. 10, 9; 12, 12; 18, 2.

29. Madofferet og Syndofferet og Skyldofferet, dem skulde de æde, og alt Bandedgods i Israel skal være deres.

3 Mos. 27, 21.

30. Og det Første af al Fjergroede af Alt, og al Opføstelse af Alt af alle eders Opføstelser, det skal høre Præsterne til; og det Første af eders Deige skulde I give Præsten, at jeg maa lade Betsignelse hvile over dit Hus.

31. (Men) intet Nadsel eller Sønderrevet af Fugle eller af Dyr skulde Præsterne æde.

2 Mos. 22, 31.

45. Capitel.

Ezechiel beskriver en Opføstelse, som skulde frastilles i det nye Lands Uddelelse til Helligdommen, Præsterne, Leviterne, til Staden og Fyrsten, 1-8. Han formaner Israels Fyrster til at øve Ret og Retfærdighed, 9-12. Han beskriver, hvordan der skal holdes med Offringerne for Folket og Fyrsten, i Besynderlighed paa Høitiderne, 13-25.

Og naar I lade Landet falde til Arv (ved Lod), skulde I opløste en Opføstelse, en Hellighed for Herren, af Landet. Læng-

den skal være fem og tyve tusinde (Rør) lang, og Bredden ti tusinde; den (Plads skal være) hellig i al sin Grændse trindt omkring.

Jes. 14, 1. Ezech. 48, 8.

2. Deraf skal være til Helligdommen fem hundrede (Rør) med fem hundrede ubi Firkant trindt omkring, og til en Fjergstad for den trindt omkring (skal være) halvtredstusinde Alen.

c. 48, 17.

3. Og fra dette Maal skal du maale i Længden fem og tyve tusinde, og i Bredden ti tusinde, og deri skal Helligdommen være, (ja) det Allerhelligste.

4. Det (skal være) det Hellige af Landet, det skal høre Præsterne til, som tjene i Helligdommen, dem, som komme nær til at tjene Herren; og det skal være dem Rum til Huse, og en Helligdom til Helligdommen.

5. Og der (skal være) fem og tyve tusinde i Længden, og ti tusinde i Bredden, og det skal høre Leviterne til, dem til Eiendom, som tjene i Huset, til tyve Kammere.

6. Og I skulde give til Stadens Eiendom fem tusinde i Bredden, og fem og tyve tusinde i Længden, tvært over for Helligdommens Opføstelse; det skal høre alt Israels Hus til.

7. Og (I skulde give) Fyrsten paa denne og paa den (anden) Side ved Helligdommens Opføstelse og ved Stadens Eiendom, foran for Helligdommens Opføstelse og foran for Stadens Eiendom, fra det vestre Hjørne mod Vesten, og fra det østre Hjørne mod Østen, og Længden skal være tvært over for en af Delene, fra Grændsen mod Vesten til Grændsen mod Østen.

Jer. 30, 21.

8. Det skal være ham i Landet til en Eiendom i Israel; og mine Fyrster skulde ikke ydermere berøve mit Folk, men give Israels Hus Landet efter deres Stammer.

9. Saa sagde den Herre Herre: I Israels Fyrster (have gjort for) meget (deraf); borttager Vold og Udelæggelse, og gjører Ret og Retfærdighed, tager eders Udskødesler fra mit Folk, siger den Herre Herre.

c. 41, 6. Ej. 1, 16. 17.

10. I skulde have ret Vægtstaa og ret Epha og ret Bath.

3 Mos. 19, 36. 5 Mos. 25, 13. Ezech. 16, 11.

11. Epha og Bath skulde være eens Maal, at en Bath skal holde en Tiendedeel af en Homer, og en Epha en Tiendedeel af en

Homer; man skal maale dem efter en Homer.

12. Og en Sekel skal være thyve Gera, et Pund skal være eder thyve Sekel, fem og thyve Sekel, femten Sekel.

2 Mos. 30, 13 fg. 1 Kong. 10, 17. 2 Kron. 9, 16.

13. Dette (skal være) Opløstelsen, som I skulle opløste, (nemlig) den sjette Deel af en Epha af en Homer Hvede, og I skulle tage en Sjettedeel af en Epha af en Homer Dug.

14. Og det skal være Skif, (at tage af) Olien, af en Bath Olie, den tiende Deel af en Bath, af en Cor, (som er) en Homer, (der holder) ti Bath; thi ti Bath ere en Homer;

1 Kong. 4, 22.

15. og eet Lam af Faarene af to hundrede af Israels vandrige (Græsgang), til Madoffer og til Brændoffer og til Takoffer, til at gjøre Forsoning for dem, siger den Herre Herre.

16. Alle Folk i Landet skulle være (forpligtede) til denne Opløstelse for Fyrsten i Israel.

17. Og det skal være paalagt Fyrsten (at offere) Brændoffere og Madoffer og Drifoffer paa Høitiderne og paa Nymaanederne og paa Sabbaterne, paa alle Israels Huses bestemte (Høitider); han, han skal lade lave Syndofferet og Madofferet og Brændofferet og Takofferet, til at gjøre Forsoning for Israels Huse.

18. Saa sagde den Herre Herre: I den første (Maaned), paa den første (Dag) i Maaneden, skal du tage en Stud, en ung Dyr, (som er) fuldkommen, og du skal rense Helligdommen af Synd.

19. Og Præsten skal tage af Syndofferets Blod og komme paa Husets Dørstolpe og paa de fire Hjørner paa Alterets Afstæning, og paa den inderste Forgaaards Ports Stolpe.

20. Og saaledes skal du gjøre paa den syvende (Dag) i Maaneden for hver, som haver faret vild, og for den Vanvittige, og I skulle forsyne Huset.

3 Mos. 5, 17.

21. I den første (Maaned), paa den fjortende Dag i Maaneden, skal det være Paaste hos eder, syv Dages Høitid; der skal edes ispyret (Brød).

3 Mos. 23, 5 fg.

22. Og paa den samme Dag skal Fyrsten (lade) lave for sig og for alt Folket i Landet en Stud til Syndoffer.

23. Men paa de syv Høitidsdage skal han gjøre Herren et Brændoffer, (nemlig)

syv Stude og syv Vædere, som ere fuldkomne, til (hver) Dag af de syv Dage, og en Gjedebuk til Syndoffer (hver) Dag.

24. Og han skal lade (lave) Madoffer, en Epha til (hver) Stud, og en Epha til (hver) Væder, og en Hin Olie til (hver) Epha.

c. 46, 5. 7. 11.

25. Og i den syvende (Maaned), paa den femtende Dag i Maaneden, paa Høitiden, skal han gjøre som paa disse syv Dage; som Syndofferet, saa Brændofferet, og som Madofferet, saa og Olien.

46. Capitel.

Ezechiel beskriver Fyrstens Offere og Folkets, 1-15; lærer, hvorledes der skulde holdes med det, som Fyrsten skienkede sine Sønner eller Tjenere, 16-18; beskriver det Sted, hvor Præsterne skulde slagte og berede Offerne, 19-24.

Saa sagde den Herre Herre: Den inderste Forgaaards Port, den, som er vendt mod Østen, skal være tillukket de sex Arbeidsdage; men paa Sabbatens Dag skal den oplades, og paa Nymaanedens Dag skal den oplades.

2 Mos. 23, 12.

2. Og Fyrsten skal gaae ind ad Veien til Portens Forhuus fra identil, og staae ved Portens Dørstolpe; og Præsterne skulle lave hans Brændoffere og hans Takoffere, og han skal tilbede paa Dørtærskelen i Porten, og (saa) gaae ud; og Porten skal ikke tillukkes indtil Aftenen.

3. Og Folket af Landet skal tilbede i den samme Ports Dør paa Sabbaterne og paa Nymaanederne for Herrens Ansigt.

4. Og (det er) Brændofferet, som Fyrsten skal offere for Herren paa Sabbatens Dag: sex Lam, fuldkomne, og en Væder, fuldkommen.

5. Og Madoffer, en Epha til (hver) Væder, og Madoffer til Lammene, (skal være) hans Haands frivillige Gave, og en Hin Olie til hver Epha.

c. 45, 24.

6. Men paa Nymaanedens Dag (skal der offres) en Stud, en ung Dyr, (af) de fuldkomne, og sex Lam og en Væder, de skulle være fuldkomne.

7. Og han skal (lade) lave Madoffer, en Epha til Dyr, og en Epha til Væderen og til Lammene, saasom hans Haand formaaler, og Olie, en Hin til hver Epha.

3 Mos. 5, 11.

8. Og naar Fyrsten gaar ind, skal han gaar ind ad Portens Forhuusets Bei, og gaar ud ad samme Bei.

c. 44, 3.

9. Og naar Folket i Landet gaar ind

for Herrens Ansigt paa de bestemte (Høitider), skal den, som gaar ind ad Portens Bei mod Norden at tilbede, gaar ud ad Portens Bei mod Sønden, og den, som gaar ind ad Portens Bei mod Sønden, skal gaar ud ad Portens Bei mod Norden; man skal ikke gaar tilbage ad Portens Bei, som man gik ind ad, men de skulle gaar ud, hver lige for sig.

10. Og Fyrsten, han skal gaar ind midt iblandt dem, naar de gaar ind, og naar de gaar ud, skulle de gaar ud (tilhøbe).

11. Men paa Høitiderne og de bestemte Tider skal Madofferet være en Ephra til (hver) Stud, og en Ephra til (hver) Væder og til Lammene, hans Haands frivillige Gave, og Olie, en Hin til (hver) Ephra.

12. Og naar Fyrsten vil gjøre et frivilligt Brændoffer eller Takoffer frivilligen for Herren, da skal man oplade ham Porten, som vender mod Østen, og han skal lade lave sit Brændoffer og sine Takoffere, saasom han skal lade lave paa Sabbatens Dag; og han skal gaar ud, og man skal tillukke Porten, efterat han er udgangen.

13. Og du skal lave et aarsgammelt Lam, (som er) fuldkomment, til Brændoffer daglig for Herren; hver Morgen skal du gjøre det.

2 Mos. 29, 38. 39.

14. Og du skal lave Madoffer derpaa hver Morgen, en Sjettedeel af en Ephra, og en Trediedeel af en Hin Olie, til at celte (stint) Meel med; det er et Madoffer for Herren, stedse til evige Skikke.

15. Og de skulle lave Lammet og Madofferet og Olien hver Morgen, stedse til Brændoffer.

16. Saa sagde den Herre Herre: Naar Fyrsten giver nogen af sine Sønner en Gave, det er hans Arv, det Samme skal være hans Sønners; (det er) deres Eiendomme til Arv.

17. Men naar han giver en af sine Tjenere en Gave af sin Arv, da skal det høre ham til indtil Frihedens Aar, og da komme til Fyrsten igjen; thi hans Arv (er) hans Børns, dem skal det høre til.

3 Mos. 25, 13.

18. Og Fyrsten skal ikke tage af Folkets Arv, at fortrykke dem fra deres Eiendom; af sin (egen) Eiendom skal han lade sine Sønner arve, paa det de, (som ere) mit Folk, ikke skulle adspredes, hver fra sin Eiendom.

1 Kong. 21, 2. 16.

19. Og han førte mig i Indgangen, som er ved Portens Side, til Helligdommens

Kammere, til Præsternes, som vende mod Norden; og see, der var en Plads ved begge Sider, mod Vesten.

20. Og han sagde til mig: Denne er den Plads, hvor Præsterne skulle lade Skjold offeret og Syndofferet, der hvor de skulle lade Madofferet, for ikke at bære det ud til den hderste Forgaard, til at helliggjøre Folket.

21. Og han udførte mig til den hderste Forgaard, og lod mig gaar over til de fire Hjørner i Forgaarden, og see, (der var) en Forgaard i (hvert) Hjørne i Forgaarden, (ja) en Forgaard i (hvert) Hjørne i Forgaarden.

22. I de fire Hjørner i Forgaarden vare Forgaardene med Storstene, fyrrethve (Alen) i Længden, og tredive (Alen) i Bredden; de samme fire Hjørnegaarde havde eet Maal.

23. Og der var en Ringmuur trindt omkring dem, trindt omkring de fire; og der vare Rjokfener gjorde nede ved Ringmurene trindt omkring.

24. Og han sagde til mig: Dette er Kongenes Huus, der hvor Husets Tjenere skulle lade Folkets Slagtoffer.

47. Capitel.

Ezechiel beskriver det hellige Vand, som skød ud under Templet, 1-12, det hellige Vands Landdemærke, 13-20, hvorledes Landet skal deles for Israelliterne og de Fremmede, 21-23.

Og han førte mig tilbage til Husets Dør, og see, der gik Vand ud fra under Husets Dørtærskel mod Østen; thi Husets forreste Deel var mod Østen, og Vandene løb ned fra under af, fra Husets den høire Side, fra Sønden ved Alteret.

2. Og han førte mig ud paa Veien ad Porten mod Norden, og førte mig omkring paa Veien idenom til den hderste Port ad Veien, som vender mod Østen, og see, der opsprang Vand fra den høire Side.

3. Der Manden gik ud mod Østen, da (havde han) en Maalesnor i sin Haand, og han maalte tusinde Alen, og han førte mig igjennem Vandene, Vand, (som gik) til Anklerne.

4. Og han maalte tusinde (Alen), og førte mig igjennem Vandene, Vand, (som gik) til Åneerne; og han maalte tusinde, og lod mig gaar igjennem Vand, (som gik) til Vænderne.

5. Og han maalte tusinde, (og der var) en Bæk, hvilken jeg ikke kunde gaar igjennem; thi Vandene vare saa høie, (at de

oare) Vand at svømme i, en Bæk, som man ikke kunde gaae igjennem.

6. Og han sagde til mig: Haver du seet det, du Mennekesøn? og han lod mig gaae og førte mig tilbage ved Bækkens Bred.

7. Idet han førte mig tilbage, see, da (stode der) saare mange Træer ved Bredenden af Bækken, (baade) paa denne og paa den (anden Side).

Nab. 22, 2.

8. Og han sagde til mig: Disse Vand gaae ud til det forreste Galilæa, og flyde ned over den flette Mark, og de gaae i Havet; naar de ere udgaaene til Havet, da læges Vandene.

9. Og det skal skee, at hver levende Sjæl, som brimler paa hvert Sted, hvorhen hver af de tvende Floder kommer, skal leve, og der skal være saare megen Fisk; thi disse Vandene ere komne derhen, og de skulle læges, og Alt skal leve, hvor Bækken kommer hen.

v. 5.

10. Og det skal skee, at der skulle staae Fiskere ved det samme, fra En-Gedi og indtil En-Eglaim, de skulle udbrede Fiskergarn; der skal være deres Fisk efter sit Slags, som Fisk i det store Hav, saare megen.

v. 8.

11. (Men) Dyndpudsene derhos og Grøfterne derhos, de skulle ikke læges, de skulle gives til Salt.

12. Og ved Bækken, ved dens Bred, baade paa denne og den (anden Side), skulle opvoxe allehaande Træer til Spise, der skal ikke falske til Blad af noget, og Frugten derpaa skal ikke faae Ende, hvert skal bære første Frugt i sine Maaneder, thi deres Vandene ere udgaaene af Helligdommen; og Frugten deraf skal være til Spise, og Bladene deraf til Lægedom. vs. 1, 3.

13. Saa sagde den Herre Herre: Dette er Landemærket, efter hvilket I skulle tage Vandet til Arv for de tolv Israels Stammer; Joseph (skal have) tvende Parter.

1 Mos. 48, 5. Jos. 17, 17.

14. Og I skulle tage det til Arv, den Ene som den Anden, over hvilket jeg haver opløstet min Haand (og svoret) at give eders Fædre det; og dette Land skal falde eder til Arv.

c. 36, 7. 1 Mos. 15, 18.

15. Og dette er Landets Landemærke: mod det nordre Hjørne, fra det store Hav, den Bei fra Hethlon, til man kommer til Zebad;

c. 48, 1.

16. Hamath, Berotha, Sibram, som er imellem Damaszi Landemærke og imellem

Hamaths Landemærke, Hazar=Thikon, som (naaer) til Havrans Landemærke.

17. Og Landemærket fra Havet skal være Hazar=Enon, Damaszi Landemærke, og Zaphon mod Norden, og Hamaths Landemærke; og (det er) det nordre Hjørne.

18. Men det østre Hjørne (skulle I maale) fra imellem Havran, og fra imellem Damascus, og fra imellem Israels Land, ved Jordannen, fra Landemærket ved Havet mod Østen; og (det er) det østre Hjørne.

19. Og (I skulle maale) det søndre Hjørne mod Sonden, fra Thamar indtil Trætebandet i Rades, det er Arvedelen ved det store Hav; og (det er) det søndre Hjørne mod Sonden.

c. 48, 28. Dom. 20, 33. 4 Mos. 20, 3. 13: 34, 5.

20. Og det vestre Hjørne (er fra) det store Hav, fra Landemærket indtil tvært over for, hvor man gaaer til Hamath; dette er det vestre Hjørne.

21. Og I skulle dele dette Land for eder, for Israels Stammer.

22. Og det skal skee, at I skulle (ved Lod) lade det tilfalde eder til Arv og de Fremmede, de, som ere fremmede midt iblandt eder, som have avlet Børn midt iblandt eder; og de skulle være eder som den Indfødte iblandt Israels Børn, de skulle falde i Arv med eder midt iblandt Israels Stammer.

23. Og det skal skee, i den Stamme, hvor en Fremmed er fremmed, der skulle I give ham Arv, siger den Herre Herre.

48. Capitel.

Ezechiel beskriver det hellige Lands Uddelelse iblandt de tolv Israels Stammer, af hvilke syv Stammer ligge mod Nord, 1-8. Derpaa er den hellige Opførelse, som er for Præsterne, Levitterne, Staben og Kyrsten, 9-22. Derefter faae de fem Stammer Arv mod Sonden, 23-29. Endeligen beskrives Stabens Maal og Porte med deres Navne og Stabens Navn, 30-35.

Og disse ere Navnene paa Stammerne: fra Enden mod Norden til Siden mod Hethlons Bei, til man kommer til Hamath, Hazar Enon, Damaszi Landemærke mod Norden, til Hamaths Side, og (disse Stykker) skulle være hans fra det østre Hjørne til det vestre, (for) Dan een (Deel).

c. 47, 15, 17.

2. Og ved Dans Landemærke, fra det østre Hjørne indtil det vestre Hjørne, (skal være for) Aser een (Deel).

3. Og ved Mers Landemærke, fra det østre Hjørne og indtil det vestre Hjørne, (for) Naphthali een (Deel).

4. Og ved Naphthali Landemærke, fra det østre Hjørne indtil det vestre Hjørne, (for) Manasse een (Deel).

5. Og ved Manasse Landemærke, fra det østre Hjørne indtil det vestre Hjørne, (for) Ephraim een (Deel).

6. Og ved Ephraims Landemærke, fra det østre Hjørne og indtil det vestre Hjørne, (for) Ruben een (Deel).

7. Og ved Rubens Landemærke, fra det østre Hjørne indtil det vestre Hjørne, (for) Juda een (Deel).

8. Og ved Judæ Landemærke, fra det østre Hjørne indtil det vestre Hjørne, skal være Opføstelsen, som I skulle opløste, fem og tyve tusinde (Rør) i Bredden, og i Længden (skal den være) som een af (de andre) Dele, fra det østre Hjørne indtil det vestre Hjørne, og Helligdommen skal være midt derudi.

c. 45, 1; 42, 15. 16.

9. Den Opføstelse, som I skulle opløste til Herren, (skal være) i Længden fem og tyve tusinde (Rør), og i Bredden ti tusinde.

10. Og disse skulle have en hellig Opføstelse: nemlig Præsterne, mod Norden fem og tyve tusinde (Rør), og mod Vesten i Bredden ti tusinde, og mod Østen i Bredden ti tusinde, og mod Sønden i Længden fem og tyve tusinde; og Herrens Helligdom skal være midt derudi.

11. (Det skal være) for Præsterne, (for hver), som er helliggjort af Zadoqs Børn, som tage vare paa min Varetægt, som ikke fore vild, der Israels Børn fore vild, saa som Leviterne fore vild.

c. 41, 15.

12. Og det skal være dem til en Opføstelse af Landets Opføstelse, det Allerhelligste, ved Leviternes Landemærke.

13. Men Leviterne skulle og have ved Præsterens Landemærke fem og tyve tusinde (Rør) i Længden, og ti tusinde i Bredden; (thi) al Længden skal være fem og tyve tusinde (Rør), og Bredden ti tusinde.

14. Og de skulle Intet sælge deraf, og Ingen skal bortskifte Noget (deraf) og ei lade Landets Førstegrøde komme over (til Andre); thi det er en hellig Ting for Herren.

15. Men de fem tusinde overblevne (Rør) i Bredden, foran for de fem og tyve tusinde, det skal være almindeligt til Staden,

til at boe (derudi), og til Forstaden; og Staden skal være midt derudi.

16. Og disse skulle være dens Maal det nordre Hjørne fire tusinde og fem hundrede (Rør), og det søndre Hjørne fire tusinde og fem hundrede, og fra det østre Hjørne fire tusinde og fem hundrede, og det vestre Hjørne fire tusinde og fem hundrede.

17. Og der skal være en Forstad til Staden, mod Norden to hundrede og halvtredstusindstyve (Rør), og mod Sønden to hundrede og halvtredstusindstyve, og mod Østen to hundrede og halvtredstusindstyve, og mod Vesten to hundrede og halvtredstusindstyve.

18. Men det Overblevne i Længden, tvært over for den hellige Opføstelse, er ti tusinde (Rør) mod Østen, og ti tusinde mod Vesten, og det skal være tvært over for den hellige Opføstelse, og Indkomsten deraf skal være til Brød for Stadens Tjenere.

19. Og (hver), som tjener Staden, ham skulle de tjene af alle Israels Stammer.

20. Den ganske Opføstelse er fem og tyve tusinde (Rør i Længden) med fem og tyve tusinde (Rør i Bredden); en firkan- tet Plads skulle I opløste, (at være) en hellig Opføstelse til Stadens Eiendom.

21. Men det, som er blevet tilovers paa denne og paa den (anden Side) af den hellige Opføstelse og af Stadens Eiendom, skal høre Fyrsten til, foran for de fem og tyve tusinde Opføstelsens (=Rør) til det østre og vestre Landemærke, foran for de fem og tyve tusinde (Rør) ved Landemærket mod Vesten tvært over for Fyrstens Dele; og det skal være en hellig Opføstelse, og Husets Helligdom skal være midt derudi.

22. Og fra Leviternes Eiendom, (og) fra Stadens Eiendom af, midt i det, som hører Fyrsten til, (skal det, som er) imellem Judæ Landemærke og imellem Benjamins Landemærke, være Fyrstens.

23. Og det Øvrige (skal høre) Stammerne til; fra det østre Hjørne indtil det vestre Hjørne skal være (for) Benjamin een (Deel).

24. Og ved Benjamins Landemærke, fra det østre Hjørne indtil det vestre Hjørne, (for) Simcon een (Deel).

25. Og ved Simcons Landemærke, fra det østre Hjørne indtil det vestre Hjørne, (for) Isaschar een (Deel).

26. Og ved Isaschars Landemærke, fra det østre Hjørne indtil det vestre Hjørne, (for) Sebulon een (Deel).

27. Og ved Sebulons Landemærke, fra det østre Hjørne indtil det vestre Hjørne, (for) Gad een (Deel).

28. Og ved Gads Landemærke, ved det søndre Hjørne mod Sønden, der skal Landemærket være fra Thamar af, fra Trætevandet i Rades, det er Arvedelen ved det store Hav.

c. 47, 19.

29. Dette er det Land, som I skulle lade falde Israels Stammer ved Lod til Arv, og disse ere deres Afdelinger, siger den Herre Herre.

30. Og disse ere Stadens Udgange: fra det nordre Hjørne, fire tusinde og fem hundrede (Rør) i Maalet.

31. Og Stadens Porte (skulle kaldes)

efter Israels Stammers Navne, tre Porte mod Norden: Rubens Port een, Judæ Port een, Levi Port een.

32. Og mod det østre Hjørne, fire tusinde og fem hundrede (Rør), og tre Porte: nemlig Josephs Port een, Benjamins Port een, Dans Port een.

33. Og mod det søndre Hjørne, fire tusinde og fem hundrede (Rør) i Maalet, og tre Porte: Simeons Port een, Isaschars Port een, Sebulons Port een.

34. Mod det vestre Hjørne, fire tusinde og fem hundrede (Rør, ligeledes) deres tre Porte: Gads Port een, Asers Port een, Naphtali Port een.

35. Der trindt omkring skulle være atten tusinde (Rør), og Stadens Navn skal være fra den Dag: Herren sammesteds.

c. 43, 7. Ps. 63, 17.

Profeten Daniel.

1. Capitel.

Daniel, som med Andre var ført fangen til Babel, udvælges tilligemed Hanania, Misael og Maria, til at opdrages og siden at tjene Kongen af Babel, 1-7. Han vilde ikke æde af Kongens Mad, for ikke at blive uren, finder Naade for den øverste Kammertjener, der giver ham den ringe Mad, som han forlanger, hvoraf han og hans Medbrødre dog see bedre ud end de, som aade af Kongens Mad, 8-16. Da de indføres til Kongen, findes de meget visere end alle de Viser i Babel, 17-21.

D Jojakims, Judæ Konges, Dages det tredie Aar kom Nebucadnezar, Kongen af Babel, for Jerusalem og beleirede den.

2 Kong. 24, 10. 2 Kron. 36, 6.

2. Og Herren gav Jojakim, Judæ Konge, i hans Haand, og en Deel af Guds Huses Aar, og dem lod han føre til Simeons Land, i sin Guds Hus, og Karrene lod han føre ind i sin Guds Forraadshus.

1 Mos. 10, 10.

3. Og Kongen sagde til Aspenas, sin øverste Kammertjener, at han skulde lade komme af Israels Sønner og af den kongelige Sæd og af de Fornemste 2 Kong. 20, 18.

4. unge Dreng, som slet ingen Vde var paa, men deilige af Udseende og forstandige i al Visdom, og som kjendte Forstand og forstode sig paa Vidskab, og i hvilke var Kraft til at staae i Kongens Palads, og

at man skulde lære dem den chaldeiske Skrift og Tungemaal.

5. Og Kongen bestilte dem hver Dags Ting paa sin Dag af Kongens Mad og af den Viin, som han drak, og til at opføde dem i tre Aar; og naar de vare tilende, da skulde de staae for Kongens Ansigt.

v. 18.

6. Og der var iblandt dem af Judæ Børn: Daniel, Hanania, Misael og Maria.

c. 5, 13.

7. Og den øverste Kammertjener gav dem Navne, nemlig, Daniel gav han (det Navn) Beltsazar, og Hanania (kaldte han) Sadrach, og Misael Mesach, og Maria Abed-Nego.

c. 5, 12; 10, 1.

8. Men Daniel satte sig for i sit Hjerte, at han vilde ikke besmitte sig med Kongens Mad og med den Viin, som han drak; derfor begjærede han af den øverste Kammertjener, at han maatte ikke besmitte sig.

9. Og Gud gav Daniel Visdom og Barmhjertighed for den øverste Kammertjeners Ansigt.

1 Mos. 39, 21.

10. Og den øverste Kammertjener sagde til Daniel: Jeg frygter for min Herre, Kongen, som haver bestillet eders Mad og eders Drikke; thi hvorfor skulde han see, at eders Ansigter (saac) flettere (ud) end Drengenes, som ere af lige (Vilkaar) med

eder, og I skulde sætte mit Hoved i Jare hos Kongen?

11. Da sagde Daniel til Melzar, hvilken den øverste Kammergjæng havde beskillet over Daniel, Hanania, Misael og Asaria:

12. Forsøg dog med dine Tjenere i ti Dage, og lad dem give os Madurter, at vi maae æde, og Vand, at vi maae drikke.

13. Og lad vor Skikkelse sees for dit Ansigt, og de Drenges Skikkelse, som æde af Kongens Mad, og saa som du seer, (saa) gjør med dine Tjenere.

14. Og han adlød dem i denne Sag, og forsøgte dem i ti Dage.

15. Og efterat ti Dage vare tilende, saaes deres Skikkelse deiligere og federe paa Kjødet end alle Drengenes, som aade Kongens Mad.

16. Da borttog Melzar deres (beskikkede) Mad og den Viin, de skulde drikke, og gav dem Madurter.

17. Og disse Drenge, disse fire, dem gav Gud Kundskab og Forstand i al Skrift og Viisdom; men han lod Daniel forstaae sig paa alle Syner og Drømme. c. 5, 11, 12.

18. Og der Dagene vare tilende, efter hvilke Kongen havde sagt, at man skulde føre dem frem, da førte den øverste Kammergjæng dem frem for Nebucadnezars Ansigt. v. 5.

19. Og Kongen talede med dem, og Ingen blev funden af dem allesammen som Daniel, Hanania, Misael og Asaria; og de stode for Kongens Ansigt.

20. Og i alle Sager om Forstands Viisdom, som Kongen spurgte af dem, fandt han dem ti Gange at overgaae alle de Spaamænd og Stjernethdere, som vare i hans gauffe Rige. c. 2, 48.

21. Og Daniel blev indtil Kong Cyri første Aar. c. 6, 29.

2. Capitel.

Kong Nebucadnezar drømmer en Drøm og glemmer den; begjærer af de Vise, at de skulde kundgjøre og udbyde Drømmen for ham, men da de ei kunne, beslutter han at slaae dem alle ihjel, 1-13. Daniel begjærer Tid af Kongen, beder til Herren, som aabenbarer ham Drømmen, hvorefter han talter ham, 14-23. Han fortæller Drømmen for Kongen og udlægger den om fire store Verdensriges, 24-45. Kongen opbyder ham og hans Medbrødre, 46-49.

Dg i Nebucadnezars Riges det andet Aar drømte Nebucadnezar Drømme, og hans Aand blev bekhvret, og det var forbi med hans Sovn.

2. Da sagde Kongen, at de skulde kalde Spaamændene og Stjernethderne og Troldkarlene og Chaldæerne til at forkynde Kongen hans Drømme; og de kom og stode for Kongens Ansigt. Ef. 47, 12, 13.

3. Og Kongen sagde til dem: Jeg drømte en Drøm, og min Aand blev bekhvret for at vide Drømmen. v. 1.

4. Da sagde Chaldæerne til Kongen paa Skrift: Kongen leve evindeligen! siig dine Tjenere Drømmen, og vi skulde kundgjøre Udtydningen. c. 3, 9; 5, 10.

5. Kongen svarede og sagde til Chaldæerne: Den Sag er borte for mig; dersom I ikke kundgjøre mig den Drøm og Udtydningen derpaa, skulde I blive hugne i Stykker, og eders Huse gjøres til en Møghyng.

6. Men dersom I kundgjøre Drømmen og Udtydningen derpaa, da skulde I bekomme Stjerk og Gave og stor Ære af mig; derfor kundgjører mig Drømmen og Udtydningen derpaa. v. 18.

7. De svarede anden Gang og sagde: Kongen siig sine Tjenere Drømmen, saa vilde vi kundgjøre Udtydningen.

8. Kongen svarede og sagde: Sandeligen, jeg mærker, at I vilde vinde Tid, efterdi I see, at den Sag er borte for mig. v. 5.

9. Thi dersom I ikke kundgjøre mig Drømmen, (da) er den ene Dom over eder, som dem, der have taget eder for at sige løgnagtig og fordærvelig Tale for mig, indtil Tiden er forandret; derfor siger mig Drømmen, saa kan jeg vide, at I kunne kundgjøre mig Udtydningen derpaa.

10. (Da) svarede Chaldæerne for Kongen og sagde: Der er intet Menneske paa Jorden, som kan kundgjøre det, som Kongen taler; saa er der ingen (saa) stor og mægtig en Konge, som begjærer jaadan Ting af nogen Spaamand eller Stjernethder eller Chaldæer. v. 27.

11. Thi den Ting, som Kongen begjærer, er svar, der er og ingen Anden, som kan kundgjøre den for Kongen, uden Gudderne, hvis Bolig er ikke hos Menneskene.

12. For dette blev Kongen fortørnet og meget vred, og han sagde, at man skulde omkomme alle Vise i Babel.

13. Og der udgik en Dom, og de Vise ihjelsloges; og man ledte efter Daniel og hans Medbrødre, at de skulde ihjelslaaes.

14. Da lod Daniel et (andet) Raad og Mening igjen komme for Arioch, den Overste for Kongens Drabanter, som var udgangen for at ihjelslaae de Vise i Babel.

v. 24. 1 Mos. 37, 36.

15. Han svarede og sagde til Arioch, Kongens mægtige (Mand): Hvorfor kommer (saa) hastig en Dom fra Kongen? saa gav Arioch Daniel det Ord tilkjende.

16. Og Daniel gik ind og begjærede af Kongen, at han vilde give ham Tid til at kundgjøre Kongen Udthningen.

17. Da gik Daniel til sit Huis og kundgjorde Hanania, Misael og Asaria, sine Medbrødre, den Sag,

v. 13.

18. for at de skulde begjære Barmhjertighed af Gud i Himmelen over dette Hemmelige, saa man ikke skulde omkomme Daniel og hans Medbrødre med de øvrige Vise i Babel.

19. Da blev det Hemmelige aabenbart for Daniel i et Syn om Natten; da velsignede Daniel Gud i Himmelen.

v. 30. 1 Mos. 14, 20.

20. Daniel svarede og sagde: Guds Navn være velsignet fra Evighed og indtil Evighed! thi Wiisdommen og Styrken er hans.

21. Thi han forandrer beleilige og bestemte Tider, han, som assætter Konger, og som stadfæster Konger; han giver de Vise Wiisdom, og dem Kundskab, som kjende Forstand.

c. 7, 12; 4, 17. 26; 5, 21.

22. Han aabenbarer de dybe og skjulte Ting; han veed, hvad der er i Mørket, og Hjertet boer hos ham.

v. 28. 47. 1 Cor. 2, 10. Ps. 101, 2.

23. Seg takker og priser dig, mine Fædres Gud! at du haver givet mig Wiisdom og Styrke; og du har nu kundgjort mig det, vi begjærede af dig, nemlig, du har kundgjort os Kongens Sag.

24. Derfor gik Daniel op til Arioch, som Kongen havde bekliffet at omkomme de Vise i Babel; han gik og sagde saaledes til ham: Du skal ikke omkomme de Vise i Babel; før mig op for Kongen, saa vil jeg kundgjøre Kongen Udthningen.

v. 14.

25. Da førte Arioch Daniel hasteligen op for Kongen, og sagde saaledes til ham: Jeg haver fundet en Mand af de bortførte Folk af Juda, som skal kundgjøre Kongen Udthningen.

26. Kongen svarede og sagde til Daniel, hvis Navn var Veltisazar: Mon du kan

kundgjøre mig den Drøm, som jeg saae, og Udthningen derpaa?

c. 1, 7.

27. Daniel svarede for Kongen og sagde: Det Hemmelige, som Kongen begjærer, kunne ikke de Vise, Stjernetydere, Spaaemænd og Sandsigere kundgjøre Kongen.

28. Men der er en Gud i Himmelen, som aabenbarer hemmelige Ting, han haver kundgjort Kong Nebucadnezar, hvad som skal ske i de sidste Dage; din Drøm og Synerne i dit Hoved paa din Seng ere disse:

v. 22. 47.

29. Dine Tanker, o Konge! opstege hos dig paa din Seng, om hvad der skulde ske derefter, og den, som aabenbarer hemmelige Ting, kundgjorde dig, hvad der skal ske.

v. 22.

30. Og mig (anlangende), dette Hemmelige er mig aabenbart, ikke af den Wiisdom, som er i mig fremfor alle dem, der leve, men derfor, at Udthningen skulde gives Kongen tilkjende, og du maatte vide dit Hjertes Tanker.

v. 19. 1 Mos. 41, 16.

31. Du, o Konge! saae, og see, der var et stort Billede, det samme Billede var stort, og Skinnet deraf var herligt for dig, og dets Udseende var forfærdeligt.

32. Det samme Billedes Hoved var af godt Guld, dets Bryst og dets Arme af Sølv, dets Bug og dets Lænder af Kobber.

33. Dets Been vare af Jern; af dets Fødder var en Deel af Jern, og en Deel af Leer.

34. Du saae dette, indtil der blev en Steen afhuggen, hvilket ikke skede med Hænder, og den slog til Billedet paa dets Fødder af Jern og Leer, og knuste dem.

v. 45.

35. Da bleve Jernet, Leret, Kobberet, Sølvet og Guldet knuste tilfammen, og vare ligesom Anner af en Lo om Sommeren, og Binden optog dem, og deres Sted blev aldeles ikke fundet; men den Steen, som slog til Billedet, blev til et stort Bjerg og opfyldte al Jorden.

Job 21, 18. Ps. 83, 14. Jer. 13, 24. Ps. 37, 10. 36.

36. Det er Drømmen, og Udthningen derpaa skulle vi sige for Kongen.

37. Du, o Konge! er en Konge over Konger; thi Gud af Himmelen haver givet dig Riget, Magten og Styrken og Vren.

Esch. 26, 7. Jer. 28, 14. Dan. 4, 22; 5, 18.

38. Og allestedes, hvor Menneffer boe, Dyrene paa Marken og Fuglene under Himmelen, haver han givet i din Haand

og ladet dig herfke over alle disſe; du er ſelv det Guldhoved.

Jer. 27, 6; 28, 14.

39. Og efter dig ſkal opkomme et andet Rige, ringere end dit, og det tredje Rige (ſkal være) et andet af Kobber, ſom ſkal herfke over al Jorden.

40. Og det fjerde Rige ſkal være ſtærkt ſom Jernet; efterſom Jernet knuſer og ſvækker Altting, ja, ſom Jernet, der ſønderſlaaer alle diſſe Ting, ſkal det og knuſe og ſønderſlaae.

41. Men at du ſaae Fødderne og Tærne, en Deel være af Pottemagers Leer, og en Deel af Jern, er, at det ſkal blive et deelt Rige, og der ſkal blive (noget) af Jernets Styrke derudi, efterdi du ſaae, at Jernet var blandet med Lerets Dynd.

42. Og at Tærne paa Fødderne vare en Deel af Jern, og en Deel af Leer, (er, at) det ſkal være tildeels et ſtærkt Rige, og tildeels ſkal det være ſtrøbeligt.

43. At du ſaae Jernet blandet med Lerets Dynd, (er, at) de ſkulle (vel) blande ſig formedeſt Menneſkets Sæd, (og dog) ikke hænge ved, det ene ved det andet, ligeſom Jernet ikke kan blandes med Leret.

44. Men i de ſamme Kongers Dage ſkal Himmelenſ Gud opreiſe et Rige, ſom ikke ſkal fordærves evindeligt, og det Rige ſkal ikke overlades til et andet Folk; det ſkal knuſe og gjøre Ende paa alle diſſe Riger, men det, det ſkal beſtaaе evindeligen.

45. Efterdi du ſaae, at der blev afſhuggen af Bjerget en Steen, hvilket iſtede med Hænder, og knuſte Jernet, Kobberet, Leret, Sølvet og Guld, (ſaa) haver den ſtore Gud ladet Kongen vide, hvad der ſkal ſkee efter dette; og (denne) Drøm er ſaſt, og Udtydningen derpaa er viſ.

v. 34. Pf. 118, 22.

46. Da ſaldt Kong Nebucadnezar paa ſit Anſigt og nedbøiede ſig for Daniel, og han ſagde, at man ſkulde udøſe for ham Madoffer og ſød Lugt.

47. Kongen ſvarede Daniel og ſagde: Sandt er det, at eders Gud, han er en Gud over Guder, og en Herre over Konger, og ſom aabenbarer hemmelige Ting, efterdi du kunde aabenbare dette Hemmelige.

2 Moſ. 15, 11. Pf. 86, 8.

48. Da gjorde Kongen Daniel ſtor, og gav ham mange ſtore Foreringer, og gjorde ham til en mægtig (Mand) over alt Babels Landſkab, og den øverſte Forſtander over alle Viſe i Babel. v. 6. c. 3, 30. 1 Moſ. 41, 41.

49. Og Daniel begjærede af Kongen, og han beſtiffede over Beſtillingen i Babels Landſkab Sadrach, Meſach og Abed-Nego; men Daniel (blev) i Kongens Port.

c. 1, 7; 3, 12. Eſſ. 2, 19. 21.

3. Capitel.

Nebucadnezar lader gjøre et ſtort Guld billede, ſom han vilde, alle hans Folk ſkulde tilbede, eller de ſkulde kaſtes i en gloende Dvn, 1-7. Daniels tre Medbrødre, Sadrach, Meſach og Abed-Nego, anklages, trues af Kongen, agte det iſte og kaſtes i Dvnen, 8-23. Kongen ſeer dem og en Guds Engel med dem gaae uſtabte i Dvnen, kyder dem komme ud, og de findes at være ubeleſt uſtabte, 24-27. Kongen lover deres Gud, og befaler alle ſine Underſaatter at tilbede ham, og opbøier diſſe tre Mænd, 28-30.

Kong Nebucadnezar lod gjøre et Billede af Guld, tredſindstve Allen var Høiden derpaa, og ſex Allen Bredden derpaa; han lod opreiſe det i den Dal Dura, i Babels Landſkab.

2. Og Kong Nebucadnezar ſendte hen at forſamle Statholderne, Forſtanderne og Fyrſterne, Laugmændene, Rentemeſterne, de Lovkyndige, Fogederne og alle Mægtige i Landſkabet, at komme at indvie Billedet, ſom Kong Nebucadnezar havde ladet opreiſe.

3. Da forſamledes Statholderne, Forſtanderne og Fyrſterne, Laugmændene, Rentemeſterne, de Lovkyndige, Fogederne og alle Mægtige i Landſkabet, at indvie Billedet, ſom Kong Nebucadnezar havde ladet opreiſe; og de ſtode for Billedet, ſom Nebucadnezar havde ladet opreiſe.

4. Og Herolden raabte med Vælde: Væder det være eder ſagt, I Folk, Almue og Tungemaal!

5. Paa den Tid, I høre Baſurnernes, Pibernes, Harpernes, Sigernes, Pſalternes og ſammenſtemmende Muſiks Lyd og alle Slags Sange, ſkulle I falde ned og tilbede Guld billedet, ſom Kong Nebucadnezar haver ladet opreiſe.

6. Og hvo, ſom ikke nedfalder og tilbeder, han ſkal i den ſamme Time kaſtes midt i den gloende brændende Dvn.

Ab. 13, 15.

7. Derfor, paa den Tid, da alle Folkene hørte Baſurnernes, Pibernes, Harpernes, Sigernes, Pſalternes Lyd og alle Slags Sange, ſaldt alle Folk, Almue og Tungemaal ned og tilbade det Guld billedet, ſom Kong Nebucadnezar havde ladet opreiſe.

8. Derfor, paa den samme Tid gif (nogle) chaldeiske Mænd frem og udsagde Beskyldninger imod Inderne.

9. De svarede og sagde til Kong Nebucadnezar: Kongen leve evindeligen!

10. Du, o Konge! gav en Befaling, at hvert Menneſte, som hørte Basunernes, Pibernes, Harpernes, Gigeres, Psalternes og sammenstemmende Musiks Lyd og alle Slags Sange, skulde falde ned og tilbede Guldbilledet, c. 6, 13.

11. og hvo, som ikke nedfaldt og tilbad, skulde kastes midt i den gloende brændende Dvn.

12. (Nu) ere der jødiske Mænd, som du haver beſtillet over Beſtillingerne i det Handelskab Babel: Sadrach, Meſach og Abed-Nego; diſe Mænd agtede ikke, o Konge! din Befaling, de ærede ikke din Gud, og tilbade ikke det Guldbillede, som du haver ladet opreiſe. c. 2, 49.

13. Da ſagde Nebucadnezar med Jnyſen og Grumhed, at man ſkulde fremføre Sadrach, Meſach og Abed-Nego; da bleve de Mænd fremførte for Kongen.

14. Nebucadnezar ſvarede og ſagde til dem: Mon det er et oplagt Raad, Sadrach, Meſach og Abed-Nego! at I ikke vilſe ære min Gud og ei tilbede det Guldbillede, som jeg haver ladet opreiſe?

15. Nu, derſom I ere rede paa den Tid, I høre Basunernes, Pibernes, Harpernes, Gigeres, Psalternes og sammenstemmende Musiks Lyd og alle Slags Sange, at falde ned og tilbede det Billede, som jeg lod gjøre, (er det godt;) men derſom I ikke tilbede, ſkulde I i den ſamme Time kaſtes midt i den gloende brændende Dvn; og hvo er den Gud, som ſkal redde eder af mine Hænder? 2 Moſ. 5, 2.

16. Sadrach, Meſach og Abed-Nego ſvarede og ſagde til Kongen: Nebucadnezar! vi have ikke fornødent at ſvare dig i denne Sag. Eſ. 48, 10.

17. See, vor Gud, som vi ære, er mægtig (nok) til at redde os; han kan, o Konge! redde af den gloende brændende Dvn og af din Haand. Pſ. 66, 12. Pſ. 68, 21. Eſ. 43, 2.

18. Og om (han) ikke (vilde, da) ſkal det være dig bitterligt, o Konge! at vi ikke vilſe ære dine Guder og ei tilbede det Guldbillede, som du haver ladet opreiſe.

2 Moſ. 20, 5; 23, 24; 31, 14.

19. Da blev Nebucadnezar fuld af Grumhed, og hans Anſigts Skikkelse blev

forandret imod Sadrach, Meſach og Abed-Nego; (og) han ſvarede og ſagde, at man ſkulde gjøre Dvnen endnu ſtyv Gange heder, end man pleiede at hede den.

20. Og til de Mænd, (som vare) vældige til Strid, som vare i hans Hær, ſagde han, at de ſkulde binde Sadrach, Meſach og Abed-Nego til at kaſtes i den gloende brændende Dvn.

21. Da bandt de diſe Mænd i deres Kjortler og deres Huer og deres Nederklæder og deres (andre) Klæder, og kaſtede dem midt i den gloende brændende Dvn.

22. Da, fordi at Kongens Ord var haſtigt, og Dvnen var hedet overmaade, dræbte den Ildslue de ſamme Mænd, som havde indkaſtet Sadrach, Meſach og Abed-Nego.

23. Men diſe tre Mænd, Sadrach, Meſach og Abed-Nego, faldt midt i den gloende brændende Dvn, (som de vare) bundne.

24. Da forſærkedes Kong Nebucadnezar og ſtod haſteligen op; han ſvarede og ſagde til ſine Raadsherrer: Lode vi ikke kaſte tre Mænd bundne midt i Ilden? de ſvarede og ſagde til Kongen: (Det er) viſt, o Konge!

25. Han ſvarede og ſagde: See, jeg ſeer fire Mænd løſe, som gaae midt i Ilden, og der er Intet fordærvet paa dem, og den Fjerdes Skikkelse er ligesom en Guds Søn.

26. Da traadte Nebucadnezar frem til den gloende brændende Dvns Mund, ſvarede og ſagde: Sadrach, Meſach og Abed-Nego, I den høieſte Guds Tjenere! gaaer ud og kommer (hid)! Da gif Sadrach, Meſach og Abed-Nego ud midt af Ilden.

27. Og Statholderne, Forſtanderne og Tjyrsterne og Kongens Raadsherrer ſamledes og ſaae diſe Mænd, at Ilden havde ingen Magt over deres Legemer, og ikke et Haar paa deres Hoved var ſvedet, og deres Kjortler vare ikke forandrede, ja, Ildens Lugt var ikke gaaet igjennem dem.

28. Nebucadnezar ſvarede og ſagde: Lovet være deres Gud, Sadrachs, Meſachs og Abed-Negos! som ſendte ſin Engel og reddede ſine Tjenere, som forlode ſig paa ham, idet de forandrede Kongens Ord og hengave deres Legemer, fordi de ikke vilde ære eller tilbede nogen Gud uden deres Gud! c. 6, 23.

29. Og der er givet en Befaling af mig, at alt Folk, Almue og Tungemaal, som taler (nogen) Bespottelse imod deres, det er Sadrachs, Mefachs og Abed-Negos, Gud, skal hugges i Stykker, og hans Huus skal blive til en Møgdhygge, fordi der er ingen anden Gud, der kan udfrie, som han.

Esdr. 6, 11. Ps. 68, 21.

30. Da gjorde Kongen Sadrach, Mefach og Abed-Nego lykkelige i Babels Landstrib.

c. 2, 48, 49.

4. Capitel.

Nebucadnezar kundgjør for alle sine Under-saatter, hvorledes han havde drømt om et skønt og stort Træ, og hvorledes han hørte, at samme Træ skulde afhugges, en Drøm, hvis Udtydning Ingen kunde sige ham, 1-18; men at Daniel havde udlagt ham den saaledes, at han skulde berøves sin Væge og Forstand for sin Dyrmodigheds Skyld, og en Tidlang boe hos Dyrene, og raadet ham til Omvendelse, 19-27; og at denne Drøm var bleven opfyldt paa ham, men at han omsider var kommen til sin Forstand igjen, hvorfor han priser og ophøier Gud, 28-37.

Kong Nebucadnezar til alle Folk, Almue og Tungemaal, som boe paa den ganste Jord: Eders Fred werde formeret!

c. 6, 26.

2. Det synes mig godt at forkynde de Tegn og de underlige Gjerninger, som den høieste Gud har gjort imod mig; Ps. 66, 16.

3. efter som hans Tegn ere store, og efter som hans underlige Gjerninger ere mægtige; hans Rige er et evigt Rige, og hans Herredømme (varer) fra Slægt til Slægt:

v. 34. c. 6, 27; 7, 14.

4. Jeg, Nebucadnezar, jeg var rolig i mit Huus og grønnedes i mit Palads.

5. Jeg saae en Drøm, og den forfærdede mig, og de Tanker paa mit Veie og de Syn-ner i mit Hoved forfærdede mig.

c. 2, 1.

6. Derfor blev givet Befaling af mig at lade alle Vise i Babel komme op for mig, at de skulde kundgjøre mig den Drøms Udtydning.

7. Da kom Spaamændene, Stjerneth-berne, Chaldæerne og Sandsigerne op, og jeg sagde Drømmen for dem, men de kunde ikke kundgjøre mig Udtydningen derpaa.

8. Men paa det Sidste kom Daniel op for mig, som kaldes Beltsazar efter min Guds Navn, og i hvilken er de hellige Gunders Land; og jeg sagde Drømmen for ham (saaledes):

v. 9, 18. c. 5, 11, 14.

9. Beltsazar, du Øverste iblandt Spaa-mændene! efterdi jeg veed, at de hellige

Gunders Land er i dig, og der er intet Hemmeligt vanskeligt for dig, sjiig min Drøms Syner, som jeg saae, og Udtydningen derpaa.

Ezech. 28, 3.

10. Og (disse ere) de Syner, (som vare) i mit Hoved paa mit Veie: Jeg saae, og see, der var et Træ midt i Vandet, og det var meget høit.

Ezech. 28, 13.

11. Træet var stort og stærkt, og Høiden derpaa rakte til Himmelen, og man kunde see det indtil al Jordens Ende.

12. Grenene derpaa vare deilige, og (der var) megen Frugt paa, og der var Føde for Alle derpaa; derunder var Skygge for Dyrene paa Marken, og i Grenene derpaa boede Himmelsens Fugle, og alt Kjød fødtes deraf.

Ezech. 17, 23; 31, 6.

13. Jeg saae i Synerne i mit Hoved paa mit Veie, og see, en Vægter, det er en Hellig, foer ned af Himmelen,

14. som raabte med Vælde og sagde saa: Hugges Træet om og afhugges dets Grene, afriver dets Blade og bortspredes dets Frugt, at Dyrene, (som ligge) derunder, maae fare bort, og Fuglene fra dets Grene.

v. 23.

15. Dog lader Stubben med dens Rødder i Jorden, og (han skal gaae) i Græs paa Marken, i Vaand af Børn og Kobber, og han skal vædes med Himmelsens Dug, og hans Deel (skal være) med Dyrene i Urterne paa Jorden.

v. 33.

16. Hans Hjerte skal forandres (og) ikke (være som) et Mennekses, og et Dhrs Hjerte skal gives ham, og syv Tider skulle omstiftes over ham.

v. 20, 22, 29.

17. Den Sag er i Vægternes beslattede (Raad), og den Begjæring (er stadfæstet) i de Helliges Tale, paa det de, som leve, kunne kjende, at den Høieste haver Magt over Mennekses Rige, og giver det til den, han vil, og opreiser en Fornedret iblandt Folket over det.

c. 2, 21; 5, 21. 1 Sam. 16, 1, 12.

18. Denne Drøm saae jeg, jeg Kong Nebucadnezar; men du, Beltsazar, sjiig Udtydningen, efterdi alle Vise i mit Rige kunne ikke kundgjøre mig Udtydningen, men du kan det, thi de hellige Gunders Land er i dig.

v. 8, 9.

19. Da blev Daniel, hvis Navn er Beltsazar, forstrækket ved en Time, og hans Tanker forfærdede ham; (men) Kongen svarede og sagde: Beltsazar, lad den Drøm og dens Udtydning ikke forfærde

dig. Beltſazar ſvarede og ſagde: Min Herre! den Drøm (vederfarede) dine Hædere, og dens Udtydning dine Tjender!

c. 1, 7; 7, 15.

20. Det Træ, ſom du haver ſæet, ſom var ſtort og ſtærkt, og hvis Høide rakte til Himmelen, og ſom ſaaes over al Jorden,

21. og hvorpaa vare deilige Grene og megen Frugt, og Føde for Alle derpaa, hvorunder Dyrene paa Marken boede, og i hvis Grene Himmelenſ Fugle boede,

22. (det er) du ſelv, o Konge! ſom (er ſaa) ſtor og ſtærk, og din Magt er ſtor og rækker til Himmelen, og dit Herredømme er til Jordens Ende.

c. 2, 37; 5, 18.

23. Men at Kongen ſaae en Vægter, det er en Hellig, fare ned af Himmelen og ſige: Hugger Træet om og fordærver det, dog lader Stubben med ſin Rod i Jorden, og (han) ſkal gaae i Græsſet paa Marken, i Baand af Jern og Kobber, og vædes af Himmelenſ Dug, og hans Deel (ſkal være) med Dyrene paa Marken, indtil ſyv Tider omſkiftes over ham,

v. 14.

24. deraf er dette Udtydningen, o Konge! og dette den Høieſtes beſluttede (Raad), ſom ſkal komme over min Herre Kongen:

25. Nemlig, man ſkal ſtøde dig ud fra Folk, og din Bolig ſkal være hos Dyrene paa Marken, og man ſkal lade dig ſmage Urter ſom Dyne, og væde dig med Himmelenſ Dug, og ſyv Tider ſkulle omſkiftes over dig, indtil du kjender, at den Høieſte haver Magt over Menneſkenes Rige, og giver det til den, han vil.

c. 5, 21. Ef. 37, 16.

26. Men at der ſagdes, man ſkulde lade Stubben af Træet blive med Rodderne, (er, at) dit Rige (ſkal blive) beſtandigt for dig, naar du kjender, at Himlene ere mægtige.

27. Derfor, o Konge! lad mit Raad behage dig, og afbryd dine Synder ved Retfærdighed, og dine Miſgjerninger ved Barmhertighed mod de Glendige; om din Fred maafkee kunde forlængeſ. Ordp. 16, 6.

28. Alt dette kom over Kong Nebucadnezar.

29. Der tolv Maaneder vare tilende, der han gik paa det kongelige Palads i Babel,

30. ſvarede Kongen og ſagde: Mon dette ikke være det ſtore Babel, ſom jeg, jeg haver bygget til et kongeligt Huus ved min ſtærke Magt og til min Herligheds Ære?

31. (Der) Ordet (var) endnu i Kongens Mund, ſalbt en Røſt af Himmelen: Det

være dig ſagt, Kong Nebucadnezar! Riget er gaact fra dig.

32. Og man ſkal udſtøde dig fra Folk, og din Bolig ſkal være hos Dyrene paa Marken, man ſkal lade dig ſmage Urter ſom Dyne, og ſyv Tider ſkulle omſkiftes over dig, indtil du kjender, at den Høieſte haver Magt over Menneſkenes Rige, og giver det til hvem han vil.

c. 5, 21.

33. I den ſamme Time blev det Ord fuldkommet over Nebucadnezar, og han blev udſtødt fra Menneſkene og aad Urter ſom Dyne, og hans Begeme blev vædet af Himmelenſ Dug, indtil hans Haar voxte ſom Ornenes (Tjædre), og hans Regle ſom Fugles (Rør).

v. 15.

34. Men der de Dage vare tilende, op- løſtede jeg, jeg Nebucadnezar, mine Dine til Himmelen, og min Forſtand kom til mig igjen, og jeg lovede den Høieſte, og priiſede og ærede den, ſom lever evindeligt; thi hans Herredømme er et evigt Herredømme, og hans Rige (varer) fra Slægt til Slægt.

c. 7, 4, 14; 4, 3.

35. Og Alle, ſom boe paa Jorden, ere ſom Intet at regne, og efter ſin Villie gjør han med Himmelenſ Hær og dem, ſom boe paa Jorden, og der er Ingen, ſom kan forhindre hans Haand og ſige til ham: Hvad gjør du?

Præd. 8, 4.

36. Paa den ſamme beſtemte Tid kom min Forſtand til mig igjen, og min kongelige Ære, min Herlighed og min Skikkelse kom til mig igjen, og mine Raadsherrer og mine Tjyrſter ſøgte mig, og jeg blev ſtadſættet over mit Rige, og mig blev ſtørre Herlighed tillagt.

2 Sam. 19, 41.

37. Nu priiſer og ophøier og ærer jeg, Nebucadnezar, Himmelenſ Konge, thi al hans Gjerning er Sandhed, og hans Stier ere rette, og han kan fornede dem, ſom vandre i Hobmodighed.

c. 5, 20. Luc. 1, 51. 1 Petr. 5, 5.

5. Capitel.

Beltſazar, Kongen i Babel, holder et ſtort Gæſtebud, hvorved han misbruger Temples Rar, 1-4. Han ſeer en Haand, ſom ſkriver paa Væggen en Skrift, hvilken Ingen kunde læſe eller udtyde, og forſkræktes, 5-9. Daniel kaldes op til Kongen, læſer Skriften og udlægger den om Kongen ſelv og hans Riges Undergang, 10-28. Beltſazar gjør Daniel Ære derfor, men omkommer i den ſamme Nat, 29. 30.

Kong Beltſazar gjorde ſine tusinde Bældige et ſtort Gæſtebud, og drak Vin for de Tusinde.

Eſ. 1, 3. 5.

2. Der Beltsazar havde smagt Vinen, sagde han, at de skulde bære frem de Kar af Guld og Sølv, som hans Fader Nebucadnezar havde udtaget af Templet, som var i Jerusalem, at Kongen og hans Vældige, hans Hustruer og hans Medhustruer kunde drikke af dem.

v. 23.

3. Da bleve Guldkarrene frembaarne, som de havde udtaget af Templet, af Guds Hums, som var i Jerusalem; og de drak af dem, Kongen og hans Vældige, hans Hustruer og hans Medhustruer.

4. De drak Vin og prijsede Guderne af Guld og Sølv, Kobber, Bærn, Træ og Sten.

5. I den samme Time gif Jingre frem (som) af et Menneskes Haand, og skreve tvært over for Vjseftagen paa Ralken paa Væggen i det kongelige Palads, og Kongen saae Haandbladet, som skrev.

6. Da stiftedes Kongens Farve, og hans Tanker forfærkede ham, og hans Vænderes Baand bleve slappe, og hans Knæ stødte sig imod hverandre.

v. 10. c. 7, 28.

7. Kongen raadte med Vælde, at man skulde lade Stjernetyderne, Chalbærne og Sandfigerne komme op; Kongen svarede og sagde til de Vise af Babel: Hvilket Menneske, der læser denne Skrift og kundgør mig dens Udtydning, skal klædes med Purpur, og (bære) en Guldfjæde om sin Hals, og være den tredie Mægtige i Riget.

c. 2, 2; 4, 6, 7; 5, 16.

8. Da bleve alle Kongens Vise førte op; men de kunde hverken læse Skriften eller kundgjøre Kongen dens Udtydning.

9. Da blev Kong Beltsazar meget forfærdet, og hans Farve stiftedes paa ham, og hans Vældige bleve tvivlsraabige.

10. (Da) gif Dronningen op til Gæstebudshuset for Kongens og hans Vældiges Sags Skyld; (og) Dronningen svarede og sagde: Kongen leve evindeligen! lad dine Tanker ikke forfærde dig, og skift ikke din Farve.

11. Der er en Mand i dit Rige, i hvilken de hellige Gunders Aand er, og i din Faders Dage blev Oplysning og Klogskab og Viisdom funden i ham ligesom Gunders Viisdom, og din Fader, Kong Nebucadnezar, satte ham over Spaamændene, Stjernetyderne, Chalbærne, Sandfigerne, (ja) din Fader, o Konge! (gjorde det),

c. 4, 8, 9. 18; 2, 48.

12. fordi der var en hypperlig Aand og

Førstand og Klogskab til at udtyde Drømme og kundgjøre mørke Taler og løse vanskelige Ting funden i ham, i Daniel, hvilken Kongen kaldte Beltsazar; lad nu Daniel kaldes, saa skal han kundgjøre Udtydningen.

Ezech. 28, 3. Dan. 1, 17.

13. Da blev Daniel ført op for Kongen; (og) Kongen svarede og sagde til Daniel: Er du den Daniel, som er af de bortførte Børn af Juda, hvilke Kongen, min Fader, lod føre fra Juda?

c. 1, 6; 6, 14.

14. Og jeg haver hørt om dig, at Guderne Aand er i dig, og Oplysning og Klogskab og hypperlig Viisdom er funden i dig.

v. 11.

15. Og nu vare de Vise, Stjernetyderne, som skulde læse denne Skrift og kundgjøre mig dens Udtydning, førte op for mig, og de kunde ikke kundgjøre mig denne Sags Udtydning.

16. Men jeg, jeg hørte om dig, at du kan viist udtyde og løse vanskelige Ting; nu, om du kan læse denne Skrift og kundgjøre mig dens Udtydning, da skal du blive klædt med Purpur, og (bære) en Guldfjæde om din Hals, og være den tredie Mægtige i Riget.

17. Da svarede Daniel og sagde til Kongen: Behold du din Stjænk, og giv en Anden din Gave, jeg skal alligevel læse Skriften for Kongen og kundgjøre ham Udtydningen.

18. Du Konge! den høieste Gud gav din Fader Nebucadnezar Riget og Magten og Eren og Herligheden.

c. 2, 37; 4, 22.

19. Og for den Magts Skyld, som han havde givet ham, skjælvende og frygtede alle Folk, Almue og Tungemaal for ham; han ihjelslog, hvem han vilde, og lod leve, hvem han vilde, og ophøjede, hvem han vilde, og fornædrede, hvem han vilde.

20. Og der hans Hjerte blev ophøiet, og hans Aand blev stiv til Fornemighed, blev han nedstødt af sin kongelige Throne, og man tog Eren fra ham.

c. 4, 30. 37; 11, 12. Ezech. 28, 2; 31, 10.

21. Og han blev udstødt fra Mennekens Born, og hans Hjerte blev ligesom Dyrenes, og hans Bolig var hos vilde (Dyr); man lod ham smage Urter som Dyr, og hans Legeme vædedes af Himmelens Dug, indtil han kjendte, at den høieste Gud haver Magt over Mennekens Rige, og opreiser over det, hvem han vil.

c. 2, 21; 4, 17. 23. 32.

22. Og du, Beltsazar, hans Søn, haver ikke fornødret dit Hjerte, alligevel at du vidste dette alt.

23. Men du haver ophøiet dig over Himmelens Herre, og man frembar hans Huses Kar for dig, og du og dine Vældige, dine Hustruere og dine Medhustruere drak Viin af dem, og du prisede Guder af Sølv og Guld, Kobber, Jern, Træ og Steen, som ikke see og ei høre og ei forstaae; men den Gud, i hvis Haand din Aande er, og hos hvilken al din Vei er, haver du ikke æret.

b. 2. Ps. 115, 4. Ps. 135, 15.

24. Derfor er det Haandblad sendt fra ham, og denne Skrift er optegnet.

25. Og denne er Skriften, som er optegnet: Mene, Mene, Thekel, Upharšin.

26. Denne er Udtydningen derpaa: Mene, tællst haver Gud dit Rige og fuldkommet det.

27. Thekel, du er veiet i Vægtstaaaler og funden for let.

28. Peres, adskilt er dit Rige og givet de Meder og Perser.

29. Da besøel Beltsazar, og de flædte Daniel med Purpur og med en Guldkjæde om hans Hals, og de udraabte om ham, at han skulde være den tredje Mægtige i Riget.

30. I den samme Nat blev Beltsazar, Chaldaeernes Konge, ihjelslagen. 3es 34, 25.

6. Capitel.

Darius Medus beskaffer 120 Statholdere over sit Rige, og over dem tre Landskhøvdinge, iblandt hvilke var Daniel, som overgik de andre, og æredes derfor af Kongen, 1-4. De andre søge derfor Sag mod ham, og overtale Kongen til at befale, at Ingen i 30 Dage skulde bede Noget af Andre end af Kongen, thi ellers skulde han kastes i Løvefulen, 5-9. Daniel blev ved sin Viis at bede til sin Gud tre Gange om Dagen, bliver derfor anklaget og imod Kongens Villie fastet i Løvefulen, 10-18. Kongen finder ham om anden Dagen uskadt, bliver meget glad, lader ham optage af Kulen, og hans Anlagere kaste i den igjen, hvilke strax fortares af Gøvrerne, 19-25. Darius byder, at alle hans Underaatter skulde frygte og ære Daniels Gud, 26-29.

Og Darius, den Meder, antog Riget, (der han var) allerede to og tredsindstyve Aar gammel.

2. Det hystes Darius godt, at han beskaffede over Riget hundrede og tyve Statholdere, som skulde være i det ganske Rige,

3. og over disse tre Landskhøvdinge, af hvilke Daniel var een, for hvilke hine

Statholdere skulde gjøre Regnskab, at Kongen ikke skulde lide Skade.

4. Da overgik denne Daniel Landskhøvdingerne og Statholderne, fordi der var en hypperlig Aand i ham, og Kongen tænkte at beskaffe ham over det ganske Rige.

1 Sam. 18, 30.

5. Da søgte Landskhøvdingerne og Statholderne at finde Sag imod Daniel, Riget anslangende; men de kunde ingen Sag eller Misgjerning finde, fordi han var trofast, og ingen Forgribelse eller Misgjerning fandtes i ham.

Ps. 94, 21.

6. Da sagde samme Mænd: Vi finde dog ingen Sag imod denne Daniel, uden vi kunde finde den imod ham i hans Guds Lov.

7. Da kom samme Landskhøvdinge og Statholdere i Hobetal til Kongen, og de sagde saa til ham: Kong Darius leve evindeligen!

c. 3, 9.

8. Alle Landskhøvdinge, Rigets Forstandere og Statholdere, Raadsherrer og Pryster have raadslaget at stadfæste en kongelig Befaling og bekræfte et Forbud, at hver, som beder en Bøn af nogen Gud eller noget Menneſke i tredive Dage, uden alene af dig, o Konge! skal kastes i Løvefulen.

9. Nu, o Konge! stadfæste du samme Forbud, og lade det forfatte skriftlig; det skal ikke forandres, efter de Meders og Persers Lov, som ikke skal overtrædes.

b. 13. Esf. 1, 19.

10. Derfor lod Kong Darius forfatte den Skrift og det Forbud.

11. Og der Daniel fik at vide, at det var skriftlig forfattet, gik han op i sit Huus, — men han havde aabne Vinduer paa sin Sal imod Jerusalem — og han knælede tre Gange hver Dag paa sine Knæ og bad og bekendte for Gud, aldeles som han gjorde tilforn.

Ps. 55, 18.

12. Da kom disse Mænd i Hobetal og fandt Daniel, som begjærede og bad om Raade for sin Gud.

13. Da kom de frem og sagde for Kongen om Kongens Forbud: Haver du ikke ladet forfatte et Forbud, at hvert Menneſke, som begjærer (Noget) af nogen Gud eller noget Menneſke i tredive Dage, uden af dig, o Konge! skulde kastes i Løvefulen? Kongen svarede og sagde: Det Ord er fast, efter de Meders og Persers Lov, som ikke maa overtrædes.

c. 3, 10.

14. Da svarede de og sagde for Kongen: Daniel, som er af de bortførte Børn af Juda, haver ikke agtet paa din Befaling, o Konge! eller paa dit Forbud, som du haver ladet forfatte, men beder sin Bøn tre Gange om Dagen.

c. 5, 13.

15. Der Kongen da hørte det Ord, blev han meget bedrøvet derfor og satte sit Hjerte til Daniel, til at udfrie ham; og indtil Solen gik ned, gjorde han sig Umage for at redde ham.

16. Da kom de Mænd i Hobetal til Kongen, og de sagde til Kongen: Du skal vide, o Konge! at det er de Meders og Persers Lov, at alt Forbud og Befaling, som Kongen stadfæster, maa ikke forandres.

Eft. 1, 19.

17. Da besøgte Kongen, og de fremførte Daniel og kastede (ham) i Loveskulen. Kongen svarede og sagde til Daniel: Din Gud, som du stedse ærer, han skal udfrie dig.

v. 21.

18. Og der blev fremført en Steen, og lagt over Munden af Kulen, og Kongen befeglede den med sin Ring og med sine Vældiges Ringe, at (hans) Villie imod Daniel skulde ikke forandres.

19. Da gik Kongen bort til sit Palads, og nad Intet den Nat, og lod intet Spil bære for sig, og hans Søvn veg fra ham.

Eft. 6, 1.

20. Da stod Kongen op om Morgenen, i Dagningen, og gik hasteligen hen til Loveskulen.

21. Og der han kom nær til Kulen, til Daniel, raabte han med sorgelig Røst, (ja) Kongen svarede og sagde til Daniel: Daniel! du den levende Guds Tjener, mon din Gud, som du haver stedse æret, kunde udfrie dig fra Løverne?

v. 17. 2 Tim. 4, 17.

22. Da talende Daniel med Kongen: Kongen leve evindeligen!

c. 2, 4; 3, 9.

23. Min Gud sendte sin Engel og lukkede Løvernes Mund, at de ikke have fordærvet mig, fordi der er funden Ulfylthed hos mig for ham, saa haver jeg og ingen Misgjerning gjort for dig, o Konge!

c. 3, 28. Eft. 11, 33.

24. Da blev Kongen ganske glad derfor og sagde, at man skulde drage Daniel op af Kulen; og man drog Daniel op af Kulen, og der blev ingen Skade funden paa ham, thi han troede paa sin Gud.

Jer. 39, 18.

25. Da besøgte Kongen, og de samme Mænd bleve fremførte, som havde udsagt Beskyldninger imod Daniel, og kastede i Loveskulen, de, deres Børn og deres Hustruere; og de kom ikke til Bunden i Kulen,

førend Løverne bleve mægtige over dem og knuste alle deres Been.

v. 7.

26. Da skrev Kong Darius til alle Følk, Almne og Tungemaal, som boede i det ganske Land: Eders Fred vorde formeret!

c. 4, 1.

27. Af mig er givet Befaling, at man ubi mit ganske Riges Herredom skal skjæle og frygte for den Gud, som er Daniels; thi han er den levende Gud, og som (bliver) bestandig evindeligen, og hans Rige (er det), som ikke skal fordærves, og hans Herredom naaer til Verdens Ende.

Pf. 9, 8. Pf. 102, 28. Dan. 4, 3, 31; 7, 11.

28. (Han er) den, som udfrier, og som redder, og gjør Tegn og underlige Ting i Himmelen og paa Jorden, han udfriede Daniel af Løvernes Vold.

29. Og denne Daniel havde Lykke i Darius Rige og i Cyri, den Persers, Rige.

c. 1, 21.

7. Capitel.

Daniel seer i et Syn fire Dyr opstige af Havet, nemlig en Løve, en Bjørn, en Parder og et forskrækkeligt Dyr, som havde ti Horn, iblandt hvilke opvokrede et lidet Horn, som talede store Ting, 1-12. Han seer Gud og Guds Søn, som faaer Rige og Ære af sin Fader, 13-15. En Engel forklarer dette Syn om fire Kongeriger, som skulde komme efter hinanden, af hvilke det sidste meest skulde trænge Guds Følk, indtil Kristus skulde komme og gjøre Ende derpaa, og give Sine Riget, 16-28.

I det første Betsazars, Kongen af Babels, Aar saae Daniel en Drøm, og der vare Synet i hans Hoved paa hans Læie; da skrev han Drømmen (og) jagde Hovedsummen paa de Ting.

2. Daniel svarede og sagde: Jeg saae i mit Syn om Natten, og see, fire Beir under Himmelen, som brøde ud paa det store Hav.

3. Og der opstige fire store Dyr af Havet, det ene anderledes end det andet.

4. Det første var som en Løve, og det havde Vinger (som) en Orn; jeg saae til, indtil at dets Vinger bleve afplukkede af det, og det blev opløstet fra Jorden, og det blev opreist paa Fodderne som et Menneſke, og det blev givet et Menneſkes Hjerte.

c. 4, 34.

5. Og see, et andet Dyr, (som var) det andet, det var lig en Bjørn, og det blev opreist ved (Løvens) ene Side, og det havde tre Ribbeen i sin Mund, imellem sine Tænder; og man sagde saa til det: Staa op, æd meget Kød!

6. Efter dette saae jeg, og see, (der var) et andet (Dyr), liget en Parder, og det havde fire Vinger som af en Fugl paa sin Ryg, og det Dyr havde fire Hoveder, og det blev givet Magt.

c. 8, 8; 11, 4.

7. Efter dette saae jeg i Nattefynerne, og see, det fjerde Dyr var forfærdeligt og forstræffeligt og meget stærkt, og havde store Jerntænder, det aad og knuste og nedtraadte det Overblevne med sine Fødder, og det var anderledes end alle de Dyr, som vare før det, og det havde ti Horn.

v. 19.

8. Jeg agtede noie paa Hornene, og see, et andet lidet Horn opkom imellem dem, og tre af de forrige Horn bleve oprykkede for det; og see, (der vare) Dine som Menneffens Dine paa dette Horn, og en Mund, som taledes store Ting.

c. 11, 36. Hab. 13, 5.

9. Jeg saae, indtil at Stolene bleve satte, og den Gamle af Dage satte sig; hans Klæder vare hvide som Snee, og Haaret paa hans Hoved som reen Uld, hans Stol var som en Ildslue, Hjulene derpaa som brændende Ild.

Hab. 4, 3 fg.

10. (Der var) en Ildstrøm, som udflød, og som udgik fra ham; tusinde (Gange) Tusinde tjente ham, og ti tusinde (Gange) ti Tusinde stode for ham; Ketten blev sat, og Bøgerne opladte.

Hab. 5, 11. Pi. 68, 18.

11. Da saae jeg til for de store Talsers Røst, som Hornet taledes, jeg saae til, indtil det Dyr blev ihjelslaget, og dets Legeme omkom og blev hengivet til at brænde i Ilden.

Hab. 19, 20.

12. Og (anlangende) de øvrige Dyr, (da) borttog man deres Magt; thi dem var givet, hvorelænge de skulde leve, indtil bestemt og befeilig Tid.

c. 2, 21.

13. Jeg saae i Synerne om Natten, og see, der kom En i Himmelsens Skyer, som Menneffens Søn, og han kom ind til den Gamle af Dage, og de førte ham frem for ham.

Matth. 16, 27; 24, 30; 25, 31; 26, 64.

14. Og han gav ham Magt og Ære og Rige, at alle Folk, Almue og Tungemaal skulde ære ham; hans Herredømme er et evigt Herredømme, som ikke forgaaer, og hans Rige, som ikke skal fordærves.

c. 4, 3. 34. Luc. 1, 33 fg. Micha 4, 7.

15. Anlangende mig, Daniel, min Aand blev afmægtig midt i mit Liv, og Synerne i mit Hoved forfærdede mig.

c. 8, 27.

16. Jeg gik frem til En af dem, som stode (der), og spurgte ham (om noget) Vist om alt dette; og han sagde mig det

og kundgjorde mig Udthdningen paa de Ting.

17. Disse store Dyr, som ere fire, (er, at) fire Konger skulde opstaae af Jorden.

18. Men de Hellige af de høie (Himle) skulde antage Riget og besidde Riget evindeligt, ja indtil Evighedernes Evighed.

v. 22.

19. Da vilde jeg (gjerne have) noget Vist om det fjerde Dyr, som var anderledes end alle de andre, meget forfærdeligt, som havde Jerntænder og Kobberkløer, som aad, knuste og nedtraadte det Overblevne med sine Fødder,

v. 7.

20. og om de ti Horn, som vare paa dets Hoved, og om det andet, som opkom, og for hvilke tre vare falske; og dette var det Horn, som havde Dine og en Mund, som taledes store Ting, og dets Udseende var større end de andres hos det.

21. Jeg havde seet, at det samme var (saadant) et Horn, som førte Strid imod de Hellige og fik Overhaand over dem,

Hab. 11, 7; 13, 7.

22. indtil den Gamle af Dage kom, og Dommen blev givet de Hellige af de høie (Himle), og Tiden kom, at de Hellige besadde Riget.

v. 18.

23. Han sagde saaledes: Det fjerde Dyr skal være det fjerde Rige paa Jorden, som skal blive anderledes end alle Rigerne, og det skal æde al Jorden og tærste den og knuse den.

24. Men de ti Horn (betyde, at) af det samme Rige skulde opstaae ti Konger, og en anden skal opstaae efter dem, og han, han skal være anderledes end de forrige, og nedtrykke tre Konger.

Hab. 17, 12.

25. Og han skal tale Ord imod den Høieste, og ødelægge de Hellige af de høie (Himle), og tage sig for at omstifte Tider og Lov, og de skulde gives i hans Haand indtil en Tid og Tider og en Deel af en Tid.

Hab. 13, 6. Dan. 12, 7.

26. Derefter skal Ketten sættes, og man skal borttage hans Magt, til at ødelægge og til at fordærve (ham) indtil Enden.

Hab. 19, 20.

27. Men Riget og Magten og Rigerne Storhed, som er under al Himmelen, er givet til det Folk, (som er) de Hellige af de høie (Himle); hans Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skulde ære og lyde ham.

v. 18.

28. Hertil er Enden paa denne Tale. Anlangende mig, Daniel, mine Tanker

forfærkede mig meget, og (af) min Farve blev forandret paa mig, og jeg beholdt den Tale i mit Hjerte.

v. 15. c. 4, 19. 1 Mos. 37, 11. Euc. 2, 19. 51.

8. Capitel.

Daniel seer i et Syn en Væder med to Horn, og en Gjedebuk med eet Horn, som sønderbrød Væderens to Horn, 1-7, og at Gjedebuffens ene Horn brister, og i dets Sted opvokse fire andre, og at af eet af dem udkommer et lidet Horn, som skal plage Guds Folk, 8-14. Gabriel Engle indlægger dette Syn om de Persers og Meders Konger, som overvindes af Alexander den Store, Kongen i Grækenland, og om Antiochus Epiphanes, som plagede Guds Folk fremfor Andre; Daniel bliver over dette Syn angstet og forfærdet, 15-27.

S Kong Belshazzars Riges tredie Aar, da saaes af mig et Syn, (af) mig Daniel, efter det, som var seet af mig i Begyndelsen.

2. Og jeg saae i Synet, og det skede, der jeg saae det, at jeg var i Slottet Susan, som er i det Landskab Elam, ja, jeg saae i Synet, at jeg, jeg var ved Ulai Flod.

3. Og jeg opløstede mine Dine og saae, og see, en Væder stod lige for Floden, og den havde to Horn, og Hornene vare høje, og det ene høiere end det andet, og det høieste voxte sidst op.

v. 20.

4. Jeg saae, at samme Væder stangede mod Vesten og Norden og Sønden, og der kunde intet Dyr staae for dens Ansigt, (der var) ei (heller) Nogen, som kunde redde af dens Vold, og den gjorde efter sin Villie og blev stor.

5. Og jeg, jeg gav Afgt paa, og see, en Gjedebuk kom fra Vesten over al Jorden, og den rørte ikke ved Jorden, og samme Gjedebuk havde et anseeligt Horn imellem sine Dine.

6. Og den kom til Væderen, som havde de to Horn, som jeg saae staae for Floden, og den løb til den i sin kraftige Grumhed.

7. Og jeg saae den, at den kom nær til Væderen og blev forbittret paa den, og slog Væderen og sønderbrød dens to Horn, og der var ingen Kraft i Væderen til at staae for dens Ansigt; og den fastede den paa Jorden og nedtraadte den, og der var Ingen, som kunde redde Væderen af dens Vold.

8. Og Gjedebuffen blev saare stor; og der den var bleven stærk, blev det store Horn sønderbrudt, og fire anseelige (Horn) opvoxede istedet derfor mod de fire Himmels Beir.

c. 11, 4.

9. Og af det ene af dem udkom et lidet Horn, og det voxede overmaade mod Sønden og mod Østen og mod det heilige (Land).

c. 11, 16. 41.

10. Og det voxede indtil Himmels Hær, og det fastede til Jorden (nogle) af Hæren og af Stjernerne, og nedtraadte dem.

Es. 34, 4.

11. Ja, det voxede indtil Hærens Hjerste, og det daglige (Offer) blev borttaget af det, og hans Helligdoms Bolig blev nedkastet.

12. Og Hæren blev hengiven (tillige) med det daglige (Offer) formedelst Overtrædelsen, og det nedkastede Sandhed til Jorden, og gjorde det, og havde Ulykke.

13. Derefter hørte jeg en Hellig, som talde, og en Hellig sagde til den Samme, der talde: Hvorlænge skal dette Syn vare om det daglige (Offer) og den Overtrædelse, som ødelægger, at baade Helligdommen og Hæren skulle hengives at nedtrædes?

c. 9, 27; 12, 11.

14. Og han sagde til mig: Indtil to tusinde og tre hundrede Aftener (og) Morgener, saa skal Helligdommen retfærdiggøres.

15. Og det skede, der jeg, Daniel, jeg saae samme Syn, da søgte jeg at forstaae det, og see, der stod for mig som en Mands Skikkelse.

16. Og jeg hørte et Menneskes Røst imellem Ulai, og han raabte og sagde: Gabriel! lad denne forstaae dette Syn.

c. 12, 5. 6.

17. Og han kom (derhen) hos, hvor jeg stod, og der han kom, blev jeg forfærdet og faldt paa mit Ansigt; og han sagde til mig: Giv Afgt paa, du Menneskesøn! thi det Syn (hører) til Endens Tid.

c. 10. 9. Aab. 1, 17.

18. Og der han talde med mig, faldt jeg i en dyb Søvn paa mit Ansigt til Jorden; da rørte han ved mig og kom mig til at staae paa mit Sted.

c. 10, 11.

19. Og han sagde: See, jeg vil kundgøre dig, hvad der skal stee i den sidste Vrede; thi Enden (kommer) til den bestemte Tid.

Aab. 15, 1.

20. Den Væder, som du saae, der havde de to Horn, er de Konger af Medien og Persien.

21. Og den laadne Buk er Kongen af Grækenland, og det store Horn, som var imellem dens Dine, er den første Konge.

22. Og at det blev sønderbrudt, og fire stode istedet for det, (er, at) fire Kongeriger skulle opstaae af det Folk, men ikke med hans Kraft.

23. Og sidst i deres Rige, naar Overtræderne have fuldkommet (Overtrædelserne), skal der opstaae en ublu Konge, og som skal forstaae mørke Taler. 5 Mos. 28, 50.

24. Og hans Kraft skal være stærk, dog ikke ved hans (egen) Kraft, han skal underliden fordærve og have Ulykke og udrette det, og han skal fordærve de Stærke og de Helliges Folk.

25. Og efter hans Klogskab skal Svig lyffes i hans Haand, og han skal storligen ophøje sig i sit Hjerte og fordærve Mange i (deres) Klogskab, og han skal staae imod Fyrsternes Fyrste, men sønderbrydes foruden Haand. c. 11, 19.

26. Og det Syn om Aften og Morgen, som er sagt, er Sandhed; men tilluk du Synet, thi (det skal stee) efter mange Dage.

27. Og det var (næsten) forbi med mig, Daniel, og jeg var (nogle) Dage syg, siden stod jeg op og udrettede Kongens Gjerning; og jeg var forkræftet over det Syn, men (der var) Ingen, som mærkede det. c. 2, 1.

9. Capitel.

Der Daniel mærkede, at de 70 Aar vare tilende, hvorom Jeremias havde spaaet, beder han, at Gud vilde forløse sit Folk, hvis Synder han bekjender, og det for sin Misfandheds, Almagts og Retfærdigheds Skyld, at de ikke skulde længer være Hædningerne til Spot, 1-19. Gabriel udsendes, som underviser ham om de Ting, der skulde hendes Folket, indtil Christus skulde fødes og igjen udyddes, og omsider deres Stab og Helligdom igjen ødelægges, 20-27.

I det første Darii, Ahasveri Sønns, Aar, (som var) af de Meders Sæd, som var sat til Konge over de Chaldeers Rige, c. 6, 1.

2. i det første Aar, der han regjerede, stod jeg, Daniel, i Bøgerne, (at) Aarenes Tal, om hvilke Herrens Ord stode til Jeremias, Propheten, at Jerusalems Ødelæggelser skulde opfyldes, var halvfjerdsindstyve Aar. Jer. 25, 11; 29, 10.

3. Og jeg vendte mit Ansigt til den Herre Gud, at søge (ham) ved Bøn og (hymnge) Begjæringer, med Faste og Sæf og Afse.

4. Og jeg bad til Herren min Gud, og bekjendte og sagde: Al Herre! du store og forfærdelige Gud, den, som holder Pagt

og Misfandhed med dem, som elste ham, og med dem, som holdt hans Bud!

Neh. 1, 5. 2 Mos. 20, 6.

5. Vi have syndet og handlet ilde, og have handlet ugudeligen og været gjenstridige, og vi ere vegne fra dine Bud og fra dine Rette. v. 15. 1 Sam. 7, 6; 12, 10.

6. Og vi hørte ikke dine Tjenere, Profeterne, som talede i dit Navn til vore Konger, vore Fyrster og vore Fædre, og til alt Folket i Landet. v. 10, 14.

7. Herre! dig hører Retfærdighed til, men os (vort) Ansigts Blufel, som (det er) paa denne Dag, (nemlig) hver i Zuda, og dem, som boe i Jerusalem, og al Israels, de, som ere nær, og de langt borte, i alle Landene, der hvor du haver fordrevet dem hen for deres Forgribsels Skyld, med hvilken de have foregrebet sig imod dig.

Esr. 9, 6. Vegr. 1, 18. Luc. 18, 13.

8. Herre! os hører (vort) Ansigts Blufel til, vore Konger, vore Fyrster og vore Fædre, fordi vi have syndet imod dig.

Neh. 9, 34. Ef. 43, 27. Jer. 2, 26; 44, 17.

9. Hos Herren vor Gud ere Barmhjerlighed og Forladelser, endstjændt vi have været gjenstridige imod ham, Ps. 130, 4.

10. og vi have ikke hørt paa Herrens vor Guds Røst, til at vandre i hans Love, som han lod give for vort Ansigt formedelst sine Tjenere, Profeterne. v. 6, 11, 14.

11. Men al Israels, de have overtraadt din Lov, og de vege af, saa de ikke hørte din Røst; derfor er udøst over os den Forbandelse og den Ed, som er skreven i Mose, den Guds Tjeners, Lov, fordi vi have syndet imod ham. 5 Mos. 28, 15 fg.

12. Og han haver holdt sine Ord, som han talede over os og over vore Dommere, som dømte os, og han har ladet stor Ulykke komme over os, (saadan) som ikke er fseet under al Himmelen, saa som det er fseet i Jerusalem.

13. Ligesom skrevet er i Mose Lov, (saa) er alt dette Unde kommet over os; og vi have ikke (hymngeligen) bedet for Herrens vor Guds Ansigt, saa at vi omvendte os fra vore Misgjerninger og forstode din Sandhed.

14. Derfor haver Herren været aarvaagen med det Unde, og ladet det komme over os; thi Herren vor Gud er rejsfærdig i alle sine Gjæringer, som han gjorde, efterdi vi ikke hørte hans Røst.

2 Mos. 9, 27. Ps. 119, 137. Ab. 16, 5. Dan. 9, 6, 10, 11.

15. Og nu, Herre vor Gud! du, som indførte dit Folk af Egypti Land med en stærk Haand og gjorde dig et Navn, som (det er) paa denne Dag, vi have syndet, vi have handlet ugudeligen.

2 Mos. 12, 41. Begr. 3, 42.

16. Herre! lad nu din Bredde og din Grumhed vende tilbage, efter alle dine Retfærdigheder, fra din Stad Jerusalem, dit hellige Bjerg; thi for vore Synders Skyld og for vore Fædres Misgjerningers Skyld er Jerusalem og dit Folk blevet til Forhaanelse for alle dem, (som ere) trindt omkring os.

17. Og nu, vor Gud! hør paa din Tjeners Bøn og hans (ydmyge) Begjæringer, og lad dit Ansigt lyse over din ødelagte Helligdom for Herrens Skyld!

18. Vei dit Øre, min Gud! og hør, op! lad dine Dine og see vore Ødelæggelser og Staden, som er kaldet efter dit Navn; thi vi lade vore (ydmyge) Begjæringer falde for dit Ansigt ikke for vore Retfærdigheders Skyld, men for dine store Barmhertigheders Skyld.

19. Herre, hør! Herre, forlad! Herre, giv Algt paa og gjør det, tøv ikke, for din (egen) Skyld, min Gud! fordi din Stad og dit Folk ere kaldte efter dit Navn. Ej. 33, 2.

20. Og der jeg endnu talede og bad og bekjendte min Synd og mit Folks Israels Synd, og lod min (ydmyge) Begjæring falde for Herrens min Guds Ansigt, for min Guds hellige Bjergs Skyld,

21. ja, der jeg endnu talede i Bønnen, da kom den Mand Gabriel, hvilken jeg havde seet tilforn i et Syn, hasteligen flyvende, (og) rørte ved mig ved Aftens Madoffers Tid.

c. 8, 16.

22. Og han underviste og talede med mig og sagde: Daniel! nu er jeg udgangen til at undervise dig med Forstand. c. 10, 11, 14, 20.

23. I Begyndelsen paa dine (ydmyge) Begjæringer udgik et Ord, og jeg, jeg er kommen at kundgjøre (dig det), thi du er (meget) elskelig; derfor forstaa Ordet, og giv Algt paa Synet!

Luc. 1, 13.

24. Der ere halvfjerdsindstyve Uger bestemt over dit Folk og over din hellige Stad, til at forhindre Overtrædelsen, og til at besegle Synder, og til at forjone Misgjerning, og til at lade komme en evig Retfærdighed, og til at besegle Synet og Profpheten, og til at salve det Allershelligste.

M. 45, 8. Marc. 1, 24. Luc. 1, 35.

25. Saa viid og forstaa, fra (den Tid) det Ord udgaaer, at lade (dem) komme til bage og at bygge Jerusalem igjen, indtil Christum, den Fyrste, ere syv Uger og ti og tredjindstyve Uger, (i hvilke) skal bygges igjen Vaden og Graven, og det i de trange Tider.

26. Men efter de to og tredjindstyve Uger skal Christus udryddes, og (der skal) Ingen (være) for ham; og en Fyrstes Folk som kommer, skal fordærve Staden og Helligdommen, og Enden derpaa (skal komme som) med et Vandfald, og indtil Krigens Ende ere Ødelæggelser bestemte.

Ej. 63, 5. Matth. 26, 56; 27, 46.

27. Og han skal befæste Bagten med Mænge i den ene Uge, og midt i Ugen skal han lade Slagtoffer og Madoffer ophøre, og (der skal være) hos Bederstygghedens Ringer den, som ødelægger, og indtil (fuldkommen) Ende, nemlig den, som er bestemt, skal (Straffen) udses over den, som ødelægges.

c. 8, 13; 12, 11. Matth. 24, 15.

10. Capitel.

Daniel seer efter tre Ugers Sorg og Fasten et Syn ved den Blod Hvidekl, og hører en Mands Røst, hvorover han bliver afmægtig og falder i en Søvn, 1-9. En Engel trøster og styrker ham, og forsikrer ham, at Gud strax havde hørt hans Bøn, og at han nu vil lade ham vide Noget om sit Folk, 10-14. Daniel forfrættes, men trøstes og styrkes igjen; Engelen taler igjen om de persiske Konger og Kong Alexander af Grækenland, ligesaa om Michael, den store Fyrste, som kommer Guds Folk til Hjælp, 15-20. c. 11, 1.

I Chri, Kongen af Persiens, tredie Aar blev en Sag aabenbart for Daniel, hvis Navn kaldtes Belshazar, og den Sag er Sandhed og (angaaer) en stor Strid, og han forstod den Sag, og han (fik) Forstand paa Synet.

c. 1, 7.

2. I de samme Dage sørgede jeg, Daniel, i tre ganste Uger.

3. Jeg aad ingen nydelig Mad, og der kom ikke Kjød eller Vin i min Mund, og jeg salvede mig aldeles ikke, indtil tre ganste Uger bleve fuldendte.

v. 2, 13.

4. Og paa den fire og tyvende Dag i den første Maaaned, da jeg var ved Bredden af den store Flod, det er Hvidekl, 1 Mos. 2, 14.

5. da opløstede jeg mine Dine og jaac, og see (der stod) en Mand, iført i (linne) Klæder, og hans Lænder vare ombundne med kosteligt Guld af Uphas.

Ab. 1, 13 fg.

6. Og hans Begeme var som en Turkous,

og hans Ansigt var som en Lynets Skiffelse, og hans Dine som gloende Blus, og hans Arme og hans Fødder som poleret Kobbers Farve, og hans Ords Røst var som et Bulders Røst.

7. Og jeg, Daniel, jeg saae det samme Syn alene, men de Mænd, som vare hos mig, saae ikke det Syn; men der faldt en stor Forfærdelse paa dem, og de skædede for at skule sig.

Ap. G. 9, 7.

8. Og jeg, jeg blev tilovers alene og saae dette store Syn, men der blev ingen Kraft tilovers i mig, og min Magt blev forventt i mig, saa den blev fordærvet, og jeg formaaede ikke (Noget) med (min) Kraft.

c. 7, 28.

9. Og jeg hørte hans Ords Røst; og som jeg hørte hans Ords Røst, faldt jeg i en dyb Søvn paa mit Ansigt, og mit Ansigt var (vendt) mod Jorden.

c. 8, 17. 18. Matth. 17, 6.

10. Og see, en Haand rørte ved mig og gjorde, at jeg ravede paa mine Knæ og paa mine flade Hænder.

11. Og han sagde til mig: Daniel, du (meget) elstelige Mand! giv Agt paa de Ord, som jeg taler til dig, og staa paa dit Sted, thi jeg er nu sendt til dig; og der han talede dette Ord til mig, stod jeg og bævede.

c. 9, 22. 23.

12. Og han sagde til mig: Frygt ikke, Daniel! thi fra den første Dag, da du gav dit Hjerte til at forstaae og til at hdmgye dig for din Gud, ere dine Ord hørte, og jeg, jeg er kommen for dine Ords Skyld.

Luc. 1, 30.

13. Men Persiens Riges Fyrste stod imod mig een og thye Dage, og see, Michael, en af de fornemste Fyrster, kom for at hjælpe mig; derfor blev jeg der hos Kongerne i Persien.

v. 19. 20. c. 12, 1.

14. Men jeg er kommen for at lade dig forstaae, hvad der skal vedersfares dit Følsk i de sidste Dage; thi (her er) endnu et Syn (forhaanden) for de Dage.

c. 9, 22.

15. Og der han talede med mig efter disse Ord, (da) vendte jeg mit Ansigt mod Jorden og blev stum.

16. Og see, En, (som var) efter et Menneffes Sønners Signelse, rørte ved mine Læber, og jeg oplod min Mund og talede og sagde til den, som stod tvært over for mig: Min Herre! for dette Syns Skyld ere mine Piner vendte over mig, og jeg formaaer ikke (Noget) med (min) Kraft.

Es. 6, 7.

17. Og hvorledes kan denne min Herres Tjener tale med denne min Herre? thi (hvad) mig (angaaer), fra nu af bestaer ingen Kraft i mig, og (min) Ande er ikke bleven tilovers i mig.

18. Og han blev ved og rørte ved mig, han, som (havde) et Menneffes Skiffelse, og styrkede mig og sagde: Frygt ikke, du (meget) elstelige Mand! Fred (være) med dig! vær frimodig, ja, vær frimodig; og der han talede med mig, blev jeg styrket og sagde: Min Herre! tal, thi du haver styrket mig.

Luc. 24, 36. Joh. 20, 19.

19. Og han sagde: Veed du, hvorfor jeg er kommen til dig? dog nu maa jeg vende tilbage til at stride imod Fyrsten i Persien, og naar jeg drager ud, see, saa skal Grækenlands Fyrste komme.

v. 13.

20. Dog vil jeg kundgjøre dig, hvad der er i Skriften antegnet, (som er) Sandhed; men der er ikke Een, som styrker sig med mig til disse Ting, uden Michael, eders Fyrste.

c. 9, 22; 11, 2; 12, 1.

Cap. 11, 1. Og jeg, jeg stod i det første Darii den Meders Aar, til at styrke (Følsket) og (at give) det Kraft.

11. Capitel.

Engelen underviser Daniel ngiere om de Konger i Persien, som skulde regiere efter Kong Cyrus indtil Keres, som gav Anledning til Krigen imellem Grækenland og Persien, hvorudover Kong Alexander omsider kom og indtog Persernes Rige, hvis Rige igjen beistes i fire Riger, 2-4. Derefter taler han om de Krige i Særdeleshed, som skulde føres imellem Kongerne af Egypten og Kongerne af Syrien, formedelst hvilke Guds Følsk, som laae midt imellem dem, maatte lide meget, 5-20. For nemmelig taler han om Kong Antiochus Epiphanes og hans Bedrifter og store Tyranni imod Guds Følsk, hvilken var et Forbillede paa Antichristen, 21-45.

2. Og nu vil jeg kundgjøre dig Sandheden: See, der skulde endnu tre Konger staae i Persien, og den fjerde skal berige sig med større Rigdom end alle (de andre), og naar (han er bleven) mægtig i sin Rigdom, skal han opvække dem alle imod det Rige i Grækenland.

c. 10, 20.

3. Derefter skal der staae en vældig Konge, og herske med stort Herredom, og gjøre efter sin Villie.

4. Og naar han haver staaet, skal hans Rige sønderbrhdes og deles imod de fire Himmels Binde, dog ikke paa hans Efterkommere, ei heller efter hans Herredom, med hvilket han herskede; thi hans Rige

skal oprykkes (og blive) Andre end disse til (Deel). c. 7, 6; 8, 8.

5. Og Kongen mod Sonden, som (er en) af hans Fyrster, skal bestyrkes; og (en Anden) skal bestyrkes over ham og herste, hans Herredom skal blive et stort Herredom.

6. Og naar (nogle) Aar ere tilende, skulle de forbinde sig tilfammen, og Kongen af Søndens Datter skal komme til Kongen af Norden, for at gjøre billige (Forslag); men hun skal ikke formaae (Noget) ved (sin) Arms Kraft, og han og hans Arm skal ikke bestaae; men hun, hun skal overgives, samt de, som førte hende, og den, som aalede hende, og den, som styrkede hende (nogle) Tider.

7. Og der skal opstaae (En) af en Qvist af hendes Rødder i hans Sted; og han skal komme til Hæren, og komme i Kongen af Nordens Befæstning, og gjøre ved dem (efter sin Villie) og bestyrke sig.

8. Ja, og saa deres Guder med deres hypperse (Mænd), med deres kostelige Tøi af Sølv og Guld, skal han føre i Fængslet til Egypten; og han, han skal bestaae (nogle) Aar for Kongen mod Norden.

9. Og En skal komme i Kongen af Søndens Rige; men han skal vende tilbage til sit Land igjen.

10. Og hans Sonner skulle indlade sig (i Krig) og samle en Hob af mange Hære, og (en af dem) skal vist komme og overskylle (som en Flod) og gaae over; og han skal komme igjen og indlade sig (i Krig) indtil hans Befæstning.

11. Og Kongen af Sonden skal forbitres og drage ud og stride imod ham, imod Kongen af Norden, og fremstille en stor Hob, og den (anden) Hob skal gives i hans Haand.

12. Naar den Hob bliver borttagen, skal hans Hjerte ophøie sig, og han skal fælde ti Tusinde, dog ikke bekræftes. c. 5, 20.

13. Og Kongen af Norden skal komme tilbage og fremstille en større Hob end den første, og efterat nogle Aars Tider ere tilende, skal han vist komme med en stor Hær og med meget Guds. v. 10.

14. Og i de samme Tider skulle Mange staae imod Kongen af Sonden, og de Røveres Børn af dit Folk skulle optages til at stadfæste Synet, men de skulle falde.

15. Og Kongen af Norden skal komme og opfaste en Vold og indtage en (saare) fast Stad; og Armene af Sonden skulle

ikke kunne bestaae, ei heller hans udvalgt Folk, og (der skal) ingen Kraft (være) ti at bestaae.

16. Men den, som kommer imod ham skal gjøre efter sin Villie, og Ingen skal bestaae for hans Ansigt; han skal og staae i det deilige Land, og der skal stee en (fuld) Fordærvelse ved hans Haand. c. 8, 9

17. Og han skal sætte sit Ansigt til at komme med al sit Riges Magt, og (der skal være) billige (Forslag til Fred) hos ham, og han skal udrette det; thi han skal give ham en Datter (af sine) Hustruers til at fordærve hende, men hun skal ikke staae (fast) og ikke være paa hans (Side).

18. Derefter skal han vende sit Ansigt tilbage imod Verne, og indtage mange; men en Fyrste skal gjøre, at hans Forhaanelse skal ophøre for ham, at ikke lade hans Forhaanelse komme igjen over ham.

19. Og han skal vende sit Ansigt tilbage til sit Lands Befæstninger, og støde sig og falde og ikke findes. c. 8, 25; 2, 35. Pf. 37, 10. 36.

20. Og der skal En staae i hans Sted, som skal lade en Plager fare igjennem det herlige Rige; men inden saa Dage skal han sønderbrydes, dog ikke ved (snyfende) Brede og ei i Krigen.

21. Siden skal der staae i hans Sted en Foragtet, hvilken de ikke skulle give Rigers Majestæt, men han skal komme med Stilhed og bemægtige sig Riget med smigrende (Ord).

22. Og (da) skulle de Arme, (der ere lige som) et Vandstyh, overskylles for hans Ansigt og sønderbrydes, endog saa Pagtens Fyrste.

23. Og efterat han haver forbundet sig med ham, skal han gjøre Svig, og fare op og styrke sig med saa Folk.

24. Med Stilhed skal han og saa komme i de fede (Steder) i Landstabet, og gjøre det, som hans Fædre og hans Forfædre ikke have gjort, han skal adsprede for dem Røv, Bytte og Guds; og han skal optænke sine Anslag imod de faste Stæder, og (det) til en Tid.

25. Og han skal opvække sin Kraft og sit Hjerte imod Kongen af Sonden med en stor Hær; da skal Kongen af Sonden indlade sig (med ham) i Krig med en stor og saare mægtig Hær; men han skal ikke bestaae, thi de skulle optænke (adskillige) Anslag imod ham.

26. Og de, som æde hans Mad, skulle

ønderbryde ham, og hans Hær skal overfylle, og der skulle falde mange Thjeflagne.

v. 21 fg.

27. Og begge Kongernes Hjerter skal være at gjøre (hverandre) Ondt, og de skulle tale Ragn over eet Bord; og det skal ikke lykkes, thi Enden er endnu (beskiftet) til en bestemt Tid.

28. Og han skal vende tilbage til sit Land med stort Guds, og hans Hjerter (skal være) imod den hellige Pagt; og han skal udrette det og vende tilbage til sit Land.

29. (Derefter) skal han komme tilbage til en bestemt Tid og komme mod Sonden; og det Sidste skal ikke være saa, som det Første.

30. Thi Kithims Skibe skulle komme imod ham, og han skal blive bedrøvet, og vende om, og blive vred paa den hellige Pagt, og udrette (det), og vende om, og give Afgt paa dem, som forlade den hellige Pagt.

v. 28.

31. Og der skulle staae Arme af ham og uafhellige Helligdommen (og) Befæstningen, og de skulle borttage det daglige (Offer) og sætte en Vederstyggelighed som Ødelægger.

32. Og de, som handle ugudeligen imod Pagten, skal han komme til at hykle ved smigrende (Ord); men Folket, de, som kjennde deres Gud, skulle styrke sig og udrette det.

33. Og de Forstandige iblandt Folket skulle undervise Mange, og de skulle falde ved Sværd og ved Blodslue, i Fængsel og i Rov (mange) Dage.

34. Og naar de falde, skulle de blive hjulpsne med en liden Hjælp, og Mange skulle føie sig til dem med smigrende (Ord).

35. Og (Mogle) af dem, som undervise (Andre), skulle falde til at luttre og at rense og at klare dem indtil Endens Tid; thi den skal (komme) endnu til den bestemte Tid.

36. Og Kongen skal gjøre efter sin Vilje, og ophøie sig og gjøre sig stor over enhver Gud, og tale underlige Ting imod Gunders Gud, og han skal have Lykke, indtil Bredden er endt, naar det, som er (fast) bestemt, er gjort.

2 Thes. 2. 4. Dan. 7. 8. Ab. 13. 1. 5.

37. Og han skal ikke agte paa sine Fædres Guder, ei heller skal han agte paa hyndelige Dvinder eller paa nogen Gud; thi han skal ophøie sig storligen over Alting. 1 Tim. 4. 3 fg.

38. Men Befæstningernes Gud skal han ære paa sit Sted, og den Gud, som hans Fædre ikke kjendte, skal han ære med Guld og med Sølv og med dyrebare Stene og med kostelige Ting.

v. 19. 39. Hab. 1. 16.

39. Og (saaledes) skal han gjøre ved de (saare) stærke Befæstninger tilligemed den fremmede Gud, hvo, som erkjender (dem), den skal han bevise megen Ære, og han skal lade dem herste over Mange, og uddele (dem) Landet til Løn.

40. Men ved Endens Tid skal Kongen af Sonden stanges med ham, og Kongen af Norden skal komme over ham, (som med en Storm), med Vogne og med Ryttere og med mange Skibe, og komme i Landene og overfylle og fare igjennem.

41. Og han skal komme i det deilige Land, og Mange skulle falde; men disse skulle undkomme fra hans Haand: Edom og Moab og de Første af Ammons Børn. c. 8. 9; 11. 16.

42. Og han skal sende sin Magt i Landene, og Ægypti Land skal ikke undkomme.

43. Og han skal herste over (de skulte) Liggendefæ af Guld og Sølv, og over alle kostelige Ting i Ægypten, og Bybier og Morianer skulle gaae med ham.

44. Men Tidenber af Østen og af Norden skulle forfærde ham, og han skal udbringe med stor Grumhed til at udplette og til at ødelægge Mange.

45. Og han skal udslaae sit Paladses Pauluner imellem Havene, hos det deilige hellige Bjerg, og komme til sin Ende, og Ingen skal hjælpe ham.

12. Capitel.

Engelen forklarer ydermere, hvorledes Guds Folk omsider skal frelles og blive saligt, byder dog Daniel at besegle disse Ord til den sidste Tid, 1-4. Daniel faaer vel mere at see og høre herom, og begjærer at forstaae det, men fatter det ikke, og befales at hvile og vente at opstaae i sin Lod ved Dagenes Ende, 5-13.

Og paa den samme Tid skal Michael, den store Fyrste, staae, den, som staaer for dit Folks Børn, og der skal være en Trængsels Tid, som aldrig haver været, fra Folk blev, indtil den Tid, og paa den samme Tid skal dit Folk undkomme, hver den, som findes skreven i Bogen.

c. 10. 13. 20. Matth. 24. 21. Es. 4. 3.

2. Og Mange af dem, som sove i Søndens Stov, skulle opvaagne, Somme til et evigt Liv, og Somme til Skam (og) til evig Bæmmelse.

Joh. 5. 29. Es. 66. 24.

3. Men de, som underviste (Andre), skulle skinne som den udstrakte Befæstnings Skin, og de, som have retfærdiggjort Mange, som Stjernerne, evindeligt og altid.

Matth. 13, 43. Ezech. 3, 18 fg.

4. Og du, Daniel, tilluk Ordene og besegl Bogen indtil Endens Tid; da skulle Mange løbe (og randsage den), og Kundskab skal blive mangfoldig. v. 9. Hab. 10, 4.

5. Og jeg, Daniel, jeg saae, og see, der stode to Andre, den Ene ved denne (Side) paa Bredden af Floden, og den Anden ved den (anden Side) paa Bredden af Floden.

6. Og (den Ene) sagde til den Mand, (som var) iført i de linneede (Klæder), som (stod) oven ved Flodens Vand: Hvorlænge (skal det være), til disse underlige Ting (skulle faae) Ende? c. 10, 5.

7. Og jeg hørte Manden, (som var) iført i de linneede (Klæder), som stod oven ved Flodens Vand, og han opløstede sin høire Haand og sin venstre Haand mod Himlene og svor ved den, som lever evindeligen, at efter den bestemte Tid, (ja) bestemte Tider, og en halv, og naar han haver fulden Tid at

afsprede det hellige Folks Magt, skulle alle disse Ting fuldendes.

5 Mos. 32, 40. Hab. 10, 5. 6. Dan. 7, 25. Hab. 12, 1

8. Og jeg hørte det, men forstod det ikke og jeg sagde: Min Herre! hvad (skal) den Sidste af disse (Ting være)?

9. Og han sagde: Gaf, Daniel! thi Ordene ere tillukkede og beseglede indtil Endens Tid. v. 6

10. Mange skulle rense sig og klare sig og luttres, og de Ugudelige skulle handle ugudeligen, og Ingen af de Ugudelige skal forstaae det; men de, som undervise (Andre), skulle forstaae det.

11. Og fra den Tid, det daglige (Offer bliver borttaget, og til man sætter den Berstygghed, som ødelægger, (skal være) tusinde, to hundrede og halvfemsindstyve Dage. c. 8, 13; 9, 27. Matth. 24, 15

12. Salig er den, som bier (derester), og naaer til tusinde, tre hundrede, fem og tredivedage.

13. Men du, (Daniel!) gaf til Enden og du skal hvile og slaae i din Rod ved Dagens Ende.

Profpheten Hoseas.

1. Capitel.

Hoseas, som haver spaaet fra Ufias til Ezechias Tid, fornemmelig inod de ti Stammer, tager efter Guds Befaling Gomer tilagte, med hvilken han avler Zisreel, Lo-Rhchama og Lo-Ammi, hvilke Herren giver disse Navne til at betegne Israels Kongeriges Ødelæggelse, 1-9. Dog lever Gud ved Christum herligt at oprette sin Kirke af Hedninger og Jøder, 10. 11.

Herrens Ord, som skede til Hoseas, Becri Søn, i Ufias, Sothams, Nhas, Ezechias, Judæ Kongers, Dage, og i Zerobabams, Joas Søns, Israels Konges, Dage.

2. Da Herren begyndte at tale ved Hoseas, da sagde Herren til Hoseas: Gaf, tag dig en Horkone og Horebørn, fordi Landet bedriver ideligen Horeri, (idet det vender sig) fra (at vandre) efter Herren. c. 3, 1.

3. Og han gif og tog Gomer, Tibilajins Datter; og hun undfangede og fødte ham en Søn.

4. Og Herren sagde til ham: Rald hans Navn Zisreel; thi (det er) endnu et Lidet, saa vil jeg hjemføge Blodskyl i Zisreel

over Zehus Huus, og lade ophøre Israels Huses Rige. 2 Kong. 10, 34.

5. Og det skal skee paa den samme Dag, da vil jeg sønderbryde Israels Bue i Zisreels Dal. Jes. 17, 16.

6. Og hun undfangede atter og fødte en Datter, og han sagde til ham: Rald hendes Navn Lo-Rhchama; thi jeg vil ikke ydermere forbarme mig over Israels Huus, dog jeg vil i sin Tid vist tilgive dem.

7. Dog vil jeg forbarme mig over Judæ Huus og frelse dem ved Herren deres Gud, og jeg vil ikke frelse dem ved Bue eller ved Sværd eller ved Krig, ved Heste eller ved Ryttere. Ei. 35, 4; 40, 9.

8. Og hun afvante Lo-Rhchama, og undfangede og fødte en Søn.

9. Og han sagde: Rald hans Navn Lo-Ammi; thi I ere ikke mit Folk, og jeg, jeg vil ikke være eders. c. 2, 23.

10. Og Israels Børns Dal skal være som Sand hos Havet, som ikke kan maales og ei tælles; og det skal skee, paa det Sted,

hvor man maatte sige til dem: I ere ikke mit Folk, (der skal) man sige til dem: (I ere) den levende Guds Børn.

1 Mos. 13, 16; 15, 5; 22, 17. Rom. 9, 25 fg. 1 Petr. 2, 10.

11. Og Judæ Børn og Israels Børn skulle samles tillige, og sætte sig et Høved, og drage op af Vandet; thi Israels Dag (skal blive) stor.

Ezech. 37, 22. Micha 2, 12. Joh. 10, 16.

2. Capitel.

Hoseas formaner Israels Børn til at afstaae ra deres aandelige Horeri, og truer, at Gud vil tage af Betsignelse fra dem og give dem i fremmede Fjells Hænder, som skulle ødelægge dem, 1-13. Dog lover han igjen, at Herren skal ofte dem til sig, omvende dem, give dem Fred, og love sig med dem og velsigne dem, 14-23.

Siger til eders Brødre: Anmi! og til eders Søstre: Rychama!

2. Gaaer irette med eders Moder, gaaer rette (med hende), thi hun er ikke min Hustru, og jeg er ikke hendes Mand; og lader hende bortskaffe sine Horerier fra sit Anigt, og sit Skjorlevnet fra sine Bryster, c. 4, 5.

3. paa det jeg skal ikke drage hende nogen af og fremstille hende som den Dag, hun blev født, ja sætte hende som Ørken, og lægge hende som et tørt Land, og lade hende døe af Tørst.

Ezech. 16, 4.

4. Og jeg skal ikke forbarme mig over hendes Børn; thi de ere Horebørn.

5. Thi deres Moder bedriver Horeri, hun gjør sig selv tilskamme, som undfangede dem; thi hun sagde: Jeg vil løbe efter mine Bolere, som give (mig) mit Brød og mit Vand, min Uld og min Hør, min Olie og min Drikke.

Jer. 44, 17. Micha 1, 7.

6. Derfor, see, jeg vil sætte Gjerde om min Vej med Torne, og gjærde hendes Gjerde, og hun skal ikke finde sine Stier.

7. Og hun skal jage efter sine Bolere og ikke gribe dem, og lede efter dem og ikke finde; da skal hun sige: Jeg vil gaae og vende tilbage til min første Mand; thi jeg havde det da bedre end nu.

8. Og hun, hun vidste ikke, at jeg, jeg haver givet hende Kornet og Mosten og Olien; og jeg haver givet hende meget Sølv og Guld, (som) de brugte Baal (til Tre).

Ezech. 16, 19.

9. Derfor vil jeg komme igjen og tage mit Korn igjen paa sin Tid, og min Most paa sin bestemte Tid, og jeg vil borttage min Uld og min Hør, (som hun havde) at skjule sin Blufel med.

10. Og nu vil jeg blotte hendes Daarlighed for hendes Boleres Dine, og ingen Mand skal redde hende fra min Haand.

11. Og jeg vil lade ophøre al hendes Glæde, hendes Høitider, hendes Nymaaneder og hendes Sabbater og alle hendes bestemte Høitider.

12. Og jeg vil ødelægge hendes Viintræ og hendes Figentræ, efterdi hun sagde: Det er min Horeløn, som mine Bolere gave mig; og jeg vil gjøre dem til en Skov, og (vilde) Dyr paa Marken skulle æde dem.

Micha 1, 7. 3 Mos. 26, 22. Ps. 80, 14.

13. Og jeg vil hjemføge over hende Baalims Dage, for hvilke hun gjorde Røgtelse, og prydede sig med sit Smykke og sine Halskjæder, og gik efter sine Bolere; men hun forglemte mig, siger Herren.

c. 8, 14. Ps. 106, 21. Es. 17, 10. Jer. 2, 32.

14. Derfor, see, jeg vil lokke hende og føre hende i Ørken, og jeg vil tale kjærligen med hende.

Dom. 19, 3. Es. 40, 2. Jerh. 3, 9. 1 Mos. 31, 3.

15. Og jeg vil give hende derfra hendes Viingaarde og Achors Dal til Haabets Dør; og der skal hun synge (imod mig) som i sin Ungdoms Dage og som den Dag, hun drog op af Ægypti Land.

Jos. 7, 24. 26. Ezech. 16, 60.

16. Og det skal ssee paa den samme Dag, siger Herren, da skal du kalde mig: Min Mand! og ikke ydermere kalde mig: Min Baal!

17. Thi jeg vil borttage Baalims Navne af hendes Mund, at deres Navne ikke ydermere skulle kommes ihu.

2 Mos. 23, 13. 5 Mos. 12, 3.

18. Og jeg vil gjøre for dem en Pagt paa samme Dag med (vilde) Dyr paa Marken, og med Fuglene under Himmelen, og med Ormene paa Jorden, og sønderbryde af Landet Væge og Sværd og Krig, og lade dem ligge tryggeligen.

Job 5, 23. Es. 11, 6 fg. 65, 25. Ps. 46, 10; 76, 4.

19. Og jeg vil trolove mig dig til evig (Tid), og jeg vil trolove mig dig i Retfærdighed og i Dom og i Mistundhed og i megen Barmhjertighed.

Ezech. 16, 8. Eph. 5, 25.

20. Ja, jeg vil trolove mig dig i Troen, og du skal kjende Herren.

21. Og det skal ssee paa den samme Dag, da vil jeg bønkhøre, siger Herren, (ja) jeg vil bønkhøre Himlene, og de, de skulle bønkhøre Jorden;

22. og Borden skal bønhøre Kornet og Mosten og Olien, og de, de skulle bønhøre Israels.

23. Og jeg vil saae mig hende paa Borden, og forbarne mig over Vo-Nichama, og jeg vil sige til Vo-Ammi: Du er mit Folk, og den, den skal sige: Min Gud!

Rom. 9, 26 fg. 1 Petr. 2, 10. Hes. 1, 9.

3. Capitel.

Hoseas kjæber paa Guds Befaling en Horevinde til at holde sig en lang Tid stille fra sit Horeri, 1-3, hvorved Gud forestiller, at han vel en rum Tid vilde lade sit Folk blive ganske eenligt og forladt, men omsider omvende det til sig og gjøre vel imod det igjen, 4. 5.

Og Herren sagde til mig: Gaf endnu, (og) elst en Kvinde, som din Næste haver elsket, og som haver bedrevet Hor, efter den Kjærlighed, som Herren haver til Israels Børn, og de vendte (dog) Ansigtet til fremmede Guder og elskede Biinflaskerne. c. 1, 2.

2. Og jeg købte mig hende for femten (Sekel) Sølv og en Homer Byg og en Lethed Byg.

3. Og jeg sagde til hende: Bliv mig (til Villie) mange Dage, bedriv ikke Hor, og bliv ikke en (anden) Mand's; saa vil jeg ogsaa (hie) efter dig.

4. Thi Israels Børn skulle blive mange Dage uden Konge og uden Fyrste, og uden Offer og uden Støtte, og uden Livsforsæt og (uden) Villeder. 2 Kron. 15, 3.

5. Derefter skulle Israels Børn omvende sig og søge Herren, deres Gud, og David, deres Konge, og de skulle frygte (og komme) til Herren og til hans Gode i de sidste Dage.

5 Mos. 4, 29. Jer. 30, 9. 21. 22. Ps. 2, 6. Ezech. 34, 23.

4. Capitel.

Hoseas straffer Folket for adskillige Synder, som gik i Svang hos dem, og truer dem derfor med Guds haarde Straf, 1-14, og advarer Jude Stamme, at den ikke skulde bære sig ad som Ephraim og Israel, 15-19.

Hører Herren's Ord, Israels Børn! thi Herren haver Trætte med dem, som boe i Landet; thi der er ei Sandhed og ei Mi-
skundhed og ei Guds Rindskab i Landet.

2. Sværge og Løgn og Mord og Tyveri og Horeri, de bryde ud, og Blodskyld rører ved Blodskyld.

3. Derfor skal Landet sørge, og hver skal vansmægte, som boer deri, med (vilde) Dyr paa Marken og med Fuglene under Him-

melen, og selv Fiskene i Havet skulle bort-
samles.

4. Dog vil Ingen trætte, og Ingen straffe den Anden, og dit Folk er som de, der trætte med en Præst.

5 Mos. 17, 12. 4 Mos. 16, 3 fg.

5. Derfor skal du støde dig om Dagen, og en Prophet skal ogsaa støde sig med dig om Matten, og jeg vil udrydde din Moder.

c. 2, 2.

6. (De, som vare) mit Folk, ere udryddede, fordi der er ikke Forstand; fordi du, du haver forkastet Forstand, derfor vil jeg forkaste dig, at du ikke skal gjøre Præsteembede for mig; fordi du haver forglemt din Guds Lov, vil jeg, ja ogsaa jeg forglemme dine Børn.

7. Ligesom de bleve mangfoldige, saa spydede de imod mig; jeg vil omstifte deres Øre til Stum.

Psil. 3, 19.

8. De aade mit Folks Syndoffer, og de opløstede (hver) sin Sjæls (Begjæring) til deres Misgjerning.

9. Derfor, ligesom Folket, saa skal Præsten være, og jeg vil hjem søge dets Veie over det, og betale det sine Idrætter.

Ej. 21, 2. Matth. 15, 14.

10. Og de skulle æde og ikke blive mætte, bedrive Hor og ikke udbrynde (i Mangfoldighed), fordi de have forladt Herren (og) at tage vare (paa hans Bud).

3 Mos. 26, 26. Micha 6, 14.

11. Horeri og Biin og Most borttage Hjertet.

c. 3, 1.

12. Mit Folk adspørger sit Træ, og deres Kjev skal forkynde dem det; thi Horeriers Mand forvilder (dem), og de bedrive Horeri, saa (de) ikke (ville være) under deres Gud.

c. 5, 4.

13. De offre paa Bjergtoppene, og gjøre Kogelse paa Høiene under Stenege og Poppeltræer og Ege, thi deres Skygge er god; derfor bedrive eders Døttre Hor, og eders Brude blive Horkoner.

Ej. 57, 5. 7. Ezech. 6, 13; 20, 28.

14. Jeg vil ikke besøge eders Døttre, naar de bedrive Hor, og eders Brude, naar de blive Horkoner; thi de, de have frastilt sig med Horerne, og offre med Skjogerne; og Folket, som ikke forstaaer det, skal kuldastes.

15. Vil du, Israel, bedrive Horeri, saa gjør dog Juda sig ikke skyldig; og kommer ikke til Gilgal, og gaar ikke op til Beth-Aven, og sværger ikke: (Saa sandt som) Herren lever.

c. 10, 5. 5 Mos. 6, 13.

16. Thi Israhel var uregjerlig som en uregjerlig Ro; nu skal Herren føde dem som et Lam paa et rundt Sted.

17. Ephraim haver forbundet sig til Afguder; lad ham fare! 1 Sam. 31, 9.

18. (Omendstjondt) deres stærke Drif er bortvegen, (saa) bedrive de (dog) ideligen Horeri; (de, som ere) dens Skjolde, elste (at sige): Giver hid! (hvilket er) en Skam.

19. Veiret haver bundet hende ved sine Binger, og de skulle blive tilstamme ved deres Offere.

5. Capitel.

Gud truer haardeiligen baade Israhel og Juda for deres Præsters og Fokks Afguder, Ubodfærdighed og Stoltthed, 1-5, og at de forgiæves søge Herren, men de skulle for deres Udsfafs Skyld af Afsjyrerne aldeles ødelægges, 6-14. Dog taler han ogsaa om deres tilkommende Omvendelse, 15.

Hører dette, I Præster! og Israhels Huus! giver Agt paa, og Kongens Huus! vender Ørene dertil, thi Dommen (angaaer) eder, fordi I vare en Snare for Mizpa, og et udbredt Garn for Thabor.

Ef. 1, 10. Micha 3, 1. 9. Hof. 9, 8.

2. Og de, som ere afvegne, fordybe sig til at slagte; men jeg er den, som tugter dem allesammen.

3. Jeg, jeg kjender Ephraim, og Israhel er ikke skjult for mig, at Ephraim haver nu bedrevet Horeri, (og) Israhel er besmitet.

c. 7, 2, 6, 10.

4. De skulle ikke ville give deres Idrætter til at vende om til deres Gud; thi der er Horeriers Aand midt i dem, og de kjende ikke Herren.

c. 4, 1. 12. Ef. 5, 13.

5. Og Israhels Hovmodighed svarer imod ham for hans Ansigt, og Israhel og Ephraim skulle falde for deres Misgjerning, Juda skal ogsaa falde med dem.

c. 7, 10.

6. Da skulle de gaae med deres Faar og med deres Ørne at søge Herren, og ikke finde ham; han haver draget sig fra dem.

Drift. 1, 28.

7. De have handlet utro imod Herren, thi de avlede fremmede Børn; nu skal Ry-maaneden fortære dem med deres Døle.

Pf. 16, 5.

8. Blæser i Trompeten i Gibe, i Basu-nen i Rama, raaber høit i Beth-Aven! bag dig, Benjamin, (er Fjenden).

9. Ephraim skal blive øde paa Straffens Dag; iblandt Israhels Stammer haver jeg kundgjort, at det er vist.

c. 10, 6.

10. Judæ Hyrster ere som de, der flygte Landemærke; jeg vil udøse min Grumhed over dem som Vandet.

5 Mof. 19, 14. Drift. 22, 28. Ef. 42, 25.

11. Ephraim lider Vold og knuses med Dørm; thi han vilde (saa have det), han vandrede efter Mennefsbud. 1 Kong. 12, 28; 16, 32.

12. Og jeg, jeg var som Møl for Ephraim, og som Raaddenhed (i Venene) for Judæ Huus.

13. Der Ephraim saae sin Sygdom, og Juda sin Byld, da gif Ephraim til Afsjyrien, og sendte til Kong Sareb; men han, han kunde ikke læge eder, og ei hele eders Byld for eder.

c. 7, 11, 8, 9; 10, 6.

14. Thi jeg er som en grum Løve for Ephraim, og som en ung Løve for Judæ Huus; jeg, jeg vil sønderrive og gaae, borttage, og Ingen skal redde (dem).

c. 13, 7. 5 Mof. 32, 22.

15. Jeg vil gaae, jeg vil vende tilbage til mit Sted, indtil de kjende deres Skyld og søge mit Ansigt; naar de ere i Angest, skulle de aarle søge mig.

Pf. 32, 5. Pf. 51, 5. Jer. 3, 13. Pf. 78, 34.

6. Capitel.

Hoseas svaarer om, hvorledes de bodfærdige Israheliter skulle formane hverandre til Omvendelse og troste sig ved Guds Naade, 1-3. Dog klager Herren igjen over deres Ubeslanbigheid i det Gode, Haardnakkenhed, Hykleri og Afguder, og taler saa atter om deres Omvendelse, 4-11.

Kommer, og lader os vende om til Herren; thi han haver sønderrevet og skal læge os, han haver slaget og skal forbinde os.

5 Mof. 32, 39. Job 5, 18.

2. Han skal gjøre os levende efter to Dage; paa den tredie Dag skal han opreise os, og vi skulle leve for hans Ansigt.

1 Sam. 2, 6.

3. Da skulle vi kjende det, vi skulle jage efter at kjende Herren, hans Udgang er beredt som Morgenrøden, og han skal komme til os som en Regn, som en sildig Regn (og) tidlig Regn paa Sorden.

5 Mof. 11, 14. Jer. 5, 24.

4. Hvad skal jeg gjøre ved dig, Ephraim? hvad skal jeg gjøre ved dig, Juda? thi eders Mistundhed er som en Sky om Morgenenen, og som Duggen, der kommer aarle, som (snart gaaer) bort. Micha 5, 6. Hof. 14, 6.

5. Derfor huggede jeg (hart) paa ved Propheterne, ihjelslog dem ved min Mundes Taler, og dine Domme ere (som) et Iys, (der) udkommer.

Ef. 11, 4. 2 Thes. 2, 8.

6. Thi jeg haver Hyst til Mijskundhed og ikke til Offer, og til Guds Rindskab mere end til Brænderoffer.

1 Sam. 15, 22. Matth. 9, 13; 12, 7.

7. Men de, de overtraadte Pagten, som Adam; der bleve de troløse imod mig.

1 Mos. 3, 6.

8. Gilead er en Stad for dem, som gjøre Uret, den er nedtraadt for Blodsflyd.

c. 12, 12.

9. Og som naar Nogen bier efter Krigstroppe, (jaa er) Præsterne Selskab, de myrde paa Veien til Sichem; sandelig, de gjøre skjændelige Ting.

10. Jeg saae i Israels Huus en gruelig Ting; der er Ephraims Horeri, Israel er besmittet.

c. 5, 3.

11. Og saa Juda (er besmittet; dog) haver han sat en Høst for dig, naar jeg omvender mit Folks Fængsel.

5 Mos. 30, 3. Jer. 33, 26. Ezech. 16, 53. Joel 3, 6.

7. Capitel.

Hoseas klager over Folkets Synder, deres Falskhed, Tyveri, Ondskab, Drunkenskab, Hylleri, Forbund med hedenske Konger og Forhærdelse, 1-11; truer dem med Odelæggelse, og klager atter over deres Hylleri og Ubodfærdighed, 12-16.

Der jeg lægede Israel, da blottedes Ephraims Misgjerning og Samarias Ondskaber, thi de have gjort Falskhed; og Tyven kommer ind, en Krigstrop overfalder identil.

c. 12, 1.

2. Og de sige ikke i deres Hjerte, at jeg haver ihukommet al deres Ondskab; nu have deres Idrætter omringet dem, de ere for mit Ansigt.

c. 5, 3.

3. Ved deres Ondskab glæde de Kongen, og Hyrsterne ved deres Vogn.

4. De ere alle Horkarlø, de ere som en Dvæn, der hedes af en Bager, som holder op at vaage, fra han haver æltet Deigen, indtil den bliver (aldeles) fyrret.

5. (Det er) vor Konges Dag, Hyrsterne have gjort (ham) syg med Hidfighed af Vinen, han fremdrager sin Haand med Spottene.

6. Naar de nærme sig, er deres Hjerte som en Dvæn, naar de lure; den, som vager dem, sover den ganste Nat, om Morgenens brænder han som af gloende Iue.

7. De ere allesammen blevene hede som en Dvæn, og have fortæret deres Dommere; alle deres Konger ere falske, der er Ingen iblandt dem, som kalder paa mig.

v. 14. 306 27, 10. Ps. 14, 4.

8. Ephraim, han blander sig iblandt Follene, Ephraim er (som) en Rage, der er ikke vendt.

9. Fremmede fortære hans Kraft, men han, han fornemmer det ikke; der udstrøes ogsaa graae Haar paa ham, og han, han fornemmer det ikke.

10. Og Israels Hofmodighed svarer imod ham for hans Ansigt; thi de omvende sig ikke til Herren deres Gud, og søge ham ikke ved alt dette.

c. 5, 5. Amos 4, 6. Sagg. 2, 17.

11. Men Ephraim er ligesom en forloftet Due, (som har) ingen Forstand; de raabte paa Egypten, (og) de gik til Assyrien.

c. 5, 13; 8, 9.

12. Naar de gaae bort, vil jeg udbrede mit Garn over dem, jeg vil nedkaste dem som Fugle under Himmelen, jeg vil tugte dem, saasom det høres i deres Forsamling.

2 Kong. 17, 4. 6. Ezech. 12, 13.

13. Vee dem! thi de vanke hid og did fra mig; Odelæggelse (skal vederfares) dem, thi de have gjort Overtrædelse imod mig; og jeg, jeg vilde forløse dem, men de, de taledede idel Vogn imod mig.

c. 9, 12. Ps. 81, 12 fg.

14. Og de raabe ikke til mig i deres Hjerte, naar de hyle paa deres Seng; for Korn og Most holde de sig tilfammen, de afvige (og overtræde) imod mig.

v. 7. Ps. 14, 4.

15. Og jeg, jeg tugtede (dem vel), og jeg bestyrkede deres Arme, men de tænkte Ondt imod mig.

16. De ombvendte sig, (men) ikke til den Høieste, de vare som en falsk Due; deres Hyrster skulle falde ved Sværdet for deres Tunges Fortørnelse; denne er deres Bespottelse i Egypti Land. Ps. 78, 57. Ps. 78, 8. 9.

8. Capitel.

Profpheten forkunder Tjendernes Ankomst, og at de skulle odelægge og udrydde Folket, fordi de glemte Gud og foragtede det Gode, 1-3; sædeles, fordi de havde gjort sig en Konge uden Guds Villie, og Guldkalve, og forladt sig paa menneskelig Hjælp og foragtet Guds Ord, 4-14.

Sæt en Trompet for din Gaan, (og siig:

Der kommer En) som en Dvæn over Herrens Huus, fordi de overtraadte min Pagt og gjorde Overtrædelse imod min Lov.

Es. 58, 1.

2. (Da) skulle de raabe til mig: Min Gud! vi, Israel, kjende dig.

3. Israel bortkastede det Gode; Tjenden skal forfølge ham.

4. De, de gjorde en Konge, men (de havde det) ikke af mig, de satte en Fyrste, og jeg vidste det ikke; de gjorde sig Afguder af deres Sølv og deres Guld, paa det de skulde udryddes.

1 Sam. 31, 9. 5 Mos. 4, 26; 8, 19.

5. Din Kaly, Samaria! bortkastede (dig), min Brede er optændt imod dem; hvor længe (skal det vare)? de kunne ikke rose sig af Ustyldighed.

6. Thi den (tom) og af Israel, en Mester gjorde den, og den er ikke en Gud; men Samarias Kaly skal være til Smaastykker.

2 Mos. 32, 20.

7. Thi de saae Beir, og de skulde høste Hvirvelvind; den skal ikke have staaende Korn, (dens) Grøde skal ikke give Væel; om den maaskee end giver, skulde Fremmede opsluge det.

c. 10, 13.

Jer. 12, 13. Micha 6, 15. 5 Mos. 28, 33. Ef. 65, 22.

8. Israel er opslugt; nu ere de iblandt Hedningerne som et Rar, hvortil Ingen haver Lust.

Ps. 31, 13.

9. Thi de, de fore op til Assyrien, (til) et vildt Væsel, som var alene for sig; de (af) Ephraim betingede Volere for Horeløn.

c. 5, 13; 7, 11.

10. Fordi de og have betinget (Volere for Horeløn) iblandt Hedningerne, vil jeg nu samle dem; ja, de have (allerede) begyndt et Lidet for Kongens (og) Fyrsternes Byrdes Skyld.

Ezech. 16, 37.

11. Thi Ephraim gjorde mange Altene til at synde med; han havde Altene til at synde.

c. 12, 12.

12. Om jeg end vilde skrive ham mangfoldige Ting af min Lov, bleve de dog agtede som noget Fremmed.

Marc. 1, 27.

13. (Anlangende) mine Gavers Offere, da slagtede de Kjød og aade, (og) Herren havde ikke Lust dertil; nu vil han komme deres Misgjerning ihu og hjemføge deres Synder; de, de vende om til Egypten igjen.

Ef. 1, 11. Jer. 14, 12. Amos 5, 22.

14. Thi Israel forglemte den, som havde gjort ham, og byggede Paladser, og Zuba gjorde mange faste Stæder; men jeg vil sende Ild i hans Stæder, og den skal fortære hans Paladser.

c. 2, 13; 13, 6. Jer. 17, 27. Amos 5, 6.

9. Capitel.

Hoseas raader Israel fra deres afgudske Glæde, og truer dem med Hunger, Bortførelse til Assyrien, Gudstjenestens Borttagelse og Udelæggelse, 1-6. Han klager over de falske Pre-

dheter og Folkets fordærvede Tilstand efter deres Fædres Exempel, og truer dem med adskillige Straffe, 7-13. Propheten puffer, at de maatte ikke føde Børn, som skulde saa ødelægges, klager ydermere over deres Afguder og truer dem med haard Straf, 14-17.

Israel! glæd dig ikke til (din) Fryd som Folkene, thi du haver bedrevet Horeri (og vendt) dig fra din Gud; du elsker Horeløn paa alle Kornløer.

Ps. 73, 27. Ezech. 20, 30.

2. Løen og Persen skulde ikke føde dem, og Most skal slaae hende feil.

3. De skulde ikke blive i Herrens Land; men Ephraim skal drage igjen til Egypten, og de skulde æde urene Ting i Assyrien.

4. De skulde ikke udøse Viin til Drikoffer for Herren, og ikke behage ham; deres Slagtoffer (skal vorde) dem som de Sørgendes Brød; Alle, som æde det, skulde blive urene; thi deres Brød er for deres Sjæles (Lyst), det skal ikke komme i Herrens Huns.

5 Mos. 26, 14. Jos. 8, 13.

5. Hvad ville I gjøre paa den bestemte Forsamlingsdag og paa Herrens Høitidsdag?

6. Thi see, de gaar (derhen) for Udelæggelsen, Egypten skal samle dem, Moph skal begrave dem; Nelder skulde eie deres hndige Ting af Sølv, Torne (skulde være) i deres Pauluner.

7. Hjemføgelsens Dage ere komne, Betalingens Dage ere komne, de af Israel skulde fornemme (det); Propheten er en Daare, en Mand, som haver en Mand, er galen for din store Misgjernings og store Hads Skyld.

Jer. 46, 21; 50, 31.

1 Kong. 22, 23. 24. Ezech. 13, 3. Micha 2, 11.

8. Ephraims Vægter er med min Gud; (men) en (falsk) Prophet er som en Fugle-fængers Snare paa alle hans Veie, (og bærer) Had i hans Guds Huns.

c. 5, 1.

9. De nedsaenke sig dybt, de fordærve sig som i Gibeas Dage; han skal ihukomme deres Misgjerning, han skal hjemføge deres Synder.

Dem. 19, 15; 20, 13.

10. Jeg fandt Israel som Druer i Orten, jeg saae eders Fædre som den første Frugt paa Figentræet, naar det begynder (at bære Frugt; men) de gik ind til Baal-Peor, og frastilte sig til den stammelige Afgud, og de bleve Vederstyggeligheder, saasom de elskede.

4 Mos. 25, 3.

11. (Anlangende) Ephraim, deres Herlighed skal bortflybe som en Fugl, at de

skulle ikke føde eller (bære) i Livet eller indfange.

12. Thi om de end opføde deres Børn, vil jeg dog berøve dem deres Børn, at (der skal) ikke (blive) en Mand (tilbage); thi vee ogjaa dem, naar jeg viger fra dem!

v. 16. c. 7, 13. 1 Sam. 28, 16.

13. Ephraim er, saasom jeg seer Tyrus, plantet i en skov Bolig; men Ephraim maa føre sine Børn ud til Maanddraberen.

Ezech. 27, 3.

14. Giv dem, Herre! — hvad skal du give? — giv dem ufrugtssommeligt Liv og udtørrede Bryster!

15. Al deres Ondskab er i Gilgal, thi der haver jeg hadet dem for deres Idrætters Ondskabs Skyld, jeg vil udstøde dem af mit Huus, jeg vil ikke blive ved at elske dem, alle deres Fyrster ere modvillige.

Ef. 1, 23.

16. Ephraim er slagen, deres Rod er bleven tør, de skulle ikke bære Frugt; og om de end føde, vil jeg dog dræbe deres Livs ønskelige (Frugt).

v. 12.

17. Min Gud skal forfaste dem, thi de høre ham ikke; og de skulle vanke hid og did iblandt Hedningerne.

10. Capitel.

Hoseas klager over Israels Afguderi, Meeneb, forvædte Væsen, falske Tillsid og andre Synder, og truer dem med Guds Straf, 1-8. Herren taler selv fremdeles om deres Synder og Syndens Straf, og raader til Omvendelse, 9-15.

Israel er et afslukket Vintræ, hans Frugt ligner ham selv; efter sin Frugts Mangfoldighed formerede han Alterne, eftersom det (gik) hans Vand vel, (saa) smykkede de Støtterne.

2. Deres Hjerte deelte sig, nu skulle de ødelægges; han, han skal sonderbryde deres Altene, forstyrre deres Støtter.

Ser. 46, 25. 2 Kong. 17, 6 fg.

3. Thi nu skulle de sige: Vi have ingen Konge; thi vi frygtebe ikke Herren, hvad skulde da Kongen (kunne) gøre os?

4. De taledes (lognagtige) Ord, idet de svore forfængeligen, der de gjorde Pagt; (derfor) skal Dommen grøntes som en beest Urt over Furerne paa Marken.

5. Hver Indbygger i Samaria skal grue for Halvenes Skyld i Beth-Aven; thi dens Folk sørger over den, og dens afgudiske Præster, som have frydet sig over den, (skulle sørge) for dens Herligheds Skyld, thi den er bortført fra dem.

v. 15. c. 4, 15.

6. Ja, den skal selv føres til Assyrien Kong Jareb til en Skjens! Stam skal borttage Ephraim, og Israel skal bestjæmme for sit Raad.

c. 5, 9. 1.

7. Samaria, — dets Konge er udrykket (han er) som Stum ovenpaa Bandet.

8. Og de Høie i Aven, (som vare) Israels Syn, skulle ødelægges, der skulde opvøxe Torne og Tidsler paa deres Altene og de skulle sige til Bjergene: Skjuler os og til Hoiene: Fald over os!

Puc. 23, 30. Ef. 2, 10. 19. Hab. 6, 15. 16.

9. Du haver syndet fra Gibeas Dage af o Israel! der stode de; den Krig i Gibeas (som blev ført) imod Uretfærdigheds Børn skal ikke gribe dem.

Dom. 19, 12. 25; 20, 9 fg.

10. (Det er) min Lyst, at jeg vil tugte dem, og Folk skulle samles over dem, naar jeg binder dem for deres tvende Misgjeringers Skyld.

11. Fordi Ephraim er en Kalv, som er oplært og elsker at tærse, saa soer jeg, jeg over hendes skønne Hals; (ja) jeg vil ride paa Ephraim, Juda skal pløie, Jakob skal harve for sig.

12. Saader eder til Retfærdighed, høster til Mistundhed, pløier eder nyt Land paa ny; thi (det er) Tid at søge Herren, indtil han kommer og lærer eder Retfærdighed.

Ordspr. 11, 18; 22, 8. Jer. 4, 3. Ef. 5, 6; 45, 8.

13. I pløiede Ugudelighed, I høstede Uretfærdighed, I aade Vægens Frugt; thi du forlod dig paa din Vei, paa dine Vældiges Mangfoldighed.

Job 4, 8. Sol. 8, 7.

14. Derfor skal et Bulder opkomme iblandt dine Folk, og alle dine Fæstninger forstyrres, som Salman forstyrrede Beth-Orbel paa Krigens Dag, (der) Moderen blev knust tilligemed Børnene.

Ef. 78, 9. Ps. 140, 8.

15. Rigesaa skal han gøre ved eder, Bethel! for Ondskabs, ja eders Ondskabs Skyld; Israels Konge er aldeles udrykket i Morgensrøden.

2 Kong. 17, 6 fg.

11. Capitel.

Hoseas foreholder Israel Herrens Velgjerninger og deres Uafnemmelighed og andre Synder, og forkynder dem tilbørlig Straf, 1-7: troster dem dog igjen, at han ikke aldeles vil forærvæ dem, og taler om deres Omvendelse, 8-11.

Der Israel var ung, da havde jeg ham kjær, og jeg kaldte min Søn af Egypten.

Matth. 2, 15.

2. (Rigesom) de kaldte dem, saa gik de

bort fra deres Ansigt, de offrede til Baalim og gjorde Køgelse for de udstaarne Billeder.

3. Og jeg, jeg lærte Ephraim at gaae, han tog dem paa sine Arme; og de kjendte det ikke, at jeg havde lægt dem.

2 Mos. 19, 4. 5 Mos. 32, 11. 12.

4. Jeg drog dem med Menneskens Snorer, med Kjærligheds Reb, og jeg var dem som de, der opløste Naget, (der var) over deres Kjæster, og jeg rakte ham Fode.

5. Han skal ikke vende tilbage til Egypti Land, men Assur, han skal være hans Konge; thi de vægrede sig for at omvende sig.

6. Og Sværdet skal blive over hans Stæder, og fortære hans Lemmer, og æde (dem), for deres Raads Skyld. c. 14, 1; 10, 6.

7. Thi mit Folk, de hænge ved at afvende sig fra mig, de kalbe dem, (at de skulle omvende sig) til den Høieste, (men) Ingen ophøier (ham) tillige. v. 2. c. 7, 16.

8. Hvorledes skulde jeg hengive dig, Ephraim, og overantvorde dig, Israël? hvorledes skulde jeg gjøre ved dig som ved Adma? skulde jeg sætte dig som Zeboim? mit Hjerte haver vendt sig i mig, mine Forsrydelser ere optændte tillige. 5 Mos. 29, 23.

1 Mos. 19, 24. 25. Amos 4, 11 fg. Jer. 31, 20.

9. Jeg vil ikke gjøre efter (min) grumme Brede, jeg vil ikke komme igjen at fordærve Ephraim; thi jeg er Gud og ikke et Menneske, den Hellige midt iblandt dig, og jeg vil ikke komme i Staden.

4 Mos. 23, 19. 1 Sam. 15, 29,

10. De skulle vandre efter Herren, han skal brøle som en Løve; naar han, han skal brøle, saa skulde Børn være forfærdede og (komme) fra Havet.

11. De skulle være forfærdede (og komme) som en Fugl af Egypten og som en Due af Assurs Land, og jeg vil lade dem boe i deres Huse, siger Herren. Es. 60, 8.

12. Capitel.

Herren klager baade over Israël og over Juda, forestiller dem sine Velgjerninger, som han haver beviist deres Fader Jakob — hvis Exempel han foreholder dem — og dem alle, og formaner dem til Omvendelse, 1-7. Han klager over deres Uretfærdighed og Stoltthed, og at de, uanset han havde endnu saa meget Godt ifinde med dem, dog ikke vilde høre og ikke agte paa de Velgjerninger, som dem forud vare beviiste, men opirrede Gud, 8-15.

Ephraim har omringet mig med Løgn, og Israëls Huns med Svig; men

Juda regjerer endnu med Gud, og er trofast med de Hellige. c. 7, 1. Job 2, 3. 9.

2. Ephraim føder sig med Vind og jager efter Østenveir, den gauste Dag formerer han Løgn og Ødelæggelse, og de gjøre Pagt med Assyrien, og Olie føres til Egypten.

3. Herren haver og Trætte med Juda, og han skal hjemføge Jakob efter hans Veie, og betale ham igjen efter hans Zdrætter.

4. Han holdt sin Broders Hæl i Moders Liv, og han holdt sig fyrstelig med Gud i sin Kraft. 1 Mos. 25, 22. 26; 32, 24. 25.

5. Ja, han holdt sig fyrstelig med en Engel og overvandt, han græd og bad ham om Raade; han fandt ham i Bethel, og der taledes han med os.

6. Og Herren er den Zebaoths Gud, Herren er hans Ihukommelses (Navn).

2 Mos. 15, 3. Ps. 68, 5. Es. 54, 5. Amos 4, 13.

7. Du derfor, omvend dig til din Gud; bevar Rissundhed og Ret, og vent steds paa din Gud.

c. 14, 2. Joel 2, 12. Sach. 7, 9. Ps. 37, 3. 5.

8. I Kjøbmandens Haand ere falske Vægtstaalet, han elsker at fortrykke (Andre).

9. Og Ephraim sagde: Jeg er dog bleven rig, jeg haver fundet mig Formue; (i) alle mine Arbeider skulle de ikke finde i mig (nogen) Misgjerning, som er Synd.

Nab. 3, 17.

10. Men jeg er Herren din Gud fra Egypti Land af; jeg vil endnu lade dig boe i Pauluner, som paa den bestemte Forsamlings Dage.

c. 13, 4. 2 Mos. 20, 2.

11. Og jeg vil tale til Propheterne, og jeg vil formere Syner, og jeg vil give Tegniser ved Propheterne.

12. Sandelig, der er Uretfærdighed i Gilead, de ere ifkun Forsængelighed, de offrede Ørne i Gilgal, ja, deres Altære ere som Steenhobene hos Surerne paa Marken.

c. 6, 8; 8, 11; 10, 1. Jer. 11, 13.

13. Og Jakob flyede til Syrias Land, og Israël tjente for en Hustru, ja for en Hustru maatte han vogte (Hjorden).

1 Mos. 28, 5; 29, 20. 30.

14. Og ved en Prophet førte Herren Israël op af Egypten, og ved en Prophet blev han bevaret.

2 Mos. 12, 37; 3, 10.

15. Ephraim opirrede (ham) bitterligen; derfor skal han lade hans Blodskyld blive paa ham, og hans Herre skal betale ham igjen hans Forhaanelse.

13. Capitel.

Hoseas klager over Israels Børns Uguberi, 1. 2, og truer dem med Guds haarde Straf for deres store Uatnemmeligheds Skyld mod ham, 3-8. Han forestiller dem fremdeles Aarsagen til deres Fordærvelse, 9-13, og lover dem igjen Forsønting ved Christum, 14. 15.

Maar Ephraim talede, (var der) Forstrækkelse, han, han ophøiede sig i 38: rael, men han blev skyldig ved Baal og døde.

1 Kong. 16, 31. 32.

2. Og nu bleve de ved at synde, og gjorde sig et støbt Billede af deres Sølvs, Afguder ved deres Forstand, (det var) altsammen Mesters Gjærning; de sagde om dem: De Menneſker, som offre, skulle kysse Kalvene.

1 Sam. 31, 9.

3. Derfor skulle de være som en Sky om Morgen, og som den Dug, der kommer aarle (og) gaaer (snart) bort, som Aften, der drives ved en Storm af en Vo, og som Røg af en Skofteen.

Ps. 1, 4.

4. Og jeg er Herren din Gud fra Egypti Land af; derfor skulde du ikke kjende nogen Gud foruden mig, thi der er ingen Frelser uden mig.

c. 12, 19. 2 Mos. 20, 2. 5 Mos. 5, 6. 7.

5. Jeg, jeg kjendte dig i Ørken, i de tørre Steders Land.

5 Mos. 8, 2; 32, 10.

6. Der de fik Jøde, da bleve de mætte, de bleve mætte, og deres Hjerte ophøiede sig; derfor forglemte de mig.

5 Mos. 32, 15; 31, 20. Jer. 3, 21. Hof. 2, 13.

7. Og jeg var dem som en grum Løve; som en Parder saae jeg til paa Beien.

c. 5, 14. Begr. 3, 10. Jer. 5, 6.

8. Jeg mødte dem som en Bjørn, den Ungerne ere tagne fra, og sonderrev deres Hjertes Lufte; og der fortærede jeg dem som en gammel Løve; (vilde) Dyr paa Marken sonderreve dem.

9. Din Fordærvelse er af dig selv, o 38: rael! men i mig er din Hjælp.

Ef. 3, 9. Jer. 2, 17; 25, 7.

10. Hvor er nu din Konge, at han kan frelse dig i alle dine Stæder? og dine Dommere, om hoiffe du sagde: Giv mig en Konge og Fyrster?

1 Sam. 8, 5. 6.

11. Jeg gav dig en Konge i min Brede, og tog ham bort i min Grumhed.

1 Sam. 8, 9, 22; 15, 23. 1 Kron. 10, 13.

12. Ephraims Misgjærning er tilsammenbunden, hans Synd er gjemt.

13. Smerter skulle komme paa ham (som) paa hende, der føder; han er ikke en viis

Søn, (thi ellers) havde han ikke staaet (saa lang) en Tid i Børnens Fødselsstæde.

2 Kong. 19, 3. Ef. 13, 8.

14. Jeg vil forløse dem af Helvedes Bold, jeg vil gjenløse dem fra Døden; Død! jeg vil være din Pestilents, Helvede! jeg vil være din Ødelæggelse; Fortrydelse skal skjule sig for mine Dine.

1 Cor. 15, 55. Ebr. 2, 14.

15. Thi han, han skal bære Frugt iblandt Brødrene; (dog) skal der komme et Østenveir, et Herrens Veir, som skal fare op af Ørken, og hans Rildeveld skal tørres, og hans Rilde blive tør; det samme skal røre alle kostelige Rars Liggendefæ.

c. 4, 19; 12, 2.

14. Capitel.

Hoseas forkynder atter Samarias og Israels Ødelæggelse, og formaner dem til Omvendelse, viisende, hvorledes de skulle ydmyge sig for Herren, 1-4. Herren lover at benåde og velsigne dem, 5-9. De formaner til at betragte slutteligen og tage til Hjerte, hvad Herren hyder, 10.

Samaria skal ødelægges, thi den var gjenstridig imod sin Gud; de skulle falde ved Sværdet, deres spæde Børn skulle knuses, og deres frugtsommelige Qvinder sønderrives.

c. 11, 6.

2. Omvend dig, 38: rael! til Herren din Gud; thi du er falden ved din Misgjærning.

c. 12, 7. Sach. 1, 4. Joel 2, 12.

3. Tager Ord med eder, og omvender eder til Herren; siger til ham: Tilgiv al Misgjærning, og tag til Takke (med os), saa ville vi betale (dig) med vore Læbers Dyr.

Ebr. 13, 15.

4. Assur kan ikke frelse os, vi ville ikke ride paa Heste, og ikke ydermere sige til vore Hænders Gjærning: (Det er) vor Gud; thi i dig saar en Faderløs Varmhjertighed.

Jer. 17, 5. Micha 7, 5. Ps. 10, 14. 18.

5. Jeg vil læge deres Afvendelse, jeg vil elske dem frivilligen; thi min Brede er vendt fra dette (Folk).

6. Jeg vil være 38: rael som en Dug, han skal blomstre som en Lilie, og udslaa sine Rodder som Libanon.

7. Hans unge Dviste skulle udgaar, og hans Priis skal være som Olivetræets, og hans Lugt som den af Libanon.

Ef. 60, 13. Jer. 11, 16.

8. De skulle komme tilbage at sidde under hans Skygge, de skulle komme til Live igjen som Korn, og blomstre som Vintræet; hans Ihukommelse (skal være) som Vin af Libanon.

9. Ephraim! hvad skal jeg ydermere med de Afguder? jeg, jeg vil bønheøre, og jeg vil see til ham, jeg (vil være) som et grønt Fyrretræ, din Frugt er funden (at være) af mig.

1 Sam. 31, 9.

10. Hvo er viis? og han skal forstaae disse Ting, og forstandig? og han skal kjende dem; thi Herrens Veie ere rette, og Retfærdige skulle vandre paa dem, men Overtrædere skulle falde paa dem. Ps. 25, 10. Ef. 8, 14.

Propheten Joel.

1. Capitel.

Joel forestiller Jøderne den svare Plage, som ved Orme og Græshopper skulde komme over Landet, og formaner dem til at betragte Saadant, 1-7, derover at hyle og sørge, fordi at Korn og Frugter bleve ødelagte, 8-13, og at faste og at ydmyge sig for Gud for denne svare Ødelæggelses Skyld, 14-20.

Herrens Ord, som skede til Joel, Pethuels Søn:

2. Hører dette, I Gamle! og fatter med Dreene, alle Landets Indbyggere! om der er Saadant skeet i eders Dage eller i eders Fædres Dage;

3. fortæller eders Børn derom, og eders Børn deres Børn, og deres Børn en anden Slægt:

Ps. 78, 3. 4.

4. Hvad Aaalormen lod overblive, aad Græshoppen, og hvad Græshoppen lod overblive, aad Oldenborren, og hvad Oldenborren lod overblive, aad Kornormen.

c. 2, 25. Amos 4, 9. 2 Mos. 10, 5.

5. Vaagner op, I Druke! og græder, og hyl, alle I, som drikke Viin! for Mosten, thi den er affkaaren fra eders Mund.

6. Thi et Folk drager op i mit Land, (som er) mægtigt, og (der er) ikke Tal paa; det haver Tænder som en Løves Tænder, og haver en gammel Løves Kindtænder.

7. Det gjør mit Viintræ aldeles øde, og piller Barken af mit Figentræ; det gjør det aldeles bart, og man bortkaster (det, at) dets Dviste blive hvide.

8. Hyl som en Jomfru, der haver ombundet en Sæk, for sin Ungdoms Mand. 9. Madoffer og Drikoffer er affkaaret fra Herrens Huus, Præsterne, Herrens Tjenere, sørge.

v. 13. c. 2, 14.

10. Marken er ødelagt, Landet sørger; thi Kornet er ødelagt, Mosten er fortørret, den ferske Olie er vansmægtet.

Amos 1, 2. Ef. 24, 4.

11. Algermændene ere beskjæmmede, Viingaardsmændene hyle for Hæde og for Bhg; thi Høsten paa Marken er fordærvet.

Jer. 14, 4.

12. Viintræet er tørret, og Figentræet er vansmægtet; (dertil) Granatræet, ja Palmetræet og Ebletræet, alle Træer paa Marken ere fortørrede, ja, Fryd er fortørret fra Menneskens Børn.

Amos 5, 17.

13. Binder (Sæk) om (eder) og græder, I Præster! hyl, I Altertjenere! gaaer ind, I min Guds Tjenere! bliver om Natten i Sække; thi Madoffer og Drikoffer holdes tilbage fra eders Guds Huus.

v. 9.

14. Helliger en Faste, udraaber en Forbudsdag, samler de Ældste, (ja) alle Landets Indbyggere til Herrens eders Guds Huus, og raaber til Herren.

c. 2, 15. 2 Kron. 20, 3. Esr. 8, 21. Jon. 3, 5.

15. Al, for en Dag! thi Herrens Dag er nær og skal komme som en Ødelæggelse fra den Almægtige.

c. 2, 1; 3, 19. Eze. 30, 3. Jeph. 1, 14.

16. Mon Mæden ikke være affkaaren for vore Vine, (ja) Glæde og Fryd fra vor Guds Huus?

17. Sædefornene ere raadnede under deres Jordklimper, Forraadshusene ere ødelagte, Laderne ere nedbrudte, fordi Kornet er fortørret.

18. Hvor sulker Dvæget! Ørenes Hjørde ere forvildede, thi de have ingen Føde, (ja) Jaarehjordene ere ogsaa ødelagte.

Jer. 14, 5.

19. Til dig, Herre! vil jeg raabe; thi en Ild haver fortæret Græsgangene i Orken, og en Lue haver optændt alle Træerne paa Marken.

20. Ogsaa Dyrene paa Marken strige til dig; thi Vandstrømmene ere fortørrede, og en Ild haver fortæret Græsgangene i Diken.

Ps. 104, 11. Jer. 14, 6. 1 Kong. 17, 7.

2. Capitel.

Propheten forestiller ydermere den forfættelige Ødelæggelse, og formaner Folket til Ildnygelse og Bodfærdighed, og byder at faste og bøde, 1-17. Han lover derpaa Guds Betsignelse og Plagernes borttagelse, og svaar om Guds Kirkes lyssalige Tilstand, 18-27.

Blæser i Trompeten i Zion, og raaber høit paa min Helligheds Bjerg, alle Landets Indbyggere skulle bære; thi Herrens Dag kommer, thi den er nær.

c. 1, 15. Zeph. 1, 14.

2. En mørk og dunkel Dag, en Dag med Sky og stor Mørkhed, er som Morgensrøden udbredt over Bjergene, et stort og mægtigt Folk, hvis Lige haver ikke været fra Verdens (Begyndelse) og ei heller skal være efter det, saa mange Aar (der er) Elægt efter anden til.

Amos 5, 18. 20. Zeph. 1, 15. 2 Mos. 11, 6.

3. En Ild fortærer foran det, og efter det skal en Lue optænde; foran det er Landet som Edens Have, men efter det som en (meget) øde Ør, og Ingen skal undkomme for det.

5 Mos. 4, 24; 9, 3. Ps. 18, 9.

4. Dets Skikkelse er som Hestes Skikkelse, og som Ryttere skulle de rende.

5. De skulle springe paa Bjergenes Toppe, som Vogne rumle, som en Ildslue sprager, der fortærer Haln, som et mægtigt Folk, der er rustet til Krig.

6. Folkene skulle bære for dets Ansigt; alle Ansigter skulle blive ganske sorte.

7. De skulle løbe som de Vældige, og stige op paa Muren som Krigsmænd; og de skulle drage, hver paa sine Veie, og ikke forbende deres Stier.

8. Og de skulle ikke fortrykke, den Ene den Anden, de skulle gaar, hver paa sin bænede Vej, og de skulle falde over Vaaben, men ikke saares.

9. De skulle løbe om i Staden, løbe paa Muren, opstige i Husene; de skulle komme ind igjennem Vinduerne som en Tyn.

Ser. 9, 21.

10. Jorden bæver for deres Ansigt, Himmelen bæver; Sol og Maane blive sorte, og Stjernerne forholde deres Skin.

Ser. 2, 12. Ej. 13, 10. Joel 3, 4. 20. Mattb. 24, 29.

11. Thi Herren udgiver sin Røst for sin Hær, thi hans Veir er saare stor, thi den er mægtig, som skal udrette hans Ord; thi Herrens Dag er stor og saare forfærdelig, og hvo kan taale den?

Ps. 103, 20. 21. Ser. 30, 7 fg. Zeph. 1, 15. Mal. 2, 2.

12. Nu derfor siger Herren ogsaa: Ven-

der om til mig i eders ganske Hjerte, og med Faste og med Graad og med Hylen.

Zeph. 33, 11. Hos. 12, 7; 14, 2.

13. Og Jønderriver eders Hjerte og ikke eders Klæder, og vender om til Herren eders Gud; thi han er naadig og barmhjertig, langmodig og af stor Misfundsbed, og angret det Onde.

2 Sam. 3, 31. 2 Mos. 34, 6 fg. Ps. 103, 8. Jon. 4, 2.

14. Hvo veed? han maatte vende om og angre det, og lade en Betsignelse blive tilovers efter sig (til) Madoffer og Drifoffer for Herren eders Gud.

Jon. 3, 9. Joel 1, 9. 13.

15. Blæser i Trompeten i Zion; helliger en Faste, udraaber en Forbudsdag.

c. 1, 14.

16. Samler Folket, helliger en Forjæmning, sanker Gamle, samler spæde Børn og den, som dier Brysterne; en Brudgom gaar ud af sit Kammer, og en Brud af sit Brudehuus.

17. Præsterne, Herrens Tjenere, skulle græde imellem Forhuset og Altaret, og de skulle sige: Herre! spar dit Folk, og giv ikke din Arv til Skjændsel, at Hedningerne skulle herste over dem; hvorfor skulle de sige iblandt Hedningerne: Hvor er deres Gud?

c. 1, 9. Ps. 42, 11. Micha 7, 10.

18. Saa skal Herren være midtjær for sit Land og spare sit Folk.

19. Og Herren skal svare og sige til sit Folk: See, jeg sender eder Kornet og Mosten og Olien, og I skulle mættes dermed, og jeg vil ikke ydermere give eder til Skjændsel iblandt Hedningerne.

v. 20.

20. Og den fra Norden vil jeg drive langt bort fra eder, og bortstøde ham i et tørt og (meget) øde Land, hans Ansigt mod Havet i Øster, og hans Ende til det yderste Hav; og hans Stank skal opfare, og hans onde Lugt skal opfare, thi han tog sig store Ting for at gjøre.

21. Frygt ikke, du Land! fryd dig og vær glad; thi Herren haver taget sig store Ting for at gjøre.

22. Frygter ikke, I Dyr paa Marken! thi Græsgangene i Ørken udgive Græs; thi (hvert) Træ bærer sin Frugt, Figen-træerne og Vintreterne give deres Fruk-

c. 1, 12. 3 Mos. 26, 4. 20.

23. Og I, Zions Børn! fryd og glæder eder i Herren eders Gud, thi han haver givet eder den Retfærdigheds Lærer, og han skal lade nedfare til eder Regn, ja

tidlig Regn og sildig Regn i den første (Maaned).

Ej. 61, 10. Hab. 3, 18. Hof. 6, 3. 3 Mos. 26, 4.

24. Og Boerne skulde være fulde med Korn, og Perskarrerne løbe over med Most og (ferst) Olie.

Drsfp. 3, 10.

25. Og jeg vil give eder Aarene igjen, som Græshoppen, Oldenborren og Kornormen og Aaalormen aade, (som vare) min store Hær, som jeg havde sendt paa eder.

c. 1, 4.

26. Og I skulde æde og mættes og love Herrens eders Guds Navn, som haver handlet med eder i underlige (Maader), og mit Folk skal ikke beskjæmmes evindeligen.

v. 19.

27. Og I skulde fornemme, at jeg er midt i Israels, og jeg er Herren eders Gud, og Ingen ydermere, og mit Folk skal ikke beskjæmmes evindeligen.

3. Capitel.

Boel spaaer om den Hellig-Aands Udøvelse i det nye Testaments Tid, og Guds Frelsing, 1-5, om Guds Domme over Kirkens Fjender, 6-22, om de Troendes evige Lyksalighed og Fjendernes Undergang, 23-26.

Og det skal stee derefter, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kjød, og eders Sønner og eders Døttre skulde prophete, eders Ældste skulde drømme Drømme, og eders unge Karle see Synere.

Ej. 44, 3. Ezech. 39, 29.

Ezech. 12, 10. Ap. G. 2, 16. 17; 8, 17; 10, 44.

2. Og end over Tjenere og over Tjenestepiger vil jeg i de samme Dage udgyde min Aand.

3. Og jeg vil give underlige Tegn i Himmelen og paa Jorden, (nemlig) Blod og Ild og Røgstøtter.

4. Solen skal omvendes til Mørkhed, og Maanen til Blod, førend Herrens den store og forfærdelige Dag kommer.

c. 2, 10. Ej. 13, 10 fg. Ezech. 32, 7.

5. Og det skal stee, at hver, som kalder paa Herrens Navn, skal undkomme; thi paa Zions Bjerg og i Jerusalem skal være Raad til at undkomme, saasom Herren haver sagt, og hos de Øvrige, som Herren kalder.

Ap. G. 2, 21. Rom. 10, 13.

6. Thi see, i de samme Dage og paa den samme Tid, naar jeg skal omvende Judæ og Jerusalems Fængsel, Jer. 33, 26. Ezech. 16, 53.

7. da vil jeg samle alle Hedningerne og føre dem ned til Josaphats Dal, og der vil jeg holde Dom med dem for mit Folks

og Israels, min Arvs, Skyld, som de have adspredt iblandt Hedningerne, og deelt mit Vand.

8. Og de have kastet Lod om mit Folk, og givet en ung Dreng for en Skjæge, og solgt en ung Pige for Vin, og de have drukket.

9. Og tilmed, hvad (have) I med mig (at gjøre), Tyrus og Sidon og alle Philisternes Grændser? mon I ville betale mig med et Vederlag, eller ville I vederlægge mig (dette)? letteligen, hasteligen vil jeg igjengive eders Vederlag paa eders Hoved,

1 Cor. 10, 22.

10. I, som have taget mit Sølv og mit Guld, og have indført mine deilige, yndige Ting i eders Templer;

11. og I have solgt Judæ Børn og Jerusalems Børn til Grækernes Børn, paa det I skulle føre dem langt fra deres Landemærke.

12. See, jeg opvækker dem fra det Sted, hvor I solgte dem hen, og jeg vil igjengive eders Vederlag paa eders Hoved.

Ezech. 37, 12. 13. Ej. 33, 1. Aab. 13, 10.

13. Og jeg vil sælge eders Sønner og eders Døttre i Judæ Børns Haand, og de skulde sælge dem til Sabæerne, til et Folk, som er langt borte; thi Herren haver talet det.

14. Naaber dette iblandt Hedningerne, helliger en Krig; opvækker de Vældige, lader alle Krigsmændene komme frem, (ja) drage op.

15. Slaaer eders Haffer sammen til Sværd, og eders Segle til Spyd; den Skrøbelige skal sige: Jeg er en vældig (Krigsmand).

16. Slaaer eder tilhobe og kommer, alle Hedninger trindt omkring, og samler eder! Herre, lad dine Vældige komme hid ned!

17. Hedningerne skulde opvækkes og fare op til Josaphats Dal; thi der vil jeg sidde at domme alle Hedningerne trindt omkring.

18. Udstrækker Seglen, thi Høsten er moden; kommer, farer ned, thi Vinperfen er fuld, Perskarrerne løbe over; thi deres Undergang er stor.

Aab. 14, 15. 18.

19. (Der skal være) Mængde (hos) Mængde i den bestemte (Doms) Dal; thi Herrens Dag er nær i den bestemte (Doms) Dal.

c. 1, 15; 2, 1.

20. Sol og Maane skulde blive sorte, og Stjernerne forholde deres Skin.

c. 2, 10. Ezech. 32, 7.

21. Og Herren skal brøle af Zion, og udgive sin Røst af Jerusalem, og Himme-
len og Jorden skulle bæve; men Herren
skal være en Tilflugt for sit Folk, og en
Befæstning for Israels Børn.

Jer. 25, 30; 2. 12. Ordsp. 18, 10.

22. Og I skulle fornemme, at jeg er
Herren eders Gud, som boer i Zion paa
mit hellige Bjerg, og Jerusalem skal worde
faare hellig, og Fremmede skulle ikke yder-
mere gaae igjennem den.

Ezech. 34, 31. Ps. 68, 17. Hab. 21, 27.

23. Og det skal skee, paa den samme
Dag skulle Bjergene dryppe med Most, og
Høiene skulle flyde med Mælk, og i alle

Strømme i Juda skal gaae Vand, og der
skal udgaae en Kilde af Herrens Hus, og
den skal vande Sittims Dal. Amos 9, 13.

24. Egypten skal blive (aldeles) øde,
og Edom skal blive til en (meget) øde Ørt,
for den Vold, (som de gjorde) Judæ Børn,
at de have udøst ustyldigt Blod i deres
Land.

25. Men Juda skal blive evindeligen, og
Jerusalem fra Slægt til Slægt.

26. Og jeg vil forklare deres Blod at
være ustyldigt, (hvisket) jeg ikke (tilførn)
havde forklaret at være ustyldigt; og Her-
ren boer i Zion.

v. 24. Hab. 6, 10. Ps. 9, 12. Ef. 8, 18.

Propheten Amos.

1. Capitel.

Amos, som spaaer i Kong Ufias Tid, taler
først i Almindelighed om Guds Domme, 1. 2,
der næst i Særdeleshed over Damascus og Sy-
rien, 3-5, over Philisterne, 6-8, over Tyrus,
9. 10, over Edom, 11. 12, over Ammons
Børn, 13-15.

De Ord, som Amos, der var iblandt Fæ-
hyrderne af Thefoa, saae over Israel
i Ufias, Judæ Konges, Dage, og i Zoro-
boams, Joas Sønns, Israels Konges,
Dage, to Aar før Jordstjælvet. Ezech. 14, 5.

2. Og han jagde: Herren skal brøle af
Zion og udgive sin Røst af Jerusalem,
og Hyrdernes Græsgange skulle sørge, og
Carmels Top blive tør.

Jer. 25, 30. Joel 3, 21; 1. 10.

3. Saa sagde Herren: For tre Damasci
Overtrædelsers Skyld og for fire vil jeg
ikke afvende det, fordi de have tørstet Gi-
lead med jernstarpe (Tærstevogne).

Ef. 17, 1 fg. Amos 1, 4. 5. 6 fg.

2 Sam. 12, 31. Ef. 28, 27. 28. Amos 1, 13.

4. Derfor vil jeg sende en Ild i Hafsals
Hus, og den skal fortære Benhabads Pa-
ladser.

Jer. 17, 27. 2 Kong. 8, 15.

5. Og jeg vil sønderbryde Stængerne i
Damascus, og udrydde Indbyggerne af
Aboens Dal, og den, som holder Spiret,
af Beth-Eden; og Folket af Syrien skal
bortføres til Kir, jagde Herren.

6. Saa sagde Herren: For tre Asfas
Overtrædelsers og for fire vil jeg ikke af-
vende det, fordi de have bortført (mit

Folk) med en fuldkommen Bortførelse, at
overantvorde dem til Edom. v. 3. 9.

7. Derfor vil jeg sende en Ild paa As-
fas Muur, og den skal fortære dens Pa-
ladser.

8. Og jeg vil udrydde Indbyggerne af
Asdod, og den, som holder Spiret, af
Aftlon; og jeg vil omvende min Haand
imod Ekron, og de skulle omkomme, som
ere overblevne af Philisterne, jagde den
Herre Herre.

9. Saa sagde Herren: For tre Thyri Over-
trædelsers og for fire vil jeg ikke afvende
det, fordi de overantvorbode (mit Folk) med
en fuldkommen Bortførelse til Edom, og
de kom ikke Brodres Pagt ihu. 2 Sam. 5, 11 fg.

10. Derfor vil jeg sende en Ild paa Thyri
Muur, og den skal fortære dens Paladser.

11. Saa sagde Herren: For tre Edoms
Overtrædelsers og for fire vil jeg ikke af-
vende det, fordi han forfulgte sin Broder
med Sværdet, og haver fordærvet sin
Barmhjertighed, og hans Brede haver al-
tid sønderrevet, og han holder sin Grum-
hed evindeligen.

12. Derfor vil jeg sende en Ild i The-
man, og den skal fortære Bozras Paladser.

1 Mof. 36, 15. Ef. 63, 1.

13. Saa sagde Herren: For tre Ammons
Børns Overtrædelsers og for fire vil jeg
ikke afvende det, fordi de sønderrev de
Frugtsommelige i Gilead for at udvide de-
res Landemærke.

14. Derfor vil jeg antænde en Ild paa Rabbas Mmur, og den skal fortære dens Paladser, under Skrig paa Krigens Dag, i Storm paa den Dag, (der er) Hvirvelvind.

Ps. 78, 9. Ps. 140, 8.

15. Og Malkom skal gaar i Fængsel, han og hans Hustru tillige, sagde Herren.

Jer. 49, 1. 3 fg.

2. Capitel.

Amos spaaer om Guds Domme over Moab, 1-3, over Juda, 4. 5, og over Israels, for adskillige svare Synders Skyld, 6-16.

Saa sagde Herren: For tre Moabs Overtrædelser og for fire vil jeg ikke afvende det, fordi han opbrændte Edoms Konges Been til Kalk.

2. Derfor vil jeg sende en Ild i Moab, den skal fortære Kirioths Paladser, og Moab skal døe i Bulder, ved Skrig, ved Trompetens Lyd.

3. Og jeg vil udrydde Dommeren midt af den, og ihjelslaae alle dens Hustru med ham, sagde Herren.

4. Saa sagde Herren: For tre Judæ Overtrædelser og for fire vil jeg ikke afvende det, fordi de foragtede Herrens Lov, og holdt ikke hans Skikke, og lode deres Løgne forføre sig, hvilke deres Fædre have vandret efter.

5. Derfor vil jeg sende en Ild i Juda, og den skal fortære Paladserne i Jerusalem.

Jer. 17, 27.

6. Saa sagde Herren: For tre Israels Overtrædelser og for fire vil jeg ikke afvende det, fordi de folgte en Retsfærdig for Penge, og en Fattig for et Par Skoe. c. 8, 6.

7. De hige efter, at Jordens Støv (kan komme) paa de Kinges Hoved, og forvende de Sagtnodiges Bei; og en Mand og hans Fader gif til (een) Pige for at vane hellige mit hellige Navn.

8. Og de boiede sig ned paa pantede Klæder ved hvert Alter, og drak i deres Gunders Huus Vin, (som de fik) af dem, som bleve straffede.

9. Og jeg, jeg fordærvede Amoriten fra deres Ansigt, hvis Høihed var som Cedres Høihed, og han var stærk som Egene, og jeg fordærvede hans Frugt oventil og hans Rødder nedentil. 4 Mos. 21, 21. 21 fg. 5 Mos. 2, 31.

10. Og jeg, jeg førte eder op af Egypti Land, og jeg førte eder i Ørken fyrrethve Mar, for at cie Amoriternes Land.

2 Mos. 12, 51. 5 Mos. 8, 2.

11. Og jeg opreiste af eders Sønner til Propheter, og af eders unge Karle til Nasirære; mon (det) ikke (være) saa, Israels Børn? siger Herren.

4 Mos. 6, 2. Dom. 13, 5.

12. Men I skienkede Nasiræerne Vin, og gave Befaling over Propheterne, sigende: I skulle ikke spaae.

4 Mos. 6, 3. Dom. 13, 4. 14.

13. See, jeg vil trykke eders Sted, som en Vogn trykker, der er fuld med Neg,

14. saa en Let skal ikke kunne flye, og den Stærke ikke bestyrke sig ved sin Kraft, og en Vældig ikke redde sit Liv.

Jer. 25, 35.

15. Og den, som tager fat paa Buen, skal ikke staae, og den, som er let paa sine Fødder, skal ikke redde sig, og den, som rider paa Hesten, skal ikke redde sit Liv.

16. Og den, som er stærk i sit Hjerte iblandt de Vældige, den skal flye nogen paa den samme Dag, siger Herren.

3. Capitel.

Amos forkynder fremdeles Israels Folk Herrens svare Straf, og formaner dem til at give Agt paa Guds Ord, som tales ved Propheterne, 1-8. Han taler Højningerne til at være Bidsner over Israels Synder, 9. 10; truer dem med Gjernernes Overfald, Blodsudgydelse og deres Alters og Huses Forstyrrelse, 11-15.

Hører dette Ord, som Herren taledes over eder, Israels Børn! over al den Slægt, som jeg førte op af Egypti Land, sigende:

2 Mos. 12, 37.

2. Jeg haver aleneste kjendt eder fremfor alle Slægter paa Jorden; derfor vil jeg (og) hjemføge over eder alle eders Misgjerninger.

5 Mos. 4, 31.

3. Mon to kunne gaar tilsammen, om de ikke ere eens med hverandre?

4. Mon en Løve brøler i Skoven, naar den haver ikke Rov? mon en ung Løve udgiver sin Røst af sin Hule, uden den haver fanget Noget?

Es. 31, 4.

5. Mon en Fugl falder i Strikken paa Jorden, naar der ikke (er sat) Snare for den? mon (Fuglefængeren) opløfter Strikken fra Jorden, naar den aldeles Intet haver fanget?

6. Blæser man i Trompeten i en Stad, og Folket skulde ei forfærdes? mon der kan være en Uhyffe i en Stad, og Herren haver ikke gjort den?

Es. 31, 2. Beger. 3, 37. Micha 1, 12.

7. Sandelig, den Herre Herre skal ikke gjøre Noget, uden han aabenbarer sin

Hemmelighed for sine Tjenere, Propheetne.

Malb. 1, 1.

8. En Løve brølede, hvo skulde ikke frygte? den Herre Herre haver talet, hvo skulde ikke spaae?

Isa. 3, 21.

9. Lader det høre paa Paladserne i Afsdod og paa Paladserne i Ægypti Land, og siger: Samler eder paa Samarias Bjerge, og seer mange Forstyrrelser midt i den og de Undertrykte midt i den.

10. Thi de vidste ikke at gjøre Ret, siger Herren, de, som samle Vold og Udelæggelse til Liggendefæ i deres Paladser.

11. Derfor sagde den Herre Herre saaledes: Fjenden (skal komme), ja trindt omkring Landet, og han skal gjøre, at din Styrke nedfarer fra dig, og dine Paladser skulle berøves.

12. Saa sagde Herren: Ligesom en Hyrde frier to Been eller en Drelæp af Løvens Mund, saa skulle Israels Børn fries, som boe i Samaria i et Hjørne af en Seng og hos en Sengestolpe.

13. Hører og vidner udi Jakobs Huns, siger den Herre Herre, naar Zebaoths Gud,

14. at paa den Tid, naar jeg vil hjemføge Israels Overtrædelser over ham, da vil jeg hjemføge over Bethels Altære, og Altærets Horn skulle afhugges og falde til Jorden.

Jer. 46, 21. Hos. 10, 15.

15. Og jeg vil slaae Winterhuset med Sommerhuset, og de Elfenbeenshuse skulle forgaae, og de mange Huse skulle faae Ende, siger Herren.

c. 6, 4.

4. Capitel.

Amos spaaer, at de Rige og Bældige i Israel og alt Folket, for de Fattiges Undertrykkelse, Afguderier og Haardnakkenheds Skyld, skulle føres fangne bort, 1-11; raader dem endnu til Omvendelse, og at betænke Guds Majestæt og Magt, 12. 13.

Hører dette Ord, I Basans Røer! som ere paa Samarias Bjerg, som undertrykke de Ringe, som knuse de Fattige, som sige til deres Herrer: Vær hid, at vi kunne drikke!

Ps. 22, 13.

2. Den Herre Herre haver svoret ved sin Hellighed: Vissestigen, see, de Dage komme over eder, at man skal optage eder med Baandshager, og eders Efterkommere med Fiskefroge.

Ej. 33, 6. Amos 8, 11.

3. Og I skulle gaae ud igjennem Risterne, hver hen for sig, og I skulle bortkaste det, (som er i) Paladset, siger Herren.

4. Kommer til Bethel, og gjører Over-

trædelse, I af Gilgal! gjører meget (deraf) med at overtræde, og fremfører eders Slagtoffere om Morgenen, eders Tiender efter tre Aar.

5 Mos. 14, 28.

5. Og gjører Røgoffer af Suurdeig til Takoffer, og udraaber om frivillige Offere, lader (Folket) høre det; thi I, Israels Børn! elste (det) saa, siger den Herre Herre.

Micha 2, 11.

6. Derfor haver jeg, jeg ogsaa giøet eder rene Tænder i alle eders Stæder, og Mangel paa Brød i alle eders Stæder; dog omvendte I eder ikke til mig, siger Herren.

Hos. 7, 10. Hag. 2, 17.

7. Og jeg, jeg haver ogsaa tilbageholdt Regnen for eder, da der vare endnu tre Maanedes til Høsten, og jeg lod regne over en Stad, men over en anden lod jeg ikke regne; en Deel fik Regn, og en anden Deel, som det ikke regnede paa, blev tør.

1 Kong. 17, 1. Jer. 11, 4. Luc. 4, 25. Is. 5, 17.

8. Og to eller tre Stæder dankedes omkring til een Stad for at drikke Vand, og møttedes ikke; dog omvendte I eder ikke til mig, siger Herren.

Jer. 14, 3.

9. Jeg slog eder med Tørke og med brændt Korn, eders Havers og eders Vinngaardes og eders Figentræers og eders Oliegaardes mange (Frugter) aad Raalommen; dog omvendte I eder ikke til mig, siger Herren.

Hag. 1, 11. Joel 1, 4. 5 Mos. 28, 38.

10. Jeg sendte Pestilentske iblandt eder efter Ægyptens Viis, jeg ihjelslog eders unge Karle med Sværdet, samt eders Heste, som bleve fangne, og jeg lod Stank af eders Leire opstige i eders Næse; dog omvendte I eder ikke til mig, siger Herren.

2 Mos. 9, 3. Ej. 10, 24. 26.

11. Jeg omkastede (Rogle) iblandt eder, som Gud omkastede Sodom og Gomorra, og I vare som en rygende Brand, der reddes af en Ild; dog omvendte I eder ikke til mig, siger Herren.

1 Mos. 19, 21. 25. 5 Mos. 29, 23. Ej. 11, 8.

12. Derfor vil jeg saaledes gjøre ved dig, Israel! efterdi at jeg saaledes vil gjøre ved dig, da bered dig, o Israel! til at møde din Gud.

13. Thi see, (han) danner Bjergene, og skaber Veiret, og kundgør et Menneſke, hvad hans Tanke er, han gjør Morgensdøden (og) Mørket, og træder paa Jordens Høie; den Herre Zebaoths Gud er hans Navn.

Ps. 104, 20.

Ej. 54, 5. Jer. 10, 16. Hos. 12, 6. Amos 5, 27.

5. Capitel.

Amos beklager Israels Huses Ulykke, som overhængte dem, medmindre de itide vilde afstaae fra deres Uretfærdighed, Gjenfridighed og Haardhed imod de Fattige, 1-13; raader dem til at søge det Gode og hade det Onde; hvis de ikke vilde det, skulde de haardeligen straffes; han bebrejder dem og truer dem for deres hykelske Gudstjeneste og Afguder, 14-27.

Hører dette Ord, som jeg optager over eder, et Klagemaal (over eder), Israels Huis!

2. Israels Vومfru er falsken, hun skal ikke opstaae mere; hun er forladt i sit Land, der er Ingen, som opreiser hende.

3. Thi saa sagde den Herre Herre: I den Stad, af hvilken udgaar Tusinde, skulle Hundrede blive tilovers, og i den, af hvilken Hundrede gaar ud, skulle blive Ti tilovers for Israels Huis.

4. Thi saa sagde Herren til Israels Huis: Søger mig, saa skulle I leve. 1 Køn. 28, 9.

5. Og søger ikke Bethel, og kommer ikke til Gilgal, og gaar ikke frem til Beersheba; thi Gilgal skal vist bortføres, og Bethel skal blive til Forsængelighed.

Hof. 4, 15; 10, 5.

6. Søger Herren, saa skulle I leve, at han skal ikke komme heftig over Josefs Huis som en Ild og fortære, og der skal Ingen være, som udslukker i Bethel;

Ej. 55, 6. Jer. 17, 27. Ezech. 20, 47. Hof. 8, 14. Amos 3, 14.

7. I, som ombønde Ret til Malurt, og lade Retfærdighed ligge paa Jorden.

Ej. 5, 20. Amos 6, 12.

8. Den, som gjør Sybstjernen og Orion, og ombønder Dødens Skygge til Morgen, og gjør Dagen, at den bliver mørk som Natten, den, som kalder ad Havets Bunde og udøser dem ovenpaa Jorden, — Herren er hans Navn,

Ej. 13, 10. Job 38, 31. Pf. 104, 20. Amos 9, 6.

9. den, som vederkvæger sig ved Dødelæggelse over den Stærke, at Dødelæggelsen kommer over Befæstningen.

10. De hade den, som straffer (dem) i Porten, og have Vederstyggelighed til den, som taler fuldkommneligen.

Ej. 29, 21.

11. Derfor, fordi I traadte paa den Fattige, og I toge Korns tunge (Rente) af ham, (saa) hade I (vel) bygget Huse af hugne Stene, men I skulle ikke boe i dem, I have plantet onskelige Viingaarde, men I skulle ikke drikke Vin af dem.

Ordspr. 22, 16. Zeph. 1, 13. 5 Mos. 28, 30.

12. Thi jeg fjender eders mange Overtrædelser og eders stærke Synder; de trænge den Retfærdige, tage Forsoning, og bøie (Retten) for de Fattige i Porten.

13. Derfor maa den, som vilde undervise (eder), tie paa den samme Tid; thi det er en ond Tid.

Micha 2, 3.

14. Søger Godt og ikke Ondt, paa det I maae leve; og saa skal den Herre Zebaoths Gud være med eder, jaasom I sagde.

Pf. 97, 10. Rom. 12, 9.

15. Hader Ondt og elsker Godt, og bestiller Dom i Porten; maaskee Herren, den Zebaoths Gud, maatte vorde det Overblevne af Joseph naadig.

Pf. 34, 15. Ej. 1, 16. Micha 3, 2.

16. Derfor, saa sagde Herren, den Herre Zebaoths Gud: Der (skal være) Hylen paa alle Gader, og de skulle sige i alle Stræder: Ho, ho! og de skulle kalde en Algermand til Sorg, og Hylen skal være hos dem, som forstaae sig paa (at holde) en Klage.

Joel 1, 11.

17. Og (der skal være) Hylen i alle Viingaarde; thi jeg vil fare midt igjennem dig, siger Herren.

Joel 1, 12.

18. Vee dem, som begjære Herrens Dag! hvortil (tjener) den eder? Herrens Dag, den er Mørkhed og ikke Lys,

v. 20. Jer. 30, 7 fg.

19. ligesom naar En flyr for Løvens Ansigt, og Bjørnen møder ham, og (som) En kommer i Huset og hælber sig med sin Haand til Væggen, og Slangen bider ham.

Jer. 48, 44. Amos 9, 3.

20. Er ikke Herrens Dag Mørkhed og ikke Lys? og (den er) Dunkelhed, og (der er) ikke Skin paa den.

v. 18. Joel 2, 2. Zeph. 1, 14. 15.

21. Jeg haver hadet, (ja) foragtet eders Høitider, og jeg vil ikke lugte eders Forbudsdage.

Ej. 1, 12. 13. Jer. 6, 20. Mal. 2, 3.

22. Thi om I end offre mig Brændoffere og eders Madoffere, saa haver jeg dog ikke Behagelighed dertil, og jeg vil ikke see til eders fede Ovægs Takoffer.

Ej. 1, 11. Jer. 6, 20.

23. Tag bort fra mig dine Sanges Mangfoldighed, og jeg gider ikke hørt dine Psalteres Lovsange.

Pf. 81, 3.

24. Men lad Ret hidvælde sig som Vandene, og Retfærdighed som en stærk Bæk.

25. Mon I have fremført mig Slagtoffere og Madoffere i Orken i fyrrethve Nar, o Israels Huis?

Ap. G. 7, 42.

26. Ja, I have baaret eders Molechs Hytte og Chiim, eders Billeder, eders Gunders Stjerne, som I gjorde eder. Ap. Br. 7, 43.

27. Og jeg vil bortføre eder (herfra) paa hiin Side Damascus, sagde Herren; Zebaoths Gud er hans Navn.

c. 4, 13. Ef. 51, 5.

6. Capitel.

Amos truer Juda og Israels med Bortførelse for deres Bespottelses, Afguderis og overdaadige Levnets Skyld, 1-8. Han forkynder dem, at Straffen skulde haardelegen komme, fordi de ikke havde villet lade sig paaminde, 9-14.

Vee de Trygge i Zion, og dem, som forlade sig paa Samarias Bjerg, de Navnkundige af de Fornemste iblandt Folkene, og til hvilke de af Israels Huus komme.

Jer. 5, 17; 48, 7.

2. Gaaer forbi Calne og seer, og gaaer derfra til Hamath, den store (Stad), og drager ned til Philisternes Gath; mon (de ikke vare) bedre end disse Riger? mon deres Landemærke ikke var større end eders Landemærke? 1 Mosf. 10, 10. 2 Kong. 18, 34 fg.

3. I, som vanke hid og did for (at undgaac) en ond Dag, og holde eder dog nær til Volds Sæde;

v. 1. c. 5, 18; 9, 10.

4. de, som sove paa Elfenbens Senge og række sig paa deres Senge, og æde Lam af Hjorden og Kalve midt af de Fedede,

c. 3, 15.

5. som gjøre Melodier efter Psalternes Lyd, og optænke sig Instrumenter til Sang, som David,

Ef. 5, 12.

6. som drikke Viin af Skaaler, og salve sig med den ypperste Olie; men de bekhvire sig ikke over Josephs Fortryrelse.

7. Derfor skulde de nu bortføres fremmest iblandt de Bortførte, og Hæstebud hos dem, som rækkede sig, skal fattes.

v. 4. Jer. 16, 5 fg.

8. Den Herre Herre haver svoret ved sig selv, siger Herren, den Zebaoths Gud: Jeg haver Vederstyggelighed til Jakobs Hovmodighed, og hader hans Paladser; derfor vil jeg overantvorde Staden og dens Fylde.

Jer. 49, 13; 51, 14. Amos 8, 7. 1 Petr. 5, 5.

9. Og det skal skee, om der vare overblevne ti Mænd i eet Huus, da skulde de døe.

10. Og hans næste Slægt skal optage ham og opbrænde ham, at udbære Benene af Huset, og han skal sige til den, som er ved Siderne i Huset: Mon endnu (være flere) hos dig? og han skal sige: Ingen; da skal han sige: Vi stille! thi man har

ikke (villet lade sig) paaminde i Herrens Navn.

11. Thi see, Herren haver budet (det), og skal slaac det store Huus, at det sprækter, og det lille Huus, at det revner.

12. Mon Heste skulde løbe paa Klippen? mon man skal pløie der med Oxene? thi I omvende Ret til Galde, og Retfærdigheds Frugt til Malurt,

c. 5, 7. Ef. 5, 20.

13. I, som glædes ved ingen Ting, som sige: Have vi ikke taget os Horn ved vor Styrke?

14. Thi see, jeg opreiser et Folk over eder, Israels Huus! siger Herren, den Zebaoths Gud, og de skulde fortrykke eder fra (der), hvor man kommer fra Hamath, indtil Bækken paa den flette Mark.

Josf. 13, 3. 5. 4 Mosf. 34, 5. 8.

7. Capitel.

Amos forkynder ved Syner Israels Børn Hunger, Krig, Ødelæggelse og Fængsel, og spaaer især imod Jeroboams Huus, 1-9. Da Præsten i Bethel, Amasia, anklager Amos og ei vil, at han skal spaae i Israels Land, foreholder han ham, at Gud havde kaldet ham dertil, og forkynder ham hans og hans Huses Fængsel, Ulykke og Undergang, 10-17.

Saa lod den Herre Herre mig see, og see,

En, som dannede Græshopper, da Høstgrøden begyndte at opkomme, og see, (der var) Høstgrøde, efterat Kongen havde ladet afsbugge Græsjet.

2. Og det skede, der de havde fuldenbt at æde Urterne i Landet, at jeg sagde: Herre Herre, tilgiv dog! hvorledes skal Jakob kunne bestaae? thi han er (jo) ringe.

3. (Da) angrede dette Herren; det skal ikke skee, sagde Herren.

1 Mosf. 18, 26.

4. Saa lod den Herre Herre mig see, og see, den Herre Herre kaldte, at gaae iredte (med dem) ved Ilden; og den fortærede en stor Afgrund, og den fortærede et Stykke Land.

5. Og jeg sagde: Herre Herre! lad dog af, hvorledes skal Jakob kunne bestaae? thi han er ringe.

4 Mosf. 11, 2. Ps. 39, 14.

6. Saa angrede dette Herren; ogjaa det, det skal ikke skee, sagde den Herre Herre.

v. 3.

7. Saa lod han mig see, og see, Herren stod paa en Muur, (som var bygget efter) en Blysnor, og han havde en Blysnor i sin Haand.

8. Og Herren sagde til mig: Hvad seer du, Amos? og jeg sagde: En Blysnor; da

sagde Herren: See, jeg vil lægge en Blysnor midt iblandt mit Folk Israhel; jeg vil ikke ydermere blive ved at gaac det forbi.

c. 8, 2.

9. Men Isaks Høie skulle ødelægges, og Israels Helligdomme skulle blive øde, og jeg vil gjøre mig rede imod Zeroboams Huus med Sværdet.

10. Da sendte Amazia, Præsten i Bethel, til Zeroboam, Israels Konge, sigende: Amos haver gjort et Forbund imod dig inde i Israels Huus, Landet kan ikke taale alle hans Ord.

Jer. 38, 4.

11. Thi saa sagde Amos: Zeroboam skal døe ved Sværdet, og Israhel skal vist bortføres af sit Land.

12. Og Amazia sagde til Amos: Du Seer! gaa, flyh du til Judæ Land, og æd der Brød, og spaa der.

13. Men du skal ikke blive ved ydermere at spaae i Bethel; thi det er Kongens Helligdom, og det er Rigets Huus.

14. Da svarede Amos og sagde til Amazia: Jeg var ikke en Prophet, og jeg var ikke en Prophets Søn, men jeg var en Tæhyrde, og En, som sankede vilde Vordbær.

15. Men Herren tog mig fra (at gaac) efter Hjorden, og Herren sagde til mig: Gaa, spaa for mit Folk Israhel.

16. Og nu, hør Herrens Ord: Du siger: Du skal ikke spaae imod Israhel, og ikke (lade Ord) dryppe imod Isaks Huus.

Micha 2, 6. Esch. 21, 2.

17. Derfor sagde Herren saaledes: Din Hustru skal bedrive Horeri i Staden, og dine Sønner og dine Døtre skulle falde ved Sværdet, og dit Land deles med Snonren, og du, du skal døe i et ureent Land, og Israhel skal visseligen bortføres af sit Land.

8. Capitel.

Amos forestiller endnu ved et Syn Israels Ødelæggelse for deres Ubarmhertigheds, Gjerrigheds og Bedrageries Skyld, 1-6; truer dem haardeligen med svare Domme, og især, at Guds Ord skulle blive hørt for dem, 7-14.

Saa lod den Herre Herre mig see, og see, (der stod) en Kurv med Sommerfrugt.

2. Og han sagde: Hvad seer du, Amos? og jeg sagde: En Kurv med Sommerfrugt; da sagde Herren til mig: Enden kommer til mit Folk Israhel, jeg

vil ikke ydermere blive ved at gaac det forbi.

Jer. 1, 11. 13. Esch. 4, 2. Amos 7, 8.

3. Men Sangene i Templet skulle hyle paa den samme Dag, sagde den Herre Herre; (der skulle være) mange døde Kroppe, man skal stikende faste (dem) bort paa alle Steder.

4. Hører dette, I, som opsluge den Fattige, og (det) for at komme de Elendige i Landet til at høre op,

5. sigende: Naar vil Nymaanen gaac forbi, at vi maae sælge Kornvarer, og Sabbaten, at vi maae lade op for Korn, at gjøre Epha liden, og at gjøre Sekelen stor, og at forvende Vægtstaaerne med Svig?

Neh. 10, 31; 13, 15. Jer. 17, 22.

6. at købe de Ringe for Penge, og den Fattige for et Par Skoe, at vi maae sælge det Ufsaldne af Kornet?

c. 2, 6.

7. Herren haver svoret ved Jakobs Ypperlighed: Jeg vil ikke glemme alle deres Gjerninger evindeligt.

c. 6, 8.

8. Skulde Landet ikke bæve for dette, og hver, som boer derudi, sørge? ja, det skal altsammen opfare som en Strøm og bortdrives og nedscænkes som (af) Ægypti Strøm.

c. 9, 5. Es. 57, 20.

9. Og det skal skee paa den samme Dag, siger den Herre Herre, da vil jeg lade Solen nedgaac om Middagen, og lade Landet blive mørkt om lys Dag.

Jer. 15, 9.

10. Og jeg vil omvende eders Høitider til Sorg, og alle eders Sange til Klagemaal, og føre Sætte op over alle Landet, og gjøre hvert Hoved skaldet; og jeg vil give det Korrekt som over en eneste Søn, og det Sidste deraf skal være som en bitter Dag.

Esch. 12, 10. Jer. 6, 26. Luc. 7, 12.

11. See, de Dage komme, siger den Herre Herre, at jeg vil sende Hunger i Landet, ikke Hunger efter Brødet, og ei Tørst efter Vandet, men efter at høre Herrens Ord.

c. 4, 2; 9, 13. 1 Sam. 3, 1.

12. Og de skulle vanke hid og did, fra Hav indtil Hav, og fra Norden og indtil Østen; de skulle løbe omkring at søge efter Herrens Ord, og ikke finde (det).

13. Paa den samme Dag skulle de deilige Somfruier og de unge Karle forsmægte af Tørst,

14. de, som sværge ved Samarias Skyld og sige: (Saa sandt) din Gud lever, Dan! og (saa sandt) Beerfhabas Wiis lever! og de skulle falde og ikke opstaae mere.

1 Kong. 12, 29. Es. 10, 26 fg.

9. Capitel.

Amos forestiller endnu ved et Syn Israels visse Udelæggelse, og at Intet skal reddes dem af Guds Haand, 1-10. Han spaaer om Guds Folks Frelstning ved Christum, og Hedningernes Omvendelse, og den lyttelige Tilstand, de da skulle komme til, 11-15.

Jeg saae Herren staae paa Alteret, og han sagde: Slaa Knappen, at Dørtærsterne bæve, og slaa dem, ja dem alle, paa Hovedet, og det Sidste af dem vil jeg ihjelslaae med Sværdet; der skal Ingen, som flyer, undslippe af dem, og Ingen, som er indkommen, reddes af dem.

2. Om de end grove sig ned i Helvede, skal (dog) min Haand hente dem derfra, og om de end opføre i Himmelen, vil jeg dog kaste dem ned derfra. Pf. 139, 8.

3. Og om de end skjulte sig paa Carmels Top, vil jeg oplede dem derfra og hente dem, og om de skjulte sig for mine Vine paa Havets Bund, vil jeg dog der befale Slangen, at den skal bide dem.

Obad. v. 4. Amos 5, 19.

4. Og om de gif (end) i Fængsel for deres Hjendres Ansigt, vil jeg dog derfra befale Sværdet, at det skal ihjelslaae dem, og jeg vil sætte mit Fod over dem til det Onde og ikke til det Gode. Jer. 44, 11.

5. Thi den Herre, Herre Zebaoth, naar han rører ved Jorden, da maa den smelte, og alle Indbyggere derudi skulle sørge, og den skal altsammen fare op som en Strøm, og nedscænkes som (af) Egypti Strøm. c. 5, 8.

6. Han er den, som bygger sine høie (Sale) i Himmelen og grundfæster sin Klynge paa Jorden, den, som kalder ad Vandene i Havet og udøser dem ovenpaa Jorden, Herren er hans Navn.

c. 5, 8. 2 Mos. 6, 3.

7. Mon I ikke være mig som Morianerens Børn, o Israels Børn? siger Her-

ren; mon jeg ikke haver opført Israel af Egypti Land, og Philisterne af Caphthor, og Syrerne af Kir? 2 Mos. 12, 51. Jer. 47, 4.

8. See, den Herre Herres Vine (see) paa et syndigt Rige, og jeg vil udslætte det fra (at være) paa Jorden; dog vil jeg ikke plat udslætte Jakobs Huus, siger Herren.

Pf. 33, 18.

9. Thi see, jeg befaler det, og vil lade Israels Huus fare hid og did iblandt alle Hedningerne, som Kornet farer hid og did i Soldet, og der skal ikke falde en liden Steen til Jorden.

10. Alle Syndere af mit Folk skulle døe ved Sværdet, de, som sige: Ulykken skal ikke naae os eller komme os tilforn. c. 6, 2.

11. Paa den saanne Dag vil jeg opreise Davids den faldne Hytte, og jeg vil gjærde Revnerne paa dem, og opreise det Nedbrudte derpaa, og bygge den som i gamle Dage; Ap. 6, 15, 16. Jer. 24, 6; 31, 28; 45, 4.

12. paa det de skulle besidde det Overblevne af Edom og alle Hedningerne, som ere kaldte efter mit Navn, siger Herren, som gjør dette.

13. See, de Dage komme, siger Herren, at Plovmanden skal naae Høstmanden, og den, som træder Viindruer, (skal naae) den, som langsomt udkaster Sæden, og Bjergene skulle dryppe med Most, og alle Høiene smelte. Joel 3, 23.

14. Og jeg vil omvende mit Folks Israels Fængsel, og de skulle bygge de ødelagte Stæder og boe (der), og plante Viin gaarde og driffe Viin af dem, og de skulle gjøre Haver og æde Frugt af dem.

5 Mos. 30, 3. Jer. 29, 14. Ef. 53, 12; 61, 4; 65, 21.

15. Og jeg vil plante dem i deres Land, og de skulle ikke hvernere oprykkes af deres Land, som jeg haver givet dem, sagde Herren din Gud.

Propheten Obadias.

Obadias spaaer imod Edomiterne og truer dem med stor Straf for deres Hovmodigheds og Ubarmhjertigheds Skyld imod Israels Børn, 1-16; men trøster de bødserdige Israellitter med Besrielse fra Hjenderne, Formerselse og Salighed i Christo, som skal bebudes ved Christi Tjenere, 17-21.

Obadias Syn: Saa sagde den Herre Herre om Edom: Vi have hørt Ti-

dende fra Herren, og et Bud er sendt iblandt Hedningerne, (som siger:) Staaer op, og lader os staae op over dem til Krig.

Jer. 49, 14.

2. See, jeg haver gjort dig ringe iblandt Hedningerne; du er saare foragtet.

3. Dit Hjertes Hovmodighed haver be- draget dig, du, som boer i en Klippes Rister,

i din høie Volig, som siger i dit Hjerte: Hvo vil kaste mig ned til Jorden? 4 Mos. 24, 21.

4. Om du end soer saa høit op som Drænen, og om du satte din Næde iblandt Stjernerne, vil jeg dog kaste dig ned derfra, siger Herren. Ser. 49, 16.

5. Dersom Tyde (vare komne) til dig, dersom Ødelæggere vare komne om Natten, — hvorledes er du udryddet? — mon de ikke (da) skulde have stjaalet (saa meget, som var) nok for dem? om Viinholdere vare komne til dig, havde de ikke ladet (nogle) Viinquiste blive tilovers?

6. (Men) hvorledes ere de Ting opledte, (som) Esau (havde? hvorledes) ere hans skjulte Viggendefæ opsogte?

7. Alle dine Pagtes Mænd have ladet dig fare til Landemærket, dine Fjendsmænd have bedraget dig, de have faaet Overhaand over dig; (de, som æde) dit Brød, skulde lægge en Byld under dig, (der) er ingen Forstand i ham. Ser. 38, 22. Ps. 41, 10. Dan. 11, 26.

8. Mon (det) ikke (skal stee) paa den samme Dag, siger Herren, at jeg vil omkomme Bise af Edom, og Forstand af Esaus Bjerg? Ef. 29, 14 fg.

9. Og dine Vældige, o Theman! skulde forstrækkes saare, paa det hver af Esaus Bjerg skal udryddes ved Mord. Ser. 49, 7.

10. For Vold imod din Broder Jakob skal Stam skjule dig, og du skal udryddes evindeligt.

11. Paa den Dag, du stod tvært over for (ham), paa den Dag, de Fremmede førte hans Hær fangen, og Udlændinge gif ind ad hans Porte og kastede Lod over Jerusaleem, (da var) du ogsaa som En af dem.

12. Du skulde da ikke ville seet paa din Broders Dag paa den Dag, han blev fremmed, og ikke have glædet dig over Børn paa den Dag, de omkom, ikke heller gjort din Mund stor paa Trængsels Dag. Micha 4, 11.

13. Du skulde ikke draget ind ad mit Folks Port paa dets Fordærvelses Dag, du skulde ikke have seet med Øyst, ogsaa du, paa dets Ulykke paa dets Fordærvelses Dag; og du skulde ikke have udstrakt (din Haand) til dets Guds paa dets Fordærvelses Dag.

14. Og du skulde ikke staaet paa Veiskjellet, at udrydde dets Undkomne, og du skulde ikke overantvordet dets Overblevne paa Trængsels Dag.

15. Thi Herrens Dag er nær over alle Hedningerne; ligesom du gjorde, skal dig stee, dit Vederlag skal komme igjen paa dit Hoved. 2 Mos. 21, 23 fg. Ps. 137, 8. Ser. 50, 15. 29.

16. Thi ligesom I have drukket paa mit hellige Bjerg, saa skulde alle Hedningerne drikke stedse, ja, de skulde drikke og opsluge og være, som de havde ikke været. Ps. 75, 9.

17. Men der skulde (end) være (Nogle), som skulde undkomme, paa Zions Bjerg, og de skulde være Hellige, og Jakobs Huns skal eie deres Eiendom.

18. Og Jakobs Huns skal være en Fld, og Josephs Huns en Lue, men Esaus Huns (skal være) Halm, og de skulde brænde dem og fortære dem, og der skal ingen Overbleven være for Esaus Huns, thi Herren haver talet det. Mal. 4, 1.

19. Og de, (som boe) mod Sonden, skulde eie Esaus Bjerg, og de, som boe paa Eletten, skulde eie Philisterne, ja, de skulde eie Ephraims Mark og Samarias Mark, og Benjamin skal eie Gilead.

20. Og de Bortførte af denne Israels Børns Hær (skulde eie) det, som var de Cananiters, indtil Zarpeth, og de Bortførte af Jerusaleem (det), som er i Sepharad; de skulde eie Stæderne mod Sonden. 1 Kong. 17, 9.

21. Og Fjelsere skulde opkomme paa Zions Bjerg at dømme Esaus Bjerg, og Riget skal høre Herren til. Micha 4, 7.

Propheten Jonas.

1. Capitel.

Jonas faaer Befaling af Gud at prædike Omvendelse for de Niniviter, 1. 2. Han vil undslippe og begiver sig til Steds fra Soppes af, men Skibet overskaldes af en haar Storm, 3-5. Jonas giver sin Synd tilskende, efterat Stibsfolkene ved Lod havde erfaret, at han var Skyld i

denne Ulykke, 6-11. De kaste Jonas efter hans eget Raad i Søen, saa bliver Veiret og Havet stille, 12-16.

Og Herrens Ord skede til Jonas, Amithai Son, sigende: 2 Kong. 14, 25.

2. Gjør dig rede, gik til Ninive, den

store Stad, og raab over den; thi deres Ondskab er opkommen for mit Ansigt.

c. 3, 2.

3. Men Jonas gjorde sig rede at flye til Tharsis fra Herrens Ansigt, og kom ned til Zapho, og fandt et Skib, som vilde fare til Tharsis, og gav Fragt derfor, og nedsteg derudi at fare med dem til Tharsis fra Herrens Ansigt.

Josf. 19, 46.

4. Og Herren fastede et stort Veir paa Havet, og der var en stor Storm paa Havet, at man tænkte, Skibet skulde sønderbrydes.

Matth. 8, 24. Ap. G. 27, 14 fg. Ps. 107, 25.

5. Og Skibsfolkene frygtede, og de raabte, hver til sin Gud, og de fastede Nedstabet, som var udi Skibet, i Havet, at det maatte lettes for dem; men Jonas var nedstegen ved Siderne i Skibet, og laae og sov hart.

2 Kong. 17, 29.

6. Men Styrmanden gik til ham og sagde til ham: Hvi sover du saa hart? staa op, kald paa din Gud, maaskee Gud vilde tænke mildelig paa os, at vi ikke forgaae.

7. Og de sagde, den Ene til den Anden: Kommer, og lader os kaste Lod, at vi kunne fornemme, for hvis Skyld dette Onde er over os; og de fastede Lod, og Lodden faldt paa Jonas.

Josf. 7, 18.

8. Da sagde de til ham: Kundgjør os dog, for hvis Skyld dette Onde er over os? hvad er din Gjerning, og hvorfra kommer du? hvad er dit Land, og af hvad Folk er du?

9. Og han sagde til dem: Jeg er en Ebærer, og jeg frygter Herren, Himmelens Gud, som haver gjort Havet og det Tørre.

1 Mosf. 1, 9, 10.

10. Da frygtede Mændene sig ganske meget, og de sagde til ham: Hvorfor gjorde du det? thi Mændene vidste, at han flyede fra Herrens Ansigt, thi han havde kundgjort dem (det).

11. Fremdeles sagde de til ham: Hvad skulle vi gjøre dig, at Havet kan stilles for os? thi Havet foer frem og stormede.

12. Og han sagde til dem: Optager mig og kaster mig i Havet, saa stilles Havet for eder; thi jeg veed, at den store Storm er over eder for min Skyld.

13. Og Mændene roede for at føre (Skibet) tilbage til det Tørre, men de kunde ikke; thi Havet foer frem og stormede over dem.

14. Da raabte de til Herren og sagde:

Alf Herre! lad os ikke omkomme for denne Mands Sjæls Skyld, og læg ikke ulykkelig Blod paa os! thi du, Herre! haver gjort, saasom dig behagede.

15. Og de optog Jonas og fastede ham i Havet; da stod Havet stille fra sin heftige Brusen.

Matth. 8, 26.

16. Og Mændene frygtede Herren ganske meget, og offrede Herren Slagtoffer og lovede Løfter.

v. 19.

2. Capitel.

Jonas opsluges af en stor Fisk, i hvis Bug han bliver tre Dage og tre Nætter. 1. Han beder inderlig i sin Sjæls Angest og Rød, og takker Gud for Bønhoørelse, 2-10. Fisken udspyer ham paa det Tørre, 11.

Og Herren besiftede en stor Fisk at opsluge Jonas, og Jonas var i Fiskens Liv tre Dage og tre Nætter.

Matth. 12, 40; 16, 4. Luc. 11, 29.

2. Og Jonas bad til Herren sin Gud fra Fiskens Liv.

3. Og han sagde: Jeg raabte til Herren af min Angest, og han svarede mig; jeg fik af Helvedes Bug, du hørte min Røst.

Ps. 50, 15. Ps. 120, 1.

4. Thi du havde kastet mig i Dybet, midt i Havet, og Floden omringede mig; alle dine Bøer og dine Bølger gik over mig.

Ps. 42, 8.

5. Og jeg, jeg sagde: Jeg er udfastet fra dine Dine; dog vil jeg blive ved at see til dit hellige Tempel.

Ps. 31, 23.

6. Vandene omgave mig indtil Sjælen, Afgrunden omringede mig, der var Tang viklet om mit Hoved.

7. Jeg sank ned til Bjergenes Grunde, Jordens Stænger vare om mig evindelig; men du, Herre min Gud! opførte mit Liv fra Jordærvælse.

Ps. 103, 4.

8. Der min Sjæl forsmægtede udi mig, kom jeg Herren ihu, og min Bøn kom til dig i dit hellige Tempel.

Ps. 18, 7.

9. De, som tage vare paa falske Forsængeligheder, de forlade deres Fromhed.

10. Men jeg, jeg vil med Tassigelses Røst offere til dig, jeg vil betale det, jeg haver lovet; Salighed (hører) Herren til.

Ps. 50, 14. Ps. 116, 17.

11. Og Herren talede til Fisken, og den udspjede Jonas paa det Tørre.

3. Capitel.

Jonas faaer anden Gang Befaling at prædike for de Niniviter, og han efterkommer Guds

Befaling, 1-4. Folket omvender sig til Gud, og Herren angrev det Onde, som han havde truet dem med, 5-10.

Og Herrens Ord skede anden Gang til Jonas, sigende:

2. Gjør dig rede, gaa til Ninive, den store Stad, og raab for den den Prædiken, som jeg taler til dig. c. 1, 2.

3. Og Jonas gjorde sig rede og gik til Ninive efter Herrens Ord; og Ninive var en stor Stad for Gud, tre Dages Rejse. c. 4, 11.

4. Og Jonas begyndte at gaa ind i Staden een Dags Rejse, og raabte og sagde: Der ere endnu fyrrethve Dage, saa skal Ninive omkastes.

5. Da troede Folket i Ninive paa Gud, og de lode udraabe en Faste og klædte sig med Sække, baade deres Store og deres Smaa.

Matth. 12, 41. Luc. 11, 32. Joel 1, 14; 2, 15.

6. Der den Sag kom for Kongen af Ninive, da stod han op fra sin Throne, og afslagde sin herlige Kappe af sig, og bedækkede sig med en Sæk, og sad i Asken. v. 8.

7. Og han lod udraabe og fige i Ninive efter Kongens og hans store (Mænds) Befaling, sigende: Hverken Menneſte eller Dyr, hverken Ørne eller Faar ſkulde ſmage Noget, de ſkulde ei fødes og ei drikke Vand.

8. Men de ſkulde bedækkes med Sække, baade Menneſter og Dyr, og raabe til Gud ſtærkeligen, og de ſkulde omvende ſig, hver fra ſin onde Veie, og fra Vold, ſom er i deres Hænder. Jer. 4, 8; 18, 11; 25, 5.

9. Hvo veed? Gud maatte vende om og angre det, og vende om fra ſin grumme Brede, at vi ikke forgaae. Joel 2, 14.

10. Og Gud ſaae deres Gjæringer, at de omvendte ſig fra deres onde Veie; og Gud angrede det Onde, ſom han havde tallet til at gjøre dem, og gjorde det ikke. Jer. 18, 8; 26, 19.

4. Capitel.

Jonas fortryder paa, at Gud ſparer Staden, tænken- de, at han nu blev anſeet ſom en Pøgner, og beder i Utaalmodighed, at han maatte døe, 1-3. Herren ſtraffer Jonas baade med Ord og med et Teg- n, ſom han gjorde for ham paa et

Riſajon, og beviſer for ham, hvor ubilligen han vredes herover, 4-11.

Da gjorde det Jonas ganſke meget ondt, og hans (Brede) optændtes.

2. Og han bad til Herren og ſagde: Al Herre! var dette ikke mit Ord, der jeg var endnu i mit Land? derfor forekom jeg (det) og flyede til Tharſis; thi jeg vidſte, at du er en naadig og barmhertig Gud, langmodig og af ſtor Miſkundhed, og angrev det Onde. 2 Moſ. 34, 6 ſg. Joel 2, 13.

3. Og nu, Herre! tag dog min Sjæl fra mig; thi det er mig bedre at døe end at leve. 1 Kong. 19, 4. Job 7, 16; 10, 1.

4. Og Herren ſagde: Mon det være vel, at din (Brede) optændes? v. 9.

5. Og Jonas var udgangen af Staden, og havde ſat ſig Øſten for Staden, og gjort ſig der en Hytte, og ſad derunder i Skyggen, indtil han kunde ſee, hvad der ſkulde ſkee i Staden.

6. Da beſtiffede den Herre Gud et Riſajon, og det voxede op over Jonas, at der ſkulde være Skygge over hans Hoved, at frie ham fra hans Onde; og Jonas glædede ſig ſaare meget ved dette Riſajon.

7. Men Gud beſtiffede en Drm, der Morgenrøden opgiſ om anden Dagen, og den ſtaf det Riſajon, og det viſnede.

8. Og det ſkede, der Solen var opgangen, da beſtiffede Gud en ſtille Øſtenvind, og Solen ſtaf paa Jonas Hoved, og han vanskægtede; da bad han, at hans Sjæl maatte døe, og ſagde: Det er bedre, at jeg dør end lever. Pf. 121, 6.

9. Men Gud ſagde til Jonas: Mon det være vel, at din (Brede) optændes for det Riſajons Skyld? og han ſagde: (Ja,) det er vel, at min (Brede) er optændt indtil Døden. v. 4.

10. Og Herren ſagde: Du, du hufes over det Riſajon, ſom du haver ikke arbeidet paa, og ei kommet det til at vox- et blev til paa een Nat, og blev fordærvet paa een Nat.

11. Og jeg, jeg ſkulde ikke hufes over Ninive, den store Stad, i hvilken ere mange flere end tolv Gange ti tuſinde Menneſter, ſom ikke vide (Forſkjel) imellem deres høire og deres venſtre Haand, og mange Dyr! c. 3, 3.

Propheten Micha.

1. Capitel.

Micha, som haver spaaet fra Borthams til Ezechias Tid, truer Høie og Lave i Juda og Israel med Guds haarde Straf, 1-5. Han forkynder saavel det israelitiske Riges Undergang som Judæ Landts og Stæders Ødelæggelse ved Assyrierne, 6-16.

Herrens Ord, som skede til Micha, den Moraschthiter, i Borthams, Achas, Ezechias, Judæ Kongers, Dage, hvilket han saae over Samaria og Jerusalem:

Jer. 26, 18.

2. Hører, I Folk, allesammen! giv Algt paa, du Land og dets Fylde! thi den Herre Herre skal være imod eder til et Vidne, (ja) Herren fra hans hellige Tempel.

5 Mos. 32, 1. Ef. 1, 2.

3. Thi see, Herren skal gaae ud fra sit Sted, og nedfare og træde paa Høiene i Landet.

Ef. 26, 21.

4. Og Bjergene skulle smelte under ham, og Dalene revne som Bøx for Ilden, som Band, der flyder nedad.

Ps. 97, 5.

5. Dette er alt for Jakobs Overtrædelse og for Israels Huses Synder; hvo er (en Begyndelse) til Jakobs Overtrædelse? mon ikke Samaria? og hvo til Judæ Høie? mon ikke Jerusalem?

6. Derfor vil jeg gjøre Samaria til en Steenhob paa Marken, for at plante en Viingaard, og jeg vil adsprede dens Stene i Dalen og blotte dens Grundvolde.

7. Og alle dens udskaarne Billeder skulle sønderlaaes, og al dens Horeløn opbrændes med Ild, og jeg vil gjøre alle dens Afguder til en Ødelæggelse; thi den samlede (dem) af Horeløn, og de skulle blive til Horeløn igjen.

Is. 2, 5, 12.

8. Derfor maa jeg græde og hyle, jeg maa gaae rovet og blottet, jeg maa anstille en Hylen som Dragerne, og Sorg som Strudsungerne.

9. Thi dens Saar ere ulægelige; thi det er kommet indtil Juda, det naaede indtil mit Folks Port, indtil Jerusalem.

10. Rundgjører det ikke i Gath, græder ikke saa saare; vælt dig i Støv i Beth-Aphra.

11. Gaf over, du Indbyggerske i Saphir, blottet med Skam; Indbyggersken i Zaa-

nan er ikke udgangen; (der er) Hylen i Beth-Ezel, den skal tage sit Stade fra eder.

12. Thi Indbyggersken i Maroth lider Smerte for det Gode; thi der nedkom Ondt fra Herren til Jerusalems Port.

Ef. 15, 7. Amos 3, 6.

13. Du Indbyggerske i Lachis! spænd Dromedarer for Vognen; denne er for Zions Datter en Begyndelse til Synden, thi Israels Overtrædelser ere fundne i dig.

2 Kong. 14, 19.

14. Derfor skal du give Skjænk til Gaths Eiendom; Achsibs Huse skulle blive til Vogn for Israels Konger.

Is. 15, 44; 19, 29. Dom. 1, 31.

15. Jeg vil endnu føre en Giermand til dig, du Indbyggerske i Mareja! den skal komme indtil Abdullam, (ja) til Israels Herlighed.

v. 1. Is. 15, 15.

16. Gjør dig skaldet og lad klippe dig over dine vellystige Børn; gjør dig bredskaldet som Ørnen, thi de ere bortførte fra dig.

Jer. 16, 6.

2. Capitel.

Micha raaber Bæe over Isdernes Uretfærdighed og Dandskab, og truer dem med allehaande Straf, 1-5; klager over, at de hellere vilde høre de falske Propheter, som trostede dem falskeligen, end de sande Propheter, og opregner deres andre Synder, 6-11, og spaaer om Guds Kirkes Øpreisning ved Christum, 12, 13.

Bæe dem, som optænke Uret og gjøre Ondt paa deres Leie! naar det bliver lyst om Morgen, gjør de det; thi det er i deres Hænders Magt.

Ps. 36, 5.

2. Og de begjærede Agre og røvede (dem), og Huse og toge (dem) bort, og de undertrykkede Manden og hans Huus, ja hver og hans Arv.

1 Kong. 21, 16. Ef. 5, 8.

3. Derfor jagde Herren saaledes: See, jeg tænker Ondt over denne Slægt; derfor skulle I ikke unddrage eders Hals, og ikke gaae stolteligen, thi det er en ond Tid.

Amos 5, 13.

4. Paa den samme Dag skal man optage et Ordsprog over eder, og beklage sig med en hufelig Klage (og) sige: Vi ere ganske forstyrrede, han haver bortskiftet (mit)

Folks Deel; hvortledes unddrager han Mit fra mig? han deler ud, idet han afvender vore Agre (fra os til Andre). Ps. 16, 5. 6.

5. Derfor skal du Ingen have, som skal fæste Reb paa Lod i Herrens Forsamling.

6. (De sige:) I skulle ikke prophetere, (men) de skulle prophetere; de prophetere ikke som disse, der ikke vige af fra Forsmædelse. Amos 7, 16.

7. Du, som er kaldet Jakobs Huus, mon Herrens Aand være forførtet? mon disse være hans Idrætter? mon mine Ord ikke skulle gjøre vel imod den, som vandrer op-rigtig?

8. Men mit Folk haver nyligen opreist sig som en Tjende tvært over for (den, som kommer iført med) et Klædebon; I afføre en (herlig) Rappe af dem, som gaae forbi tryggeligen, som ere komne tilbage af Krigen. Jon. 3, 6.

9. I uddrive mit Folks Qvinder, (hver) af sin Vellysts Huus, I tage min Prydelse fra hendes spæde Børn evindeligen.

Matth. 23, 11.

10. Gjører eder rede og gaaer, thi dette (Aand) er ikke den (rette) Hvile; fordi det er ureent, skal det fordærves, ja med en gruelig Fordærvelse.

11. Om der er en Mand, som gaaer efter (sin egen) Aand og kan opdigte Løgn, (sigende:) Jeg vil prophetere for dig for Viin og for den stærke Drif, da skal den (rettelig) være En, som kunde prophetere (til Behag) for dette Folk.

Hos. 9, 7. Jer. 5, 13. Amos 4, 5.

12. Jakob! jeg vil vist sanke dig ganfke, jeg vil vist samle det Overblevne af Israels Jaar; som en Hjord midt i sin Faaresti skulle de bulbre af Mennecker.

Rom. 11, 26. Hos. 1, 11. Job. 10, 16. Ezech. 37, 22. 21.

13. Der opstiger den, som bryder igjennem for deres Ansigt; de bryde igjennem, og gaae igjennem Porten, og gaae ud ad den; og deres Konge gaaer igjennem for deres Ansigt, og Herren fremmest for dem.

3. Capitel.

Gud træner Regenterne for deres Tyranni og Ondskab, 1-4, og Propheterne, som falskeligen røstede Folket, 5-7. Micha, som med Frimodighed frafæller sig fra deres Tal, vidner om Jerusalems og Templets Ødelæggelse for Folkets, Regenternes, Præsternes og Propheternes Syn-ders Skyld, 8-12.

Og jeg sagde: Hører dog, I Hoveder i Jakob, og I Fyrster i Israels Huus! (burde) I ikke at vide Dommen?

Ef. 1, 10. Hos. 5, 1.

2. De hade Godt og elste Ondt, de rive deres Hud af dem, og deres Kjød af deres Been.

Amos 5, 15. Rom. 12, 9.

3. Ja, de ere de, som æde mit Folks Kjød, som drage og deres Hud af dem og bryde deres Been; og de udsprede (Stykkerne) saasom i en Gryde, og som Kjød midt i en Kjedel.

4. Da skulle de raabe til Herren, og han skal ikke bønføre dem; men han skal skjule sit Ansigt for dem paa den samme Tid, efter som de have gjort ilde i deres Idrætter.

Drab. 1, 28. Ef. 1, 15; 59, 2.

5. Saa sagde Herren imod Propheterne, de, som forville mit Folk: (Naar) de have at bide med deres Tænder, da raabe de Fred, men hvo, som Intet giver dem for deres Mund, over ham hellige de en Krig.

Ezech. 13, 10. 16. Jer. 6, 14.

6. Derfor skal det blive eder Nat, da der ikke er Syn, og det skal blive eder mørkt, da der ikke er Spaadom, og Solen skal gaae ned over de Propheter, og Dagen skal blive fort over dem.

7. Og Seerne skulle beskjæmmes, og Spaamændene blive tilskamme, og de skulle skjule Skjægget over Munden allesammen, thi der skal ikke være Guds Svar.

3 Mos. 13, 45.

8. Men jeg, jeg er sandeligen fyldt af Herrens Aands Kraft og af Ret og Styrke, til at kundgjøre Jakob sin Overtrædelse, og Israels Syn. 1 Cor. 2, 4. Ef. 58, 1.

9. Hører dog dette, I Hoveder i Jakobs Huus, og I Fyrster i Israels Huus! I, som have Vederstyggelighed til Dom og forvende alt det, som er Ret,

v. 1.

10. (hver,) som bygger Zion med Blod, og Jerusalem med Uret!

11. Dens Hoveder domme for Skjenk, og dens Præster lære for Betaling, og dens Propheter spaae for Penge; dog forlade de sig fast paa Herren, sigende: Er ikke Herren midt iblandt os? der skal ikke komme Ulykke over os.

Jerh. 3, 3 fg. Ezech. 22, 26. 27.

12. Derfor skal Zion pløies (som) en Ager for eders Skyld, og Jerusalem blive til Steenhobe, og Husets Bjerg til Høie i en Skov.

Jer. 9, 11; 26, 18. Matth. 24, 2. Ps. 79, 1.

4. Capitel.

Misha spaaer om Christi Riges Herlighed, Udbredelse og lykkelige Tilstand, 1-8, og for-
maner Jøderne til en Tid at lide i det babilo-
niste Fængsel, eftersom Herren skulde forløse dem
deraf og hegne dem paa deres Fjender, 9-14.

Men det skal stee i de sidste Dage, at
Herrens Huses Bjerg skal være berebt
paa Bjergenes Top, og det skal ophøies
over Høiene, og Folk skulle løbe til det.

Ej. 2, 2.

2. Og mange Hedninger skulle gaae og
sige: Kommer og lader os gaae op til
Herrens Bjerg og til Jakobs Guds Huis,
at han maa lære os om sine Veie, og vi
maa vandre paa hans Stier; thi af Zion
skal udgaae en Lov, og Herrens Ord af
Jerusalem.

Ej. 2, 3. Jer. 31, 6. Luc. 24, 47.

3. Og han skal domme iblandt mange
Folk, og straffe stærke Hedninger indtil
langt fraliggende (Steder), og de skulle
sammenslaae deres Sværd til Haffer, og
deres Sphd til Segle; et Folk skal ikke
opløste Sværd imod et andet, og de skulle
ikke ydermere lære (at føre) Krig.

Ej. 2, 4. Joel 3, 15.

4. Men de skulle boe, hver under sit Viin-
træ og under sit Figen træ, og der skal In-
gen forføde (dem); thi den Herre Zeba-
oths Mund haver talet det.

1 Kong. 4, 25. Sach. 3, 10. Ej. 1, 20; 58, 11.

5. Thi alle Folk vandre, hver i sin Guds
Navn; men vi, vi skulle vandre i Herrens
vor Guds Navn evindeligt og altid.

Sach. 10, 12.

6. Paa den samme Dag, siger Herren,
vil jeg sanke hende, som halter, og samle
hende, som er fordreven, og den, jeg haver
handlet ilde med.

Jer. 3, 19.

7. Og jeg vil gjøre hende, som halter, til
at blive tilovers, og hende, som er langt
hen fordreven, til et stærkt Folk; og Her-
ren skal regjere over dem paa Zions Bjerg
fra nu og indtil evig Tid.

Jer. 3, 19.

Luc. 1, 33 fg. Dan. 4, 3, 34; 7, 14. Esab. v. 21.

8. Og du, Eders Taarn, du Ophel, (som
er) Zions Datters! indtil dig skal komme,
ja, der skal komme det første Herredømme,
(som er) Jerusalems Datters Rige.

1 Mos. 35, 21. 2 Kron. 27, 3. Neh. 3, 26. 27.

9. Nu, hvorfor raaber du saare? er der
ingen Konge udi dig? er din Raadgiver
omkommen, fordi Smerte haver betaget
dig, som hendes, der føder?

10. Vid (dog saadan) Smerte og udbryd,

du Zions Datter! som hun, der føder; thi
nu skal du gaae ud af Staden og boe paa
Marken og komme indtil Babel; der skal
du udfries, der skal Herren gjenløse dig af
dine Fjenders Haand.

2 Kong. 19, 3. Jer. 4, 31; 30, 6; 27, 22.

11. Og nu ere vel mange Hedninger sam-
lede imod dig, som sige: Hun skal besmit-
tes, og vore Dine skulle see paa Zion.

Esab. v. 12.

12. Men de, de vide ikke Herrens Tanter
og forstaae ikke hans Raad, at han haver
samlet dem som Neg til en Lo.

13. Gjør dig rede og tærst, Zions Dat-
ter! thi jeg vil gjøre dit Horn til Børn, og
gjøre dine Klæder til Kobber, og du skal
støde mange Folk smaa, og jeg vil sætte
deres Binding i Vand til Herren, og deres
Guds til den ganske Jordts Herre.

14. Nu (vel)! slaa dig sammen i Trop-
petal, du Troppernes Datter! (dog) skal
han sætte en Velseling imod os; de skulle
slaae Israels Dommer paa Kindbenet med
Kjeppe.

5. Capitel.

Misha spaaer om Christi Fødsel i Bethlehem
og Hedningernes Omvendelse, og at Christus
skal selv føde og forsvare sine Undersaatter imod
deres Fjender, 1-5. Han taler om Guds Kir-
kes Fremvægt, Styrke, Seier og Renhed, og
Fjendernes Undertrykkelse, 6-14.

Og du, Bethlehem Ephrata! er du liden
at være iblandt Judæ Tusinder? af
dig skal mig En udgaae til at være en
Herfker i Israel, og hans Udgange ere
fra fordum, fra Evigheds Dage.

Matth. 2, 6. Jes. 7, 42.

2. Derfor skal han (vel) hengive dem
indtil den Tid, da hun, som skal føde,
haver født; dog skal det Øvrige af
hans Brødre komme tilbage med Israels
Børn.

3. Og han skal staae og føde (sin Hjord)
i Herrens Kraft, i Herrens sin Guds
Navns Høihed, og de skulle blive ved, thi
nu skal han være stor indtil Jordens En-
der.

Ps. 72, 8.

4. Og han skal være Fred; naar Assur
(end) kommer i vort Land, og naar han
træder paa vore Paladser, da ville vi op-
reise imod ham syv Hyrder og otte af de
hypperste Mennesker.

Ej. 2, 11.

5. Og de skulle afæde Assurs Land ved
Sværdet, og Nimrods Land i hans Døre;
jaa skal han redde (os) fra Assur, naar

han kommer i vort Land, og naar han træder paa vore Grændser.

1 Mos. 10, 8 fg.

6. Og det Overblevne af Jakob skal være midt iblandt mange Folk som en Dug fra Herren, som Regndraaber paa Urter, som ikke skal vie efter Nogen og ei vente paa Menneskens Børn.

Ps. 110, 3.

7. Og det Overblevne af Jakob skal være iblandt Hedningerne, midt iblandt mange Folk, som en Løve iblandt Dyrene i Skoven, som en ung Løve iblandt Faarehjørde, hvilken, naar han gaaer over, da nedtræder og sønderriver han, og der er Ingen, som redder.

8. Din Haand skal ophøies over dine Modstandere, og alle dine Fjender skulle udryddes.

9. Og det skal skee paa den samme Dag, siger Herren, da vil jeg udrydde dine Feste midt af dig, og jeg vil fordærve dine Bogne.

10. Og jeg vil udrydde Stæderne i dit Land, og nedbryde alle dine Befæstninger.

11. Og jeg vil udrydde Trolddomme af din Haand, og ingen Tegnsublæggere skulle være hos dig.

12. Og jeg vil udrydde dine udskaarne Billede og dine Støtter midt ud af dig, at du skal ikke ydermere tilbede for dine Hænders Gjærning.

Ezech. 30, 13. Esch. 13, 2. Jerem. 2, 11.

13. Og jeg vil oprykke dine Lunde midt ud af dig, og ødelægge dine Fjender.

14. Og jeg vil bruge Sværd med Brede og med Grumhed paa Hedningerne, hvilke ikke have hørt (min Røst).

6. Capitel.

Micha foreholder Folket deres store Utaftemmelighed imod Guds mangfoldige Velgjærninger, 1-5. Gud forkaster deres Offere og viser, hvad han kræver af dem for en Gudsdyrkelse, 6-8. Han opregner nogle af Israels Folks Synder, og truer dem med haard Straf, 9-16.

Hører dog, hvad Herren siger: Gjør dig rede, træd med Bjergene, og lad Høiene høre din Røst!

2. Hører, I Bjerge! Herrens Trætte, og I stærke Jordens Grundvolde! thi Herren haver Trætte med sit Folk, og vil gaae irette med Israel.

3. Mit Folk! hvad haver jeg gjort dig, og hvormed haver jeg gjort dig Møie? svar imod mig!

4. Thi jeg førte dig op af Ægypti Land, og forløste dig af Tjeneres Hænder,

og jeg sendte for dit Ansigt Mose, Aron og Maria.

2 Mos. 12, 37. 41; 3, 10; 4, 27; 15, 20. Ps. 77, 21.

5. Mit Folk! kom dog ihu, hvad Babel, Kongen af Moab, beraadte sig paa, og hvad Bileam, Beors Søn, svarede ham, (og hvad skeet er) fra Sittim indtil Gilgal, for at vide Herrens Retfærdigheder.

4 Mos. 22, 5. 6. 7. 18; 23, 8; 24, 5 fg. 25, 1. Jos. 5, 9 fg.

6. Hvormed skal jeg forekomme Herren og høre mig ned for den høie Gud? mon jeg skal forekomme ham med Brændoffere, med aarsgamle Kalve?

Ej. 1, 11.

7. Mon Herren skal have Behagelighed til tusinde Vædere, til ti tusinde Oliebækk? mon jeg skal give min Førstefødte for min Overtrædelse, min Livsfrugt for min Sjæls Synd?

Ps. 50, 13.

8. Han haver kundgjort dig, o Menneske! hvad godt er; og hvad kræver Herren af dig, uden at gjøre Ret, og at elske Miskundhed, og at ydmuge dig, at vandre med din Gud?

5 Mos. 10, 12.

9. Herrens Røst raaber til Staden, og den rette Forstand skal see dit Navn; hører Riset, og hvo der haver bestilt det.

10. Blive der ikke endnu Ugudeligheds Liggendefæ i enhver ugudelig Mands Hums, og en formindsket Ephraim, som er forhadet (af Gud)?

11. Skulde jeg holde Nogen reen med ugudelige Bægtisfaaler og med en Pose, (hvorudi er) falskt Vægt?

12. Hvis rige Folk ere fulde af Guld, og dens Indbyggere tale Røgn, og deres Tunge er falsk i deres Mund.

v. 9.

13. Og jeg, jeg haver ogsaa gjort dig syg, idet jeg slog dig, (og) ødelagde dig for dine Synders Skyld.

14. Du, du skal æde og ikke mættes, og din Fornedrelse (skal skee) midt iblandt dig, og du skal flygte (Noget) og ikke udfrie det, og hvad du udfrier, vil jeg give til Sværdet.

3 Mos. 26, 26. Jos. 4, 10.

15. Du, du skal saae og ikke høste; du, du skal træde Oliebær, men ikke salve dig med Olie, og (træde) Most, og ikke drille Vin.

5 Mos. 28, 38. Jos. 8, 7.

16. Thi man haver holdt ved Omri Skikke og al Achabs Huses Gjærning, og I vandrede i deres Raad, paa det jeg skal gjøre dig til Forstrækkelse, og dens Indbyggere til Hvidsel, og I skulle bære mit Folks Forsmædelse.

1 Kong. 16, 25. 29. 30.

7. Capitel.

Micha klager over Jødernes flette Tilstand, og truer dem med tilhørlig Straf, 1-4; raader de Gudsdygtige til alene at forlade sig paa Gud, 5-7; trøster de Betrængte imod deres Fjenders Bespottelse og deres Synders Anklagelse, og lover Raade og Frelsning ved Messias, efterat Landet var blevet ødelagt, og at Hedningerne skulde ydmyges, og Herren skulde give sit Folk Barmhertighed og Syndsforsættelse, 8-20.

Bee mig! thi jeg er som de Ting, der efterjankes om Sommeren, som (efterladte) Vinqviste i Vinhøsten; der er ikke en Vindruue til at æde, (eller) den første Frugt, som min Sjæl havde lyst til.

Hof. 9, 10.

2. En Misfandelig er borte af Landet, og der er ikke en Oprigtig iblandt Folket; de, de lure alle efter Blod, jage En den Anden i Garnet.

Ordspr. 1, 11.

3. Foruden at de gjøre tilgavns Ondt med Hænderne, begjærer Fyrsten (Gaver), og Dommeren (dommer) for Betaling, og den Mægtige taler (om det, som er) hans Sjæls Skade, han og de sammenjue det.

1 Kong. 21, 11.

4. Den Bedste af dem er som Torn, den Oprigtigste som et Tornegjærde; dine Bægteres Dag, (ja) din Hjemføgelse kommer, nu skal deres Forvirrelse stee.

Ej. 22, 5.

5. Troer ikke paa en Ven, forlader eder ikke paa en Fyrste; vaer din Munds Døre for hende, som ligger i dit Skjød!

Ps. 118, 9. Ps. 146, 3. Hof. 14, 4. Ps. 55, 14.

6. Thi Sonnen ringeagter Faderen, Datteren sætter sig op imod sin Moder, Sønnens Hustru imod sin Mands Moder; en Mands Fjender ere hans Humsfolk.

Matth. 10, 21. 35. 36. Luc. 12, 53.

7. Men jeg, jeg vil see hen til Herren, jeg vil bie efter min Saligheds Gud; min Gud skal høre mig.

Ps. 25, 15. 21.

8. Glæd dig ikke over mig, min Modstanderinde! naar jeg er falden, skal jeg staae op igjen, naar jeg sidder i Mørket, skal Herren være mit Lys.

Ps. 97, 11. Ej. 9, 2. Ps. 27, 1.

9. Jeg vil bære Herrens Brede, thi jeg haver syndet imod ham, indtil han udfører min Sag og skaffer mig Ret; han skal ud-

jøre mig til Lyset, jeg skal see paa hans Retfærdighed.

Ps. 17, 2. Ps. 26, 1.

10. Og min Modstanderinde skal see det, og Stam skal skjule hende, som siger til mig: Hvor er Herren din Gud? mine Sine skulle see det paa hende, nu skal hun blive til at nedtrædes som Dyrk paa Gaderne.

Ps. 42, 4. 11. Ps. 79, 10. Joel 2, 17.

11. Paa den Dag, man skal bygge dine Mure, paa den samme Dag skal det beskiftede Raad komme vidt.

12. Paa den samme Dag skal man og komme ind til dig fra Assur af og (indtil) de faste Stæder, og fra de faste Stæder indtil Floden, og fra Hav til Hav, og fra Bjerg til Bjerg.

13. Og Landet skal blive aldeles øde for sine Indbyggers Skyld, for deres Idræters Frugts Skyld.

14. Fød dit Folk med din Kjøp, din Arvs Aar, du, som boer alene i en Skov midt paa Carmel; lad dem fødes i Basan og Gilead, som i gamle Dage.

15. Jeg vil lade ham see underlige Ting, som i de Dage du gik ud af Ægypti Land.

2 Mes. 14, 29. Ej. 11, 16.

16. Hedningerne skulle see det og beskjæmmes for al deres Styrke, de skulle lægge Haand paa Mund, deres Øren skulle blive døve.

Job 21, 5; 29, 9. Ej. 52, 15.

17. De skulle sliffe Støv som Slangen, som (Orme), der krybe paa Jorden, skulle de bevæge sig af deres indelukkede (Huller); de skulle forstrækkes (og løbe) til Herren vor Gud, og frygte sig for dig.

Ps. 72, 9. Ej. 40, 23. Ps. 18, 46.

18. Hvo er en Gud som du, som borttager Misgjerning, og som gaar Overtrædelse forbi, for det Overblevne af hans Arv? som ikke holder fast ved sin Brede evindeligen, fordi han haver lyst til Misfandhed.

2 Mes. 31, 6, 7. Ps. 103, 3. 8. 11. Joel 2, 13.

19. Han skal igjen forbarne sig over os, han skal undertrykke vore Misgjerninger; ja du skal kaste alle deres Synder i Havets Dybheder.

20. Du skal bevise Jakob Sandhed, Abraham Misfandhed, som du haver svoret vore Fædre fra de gamle Dage af.

Ps. 89, 3.

Propheten Nahum.

1. Capitel.

Nahum beskriver Guds Ridskærhed imod Synderne, men Fromhed imod de Troende, 1-7, og forkynder Niniviterne deres Undergang for deres Tyrannies Skyld imod Guds Folk og deres Afguder, 8-14.

Ninives Byrde; Nahums, den Elfsøiters, Sønns Bog:

2. Gud er ridskær, og Herren er en Hevner, (ja) Herren er en Hevner og haver Grumhed; Herren er en Hevner imod sine Modstandere, og den, som bevarer (Breden) for sine Fjender.

2 Mos. 20, 5; 34, 14. 5 Mos. 4, 24; 5, 9.

3. Herren er langmodig og af stor Kraft, og skal ikke holde (den Skyldige) for uskyldig; Herren, — hans Bei er i Hvirvelvind og i Storm, og en Sky er hans Føds dørs Støv.

2 Mos. 31, 7. Ps. 143, 2. Ps. 77, 20.

4. Han truer Havet og fortærrer det, og gjør alle Strømmene tørre; vansmægtet er Bajan og Carmel, og Libanons Blomst er vansmægtet.

2 Mos. 14, 21. Ps. 106, 9. Ps. 8, 24.

5. Bjergene skjæle for ham, og Høiene smelte, og Jorden hæver sig for hans Ansigt, og Jorderige og Alle, som boe derpaa.

Ps. 97, 4. 5. Jer. 4, 24.

6. Hvo kan staae for hans Fortørrelse, og hvo kan bestaae for hans grumme Brede? hans Grumhed er udøst som en Ild, og Klipperne sønderbrydes for ham.

5 Mos. 32, 22. Jer. 15, 11.

7. Herren er god, (han er) til Befæstning paa Røds Dag, og fjender dem, som troe paa ham.

Ps. 1, 6. Mal. 3, 16. 2 Tim. 2, 19.

8. Og naar en overskyllende Floed løber over, skal han gjøre det til en Ende med dens Sted, og Mørket skal forfølge hans Fjender.

9. Hvad ville I tænke imod Herren? han gjør en Ende (derpaa); Nøden skal ikke komme til Gange.

10. Fordi de ere i hverandre forviklede som Torne, og ere drukne efter deres (sædvanlige) Drukkenskab, ere de fortærede som et tørt Straa suldkommeligen.

11. Der er En udgangen fra dig, som tænker Ondt imod Herren, en Belials Raadgiver.

2 Kong. 18, 16. 18. Nah. 2, 1.

12. Saa sagde Herren: Om de ere end lykkelige, og ere vist mange, skulle de dog vist affjæres, og han skal drage igjennem; jeg haver vel plaget dig, men jeg vil ikke plage dig ydermere.

2 Kong. 19, 35 fg. Es. 7, 20.

13. Men nu vil jeg sønderbryde hans Nag af dig, og sønderrive dine Baand.

Jer. 30, 8.

14. Og Herren haver budet imod dig, at der skal ikke være Sæd af dit Navn ydermere; jeg vil udrydde det udstaarne og støbte Billede af din Guds Sønns, jeg vil (der) gjøre din Grav, naar du er bleven foragtelig.

2 Kong. 19, 37.

2. Capitel.

Nahum troster Jøderne med, at deres Fjende, Kongen af Assyrien, skulle ei gjøre dem Skade mere, 1, og beskriver Ninives Udelæggelse ved Kongen af Babel, 2-11, og det særdeles for deres Røvens og Grumheds Skyld imod Andre, 12-14.

Sec, paa Bjergene (komme) hans Fødder, som fører et godt Budskab, som lader høre Fred: Juda! hellighold dine Høitider, betal dine Vøster; thi en Belials Mand skal ikke ydermere fare igjennem dig, han, han er aldeles udryddet.

Es. 52, 7. Rom. 10, 15. Ps. 50, 11. Nah. 1, 11.

2. En Udspredder drager op imod dig, bevar Befæstningen, vaer flittig paa Veien, styrk Lænderne, gjør din Kraft saare stærk!

3. Thi Herren haver ombendt Jakobs Hovmodighed som Israels Hovmodighed; thi Plukkere have afplukket dem og fordærvet deres Vinquiste.

Is. 10, 1.

4. Hans Vældiges Skjold er rødgjort, Krigsmændene ere røde som Skarlagen, Vognene (skulle være som) med Ilds Blus paa den Dag, han bereber sig (til Krig), og Sphdene bæve.

5. Vognene skulle fare frem, som de vare galne, paa Stræderne, de skulle løbe hid og did paa Gaderne; deres Skikkelse er som Blus, de løbe som Lynet.

c. 3, 2.

6. Han skal komme sine ypperlige (Mænd) ihu, (dog) de skulle falde, naar de gaac frem; de skulle haste til dens Muur, naar det, som bedæffer, er berebt.

7. Portene hos Floberne ere opladte, og Paladset er nedfaldet.

8. Og det er beskiftet, at hun skal (vist) blottes, hun skal (vist) bortføres, og hendes Piger skulle føre (hende og kurre) som med Quers Ryd, og slaae sig paa deres Hjerte.

Es. 38, 14; 59, 11. Esch. 7, 16.

9. Og Ninive er ligesom en Fiskebæm med Vand fra de Dage af, den (er bleven til), dog skulle de flye; staaer! staaer! (skulle de raabe,) men Ingen skal see tilbage. Es. 8, 7.

10. Røver Sølv, røver Guld! thi der er ingen Ende paa Forraad (og) Herlighed af alt kosteligt Tøi.

11. Hun er tømt, ja udtømt og gjort øde, og Hjertet er smeltet, og Knæerne vakte, og der er Forsærdelse i alle Lænderne, og alle deres Ansigter ere ganske sorte.

Es. 24, 1; 13, 7, 8; 21, 3. Joel 2, 6.

12. Hvor er Løvernes Bolig og den Føde for de unge Løver, der hvor Løven, den gamle Løve, ja Løvens Unge gif, og der var Ingen, som forærbede? Esch. 11, 3.

13. Løven rovede nok for sine Unger, og gvalte (det) til sine gamle Løvinder, og opfyldte sine Huler med Rov, og sine Boliger med det Sønderrevne.

14. See, jeg vil til dig, siger den Herre Zebaoth, og brænde hendes Vogne i Røgen, og et Sværd skal fortære dine unge Løver, og (jeg vil) udrydde dit Rov af Jorden, og dine Buds Ryd skal ikke høres ydermere.

3. Capitel.

Nahum taler endnu om Ninives Ødelæggelse for dens Synders Skyld, 1-7, og at det skal gaae den ligesom den Stad No i Egypten, 8-11, og at hverken dens Befæstninger eller store Magt skulle kunne redde den, 12-19.

See en blodskyldig Stad, som er aldeles fuld af Løgn (og) af Vold! Rov vil ikke lade af.

Esch. 24, 6, 9. Hab. 2, 12.

2. (Der er) Svøbes Ryd og Hjul's Bulders Ryd, og slappende Heste og rumlende Vogne.

c. 2, 5.

3. (Der ere) Ryttere, som opløste baade skinnende Sværd og blinkende Sphd, og (der skulle være) mange Ohjesslagne og svare (Hobe døde) Kroppene, ja, der skal ikke være Ende paa Kroppene, man maa snuble over deres Kroppene.

4. (Det skal see) for den Hores store Horerier, (som er) deilig (og) yndig, en Mesterinde i Trolldom, som haver solgt Hedningerne formedelst sit Horeri, og Slægterne formedelst sine Trolldomme.

Nab. 17, 1.

5. See, (jeg vil) til dig, siger den Herre Zebaoth, og opslaae dine Klæders Somme over dit Ansigt, og jeg vil lade Hedningerne see din Blusel, og Rigerne din Skam.

Es. 47, 3.

6. Og jeg vil faste Bederskyggeligheder paa dig og gjøre, at du skal ringeagtes, og sætte dig som et Speil.

7. Og det skal see, at Alle, som see dig, skulle flye bort fra dig og sige: Ninive er forstyrret, hvo vil have Medhynk med den? hvorfra skal jeg opsoge dig Trøstere?

8. Mon du være bedre end No, den folkerige (Stad), som laae imellem Floderne, som havde Vand trindt omkring, hvis Værn var Havet, dens Muur var af Havet?

Jer. 46, 25.

9. Morland og Egypten var dens Styrke, og der var ikke Ende paa; de af Put og Lybia vare til din Hjælp.

Jer. 46, 9.

10. Den blev ogsaa bortført, den maatte gaae i Jængsel, dens spæde Børn bleve ogsaa knuste foran paa alle Gader, og man fastede Lod om dens ærede (Folk), og alle dens store (Mænd) bleve bundne i Lænkerne.

11. Du, du skal ogsaa blive druffen, du skal blive skjult; du skal ogsaa opsoge en Befæstning for Fjendens Skyld.

12. Alle dine faste Stæder (ere som) Fjgentræer med de første Frugter; om de rykstes, da falde de ham i Munden, som vil æde (dem).

13. See, dit Folk (er blevet) Qvinder midt i dig, dit Lands Porte ere aldeles opladte for dine Fjender; Ild haver fortæret dine Stænger.

Es. 19, 18. Jer. 50, 37; 51, 30.

14. Drag dig Vand til Befæiringen, særdige dine Befæstninger; gik i Dyndet og træd i Peret, færdige Teglovnene.

15. Der skal Ilden fortære dig, Sværdet skal udrydde dig, det skal fortære dig som Oldenborrer; skal dig en svar (Hob Folk) som Oldenborrer, (o Konge!) skal dig en svar (Hob Folk) som Græshopper, (o Ninive!)

16. Du haver gjort dem, som handle med dig, flere end Stjernerne paa Himmelen, (men de skulle være) som Oldenborrer, der falde ind og flyve bort.

17. Dine Kronede (ere mange) som Græshopper, og dine Hovedsmænd som meget store Græshopper, de, som leire sig hos Gjærderne i kolde Dage, (men naar) Solen gaaer op, flyve de bort, at det kjendes ikke, hvor Ens Sted af dem var.

18. Dine Hyrder slumre, o Konge i As-
syrien! dine Ypperlige boe (tryggeligen);
dit Folk, de ere adspredte paa Bjergene, og
(der er) Ingen, som samler (dem).

19. Der er ingen Vindring for din For-

styrrelse, din Plage er (heel) svag; Alle,
som hørte Tidende om dig, klappede med
Hænderne over dig; thi over hvem er ikke
din Ondskab stedse overgaaen? Begr. 2, 13. 15.

Jer. 10, 19; 14, 17. Jes 27, 23. Zeph. 2, 15.

Propheten Habakuk.

1. Capitel.

Habakuf klager over Jødernes Ondskab og
Uretfærdighed, 1-4, og forlynder, at for deres
Synders Skyld skulde Chaldaerne komme over
dem med stor Magt og hasteligen ødelægge dem,
5-11. Propheten beder, Gud vilde dog straffe
Chaldaerne, som vare ugudeligere end Isderne og
bleve hovmodige over deres egen Magt, 12-17.

Den Byrde, som Habakuf, Propheten,
haver seet:

2. Herre! hvorlænge skal jeg skrige, og
du vil ikke høre? (ja) raabe til dig for Vold,
og du vil ikke frelse? Ps. 13, 2. 3. Ps. 22, 2. 3.

3. Hvorfor lader du mig see Uret og skue
Møie? baade Ødelæggelse og Vold er for
mig, og der er Riv og Trætte, som man
maa bære.

4. Derfor er Loven svækket, og Dommen
udkommer ikke evindeligen; thi den Ugude-
lige omgiver den Retfærdige, derfor ud-
kommer forvædet. Ordsp. 17, 23.

5. Seer iblandt Hedningerne og skuer, og
forundrer eder, (ja) forundrer eder; thi jeg
gjør en Gjerning i eders Dage, I skulde
ikke troe den, naar den fortælles. Ap. G. 13, 41.

6. Thi see, jeg opreiser Chaldaerne, et
bittert og hastigt Folk, som gaaer frem
saa vidt, (som) Landet er, at indtage Vo-
liger, som ikke høre det til.

7. Det er græseligt og forfærdeligt;
hvis Ret og hvis Høihed udkommer af den
samme.

8. Og dets Heste ere lettere end Fardere,
og (deres Tænder) skulde være skarpere end
Ulves om Aftenen, og dets Ryttere ad-
sprede sig, ja, dets Ryttere komme langt
fra, de flyde som en Ørn, der haster til at
æde. Zeph. 3, 3. Jes 39, 33. Matth. 24, 28. Luc. 17, 37.

9. Det kommer altsammen til at gjøre
Vold, deres Ansigtets Altraa (er vendt)
mod Østen, og det santer i Fængsel som
Sand.

10. Og det skal bespotte Kongerne og lee
ad Tyrsterne; det skal lee ad Befæstning,
og sanke Jord tilhobe og indtage den.

11. Da skal det omskifte sit Mod og fare
over og blive skyldigt, (sigende, at) denne
dets Kraft hører dets Gud til.

12. Mon du ikke var af fordom (Tid),
Herre min Gud, min Hellige? vi skulde ikke
døe; Herre! du haver sat ham til Dom, og
(du, vor) Klippe! haver grundfæstet ham
til at straffe (os).

Jer. 10, 24; 46, 28.

13. (Dine) Dine ere renere, end at du
gjerne seer Ondt, og du kan ikke skue Møie;
hvorfor skulde du da skue de Troløse (og)
tie, naar en Ugudelig opsluger en Retfær-
digere end han?

Jes 21, 7 fg. Jer. 12, 1.

14. Og (hvi) skulde du gjøre Menne-
skene som Fiske i Havet, som Orme, der have
ingen Regenter?

4 Mos. 27, 17. 1 Kong. 22, 17.

15. Han drager dem op allesammen med
en Krog, samler dem i sit Bod og sanker
dem i sit Garn; derfor skal han glæde og
fryde sig.

v. 16.

16. Derfor skal han offre til sit Bod og
gjøre Røggelse for sit Garn; thi ved dem er
hans Deel fuld af Dlie, og hans Mød er fed.

17. Mon han derfor skulde udryste sit
Bod, og ikke spare altid at slaae Folk
ihjel?

2. Capitel.

Propheten, som venter Svar paa sin Bøn,
saaer Befaling at skrive klarligen et Syn om
Chaldaernes Undergang, hvilkens Jøderne skulde
oppebie med Taalmodighed, ei formaste sig, men
troe til Retfærdighed, 1-4. Han fortæller derpaa
Synet eller Spaadommen, nemlig at Gud vil
udrydde Chaldaerne for deres Stoltheds, Gjerrig-
heds, Tyrannies, Fjenderies, Blodsudgydelses og
Afguderiers Skyld, 5-20.

Jeg stod paa min Vagt og stillede mig
paa Befæstningen, og jeg varede (stilt-
teligen) paa, for at see, hvad han vilde tale
ved mig, og hvad jeg skulde svare igjen ef-
ter min Overbeviisning.

Ef. 21, 8.

2. Og Herren svarede mig og sagde:
Skriv et Syn, og gjør det klart paa Tav-
lerne, at han kan læse deri, (som) løber
(forbi).

Ef. 30, 8.

3. Thi der er endnu Syn til den bestemte Tid, og det skal udfige, (hvad der hører) til Enden, og ikke lhye; om han tøver, bi efter ham; thi han skal visjeligen komme, han skal ikke blive tilbage.

Pf. 27, 14. Pf. 42, 6. Ezch. 12, 23, 28; 30, 9.

4. See, hans Sjæl formaster sig, den er ikke ret i ham; men en Retfærdig ved sin Tro skal leve.

Ezch. 11, 14. 20. Rom. 1, 17. Gal. 3, 11. Ebr. 10, 38.

5. Og efterdi at Viindrankefen er utro, (og er) en stolt Mand, saa vil han ikke blive i (sin) Bosig; thi han udvider sin Sjæl som Helvede, og han er som Døden, der kan ikke mættes, og vil sanke til sig alle Hedningerne, og samle til sig alle Folkene.

Ej. 5, 14. Ordsp. 20, 15. Pf. 89, 49.

6. Mon ikke disse alle sammen skulle optage et Ordsprog over ham, og mørke Talers Ubleggelse om ham? og (hver) skal sige: Vee den, som formerer (det, som hører) ham ikke til — hvor længe (skal det vare)? — og den, som besværer sig med tykt Dynd.

7. Skulde de ikke hasteligen opstaae, som skulke bide dig, og de opvaagne, som skulke ruffe dig? og skulde du (ikke) blive dem til Rov?

8. Fordi du haver røvet mange Hedninger, skulle alle de, som ere tilovers af Folkene, røve dig, for Menneskers Blods Skyld og Vold imod Landet, (ja) imod Staden og Alle, som boe deri.

Obad. v. 15. Hab. 2, 17.

9. Vee den, som er gjerrig med en ond Gjerrighed for sit Huus, at han kan sætte sin Rede i det Høie, for at redde sig fra Ulystkens Vold!

10. Du raadsløg skammeligten for dit Huus, idet du forfortede mange Folk, og syndede imod din Sjæl.

11. Thi Stenen af Væggen skal raabe, og Bjælken af Træet skal svare den.

12. Vee den, som bygger en Stad med Blod og bereder en Stad med Uret!

Jer. 22, 13. Ezch. 24, 9. Nah. 3, 1.

13. See, mon det ikke (komme) fra den Herre Zebaoth, at Folkene skulle have bemøiet sig for Ilden, og (alleslags) Folk skulle være blevne trætte forgjæves?

Jer. 51, 58.

14. Thi Jorden skal fyldest til at kjende Herrens Vre, som Vandene skule Havets (Vund).

Ej. 11, 9.

15. Vee den, som giver sin Næste (for

meget) at drikke! (ja dig,) som frembære din Flaske og gjør ogsaa drukten, for at see paa deres Blusel!

Nab. 3, 5.

16. Du skal (ogsaa) mættes med Skamme end med Vre; drit du ogsaa, og lad see Forhuden; Herrens høire Haands Bæger skal gaac omkring til dig, og et skammeligt Spy (skal komme) over din Vre.

Pf. 60, 5. Pf. 57, 9. Ej. 51, 17. Jer. 25, 15, 16.

17. Thi den Vold imod Libanon skal skule dig, og Dyrenes Ubleggelse skal forstrække dem, for Menneskers Blods Skyld og Vold imod Landet, (ja) imod Staden og alle dem, som boe deri.

v. 8. Ej. 11, 8; 37, 24.

18. Hvad kan et udskaret Billede gavne, da han udskar det, som dannede det? (eller) et støbt Billede og den, som lærer Vogn, at den, som danner sin Dannelse, forlader sig paa den, idet han gjør stumme Afguder?

19. Vee den, som siger til Træet: Vaagn op! til en stiltiende Steen: Vaagn op! skal den lære dig? see, den er overdragen med Guld og Sølv, og der er ingen Mand inden i den.

1 Kong. 18, 26. 27. Pf. 115, 4. Pf. 135, 15, 17.

20. Men Herren er i sit hellige Tempel; ti stille for hans Ansigt, al Jorden!

Pf. 11, 4. Pf. 46, 11. Ej. 14, 7. Esch. 2, 13.

3. Capitel.

Habakuk beder, at Gud vilde opholde sit Folk i den Tid, de vare i det babyloniske Fængsel, 1. 2. Til deres Troes Bestræfelse fortæller Propheten, hvor herligen Gud haver udført sit Folk af Egypten igjennem Ørken ind i Canaan, 3-15, og hvor forstræffet han var bleven derover, at Jerusalem skulde ødelægges; men viser, at han dog trøster sig ved den almægtige Guds Hjælp, 16-19.

Habakuks, Prophetens, Bon, over Sijonoth:

Pf. 7, 1.

2. Herre! (der) jeg hørte Tidende fra dig, frngtede jeg; Herre! hold din Gjerrig i Live midt i Narene, kundgør det midt i Narene; i Fortørnelse ihukom at være barmhjertig.

2 Sam. 24, 14.

3. Gud kom fra Theman, og den Hellige fra Parans Bjerg, Sela! hans Majestæt skulde Himmelen, og hans Lov fyldte Jorden.

5 Mos. 33, 2. Ej. 6, 3. Pf. 72, 19.

4. Og (hans) Skin var som Lyset, (der gik) ham tvende Horn af hans Haand, og der var hans Styrkes Skjul.

2 Mos. 34, 29, 30.

5. Pestilentie gik frem for hans Ansigt, og gloende Bloder udkom fra hans Fødder.

6. Han stod og maalte Landet, han saae til og kom Hedningerne til at springe, og evige Bjerge bleve adspredte, de evige Høie bræde sig; hans Gange ere evige.

7. Jeg saae Eufans Pauluner under Møie; Gardinerne i Midians Land rystede.

Dom. 3, 8; 7, 13, 14.

8. Mon Herrens (Brede) var optændt imod Floderne? mon din Brede var imod Floderne? mon din Grumhed var imod Havet? der du foer paa dine Heste, dine Bogne vare til Frelse.

2 Mos. 14, 25, 26.

9. Din Bue blev aldeles aabenbar, (efter) de Eder til Stammerne, (efter dit) Ord, Sela! Du adskilte Jorden med Floder.

4 Mos. 16, 31; 20, 10, 11. 2 Mos. 14, 21.

10. Bjergene saae dig, de bleve bange, Vandstrømmene fore hen; Afgrunden udgav sin Røst, den opløstede sine Hænder i det Høie.

2 Mos. 14, 21. 3of. 3, 13-16.

11. Sol (og) Maane stode (stille i deres) Bolig; med Lyset fore dine Pile derhen, med Skimmet (foer) dit blinkende Spyd.

3of. 10, 11-13.

12. Du fremgik paa Jorden med Fortørrelse; du tærskede Hedningerne med Brede.

13. Du drog ud til dit Folks Frelse, til din Salvedes Frelse; du knuste Hovedet

af den Ugudeliges Huus, der du blottede Grundvolden indtil Halsen, Sela! Ef. 8, 8.

14. Du igjennemboede Hovedet for hans Landsbjer ved hans Kjeppes; de stormede til at adsprede mig, deres Glæde var som til at æde en Elendig i Skjul.

v. 13.

15. Du traadte med dine Heste i Havet, (ja) i mange Bandes Hob.

16. Jeg hørte det, og min Bug foruroldiges, mine Læber bævede for Lyden, der kom Raaddenhed i mine Been, og jeg foruroldiges paa mit Sted, paa det jeg maa hvile paa Nødens Dag, naar han drager op imod Folket, han, som skal føre Krigsmagt over det.

Ps. 50, 15.

17. Thi Figentræet grønnes ikke, og der er ikke Grøde i Viintræerne, Olietræets Frugt slaar feil, og ingen af Agrene giver Spise; man stiller Faarene fra Stien, og der skulle ikke være Dyne i Staldene.

18. Dog vil jeg, jeg være lystig i Herren; jeg vil fryde mig i min Saligheds Gud.

Ef. 61, 10. Joel 2, 23. Luc. 1, 46, 47.

19. Den Herre Herre er min Magt, og skal sætte mine Fødder som Hindernes, og lade mig træde paa mine Høie. For Sangmesteren paa mine Strængelege.

1 Mos. 49, 21. 2 Sam. 22, 34. Ps. 18, 34.

Propheten Jephthas.

1. Capitel.

Jephthas spaaer til Josias Tid om Sovernes Udslæggelse, 1-3, særdeles for deres Afguderiers, Folks, Svigs og Sifferheds Skyld, 4-13. Han beskriver Straffens Dag, som var nær, og at Straffen skulde blive stor og ei skulde undgaaes, 14-18.

Herrens Ord, som skede til Jephthas, Søn af Gusi, Søn af Gedalja, Søn af Amarja, Søn af Ezechias, i Josias, Amons Søns, Judæ Konges, Dage:

2. Jeg vil viist borttage Alt af Landet, siger Herren.

3. Jeg vil borttage Menneffene og Dyrene, borttage Fuglene under Himmelen og Fiskene i Havet, og alt Anstød tilligemed de Ugudelige; ja, jeg vil udrydde Menneffene af Landet, siger Herren.

4. Og jeg vil udstrække min Haand imod Juda og imod alle Jerusalems Indbyggere, og jeg vil udrydde af dette Sted det Overblevne af Baal og de afgudiske

Præsters Navne med (de andre) Præster,

2 Kong. 23, 5.

5. og dem, som tilbode paa Tagene for Himmelsens Hær, og dem, som tilbode (og) sværge ved Herren, og sværge ved Malom,

Jer. 44, 17, 18. 3of. 23, 7.

6. og dem, som vende sig tilbage fra (at vandre) efter Herren, og som ikke søge Herren, og ikke spørge efter ham.

Ef. 1, 4.

7. Ti stille for den Herre Herre! thi Herrens Dag er nær, thi Herren haver beredt en Slagtning, han haver helliget sine Indbudne.

Sab. 2, 20. Jeph. 3, 8.

Ezech. 2, 17. Ezech. 39, 17. Nab. 19, 17, 18.

8. Og det skal skee paa Herrens Slagnings Dag, da vil jeg hjemføge Tyrsterne og Kongens Børn og Alle, som klæde sig med fremmed Klædning.

Ef. 30, 25.

9. Og jeg vil hjemføge hver den, som springer over Dørtærskelen paa den samme

Dag, de, som fylde deres Herres Huus med Vold og Svig.

10. Og der skal være paa den samme Tid, siger Herren, et Raabs Lyd fra Tisfeporten, og en Hylen fra (Stadens) anden (Part), og en stor Forstyrrelse fra Høiene.

11. Hyler, I, som boe i det Pave! thi alle Folk af Rjovmænd ere udslettede, Alle, som bære Penge, ere udryddede.

12. Og det skal stee paa den samme Tid, da vil jeg randsfage Jerusalem med Vgterne, og jeg vil hjemføge de Folk, som ligge paa deres Bærme, dem, som sige i deres Hjerte: Herren skal ikke gjøre Godt, og ei gjøre Ondt.

Jer. 48, 11.

13. Derfor skal deres Gods blive til Rov, og deres Huse til en Ødelæggelse, og de skulle bygge Huse, men ikke boe i dem, og plante Viingaarde, men ikke drifte Viin af dem.

Amos 5, 11. 5 Mesf. 28, 39.

14. Herrens den store Dag er nær, den er nær og haster faare; (der er) Herrens Dags Lyd, der raaber den Vældige bitterlign.

v. 7. Joel 1, 15. Ezéch. 30, 3.

15. Den samme Dag er Grunnheds Dag, Angests og Trængsels Dag, Vilders og Ødelæggelses Dag, Mørkes og Dunkelheds Dag, Skyes og tyk Mørkheds Dag,

Jer. 30, 7 fg. Joel 2, 10 fg. Amos 5, 18. 20.

16. Trompets og Basunklængs Dag, imod de faste Stæder og imod de høie Hjørner.

17. Og jeg vil ængste Folket, og de skulle gaae som de Blinde, thi de have syndet for Herren; og deres Blod skal udøses som Støvet, og deres Rjød som Skarnet.

18. Hverken deres Solv eller deres Guld skal kunne redde dem paa Herrens Grunnheds Dag, men alt Landet skal fortæres ved hans Midfærheds Ild; thi han skal gjøre en hastig Ende med alle Landets Indbyggere.

Job 20, 20. Ordsp. 11, 4. Ezéch. 7, 19 fg. Zeph. 3, 8.

2. Capitel.

Profpheten formaner Jøberne til Omvendelse, førend Straffen overfalder dem, særdeles, at de saa Fromme i Landet skulle søge Herren, 1-3. Han forholder dem, hvorledes deres Naboe, Philisterne, skulle ødelægges, 4-7, saa og Moabiterne og Ammoniterne og Morianerne, 8-12, og de Assyrer og Niniviter, 13-15.

Randsfager eder selv, ja randsfager (eder), I, som ere et Folk, der haver ikke Lyst til (det Gode)!

2. førend det bestilte (Raad) føder, (og) Dagen farer frem som Aonen, førend Herrens grumme Vrede kommer over eder, førend Herrens Vredes Dag kommer over eder.

c. 1, 7. 14. 15. Ps. 1, 4.

3. Søger Herren, alle Sagtmodige i Landet, som gjøre (efter) hans Ret; søger Retfærdighed, søger Sagtmodighed, (paa det) I maaskee kunde skjules paa Herrens Vredes Dag.

Ej. 55, 6.

4. Thi Asja skal blive forladt, og Aflon skal blive aldeles øde; Asdod, den skal man om Midtdagen bortdrive, og Ekron skal oprykkes med Rod.

5. Vee dem, som boe ved Havets Egn, Folkene af de Erethim! Herrens Ord er over eder, du Canaan, Philisternes Land! og jeg vil fordærve dig, at Ingen skal boe (der).

1 Sam. 30, 14. 2 Sam. 8, 18. Jer. 47, 1 fg.

6. Og Havets Egn skal være til Boliger, til Hyrdernes udgravne (Brønde) og Faarestier.

7. Og den Egn skal være for de Overblevne af Judæ Huus, de skulle føde (Hjorden) derpaa; de skulle lægge sig i Aflons Huse om Aftenen, thi Herren deres Gud skal besøge dem og omvende deres Fængsel.

Jer. 29, 14. Zeph. 3, 20.

8. Jeg hørte Moabs Forsmædelse og Ammons Børns Forhaanelser, med hvilke de forhaandede mit Folk og ophøiede sig storligen hos deres Vandemærke.

9. Derfor, (saa sandt) jeg lever, siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Moab skal visjelig være som Sodom, og Ammons Børn som Gomorra, (som) et Steb, der er forladt til Nelder, og en Saltgrav, og Ødelæggelse indtil evig (Tid); det Overblevne af mit Folk skal røve dem, og det Øvrige af (mit) Folk skal arve dem.

1 Mosf. 19, 24. Ej. 11, 11. 16: 28, 5.

10. Dette skal stee dem for deres Grunnmodigheds Skyld, fordi de forhaandede og ophøiede sig storligen over den Herre Zebaoths Folk.

11. Herren (skal være) forfærdelig over dem, naar han lader bortspinde alle Jordens Guder, og de skulle tilbede ham, hver fra sit Steb, (ja) alle Hedningernes Der.

Micha 5, 12. Sach. 13, 2.

12. Og saa I Morianer selv, I skulle være iblandt de Ihjelslagne ved mit Sværd.

13. Han skal og udrykke sin Haand imod Norden, og fordærve Assyrien, og gjøre Ninive aldeles øde, tør som en Drk.

14. Og Hjorde skulle ligge midt derudi, (ja) alle (Slags vilde) Dyr iblandt Hedningerne; baade Rørdrummen og Pindspinet skulle blive om Natten paa dens Knappe; (deres) Lyd skal synge i Winduct, Ødelæggelse (skal være) paa Dørtærskelen, thi (dens) Cedertæ er blottet.

Es. 13, 21; 34, 11. Ps. 102, 7. Amos 9, 1.

15. Dette er den glædelige Stad, den, som boede tryggeligen, som sagde i sit Hjerte: Jeg (er det), og foruden mig Ingen ydermere; hvorledes er den bleven en Forfrættelse, (vilde) Dyrs Veie? hver, som gaar forbi den, maa hvidse og ryste med sin Haand.

Es. 23, 7. Begr. 2, 15. Job 27, 23.

3. Capitel.

Zephaniaas opregner Jødernes Synder i alle Stænder, 1-4, og forkynder dem Guds svare Domme for deres Ubodfærdigheds Skyld, 5-8; spaaer om Hedningernes Omvendelse, og at Gud skal rense sin Menighed fra dens Synder, befrieme den og udrydde dens Fjender og herliggjøre den, 9-20.

Vee den Gjenstridige og Besmittede, den Stad, som berøver (Andre)!

2. Den vil ikke høre paa (Propheternes) Røst, den annammer ikke Tugt; den forlader sig ikke paa Herren, den holder sig ikke nær til sin Gud.

3. Dens Hyrster midt i den ere brølende Løver, dens Dommere ere Ulve om Aftenen, som ikke bryde et Been om Morgen.

Ezech. 22, 27. Micha 3, 11. Hab. 1, 8. Jer. 5, 6.

4. Dens Propheter ere lefsærdige, troløse Mænd, hans Præster vanhellige Heligdommen, forvende Loven fortrædeligen.

5. Den retfærdige Herre er midt i den, han skal ikke gøre Uret; hver Morgen lader han sin Ret komme for Lyset, det fattes ikke (derpaa), men en Uretfærdig veed ikke at skamme sig.

6. Jeg lod udrydde Hedningerne, deres Hjørner ere ødelagte, jeg lod gøre deres Gader øde, saa Ingen gik igjennem; deres Stæder ere forstyrrede, saa at der er ingen Mand, at der boer Ingen.

7. Jeg sagde: Du skal dog frygte mig, du skal annamme Tugt, saa skulde dens Bosig ikke udryddes, efter alt det, som jeg vilde besøgt den med; (men) de have sandelig aarle gjort sig rede, de have fordævet alle deres Handeler.

Jer. 4, 22.

8. Derfor, bier efter mig, siger Herren, til den Dag, jeg vil opstaae til Rødv; thi

(det er) min Dom, at jeg vil sanke Hedningerne, at jeg vil samle Rigerne, at udøse min Fortørnelse over dem, (ja) al min grumme Brede; thi alt Landet skal fortæres ved min Midfærheds Ald.

c. 1, 18.

9. Sandelig, da vil jeg vende rene Læber til Folkene, at de skulle allesammen paakalde Herrens Navn, at tjene ham eendragtliggen.

Es. 40, 2. Hof. 2, 14.

10. Fra hiin Side paa Morlands Floder skulle mine Tilbedere (med) mine Udspredtes Døttre fremføre min Skjend.

Ap. G. 8, 27.

11. Paa den samme Dag skal du ikke skamme dig for alle dine Handeler, med hvilke du haver gjort Overtrædelser imod mig; thi jeg vil da borttage midt ud fra dig dem, som ere lystige af din Høihed, og du skal ikke blive ved at ophøie dig ydermere for mit hellige Bjergs Skyld.

Jer. 7, 4.

12. Men jeg vil lade et elendigt og ringe Folk blive tilovers midt i dig, og de skulle troe paa Herrens Navn.

Es. 1, 9. Ezech. 6, 8.

13. De Overblevne af Israhel skulle ikke gøre Uret og ei tale Løgn, og der skal ikke findes en svigefuld Tunge i deres Mund; thi de, de skulle fødes (som Hjorden) og lægge sig, og der skal Ingen forfølge dem.

Es. 53, 9. Hab. 14, 5. Mat. 2, 6.

14. Syng (med Fryd), Zions Datter! raab (med Glæde), o Israhel! vær glad og fryd dig i (dit) ganste Hjerte, Jerusalems Datter!

Ezech. 9, 9.

15. Herren haver borttaget dine Domme, udryddet din Fjende; Herren, Israhels Konge, er inden i dig, du skal ikke see Ulykke ydermere.

Es. 41, 10; 43, 1. Ezech. 48, 35.

16. Paa den samme Dag skal siges til Jerusalems: Frygt ikke; (til) Zion: Lad dine Hænder ikke synke.

17. Herren din Gud er inden i dig, en Vælsig, (som) skal frelse; han skal være glad over dig med Glæde, han skal tie for sin Kjærligheds Skyld, han skal fryde sig over dig med Frydeseang.

Es. 12, 6. Ezech. 2, 9.

18. Dem, som vare bedrøvede, fordi de ikke kom til Høitidens Forsamling, haver jeg sanket, (fordi) de vare af dig; Forhaanelse har været en Byrde paa hende.

Begr. 1, 4; 2, 6. Ps. 42, 11.

19. See, jeg vil gøre (Ende) paa Alle, som plage dig, paa den samme Tid, og jeg vil frelse hende, som halter, og sanke hende,

som er fordreven, og sætte dem til Lov og til et (herligt) Navn i alt Landet, som de vare besjænnede udi. Micha 4, 6. Ef. 35, 6.

20. Paa den samme Tid vil jeg lade eder komme, ja paa den Tid sanfter jeg eder; thi

jeg vil sætte eder til et (herligt) Navn og til en Lov iblandt alle Folk paa Jorden, naar jeg ombender eders Fængsler for eders Dine, sagde Herren.

Ezrah. 1, 16. Esr. 1, 2. 5 Mos. 30, 3. Jer. 29, 14.

Propheten Haggai.

1. Capitel.

Haggai straffer Jøderne, som vare komne fra Babel, at de havde bygget sig panelede Huse, men lode Herrens Tempel ligge ubygget, 1-4, og viser, at Gud derfor ikke velsignede deres Hænders Gjerning, 5, 6; formaner dem at tage fat paa Templets Bygning igien, 7-11, hvilken Formaning de iagttage, 12-15.

I det andet Kong Darii Mar, i den sjette Maaned, paa den første Dag i Maaned, skede Herrens Ord formedelt Haggai, Propheten, til Serubabel, Sealthiels Søn, Judæ Fyrste, og til Josua, Jozadaks Søn, den Ypperstepræst, sigende:

Ezrah. 1, 1. Esr. 5, 1. 2: 3, 2.

2. Saa sagde den Herre Zebaoth, sigende: Dette Folk siger: Tiden er ikke kommen, Tiden til at bygge Herrens Huus.

3. Og Herrens Ord skede formedelt Haggai, Propheten, sigende:

4. Mon det være eders Tid, at I skulle boe i eders panelede Huse, og dette Huus skal være øde?

5. Og nu, saa sagde den Herre Zebaoth: Sætter eders Hjerte til eders Veie.

v. 7.

6. I saae Meget og føre Videt ind, I æde og blive ikke mætte, drikke og blive ikke tørste, klæde eder og blive ikke varme (deraf), og den, som faaer Løn, faaer Løn i en brudnen Pengekuude.

5 Mos. 28, 38 fg.

3 Mos. 26, 26. Hof. 4, 10; 8, 7. Micha 6, 15.

7. Saa sagde den Herre Zebaoth: Sætter eders Hjerte til eders Veie.

8. Gaar op paa Bjerget, og fører Træ til, og bygger Huset, saa vil jeg have Vist dertil og bevise mig herlig, siger Herren.

9. I see tilbage efter Meget, og see, (I bekomme) Videt, og (naar) I have ført det i Huset, da blæser jeg derpaa; hvorfor (det)? siger den Herre Zebaoth; for mit Huses Skyld, som er øde, og fordi I løbe, hver for sit eget Huus.

10. Derfor lukke Himlene sig til over

eder, at (de) ikke (give) Dug, og Jorden haver tilsluttet for sin Grøde.

1 Kong. 17, 1.

11. Thi jeg haver kaldet Tørhed over Jorden og over Bjergerne og over Aornet og over Mosten og over Olien og over det, som Jorden skulde udgive (af sig), og over Folket og over Fæet og over alt Hænders Arbeide.

c. 2, 17. Amos 4, 9.

12. Da adløde Serubabel, Sealthiels Søn, og Josua, Jozadaks Søn, den Ypperstepræst, og alt det Overblevne af Folket Herrens deres Guds Røst og Haggai, Prophetens, Ord, saasom Herren deres Gud havde sendt ham; og Folket frygtede for Herrens Ansigt.

13. Da sagde Haggai, Herrens Bud ved Herrens Budskab, til Folket, sigende: Jeg er med eder, siger Herren.

Mat. 2, 7. Hag. 2, 4.

14. Og Herren opvakte Serubabels Sealthiels Søns, Judæ Fyrstes, Mand og Josuas, Jozadaks Søns, den Ypperstepræsts, Mand, og alt det overblevne Folks Mand, og de kom og gjorde Gjerningen paa den Herre Zebaoths, deres Guds, Huus,

v. 1. c. 2, 5.

15. paa den fire og tyvende Dag i Maaned, i den sjette (Maaned), i Kong Darii det andet Mar.

2. Capitel.

Haggai opmuntre Serubabel og Josu fremdeles til at bygge Tempel, og forstærke dem om Guds Hjælp, og at Messias skulde komme til dette Tempel og ved sin Nærværelse herliggjøre det fremfor det forrige Tempel, 1-4. Han straffer Jødernes Hytleri i den udvorte Guds tjeneste, troster de fromme Jøder om Guds Velsignelse og spaaer om Christi Rigets herlige Magt, Fremgang og Bestandighed, 10-23.

I den tyvende (Maaned), paa den een og tyvende (Dag) i Maaned, skede Herrens Ord formedelt Haggai, Propheten, sigende:

c. 1,

2. Tal dog til Serubabel, Sealthiels Søn, Judæ Hørste, og til Josua, Sozadaks Søn, den Ypperstepræst, og til det overblevne Folk, og siig: c. 1, 1, 14.

3. Hvo er overbleven iblandt eder, som saae dette Huus i sin første Herlighed? og hvorledes see I det nu? er det ikke imod det som Intet for eders Dine? Ebr. 3, 12.

4. Dog nu, Serubabel, vær frimodig, siger Herren, og vær frimodig, Josua, Sozadaks Søn, du Ypperstepræst, og vær frimodig, alt Folket i Landet, siger Herren, og gjører (det); thi jeg er med eder, siger den Herre Zebaoth, c. 1, 13.

5. med Ordet, efter hvilket jeg gjorde (Pagt) med eder, der I drog ud af Ægypten, og med min Aand, som staar midt iblandt eder; frygter ikke! 2 Mos. 19, 5.

6. Thi saa sagde den Herre Zebaoth: Endnu eengang, om en liden (Stund), saa vil jeg bevæge Himlene og Jorden og Havet og det Tørre. v. 21. Ebr. 12, 26.

7. Ja, jeg vil bevæge alle Hedningerne, og alle Hedningernes Længsel skal komme, og jeg vil fylde dette Huus med Herlighed, siger den Herre Zebaoth. E. 49, 6.

8. Sølv (hører) mig til, og Guld (hører) mig til, siger den Herre Zebaoth.

9. Dette det sidste Huses Herlighed skal blive større end det første, sagde den Herre Zebaoth, og jeg vil give Fred paa dette Sted, siger den Herre Zebaoth.

10. Paa den fire og tyvende (Dag) i den niende (Maaned), i det andet Davids Aar, skede Herrens Ord ved Haggai, Propheten, sigende: Mal. 3, 1.

11. Saa sagde den Herre Zebaoth: Spørg dog Præsterne om Loven, og siig:

12. See, (om) Nogen bærer helligt Kjød i sit Klædebands Bliig, og rører med sin Bliig ved Brød eller ved (nogen) Ket eller ved Vin eller ved Olie eller ved Mad, i hvad Slags det er, mon det derved heliges? og Præsterne svarede og sagde: Nei.

13. Da sagde Haggai: Om En, (som er) uren over et Bliig, rører ved (Noget af) alle disse Ting, mon det bliver urent? og

Præsterne svarede og sagde: Det bliver urent. 3 Mos. 5, 2; 11, 24, 31, 36, 39.

14. Da svarede Haggai og sagde: Saaledes er dette Folk, og saaledes er dette (Slags) Folk for mit Ansigt, siger Herren, og saaledes er al deres Hænders Gjering, og hvad de offrer der, det er urent.

15. Og nu, lægger (det) dog paa eders Hjerte fra denne Dag og tilforn, førend der blev lagt Steen paa Steen i Herrens Tempel: c. 1, 5, 7.

16. Førend disse Ting skede, (naar Noget da) kom til Kornhoben, (hvor der skulde være) thyve (Maader), da var der (ifkun) ti, kom han til Persen, for at øse halvtredstindstyve (Spand) af et Persekar, da var der (ifkun) thyve. c. 1, 6.

17. Jeg slog eder med Tørre og med brændt Korn og med Hagel, (ja) al eders Hænders Gjering, og Ingen af eder (omvendte sig) til mig, siger Herren.

c. 1, 11. Amos 4, 9. Sof. 7, 10.

18. Lægger (det) dog paa eders Hjerte fra denne Dag og tilforn, (nemlig) fra den fire og tyvende (Dag) i den niende (Maaned), ja fra den Dag, Herrens Tempels Grundvold blev lagt, lægger (det) paa eders Hjerte. v. 15. Ebr. 3, 10.

19. Mon der er endnu Sæd i Løden? ja, hverken Vintræet eller Figenræet eller Granatræet eller Olieræet bar Noget; men fra denne Dag af vil jeg velsigne.

20. Og Herrens Ord skede anden Gang til Haggai paa den fire og tyvende (Dag) i Maaneden, sigende:

21. Siig til Serubabel, Judæ Hørste, sigende: Jeg vil bevæge Himmelen og Jorden. v. 6.

22. Og jeg vil omkaste Nigernes Throne, og ødelægge Hedningernes Nigers Styrke, og jeg vil omkaste Bogne og dem, som fare paa dem, og Hestene skulle nedfalde, og de, som ride paa dem, hver ved den andens Sværd.

Ezech. 38, 21. Dom. 7, 22. 1 Sam. 14, 20.

23. Paa den samme Dag, siger den Herre Zebaoth, vil jeg tage dig, Serubabel, Sealthiels Søn, min Djener, siger Herren, og sætte dig som en Signetring; thi jeg haver udvalgt dig, siger den Herre Zebaoth. Jer. 22, 24.

Propheten Sacharias.

1. Capitel.

Sacharias, som spaaede til Kong Darii Tid, formaner Jøderne til Omvendelse, paa det de ikke skulde straffes, saasom deres Fædre, 1-6. Han fortæller et Syn om en Mand paa en rød Hest, som forkynder, at Jerusalem igjen skal bygges, 7-17.

I den ottende Maaned, i det andet Darii Aar, skede Herrens Ord til Sacharias, Berechias Søn, Iddos Søn, Propheten, sigende:

Mat. 1, 1. Ser. 5, 1.

2. Herren haver været fortørnet paa eders Fædre med (en stor) Fortørnelse.

3. Derfor skal du sige til dem: Saa sagde den Herre Zebaoth: Vender om til mig, siger den Herre Zebaoth, saa vil jeg vende om til eder, sagde den Herre Zebaoth.

Mat. 3, 7. Mat. 4, 8.

4. Værer ikke som eders Fædre, til hvilke de forrige Propheter raabte, sigende: Saa sagde den Herre Zebaoth: Vender dog om fra eders de onde Veie og eders de onde Idrætter; men de hørte ikke og gave ikke Agt paa mig, siger Herren.

Ef. 31, 6; 45, 22. Ser. 3, 12.

5. Eders Fædre, hvor ere de? og Propheterne, mon de kunde leve til evig (Tid)?

6. Dog, mine Ord og mine Skiffe, som jeg bød mine Tjenere, Propheterne, have de ikke rammet eders Fædre? saa de vendte om og sagde: Ligesom den Herre Zebaoth havde tænkt at gjøre os efter vore Veie og efter vore Idrætter, saaledes haver han gjort imod os.

7. Paa den fire og tyvende Dag i den ellefte Maaned, det er Sebat Maaned, i Darii andet Aar, skede Herrens Ord til Sacharias, Berechias Søn, Iddos Søn, Propheten, sigende:

v. 1.

8. Jeg saae om Natten, og see, en Mand red paa en rød Hest, og han holdt stille iblandt Myrtetræerne, som vare i det Dybe, og bag ham vare røde, graae og hvide Heste.

v. 11.

9. Og jeg sagde: Hvad ere disse, min Herre? og Engelen, som talede med mig, sagde til mig: Jeg, jeg vil lade dig see, hvad disse ere.

c. 2, 2.

10. Ja, den Mand, som holdt stille iblandt de Myrtetræer, svarede og sagde:

Disse ere de, som Herren haver sendt til at vandre igjennem Landet.

c. 6, 7.

11. Men de svarede Herrens Engel, som holdt stille iblandt de Myrtetræer, og sagde: Vi have vandret igjennem Landet, og see, alt Landet sidder og er stille.

12. Da svarede Herrens Engel og sagde: Herre Zebaoth! hvortænge vil du ikke forbarme dig over Jerusalem og over Jude Stæder, over hvilke du haver været vred disse halvfjerdsindstyve Aar?

Pf. 102, 14. Ser. 25, 11; 29, 10. Sach. 7, 5.

13. Og Herren svarede Engelen, den, som talede med mig, gode Ord, (ja) trostelige Ord.

14. Og Engelen, den, som talede med mig, sagde til mig: Naab og siig: Saa sagde den Herre Zebaoth: Jeg haver været nidkjær for Jerusalem og for Zion med en stor Nidkjærhed.

c. 8, 2. Ser. 31, 20.

15. Men jeg er fortørnet med en stor Fortørnelse paa Hedningerne, de, som (ere saa) trygge; thi jeg, jeg var (ifkun) lidet fortørnet, men de hjalp til Ulykke.

Ef. 10, 7; 47, 6.

16. Derfor sagde Herren saaledes: Jeg er omvendt til Jerusalem med Barmhjerlighed, mit Huus skal bygges derudi, siger den Herre Zebaoth, og Maalefnoren skal udtrækkes over Jerusalem.

c. 8, 3. 15. Ef. 54, 7. 8.

17. Naab fremdeles og siig: Saa sagde den Herre Zebaoth: Mine Stæder skulde endnu udspredes for Godt, og Herren skal endnu troste Zion, og endnu udvælge Jerusalem.

c. 2, 16.

2. Capitel.

Sacharias fortæller et Syn om fire Horn og fire Smede, hvorved forskilles Guds Folks Hjenders Udølgelse, 1-4. Han ser en Mand med en Maalestør, som afmaaler, hvor stor Jerusalem skulde være, og faaer Underviisning om dens Indbyggernes Mængde og Guds Beskærmelse over dem, 5-9. Jøderne, som vare blevene i Babel, formaner at forlade den, og faaer Forsikkring om deres Hjenders Udølgelse, 10-14. Han spaaer om Hedningernes Omvendelse og Guds Omjorg for sit Folk, 15-17.

Og jeg opløstede mine Dine og saae, og see, (der vare) fire Horn.

c. 5, 1.

2. Og jeg sagde til Engelen, den, som talede med mig: Hvad ere disse? og han sagde til mig: Disse ere de Horn, som adspredte Juda, Israel og Jerusalem.

c. 1, 9; 6, 4.

3. Og Herren lod mig see fire Smede.

4. Da sagde jeg: Hvad komme disse til at gjøre? og han sagde, sigende: Hine vare de Horn, som adspredte Juda, paa den Maade, at Ingen opløstede sit Hoved; men disse ere komme til at forfærde dem, at nedkaste Hedningernes Horn, deres, som opløstede Horn imod Judæ Land til at adsprede det.

5. Og jeg opløstede mine Dine og saae, og see, (der stod) en Mand, og (der var) en Maalefuor i hans Haand.

v. 1. c. 5, 9.

6. Og jeg sagde: Hvor gaaer du hen? og han sagde til mig: Til at maale Jerusalem, at see, hvor vid den (skal være), og hvor lang den (skal være).

7. Og see, Engelen, den, som talede med mig, gik ud, og en anden Engel gik ud imod ham.

8. Og han sagde til ham: Løb, tal til denne unge Karl og siig: Jerusalem skal beboes (som) ubefæstede Byer for Menneffers og Dvægs Mangfoldighed, (som) skal være) midt i den.

Ej. 54, 1 fg.

9. Og jeg, jeg vil være den en gloende Muur trindt omkring, siger Herren, og jeg vil være til Være midt i den.

c. 9, 8.

10. Op! op! flyr dog fra Nordenland, siger Herren; thi jeg haver udbredt eder efter de fire Veir under Himmelen, siger Herren.

11. Op! Zion, red dig, du, som boer hos Babels Datter.

Ej. 48, 20.

12. Thi saa sagde den Herre Zebaoth: Efter Være sendte han mig til Hedningerne, de, som røvede eder; thi den, som rører ved eder, rører ved hans Diesteen.

Pl. 17, 8. Pl. 105, 15.

13. Thi see, jeg vil røre min Haand imod dem, at de skulle blive dem til Rov, som have tjent dem; og I skulle fornemme, at den Herre Zebaoth haver sendt mig.

c. 4, 9; 6, 15. Mal. 2, 4.

14. Syng (med Fryd) og vær glad, du Zions Datter; thi see, jeg kommer og vil boe midt udi dig, siger Herren.

v. 15. Zeph. 3, 14.

15. Og paa den Dag skulle mange Hedninger søies til Herren og være mig et Folk; og jeg vil boe midt udi dig, og du

skal fornemme, at den Herre Zebaoth haver sendt mig til dig.

1 Mosf. 49, 10. Ej. 11, 10; 12, 6. Zeph. 3, 17.

16. Og Herren skal arve Juda for sin Deel i det hellige Land, og han skal frendeles udvælge Jerusalem.

c. 1, 17; 8, 3. 15.

17. Ti stille, alt Rjod, for Herrens Ansigt; thi han er opvakt af sin hellige Volig.

Ej. 11, 7. Hab. 2, 20.

3. Capitel.

Propheten seer paa den Yppersteprefts Josuas Person, hvorledes Gud elsker sit Folk, tilgiver dem deres Synder, helliger dem, og forsværer dem imod Djævelens Antagelse, 1-7. Christus loves, som udsletter vore Synder og tilfører os den saunde Fred, 8-10.

Derefter lod han mig see Josua, den Ypperstepreft, staaende for Herrens Engels Ansigt, og Satan stod hos hans høire Haand til at imodstaae ham.

2. Da sagde Herren til Satan: Herren skjælde dig, Satan! ja, Herren, som udvalgte Jerusalem, skjælde dig! er denne ikke en rygende Brand, som er reddet af Isken?

Jub. v. 9. Sach. 1, 17; 2, 16.

3. Og Josua var iført skidne Klæder, der han stod for Engelen Ansigt.

4. Da svarede han og sagde til dem, som stode for hans Ansigt, sigende: Borttager de skidne Klæder af ham; derefter sagde han til ham: See, jeg haver borttaget din Misgjerning fra dig, og vil iføre dig Helligdagssklæder.

2 Sam. 12, 13. Ej. 6, 7; 3, 22; 61, 10. Hab. 3, 5; 6, 11.

5. Og jeg sagde: Lad dem sætte en reen Hue paa hans Hoved; og de satte en reen Hue paa hans Hoved og iførte ham Klæder, og Herrens Engel stod der.

6. Da vidnede Herrens Engel for Josua og sagde:

7. Saa sagde den Herre Zebaoth: Der som du vandrer i mine Veie, og dersom du tager vare paa min Baretægt, da skal du, du baade dømme mit Huus og ogsaa tage vare paa mine Forgaarde; og jeg vil give dig, (at dine) Gange (skulle være) iblandt disse, (her) staae.

Pl. 91, 11.

8. Hør dog, Josua, du Ypperstepreft! du og dine Venner, som boe for dit Ansigt, thi de, de ere forunderlige Mænd; thi see, jeg vil lade min Tjener Zemach komme.

c. 6, 12. Ej. 4, 2 fg.

9. Thi see, der er den Steen, som jeg lagde for Josuas Ansigt, paa den ene Steen ere syv Dine; see, jeg vil udgrave

dens Udgravning, siger den Herre Zebaoth, og jeg vil borttage dette Lands Misgjerning paa een Dag. c. 4, 10. Nab. 5, 6.

10. Paa den samme Dag, siger den Herre Zebaoth, skulde I kalde, den Ene den Anden, til (at komme) under Viintræet og under Figentræet. 1 Kong. 4, 25. Micha 4, 4.

4. Capitel.

Sacharias seer en Guldblyfstage med to Olietræer, hvilket udlægges om Herrens Aand, ved hvis Kraft Serubabel skulde fuldføre Templets Bygning, 1-10. Han begynder og faaer videre Udlæggelse paa disse Ting, 11-14.

Dg Engelen, som talede med mig, kom igjen og opvakte mig som en Aand, der opvækkes af sin Sønn.

2. Og han sagde til mig: Hvad seer du? og jeg sagde: Jeg seer, og see, en Blyfstage, ganske af Guld, og et Oliekar er ovenpaa den, og dens syv Lamper ere paa den, Lamperne have hver syv Riber, som ere ovenpaa den. Jer. 1, 11. 13.

Amos 8, 2. Nab. 1, 12. 2 Mos. 37, 17 fg.

3. Og tvende Olietræer staae derhos, eet paa den høire Side af Oliekarret, og eet ved dets venstre Side.

4. Og jeg svarede og sagde til Engelen, som talede med mig, og sagde: Hvad ere disse Ting, min Herre?

5. Og Engelen, som talede med mig, svarede og sagde til mig: Ved du ikke, hvad disse Ting ere? og jeg sagde: Nei, min Herre! v. 13.

6. Da svarede han og sagde til mig, sigende: Dette er Herrens Ord til Serubabel, sigende: (Det skal) ikke (ske) ved Hær eller ved Magt, men ved min Aand, siger den Herre Zebaoth.

7. Hvo er du, du store Bjerg? du skal blive til en Slette for Serubabels Ansigt; og han skal udføre Hovedhjørnestenen, saa de skulle opløste Røsten, (raabende): Naade, Naade (være) med den! Ps. 122, 6.

8. Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

9. Serubabels Hænder have lagt Grundvolden til dette Hums, og hans Hænder skulle udrette det, paa det du skal fornemme, at den Herre Zebaoth haver sendt mig til eder.

10. Thi hvo foragter disse ringe Tings Dag? dog de skulle glæde sig, naar de see den Bøgt af Tin (med) disse syv (Dine) paa i Serubabels Haand; (de ere) Herrens Dine, som løbe omkring igjennem alt Landet. c. 3, 9.

11. Fremdeles svarede jeg og sagde til ham: Hvad ere disse tvende Olietræer ved Blyfstagens høire og ved dens venstre Side?

12. Og jeg svarede anden Gang og sagde til ham: Hvad ere de tvende Olietræers Grene, som ere ved Siden af de to Guldkruffer, som udgihde Guldet oven af sig?

13. Og han sagde til mig, sigende: Ved du ikke, hvad disse (Ting ere)? og jeg sagde: Nei, min Herre! v. 5.

14. Da sagde han: Disse ere de to Oliebørn, som staae hos al Jordens Herre. Nab. 11, 4. Sach. 6, 5.

5. Capitel.

Propheten seer en flyvende Rolle, hvorpaa Forbandelse var skreven, 1-4. Dernæst seer han Ugudeligheden som en Kvinde, siddende i en Ephra, hvorved forestilles Guds Straf over Folket, hvilken siden skulde lægges og blive over Guds Kirkes Tjender, 5-11.

Dg jeg opløstede atter mine Dine og faae, og see, en flyvende Rolle. c. 2, 1; 6, 1. Ei. 8, 1. Ezek. 2, 9.

2. Og han sagde til mig: Hvad seer du? og jeg sagde: Jeg seer en flyvende Rolle; dens Længde er thyve Alen, og dens Bredde er ti Alen. c. 4, 2. Jer. 1, 11. 13.

3. Da sagde han til mig: Dette er den Forbandelse, som udgaaer over det ganske Land; thi hver den, som stjæler, skal, (saa som er skrevet) paa denne Side, efter dette (Brevs Indhold) udryddes, iligemaade hver den, som sværger (falskelig), skal, (saasom er skrevet) paa den (anden) Side, efter dette (Brevs Indhold) udryddes. 2 Mos. 32, 15. Ezek. 2, 10.

4. Jeg lod denne (Forbandelse) udgaae, siger den Herre Zebaoth, at den skal komme til Thyens Hums og til hans Hums, som sværger ved mit Navn falskeligen, og den skal blive om Natten midt i hans Hums og fortære det, ja haade dets Træ og dets Stene.

5. Og Engelen, den, som talede med mig, gik ud og sagde til mig: Opløst dog dine Dine og see, hvad dette er, som udgaaer.

6. Og jeg sagde: Hvad er det? og han sagde: Dette er en Ephra, som gaaer ud; og han sagde: Dette er deres Diemærke i alt Landet.

7. Og see, der opløstedes et Centner Bly, og der var en Kvinde, som sad midt i den Ephra.

8. Og han sagde: Denne er Ugudelighed, og han fastede hende midt i den Epha, og fastede den Vægt af Bly for Munden derpaa.

9. Og jeg opløstede mine Dine og saae, og see, to Dvinder gif ud, og der var en Mand i deres Vinger, og de havde Vinger som en Storks Vinger, og de opløstede den Epha imellem Jorden og imellem Himmelen.

c. 2, 1. 5; 5, 1; 6, 1.

10. Og jeg sagde til Engelen, som talede med mig: Hvorhen føre de den Epha?

11. Og han sagde til mig, at man skulde bygge hende et Huus i Sinears Land, og det skal tilredes og sættes der ned paa sin Grundvold.

1 Mos. 11, 2. Hab. 17, 5 fg.

6. Capitel.

Profpheten ser i et Syn fire Vogne, hvorved forestilles, hvorledes Gud skulde udføre sine Domme over sin Kirkes Fjender, 1-8. Han faaer Befaling om at gjøre Kroner, hvorved betegnes Christi kongelige og præstelige Embede, som skal bygge sin Kirke, hvortil Hædningerne skulle taldes, 9-15.

Og jeg opløstede atter mine Dine og saae, og see, fire Vogne, som gif ud imellem de to Bjerger, og Bjergene vare Kobberbjerger.

c. 5, 9 fg.

2. For den første Vogn vare røde Heste, og for den anden Vogn sorte Heste, Hab. 6, 4.

3. og for den tredje Vogn hvide Heste, og for den fjerde Vogn haglede, stærke Heste.

1 Mos. 31, 10. 12.

4. Og jeg svarede og sagde til Engelen, som talede med mig: Hvad ere disse Ting, min Herre?

c. 2, 2.

5. Og Engelen svarede og sagde til mig: Disse ere de fire Veir under Himmelen, som udgaae fra hvor de stode for al Jordens Herre.

c. 4, 14.

6. De sorte Heste, som vare derfor, gif ud mod Nordenland, og de hvide gif ud efter dem, og de haglede gif ud mod Søndeland.

7. Og de samme stærke udgif og søgte at gaae til at vandre omkring i Landet, thi han havde sagt: Gaaer, vandrer igjennem Landet; og de vandrede igjennem Landet.

v. 3. c. 1, 10.

8. Og han raabte til mig, og talede til mig, og sagde: See, de, som udgaae mod Nordenland, komme min Land til at hvile i Nordenland.

9. Og Herrens Ord skede til mig, sigende:

10. Tag af de Bortførte, nemlig af Cheldai, af Tobias og af Zedaja, og kom du paa den samme Dag og gik i Josias, Zepharias Sønns, Huus, hvor de ere komne fra Babel.

11. Ja, tag (af dem) Sølv og Guld, og gjør Kroner, og sæt (dem) paa Josuas, Jozabaks Sønns, den Ypperstepræsts, Hoved.

12. Og siig til ham, sigende: Saa sagde den Herre Zebaoth, sigende: See en Mand, Zemach er hans Navn, thi paa sit Sted skal han give Grøde og bygge Herrens Tempel.

c. 3, 8. Jer. 23, 5.

13. Ja, han skal bygge Herrens Tempel, og han skal bære Prydelse, og sidde og herste paa sin Throne, og han skal være Præst paa sin Throne, og der skal være Freds Raad imellem dem begge.

14. Og Kronerne skulde være for Chelem og for Tobias og for Zedaja og for Hen, Zepharias Søn, til en Ihukommelse i Herrens Tempel.

v. 10.

15. Og der skulde komme (Mogle) langt fra og bygge Herrens Tempel, og I skulde fornemme, at den Herre Zebaoth haver sendt mig til eder; og dette skal see, om I ville flitteligen høre Herrens eders Guds Røst.

c. 2, 13; 4, 9. Mal. 2, 4.

7. Capitel.

Seberne spørge Herren ved Profpheten, om de skulde endnu holde de Fastedage, som deres Fædre havde vedtaget at holde, 1-3. Herren svarede, at han ei havde besalet dem Saadant, 4-7, men at de skulde holde Ret og bevise Barmhjertighed, og fordi de ei havde iagttaget dette, havde Gud straffet dem, 8-14.

Og det skede i det fjerde Kong Darius Aar, da skede Herrens Ord til Sacharias paa den fjerde (Dag) i den niende Maaned, (det er) i Chislew,

2. der man havde sendt til Guds Huus Sarezer og Regem-Melech og hans Mænd, at bede hdmlygeligen for Herrens Ansigt,

3. at de skulde siige til Præsterne, som vare hos den Herre Zebaoths Huus, og til Profheterne, sigende: Mon jeg skal græde i den femte Maaned, saa jeg skal fraskille mig, som jeg haver gjort nu saa mange Aar?

4 Mos. 6, 2. 3. Joel 2, 15 fg.

4. Da skede den Herre Zebaoths Ord til mig, sigende:

5. Siig til alt Folket i Landet og til Præsterne, sigende: Der I fastede og hylede i den femte og i den syvende (Maaned),

og det nu i halvfjerdsindstyve Aar, mon
 I da have fastet aldeles for mig selv?

c. 8, 19. Ef. 58, 5. Esch. 1, 12. Jer. 25, 11.

6. Og naar I vilde æde, og naar I vilde
 drikke, have I da ikke ædet og drukket?

7. Er det ikke de Ord, som Herren lod
 raabe formedelst de første Profpheter, der
 Jerusalem var beboet og var rolig, og
 dens Stæder trindt omkring den, og den
 søndre (Side) og det Væve var beboet?

8. Og Herrens Ord skede til Sacharias,
 og han sagde:

9. Saa sagde den Herre Zebaoth, sigen-
 de: Dømmer Sandheds Dom, og gjører
 Miskundhed og Barmhjertighed, hver med
 sin Broder.

c. 8, 16. Hof. 12, 7. Luc. 6, 36.

10. Og undertrykker ikke Enke eller Fa-
 derløs, Fremmed eller Elendig, og tænker
 ikke Ondt, Nogen imod sin Broder, i eders
 Hjerte.

2 Mosf. 22, 21. 22. Ef. 1, 23. Esch. 8, 17.

11. Men de vægrede sig for at give Afg-
 derpaa, og vendte Ryg modvilligen, og de
 gjorde deres Øren tunghørende for ikke at
 høre.

Ef. 42, 24. Jer. 2, 27. Esch. 23, 35.

12. Og de satte deres Hjerte (som) en
 Demant, for ikke at høre Loven og Orde-
 ne, hvilke den Herre Zebaoth sendte ved
 sin Aand formedelst de første Profpheter,
 og der var en stor Brede fra den Herre
 Zebaoth.

Ef. 48, 4. Jer. 5, 3. Esch. 2, 4.

13. Og det skede, saafom han lod ud-
 raabe, og de hørte ikke, saaledes maatte de
 og raabe, men jeg vilde ikke høre, sagde den
 Herre Zebaoth.

Erdsb. 1, 28. Jer. 11, 11.

14. Men jeg haver bortdrevet dem som
 ved en Storm iblandt alle Hedningerne,
 som de ikke kjendte, og Landet er ødelagt
 efter dem, at Ingen gaaer igjennem eller
 kommer tilbage; thi de gjorde det onfselige
 Land aldeles øde.

8. Capitel.

Sacharias troster Jøderne, som byggede Tem-
 plet, at Gud skulde velsigne dem og igjen op-
 bygge sin forfaldne Kirke ved Christum, 1-15.
 Dernæst formaner han dem til Gudsfrygtighed,
 og lover dem Glæde ifødetfor den forrige Be-
 døvelse, 16-19. Han taler og om Hedninger-
 nes Rald ved Christum, 20-23.

Dg den Herre Zebaoths Ord skede (til
 mig), sigende:

2. Saa sagde den Herre Zebaoth: Jeg
 haver været nidkjær over Zion med en stor
 Nidkjærhed, ja, jeg haver med stor Grun-
 ned været nidkjær over den.

c. 1, 14.

3. Saa sagde Herren: Jeg er omvendt

igjen til Zion, og vil boe midt i Jeru-
 salem, og Jerusalem skal kaldes Sand-
 hedens Stad, og den Herre Zebaoths
 Bjerg et Helligheds Bjerg.

c. 1, 16; 2, 12. 14. 16. Ef. 48, 9.

4. Saa sagde den Herre Zebaoth: Der
 skulle endnu sidde gamle Mænd og gamle
 Kvinder paa Jerusalems Gader, og den
 Mand, som (haver) sin Stav i sin Haand
 for (sine) Dages Mangfoldigheds Skyld.

5. Og Stadens Gader skulle fyldes med
 unge Dreng og unge Piger, som lege paa
 dens Gader.

6. Saa sagde den Herre Zebaoth: Der-
 som det er underligt for de Overblevnes
 Dine af dette Folk i de samme Dage, skal
 det ogsaa derfor være underligt for mine
 Dine? siger den Herre Zebaoth.

1 Mosf. 18, 14. Luc. 1, 37 fg.

7. Saa sagde den Herre Zebaoth: See,
 jeg frelser mit Folk fra Landet imod Østen
 og fra Landet imod Solens Nedgang.

8. Og jeg vil lade dem komme, og de skulle
 boe midt i Jerusalem, og de skulle være
 mit Folk, og jeg vil være deres Gud i
 Sandhed og Retfærdighed.

Jer. 21, 7; 31, 33. Esch. 11, 20. Ebr. 8, 10.

9. Saa sagde den Herre Zebaoth: Lader
 eders Hænder være stærke, I, som høre i
 disse Dage disse Ord af Profpheternes
 Mund, som (have talet til eder) paa den
 Dag, da den Herre Zebaoths Huses Grund-
 vold blev lagt, at Templet skulde bygges.

Ef. 25, 3.

10. Thi før disse samme Dage var Men-
 nesters Løn ikke, og Dyrs Løn var ikke; og
 for den, som drog ud, og for den, som
 drog ind, var ikke Fred for Sjenden, thi
 jeg havde udladt alle Mænd, hver imod
 sin Næste.

Sag. 1, 6. 10; 2, 16. 17.

11. Men nu (vil) jeg ikke (være) som i
 de forrige Dage for det Overblevne af
 dette Folk, siger den Herre Zebaoth.

12. Thi (der skal være) Fredens Sæd:
 Vintræet skal give sin Frugt, og Jorden
 give sin Grøde, og Himlene give deres
 Dug, og jeg vil lade dette Folks Over-
 blevne arve alle disse Ting.

3 M. f. 26, 4. Pf. 67, 7.

13. Og det skal skee, ligesom I af Judæ-
 Huns og af Israels Huns vare en For-
 bandelse iblandt Hedningerne, saa vil jeg
 frelse eder, og I skulle worde en Velsignel-
 se; frygter ikke, lader eders Hænder være
 stærke.

Ef. 35, 3. 4.

14. Thi saa sagde den Herre Zebaoth: Ligesom jeg tænkte at gjøre eder Dndt, der eders Fjædre fortørnede mig, sagde den Herre Zebaoth, og jeg angrede det ikke,

15. saa tænker jeg igjen i disse Dage at gjøre vel imod Jerusalem og Judæ Huus; frygter ikke.

c. 1, 16; 2, 12 fg.

16. Disse ere de Ting, som I skulle gjøre: Taler Sandhed, hver med sin Næste, dommer Sandhed og Freds Dom i eders Porte.

Eph. 4, 25. Sach. 7, 9. Ps. 15, 2.

17. Og tænker ikke Dndt, hver imod sin Næste, i eders Hjerter, og elsker ikke falsk Ed; thi alle disse Ting (ere de), som jeg haver, siger Herren.

c. 7, 10; 5, 3, 4.

18. Og den Herre Zebaoths Ord skede til mig, sigende:

19. Saa sagde den Herre Zebaoth: Den fjerde (Maanedes) Faste, og den femtes Faste, og den syvendes Faste, og den tiendes Faste skal blive Judæ Huus til Fryd og til Glæde og til gode bestemte Høitider; elsker ickun baade Sandhed og Fred.

c. 7, 5 fg.

20. Saa sagde den Herre Zebaoth: (Det skal) endnu (stee), at Folk skulle komme, og mange Stæders Indbyggere.

21. Og den ene (Stads) Indbyggere skulle gaae til den anden og sige: Vader os gaae for at bede hdmgygeligen for Herrens Ansigt og at søge den Herre Zebaoth; jeg vil gaae, jeg ogsaa.

Ef. 2, 3. Jer. 31, 6.

22. Og mange Folk skulle komme, og mægtige Hedninger, for at søge den Herre Zebaoth i Jerusalem og at bede hdmgygeligen for Herrens Ansigt.

23. Saa sagde den Herre Zebaoth: (Det skal stee) i de samme Dage, at ti Mænd af alle Hedningernes Tugemaal skulle tage fat, ja, de skulle tage fat paa en jødisk Mands Flig, sigende: Vi ville gaae med eder, thi vi have hørt, (at) Gud er med eder.

9. Capitel.

Sacharias spaaer om Hedningernes Omvendelse og Guds Fjenders Udryddelse, 1-7, om Guds Kirkes Forløsning og Velskærmelse ved Christum, hvis Indridelse i Jerusalem her beskrives, 8-11. De Jøder, som endnu vare i Babel, formanens til Omvendelse; Gud lover dem Seier imod Fjenderne og allehaande Velskærmelse, 12-17.

Herrens Ords Byrde: I Chadrachs Land og Damascus (skal) hans Hvile (være); thi Herren haver et Nie over Menneffene, ligesom over alle Israels Stammer.

Ps. 14, 2. Ps. 33, 13.

2. Og Hamath skal ogsaa grændse til den, (ligesaa) Tyrus og Sidon, enddog den var saare viis.

Ef. 23, 1 fg. Ezech. 26, 2; 28, 2 fg.

3. Og Tyrus byggede sig en Befæstning, og sankede Sølv som Støv, og opgravet (Guld) som Dynd paa Gaderne.

4. See, Herren skal fordrive den og slaae dens Magt paa Havet, og den, den skal fortæres med Ilden.

5. Asslon skal see det og frygte, ligesaa Assa, og den skal vorde saare bange, samt Ekron; thi det, som den saae til, haver be-
skjæmmet (den), og Kongen skal omkomme af Assa, og Asslon skal ikke beboes.

Jer. 47, 1 fg.

6. Og der skal boe et Horebarn i Asdod, og jeg vil udrydde Philisternes Hovmodighed.

7. Og jeg vil borttage hans Blodskuld af hans Mund, og hans Vederstyggeligheder imellem hans Tænder, saa skal han, han ogsaa blive tilovers for vor Gud, ja, han skal være som en Fyrste i Juda, og Ekron som en Jebusiter.

8. Og jeg vil slaae Veir for mit Huus for Krigshærens Skuld, for dens Skyld, som gaar over, og dens, som kommer tilbage, og Driveren skal ikke ydermere gaae over dem; thi jeg haver nu seet til (det) med mine Øine.

c. 2, 9. Ef. 9, 4; 14, 2, 5.

9. Fryd dig saare, Zions Datter! raab (med Glæde), Jerusalems Datter! see, din Konge skal komme til dig, han er retfærdig og en Frelser, fattig og ridende paa et Asen og paa en af Asenindernes unge Føler.

Ef. 62, 11. Matth. 21, 5. Jer. 3, 14. Ef. 35, 4.

10. Og jeg vil udrydde Bogne af Ephraim og Heste af Jerusalem, og Krigsbue skal udryddes, og han skal tale Fred til Hedningerne, og hans Herredømme skal være fra et Hav til et andet, og fra Floden indtil Jordens Ender.

Nah. 2, 14. Sach. 10, 4. Ps. 72, 3, 7, 8.

11. Og du! ved din Pagtes Blod udslod jeg dine Bundne af en Hule, hvor der ikke var Vand udi.

1 Mos. 37, 24. Jer. 38, 6.

12. Vender om til Befæstningen, I, (som ere) bundne i Haabet! ja, idag vil jeg igjengive dig en Anden, som forkynder det.

13. Thi jeg haver spændt mig Juda, Buen haver jeg fyldt med Ephraim, og jeg haver opvakt dine Børn, o Zion! over dine Børn, o Grækenland! og jeg haver sat dig som en Vældigs Sværd.

14. Og Herren skal sees over dem, og

hans Pæl skal udfare som Lynet, og den Herre Herre skal blæse i Trompeten og gaae frem (som) i (saa) Storm af Sønden.

15. Den Herre Zebaoth skal beskjærme dem, og de skulle æde og undertvinge Slyngestenene, og de skulle drikke, de skulle bruse som (af) Viin, og de skulle fylbes som Bækkenet, som Alterets Hjørner.

2 Mos. 29, 12.

16. Og Herren deres Gud skal frelse dem paa den samme Dag som sit Folks Hjord; thi Kronestenene skulle oprejsse sig til et Banner over hans Land.

Es. 35, 4. 2 Sam. 12, 30 fg.

17. Thi hvor (stor skal) hans Godhed (være), og hvor stor skal hans Deilighed (være)! Korn skal komme unge Karle, og Most Somfruer til at bære Frugt. Es. 57, 19.

10. Capitel.

Propheten formaner Jøderne til at tage deres Tilflugt til Gud, som da skulde velsigne dem med aandelig Velsignelse; Afguderne kunde ikke gavne, men deres Tilhængere skulde straffes, men Herren skulde styrke det troende Israel imod deres Fjender, naar han havde omvundet og besejret dem, 1-7. Han lover at samle dem alle vegne fra og formere dem, at frie dem fra Fjenderne og styrke dem, 8-12.

Begjærer Regn af Herren paa den tilbige Regns Tid, af Herren, som gjør Lynet, saa skal han give dem Bladskregn, ja, for enhver Mand Urter paa Marken.

Jer. 5, 24. Joel 2, 23. Job 28, 26; 37, 6.

2. Thi Afgudsbillederne tale Uret, og Spaamændene see Vogn og tale forsængelige Drømme, de trøste med Forsængelighed; derfor droge de bort som en Hjord, de bleve plagede, fordi der var ikke Hjrde.

1 Mos. 31, 19.

3. Min Brede er optændt over Hyrderne, og jeg vil hjemløse Buffene; thi den Herre Zebaoth haver besøgt sin Hjord, nemlig Judæ Huus, og sat dem som sin prydede Hest i Krigen.

4. Af ham (skal være) Hjørnestenen, af ham Naglen, af ham Krigsbuen; fra ham skal udgaae hver Driver tillige.

Es. 22, 23. 25. Sach. 9, 10.

5. Og de skulle være som vældige (Stridsmænd), der træde i Dyd paa Gaderne i Krigen, og de skulle stride, thi Herren skal være med dem; og de, som ride paa Heste, skulle beskjæmmes.

v. 7.

6. Og jeg vil bekræfte Judæ Huus, og frelse Josephs Huus, og føre dem tilbage

og lade dem bde (tryggeligen); thi jeg haver forbarmet mig over dem, og de skulle blive, som jeg ikke havde bortkastet dem; thi jeg er Herren deres Gud, og vil bønne dem.

7. Og de skulle være som en Vældig af Ephraim, og deres Hjerter glædes ligesom af Viin, og deres Børn skulle see det og glæde sig, deres Hjerter skal fryde sig i Herren.

v. 5. Ps. 104, 15.

8. Jeg vil hvidfle ad dem og samle dem, thi jeg forløste dem; og de skulle formeres, saasom de vare formerede (før).

9. Og jeg vil faae dem iblandt Folkene, og de skulle ihukomme mig i de langt fra- liggende Steder, og de skulle leve med deres Børn og komme tilbage.

10. Thi jeg vil føre dem tilbage fra Egypti Land og samle dem fra Assyrien, og jeg vil føre dem til Gileads Land og Libanon, og der skal ikke findes (Rum) for dem.

Es. 49, 19 fg.

11. Og Angest skal komme over Havet, men han skal slaae Bølgerne i Havet, og alle Strømmens Dybheder skulle borttørres, og Assyriens Hovmodighed skal fornedres, og Egypti Spiir bortvige.

2 Mos. 14, 16. Es. 11, 15. 16. Nab. 16, 12.

12. Og jeg vil bekræfte dem i Herren, og de skulle vandre frem i hans Navn, siger Herren.

Micha 4, 5.

11. Capitel.

Sacharias spaaer om Jerusalem og det jødiske Folks Forskyrning, 1-6, for deres store Uafnæmmelighed imod Christum, deres trefaste Hjrde, hvilken de havde solgt for tredieve Sætel Sølv, 7-14; derfor vilde Herren lade dem faae falske Hjrde, hvilke og skulde faae deres rette Høn, 15-17.

Splad dine Døre, o Libanon! at Jiden kan fortære dine Cedre.

2. Hyl, Tyr! thi Cederen er falden, thi de herlige (Træer) ere ødelagte; hyl, Basans Ege! thi den faste Skov er nedfalden.

3. Der er Hyrdernes Hylens Lyd, thi deres Herlighed er ødelagt; der er de unge Lovers Brødens Lyd, thi det høie (Land) ved Jordanden er ødelagt. Nab. 2, 12. Jer. 50, 44.

4. Saa sagde Herren min Gud: Fød de Slagtesaar,

5. hvilke de, som kjøbe dem, dræbe og holdes ikke skyldige, og de, som sælge dem, sige: Lovet være Herren, at jeg er bleven rig! og ingen af deres Hjrder skal spare dem.

Nab. 3, 17.

6. Sandelig, jeg vil ikke hdermere spare Landets Indbyggere, siger Herren; thi see, jeg vil overgive Menneffene, hver i sin Næstes Haand og i sin Konges Haand, og de skulle sønderlaae Landet, og jeg vil ikke redde dem af deres Haand.

7. Og jeg fødte disse Slagtesaar, fordi de ere elendige Saar; og jeg tog mig to Stave, een kaldte jeg: Viflighed, og den anden kaldte jeg: Baand, og jeg fødte Jaarene. v. 11. Ps. 23, 4.

8. Og jeg udslettede tre Hyrder i een Maaned; thi min Sjæl var bekymret over dem, og deres Sjæl væmmedes ogsaa ved mig.

9. Og jeg sagde: Jeg vil ikke føde eder; hvad som døer, maa døe, og hvad som udslettes, maa udslettes, og de Overblevne skulle æde, den Eine den Andens Kød. Jer. 15, 2; 43, 11.

10. Og jeg tog min Stav, Viflighed, og sønderhuggede den, til at gøre min Pagt til Intet, som jeg havde gjort med alle disse Folk.

11. Og den blev gjort til Intet paa den samme Dag, og saaledes forstode de elendige Saar, de, som toge vare paa mig, at det var Herrens Ord. v. 7.

12. Og jeg sagde til dem: Dersom det synes godt for eders Dine, da bærer frem (saa meget), jeg (agtes) værd, og om I ikke ville, da lader det være; og de veiede (saa meget, som) jeg (agtedes) værd, tredive (Sekel) Sølv. Matth. 26, 15. 2 Mos. 21, 32.

13. Og Herren sagde til mig: Rast det til Pottemageren; (ei! hvilket) et herligt Værd, hvilket jeg er agtet værd af dem! og jeg tog de tredive (Sekel) Sølv og fæstede dem i Herrens Huus, til Pottemageren. Matth. 27, 9. 10.

14. Og jeg sønderhuggede min den anden Stav, (kaldet) Baand, at tilintetgjøre Broderskabet imellem Juda og imellem Israel.

15. Og Herren sagde til mig: Tag dig endnu en daarlig Hyrdes Rædsfab.

16. Thi see, jeg opreiser en Hyrde i Landet, han skal ikke besøge det, som udslettes, ikke søge det Unge og ikke læge det Sønderbrudte, han skal ikke opholde det, som staaer, men æde de Fedes Kød og afrive deres Kløver. v. 9.

17. See en uhyttig Hyrde, som forlader Jaarene! et Sværd (skal komme) over hans Arm og over hans høire Dine; hans

Arm skal visseelig visne, og hans høire Dine skal aldeles blive dumt. Ezech. 34, 2.

12. Capitel.

Herren truer, at han vil fordærve sit Folks Gjender, men beskærme og styrke det selv, 1-9. Han lover at udøse sin Aand over de troende Jøder; den Beeklage beskrives, som skulde holdes over Jesu ustyrlige Død, 10-14.

Herrens Ords Hyrde over Israel: (Saa) siger Herren, som udbreder Himmelen og grundfæster Jorden og danner Menneffets Aand inden i ham:

Mal. 1, 1. Ps. 104, 2. Es. 40, 22. 1 Mos. 2, 7.

2. See, jeg sætter Jerusalem til en Tumleskaal for alle Folk trindt omkring, og den skal ogsaa være over Juda, naar han beleirer Jerusalem.

Ps. 60, 5. Es. 51, 22. 23. Jer. 25, 15. Sach. 14, 11.

3. Og det skal skee, paa den samme Dag vil jeg gjøre Jerusalem til en Tyngfælssteen for alle Folk; Alle, som ville belade sig med den, skulle aldeles sønderffæres, og alle Hedninger paa Jorden skulle samles imod den. c. 14, 2.

4. Paa den samme Dag, siger Herren, vil jeg slaae alle Heste med Forsærdelse, og den, som rider derpaa, med Galensfab, og jeg vil oplade mine Dine over Judæ Huus, og slaae alle Folfenes Heste med Blindhed. 1 Kong. 8, 20.

5. Da skulle Hyrsterne i Juda sige i deres Hjerte: Jerusalem's Indbyggere ere mig til Styrke i den Herre Zebaoth, deres Gud.

6. Paa den samme Dag vil jeg gjøre Judæ Hyrster som en Dvn med Ild iblandt Træer og som et brændende Blus iblandt Reg, og de skulle fortære paa den høire og paa den venstre Side alle Folk trindt omkring, og Jerusalem skal blive fremdeles paa sit Sted i Jerusalem.

7. Og Herren skal frelse Judæ Pauluner i Begyndelsen, paa det Davids Husfes Herlighed og Jerusalem's Indbyggers Herlighed skal ikke ophøre sig storligen imod Juda.

8. Paa den samme Dag skal Herren beskærme Indbyggerne i Jerusalem, og det skal skee, hvilken, som er skrøbelig iblandt dem, (skal være) paa den samme Dag som David, og Davids Huus som Guderne, som Herrens Engel for deres Ansigt. Jes. 3, 15.

9. Og det skal skee paa den samme Dag, da vil jeg søge efter at ødelægge alle Hedninger, dem, som ere komne imod Jerusalem. Mal. 20, 9.

10. Og jeg vil udøse over Davids Huus og over hver, som boer i Jerusalem, Naadens og Bønnens Aand, og de skulle see til mig, hvilken de have igjennemstøffet, og de skulle hyle over ham, som en Hylen over den eneste (Søn), og bedrøve sig bitterligen over ham, som man bedrøver sig bitterligen over den Førstefødte,

Joel 3, 1. Ap. G. 2, 1. Rom. 8, 15. 26.

Ebr. 10, 29. Joh. 19, 37. Ab. 1, 7. Jer. 6, 26.

11. Paa den samme Dag skal blive en stor Hylen i Jerusalem, som den Hylen ved Hadad-Rimmon i Megiddons Dal.

2 Kron. 35, 22.

12. Og Vandet skal hyle, hver Slægt besynderligen, Davids Huses Slægt besynderligen, og deres Hustruer besynderligen, Nathans Huses Slægt besynderligen, og deres Hustruer besynderligen,

2 Sam. 5, 14. Luc. 3, 31.

13. Levi Huses Slægt besynderligen, og deres Hustruer besynderligen, Simeis Slægt besynderligen, og deres Hustruer besynderligen,

1 Kron. 6, 16. 17.

14. ja, alle de overblevne Slægter, hver Slægt besynderligen, og deres Hustruer besynderligen.

13. Capitel.

Sacharias spaaer om Renselse af Synden ved Christum, og om Afgudsdyrkelses og falsk Lærdoms Udryddelse, 1-6; ligesaa om Christi Renselse og Død, og de ugubelige Fjenders Udryddelse, men at en Deel skal luttres og renses til at være Herrens Folk, 7-9.

Paa den samme Dag skal være en aabnet Kilde for Davids Huus og for Jerusalems Indbyggere imod Synd og imod Ureenhed.

Ez. 55, 1. Joh. 7, 37. 38.

2. Og det skal stee paa den samme Tid, siger den Herre Zebaoth, da vil jeg udrydde Afgudernes Navne af Vandet, at de skulle ikke ihukommes ydermere, og end Profpheterne og den urene Aand vil jeg komme til at fare af Landet.

Ezech. 30, 13.

Mica 5, 12. Zeph. 2, 11. 1 Sam. 31, 9. Ab. 16, 13.

3. Og det skal stee, naar Nogen spaaer ydermere, da skal hans Fader og hans Moder, som aplede ham, sige til ham: Du skal ikke leve, thi du talede Løgn i Herrens Navn; og hans Fader og hans Moder, som aplede ham, skulle igjennemstikke ham, naar han spaaer.

Jer. 14, 15. 5 Mojs. 13, 5.

4. Og det skal stee paa den samme Dag, da skulle Profpheterne bestjæmmes, hver formedelft sit Syn, naar han spaaer, og

de skulle ikke føres i lodne Skapper for at lyde.

2 Kong. 1, 8. Matth. 3, 4; 7, 15.

5. Men han skal sige: Jeg er ingen Profphet, jeg er en Mand, som dyrker Jorden; thi man haver lært mig saa at forhverve mit Brød fra min Ungdom af.

6. Og dersom Nogen siger til ham: Hvad ere disse Bunder i dine Hænder? da skal han sige: (Det er de Bunder,) med hvilke jeg er slagen i deres Huus, som elskede mig.

Joh. 20, 25.

7. O Sværd! vaagn op over min Hyrde og over den Mand, (som er) min Næste, siger den Herre Zebaoth; slaa Hyrden, og Hjorden skal adspredes, og jeg vil omvende min Haand over de Smaa.

Matth. 26, 31. Marc. 14, 27.

8. Og det skal stee i alt Landet, siger Herren, (at) de to Dele, (som) der ere udi, skulle udryddes, de skulle opgive Aanden, men den tredie Deel skal blive tilovers derudi.

9. Og jeg vil føre den tredie Deel i Midten og luttre den, som man luttret Solvet, og prøve den, som man prøver Guldet; den skal paafalde i mit Navn, og jeg, jeg vil bønføre den; jeg skal sige: Det er mit Folk, og den skal sige: Herren er min Gud.

Lev. 17, 3. Ezech. 12, 22. Mal. 3, 2. Joh. 20, 28.

14. Capitel.

Sacharias spaaer om Jerusalems sidste Belæring og Trængsel, men at Herren dog vil frelse en Deel og stride imod Hedningerne, naar hans Fjender skulle staa paa Oliebjerget, 1-5; ligesaa om Guds Kirkes Tilstand til den Tid, og Guds herlige Velgjerninger imod den samme, 6-11; om svare Plager over Guds Folks Hænder, 12-15; om de overblevne Hedningers Omvendelse og Guds Kirkes Hellighed, 16-21.

See, en Dag kommer fra Herren, da dit Rov skal deles inden i dig.

Ez. 39, 6.

2. Thi jeg vil sanke alle Hedningerne imod Jerusalem til Krigen, og Staden skal indtages, og Husene plyndres, og Dvindeerne skændes, og Halvdelen af Staden skal gaae ud til at bortføres, men det Overrige af Folket skal ikke udryddes af Staden.

c. 12, 3.

3. Og Herren skal drage ud og krige imod de samme Hedninger, som den Dag, han (pleiede) at føre Strid, paa Stridens Dag.

Jos. 1, 5; 5, 14.

4. Og hans Fjender skulle paa den samme Dag staa paa Oliebjerget, som er lige for Jerusalem mod Osten, og Oliebjerget skal revne midt ad fra Osten og til Vesten, (at

der skal blive) en saare stor Dal, og Halvdelen af Bjergtet skal vige mod Norden, og den (anden) halve Deel deraf mod Sønden.

5. Da skulle I sige til mine Bjerges Dal, thi Bjergenes Dal skal naae til Ahal, og I skulle sige, ligesom I sagede for Jordstjælvbet i Ussias, Judæ Konges, Dage, og Herren min Gud skal komme, (og) alle Hellige med dig. Amos 1, 1. Jud. 5. 14. Ab. 1, 7.

6. Og det skal skee paa den samme Dag, da skal der intet Væs være, hverken kosteligt eller tykt.

7. Men der skal være een Dag, den, den skal kendes af Herren, den skal ikke (være) Dag og Nat; thi det skal skee, om Aftens Tid skal der være Væs.

8. Og det skal skee paa den samme Dag, da skulle levende Vande udgaae af Jerusalem, Halvdelen af dem til Havet mod Østen, og Halvdelen af dem til det hyderste Hav; de skulle være baade om Sommeren og om Vinteren. Es. 23, 2. Esch. 47, 1. Ab. 22, 1.

9. Og Herren skal være Konge over al Jorden; paa den samme Dag skal Herren være een, og hans Navn eet.

Es. 97, 1. 1 Cor. 8, 6. Eph. 4, 5.

10. Man skal gaae omkring i det ganste Land, som paa en slet Mark, fra Geba indtil Rimmon, Sønden for Jerusalem, og den skal ophøies og beboes paa sit Sted, fra Benjamins Port indtil den første Ports Sted, indtil Hjørneporten, og fra Hananeels Taarn indtil Kongens Perscekar.

Ser. 31, 33. Neh. 3, 1.

11. Og de skulle boe i den, og der skal intet Vand være hydermere, og Jerusalem skal beboes tryggeligen. Ab. 22, 3. Ser. 23, 6; 33, 16.

12. Og denne skal være den Plage, med hvilken Herren skal plage alle Folkene, som stride imod Jerusalem, at han lader (Enhvers) Kjød forsvinde, medens han (endnu) staaer paa sine Fødder, og (Enhvers) Dine skulle forsvinde i deres Huller, og (Enhvers) Tunge skal forsvinde i deres Mund.

13. Og det skal skee paa den samme Dag,

at Herrens store Forstyrrelse skal være iblandt dem, og de skulle tage fat, hver paa sin Næstes Haand, og den (En) skal opløste sin Haand imod den Andens Haand.

14. Og du, Juda, skal ogsaa føre Krig imod Jerusalem, og alle Hedningers Guds trindt omkring skal sankes, Guld og Sølv og Klæder i saare stor Mangfoldighed.

15. Og saaledes skal Plagen være paa Hestene, Mulerne, Kamelerne og Menerne, og paa alle Dyrene, som skulle være i de samme Veire, som denne Plage.

16. Og det skal skee, at alle de Overblevne af alle Hedningerne, de, som skulle være komne imod Jerusalem, de skulle komme op Aar efter Aar til at tilbede for Kongen, den Herre Zebaoth, og til at hoideligholde Jersalernes Høitid.

Mal. 1, 14. 3 Mos. 23, 34 fg.

17. Og det skal skee, at hvilke af Slægtterne paa Jorden, der ikke drage op til Jerusalem til at tilbede for Kongen, den Herre Zebaoth, over dem skal Regnen og ikke være.

Es. 5, 6.

18. Og om Egypternes Slægt ikke drager op og ikke kommer, da skal den ei heller være over dem; men Plagen skal være der, med hvilken Herren skal slaae Hedningerne, som ikke opkomme til at hoideligholde Jersalernes Høitid.

Es. 5, 6. Sach. 14, 12. 15.

19. Dette skal være Egypternes Straf og alle Hedningernes Straf, som ikke opkomme til at hoideligholde Jersalernes Høitid.

20. Paa den samme Dag skal staae paa Hestenes Bjælder: Herrens Hellighed, og (hver af) Gryderne i Herrens Huus skal være som Dækkenerne for Alteret.

2 Mos. 27, 3.

21. Thi hver Gryde i Jerusalem og i Juda skal være hellig for den Herre Zebaoth, og alle de, som offre, skulle komme og tage af dem og syde i dem, og der skal ingen Cananiter hydermere være i den Herre Zebaoths Huus paa den samme Dag.

Es. 35, 8. Joel 3, 22.

Propheeten Malachias.

1. Capitel.

Malachias forholder Israels Guds store Kjærlighed til dem fremfor Edomiterne, hvis Land han havde gjort aldeles øde, 1-5. Han klager over Præsterne og Folket, som foragtede, bejmitte og med Gjerrighed forrettede deres

Gudstjeneste, 6-10. Han spaaer, at Herren af Hedningerne vil samle sig et Folk, som skulle retteligen dyrke ham, og klager atter over Jersalernes Hyleri og forbander dem, 11-14.

Herrens Ords Byrde til Israel formædelt Malachias:

Sach. 12, 1.

2. Jeg elskede eder, sagde Herren; men I sagde: Hvorudi elskede du os? Var ikke Esau Jakobs Broder? siger Herren, dog elskede jeg Jakob.

1 Mos. 25, 23 fg. Rom. 9, 13.

3. Men jeg hadede Esau, og gjorde hans Bjerger aldeles øde, og hans Arv for Dragger i Ørken.

Ej. 13, 21, 22; 31, 13.

4. Omendskjændt Edom vilde sige: Vi ere vel bleyne fattige, men vi vilde komme igjen og bygge de øde Steder, saa sagde den Herre Zebaoth: Vilde de bygge, da vil jeg, jeg nedbryde, og man skal kalde dem Ugudeligheds Landemærke og det Folk, paa hvilket Herren er vred indtil evig (Tid).

5. Og eders Dine skulle see det, og I, I skulle sige: Herren bør storligen ophøies fra Israels Landemærke.

Ps. 52, 8.

6. En Søn skal ære Faderen, og en Tjener sin Herre; dersom jeg da er Fader, hvor er min Vre? og er jeg Herre, hvor er min Frygt? siger den Herre Zebaoth til eder, I Præster! som foragte mit Navn; men I sagde: Hvormed foragte vi dit Navn?

2 Mos. 20, 12. Jos. 8, 49. 5 Mos. 32, 6.

7. I fremføre bemittet Brød paa mit Alter, og I sagde: Hvormed bemitte vi dig? Derved, at I sige: Herrens Ord, det er foragteligt.

8. Og naar I fremføre et Blindt til at offre, er det ikke Dndt? og naar I fremføre et Halt eller Sygt, er det ikke Dndt? før det dog frem til din Tjyrste, mon han skal have Behagelighed til dig, eller mon han skal ansee din Person? siger den Herre Zebaoth.

3 Mos. 22, 20 fg.

9. Saa beder dog nu ydmygeligen for Guds Ansigt, at han vil være os naadig; dette skeer af eders Haand, mon han skal ansee eders Personer? sagde den Herre Zebaoth.

10. Hvo er end iblandt eder, som vil tilfukke Ørene, at I skulle ikke optænde Røget paa mit Alter forgjæves? jeg haver ingen Nyst til eder, sagde den Herre Zebaoth, og haver ikke Behagelighed til Madoffer af eders Haand.

v. 8. Ej. 1, 13. Mal. 2, 13.

11. Men fra Solens Opgang og indtil dens Nedgang (skal) mit Navn (være) stort iblandt Hedningerne, og paa hvert Sted fremføres Røgtelse for mit Navns Skyld og reent Madoffer; thi mit Navn (skal være) stort iblandt Hedningerne, sagde den Herre Zebaoth.

12. Men I vanhellige det, idet I sige:

Herrens Bord, det er besmittet, og dets Indkomme og dets Epise er foragtelig.

13. Og I sagde: See, hvilken Mæie! dog I kunde blæse det frem, sagde den Herre Zebaoth; og I fremførte det Røvede og det Hulte og det Syge, og fremførte Madoffer (deraf); skulde jeg have Behagelighed til Saadant af eders Haand? sagde Herren.

14. Ja, forbandet være den, som handler underfundigen, som haver en Hæn i sin Hjord, og gjør Løfte, og offerer det Forbandede for Herren! thi jeg er en stor Konge, sagde den Herre Zebaoth, og mit Navn skal være forjærdeligt iblandt Hedningerne.

Esaj. 14, 16. Ps. 47, 3. 8. Ps. 48, 2.

2. Capitel.

Herren truer at straffe Præsterne ijer, og breder dem, at de vare afvegne fra deres Fædres Oprigtighed og fra den Pagt, som han havde gjort med Levi, 1-9. Han straffer og truer Folket haardeligen for deres Synder, som de begit i Ægtefælsstand, ved at forstyre deres Hustruer, at tage fremmede Hustruer, og flere end een, deres Ungdoms Hustru, 10-16, og at de bespottede Gud, sigende, at han haver Behag i dem, der gjøre Dndt, 17.

Dg nu, dette Bud hører til eder, I Præster!

2. Om I ikke høre det, og om I ei lægge det paa Hjerte, at give mit Navn Vre, sagde den Herre Zebaoth, da vil jeg jende Forbandelsen paa eder og forbande eders Betsignelser, ja, jeg haver ogsaa allerede forbandet (Enhver af) dem, fordi I vilde ikke lægge det paa Hjerte.

5 Mos. 28, 15 fg.

3. See, jeg stjælder (og fordervor) eder Sæden, og kaster Møg over eders Ansigter, (ja) eders Høitiders Møg, og det skal tage eder bort med sig.

2 Mos. 29, 14. Amos 5, 21.

4. Og I skulle fornemme, at jeg haver sendt dette Bud til eder, fordi min Pagt er med Levi, sagde den Herre Zebaoth.

Esaj. 2, 13; 6, 15.

5. Thi min Pagt var med ham, (ja) Lovets og Fredens (Pagt), og jeg gav ham dem til Frygt, at han skulde frygte mig; og han, han var forstræffet for mit Navns Skyld.

v. 8. c. 3, 16.

6. Sandheds Lov var i hans Mund, og der blev ikke Uret funden i hans Læber; han vandrede med mig fredsommeligen og i Oprigtighed, og omvendte Mange fra Misgjerning.

Zeeph. 3, 13. Hab. 14, 5.

7. Thi en Præsts Læber skulle bevare Kundskab, og de skulle søge Lov af hans

Mund; thi han er den Herre Zebaoths Engel. Ezech. 7, 26. Job 23, 12. Hag. 1, 13. Mal. 1, 20.

8. Men I ere afvegne af Veien, I gjorde, at Minge stødte an imod Loven; I have fordærvet den Levi Pagt, sagde den Herre Zebaoth. v. 5.

9. Derfor haver jeg ogsaa gjort eder foragtelige og fornædrede for alt Folket, efterdi I ikke bevare mine Veie, men ansee Perjoner i Loven. 1 Sam. 2, 30.

10. Have vi ikke allesammen een Fader? haver ikke een Gud skabt os? hvorfor handle vi troloft, den Ene imod den Anden, at vanhellige vore Fædres Pagt?

Eph. 4, 6. Job 31, 15. Ap. G. 17, 26.

11. Juda handlede troloft, og der er skeet Vederstyggelighed i Israels og i Jerusalem; thi Juda vanhelligede Herrens Hellighed, som han tilforn elskede, og tog tilægte en fremmed Guds Datter.

12. Herren skal udrydde den Mand, som det gjorde, af Jakobs Pauluner, den, som er vaagen (til at gjøre Saadant), og som (svarer dertil), og den, som fremfører Madoffer for den Herre Zebaoth.

13. Dette Andet gjøre I ogsaa, at I med Graad skjule Herrens Alter, (ja) med Graad og Jamren, at han ikke ydermere vender sit Ansigt til Madofferet, eller tager (Noget med) Velbehagelighed af eders Haand. c. 1, 10.

14. Og I sagde: Hvorfor? Fordi at Herren haver vidnet imellem dig og imellem din Ungdoms Hustru, som du haver handlet troloft imod, enddog hun var dig tilsvøiet og var din Pagtes Hustru. Drdsf. 2, 17.

15. Og den Ene handlede ikke (saaledes), thi han havde en hyppeligere Mand, men hvad gjorde den Ene? han søgte Guds Sæd; derfor tager eder vare i eders Mand, at Ingen handler troloft imod sin Ungdoms Hustru. Ef. 51, 2. Ezech. 33, 21.

16. Thi (Herren) hader, at man lader (sin Hustru) fare, siger den Herre Israels Gud, skøndt han skjuler den Vold med sit Klædebon, sagde den Herre Zebaoth; derfor tager eder vare i eders Mand, og handler ikke troloft. 5 Mos. 24, 1 fj.

17. I gjøre Herren Mæie med eders Ord; dog sige I: Hvormed gjøre vi ham Mæie? idet I sige: Hver, som gjør Ondt, er god for Herrens Dine, og han haver Lust til dem, eller: Hvor er Dommens Gud? c. 3, 13. 11.

3. Capitel.

Malachias spaaer om Johannes den Døber og Christi Tilkommelse, som skal stille Hytterne fra de Retskafne, 1-4. Herren truer at straffe dem for deres mange svære Synders Skyld, og formaner dem til Omvendelse og at give deres Tiender og Oplostelser troeligt, 5-12. Han klager over deres bespottelige Ord, som om det var forgjæves at tjene Herren, og troster de Gudsfrygtige, 13-18.

See, jeg sender min Engel, at han skal berede Veien for mit Ansigt; og strax skal den Herre komme til sit Tempel, hvilken I opsjøge, og Pagtens Engel, som I have Lust til, see, han kommer, sagde den Herre Zebaoth. Matth. 11, 10.

Marc. 1, 2. Luc. 1, 17. Ef. 40, 3. Hag. 2, 9.

2. Men hvo kan taale hans Tilkommelses Dag, og hvo kan staae, naar han skal jees? thi han er som en smeltende Ild og som Tvætterses Sæbe. Joel 2, 11.

3. Og han skal sidde at smelte og rense Sølvet, og han skal rense Levi Børn og luttre dem som Guldet og som Sølvet; da skal Herren have dem, som fremføre Madoffer i Retfærdighed.

Pf. 66, 10. Esch. 13, 9. Ezech. 22, 22.

4. Og Judee og Jerusalems Madoffer skal behage Herren som i gamle Dage og som i de forrige Aar. Ebr. 13, 16.

5. Og jeg vil komme nær til eder til Dom, og være et hastende Vidne imod Troldskarlene og imod Horkarlene og imod dem, som sværge falskeligen, og imod dem, som med Vold tilbageholde Daglønnerens Løn, (fortrykke) Enke og Faderløs, og bøie (Retten) for den Fremmebe, og ikke frygte mig, sagde den Herre Zebaoth.

6. Thi jeg, Herren, forandres ikke; derfor ere I, Jakobs Børn, ikke fortærede.

4 Mos. 23, 19. 1 Sam. 15, 19. Tit. 1, 2.

7. Fra eders Fædres Dage afvege I fra mine Skikke og bevarede dem ikke; vender om til mig, og jeg vil vende om til eder, sagde den Herre Zebaoth; og I sagde: Hvormed skulle vi vende om? Esch. 1, 3.

8. Mon et Mennekte skal berøve Gud? men I berøvede mig og sagde: Hvormed berøvede vi dig? Med Tienden og Oplostelsen.

9. I ere ved (min) Forbandelse forbandede, fordi I berøve mig; ja, det ganske Folk.

10. Fører al Tienden til (mit) Forraads-huus, og lader Spise være i mit Huus, og lader dem dog prøve mig derved, sagde den

Herre Zebaoth, om jeg ikke skal aabne eder Himmelens Sluser og udgylde eder Belsig- nelse, indtil (I have) ikke nok (at tage udi).

2 Kong. 7, 2. 19.

11. Og jeg vil skjælde (og straffe) Eder- ren for eders Skyld, at den ikke skal for- dærve eder Frugten paa Landet, og Viin- træet skal ikke være eder ufrugtbart paa Marken, sagde den Herre Zebaoth.

12. Og alle Hedningerne skulle prise eder salige; thi I, I skulle være et behageligt Land, sagde den Herre Zebaoth.

Luc. 1, 48. Esch. 2, 12.

13. Eders Ord ere stærke imod mig, sagde Herren; men I sagde: Hvad talede vi imod dig?

c. 2, 17.

14. I sagde: (Det er) forfængeligt at tjene Gud, og hvad Binding (er derved), at vi tage vare paa hans Varetægt, og at vi gaar i Sørgeklaeder for den Herre Ze- baoths Ansigt?

Ps. 73, 13.

15. Og nu, vi prise de Hovmodige salige; (thi) de, som gjorde Ugudelighed, ere baade opbyggede, og prøvede Gud og undkom.

Ps. 73, 3. Mal. 4, 1.

16. Da talede de, som frygtede Herren, hver til sin Ven, og Herren har givet Agt (derpaa) og hørt det, og det er skrevet til Ihukommelse i en Bog for hans Ansigt, dem (til Gode), som frygte Herren og tænke paa hans Navn.

Mat. 1, 7. Ps. 1, 6. 2 Tim. 2, 19. Mal. 2, 5; 4, 2.

17. Og de skulle være mine, sagde den Herre Zebaoth, paa den Dag, naar jeg vil gjøre mig en syndelig Eiendom, og jeg vil spare dem, som en Mand sparer sin Søn, der tjener ham.

c. 4, 3. 1 Mos. 19, 16. Ps. 103, 13.

18. Da skulle I vende om og se, (hvad Forskjel der er) imellem en Retfærdig og en Ugudelig, imellem En, som tjener Gud, (og) En, som ikke tjener ham. Ef. 3, 10. 11.

4. Capitel.

Malachias spaaer om de Ugudeliges Under- gang, og trøster de Gudfrygtige med den Ret- færdigheds Sol, Christo, 1-3. Han formaner Folket til en sand Omvendelse og at agte paa Herrens Lov, og spaaer atter om Johannes den Døber og hans Embedes Kraaft og Frugt, 4-6.

Thi se, Dagen kommer, der brænder som en Ovn; da skulle alle Hovmodige og hver, som gjør Ugudelighed, være Galm, og den Dag, den, som kommer, skal optæn- de dem, sagde den Herre Zebaoth, og den skal ikke lade dem Rod eller Green.

c. 3, 15. Esab. v. 18.

2. Men for eder, som frygte mit Navn, skal opgaar Retfærdigheds Sol, og (der skal være) Lægedom under dens Vinger, og I skulle gaar ud og tage til som fedede Kalve.

c. 3, 16. Luc. 1, 78. Ef. 55, 2.

3. Og I skulle undertrede de Ugudelige, thi de skulle worde Afte under eders Jød- ders Saaler, paa den Dag, hvilken jeg gjør, siger den Herre Zebaoth.

c. 3, 17.

4. Kommer Mose, min Tjeners, Lov ihu, hvilken jeg besøft ham paa Horeb, Skikke og Rette til al Israhel.

2 Mos. 20, 1 fg.

5. See, jeg sender eder Elias, Propheten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer.

Matth. 11, 14; 17, 12. Marc. 9, 11. 12. 13. Luc. 1, 17.

6. Og han skal omvende Fædrenes Hjerte til Børn, og Børnenes Hjerte til deres Fædre, at jeg skal ikke komme og slaae For- den med Vand.

Luc. 1, 16. 17.

Vor Herres og Frelfers

Jesu Christi

Nye Testamente.

Christiania.

Paa det Britiske og Udenlandske Bibelselskabs Betæling

St. Matthæi Evangelium.

1. Capitel.

Christi Slægtregister, 1-17. Hans Udfars-
gelse af den Hellig-Mand, Navn, og Fødsel af
Jomfru Maria, 18-25.

Jesu Christi, Davids Søns, Abra-
hams Søns, Slægtes Bog.

Luc. 1, 32. Rom. 1, 3. Luc. 3, 23 fg.

2. Abraham avlede Isak; men Isak avlede
Jakob; men Jakob avlede Juda og hans
Brødre.

3. Men Juda avlede Phares og Zara
med Thamar; men Phares avlede Esrom;
men Esrom avlede Aram.

4. Men Aram avlede Aminadab; men
Aminadab avlede Naasson; men Naasson
avlede Salmon.

5. Men Salmon avlede Boas med Ra-
chab; men Boas avlede Obed med Ruth;
men Obed avlede Isai.

6. Men Isai avlede Kong David; men
Kong David avlede Salomon med Uria
(Hustru).

7. Men Salomon avlede Roboam; men
Roboam avlede Abia; men Abia avlede
Asa.

8. Men Asa avlede Josaphat; men Jo-
saphat avlede Joram; men Joram avlede
Ussia.

9. Men Ussia avlede Jotham; men Jo-
tham avlede Achas; men Achas avlede
Ezechias.

10. Men Ezechias avlede Manasse; men
Manasse avlede Amon; men Amon avlede
Josias.

11. Men Josias avlede Jechonias og
hans Brødre ved den babiloniske Udlæn-
digheds (Tid).

12. Men efter den babiloniske Udlæn-
dighed (var begyndt,) avlede Jechonias
Salathiel; men Salathiel avlede Zoro-
babel.

13. Men Zorobabel avlede Abiud; men
Abiud avlede Eliakim; men Eliakim av-
lede Azor.

14. Men Azor avlede Sadok; men Sadok
avlede Achim; men Achim avlede Eliud.

15. Men Eliud avlede Eleazar; men
Eleazar avlede Matthan; men Matthan
avlede Jakob.

16. Men Jakob avlede Joseph, Mariæ
Mand; af hende er Jesus født, som kaldes
Christus.

17. Altsaa ere alle Led fra Abraham indtil
David fjorten Led, og fra David indtil den
babiloniske Udlændighed fjorten Led, og
fra den babiloniske Udlændighed indtil
Christus fjorten Led.

18. Men Jesu Christi Fødsel gif saa til:
Der Maria, hans Moder, var bleven tro-
lovet med Joseph, besændtes hun, førend
de kom tilhobe, at være frugtsommelig af
den Hellig-Mand.

Luc. 1, 26 fg.

19. Men Joseph, hendes Mand, som var
retfærdig, og som ikke offentlig vilde be-
skjemme hende, vilde hemmelig stille sig fra
hende.

20. Men idet han tænkte derpaa, see, da
aabenbaredes Herrens Engel for ham i en
Drøm og sagde: Joseph, Davids Søn!
frygt ikke for at annamme din Hustru
Maria; thi det, som er avlet i hende, er
af den Hellig-Mand.

Luc. 1, 35.

21. Men hun skal føde en Søn, og du
skal kalde hans Navn Jesus; thi han skal
frelse sit Folk fra deres Synder.

Luc. 1, 31; 2, 21. Ap. G. 4, 12; 10, 43.

22. Men dette skede altsammen, at det
skulde fuldkommes, som er sagt af Herren
ved Propheten, som siger:

Es. 7, 14.

23. See, en Jomfru skal blive frugtsom-
melig og føde en Søn, og man skal kalde
hans Navn Immanuel, hvilket er udlagt:
Gud med os.

24. Men der Joseph vaagnede op af Sov-
nen, gjorde han, som Herrens Engel havde
befalet ham; og han annammede sin Hustru.

25. Og han holdt sig ikke til hende, indtil
hun havde født sin Søn, den førstefødte,
og han kaldte hans Navn Jesus. Luc. 2, 7.

2. Capitel.

Christus tilbedes af de Vise, 1-12, flyr til Ægyp-
ten, 13-15. Herodes lader de bethlehemitiske Børn
dræbe, 16-18. Jesus kommer til Nazareth, 19-23.

Men der Jesus var født i Bethlechem i
Judea, ubi Kong Herodis Dage, see,
da kom Vise fra Osten til Jerusalem og
sagde:

Luc. 2, 4. G. 7.

2. Hvor er den Jødernes Konge, som (nu) er født? thi vi have seet hans Stjerne i Østen, og ere komne for at tilbede ham.

3. Men der Kong Herodes det hørte, blev han forskædet, og al Jerusalems med ham.

4. Og der han havde forsamlet alle de Øpperstepræster og Skriftkloge iblandt Folket, udspurgte han af dem, hvor Kristus skulde fødes.

5. Men de sagde til ham: I Bethlehem i Judæa; thi der er saa skrevet ved Profeten:

Mica 5, 1. Joß. 7, 42.

6. Og du Bethlehem i Judæa Land er ingenlunde den ringeste iblandt Judæa Byer; thi af dig skal udgaae en Fyrste, som skal være mit Folks Israels Hyrde.

7. Da kaldte Herodes de Visse hemmelig og udspurgte af dem nøie Tiden, naar Stjernen havde ladet sig tilshue.

8. Og han sendte dem til Bethlehem og sagde: Gaaer hen og udspørger nøie om Barnet; men naar I have fundet det, da forkynnder mig det, at jeg og kan komme og tilbede det.

9. Men der de havde hørt Kongen, drog de bort; og see, Stjernen, som de havde seet i Østen, gik hen for dem, indtil den kom og stod ovenover, hvor Barnet var.

10. Men der de saae Stjernen, bleve de ganske meget glade.

11. Og de gik ind i Huset og fandt Barnet med dets Moder Maria, saldt ned og tilbade det, og oplode deres Liggendesæd og offrede det Gaver: Guld og Røgelse og Myrrha.

12. Og der de vare blevne advarede af Gud i en Drøm, at de ikke skulde vende tilbage til Herodes, fore de ad en anden Vej bort til deres Land.

13. Men der de vare bortfarne, see, da aabenbaredes Herrens Engel for Joseph i en Drøm og sagde: Staa op, og tag Barnet og dets Moder, og fly til Ægypten, og bliv der, indtil jeg siger dig til; thi Herodes vil søge efter Barnet, for at omkomme det.

c. 1, 20.

14. Men han stod op, tog Barnet og dets Moder om Natten, og veg hen til Ægypten.

15. Og han blev der, indtil Herodes var død, at det skulde fuldkommes, som var sagt af Herren ved Profeten, som siger: Jeg kaldte min Søn ud af Ægypten.

Joß. 11, 1.

16. Der Herodes da saae, at han var sluppet af de Visse, blev han saare vred, og

sendte hen og lod ihjelslaae alle Drengebørn, som vare i Bethlehem og i alle dens Egne, fra to Aar og derunder, efter den Tid, som han havde nøie udspurgt af de Visse.

17. Da blev det fuldkommet, som sagt er af den Prophet Jeremias, som siger: *Jer. 31 15.*

18. Udi Rama blev hørt en Røst, Graat og Skrig og megen Hulen; Rachel begræd sine Børn og vilde ikke lade sig hufvæle, thi de ere ikke (mere i Live).

19. Men der Herodes var død, see, da aabenbaredes Herrens Engel for Joseph i en Drøm i Ægypten, sigende:

20. Staa op, og tag Barnet og dets Moder, og drag hen til Israels Land; thi de ere døde, som søgte efter Barnets Liv.

21. Men han stod op, og tog Barnet og dets Moder, og kom til Israels Land.

22. Men der han hørte, at Archelaus regjerede i Judæa, i sin Faders Herodes Sted, frygtede han for at komme derhen; men han blev advaret af Gud i en Drøm, og veg hen til Galilæas Egne.

23. Og han kom og boede i en Stad, som kaldes Nazareth, at det skulde fuldkommes, som sagt er ved Profeterne, at han skal kaldes Nazaræus. *Luc. 1, 26; 4, 16. Joß. 1, 46. 47.*

3. Capitel.

Johannes prædiker, døber, formaner, 1-12. Jesus døbes af Johannes, 13-17.

Men i de samme Dage fremstod Johannes den Døber, som prædikede i Judæas Ørken og sagde:

Marc. 1, 2 fg. Luc. 3, 2 fg.

2. Omvender eder; thi Himmeriges Rige er kommet nær.

c. 4, 17.

3. Thi han er den, om hvilken Profeten Esaias haver talet, som siger: Det er hans Røst, som raaber i Ørkenen: Bereder Herrens Vej, gjører hans Stier rette.

Es. 40, 3. Joß. 1, 23.

4. Men Johannes, han havde sit Klædebon af Kameelhaar og et Læderbælte om sin Lænd; men hans Mad var Græshopper og vild Honning.

5. Da udgik Jerusalems til ham, og det ganske Judæa og alt Landet omkring Jordan.

6. Og de døbtes af ham i Jordan, de, som bekjendte deres Synder. *Ap. 8, 19, 5.*

7. Men der han saae mange Phariseer og Sadduceer komme til sin Daab, sagde han til dem: I Ogleunger! hvo viste eder at flye fra den tilkommende Vrede?

c. 12, 34; 23, 33.

8. Bærer derfor Omvendelsens værdige Frugter,

9. og mener ikke, at I ville sige ved eder selv: Vi have Abraham til Fader; thi jeg siger eder, at Gud kan opvække Abraham Børn af disse Stene. Joh. 8, 39.

10. Men Nren ligger og allerede ved Roden af Træerne; derfor skal hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, afhugges og kastes i Ilden. Joh. 15, 2. 6.

11. Jeg døber eder vel med Vand til Omvendelse; men den, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, hvis Skoe jeg ikke er værdig at bære; han skal døbe eder med den Hellig-Aand og Ild.

Joh. 1, 26. Ap. G. 2, 3 fg. 19, 6.

12. Hans Rasteskool er i hans Haand, og han skal gjennevrænse sin Lo og sanke sin Hvide i Vaden; men Voverne skal han opbrænde med uflukkelig Ild. c. 13, 30.

13. Da kom Jesus fra Galilæa til Jordan til Johannes, for at døbes af ham.

Marc. 1, 9. Luc. 3, 21.

14. Men Johannes formeente ham det meget og sagde: Jeg haver behov at døbes af dig, og du kommer til mig?

15. Men Jesus svarede og sagde til ham: Tilsted det nu; thi saaledes bør det os at fuldkomme al Retfærdighed. Da tilstodte han ham. c. 5, 17.

16. Og der Jesus var døbt, steg han strax op af Vandet; og see, Himlene aabnedes ham, og han saae Guds Aand fare ned som en Due og komme over ham.

Joh. 1, 32.

17. Og see, (der kom) en Røst af Himlene, som sagde: Denne er min Søn, den Elskelige, i hvilken jeg haver Velbehag.

c. 17, 5. 2 Petr. 1, 17.

4. Capitel.

Jesus fristes af Djævelen, 1-11, viger fra Judæa og boer i Capernaum, 12-16, prædiker, 17, kalder fire Apostler, 18-22, lærer og helbreder, 23-25.

Da blev Jesus ført af Aanden til Ørkenen, for at fristes af Djævelen.

Marc. 1, 12. Luc. 4, 1 fg.

2. Og der han havde fastet fyrrethve Dage og fyrrethve Nætter, hungrede han omfider.

3. Og Fristeren gik til ham og sagde: Er du Guds Søn, da siig, at disse Stene blive Brød. c. 3, 17; 27, 40.

4. Men han svarede og sagde: Der er skrevet: Mennesket lever ikke alene ved

Brød, men ved hvert Ord, som udgaaer igjennem Guds Mund. 5 Mos. 8, 3.

5. Da tog Djævelen ham med sig til den hellige Stad, og satte ham paa Tindingen af Templet, og sagde til ham:

6. Er du Guds Søn, da kast dig selv her ned; thi der er skrevet: Han skal give sine Engle Befaling om dig, og de skulle bære dig paa Hænderne, at du ikke skal støde din Fod paa nogen Steen. Ps. 91, 11. 12.

7. Da sagde Jesus til ham: Der er atter skrevet: Du skal ikke friste Herren din Gud.

5 Mos. 6, 16.

8. Atter tog Djævelen ham med sig op paa et saare høit Bjerg, og viste ham alle Verdens Riger og deres Herlighed, og sagde til ham:

9. Alt dette vil jeg give dig, om du vil falde ned og tilbede mig.

10. Da sagde Jesus til ham: Vig bort, Satan! thi der er skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene. 5 Mos. 6, 13.

11. Da forlod Djævelen ham; og see, Englene gik til ham og tjente ham. Ev. 1, 14.

12. Men der Jesus hørte, at Johannes var overantvordet, veg han hen til Galilæa. Luc. 3, 19. 20. Matth. 14, 3. Luc. 4, 14.

13. Og der han havde forladt Nazareth, kom han og boede i Capernaum, det, som ligger ved Søen paa Sebulons og Naphthalis Grændser, Luc. 4, 31.

14. at det skulde fuldkommes, som er sagt ved Propheten Esaias, som siger: Es. 9, 1 fg.

15. Sebulons Land og Naphthalis Land ved Havets Bei paa denne Side Jordan, Hedningernes Galilæa,

16. det Folk, som sad i Mørke, haver seet et stort Lys, og dem, som sad i Dødens Land og Skygge, dem er opgaaet et Lys. Luc. 1, 79.

17. Fra den Tid begyndte Jesus at prædike og sige: Omvender eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær. c. 3, 2. Marc. 1, 15.

18. Men der Jesus vandrede ved den galilæiske Sø, saae han to Brødre, Simon, som kaldes Petrus, og Andreas, hans Broder, som kastede Garn i Søen — thi de vare Fiskere. —

19. Og han sagde til dem: Følger efter mig, saa vil jeg gjøre eder til Menneskefiskere. Luc. 5, 10.

20. Men de forlode strax Garnene og fulgte ham. c. 19, 27.

21. Og der han gik frem derfra, saae han to andre Brødre, Jakobus, Zebedæi (Søn),

og Johannes, hans Broder, i Skibet med deres Fader Zebedæus, at de bødte deres Garn; og han kaldte dem.

22. Men de forlode strax Skibet og deres Fader, og fulgte ham.

Luc. 5, 11.

23. Og Jesus gif omkring i ganske Galilæa, lærte i deres Synagoger og prædikede Rigets Evangelium, og helbrede al Sygdom og al Skrøbelighed iblandt Folket.

Marc. 1, 21. Luc. 4, 15, 31.

24. Og hans Rygte udkom over al Syria, og de førte til ham alle dem, som havde ondt, som med adskillige Sygdomme og Piner vare beheftede, baade de Besatte og Maanesyge og Værkbrudne; og han helbrede dem.

Marc. 6, 55, 56.

25. Og der fulgte ham meget Folk fra Galilæa og Decapolis og Jerusalem og Judæa og fra hiin Side Jorden.

5. Capitel.

Jesus lærer paa Bjerget, hvilke Menneſter der ere salige, 1-12; formaner Apostlerne, 13-16; taler om Loven, 17-20; forklarer Noget af det femte Bud, 21-26, af det sjette, 27-32, af det andet, 33-37; indskærper Kjærlighed til Hænder, 38-48.

Men der han saae Folket, gif han op paa Bjerget; og der han havde sat sig, gif hans Disciple til ham.

2 Og han oplod sin Mund, lærte dem og sagde:

3. Salige ere de Fattige i Aanden, thi Himmeriges Rige er deres.

Luc. 6, 20 fg.

4. Salige ere de, som sørge, thi de skulle hufpales.

2 Cor. 7, 10.

5. Salige ere de Sagtmodige, thi de skulle arve Jorden.

6. Salige erede, som hungre og tørste efter Retfærdighed, thi de skulle mættes.

Joh. 6, 35.

7. Salige ere de Barmhjertige, thi dem skal vederfares Barmhjertighed.

Mat. 2, 13.

8. Salige ere de Rene af Hjertet, thi de skulle see Gud.

1 Joh. 3, 2.

9. Salige ere de Fredsommelige, thi de skulle kaldes Guds Børn.

Ebr. 12, 14. Mat. 3, 18.

10. Salige ere de, som lide Forfølgelse for Retfærdigheds Skyld, thi Himmeriges Rige er deres.

Rom. 8, 17. 1 Petr. 3, 14.

11. Salige ere I, naar man bespottet og forfølger eder, og taler allehaande Ondt imod eder for min Skyld, og lyver det.

1 Petr. 4, 14.

12. Glæder og fryder eder, thi eders Løn skal være megen i Himlene; thi saa have de forfulgt Propheterne, som vare for eder.

Mat. 1, 2 fg. Matth. 23, 31. Ap. G. 7, 52.

13. I ere Jordens Salt; men om Sal tet mister sin Kraft, hvormed skal (da) det saltes? Det dner til Intet mere, uden til at kastes ud og nedtrædes af Menneſkene.

Marc. 9, 50. Luc. 14, 34.

14. I ere Verdens Lys; den Stad, som ligger paa et Bjerg, kan ikke skjules.

Ep. 5, 8. Phil. 2, 15.

15. Man tænder heller ikke et Lys og sætter det under en Stjeppe, men paa en Ljhestage; saa skinner det for alle dem, som ere i Huset.

Marc. 4, 21. Luc. 8, 16.

16. Lader saa eders Lys skinne for Menneſkene, at de see eders gode Gjerninger og ære eders Fader, som er i Himlene.

1 Petr. 2, 12.

17. I skulle ikke mene, at jeg er kommen for at afkaste Loven eller Propheterne; jeg er ikke kommen for at opløse, men at fuld komme.

18. Thi sandelig siger jeg eder: Indtil Himmelen og Jorden forgaar, skal end ikke een den mindste Bogstav eller een Tøddel forgaar af Loven, førend de Ting ſkee allesammen.

Luc. 16, 17; 21, 33.

19. Derfor, hvo, som brnder et af disse mindste Bud og lærer Menneſkene ſaa des, han skal kaldes den Mindste i Himmeriges Rige; men hvo, som dem gjør og lærer, han skal kaldes stor i Himmeriges Rige.

Mat. 2, 10.

20. Thi jeg siger eder: Uden at eders Retfærdighed bliver større end de Skriftkloges og Phariſæers, komme I ingen lunde ind i Himmeriges Rige.

c. 15, 3 fg. 23, 23 fg. Luc. 11, 30-32; 18, 11, 12.

21. I have hørt, at der er sagt de Gamle: Du skal ikke ihjelslaae, men hvo, som ihjelslaaer, skal være ſkyldig for Dommen.

2 Mos. 20, 13. 3 Mos. 24, 21.

22. Men jeg siger eder, at hver den, som er vred paa sin Broder uden Skyld, skal være ſkyldig for Dommen; men hvo, som siger til sin Broder: Raka! skal være ſkyldig for Raadet; men hvo, som siger: Du Daare! skal være ſkyldig til Helvedes Ild.

23. Derfor, naar du offerer din Gave paa Alteret og kommer der ihu, at din Broder haver Noget imod dig,

Marc. 11, 25.

24. saa lad din Gave blive der for Alteret, og gik hen, forlig dig først med din Broder, og kom da og offer din Gave.

25. Vær snart velvillig mod din Modstander, medens du er med ham paa Veien,

at Modstanderen ikke skal overantvorde dig til Dommeren, og at Dommeren ikke skal overantvorde dig til Tjeneren, og du skal kastes i Fængsel. Ep̃h. 4, 26. Luc. 12, 58.

26. Sandelig siger jeg dig: Du skal slet ikke komme ud derfra, førend du betaler den sidste Hvid. c. 18, 31.

27. I have hørt, at der er sagt de Gamle: Du skal ikke bedrive Hor. 2 Mos. 20, 14.

28. Men jeg siger eder, at hver den, som seer paa en Qvinde for at begjære hende, haver allerede bedrevet Hor med hende i sit Hjerte.

29. Men dersom dit høire Øie forarger dig, da riv det ud og kast det fra dig; thi det er dig gavnligt, at eet af dine Lemmer tabes, og ikke dit ganske Legeme skal kastes i Helvede. c. 18, 9. Marc. 9, 47.

30. Og om din høire Haand forarger dig, da hug den af og kast den fra dig; thi det er dig gavnligt, at eet af dine Lemmer tabes, og ikke dit ganske Legeme skal kastes i Helvede. Marc. 9, 43.

31. Men der er sagt, at hvo, som skiller sig fra sin Hustru, skal give hende et Skilsmissebrev. 5 Mos. 24, 1. Matth. 19, 7.

32. Men jeg siger eder, at hvo, som skiller sig fra sin Hustru, uden for Hørs Sag, gjør, at hun bedriver Hor; og hvo, som tager en Frastilt tilægte, bedriver Hor.

33. I have fremdeles hørt, at der er sagt de Gamle: Du skal ikke gjøre nogen falsk Ed, men du skal holde Herren dine Eder. 3 Mos. 19, 12. 5 Mos. 23, 23.

34. Men jeg siger eder, at I skulle aldeles intet sværge, hverken ved Himmelen, thi den er Guds Throne, c. 23, 16. Jak. 5, 12.

35. ei heller ved Jorden, thi den er hans Fødders Skammel, ei heller ved Jerusaleem, thi det er den store Konges Stad.

36. Du skal ikke heller sværge ved dit Hoved; thi du kan ikke gjøre eet Haar hvidt eller sort.

37. Men eders Tale skal være ja, ja, nei, nei; men hvad der er over dette, er af det Onde.

38. I have hørt, at der er sagt: Die for Die, og Tand for Tand! 2 Mos. 21, 24. 3 Mos. 24, 20.

39. Men jeg siger eder, at I skulle ikke sætte eder imod det Onde; men dersom Nogen giver dig et Slag paa dit høire Kindbeen, vend ham det andet ogsaa til. Rom. 12, 17. 19 fg. 1 Petr. 3, 9. 3 Jo. 18, 23.

40. Og dersom Nogen vil gaae irette

med dig og tage din Skjortel, lad ham og beholde Klappen. 1 Cor. 6, 7.

41. Og dersom Nogen tvinger dig til at gaae een Miil, gaa to med ham.

42. Giv den, som beder dig, og vend dig ikke fra den, som vil laane af dig.

43. I have hørt, at der er sagt: Du skal elske din Næste og hade din Fjende.

44. Men jeg siger eder: Elsker eders Fjender, velsigner dem, som eder forbande, gjør dem godt, som eder hade, og beder for dem, som gjøre eder Skade og forfølge eder, Rom. 12, 20. Luc. 23, 34. Ap. G. 7, 60. 1 Cor. 4, 12.

45. paa det I skulle vore eders Faders Børn, som er i Himlene; thi han lader sin Sol opgaae over Onde og Gode, og lader regne over Retfærdige og Uretfærdige.

46. Thi dersom I elske dem, som eder elske, hvad have I da for Løn? gjøre ikke ogsaa Toldere det samme? Luc. 6, 32.

47. Og dersom I hilse eders Brødre alene, hvad syndeligt gjøre I da? gjøre ikke Toldere ligesaa?

48. Derfor skulle I være fuldkomne, ligesom eders Fader, som er i Himlene, er fuldkommen. Ep̃h. 4, 13 fg. Phil. 3, 12.

6. Capitel.

Jesus taler om Almisjer, 1-4, Bønnen, 5-15, Fasten, 16-18, at samle Liggendese i Himmelen, 19-23, ei at tjene Mammion, 24-34.

Giver Agt paa, at I ikke gjøre eders Almisse for Menneffene, for at ansees af dem; ellers have I ikke Løn hos eders Fader, som er i Himlene. c. 23, 5.

2. Derfor, naar du gjør Almisse, skal du ikke lade blæse i Basune for dig, som Dienstkallene gjøre i Synagogerne og paa Gaderne, paa det de kunne æres af Menneffene; sandelig siger jeg eder: De have alt faaet deres Løn. Rom. 12, 8.

3. Men naar du gjør Almisse, saa lad din venstre Haand ikke vide, hvad din høire gjør,

4. paa det din Almisse kan være i Løndom, og din Fader, som seer i Løndom, han skal betale dig aabenbare. Luc. 14, 14.

5. Og naar du beder, skal du ikke være som Dienstkallene; thi de staae gjerne og bede i Synagogerne og paa Gadernes Hjørner, paa det de kunne ansees af Menneffene; sandelig siger jeg eder, at de have alt faaet deres Løn.

6. Men du, naar du beder, gaa ind i dit Kammers og luk din Dør, og bed til din Fader, som er i Løndom; og din Fader, som seer i Løndom, skal betale dig aabenbare.

7. Men naar I bede, skulle I ikke bruge oversflødige Ord, som Hedningerne; thi de mene at blive bønhørte, naar de bruge mange Ord.

8. Derfor skulle I ikke vorde dem lige; thi eders Fader veed, hvad I have behov, før end I bede ham. v. 32.

9. Derfor skulle I saaledes bede: Vor Fader, du som er i Himlene! helliget vorde dit Navn; Luc. 11, 2.

10. komme dit Rige; skee din Villie, som i Himmelen, saa og paa Jorden;

c. 3, 2. Luc. 22, 42.

11. giv os idag vor daglige Brød;

12. og forlad os vor Skyld, saa som vi og forlade vore Skyldnere; Ev. 4, 32.

13. og led os ikke ind i Fristelse, men fri os fra det Onde; thi dit er Riget og Kraften og Herligheden i Evighed, Amen.

Mat. 1, 13. 2 Tim. 4, 18.

14. Thi forlade I Menneskene deres Overtrædelser, skal eders himmelske Fader og forlade eder. Marc. 11, 25. Luc. 6, 37.

15. Men forlade I Menneskene ikke deres Overtrædelser, skal eders Fader ikke heller forlade eders Overtrædelser. c. 18, 35.

16. Men naar I faste, skulle I ikke see bedrøvede ud, som Dienstkæntene; thi de forvende deres Ansigt, at de kunne sees af Menneskene at faste; sandelig siger jeg eder, at de have alt faaet deres Løn.

17. Men naar du faster, da salb dit Hoved og to dit Ansigt,

18. at du skal ikke sees af Menneskene at faste, men af din Fader, som er i Løndom, og din Fader, som seer i Løndom, skal betale dig aabenbare.

19. Samler eder ikke Piggendese paa Jorden, hvor Møl og Røst fordærve, og hvor Tyve igjennembrøde og stjæle.

Ev. 11, 26. Mat. 5, 1, 2.

20. Men samler eder Piggendese i Him-melen, hvor hverken Møl, ei heller Røst fordærver, og hvor Tyve ikke igjennembrøde, ei heller stjæle;

Luc. 12, 33. 1 Tim. 6, 6, 17, 18.

21. thi hvor eders Piggendese er, der vil og eders Hjerte være.

22. Diet er Legemets Lys; derfor, dersom dit Lys er reent, bliver dit ganske Legeme lyst. Luc. 11, 34.

23. Men dersom dit Lys er ondt, bliver dit ganske Legeme mørkt; derfor dersom det Lys, der er i dig, er mørkt, hvor stort bliver da Mørket?

24. Ingen kan tjene to Herrer; thi han vil enten hade den ene og elske den anden, eller holde sig til den ene og foragte den anden; I kunne ikke tjene Gud og Mammon. Luc. 16, 13. 2 Cor. 6, 15.

25. Derfor siger jeg eder: Belymrer eder ikke for eders Liv, hvad I skulle æde og hvad I skulle drikke; ikke heller for eders Legeme, hvad I skulle iføres. Er ikke Livet mere end Maden, og Legemet mere end Klæderne? Luc. 12, 22. Ps. 4, 6.

26. Seer til Himmelsens Fugle, at de faa ikke, og høste ikke, og samle ikke i Læder, og eders himmelske Fader føder dem; ere ikke I meget mere end de?

27. Men hvo iblandt eder kan lægge en Alen til sin Væxt, enddog han belymrer sig derfor?

28. Og hvi belymrer I eder for Klæderne? Betragter Lilierne paa Marken, hvorledes de vøge; de arbeide ikke, spinde og ikke.

29. Men jeg siger eder, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var saa klædt, som een af dem.

30. Klæd da Gud saaledes det Græs paa Marken, som er idag og imorgen kastes i Ønen, (skulde han) ikke meget mere (klæde) eder, I lidet troende? c. 8, 26.

31. Derfor skulle I ikke belymrer eder og sige: Hvad skulle vi æde? eller: Hvad skulle vi drikke? eller: Hvormed skulle vi klæde os?

32. thi efter alt Saadant søge Hedningerne. Thi eders himmelske Fader veed, at I have alle disse Ting behov.

33. Men søg først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges eder. Luc. 17, 21. Rom. 14, 17.

34. Belymrer eder derfor ikke for den Dag imorgen; thi den Dag imorgen skal belymrer sig for sine egne Ting. Hver Dag haver nok i sin Plage.

7. Capitel.

Jesús taler om at dømme og laste Andre, 1-6, om at bede, 7-11, om Lovens Hovedsum, 12, om den snævre Port, 13, 14, om falske Profeter og Hvælere, 15-23. Sluttes denne Prædiken, 24-29.

Dømmer ikke, at I ikke skulle dømmes; thi med hvad Dom I dømmes, skulle I dømmes, Luc. 6, 37. 1 Cor. 4, 5.

2. og med hvad Maal I maale, skal eder igjen maales.

Marc. 4, 21. Mat. 2, 13.

3. Men hvi seer du Skjæven, som er i din Broders Die, men Bjælken i dit (eged) Die bliver du ikke var?

Luc. 6, 41 fg.

4. Eller hvorledes siger du til din Broder: Holdt! jeg vil drage Skjæven ud af dit Die; og see, der er en Bjælke i dit (eged) Die?

5. Du Dienstkalk! drag først Bjælken ud af dit (eged) Die, og da kan du see til at uddrage Skjæven af din Broders Die.

6. Giver ikke Hundene det Hellige; kaster ikke heller eders Perler for Svinene, at de ikke skulle nedtræde dem med deres Fødder, og vende sig og sønderrive eder.

c. 10, 14.

7. Bedder, saa skal eder gives; leder, saa skulle I finde; banker, saa skal eder oplades;

8. thi hver den, som beder, han faaer, og den, som leder, han finder, og den, som banker, ham skal oplades.

9. Eller hvilket Menneſte er der af eder, som, isald hans Søn beder ham om Brød, vil give ham en Sten?

10. Og dersom han beder ham om en Fiff, vil give ham en Slange?

11. Dersom I da, som ere onde, vide at give eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal eders Fader, som er i Himlene, give dem gode Gaver, som han bede!

Mat. 7, 17.

12. Derfor, alt det, som I ville, at Menneſtene skulle gjøre mod eder, det gjører I og mod dem; thi saadan er Loven og Propheterne.

c. 22, 40. Rom. 13, 8. 10 fg.

13. Gaar ind ad den snevne Port; thi den Port er vid og den Veir er bred, som fører hen til Jordærvælsse, og de ere mange, som gaar ind igjennem den.

Luc. 13, 24. Phil. 3, 18.

14. Thi den Port er snevne og den Veir er trang, som fører hen til Livet, og de ere faa, som finde den.

Ap. 6, 14, 22.

15. Men vogter eder for de falske Propheter, som komme til eder i Faareklæder, men ere indvortes glubende Ulve.

1 Joh. 4, 1. 2 Tim. 3, 5.

16. Af deres Frugter skulle I kjende dem; kan man af sanke Viindruer af Torne, eller Figen af Tidsler?

c. 12, 33. Luc. 6, 43. 44.

17. Saaleeds bærer hvert godt Træ gode Frugter, men et raadent Træ bærer ondt Frugter.

18. Et godt Træ kan ikke bære ondt Frug-

ter, og et raadent Træ kan ikke bære gode Frugter.

19. Hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, afhugges og kastes i Ilden.

c. 3, 10.

20. Derfor skulle I kjende dem af deres Frugter.

21. Ikke Enhver, som siger til mig: Herre! Herre! skal indgaar i Himmeriges Rige, men den, som gjør min Faders Vilie, som er i Himlene.

Rom. 2, 13. Mat. 7, 22. Matth. 23, 11. Luc. 6, 46.

22. Den skal Mange sige til mig paa hiin Dag: Herre! Herre! have vi ikke profeteret ved dit Navn? og have vi ikke ud-drevet Djævlene ved dit Navn? og have vi ikke gjort mange kraftige Gjerninger ved dit Navn?

c. 25, 44. 1 Cor. 13, 2.

23. Og da vil jeg besjende for dem: Jeg kjendte eder aldrig; viger bort fra mig, I, som beslitte eder paa Uret.

c. 25, 41.

24. Derfor, hver den, som hører disse mine Ord, og gjør efter dem, den vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Huus paa en Klippe.

Joh. 13, 17. Rom. 2, 13. Mat. 7, 25.

25. Og en Skyldregn nedfaldt, og Vandløbene kom, og Vindene blæste og faldt an paa samme Huus, og det faldt ikke; thi det var grundfæstet paa en Klippe.

26. Og hver, som hører disse mine Ord og gjør ikke efter dem, skal lignedes ved en daarlig Mand, som byggede sit Huus paa Sand.

27. Og en Skyldregn nedfaldt, og Vandløbene kom, og Vindene blæste og stødte an paa samme Huus, og det faldt, og dets Fald var stort.

28. Og det begav sig, der Jesus havde fuldbendt disse Ord, forundrede Folket sig saare over hans Værdom.

Marc. 1, 22. Joh. 7, 46.

29. Thi han lærte dem, som den, der havde Myndighed, og ikke som de Skrift-følge.

8. Capitel.

Christus helbreder en Spebalk, 1-4, Høveds-mandens Dreng, 5-13, Peders Suſtrines Moder og Andre, 14-17; taler om sin Efterfølgelse, 18-22; stiller Veir og Gav, 23-27; uddriver Djævlene og lader dem jare i Svinene, 28-34.

Men der han gik ned af Bjerget, fulgte ham meget Folk.

c. 5, 1.

2. Og see, en Spebalk kom, tilbød ham og sagde: Herre, om du vil, saa kan du rense mig.

Marc. 1, 40. Luc. 5, 12. Matth. 23, 39.

3. Og Jesus udrakte Haanden, rørte ved ham og sagde: Jeg vil; bliv reen! og hans Spedalskhed blev strax renset.

4. Og Jesus sagde til ham: See til, at du siger Ingen det; men gik hen, betee dig selv for Præsten og offrer den Gave, som Moses haver befaleet, dem til et Vidnesbyrd.

c. 9, 31. 3 Mof. 14, 2 fg.

5. Men der Jesus gik ind i Capernaum, traadte en Hovedsmand hen til ham, og bad ham og sagde:

Luc. 7, 2 fg.

6. Herre, min Dreng ligger hjemme værktbruden og pines stærligt.

7. Og Jesus sagde til ham: Jeg vil komme og helbrede ham.

8. Og Hovedsmanden svarede og sagde: Herre, jeg er ikke værd, at du skal gaa ind under mit Tag, men siig ifkun et Ord, saa bliver min Dreng helbredet.

9. Thi jeg er og et Menneſte, ſom er under Øvrighed, men haver Stridsmænd under mig; og ſiger jeg til denne: Gik! ſaa gaaer han; og til den anden: Kom! ſaa kommer han; og til min Tjener: Gjør det! ſaa gjør han det.

10. Men der Jesus det hørte, forundrede han ſig og ſagde til dem, ſom fulgte: Sandelig ſiger jeg eder: End ikke i Iſrael haver jeg fundet ſaa ſtor en Tro.

11. Men jeg ſiger eder, at Mange ſkulle komme fra Øſter og Veſter og ſidde tilhørdſ af Abraham og Iſak og Jakob i Himmeriges Rige.

Luc. 13, 28, 29.

12. Men Rigets Børn ſkulle udkafes i det yderſte Norke; der ſkal være Graad og Tænders Gnidsel.

c. 13, 42, 50; 22, 13.

13. Og Jesus ſagde til Hovedsmanden: Gik bort, og dig ſtee, ſom du troede! og hans Dreng blev helbredet i den ſamme Time.

c. 15, 28.

14. Og Jesus kom i Petri Huus og ſaae, at hans Huſtrues Moder laae og havde Feber.

Marc. 1, 29 fg.

15. Og han rørte ved hendes Haand, og Feberen forlod hende; og hun ſtod op og tjente dem.

c. 9, 25.

16. Men der det var blevet Aften, førte de mange Beſatte til ham; og han uddrev Manderne med et Ord, og helbredede alle dem, ſom havde ondt,

c. 4, 24.

17. at det ſkulde ſindkommes, ſom er talt ved Propheten Eſaiās, ſom ſiger: Han tog vore Skrøbeligheder og bar (vore) Sygdomme.

Eſ. 53, 4. 1 Petr. 2, 24.

18. Men der Jesus ſaae meget Folk om-

ſtræng ſig, beſoel han at fare hen til hiin Side.

19. Og der gik en Skriftklog frem og ſagde til ham: Meſter! jeg vil følge dig, hvor du gaaer hen.

Luc. 9, 57.

20. Og Jesus ſagde til ham: Rævene have Huler og Himmelenſ Fugle Næder, men Menneſkens Søn haver ikke Noget, hvortil han kan hælde ſit Hoved.

2 Cor. 8, 9.

21. Men en anden af hans Diſciple ſagde til ham: Herre, tilſted mig, at jeg først maa gaae hen og begrave min Fader.

Luc. 9, 59.

22. Men Jesus ſagde til ham: Følg mig, og lad de Døde begrave deres Døde.

1 Tim. 5, 6. Mat. 3, 1.

23. Og han gik i Skibet, og hans Diſciple fulgte ham.

Marc. 4, 35 fg. Luc. 8, 22 fg.

24. Og ſee, da blev en ſtor Storm paa Søen, ſaa at Skibet ſkjultes af Bølgerne; men han ſov.

25. Og hans Diſciple gik til ham, vakte ham op og ſagde: Herre, frels os! vi for-gaae.

c. 14, 30.

26. Og han ſagde til dem: Hvi ere I frygtagtige, I lidet troende? Da ſtod han op og truede Vindene og Søen, og det blev ganſke blifſtille.

c. 6, 30; 16, 8.

27. Men Menneſkene forundrede ſig og ſagde: Hvad er denne for En, at baade Vindene og Havet ere ham lydige?

28. Og der han kom paa hiin Side til de Gergeſeners Land, mødte ham to Beſatte, ſom kom ud af Gravene og vare ſaae grumme, ſaa at Ingen kunde vandre ad den Vei.

Marc. 5, 1 fg. Luc. 8, 26 fg.

29. Og ſee, de raabte og ſagde: Jeſu, du Guds Søn! hvad have vi med dig at gjøre? Er du kommen hid for at pine os for Tiden?

2 Petr. 2, 1. Jud. v. 6.

30. Men der var langt fra dem en ſtor Hjord Svin, ſom gik paa Græs.

31. Men Dævlene bade ham og ſagde: Derſom du uddriver os, da tilſted os at fare hen i Svinchjorden.

32. Og han ſagde til dem: Farer hen! Men der de vare udfarne, førte de hen i Svinchjorden; og ſee, den ganſke Svinchjord ſtrykte ſig med Haſt ned ad Bakken i Søen og døde i Vandet.

33. Men Hyrderne flyede; og de gik hen i Staden og kundgjorde det alſammen, og hvorledes det var gaaet til med de Beſatte.

34. Og ſee, den ganſke Stad gik ud at møde Jeſum; og der de ſaae ham, bade de ham, at han vilde vige fra deres Egne.

9. Capitel.

Christus helbreder en Værkbruden, 1-8; falder Matthæus og forsværer sig og Disciple, 9-17; helbreder en blodigt Dvinde, opvækker Jairi Datter, 18-26; helbreder to Blinde, 27-31, og en Besat, 32-34; yndes over Folket, 35-38.

Dg han traadte ind i Skibet, og foer over og kom til sin egen Stad. Marc. 2, 1 fg.

2. Dg see, de førte en Værkbruden til ham, som laae paa en Seng; og der Jesus saae deres Tro, sagde han til den Værkbrudne: Søn! vær frimodig, dine Synder ere dig forladte. Luc. 5, 18 fg.

3. Dg see, Nogle af de Skrifstloge sagde ved sig selv: Denne bespotter Gud.

4. Dg der Jesus saae deres Tanke, sagde han: Hvi tænke I saa ondt i eders Hjerter?

5. Thi hvilket er lettere? at sige: Dine Synder ere dig forladte? eller at sige: Staa op og vandre?

6. Men at I skulle vide, at Menneffens Søn haver Magt paa Jorden at forlade Synderne, — da siger han til den Værkbrudne: Staa op, og tag din Seng og gik til dit Huus.

7. Dg han stod op og gik bort til sit Huus.

8. Men der Folket det saae, forundrede de sig og prisede Gud, som havde givet Menneffene saadan Magt.

9. Dg der Jesus gik derfra, saae han et Menneffe sidde i Toldboden, som hedte Matthæus, og han siger til ham: Følg mig! og han stod op og fulgte ham.

Marc. 2, 14. Matth. 4, 10.

10. Dg det skede, der han sad tilbords i Huset, see, da kom og mange Toldere og Syndere og sadde tilbords med Jesu og hans Disciple. Luc. 15, 1.

11. Dg der Phariseerne saae det, sagde de til hans Disciple: Hvi æder eders Mester med Toldere og Syndere?

12. Men der Jesus det hørte, sagde han til dem: De Kærste have ikke Vægen behov, men de, som have ondt. Marc. 2, 17. Luc. 5, 31.

13. Men gaar hen, og lærer, hvad det er: „Bog haver Behag i Miskundhed og ikke i Offer“. Thi jeg er ikke kommen at falde Retfærdige, men Syndere til Omvendelse. Hes. 6, 6. 1 Tim. 1, 15.

14. Da kom Johannis Disciple til ham og sagde: Hvi faste vi og Phariseerne meget, men dine Disciple faste ikke.

Marc. 2, 18. Luc. 5, 33.

15. Dg Jesus sagde til dem: Kunne Bryllupssfolkene sørge, saalænge Brudgommen er hos dem? men de Dage skulle komme, naar Brudgommen skal borttages fra dem, og da skulle de faste.

3 Joh. 3, 29; 16, 20.

16. Men Ingen sætter en Klud af nyt Klæde paa et gammelt Klædebon; thi Kluden river Noget fra Klædebonnet, og Hullet bliver værre.

17. Man lader og ikke ny Viin i gamle Læderslasker, ellers brikte Læderslaskerne, og Vinen spildes, og Læderslaskerne forværres; men man lader ny Viin i nye Læderslasker, saa blive de begge tilsammen bevarede.

18. Der han taledes dette til dem, see, da kom en Øverste, og saldt ned for ham og sagde: Min Datter er nogen død; men kom og læg din Haand paa hende, saa skal hun leve. Marc. 5, 22 fg. Luc. 8, 41 fg.

19. Dg Jesus stod op og fulgte ham tilligemed sine Disciple.

20. Dg see, en Dvinde, som havde tolv Aar havt Blodflod, traadte til bag ved (ham) og rørte ved Sømmen af hans Klædebon.

21. Thi hun sagde ved sig selv: Derjomt jeg ikkun faaer rørt ved hans Klædebon, da bliver jeg helbredet. c. 14, 30.

22. Men Jesus vendte sig om, og da han saae hende, sagde han: Datter! vær frimodig, din Tro haver frelst dig; og Dvinden blev helbredet fra den samme Stund. c. 9, 2. Luc. 17, 19.

23. Dg der Jesus kom i den Øverstes Huus og saae Piberne og Mængden, som buldrede, sagde han til dem:

24. Biger bort! thi Pigen er ikke død, men hun sover; og de beloe ham. 3 Joh. 11, 11.

25. Men der Mængden var uddrevet, gik han ind og tog hende fat ved Haanden; da stod Pigen op.

26. Dg dette Rngte kom ud i det hele Land. Luc. 7, 17.

27. Dg der Jesus gik derfra, fulgte han to Blinde, som raabte og sagde: Du Davids Søn, forbarm dig over os! c. 20, 30.

28. Men der han kom ind i Huset, gik de Blinde til ham, og Jesus siger til dem: Tro I, at jeg kan gjøre dette? De sige til ham: Ja, Herre!

29. Da rørte han ved deres Øjne og sagde: Eder skee efter eders Tro. c. 8, 13.

30. Dg deres Øjne bleve aabnede; og

Jesús bød dem strengeligen og sagde: Seer til, at Ingen faaer det at vide.

Marc. 7. 36.

31. Men der de gif ud, udsprede de hans Rygte i hele det samme Land.

32. Men der disse vare udgangne, see, da førte de et stumt Menneſſe til ham, som var besat.

Luc. 11. 14. 15.

33. Og der Djævelen var uddreven, taalede den Stumme; og Folket forundrede sig og sagde: Aldrig er Saadant seet i Israel.

34. Men Phariseerne sagde: Han uddriver Djævlene ved Djævlens Overſte.

c. 12. 24.

35. Og Jesús gif omkring i alle Stæder og Byer, lærte i deres Synagoger og prædikede Rigets Evangelium, og helbredede al Sygdom og al Skrøbelighed iblandt Folket.

Marc. 6. 6.

36. Men der han saae Folket, hnkedes han inderligen over dem; thi de vare forsmægtede og adspredte som Faar, der ikke have Hyrde.

Marc. 6. 34. 1 Petr. 2. 25.

37. Da sagde han til sine Disciple: Høsten er vel stor, men Arbeiderne faa.

Luc. 10. 2. Joh. 4. 35.

38. Beder derfor Høstens Herre, at han uddriver Arbeidere i sin Høst.

2 Thess. 3. 1.

10. Capitel.

Christus udsender de tolv Apostler for at prædike og gjøre Mirakler, 1-15; lærer dem, at de ſkulle tage imod Forfølgelse og Døden, og ei fornægte ham, 16-39; lover dem Naade, som modtage dem vel, 40-42.

Dg han kaldte sine tolv Disciple til sig og gav dem Magt over de urene Aander, at uddrive dem, og helbrede al Sygdom og Skrøbelighed.

Marc. 3. 13 fg. 6. 7 fg. Luc. 9. 1 fg.

2. Men disse ere de tolv Apostlers Navne: Den første, Simon, som kaldes Petrus, og Andreas, hans Broder; Jakobus, Zebedæi (Søn), og Johannes, hans Broder;

Ap. G. 1. 13. Matth. 16. 18.

3. Philippus og Bartholomæus; Thomas og Matthæus den Tolder; Jakobus, Alphæi (Søn), og Lebbæus med Tilnavnet Thaddæus;

c. 9. 9. Luc. 6. 16.

4. Simon Cananites og Judas Ischarioth, som og forraadte ham.

Luc. 6. 15. 16.

5. Disse Tolv udsendte Jesús, bød dem og sagde: Gaar ikke hen paa Hedningernes Lei, og gaar ikke ind i (nogen) de Samaritaners Stad.

6. Men gaar heller hen til de fortabte Faar af Israels Huus. c. 15. 24. Ap. G. 13. 46.

7. Men naar I gaar hen, da prædiker og siger, at Himmeriges Rige er kommet nær.

c. 3. 2; 4. 17.

8. Helbreder de Syge, renser de Sædste, opvækker de Døde, uddriver Djævlene. I have annammet det for Intet, giver det for Intet.

Ap. G. 8. 18-20.

9. I ſkulle ikke have Guld, ei Sølv, ei Kobber i eders Bælt,

Luc. 22. 35.

10. ei Taſte til at reise med, ei heller to Skjortler, ei heller Skoe, ei heller Stav; thi en Arbeider er ſin Føde værd.

Luc. 10. 4 fg. 1 Cor. 9. 4. 14. 1 Tim. 5. 18.

11. Men hvilken Stad eller By I komme ind udi, udspørger, hvem der er i den, som er det værd; og bliver der, indtil I drage bort.

12. Men naar I gaar ind i et Huus, da hilser det.

13. Og dersom ſamme Huus er det værd, da komme eders Fred over det, men er det ikke det værd, da vende eders Fred til eder igjen.

14. Og dersom Nogen ikke vil annamme eder og ei høre eders Taler, gaar ud af det Huus eller den Stad og afrytter Støvbet af eders Fødder.

Ap. G. 13. 51; 18. 6.

15. Sandelig siger jeg eder: Det ſkal gaar de Sodomiters og Gomorriters Land taaleligere paa Doommens Dag end den Stad.

c. 11. 24.

16. See, jeg sender eder som Faar midt iblandt Ulve; vorder derfor ſnilde som Slanger og eenfoldige som Duer.

Rom. 16. 19. 2 Cor. 1. 12.

17. Men vogter eder for Menneſkene; thi de ſkulle overantvorde eder til Raadet og hudstryge eder i deres Synagoger.

c. 24. 9. Ap. G. 22. 19.

18. Men I ſkulle og føres for Fyrſter og Konger for min Skyld, dem og Hedningerne til et Vidnesbyrd.

Marc. 13. 9.

19. Men naar de overantvorde eder, da ſørger ikke for, hvorledes eller hvad I ſkulle tale; thi det ſkal gives eder i den ſamme Time, hvad I ſkulle tale.

Luc. 12. 11; 21. 15.

20. Thi I ere ikke de, som tale, men det er eders Faders Aand, som taler i eder.

Rom. 15. 18.

21. Men en Broder ſkal forraade den anden til Døden, og en Fader ſit Barn, og Børn ſkulle ſætte sig op mod Forældre og aſlive dem.

Luc. 12. 53.

22. Og I skulle hades af Alle for mit Navns Skyld; men den, som bliver beständig indtil Enden, han skal blive salig.

c. 24, 13. Marc. 13, 13. Mat. 2, 10.

23. Men naar de forfølge eder i een Stad, da flyr til en anden; thi sandelig siger jeg eder: I skulle ikke komme til Ende med Israels Stæder, indtil Menneskens Søn kommer.

24. Discipelen er ikke over Mesteren, ei heller Tjeneren over sin Herre.

Luc. 6, 40. Joh. 13, 16; 15, 20.

25. Det er Discipelen nok, at han bliver som hans Mester, og Tjeneren som hans Herre; have de kaldet Huusbonden Beelzebub, hvor meget mere hans Huusfolk?

c. 9, 34; 12, 21. Joh. 8, 48.

26. Frygter derfor ikke for dem; thi Intet er skjult, som jo skal aabenbares, og Intet er lønligt, som man jo skal faae at vide.

1 Petr. 3, 11. Marc. 4, 22.

27. Hvad jeg siger eder i Mørket, taler det i Lyset, og hvad I høre i Dret, prædiker det paa Husene.

28. Og frygter ikke for dem, som slaae Legemet ihjel, men kunne ikke slaae Sjælen ihjel; men frygter heller for Den, som kan fordærve baade Sjæl og Legeme i Helvede.

Luc. 12, 4.

29. Sælges ikke to Spurve for en Penning? og ikke een af dem falder paa Jorden, uden eders Fader (vil).

30. Men og alle eders Hovedhaare ere talte.

Luc. 21, 18. Ap. G. 27, 31.

31. Frygter derfor ikke; I ere bedre end mange Spurve.

32. Derfor, huosomhelst, der vil bekjende mig for Menneskene, den vil jeg og bekjende for min Fader, som er i Himlene.

Luc. 12, 8. Rom. 10, 9.

33. Men huosomhelst, der vil negte mig for Menneskene, den vil og jeg negte for min Fader, som er i Himlene.

Marc. 8, 38. 2 Tim. 2, 12.

34. I skulle ikke mene, at jeg er kommen at sende Fred paa Jorden; jeg er ikke kommen at sende Fred, men Sværd.

Luc. 12, 49, 51.

35. Thi jeg er kommen for at gjøre et Menneske tvistigt imod sin Fader, og Datteren imod sin Moder, og Sønnens Hustru imod sin Mandes Moder.

v. 21.

36. Og Menneskets Huusfolk skulle være hans Fjender.

37. Hvo, som elsker Fader eller Moder

mere end mig, er mig ikke værd, og hvo, som elsker Søn eller Datter mere end mig, er mig ikke værd.

c. 19, 29.

38. Og hvo, som ikke tager sit Kors og følger efter mig, er mig ikke værd.

c. 16, 24. Luc. 9, 23; 14, 27.

39. Hvo, som finder sit Liv, skal miste det, og hvo, som mister sit Liv for min Skyld, skal finde det.

Luc. 17, 33.

40. Hvo, som annammer eder, annammer mig, og hvo mig annammer, annammer den, som haver udsendt mig.

Luc. 10, 16. Joh. 13, 20.

41. Hvo, som annammer en Prophet, fordi han er en Prophet, skal faae en Prophets Løn, og hvo, som annammer en Retfærdig, fordi han er en Retfærdig, skal faae en Retfærdigs Løn.

42. Og hvo, som giver een af disse Smaa ickun et Bæger koldt (Vand) at drikke, fordi han er en Discipel, sandelig siger jeg eder, han skal ingensinde miste sin Løn.

c. 18, 2-5; 25, 40. Marc. 9, 41. Ebr. 6, 10.

11. Capitel.

Johannes sender to Disciple til Jesus, som beviser sig at være den forjættede Messias, 1-6, og taler om Johannes, 7-15; klager over Folkets Haardnakenhed, 16-19; raaber Bee over Nogle, 20-24; priser Guds Beie, 25-27; kalder til sig de Besværede, 28-30.

Det skede, der Jesus havde endt denne Befaling til sine tolv Disciple, gik han frem derfra, at lære og prædike i deres Stæder.

2. Men der Johannes hørte i Fængslet Christi Gjerninger, sendte han to af sine Disciple og lod ham sige:

Luc. 7, 18 fg.

3. Er du den, som skal komme, eller skulle vi vente en Anden?

4. Og Jesus svarede og sagde til dem: Gaaer hen og forkynder Johannes de Ting, som I høre og see:

5. Blinde see og Halte gaae, Spedalske renses og Døve høre, Døbe staae op og Evangelium prædikes for Fattige.

6. Og salig er den, som ikke forarges over mig.

c. 13, 57; 15, 12.

7. Men der disse gik bort, begyndte Jesus at sige til Folket om Johannes: Hvad ere I udgangne i Ørnen at see? et Rør, som bevæges hid og did af Vinden?

8. Eller hvad ere I udgangne at see? et Menneske, iført bløde Klæder? Sec, de, som bære bløde (Klæder), ere i Kongers Hus.

9. Eller hvad ere I udgangne at see? en Prophet? Ja, jeg siger eder, (han er) og langt mere end en Prophet. Luc. 1, 76.

10. Thi denne er den, som der er skrevet om: See, jeg sender min Engel for dit Ansigt, som skal berede din Vej for dig.

Mal. 3, 1. Marc. 1, 2.

11. Sandelig siger jeg eder: Iblandt dem, som ere fødte af Qvinder, er ingen Større opreist end Johannes den Døber; men den Mindste i Himmeriges Rige er større end han.

12. Men fra Johannes den Døbers Dage indtil nu trænger man med Magt ind i Himmeriges Rige, og de, som trænge ind med Magt, ride det til sig.

Luc. 16, 16. Psil. 3, 8, 12.

13. Thi alle Propheter og Loven spaaede indtil Johannes,

14. og, dersom I vilde annanne det: Han er Elias, som skal komme.

Mal. 4, 5. Matth. 17, 12.

15. Hvo, som haver Øren at høre med, han høre!

16. Men hvem skal jeg ligne denne Slægt ved? Den er lig de smaae Børn, som sidde paa Torvene, og raabe til deres Staldbrødre og sige:

Luc. 7, 31 fig.

17. Vi pibede for eder, og I vilde ikke dandse; vi sang klageligen for eder, og I vilde ikke græde.

18. Thi Johannes kom; han hverken aad eller drak, og de sige: Han haver Djævelen.

c. 3, 4.

19. Menneffens Søn kom; han æder og drikker, og de sige: See, hvilken Graadser (er det) Menneffe, og en Viindranke, Tol= deres og Synderes Ven! — Og Viisdommen er retfærdiggjort af sine Børn.

Luc. 15, 1, 2.

20. Da begyndte han at skamme de Stæder ud, i hvilke hans fleste kraftige Gjerninger vare gjorte, fordi de havde ikke omvendt sig.

21. Vee dig, Chorazin! vee dig, Bethsaida! thi havde de kraftige Gjerninger været gjorte i Tyrus og Sidon, som ere gjorte i eder, da havde de længe siden omvendt sig i Sæl og Afte.

Luc. 10, 13.

22. Dog, jeg siger eder: Det skal gaae Tyrus og Sidon taaleligere paa Dommens Dag end eder.

2 Petr. 2, 21.

23. Og du, Capernaum, som er ophøiet indtil Himmelen! du skal stødes ned indtil Helvede; thi dersom de kraftige Gjerninger

havde været gjorte i Sodoma, som ere gjorte i dig, skulde det blevet (staaende) indtil denne Dag.

24. Dog, jeg siger eder: Det skal gaae Sodoma Land taaleligere paa Dommens Dag end dig.

c. 10, 15.

25. Paa den samme Tid udbød Jesus og sagde: Jeg priser dig, Fader, Himmels og Jordens Herre! at du haver skjult dette for de Visse og Forstandige, og aabenbaret det for de Umyndige.

Luc. 10, 21. 1 Cor. 1, 27.

26. Ja, Fader! thi det var saaledes behageligt for dig.

27. Alle Ting ere mig overgivne af min Fader; og Ingen kender Sønnen, uden Faderen, og Ingen kender Faderen, uden Sønnen, og den, som Sønnen vil det aabenbare.

Joß. 3, 35; 1, 18; 6, 46.

28. Kommer hid til mig, Alle, som arbeide og ere besværede! og jeg vil give eder Hvile.

29. Tager mit Nag paa eder og lærer af mig, thi jeg er fagtmodig og ydmyg af Hjerter; saa skulle I finde Hvile for eders Sjæle.

30. Thi mit Nag er gavnligt, og min Byrde er let.

Psil. 4, 13. 1 Joß. 5, 3.

12. Capitel.

Disciplene plukte Af om Sabbaten, 1-8. Jesus helbreder en visen Haand, 9-14; helbreder, er ydmyg, 15-21; helbreder en Betst, bespottes og forsværer sig, taler om Synd imod den Hel= lig=Land, 22-45; kalder sine Disciple sine Nær= paarørende, 46-50.

Paa den samme Tid gif Jesus igjennem Betden om Sabbaten; men hans Disciple hungrede, og begyndte at plukke Af og at æde.

Marc. 2, 23. Luc. 6, 1 fig.

2. Men der Phariseerne saae det, sagde de til ham: See, dine Disciple gjøre det, som ikke er tilladt at gjøre om Sabbaten.

3. Men han sagde til dem: Have I ikke læst, hvad David gjorde, der han hungrede, og de, som vare med ham? 1 Sam. 21, 6.

4. Hvorledes han gif ind i Guds Huus og aad Stuebrødene, hvilke det ikke var ham tilladt at æde, ei heller dem, som vare med ham, men alene Præsterne?

5. Eller have I ikke læst i Loven, at Præsterne vanhellige Sabbaten i Templet paa Sabbaterne, og ere dog ustyldige?

4 Mos. 28, 9.

6. Men jeg siger eder, at den er her, som er større end Templet.

7. Men dersom I havde kjendt, hvad det er: „Jeg haver Behag i Miskundhed og ikke i Offer“, da havde I ikke fordømt de Ustyldige.

Hos. 6, 6. Matth. 9, 13.

8. Thi Menneskens Søn er Herre ogsaa over Sabbaten.

9. Og han gik der fra og kom i deres Synagoge.

Marc. 3, 1 fg. Luc. 6, 6 fg.

10. Og see, der var et Menneske, som havde en visken Haand, og de spurgte ham ad og sagde: Er det tilladt at helbrede om Sabbaten? for at de kunde anklage ham.

Luc. 13, 14; 14, 3. Joh. 9, 16.

11. Men han sagde til dem: Hvilket Menneske er iblandt eder, som haver et Faar, og, dersom det falder i en Grav om Sabbaten, ikke tager fat paa det og drager det op?

12. Hvormeget bedre er nu et Menneske end et Faar? Derfor er det tilladt at gjøre Godt om Sabbaten.

13. Da sagde han til det Menneske: Udtræk din Haand! og han rakte den ud, og den blev igjen sund som den anden.

14. Men Phariseerne gik ud og holdt Raad imod ham, hvorledes de kunde omkomme ham.

15. Men der Jesus mærkede det, veg han bort derfra; og meget Folk fulgte ham, og han helbrede dem alle.

16. Og han bød dem strengeligen, at de ikke skulde aabenbare ham,

c. 9, 30.

17. paa det at det skulde fuldkommes, som er talet ved Propheten Esaias, som siger:

Ef. 42, 1 fg.

18. See, min Tjener, som jeg haver udvalgt, min Elskelige, til hvilken min Sjæl haver Velbehag; jeg vil give ham min Aand, og han skal forkynde Hedningerne Ret.

c. 3, 17; 17, 5.

19. Han skal ikke trætte og ei raabe, og der skal ikke Nogen høre hans Røst paa Gaderne.

20. Han skal ikke sønderbryde det knusede Rør og ei udslukke den rygende Lønde, indtil han faaer udsørt Retten til Seier.

21. Og Hedningerne skulle haabe paa hans Navn.

Rom. 15, 12.

22. Da blev en Besat ført til ham, som var blind og stum, og han helbrede ham, saa at den Blinde og Stumme baade talte og saae.

c. 9, 32.

23. Og alt Folket forføerdedes og sagde: Mon denne ikke er den Davids Søn?

24. Men der Phariseerne det hørte, sagde

de: Denne uddriver ikke Djævlene uden ved Beelzebul, Djævlernes Overste.

c. 9, 34. Marc. 3, 22 fg.

25. Men da Jesus vidste deres Tanker, sagde han til dem: Hvert Rige, som bliver splidagtigt med sig selv, vorder øde, og hver Stad eller Huus, som bliver splidagtigt med sig selv, vil ikke blive bestandigt.

Joh. 2, 25. Luc. 11, 17 fg.

26. Og om Satan uddriver Satan, da er han splidagtigt med sig selv; hvorledes skal da hans Rige blive bestandigt?

27. Og om jeg uddriver Djævlene ved Beelzebul, ved hvem uddrive da eders Børn dem? Derfor skulle de være eders Dommere.

28. Men dersom jeg uddriver Djævlene ved Guds Aand, er jo Guds Rige kommet til eder.

29. Eller, hvorledes kan Nogen gaae ind i den Stærkes Huus og røbe ham hans Redskaber fra, uden at han tilforn binder den Stærke? og da kan han plyndre hans Huus.

30. Hvo, som ikke er med mig, er imod mig, og hvo, som ikke samler med mig, adspredes.

Marc. 9, 40.

31. Derfor siger jeg eder: Al Synd og Bespottelse skal forlades Menneskene, men Bespottelse imod Aanden skal ikke forlades Menneskene.

Marc. 3, 28. 29. Luc. 12, 10.

32. Og hvo, som taler Noget imod Menneskens Søn, det skal forlades ham; men hvo, som taler imod den Hellig-Aand, ham skal det ikke forlades, hverken i denne Verden, ei heller i den tilkommende.

33. Fader enten Træet være godt, (saa er der) og god Frugt derpaa, eller lader Træet være raadent, (saa er der) og raad den Frugt derpaa, thi Træet kjendes paa Frugten.

c. 7, 16. 17. Luc. 6, 44.

34. I Øgleunger! hvorledes kunne I tale Godt, I, som ere onde? thi af Hjertets Overflodighed taler Munden.

c. 3, 7; 23, 33. Luc. 6, 45.

35. Et godt Menneske frembærer gode Ting af Hjertets gode Viggendese, og et ondt Menneske frembærer onde Ting af det onde Viggendese.

c. 15, 19.

36. Men jeg siger eder, at Menneskene skulle gjøre Regnskab paa Dommens Dag for hvert utilbørligt Ord, som de have talt.

Rom. 2, 16. 1 Petr. 4, 5. Eph. 4, 29.

37. Thi af dine Ord skal du kjendes retfærdig, og af dine Ord skal du fordømmes.

Eph. 5, 6.

38. Da svarede Nogle af de Skriftkloge og Phariseerne og sagde: Mester, vi vil se et Tegn af dig. c. 16, 1 fg. 1 Cor. 1, 22.

39. Men han svarede og sagde til dem: Den onde og utro Slægt søger efter Tegn, og der skal intet Tegn gives den, uden Jona's den Prophets Tegn.

40. Thi ligesom Jona's var tre Dage og tre Nætter i Fiskens Bug, saa skal Menneffens Søn være tre Dage og tre Nætter i Jordens Skjød. Jon. 2, 1.

41. Mændene af Ninive skulle opstaae i Dommen mod denne Slægt og fordømme den; thi de omvendte sig ved Jona's Prædiken, og see, her er mere end Jona's. Jon. 3, 5.

42. Dronningen fra Sonden skal opstaae i Dommen mod denne Slægt og fordømme den; thi hun kom fra Jordens Ender, for at høre Salomons Visdom, og see, her er mere end Salomon. 1 Kong. 10, 1.

43. Men naar den urene Aand er udfaren af Menneffet, vandrer han igjennem tørre Steder, søger Hvile og finder den ikke. Luc. 11, 24-26.

44. Da siger han: Jeg vil vende om til mit Huus, som jeg gik ud af; og naar han kommer, finder han det ledigt, feiet og prydet.

45. Saa gaar han hen og tager syv andre Aander tilligemed sig, som ere værre end han selv, og naar de ere komne derind, boe de der, og det Sidste bliver værre med det samme Menneffe end det Første; saaledes skal det og gaar denne onde Slægt. 2 Petr. 2, 20. Ebr. 6, 4; 10, 26.

46. Men der han endnu talede til Folket, see, da stode hans Moder og hans Brødre udenfor og begjærede at tale med ham. Marc. 3, 31 fg. Luc. 8, 19 fg.

47. Da jagde En til ham: See, din Moder og dine Brødre staae udenfor og begjære at tale med dig.

48. Men han svarede og sagde til den, som sagde ham det: Hvo er min Moder, og hvilke ere mine Brødre?

49. Og han rakte sin Haand ud over sine Disciple og sagde: See, min Moder og mine Brødre!

50. Thi hvo, som gjør min Faders Vilje, som er i Himlene, den er min Broder og Søster og Moder. c. 7, 21. Joh. 15, 14.

13. Capitel.

Jesús taler ved Signelser om Sædemanden, 1-23, om Ufrubdet iblandt Hveden, 24-30 og 36-43; sammenligner Himmelriges Rige med et

Senepskorn, 31. 32, en Smurdeig, 33-35, en Liggendefæ, 44, en kostelig Perle, 45. 46, en Garn, 47-52; foragtes i Nazareth, 53-58.

Men den samme Dag gik Jesús ud af Huset og satte sig ved Søen.

2. Og meget Folk forsamledes til ham, saa at han steg i Skibet og satte sig; og alt Folket stod paa Strandsbredden. Marc. 4, 1 fg.

3. Og han talede meget til dem ved Signelser og sagde: See, en Sædemand gik ud at saae. Luc. 8, 4 fg.

4. Og idet han saae, faldt Noget ved Veien; og Fuglene kom og aade det op.

5. Men Noget faldt paa Steengrund, hvor det ikke havde megen Jord; og det voxte snart op, fordi det ikke havde dyb Jord.

6. Men der Solen gik op, blev det forbrændt, og fordi det ikke havde Rod, visnede det.

7. Men Noget faldt iblandt Torne, og Tornene voxte op og kvalte det.

8. Men Noget faldt i god Jord og bar Frugt, Noget hundrede Fold, Noget tredjindstyve Fold, og Noget tredive Fold.

9. Hvo, som haver Øren at høre med, han høre! c. 11, 15. Marc. 7, 16.

10. Og Disciplene gik til ham og jagde til ham: Hvi taler du til dem ved Signelser?

11. Men han svarede og sagde til dem: Fordi det er eder givet at forstaae Himmelriges Hemmeligheder, men dem er det ikke givet. c. 11, 25; 16, 17. 1 Cor. 2, 7-10. 1 Joh. 2, 27.

12. Thi hvo, som haver, ham skal gives, og han skal have til Overflod; men hvo, som ikke haver, ham skal endog fratages det, han haver. c. 25, 29. Luc. 19, 26.

13. Derfor taler jeg til dem ved Signelser; thi seende see de ikke, og hørende høre de ikke, og forstaae ikke heller.

14. Og i dem fuldkommes Esaiæ Spaadom, som siger: Med Hørelsen skulle I høre og ingentunde forstaae, og seende skulle I see og ingentunde kjennde. Es. 6, 9. 10. Joh. 12, 40.

15. Thi dette Folks Hjerte er blevet forhærdet, og de høre besværligen med Ørene, og tillukke deres Øine, at de ikke skulle komme til at see med Øinene, og høre med Ørene, og forstaae med Hjertet og omvende sig, at jeg maatte helbrede dem.

16. Men salige ere eders Øine, at de see, og eders Øren, at de høre.

c. 16, 17. Luc. 10, 23 fg.

17. Thi sandelig siger jeg eder, at mange Profheter og Retfærdige begjærede at see det, I see, og saae det ikke, og at høre det, I høre, og hørte det ikke.

18. Saa hører nu I den Vignelse om Sædemanden:

19. Naar Nogen hører Rigets Ord og forstaaer det ikke, da kommer den Onde og river bort det, som er saaget i hans Hjerte; denne er den (Sæd), som er saaget ved Beien.

20. Men den, som er saaget paa Steengrund, er den, som hører Ordet og anammer det strax med Glæde. 3 Joh. 5, 35.

21. Men han haver ikke Rod i sig, men bliver ved til en Tid; men naar Trængsel eller Forsølgelse stæer for Ordets Skyld, forarges han strax. 2 Tim. 4, 16.

22. Men den, som er saaget iblandt Torrene, er den, som hører Ordet; og denne Verdens Belymring og Rigdoms Forsørelse opvæler Ordet, og det bliver uden Frugt. 1 Tim. 6, 9. Matth. 19, 22.

23. Men den, som er saaget i den gode Jord, er den, som hører Ordet og forstaaer det, og bærer ogsaa Frugt; og En bærer hundrede Fold, en Anden tredsindstyve Fold, og en Anden tredive Fold.

24. Han fremsatte en anden Vignelse for dem og sagde: Himmeriges Rige lignes med et Menneffe, som saaeede god Sæd i sin Ager.

25. Men der Menneffene sov, som hans Fjende og saaeede Klinte iblandt Hveden, og gif bort.

26. Men der Grøden vorte og bar Frugt, da lod ogsaa Klinten sig tilshue.

27. Men Huusbondens Tjenere kom frem og sagde til ham: Herre! saaeede du ikke god Sæd i din Ager? hvorfra haver den da Klinten?

28. Men han sagde til dem: Det haver et fjendst Menneffe gjort. Da sagde Tjenerne til ham: Vil du da, at vi skulle gaae bort og luge den af?

29. Men han sagde: Nei, paa det I ikke skulle tillige med den rykke Hveden op, naar I luge Klinten af.

30. Lader dem begge vore tilfammen indtil Høsten, og i Høstens Tid vil jeg sige til Høstfolkene: Sanke først Klinten tilfammen og binder den i Knipper, for at opbrænde den; men samler Hveden i min Lade. c. 3, 12.

31. Han fremsatte en anden Vignelse for

dem og sagde: Himmeriges Rige ligner et Senepskorn, som et Menneffe tog og saaeede i sin Ager, Marc. 4, 31 fg. Luc. 13, 19.

32. hvilket er vel mindre end al (anden) Sæd; men naar det voxer op, er det større end Madirterne og bliver et Træ, saa at Himmelens Fugle komme og bygge Rede i dets Grene.

33. Han sagde dem en anden Vignelse: Himmeriges Rige ligner en Suurdeig, hvilken en Kvinde tog og skjulte i tre Maader Meel, indtil det blev fyret altsammen.

34. Dette altsammen talede Jesus til Folket ved Vignelser, og uden Vignelser talede han Intet til dem,

35. at det skulde fuldkommes, som er sagt ved Profheten, som siger: Jeg vil opslade min Mund i Vignelser, jeg vil udsige det, som haver været skjult fra Verdens Grundvold blev lagt. Ps. 78, 2. Rom. 16, 25.

36. Da lod Jesus Folket fare og kom til Husket, og hans Disciple gif til ham og sagde: Forklar os den Vignelse om Klinten paa Ageren.

37. Men han svarede og sagde til dem: Den, som saeer den gode Sæd, er Menneffens Søn.

38. Men Ageren er Verden; men den gode Sæd er Rigets Børn; men Klinten er den Ondes Børn.

3 Joh. 8, 44. Ap. G. 13, 10. 1 Joh. 3, 8.

39. Men Fjenden, som saaeede den, er Djævelen; men Høsten er Verdens Ende; men Høstfolkene ere Englene.

40. Derfor, ligesom Klinten sankes og opbrændes med Ild, saa skal det og stæe ved denne Verdens Ende.

41. Menneffens Søn skal udsende sine Engle, og de skulle sanke af hans Rige alle Forargelser og dem, som gjøre Uret. c. 24, 31.

42. Og de skulle fæste dem i Ildovnen, der skal være Graad og Tænders Gnidsel.

c. 8, 12; 22, 13; 24, 51.

43. Da skulle de Retfærdige skinne som Solen i deres Faders Rige. Hvo, som haver Øren at høre med, han høre.

1 Cor. 15, 42 fg.

44. Atter ligner Himmeriges Rige et Riggendefæ, skjult i en Ager, hvilket et Menneffe fandt og skjulte, og gif af Glæde derover hen og folgte alt det, han havde, og kjøbte den Ager. Psalm. 3, 7. Matth. 16, 24.

45. Atter ligner Himmeriges Rige et Menneffe, en Kjøbmand, som søgte efter gode Perler,

46. hvilkten, der han fandt en meget kostelig Perle, gif bort og folgte alt det, han havde, og købte den samme.

47. Altter ligner Himmeriges Rige en Bod, som kastes i Havet, og som samler af alle Slags.

48. Naar den er fuld, drage de den op paa Strandbredden, og sidde og sanke de gode (Fiske) tilsammen i Kar, men de raadte kaste de ud.

49. Saaledes skal det gaae til ved Verdens Ende: Englene skulle udgaae og skille de Onde ud fra de Retfærdige, c. 25, 32.

50. og kaste dem i Ildovnen; der skal være Graad og Tænders Gnidsel. v. 42.

51. Jesus siger til dem: Forstode I dette altsammen? De sige til ham: Ja, Herre!

52. Men han sagde til dem: Derfor er hver Skriftfog, som er oplært til Himmeriges Rige, ligesom et Menneſke, som er en Huusbonde, der bærer frem af sit Forraad nye og gamle Ting.

53. Og det begav sig, der Jesus havde endt disse Vignelser, drog han bort derfra.

Marc. 6, 1 fg.

54. Og han kom til sit Fædreland og lærte dem i deres Synagoge, saa at de forundrede sig saare og sagde: Hvorfra haver denne saadan Viisdom og de kraftige Gjerninger?

Luc. 4, 26.

55. Er denne ikke den Tømmermands Søn? hedder ikke hans Moder Maria? og hans Brødre Jakob og Joses og Simon og Judas?

c. 12, 46. Joh. 6, 42; 7, 3.

56. Og ere ikke alle hans Søstre hos os? Hvorfra haver denne da dette altsammen?

57. Og de forargedes over ham. Men Jesus sagde til dem: En Prophet er ikke foragtet uden i sit Fædreland og i sit Huus.

c. 11, 6. Luc. 4, 21.

58. Og han gjorde ikke der mange kraftige Gjerninger formedelt deres Bantro.

14. Capitel.

Herodes mener, at Johannes, som han havde ladet halsbugge, er opreist fra de Døde, 1-12. Jesus beviser 5000 Mænd, 13-21, gaaer paa Vandet, hvilket og Peter gjør, 22-34, helbreder, 35. 36.

Paa den samme Tid hørte Herodes, den Fjerdingsfyrste, Rygtet om Jesus.

Marc. 6, 14 fg. Luc. 9, 7 fg.

2. Og han sagde til sine Tjenere: Denne er Johannes den Døber; han er opreist fra de Døde, derfor tee sig og de kraftige Gjerninger i ham.

3. Thi Herodes havde grebet Johannes, og bundet ham og lagt ham i Fængsel for Herodias, sin Broder Philips Hustru, Skild.

Luc. 3, 19. 20.

4. Thi Johannes jagde til ham: Det er dig ikke tilladt at have hende.

5. Og han havde gjerne flaaet ham ihjel, men frygtede for Folket, thi de holdt ham for en Prophet.

c. 21, 26. Luc. 20, 4.

6. Men da Herodes holdt sin Fødselsdag, dandsede Herodias Datter for dem, og hun behagede Herodes.

7. Derfor lovede han med en Ed at give hende, hvad hun begjærede.

8. Men da hun var tilforn undervist af sin Moder, sagde hun: Giv mig hid Johannes den Døbers Hoved paa et Fad.

9. Og Kongen blev bedrøvet; men formedelt Ederne og for deres Skuld, som sadde med ham tilbords, befoel han, at det skulde gives (hende).

10. Og han sendte hen og lod Johannes halsbugge i Fængslet.

11. Og hans Hoved blev baaret i et Fad og givet Pigen, og hun bar det til sin Moder.

12. Da kom hans Disciple, og toge Leget og jorde det; og de kom og forkyndte Jesu det.

13. Og der Jesus det hørte, veg han bort derfra ndi et Skib til et øde Sted affides; og der Folket det hørte, fulgte de ham tilfods fra Stæderne.

Marc. 6, 31 fg. Luc. 9, 10 fg. Joh. 6, 2 fg.

14. Og der Jesus gif frem, saae han meget Folk, og han ynkedes inderligen over dem og helbrede deres Syge.

c. 9 36.

15. Men der det var blevet Aften, gif hans Disciple til ham og sagde: Dette Sted er øde, og Tiden er allerede forløben; lad Folket fare, at de kunne gaae hen i Byerne og købe sig Mad.

16. Men Jesus sagde til dem: De have ikke behov at gaae bort; giver I dem at æde.

17. Men de sagde til ham: Vi have her ikke uden fem Brød og to Fiske.

18. Men han sagde: Genter mig dem hid.

19. Og han bød Folket sætte sig ned paa Græsset, og tog de fem Brød og de to Fiske, saae op til Himmelen og velsignede (dem); og han brød dem og gav sine Disciple Brødene, men Disciplene gabe Folket dem.

c. 15, 36; 26, 26. Luc. 24, 30.

20. Og de aade alle og bleve mætte; og de opsamlede det, der blev tilovers af Stykkerne, tolv Kurve fulde.

21. Men de, som aade, vare henvend fem tusinde Mænd, foruden Qvinder og Børn.

22. Og strax nødte Jesus sine Disciple til at gaac ind i Skibet og fare over for ham til hiin Side, indtil han fik ladet Folket fare.

Marc. 6, 45 fg. Joh. 6, 17 fg.

23. Og der han havde ladet Folket fare, gif han afsides op paa et Bjerg for at bede. Men der det var blevet Aften, var han alene der.

Luc. 6, 12; 9, 18.

24. Men Skibet var allerede midt paa Søen og led Nød af Bølgerne; thi Vinden var dem imod.

25. Men i den fjerde Nattevagt kom Jesus til dem, vandrende paa Søen.

26. Og der Disciplene saae ham vandre paa Søen, bleve de forstrækkede og sagde: Det er et Spøgelse; og de raabte af Frygt.

Luc. 24, 37.

27. Men Jesus talede strax til dem og sagde: Værer frimodige! det er mig; frygter ikke.

28. Men Peder svarede ham og sagde: Herre, dersom det er dig, da byd mig komme til dig paa Vandet.

29. Men han sagde: Kom! Og Peder traadte ned af Skibet og vandrede paa Vandet, for at komme til Jesus.

30. Men der han saae det haarde Veir, frygtede han; og da han begyndte at synke, raabte han og sagde: Herre, frels mig!

c. 8, 25.

31. Og Jesus udtrakke strax Haanden, og tog fat paa ham og sagde til ham: Du lidet troende, hvi tvivlede du?

c. 8, 26. Mat. 1, 6.

32. Og der de steg ind i Skibet, stillede Veiret.

33. Men de, som vare i Skibet, kom og kaldt ned for ham og sagde: Du er sandelig Guds Søn.

c. 16, 16.

34. Og da de vare farne over, kom de til Genesareths Land.

35. Og der Folket paa samme Sted kjendte ham, sendte de ud i det ganste Land trindt omkring og førte alle dem, som havde ondt, til ham.

Marc. 6, 53 fg.

36. Og de bade ham, at de maatte ifkun røre ved Sømmen paa hans Klædebon; og alle de, som rørte derved, bleve helbrede.

c. 9, 21.

15. Capitel.

Jesus lærer, hvad der gjør Menneſket ureent, og læſter Phariseernes Hykleri og Blindhed,

1-20; prøver og hørhører den cananæiske Qvinde, 21-28; helbreder Mange og besejrer 4000 Mænd, 29-39.

Da kom Skrifstloger og Phariseer fra Jerusalem til Jesus og sagde:

Marc. 7, 1 fg.

2. Hvi overtræde dine Disciple de Gamles Skik? thi de toe ikke deres Hænder, naar de æde Brød.

3. Men han svarede og sagde til dem: Hvi overtræde og I Guds Bud for eders Skiks Skyld?

4. Thi Gud haver budet, sigende: Vær Fader og Moder, og: Hvo, som bander Fader eller Moder, skal visſelig døe.

2 Mos. 20, 12; 21, 17.

5. Men I ſige: Hvo, som ſiger til Fader eller Moder: Det er en Gave (til Templet) det, som du af mig ſkalde være hjulpen med, han maa ingenlunde ære ſin Fader eller ſin Moder.

6. Og I have tilintetgjort Guds Bud for eders Skiks Skyld.

7. I Dienſtalke! Eſajas ſpaaede retteltigen om eder, idet han ſagde:

Eſ. 29, 13.

8. Dette Folk holder ſig nær til mig med ſin Mund og ærer mig med Læberne, men deres Hjerte er langt fra mig.

9. Men de dyrke mig forgjæves, idet de lære ſaadanne Lærdomme, ſom ere Menneſkers Bud.

Col. 2, 18. Tit. 1, 14.

10. Og han kaldte Folket til ſig og ſagde til dem: Hører til og forſtaaer!

11. Det, ſom indkommer i Munden, gjør ikke Menneſket ureent, men det, ſom udgaaer af Munden, dette gjør Menneſket ureent.

Ap. G. 10, 15. Rom. 14, 14, 17.

12. Da gif hans Disciple frem og ſagde til ham: Veed du, at Phariseerne have forarget ſig, der de hørte den Tale?

13. Men han ſvarede og ſagde: Enhver Plante, ſom min himmeſke Fader ikke haver plantet, ſkal med Rod oprykkes.

Joh. 15, 2. Ap. G. 5, 38, 39.

14. Lader dem fare; Blinde ere Blindes Beilebere; men naar en Blind leder en Blind, da falde de begge i Graven.

c. 23, 24. Luc. 6, 39.

15. Men Peder ſvarede og ſagde til ham: Forklar os denne Lignelſe.

16. Men Jesus ſagde: Ere og I endnu uforſtandige?

c. 16, 9.

17. Forſtaa I ikke endnu, at alt det, ſom indkommer i Munden, gaaer i Bugen og bliver udføſtet ad den naturlige Gang.

18. Men det, som udgaar af Munden, kommer ud af Hjertet, og det gjør Men= nestet ureent. Mat. 5, 6. 10.

19. Thi af Hjertet udkomme onde Tan= ker, Mord, Hor, Skjorlevnet, Typerier, falske Vidnesbyrd, Bespottelser.

c. 12, 35. Mat. 1, 14.

20. Disse ere de Ting, som gjøre Men= nestet ureent; men at æde med utoede Hænder, gjør ikke Menneket ureent.

21. Og Jesus gif bort derfra og drog hen til Thyri og Sidons Egne. Mat. c. 7, 24 fg.

22. Og see, en cananæisk Qvinde kom fra de samme Egne, raabte og sagde til ham: Herre, Davids Søn, forbarm dig over mig! min Datter plages ilde af Dæ= velen.

23. Men han svarede hende ikke et Ord. Da traadte hans Disciple til ham, bade ham og sagde: Stil dig af med hende, thi hun raaber efter os.

24. Men han svarede og sagde: Jeg er ikke udsendt, uden til de fortabte Faar af Israels Huus. c. 10, 6. Ap. G. 13, 46. Rom. 15, 8.

25. Men hun kom og tilbad ham og sag= de: Herre, hjælp mig!

26. Men han svarede og sagde: Det er ikke smukt at tage Børnenes Brød og faste det for de smaae Hunde.

27. Men hun sagde: Jo, Herre! de smaae Hunde æde dog af de Smuler, som falde af deres Herrer's Bord.

28. Da svarede Jesus og sagde til hende: O Qvinde, din Tro er stor; dig fkee, som du vil! Og hendes Datter blev karst fra den samme Time. c. 8, 10.

29. Og Jesus gif derfra frem og kom til den galilæiske Sø; og han gif op paa Bjer= get og satte sig der. Marc. 7, 31.

30. Og meget Folf kom til ham, som havde med sig Halte, Blinde, Stumme, Krøblinger og mange Andre; og de lagde dem for Jesu Fødder, og han helbrede dem, c. 11, 5; 14, 35.

31. saa at Folfet forundrede sig, der de saae, at de Stumme taledes, Krøblinger vare helbrede, Halte gif og Blinde saae; og de prisede Israels Gud.

32. Men Jesus kaldte sine Disciple til sig og sagde: Mig hufes inderligen over Folfet, thi de have nu tøvet hos mig i tre Dage og have Intet at æde; og lade dem fastende fare vil jeg ikke, paa det de ikke skulle forsmægte paa Veien. Marc. 8, 1 fg.

33. Og hans Disciple sagde til ham:

Hvorfra skulle vi faae saa mange Brød i Orken, at vi kunne mætte saa meget Folf?

34. Og Jesus sagde til dem: Hvormange Brød have I? Men de sagde: Syv, og saa smaae Fiske.

35. Og han bød Folfet sætte sig ned paa Jorden.

36. Og han tog de syv Brød og Fiskene, takkede (Gud), brød dem og gav sine Di= sciple dem, men Disciplene Folfet.

37. Og de aade alle og bleve mættede; og de opsamlede det, der blev tilovers af Stykkerne, syv Kurve fulde.

38. Men de, som havde spist, vare fire tusinde Mænd, foruden Qvinde og Børn.

39. Og der han havde ladet Folfet fare, gif han i Skibet og kom til Magdalaæ Grændser.

16. Capitel.

Jesus irettesætter Phariseerne, som begjærede Tegn, 1-4; advarer for deres Suurdeig, 5-12. Petrus bekjender, at Jesus er Guds Søn, 13-20. Jesus taler om sin Livelse, irettesætter Bedere, 21-23; taler om Fernegtelse og sin Tilkom= melse, 24-28.

Og Phariseerne og Sadduceerne gif frem, fristede ham og begjærede, at han vilde vise dem et Tegn af Himmelen.

2. Men han svarede og sagde til dem: Naar det er blevet Aften, siges I: Det bli= ver en skøn Dag, thi Himmelen er rød,

3. og om Morgenen: Det bliver Storm idag, thi Himmelen er rød og mørk. I Dienstkafte! Himmelen's Skiftelse vide I at bedømme, kunne I ikke ogsaa (bedøm= me) Tidernes Tegn? Luc. 12, 54 fg.

4. Denne onde og utro Slægt begjærer Tegn, og der skal intet Tegn gives den, uden Jonas den Prophets Tegn. Og han forlod dem og gif bort. Jon. 2, 1. Luc. 11, 30.

5. Og der hans Disciple kom over til hiin Side, havde de glemt at tage Brød med.

6. Men Jesus sagde til dem: Seer til og tager eder vare for Phariseernes og Sadduceernes Suurdeig.

Marc. 8, 15 fg. Luc. 12, 1. Gal. 5, 9. 1 Cor. 5, 6.

7. Da tænkte de ved sig selv og sagde: (Det siger han,) fordi vi ikke toge Brød med.

8. Men som Jesus det vidste, sagde han til dem: I lidet troende! hvi tænke I ved eder selv, (at jeg sagde det,) fordi I ikke toge Brød med?

9. Forstaae I ikke endnu? komme I ikke heller ihu de fem Brød iblandt de fem

tufinde, og hvormange Kurve I da samlede op?

c. 14, 17. Joh. 6, 9 fg.

10. Ikke heller de syv Brød iblandt de fire tufinde, og hvormange Kurve I da samlede op?

c. 15, 34. 37.

11. Hvorledes forstaae I da ikke, at jeg ikke taler til eder om Brød, (naar jeg siger,) at I skulle tage eder vare for Phariseernes og Sadduceernes Suurdeig?

12. Da forstode de, at han ikke havde sagt, at de skulde tage sig vare for Brødetts Suurdeig, men for Phariseernes og Sadduceernes Lærdom.

13. Men der Jesus var kommen til Egmen om Cæsarea, Philippi (Stad), spurgte han sine Disciple ad og sagde: Hvem siger Menneftene mig, som er Menneftens Søn, at være?

Marc. 8, 27 fg. Luc. 9, 18 fg.

14. Men de sagde: Nogle (sige, at du er) Johannes den Døber, men Andre: Elias, men Andre: Jeremias eller en af Profeterne.

c. 14, 2.

15. Han siger til dem: Men I, hvem siger I mig at være?

16. Da svarede Simon Petrus og sagde: Du er Kristus, den levende Guds Søn.

Joh. 6, 69. Ap. G. 8, 37. 1 Joh. 4, 15.

17. Og Jesus svarede og sagde til ham: Salig er du, Simon, Zonas Søn! thi Kød og Blod haver ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himlene.

Gal. 1, 16. Matth. 11, 27.

18. Men jeg siger dig ogsaa, at du er Petrus; og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke faae Overhaand over den.

Joh. 1, 43.

19. Og jeg vil give dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad du binder paa Jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser paa Jorden, det skal være løst i Himlene.

c. 18, 18. Joh. 20, 23.

20. Da bød han sine Disciple, at de skulde Ingen sige, at han var Kristus.

c. 17, 9.

21. Fra den Tid begyndte Jesus at give sine Disciple tilkende, at han burde gaae hen til Jerusalem, og lide meget af de Eldste og Yppersteprester og Skrifstogere, og slaaes ihjel, og opstaae tredje Dag.

c. 17, 22; 20, 17. 18; 27, 63.

22. Og Peder tog ham til sig, begyndte at irettesætte ham, og sagde: Herre, spar dig selv; dette skee dig ingenlunde!

23. Men han vendte sig og sagde til Peder: Vig bag mig, Satan! du er mig

til Forargelse; thi du sandser ikke, hvad Guds er, men hvad Menneftens er.

24. Da sagde Jesus til sine Disciple: Vil Noget komme efter mig, han fornægter sig selv, og tage sit Kors og følge mig.

c. 16, 38. Luc. 9, 23-27.

25. Thi hvo, som vil frelse sit Liv, skal miste det, men hvo, som mister sit Liv for min Skyld, skal finde det.

Luc. 17, 33. Joh. 12, 25.

26. Thi hvad gavner det Menneftet, om han vinder den ganske Verden, men tager Stade paa sin Sjæl? eller hvad Vederlag kan et Mennefte give for sin Sjæl?

27. Thi Menneftens Søn skal komme i sin Faders Herlighed med sine Engle, og da skal han betale hver efter sin Gjerning.

c. 25, 31; 26, 64. Rom. 2, 6. 2 Cor. 5, 10. Heb. 2, 23.

28. Sandelig siger jeg eder: Der ere Nogle af dem, som her staae, som ingenlunde skulle smage Døden, førend de see Menneftens Søn komme i sit Rige.

Marc. 9, 1.

17. Capitel.

Jesus forklares paa Bjerget, 1-9; taler om Elias, 10-13; helbreder en Maanesyg, 14-21; forkynder sin Lidelser, 22. 23; giver Skat, 24-27.

Og sex Dage derefter tog Jesus Petrus og Jakobus og hans Broder Johannes til sig, og førte dem affides op paa et høit Bjerg.

Marc. 9, 2 fg. Luc. 9, 28 fg.

2. Og han blev forvandlet for dem, og hans Ansigt skinnede som Solen, men hans Klæder bleve hvide som Lys.

Phil. 3, 21. Matth. 13, 43.

3. Og see, Moses og Elias bleve seede af dem og talede med ham.

4. Da svarede Peder og sagde til Jesus: Herre! her er os godt at være; vil du, da ville vi gjøre tre Boliger her, dig een, og Moses een, og Elias een.

5. Der han endnu talde, see, da overskyggede dem en klar Sky, og see, en Røst kom af Skyen, som sagde: Denne er min Søn, den Elskelige, i hvilken jeg haver Velbehag; hør ham!

c. 3, 17.

6. Og der Disciplene hørte det, faldt de paa deres Ansigt og frygtede saare.

7. Og Jesus traadte frem, rørte ved dem og sagde: Staaer op og frygtet ikke!

8. Men der de opløstede deres Dine, faae de Ingen, uden Jesus alene.

9. Og der de gik ned af Bjerget, bød Jesus dem og sagde: I skulle Ingen sige

dette Syn, førend Menneskens Søn er opstanden fra de Døde. c. 16, 20.

10. Og hans Disciple spurgte ham og sagde: Hvi sig da de Skriftslogte, at Elias bør først komme? c. 11, 14.

11. Men Jesus svarede og sagde til dem: Elias kommer vel først, og skal stifte Alting tilrette; Luc. 1, 17.

12. men jeg siger eder, at Elias er allerede kommen, og de erkjendte ham ikke, men gjorde mod ham, hvad de vilde; saa skal ogsaa Menneskens Søn lide af dem. c. 14, 9 fg.

13. Da forstode Disciplene, at han havde talet til dem om Johannes den Døber.

14. Og der de kom til Folket, gik et Menneske til ham, og kaldt paa Knæ for ham og sagde: Marc. 9, 14 fg. Luc. 9, 37 fg.

15. Herre! forbarm dig over min Søn, thi han er maanesyg og lider meget ondt; thi han falder ofte i Jlden, og ofte i Vandet;

16. og jeg ledte ham hen til dine Disciple, og de kunde ikke helbrede ham.

17. Men Jesus svarede og sagde: O du vantro og forvendte Slægt! hvor længe skal jeg være hos eder? hvor længe skal jeg taale eder? leder mig ham hid.

18. Og Jesus truede ham, og Djævelen foer ud af ham; og Drengen blev karst fra den samme Stund.

19. Da gik Disciplene til Jesus i Cæsarum og sagde: Hvi kunde vi ikke uddrive ham?

20. Men Jesus sagde til dem: For eders Vantroens Skyld; thi sandelig siger jeg eder: Dersom I have Tro som et Senebskorn, da maae I sige til dette Bjerg: Flyt dig herfra derhen, saa skal det flytte sig, og eder skal Intet være umuligt. c. 21, 21. 1 Cor. 13, 2.

21. Men dette Slags farer ikke ud, uden ved Bøn og Faste.

22. Men der de vandrede om i Galilæa, sagde Jesus til dem: Menneskens Søn skal overantvordes i Menneskers Hænder; c. 16, 21. Marc. 9, 30 fg. Luc. 9, 22.

23. og de skulle slaae ham ihjel, og han skal oprejses paa den tredje Dag. Og de bleve saare bedrøvede.

24. Men der de kom til Capernaum, gik de, som indkrævede (Skattens) Penge, til Peder og sagde: Betaler ikke eders Mester (Skattens) Penge?

25. Han sagde: Jo! Og der han kom

ind i Huset, forekom Jesus ham og sagde: Hvad tykkes dig, Simon? af hvem tage Kongerne paa Jorden Told eller Skat? af deres egne Børn, eller af Fremmede? c. 22, 21. Rom. 13, 7.

26. Peder siger til ham: Af Fremmede. Jesus sagde til ham: Saa ere jo Børnene frie.

27. Men paa det vi ikke skulle forarge dem, gik hen til Søen, kast en Krog og tag den første Fisk, som kommer op, og naar du aabner dens Mund, skal du finde en Stater; tag denne og giv dem den for dig og mig. Luc. 23, 2.

18. Capitel.

Jesus lærer Disciplene at flye Hovmodighed og Forargelser, 1-10, at han er kommen for at frelse, 11-14; taler om, hvorledes man skal forholde sig mod en Broder, som fornærmer os, om at binde og løse, 15-18, om forenet Bøn, 19. 20, om at tilgive, 21. 22, hvilket han forklarer ved lignelsen om den gjælbundne Svend, 23-35.

Paa den samme Tid gik Disciplene til Jesus og sagde: Hvo er den Største i Himmeriges Rige? Marc. 9, 33 fg. Luc. 9, 46 fg.

2. Og Jesus kaldte et Barn til sig, og stillede det midt iblandt dem

3. og sagde: Sandelig siger jeg eder: Uden I omvende eder og blive som Børn, kommer I ingenlunde ind i Himmeriges Rige. c. 19, 14. Marc. 10, 14.

4. Derfor, hvo, som fornædrer sig selv som dette Barn, han er den Største i Himmeriges Rige. 1 Petr. 5, 6.

5. Og hvo, som annammer et saadant Barn i mit Navn, annammer mig. c. 10, 40.

6. Men hvo, som forarger een af disse Smaae, som troe paa mig, han var det bedre, at der var hængt en Møllesteen om hans Hals, og han var sænket i Havets Dyb. Luc. 17, 1. 2.

7. Vee Verden for Forargelser! thi det er nødvendigt, at Forargelser skulle komme; dog vee det Menneske, ved hvilket Forargelsen kommer! 1 Cor. 11, 19. 2 Thes. 2, 11. 12.

8. Men dersom din Haand eller din Fod forarger dig, da hug den af og kast den fra dig. Det er dig bedre at gaae som halt eller Krøbling ind til Livet, end at have to Hænder og to Fødder, og kastes i den evige Ild. c. 5, 30. Gal. 3, 3.

9. Og dersom dit Øie forarger dig, da riv det ud og kast det fra dig. Det er dig

bedre at gaae eenriet ind til Livet, end at have to Dine, og fastes i Helvedes Ild.

10. Seer til, at I ikke foragte een af disse Smaae; thi jeg siger eder: Deres Engle i Himlene see altid min Faders Ansigt, som er i Himlene.

11. Thi Menneskens Søn er kommen for at frelse det, som var fortabt. Luc. 19, 10.

12. Hvad tyffes eder? Om et Menneske havde hundrede Saar, og eet af dem foer vild, forlader han da ikke de ni og halvfemsindstyve, og gaaer paa Bjergene og leder efter det, som var faret vild?

Luc. 15, 4 fig.

13. Og hænder det sig, at han finder det, sandelig siger jeg eder, at han glæder sig over det mere end over de ni og halvfemsindstyve, som ikke fore vild.

14. Saaledes er det ikke eders Faders Villie, som er i Himlene, at een af disse Smaae skal fortabes. 2 Petr. 3, 9.

15. Men om din Broder synder imod dig, gaf hen og irrettesæt ham imellem dig og ham alene; hører han dig, da haver du vundet din Broder.

Luc. 17, 3. Gal. 6, 1. 3af. 5, 19. 20.

16. Men hører han ikke, da tag endnu Een eller To med dig, paa det at hele Sagen maa blive fast efter to eller tre Vidners Mund. 3 Joh. 8, 17. 2 Cor. 13, 1. 1 Cor. 10, 28.

17. Men hører han dem ikke, da siig Menigheden det; men hører han ikke Menigheden, da skal han være for dig ligesom en Hedning og Tolder.

1 Tim. 5, 20. Rom. 16, 17. 1 Cor. 5, 9.

18. Sandelig siger jeg eder: Hvadsom helst I binde paa Jorden, skal være bundet i Himmelen, og hvadsomhelst I løse paa Jorden, skal være løst i Himmelen. c. 16, 19.

19. Atter siger jeg eder, at dersom To af eder blive enige paa Jorden, om hvad for en Sag det er, at de ville bede, skal det vedersfares dem af min Fader, som er i Himlene. 1 Joh. 3, 22; 5, 14. 3af. 5, 16.

20. Thi hvor To eller Tre ere forsamlede i mit Navn, der er jeg midt iblandt dem.

c. 28, 20.

21. Da gif Peder frem til ham og sagde: Herre, hvor ofte skal jeg forlade min Broder, som synder imod mig? indtil syv Gange?

22. Jesus sagde til ham: Jeg siger dig: 3ffe indtil syv Gange, men indtil halvfjerdsindstyve Gange syv Gange. Luc. 17, 4.

23. Derfor lignes Himmeriges Rige

med et Menneske, som var Ronge, som vilde holde Regnskab med sine Tjenere.

24. Men der han begyndte at holde Regnskab, blev En fremført for ham, som var ti tusinde Talenter skyldig.

25. Men der han ikke havde (Noget) at betale med, bød hans Herre, at han skulde sælges, og hans Hustru og Børn og alt det, han havde, og at der skulde betales.

26. Derfor fastede Tjeneren sig ned paa sit Ansigt for ham og sagde: Herre! vær langmodig med mig, og jeg vil betale dig det alt sammen.

27. Da huledes samme Tjeners Herre inderligen over ham, og gav ham løs og eftergav ham Gjælden. Luc. 7, 42.

28. Men den samme Tjener gif ud og fandt en af sine Medtjenere, som var ham hundrede Denarier skyldig; og han greb fat paa ham, og vilde quæle ham og sagde: Betal mig det, du er skyldig.

29. Da faldt hans Medtjener ned for hans Fodder, og bad ham og sagde: Vær langmodig med mig, og jeg vil betale dig det alt sammen.

30. Men han vilde ikke, men gif hen og fastede ham i Fængsel, indtil han betalte det, han var skyldig.

31. Men der hans Medtjenere saae det, som var skeet, bleve de saare bedrøvede, og kom og aabenbarede for deres Herre alt det, som var skeet.

32. Da kaldte hans Herre ham frem og sagde til ham: Du onde Tjener! al den Gjæld eftergav jeg dig, fordi du bad mig.

33. Burde dig ikke og at forbarne dig over din Medtjener, ligesom jeg og haver forbarmet mig over dig?

34. Og hans Herre blev vred og overantvordede ham til dem, som pine, indtil han betalte alt det, han var ham skyldig.

c. 5, 25. 26.

35. Saa skal og min himmelske Fader gjøre mod eder, om I ikke forlade af eders Hjertter, hver sin Broder hans Brøst.

c. 6, 15. Marc. 11, 26.

19. Capitel.

Jesus helbreder, 1. 2; taler om Skilsmisse mellem Ægtefolk og om Ægtefskab, 3. 12; velsigner smaae Børn, 13-15; bejaler en ung Karl at fornegte sin Rigdom, 16-22; taler om de Rige, 23-26, og trøster dem, som fornegte Noget for hans Skyld, 27-30.

Og det skede, der Jesus havde endt disse Ord, drog han bort fra Galilea og

kom til Judæas Grændser paa hiin Side Jordan.

Marc. 10, 1 fg.

2. Og meget Folk fulgte ham, og han helbrede dem sammesteds.

3. Og Phariseerne traadte til ham, fristede ham og sagde til ham: Er det en Mand tilladt at stille sig ved sin Hustru for hvilken som helst Sag?

4. Men han svarede og sagde til dem: Have I ikke læst, at den, som skabte dem af Begyndelsen, skabte dem Mand og Kvinde,

5. og sagde: Derfor skal et Menneske forlade Fader og Moder og blive fast hos sin Hustru, og de To skulle blive eet Kjød?

1 Mos. 2, 21.

6. Saa at de ere ikke længere to, men eet Kjød. Derfor, hvad Gud haver til sammenføiet, skal Mennesket ikke adskille.

7. De sagde til ham: Hvorfor bød da Moses at give Skilsmissebrev og stille sig fra hende?

5 Mos. 21, 1. Matth. 5, 31 fg.

8. Han sagde til dem: Moses tilstedede eder at stille eder fra eders Hustruer for medelst eders Hjerters Haardhed; men fra Begyndelsen haver det ikke saaledes været.

9. Men jeg siger eder, at hvo, som skiller sig fra sin Hustru, uden for Hørs Skyld, og tager en anden tilægte, han bedriver Hor, og hvo, som tager en Trafsilt tilægte, han bedriver Hor.

Luc. 16, 18.

10. Hans Disciple sagde til ham: Staaer Mandens Sag saaledes med Hustruen, da er det ikke godt at gifte sig.

11. Men han sagde til dem: Dette Ord fatte ikke Alle, men de, som det er givet.

12. Thi der ere Gildinger, som ere fødte saaledes af Moders Liv, og der ere Gildinger, som ere gildede af Menneskene, og der ere Gildinger, som have gildet sig selv for Himmeriges Riges Skyld. Hvo det kan fatte, han fatte det!

1 Cor. 7, 32, 31.

13. Da bleve smaae Børn førte til ham, at han skulde lægge Hænderne paa dem og bede; men Disciplene truede dem.

Marc. 10, 13 fg. Luc. 18, 15 fg.

14. Da sagde Jesus: Lader de smaae Børn med Fred, og formener dem ikke at komme til mig, thi Himmeriges Rige hører saadanne til.

15. Og han lagde Hænderne paa dem og drog derfra.

16. Og see, En traadte frem og sagde til ham: Gode Mester! hvadt Godt skal jeg

gjøre, at jeg maa have det evige Liv?

Marc. 10, 17 fg. Luc. 18, 18 fg.

17. Men han sagde til ham: Hvi kalder du mig god? Ingen er god, uden Een, (nemlig) Gud; men vil du indgaae til Livet, da hold Budene.

18. Han sagde til ham: Hvilke? Men Jesus sagde: Dette: Du skal ikke ihjelslaae; du skal ikke bedrive Hor; du skal ikke stjæle; du skal ikke bære falskt Vidnesbyrd;

19. ær din Fader og din Moder; og, du skal elske din Næste som dig selv.

c. 15, 4. Rom. 13, 9. Gal. 5, 11.

20. Da siger den unge Karl til ham: Det haver jeg holdt altsammen fra min Ungdom af, hvad fattes mig endnu?

21. Jesus sagde til ham: Vil du være fuldkommen, da gik hen, sælg hvad du haver og giv Fattige det, og du skal have et Viggendefæ i Himmelen; og kom, følg mig.

c. 6, 20. Luc. 12, 33. 1 Tim. 6, 19.

22. Men der den unge Karl hørte det Ord, gik han bedrøvet bort, thi han havde meget Gods.

23. Da sagde Jesus til sine Disciple: Sandelig siger jeg eder, at en Rig kommer vanskelig ind i Himmeriges Rige.

1 Tim. 6, 9, 10.

24. Atter siger jeg eder: Det er lettere, at en Kameel gaar igjennem et Naaleoie, end at en Rig kommer ind i Guds Rige.

25. Men der hans Disciple hørte det, bleve de faare forfærdede og sagde: Hvo kan da blive salig?

26. Da saae Jesus paa dem og sagde: For Menneskene er dette umuligt, men for Gud ere alle Ting mulige.

Luc. 1, 37.

27. Da svarede Peder og sagde til ham: See, vi have forladt alle Ting og fulgt dig; hvad skulle da vi have?

c. 4, 20. Marc. 10, 28 fg.

28. Men Jesus sagde til dem: Sandelig siger jeg eder, at I, som have efterfulgt mig, I skulle udi Gjenfødselen, naar Menneskens Søn skal sidde paa sin Herligheds Throne, ogsaa sidde paa tolv Throner og domme de tolv Israels Stammer.

Mat. G. 3, 21. 2 Petr. 3, 13. Luc. 22, 29, 30.

29. Og hver, som haver forladt Hustru, eller Brødre, eller Søstre, eller Fader, eller Moder, eller Hustru, eller Børn, eller Algre for mit Navns Skyld, skal faae hundrede Fold igjen og arve det evige Liv.

c. 10, 37. Luc. 14, 26.

30. Men Mange, som ere de Første, skulle blive de Sidste, og de Sidste de Første.

c. 20, 16. Luc. 13, 31.

20. Capitel.

Jesús taler om Arbejderne i Biingaarden, 1-16, om sin Fælske, 17-19; irettesætter Zebedæi Søner og raader til Ydmyghed, 20-28; helbreder to Blinde ved Jericho, 29-34.

Thi Himmeriges Rige lignes med et Menneske, en Humsbond, som udgik tidlig om Morgenen, for at leie Arbeidere til sin Biingaard.

2. Men der han blev enig med Arbejderne om en Penning om Dagen, sendte han dem i sin Biingaard.

3. Og han gik ud ved den tredje Time, og saae Andre staae ledige paa Torvet,

4. og han sagde til dem: Gaaer I og hen i Biingaarden, og jeg vil give eder, hvad som Ret er; men de gik hen. 1 Cor. 3, 8.

5. Han gik atter ud ved den sjette og niende Time, og gjorde ligesaa.

6. Men ved den ellefte Time gik han ud, og fandt Andre staae ledige og sagde til dem: Hvi staae I her den gauste Dag ledige?

7. De sagde til ham: Fordi Ingen leiede os. Han sagde til dem: Gaaer I ogsaa hen i Biingaarden, og hvad som Ret er, skulle I faae.

8. Men der det blev Aften, siger Biingaardens Herrer til sin Foged: Kald Arbejderne og giv dem Lønnen, og begynd fra de Sidste indtil de Første.

Mat. 20, 17. 31. Mat. 22, 12.

9. Og de kom, som vare leiede ved den ellefte Time, og fik hver en Penning.

10. Men der de Første kom, ineente de, at de skulde faae Mere, og de fik og hver en Penning.

11. Men der de fik den, knurrede de imod Humsbonden og sagde:

Mat. 20, 11, 2 fg.

12. Disse Sidste have ifskun arbeidet een Time, og du haver gjort dem lige med os, som have baaeret Dagens Byrde og Hede.

13. Men han svarede og sagde til En af dem: Ven! jeg gjør dig ikke Uret; er du ikke bleven enig med mig om en Penning?

14. Tag Dit og gik bort. Men jeg vil give den Sidste ligesom dig.

15. Eller haver jeg ikke Magt til at gjøre med Mit, hvad jeg vil? eller er dit Ondt, fordi jeg er god?

16. Saaledes skulle de Sidste blive de

Første, og de Første de Sidste; thi Mange ere kaldede, men Faa udvalgte. c. 19, 30; 22, 14.

17. Og Jesús drog op til Jerusalem, og tog de tolv Disciple tilside paa Veien og sagde til dem:

c. 17, 22. Marc. 9, 31; 10, 32 fg.

18. See, vi reise op til Jerusalem, og Menneskens Søn skal overantvordes de Ypperstepræster og Skriftefog, og de skulle fordømme ham til Døden,

19. og overantvorde Hedningerne ham til at bespotte og hudstrænge og korsfæste (ham); og paa den tredje Dag skal han opstaae.

Luc. 24, 7, 20. Joh. 18, 32.

20. Da gik Zebedæi Søners Moder til ham med sine Søner, faldt ned for ham og bad ham om Noget.

Marc. 10, 35 fg.

21. Men han sagde til hende: Hvad vil du? Hun sagde til ham: Siig, at disse mine to Søner skulle sidde i dit Rige, den ene ved din høire, og den anden ved din venstre Side.

22. Men Jesús svarede og sagde: I vide ikke, hvad I bede om; kunne I drikke den Kalk, som jeg skal drikke, og døbes med den Daab, som jeg skal døbes med? De sige til ham: Vi kunne.

c. 26, 39, 42.

23. Og han sagde til dem: Min Kalk skulle I vel drikke, og med den Daab, som jeg døbes med, skulle I døbes; men at sidde ved min høire og ved min venstre Side hører ikke mig til at give Nogen, uden dem, som det er beredt af min Fader.

24. Og der de Ti hørte det, bleve de vrede paa de to Brødre

25. Men Jesús kaldte dem til sig og sagde: I vide, at Folfenes Regenter herste over dem, og de Store bruge Myndighed over dem.

Luc. 22, 25 fg.

26. Men saa skal det ikke være iblandt eder, men hvo, som vil blive stor iblandt eder, han være eders Tjener.

1 Petr. 5, 3.

27. Og hvo, som vil være den Ypperste iblandt eder, han være eders Træl.

c. 23, 11, 12. Marc. 9, 35.

28. Ligesom Menneskens Søn er ikke kommen for at lade sig tjene, men for at tjene og at give sit Liv til en Agjensløsning for Mange.

Luc. 22, 27. Phil. 2, 7. 1 Tim. 2, 6. 1 Petr. 1, 18, 19.

29. Og der de gik ud fra Jericho, fulgte ham meget Folk.

30. Og see, to Blinde sadde ved Veien, og der de hørte, at Jesús gik forbi, raabte de og sagde: Herre, Davids Søn, forbarm dig over os! c. 9, 27. Marc. 10, 46 fg. Luc. 18, 35 fg.

31. Men Folket truede dem, at de skulde tie; men de raabte mere og sagde: Herre, Davids Søn, forbarm dig over os!

32. Og Jesus blev staaende, og kaldte ad dem og sagde: Hvad ville I, jeg skal gjøre eder?

33. De sagde til ham: Herre! at vore Dine maatte oplades.

34. Men Jesus hufedes inderligen og rørte ved deres Dine. Og strax bleve deres Dine seende, og de fulgte ham.

21. Capitel.

Jesus rider ind i Jerusalem, 1-11; renser Templet, 12-13; helbreder, forsværer de Børn, som lovprijsede ham, 14-16; forbander Figentræet, 17-22; vil ei svare til de Ypperstepræsters Spørgsmaal, 23-27; fremsætter en Vignelse om to Semer, 28-32, og om Viingaardsmændene 33-44. Præsterne ville slaa ham ihjel, 45. 46.

Og der de kom nær til Jerusalem, og vare komne til Bethphage ved Oliebjerget, da sendte Jesus to (af sine) Disciple og sagde til dem: Marc. 11, 1 fg. Luc. 19, 29 fg.

2. Gaaer hen i den By, som ligger for eder, og strax skulle I finde en Aseninde bunden og et Føl hos hende; løser dem og fører dem til mig. Joh. 12, 14. 15.

3. Og dersom Noget taler eller Noget til, da siger, at Herren haver dem behov, saa skal han strax fremsende dem.

4. Men dette skede altsammen, at det skulde fuldkommes, som sagt er ved Propheten, som siger:

5. Siger til Zions Datter: See, din Konge kommer til dig, fagtnodig og ridende paa et Asen, og (paa) Asenindens Føl. Sabs. 9, 9. Matth. 11, 29.

6. Men Disciplene gif hen og gjorde saa, som Jesus befoel dem.

7. Og de hentede Aseninden og Føllet, og lagde deres Klæder paa dem, og han satte sig derpaa.

8. Men de Fleste af Folket bredte deres Klæder paa Veien, men Andre huggede Grenene af Træerne og strøede dem paa Veien.

9. Men Folket, som gif foran og fulgte efter, raabte og sagde: Hosanna den Davids Søn! velsignet være den, som kommer i Herrens Navn! Hosanna i det Høieste! Joh. 12, 13. Matth. 23, 39.

10. Og der han drog ind i Jerusalem, kom den hele Stad i Bevægelse og sagde: Hvo er denne?

11. Men Folket sagde: Det er Jesus

den Prophet, den fra Nazareth i Galilæa.

c. 2, 23. Joh. 1, 46.

12. Og Jesus gif ind i Guds Tempel og uddrev alle dem, som solgte og kjøbte i Templet, og omstødte Bænkelerernes Bord og Duekræmmernes Stole.

Marc. 11, 15 fg. Luc. 19, 45. 46. Joh. 2, 14 fg.

13. Og han sagde til dem: Der er skrevet: Mit Hus skal kaldes et Bedehus, men I have gjort det til en Røverkule. Ef. 56, 7.

14. Og der gif Blinde og Halte til ham i Templet, og han helbrede dem.

15. Men der de Ypperstepræster og Skriftkloge saae de Undergjerninger, som han gjorde, og Børnene, som raabte i Templet og sagde: Hosanna den Davids Søn! bleve de vrede og sagde til ham:

16. Hører du, hvad disse sige? Men Jesus sagde til dem: Ja! have I aldrig læst: Af de Umyndiges og Tiendes Mund skal du berede Lov? Ps. 8, 3.

17. Og han forlod dem og gif udenfor Staden til Bethanien, og blev der.

18. Men der han om Morgenens gif til Staden igjen, hungrede han.

Marc. 11, 12 - 14. 19 fg.

19. Og han saae et Figentræ ved Veien, og gif til det og fandt Antet derpaa, uden Blade alene, og han sagde til det: Nu vore aldrig mere Frugt paa dig! Og Figentræet visnede strax. Luc. 13, 6.

20. Og der Disciplene saae det, forundrede de sig og sagde: Hvorledes visnede Figentræet saa strax?

21. Men Jesus svarede og sagde til dem: Sandelig siger jeg eder, dersom I have Tro og ikke tvivle, da skulle I ikke alene gjøre saadant, (som) med Figentræet, men dersom I endog sige til dette Bjerg: Røst dig op og kast dig i Havet, da skal det skee. c. 17, 20. Luc. 17, 6. Mat. 1, 6.

22. Og alt det, I begjære i Bønnen, dersom I troe, da skulle I saae det. c. 7, 7.

23. Og der han kom i Templet, traadte til ham, idet han lærte, de Ypperstepræster og Folkets Eldste og sagde: Af hvad Magt gjør du dette? og hvo haver givet dig denne Magt? Marc. 11, 27 fg. Luc. 20, 1.

24. Men Jesus svarede og sagde til dem: Jeg vil og spørge eder om een Ting; dersom I sige mig den, vil jeg og sige eder, af hvad Magt jeg gjør dette.

25. Johannis Daab, hvorfra var den? af Himmelen, eller af Menneskene? Men

de betænkte ved sig selv og sagde: Sige vi: Den var af Himmelen, da siger han til os: Hvi troede I ham da ikke?

26. Men sige vi: Den var af Menneftene, frygte vi os for Folket, thi de holde alle Johannes for en Prophet.

c. 14, 5. Marc. 6, 20. Luc. 20, 6.

27. Og de svarede Jesus og sagde: Vi vide det ikke; da sagde og han til dem: Saa siger jeg eder ikke heller, af hvad Magt jeg gør dette.

28. Men hvad tykkes eder? Et Mennefte havde to Sønner, og han gik til den første og sagde: Søn! gik hen, arbeid idag udi min Viingaard.

29. Men han svarede og sagde: Jeg vil ikke; men derefter angrede det ham, og han gik hen.

30. Og han gik til den anden og sagde ligesaa. Men han svarede og sagde: Herre, jeg vil; og gik ikke hen.

31. Hvilken af de To gjorde Faderens Villie? De sagde til ham: Den første. Jesus sagde til dem: Sandelig siger jeg eder, at Toldere og Skjøger gaar for eder i Guds Rige.

Luc. 7, 29. 30.

32. Thi Johannes kom til eder paa Retfærdigheds Vej, og I troede ham ikke, men Toldere og Skjøger troede ham; men enddog I det saae, angrede det eder alligevel ikke derefter, saa at I kunde have troet ham.

Luc. 3, 12.

33. Hører en anden Vignelfe: Der var et Mennefte, en Huusbonde, som havde plantet en Viingaard og gjort et Gjerde omkring den, og gravet en Perse i den og bygget et Taarn; og han leiede den til Viingaardsmænd og drog udenlands.

Marc. 12, 1 fg.

34. Men der Frugtens Tid kom, sendte han sine Tjenere til Viingaardsmændene, at annamme dens Frugter.

35. Og Viingaardsmændene toge hans Tjenere; en sloge de, en anden sloge de ihjel, en anden stenede de.

36. Han sendte atter andre Tjenere, flere end de første, og de gjorde ligesaa med dem.

37. Men derefter sendte han sin Søn til dem og sagde: De ville dog undsee sig for min Søn.

38. Men der Viingaardsmændene saae Sønnen, sagde de til hverandre: Denne er Arvingen, kommer, lader os slaa ham ihjel og tilbende os hans Arv.

c. 26, 3. 4; 27, 1. Joh. 11, 53.

39. Og de toge ham, og stødte ham ud udenfor Viingaarden og sloge ham ihjel.

40. Derfor, naar Viingaardens Herre kommer, hvad skal han gjøre med disse Viingaardsmænd?

41. De sagde til ham: Han skal ilde omkomme de Onde og leie andre Viingaardsmænd sin Viingard, som skulle give ham Frugterne i deres Tid.

42. Jesus sagde til dem: Have I aldrig læst i Skrifterne: Den Steen, som Bygningsmændene forstjød, den er bleven til en Hovedhjørnesteen; det er steet af Herren, og er underligt for vore Dine.

Ps. 118, 22. 23. Marc. 12, 10 fg. Ap. G. 4, 11.

43. Derfor siger jeg eder, at Guds Rige skal tages fra eder og gives et Folk, som skal bære dets Frugter. c. 8, 11. 12. Ap. G. 13, 46.

44. Og hvo, som falder paa denne Steen, skal sønderstødes; men hvilken den falder paa, ham skal den sønderknuse.

45. Og der de Ypperstepræster og Phariseerne hørte hans Vignelfer, mærkede de, at han talede om dem.

46. Og de tragede efter at gribe ham, men frygtede for Folket; thi de holdt ham for en Prophet.

v. 26. Luc. 7, 16. Joh. 7, 40.

22. Capitel.

Jesus fremsætter en Vignelfe om en Konges Bryllup, 1-14; lærer, at man skal give Keiseren Skat, 15-22; taler om Opstandelsen, 23-33, om det største Bud i Loven, 34-40, om at Kristus er Davids Søn og Herre, 41-46.

Og Jesus svarede og talede atter ved Vignelfer til dem, og sagde:

2. Himmeriges Rige lignes med et Mennefte, en Konge, som gjorde sin Søns Bryllup.

Luc. 14, 16 fg. Mat. 19, 7.

3. Og han udsendte sine Tjenere, at kalde de Budne til Bryllup, og de vilde ikke komme.

4. Han udsendte atter andre Tjenere og sagde: Siger de Budne: See, jeg har beredt mit Maaltid, mine Dyr og mit fede Dvæg er slagtet, og Alting er rede; kommer til Bryllup!

5. Men de foragtede det og gik hen, den ene paa sin Ager, den anden til sit Rjebmandskab.

6. Men de Øvrige grebe hans Tjenere, forhaanede og ihjelslog dem.

7. Men der Kongen det hørte, blev han vred, og skiftede sine Hære ud, og ødelagde disse Manddrabere og satte Ild paa deres Stad.

Luc. 19, 43.

8. Da sagde han til sine Tjenere: Brylluppet er vel beredt, men de Budne være det ikke værd.

9. Gaaer derfor ud paa Veijstjellene og hyder til Bryllup saa Mange, som I finde.

10. Og Tjenerne gik ud paa Veiene og samlede alle dem, de fandt, baade Onde og Gode, saa Bryllupshuset blev fuldt af dem, som sadde tilbords.

11. Da gik Kongen ind for at bese dem, som sadde tilbords, og han saae der et Menneſke, som ikke havde iført sig Bryllupskledningen. Ev. 4, 24. Mat. 16, 15; 19, 8.

12. Og han sagde til ham: Ven! hvorledes er du kommen hid ind, og haver ikke Bryllupskledningen paa? Men han tang.

13. Da sagde Kongen til Tjenerne: Bind der Hænder og Fødder paa ham, og tager ham bort og kaster ham ud i det yderste Mørke; der ſkal være Graad og Tænders Gnidſel. c. 8, 12; 25, 30.

14. Thi Mange ere kaldede, men Faa udvalgte. c. 20, 16.

15. Da gik Pharifæerne hen og holdt Raad om, hvorledes de kunde beſnære ham i Ord. Marc. 12, 13 fg. Luc. 20, 20 fg.

16. Og de ſendte deres Disciple til ham med de Herodianer og ſagde: Meſter, vi vide, at du er ſanddru og lærer Guds Veie i Sandhed og ſtjætter om Ingen; thi du anſeer ikke Menneſkers Perſon.

17. Siig os derfor, hvad tykkes dig? er det tilladt at give Keiſeren Skat, eller ei?

18. Men ſom Jeſus havde mærket deres Ondſkab, ſagde han: I Dienſtatte! hvi frifte I mig?

19. Viſer mig Skattens Mynt; men de rakke ham en Penning. c. 18, 28.

20. Og han ſagde til dem: Hvis Billede og Overſkrift er dette?

21. De ſagde til ham: Keiſerens. Da ſagde han til dem: Saa giver Keiſeren det, ſom Keiſerens er, og Gud det, ſom Guds er. Luc. 23, 2. Mat. 13, 7.

22. Og der de hørte det, forundrede de ſig, og forlode ham og ginge bort.

23. Paa den ſamme Dag traadte Sadducæerne til ham, ſom ſige, at der ikke er Opſtandelse, og ſpurgte ham, ſigende:

Marc. 12, 18 fg. Luc. 20, 27 fg. Ap. G. 23, 6-8.

24. Meſter! Moſes haver ſagt: Naar Nogen dør og haver ikke Børn, da ſkal hans Broder, ſom nærmeste Slægtning, tage hans Huſtru tilægte, og opreife ſin Broder Aſkom.

25. Men nu har der været hos os ſyv Brødre, og den første giftede ſig og døde, og eſterdi han ikke havde Aſkom, eſterlod han ſin Broder ſin Huſtru.

26. Og den anden ligeſaa, og den tredie, indtil den ſyvende.

27. Men ſidſt af dem alle døde og Kvinden.

28. Hvis Huſtru af diſe ſyv ſkal hun da være i Opſtandelſen? thi de have alle havt hende.

29. Men Jeſus ſvarede og ſagde til dem: I ſare vild, idet I kende ikke ſkriſterne, ei heller Guds Kraft.

30. Thi i Opſtandelſen ſkulle de hverken tage tilægte eller gives tilægte, men de ere ligeſom Guds Engle i Himmelen.

31. Men have I ikke læſt om de Dødes Opſtandelse det, eder er ſagt af Gud, ſom ſiger: 2 Moſ. 3, 6.

32. Jeg er Abrahams Gud, og Iſaaks Gud, og Jakobs Gud. (Men) Gud er ikke Dødes, men Levendes Gud.

33. Og der Folket det hørte, forundrede de ſig ſaare over hans Værdom. c. 7, 28.

34. Men der Pharifæerne hørte, at han havde ſtoppet Munden paa Sadducæerne, forſamlede de ſig tilſammen. Marc. 12, 28 fg.

35. Og En af dem, en Lovkyndig, ſpurgte og friftede ham, og ſagde: Luc. 10, 25 fg.

36. Meſter! hvilket er det ſtore Bud i Loven?

37. Men Jeſus ſagde til ham: Du ſkal elſke Herren din Gud i dit ganſke Hjerte, og i din ganſke Sjæl, og i dit ganſke Sind. 5 Moſ. 6, 5.

38. Dette er det første og ſtore Bud.

39. Men det andet er ligeſom dette: Du ſkal elſke din Næſte ſom dig ſelv.

3 Moſ. 19, 18. Rom. 13, 9. Gal. 5, 14. 1 Tim. 1, 5.
40. Af diſe to Bud hænger al Loven og Propheterne. c. 7, 12.

41. Men der Pharifæerne vare forſamlede, ſpurgte Jeſus dem og ſagde:

Marc. 12, 35 fg. Luc. 20, 41 fg.

42. Hvad tykkes eder om Chriſto? hvis Søn er han? De ſagde til ham: Davids.

43. Han ſagde til dem: Hvorledes kalder da David ham i Manden en Herre? da han ſiger:

44. Herren ſagde til min Herre: Sæt dig hos min høire Haand, indtil jeg lægger dine Fjender til dine Fødders Skammel. Ps. 110, 1.

45. Efterdi David nu kalder ham en Herre, hvorledes er han da hans Søn?

46. Og Ingen kunde svare ham et Ord, og Ingen turde ydermere gjøre Spørgsmaal til ham efter den Dag. Luc. 11, 6.

23. Capitel.

Jesús lærer Folket at høre Phariseerne, men ei at efterfølge dem, 1-12; raaber Vee over dem, 13-33; forkynder Jerusalems og Templets Ødelæggelse, 34-39.

Da talende Jesús til Folket og til sine Disciple, og sagde:

2. Paa Mose Stol sidde de Skriftfloger og Phariseerne.

3. Alt det derfor, som de sige eder, at I skulle holde, det holder og gjører; men gjører ikke efter deres Gjerninger; thi de sige det vel, men gjøre det ikke. Mat. 2, 21-23.

4. Thi de binde svære Byrder, hvilke man vanskelig kan bære, og lægge Menneffene dem paa Skuldrene; men selv ville de ikke bevæge dem med deres Finger.

Luc. 11, 46. Gal. 6, 13. Joh. 7, 19.

5. Men de gjøre alle deres Gjerninger for at anses af Menneffene; thi de gjøre deres Tankeremmer brede og Øvasterne store paa deres Klæder. c. 6, 2. 5. 16.

6. Og de ville gjerne sidde øverst tilborðs ved Maaltiderne og paa de fornemste Stolestader i Synagogerne.

Marc. 12, 38 fg. Luc. 11, 43.

7. Og de ville gjerne være hilsede paa Torvene og kaldes af Menneffene Rabbi, Rabbi.

8. Men I skulle ikke ville kaldes Rabbi; thi Een er eders Veileder, nemlig Kristus, men I ere alle Brødre.

9. Og I skulle ikke kalde (Nogen) paa Jorden eders Fader; thi Een er eders Fader, han, som er i Himlene. Exh. 3, 11. 15.

10. Og I skulle ikke lade eder kalde Veiledere; thi Een er eders Veileder, nemlig Kristus.

11. Men den Største iblandt eder skal være eders Tjener. c. 20, 26. 27.

12. Men hvo sig selv ophøier, skal fornædres, og hvo sig selv fornædres, skal op-høies. 1 Petr. 5, 5. Gal. 4, 6.

13. Men vee eder, I Skriftfloger og Phariseer, I Dienstkalk! at I tilslutte Himmeriges Rige for Menneffene; thi I gaar ikke derind, og dem, som ville gaar ind, tillader I ikke at gaar ind. Luc. 11, 52.

14. Vee eder, I Skriftfloger og Phariseer, I Dienstkalk! at I opæde Enfers

Huse og for et Syns Skyld bede længe; derfor skulle I faae des større Straf.

Marc. 12, 40. Luc. 20, 47.

15. Vee eder, I Skriftfloger og Phariseer, I Dienstkalk! at I drage om til-lands og vands, for at gjøre een Tilhænger; og naar han er bleven det, gjøre I et Helvedes Barn af ham, dobbelt mere end I ere.

16. Vee eder, I blinde Veiledere! I, som sige: Hvo, som sværger ved Templet, det er Intet, men hvo, som sværger ved Guldet i Templet, er skyldig. c. 15, 14; 5, 33 fg.

17. I Daarer og Blinde! hvilket er størst? Guldet, eller Templet, som helliger Guldet? 2 Petr. 1, 9.

18. Fremdeles: Hvo, som sværger ved Alteret, det er Intet, men hvo, som sværger ved den Gave, som er derpaa, er skyldig.

19. I Daarer og Blinde! hvilket er størst? Gaven, eller Alteret, som helliger Gaven?

20. Derfor, hvo, som sværger ved Alteret, sværger ved det og ved alt det, som er derpaa.

21. Og hvo, som sværger ved Templet, sværger ved det og ved den, der boer i det.

22. Og hvo, som sværger ved Himmelen, sværger ved Guds Throne og ved den, som sidder paa den. c. 5, 34.

23. Vee eder, I Skriftfloger og Phariseer, I Dienstkalk! at I give Tiende af Mynte og Dild og Kummen, og efterlade de Ting i Loven, som ere svarere, nemlig Ret og Barmhertighed og Tro; disse Ting burde man at gjøre, og ikke forson-me de andre. c. 11, 42.

24. I blinde Veiledere, I, som sie Myg-gen af, men nedsluge Kamelen!

25. Vee eder, I Skriftfloger og Phariseer, I Dienstkalk! at I rense Bægere og Fæde udvortes, men indentil ere de fulde af Hov og Uretfærdighed. c. 15, 2. Luc. 11, 39. 40.

26. Du blinde Phariseer! rens først det, som er indeni Bægeret og Fædet, at ogsaa det Udvortes paa dem kan blive reent.

Tit. 1, 15.

27. Vee eder, I Skriftfloger og Phariseer, I Dienstkalk! thi I ere ligesom kal-lede Grave, som synes delige udvortes, men indentil ere de fulde af døde Been og al Urenhed.

28. Ligesaa synes og I vel udvortes ret-færdige for Menneffene, men indvortes ere I fulde af Dienstkalkhed og Uret.

29. Vee eder, I Skriftfloger og Pharisæer, I Dienstkælle! at I bygge Propheternes Grave og pryde de Retfærdiges Gravsteder, og sige:

Luc. 11, 47 fg.

30. Havde vi været i vore Fædres Tid, da havde vi ikke været deelagtige med dem i Propheternes Blod.

31. Saa være I da Vidnesbyrd om eder selv, at I ere deres Børn, som have ihjelslaaet Propheterne. Ap. G. 7, 51. 1 Thess. 2, 15.

32. Opylde og I eders Fædres Maa!

33. I Hugorme! I Ogleunger! hvorledes kunne I undsøge Helvedes Dom?

c. 3, 7.

34. Derfor, see, jeg sender til eder Prophet og Vise og Skriftfloger, og Nogle af dem skulle I ihjelslaae og korsfæste, og Nogle af dem skulle I hudstrøge i eders Synagoger og forfølge dem fra en Stad til en anden;

Luc. 11, 49-51. Ap. G. 5, 40; 12, 19. 2 Cor. 11, 24.

35. at alt det retfærdige Blod skal komme over eder, som er udghdt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod, indtil Sacharias, Barachias Søn, Blod, hvilken I sloge ihjel imellem Templet og Alteret.

Ebr. 11, 4. 2 Kron. 24, 21.

36. Sandelig siger jeg eder, at alt dette skal komme over denne Slægt.

37. Jerusalem! Jerusalem! som ihjelslaaer Propheterne og stener dem, som ere sendte til dig, hvor ofte vilde jeg forsamlet dine Børn, ligerviis som en Høne forsamler sine Kyllinger under Vingerne! og I vilde ikke.

Luc. 13, 34. 35.

38. See, eders Huus skal forlades eder øde.

39. Thi jeg siger eder: I skulle fra nu af ikke see mig, indtil I sige: Velsignet være den, som kommer i Herrens Navn!

24. Capitel.

Jesús taler om Templets Ødelæggelse, 1. 2, om Jerusalems Ødelæggelse og foregaaende Tegn, 3-28, om Verdens Undergang og Tegn for Dømsdag, 29-36, om Sittethed, 37-41; raader til Aarvaagethed, 42-51.

Og Jesús gif ud og drog fra Templet, og hans Disciple gif til ham, for at vise ham Templets Bygninger.

Marc. 13, 1 fg. Luc. 21, 5 fg.

2. Men Jesús sagde til dem: See I ikke alt dette? Sandelig siger jeg eder: Her skal ikke lades Steen paa Steen, som jo skal nedbrydes.

Luc. 19, 44.

3. Men da han sad paa Oliebjerget, gif

hans Disciple til ham i Cenrum og sagde: Siig os, naar skal dette skee, og hvad Tegn skal der være paa din Tilkommelse og Verdens Ende?

4. Og Jesús svarede og sagde til dem: Seer til, at Ingen forfører eder.

2 Thess. 2, 3.

5. Thi Mange skulle komme i mit Navn og sige: Jeg er Kristus; og de skulle forføre Mange.

6. Men I skulle høre Krige og Rygte om Krige. Seer til, at I ikke forfærkes; thi dette maa altsammen skee, men Enden er ikke endda.

7. Thi Folk skal opreise sig mod Folk, og Rige mod Rige, og der skal være Hunger og Pestilens og Jordbælv her og der.

8. Men alle disse Ting skulle være en Begyndelse til Smerterne.

9. Da skulle de overantvorde eder til Trængsel og slaae eder ihjel, og I skulle hades af alle Folk for mit Navns Skyld.

c. 10, 17. Joh. 15, 20. 21; 16, 2. 3.

10. Og da skulle Mange forarges og forraade hverandre og hade hverandre.

11. Og mange falske Propheter skulle opstaae og forføre Mange.

2 Petr. 2, 1.

12. Og efterdi Uretfærdighed bliver mangfoldig, skal Kjærligheden blive kold i Mange.

2 Tim. 3, 1-3.

13. Men hvo, som bliver bestandig indtil Enden, han skal blive salig.

c. 10, 22. Mat. 2, 10.

14. Og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme.

Mat. 14, 6.

15. Naar I da see, at Ødelæggelsens Bederstyggenhed, om hvilken Propheten Daniel haver talet, staaer paa det hellige Sted, — hvo, som det læser, give Agt derpaa! —

Marc. 13, 14 fg. Luc. 21, 20 fg. Dan. 9, 26. 27.

16. da sige paa Bjergene hvo, som er i Judæa,

17. og hvo, som er paa Taget, stige ikke ned for at hente Noget af sit Huus,

Luc. 17, 31.

18. og hvo, som er paa Ageren, vende ikke tilbage at hente sine Klæder.

19. Men vee de Frugtlommelige og dem, som give Die i de Dage!

20. Men beder, at eders Flugt skal ikke skee om Vinteren, ei heller om Sabbaten;

21. thi da skal der være saa stor en Trængsel, som ikke haver været fra Verdens Begyndelse hidindtil, og som ikke heller skal blive.

22. Og dersom disse Dage ikke bleve forkortede, da blev intet Menneſte frelst; men for de Udvalgte Skuld skulle disse Dage forkortes.

23. Derſom Nogen da ſiger til eder: See, her er Chriſtus, eller der, da ſkulle I ikke troe det.

Luc. 17, 23; 21, 8.

24. Thi falſke Chriſti og falſke Propheter ſkulle opſtaa og gjøre ſtore Tegn og underlige Gjerninger, at de Udvalgte ſkulle og forføres, om det var muligt.

25. See, jeg haver ſagt eder det forud.

26. Derfor, derſom de ſige til eder: See, han er i Orſenen, da gaaer ikke derud; ſee, han er i Kammerne, da troer det ikke.

27. Thi ligesom Lynet udgaar fra Øſten og ſkinner indtil Veſten, ſaa ſkal og Menneſtens Søn Tilkommelse være.

28. Thi hvor Nadſeet er, der ſkulle Dræne forſamles.

Luc. 17, 37.

29. Men ſtrax efter de Dages Trængſel ſkal Solen formørkes, og Maanen ikke give ſit ſkin, og Stjernerne falde af Himmelen, og Himmels Ræſter røres.

Ap. G. 2, 20. Ab. 6, 12, 13.

30. Og da ſkal Menneſtens Søn Tegn aabenbares i Himmelen, og da ſkulle alle Jordens Slægter hyle, og de ſkulle ſee Menneſtens Søn komme i Himmels Skyer med Kraft og megen Herlighed.

c. 26, 61. Marc. 14, 62. Ab. 1, 7.

31. Og han ſkal udsende ſine Engle med Baſumens høie Røſt, og de ſkulle forſamle hans Udvalgte fra de fire Verdenſhjørner, fra den ene Ende af Himmelen til den anden.

c. 13, 41. 1 Cor. 15, 52. 1 Theſſ. 4, 16.

32. Men lærer en Vignelfe, (tagen) af Figentræet: Naar Bædſte allerede er kommen i dets Grene, og Bladene ſpringe ud, da vide I, at Sommeren er nær.

33. Saaledes og I, naar I ſee alt dette, da vider, at han er nær for Dørene.

34. Sandelig ſiger jeg eder: Denne Slægt ſkal ikke forgaar, førend dette ſkeer alſammen.

c. 23, 36.

35. Himmelen og Jorden ſkulle forgaar, men mine Ord ſkulle ingenlunde forgaar.

Mat. 1, 11.

36. Men om den Dag og den Time veed Ingen, ikke engang Himmels Engle, uden Faderen alene.

37. Men ligesom Noe Dage vare, ſaa ſkal og Menneſtens Søn Tilkommelse være.

Luc. 17, 26 fg. 1 Petr. 3, 20.

38. Thi ligesom de vare i de Dage før Syndfloeden, de aade og drak, toge tilægte og gabe tilægte, indtil den Dag, der Noa gik ind i Arken,

39. og de agtede det ikke, indtil Syndfloeden kom og tog dem alle bort, ſaaledes ſkal og Menneſtens Søn Tilkommelse være.

40. Da ſkulle To være paa Algeren; den ene ſkal tages, og den anden lades tilbage.

41. To (Qvinder) ſkulle male paa Qværnen; den ene ſkal tages, og den anden lades tilbage.

42. Vaager derfor, thi I vide ikke, i hvilken Time eders Herre kommer.

c. 25, 13. Marc. 13, 33 fg.

43. Men dette ſkulle I vide, at derſom Huusbonden vidſte, i hvilken Natteragt Tyven vilde komme, da vaagede han og lod ikke bryde ind i ſit Huus.

1 Theſſ. 5, 2. 2 Petr. 3, 10. Ab. 3, 3.

44. Derfor værder og I rede; thi Menneſtens Søn kommer paa den Time, ſom I ikke mene.

45. Hvilken er derfor den tro og ſnilde Tjener, ſom hans Herre haver ſat over ſit Tjende, at give dem Mad itide?

Luc. 12, 42 fg.

46. Salig er den Tjener, hvilken hans Herre, naar han kommer, vil finde ſaaledes at gjøre.

Ab. 16, 15.

47. Sandelig jeg ſiger eder, at han ſkal ſætte ham over alt ſit Gods.

c. 25, 21, 23. Luc. 22, 29, 30.

48. Men derſom nogen ond Tjener vilde ſige i ſit Hjerte: Min Herre tover at komme,

49. og begyndte at ſlaae Medtjenerne, men at æde og drikke med Drankerne,

50. ſaa ſkal den Tjeners Herre komme paa den Dag, ſom han ikke forventer, og paa den Time, ſom han ikke veed,

51. og ſkal hugge ham i to, og give ham ſin Deel med Dienſtkaſke; der ſkal være Graad og Tænders Gnidſel.

c. 8, 12.

25. Capitel.

Jeſus ſættar en Vignelfe om ſem kloge og ſem daarlige Jomfruer, 1-13; om de Tjenere, til hvilke Herren uddeler ſit Gods, 14-30; lærer, hvordan det ſkal gaae til paa Dommedag, 31-46.

Da ſkal Himmeriges Rige lignes ved ti Jomfruer, ſom toge deres Lamper og gik Brudgommen imøde.

2. Men de fem af dem vare kloge, og de fem daarlige.

3. Der de daarlige havde taget deres Lamper, toge de ikke Olie med sig.

4. Men de kloge toge Olie i deres Kar tilligemed deres Lamper.

5. Men der Brudgommen tøvede, slumrede de alle og sov ind.

6. Men om Midnat skede Anftrag: See, Brudgommen kommer, gaaer han imøde!

7. Da vaagnede alle disse Jomfruer og gjorde deres Lamper tilrette.

8. Men de daarlige sagde til de kloge: Giver os af eders Olie, thi vore Lamper udslukkes.

9. Men de kloge svarede og sagde: Det maatte ikke blive nok til os og eder; men gaaer heller bort til dem, som sælge, og kjøber for eder selv.

10. Men der de gif bort at kjøbe, kom Brudgommen, og de, som vare rede, gif ind med ham til Bryllup; og Døren blev tilslutt.

Luc. 13, 25 fg.

11. Men siden kom og de andre Jomfruer og sagde: Herre, Herre, lad os for os!

12. Men han svarede og sagde: Sandelig siger jeg eder, jeg kjender eder ikke. c. 7, 23.

13. Vaager derfor; thi I vide hverken Dag eller Time, paa hvilken Menneffens Søn kommer. c. 24, 42.

14. Thi ligesom et Menneffe, der vilde drage udenlands, kaldte sine Tjenere og overantvordede dem sit Gods, Luc. 19, 12 fg.

15. og gav En fem Talenter, men en Anden to, men en Anden eet, hver efter hans Evne; og han drog strax udenlands.

16. Da gif den bort, som havde annammet fem Talenter, og kjøbslog med dem og vandt andre fem Talenter.

17. Ligesaa og den, som havde annammet de to Talenter, ogsaa han vandt andre to.

18. Men den, som havde annammet det ene, gif bort, og grov i Jorden og skjulte sin Herres Penge.

19. Men en lang Tid derefter kom disse Tjeneres Herre og holdt Regnskab med dem.

20. Da gif den frem, som havde annammet fem Talenter, og frembragte andre fem Talenter og sagde: Herre! du overantvordede mig fem Talenter; see, jeg haver vundet fem andre Talenter med dem.

21. Men hans Herre sagde til ham: Vel, du gode og tro Tjener! du haver været

tro over det Lidet, jeg vil sætte dig over Meget; gaf ind til din Herres Glæde.

c. 21, 47.

22. Da gif og den frem, som havde annammet to Talenter, og sagde: Herre! du overantvordede mig to Talenter; see, jeg haver vundet to andre Talenter med dem.

23. Hans Herre sagde til ham: Vel, du gode og tro Tjener! du haver været tro over Lidet, jeg vil sætte dig over Meget; gaf ind til din Herres Glæde.

24. Men den traadte og frem, som havde annammet eet Talent, og sagde: Herre, jeg kjendte dig, at du er en haard Mand, som høster der, du ikke saaede, og samler der, du ikke spredte.

25. Og da jeg frygtede, gif jeg bort og skjulte dit Talent i Jorden; see, der haver du Dit.

26. Men hans Herre svarede og sagde til ham: Du onde og lade Tjener! du vidste, at jeg høster der, jeg ikke saaede, og samler der, jeg ikke spredte;

27. derfor burde det dig at have overantvordet Begjæderne mine Penge, og naar jeg kom, da havde jeg saaet Mit igjen med Rente.

28. Tager derfor det Talent fra ham og giver det til den, som haver ti Talenter.

29. Thi hver, som haver, ham skal gives, og han skal have til Overflod; men hvo, som ikke haver, ham skal endog fratages det, han haver. c. 13, 12. Marc. 4, 25.

30. Og kaster den unyttige Tjener ud i det yderste Mørke; der skal være Graab og Tænders Gnidsel.

31. Men naar Menneffens Søn kommer i sin Herlighed, og alle hellige Engle med ham, da skal han sidde paa sin Herligheds Throne. c. 16, 27. 1 Thesf. 4, 16. 2 Thesf. 1, 7.

32. Og alle Folk skulle forsamles for ham, og han skal stille dem fra hverandre, ligesom en Hyrde stiller Faarene fra Bukkene. Rom. 14, 10. 2 Cor. 5, 10. Matth. 13, 49.

33. Og han skal stille Faarene ved sin høire Side, men Bukkene ved den venstre Side.

34. Da skal Kongen sige til dem ved sin høire Side: Kommer hid, min Faders Velsignede! arver det Rige, som eder er beredt, fra Verdens Grundvold blev lagt.

c. 20, 23. 3esf. 14, 2.

35. Thi jeg var hungrig, og I gavede mig at æde; jeg var tørstig, og I gavede mig at drikke; jeg var fremmed, og I toge mig til eder;

36. jeg var nøgen, og I klædte mig; jeg var syg, og I besøgte mig; jeg var i Fængsel, og I kom til mig. Mat. 1, 27.

37. Da skulde de Rejsfærdige svare ham og sige: Herre! naar saae vi dig hungrig og gavede dig Mad, eller tørstig og gavede dig at drikke?

38. Naar have vi seet dig fremmed og taget dig til os, eller nogen og have klædt dig?

39. Naar have vi seet dig syg eller i Fængsel, og ere komne til dig?

40. Og Kongen skal svare og sige til dem: Sandelig siger jeg eder: Saa meget, som I have gjort for een af disse mine mindste Brødre, have I gjort for mig.

c. 10, 42. Joh. 13, 20.

41. Da skal han og sige til dem ved den venstre Side: Gaaer bort fra mig, I Forbandede! i den evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle. c. 7, 23. Luc. 13, 27.

42. Thi jeg var hungrig, og I gavede mig ikke at æde; jeg var tørstig, og I gavede mig ikke at drikke;

43. jeg var fremmed, og I toge mig ikke til eder; jeg var nøgen, og I klædte mig ikke; jeg var syg og i Fængsel, og I besøgte mig ikke.

44. Da skulde ogsaa de svare ham og sige: Herre! naar have vi seet dig hungrig, eller tørstig, eller fremmed, eller nogen, eller syg, eller i Fængsel, og have ikke tjent dig?

45. Da skal han svare dem og sige: Sandelig siger jeg eder: Saa meget, som I ikke have gjort for een af disse Mindste, have I og ikke gjort for mig.

46. Og de skulde gaae hen, disse til den evige Pine, men de Retfærdige til det evige Liv. Joh. 3, 29.

26. Capitel.

Jesús taler om sin Vidselse, 1-2. Isøerne holde Raad om at dræbe ham, 3-5; han forsværer Vinden, som salver ham, 6-13. Judas vil forraade ham, 14-16. Jesús æder Paaskelammet og taler om sin Forræder, 17-25; indstifter den hellige Nadvere, 26-29; gaaer til Dødbjerget, taler om Forargelse og Petri Fald, 30-35; begynder sin Vidselse i Høven, 36-44; forraades og gribes, 45-50; irettesætter Peter, 51-54, og dem, som grebe ham; Disciplene staa, 55. 56. Han føres til Caiphas Huus, svarer Intet, bekynder, at han er Guds Søn, fordommes, bespottes, slaes, 57-68: fornægtes af Peter, 69-75.

Og det fædde, der Jesús havde endt alle disse Ord, sagde han til sine Disciple:

2. I vide, at om to Dage bliver det Paa-

ske, og Menneskens Søn skal forraades til at forsfæstes. Luc. 22, 1. 2. Joh. 13, 1 fg.

3. Da forsamledes de Ypperstepræster og Skriftefogede og Folkets Eldste i Paladset hos den Ypperstepræst, som hedte Caiphas.

Joh. 11, 47.

4. Og de holdt Raad, at de kunde gribe Jesus med List og ihjelslaae ham. c. 27, 1.

5. Men de sagde: Ikke paa Høitiden, at der ikke skal blive et Oplob iblandt Folket.

6. Men der Jesus var i Bethania, udi Simon den Spedalskes Huus, Marc. 14, 3 fg.

7. da kom en Kvinde til ham, som havde en Alabasterkrulle med meget kostelig Salve, og udøste den paa hans Hoved, der han sad tilbords. Joh. 12, 3 fg.

8. Men der hans Disciple saae det, bleve de vrede og sagde: Hvortil tjener denne Spilde?

9. Thi denne Salve kunde blevet folgt for Meget og givet Fattige.

10. Men der Jesus mærkede det, sagde han til dem: Hvi gjøre I denne Kvinde Fortræd? Hun haver jo gjort en god Gjerning imod mig.

11. Thi I have altid Fattige hos eder, men mig have I ikke altid.

12. Thi at hun udøste denne Salve paa mit Legeme, det haver hun gjort, for at berede mig til min Fordefærd.

13. Sandelig siger jeg eder: Hvor som helst dette Evangelium bliver prædikeret i den ganste Verden, skal og det, som hun haver gjort, omtales til hendes Ihukommelse.

14. Da gif En bort af de Tolv, som hedte Judas Ischarioth, til de Ypperstepræster, Marc. 14, 10 fg. Luc. 22, 3 fg.

15. og sagde: Hvad vil I give mig, saa vil jeg forraade eder ham? Men de gavede ham tredive Sølvpeninge.

16. Og fra den Tid af søgte han beleiligt Tid til at forraade ham.

17. Men paa den første Dag af de usyrede Brøds Høitid gif Disciplene til Jesus og sagde til ham: Hvor vil du, at vi skulde berede for dig at æde Paaskelammet?

18. Men han sagde: Gaaer ind i Staden til en vis (Mand), og siger til ham: Mesteren siger: Min Tid er nær; jeg vil holde Paaske hos dig med mine Disciple.

19. Og Disciplene gjorde, ligesom Jesús befoel dem, og beredte Paaskelammet.

20. Men der det var blevet Aften, satte han sig tilbords med de Tolv. Joh. 13, 2 fg.

21. Og der de aade, sagde han: Sandelig siger jeg eder, at Een af eder skal forraade mig.

22. Og de bleve saare bedrøvede, og hver af dem begyndte at sige til ham: Herre! mon jeg er den?

23. Men han svarede og sagde: Den, som dyppe (med) Haanden tilligemed mig i Fadet, han skal forraade mig. 36. 13, 26.

24. Menneskens Søn gaar vel hen, lige som der er skrevet om ham; men vee det Menneske, ved hvilket Menneskens Søn bliver forraadt! det var samme Menneske godt, at han ikke havde været født.

25. Men Judas, som forraadte ham, svarede og sagde: Rabbi! mon jeg er den? Han sagde til ham: Du haver sagt det.

26. Men der de aade, tog Jesus Brødet og takkede, brød (det), og gav Disciplene (det) og sagde: Taget, æder; dette er mit Legeme. Marc. 14, 22 fg. Luc. 22, 19 fg. 1 Cor. 11, 23 fg.

27. Og han tog Kalken og takkede, gav dem (den) og sagde: Drikker alle deraf;

28. thi dette er mit Blod, det nye Testaments, hvilket udgydes for Mange til Syndernes Forladelse.

Ebr. 8, 8. Matth. 20, 28. Rom. 5, 15 fg.

29. Men jeg siger eder, at jeg skal herefter ikke mere drikke af denne Viintræets Frugt, indtil den Dag, naar jeg skal drikke den nye med eder i min Faders Rige. Luc. 22, 18.

30. Og der de havde sjunget Lovsangen, gik de ud til Oliehjerget.

31. Da siger Jesus til dem: I denne Nat skulle I alle forarges paa mig; thi der er skrevet: Jeg skal slaae Hyrden, og Hjordens Faar skulle adspredes.

36. 13, 32. Esaj. 13, 7.

32. Men efterat jeg er opstanden, vil jeg gaae forud for eder til Galilæa. c. 28, 16.

33. Men Peter svarede og sagde til ham: Derjom de og alle skulle forarges paa dig, saa vil jeg dog aldrig forarges.

34. Jesus sagde til ham: Sandelig siger jeg dig, at i denne Nat, førend Hanen gaar, skal du fornegte mig tre Gange.

Luc. 22, 31 - 34. 36. 13, 36 - 38.

35. Peter sagde til ham: Derjom jeg endog skulde døe med dig, vil jeg ikke fornegte dig. Vigejaa sagde og alle Disciplene.

36. Da kom Jesus med dem til en Gaard, som kaldes Gethsemane, og sagde til Disciplene: Sætter eder her, imedens jeg gaar bort derhen og beder.

Marc. 14, 32 fg. Luc. 22, 39 fg. 36. 18, 1.

37. Og han tog Peter og de to Zebedæi Sønner til sig, og begyndte at bedrøves og svarligen at ængstes. c. 17, 1. Marc. 5, 37.

38. Da siger han til dem: Min Sjæl er ganske bedrøvet indtil Døden; bliver her og vaager med mig. 36. 12, 27.

39. Og han gik lidet frem, faldt paa sit Ansigt, og bad og sagde: Min Fader! er det muligt, da gaae denne Kalk fra mig! dog ikke som jeg vil, men som du vil.

Ebr. 5, 7, 8. 36. 6, 28.

40. Og han kom til Disciplene og fandt dem sovende, og sagde til Peter: Saa kunde I da ikke vaage een Time med mig?

41. Vaager og beder, at I ikke skulle komme i Fristelse; Manden er vel redbon, men Kjødet er skrøbeligt.

42. Han gik atter anden Gang hen, bad og sagde: Min Fader! er det ikke muligt, at denne Kalk kan gaae fra mig, uden at jeg skal drikke den, da stee din Villie!

36. 18, 11.

43. Og han kom og fandt dem atter sovende, thi deres Nive vare bethyngede.

44. Og han lod dem blive, og gik atter hen og bad tredje Gang og talde de samme Ord.

45. Da kom han til sine Disciple og sagde til dem: Sov I frendeles og hvile eder? See, Timen er nær, og Menneskens Søn skal overantvordes i Synderes Hænder.

46. Staaer op, lader os gaae; see, han er nær, som forraader mig.

47. Og der han endnu talde, see, da kom Judas, En af de Tolv, og en stor Skare med ham, med Sværd og Stenger, fra de Ypperstepræster og Folkets Eldste.

36. 18, 2 fg.

48. Men den, som ham forraadte, havde givet dem et Tegn og sagt: Den, som jeg monne kysse, han er det; griber ham.

49. Og han traadte strax til Jesus og sagde: Hil være dig, Rabbi! og kysjede ham.

50. Men Jesus sagde til ham: Ven! hvorfor er du kommen? Da traadte de frem, og lagde Hænder paa Jesus og grebe ham.

51. Og see, En af dem, som vare med Jesus, udtrak Haanden, og uddrog sit Sværd, og slog den Ypperstepræstis Tjener og huggede hans Ore af. 36. 18, 10.

52. Da sagde Jesus til ham: Stik dit Sværd i Balgen; thi alle de, som gribe (til) Sværd, skulle omkomme ved Sværd.

Mat. 13, 10.

53. Eller mener du, at jeg ikke kan nu bede min Fader, at han skulde tilstikke mig mere end tolv Legioner Engle?

54. Hvorledes skulde da Skrifterne fuldkommes? thi det bør saaledes gaae til.

55. Paa den samme Tid sagde Jesus til Skaren: I ere udgangne, ligesom til en Røver, med Sværd og Stænger, for at tage fat paa mig; jeg haver daglig sidet hos eder og lært i Templet, og I grebe mig ikke.

56. Men det er altsammen skeet, at Propheternes Skrifter skulde fuldkommes. Da forløbe alle Disciplene ham og flyede.

57. Men de, der havde grebet Jesus, førte ham hen til den Ypperstepræst Caiaphas, der, hvor de Skriftflogte og Ældste vare forsamlede.

3oh. 18, 13 fg.

58. Men Peder fulgte langt fra efter ham indtil den Ypperstepræsts Palads, og gik indenfor og sad hos Svendene for at see Enden.

59. Men de Ypperstepræster og de Ældste og det ganske Raad søgte falskt Vidnesbyrd mod Jesus, paa det de kunde aflive ham, og fandt Intet.

Ap. G. 6, 13.

60. Og alligevel at der gik mange falske Vidner frem, fandt de dog Intet. Men paa det Sidste traadte to falske Vidner frem og sagde:

61. Denne haver sagt: Jeg kan nedbryde Guds Tempel og bygge det i tre Dage.

3oh. 2, 19.

62. Og den Ypperstepræst stod op og sagde til ham: Svarer du Intet? Hvad vidne disse imod dig?

63. Men Jesus taug. Og den Ypperstepræst svarede og sagde til ham: Jeg besværges dig ved den levende Gud, at du siger os, om du er Kristus, den Guds Søn.

64. Jesus sagde til ham: Du haver sagt det; jeg siger eder endog: Nu herester skulle I see Menneftens Søn sidde hos Kraftens høire Haand og komme i Himmels Skyer.

c. 16, 27; 24, 30.

65. Da sønderrev den Ypperstepræst sine Klæder og sagde: Han haver bespottet Gud; hvad have vi længere Vidner behov? See, nu have I hørt hans Guds-Bespottelse.

66. Hvad tykkes eder? Men de svarede og sagde: Han er skyldig til Døden.

67. Da spyttede de i hans Ansigt og sloge ham paa Munden; men Andre sloge (ham) med Ræppe.

c. 27, 30.

68. Og de sagde: Spaa os, Christe! hvo er den, der slog dig?

69. Men Peder sad udenfor i Gaarden; og en Pige kom til ham og sagde: Du haver og været med Jesu den Galilæer.

70. Men han negtede (det) for dem alle og sagde: Jeg veed ikke, hvad du siger.

71. Men der han gik ud i Fjergaarden, saae en anden ham; og hun sagde til dem, som der vare: Denne var og med Jesu den Nazaræer.

72. Og han negtede (det) atter med en Ed, sigende: Jeg kjender ikke det Mennefte.

73. Men lidet derefter gik de Hosstaaende frem og sagde til Peder: Sandelig, du er og En af dem, thi og dit Maal røver dig.

74. Da beghyndte han at forbande sig og sværge: Jeg kjender ikke det Mennefte. Og strax gik han.

75. Og Peder kom Jesu Ord ihu, der han sagde til ham: Jørend Hanen galler, skal du fornegte mig tre Gange. Og han gik udenfor og græd bitterlig.

v. 31.

27. Capitel.

Jesus antvorbød til Pilatus, 1. 2. Judas fortræder, 3. 5. En Ager kjøbes for Blodpengene, 6-10. Jesus bekjender, at han er en Konge, svarer ellers Intet, 11-14. Pilatus vil give ham løse, giver dog Barrabas løse, overgiver Jesus til at budstrages og forstæfles, 15-26. Jesus bespottes, tortures, udføres, 27-31. Simon bærer hans kors, han skjæles med Galde, hans Klæder skiftes, to Mordere forstæfles med ham, 32-38; han bespottes, 39-44. Mange Tegnske, da Jesus dør, 45-54. Qvindeerne see til, Joseph jorder hans Legeme, 55-61. Graven befestes og forværes med Vagt, 62-66.

Men der det var blevet Morgen, holdt alle de Ypperstepræster og Folkets Ældste Raad imod Jesus, at de kunde aflive ham.

Matc. 15, 1 fg. Luc. 22, 66; 23, 1 fg. 3oh. 18, 28 fg.

2. Og de bandt ham, og førte ham hen og overantvorbød ham til Landshøvdingen Pontius Pilatus.

3. Der Judas, som ham forraadte, da saae, at han var fordømt, angrede det ham, og han bar de tredive Sølvpenninge til de Ypperstepræster og Ældste igjen og sagde:

4. Jeg haver syndet, at jeg forraadte ustyldigt Blod. Men de sagde: Hvad kommer det os ved? see du dertil.

5. Og han kastede Sølvpenningene i Templet, vego bort, og gik hen og hængte sig.

Ap. G. 1, 18. 19.

6. Men de Ypperstepræster toge Sølvpenningene og sagde: Det er ikke tilladt at kaste dem i Templets Kiste, thi det er Blodpenge.

7. Men de holdt Raad og købte en Pottemagers Ager derfor, til at jorde Fremmede udi.

8. Derfor blev den samme Ager kaldet Blodager indtil denne Dag.

9. Da blev det fuldkommet, som er sagt ved Propheten Jeremias, der han siger: Og de toge de tredive Sølvpenninge, den Burderedes Værdi, hvilken de købte af Israels Børn;

2. Sam. 11, 13.

10. og de have givet dem for en Pottemagers Ager, som Herren besøgt mig.

11. Men Jesus stod for Landshøvdingen; og Landshøvdingen spurgte ham og sagde: Er du Jødernes Konge? Men Jesus sagde til ham: Du siger det.

1. Tim. 6, 13.

12. Og der han blev anlagt af de Ypperstepræster og Ældste, svarede han Intet.

13. Da sagde Pilatus til ham: Hører du ikke, hvor meget de vidne imod dig?

14. Og han svarede ham end ikke til eet Ord, saa at Landshøvdingen forundrede sig saare.

15. Men paa Høitiden pleiede Landshøvdingen at give Folket een Fange løs, hvilken de vilde.

16. Men de havde da en mærkelig Fange, som hedte Barrabas.

17. Derfor, der de vare forsamlede, sagde Pilatus til dem. Hvilken vilde I, at jeg skal give eder løs? Barrabas, eller Jesus, som kaldes Kristus?

18. Thi han vidste, at de havde af Alvind overantvordet ham.

19. Men der han sad paa Domstolen, skiftede hans Hustru (Bud) til ham og lod sige: Befat dig intet med denne Retsfærdige; thi jeg haver lidt meget idag i Drømme for hans Skyld.

20. Men de Ypperstepræster og de Ældste overtalede Folket, at de skulde begjære Barrabas, men onskomme Jesus.

Ap. G. 3, 14.

21. Men Landshøvdingen svarede og sagde til dem: Hvilken vilde I, at jeg skal give eder løs af disse To? Men de sagde: Barrabas.

22. Pilatus sagde til dem: Hvad skal jeg da gjøre med Jesu, som kaldes Kristus? De sagde alle til ham: Lad ham korsfæstes!

23. Men Landshøvdingen sagde: Hvad Syndt haver han da gjort? Men de raabte

end mere og sagde: Lad ham korsfæstes!

3. Joh. 19, 13.

24. Men der Pilatus saae, at han udrettede Intet, men at der blev større Bulder, tog han Vand og toede Hænderne i Jofets Paasyn og sagde: Jeg er uskyldig i denne Retsfærdiges Blod, seer I dertil.

25. Og det ganske Folk svarede og sagde: Hans Blod (komme) over os og over vore Børn!

Ap. G. 5, 29.

26. Da gav han dem Barrabas løs; men Jesus lod han hudstrynge og overantvordede ham, at han skulde korsfæstes.

27. Da toge Landshøvdingens Stridsmænd Jesus til sig i Domhuset og forsamlede om ham den ganske Rode.

Marc. 15, 16 fg.

28. Og de klædte ham af og fastede en Purpurkaabe om ham.

29. Og de flettede en Krone af Torne og satte den paa hans Hoved, og et Rør i hans høire Haand, og de jaldt paa Knæ for ham, og bespottede ham og sagde: Vil være dig, du Jødernes Konge!

30. Og de spyttede paa ham, og toge Røret og sloge paa hans Hoved.

c. 26, 67.

31. Og der de havde bespottet ham, afførte de ham Raaben og iførte ham hans egne Klæder, og bragte ham hen for at korsfæste ham.

32. Men idet de gik ud, fandt de et Menneske fra Chrene, ved Navn Simon; ham tvang de til at bære hans Kors.

33. Og der de kom til et Sted, kaldet Golgatha, det er: kaldet Hovedpandested,

34. da gavede de ham Eddike at drikke, blandet med Galde; og der han smagte det, vilde han ikke drikke.

35. Men de, som havde korsfæstet ham, skiftede hans Klæder og fastede Fod om dem, at det skulde fuldkommes, som er sagt af Propheten: De skiftede mine Klæder mellem sig og fastede Fod om mit Klædebon.

Ps. 22, 19.

36. Og de sadde der og toge vare paa ham.

37. Og oven over hans Hoved satte de Beskyldningen mod ham (saaledes) skreven: Denne er Jesus, den Jødernes Konge.

38. Da korsfæstede de med ham to Rævere, een ved den høire, og een ved den venstre Side.

39. Men de, som gik forbi, bespottede ham, og rystede paa deres Hoveder og sagde:

40. Du, som nedbrøder Templet og bygger det i tre Dage, frels dig selv; er du Guds Søn, da stig ned af Korset. c. 26, 61.

41. Men ligesaa bespottede og de Ypperstepræster ham, tilligemed de Strikfloger og de Eldste, og sagde:

42. Han haver frelst Andre, sig selv kan han ikke frelse; er han Israels Konge, da stige han nu ned af Korset, saa ville vi troe ham.

43. Han forlod sig paa Gud, han frie ham nu, om han haver Behag i ham; thi han haver sagt: Jeg er Guds Søn.

44. Men det samme bebrejdede og Røverne ham, som vare korsfæstede med ham.

45. Men fra den sjette Time blev Mørkhed over den ganste Jord indtil den niende Time.

46. Men ved den niende Time raabte Jesus med høi Røst og sagde: Eli! Eli! Lama Sabachtani? det er: Min Gud! min Gud! hvorfor haver du forladt mig?

Ps. 22, 2.

47. Men da Mogle af dem, som der stode, hørte det, sagde de: Han kalder paa Elias.

48. Og strax løb En af dem og tog en Svamp og fylvde den med Eddike, og stak den paa et Rør og gav ham at drikke.

49. Men de Andre sagde: Holdt! lad os see, om Elias kommer og vil frelse ham.

50. Men Jesus raabte atter med høi Røst og udgav Aanden. Luc. 23, 45 fg.

51. Og see, Forhænget i Templet splittedes i to, fra det Øverste indtil det Nederste, og Jorden skjælv, og Klipperne revnede,

52. og Gravene oplødes, og mange af de hensovne Helliges Legemer opstode;

53. og de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse, og kom ind i den hellige Stad og aabenbaredes for Mange.

54. Men Høvedsmanden og de, som vare med ham og holdt Vagt over Jesus, der de saae det Jordskjælv og hvad der skede, frøgtede de saare og sagde: Sandelig, denne var Guds Søn!

55. Men der vare mange Qvinder, som langt fra saae til, hvilke havde fulgt Jesus fra Galilæa og tjent ham.

Luc. 8, 2. 3. Marc. 15, 40 fg. Luc. 23, 49 fg.

56. Iblandt hvilke vare Maria Magdalena og Maria, Jakobi og Jose Moder, og Zebedæi Sønners Moder.

57. Men der det var blevet Aften, kom en rig Mand af Arimathæa, ved Navn

Joseph, hvilken og selv havde været Jesus Discipel.

Joh. 19, 38 fg.

58. Denne gik til Pilatus og begjærede Jesus Legeme; da besøel Pilatus, at man skulde overantvorde ham Legemet.

59. Og Joseph tog Legemet og svøbte det i et reent flint Linskæde,

60. og lagde det i sin nye Grav, hvilken han havde ladet hugge i en Klippe, og væltede en stor Steen for Døren paa Graven og gik bort.

61. Men Maria Magdalena var der, og den anden Maria, hvilke satte sig tvært over for Graven.

62. Men den anden Dag, hvilken er (Dagen) efter Beredelsens Dag, forsamledes de Ypperstepræster og Phariseer til Pilatus,

63. og sagde: Herre! vi komme ihu, at denne Forsører sagde, der han endnu levede: Efter tre Dage opreises jeg. c. 16, 21.

64. Befal derfor, at man med Jlid forvarer Graven indtil den tredie Dag, at hans Disciple ikke skulde komme om Natten og stjæle ham, og sige til Folket: Han er opreist fra de Døde; og den sidste Forsører skal blive værre end den første.

65. Men Pilatus sagde til dem: Der have I Vagten; gaaer hen, forvarer med Jlid, som I (bedst) vide.

66. Men de gik hen og med Jlid forvarer Graven ved Vagten, der de havde forseglet Stenen.

28. Capitel.

Qvinderne ville salve Jesus, høre af Engle, at han er opstanden, see Jesus, 1-10. Bogterne fortælle, hvad steet var, indtjebes til at tie, 11-15. Jesus aabenbares for Disciple i Galilæa, giver Befaling om at døbe og lære, 16-20.

Men der Ugen var inde, da det lysnede til den første (Dag) i Ugen, kom Maria Magdalena og den anden Maria, for at besee Graven.

Marc. 16, 1 fg. Luc. 24, 1 fg. Joh. 20, 1 fg.

2. Og see, der skede et stort Jordskjælv; thi Herrens Engel soer ned af Himmelen, traabte til og væltede Stenen fra Døren, og satte sig paa den.

3. Men hans Skikkelse var ligesom Lynet, og hans Klædebon hvidt som Sne. Marc. 9, 3.

4. Men Bogterne skjælvde af Frygt for ham og bleve ligesom døde.

5. Men Engelen svarede og sagde til Qvinderne: Frygtet I ikke! thi jeg veed, at I lede efter Jesus, den korsfæstede.

6. Han er ikke her; thi han er opstanden, saasom han haver sagt. Kommer hid, seer Stedet, hvor Herren laae. c. 12, 40; 16, 21; 17, 23.

7. Og gaaer hastigen hen og siger hans Disciple, at han er opstanden fra de Døde; og see, han gaaer forud for eder til Galilæa, der skulle I see ham. See, jeg haver sagt eder det. c. 26, 32.

8. Og de gik hastelig ud af Graven med Frygt og stor Glæde, og løb for at bebude hans Disciple det.

9. Men der de gik at bebude hans Disciple det, see, da mødte Jesus dem og sagde: Hil være eder! men de traadte til, og omfavnede hans Fødder og tilbade ham.

10. Da sagde Jesus til dem: Frygter ikke! gaaer hen, bebuder mine Brødre, at de gaae hen til Galilæa, og der skulle de see mig. Joh. 21, 1. Ap. G. 1, 3; 13, 31.

11. Men der de gik hen, see, da kom Nogle af Bagten ind i Staden og forkyndte de Yppersteprester alt det, som var skeet.

12. Og de forsamledes med de Ældste og holdt et Raad, og gavede Stridsmændene mange Sølvpeminge,

13. og sagde: Siger: Hans Disciple kom om Natten og stjal ham, da vi sov.

14. Og dersom Landshøvdingen faaer det at høre, ville vi stille ham tilfreds og holde eder angertløse.

15. Men de toge de Sølvpeminge og gjorde, som de vare underviste. Og Røgtet om denne Sag blev udspredt iblandt Jøderne indtil denne Dag.

16. Men de elleve Disciple gik til Galilæa, til det Bjerg, hvor Jesus havde bestilt dem. c. 28, 32.

17. Og der de saae ham, tilbade de ham; men Nogle tvivlede.

18. Og Jesus traadte frem, talede med dem og sagde: Mig er givet al Magt i Himmelen og paa Jorden. c. 11, 27. Joh. 3, 35.

19. Gaaer derfor hen og lærer alle Folk, og døber dem i Navnet Faderens og Sønnens og den Hellig-Aands,

Marc. 16, 15 fg. Luc. 24, 47.

20. og lærer dem at holde alt det, jeg haver befalet eder; og see, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende. Amen.

c. 18, 20. Joh. 14, 18.

St. Marci Evangelium.

1. Capitel.

Johannes prædiker og døber, 1-8. Jesus døbes, 9-11, fristes, 12. 13, prædiker, 14. 15, kalder fire Disciple, 16-20; lærer og uddriver Djævl, 21-28; helbreder Peders Hustru's Moder og Andre, 29-34; gaaer hen at bede og prædiker, 35-39; helbreder en Spedalsk, 40-45.

Jesu Christi, Guds Søns, Evangelii Begyndelse.

2. Ligesom skrevet er i Propheterne: See, jeg sender min Engel for dit Ansigt, som skal berede din Vej for dig;

Mal. 3, 1. Es. 40, 3. Matth. 11, 10.

3. det er hans Røst, som raaber i Ørkenen: Bereder Herrens Vej, gjører hans Stier rette,

Matth. 3, 1 fg. Luc. 1, 76; 3, 2 fg. Joh. 1, 23.

4. (saaledes) døbte Johannes i Ørkenen og prædikede Omvendelsens Daab til Synedernes Forlædelse.

5. Og det ganste Land Judæa gik ud til ham, ogsaa de af Jerusalem; og alle de, som bekjendte deres Synder, døbtes af ham i Jordans Flod.

6. Men Johannes havde Klæder af Kamelhaar, og et Læderbælte om sin Lænd,

og aad Græshopper og vild Honning,

7. og prædikede og sagde: Der kommer den efter mig, som er stærkere end jeg, hvilken jeg ikke er værdig til at bukke mig ned for og opløse hans Skorem.

8. Jeg haver vel døbt eder med Vand, men han skal døbe eder med den Hellig-Aand. Ap. G. 1, 5; 2, 4.

9. Og det skede i de samme Dage, at Jesus kom fra Nazareth i Galilæa og døbtes af Johannes i Jordan. Matth. 3, 13 fg. Luc. 3, 21 fg.

10. Og strax, der han steg op af Vandet, saae han Himlene adskilte og Anden ligesom en Due komme ned over ham. Joh. 1, 32. 33.

11. Og der skede en Røst af Himlene: Du er min Søn den Elskelige, i hvilken jeg haver Velbehag.

12. Og strax drev Anden ham udi Ørkenen. Matth. 4, 1 fg. Luc. 4, 1 fg.

13. Og han var der i Ørkenen fyrrethue Dage og blev fristet af Satan, og var hos Dyrene; og Englene tjente ham.

14. Men efterat Johannes var overantvordet, kom Jesus til Galilæa og prædikede Guds Riges Evangelium,

Matth. 4, 12 fg. Luc. 4, 14 fg. Joh. 4, 43.

15. og sagde: Tiden er fuldkommet, og Guds Rige er nær; ombøder eder og troer Evangelium!

Gal. 4, 4.

16. Men der han vandrede ved den galilæiske Sø, saa han Simon og hans Broder Andreas, der kastede Garn i Søen, — thi de vare Fiskere. —

Matth. 4, 18 fg.

17. Og Jesus sagde til dem: Følger efter mig, saa vil jeg gøre eder til Menneſte-Fiskere.

Luc. 5, 10.

18. Og de forlode strax deres Garn og fulgte ham.

19. Og da han gif lidet frem derfra, saa han og Jakobus, Zebedæi (Søn), og hans Broder Johannes, der bødte deres Garn i Skibet.

20. Og han kaldte strax ad dem; og de forlode deres Fader Zebedæus i Skibet med Leiesvendene og fulgte efter ham.

Luc. 5, 11.

21. Og de gif ind i Capernaum; og strax om Sabbaten gif han ind i Synagogen og lærte.

Matth. 4, 13, 23. Luc. 4, 31 fg.

22. Og de forundrede sig saare over hans Værdom; thi han lærte dem som den, der havde Myndighed, og ikke som de Skrift-kloge.

Matth. 7, 28, 29.

23. Og der var et Menneſte i deres Synagoge med en uren Aand, og han raabte høit

24. og sagde: Al! hvad have vi med dig at skaffe, Jesu af Nazareth! er du kommen for at fordærve os? Jeg kjender dig, hvo du er, den Guds Hellige. Matth. 8, 29. Marc. 5, 7.

25. Og Jesus truede ham og sagde: Ti og far ud af ham!

26. Og den urene Aand sled ham, og raabte med stor Røst og foer ud af ham.

27. Og de bleve alle forfærdede, saa at de bespurgte sig med hverandre og sagde: Hvad er dette? hvad er denne for en ny Værdom? thi han byder og de urene Aander med Magt, og de lyde ham.

28. Men hans Rygte udkom strax i alt det omkringliggende Land i Galilæa.

29. Og de gif strax ud af Synagogen og kom i Simons og Andreæ Huus med Jakobus og Johannes. Matth. 8, 14 fg. Luc. 4, 38 fg.

30. Men Simons Hustrues Moder laac og havde Feber; og strax talte de til ham om hende.

31. Og han gif til hende, tog fat paa hendes Haand og reiste hende op, og Feberen forlod hende strax, og hun tjente dem.

32. Men der det var blevet Aften, der Solen var nedgangen, førte de Alle, som havde ondt, og de Besatte til ham.

33. Og den ganſke Stad var forsamlet for Døren.

34. Og han helbrede Mange, som havde ondt af adskillige Sygdomme, og uddrev mange Djævl og lod Djævlene ikke tale; thi de kjendte ham.

Ap. G. 16, 17, 18; 19, 15.

35. Og aarle, der det endnu var høi Nat, stod han op, gif ud, og gif hen til et øde Sted og bad der.

Luc. 4, 42.

36. Og Simon og de, som vare med ham, ſkyndte sig efter ham.

37. Og der de fandt ham, sagde de til ham: Alle lede efter dig.

38. Og han sagde til dem: Fader os gaae til de nærmeste ſmaa Stæder, at jeg og der maa prædike; thi jeg er dertil udgangen.

Luc. 4, 18.

39. Og han prædikede i deres Synagoger ubi hele Galilæa og uddrev Djævl.

40. Og der kom en Spedalsk til ham, bad ham og ſalbt paa Kne for ham, og sagde til ham: Derſom du vil, kan du rense mig.

Matth. 8, 2 fg. Luc. 5, 12 fg.

41. Men Jesus rufede inderligen, og udtrak Haanden og rørte ved ham og sagde til ham: Jeg vil; du vorde reen!

42. Og da han det sagde, gif Spedalskheden strax af ham, og han blev renset.

43. Og han drev ham strax ud, idet han bød ham strengeligen

Matth. 9, 30. Marc. 7, 36.

44. og sagde til ham: See til, at du ſiger Ingen Noget herom, men gaf hen, betee dig for Præsten og oftre for din Renselse det, som Moſes haver befalet, dem til et Vidneſbyrd.

Luc. 17, 14. 3 Moſ. 14, 2 fg.

45. Men der (den Spedalske) kom ud, begyndte han at prædike meget og udsprede Rygtet om denne Sag, saa at (Jesus) kunde ikke mere gaae aabenbart ind i Staden; men han var udenfor paa øde Steder, og alledægne fra kom de til ham.

2. Capitel.

Jesus helbreder en Værkbruden, 1-12; kalder Levi og æder med Tøbere, 13-17; taler om Aften, 18-22; forſvarer Discipleue, som plukte Kx paa en Sabbat, 23-28.

Og nogle Dage derefter gif han atter ind i Capernaum; og det ſpurgtes, at han var hjemme.

Matth. 9, 1 fg.

2. Og strax forsamledes Mange, saa at de havde ikke Rum, ikke engang ved Døren; og han talede Ordet til dem.

3. Og Nogle kom til ham, som bragte en Værkbruden, der bares af Fire. Luc. 5, 17 fg.

4. Og der de ei kunde komme nær til ham for Folket, toge de Taget af (Huset), hvor han var, og da de havde brudt det op, lode de Sengen ned, som den Værkbrudne laae paa.

5. Men der Jesus saae deres Tro, sagde han til den Værkbrudne: Søn! dine Synder ere dig forladte.

6. Men der vare Nogle af de Skriftflogne, som sadde der, og de tænkte i deres Hjerter:

7. Hvi taler denne saadanne Guds-Bespottelser? Hvo kan forlade Synder, uden Gien, nemlig Gud?

8. Og Jesus kjendte strax i sin Aand, at de tænkte saa ved sig selv, og sagde til dem: Hvi tænke I Saadant i eders Hjerter?

9. Hvilket er lettere? at sige til den Værkbrudne: Synderne ere dig forladte? eller at sige: Staa op, og tag din Seng op og vandre?

10. Men paa det at I skulle vide, at Menneffens Søn haver Magt til at forlade Synder paa Jorden, — sagde han til den Værkbrudne: —

11. Jeg siger dig: Staa op, og tag din Seng op og gik til dit Huus.

12. Og han stod strax op, og tog Sengen op og gik ud for Alles Dine, saa at de bleve alle forærbede, og prisefede Gud og sagde: Vi have aldrig seet Saadant.

c. 1, 27.

13. Og han gik ud igjen til Søen; og alt Folket kom til ham, og han lærte dem.

14. Og der han gik frem, saae han Levi, Alphæi (Søn), sidende i Toldboden, og sagde til ham: Følg mig! Og han stod op og fulgte ham. Matth. 9, 9 fg. Luc. 5, 27 fg.

15. Og det begav sig, der han sad tilbords i hans Huus, satte og mange Toldere og Syndere sig tilbords med Jesu og hans Disciple; thi de vare mange, og de fulgte ham.

16. Og der de Skriftflogne og Phariseerne saae, at han aad med Toldere og Syndere, sagde de til hans Disciple: Hvad (er dette), at han æder og drikker med Toldere og Syndere?

17. Og der Jesus det horte, sagde han til dem: De Narffe have ikke Læge behov, men de, som have ondt. Jeg er ikke kom-

men at kalde Retfærdige, men Syndere til Omvendelse.

Luc. 19, 10. 1 Tim. 1, 15.

18. Og Johannis Disciple og Phariseernes fastede; og de kom og sagde til ham: Hvorfor faste Johannis Disciple og Phariseernes, men dine Disciple faste ikke?

19. Og Jesus sagde til dem: Mon Bryllupsfjolkene kunne faste den Stund, Brudgommen er hos dem? Saalænge de have Brudgommen hos sig, kunne de ikke faste.

20. Men de Dage skulle komme, da Brudgommen skal tages fra dem, og da skulle de faste i de Dage.

21. Og Ingen sætter en Klud af nyt Klæde paa et gammelt Klædebon, ellers river den nye Klud derpaa Noget af det Gamle, og Hullet bliver værre.

22. Og Ingen lader ny Viin i gamle Væderflaster, ellers sprænger den nye Viin Væderflasterne, og Viinen spildes, og Væderflasterne fordærvs; men man skal lade ny Viin i nye Væderflaster.

23. Og det begav sig, at han vandrede om Sabbaten igjennem Sæden, og hans Disciple begyndte, idet de gik, at plukke A.

Matth. 12, 1 fg. Luc. 6, 1 fg.

24. Og Phariseerne sagde til ham: See, hvorfor gjøre de om Sabbaterne det, som ikke er tilladt?

25. Og han sagde til dem: Have I aldrig læst, hvad David gjorde, der han havde det behov, og hungrede (baade) selv og de, som vare med ham?

26. Hvorledes han gik ind i Guds Huus, da Abjathar var Ypperstepræst, og aad Skuebrøden, som det ikke er tilladt Nogen at æde uden Præsterne, og gav ogsaa dem, som vare med ham?

1 Sam. 21, 6.

27. Og han sagde til dem: Sabbaten blev til for Menneffets Skyld, ikke Menneffet for Sabbatens Skyld.

28. Saa er Menneffens Søn en Herre ogsaa over Sabbaten.

3. Capitel.

Jesús helsebreder en visfen Haand, 1-6; ud-driver Dævel, 7-12; udvælger de Tolv, 13-19; bekræftes af de Skriftflogne, 20-30; kalder sine Disciple sine Nærpaarevende, 31-35.

Og han gik atter ind i Synagogen; og der var et Menneffe, som havde en visfen Haand.

Matth. 12, 9 fg. Luc. 6, 6 fg.

2. Og de toge vare paa ham, om han vilde helsebrede ham om Sabbaten, at de kunde anklage ham.

3. Og han sagde til det Menneske, som havde den visne Haand: Staa op og træd frem!

4. Og han sagde til dem: Er det tilladt om Sabbaterne at gjøre Godt, eller at gjøre Ondt? at frelse et Liv, eller at slaae ihjel? Men de taug.

5. Og han saae omkring paa dem med Brede, bedrøvet over deres Hjertes Forherdelse, og sagde til Mennesket: Ræk din Haand ud! Og han rakte den ud, og hans Haand blev karst igjen som den anden.

6. Og Phariseerne gik ud og holdt strax et Raad med de Herodianer mod ham, hvorledes de kunde omkomme ham. Matth. 22, 16.

7. Og Jesus veg hen med sine Disciple til Søen; og en stor Mængde fra Galilæa og fra Judæa fulgte ham, Joh. 6, 1.

8. og fra Jerusalem og fra Idumæa og fra hiin Side Jordan, og de, som boe omkring Tyrus og Sidon, en stor Mængde, som hørte, hvor store Gjerninger han gjorde, kom til ham.

9. Og han sagde til sine Disciple, at et lidet Skib skulde være tilrede til ham formedelst Mængden, at de ikke skulde trænge ham.

10. Thi han helbrede Mange, saa at saaa Mange, som havde Plager, trængte ind paa ham, at de kunde røre ved ham.

11. Og naar de urene Mander saae ham, faldt de ned for ham, og raabte og sagde: Du er den Guds Søn.

12. Og han truede dem meget, at de skulde ikke aabenbare, hvo han var.

13. Og han gik op paa Bjerget og kaldte til sig, hvilke han selv vilde; og de gik hertil ham.

14. Og han beklædte Tolv, at de skulde være hos ham, og at han kunde udsende dem at prædike, Matth. 10, 1 fg. Luc. 6, 13 fg. 9, 1.

15. og at have Magt til at helbrede Sygdomme og til at uddrive Dæmle.

16. Og han tillagde Simon det Navn Petrus; Joh. 1, 43.

17. og Jakobus, Zebedæi Søn, og Johannez, Jakobi Broder, og han tillagde dem Navn (af) Voanerges, det er: Torrens-Sønner;

18. og Andreas, og Philippus, og Bartholomæus, og Matthæus, og Thomas, og Jakobus, Alphæi Søn, og Thaddæus, og Simon Cananites,

19. og Judas Ischarioth, som og forraadte ham.

20. Og de kom til Huset; og Folket kom atter tilsammen, saa at de kunde end ikke (komme til at) saae Mad. c. 6, 31.

21. Og der de, som vare omkring ham, hørte det, gik de ud at holde det tilbage; thi de sagde: Det er uregjerligt.

22. Og de Skrifftfuge, som vare komne ned fra Jerusalem, sagde: Han haver Beelzebub, og ved den øverste Djævel uddriver han Djævla. Matth. 9, 34; 12, 24 fg.

23. Og han kaldte dem til sig og sagde til dem i Lignelser: Hvorledes kan Satan uddrive Satan?

24. Og dersom et Rige bliver splidagtigt mod sig selv, kan samme Rige ikke bestaae. Luc. 11, 17 fg.

25. Og dersom et Huus bliver splidagtigt mod sig selv, kan samme Huus ikke bestaae.

26. Og dersom Satan haver sat sig op imod sig selv og er bleven splidagtig, kan han ikke bestaae, men det er ude med ham.

27. Der kan jo Ingen gaae ind i den Stærkes Huus og røve hans Redskaber, uden han tilforn binder den Stærke, og da skal han plyndre hans Huus. Col. 2, 15.

28. Sandelig siger jeg eder: Alle Synder kunne forlades Menneskens Børn, og saaa Bespottelser, i hvor store Bespottelser de end tale. Luc. 12, 10.

29. Men hvo, som taler bespotteligt mod den Hellig-Mand, haver evindelig ingen Forladelse, men er skyldig til en evig Dom. —

30. Thi de sagde: Han haver en uren Mand. —

31. Da kom hans Brødre og Moder og stode udenfor, sendte til ham og lode ham kalde. Matth. 12, 46 fg. Luc. 8, 19 fg.

32. Og Folket sad omkring ham; men de sagde til ham: Sec, din Moder og dine Brødre udenfor spørge efter dig.

33. Og han svarede dem og sagde: Hvo er min Moder eller mine Brødre?

34. Og han saae trindt omkring paa dem, som sadde om ham, og sagde: Sec, min Moder og mine Brødre. Ebr. 2, 11.

35. Thi hvo, som gjør Guds Villie, denne er min Broder og min Søster og Moder.

4. Capitel.

Jesus lærer ved Lignelser om Sædemanden, 1-20, om et Liv, 21-23, om ret at høre Ordet, 24-25, om Sæden, 26-29, om et Senebstorn, og andre Lignelser, 30-34; stiller Stormen, 35-41.

Og han begyndte atter at lære ved Søen, og meget Folk forsamledes til ham, saa at han maatte træde ind i Skibet og

sidde paa Søen; og alt Folket var paa Landet ved Søen.

Matth. 13, 1 fg.

2. Og han lærte dem meget ved Vignelfer og sagde til dem i sin Underviisning:

3. Hører til! See, en Sædemand gif ud at saae.

Luc. 8, 5 fg.

4. Og det skede, idet han saae, at Noget faldt ved Veien, og Himmelsens Fugle kom og aade det op.

5. Men Noget faldt paa Steengrund, hvor det ikke havde megen Jord; og det voxte snart op, fordi det ikke havde dyb Jord.

6. Men der Solen gif op, blev det forbrændt, og efterdi det ikke havde Rod, visnede det.

7. Og Noget faldt iblandt Torne; og Tornene voxte op og kvalte det, og det bar ikke Frugt.

8. Og Noget faldt i god Jord, og bar Frugt, som voxte og blev stor; og Noget bar tredive Fold, og Noget tredsindsthye Fold, og Noget hundrede Fold.

9. Og han sagde til dem: Hvo, som haver Nøen at høre med, han høre!

10. Men der han var alene, spurgte de, som vare omkring ham, tilligemed de Tolv, ham om denne Vignelse.

11. Og han sagde til dem: Det er eder givet at vide Guds Riges Hemmelighed, men for dem, som ere udenfor, bliver det altsammen ved Vignelfer,

12. at de seende skulle see og ikke øide, og hørende høre og ikke forstaae, saa at de ikke skulle omvende sig, og Synderne maatte forlades dem.

13. Og han sagde til dem: Forstaae I ikke denne Vignelse, hvorledes ville I da forstaae alle Vignelser?

14. Den, som saaer, saaer Ordet.

15. Men de ved Veien ere de, hvor Ordet bliver saaet, og naar de have hørt det, kommer strax Satan og tager Ordet bort, som var saaet i deres Hjerter.

16. Og ligeledes de, som ere saae paa Steengrund, ere de, som, naar de have hørt Ordet, annamme det strax med Glæde,

17. og have ingen Rod i sig, men blive ved til en Tid; naar siden Trængsel eller Forfølgelse steer for Ordets Skyld, forarges de strax.

18. Og de, som ere saae iblandt Torne, ere de, som høre Ordet;

19. og denne Verdens Bekymringer og Rigdommens Forførelse og indbrydende

Begjærligheder til de andre Ting qvæle Ordet, og det bliver uden Frugt.

Matth. 19, 22.

20. Og de, som ere saae i god Jord, ere de, som høre Ordet og annamme det og bære Frugt, Endeel tredive Fold, og Endeel tredsindsthye Fold, og Endeel hundrede Fold.

21. Og han sagde til dem: Kommer Njet ind, for at det skal sættes under Skjæpven eller under Vænten? mon ikke, for at det skal skal sættes paa Njhestagen?

Matth. 5, 15. Luc. 8, 16 fg.

22. Thi Ntet er skjult, som jo skal aabenbares, ei heller er der sket Noget, (for at blive) lønligt, men for at det skal komme til Njet.

Matth. 10, 26. Luc. 12, 2.

23. Derjom Nogen haver Nren at høre med, han høre!

24. Og han sagde til dem: Ncter paa, hvad I høre; med hvad Maade I maale, skal eder maales, og eder, som høre, skal der gives end mere.

Matth. 7, 2. Luc. 6, 38. Rom. 2, 1.

25. Thi hvo, som haver, ham skal gives, og hvo, som ikke haver, fra ham skal tages ogsaa det, han haver.

Matth. 13, 12.

26. Og han sagde: Guds Rige haver sig saaledes, som naar et Menneske kaster Sæd i Jorden,

27. og han sover og han staaer op, Nat og Dag; og Sæden voxer og bliver høi, saa at han ikke veed (hvordan).

28. Thi Jorden bærer Frugt af sig selv, først Græs, derefter N, derefter fuldkomment Korn i Nret.

29. Men naar Frugten bliver fuldkommen, stikker han strax Seglen hen; thi Nsten er forhaanden.

30. Og han sagde: Hvormed ville vi ligne Guds Rige? eller med hvad Vignelse ville vi ligne det?

31. (Det er) ligesom et Senepskorn, hvilket, naar det saaes i Jorden, er mindre end al anden Sæd paa Jorden.

Matth. 13, 31. 32. Luc. 13, 19.

32. Og naar det er saaet, voxer det op og bliver større end alle Madurter og saaer store Grene, saa at Himmelsens Fugle kunne gjøre Rede under Skyggen deraf.

33. Og han taledes Ordet til dem ved mange saadanne Vignelser, efterjom de kunde fatte det.

Matth. 13, 33-34.

34. Men uden Vignelse taledes han ikke til dem; men i Genrum udlagde han det altsammen for sine Disciple.

35. Og den samme Dag, der det var blevet Aften, sagde han til dem: Fader os fare over til hiin Side.

36. Og de lode Folket gaae og toge ham med, som han var, i Skibet; men der vare og andre Skibe med ham.

Matth. 8, 23 fg. Luc. 8, 22 fg.

37. Og der kom en stærk Hvirvelvind; men den kastede Bølgerne ind i Skibet, saa at det allerede fyldtes.

38. Og han var bag i Skibet og sov paa en Hovedpude; og de vakte ham op og sagde til ham: Mester, bekmrer du dig ikke om, at vi forgaae?

39. Og han stod op, og truede Veiret og sagde til Søen: Ti! vær stille! og Veiret stillede, og det blev ganske blifstille.

40. Og han sagde til dem: Hvi ere I saa frygtagtige? hvorledes have I ikke Tro?

c. 11, 22.

41. Og de frygtede saare og sagde til hverandre: Hvo er da denne, at baade Veiret og Søen ere ham lydige?

5. Capitel.

Jesús uddriver Djævlé og lader dem fare i Svinene, 1-20, helbreder den blodsjottige Qvinde og opvækker Jairi Datter, 21-43.

Og de kom paa hiin Side Søen til de Gadareners Egn.

Matth. 8, 28 fg. Luc. 8, 26 fg.

2. Og der han traadte ud af Skibet, mødte ham strax et Menneske, (som kom) ud af de Dødes Grave, og som havde en uren Aand.

3. Han havde Bosig i Gravene, og Ingen kunde binde ham, end ikke med Lænker.

4. Thi han havde ofte været bunden med Bøier og Lænker, og Lænkerne vare blevne lønderrykkede af ham, og Bøierne sonderflidte, og Ingen kunde tæmme ham.

5. Og han var altid Nat og Dag paa Bjergene og i Gravene, raabte og slog sig selv med Stene.

6. Men der han saae Jesus langt borte, løb han (hen) og tilbad ham.

c. 3, 11.

7. Og han raabte med høi Røst og sagde: Hvad haver jeg med dig at gjøre, Jesus, den allerhøieste Guds Søn? Jeg besværges dig ved Gud, at du ikke piner mig.

c. 1, 21.

8. — Thi han sagde til ham: Far ud, du urene Aand, af dette Menneske! —

9. Og han adspurgte ham: Hvad er dit Navn? og han svarede og sagde: Legion er mit Navn; thi vi ere mange.

10. Og han bad ham meget, at han ikke skulde drive dem ud af Landet.

11. Men der var sammesteds ved Bjerget en stor Hjord Sviin, som der søgte Føde.

12. Og alle de Djævlé bade ham og sagde: Send os til Svinene, at vi maae fare ind i dem.

13. Og Jesus tilstedede dem det strax. Og de urene Aander fore ud, og fore ind i Svinene; og Hjorden styrte sig ned af Bakken i Søen, — men de vare henved to tusinde — og de druknede i Søen.

14. Men Svinehyrderne flyede og kundgjorde det i Staden og paa Landet; og de gik ud at see, hvad det var, som var skeet.

15. Og de kom til Jesus og saae den, som havde været besat, at han sad og var paaklædt og var ved Sands, nemlig den, som havde havt den Legion; og de foræredes.

v. 9.

16. Men de, som havde seet det, fortalte dem, hvorledes det var gaaet den Besatte, og om Svinene.

17. Og de begyndte at bede ham, at han vilde drage bort fra deres Egn.

Ap. 9, 16, 39.

18. Og der han traadte ind i Skibet, bad den, som havde været besat, ham, at han maatte være hos ham.

19. Men Jesus tilstedede ham det ikke, men sagde til ham: Gak hen i dit Hjem til Dine, og forkynd dem, hvor store Ting Herren haver gjort dig, og at han haver forbarmet sig over dig.

20. Og han gik bort og begyndte at udraabe i Decapolis, hvor store Ting Jesus havde gjort imod ham; og de forundrede sig alle.

21. Og der Jesus igjen var faret i Skibet til hiin Side, forsamledes meget Folk til ham; og han var ved Søen.

22. Og see, der kom En af Synagogen Forstanderne, ved Navn Jairus; og der han saae ham, faldt han ned for hans Fødder.

Matth. 9, 18 fg. Luc. 8, 41 fg.

23. Og han bad ham meget og sagde: Min lille Datter er paa sit Yderste; o! at du vilde komme og lægge Hænderne paa hende, at hun kan frelses! da skal hun leve.

24. Og han gik bort med ham, og meget Folk fulgte ham, og de trængte ham.

25. Og der var en Qvinde, som havde havt Blodflod tolv Aar.

26. Og hun havde lidt meget af mange Læger, og havde tilsat alt det, hun havde,

og hun var ikke bleven hjulpen, men det var blevet alt værre med hende.

27. Der hun hørte om Jesu, kom hun iblandt Folket bag til og rørte ved hans Klædebon.

Matth. 11, 36. Luc. 6, 19.

28. Thi hun sagde: Om jeg ikkun kan røre ved hans Klæder, da bliver jeg frelst.

29. Og strax tørredes hendes Blods Rilde, og hun fornam i Legemet, at hun var bleven helbredet fra Plagen.

30. Og Jesus fornam strax paa sig selv den Kraft, som udgik af ham, og vendte sig om iblandt Folket og sagde: Hvo haver rørt ved mine Klæder?

31. Og hans Disciple sagde til ham: Du seer, at Folket trænger dig, og du siger: Hvo rørte ved mig?

32. Og han saae sig om, for at see hende, som havde gjort dette.

33. Men Qvinden frygtede og bævede, da hun vidste, hvad hende var skeet, og kom, og faldt ned for ham og sagde ham al Sandheden.

34. Men han sagde til hende: Datter! din Tro haver frelst dig; gaa bort med Fred, og vær helbredet fra din Plage!

35. Der han endnu talede, kom Nogle fra Synagoge-Forstanderens (Huus) og sagde: Din Datter er død, hvi umager du Mesteren længere?

36. Men Jesus hørte strax det, som blev sagt, og han sagde til Synagoge-Forstanderen: Frygt ikke, tro ikkun.

37. Og han tilstedede Ingen at følge med sig, uden Petrus og Jakobus og Johannes, Jakobi Broder.

38. Og han kom i Synagoge-Forstanderens Huus og saae Vulder og dem, som græd og hylede meget.

39. Og han gik ind og sagde til dem: Hvi larne I og græde? Barnet er ikke dødt, men sover.

Job. 11, 11.

40. Og de beloe ham; men han drev dem alle ud, og tog Barnets Fader og Moder med sig, og dem, som vare med ham, og gik ind, hvor Barnet laae.

41. Og han tog Barnet ved Haanden og sagde til det: Talitha kumi! som oversat er: Pige, — jeg siger dig — staa op!

Luc. 7, 14.

42. Og Pigen stod strax op og gik omkring, thi hun var tolv Aar gammel. Og de forfærdedes overmaade.

43. Og han bød dem meget, at Ingen

skulde saae dette at vide; og han sagde, at de skulde give hende at æde.

6. Capitel.

Jesus foragtes i Nazareth, 1-6; udsender de Tolv, 7-13. Herodes mener, han var Johannes, hvem han havde ladet halsbugge, 14-29. Jesus lærer, og bespijer 5000 Mænd, 30-44, bebrer, gaaer paa Havet, helbreder Mange, 45-56.

Og han gik ud derfra og kom til sit Fædreland; og hans Disciple fulgte ham.

Matth. 13, 54 fg. Luc. 4, 16 fg.

2. Og der Sabbaten kom, begyndte han at lære i Synagogen; og Mange, som hørte det, forundrede sig saare og sagde: Hvorfra haver denne Saadant? og hvad er det for en Viisdom, som ham er given, at ogsaa saadanne kraftige Gjerninger skee ved hans Hænder?

3. Er denne ikke den Tømmermand, Maria Søn, men Jakobs og Jose og Judæ og Simons Broder? ere ikke og hans Søstre her hos os? Og de forargedes over ham.

Job. 6, 42.

4. Men Jesus sagde til dem: En Prophet er ikke foragtet uden i sit Fædreland og iblandt sine Slægtninge og i sit Huus.

Job. 4, 44.

5. Og han kunde der slet ingen kraftig Gjerning gjøre, undtagen at han lagde Hænderne paa nogle faa Syge og helbredede dem.

6. Og han forundrede sig over deres Vantro, og gik omkring i Byerne og lærte.

Matth. 9, 35. Luc. 13, 22.

7. Og han fremkaldte de Tolv og begyndte at udsende dem, To og To, og gav dem Magt over de urene Aander.

c. 3, 13 fg. Matth. 10, 1 fg.

8. Og han bød dem, at de skulde Intet tage med til Reisen, uden alene en Stav; ei Taske, ei Brød, ei Penninge i Bæltet; 9. men have anbudne Saaler paa, og ikke isøre sig to Rjortler.

10. Og han sagde til dem: Hvor I gaae ind i et Huus, bliver der, indtil I reise derfra (Stedet).

11. Og dersom Nogle ikke annamme eder og ei høre eder, da, naar I gaae ud fra dem, afstyrtet Støvet, som er under eders Fødder, dem til et Vidnesbyrd. Sandelig siger jeg eder: Det skal gaae Sodoma og Gomorra taaleligere paa Dommens Dag end den Stad.

Mat. 23, 31; 18, 6.

12. Og de gik ud og prædikede, at man skulde omvende sig.

13. Og de dreve mange Djævl ud, og salvede mange Syge med Olie og helbredede dem.

Mat. 5, 14.

14. Og Kong Herodes hørte det, — thi (Jesu) Navn var blevet bekendt — og han sagde: Johannes den Døber er opreist fra de Døde, og derfor tee sig de kraftige Gjerninger i ham.

Matth. 14, 1 fg. Luc. 9, 7 fg.

15. Andre sagde: Han er Elias; men Andre sagde: Han er en Prophet, eller som en af Profeterne.

Matth. 16, 14.

16. Men der Herodes hørte det, sagde han: Den Johannes, som jeg haver ladet halskhugge, ham er det; han er opreist fra de Døde.

17. Thi Herodes havde udsendt Rogle, og grebet Johannes og bundet ham i Fængsel for Herodias, sin Broders Philippi Hustrues, Skjld; thi han havde taget hende tilægte.

Luc. 3, 19. 20.

18. Thi Johannes sagde til Herodes: Det er dig ikke tilladt at have din Broders Hustru.

19. Men Herodias efterstræbte ham og vilde slaaet ham ihjel, og kunde ikke.

20. Thi Herodes frygtede for Johannes, fordi han vidste, at han var en retfærdig og hellig Mand, og han holdt ham i Agt, og naar han havde hørt ham, gjorde han meget deraf og hørte ham gjerne.

Matth. 21, 26.

21. Og da der kom en beleilig Dag, der Herodes gjorde sine Store og de øverste Hovedsmænd og de Ypperste i Galilæa et Gjæstebud paa sin Fødselsdag,

22. og Herodias Datter kom ind, og dansede og behagede Herodes og dem, som sadde med tilbords, sagde Kongen til Pigen: Bed mig om, hvad du vil, saa vil jeg give dig det.

23. Og han sværte hende: Hvad du beder om, vil jeg give dig, indtil Halvdelen af mit Rige.

24. Men hun gif ud og sagde til sin Moder: Hvad skal jeg bede om? Men hun sagde: Johannis den Døbers Hoved.

25. Og hun gif strax hastelig ind til Kongen, bad og sagde: Jeg vil, at du skal strax give mig paa et Fod Johannis den Døbers Hoved.

26. Og Kongen blev bedrøvet; dog for Edernes Skjld og for deres Skjld, som sadde med tilbords, vilde han ikke afvise hende.

27. Og Kongen sendte strax En af Vagten hen og besøel at hente hans Hoved.

28. Denne gif da hen og halskhuggede ham i Fængslet, og han bar hans Hoved frem paa et Fod og gav Pigen det, og Pigen gav sin Moder det.

29. Og der hans Disciple hørte det, kom de og toge hans Legeme op og lagde det i en Grav.

30. Og Apostlerne forsamledes til Jerusalem og forkyndte ham alle Ting, baade hvad de havde gjort og hvad de havde lært.

31. Og han sagde til dem: Kommer nu I (med) affides til et øde Sted og hvilere lidet; thi de vare mange, som gif til og fra, og de havde end ikke beleilig Tid til at æde.

32. Og de føre bort til et øde Sted i et Skib for dem selv.

Matth. 14, 13 fg. Luc. 9, 10 fg. Joh. 6, 1 fg.

33. Og Folket saae dem fare bort, og Mange kjendte ham; og de løb derhen tilføds fra alle Stæderne, og kom førend de, og kom til ham.

34. Og Jesus gif ud (af Skibet) og saae meget Folk, og han ynkedes inderligen over dem, thi de vare som Faar, der have ingen Hyrde; og han begyndte at lære dem meget.

Matth. 9, 36.

35. Og der Dagen var nu fast forløben, gif hans Disciple til ham og sagde: Det er et øde Sted, og Dagen er nu fast forløben.

36. Lad dem fare, at de kunne gaar hen i de omliggende Gaarde og Landsbyer, at kjøbe sig selv Brød, thi de have Intet at æde.

37. Men han svarede og sagde til dem: Giver I dem at æde. Og de sagde til ham: Skulle vi gaar bort og kjøbe Brød for to hundrede Penninge og give dem at æde?

38. Men han sagde til dem: Hvor mange Brød have I? gaar bort og seer. Og der de havde efterseet det, sagde de: Fem, og to Fiske.

39. Og han bød dem at lade dem alle sætte sig ned i adskillige Hobe, som tilbords, paa det grønne Græs.

40. Og de satte sig ned, Hob ved Hob, i somme Hundrede, og i somme Halvtredstindsthye.

41. Og han tog de fem Brød og de to Fiske, saar op til Himmelen og velsignede (dem); og han brød Brødene og gav sine Disciple dem, at de skulde lægge (dem) for Folket; og de to Fiske stiftede han iblandt dem alle.

42. Og de aade alle og bleve mettede.

43. Og de opsamlende tolv Kurve fulde af (Brød-)Stykker, og af Fiske.

44. Og de, som aade Brødene, vare henved fem tusinde Mænd.

45. Og han nødte sine Disciple strax til at gaae ind i Skibet og fare forud hen til hiin Side til Bethsaida, imedens han lod Folket fare.

Matth. 14, 22 fg. Joh. 6, 15 fg.

46. Og der han havde taget Afsked fra dem, gif han op paa Bjerget for at bede.

47. Og der det var blevet Aften, var Skibet midt paa Søen, og han alene paa Landet.

48. Og han saae, at de lede Nød, idet de roede, thi Vinden var dem imod; og ved den fjerde Nattevagt kom han til dem vandrede paa Søen, og han vilde gaaet dem forbi.

49. Men der de saae ham vandre paa Søen, meente de, at det var et Spøgelse, og de raabte.

50. — Thi de saae ham alle og bleve forfækkede. — Og han talde strax med dem og sagde til dem: Værer frimodige! det er mig; frygter ikke.

51. Og han traadte ind i Skibet til dem, og Vinden stillede; og de forfærbedes overmaade meget ved sig selv og forundrede sig.

c. 4, 39.

52. Thi de havde ikke faaet Forstand af det, som var skeet med Brødene, thi deres Hjerte var forhærdet.

53. Og der de vare farne over, kom de til det Land Genesareth og lagde til Land.

54. Og der de traadte ud af Skibet, kjendte man ham strax,

55. og løb om i den ganske omliggende Egn og begyndte at føre dem, som havde ondt, omkring paa Sengene (derhen), hvor de hørte, at han var.

56. Og hvor han gif ind i Byer eller Stæder eller Landsbyer, lagde de de Syge paa Torvene og bade ham, at de maatte ifkun røre ved Sønnen paa hans Klædebon; og alle de, som rørte ved ham, bleve helbrede.

c. 5, 27. 28.

7. Capitel.

Jesus taler om, hvad der gjør Menneftet ureent, og læser Pharisæernes Hyleri, 1-23, henhører den cananéiske Kvinde, 24-30, helbreder en Døv, 31-37.

Og Pharisæerne og Nogle af de Skriftkloge, som vare komne fra Jerusalem, forsamledes til ham.

Matth. 15, 1 fg. Luc. 11, 37 fg.

2. Og der de saae Nogle af hans Disciple æde Brød med almindelige, det er, med utoede Hænder, laastede de det.

3. — Thi Pharisæerne og alle Tøderne æde ikke, uden ofte at toe Hænderne, saasom de holde de Gamles Anordninger;

4. og (hvad der kommer) fra Torvet, æde de ikke, uden at toe det, og der ere mange andre Ting, som de have vedtaget at holde, med at toe Vægere og Kruus og Kobberkar og Bænke. —

5. Derefter spurgte Pharisæerne og de Skriftkloge ham ad: Hvi vandre ikke dine Disciple efter de Gamles Anordning, men æde Brød med utoede Hænder?

6. Men han svarede og sagde til dem: Esaias haver spaaet ret om eder, I Dienstalke! som skrevet er: Dette Folk ærer mig med Læberne, men deres Hjerte er langt fra mig.

Es. 29, 13.

7. Men de dyrkte mig forgjæves, idet de lære saadanne Værdomme, som ere Menneftens Bud.

Col. 2, 18-23.

8. Thi I forlade Guds Bud og holde Mennefters Anordning med at toe Kruus og Vægere; og I gjøre mange andre saadanne Ting.

Matth. 23, 14-26.

9. Og han sagde til dem: Smukt aflægge I Guds Bud, paa det I kunne holde eders Anordning.

10. Thi Moses haver sagt: Der din Fader og din Moder; og: Hvo, som bander Fader eller Moder, skal vissefælig dø.

2 Mos. 20, 12: 21, 17.

11. Men I sige: Naar Nogen siger til Fader eller Moder: Det, som du af mig skulde være hjulpen med, (er en) Corban, det er, en Gave (til Templet),

12. saa tilstede I ham ikke ydermere at gjøre sin Fader eller sin Moder nogen (Hjælp).

13. Og I gjøre Guds Ord til Intet formedelst eders Anordning, som I have paalagt, og I gjøre mange saadanne lignende Ting.

1 Tim. 4, 3.

14. Og han kaldte alt Folket til sig og sagde til dem: Hører mig Alle og forstaar.

15. Der er Intet udenfor Menneftet, som kommer ind i ham, som kan gjøre ham uren; men de Ting, som gaar ud af ham, de ere de, som gjøre Menneftet ureent.

3p. G. 10, 15. Rom. 14, 11, 17. 20. Tit. 1, 15.

16. Derjom Nogen haver Øren at høre med, han høre!

17. Og der han var indgangen i Huset fra Folket, spurgte hans Disciple ham om denne Vignelse.

18. Og han sagde til dem: Ere og I saa uforstandige? forstaae I ikke, at alt det, som udenfra kommer ind i Mennesket, det kan ikke gjøre ham ureen?

19. Thi det kommer ikke ind i hans Hjerte, men i Bugen, og gaar ud ved den naturlige Gang, som udrenser al Mad.

20. Men han sagde: Hvad som udgaar af Mennesket, det gjør Mennesket ureent.

21. Thi indvortes af Menneskenes Hjerte udgaar onde Tanker, Hor, Skjorlevnet, Mord,

22. Tyverier, Gjerrighed, Ondskab, Svig, Uterlighed, et ondt Nie, Gudsbespottelse, Forhad, Uforstandighed.

23. Alle disse onde Ting udgaar indvortes fra og gjøre Mennesket ureent.

24. Og han stod op og gik derfra til Thyri og Sidons Grændser, og gik ind i et Huus og vilde Ingen lade vide det; og det kunde dog ikke blive skjult.

Matth. 15, 21 fg.

25. Thi en Kvinde, som havde hørt om ham, (og) hvis lille Datter havde en uren Aand, kom og faldt ned for hans Fødder.

26. — Men hun var en græsk Kvinde, af Slægt Syrophœnicist, — og hun bad ham, at han vilde uddrive Djævelen af hendes Datter.

27. Men Jesus sagde til hende: Vad først Børnene mættes, thi det er ikke smukt at tage Børnenes Brød og kaste det for de smaae Hunde.

28. Men hun svarede og sagde til ham: Jo, Herre! thi og de smaae Hunde æde under Bordet af Børnenes Smuler.

29. Og han sagde til hende: For dette Ords Skyld gik bort; Djævelen er udfaren af din Datter.

30. Og hun gik bort til sit Huus og fandt, at Djævelen var udfaren, og Datteren kastet paa Sengen.

31. Og der han gik ud igjen fra Thyri og Sidons Egne, kom han til den galilæiske Sø, midt igjennem Decapolis Egne.

32. Og de førte en Døv til ham, som besværlig kunde tale; og de bade ham, at han vilde lægge Haanden paa ham.

Matth. 9, 32. 33. Luc. 11, 14.

33. Og han tog ham i Centrum fra Folket og lagde sine Fingre i hans Øren, og spyttede og rørte ved hans Tunge,

c. 8, 23. Joh. 9, 6.

34. og saae op til Himmelen, sukkede og sagde til ham: Ephphata! det er, oplad dig!

Joh. 11, 41; 17, 1.

35. Og strax aabnedes hans Øren, og hans Tunges Baand løsnedes, og han talte reent.

36. Og han bød dem, at de skulde Ingen sige det; men jo mere han bød dem, des mere kundgjorde de det. c. 5, 43. Matth. 8, 4; 9, 30.

37. Og de forundrede sig overmaade og sagde: Han haver gjort alle Ting vel; baade gjør han, at de Døve høre, og at de Maaltøse tale.

8. Capitel.

Jesus bespiser 4000 Mænd, 1-9; vil intet Tegn fra Himmelen give, 10-13; advarer for Pharisæernes Smurbeig, 14-21; helbreder en Blind, 22-26. Petrus besjender, at Jesus er Guds Søn, 27-30. Jesus taler om sin Lidelse, om Selvsjornegtselse, og om sin Tilkommelse, 31-38. Cap. 9, 1.

I de samme Dage, da der var saare meget Folk, og de havde Intet at æde, kaldte Jesus sine Disciple til sig og sagde til dem:

Matth. 15, 32 fg.

2. Mig yntes inderligen over Folket; thi de have nu tøvet hos mig i tre Dage og have Intet at æde.

3. Og dersom jeg lader dem fare fastende hjem, maatte de forsmægte paa Veien; thi Mogle af dem ere komne langt fra.

4. Og hans Disciple svarede ham: Hvorfra skulde Noget kunne mætte disse med Brød her i Ørken?

5. Og han spurgte dem ad: Hvormange Brød have I? Men de sagde: Syv.

6. Og han bød Folket sætte sig ned paa Jorden, og tog de syv Brød, takkede, brød dem og gav sine Disciple dem, at de skulde lægge dem for dem; og de lagde dem for Folket.

c. 6, 41.

7. Og de havde faa smaa Fiske; og han velsignede (dem) og bød, at ogsaa de skulde lægges for.

8. Men de aade og bleve mætte, og tog af de levnede Stykker op syv Kurve.

9. Men de vare henved fire Tusinde, som havde ædet; og han lod dem fare.

10. Og strax traadte han i Skibet med sine Disciple og kom til Dalmanuthæ Egne.

Matth. 15, 39; 16, 1 fg.

11. Og Pharisæerne gik ud, og begyndte at twistes med ham og begjærede af ham et Tegn fra Himmelen, for at friste ham.

Joh. 6, 30.

12. Og han fuffede dybt i fin Aand og fagde: Hvi søger denne Slægt Tegn? Sandelig siger jeg eder, at intet Tegn ſkal gives denne Slægt.

13. Og han lod dem fare, og traadte i Skibet igjen og foer til hiin Side.

14. Og de havde glemt at tage Brød med, og havde ikke mere end eet Brød med ſig i Skibet.

Matth. 16, 5 fg.

15. Og han bød dem og fagde: Seer til, tager eder vare for Phariſæernes Smurdeig og Herodis Smurdeig.

Luc. 12, 1.

16. Og de beſpurgte ſig indbyrdes og fagde: (Dette ſiger han) fordi vi ikke have Brød.

17. Og da Jeſus fornam det, fagde han til dem: Hvi beſpørge I eder derom, at I ikke have Brød? befinde I eder ikke endnu, og forſtaaer I ei heller? have I endnu eders forhærdede Hjerte?

c. 6, 52.

18. Have I Dine og ſee ikke? og have I Øren og høre ikke? og komme I ikke ihu?

19. Da jeg brød fem Brød til fem Tuſinde, hvor mange Kurve fulde af (levnede) Stykker toge I da op? De fagde til ham: Tolv.

c. 6, 43. 44.

20. Men da (jeg brød) de ſyv til de fire Tuſinde, hvormange Kurve fulde af (levnede) Stykker toge I da op? Men de fagde: Syv.

v. 8. 9.

21. Og han fagde til dem: Hvorledes forſtaaer I da ikke?

22. Og han kom til Bethſaida; og de førte en Blind til ham og bade ham, at han vilde røre ved ham.

23. Og han tog den Blinde ved Haanden og ledede ham hen udenfor Byen, ſpyttede i hans Dine, lagde Hænderne paa ham og ſpurgte ham, om han ſaae Noget. c. 7, 32. 33.

24. Og han ſaae op og fagde: Jeg ſeer Menneſter gaaende omkring, ligesom (jeg ſaae) Træer.

25. Derefter lagde han atter Hænderne paa hans Dine og gjorde, at han fik Synet igjen; og han blev helbredet og ſaae Alle klarlig.

26. Og han ſendte ham til hans Huns og fagde: Du ſkal hverken gaae ind i Byen, ei heller ſige Nogen det i Byen.

c. 7, 36.

27. Og Jeſus og hans Diſciple gik ud til de Byer ved Cæſarea Philippi; og paa Veien ſpurgte han ſine Diſciple og fagde til dem: Hvem ſige Menneſtene, at jeg er?

Matth. 16, 13 fg. Luc. 9, 18 fg.

28. Men de ſvarede: Nogle ſige: (Du er)

Johannes den Døber, og Andre Elias, men Andre en af Propheterne. Matth. 14, 2.

29. Og han fagde til dem: Men I, hvem ſige I, at jeg er? Da ſvarede Peder og fagde til ham: Du er Chriſtus.

30. 6. 69.

30. Og han bød dem ſtrengeligen, at de ei ſkulde ſige Nogen dette om ham.

31. Og han begyndte at lære dem, at Menneſtens Søn ſkulde lide meget og forſkydes af de Ældſte og Øpperſtepræſterne og de Skriftfloger, og ihjelſlaaes og opſtaaer efter tre Dage.

c. 9, 31; 10, 33.

32. Og han fagde dette reent ud. Og Peder tog ham til ſig og begyndte at irrefætte ham.

33. Men han vendte ſig og ſaae paa ſine Diſciple, og irettesatte Peder og fagde: Vig bag mig, Satan! thi du ſandſer ikke, hvad Guds er, men hvad Menneſtens er.

34. Og han kaldte Folket til ſig tillige med ſine Diſciple og fagde til dem: Hvo, ſom vil komme efter mig, han ſkal fornegte ſig ſelv, og tage ſit Kors op og følge mig.

Matth. 10, 37-39; 16, 24 fg.

35. Thi hvo, ſom vil frelſe ſit Liv, ſkal miſte det, men hvo, ſom miſter ſit Liv for min og Evangelii Skyld, han ſkal frelſe det.

30. 12, 25.

36. Thi hvad kan det gavne et Menneſte, om han vandt den ganſke Verden og tog Skade paa ſin Sjæl?

37. Eller hvad kan et Menneſte give til Bederlag for ſin Sjæl?

38. Thi hvo, ſom ſtammer ſig ved mig og mine Ord iblandt denne utro og ſyndige Slægt, ved han ſkal og Menneſtens Søn ſtamme ſig, naar han kommer i ſin Faders Hertlighed med de hellige Engle.

Matth. 10, 32. 1 Cor. 1, 17 fg. 2 Tim. 2, 12. 1 Joh. 2, 23.

Cap. 9, 1. Og han fagde til dem: Sandelig ſiger jeg eder: Der ere Nogle af dem, ſom her ſtaaer, ſom ingenlunde ſkulde ſmage Døden, førend de ſee Guds Rige at være kommet med Kraft.

9. Capitel.

Jeſus forklæres, 2-10; taler om Elias, 11-13; helbreder den Maanedſyge, 14-29; taler om ſin Fides, 30-32, om hvo der er den Størſte, 33-37; vil ei, at man ſkulde forbyde at drive Djævl ud i hans Navn, 38-41; abværrer med Jerargeliſe, 42-50.

2. Og ſex Dage derefter tog Jeſus Petrus og Jakobus og Johannes til ſig, og førte dem alene afſides op paa et høit Bjerg; og han blev forvandlet for deres Dine.

Matth. 17, 1 fg. Luc. 9, 28 fg.

3. Og hans Klæder bleve skinnende, meget hvide, som sne, saa at ingen Blegger paa Jorden kan gjøre dem saa hvide.

Matth. 28, 3.

4. Og Elias og Moses bleve seede af dem, og de talede med Jesu.

5. Og Peder svarede og sagde til Jesum: Rabbi! her er os godt at være, og vi vilde gjøre tre Boliger, dig een, og Moses een, og Elias een.

6. Thi han vidste ikke, hvad han talede; thi de vare heel forfærdede.

7. Og en Sky kom, som overfyldte dem, og en Røst kom af Skyen, som sagde: Denne er min Søn, den Elskelige, hører ham!

Matth. 3, 17.

8. Og strax, der de saae sig omkring, saae de Ingen mere, men Jesum alene hos dem.

9. Men der de gik ned af Bjerget, bød han dem, at de ikke skulde fortælle Nogen, hvad de havde seet, førend Menneffens Søn var opstanden fra de Døde.

10. Og de holdt det Ord hos sig (selv), og bespurgt sig med hverandre, hvad det er, at opstaae fra de Døde.

11. Og de spurgt ham og sagde: De Skriftflogge sige jo, at Elias bør tilførn at komme?

12. Men han svarede og sagde til dem: Elias skal vel komme først og stikke alle Ting tilrette; og (det skal stee), som det er skrevet om Menneffens Søn, at han skal lide meget og foragtes.

13. Men jeg siger eder, at baade er Elias kommen, og (at) de gjorde ved ham, hvad de vilde; efter som der er skrevet om ham.

Matth. 11, 14. Luc. 1, 17.

14. Og da han kom til Disciplene, saae han meget Folk omkring dem, og de Skriftflogge, som twistede med dem.

Matth. 17, 14 fg. Luc. 9, 37 fg.

15. Og strax, der alt Folket saae ham, betoges de af Frygt, og de løb til og hiliede ham.

16. Og han spurgt de Skriftflogge: Hvad vidste I om med hverandre?

17. Og En af Folket svarede og sagde: Mester, jeg haver ført min Søn til dig; han haver en maalløs Aand.

18. Og naar som helst den griber ham, lider den ham, og han fraader og skjæler med sine Tænder, og visner hen; og jeg aber talet til dine Disciple om, at de skulde uddrive den, og de kunde ikke.

19. Men han svarede dem og sagde: Du vantro Slægt! hvor længe skal jeg være hos eder? hvor længe skal jeg taale eder? Bringer ham til mig.

20. Og de ledte ham frem til ham; og der han saae ham, sled Aanden ham strax, og han faldt paa Jorden, væltede sig og fraadede.

c. 1, 26.

21. Og han spurgt hans Fader: Hvor længe er det, at dette vederfares ham? Men han sagde: Fra Barndom af;

22. og den haver ofte kastet ham baade i Ild og Vand, at den kunde omkomme ham; men formaaer du Noget, da forbarm dig over os og hjælp os.

23. Men Jesus sagde til ham: Ja, der som du kan troe; alle Ting ere den mulige, som troer.

Luc. 17, 6.

24. Og strax raabte Barnets Fader grædende og sagde: Jeg troer, Herre! hjælp min Vantro.

25. Men der Jesus saae, at Folket løb til, truede han den urene Aand og sagde til den: Du maalløse og døde Aand! jeg byder dig, far ud af ham, og at du farer ikke herefter ind i ham.

26. Da skreg den og sled ham saare og foer ud; og han blev ligesom død, saa at Mange sagde: Han er død.

27. Men Jesus tog ham fat ved Haanden og reiste ham op; og han stod op.

28. Og der han var gangen ind i et Huus, spurgt hans Disciple ham i Geurum: Hvi kunde vi ikke uddrive den?

29. Og han sagde til dem: Dette Slags kan ikke (bringes til at) fare ud ved Noget, uden ved Bøn og Faste.

30. Og da de gik ud derfra, vandrede de igjennem Galilæa; og han vilde ikke, at Nogen skulde vide det.

31. Thi han lærte sine Disciple og sagde til dem: Menneffens Søn skal overantvordes i Menneffenes Hænder, og de skulle ihjelslaae ham; og naar han er ihjelslagen, skal han opstaae paa den tredie Dag.

Matth. 16, 21; 17, 22. Marc. 8, 31. Luc. 9, 44; 24, 7.

32. Men de forstode ikke det Ord, og frygtede for at spørge ham.

Luc. 18, 34.

33. Og han kom til Capernaum; og der han var i Huset, spurgt han dem: Hvad bespurgt I eder indbyrdes om paa Veien?

Matth. 18, 1 fg.

34. Men de taug; thi de havde bespurgt sig med hverandre paa Veien, hvilken (der skulde være) den Største.

Luc. 9, 46; 22, 24.

35. Og han satte sig, og kaldte de Tolv og sagde til dem: Dersom Noget vil være den Første, han skal være den Sidste iblandt Alle, og Alles Tjener.

Matth. 20, 26. Marc. 10, 43.

36. Og han tog et lidet Barn og stillede det midt iblandt dem, og tog det i Favn og sagde til dem:

37. Hvo, som annammer eet af saadanne smaae Børn i mit Navn, annammer mig; og hvo mig annammer, annammer ikke mig, men den, som mig udsender.

Matth. 18, 5. Luc. 9, 48.

38. Men Johannes svarede ham og sagde: Mester! vi faae En, der ikke følger os, som drev Djævel ud i dit Navn; og vi forbede ham det, fordi han ikke følger os.

Luc. 9, 49. 50.

39. Men Jesus sagde: Forbyder ham det ikke; thi der er Ingen, som gjør en kraftig Gjerning i mit Navn og kan snart derpaa tale ilde om mig.

1 Cor. 12, 3.

40. Thi hvo, som ikke er imod os, er med os.

41. Thi hvo, som skjenker eder med et Bæger Vand i mit Navn, fordi I høre Christo til, sandelig siger jeg eder, han skal ingenlunde miste sin Løn. Matth. 10, 42; 25, 35.

42. Og hvo, som forarger een af de Smaa, som troe paa mig, ham var det bedre, at der blev hængt en Møllesteen om hans Hals, og han blev kastet i Havet.

Matth. 18, 6 fg. Luc. 17, 1. 2.

43. Og dersom din Haand forarger dig, hug den af; det er dig bedre, at gaae som en Krøbling ind til Livet, end at have to Hænder og fare hen til Helvede, i den uflukkelige Ald,

Matth. 5, 30; 18, 8. 9.

44. hvor deres Ørm ikke døer, og Alden ikke udslukkes.

45. Og dersom din Fod forarger dig, hug den af; det er dig bedre, at gaae halt ind til Livet, end at have to Fodder og blive kastet i Helvede, i den uflukkelige Ald,

46. hvor deres Ørm ikke døer, og Alden ikke udslukkes.

47. Og dersom dit Øie forarger dig, kast det fra dig; det er dig bedre, at gaae eenøiet ind i Guds Rige, end at have to Øine og blive kastet i Helvedes Ald, Matth. 5, 29.

48. hvor deres Ørm ikke døer, og Alden ikke udslukkes.

49. Thi hver skal saltet med Ald, og alt Offer skal saltet med Salt.

50. Saltet er godt, men dersom Saltet

mister sin Kraft, hvormed vilde I salte det? Haver Salt hos eder selv og holder Fred med hverandre.

Matth. 5, 13. Luc. 11, 31. Col. 4, 6. Rom. 12, 18.

10. Capitel.

Jesus taler om Egtestabs-Ekkesie, 1-12; velsigner smaae Børn, 13-16; lærer at fornegte Rigdom, 17-27; trøster dem, som have fornegtet Noget for hans Skyld, 28-31; taler om sin Lidelse, 32-34; irettesætter Zebedæi Sønner og raaber til Næmghed, 35-45; helbreder den blinde Bartimæus, 46-52.

Og han stod op og kom derfra til Judæas Grændser, igjennem (Landet) paa hin Side Jordan, og Folket gik atter til ham i Hobetal; og han lærte dem atter, som han pleiede.

Matth. 19, 1 fg.

2. Og Phariseerne gik til ham og spurgte for at friste ham: Er det en Mand tilladt at stille sig fra sin Hustru?

3. Men han svarede og sagde til dem: Hvad haver Moses budet eder?

4. Men de sagde: Moses tilstodede at skrive et Ekkesiebrev og stille sig fra hende.

5 Mos. 24, 1. Matth. 5, 31. 32.

5. Og Jesus svarede og sagde til dem: Formedelt eders Hjerters Haardhed skrev han eder dette Bud.

6. Men fra Skabningens Begyndelse haver Gud gjort dem Mand og Kvinde.

1 Mos. 1, 27.

7. Derfor skal et Menneske forlade sin Fader og Moder, og blive fast hos sin Hustru,

1 Mos. 2, 24. Gen. 5, 31.

8. og de To skulle være eet Kød; saa at de ere ikke længere to, men eet Kød.

1 Cor. 6, 16.

9. Hvad altsaa Gud haver tilfammenføiet, skal Mennesket ikke adskille.

1 Cor. 7, 10. 11.

10. Og hans Disciple spurgte ham atter i Huset om det samme.

11. Og han sagde til dem: Hvo, som stiller sig fra sin Hustru og tager en anden tilægte, han bedriver Hor med hende.

Luc. 16, 18.

12. Og dersom en Kvinde stiller sig fra sin Mand og ægtes af en anden, hun bedriver Hor.

13. Og de førte smaae Børn til ham, at han skulde røre ved dem; men Disciplene truede dem, som bare dem frem.

Matth. 19, 13 fg. Luc. 18, 15 fg.

14. Men der Jesus det saae, blev han vred og sagde til dem: Lader de smaae

Børn komme til mig og forhindrer dem ikke, thi Guds Rige hører Saadanne til.

15. Sandelig siger jeg eder: Hvo, som ikke annammer Guds Rige som et lidet Barn, han skal ingenlunde komme ind i det.

Matth. 18, 3. 1 Cor. 14, 20.

16. Og han tog dem i Favn, og lagde Hænderne paa dem og velsignede dem.

17. Og der han var udgangen paa Beien, løb En til, og kaldt paa Kne for ham og spurgte ham: Gode Mester! hvad skal jeg gjøre, at jeg kan arve et evigt Liv?

18. Men Jesus sagde til ham: Hvi kalder du mig god? Ingen er god, uden Een, nemlig Gud.

19. Du veed Budene: Du skal ikke be-
drive Hor; du skal ikke slaae ihjel; du skal ikke stjæle; du skal ikke sige falskt Vidnesbyrd; du skal ikke besejge; ær din Fader og din Moder.

2 Mos. 20, 12 fg. Dem. 13, 9.

20. Men han svarede og sagde til ham: Mester! alt dette haver jeg holdt fra min Ungdom af.

21. Men Jesus saae paa ham, og elskede ham og sagde til ham: Een Ting fattes dig; gik bort, sælg hvad du haver og giv de Fattige (det), saa skal du have et Riggendese i Himmelen; og kom, følg mig og tag Korset op.

Euc. 12, 33; 16, 9. Matth. 10, 38.

22. Men han blev ilde tilfreds over den Tale og gik bedrøvet bort; thi han havde meget Guds.

23. Og Jesus saae sig om og sagde til sine D disciple: Hvor vanskeligen skulle de, som have Rigdom, komme ind i Guds Rige!

24. Men Disciplene bleve forfærdede over hans Ord. Men Jesus svarede igjen og sagde til dem: Børn! hvor vanskeligt er det, at de, som forlade sig paa Rigdom, kunne komme ind i Guds Rige!

25. Det er lettere, at en Kameel gaar igjennem et Naaleøie, end at en Rig kommer ind i Guds Rige.

26. Da forfærdedes de end meget mere og sagde til hverandre: Hvo kan da blive salig?

27. Men Jesus saae paa dem og sagde: For Menneffene er det umuligt, men ikke for Gud; thi alle Ting ere mulige hos Gud.

Euc. 1, 37.

28. Men Peder begyndte at sige til ham: See, vi have forladt Alting og fulgt dig.

Matth. 4, 20. Euc. 5, 11.

29. Men Jesus svarede og sagde: Sandelig siger jeg eder, der er Ingen, som haver forladt Huis, eller Brødre, eller Søstre, eller Fader, eller Moder, eller Hustru, eller Børn, eller Agre, for min og Evangelii Skyld,

30. der jo skal faae hundrede Fold igjen, nu i denne Tid Huse, og Brødre, og Søstre, og Mødre, og Børn, og Agre under Forfølgelser, og i den tilkommende Verden et evigt Liv.

31. Men Mange, som ere de Første, skulle blive de Sidste, og de Sidste (blive) de Første.

Matth. 20, 16.

32. Men de vare paa Beien og gik op til Jerusalem, og Jesus gik foran dem, og de vare forfærdede og fulgte ham frøgtende. Og han tog atter de Tolv til sig og begyndte at sige dem, hvad ham skulde vederfares:

Matth. 20, 17 fg. Euc. 18, 31 fg.

33. See, vi gaar op til Jerusalem, og Menneffens Søn skal overantvordes de Ypperstepræster og Skrifftloge, og de skulle fordømme ham til Døden og overantvorde ham til Hedningerne.

c. 9, 31.

34. Og de skulle bespotte ham, og hudstrøge ham, og bespytte ham, og ihjelslaae ham, og paa tredje Dag skal han opstaae.

35. Da gik Jakobus og Johannes, Zebedæi Sønner, til ham og sagde: Mester! vi ønske, at du skal gjøre os det, vi vilde bede om.

Matth. 20, 20 fg.

36. Men han sagde til dem: Hvad vilde I, at jeg skal gjøre eder?

37. Men de sagde til ham: Giv os, at vi maae sidde, den Eine ved din høire Side, og den Anden ved din venstre Side, i din Herlighed.

38. Men Jesus sagde til dem: I vide ikke, hvad I bede; kunne I drikke den Kalk, som jeg drikker, og døbes med den Daab, som jeg døbes med?

c. 14, 36. Euc. 12, 50.

39. Men de sagde til ham: Vi kunne. Men Jesus sagde til dem: I skulle vel drikke den Kalk, som jeg drikker, og døbes med den Daab, som jeg døbes med;

40. men at sidde ved min høire og ved min venstre Side, hører ikke mig til at give Nogen, uden dem, som det er beredt.

Matth. 23, 34.

41. Og der de Ti hørte det, begyndte de at blive vrede paa Jakobus og Johannes.

42. Da kaldte Jesus dem til sig og sagde til dem: I vide, at de, der ansees

som Follenes Regenter, herste over dem, og de Store iblandt dem bruge Myndighed over dem.

Luc. 22, 25.

43. Men det skal ikke være saa iblandt eder, men hvo, som vil være stor iblandt eder, skal være eders Tjener;

44. og hvo, som vil blive den Ypperste iblandt eder, skal være Alles Træl.

c. 9, 35. 1 Petr. 5, 3.

45. Thi og Menneskens Søn er ikke kommen for at lade sig tjene, men for at tjene og at give sit Liv til en Gjensætnings Betaling for Mange.

Phil. 2, 7. Eph. 1, 7. 1 Tim. 2, 6. Tit. 2, 14.

46. Og de kom til Jericho, og der han gif ud af Jericho tilligemed sine Disciple og meget Folk, sad Timæi Søn, Bartimæus den Blinde, ved Veien og tiggede.

Matth. 20, 29 fg. Luc. 18, 35 fg.

47. Og der han hørte, at det var Jesus, den Nazaræer, begyndte han at raabe og sige: Jesu, du Davids Søn, forbarm dig over mig!

48. Og Mange truede ham, at han skulde tie; men han raabte meget mere: Du Davids Søn, forbarm dig over mig!

49. Og Jesus stod stille og sagde, de skulde kalde ham; og de kaldte den Blinde og sagde til ham: Vær frimodig, staa op, han kalder ad dig.

50. Men han kastede sin Overkjortel, stod op og kom til Jesus.

51. Og Jesus svarede og sagde til ham: Hvad vil du, at jeg skal gjøre dig? Men den Blinde sagde til ham: Rabboni! at jeg kan vorde seende.

52. Men Jesus sagde til ham: Gak bort, din Tro haver frelst dig. Og strax blev han seende og fulgte Jesus paa Veien.

c. 5, 34.

11. Capitel.

Jesus rider ind i Jerusalem, 1-10; gaaer i Templet, til Bethanien, forbander Figentræet, 11-14; renser Templet, 15-18; taler om Troen og Bønner, 19-26; vil ei sige, af hvad Magt han gjorde sine Gjerninger, 27-33.

Og der de kom nær til Jerusalem, til Bethphage og Bethanien ved Oliehjæget, sendte han to af sine Disciple og sagde til dem:

Matth. 21, 1 fg. Luc. 19, 29 fg.

2. Gaaer bort til den By, som ligger for eder; og strax, naar I komme ind i den, skulle I finde et Føl bundet, paa hvilket intet Menneske haver siddet; løser det og fører det hid.

3. Og dersom Nogen siger til eder: Hvorfor gjøre I dette? da siger, at Herren haver det behov; saa skal han strax sende det hid.

4. Men de gif hen og fandt Føllet bundet ved Døren udenfor paa Veistjeldet og løste det.

5. Og Nogle af dem, som der stode, sagde til dem: Hvad gjøre I, at I løse Føllet?

6. Men de sagde til dem, ligesom Jesus havde befalet; og de lode dem gaae.

7. Og de førte Føllet til Jesus og lagde deres Klæder derpaa; og han satte sig derpaa.

Job. 12, 13 fg.

8. Men Mange bredte deres Klæder paa Veien, men Andre huggede Grene af Træerne og strøede paa Veien.

9. Og de, som gif foran, og de, som fulgte, raabte og sagde: Hosanna! velsignet være den, som kommer i Herrens Navn!

10. Velsignet være vor Faders Davids Rige, som kommer i Herrens Navn; Hosanna i det Høieste!

11. Og Jesus gif ind i Jerusalem og i Templet, og da han havde beseet alle Ting, gif han, der det allerede var Aftens Tid, ud til Bethanien med de Tolv.

Matth. 21, 17 fg.

12. Og den anden Dag, der de gif ud fra Bethanien, hungrede han.

13. Og da han saae et Figentræ langt borte, som havde Blade, traadte han til, om han kunde finde Noget derpaa; og der han kom til det, fandt han Intet uden Blade; thi det var ikke Figentid.

14. Og Jesus svarede og sagde til det: Nu skal Ingen æde Frugt mere af dig evindeligt, og hans Disciple hørte det.

15. Og de kom til Jerusalem, og Jesus gif ind i Templet og begyndte at uddrive dem, som solgte og kjøbte i Templet; og Døvelsernes Borde og Døvelsmønsternes Stole stødte han om.

Luc. 19, 45 fg. Job. 2, 14 fg.

16. Og han tilstedte ikke, at Nogen bar et Kar igjennem Templet.

17. Og han lærte og sagde til dem: Er der ikke skrevet, at mit Hus skal kaldes et Bedehus for alle Folk? men I have gjort en Høvelsule deraf.

Ef. 56, 7.

18. Og de Skrifstluge og Ypperstepræster hørte det og søgte, hvorledes de kunde onkomme ham; thi de frygtede for ham, efter som alt Folket forundrede sig saare over hans Lærdom.

Luc. 20, 19. Mat. 7, 28.

19. Og da det var blevet Aften, gif han ud udenfor Staden.

20. Og da de om Morgenen gik forbi, saae de, at Figentræet var visnet fra Rødderne af.

Matth. 21, 19 fg.

21. Og da Peder kom det ihu, sagde han til ham: Rabbi! see, Figentræet, det du forbandede, er visnet.

22. Og Jesus svarede og sagde til dem: Haver Tro til Gud.

23. Thi sandelig siger jeg eder, at hvo, som vilde sige til dette Bjerg: Røst dig op og kast dig i Havet, og ikke vilde tvivle i sit Hjerte, men troe, at det skal skee, som han siger, ham skal det skee, som han sagde.

Matth. 17, 20, Luc. 17, 6.

24. Derfor siger jeg eder: Alt hvad I begjære, naar I bede, troer, at I skulle faae det, saa skal det vederfares eder.

Matth. 7, 7. Job. 14, 13; 15, 7.

25. Og naar I staae og bede, forlader, dersom I have Noget imod Nogen, at og eders Fader, som er i Himlene, skal forlade eder eders Overtrædelsers.

Matth. 5, 23 fg. 6, 14. Eph. 4, 32.

26. Men dersom I ikke forlade, skal eders Fader, som er i Himlene, ei heller forlade eder eders Overtrædelsers.

27. Og de kom atter til Jerusalem, og der han gik i Templet, kom de Ypperstepræster og Skriftsloge og de Ældste til ham.

Matth. 21, 23 fg. Luc. 20, 1 fg.

28. Og de sagde til ham: Af hvad Magt gjør du disse Ting? og hvo haver givet dig deene Magt, at du gjør disse Ting?

29. Men Jesus svarede og sagde til dem: Jeg vil ogsaa spørge eder om een Ting, og svarer mig, saa vil jeg og sige eder, af hvad Magt jeg gjør disse Ting.

30. Johannis Daab, var den af Himmelen eller af Menneffene? svarer mig.

31. Og de tænkte ved sig selv og sagde: Sige vi: Den var af Himmelen, da siger han: Hvi troede I ham da ikke?

32. Men sige vi: Den var af Menneffer, — da frygtede de for Folket; thi Alle holdt Johannes for i Sandhed at være en Prophet.

Matth. 14, 5.

33. Og de svarede og sagde til Jesus: Vi vide ikke. Og Jesus svarede og sagde til dem: Saa siger jeg eder heller ikke, af hvad Magt jeg gjør disse Ting.

12. Capitel.

Jesus fremsætter en Vignelse om Viingaardsmændene, 1-12; taler om Skattens Rymt, 13-17, om Opstandelsen, 18-27, om det første Bud i Loven, 28-34, om Messias, 35-37; ad-

varer for de Skriftsloge, 38-40; berømmer Eufen, som gav sin Skjerv, 41-44.

Og han begyndte at sige til dem ved Vignelser: Et Menneffe plantede en Viingaard og gjorde et Gjerde derom, og grov en Perse og byggede et Taarn, og leiede den til Viingaardsmænd og drog udenlands.

Matth. 21, 33 fg. Luc. 20, 9 fg.

2. Og han sendte en Tjener til Viingaardsmændene, der Tiden kom, at han hos Viingaardsmændene skulde modtage af Viingaardens Frugt.

3. Men de toge og sloge ham, og lode ham gaae tomhændet fra sig.

4. Og han sendte atter en anden Tjener til dem, og denne sloge de med Stene og saarede hans Hoved, og lode ham gaae forhaanet fra sig.

5. Og han sendte atter en anden; og ham sloge de ihjel, og mange andre; Somme sloge de, men Somme dræbte de.

6. Men efter som han endnu havde een Søn, som han havde kjær, sendte han tilsidst ogsaa denne til dem og sagde: De ville frygte for min Søn.

7. Men de samme Viingaardsmænd sagde til hverandre: Denne er Arvingen; kommer, lader os slaae ham ihjel, saa bliver Arven vores.

Ebr. 1, 2. Matth. 26, 4 fg.

8. Og de toge og sloge ham ihjel, og kastede ham ud udenfor Viingaarden.

Ebr. 13, 12.

9. Hvad skal da Viingaardens Herre gjøre? Han skal komme og ødelægge Viingaardsmændene, og leie Andre Viingaarden.

10. Da sagde (Jesus): Have I ikke og læst dette i Skriften: Den Steen, som Bygningsmændene forstjode, den er bleven til en Hoved-Hjørnesteen.

Ps. 118, 22, 23.

11. Det er steet af Herren, og er underligt for vore Dine?

12. Og de søgte at gribe ham, men frygtede for Folket; thi de forstode, at han sagde denne Vignelse mod dem; og de forlode ham og gik bort.

c. 11, 32.

13. Og de sendte Mogle af Phariseerne og af de Herodianer til ham, at de skulde fange ham i Ord.

Matth. 22, 15 fg. Luc. 20, 20 fg.

14. Men de kom og sagde til ham: Mester! vi vide, at du er sandtru og skjøtter om Ingen; thi du anseer ikke Menneffers Person, men lærer Guds Bei i Sandhed. Er det tilladt at give Keiseren Skat, eller ei? skulle vi give, eller ikke give?

15. Men da han vidste deres Dienstaft-hed, sagde han til dem: Hvi friste I mig? tager mig hid en Penning, at jeg kan see den.

16. Men de bragte den frem. Og han sagde til dem: Hvi er dette Billede og Overskrift? Men de sagde til ham: Keiserens.

17. Og Jesus svarede og sagde til dem: Giver Keiseren, hvad Keiserens er, og Gud, hvad Guds er; og de forundrede sig over ham.

Matth. 17, 24 - 27. Rom. 13, 7.

18. Og Sadducæerne, som sige, at der ikke er Opstandelse, kom til ham, og spurgte ham ad og sagde:

Mr. G. 23, 8.

19. Mester! Moses foreskrev os, at naar Nogens Broder dør og efterlader en Hustru, men efterlader ikke Børn, da skal hans Broder tage hans Hustru og opreise sin Broder Afsom.

20. Nu har der været syv Brødre; og den første tog en Hustru og døde, og efterlod ikke Afsom;

21. og den anden tog hende og døde, og han efterlod ikke heller Afsom, og den tredje ligesaa.

22. Og de toge hende de Syv, og efterlode ikke Afsom. Sidst af dem alle døde og Qvinden.

23. Derfor, i Opstandelsen, naar de ere opstandne, hvi Hustru af dem skal hun være? thi de Syv have havt hende til Hustru.

24. Da svarede Jesus og sagde til dem: Fare I ikke derfor vild, fordi I ikke kjende Skrifterne, ei heller Guds Kraft?

25. Thi naar de ere opstandne fra de Døde, da hverken gifte de sig, ei heller giftes; men de ere som Engle, der ere i Himlene.

26. Men om de Døde, at de opreises, have I ikke læst i Mose Bog, hvorledes Gud talede til ham hos Tornebusken og sagde: Jeg er Abrahams Gud, og Isaaks Gud, og Jakobs Gud?

2 Mos. 3, 2. 6.

27. Gud er ikke Dødes, men Levendes Gud; derfor fare I meget vild.

28. Og en af de Skriftkloge, som havde hørt dem, da de bespurgte sig med hverandre, og som skjønnede, at han havde svaret dem vel, gik til ham og spurgte ham ad: Hvilket er det første Bud af alle?

Matth. 22, 35 fg.

29. Men Jesus svarede ham: Det første Bud af alle er dette: Hør, Israel! Herren, vor Gud, Herren er een.

30. Og du skal elske Herren din Gud af dit ganste Hjerter, og af din ganste Sjæl, og af dit ganste Sind, og af din ganste Styrke; det er det første Bud.

31. Og det andet, (som er) ligesaadant, er dette: Du skal elske din Næste ligesom dig selv; der er intet andet Bud større end disse.

32. Og den Skriftkloge sagde til ham: Mester! du haver talet vel (og) med Sandhed; thi der er een Gud, og der er ikke en anden foruden ham.

33. Og at elske ham af ganste Hjerter, og af ganste Forstand, og af ganste Sjæl, og af ganste Styrke, og at elske sin Næste ligesom sig selv, er mere end alle Brændoffere og Slagtoffere.

34. Og der Jesus saac, at han svarede forstandigen, sagde han til ham: Du er ikke langt fra Guds Rige. Og der turde Ingen spørge ham ydermere.

35. Og Jesus svarede og sagde, der han lærte i Templet: Hvorledes sige de Skriftkloge, at Kristus er Davids Søn?

36. Thi David siger selv ved den Hellig-Aand: Herren sagde til min Herre: Sæd dig hos min høire Haand, indtil jeg lægger dine Fjender til dine Fødders Stam-mel.

Ps. 110, 1. 1 Cor. 15, 25 fg.

37. Saa kalder da David selv ham en Herre, og hvorledes er han da hans Søn? Og meget Folk hørte ham gjerne.

38. Og han sagde dem i sin Værdom: Tager eder vare for de Skriftkloge, som (gjerne) ville gaar i lange Klæder og lade sig hilse paa Torvene, Matth. 23, 1 fg. Luc. 11, 43.

39. og ville have de fornemste Stolestader i Synagogerne og sidde øverst tilbords i Nadverne;

40. de, som opvæde Enfers Huse og for et Syns Skyld bede længe; disse skulle faa des større Straf.

41. Og da Jesus havde sat sig lige over for (Templets) Riste, saac han, hvorledes Folket lagde Penge i Risten; og mange Rige lagde meget (derudi).

Luc. 21, 1 fg.

42. Og en fattig Enke kom og lagde to Skjerve (derudi), som ere en Hvid.

43. Og han kaldte sine Disciple til sig og sagde til dem: Sandelig siger jeg eder, at denne fattige Enke haver lagt mere derudi, end alle de, som lagde i Risten.

2 Cor. 8, 12.

44. Thi de lagde alle (deri) af det, de havde til Overskud, men denne lagde af sin Fattigdom alt det, hun havde, hendes ganste Eiendom.

13. Capitel.

Jesús tæler om Templets og om Jerusalems Ødelæggelse og foregaaende Tegn, 1-23, om Verdens Ende og Tegn for den samme, 24-31; byder Alle at vaage, 32-37.

Og der han gif ud af Templet, siger En af hans Disciple til ham: Mester, see, hvilke Stene og hvilke Bygninger!

Matth. 24, 1 fg. Luc. 21, 5 fg.

2. Og Jesús svarede og sagde til ham: Seer du disse store Bygninger? der skal ikke lades Steen paa Steen, som jo skal nedbrydes.

3. Og der han sad paa Oliebjerget, lige over for Templet, spurgte Peder og Jakob og Johannes og Andreas ham ad i Gentrum:

4. Siig os, naar skulle disse Ting skee? og hvad Tegn skal der være, naar alle disse Ting skulle fuldkommes?

5. Men Jesús svarede dem og begyndte at sige: Seer til, at ikke Nogen forfører eder.

2 Thes. 2, 3.

6. Thi der skal komme Mange under mit Navn, og sige: Jeg er (Christus); og de skulle forføre Mange.

7. Men naar I høre om Krig og Krigsrygte, da forstrækkes ikke; thi det maa skee, men Enden er ikke endda.

8. Thi Folk skal opreise sig mod Folk og Kongerige mod Kongerige, og der skal skee Jordstjælv her og der, og der skal være Hunger og Oprør. Disse Ting ere en Begyndelse til Smerterne.

9. Men seer I eder selv for; thi de skulle overantoorde eder til Raadet og til Synagoger; I skulle hudstryges og stilles for Fyrster og Konger for min Skyld, dem til et Vidnesbyrd.

Matth. 10, 17. 18. Joh. 15, 20 fg. 16, 2.

10. Og Evangelium hør først at prædike for alle Folk.

11. Men naar de føre eder hen for at overantoorde eder, da beshvurer eder ikke forud, hvad I skulle tale, betænker eder ei heller derpaa; men hvad som eder bliver givet i den samme Time, det taler; thi I ere ikke de, som tale, men den Hellig-Aand.

Matth. 10, 19 fg. Luc. 12, 11. 12.

12. Men en Broder skal overantoorde den anden til Døden, og Faderen Barnet, og Børn skulle sætte sig op imod Forældre og slaae dem ihjel.

13. Og I skulle hades af Alle for mit Navns Skyld; men hvo, som bliver be-

standig indtil Enden, han skal blive salig.

Ev. 3, 14. Mat. 2, 10.

14. Men naar I see Ødelæggelsens Bersthyggelighed, om hvilken Propheten Daniel haver talt, staaende der, hvor den ikke bør, — hvo det læser, give Agt derpaa! — da flye til Bjergene de, som ere i Judea!

Dan. 9, 26. 27.

15. Men hvo, som er paa Taget, stige ikke ned i Huset, eller gaae ind at hente Noget af sit Huus,

Luc. 17, 31.

16. og hvo, som er paa Ageren, vende ikke tilbage for at hente sit Klædebon.

17. Men vee de Frugtommelige og dem, som give Die, i de Dage!

18. Men beder, at eders Flugt ikke maa skee om Vinteren.

19. Thi i de Dage skal være saa stor en Trængsel, som ikke haver været fra Skabningens Begyndelse, hvilken Gud skabte, indtil nu, og som ikke heller skal blive.

20. Og dersom Herren ikke forkortede de Dage, blev intet Menneffe frelst; men for de Udvalgtes Skyld, som han haver udvalgt, haver han forkortet de Dage.

21. Og naar Nogen da siger til eder: See, her er Kristus, eller see der, da skulle I ikke troe.

Luc. 17, 23.

22. Thi falske Christi og falske Propheter skulle opstaae og gjøre Tegn og underlige Gjerninger, til at forføre endog de Udvalgte, om det var muligt.

2 Thes. 2, 1 fg.

23. Men seer I eder for; see, jeg haver sagt eder Alt forud.

24. Men i de Dage, efter den Trængsel, skal Solen formørkes og Maanen ikke give sit Skin,

Matth. 24, 29 fg. Luc. 21, 25 fg.

25. og Himmelens Stjerner skulle nedfalde, og de Kræfter, som ere i Himlene, skulle røres.

26. Og da skulle de see Menneffens Søn komme i Skyerne med megen Kraft og Herlighed.

Matth. 16, 27. Ap. G. 1, 11. 1 Thes. 4, 16.

27. Og da skal han sende sine Engle og forsamle sine Udvalgte fra de fire Verdens Hjørner, fra Jordens Ende indtil Himmelens Ende.

28. Men lærer Vignelsen af Figentræet: Naar Vædske allerede er kommen i dets Grene og Bladene springe ud, saa vide I, at Sommeren er nær;

29. ligesaa og I, naar I see, at disse Ting skee, vider, at (Christus) er nær for Dørene.

30. Sandelig siger jeg eder: Denne Slægt skal ingenlunde forgaae, førend disse Ting skee allesammen.

31. Himmelen og Jorden skulle forgaae, men mine Ord skulle ingenlunde forgaae.

32. Men om den Dag og Time veed Ingen, hverken Englene, som ere i Himmelen, ikke heller Sonnen, uden Faderen (alene).

Ap. G. 1, 7.

33. Seer til, vaager og beder; thi I vide ikke, naar den Tid er.

Matth. 25, 13. 1 Theos. 5, 6.

34. Ligesom et Menneske, som drog udenlands, forlod sit Huus og gav sine Tjenere Magten, og hver sin Gjerning, og bød Dørvogteren, at han skulde vaage.

Luc. 19, 12.

35. Derfor vaager; — thi I vide ikke, naar Huset's Herre kommer, om Aftenen, eller ved Midnat, eller ved Hanegal, eller om Morgenen, —

36. at han ikke, naar han kommer hastelig, skal finde eder sovende.

37. Men hvad jeg siger eder, det siger jeg Alle: Vaager!

14. Capitel.

De Yppersteprester ville dræbe Jesus, 1. 2. Jesus salves, 3-9. Judas beslutter at forraade ham, 10. 11. Jesus æder Paasfelammet, taler om den, som vilde forraade ham, 12-21; indstifter den hellige Nadvere, 22-25; taler paa Veien til Oliebjerget om Petri Fald, 26-31; begynder sin Ridelse i Urtegaarden, 32-42; forraades, 43-46. Peder slaar til med Sværd, 47. Jesus rettesætter sine Tjender, Disciplene flye, saa og den unge Karl, 48-52. Jesus føres til Caiphe's Huus, svarer først Intet, kender, at han er Guds Søn, fordømmes og bispottes, 53-65. Peder fornægter ham, 66-72.

Men det var Paaske og de ushyrede Brøds (Høitid) to Dage derefter. Og de Yppersteprester og de Skriftkloge søgte, hvorledes de kunde med List gribe og ihjelslaae ham.

Matth. 26, 2 fg. Luc. 22, 1 fg.

2. Men de sagde: Ikke paa Høitiden, at der ikke skal blive Dødsfald iblandt Folket.

3. Og der han var i Bethanien, i Simon den Spedalskes Huus, der han sad tilbords, kom en Kvinde, som havde en Alabafterkrukke med uforfalsket meget kostelig Nardusfalve, og hun sønderbrød Alabafterkrukken og udøste den paa hans Hoved.

3 Joh. 12, 3 fg.

4. Men der vare Nogle, som bleve vrede ved sig selv og sagde: Hvortil blev denne Salve spildt?

5. Thi den kunde blevet solgt for mere end tre hundrede Penninge og givet de Fattige; og de overfusede hende.

6. Men Jesus sagde: Lader hende med Fred, hvi gjøre I hende Fortrød? Hun gjorde en god Gjerning imod mig.

7. Thi I have altid Fattige hos eder, og naar I ville, kunne I gjøre dem tilgode; men jeg have I ikke altid.

8. Hun gjorde, hvad hun kunde; hun havde forud salvet mit Legeme til Begravelsen.

9. Sandelig siger jeg eder: Hvor som helst dette Evangelium bliver prædiktet i den ganste Verden, skal og det, som hun haver gjort, siges til hendes Ihukommelse.

10. Og Judas Ischarioth, En af de Tolv, gik bort til de Yppersteprester, for at forraade ham til dem.

11. Men der de hørte det, bleve de glade, og de lovede at give ham Penge; og han søgte, hvorledes han kunde beleiligen forraade ham.

12. Og paa de ushyrede Brøds første Dag, der man slagtede Paasfelammet, sagde hans Disciple til ham: Hvor vil du, at vi skulle gaae hen og berede, at du kan æde Paasfelammet?

13. Og han sendte to af sine Disciple hen og sagde til dem: Gaaer hen i Staden, og et Menneske skal møde eder, som bærer en Vandkrukke; følger ham.

14. Og hvor han gaaer ind, der siger til Huusbonden: Mesteren siger: Hvor er det Herberge, der jeg kan æde Paasfelammet med mine Disciple?

15. Og han skal vise eder en stor Sal, (hvor der er) dækket (og) beredt; bereder det der for os.

16. Og hans Disciple gik ud, og kom i Staden og fandt det, ligesom han havde sagt dem; og de beredte Paasfelammet.

17. Og der det var blevet Aften, kom han med de Tolv.

18. Og da de sadde tilbords og aade, sagde Jesus: Sandelig siger jeg eder, at Een af eder, som æder med mig, skal forraade mig.

3 Joh. 13, 18. 21.

19. Men de begyndte at bedrøves og at sige til ham, Een efter den Anden: Mon jeg er den? og en Anden: Mon jeg er den?

20. Men han svarede og sagde til dem: Een af de Tolv, den, som dhopper med mig i Fadet, (er det).

21. Menneskens Søn gaaer vel bort, ligesom der er skrevet om ham; dog vee det

Menneske, ved hvilket Menneskens Søn bliver forraadt! det var samme Menneske godt, om han ikke var født.

22. Og der de aade, tog Jesus Brødet, og velsignede og brød det, og gav dem og sagde: Tager, æder; dette er mit Legeme.

1 Cor. 11, 23 fg.

23. Og han tog Kalken, takkede og gav dem den; og de drak alle deraf.

24. Og han sagde til dem: Dette er mit Blod, det nye Testaments, hvilket udgheds for Mange.

25. Sandelig siger jeg eder, at jeg skal ikke mere drikke af Vintreæts Frugt, indtil paa hiin Dag, naar jeg skal drikke den nye i Guds Rige.

26. Og der de havde sjunget Lovsangen, gif de ud til Oliebjerget.

Mt. 113-118. Joh. 18, 1 fg.

27. Og Jesus sagde til dem: I denne Nat skulle I alle forarges paa mig; thi der er skrevet: Jeg skal slaae Hyrden, og Faarene skulle adspredes.

Esai. 13, 7. Joh. 16, 32.

28. Men efterat jeg er opstanden, vil jeg gaae forud for eder til Galilæa.

Matth. 28, 10. Marc. 16, 7.

29. Men Peder sagde til ham: Derfom de endog Alle forarges, vil jeg dog ikke forarges.

Joh. 13, 37. 38.

30. Og Jesus sagde til ham: Sandelig siger jeg dig, at idag, i denne Nat, førend Hanen galer to Gange, skal du fornegte mig tre Gange.

31. Men han sagde end ydermere: Derfom jeg end skalde døe med dig, vil jeg dog ikke fornegte dig. Men ligesaa sagde de og alle.

32. Og de kom til en Gaard, hvis Navn var Gethsemane; og han sagde til sine Disciple: Sætter eder her, indtil jeg faaer bedet.

33. Og han tog Petrus og Jakobus og Johannes til sig, og begyndte at skjælve og svarligen at ængstes.

34. Og han sagde til dem: Min Sjæl er ganste bedrøvet indtil Døden; bliver her og vaager.

Joh. 12, 27.

35. Og han gif lidet frem, faldt ned paa Jorden og bad, at denne Time maatte gaae ham forbi, om det var muligt.

36. Og han sagde: Abba, Fader! Alting er dig muligt, tag denne Kalk fra mig; dog (skee) ikke, hvad jeg vil, men hvad du vil).

Joh. 6, 38.

37. Og han kom og fandt dem sovende, og sagde til Peder: Simon, sover du? kunde du ikke vaage een Time?

38. Vaager og beder, at I ikke skulle komme i Fristelse; Manden er vel redebon, men Kjødet er skrøbeligt.

Gal. 5, 17.

39. Og han gif atter hen og bad, og sagde de samme Ord.

40. Og han kom igjen og fandt dem atter sovende; thi deres Nive vare bethunge, og de vidste ikke, hvad de skulde svare ham.

41. Og han kom tredie Gang og sagde til dem: Sove I fremdeles og hvile eder? Det er forbi, Timen er kommen; see, Menneskens Søn forraades i Synderes Hænder.

42. Staaer og, lader os gaae; see, han er nær, som forraader mig.

43. Og strax, som han endnu talede, kom Judas, Een af de Tolv, frem, og en stor Skare med ham, med Sværd og Stænger, fra de Ypperstepræster og Skriftfloger og Eldste.

44. Men den, som forraadte ham, havde givet dem et sælles Tegn og sagt: Den, som jeg kysker, den er det, griber ham og fører ham sikkert bort.

45. Og der han kom, traadte han strax til ham og sagde: Rabbi! Rabbi! og han kyskede ham.

46. Men de lagde deres Hænder paa ham og grebe ham.

47. Men Een af dem, som stode hos, drog Sværdet ud, slog den Ypperstepræsts Tjener og afhuggede hans Dre.

48. Og Jesus svarede og sagde til dem: I ere udgangne ligesom til en Røver, med Sværd og Stænger, for at tage fat paa mig.

49. Jeg haver været daglig hos eder i Templet og lært, og I grebe mig ikke; men (dette skeer), paa det at Skrifterne skulle fuldkommes.

50. Og de forlode ham alle og flyede.

51. Og en ung Karl fulgte ham, som havde kastet et flint Vinklæde over det blotte (Legeme); og de unge Karle toge fat paa ham.

52. Men han slap det fine Vinklæde og flyede nogen fra dem.

53. Og de førte Jesus hen til den Ypperstepræst; og alle de Ypperstepræster og Eldste og Skriftfloger kom tilfammen hos ham.

54. Og Peder fulgte ham langt bag efter,

til ind i den Ypperstepræsts Palads; og han sad med hos Tjenerne og varmede sig ved Ilden.

55. Men de Ypperstepræster og det ganske Raad søgte Vidnesbyrd mod Jesum, paa det de kunde aflive ham; og de fandt Intet.

Ap. G. 6. 13.

56. Thi Mange bare falske Vidnesbyrd mod ham, men Vidnesbyrderne kom ikke overens.

57. Og Nogle stode op og bare falskt Vidnesbyrd mod ham og sagde:

58. Vi have hørt, at han sagde: Jeg vil nedbryde dette Tempel, som er gjort med Hænder, og i tre Dage bygge et andet, som ikke er gjort med Hænder. c. 15, 29. Joh. 2, 19.

59. Og end ikke saa kom deres Vidnesbyrd overens.

60. Og den Ypperstepræst stod op midt iblandt dem, og spurgte Jesum ad og sagde: Svarer du slet Intet? hvad vidne disse mod dig?

61. Men han taug og svarede Intet. Da spurgte den Ypperstepræst ham atter ad og sagde til ham: Er du Christus, den Belignedes Søn?

62. Men Jesus sagde: Jeg er; og I skulle see Menneffens Søn sidde hos Kraftens høire Haand og komme paa Himmelsens Skyer.

c. 13, 26.

63. Da vunderrev den Ypperstepræst sine Klæder og sagde: Hvad have vi længere Vidner behov?

64. I have hørt Guds-Bespottelsen; hvad tykkes eder? Men de fordømte ham alle at være skyldig at døe.

65. Og Nogle begyndte at bespytte ham, og skjule hans Ansigt, og slaa ham med Ræver og sige til ham: Spaa! Og saa Tjenerne sloge ham paa Munden. Joh. 19. 3.

66. Og da Peder var nedeunder i Gaarden, kom en af den Ypperstepræsts Piger,

67. og der hun saae Peder varne sig, saae hun paa ham og sagde: Du haver ogsaa været med Jesu, den Nazaræer.

68. Men han negtede og sagde: Jeg kjender ham ikke, veed og ikke, hvad du siger; og han gik ud udenfor i Forgaarden; og Hanen goel.

69. Og Pigen saae ham igjen og begyndte at sige til dem, som stode hos: Denne er En af dem.

70. Men han negtede atter. Og lidet derefter sagde de, som stode hos, atter til Peder: Sandelig, du er En af dem; thi du

er og en Galilæer, og dit Maal er ligt (dertil).

71. Men han begyndte at forbande sig og sværge: Jeg kjender ikke det Mennefte, om I tale om.

72. Og Hanen goel anden Gang. Og Peder kom det Ord ihu, som Jesus sagde til ham: Førend Hanen gale to Gange, skal du fornægte mig tre Gange; og han gik hen og græb.

v. 30.

15. Capitel.

Christus besjender for Pilatus, at han er en Konge, 1-5. Pilatus lader Barrabas løs, anvorder Jesum at hudstryges og forsfæstes, 6-15. Jesus fornetrones, slaaes, udfores, 16-20. Simon bærer hans Kors, Jesus vil ei driffe Myrrhaviin, han forsfæstes, hans Klæder slittes, 21-25. Overstriften skrives, toende Røvere forsfæstes med ham, 26-28. Jesus bespottes, 29-32. Solen formørkes i tre Timer, Jesus raaber til Gud, bespottes igjen, driffter Eddise, døer, Templets Forhæng splittes, Høvedsmanden troer, 33-39. Dvindeerne see til, Joseph begraver ham, 40-47.

Og strax om Morgenens, der de Ypperstepræster med de Ælste og Skrifkloge og den ganske Raadsforjæmning havde holdt Raad, bandt de Jesum, og førte ham bort og overantvordede Pilatus ham.

Matth. 27. 1 fg. Luc. 22, 66 fg. 23, 1 fg. Joh. 18, 25 fg.

2. Og Pilatus spurgte ham ad: Er du den Jødernes Konge? Men han svarede og sagde til ham: Du siger det.

3. Og de Ypperstepræster anklagede ham meget.

4. Pilatus spurgte ham atter ad og sagde: Svarer du slet Intet? See, hvor meget de vidne imod dig.

5. Men Jesus svarede fremdeles Intet, saa at Pilatus maatte forundre sig.

6. Men han pleiede at give dem een Jænge løs om Høitiden, hvilken de begjærede.

7. Men der var en, som hedte Barrabas, der var fangen med Oprøerne, hvilke havde begaaet et Mord ndi Oprøret.

8. Og Folket raabte og begyndte at bede om det, som han altid (pleiede at) gjøre dem.

9. Men Pilatus svarede dem og sagde: Vilde I, at jeg skal give eder den Jødernes Konge løs?

10. Thi han vidste, at de Ypperstepræster havde overantvordet ham af Alvind.

11. Men de Ypperstepræster tilfjyndte Folket (at bede), at han skulde heller give dem Barrabas løs.

Ap. G. 3, 14.

12. Men Pilatus svarede og sagde atter til dem: Hvad ville I da, jeg skal gjøre (med) den, som I kalde Jødernes Konge?

13. Men de raabte atter: Korsfæst ham!

14. Da sagde Pilatus til dem: Hvad Ondt haver han da gjort? Men de raabte meget mere: Korsfæst ham!

15. Men Pilatus vilde gjøre Folket fyldest og gav dem Barrabas løs, og over-
antvordede Jesum, da han havde ladet ham
hudstryge, for at han skulde korsfæstes.

16. Men Stridsmændene førte ham ind i Paladset, som var Domhuset, og sammenkaldte den ganske Rode.

Joh. 19, 1 f.

17. Og de iførte ham et Purpurklæde, og flettede en Tornekrone og satte den paa ham;

18. og de begyndte at hilse ham (sigende):
Hil være dig, du Jødernes Konge!

19. Og de sloge hans Hoved med et Rør, og bespyttede ham, og saldt paa Kne og tilbad ham.

20. Og der de havde bespottet ham, af-
førte de ham Purpurklædet og iførte ham
hans egne Klæder, og de førte ham ud for
at korsfæste ham.

21. Og de tvang en Forbigaaende, Si-
mon af Cyrene, som kom fra Marken,
Alexandri og Rufi Fader, til at bære hans
Kors.

22. Og de førte ham til det Sted Gol-
gatha, det er udlagt: Hovedpandested.

Joh. 19, 17.

23. Og de gavede ham Vin at drikke med
Myrrha ubi; men han tog det ikke.

24. Og der de havde korsfæstet ham, skif-
tede de hans Klæder og kastede Lod om
dem, hvad hver skulde tage.

25. Men det var den tredje Time, da de
korsfæstede ham.

26. Og der var skrevet en Overskrift om
Beskyldningen mod ham (nemlig): Den
Jødernes Konge.

27. Og de korsfæstede to Røvere med
ham, een ved hans høire, og een ved hans
venstre Side.

28. Og Skriften blev fuldkommen, som
siger: Han er regnet blandt Overtrædere.

Es. 53, 12.

29. Og de, der gik forbi, bespottede ham,
og ryttede med deres Hoveder og sagde:
Dvi dig! du, som nedbryder Templet og
bygger det i tre Dage.

c. 14, 58.

30. Frels dig selv og stig ned af Korset.

31. Men ligesaa bespottede og de Ypper-

stepræster ham iblandt hverandre, tilligemed
de Skriftsloge, og sagde: Han haver frelst
Andre, sig selv kan han ikke frelse.

32. Den Kristus, den Israels Konge,
stige nu ned af Korset, at vi kunne see og
troe! Og de, som vare korsfæstede med
ham, forhaanede ham.

33. Men der den sjette Time var kom-
men, blev der et Mørke over det ganske
Land indtil den niende Time.

34. Og ved den niende Time raabte Je-
sus med høi Røst og sagde: Eloï! Eloï!
Ema Sabachtani? det er udlagt: Min
Gud! min Gud! hvorfor haver du forladt
mig?

Pf. 22, 2.

35. Og Nogle af dem, som stode hos, der
de det hørte, sagde de: See, han kalder
ad Elias.

36. Men En løb og fyldte en Svamp med
Eddike, og stak den paa et Rør, og gav
ham at drikke og sagde: Holdt! lader os
see, om Elias kommer for at tage ham ned.

Joh. 19, 28 f. Pf. 69, 22.

37. Men Jesus raabte med høi Røst og
udgav Aanden.

38. Og Forhængen i Templet splittedes
i to fra det Øverste indtil det Nederste.

39. Men Hovedsmanden, som stod hos
tvært over for ham og saae, at han udgav
Aanden med saadant Raab, sagde: San-
delig var dette Menneske Guds Søn.

40. Men der vare ogsaa Qvinder, som
langtfra saae til, iblandt hvilke vare Ma-
ria Magdalena og Maria, den yngre Ja-
kobi og Jose Moder, og Salome,

41. hvilke og havde fulgt ham og tjent
ham, der han var i Galilæa; og mange
andre, som vare gangne op til Jerusalem
med ham.

Luc. 8, 2.

42. Og der det nu var blevet Aften, —
efterdi det var Beredelsens Dag, hvilken
er en Forsabbat —

43. kom Joseph af Arimathæa, en hæder-
lig Raadmand, hvilken og ventede Guds
Rige; han dristede sig til at gaac ind til
Pilatus og bad om Jesu Legeme.

44. Men Pilatus forundrede sig over, at
han skulde allerede være død,

45. og han kaldte Hovedsmanden og
spurgte ham, om han havde været længe
død; og der han fik det at vide af Hoveds-
manden, skienkede han Joseph Legemet.

46. Og denne kjøbte et fint Linned og
tog ham ned og svøbte ham i det fine Lin-
klæde, og lagde ham i en Grav, som var

udhuggen i en Klippe, og væltede en Steen for Døren paa Graven.

47. Men Maria Magdalena og Maria, Jose (Moder), saae, hvor han blev lagt.

16. Capitel.

Englene forkjænde Jesu Opstandelse for Døin-
derne, 1-8. Jesus sees af Maria Magdalena, 9-11, af de To, som gik til Emmaus, 12. 13, af de Elleve, 14; hyder Apostlene at prædike og lover sin Bistand, 15-18. Jesus optages til Himmelen, 19. 20.

Og der Sabbaten var forgangen, kjøbte Maria Magdalena og Maria, Jakobi (Moder), og Salome vellugtende Salver, for at komme og salve ham.

Matth. 28, 1 fg. Luc. 24, 1 fg. Joh. 20, 1 fg.

2. **Og** de kom til Graven paa den første (Dag) i Ugen meget aarle, der Solen gik op.

3. **Og** de sagde til hverandre: Hvo skal vælte os Stenen fra Døren paa Graven?

4. **Og** der de saae hen, bleve de vaer, at Stenen var fravæltet; thi den var meget stor.

5. **Og** de gik ind i Graven og saae en ung Karl sidde ved den høire Side, iført et langt hvidt Klædebon; og de forfærdedes saare.

6. Men han sagde til dem: Forfærdes ikke; I lede efter Jesum den Nazaræer, som var korsfæstet; han er opstanden, han er ikke her; see, der er Stedet, hvor de lagde ham.

7. Men gaar bort, siger hans Disciple og Fæder, at han gaar hen i Jorveien for eder til Galilæa; der skulle I see ham, saasom han haver sagt eder.

c. 14, 28.

8. **Og** de gik hasteligen ud og flyede fra Graven; men Bævelse og Forfærdelse betog dem, og de sagde Ingen Noget, thi de frygtede.

9. Men (Jesus), der han var opstanden aarle den første (Dag) i Ugen, aabenba-

redes først for Maria Magdalena, af hvilken han havde uddrevet syv Dæmle.

Joh. 20, 11 fg. Luc. 8, 2.

10. Hun gik bort og kundgjorde det for dem, som havde været med ham, som sørgede og græd.

11. **Og** de Samme, der de hørte, at han levede og var seet af hende, troede det ikke.

12. Men derefter, der To af dem vandrede, aabenbarede han i en anden Skikkelse for dem, der de gik ud paa Landet.

Luc. 24, 13 fg.

13. **Og** de gik bort og forkyndte de Andre det; dem troede de heller ikke.

14. Paa det Sidste aabenbarede han for de Elleve, der de sadde tilbords, og bebrejdede dem deres Vantro og Hjertes Haardhed, at de ikke havde troet dem, som havde seet ham opstanden.

Luc. 24, 25. Joh. 20, 19 fg.

15. **Og** han sagde til dem: Gaar bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen.

Matth. 28, 19. Col. 1, 23.

16. Hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke troer, skal blive fordømt.

Ap. 2, 40-41. Joh. 3, 18-36; 12, 48.

17. Men disse Tegn skulle følge dem, som troe: I mit Navn skulle de uddrive Dæmle; de skulle tale med nye Tunger;

Luc. 10, 17. Ap. 5, 16; 8, 7; 2, 4. 11. 1 Cor. 12, 10.

18. de skulle borttage Slang, og derjom de drifte nogen Jorgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes.

Ap. 5, 28; 3-6. 8.

19. Da blev Herren, efterat han havde talet med dem, optagen til Himmelen, og satte sig hos Guds høire Haand.

Luc. 24, 51. Ap. 1, 9.

20. Men de gik ud og prædicatede allevegne; og Herren arbejdede med og stadfæstede Ordet ved medfølgende Tegn. Amen.

Ap. 1, 3, 16; 14, 3. Ebr. 2, 4.

St. Lucæ Evangelium.

1. Capitel.

Hvorfor Lucas skriver sit Evangelium, 1-4. Gabriel forkjænder Johannis Fødsel, 5-25, og Guds Søns Fødsel, 26-38. Maria besøger Elisabeth og priser Gud, 39-56. Johannes fødes, Zacharias spæer, 57-79. Johannes vøjer op, 80.

Efterdi Mange have taget sig for at forfatte en Historie om de Ting, som vit-
terligen ere fuldbgyrde iblandt os,

2. saaledes som de have overantvordet os det, der fra Begyndelsen vare Dien-
vidner og bleve Ordets Tjenere,

1 Joh. 1, 1. Ebr. 2, 3.

3. saa haver og jeg anseet for godt, efter-
at jeg haver nøie efterforsket alle Ting fra først af, at skrive derom i Sammen-
hæng til dig, mægtigste Theophilus!

Ap. 1, 1.

4. paa det du kan lære at kjende den Ærdoms Visthed, i hvilken du er bleven mundtlig underviist.

5. I Herodis, Judæas Konges, Dage var der en Præst af Abiæ Skifte, ved Navn Zacharias, og hans Hustru var af Arons Døttre, og hendes Navn var Elisabeth.

Matth. 2, 1.

6. Men de vare begge retfærdige for Gud og vandrede ustraffelige i alle Herrens Bud og Anordninger.

7. Og de havde intet Barn; thi Elisabeth var ufrugtbar, og de vare begge gamle.

8. Men det begav sig, der han forrettede Præsteembedet for Gud i sin Skiftes Orden,

9. og det faldt ham til, efter Præstedømmets Sædvane, at offre Røgelse, da gik han ind i Herrens Tempel.

10. Og al Folkets Mangfoldighed bad udenfor i den Tid, Røgelsen (offredes).

11. Men Herrens Engel aabenbaredes for ham og stod ved den høire Side af Røgelsens Alter.

12. Og da Zacharias saae ham, forfæredes han, og Frygt faldt paa ham.

13. Men Engelen sagde til ham: Frygt ikke, Zacharias! thi din Begjæring er bønhørt, og din Hustru Elisabeth skal føde dig en Søn, og du skal kalde hans Navn Johannes.

v. 63.

14. Og du skal have Glæde og Fryd af ham, og Mange skulle glædes over hans Fødsel.

v. 58.

15. Thi han skal være stor for Herren, og ikke drikke Viin og stærk Drik, og alt fra sin Moders Liv af holdes med den Hellig-Aand,

Matth. 11, 9. 11. Gal. 1, 15.

16. og omvende mange af Israels Børn til Herren deres Gud.

17. Og han skal gaa frem for ham i Elias Aand og Kraft, at omvende Fædrenes Hjerter til Børnene og de Ulydige til de Retfærdiges Sindelag, at berede Herren et velskiftet Folk.

Matth. 3, 3; 11, 14; 17, 12. Marc. 9, 11-13.

18. Og Zacharias sagde til Engelen: Hvorpaa skal jeg kjende dette? thi jeg er gammel og min Hustru er tilaars.

19. Og Engelen svarede og sagde til ham: Jeg er Gabriel, som staaer for Gud, og er udsendt for at tale til dig og at forkynde dig dette til Glæde.

20. Og see, du skal vorde stum og ikke kunne tale, indtil den Dag, at dette skeer,

fordi du ikke troede mine Ord, hvilke skulle fuldkommes i deres Tid.

v. 22. 63.

21. Og Folket biede efter Zacharias, og de forundrede sig, at han tævede i Templet.

22. Og der han gik ud, kunde han ikke tale til dem, og de mærkede, at han havde seet et Syn i Templet; og han nikkede ad dem og forblev stum.

23. Og det begav sig, der hans Tjenestes Dage vare fuldbendte, gik han hjem til sit Huus.

24. Men efter de Dage blev hans Hustru Elisabeth frugtommelig, og skjulte sig fem Maaneder og sagde:

25. Thi saaledes haver Herren gjort mod mig i de Dage, der han saae (i Naade) til mig, for at borttage min Forsmædelse iblandt Menneskene.

26. Men i den sjette Maaned blev Engelen Gabriel sendt af Gud til en Stad i Galilæa, som hedder Nazareth,

27. til en Jomfru, som var troslovet med en Mand, ved Navn Joseph, af Davids Huus; men Jomfruen hedte Maria.

c. 2, 5. Matth. 1, 18 fg.

28. Og Engelen kom ind til hende og sagde: Hil være dig, du Benaadede! Herren er med dig, du Velsignede iblandt Qvinderne!

29. Men der hun saae ham, forfæredes hun over hans Tale, og hun tænkte, hvad denne skulde være for en Hilsen.

30. Og Engelen sagde til hende: Frygt ikke, Maria! thi du haver fundet Naade hos Gud.

31. Og see, du skal undfange og føde en Søn, og du skal kalde hans Navn Jesus.

32. Han skal blive stor og kaldes den Høiestes Søn, og Gud Herren skal give ham Davids, hans Faders, Throne.

33. Og han skal være en Konge over Jakobbs Huus evindeligt, og der skal ikke være Ende paa hans Kongerige.

Ebr. 1, 8.

34. Men Maria sagde til Engelen: Hvorledes skal dette gaa til, efterdi jeg kjender ikke Mand?

35. Og Engelen svarede og sagde til hende: Den Hellig-Aand skal komme over dig, og den Høiestes Kraft skal overskygge dig; derfor skal ogsaa det Hellige, som fødes af dig, kaldes Guds Søn.

36. Og see, Elisabeth din Frænke, hun haver og undsonget en Søn i hendes Alderdom, og denne Maaned er den sjette for hende, som kaldes ufugtbar.

37. Thi hos Gud skal ingen Ting være umulig.

Matth. 19, 26.

38. Men Maria sagde: See, jeg er Herrens Tjenerinde, mig ssee efter dit Ord! Og Engelen skiltes fra hende.

39. Men Maria stod op i de samme Dage og gik hastelig til Bjergeggen, til en Stad i Juda.

40. Og hun kom i Zacharias Huus og hilfede Elisabeth.

41. Og det begav sig, der Elisabeth hørte Mariæ Hilsen, sprang Fosteret i hendes Liv, og Elisabeth blev fyldt med den Hellig-Aand,

42. og raabte med høi Røst og sagde: Velsignet er du iblandt Qvinderne, og velsignet er dit Livs Frugt!

43. Og hvorfra kommer mig det, at min Herres Moder kommer til mig?

44. Thi see, der din Hilsens Røst kom mig til Øren, sprang Fosteret i mit Liv med Fryd.

45. Og salig er hun, som troede; thi det skal fuldkommes, som hende er sagt af Herren.

c. 11, 28.

46. Og Maria sagde: Min Sjæl ophøier Herren,

47. og min Aand fryder sig i Gud, min Frelser,

48. fordi han haver seet til sin Tjenerindes Ringhed. Thi see, nu herefter skulde alle Slægter prise mig salig.

49. Thi han haver gjort store Ting imod mig, han, som er mægtig, og hvis Navn er helligt.

50. Og hans Barmhjertighed varer fra Slægt til Slægt mod dem, som ham frygte.

51. Han haver øvet Magt med sin Arm, han haver adspredt dem, som ere hovmodige i deres Hjertes Tanke.

1 Petr. 5, 5.

52. Han haver styrket de Mægtige fra (deres) Throner og ophøiet de Ringe.

53. De Hungrige haver han opfyldt med gode Gaver, og de Rige haver han afviiist tomhændede.

54. Han haver antaget sig sin Tjener Israel ved at ihuskomme Barmhjertighed

55. — som han tilfagde vore Fædre — mod Abraham og hans Afkom til evig Tid.

56. Men Maria blev hos hende henved tre Maanedre, og drog (saa) til sit Huus igjen.

57. Men Elisabeths Tid fuldkommedes, at hun skulde føde, og hun fødte en Søn.

58. Og hendes Naboer og Slægtninge hørte, at Herren havde gjort sin Barmhjertighed stor mod hende, og de glædede sig med hende.

59. Og det begav sig paa den ottende Dag, da kom de for at omstjære Barnet, og de kaldte det efter dets Faders Navn Zacharias.

60. Men dets Moder svarede og sagde: Ingenlunde, men han skal kaldes Johannes.

v. 13.

61. Og de sagde til hende: Der er dog Ingen i din Slægt, som kaldes med dette Navn.

62. Men de nikkede ad hans Fader, hvad han vilde, han skulde kaldes.

63. Og han begjærede en Tavle og skrev, sigende: Johannes er hans Navn. Og de forundrede sig alle.

64. Men strax oplødes hans Mund og hans Tunge, og han talede og prisede Gud.

Marc. 7, 35.

65. Og der kom en Frygt over Alle, som boede omkring dem; og alle disse Ting rygtedes over hele Judæas Bjergegn.

66. Og Alle, som hørte det, lagde det paa deres Hjerte og sagde: Hvad mon der skal blive af dette Barn? Og Herrens Haand var med ham.

67. Og Zacharias, hans Fader, blev fyldt med den Hellig-Aand, og han spaaede og sagde:

68. Lovet være Herren, Israels Gud! at han haver besøgt og forløst sit Folk,

c. 7, 16. Matth. 1, 21.

69. og haver opreist os et Frelses Horn i Davids, sin Tjeners, Huus,

70. saa som han talede ved sine hellige Propheters Mund, som have været fra fordums Tid,

71. en Frelse fra vore Fjender og fra alle deres Haand, som os hade,

72. (for) at gjøre Barmhjertighed mod vore Fædre og tænke paa sin hellige Pagt,

73. efter den Ed, som han svoer vor Fader Abraham, at han vilde give os,

74. at, naar vi vare friede fra vore Fjenders Haand, skulde vi tjene ham uden Frygt,

Gal. 1, 4. Tit. 2, 14. Ebr. 9, 14.

75. i Hellighed og Retfærdighed for ham alle vort Livs Dage.

Col. 1, 22.

76. Og du, Barnlille! skal kaldes den Høiestes Prophet; thi du skal gaac frem for Herrens Afsyn at berede hans Veie,

Matth. 3, 3.

77. at give hans Folk Kundskab om Saggijsørelsen ved deres Synders Forladelse,

c. 3, 3.

78. formedelst vor Guds inderlige Barmhertighed, ved hvilken Lyset fra det Høie haver besøgt os,

79. for at skinne for dem, som sidde i Mørke og i Dødens Skygge, for at styre vore Fødder paa Fredens Vej. Matth. 4, 16.

80. Men Barnet voksede og blev styrket i Manden, og var udi Orkenerne indtil den Dag, han fremstillede sig for Israel.

2. Capitel.

Jesús fødes og besøges af Hyrderne, 1-20. omstjæres, 21, fremstilles i Templet, hvor Simeon og Anna tale om ham, 22-38, opfødes i Nazareth, bliver tilbage i Jerusalem, findes i Templet, er Forældrene lydig, voger, 39-52.

Men det begav sig i de Dage, at en Befaling udgik fra Keiser Augustus, at al Verden skulde indskrives (i Mandtal).

2. Denne første Indskrivelse skede, der Quirinius var Landsherre i Syrien.

Ap. G. 5, 37.

3. Og Alle gif at lade sig indskrive, hver i sin egen Stad.

4. Men Joseph gif ogsaa op fra Galilæa, fra den Stad Nazareth, til Judæa, til Davids Stad, som kaldes Bethlehem, — fordi han var af Davids Huus og Slægt —

Matth. 2, 6. Joh. 7, 42.

5. for at lade sig indskrive med Maria, sin trolovede Hustru, som var frugtommelig.

Matth. 1, 18. Luc. 1, 27.

6. Men det skede, da de vare der, blev Tiden fuldkommen, at hun skulde føde.

7. Og hun fødte sin Søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en Krybbe; thi de havde ikke Rum i Herberget.

Matth. 1, 25.

8. Og der vare Hyrder i den samme Egn, som vare ude paa Marken og holdt Natteragt over deres Hjord.

9. Og see, Herrens Engel stod for dem, og Herrens Klarhed skinnede om dem, og de frygtede saare.

10. Og Engelen sagde til dem: Frygter ikke; thi see, jeg forkynder eder en stor Glæde, som skal nederfares alt Folket.

11. Thi eder er idag en Frelser født, som er den Herre Kristus, i Davids Stad.

12. Og det skal være eder et Tegn: I skulle finde et Barn svøbt, liggende i en Krybbe.

13. Og strax var der hos Engelen en himmelsk Hærskares Mangfoldighed, som lovede Gud og sagde:

14. Være være Gud i det Høieste! og Fred paa Jorden! og i Menneffene en Velbehagelighed!

c. 19, 38. Rom. 5, 1.

15. Og det skede, der Englene fore fra dem til Himmelen, da sagde disse Mennefter, Hyrderne, til hverandre: Lader os dog gaae hen til Bethlehem og see den Ting, som der er skeet, som Herren haver ladet os vide.

16. Og de kom hastelig og fandt baade Maria og Joseph, og Barnet liggende i Krybben.

17. Men der de havde seet det, lode de dem vide det Ord, som var sagt til dem om dette Barn.

18. Og Alle, som det hørte, forundrede sig over det, som Hyrderne sagde til dem.

19. Men Maria bevarede alle disse Ord og overveiede dem i sit Hjerte.

v. 51.

20. Og Hyrderne vendte tilbage, prisede og lovede Gud for alt det, som de havde hørt og seet, saasom der var sagt til dem.

21. Og der otte Dage vare fuldkommede, at Barnet skulde omstjæres, blev og hans Navn kaldet Jesus, som det var kaldet af Engelen, før han blev indfangen i Moders Liv.

Matth. 1, 21. 25. Luc. 1, 31.

22. Og der hendes Renselses Dage efter Mose Lov vare fuldkommede, førte de ham op til Jerusalem, for at fremstille ham for Herren,

3 Mos. 12, 2 fg.

23. — som der er skrevet i Herrens Lov, at alt Mandkjøn, som aabner Moders Liv, skal kaldes Herren helliget, —

2 Mos. 13, 2.

24. og at give Offer efter det, som sagt er i Herrens Lov, et Par Turtelduer eller to unge Duer.

3 Mos. 12, 6. 8.

25. Og see, der var en Mand i Jerusalem, som hedte Simeon, og denne Mand var retfærdig og gudfrygtig, og ventede Israels Trøst, og den Hellig-Mand var over ham.

26. Og det var ham forudsagt af den Hellig-Mand, at han skulde ikke see Døden, førend han fik Herrens Salvede at see.

27. Og han kom i Templet af Aandens (Drift), og der Forældrene bragte Barnet Jesus ind, for at gjøre for ham, hvad der var Skik efter Loven,

28. da tog han ham paa sine Arme, og prisede Gud og sagde:

29. Herre! nu lader du din Tjener fare i Fred, ligesom du haver sagt; Phil. 1, 23.

30. thi mine Dine have seet din Frelse, c. 3, 6.

31. hvilken du beredte for alle Folks Nafn,

32. et Vns, til at oplyse Hedningerne, og til en Herlighed for dit Folk Israel.

Ap. G. 13, 47; 28, 28.

33. Og Joseph og hans Moder forundrede sig over de Ting, som bleve sagte om ham.

34. Og Simeon velsignede dem og sagde til hans Moder Maria: See, denne er sat Mange i Israel til Fald og (til) Opreisning, og til et Tegn, som imodsiges,

Matth. 21, 42-44. 2 Cor. 2, 16. Ap. G. 28, 22.

35. — ogsaa din egen Sjæl skal et Sværd gjennemtrænge — saa at mange Hjerters Tanker skulle aabenbares. 3oh. 19, 25.

36. Og der var en Prophetinde, Anna, Phanuels Datter, af Hers Stamme, hun var meget gammel og havde levet syv Aar med sin Mand efter sin Jomfrustand;

37. og hun var nu en Enke ved fire og firfjendsthye Aar, som ikke veg fra Templet, tjenende Gud med Fasten og Beden Nat og Dag. 1 Tim. 5, 5.

38. Og hun traadte til i den samme Stund, og iligemaade prisede Herren og talde om ham til Alle, som forventede Forløsning i Jerusalem.

39. Og der de havde fuldkommet alle Ting efter Herrens Lov, droge de til Galilæa igjen, til deres Stad Nazareth.

40. Men Barnet voksede og blev stærkt i Aanden, fuldt af Visdom; og Guds Naade var over ham. c. 1, 80.

41. Og hans Forældre gif hvert Aar til Jerusalem paa Paaskehøitiden.

42. Og der han var tolv Aar gammel, gif de op til Jerusalem, efter Høitidens Sædvane.

43. Og der de havde tilendebragt de Dage, og de gif hjem igjen, blev Barnet Jesus i Jerusalem, og Joseph og hans Moder vidste det ikke.

44. Men da de mente, at han var i Reiseselskabet, kom de en Dags Reise frem, og de ledte efter ham iblandt Slægtninge og Kyndinge.

45. Og der de ikke fandt ham, gif de tilbage til Jerusalem og ledte efter ham.

46. Og det begav sig efter tre Dage, da fandt de ham siddende i Templet midt

iblandt Lærerne, (hvor) han baade hørte dem og spurgte dem ad.

47. Men Alle, som hørte ham, forundrede sig faare paa hans Forstand og Gjensvar. c. 4, 22. 32. 3oh. 7, 15. 46.

48. Og der de saae ham, bleve de forfærdede, og hans Moder sagde til ham: Søn! hvi gjorde du os Saadant? see, din Fader og jeg ledte efter dig med Smerte.

49. Og han sagde til dem: Hvorfor ledte I efter mig? vidste I ikke, at mig bør at være i min Faders (Forretninger)?

50. Og de forstode ikke det Ord, som han talde til dem. c. 9, 15; 18, 34.

51. Og han gif ned med dem og kom til Nazareth, og var dem underdanig. Og hans Moder bevarede alle disse Ord i sit Hjerte. b. 19.

52. Og Jesus forfremmedes i Visdom og Alder og Naade hos Gud og Menneskene. c. 1, 80.

3. Capitel.

Johannes døber og underviser Enhver om sin Pligt, 1-18; kastes i Fængsel, efterat han havde døbt Jesus, 19-22. Jesus Slægt-Røister, 23-28.

Men i Keiser Tiberii femtende Regjearingsaar, der Pontius Pilatus var Landshøvding i Judæa, og Herodes var Fjerdingssyrste i Galilæa, men hans Broder Philippus var Fjerdingssyrste i Ituræa og Trachonitis Land, og Phjanias Fjerdingssyrste i Abilene,

2. der Annas og Caiphas vare Ypperstepræster, skede Guds Ord til Johannes, Zacharias Søn, i Ørkenen.

3oh. 18, 13. Mt. G. 4, 6.

3. Og han kom i den hele Egn omkring Jordan, og prædikede Omvendelses Daab til Syndernes Forladelse;

4. som skrevet er i Propheten Esaias Talers Bog, der siger: Det er hans Røst, som raaber i Ørkenen: Bereder Herrens Vej, gjører hans Stier lige.

Es. 40, 3 fg. Matth. 3, 3. Enc. 1, 76.

5. Hver Dal skal opfyldes, og hvert Bjerg og Høi skal fornedres, og det Røgede skal blive lige, og de ujævne Veie skulle blive jævne.

6. Og alt Kjød skal see Guds Frelse.

c. 2, 30. 31.

7. Derfor sagde han til Folket, som gif ud for at døbes af ham: I Dglemger! hvo viste eder at flye fra den tilkommende Brede?

Matth. 3, 7 fg. 23, 33.

8. Bærer derfor Omvendelsens værdige Frugter og begynder ikke at sige ved eder selv: Vi have Abraham til Fader; thi jeg siger eder, at Gud kan opvække Abraham Børn af disse Stene.

Joh. 8, 39.

9. Men Nogen ligger og allerede ved Røden af Træerne; derfor skal hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, afhugges og kastes i Ilden.

Matth. 7, 19. Luc. 13, 7.

10. Og Folket spurgte ham ad og sagde: Hvad skulle vi da gjøre?

Ap. G. 2, 37; 16, 30.

11. Men han svarede og sagde til dem: Hvo, som haver to Skjortler, desle med den, som ikke haver (nogen), og hvo, som haver Nad, gjøre ligesaa.

1 Joh. 3, 17; 4, 20. 1. Sam. 2, 15 fg.

12. Men og Soldere kom for at døbes, og de sagde til ham: Mester, hvad skulle vi gjøre?

13. Men han sagde til dem: Kræver intet Mere, end eder er forordnet.

14. Men Stridsmændene spurgte ham og ad og sagde: Hvad skulle da vi gjøre? og han sagde til dem: Udsuer Ingen med Vold, og gjør ei Uret med Underfundighed, og lader eder nøie med eders Sold.

15. Men da Folket forventede og tænkte alle i deres Hjertes om Johannes, om han ikke skulde være Kristus,

16. da svarede Johannes og sagde til Alle: Jeg døber eder vel med Vand, men den kommer, som er stærkere end jeg, hvis Skotvinge jeg er ikke værdig til at løse; han skal døbe eder med den Hellig-Aand og Ild.

Matth. 3, 11. 12. Ap. G. 1, 5; 2, 2-4.

17. Hans Kæstestovl er i hans Haand, og han skal gennemrense sin Lo og sanke Hveden i sin Kade, men Avnerne skal han opbrænde med ufluffelig Ild.

18. Derfor formanede han og Folket om mange andre Ting og forkyndte dem Evangeliet.

19. Men der den Fjerdingssyrste Herodes blev irettesat af ham for Herodias, sin Broders Philippi Hustrues, Skyld, og for alt det Onde, som Herodes gjorde,

Matth. 14, 3. Marc. 6, 17.

20. da lagde han og dette til alt (det Øvrige), at han indsluttede Johannes i Fængsel.

21. Men det begav sig, der alt Folket lod sig døbe, og Jesus og saa blev døbt og bad, at Himmelen aabnedes,

Matth. 3, 16. 17. Marc. 1, 9-11. Joh. 1, 32. 33.

22. og at den Hellig-Aand foer ned i

legemlig Skikkelse over ham som en Due, og at en Røst stede fra Himmelen, som sagde: Du er min Søn, den Elskelige, i dig haver jeg Velbehag.

23. Og Jesus var henved tredive Aar, da han begyndte (at lære), og var, efter hvad man holdt for, Josephs Søn, Eli Søn,

Matth. 13, 55. Marc. 6, 3. Joh. 1, 46; 6, 42.

24. Matthas Søn, Levi Søn, Melchi Søn, Jannæ Søn, Josephs Søn,

25. Matthatiæ Søn, Amos Søn, Naums Søn, Esli Søn, Naggai Søn,

26. Maaths Søn, Matthatiæ Søn, Semei Søn, Josephs Søn, Judæ Søn,

27. Johanne Søn, Refæ Søn, Zorobabels Søn, Salathiels Søn, Neri Søn,

28. Melchi Søn, Abdi Søn, Rosams Søn, Elmodams Søn, Ers Søn,

29. Jose Søn, Eliezers Søn, Jorims Søn, Matthas Søn, Levi Søn,

30. Simeons Søn, Judæ Søn, Josephs Søn, Jonans Søn, Eliakims Søn,

31. Meleæ Søn, Mainans Søn, Matthatiæ Søn, Nathans Søn, Davids Søn,

32. Isai Søn, Obeds Søn, Boas Søn, Salmonis Søn, Raasjons Søn,

33. Aminadabs Søn, Arams Søn, Esroms Søn, Phares Søn, Judæ Søn,

34. Jakobs Søn, Jsaks Søn, Abrahams Søn, Itharabs Søn, Nachors Søn,

35. Saruchs Søn, Ragaus Søn, Phalechs Søn, Ebers Søn, Salæ Søn,

36. Cainans Søn, Arphachjads Søn, Sems Søn, Noæ Søn, Lamechs Søn,

37. Methusalæ Søn, Enochs Søn, Jareds Søn, Malaleels Søn, Cainans Søn,

38. Enos Søn, Seths Søn, Adams Søn, Guds Søn.

4. Capitel.

Jesus fristes af Djævelen, 1-13; lærer i Galilæa, især i Nazareth, hvor man vil omkomme ham, 14-30, og i Capernaum; helbreder der en Besat, Peders Hustrues Moder og Andre, 31-41; gaar ud at prædike, 42-44.

Men Jesus, fuld af den Hellig-Aand, kom tilbage fra Jordan og blev ført af Aanden i Ørtenen;

Matth. 4, 1 fg. Marc. 1, 12. 13. Ap. G. 8, 39.

2. og han blev fristet fyrretyve Dage af Djævelen. Og han aad slet Intet i de samme Dage, og der de havde Ende, hungrede han omfider.

3. Og Djævelen sagde til ham: Dersom du er Guds Søn, da siig til denne Steen, at den bliver Brød.

4. Og Jesus svarede og sagde til ham: Der er skrevet: Mennesket skal ikke leve alene af Brød, men af hvert Guds Ord.

5 Mos. 8, 3.

5. Og Djævelen førte ham op paa et høit Bjerg og viste ham alle Verdens Riger i et Dieblis.

6. Og Djævelen sagde til ham: Jeg vil give dig al denne Magt og disse (Rigers) Herlighed; thi den er mig overantvordet, og jeg giver den til hvem jeg vil.

7. Dersom du nu vil tilbede mig, skal det altsammen høre dig til.

8. Og Jesus svarede ham og sagde: Vig bort bag mig, Satan! thi der er skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.

5 Mos. 6, 13.

9. Og han førte ham til Jerusalem, og satte ham paa Tindingen af Templet og sagde til ham: Dersom du er Guds Søn, da kast dig selv ned herfra.

10. Thi der er skrevet: Han skal befale sine Engle angaaende dig, at bevare dig,

Pf. 91, 11. 12.

11. og at de skulle bære dig paa Hænderne, paa det du ikke skal støde din Fod paa nogen Steen.

12. Og Jesus svarede og sagde til ham: Der er sagt: Du skal ikke friste Herren din Gud.

5 Mos. 6, 16.

13. Og der Djævelen havde gjort Ende paa al Fristelsen, veg han fra ham til en Tid.

14. Og Jesus kom tilbage i Aandens Kraft til Galilæa; og Rygtet om ham kom ud i alt det omkringliggende Land.

3os. 4, 43. 44. Ap. G. 10, 37. 38.

15. Og han lærte i deres Synagoger og blev priset af Alle.

16. Og han kom til Nazareth, hvor han var opfødt, og gik i Synagogen efter sin Sedvane paa Sabbatsdagen, og stod op for at forelæse.

Matth. 2, 23; 13, 53. 51.

17. Da gave de ham Propheten Efsaie Bog; og der han slog Bogen op, fandt han det Sted, hvor der var skrevet:

Ef. 61, 1 fg.

18. Herrens Aand er over mig, derfor salvede han mig; han haver sendt mig til at kundgjøre Evangelium for de Fattige, at helbrede dem, som have et sønderknuset Hjerte, at forkynde de Fængne, at de skulle løslades, og at de Blinde skulle faae Syn, at sætte de Blagede i Frihed,

Matth. 11, 5.

19. at forkynde Herrens behagelige Nar.

2 Cor. 6, 2.

20. Og han luffede Bogen sammen, og gav Tjeneren den igjen og satte sig; og Alles Dine i Synagogen stirrede paa ham.

21. Men han begyndte at sige til dem: Iraag er denne Skrift gaaet i Opfyldelse for eders Øren.

22. Og de gave ham alle Berømmelse, og forundrede sig over de lofsalige Ord, som udgik af hans Mund, og sagde: Er ikke denne Josefhs Søn?

c. 2, 47. Matth. 13, 54 fg. 3os. 6, 42.

23. Og han sagde til dem: I ville vist sige dette Ordsprog til mig: Læge, læg dig selv! saa store Ting, som vi have hørt ssee i Capernaum, gjøre du ogsaa her i dit Fædreneland.

24. Men han sagde: Sandelig siger jeg eder, at ingen Prophet er vel antagen i sit Fædreneland.

Marc. 6, 4.

25. Men i Sandhed siger jeg eder: Der vare mange Enfer i Israel i Eliae Dage, der Himmelen var lukket i tre Aar og iex Maaneder, den Gang, der var en stor Hunger i det ganste Land;

1 Kong. 17, 1 fg. 3os. 5, 17.

26. og til Ingen af dem blev Elias sendt, uden til Sarepta ved Sidon, til en Enkevinde.

27. Og der vare mange Spedalske i Israel ndi Propheten Elisæi Tid; og Ingen af dem blev renset uden Naaman, den Syrer.

2 Kong. 5, 1-14.

28. Og Alle, som vare i Synagogen, bleve fulde af Brede, der de hørte dette.

29. Og de stode op og stødte ham ud udenfor Staden, og førte ham op paa det Høieste af Bjerget, paa hvilket deres Stad var bygget, for at styrte ham ned.

30. Men han kom igjennem midt imellem dem og gik bort.

3os. 8, 59.

31. Og han kom ned til Capernaum, en Stad i Galilæa, og lærte dem paa Sabbaterne.

32. Og de forundrede sig saare over hans Værdom; thi hans Tale var med Myndighed.

Matth. 7, 28. 29. Marc. 1, 22 fg.

33. Og der var et Menneske i Synagogen, som havde en ureen Djævels Aand, og raabte med høi Røst

34. og sagde: Eja! hvad have vi med dig at skaffe, Jesu af Nazareth? er du kommen for at fordærve os? jeg kjender dig, hvo du er, den Guds Hellige.

35. Og Jesus truede ham og sagde: Ti, og far ud af ham! og Djævelen kastede

ham midt iblandt dem, og foer ud af ham og gjorde ham ingen Skade.

36. Og der kom en Rædsel over Alle, og de taledes med hverandre og sagde: Hvad er dog dette, at han bhyder de urene Mander med Myndighed og Magt, og de fare ud?

37. Og Rygtet om ham udsprebtes alle vegne i det omkringliggende Land.

38. Men han stod op og gik fra Synagogen ind i Simons Huis; og Simons Hustruens Moder var plaget med en svar Fieber, og de bade ham for hende.

Matth. 8, 14 fg. Marc. 1, 29 fg.

39. Og han traadte hen til hende og truede Fieberen, og den forlod hende. Men hun stod strax op og tjente dem.

40. Men der Solen gik ned førte alle de, som havde Skrøbelige af adskillige Sygdomme, disse til ham; men han lagde Hænderne paa Enhver af dem og helbrede dem.

41. Men ogsaa Djævlæ fore ud af Mængde, raabte og sagde: Du er Kristus, den Guds Søn; og han truede dem og lod dem ikke tale, thi de vidste, at han var Kristus.

Marc. 3, 11. 12. Ap. G. 16, 17. 18.

42. Men der det var blevet Dag, gik han ud og drog til et øde Sted, og Folket ledte efter ham, og de kom hen til ham, og de holdt ham, at han ikke skulde gaae fra dem.

43. Men han sagde til dem: Mig bør og for andre Stæder at prædike Evangelium om Guds Rige; thi jeg er dertil udsendt.

Marc. 1, 38.

44. Og han prædikede i Galilæas Synagoger.

5. Capitel.

Jesús lærer fra Skibet, velsigner Petri Fiskebræt, 1-11; helbreder en Spedalsk og Andre, gaaer hen i Ørtenen og beder, 12-16; helbreder en Bærfruben, 17-26; talder Levi, æder med Soldater, 27-32; taler om Fasten, 33-39.

Men det begav sig, der Folket trængte sig ind paa ham, for at høre Guds Ord, og han stod ved den Sø Genesareth,

Matth. 4, 25; 13, 2. Marc. 4, 1.

2. da saae han to Skibe staae ved Søen; men Fiskerne vare udgangne af dem og toede Garnene.

3. Men han traadte ind i et af Skibene, som var Simons, og bad ham at lægge lidet fra Landet; og han satte sig og lærte Folket fra Skibet.

4. Men der han lod af at tale, sagde han til Simon: Far ud paa Dybet

og kaster eders Garn ud til en Dræt.

Job. 21, 1 fg.

5. Og Simon svarede og sagde til ham: Mester, vi have arbeidet den ganste Nat og fik Intet; men paa dit Ord vil jeg udkaste Garnet.

6. Og der de gjorde det, fangede de en stor Hob Fiske; men deres Garn sønderreves.

7. Og de vinkede ad deres Staldbrodre, som vare i det andet Skib, at de skulde komme og hjælpe dem; og de kom og fyldte begge Skibene, saa at de vare nær ved at synke.

8. Men der Simon Petrus saae det, faldt han ned for Jesu Knæ og sagde: Herre, gaf ud fra mig; thi jeg er en syndig Mand.

Matth. 8, 8.

9. Thi en Rædsel var kommen paa ham og paa alle dem, som vare med ham, for medelt den Fiskebræt, som de havde fangget med hverandre,

10. desligeste ogsaa (paa) Jakobus og Johannes, Zebedæi Sønner, som vare Simons Staldbrodre. Og Jesus sagde til Simon: Frygt ikke; fra nu af skal du fange Mennesker.

11. Og de førte Skibene til Landet, og forlode alle Ting og fulgte ham.

Matth. 19, 27. Marc. 10, 28.

12. Og det begav sig, der han var i en af Stæderne, see, da var der en Mand, fuld af Spedalskhed; og der han saae Jesus, faldt han paa sit Ansigt, bad ham og sagde: Herre, om du vil, kan du rense mig.

Matth. 8, 2 fg. Marc. 1, 40 fg.

13. Og han udtrakke sin Haand, og rørte ved ham og sagde: Jeg vil; vorde reen! og strax gik Spedalskheden bort af ham.

14. Og han bød ham, at han skulde Ingen sige det, men (sagde): Gaf bort og betee dig for Præsten og oftre for din Renselse, saasom Moses haver befalet, dem til Vidnesbyrd. Matth. 9, 30. Marc. 7, 36. 3 Mos. 14, 10. 12.

15. Men Talsen om ham kom mere og mere ud, og meget Folk kom tilfammen, for at høre og at helbrede af ham af deres Skrøbeligheder.

16. Men han veg bort i Ørkenerne og bad.

Marc. 1, 35.

17. Og det begav sig paa en af Dagene, at han lærte, og der sadde Phariseer og Lovlærere, som vare komne fra alle Byer i Galilæa og Judæa, og fra Jerusalem; og Herrens Kraft var (virkform) til at læge dem.

c. 6, 19.

18. Og see, nogle Mænd bare paa en Seng et Menneske, som var værtbruden, og de søgte at bringe det ind og lægge det for ham.

Matth. 9, 2 fg. Marc. 2, 3 fg.

19. Og der de formedelst Folket ikke kunde finde, paa hvad Sted de skulde bringe ham ind, steg de op paa Taget og lode ham tilligemed Sengen ned imellem Tagstenene midt iblandt Folket foran Jesu.

20. Og der han saae deres Tro, sagde han til ham: Menneske! dine Synder ere dig forladte.

c. 7, 48.

21. Og de Skriftfloger og Phariseerne begyndte at tænke og sagde: Hvo er denne, som taler Guds-Bespottelser? hvo kan forlade Synder, uden Gud alene?

22. Men der Jesus fornam deres Tænker, svarede han og sagde til dem: Hvad tænke I udi eders Hjertier?

23. Hvilket er lettere? at sige: Dig ere dine Synder forladte? eller at sige: Staa op og vandre?

24. Men at I skulle vide, at Menneskens Søn haver Magt paa Jorden at forlade Synder, — sagde han til den Værtbrudne: — Jeg siger dig: Staa op, tag din Seng op og gik til dit Huus.

25. Og han stod strax op for deres Dine og tog op det, som han laae paa, og gik hen til sit Huus og prisede Gud.

26. Og en stor Forsærdelse betog dem Alle, og de prisede Gud, og de bleve fulde af Frygt og sagde: Vi have idag seet utroelige Ting.

27. Og derefter gik han ud, og saae en Tolder, som hedte Levi, siddende i Toldboden, og sagde til ham: Følg mig.

28. Og han forlod alle Ting, og stod op og fulgte ham.

29. Og samme Levi beredte et stort Gjæstebud for ham i sit Huus; og der var en stor Hob af Toldere og Andre, som sadde med dem tilbords.

c. 15, 1.

30. Og deres Skriftfloger og Phariseerne knurrede imod hans Disciple og sagde: Hvorfor æde og drikke I med Toldere og Syndere?

c. 7, 34.

31. Og Jesus svarede og sagde til dem: De Naarste have ikke Læge behov, men de, som have ondt.

32. Jeg er ikke kommen for at kalde Retfærdige, men Syndere til Omvendelse.

c. 19, 10. 1 Tim. 1, 15.

33. Men de sagde til ham: Hvorfor faste Johannes Disciple saa ofte og bede, og

Phariseernes ligesaa, men dine æde og drikke?

34. Men han sagde til dem: Kunne I komme Bryllupsfolket til at faste, jaalænge Brudgommen er hos dem?

35. Men de Dage skulle komme, naar Brudgommen skal tages fra dem, da skulle de faste i de samme Dage.

36. Men han sagde og en Vignelse til dem: Ingen sætter en Klud af nyt Klæde paa et gammelt Klædebon; ellers river baade det nye (det gamle) sønder, og Kluden af det nye stikker sig ikke paa det gamle.

37. Og Ingen lader ny Viin i gamle Læderflaster; ellers sprænger den nye Viin Læderflasterne, og den spildes, og Læderflasterne fordærves.

38. Men man skal lade ny Viin i nye Læderflaster, saa blive de begge bevarede tilfammen.

39. Og Ingen, som drikker af den gamle, vil strax drikke den nye; thi han siger: Den gamle er bedre.

6. Capitel.

Disciplene plukke Ux om Sabbaten, 1-5. Jesus helbreder en visen Gaand, 6-11; heber, udvælger de Told, helbreder, 12-19; prædiker om, hvilke der ere satige, og hvilke der ei ere det, 20-26, om Kjerlighed, Barmhjertighed i at dømmе og give, 27-42, om at kjende Sindelaget af dets Frugter og om dem, som gjøre efter hans Ord, og dem, som blot høre det, 43-49.

Men det begav sig paa den anden Sabbath at efter den første, at han gik igjennem Kornet; og hans Disciple plukkede Ux, og vred dem med Hænderne og aade.

Matth. 12, 1 fg. Marc. 2, 23 fg.

2. Men Nogle af Phariseerne sagde til dem: Hvi gjøre I det, som ikke er tilladt at gjøre om Sabbaterne?

3. Og Jesus svarede og sagde til dem: Have I da ikke læst det, som David gjorde, der han hungrede, og de, som vare med ham?

1 Sam. 21, 6.

4. Hvorledes han gik ind i Guds Huus og tog Stuebrødene og aad, og gav ogsaa dem, som vare med ham; hvilke det dog ikke er tilladt Nogen at æde, uden Præsterne alene.

5. Og han sagde til dem: Menneskens Søn er Herre ogsaa over Sabbaten.

6. Men det skede paa en anden Sabbath, at han gik ind i Synagogen og lærte; og der var et Menneske, hvis høire Gaand var visen.

Marc. 3, 1 fg.

7. Men de Skrifstloge og Phariseerne toge vare paa ham, om han vilde helbrede om Sabbaten, paa det de kunde finde Klagemaal mod ham.

c. 14, 1.

8. Men han vidste deres Tanker og sagde til det Menneske, som havde den visne Haand: Reis dig og staa frem iblandt os! Men han reiste sig og stod frem.

9. Jesus sagde derfor til dem: Jeg vil spørge eder: Hvad er tilladt om Sabbatene, at gjøre Godt, eller at gjøre Ondt? at frelse Liv, eller at fordærve?

10. Og han saae omkring paa dem alle og sagde til det Menneske: Ræk din Haand ud! men han gjorde saa; da blev hans Haand karst igjen, som den anden.

11. Men de bleve fulde af Raseri og talte med hverandre om, hvad de vilde gjøre Jesus.

12. Men det begav sig i de Dage, at han gik ud til Bjerget at bede; og han blev Natten over i Bønnen til Gud.

Matth. 14, 23.

13. Og der det blev Dag, kaldte han sine Disciple frem og udvalgte Tolv af dem, hvilke han og kaldte Apostler:

Matth. 10, 1 fg. Marc. 3, 13 fg. Luc. 9, 1.

14. Simon, hvilken han og kaldte Petrus, og Andreas, hans Broder, Jakobus og Johannes, Philippus og Bartholomæus,

Joh. 1, 42. 43.

15. Matthæus og Thomas, Jakobus, Alphæi Søn, og Simon, som kaldes Zelotes,

16. Judas, Jakobi (Broder), og Judas Ischarioth, den, som og blev en Forræder.

c. 22, 3.

17. Og han gik ned med dem og stod paa en Slette; og hans Disciples Stare og en stor Flok Folk fra hele Judæa og Jerusalemlen, og Tyrus og Sidon, der ligge ved Havet,

Matth. 4, 25; 5, 1. Marc. 3, 7. 8.

18. som vare komne for at høre ham og helbredes fra deres Sygdomme, og Saa-danne, som bleve forstyrrede af de urene Aander; og de bleve helbredede.

19. Og alt Folket begjærede at røre ved ham; thi en Kraft gik ud fra ham og helbredede Alle.

Matth. 14, 36. Marc. 5, 30.

20. Og han løste sine Næse op over sine Disciple og sagde: Salige ere I Fattige! thi Guds Rige er eders.

Matth. 5-7 c.

21. Salige ere I, som nu hungre! thi I skulle mættes. Salige ere I, som nu græde! thi I skulle lee.

22. Salige ere I, naar Menneskene hade eder, og naar de forstode eder og bespottede eder og forskyde eders Navn, som ondt, for Menneskens Søns Skyld.

1 Petr. 4, 14. 15.

23. Glæder eder paa den samme Dag og springer (af Fryd); thi see, eders Løn er stor i Himmelen. Lige det samme gjorde deres Fædre ved Propheterne.

Ap. 5, 41; 7, 51. 52. Ebr. 11, 36.

24. Men vee eder, I Rige! thi I have eders Trøst borte.

c. 16, 25. Jak. 5, 1.

25. Vee eder, I, som ere mætte! thi I skulle hungre. Vee eder, I, som nu lee! thi I skulle sørge og græde.

Jak. 4, 9.

26. Vee eder, naar alle Mennesker tale vel om eder! lige det samme gjorde deres Fædre ved de falske Propheter.

27. Men jeg siger eder, I, som høre til: Elsker eders Fjender, gjører dem godt, som eder hade,

Matth. 5, 44. Rom. 12, 14. 20. 1 Cor. 4, 12.

28. velsigner dem, som eder forbande, og beder for dem, som gjøre eder Skade.

c. 23, 34. Ap. 5, 7, 60.

29. Hvo, som slaar dig paa det ene Kindbeen, byd ham og det andet til; og hvo som tager Rappen fra dig, forhold ham heller ikke Hjortelen.

Rom. 12, 17. 1 Cor. 6, 7.

30. Men giv hver den, som beder dig, og af den, som tager Dit fra dig, kræv det ikke igjen.

31. Og som I ville, at Menneskene skulle gjøre mod eder, ligesaa gjører og I mod dem.

32. Og dersom I elske dem, som eder elske, hvad Tak have I (derfor)? thi Syndere elske og dem, som dem elske.

33. Og dersom I gjøre vel mod dem, der gjøre vel mod eder, hvad Tak have I (derfor)? thi og Syndere gjøre det samme.

34. Og dersom I laane dem, af hvilke I haabe at faae igjen, hvad Tak have I (derfor)? thi Syndere laane ogsaa Syndere, paa det de skulle faae lige igjen.

35. Men elsker eders Fjender, og gjører vel og laaner, ventende Intet derfor, saa skal eders Løn være stor, og I skulle være den Høiestes Børn; thi han er god mod de Uaaknemmelige og Onde.

36. Derfor, værer barmhjertige, som eders Fædre og er barmhjertig.

37. Og dømmes ikke, saa skulle og I ikke dømmes; fordømmer ikke, saa skulle I ikke

fordømmes; forlader, saa skal eder forlade;

Rom. 2, 1. 1 Cor. 4, 5.

38. giver, saa skal eder gives; en god, frugt og studdet og overflødig Maade skulle de give i eders Skjød; thi med den samme Maade, som I maale med, skal eder maales igjen.

Marc. 4, 24. Gal. 6, 7. Ab. 18, 6.

39. Men han sagde dem en Vignelse: Mon en Blind kan lede en Blind? skulle de ikke begge falde i Graven? Matth. 15, 14.

40. Discipelen er ikke over sin Mester; men hver, som er fuldkommen, skal være som hans Mester.

Matth. 10, 24. Jes. 13, 16; 15, 20.

41. Men hvi seer du Skjæven, som er i din Broders Die, men Bjælken i dit eget Die bliver du ikke vaer?

42. Eller hvorledes kan du sige til din Broder: Holdt, Broder! jeg vil drage Skjæven ud, som er i dit Die, du, som ikke selv seer Bjælken i dit Die? Du Dienstfalk! uddrag først Bjælken af dit Die, og da kan du see til at uddrage Skjæven, som er i din Broders Die.

43. Thi der er intet godt Træ, som bærer raadden Frugt, og intet raaddent Træ, som bærer god Frugt.

Matth. 12, 33 fg.

44. Thi hvert Træ kjendes paa sin egen Frugt; thi man sanker ikke Figen af Tørne, man plukker og ikke Viindruer af Tørnebuske.

45. Et godt Menneſte bærer Godt frem af sit Hjertes gode Viggendefæ, og et ondt Menneſte bærer Ondt frem af sit Hjertes onde Viggendefæ; thi hans Mund taler af Hjertets Overflødighed.

46. Men hvi kalde I mig Herre, Herre, og gjøre ikke, hvad jeg siger?

Rom. 2, 13. Jak. 1, 22.

47. Hver, som kommer til mig, og hører mine Ord og gjør dem, den vil jeg vise eder, hvem han er lig.

48. Han er lig et Menneſte, der byggede et Huus, og grov dybt og lagde Grundvolden paa en Klippe; men der et Vandløb kom, stødte Strømmen paa samme Huus og kunde ikke rokke det; thi det var grundfæstet paa Klippen.

49. Men hvo, som hører og ikke gjør (derefter), er ligesom et Menneſte, der byggede et Huus paa Jorden, uden Grundvold; og Strømmen stødte derpaa, og det faldt strax, og samme Huses Fald blev stort.

7. Capitel.

Jesús helbreder Hovedsmandens Tjener, 1-10; opvækker Entens Søn, 11-17; taler til Johannis Disciple om sig selv, 18-23, til Folket om Johannes og om deres Bantro, 24-35; forsvare sig og trøster Synderinden, 36-50.

Men der han havde fuldendt alle sine Ord i Folkets Paahør, gik han ind i Capernaum.

2. Men en Hovedsmands Tjener, hvilken han holdt meget af, var syg og nær ved at døe.

Matth. 8, 5 fg.

3. Men der han hørte om Jesu, sendte han (Nogle af) Jødernes Ældste til ham og bad ham, at han vilde komme og helbrede hans Tjener.

4. Men der de kom til Jesum, bade de ham indstændigen og sagde: Han er vel værd, at du gør ham dette;

5. thi han elsker vort Folk og haver bygget os Synagogen.

6. Da gik Jesus bort med dem; men der han nu var ikke langt fra Huset, sendte Hovedsmanden (Nogle af sine) Benner til ham og lod ham sige: Herre, umag dig ikke; thi jeg er ikke værd, at du gaar ind under mit Tag.

7. Derfor agtede jeg heller ikke mig selv værdig til at komme til dig; men siig det med et Ord, da bliver min Dreng helbredet.

8. Thi jeg er et Menneſte, Dyrigheden undergIVEN, og haver Stridsmænd under mig; og siger jeg til denne: Gaf! saa gaar han; og til den anden: Kom! saa kommer han; og til min Tjener: Gjør det! saa gjør han det.

9. Men der Jesus hørte det, forundrede han sig over ham; og han vendte sig om og sagde til Folket, som ham fulgte: Beg siger eder, saa stor en Tro haver jeg end ikke fundet i Israel.

10. Og der de, som vare udsendte, kom tilbage til Huset, fandt de den syge Tjener karst.

11. Og det begav sig Dagen derefter, at han gik til en Stad, som hedte Nain; og der gik mange af hans Disciple med ham, og meget Folk.

12. Men der han kom nær til Stadens Port, see, da blev en Død udbaaren, som var sin Moders eenbaarne Søn, og hun var en Enke; og meget Folk af Staden gik med hende.

13. Og der Herren saae hende, hufedes han inderligen over hende og sagde til hende: Græd ikke!

Matth. 9, 36.

14. Og han traadte til og rørte ved Baaren, — men de, som bare, stode stille — og han sagde: Du unge Karl! jeg siger dig: Staa op!

Marc. 5, 41. Ap. G. 9, 40.

15. Og den Døde reiste sig op og begyndte at tale; og han gav hans Moder ham.

16. Men en Frøgt betog Alle, og de prisjede Gud og sagde: Der er en stor Prophet opreist iblandt os, og Gud haver besøgt sit Folk. c. 1, 65; 24, 19. Joh. 4, 19; 6, 14. Luc. 1, 68.

17. Og denne Tale om ham kom ud i det ganske Judea og i alt det omkringliggende Land.

18. Og Johannes Disciple forkyndte ham om alt dette. Og Johannes kaldte to af sine Disciple til sig,

Matth. 11, 2 fg.

19. og sendte dem til Jesus og lod sige: Er du den, som kommer, eller skulle vi vente en Anden?

20. Men der Mændene kom til ham, sagde de: Johannes den Døber haver sendt os til dig og lader sige: Er du den, som kommer, eller skulle vi vente en Anden?

21. Men i den samme Time helbredede han Mange fra Sygdomme og Plager og onde Aander, og stjenkede mange Blinde Synet.

22. Og Jesus svarede og sagde til dem: Gaaer bort og forkynder Johannes, hvad I have seet og hørt: Blinde see, Halte gaae, Spedalske renses, Døve høre, Døde staae op, Evangelium prædikes for de Fattige,

c. 4, 18.

23. og salig er den, som ikke forarges paa mig.

24. Men der Johannes Bud gif bort, begyndte han at tale til Folket om Johannes: Hvad ere I udgangne i Ørtenen at see? et Rør, som bevæges af Vinden?

25. Eller hvad ere I udgangne at see? et Menneske iført bløde Klæder? See, de, som leve i herlige Klæder og i Vellyst, ere i Kongernes Gaarde.

26. Eller hvad ere I udgangne at see? en Prophet? Ja, jeg siger eder, (han er) mere end en Prophet.

27. Denne er den, om hvem der er skrevet: See, jeg sender min Engel for dit Ansigt, som skal berede din Vej for dig.

Mal. 3, 1.

28. Thi jeg siger eder: Iblandt dem, som ere fødte af Qvinder, er ingen større Prophet end Johannes den Døber; men den Mindste i Guds Rige er større end han.

29. Og alt Folket, som ham hørte, endog

Toldere, gave Gud Ret, da de bleve døbt med Johannes Daab.

30. Men Phariseerne og de Forfyndige foragtede Guds Raad dem selv angaaende, og bleve ikke døbt af ham.

31. Men Herren sagde: Med hvem skal jeg derfor ligne denne Slægts Mennesker? og hvem ere de lige?

32. De ere de smaae Børn lige, som sidde paa Torvet, og raabe til hverandre og sige: Vi pebe for eder, og I vilde ikke dansse, vi sang klageligen for eder, og I vilde ikke græde.

33. Thi Johannes den Døber kom, og hverken aad Brød eller drak Vin; og I sige: Han haver Djævelen. Matth. 3, 4. Marc. 1, 6.

34. Menneskens Søn er kommen, eder og drikker; og I sige: See, (det Menneske er) en Fraadser og en Vinbranker, Tolderes og Synderes Ven.

35. Og Viisdommen er retfærdiggjort af alle sine Børn.

36. Men En af Phariseerne bad ham, at han vilde æde med ham; og han gif ind i Phariseerens Huus og sad tilbords.

37. Og see, der var en Qvinde i Staden, som var en Synderinde; der hun fornam, at han sad tilbords i Phariseerens Huus, hentede hun en Alabasterfrukke med Salve;

38. og hun stod bagved hos hans Fodder, græd og begyndte at væde hans Fodder med Taarer, og tørrede dem af med sit Hovedhaar, og kysjede hans Fodder og salvede dem med Salve.

39. Men der Phariseeren, som havde budet ham, saae det, talede han ved sig selv og sagde: Dersom denne var en Prophet, vidste han jo, hvo og hvordan en Qvinde denne er, som rører ved ham; thi hun er en Synderinde.

c. 15, 2.

40. Og Jesus svarede og sagde til ham: Simon, jeg haver Noget at sige dig; men han sagde: Mester, siig frem!

41. (Jesus sagde:) En, som laante Penge ud, havde to Skyldnere; den ene var fem hundrede Penninge skyldig, men den anden halvtredsiindstyve.

42. Men der de ikke havde at betale med, eftergav han dem begge det. Siig, hvilken af dem skal derfor elske ham meest? Matth. 18, 27.

43. Men Simon svarede og sagde: Jeg slutter, den, som han eftergav meest. Men han sagde til ham: Du dømt ret.

44. Og han vendte sig til Qvinden og sagde til Simon: Seer du denne Qvinde?

Jeg kom ind i dit Hus, du haver ikke givet mig Vand til mine Fødder; men denne vædede mine Fødder med Taarer og tørrede dem af med sit Hovedhaar.

45. Du gav mig intet Kys; men denne lod ikke af at kysse mine Fødder, siden hun kom ind. Rom. 16, 16.

46. Du haver ikke salvet mit Hoved med Olie; men hun salvede mine Fødder med Salve.

47. Jeg siger dig: For den Sags Skyld, at hendes mange Synder ere forladte, er det, at hun elsker meget; men hvilken Lidet forlades, elsker lidet.

48. Men han sagde til hende: Dine Synder ere dig forladte. Matth. 9, 2. Luc. 5, 20.

49. Da begyndte de, som sadde tilbords med ham, at sige ved sig selv: Hvo er denne, som endog forlader Synder?

Matth. 9, 3. Marc. 2, 7.

50. Men han sagde til Qvinden: Din Tro haver frelst dig, gik bort med Fred!

Marc. 5, 34; 10, 52. Luc. 8, 48.

8. Capitel.

Jesús prædikter tilligemed de Tolv; nogle Qvinder tjene ham, 1-3. Jesús lærer ved en Vignelse om Sædemanden, 4-15, om et Lys, 16-18, kalder sine Disciple sine Nærpaargrende, 19-21; stiller Havet, 22-25; uddriver Dæmle, 26-39; helbreder den blodstøttige Qvinde og opvækker Jairi Datter, 40-56.

Dg det begav sig derefter, at han reiste igjennem Stæder og Byer, og prædikede og forkyndte Guds Riges Evangelium, og de Tolv med ham; c. 4, 43.

2. Saa og nogle Qvinder, som vare helbredede fra onde Aander og Sygdomme, (nemlig) Maria, der kaldtes Magdalena, af hvem syv Dæmle vare udfarne,

Matth. 27, 55. 56. Marc. 15, 40. Joh. 19, 25. Marc. 16, 9.

3. og Johanna, Chuzæ, Herodis Føgeds, Husfru, og Susanna og mange Andre, som tjente ham med deres Guds.

4. Men som meget Folk var tilsammen, og de af Stæderne reiste til ham, sagde han ved en Vignelse: Matth. 13, 3 fg. Marc. 4, 2 fg.

5. Der gik en Sædemand ud at saae sin Sæd; og idet han saae, saldt Noget ved Veien og blev nedtraadt, og Himmelsens Engle aade det op.

6. Og Noget saldt paa Klippen; og der det voxte op, visnede det, fordi det ikke havde Bædiffe.

7. Og Noget saldt midt iblandt Torne; og Tornene voxte op med og kvalte det.

8. Og Noget saldt i den gode Jord; og det voxte op og bar hundrede Fold Frugt. Der han dette sagde, raabte han: Hvo, som haver Øren at høre med, han høre!

9. Men hans Disciple spurgte ham ad og sagde: Hvad skal denne Vignelse være?

10. Men han sagde: Eder er det givet at vide Guds Riges Hemmeligheder; men de Andre (siges det) i Vignelser, at de seende ikke skulle see, og hørende ikke forstaae.

Joh. 12, 40. Ap. G. 28, 26. Rom. 11, 8. 2 Cor. 3, 14.

11. Men dette er Vignelsen: Sæden er Guds Ord.

1 Petr. 1, 23.

12. Men de ved Veien ere de, som det høre; derefter kommer Djævelen og tager Ordet af deres Hjerte, at de ikke skulle troe og blive salige.

13. Men de paa Klippen ere de, som anamme Ordet med Glæde, naar de det høre; og disse have ikke Rod; de troe til en Tid og falde fra i Fristelsens Tid.

14. Men det, som saldt iblandt Tornene, ere de, som det høre; og idet de vandre under dette Rigs Bekjæmringer og Rigdom og Velslyster, qvæles de og bære ingen fuldkommen Frugt.

Matth. 19, 23. Marc. 10, 23. 1 Tim. 6, 9.

15. Men det i den gode Jord ere de, hvilke, naar de høre Ordet, beholde det i et smukt og godt Hjerte, og bære Frugt i Taalmodighed.

Efr. 10, 36.

16. Men Engen, som tænder et Lys, skjuler det med et Kar, eller sætter det under en Bænk, men han sætter det paa en Lysestage, at de, som komme ind, kunne see Lyset.

c. 11, 33. Matth. 5, 15. Marc. 4, 21.

17. Thi der er Intet skjult, som jo skal blive aabenbaret, og Intet er hemmeligt, som man jo skal faae at vide, og som jo skal komme for Lyset.

Matth. 10, 26. Marc. 4, 22. Luc. 12, 2.

18. Seer derfor til, hvorledes I høre; thi hvo, som haver, ham skal gives, og hvo, som ikke haver, fra ham skal og tages det, han synes at have. Matth. 25, 29. Luc. 19, 26.

19. Men hans Moder og Brødre kom til ham og kunde ikke komme ham i Tale for Folket.

Matth. 12, 46 fg.

20. Og det blev ham tilkjendegivet af Nogle, som sagde: Din Moder og dine Brødre staae udenfor og ville see dig.

21. Men han svarede og sagde til dem: Min Moder og mine Brødre ere disse, som høre Guds Ord og gjøre det.

Joh. 15, 14.

22. Og det begav sig paa en af de Dage, at han og hans Disciple traadte i et Skib, og han sagde til dem: Lader os fare over Søen; og de fore ud.

Matth. 8, 23 fg. Marc. 4, 35 fg.

23. Men der de seilede, sov han ind; og en Hvirvelvind kom ned paa Søen, og de fik meget Vand ind og vare i Fare.

24. Da traadte de til ham, og vakste ham op og sagde: Mester! vi forgaar. Men han stod op og truede Vinden og Vandets Bølger; og de lagde sig, og det blev blifstille.

25. Da sagde han til dem: Hvor er eders Tro? Men de frøgtede og forundrede sig, og sagde til hverandre: Hvo er dog denne? Thi han byder baade over Vind og Vand, og de ere ham lybige.

26. Og de seilede frem til de Gadareners Egn, hvilken er tvært over for Galilæa.

Marc. 5, 1 fg.

27. Men der han traadte ud paa Landet, mødte en Mand ham fra Staden, som havde været besat af Dæmle i lang Tid, og isærte sig ikke Klæder, og blev ikke i Huus, men i Gravene.

28. Men der han saae Jesum, raabte han, og kaldt ned for ham og sagde med høi Røst: Hvad haver jeg med dig at skaffe, Jesu, den allerhøieste Guds Søn? jeg beder dig, at du ikke vil pine mig. Matth. 9, 18 fg. Marc. 5, 22 fg.

29. Thi han bød den urene Mand at fare ud af Mennefsket; thi den havde i lang Tid slidt ham, og han havde været bunden med Lænker og Bøier, og været bevogtet; og han havde sønderrevet Vaandene, og blev drevet af Dævelen i Ørkenerne.

30. Men Jesus spurgte ham ad og sagde: Hvad hedder du? Men han sagde: Legion; thi mange Dæmle vare farne i ham.

31. Og de bade ham, at han ikke vilde byde dem fare hen i Afgrunden.

32. Men der var sammesteds en stor Hjord Sviin, som gik paa Græs paa Bjerget; og de bade ham, at han vilde tilstede dem at fare i dem; og han tilstede dem det.

33. Men Dævlene, som fore ud af Mennefsket, fore ind i Svinene; og Hjorden styrtede sig hastelig af Bakken i Søen og druknede.

34. Men der Hyrderne saae det, som var skeet, flyede de, og gik hen og kundgjorde det i Staden og paa Landet.

35. Da gik de ud at see det, som var skeet, og kom til Jesum og fandt det Men-

neske, som Dævlene vare farne ud af, siddende paaklædt og ved Sands hos Jesu Fødder; og de forfærdedes.

36. Men og de, som havde seet det, kundgjorde dem, hvorledes den Besatte var bleven frelst.

37. Og den hele Almue i de Gadareners omliggende Land bad ham, at han vilde gaar fra dem; thi de vare betagne med stor Frøgt. Men han traadte ind i Skibet og vendte tilbage igjen. Ap. 16, 39.

38. Men Manden, som Dævlene vare farne ud af, bad ham, at han maatte være hos ham; men Jesus lod ham fare og sagde:

39. Vend tilbage til dit Huus og fortæl, hvor store Ting Gud haver gjort dig. Og han gik bort og forkyndte igennem den ganske Stad, hvor store Ting Jesus havde gjort mod ham.

40. Men det begav sig, der Jesus kom tilbage, tog Folket imod ham; thi de forventede ham alle.

41. Og see, der kom en Mand, som hedte Jairus, og han var Forstander for Synagogen; og han kaldt ned for Jesu Fødder og bad ham, at han vilde komme ind i hans Huus. Matth. 9, 18 fg. Marc. 5, 22 fg.

42. Thi han havde en eenbaaren Datter, ved tolv Aar gammel, og hun var (nogen) død. Men der (Jesús) gik bort, trængte Folket ham,

43. og en Kvinde, som havde haft Blodflod i tolv Aar, og havde kostet al sin Formue paa Læger og kunde ikke blive helbredet af Noget,

44. hun gik frem bagved (ham) og rørte ved Sømmen af hans Klædebon; og strax standsede hendes Blodflod.

45. Og Jesus sagde: Hvo var det, som rørte ved mig? Men der Alle nægtede det, sagde Peder og de, som vare med ham: Mester! Folket trykker og trænger dig, og du siger: Hvo var det, som rørte ved mig?

46. Men Jesus sagde: Der rørte Noget ved mig; thi jeg mærkede, at der udgik en Kraft fra mig. c. 6, 19.

47. Men der Kvinden saae, at det var ikke skjult, som hun bævende og kaldt ned for ham, og kundgjorde ham i alt Folkets Paahør, af hvad Aarsag hun rørte ved ham, og hvorledes hun blev strax helbredet.

48. Men han sagde til hende: Vær frimodig, Datter! din Tro haver frelst dig, gik bort med Fred! c. 7, 50.

49. Der han endnu talede, kom En fra Synagoge-Forsanderens (Huus) og sagde til ham: Din Datter er død; unag ikke Mesteren.

50. Men der Jesus det hørte, svarede han ham og sagde: Trøst ikke; tro ikkun, saa skal hun blive frelst.

51. Men der han kom ind i Huset, lod han Ingen gaae ind, uden Petrus og Jakobus og Johannes, og Pigens Fader og Moder.

52. Men de græd alle og holdt Beeflage over hende; men han sagde: Græder ikke; hun er ikke død, men hun sover. Job. 11, 11.

53. Og de beloe ham; thi de vidste, at hun var død.

54. Men han drev dem alle ud udenfor, og tog fat paa hendes Haand, og raabte og sagde: Pige, staa op!

55. Og hendes Aand kom igjen, og hun stod strax op; og han besoeft, at man skulde give hende at æde.

56. Og hendes Forældre bleve saare forfærdede; men han bød dem, at de ikke skulde sige Noget det, som var skeet.

9. Capitel.

De Tolv udsendes, 1-6. Herodes vil gjerne see Jesus, 7-9. Apostlerne komme tilbage, Kristus lærer, helbreder, bespiser 5000 Mænd, 10-17. Veber besjender, at Jesus er Guds Søn, 18-21. Jesus taler om sin Fidsel, om Selvfornægtelse og om sit Riges Tilfommelse, 22-27; forklares, 28-36; helbreder den Maanesyge, 37-43; taler om sin Fidsel, 44, 45, om Hymgghed, 46-48, imed blind Nidfærhed, 49-56, om sin Efterfølgelse, 57-62.

Men han kaldte sine tolv Disciple tilfammen, og gav dem Magt og Myndighed over alle Djevle og til at helbrede Sygdomme,

Matth. 10, 1 fg. Marc. 3, 13 fg. 6, 7 fg. Luc. 6, 13 fg.

2. og sendte dem ud at prædike Guds Rige og at helbrede de Syge.

3. Og han sagde til dem: Tager Intet med paa Veien, hverken Stav, ei heller Taske, ei heller Brød, ei heller Penge; ei heller skal hver have to Kjørtler. c. 22, 35.

4. Og i hvilket Huus I gaae ind, bliver der og drager derfra ud.

5. Og dersom Noget ikke ville annamme eder, da gaaer ud af den Stad og afryster endog Støvet af eders Fødder til et Vidnesbyrd over dem. Ap. G. 13, 51; 18, 6.

6. Men de gif ud og drog frem igjennem Byerne, prædikede Evangelium og helbrede allevegne.

7. Men Herodes, den Fjerdingsfyrste, hørte alt det, som han gjorde; og han var i Uvisshed, fordi der sagdes af Noget, at Johannes var opvaft fra de Døde;

Matth. 14, 1. 2. Marc. 6, 14-16.

8. men af Noget, at Elias var aabenbaret; men af Andre, at en Prophet, en af de gamle, var opstanden.

9. Og Herodes sagde: Johannes haver jeg ladet hals hugge; men hvo er denne, om hvilken jeg hører Saadant? Og han søgte at (saa) ham at see. c. 23, 8.

10. Og Apostlerne kom tilbage og fortalte ham, hvor store Ting de havde gjort; og han tog dem til sig og veg bort for sig selv til et øde Sted ved en Stad, som kaldes Bethsaida. Matth. 14, 13 fg. Marc. 6, 32 fg.

11. Men der Folket fik det at vide, fulgte de efter ham; og han tog imod dem og talede til dem om Guds Rige, og lægede dem, som havde Lægedom behov.

12. Men Dagen begyndte at hælde; da gif de Tolv frem og sagde til ham: Lad Folket fare, at de kunne gaae herfra til de omliggende Byer og Landsbyer, og saa Herberge og finde Føde; thi vi ere her paa et øde Sted. Job. 6, 5 fg.

13. Men han sagde til dem: Giver I dem at æde; men de sagde: Vi have ikke mere end fem Brød og to Fiske, uden saa er, at vi skulle gaae bort og kjøbe Mad til alt dette Folk;

14. thi der vare henved fem tusinde Mænd. Men han sagde til sine Disciple: Lader dem sætte sig ned som tilbords, i hver Hob halvtredstindstue.

15. Og de gjorde saa; og de lode dem alle sætte sig som tilbords.

16. Men han tog de fem Brød og de to Fiske, og saa op til Himmelen og velsignede dem; og han brød (dem) og gav Disciplene (dem) at lægge for Folket.

17. Og de aade og bleve alle mætte; og der optoges af Stykkerne, som bleve tilovers for dem, tolv Kurve.

18. Og det begav sig, der han var alene og bad, at hans Disciple vare hos ham; og han spurgte dem ad og sagde: Hvem siger Folket mig at være?

Matth. 16, 13 fg. Marc. 8, 27 fg.

19. Men de svarede og sagde: (De sige, du er) Johannes den Døber, men Andre Elias, men Andre, at en Prophet af de gamle er opstanden. v. 7. 8.

20. Men han sagde til dem: Men I,

hvem sigte I mig at være? Da svarede Peder og sagde: (Du er) Guds Kristus.

Joh. 6, 69.

21. Men han hød dem strengeligen, at de skulde Ingen sigte dette.

22. Og han sagde: Det bør Menneskens Søn at lide Meget, og at forstydtes af de Vældste og Ypperstepræster og Skriftkloge, og ihjelslaaes og opstaae tredie Dag.

Matth. 16, 21. Marc. 9, 31. Luc. 18, 31-33; 24, 7.

23. Men han sagde til dem alle: Hvo, som vil komme efter mig, skal fornegte sig selv, og daglig tage sit Kors op og følge mig.

Matth. 16, 24 fg.

24. Thi hvo, som vil frelse sit Liv, skal miste det; men hvo, som mister sit Liv for min Skyld, han skal frelse det.

c. 17, 33. Joh. 12, 25.

25. Thi hvad gavner det Mennesket, om han vandt den ganske Verden, men tabte sig selv, eller gjorde sig selv Skade?

26. Thi hvo, som skammer sig ved mig og mine Ord, ham skal Menneskens Søn skamme sig ved, naar han kommer i sin Herlighed, og i Faderens og de hellige Engles.

Matth. 10, 33. Luc. 12, 8. 9. 1 Joh. 2, 23.

27. Men sandelig siger jeg eder: Der ere Nogle af dem, som her staae, der ingenlunde skulde smage Døden, førend de see Guds Rige.

Marc. 9, 1.

28. Men det begav sig henved otte Dage efter denne Tale, at han tog til sig Petrus og Johannes og Jakobus, og gik op paa Bjerget for at bede.

Matth. 17, 1 fg. Marc. 9, 2 fg.

29. Og der han bad, blev hans Ansigt Skikkelse anderledes, og hans Klædebon blev hvidt og skinnende.

30. Og see, to Mænd talede med ham, hvilke vare Moses og Elias,

31. som bleve seede i Herlighed og talede om hans Udgang (af Verden), som han skulde fuldkomme i Jerusalem.

32. Men Peder og de, som vare med ham, vare betyngede med Søvn; men der de vaagnebe op, saae de hans Herlighed og de to Mænd, som stode hos ham.

33. Og det begav sig, der disse skiftes fra ham, sagde Peder til Jesus: Mester! det er godt, at vi blive her, og vi vilte gjøre tre Boliger, dig een, og Moses een, og Elias een; dog han vidste ikke, hvad han sagde.

34. Men der han sagde dette, kom en Sky og overskyggede dem; men de forfærdes, der de kom ind i Skyen.

35. Og en Røst kom af Skyen, som sagde: Denne er min Søn, den Elskelige; hører ham!

Matth. 3, 17. 2 Petr. 1, 17. 18. Ap. G. 3, 22.

36. Og idet Røsten stede, blev Jesus funden alene; og de taug og forkyndte Ingen Noget i de Dage af det, de havde seet.

37. Men det begav sig Dagen derefter, der de kom ned af Bjerget, da kom meget Folk ham imøde.

38. Og see, en Mand iblandt Folket raabte og sagde: Mester! jeg beder dig, see til min Søn; thi han er min eenbaarne.

c. 7, 12.

39. Og see, en Mand griber fat paa ham, og strax raaber han, og den slider ham saa, at han fraader, og med Rød viger den fra ham, naar den haver slidt ham;

40. og jeg bad dine Disciple, at de skulde uddrive den, og de kunde ikke.

41. Men Jesus svarede og sagde: O du vantro og forvendte Slægt! hvor længe skal jeg være hos eder og taale eder? Før din Søn herhid!

42. Men der han kom til ham, rev Djævelen ham endnu, og sled ham tilmed. Men Jesus truede den urene Aand og helbrede Drengen; og han gav hans Fader ham igjen.

43. Men de bleve alle saare forfærdede over Guds Majestæt.

44. Men der de alle forundrede sig over alt det, som Jesus gjorde, sagde han til sine Disciple: Vender I eders Øren til disse Ord, at Menneskens Søn skal overantvordes i Menneskers Hænder.

v. 22.

45. Men det Ord forstode de ikke, og det var skjult for dem, saa at de begrebe det ikke; og de frygtede for at spørge ham om det samme Ord.

46. Men der kom en Tanke ind i dem om, hvo der vel skulde være den Største af dem.

Matth. 18, 1 fg. Marc. 9, 34 fg. Luc. 22, 24 fg.

47. Men der Jesus saae deres Hjertes Tanke, tog han et Varn og stillede det hos sig.

48. Og han sagde til dem: Hvo, som annammer dette lidet Barn i mit Navn, annammer mig; og hvo mig annammer, annammer den, som mig udsendte; thi hvo, som er den Mindste iblandt eder alle, han skal være stor.

c. 10, 16.

Joh. 13, 20. Matth. 23, 11. Luc. 14, 11.

49. Men Johannes svarede og sagde: Mester! vi saae En, som drev Djæble ud

i dit Navn, og vi forbøde ham det, fordi han ikke følger med os.

50. Og Jesus sagde til ham: Forbyder ham det ikke; thi hvo, som ikke er imod os, er med os.

Matth. 12, 30. Luc. 11, 23.

51. Men det begav sig, der de Dage fuldkommedes, at han skulde optages, da vendte han stadelig sit Ansigt at vandre til Jerusalem.

Ap. G. 1, 2.

52. Og han sendte Bud for sig, og de gik bort og kom ind i en af Samaritanernes Byer, for at berede ham Herberge.

3 Joh. 4, 1, 9.

53. Og de annammede ham ikke, fordi hans Ansigt var vendt til at vandre til Jerusalem.

54. Men der hans Disciple, Jakobus og Johannes, saae det, sagde de: Herre! vil du, at vi skulle sige, at Ald skal falde ned af Himmelen og fortære dem, ligesom og Elias gjorde?

2 Kong. 1, 10, 12.

55. Men han vendte sig, og irettesatte dem og sagde: I vide ikke, af hvad Aand I ere.

Gal. 5, 22.

56. Thi Menneskens Søn er ikke kommen for at fordærve Menneskers Sjæle, men for at frelse. Og de gik til en anden By.

3 Joh. 3, 17; 12, 47.

57. Men det begav sig, der de gik paa Beien, sagde En til ham: Herre! jeg vil følge dig, i hvor du gaaer hen.

Matth. 8, 19 fg.

58. Og Jesus sagde til ham: Rævene have Huler og Himmelens Fugle Næder, men Menneskens Søn haver ikke det, han kan hælde sit Hoved til.

59. Men han sagde til en Anden: Følg mig! Men denne sagde: Herre! tilsted mig, at jeg gaaer først hen at begrave min Fader.

60. Men Jesus sagde til ham: Lad de Døde begrave deres Døde; men gik du hen og forkynd Guds Rige.

61. Men og en Anden sagde: Herre! jeg vil følge dig; men tilsted mig først at tage Afsked fra dem, som ere i mit Huus.

62. Men Jesus sagde til ham: Ingen, som lægger sin Haand paa Ploven og seer til de Ting, som ere bag ham, er vel stillet til Guds Rige.

10. Capitel.

Jesus udsender 70 Disciple, raaber Vee over Chorazin, 1-16. De 70 komme glade tilbage: Jesus lærer, hvori de skulle glæde sig, 17-20; priser Faderen, 21, 22; priser Disciplene salige,

23, 24; lærer en Skriftslog, hvo der har hans Næste, 25-37; roser Maria fremfor Martha, 38-42.

Men derefter beskikkede Herren og halvfjerdjindstytte Andre, og sendte dem ud To og To foran sig til hver Stad og (hvert) Sted, hvor han vilde selv komme hen.

2. Derfor sagde han til dem: Høsten er vel stor, men Arbeiderne ere faa; beder derfor Høstens Herre, at han uddriver Arbeidere i sin Høst.

Matth. 9, 37, 38. 3 Joh. 4, 35, 2 Thess. 3, 1.

3. Gaaer bort; see, jeg sender eder som Lam midt iblandt Ulve.

Matth. 10, 16.

4. Bærer ikke Pung, ei heller Taske, ei heller Skoe, og hilser Ingen paa Beien.

Matth. 10, 9 fg. Marc. 6, 8 fg. Luc. 9, 3; 22, 35.

5. Men hvorsomhelst I komme ind i et Huus, der siger først: Fred være med dette Huus!

6. Og dersom en Fredens Søn er der, skal eders Fred hvile paa ham; men er der ikke, da skal den vende til eder igjen.

7. Men bliver i det samme Huus, æder og drikker, hvad af dem (forejættes); thi en Arbeider er sin Løn værd. I skulle ikke gaae fra Huus til Huus.

1 Tim. 5, 18.

8. Og hvor I komme ind i en Stad, og de annamme eder, da æder, hvad eder forejættes,

1 Cor. 9, 4.

9. og helbreder de Skrøbelige, som der ere, og siger dem: Guds Rige er kommet nær til eder.

Matth. 3, 2; 4, 17; 10, 7.

10. Men hvor I komme ind i en Stad, og de ikke annamme eder, da gaaer ud paa dens Gader og siger:

11. Vi affrynge for eder endog det Støv, som hængte ved os af eders Stad; dog skulle I dette vide, at Guds Rige haver været nær hos eder.

He. G. 13, 51; 18, 6.

12. Men jeg siger eder: Det skal gaae Sodoma taaleligere paa hiin Dag end den Stad.

Matth. 11, 24.

13. Vee dig, Chorazin! vee dig, Bethsaida! thi vare de kraftige Gjerninger gjorte i Tyrus og Sidon, som ere gjorte hos eder, havde de længe siden fiddet i Sæk og Aske og ombendt sig.

Matth. 11, 21.

14. Dog skal det gaae Tyrus og Sidon taaleligere i Dommen end eder.

15. Og du Capernaum, som er ophøiet indtil Himmelen, du skal nedstødes indtil Helvede.

16. Hvo, som eder hører, hører mig, og hvo, som eder foragter, foragter mig; men

hvo mig foragter, foragter den, som mig udsendte.

Matth. 10, 40.

Marc. 9, 37. Joh. 13, 20. 1 Thesf. 4, 8.

17. Men de Halvfjerdindsthye kom tilbage med Glæde og sagde: Herre! ogsaa Djævlene ere os underdanige i dit Navn.

18. Men han sagde til dem: Sæg saac, at Satanas faldt ned af Himmelen som et Lyn.

Mat. 12, 8. 9.

19. See, jeg giver eder Magt at træde paa Slanger og Skorpioner, og over al Fjendens Kraft; og slet Intet skal skade eder.

Ap. G. 28, 3-5.

20. Dog glæder eder ikke derved, at Manderne ere eder underdanige; men glæder eder mere over, at eders Navne ere skrevne i Himlene.

Phil. 4, 3. Mat. 13, 8.

21. I den samme Stund glædede Jesus sig i Anden og sagde: Sæg priser dig, Fader, Himmelsens og Jordens Herre! at du haver skjult disse Ting for de Visse og Forstandige, og aabenbaret de Umyndige dem; ja, Fader! thi det var saaledes behageligt for dig. Matth. 11, 25 fg. 1 Cor. 1, 19, 26; 2, 6 fg.

22. Alle Ting ere mig overgivne af min Fader; og Ingen fjender, hvo Sønnen er, uden Faderen, og hvo Faderen er, uden Sønnen, og hvem Sønnen vil aabenbare det.

Matth. 28, 18.

Joh. 3, 35. Phil. 2, 9. Joh. 1, 18; 6, 46.

23. Og han vendte sig til Disciplene og sagde til dem især: Salige ere de Dine, som see det, I see.

Matth. 13, 16.

24. Thi jeg siger eder, at mange Profeter og Konger vilde seet det, I see, og have det ikke seet, og hørt det, I høre, og have det ikke hørt.

1 Petr. 1, 10.

25. Og see, en Lovkyndig stod op og fristede ham og sagde: Mester! hvad skal jeg gjøre, at jeg kan arve et evigt Liv?

Matth. 22, 35 fg. Marc. 12, 28 fg.

26. Men han sagde til ham: Hvad er skrevet i Loven? hvorledes læser du?

27. Men han svarede og sagde: Du skal elske Herren din Gud af dit ganste Hjerter, og af din ganste Sjæl, og af din ganste Styrke, og af dit ganste Sind, og din Næste som dig selv.

Rom. 13, 9. Gal. 5, 14. 1 Tim. 1, 5.

28. Men han sagde til ham: Du svarede ret; gjør dette, saa skal du leve.

29. Men han vilde gjøre sig selv retfærdig og sagde til Jesus: Hvo er da min Næste?

30. Men Jesus svarede og sagde: Et Menneſke gik ned fra Jerusalem til Jeri-

cho og faldt iblandt Røvere, hvilke baade flæbte ham af og sloge ham, og gik bort og lode ham ligge halvdød.

31. Men ved en Hændelse drog en Præst den samme Vej ned, og der han saae ham, gik han forbi.

32. Men desligeste ogsaa en Levit, der han kom til Stedet, gik han hen og saae ham, og gik forbi.

33. Men en Samaritan reiste og kom til ham, og der han saae ham, ynkedes han inderlig.

34. Og han gik til ham, forbandt hans Saar og gød Olie og Vin i dem; han løstede ham paa sit eget Dyr, og førte ham til Herberge og pleiede ham.

35. Og den anden Dag, der han reiste bort, tog han to Penge ud og gav Værten dem, og sagde til ham: Plei ham, og hvad mere du maatte lægge ud, vil jeg betale dig, naar jeg kommer igjen.

36. Hvilken af disse Tre tykkes dig nu at have været hans Næste, der var falden iblandt Røvere?

37. Men han sagde: Den, som gjorde Barmhertighed imod ham. Derfor sagde Jesus til ham: Gaf bort, og gjør du ligesaa.

38. Men det begav sig, der de vandrede, gik han ind i en By; men der var en Kvinde, som hedte Martha, hun annammede ham i sit Hus.

Joh. 11, 1; 12, 2. 3.

39. Og hun havde en Søster, som hedte Maria, og hun satte sig ved Jesu Fødder og hørte hans Tale.

Ap. G. 22, 3.

40. Men Martha gjorde sig her og der Umage med megen Oppvartning; hun traadte da frem og sagde: Herre! bekymrer du dig ikke om, at min Søster haver forladt mig, saa at jeg maa opvarte alene? siig hende dog, at hun kommer mig til Hjælp.

41. Men Jesus svarede og sagde til hende: Martha! Martha! du bekymrer dig og forstyrres ved mange Ting.

42. Men Et er fornødent. Men Maria haver udvalgt den gode Deel, som ikke skal borttages fra hende.

Matth. 6, 33. Phil. 3, 14.

11. Capitel.

Jesus lærer sine Disciple at bede, 1-13; driver en Djævel ud, bespottes, forsvares sig, 14-28; henviser Folket til Jona Tegn, forkynder dem Guds Straf, 29-32; taler om Menneſkens Lys, 33-36; ader med Phariseer, raaber Vee over dem og de Lovkyndige, 37-54.

Dg det begav sig, der han var paa et Sted og bad, at en af hans Disciple sagde til ham, der han lod af: Herre! lær os at bede, som Johaannes og lærte sine Disciple.

2. Da sagde han til dem: Naar I bede, da siger: Vor Fader, du som er i Himlene! helliget worde dit Navn; komme dit Rige; skee din Villie, som i Himmelen, saa og paa Jorden;

Matth. 6, 9 fg.

3. giv os hver Dag vort daglige Brød;

4. og forlad os vore Synder, thi og vi forlade hver, som er os skyldig; og indled os ikke i Fristelse; men fri os fra det Onde.

Exh. 4, 32. 1 Cor. 10, 13. 2 Tim. 4, 18.

5. Og han sagde til dem: Hvilsen af eder monne have en Ven, og vilde gaae til ham om Midnat for at sige til ham: Kjære, laan mig tre Brød,

c. 18, 1 fg.

6. efterdi min Ven er kommen til mig af Reisen, og jeg haver Intet at sætte for ham;

7. og han derinde skulde svare og sige: Gjør mig ikke Umage; Døren er nu tillukket, og mine smaae Børn ere med mig i Senge; jeg kan ikke staae op at give dig.

8. Jeg siger eder: Dersom han endog ikke staaer op og giver ham, fordi han er hans Ven, saa staaer han dog op for hans Ubluheds Skyld og giver ham saameget, han haver behov.

9. Og jeg siger eder: Beder, saa skal eder gives; leder, saa skulle I finde; banker, saa skal eder oplades.

Matth. 7, 7 fg. 21, 22. Joh. 16, 23. 24. 1 Joh. 3, 22.

10. Thi hver den, som beder, han faaer, og hvo, som leder, han finder, og den, som banker paa, han skal oplades.

11. Men beder iblandt eder en Søn sin Fader om et Brød, mon han da skal give ham en Steen? og dersom han beder om en Fisk, mon han skal give ham en Slange for Fiskten?

12. Eller og, dersom han beder om et Æg, mon han skal give ham en Skorpion?

13. Dersom da I, som ere onde, vide at give eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal Faderen, som er af Himmelen, give dem den Hellig-Aand, som han bede?

14. Og han drev en Dævel ud, og den var stum; men det skede, der Dævelen var udfaren, taleden den Stumme, og Folket forundrede sig.

Matth. 9, 32 fg. 12, 22 fg.

15. Men Nogle af dem sagde: Han uddriver Dævel ved Beelzebub, Dævlenses Overste.

16. Men Andre fristede ham og begjærede et Tegn af ham fra Himmelen.

Matth. 12, 28; 16, 1.

17. Men der han fornåm deres Tanke, sagde han til dem: Hvert Rige, som er splidagtigt med sig selv, bliver øde, og et Huus, (som er splidagtigt) med et andet, falder.

Marc. 3, 22 fg.

18. Men er og Satanas bleven splidagtigt med sig selv, hvorledes skal hans Rige da blive bestandigt? thi I sige, jeg uddriver Dævel ved Beelzebub.

19. Men om jeg uddriver Dævel ved Beelzebub, ved hvem uddrive da eders Børn dem? Derfor skulle de være eders Dommere.

20. Men dersom jeg uddriver Dævel ved Guds Fingre, da er jo Guds Rige kommet til eder.

21. Naar den Stærke bevæbnet bevogter sit eget Palads, bliver det, han haver, med Fred.

22. Men naar en Stærkere end han kommer over ham og overvinder ham, da borttager han hans fulde Garni, som han forlod sig paa, og uddeler hans Rov.

Col. 2, 15.

23. Hvo, som ikke er med mig, er imod mig; og hvo, som ikke samler med mig, atspredes.

24. Naar den urene Aand udfarer af Menneftet, vandrer han igjennem tørre Steder og søger Hvile; og naar han ikke finder den, da siger han: Jeg vil vende om til mit Huus, som jeg gik ud af.

25. Og naar han kommer, finder han det feiet og prydet.

26. Da gaar han bort og tager syv andre Aander til sig, som ere værre end han selv, og naar de komme ind, boe de der; og det Sidste bliver værre med det Mennefte, end det Første.

Joh. 5, 14. 2 Petr. 2, 20. Ebr. 6, 4 fg.

27. Men det begav sig, der han sagde disse Ting, opløstede en Kvinde af Folket Kisten og sagde til ham: Saligt er det Hui, som bar dig, og de Bryster, som du diede.

28. Men han sagde: Ja, salige ere de, som høre Guds Ord og bevare det.

Matth. 7, 21. Ebr. 4, 2.

29. Men der Folket forsamledes til ham, begyndte han at sige: Denne Slægt er ond, den begjærer et Tegn, og der skal Intet Tegn gives den, uden Propheten Jonæ Tegn.

Matth. 12, 39 fg. Jon. 2, 1.

30. Thi ligesom Jonas var de Niniviter et Tegn, saa skal og Menneskens Søn være for denne Slægt.

31. Dronningen fra Sonden skal opstaae for Dommen mod Mændene af denne Slægt og skal fordømme dem; thi hun kom fra Jordens Ende, at høre Salomons Wiisdom, og see, her er mere end Salomon.

1 Kong. 10, 1.

32. De Mænd af Ninive skulle opstaae for Dommen mod denne Slægt og fordømme den; thi de ombvendte sig ved Jonæ Prædiken, og see, her er mere end Jonas.

Jon. 3, 5.

33. Men Ingen kender et Lys og sætter det i Skjul, ikke heller under en Skjeppe, men paa en Lysestage, at de, som gaar ind, skulle see Skinnene.

Matth. 5, 15.

34. Diet er Legemets Lys; naar dit Lys derfor er reent, er og dit ganske Legeme lyst, men dersom det er ondt, er og dit Legeme mørkt.

Matth. 6, 22, 23.

35. Saa see derfor til, at det Lys, der er i dig, ikke er Mørke.

36. Dersom da dit ganske Legeme er lyst, saa at ingen Deel deraf er mørk, bliver det Hele lyst, som naar Lysen med et klart Skin bestraalet dig.

37. Men idet han talede, bad en Phariseer ham, at han vilde æde Middagsmaal med ham; men han gik ind og satte sig til bords.

38. Men der Phariseeren saae det, forundrede han sig, at han ikke toede sig først for Maaltidet.

Matth. 15, 2. Marc. 7, 2 fg.

39. Men Herren sagde til ham: I Phariseer rense nu Bægere og Fæde udvortes, men det, som er indeni eder, er fuldt af Rov og Ondskab.

Matth. 23, 25. Tit. 1, 15.

40. I Daarer! den, som gjorde det, som er udenfor, gjorde han ikke ogsaa det, som er indeni?

41. Giver dog til Almisse de Ting, som er deri; see, saa ere alle Ting eder rene.

c. 12, 33.

42. Men vee eder, I Phariseer! at I lade Tiende af Mynte og Ruder og allehaande Madurter, og gaar Net og Guds Kjærlighed forbi; disse Ting burde man gøre, og ikke forsømme de andre.

Matth. 23, 23; 9, 13.

43. Vee eder, I Phariseer! at I gjerne ikke sidde paa det fornemste Stolestade i Synagogerne og være hilsede paa Torene.

Matth. 23, 6. 7. Marc. 12, 38. 39. Luc. 20, 46.

44. Vee eder, I Skriftfloger og Phariseer, I Dienstaale! at I ere som (de Dødes) ukjendelige Grave, og Menneskene, som gaar over dem, vide det ikke.

Matth. 23, 27.

45. Men en af de Lovkyndige svarede og sagde til ham: Mester! idet du siger Saa-

dant, forhaaner du og os.

46. Men han sagde: Vee og eder, I Lovkyndige! thi I besvære Menneskene med Byrder, som de vanskelige kunne bære, og selv røre I de Byrder ikke med een af eders Fingre.

Matth. 23, 4. Ap. G. 15, 10.

47. Vee eder! at I bygge Propheternes Gravsteder, men eders Fædre sloge dem ihjel.

Matth. 23, 29.

48. I vidne jo om og samtykke eders Fædres Gjerninger; thi de sloge dem ihjel, men I bygge deres Gravsteder.

49. Derfor sagde og Guds Wiisdom: Jeg vil sende Propheter og Apostler til dem, og de skulle slaar nogle af dem ihjel, og forfølge (andre);

Matth. 10, 17; 23, 34 fg. Jos. 16, 2.

50. paa det at alle Propheters Blod, som er udøst, siden Verdens Grundvold blev lagt, skal kræves af denne Slægt,

51. fra Abels Blod indtil Sacharias Blod, som blev omkommet imellem Alteret og Templet; ja, jeg siger eder: Det skal kræves af denne Slægt.

1 Mos. 1, 8. 2 Kron. 24, 21.

52. Vee eder, I Lovkyndige! at I have taget Kundskabens Nøgel; selv komme I ikke ind, og formene dem det, som ville komme ind.

Matth. 23, 13.

53. Men der han sagde disse Ting til dem, begyndte de Skriftfloger og Phariseer at trænge hardt ind paa ham og at løfte Ordene af Munden paa ham om mange Ting.

54. Og de lurede paa ham og søgte, om de kunde løfte Noget ud af hans Mund, at de kunde anfølge ham.

12. Capitel.

Jesús advarer for Phariseernes Snurdeig, 1-3, for Menneskeskyg, 4-12; vil ei stifte Arv, 13-15; advarer for Gjerrighed og Næringsforg, 16-34; formaner til Arvaagenhed og Trofast, 35-48; taler om Trængsel for Evangeliet's Skyld, 49-53, om at prøve og iagttage Liden. 54-59.

Idet Folket var forsamlet ved mange Tusinde, saa at de traadte paa hverandre, begyndte han at sige til sine Disciple:

Fornemmeligen tager eder vare for Phariseernes Snurdeig, som er Dienstaalkhed.

Matth. 16, 6. Marc. 8, 15.

2. Men Intet er skjult, som jo skal aabenbares, og Intet hemmeligt, som man jo skal faae at vide.

Matth. 10, 26 fg.

3. Derfor, hvad I sige i Mørket, skal høres i Lyset, og hvad I tale i Dret i Kammerne, skal prædikes paa Husene.

4. Men jeg siger eder, mine Venner! Frygter ikke for dem, som slaae Legemet ihjel og derefter ikke kunne gjøre mere.

1 Petr. 3, 14.

5. Men jeg vil vise eder, for hvem I skulle frygte: Frygter for den, som haver Magt til, efterat han haver slaaget ihjel, at kaste i Helvede; ja, jeg siger eder: Frygter for ham.

6. Sælges ikke fem Spurve for to Penninge? og ikke een af dem er glemt af Gud.

7. Ja og Haarene paa eders Hoved ere alle talte; derfor frygter ikke; I ere bedre end mange Spurve.

c. 21, 18. Ap. G. 27, 34.

8. Men jeg siger eder: Hver den, som bekjender mig for Menneffene, ham skal og Menneffens Søn bekjende for Guds Engle.

9. Og hvo mig fornægter for Menneffene, skal fornægtes for Guds Engle.

10. Og hver den, som taler et Ord imod Menneffens Søn, ham skal det forlades, men hvo, som taler bespottelig imod den Hellig-Aand, ham skal det ikke forlades.

Matth. 12, 31. 32. Marc. 3, 28 fg.

11. Men naar de føre eder frem for Synagoger og Øvrigheder og de Vældige, da værder ikke bekymrede for, hvorledes eller hvad I skulle tale til eders Forsvar, eller hvad I skulle sige.

Matth. 10, 19. 20. Marc. 13, 11. Luc. 21, 14. 15.

12. Thi den Hellig-Aand skal lære eder i den samme Time, hvad I bør sige.

13. Men En af Folket sagde til ham: Mester! siig min Broder, at han skifter Alv med mig.

14. Men han sagde til ham: Menneffe! hvo haver sat mig til Dommer eller Døler over eder?

15. Og han sagde til dem: Seer til og vogter eder for Gjerrighed; thi Ingens Liv bestaaer i hans Guds, i det, at han haver Overflod.

1 Tim. 6, 9. 10. Matth. 4, 4.

16. Men han taledes (i) en Vignesse til dem og sagde: Der var et rigt Menneffe, hvis Land havde baaret vel.

17. Og han tænkte ved sig selv og sagde: Hvad skal jeg gjøre? thi jeg haver ifft (Kum), som jeg kan samle mine Frugte udi.

18. Og han sagde: Dette vil jeg gjøre: Jeg vil nedbryde mine Væder og bygge dem større, og jeg vil samle derudi al mit Avling og mit Guds.

19. Og jeg vil sige til min Sjæl: Sjæl! du haver meget Godt i Forraad til mangt Aar; giv dig til Ro, æd, drik, vær glad!

Sal. 5, 5.

20. Men Gud sagde til ham: Du Daa-re! i denne Nat kræve de din Sjæl af dig men hvem skal det tilhøre, som du have beredt?

21. Saaledes (er det med den), som samler sig Viggendefæ og er ikke rig i Gud.

22. Men han sagde til sine Disciple: Derfor siger jeg eder: Bekymrer eder ifft for eders Liv, hvad I skulle æde, ifft helle for Legemet, hvad I skulle iføres.

Matth. 6, 25-31. 1 Tim. 6, 8. Phil. 4, 6. 1 Petr. 5, 7.

23. Livet er mere end Maden, og Legemet (mere) end Klæderne.

24. Giver Agt paa Ravnene; de faa ikke, høste og ikke, de have ingen Kjælsde og ei Væde, og Gud føder dem (alligevel) hvor meget ere I bedre end Fuglene?

25. Men hvo er iblandt eder, som kan sætte en Allen til sin Vært, enddog han bekymrer sig derfor?

26. Kunne I da ikke engang det Mindste hvi bekymre I eder for det Øvrige?

27. Giver Agt paa Vilsnerne, hvorledes de vøge; de arbeide ikke, spinde og ikke; men jeg siger eder, at end ikke Salomon i sin Herlighed var saa klædt, som een af dem.

28. Klæder da Gud Græsjet saa, som idag staaer paa Marken og imdrgen kastes i Ønen, hvormeget mere eder, I lidet troende!

29. (Derfor) søger og I ikke med Bekymring, hvad I skulle æde, eller hvad I skulle drikke, og værder ikke vankelmødige.

30. Thi efter alt Saadant søge Hedningerne i Verden; men eders Fader veed, at I have det behov.

Matth. 6, 8. 32 fg.

31. Søger heller Guds Rige, saa skulle alle disse Ting tillægges eder.

32. Frygt ikke, du lille Hjord! thi det er eders Fader behageligt at give eder Riget.

33. Sælger hvad I have og giver Almisse. Gjører eder Poser, som ikke blive

gamle, et Riggendefæ, som ikke forgaaer, i Himlene, der, hvor ingen Thy kommer til, og ingen Møl fordærver.

Matth. 6, 19-21. Ap. G. 2, 43. 1 Tim. 6, 8-10. 17-19.

34. Thi hvor eders Riggendefæ er, der vil og eders Hjerte være.

35. Lader eders Lænder være ombundne og eders Øys brændende.

Ep̃h. 6, 14. 1 Petr. 1, 13. Matth. 25, 1-13.

36. Og værer ligesom de Menneſker, der pønte deres Herre, naar han vil bryde op fra Brylluppet, paa det, naar han kommer og banker paa, de ſtrax kunne lade op for ham.

37. Salige ere de Tjenere, ſom Herren ſinder vaagne, naar han kommer. Sandelig ſiger jeg eder, at han ſkal binde op om dig og ſætte dem tilbords, og gaae frem og jene dem.

38. Og derſom han kommer i den anden Vagt, og kommer i den tredie Vagt, og ſinder det ſaaledes, da ere diſe Tjenere ſalige.

39. Men dette ſkulle I vide, at derſom Huusbonden vidſte, hvad for en Time Thyden vilde komme, da vaagede han og lod ikke bryde ind i ſit Huus. Matth. 24, 43. 44.

1 Theſſ. 5, 2. 2 Petr. 3, 10. Aab. 3, 3; 16, 15.

40. Derfor værer og I beredte; thi Menſkens Søn kommer paa den Time, ſom I ikke mene.

c. 21, 34. 1 Theſſ. 3, 13; 5, 6.

41. Men Peder ſagde til ham: Herre! iger du denne Pignelfe til os, eller ogſaa til Alſe?

Marc. 13, 37.

42. Men Herren ſagde: Hvo er da den, og ſnilde Huusholder, ſom Herren ſkal ætte over ſit Thyende, at give dem deres ſlagte Ep̃iſe itide? Matth. 24, 45 fg. 1 Cor. 4, 1. 2.

43. Salig er den Tjener, hvilken hans Herre vil finde ſaaledes at gjøre, naar han kommer.

44. Sandelig ſiger jeg eder: Han ſkal ætte ham over alt ſit Guds. Matth. 25, 21. 23.

45. Men derſom den ſamme Tjener ſiger ſit Hjerte: Min Herre tøver at komme, og han begynder at ſlaae Drengene og Pigerne, og at æde og drikke og blive drukken, 46. da ſkal den ſamme Tjeners Herre komme paa den Dag, ſom han ikke tænker, og paa den Time, ſom han ikke veed, og al hugge ham i to og give ham hans Deel med de Utroe.

47. Men den Tjener, ſom veed ſin Herres illie, og ikke bereder ſig og ikke gjør efter hans Willie, ſkal ſaae mange Hug. Mat. 4, 17.

48. Men den, ſom ikke veed det, men gjør

hvad der er Hug værdt, ſkal ſaae lidet Hug. Men Enhver, hvem Meget er givet, hoſ ham ſkal man ſøge Meget, og hvem Meget er betroet, af ham ſkal man kræve Mere.

49. Jeg er kommen at kaſte Ild paa Jorden, og hvor gierne vilde jeg, at den var optændt allerede!

50. Men jeg maa døbes med en Daab, og hvor bange er jeg, indtil den bliver fuldbragt!

Matth. 20, 22.

51. Mene I, at jeg er kommen for at give Fred paa Jorden? Nei, ſiger jeg eder, men Uvedragt.

Matth. 10, 34.

52. Thi nu herefter ſkulle Fem være ſplidagtige i eet Huus, Tre imod To, og To imod Tre.

53. Faderen ſkal være ſplidagtig imod Sønnen og Sønnen imod Faderen; Moderen imod Datteren, og Datteren imod Moderen; Mandens Moder imod hendes Søns Huſtru, og Sønnens Huſtru imod hendes Mands Moder.

54. Men han ſagde og til Folket: Naar I ſee Skyen opgaae i Veſten, ſige I ſtrax: Der kommer Regn; og det ſkeer ſaaledes.

Matth. 16, 2. 3.

55. Og naar I ſee Søndenveir blæſe, ſige I: Der kommer Hede; og det ſkeer.

56. I Dienſkalle! Jordens og Himmelens Skikkelfe vide I at ſkjønne; men hvi ſkjønne I ikke denne Tid?

57. Men hvorfor dømmen I ikke af eder ſelv, hvad Ret er?

58. Thi naar du gaaer hen med din Modſtander for Øvrigheden, da gjør din Fild paa Veien, at du kan gaae forligt fra ham, paa det han ikke ſkal drage dig for Dommeren, og Dommeren ſkal overantvorde Slutteren dig, og Slutteren ſkal kaſte dig i Fængſel.

Matth. 5, 25 fg.

59. Jeg ſiger dig: Du ſkal ſlet ikke komme ud derfra, førend du betaler endog den ſidſte Stjærv.

13. Capitel.

Guds Domme over Nogle og hans Langmodighed mod Andre ſkulle lede til Omvendelſe, 1-9. Jeſus helbreder en værkbruden Vinde, 10-17; fremſætter Pignelferne om et Senepſorn og en Saurbeig, 18-21; lærer, at Gaa blive ſalige, og at Hedningerne ſkulle omvendes, 22-30; frygter ei for Herodes, ſlager over Jeruſalem, 31-35.

Men paa den ſamme Tid vare Nogle tilſtede, ſom forkyndte ham om de Gaſilæer, hviſ Blod Pilatus havde blandet med deres Offere.

2. Og Jesus svarede og sagde til dem: Mene I, at disse Galilæer vare Syndere fremfor alle (andre) Galilæer, fordi de lede dette?

3. Nei, siger jeg eder; men dersom I ikke omvende eder, skulle I alle ligesaa omkomme.

4. Eller de Atten, paa hvilke Taarnet i Siloam faldt og slog dem ihjel, mene I, at de vare skyldige fremfor alle Menneſker, som boe i Jerusaleem?

5. Nei, siger jeg eder; men dersom I ikke omvende eder, skulle I alle ligesaa omkomme.

6. Men han sagde denne Tegnelse: Der havde En et Figen træ, som var plantet i hans Viingaard; og han kom og ledte efter Frugt derpaa, og fandt ingen.

7. Men han sagde til Viingaardsmanden: See, jeg er nu i tre Aar kommen og haver ledt efter Frugt paa dette Figen træ, og finder ingen; hug det om; hvi ſkal det ogsaa gjøre Jorden unyttig?

8. Men han svarede og sagde til ham: Herre! lad det staae ogsaa dette Aar, indtil jeg faaer gravet derom og gjødet det,

9. om det da vil bære Frugt; men hvis ikke, da hug det siden om.

10. Men han lærte i en af Synagogerne om Sabbaten.

11. Og see, der var en Kvinde, som havde haft en Skrøbeligheds Aand i atten Aar, og hun var sammenkrumpen og kunde aldeles ikke see op.

12. Men der Jesus saae hende, kaldte han ad hende og sagde til hende: Kvinde! du er løst fra din Skrøbelighed.

13. Og han lagde Hænderne paa hende; og strax rettede hun sig op og prisede Gud.

14. Da svarede Synagoge-Førstanderen — fordi han var vred for, at Jesus helbrede om Sabbaten — og sagde til Folket: Der ere sex Dage, paa hvilke man bør arbejde; kommer derfor paa dem og lader eder helbrede, og ikke paa Sabbatsdagen.

15. Derfor svarede Herren ham og sagde: Du Drenskalk! løser ikke hver iblandt eder sin Ox eller sit Åsen fra Krybben om Sabbaten og fører dem til Vands?

Matth. 12, 11. 12. Joh. 7, 23.

16. Men burde ikke denne, som er en Arahams Datter, hvilken Satanas havde bundet, tænke, i atten Aar, løses af dette Baand paa Sabbatsdagen?

17. Og der han dette sagde, bleve Alle

beſkæmmede, som vare ham imod; og alt Folket glædede sig over alle de herlige Gjerninger, som ſkede af ham.

18. Men han sagde: Hvem er Guds Rige ligt? og med hvad ſkal jeg ligne det?

19. Det er ligt et Senepstorn, hvilket et Menneſke tog og kastede i ſin Have; og det voxte og blev et stort Træ, og Himmelens Fugle gjorde Rede i dets Grene.

Matth. 13, 31 fg. Marc. 4, 31. 32.

20. Og han sagde atter: Hvormed ſkal jeg ligne Guds Rige?

21. Det er ligt en Saurdeig, hvilken en Kvinde tog og ſkulte i tre Maader Meel, indtil det blev ſhyret altsammen.

22. Og han gif igjennem Stæder og Byer og lærte, og tog Veien til Jerusaleem.

23. Men der sagde En til ham: Herre! mon de ere ſaa, ſom blive ſalige? Da ſagde han til dem:

24. Stræber alvorligen at indgaae igjennem den ſnevre Port; thi Mange, siger jeg eder, ſkulde ſøge at komme ind, og ſkulde ikke kunne.

Matth. 7, 13.

25. Derefter, naar Huusbonden er opſtanden og haver tillukket Døren, ſkulde I komme til at ſtaaе udenfor, og banke paa Døren og ſige: Herre, Herre, lad os for os! og han ſkal ſvare og ſige til eder: Jeg kjennder eder ikke, hvorfra I ere.

Matth. 25, 11. 12. Luc. 6, 46. Matth. 7, 21-23.

26. Da ſkulde I begynde at ſige: Vi aade og drak for dine Dine, og du lærte paa vore Gader.

27. Og han ſkal ſige: Jeg ſiger eder, jeg kjennder eder ikke, hvorfra I ere; viger fra mig, alle I, ſom beſlitte eder paa Uretfærdighed!

Matth. 25, 41.

28. Der ſkal være Graad og Tænders Gnidsel, naar I faae at ſee Abraham og Iſak og Jakob og alle Propheter i Guds Rige, men eder at være udstødte udenfor.

Matth. 8, 12; 13. 42; 24, 51.

29. Og de ſkulde komme fra Øſten og Veſten, og fra Norden og Sønden, og ſidde tilbords i Guds Rige.

Matth. 8, 11.

30. Og ſee, der ere (de) Sidſte, ſom ſkulde være de Førſte, og der ere (de) Førſte, ſom ſkulde være de Sidſte.

Matth. 19, 30; 20, 16. Marc. 10, 31.

31. Paa den ſamme Dag kom nogle Phariſæer og ſagde til ham: Gaf ind og drag herfra; thi Herodes vil ſlaae dig ihjel.

32. Og han ſagde til dem: Gaaer bort og ſiger den Hæv: See, jeg uddriver Djævl

og fuldsører Helbredelser idag og imorgen, og paa den tredie Dag fuldendes jeg.

33. Dog bør det mig at vandre idag og imorgen og den Dag derefter, thi det kan ikke stee, at en Prophet omkommes uden for Jerusalem.

34. Jerusalem! Jerusalem! som ihjelslaaer Propheten og stener dem, som ere sendte til dig, hvor ofte vilde jeg forsamlet dine Børn, ligerviis som en Høne (forsamler) sine Kyllinger under sine Vinger! men I vilde ikke.

Matth. 23, 37.

35. See, eders Huus skal forlabes eder øde; men sandelig siger jeg eder: I skulle ikke see mig, indtil (Tiden) kommer, naar I skulle sige: Velsignet være den, som kommer i Herrens Navn.

14. Capitel.

Jesús helbreder en Vattersøttig, 1-6; taler om at ville sidde øverst og at indbyde Fattige, 7-14, om den store Nadvere, 15-24, om Selvfornegtelse, 25-35.

Og det begav sig, der han kom i en af de øverste Pharisæers Huus paa en Sabbat for at holde Maaltid, at de toge vare paa ham.

Marc. 3, 2. Luc. 6, 7-9.

2. Og see, der var et vattersøttigt Menneske for ham.

3. Og Jesús tog til Orde og talende til de Forhyndige og Pharisæerne, om sagde: Mon det er tilladt at helbrede om Sabbaten?

Matth. 12, 10. 12.

4. Men de taug. Og han tog paa ham og helbrede ham, og lod ham gaa.

5. Og han svarede og sagde til dem: Hvo er iblandt eder, som, naar hans Øre eller Nsen falder i en Brønd, ikke strax drager det op om Sabbatsdagen?

c. 13, 15.

6. Og de kunde ikke give ham Svar derpaa.

Matth. 22, 46.

7. Men han sagde en Signelse til Gæsterne, der han gav Agt paa, hvorledes de udvalgte de øverste Sæder ved Bordet, og sagde til dem:

8. Naar du er buden af Nogen til Bryllup, da sæt dig ikke øverst tilbords, at ikke en Hæderligere end du maatte være buden af ham,

9. og den, der indbød dig og ham, maatte komme og sige til dig: Giv denne Plads! og du da med Blufsel skal komme til at sidde nederst.

10. Men naar du er buden, gaf hen og sæt dig nederst, at naar han kommer, som indbød dig, han da maa sige til dig: Ven!

sæt dig høiere op; da skal du have Ære for dem, som sidde med dig tilbords.

11. Thi hver den, sig selv ophøier, skal fornedres, og hvo sig selv fornedrer, skal ophøies.

Matth. 23, 12. Luc. 1, 51. 52. 1 Petr. 5, 5. Jak. 4, 6.

12. Men han sagde og til den, som havde budet ham: Naar du gjør Middags- eller Aftens-Maaltid, da indbyd ikke dine Venner, ei heller dine Brødre, ei heller dine Frænder, ei heller rige Naboer, paa det at ikke ogsaa de skulle indbyde dig igjen, og dig skal vorde Vederlag.

c. 6, 23.

13. Men naar du gjør et Gæstebud, da indbyd Fattige, Krøblinger, Halte, Blinde;

14. saa skal du være salig; thi de have ikke at betale dig igjen, men det skal igien gives dig i de Retfærdiges Opstandelse.

1 Tim. 6, 17-19.

15. Men der En af dem, som sadde med tilbords, hørte det, sagde han til ham: Salig er den, som æder Brød i Guds Rige.

c. 13, 29; 22, 30. Mat. 19, 9.

16. Men han sagde til ham: Der var et Menneske, som gjorde en stor Nadvere og indbød Mange.

Matth. 22, 2 fg.

17. Og han udsendte sin Tjener paa Nadverens Time, at sige til de Budne: Kommer; thi nu ere alle Ting beredte.

18. Og de begyndte alle strax at undskyldte sig. Den Første sagde til ham: Jeg haver kjøbt en Ager og haver fornøden at gaae ud og see den; jeg beder dig, hav mig undskyldt.

19. Og en Anden sagde: Jeg haver kjøbt fem Par Ørne, og gaaer hen at prøve dem; jeg beder dig, hav mig undskyldt.

20. Og en Anden sagde: Jeg tog mig en Hustru tilægte, og derfor kan jeg ikke komme.

21. Og Tjeneren kom og forkyndte sin Herre det; da blev Huusbonden vred og sagde til sin Tjener: Gaf hasteligen ud paa Stadens Stræder og Gader, og før hid ind Fattige og Krøblinger og Halte og Blinde.

22. Og Tjeneren sagde: Herre! det er gjort, som du besøel, og der er endnu Rum.

23. Og Herren sagde til Tjeneren: Gaf ud paa Veiene og ved Gjerderne, og nød dem at gaae ind, paa det mit Huus kan vorde fuldt.

Ap. G. 13, 46.

24. Thi jeg siger eder, at Ingen af de Mænd, som vare budne, skal smage min Nadvere.

25. Men meget Folk gif med ham, og han vendte sig og sagde til dem:

26. Derfom Nogen kommer til mig og hader ikke sin Fader, og Moder, og Svstru, og Børn, og Brødre, og Søstre, og tilmed sit eget Liv, han kan ikke være min Discipel.

v. 33. Matth. 10, 37. 33; 19, 29.

27. Og hvo, som ikke bærer sit Kors og kommer efter mig, kan ikke være min Discipel.

c. 9, 23. Matth. 16, 24 fg.

28. Thi hvo iblandt eder, som vil bygge et Taarn, sidder ikke først og beregner Bekostningen, om han haver, hvad der hører til at fuldføre det med?

29. at ikke, naar han faaer lagt Grundvold og ikke kan fuldende det, alle de, som see det, skulde begynde at spotte ham og sige:

30. Dette Menneske begyndte at bygge, og kunde ikke fuldføre det.

31. Eller hvilken Konge, som drager i Krig, at stride imod en anden Konge, sidder ikke først og beraader sig, om han er istand til med ti Tusinde at møde den, som kommer imod ham med tyve Tusinde?

32. Men kan han det ikke, udfikker han Sendebud, medens hiin endnu er langt borte, og handler om Fred.

33. Ligesaa derfor hver af eder, som ikke forjager alt det, han haver, kan ikke være min Discipel.

34. Saltet er godt; men derfom Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det saltet?

Matth. 5, 13. Marc. 9, 50.

35. Det tjener hverken til Jord eller Møg; de kaste det ud. Hvo, som haver Øren at høre med, han høre!

c. 8, 8.

15. Capitel.

Jesus forsvarer sin Dmngjængelse med Toldere og Syndere ved en Vignelse om et bortkommet Faar, 1-7, en bortkommen Penning, 8-10, og en fortabt Søn, 11-32.

Men alle Toldere og Syndere holdt sig nær til ham for at høre ham.

Matth. 9, 10 fg. Marc. 2, 15 fg. Luc. 5, 29 fg.

2. Og Pharisæerne og de Skriftfloges knurrede og sagde: Denne aannammer Syndere og æder med dem. c. 7, 29 fg. Matth. 11, 19.

3. Men han talede denne Vignelse til dem og sagde:

4. Hvilket Menneske af eder, som haver hundrede Faar og haver tabt eet af dem, forlader ei de ni og halvfemjindstyve i Ørkenen og gaar bort efter det tabte, indtil han finder det? Matth. 18, 12 fg. Luc. 19, 10.

5. Og naar han haver fundet det, lægger han det paa sine Skuldre med Glæde.

6. Og naar han kommer hjem, sammenkalder han Vennerne og Naboerne, og siger til dem: Glæder eder med mig; thi jeg haver fundet mit Faar, som var tabt.

1 Petr. 2, 25.

7. Jeg siger eder: Saaledes skal der være Glæde i Himmelen over een Synder, som omvender sig, mere end over ni og halvfemjindstyve Retfærdige, hvilte ikke have Omvendelse behov.

c. 5, 32.

8. Eller hvilken Kvinde, som haver ti Penninge, om hun taber een Penning, tænder ikke et Lys og feier Huset og søger med Flid, indtil hun finder den?

9. Og naar hun haver fundet den, sammenkalder hun Veninderne og Naboerskerne og siger: Glæder eder med mig; thi jeg haver fundet den Penning, som jeg tabte.

10. Saaledes, siger jeg eder, skal der være Glæde for Guds Engle over een Synder, som omvender sig.

11. Men han sagde: Et Menneske havde to Sønner.

12. Og den yngste af dem sagde til Faderen: Fader! giv mig den Deel af Godset, som mig tilfalder. Og han skiftede Godset imellem dem.

13. Og ikke mange Dage derefter samlede den yngre Søn alt (Sit) og drog udenlands til et Land langt borte, og ødte der sit Guds i et overdaadigt Levnet.

14. Men der han havde forteret alt (det, han havde), blev en svar Hunger i det samme Land, og han begyndte at lide Mangel.

15. Og han gif bort og holdt sig til en af Borgerne der i Landet; og denne sendte ham paa sine Marker at røgte Evin.

16. Og han ønskede at fylde sin Bug med Mætt, som Evinene aade, og Ingen gav ham (Noget).

17. Men der han kom til sig selv, sagde han: Hvor mange Daglønnere hos min Fader have overskødig Brød! men jeg omkommer af Hunger.

18. Jeg vil staa op og gaar til min Fader og sige til ham: Fader! jeg haver synet det mod Himmelen og for dig,

19 og er ikke længere værd at kaldes din Søn; gjør mig som en af dine Daglønnere.

20. Og han stod op og kom til sin Fader. Men der han var endnu langt borte,

jaae hans Fader ham og yntedes inderliggen, og løb til og faldt om hans Hals og kyskede ham.

Ap. G. 2, 39. Eph. 2, 13. 17.

21. Men Sønnen sagde til ham: Fader! jeg haver syndet imod Himmelen og for dig, og er ikke længere værd at kaldes din Søn.

22. Men Faderen sagde til sine Tjenere: Bærer frem det bedste Klædebon og isører ham (det), og giver ham en Ring paa hans Haand og Skoe paa Fødderne;

23. og henter den fedede Kalv hid og slagter den, og lader os æde og være lystige.

24. Thi denne min Søn var død og er bleven levende igjen, og var fortabt og er funden. Og de begyndte at være lystige.

25. Men hans ældste Søn var paa Marken; og da han kom og var nær ved Huset, hørte han sammenstemmende Sang og Dands.

26. Og han kaldte en af Drengene til sig og udspurgte, hvad det var.

27. Men han sagde til ham: Din Broder er kommen, og din Fader slagtede den fedede Kalv, fordi han haver faaet ham karstt igjen.

28. Men han blev vred og vilde ikke gaae ind; derfor gif hans Fader ud og bad ham.

29. Men han svarede og sagde til Faderen: See, saa mange Aar tjener jeg dig og overtraadte end aldrig dit Bud, og du haver aldrig givet mig et Kib, at jeg kunde være lystig med mine Venner.

30. Men da denne din Søn er kommen, som haver fortæret dit Guds med Skjøger, slagtede du den fedede Kalv til ham.

31. Men han sagde til ham: Min Søn! du er altid hos mig, og alt det, som mit er, er dit.

32. Men man burde at være lystig og glæde sig, fordi denne din Broder var død og er bleven levende igjen, og var fortabt og er funden.

16. Capitel.

Jesus taler om den utro Huusfoged, advarer for Gjerrighed, 1-13; badler Phariseernes Stoltbed, at de foragtede Evangelium og ei forstode Loven ret, 14-18; fremsætter Billedet om den rige Mand, 19-31.

Men han sagde og til sine Disciple: Der var et rigt Menneſke, som havde en Huusholder, og denne blev beført for ham som den, der ødte hans Guds.

2. Og han kaldte ham og sagde til ham: Hvi hører jeg dette om dig? Gjør Regnskab for din Huusholdning; thi du kan ikke længere forestaae Huset.

3. Men Huusholderen sagde ved sig selv: Hvad skal jeg gjøre, efterdi min Herre tager Huusholdningen fra mig? Jeg formaer ikke at grave, jeg skammer mig ved at trygle.

4. Jeg veed, hvad jeg vil gjøre, at de skulle tage mig i deres Huse, naar jeg bliver sat af fra Huusholdningen.

5. Og han fremkaldte enhver af sin Herres Skyldnere og sagde til den første: Hvor meget er du min Herre skyldig?

6. Men denne sagde: Hundrede Fæd Ulie. Og han sagde til ham: Tag dit Brev, og sæt dig strax ned og skriv halvtredstindsthye.

7. Derefter sagde han til en anden: Men du, hvormeg er du skyldig? Men denne sagde: Hundrede Maader Hvede. Og han sagde til ham: Tag dit Brev og skriv firstindsthye.

8. Og Herren prisede den uretfærdige Huusholder, at han gjorde snildeligen; thi denne Verdens Børn ere klogere end Højets Børn i deres Slægt. Eph. 5, 8. 1 Thess. 5, 5.

9. Og jeg siger eder: Gjør eder Venner ved den urette Mammon, at, naar I stilles herfra, de skulle annamme eder i de evige Boliger.

10. Hvo, som er tro i det Mindste, er og tro i Meget, og hvo, som er uretfærdig i det Mindste, er og uretfærdig i Meget.

c. 19, 17.

11. Dersom I da ikke have været troe i den urette Mammon, hvo vil betro eder den sande?

v. 9.

12. Og dersom I ikke have været troe i det Fremmede, hvo vil give eder Noget selv at eie?

13. Ingen Huusvend kan tjene to Herre; thi han skal enten hade den ene og elske den anden, eller holde sig til den ene og foragte den anden; I kunne ikke tjene Gud og Mammon.

Matt. 6, 24.

14. Men alt dette hørte ogsaa Phariseerne, som vare pengegjerrige, og de spottede ham.

Matt. 23, 14.

15. Og han sagde til dem: I ere de, som retfærdiggjøre eder selv for Menneſkene, men Gud kender eders Hjertes; thi hvad som er høit iblandt Menneſker, er en Bersthyggelighed for Gud.

c. 18, 9.

16. Vopen og Propheterne (spaaede) indtil Johannes; fra den Tid af forkyndes Guds Rige ved Evangelium, og hver trænger derind med Magt.

Matth. 11, 13

17. Men det er lettere, at Himmelen og Jorden forgaar, end at een Løddel af Vøden bortfalder.

Matth. 5, 18.

18. Hver den, som stiller sig ved sin Hustru, og tager en anden tilægte, bedriver Hor, og hver den, som tager den tilægte, som er stift fra en Mand, bedriver Hor.

Matth. 5, 31. 32; 19, 3-9. 1 Cor. 7, 10. 11.

19. Men der var et rigt Menneſte, og han klædte sig i Purpur og kosteligt Indklæde, og levede hver Dag herligen og i Glæde.

20. Men der var en Fattig, ved Navn Lazarus, som var kastet for hans Dør, fuld af Saar;

21. og han ønskede at mættes af de Smuler, som faldt af den Riges Bord; men og Hundene kom og stikke hans Saar.

22. Men det begav sig, at den Fattige døde, og at han blev henbaaren af Englene i Abrahams Skjød; men den Rige døde ogsaa og blev begravet.

23. Og der han opløstede sine Vine i Helvede, der han var i Pine, saae han Abraham langt borte, og Lazarus i hans Skjød.

24. Og han raabte og sagde: Fader Abraham! forbarm dig over mig og send Lazarus, at han dyppe det Yderste af sin Finger i Vand og lædsker min Tunge; thi jeg pines svarligen i denne Plac.

Marc. 9, 44.

25. Men Abraham sagde: Søn! kom ihu, at du haver annammet dit Gode i din Livstid, og Lazarus ligesaa det Onde; men nu trøstes han, og du pines.

26. Og foruden alt dette er imellem os og eder et stort Svælg befæstet, saa at de, som ville fare herfra ned til eder, kunne ikke, og de kunne ikke heller fare derfra over til os.

27. Men han sagde: Saa beder jeg dig, Fader! at du sender ham til min Faders Hus;

28. thi jeg haver fem Brødre; paa det han kan vidne for dem, at ikke ogsaa de skulle komme i dette Pinens Sted.

29. Abraham sagde til ham: De have Moses og Propheterne; lad dem høre dem.

Seb. 5, 39. 45. Ap. G. 15, 21; 17, 11.

30. Men han sagde: Al nei, Fader Abraham! men dersom Nogen af de Døde gif til dem, da omvendte de sig.

31. Men han jagde til ham: Høre de ikke Moses og Propheterne, skulle de ikke heller troe, om Nogen opstod fra de Døde.

17. Capitel.

Jesús taler om Forargelse og om at tilgive, 1-4, om Tro og Lybighed, 5-10; helbreder ti Spedalske, 11-19; taler om sin Tilkommelse, 20-37.

Men han jagde til Disciple: Det er umuligt, at Forargelser ei skulde komme; men vær den, ved hvilken de komme.

Matth. 18, 6. 7. 2 Cor. 6, 3. Rom. 14, 20 fig.

2. Det er ham nyttigere, om en Møllesteen hænges om hans Hals, og han bliver kastet i Havet, end at han skal forarge een af disse Smaa.

Marc. 9, 42.

3. Vogter eder selv. Men dersom din Broder synder imod dig, irettesæt ham; og dersom han omvender sig, da tilgiv ham.

Matth. 18, 15-22. Gal. 5, 19. 20.

4. Og dersom han syndede syv Gange imod dig om Dagen, og vendte syv Gange tilbage til dig om Dagen og sagde: Det fortryder mig, da skal du tilgive ham.

5. Og Apostlerne sagde til Herren: For og os Troen.

Marc. 9, 24.

6. Men Herren sagde: Dersom I havde Tro som et Senepestorn, da maatte I sige til dette Mørkærre: Ryk dig op med Rod og plant dig i Havet, og det skulde være eder lydigt.

Matth. 17, 20.

7. Men hvo af eder, som haver en Tjener, der pløier eller vogter Dvæg, siger strax til ham, naar han kommer hjem a Marken: Gaf hen og sæt dig tilbords?

8. Vil han ikke derimod sige til ham: Værd det, jeg skal have til Madvæ, og bind op omkring dig og opvart mig, saa længe jeg æder og drikker, og derefter maa du æde og drikke?

9. Mon han talke den samme Tjener, a han gjorde det, som ham var befalet: Jeg mener det ikke.

10. Ligesaa og I, naar I have gjort alle Ting, som eder ere befalede, da siger Vi ere unyttige Tjenere; thi vi gjorde det som vi vare skyldige at gjøre.

11. Og det begav sig, der han reisste til Jerusalem, da drog han midt igjennem Samaria og Galilæa.

12. Og der han kom til en By, modt ham ti spedalske Mænd, som stode langt borte.

13. Og de opløstede Røsten og sagde: Jesu, Mester, forbarm dig over os!

14. Og der han saae dem, sagde han til dem: Gaaer hen og beteer eder for Præsterne; og det skede, der de gif bort, bleve de rensede.

Matth. 8, 4. Luc. 5, 14.

15. Men Een af dem, der han saae, at han var helbredet, vendte tilbage og prisede Gud med høi Røst.

16. Og han faldt paa sit Ansigt for hans Fødder og talkede ham; og han var en Samaritan.

17. Da svarede Jesus og sagde: Blevet ikke de Ti rensede? men hvor ere de Nu?

18. Blev der ellers Ingen funden, som vendte tilbage for at give Gud Ære, uden denne Fremmede?

19. Og han sagde til ham: Staa op, gik bort; din Tro haver frelst dig.

c. 7, 50.

20. Men da han blev adspurgt af Phariseerne: Naar kommer Guds Rige? svarede han dem og sagde: Guds Rige kommer ikke saaledes, at man kan pege derpaa.

21. De skulde ikke heller sige: See her, eller see der er det; thi see, Guds Rige er indeni eder.

Matth. 24, 23. Rom. 14, 17.

22. Men han sagde til Disciple: De Dage skulde komme, da I skulde begjære at see een af Menneskens Søns Dage, og I skulde ikke see den.

23. Og de skulde sige til eder: See her, eller see der (er han; men) gaaer ikke hen, og følger ikke heller.

24. Thi ligesom Lynet, som lyner fra den (ene Side) under Himmelen, skinner til den (anden Side) under Himmelen, saa skal Menneskens Søn være paa sin Dag.

25. Men han bør først lide meget og forstydes af denne Slægt.

c. 9, 22.

26. Og som det skede i Noe Dage, saaledes skal det og skee i Menneskens Søns Dage.

1 Mos. 6, 1 f. Matth. 24, 37 f. 1 Petr. 3, 20.

27. De aade, drak, toge tilagte, bleve udgifte, indtil den Dag, der Noah gif ind i Arken, og Syndfloden kom og ødelagde Alle.

28. Desligeste og, som det skede i Noths Dage; de aade, drak, kjøbte, folgte, plantede, byggede.

1 Mos. 19, 14-25.

29. Men paa den Dag, der Noth gif ud af Sodoma, regnede Ild og Svovel af Himmelen og ødelagde dem alle.

3ud. v. 7.

30. Paa denne Maade skal det gaae til paa den Dag, paa hvilken Menneskens Søn skal aabenbares.

31. Paa den samme Dag, hvo, som er paa Taget, og hans Nedsfaber i Huset,

stige ikke ned at tage dem; og desligeste, hvo, som er paa Ageren, vende ikke om til det, som er bag (ham).

Matth. 24, 17. Marc. 13, 15, 16.

32. Kommer Noths Hustru ihu.

1 Mos. 19, 26.

33. Hvo, som søger efter at frelse sit Liv, skal miste det; og hvo, som mister det, skal redde det.

Matth. 10, 39. Joh. 12, 25.

34. Jeg siger eder: I den samme Nat skulde To være i een Seng; den Een, han skal tages, og den Anden lades tilbage.

Matth. 24, 40, 41.

35. To skulde male tilsammen; den Een, hun skal tages, og den Anden skal lades tilbage.

36. To skulde være paa Ageren; den Een, han skal tages, og den Anden skal lades tilbage.

37. Og de svarede og sagde til ham: Herre! hvor (skal det skee)? Men han sagde til dem: Hvor Legemet er, der skulde Ørnene forsamles.

Matth. 24, 28.

18. Capitel.

Jesus taler om Bønnen, 1-8; fremsætter Lignelsen om Phariseeren og Tolderen, 9-14; taler om smaa Børn, 15-17, om Selvfornægtelse til den unge Karl og Apostlerne, 18-30, om sin Lidelse, 31-34; helbreder en Blind, 35-43.

Men han sagde dem og en Lignelse derom, at man altid bør bede og ikke blive træt.

c. 11, 5 fg. 21, 36. Rom. 12, 12. Eph. 6, 18.

2. Og han sagde: Der var en Dommere i en Stad, som ikke frygtede Gud og undsaar sig ikke for noget Menneske.

3. Men der var en Enke i den samme Stad, og hun kom til ham og sagde: Skaf mig Ret over min Modstander.

4. Og han vilde længe ikke; men derefter sagde han ved sig selv: Ihvorvel jeg hverken frygter Gud, ei heller undseer mig for noget Menneske,

5. dog, efterdi denne Enke gjør mig megen Besvær, vil jeg skaffe hende Ret, at hun ikke idelig skal komme og plage mig.

6. Men Herren sagde: Hører, hvad den uretfærdige Dommere siger.

7. Men skulde Gud ikke skaffe sine Udvagte Ret, som raabe til ham Dag og Nat, enddog han er langmodig imod dem?

Mat. 6, 10.

8. Jeg siger eder: Han skal snart skaffe dem Ret. Dog, naar Menneskens Søn kommer, mon han skal finde Troen paa Jorden?

9. Men han sagde og til Mogle, som stode paa sig selv, at de vare retfærdige, og foragtede Andre, denne Vignelse:

10. Der gik to Mennesker op til Templet for at bede; den Eine var en Phariseer, og den Anden en Tolder.

11. Phariseeren blev staaende for sig selv og bad saaledes: Jeg takker dig, Gud! at jeg ikke er som de andre Mennesker, Nævere, Uretfærdige, Horkarle, eller og som denne Tolder.

12. Jeg faster to Gange om Ugen, jeg giver Tiende af alt det, jeg eier. c. 11, 42.

13. Og Tolderen stod langt borte og vilde end ikke opløste Vinene til Himmel, men slog sig for sit Bryst og sagde: Gud være mig Synder naadig!

14. Jeg siger eder: Denne gik retfærdiggjort ned i sit Huus fremfor den Anden; thi hvo sig selv ophøier, skal fornedres, men hvo sig selv fornedrer, skal ophøies. c. 14, 11.

15. Men de bare og smaae Børn til ham, at han skulde røre ved dem; men der Disciplene saae det, truede de dem.

Matth. 19, 13. 14. Marc. 10, 13 fg.

16. Men Jesus kaldte dem til sig og sagde: Vader de smaae Børn komme til mig og formener dem det ikke; thi Guds Rige hører saadanne til. Matth. 18, 3 fg.

17. Sandelig siger jeg eder: Hvo, som ikke annammer Guds Rige som et Barn, kommer ingenlunde derind.

18. Og en af de Øverste spurgte ham ad og sagde: Gode Mester! hvad skal jeg gjøre, at jeg kan arve et evigt Liv?

Matth. 19, 16 fg. Marc. 10, 17 fg.

19. Men Jesus sagde til ham: Hvi kalder du mig god? Ingen er god, uden Een, nemlig Gud.

20. Du veed Budene: Du skal ikke bestride Hor; du skal ikke slaae ihjel; du skal ikke stjæle; du skal ikke sige falskt Vidnesbyrd; ær din Fader og din Moder.

21. Da sagde han: Dette haver jeg holdt alt sammen fra min Ungdom af.

22. Men der Jesus det hørte, sagde han til ham: Endnu fattes dig Eet; sælg alt det, du haver, og giv fattige det, saa skal du have et Viggendese i Himmelen; og kom, følg mig. c. 12, 33.

23. Men der han dette hørte, blev han heel bedrøvet; thi han var saare rig.

24. Men der Jesus saae, at han var bleven heel bedrøvet, sagde han: Hvor van-

stelig skulle de, som have Rigdom, komme ind i Guds Rige!

25. Thi det er lettere, at en Kameel gaaer igjennem et Naaleøie, end at en Rig kommer ind i Guds Rige.

26. Men de, som det hørte, sagde: Hvo kan da blive salig?

27. Men han sagde: Hvad som er umuligt for Mennesker, det er muligt for Gud. c. 1, 37.

28. Men Peder sagde: See, vi have forladt Alting og fulgt dig. c. 5, 11.

29. Men han sagde til dem: Sandelig siger jeg eder: Der er Ingen, som haver forladt Huus, eller Forældre, eller Brødre, eller Hustru, eller Børn for Guds Riges Skyld,

30. som jo skal annamme det mangefold igjen i denne Tid, og i den tilkommende Verden et evigt Liv.

31. Men han tog til sig de Tolv og sagde til dem: See, vi gaae op til Jerusalem, og alle de Ting, som ere skrevne ved Profeterne, skulle fuldkommes paa Menneskens Søn. c. 9, 31.

32. Thi han skal overantvordes Hedningerne, og bespottes og forhaanes og bespottes; Matth. 27, 2. Ap. G. 2, 23.

33. og de skulle hudstryge og ihjelslaae ham, og tredie Dag skal han opstaae. 306. 2, 19.

34. Men de forstode Intet deraf, og denne Tale var skjult for dem, og de forstode ikke det, som blev sagt. c. 2, 50: 9, 45.

35. Men det skede, der han kom nær til Jericho, sad en Blind ved Veien og tiggede. Matth. 20, 30 fg. Marc. 10, 46 fg.

36. Men der denne hørte Folket gaae forbi, udspurgte han, hvad dette var.

37. Men de forkyndte ham, at Jesus den Nazaraer kom forbi.

38. Og han raabte og sagde: Jesu, du Davids Søn, forbarm dig over mig!

39. Og de, som gik foran, truede ham, at han skulde tie; men han raabte meget mere: Du Davids Søn, forbarm dig over mig!

40. Da stod Jesus stille og bød ham sættes til sig; men der han kom nær til (ham), spurgte han ham ad og sagde:

41. Hvad vil du, at jeg skal gjøre dig? Men han sagde: Herre, at jeg maa blive seende.

42. Og Jesus sagde til ham: Bliv seende! din Tro haver frelst dig.

43. Og strax blev han seende, og fulgte ham og prisede Gud; og alt Folket, som saae det, lovede Gud.

19. Capitel.

Zachæus omvendes, 1 10. Jesus fremsætter en Vignelse om de 10 Pund, 11 27; rider ind i Jerusalem, 28-40; græder over den, 41 44; renser Templet, 45. 46. De ville slaa ham ihjel, 47. 48.

Og han gik ind og drog igjennem Jericho.

2. Og see, der var en Mand, som hedte Zachæus, og han var Toldernes Øverste og var rig.

3. Og han søgte efter at see Jesus, hvo han var, og kunde ikke for Folket, fordi han var liden af Væxt.

4. Og han løb foran og steg op i et Mørketræ, at han kunde see ham; thi han skulde komme frem ad den Vej.

5. Og der Jesus kom til Stedet, saae han op og blev ham vaer, og sagde til ham: Zachæus! skynd dig og stig ned; thi det bør mig idag at blive i dit Huus.

6. Og han skyndte sig og steg ned, og annammede ham med Glæde.

7. Og de, som det saae, knurrede alle og sagde: Han drager ind til Herberge hos en syndig Mand.

c. 15. 2.

8. Men Zachæus blev staaende og sagde til Herren: See, Herre! Halvdelen af mit Gods giver jeg de fattige, og dersom jeg haver gjort Nogen Urret med Underfundig hed, da giver jeg det firefoldigen igjen.

9. Men Jesus sagde til ham: Idag er dette Huus vederfaret Frelse, efterdi ogsaa han er en Abrahams Søn;

c. 13. 16.

10. thi Menneskens Søn er kommen for at søge og frelse det Fortabte.

Matth. 9, 13. Luc 5, 32.

11. Men der de hørte paa dette, blev han ved og sagde en Vignelse, fordi han var nær Jerusalem, og de meente, at Guds Rige skulde strax aabenbares.

12. Han sagde da: En høibaaren Mand drog til et Land langt borte, at tage sig et Rige (i Besiddelse), og (saa) at komme igjen.

Matth. 25, 14 fg.

13. Men han kaldte ti af sine egne Tjenere, og gav dem ti Pund og sagde til dem: Kjøbslaaer, indtil jeg kommer.

14. Men hans (Riges) Borgere hadede ham, og skiftede Sendebud efter ham og lodde sige: Vi ville ikke, at denne skal regjere over os.

15. Og det begav sig, der han kom igjen, efterat han havde faaet Riget, sagde han,

at hine Tjenere, hvilke han havde givet Pengene, skulde kaldes til ham, at han kunde vide, hvad hver havde vundet.

16. Da traadte den første frem og sagde: Herre! dit Pund haver forhvervet ti Pund.

17. Og han sagde til ham: Vel, du gode Tjener! efterdi du haver været tro i det Mindste, skal du have Magt over ti Stæder.

c. 16, 10.

18. Og den anden kom og sagde: Herre! dit Pund haver indbragt fem Pund.

19. Men til denne sagde han ogsaa: Og du skal være over fem Stæder.

20. Og en anden kom og sagde: Herre! see, her er dit Pund, hvilket jeg havde henlagt i en Klud.

21. Thi jeg frygtede for dig, efterdi du er et strengt Menneske; du tager det, som du ikke lagde, og høster det, som du ikke saede.

22. Men han sagde til ham: Efter din egen Mund dømmes jeg dig, du onde Tjener! du vidste, at jeg er et strengt Menneske, som tager det, jeg ikke lagde, og høster det, jeg ikke saede;

23. hvi gav du da ikke mine Penge til Verkleboret? Og naar jeg var kommen, havde jeg indkrævet dem med Rente.

24. Og han sagde til dem, som stode hos: Tager det Pund fra ham og giver det til den, som haver de ti Pund; —

25. — og de sagde til ham: Herre! han haver ti Pund; —

26. thi jeg siger eder, at hver den, som haver, ham skal gives; men fra den, som ikke haver, fra ham skal tages ogsaa det, han haver.

Matth. 13, 12.

27. Forer dog hid hine mine Tjender, som ikke vilde, at jeg skulde regjere over dem, og slaar dem ihjel for mine Vine.

28. Og der han havde sagt dette, drog han frem og reiste op til Jerusalem.

29. Og det begav sig, der han kom nær til Bethphage og Bethanien, til det Bjerg, som kaldes Oliebjerget, sendte han to af sine Disciple og sagde:

Matth. 21 1 fg. Marc 11, 1 fg. Joh. 12, 14 fg.

30. Gaaer hen til den By, som ligger for eder; naar I komme derind, skulle I finde et Føl bundet, paa hvilket der aldrig sad noget Menneske; løser det og fører det hid.

31. Og dersom Nogen spørger eder: Hvi løse I det? da siger saaledes til ham: Herren haver det behov.

32. Men de Udsendte gik hen og fandt (det), ligesom han havde sagt dem.

33. Men der de løste Føllet, sagde det's Herrer til dem: Hvi løse I Føllet?

34. Men de sagde: Herren haver det behov.

35. Og de førte det til Jesum, og kastede deres Klæder paa Føllet, og satte Jesum derpaa.

36. Men der han reiste frem, bredte de deres Klæder under ham paa Veien.

37. Men der han nu kom nær hen til Nedgangen af Oliebjerget, begyndte hans Disciples hele Hob gladelig at love Gud med høi Røst for alle de kraftige Gjerninger, som de havde seet, og sagde:

38. Betsignet være Kongen, som kommer i Herrens Navn! Fred i Himmelen og Være i det Høieste!

39. Og Mogle af Pharisæerne af Skaren sagde til ham: Mester! irettesæt dine Disciple.

40. Men han svarede og sagde til dem: Jeg siger eder, at dersom disse taug, da skulde Stenene raabe.

41. Og der han kom nær til og saae Staden, græd han over den og sagde:

42. Dersom du dog vidste, endog paa denne din Dag, hvad der tjener til din Fred! men nu er det skjult for dine Øine.

43. Derfor skulde de Dage komme over dig, at dine Fjender skulde kaste en Vold op omkring dig og beleire dig rundt omkring og trænge dig allevegne.

44. Og de skulde lægge dig slet øde, og dine Børn i dig, og ikke lade Steen paa Steen i dig, fordi du ikke kjendte din Befølgelses Tid.

Matth. 24, 2.

45. Og han gik ind i Templet og begyndte at uddrive dem, som derudi solgte og købte,

3 Joh. 2, 13 fg.

46. og sagde til dem: Der er skrevet: Mit Hus er et Bøddhus; men I have gjort det til en Røverkule.

1 Kong. 8, 29. Jer. 7, 11.

47. Og han lærte daglig i Templet. Men de Ypperstepræster og Skriftefogede og de Overste for Følket søgte at omkomme ham.

Marc. 11, 18. 3 Joh. 7, 19; 8, 37.

48. Og de fandt ikke, hvad de skulde gjøre; thi alt Følket hængte ved ham og hørte ham.

20. Capitel.

Jesús vil ikke sige, af hvad Magt han gjorde sine Gjerninger, 1-8; fremsætter Vignelsen om Viingaardsmændene, 9-19; taler om Ståtens Mynt, 20-26, om Opstandelsen, 27-40, om Messias, 41-44, om de Skriftefoges Hytteri, 45-47.

Og det begav sig, paa en af de Dage, der han lærte Følket i Templet og prædicatede Evangelium, kom pludselig de Ypperstepræster og Skriftefogede tilligemed de Eldste.

Matth. 21, 23 fg. Marc. 11, 27 fg.

2. Og de talede til ham og sagde: Siig os, af hvad Magt gjør du disse Ting? eller hvo er den, som haver givet dig denne Magt?

Ap. 6, 4, 7.

3. Men han svarede og sagde til dem: Ogsaa jeg vil spørge eder om een Ting, siger mig og den:

4. Johannis Daab, var den af Himmelen eller af Mennesker?

5. Men de overveiede ved sig selv og sagde: Siige vi: Af Himmelen, da siger han: Hvorfor troede I ham da ikke?

6. Men siige vi: Af Mennesker, da stener alt Følket os, thi det er fast i den Mening, at Johannes var en Prophet.

Matth. 14, 5.

7. Og de svarede, at de vidste ikke, hvorfra (den var).

8. Og Jesus sagde til dem: Saa siger jeg eder ikke heller, af hvad Magt jeg gjør disse Ting.

9. Men han begyndte at siige til Følket denne Vignelse: Et Menneske plantede en Viingaard og leiede den til Viingaardsmænd, og drog udenlands en lang Tid.

Marc. 12, 1 fg.

10. Og der Tiden kom, sendte han en Tjener til Viingaardsmændene, at de skulde give ham af Viingaardens Frugt; men Viingaardsmændene sloge ham og sendte ham tomhændet fra sig.

11. Og han blev ved og sendte en anden Tjener; men de sloge ogsaa denne og forhaanede ham, og sendte ham tomhændet fra sig.

12. Og han blev ved og sendte en tredje; men de saarede ogsaa denne og stødte ham ud.

13. Men Viingaardens Herre sagde: Hvad skal jeg gjøre? Jeg vil sende min Søn, den Elskelige; maaskee, naar de see ham, skulde de undsee sig.

14. Men der Viingaardsmændene saae ham, tænkte de ved sig selv og sagde: Denne er Arvingen; kommer, lader os slaae ham ihjel at Arven maa blive vor.

Matth. 26, 1. 3 Joh. 11, 53.

15. Og de stødte ham udenfor Viingaarden og sloge ham ihjel. Hvad skal da Viingaardens Herre gjøre ved dem?

16. Han skal komme og udrydde disse Viingaardsmænd, og leie Andre Viingaarden

Men der de det hørte, sagde de: Gid det aldrig skee!

17. Men han saae paa dem og sagde: Hvad er da dette, som er skrevet: Den Steen, som Bygningsmændene forstjode, den er bleven til en Hovedhjørnesteen.

Pj. 118, 22.

18. Hver, som falder paa denne Steen, bliver sønderstødt; men hvilken den falder paa, ham skal den sønderknuise.

19. Og de Ypperstepræster og Skrifteflogé søgte at lægge Haand paa ham i den samme Time, men de frygtede for Folket; thi de forstode, at han havde sagt denne Signelse mod dem.

c. 19, 48.

20. Og de toge vare (paa ham) og udsendte Kurere, der anstillede sig, som om de vare retfærdige, for at de kunde fange ham i hans Tale, paa det de kunde overantvorde ham til Ørigheben og Vandshovdingens Magt. Matth. 22, 15 fg. Marc. 12, 12 fg.

21. Og de spurgte ham ad og sagde: Mester! vi vide, at du taler og lærer ret, og ikke anseer nogen Person, men lærer Guds Bei i Sandhed.

22. Er det os tilladt at give Keiseren Stat, eller ei?

23. Men da han mærkede deres Trædsfhed, sagde han til dem: Hvi friste I mig?

24. Viser mig en Penning; hvis Billede og Overskrift haver den? Men de svarede og sagde: Keiserens.

25. Men han sagde til dem: Giver derfor Keiseren det, og Gud det, Guds er.

Matth. 17, 27. Rom. 13, 7.

26. Og de kunde ikke fange ham i hans Ord i Folkets Nærværelse; og de forundrede sig over hans Svar og taug.

27. Men Nogle af Sadducæerne — hvilke gjenstridigen sige, at der ikke er Opstandelse — gif til ham, og spurgte ham og sagde:

Ap. G. 23, 8.

28. Mester! Moses haver foreskrevet os, at dersom Nogens Broder, som haver en Hustru, dør, og han dør barnløs, da skal hans Broder tage Hustruen og opreise sin Broder Aftom.

5 Mos. 25, 5. 6.

29. Nu vare her syv Brødre; og den første tog en Hustru og døde barnløs.

30. Og den anden tog Hustruen; ogsaa han døde barnløs.

31. Og den tredie tog hende, og saaledes alle Syv; de efterlode ikke Børn og døde.

32. Men sidst af dem alle døde ogsaa Kvinden.

33. I Opstandelsen altsaa, hvis Hustru af disse skal hun da være? thi de Syv havde hende (alle) til Hustru.

34. Og Jesus svarede og sagde til dem: Denne Verdens Børn tage tilægte og bortgiftes;

35. men de, som agtes værdige til at faae Deel i hiin Verden og i Opstandelsen fra de Døde, tage hverken tilægte eller bortgiftes;

36. thi de kunne ikke mere døe; thi de ere Engle lige og ere Guds Børn, efterdi de ere Opstandelsens Børn.

1 Joh. 3, 2.

37. Men at de Døde opvækkes, haver og Moses givet tilkjende (i Fortællingen) om Tornebusten, der han kalder Herren: Abrahams Gud, og Isaks Gud, og Jakobs Gud.

2 Mos. 3, 6. Ebr. 11, 16.

38. Men han er ikke Dødes, men Levedes Gud; thi for ham leve Alle.

39. Men Nogle af de Skrifteflogé svarede og sagde: Mester, du taledes vel.

40. Men de turde ikke spørge ham ydermere om Noget.

41. Men han sagde til dem: Hvorledes siger man, at Kristus er Davids Søn?

42. og David selv siger (dog) i Psalmenes Bog: Herren sagde til min Herre: Sæt dig hos min høire Haand,

Pj. 110, 1. Ap. G. 2, 34.

43. indtil jeg lægger dine Fjender til dine Fjodders Skammel.

44. Altsaa kalder David ham en Herre; hvorledes er han da hans Søn?

45. Men der alt Folket hørte det, sagde han til sine Disciple:

46. Bogter eder for de Skrifteflogé, som ville (gjerne) gaae omkring i lange Klæder, og lade sig gjerne hilse paa Torvene, og ville gjerne have de fornemste Stolestader i Synagogerne og sidde øverst tilbords i Nadverne;

Matth. 23, 5 fg. Luc. 11, 43.

47. de, som opæde Enfers Huse og bede længe for et Syns Skjld; disse skulle faae des større Straf.

21. Capitel.

Jesus taler om den fattige Enkes Gave, 1-4, om Templets og Jerusalems Udeltæggelse, 5-24, om Verdens Ende, 25-36; lærer daglig i Templet, 37. 38.

Men idet han saae op, blev han de Rige vaer, som lagde deres Gaver i Templets Riste.

Marc. 12, 41 fg.

2. Men han saae og en arm Enke, som lagde to Skjerve deri.

3. Og han sagde: Sandelig siger jeg eder, at denne fattige Enke haver lagt Mere end Alle.

2 Cor. 8, 12.

4. Thi alle disse have lagt af det, som de have i Overflod, til Gaver for Gud; men denne haver af sin Fattigdom lagt Alt, hvad hun havde til Livsophold.

5. Og der Nogle sagde om Templet, at det var prydet med deilige Stene og Menodier, sagde han:

Matth. 27, 1 fg. Marc. 13, 1 fg.

6. (Angaaende) disse Ting, som I see, da skulde de Dage komme, paa hvilke der ikke skal lades Sten paa Sten, som jo skal nedbrydes.

c. 19, 44.

7. Da spurgte de ham ad og sagde: Mester! naar skal da dette være? og hvilket er Tegnet, naar det skal skee?

8. Men han sagde: Seer til, at I ikke blive forførte, thi Mange skulde komme under mit Navn og sige, at det er mig, og at Tiden er kommen nær; gaaer altsaa ikke efter dem.

2 Thesf. 2, 3. 1 Joh. 4, 1.

9. Men naar I faae høre om Krige og Oprør, da forfærdes ikke; thi dette bør først at skee, men Enden er ikke strax.

10. Da sagde han til dem: Folk skal opreise sig mod Folk, og Rige mod Rige.

11. Og der skal skee store Jordstjælv her og der, og Hunger og Pestilenser, og skee skrækkelige Ting og store Tegn fra Himmelen.

12. Men før alt dette skulde de lægge Haand paa eder og forfølge eder, og overantvorde eder i Synagoger og Tængsler, og føre eder for Konger og Tyrker for mit Navns Skyld.

Matth. 10, 17 fg.

Joh. 16, 2. Ap. G. 4, 3; 5, 18; 16, 21; 22, 4.

13. Men det skal vederfares eder til et Vidnesbyrd.

14. Vægger eder da paa Hjerte, at I ikke forud betænke, hvorledes I skulde forsvare eder.

c. 12, 11, 12.

15. Thi jeg vil give eder Mund og Viisdom, hvilken alle eders Modstandere ikke skulde kunne imodsiges og ei imodstaae.

Ap. G. 6, 10.

16. Men I skulde og forraades af Forældre og Brødre og Frænder og Venner; og de skulde slaae Nogle af eder ihjel.

Ap. G. 7, 59; 12, 2.

17. Og I skulde hades af Alle for mit Navns Skyld.

18. Og ikke et Haar af eders Hoved skal forkommes.

Matth. 10, 30. Luc. 12, 7.

19. Bevarer eders Sjæle ved eders Taalmodighed.

Mat. 2, 10.

20. Men naar I see Jerusalem beleiret rundt omkring af Krigshære, da mærker, at dens Udelæggelse er kommen nær.

21. De, som da ere i Judæa, flye til Bjergene, og de, som ere midt i (Staden), vige derudfra, og de, som ere paa Vandet, komme ikke ind i den.

22. Thi disse ere Herrens Dage, at Alt, hvad skrevet er, skal fuldkommes.

23. Men vær de Frugtsommelige og dem, som give Dø i de Dage; thi der skal være stor Nød paa Jorden og Brede over dette Folk.

24. Og de skulde falde for Sværdets Død og føres fangne til alle Hedningerne, og Jerusalem skal nedtrædes af Hedningerne, indtil Hedningernes Tider fuldkommes.

Rom. 11, 25.

25. Og der skal skee Tegn i Sol og Maane og Stjerner, og paa Jorden skulde Folkene ængstes i Fortvivelse, naar Havet og Bølgerne bruse,

2 Petr. 3, 10, 12. Mat. 6, 12.

26. naar Menneffene forsmægte af Frygt og af de Tings Forventelse, som skulde komme over Jorderige; thi Himmelsens Aræfter skulde røres.

27. Og da skulde de see Menneffens Søn komme i Skyen med megen Kraft og Herlighed.

Matth. 16, 27; 24, 30.

Ap. G. 1, 11. 2 Thesf. 1, 10. Mat. 1, 7.

28. Men naar disse Ting begynde at skee, da seer op og opløfter eders Hoveder, efterdi eders Forløsning stunder til.

Rom. 8, 21, 23.

29. Og han sagde dem en Vignelse: Seer Figentræet og alle Træer;

30. naar de allerede springe ud, og I see det, da skønne I af eder selv, at Sommeren er nu nær.

31. Ligesaa og I, naar I see disse Ting at skee, da vide I, at Guds Rige er nær.

32. Sandelig siger jeg eder, at denne Slægt skal ikke forgaae, førend det skeer altsammen.

33. Himmelen og Jorden skulde forgaae, men mine Ord skulde ingentunde forgaae.

2 Petr. 3, 7, 10. Ebr. 1, 11. Matth. 5, 18. Luc. 16, 17.

34. Men vogter eder selv, at ikke eders Hjerter nogen Tid besværes med Graaderi og Driftenstab og med Sorg for Næring, og (saaledes) hiin Dag skulde komme usforvarende over eder.

Rom. 13, 13. Eph. 5, 18. 1 Thesf. 5, 6. 1 Petr. 4, 7.

35. Thi den skal komme som en Snare over alle dem, som boe paa den gaanske Jordens Kreds.

1 Thesf. 5, 2.

36. Derfor vaager til enhver Tid og betider, at I maae agtes værdige til at undersøge alle disse Ting, som skulle skee, og blive bestaaende for Menneskens Søn!

37. Men han lærte om Dagene i Templet, men om Rættene gik han ud og blev natten over paa det Bjerg, som kaldes Oliebjerget.

3 Joh. 8, 1.

38. Og alt Folket kom aarst til ham i Templet for at høre ham.

22. Capitel.

Jøderne raadslaae om at dræbe Jesum, 1.2. Judas vil forraade ham, 3-6. Discipleene berede Paaske, 7-13. Jesus æder Paaskelammet, indstifter den hellige Nadvere, 14-20; taler om sin Forræder, 21-23; raader til Idmyghed, 24-27; trøster Discipleene, 28-30; forlinder Petri Fald, 31-34; taler om de tilstundende Kristoffer, 35-38; lider i Urtegaarden, 39-46; forraades, 47-48; læger Malchi Dø, 49-51; irettesætter sine Tjener, 52-53; fornægtes af Peder, 54-62; bespottes og slaes, 63-65; betjender, at han er Kristus, 66-71.

Men de uskyldige Brøds Høitid, som kaldes Paaske, var nær.

Matth. 26, 2 fg. Marc. 14, 1 fg.

2. Og de Ypperstepræster og Skrifstflogesøgte, hvorledes de kunde ihjelslaae ham; thi de frygtede for Folket.

Joh. 11, 47. Ap. G. 4, 27. Luc. 20, 19.

3. Men Satanus foer ind i Judas, som kaldes Ischarioth, som var En af de Tolv.

3 Joh. 13, 2. 27.

4. Og han gik hen og talte med de Ypperstepræster og Hovedsmændene, hvorledes han vilde forraade ham til dem.

5. Og de bleve glade og lovede at give ham Penge.

6. Og han tilfagde det; og han søgte beleilig Tid til at forraade ham til dem uden Opløb.

7. Men de uskyldige Brøds Dag kom, paa hvilken man burde slagte Paaskelammet.

8. Og (Jesum) sendte Petrus og Johanes og sagde: Gaaer hen og bereder os Paaskelammet, at vi kunne æde det.

9. Men de sagde til ham: Hvor vil du, at vi skulle berede det?

10. Men han sagde til dem: See, naar I komme ind i Staden, skal et Menneske møde eder, som bærer en Vandkruffe følger ham ind i Huset, hvor han gaaer ind,

11. og siger til Husbonden i Huset: Mesteren lader dig sige: Hvor er det Herberge, der jeg kan æde Paaskelammet med mine Disciple?

12. Og han skal vise eder en stor Sal, som er tillavet; der bereder det!

13. Men de gik hen og fandt det, ligesom han havde sagt dem; og de beredte Paaskelammet.

14. Og der Tiden kom, satte han sig ned, og de tolv Apostler med ham.

3 Joh. 13, 2 fg.

15. Og han sagde til dem: Jeg haver hjerteligen længtes efter at æde dette Paaskelam med eder, førend jeg lider.

16. Thi jeg siger eder, at jeg skal ingenlunde mere æde deraf, indtil det bliver fuldkommet i Guds Rige.

17. Og han tog Kalken, takkede og sagde: Tager dette og deler det imellem eder;

18. thi jeg siger eder, at jeg skal ikke drikke af Vintræets Frugt, førend Guds Rige kommer.

19. Og han tog Brødet, takkede og brød det, og gav dem og sagde: Dette er mit Legeme, det, som gives for eder; dette givrer til min Thufommelse.

1 Cor. 11, 23 fg.

20. Vigesaa tog han og Kalken, efterat de havde holdt Nadvere, og sagde: Denne Kalk er den nye Pagt i mit Blod, hvilket udgives for eder.

21. Dog see, hans Haand, som mig forraader, er over Bordet med mig.

3 Joh. 13, 18.

22. Og Menneskens Søn gaaer vel hen, som det er bestemt; dog vee det samme Menneske, ved hvilket han bliver forraadt!

Ap. G. 1, 16; 2, 23.

23. Og de begyndte at bespørge sig indbyrdes om, hvo af dem det dog maatte være, som dette skulde gjøre.

24. Men der var og en Trætte iblandt dem derom, hvo af dem det skulde holdes for at være den Største.

c. 9, 46.

25. Men han sagde til dem: Folkenes Konger herske over dem, og de, som have Magt over dem, kaldes naadige (Herrer).

Matth. 20, 25 fg. Marc. 10, 42 fg.

26. Men (gjører) I ikke saaledes; men den Ældste iblandt eder skal være som den Yngste, og den Øverste, som den, der tjener.

1 Petr. 5, 3. 5. 6.

27. Thi hvilken er størst? den, som sidder tilbords, eller den, som tjener? Men ikke den, som sidder tilbords? Men jeg er iblandt eder som den, der tjener.

3 Joh. 13, 1-20. Phil. 2, 7.

28. Men I ere de, som er blevne varagtige hos mig i mine Fristelser. 1 Petr. 4, 13.

29. Og jeg bestikker eder Riget, ligesom min Fader bestiktede mig det; c. 12, 32.

30. at I skulle æde og drikke ved mit Bord i mit Rige, og sidde paa Throner og domme de tolv Israels Stammer.

Matth. 8, 11; 19, 28. Mat. 3, 21.

31. Men Herren sagde: Simon! Simon! see, Satanas begjærede eder, at sigte (eder) som Hvede. 1 Petr. 5, 8.

32. Men jeg bad for dig, at din Tro ikke skal aflade; og naar du engang omvender dig, da styrk dine Brødre. Job. 17, 6 f.

33. Men han sagde til ham: Herre! jeg er beredt at gaae med dig baade i Fængsel og i Døden.

34. Men han sagde: Peder! jeg siger dig: Hanen skal ikke gale idag, førend du haver beneattet tre Gange, at du kjender mig.

35. Og han sagde til dem: Der jeg udsendte eder uden Pung og Taske og Skoe, fattedes eder (da) Noget? Men de sagde: (Os fattedes) Intet. Matth. 10, 9, 10.

36. Da sagde han til dem: Men nu, hvo, som haver en Pung, tage den, ligesaa og en Taske; og hvo, som Intet haver, sælg sit Klædebon og kjøbe et Sværd.

37. Thi jeg siger eder: Det bør endnu fuldkommes paa mig, hvad skrevet er: Han er og regnet iblandt Overtrædere; thi de Ting, (som ere skrevne) om mig, gaae til Ende. Ef. 53, 12. Marc. 15, 28.

38. Men de sagde: Herre! see, her ere to Sværd. Men han sagde til dem: Det er nok.

39. Og han gif ud og gif efter Sædvane til Oliebjerget; men hans Disciple fulgte ham ogsaa. Job. 18, 1 f.

40. Men der han kom til Stedet, sagde han til dem: Beder, at I ikke skulle komme i Fristelse.

41. Og han sled sig fra dem saa (langt) som et Steenkast, og faldt paa Knæ, bad og sagde:

42. Fader, vil du tage denne Kalk fra mig! — dog ssee ikke min Villie, men din!

Job. 6, 38; 12, 27. Ebr. 5, 7.

43. Men en Engel af Himmelen blev seet af ham og styrkede ham.

44. Og der han stred hart (med Dødsangst), bad han heftigere; men hans Svæd blev som Blodsdraaber, der faldt ned paa Jorden.

45. Og der han var opstanden fra Døden og kom til sine Disciple, fandt han dem sovende af Bedrøvelse.

46. Og han sagde til dem: Hvi sove I? Staar op og beder, at I ikke skulle komme i Fristelse.

47. Men der han endnu talede, see, (da kom) Skaren; og En af de Tolv, som kaldtes Judas, gif foran dem og nærmede sig til Jesus for at kysse ham.

48. Men Jesus sagde til ham: Judas! forraader du Menneskens Søn med et Kys?

49. Men der de, som vare omkring ham, saae, hvad der vilde ssee, sagde de til ham: Herre! skulle vi slaae til med Sværd?

50. Og En af dem slog den Ypperstepræsts Tjener og afhuggede hans høire Ore.

51. Men Jesus svarede og sagde: Lader (dem kun gaae) saavidt. Og han rørte ved hans Ore og lægte ham.

52. Men Jesus sagde til de Ypperstepræster og Hovedsmændene for Templet og de Ældste, som vare komne til ham: I ere udgangne, som mod en Røver, med Sværd og Stænger.

53. Der jeg var dagligen hos eder i Templet, udrafte I ikke Hænder imod mig; men denne er eders Time og Mærkets Magt.

54. Men der de havde grebet ham, førte de (ham bort) og bragte ham ind i Ypperstepræstens Hus; men Peder fulgte efter langt fra.

55. Men da de havde tændt en Ild midt i Paladset og sat sig tilfammen, sad Peder midt iblandt dem.

56. Men en Pige saae ham sidde ved Ilden, og stirrede paa ham og sagde: Denne var og med ham.

57. Men han fornegtede ham og sagde: Kvinde! jeg kjender ham ikke.

58. Og lidt derefter saae en Anden ham og sagde: Du er og En af dem. Men Peder sagde: Menneste! jeg er ikke.

59. Og henvend en Time derefter stadsfæstede en Anden hardt og sagde: I Sandhed, denne var og med ham; thi han er og en Galilæer.

60. Men Peder sagde: Menneste! jeg veed ikke, hvad du siger. Og strax, der han endnu talede, goel Hanen.

61. Og Herren vendte sig og saae paa Peder; og Peder kom Herrens Ord ihu,

hvorledes han havde sagt til ham: Førend Hanen galer, skal du fornægte mig tre Gange.

v. 31.

62. Og Peder gik ud udenfor og græd bitterligen.

63. Og de Mænd, som holdt Jesum, bespottede ham og sloge ham.

64. Og de fastede et Klæde over ham og sloge ham i Ansigtet, og spurgte ham og sagde: Spaa! hvo er den, som slog dig?

65. Og mange andre Ting sagde de bespottende imod ham.

66. Og der det blev Dag, forsamlede Folkets Ældste sig, og de Ypperstepræster og Skriftefogede, og førte ham op for deres Raad.

67. og sagde: Er du Kristus? siig os det. Men han sagde til dem: Siger jeg eder det, troe I det ikke.

68. Men om jeg og spørger, svare I mig ikke eller lade mig løs.

69. Fra nu af skal Menneskens Søn sidde hos Guds Krastes høire Haand.

c. 21, 27.

70. Men de sagde alle: Er du da den Guds Søn? Men han sagde til dem: I siige det; thi jeg er det.

71. Men de sagde: Hvad have vi længere Vidnesbyrd behov? thi vi have selv hørt det af hans Mund.

23. Capitel.

Pilatus dommer Jesum at være uskyldig, 1-4; sender ham til Herodes, 5-12; lader Barabas løs og fordømmer Jesum, 13-25. Simon bærer hans Kors, 26. Jesus hyder Jerusalems Døttre at begræbe sig selv, 27-31; han korsfæstes imellem to Røvere, beder for sine Fjender, 32-34; bespottes, 35-37. Overstrømmen skrives, 38. Røveren omvendes, 39-43. Solen formørkes, 44-45. Jesus dør, Høvedsmanden omvendes, 46-48. Dvinderne see til, Joseph jorder hans Legeme, 49-56.

Og deres ganske Hob stod op og førte ham for Pilatus.

Matth. 27, 2 fg. Marc. 15, 1 fg. Joh. 18, 28 fg.

2. Men de begyndte at anklage ham og sagde: Denne have vi fundet at forvende Folket, og forbyde at give Keiseren Skat, og siige sig selv at være Kristus, en Konge.

Matth. 17, 25 fg. 21.

3. Men Pilatus spurgte ham og sagde: Er du den Jødernes Konge? men han svarede ham og sagde: Du siger det.

1 Tim. 6, 13.

4. Men Pilatus sagde til de Ypperstepræster og til Folket: Jeg finder ingen Skyld hos dette Menneske.

5. Men de holdt hart ved og sagde: Han oprører Folket, idet han lærer over al Juddæa fra Galilæa af, hvor han begyndte, og lige hertil.

6. Men der Pilatus hørte om Galilæa, spurgte han, om det Menneske var en Galilæer.

7. Og der han fik at vide, at han hørte under Herodis Herredømme, sendte han ham til Herodes, som og selv var i Jerusalem i de samme Dage.

c. 3, 1.

8. Men der Herodes saae Jesum, blev han meget glad; thi han havde længe siden gjerne villet see ham, fordi han havde hørt meget om ham, og haabede at stille see et Tegn af ham.

c. 9, 9.

9. Men han spurgte ham med mange Ord; men han svarede ham Intet.

10. Men de Ypperstepræster og Skriftefogede stode og anklagede ham heftig.

11. Men der Herodes med sine Krigsfolk havde forhaanet og bespottet ham, fastede han et hvidt Klædebon om ham og sendte ham til Pilatus igen.

12. Paa den Dag bleve Pilatus og Herodes Venner med hinanden; thi de vare før hinandens Fjender.

13. Men Pilatus sammentaldte de Ypperstepræster og de Øverste for Folket,

14. og sagde til dem: I have ført dette Menneske til mig, som den, der afspender Folket; og see, jeg haver forhørt ham for eder og finder ingen Skyld hos dette Menneske, i hvad I anklage ham for.

Joh. 19, 1 fg.

15. Men ikke heller Herodes; thi jeg sendte eder til ham, og see, der er Intet gjort af ham, som han er skyldig at døe for.

16. Derfor vil jeg revse ham og lade ham løs.

17. Men han var forpligtet til at lade dem Een løs paa Høitiden.

18. Men de raabte i den ganske Hob og sagde: Tag denne bort, men lad os Barabas løs!

Ap. G. 3, 14.

19. — hvilkken var fastet i Fængsel for et Oprør, som skede i Staden, og for et Mord. —

20. Pilatus raabte da atter til dem og vilde lade Jesum løs.

21. Men de overraabte ham og sagde: Korsfæst, korsfæst ham!

22. Men han sagde tredie Gang til dem: Hvad Tndt haver da denne gjort? Jeg

finder ingen Dødsfjæld hos ham; derfor vil jeg reyse ham og lade ham løs.

23. Men de overhængte ham med stort Strig og begjærede, at han skulde korsfæstes; og deres og de Ypperstepresters Strig fik Overhaand.

24. Men Pilatus dømte, at deres Begjæring skulde skee.

25. Men han lod dem den løs, som var kastet i Fængsel for Oprør og Mord, hvilken de begjærede; men Jesus overgav han deres Villie.

26. Og der de førte ham bort, toge de fat paa en Simon af Cyrene, som kom fra Marfen, og de lagde Korset paa ham, at han skulde bære det efter Jesum.

27. Men en stor Hob Folk og Qvinder fulgte ham, som baade beklagede og begjæred ham.

28. Men Jesus vendte sig om til dem og sagde: I Jerusalems Døttre! græder ikke over mig, men græder over eder selv og over eders Børn.

29. Thi see, de Dage komme, paa hvilke man skal sige: Salige ere de Ufrugtsommelige, og de Liv, som ikke fødte, og de Bryster, som ikke gave Die. Matth. 24, 19.

30. Da skulde de begynde at sige til Bjergene: Falder over os! og til Høiene: Skjuler os! Matth. 6, 16; 9, 6.

31. Thi gjøre de dette med det grønne Træ, hvad vil da skee med det tørre?

1 Petr. 4, 17.

32. Men der bleve og to andre Misdædere førte med ham for at henrettes.

33. Og der de vare komne til det Sted, som kaldes Hovedpandestød, korsfæstede de ham der, og Misdæderne, den ene ved den højre, men den anden ved den venstre Side.

34. Men Jesus sagde: Fader, forlad dem! thi de vide ikke, hvad de gjøre. Men de skiftede hans Klæder og kastede Lod (om dem). Matth. 5, 44. 1 Cor. 4, 12.

35. Og Folket stod og saae til. Men og de Overste spottede ham tilligemed dem og sagde: Han haver frelst Andre, han frelse sig selv, dersom han er Christus, den Guds Udvalgte.

36. Men og Stridsmændene spottede ham, idet de traadte til og rakte ham Ed-dise og sagde:

37. Dersom du er hiin Jødernes Konge, da frels dig selv.

38. Men der var og en Overskrift (sat) over ham, skreven paa Græsk og

Latin og Ebraisk: Denne er den Jødernes Konge.

39. Men en af Misdæderne, som vare ophængte, bespottede ham og jagde: Er du Kristus, da frels dig selv og os!

40. Men den anden svarede og irettesatte ham og sagde: Frygter du ei heller for Gud, da du er under den samme Døm?

41. Og vi vel medrette; thi vi saae det, vore Gjæringer have forskyldt; men denne handlede intet Ustikkelig.

42. Og han sagde til Jesum: Herre, kom mig ihu, naar du kommer i dit Rige!

43. Og Jesus sagde til ham: Sandelig siger jeg dig, idag skal du være med mig i Paradiis. Matth. 2, 7.

44. Men det var ved den sjette Time, og der blev et Mørke over det ganske Land indtil den niende Time.

45. Og Solen blev formørket, og Forhængt i Templet splittedes midt ad.

46. Og Jesus raabte med høj Røst og sagde: Fader! jeg vil befale min Aand i dine Hænder; og der han dette sagde, udgav han Aanden.

47. Men der Hovedsmanden saae det, som skede, prisede han Gud og sagde: I Sandhed, dette Menneſte var retsfærdigt.

48. Og alle de Folk, som vare komne sammen til dette Syn, der de saae de Ting, som skede, sloge de sig for deres Bryst og vendte tilbage.

49. Men alle hans Ryndinge stode langt borte, saa og de Qvinder, som havde fulgt med ham fra Galilæa, og saae dette.

50. Og see, en Mand ved Navn Joseph, som var Raadmand, en god og retsfærdig Mand,

51. — denne havde ikke samtykket i deres Raad og Gjærning — fra Jødernes Stad Arimathæa, og han ventede ogsaa selv Guds Rige; c. 2, 23. 38.

52. han gik til Pilatus og begjærede Jesu Legeme.

53. Og han tog det ned og svøbte det i et fint Linsklæde, og lagde det i en Grav, som var hugget i en Klippe, hvor ikke endnu Noget var lagt.

54. Og det var Beredelsens Dag, og Sabbaten skundede til.

55. Men og Qvinderne, som vare komne med ham fra Galilæa, fulgte efter og saae Graven, og hvorledes hans Legeme blev lagt. c. 8, 2. 3.

56. Men de vendte tilbage og beredte dyrebare Specerier og Salver; og Sabaten over hvilede de efter Loven.

2 Mos. 20. 10.

24. Capitel.

Englene forlode Qvinderne Jesu Opstandelse. 1 11. Peder betragter Graven. 12. Jesus aabenbares for de To, som gif til Emmaus, 13-35, for de ti Apostler, 36-49; opfarer til Himmelen, 50-53.

Men paa den første (Dag) i Ugen meget aarle kom de til Graven og bare dyrebare Specerier, som de havde beredt; og Nogle (gif) med dem.

Matth. 28. 1 fg. Marc. 16. 1 fg. Joh. 20. 1 fg.

2. Men de fandt Stenen afvæltet fra Graven.

3. Og de gif ind og fandt ikke den Herres Jesu Legeme.

4. Og det skede, der de vare tvivlsraadige derover, see, da stode to Mænd hos dem i skinnende Klæder.

Ap. G. 1, 10 fg.

5. Men der de bleve bange og bødiede Ansigtet til Jorden, sagde de til dem: Hvi lede I efter den Levende iblandt de Døde?

6. Han er ikke her, men han er opstandet; kommer ihu, hvorledes han taledes til eder, der han endnu var i Galilæa, og sagde:

Matth. 16. 21. Marc. 8. 31.

7. Det bør Menneskens Søn at overantvordes i syndige Menneskers Hænder og korsfæstes, og opstaae tredie Dag.

8. Og de kom hans Ord ihu. Joh. 2. 22.

9. Og de gif fra Graven igjen og kundgjorde alle disse Ting for de Ellere og for alle de Andre.

10. Men det var Maria Magdalena og Johanna og Maria, Jakobi (Moder), og de øvrige Qvinder med dem, som sagde Apostlerne disse Ting.

c. 8. 2. 3.

11. Og deres Ord syntes for dem som en løs Tale, og de troede dem ikke.

12. Men Peder stod op og løb til Graven; og der han ligede derind, saa han Linnæderne liggende alene, og gif bort og forundrede sig ved sig selv over det, som var skeet.

13. Og see, To af dem gif paa den samme Dag til en By, som var tredsindstyve Stadier langt fra Jerusalem, hvis Navn var Emmaus.

14. Og de talde med hverandre om alle disse Ting, som vare skete.

15. Og det begav sig, der de talde og

bespurgte sig med hverandre, kom og Jesus selv nær og vandrede med dem.

Matth. 18. 20. Luc. 24. 36.

16. Men deres Dine vare betagne, saa at de kjendte ham ikke.

17. Men han sagde til dem: Hvad ere disse for Taler, som I føre med hverandre, medens I gaar og ere bedrøvede?

18. Men En af dem, som hedte Kleophas, svarede og sagde til ham: Er du alene fremmed i Jerusalem og ved ikke de Ting, som der ere skete i disse Dage?

19. Og han sagde til dem: Hvilke? Men de sagde til ham: De Ting om Jesus, den Nazaræer, som var en Prophet, mægtig i Gjærning og Ord for Gud og alt Folket;

Matth. 21. 11. Ap. G. 2, 22.

20. og hvorledes de Ypperstepræster og vore Øverster have overantvordet ham til Dødsdom og korsfæstet ham.

21. Men vi haabede, at han var den, som skulde forløse Israel; men med alt dette er det idag den tredie Dag, siden dette skede.

22. Saa have og nogle af vore Qvinder forstræffet os, da de vare aarle ved Graven;

23. og der de ikke fandt hans Legeme, kom de og sagde, at de og havde seet et Syn af Engle, hvilke sige, at han lever.

24. Og Nogle af dem, som vare med os, gif hen til Graven og fandt det saaledes, som og Qvinderne havde sagt; men ham saa de ikke.

25. Og han sagde til dem: O I Daarer og seenhjertede til at troe alt det, som Propheterne have sagt!

26. Burde det ikke Christum at lide dette og at indgaar til sin Herlighed?

Ap. G. 17. 3. 1 Petr. 1. 11.

27. Og han begyndte fra Mose og fra alle Propheter, og udlagde for dem i alle Skrifterne det, som var skrevet om ham.

28. Og de kom nær til Byen, som de gif til, og han lod, som han vilde gaar længere.

29. Og de nødte ham meget og sagde: Bliv hos os, thi det er mod Aften, og Dagen hælder; og han gif ind for at blive hos dem.

30. Og det skede, der han sad med dem tilbords, tog han Brødet, velsignede og brød det, og gav dem.

31. Men deres Dine bleve aabnede, og de kjendte ham; og han blev usynlig for dem.

32. Og de sagde til hverandre: Var ikke vort Hjerte brændende i os, der han talede til os paa Veien, og der han oplod os Skrifterne?

33. Og de stode op i den samme Time og vendte tilbage til Jerusalem, og fandt de Elleve forsamlede og dem, som vare hos dem, hvilke sagde:

34. Herren er sandeligen opstanden og seet af Simon.

1 Cor. 15, 5. 6.

35. Og de fortalte de Ting, som vare (skete) paa Veien, og hvorledes han blev kjendt af dem, idet han brød Brødet.

36. Men der de talede dette, stod Jesus selv midt iblandt dem og sagde til dem: Fred være med eder!

37. Da forfæredes de og betoges af Frygt, og meente, at de saae en Aand.

Matth. 11, 26.

38. Og han sagde til dem: Hvi ere I saa forfæredede, og hvi opstige saadanne Tanker i eders Hjerter?

39. Seer mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og seer; thi en Aand haver ikke Kød og Been, som I see, at jeg haver.

40. Og der han det sagde, viste han dem Hænderne og Fødderne.

41. Men der de endnu ikke troede for Glæde og forundrede sig, sagde han til dem: Have I her Noget at æde?

3 Joh. 21, 9 fg.

42. Men de gave ham et Stykke af en stegt Fisk, og af en Honningtage.

43. Og han tog det og aad det i deres Paasyn.

44. Men han sagde til dem: Disse ere de Ord, som jeg sagde til eder, der jeg endnu var hos eder, at de Ting bør allesammen at fuldkommes, som ere skrevne i Moise Lov og Propheterne og Psalmerne om mig.

v. 6. 7.

45. Da oplod han deres Forstand, saa at de forstode Skrifterne.

46. Og han sagde til dem: Saaledes er skrevet, og saaledes burde det Christum at libe og at opstaae fra de Døde paa den tredje Dag,

v. 26.

47. og at prædikes i hans Navn Omvendelse og Syndernes Forladelse for alle Folk, hvilket skulde begynde fra Jerusalem af.

Ap. G. 10, 42. 43; 13, 38. 1 Joh. 2, 12.

48. Men I ere Vidner til disse Ting.

49. Og see, jeg sender min Faders Forjættelse over eder. Men I skulle blive i Jerusalems Stad, indtil I blive iførte med Kraft fra det Høie.

3 Joh. 14, 26; 15, 26; 16, 7. Ap. G. 1, 4; 2, 1 fg.

50. Men han førte dem ud henimod Betanien; og han opløstede sine Hænder og velsignede dem.

Ap. G. 1, 12.

51. Og det skede, der han velsignede dem, skiltes han fra dem og foer op til Himlen.

Ap. G. 1, 9.

52. Og de tilbade ham og vendte tilbage til Jerusalem med stor Glæde.

53. Og de vare stedse i Templet, og lovede og prisede Gud. Amen.

St. Johannis Evangelium.

1. Capitel.

Jesus er sand Gud og Menneske, 1-14. Johannis den Døber vidner afstiltige Gange om Christo, 15-36, Andreas og en anden Discipel komme til Jesus, 37-40, desligeste Petrus, Philippus og Nathanael, 41-52.

I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.

1 Joh. 1, 1. 2. Ab. 19, 13. 1 Joh. 5, 20.

2. Det var i Begyndelsen hos Gud.

3. Alle Ting ere ved det blevne til; og uden det er ikke end een eneste (Ting) bleven til (af det), som er bleven til.

Gel. 1, 16. Ebr. 1, 2.

4. I det var Liv, og Livet var Menneskets Lys.

c. 5, 26. 1 Joh. 5, 11.

5. Og Lysen stinner i Mørket, og Mørket fattede det ikke.

c. 8, 12; 9, 5; 3, 19.

6. Der blev et Menneske udsendt af Gud, han hedte Johannes. Matth. 3, 1. Ap. G. 13, 24.

7. Denne kom til en Vidnesbyrd, at han skulde vidne om Lysen, paa det at Alle skulde troe ved ham.

8. Han var ikke Lysen, men (kom for) at han skulde vidne om Lysen.

c. 5, 35.

9. Det var det sande Lys, som oplyser hvert Menneske, der kommer til Verden.

v. 1. 5.

10. Han var i Verden, og Verden er bleven til ved ham, og Verden kjendte ham ikke.

11. Han kom til sit Eget, og (hans) Egne annammede ham ikke.

12. Men saa Mange, som ham annammede, dem haver han givet Magt at blive Guds Børn, dem, som troe paa hans Navn,

Rom. 8, 14. 16. Gal. 3, 26. 1 Joh. 3, 1.

13. hvilke ikke ere fødte af Blod, ei heller af Kjødts Villie, ei heller af Mands Villie, men af Gud.

c. 3, 5. 1 Joh. 5, 4. 1. Jaf. 1, 18.

14. Og Ordet blev Kjød og boede iblandt os, — og vi saae hans Herlighed, en Herlighed, som den Eenbaarnes af Faderen — fuld af Naade og Sandhed.

Juc. 1, 31. 32. Col. 1, 19. 20; 2, 3. 9.

15. Johannes vidnede om ham og raabte, sigende: Det var denne, om hvilken jeg sagde: Den, som kommer efter mig, haver været før mig; thi han var førend jeg.

v. 26. 27. c. 3, 31.

16. Og af hans Fylde have vi alle faaet, og det Naade over Naade.

v. 14.

17. Thi Loven er givet ved Moses; Naaden og Sandheden er bleven ved Jesum Christum.

18. Ingen haver nogen Tid seet Gud; den eenbaarne Søn, som er i Faderens Skjød, han haver forklaret (ham).

1 Tim. 6, 16. Matth. 11, 27.

19. Og dette er Johannis Vidnesbyrd, der Jøderne sendte Præster og Leviter fra Jerusalem, at de skulde spørge ham: Hvo er du?

c. 5, 33.

20. Og han beskjendte og negtede ikke, og beskjendte: Jeg er ikke Kristus.

c. 3, 28. H. G. 13, 25.

21. Og de spurgte ham: Hvad da? er du Elias? og han sagde: Jeg er ikke; er du den Prophet? og han svarede: Nei.

22. De sagde da til ham: Hvo er du? at vi kunne give dem Svar, som have udsendt os; hvad siger du om dig selv?

23. Han sagde: Jeg er hans Røst, som raaber i Ørtenen: Gjører Herrens Velige, som Propheten Esaias haver sagt.

Es. 40, 3. Matth. 3, 3 fg.

24. Og de, som vare udsendte, vare af Phariseerne.

25. Og de spurgte ham og sagde til ham: Hvi døber du da, dersom du ikke er Kristus, ei heller Elias, ei heller den Prophet?

26. Johannes svarede dem og sagde: Jeg

døber med Vand; men han staaer midt iblandt eder, den I ikke kjende.

Matth. 3, 11. H. G. 1, 5.

27. Han er den, som kommer efter mig, hvilken haver været før mig, hvis Skotvinge jeg ikke er værdig at opløse.

28. Dette skede i Bethabara paa hiin Side Jordan, hvor Johannes døbte.

29. Den anden Dag seer Johannes Jesum komme til sig og siger: See det Guds Lam, som bærer Verdens Synd!

1 Petr. 1, 19.

30. Han er den, om hvilken jeg sagde: Efter mig kommer en Mand, hvilken haver været før mig; thi han var førend jeg.

31. Og jeg kjendte ham ikke; men paa det han skulde aabenbares for Israel, derfor er jeg kommen og døber med Vand.

32. Og Johannes vidnede og sagde: Jeg saae Manden fare ned som en Due af Himmelen, og den blev over ham.

Matth. 3, 16 fg.

33. Og jeg kjendte ham ikke; men den, som sendte mig at døbe med Vand, han sagde til mig: Paa hvilken du seer Manden fare ned og blive over ham, han er den, som døber med den Hellig-Mand.

34. Og jeg haver seet det og vidnet, at denne er den Guds Søn.

v. 6. 7.

35. Den anden Dag stod atter Johannes (der), og to af hans Disciple.

36. Og der han saae Jesum, som vandrede, sagde han: See det Guds Lam!

v. 29.

37. Og de to Disciple hørte ham tale, og de fulgte Jesum.

38. Men Jesus vendte sig om og saae dem følge, og sagde til dem:

39. Hvad søge I efter? Men de sagde til ham: Rabbi! — hvilket, naar det oversættes, hedder: Mester, — hvor opholder du dig?

40. Han sagde til dem: Kommer og seer. De kom og saae, hvor han opholdt sig, og bleve samme Dag hos ham; det var ved den tiende Time.

41. En af de To, som hørte (dette) af Johannes og fulgte ham, var Andreas, Simon Peders Broder.

Matth. 4, 18.

42. Denne fandt først sin Broder Simon og sagde til ham: Vi have fundet Messias — hvilket er udlagt: Kristus. —

43. Og han førte ham til Jesum. Men der Jesus saae paa ham, sagde han: Du er Simon, Jonas Søn; du skal hedde Cephas — det er udlagt: Petrus. —

44. Den anden Dag vilde Jesus drage hen til Galilæa, og han fandt Philippus og sagde til ham: Følg mig!

45. Men Philippus var fra Bethsaida, fra Andreas og Peders Stad.

46. Philippus fandt Nathanael og sagde til ham: Vi have fundet den, om hvilken Moses haver skrevet i Bogen (ligesom) og Profeterne, Jesus, den Josephs Søn, den fra Nazareth.

47. Og Nathanael sagde til ham: Kan der være noget Godt fra Nazareth? Philippus sagde til ham: Kom og see. c. 7, 41. 42.

48. Jesus saae Nathanael komme til sig og sagde om ham: See, det er sandelig en Israelit, i hvilken der ikke er Svig.

49. Nathanael sagde til ham: Hvorfra kjender du mig? Jesus svarede og sagde til ham: Jørend Philippus kaldte dig, der du var under Figentræet, saae jeg dig.

50. Nathanael svarede og sagde til ham: Rabbi! du er den Guds Søn, du er den Israels Konge. Matth. 14, 33.

51. Jesus svarede og sagde til ham: Troer du, fordi jeg sagde dig, jeg saae dig under Figentræet? du skal see større Ting end disse.

52. Og han sagde til ham: Sandelig, sandelig siger jeg eder: Ira nu af stulle I see Himmelen aabnet, og Guds Engle stige op og stige ned over Menneskens Søn.

2. Capitel.

Christus gjør Vand til Viin, 1-11; drager ned til Capernaum, 12, til Jerusalem, hvor han renser Tempel og taler om sin Opstandelse, 13-22. Mange troe paa ham; dog betroeer han sig ikke til Enhver, 23-25.

Og paa den tredie Dag holdtes et Bryllup i Cana i Galilæa, og Jesu Moder var der.

2. Men ogsaa Jesus og hans Disciple vare budne til Brylluppet.

3. Og der dem fattedes Viin, sagde Jesu Moder til ham: De have ikke Viin.

4. Jesus sagde til hende: Kvinde! hvad haver jeg med dig at gjøre? min Time er endnu ikke kommen.

5. Hans Moder sagde til Tjenerne: Hvad han siger eder, det gjør.

6. Men der vare sex Vandkar af Steen, satte efter Jødernes Renselses Skik, som holdt hvert to eller tre Maader. Marc. 7, 3.

7. Jesus sagde til dem: Fylder Vandkarrene med Vand; og de fyldte dem indtil det Overste.

8. Og han sagde til dem: Hser nu og bærer til Kjøgemesteren; og de bare (det til ham).

9. Men der Kjøgemesteren smagte Vandet, som var blevet til Viin, — og vidste ikke, hvorfra det kom, men Tjenerne, som havde øst Vandet, vidste det, — kaldte Kjøgemesteren Brudgommen og sagde til ham:

10. Hvert Menneſte sætter først den gode Viin frem, og naar de ere blevne drukne, da den ringere; du haver forvaret den gode Viin indtil nu.

11. Denne Begyndelse paa sine Tegn gjorde Jesus i Cana udi Galilæa, og aabenbarede sin Herlighed; og hans Disciple troede paa ham.

12. Derefter drog han ned til Capernaum, han og hans Moder og hans Brødre og hans Disciple; og de bleve der ikke mange Dage.

13. Og Jødernes Paaſte var nær, og Jesus drog op til Jerusalem.

14. Og han fandt i Templet dem, som solgte Ørne og Faar og Duer, og Begele-
verne siddende. Matth. 21, 12, 13.

15. Og han gjorde en Svøbe af Snorer og drev (dem) alle ud af Templet tilfjæ med Faarene og Ørnene, og spildte Begele-
lerernes Penge og omstødte Bordene.

16. Og han sagde til dem, som solgte Duer: Tager disse Ting herfra; gjør ikke min Faders Huus til en Handelsbod.

17. Men hans Disciple kom ihu, at der er skrevet: Ridsjærhed for dit Huus haver fortæret mig. Ps. 69, 10.

18. Da svarede Jøderne og sagde til ham: Hvad viser du os for et Tegn, efterdi du gjør disse Ting? Matth. 12, 38. 39. 40.

19. Jesus svarede og sagde til dem: Nedbrøder dette Tempel, og inden tre Dage vil jeg opreise det.

20. Derfor sagde Jøderne: Paa dette Tempel er bygget i sex og hirtredve Aar, og du vil opreise det i tre Dage?

21. Men han talede om sit Legems Tempel.

22. Derfor, da han var opstanden fra de Døde, kom hans Disciple ihu, at han havde sagt dette (til dem); og de troede Skriften og det Ord, som Jesus havde sagt. Luc. 24, 8.

23. Men der han var i Jerusalem om Paaſten paa Hvitiden, troede Mange paa hans Navn, der de saae hans Tegn, som han gjorde.

24. Men Jesus selv betroede sig ikke til dem, fordi han kjendte Alle, c. 6, 64. Mat. 2, 23.

25 og fordi han havde ikke behov, at Nogen skulde vidne om et Menneske; thi han vidste selv, hvad der var i Mennesket.

Ap. G. 1, 24.

3. Capitel.

Jesus taler med Nicodemus om Tjensfødselen, Troen og gode Gjerninger, 1-21; døber i Tudea, 22. Johannes døber og endnu, og vidner om Christi Ypperlighed, 23-36.

Men der var et Menneske af Phariseerne, som hedte Nicodemus, en Øverste iblandt Jøderne.

c. 7, 50; 19, 39.

2. Han kom til Jesus om Natten og sagde til ham: Mester! vi vide, at du er en Lærer, kommen fra Gud; thi Ingen kan gjøre de Tegn, som du gjør, uden Gud er med ham.

c. 9, 16. Ap. G. 2, 22.

3. Jesus svarede og sagde til ham: Sandelig, sandelig siger jeg dig: Uden at Nogen bliver født paa ny, kan han ikke see Guds Rige.

Tit. 3, 5. Matth. 18, 3.

4. Nicodemus siger til ham: Hvorledes kan et Menneske fødes, som er gammelt? Mon han kan anden Gang komme ind i sin Moders Liv og fødes?

5. Jesus svarede: Sandelig, sandelig siger jeg dig: Uden at Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.

6. Hvad, som er født af Kjød, er Kjød, og hvad, som er født af Aanden, er Aand.

Rom. 3, 23. Eph. 2, 3.

7. Forundre dig ikke, at jeg sagde til dig: Det bør eder at fødes paa ny.

8. Vinden blæser, hvor den vil, og du hører dens Susen, men du veed ikke, hvorfra den kommer, og hvor den farer hen; saaledes (er det med) hver den, som er født af Aanden.

9. Nicodemus svarede og sagde til ham: Hvorledes kan dette skee?

10. Jesus svarede og sagde til ham: Er du en Israels Lærer og veed ikke dette?

11. Sandelig, sandelig siger jeg dig: Vi tale det, vi vide, og vidne det, vi have seet; og I annamme ikke vort Vidnesbyrd.

c. 7, 16; 8, 28; 12, 49; 14, 21.

12. Derfor jeg siger eder de jordiske Ting, og I ikke troe, hvorledes skulde I troe, om jeg sagde eder de himmelske?

13. Og Ingen farer op til Himmelen, uden den, som foer ned af Himmelen,

Menneskens Søn, som er i Himmelen.

c. 6, 62. Eph. 4, 9.

14. Og ligesom Moses ophøiede Slangen i Ørkenen, saa bør det Menneskens Søn at ophøies, 4 Mos. 21, 8. 9. Joh. 12, 32, 33.

15. paa det at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortages, men have et evigt Liv.

Marc. 16, 16. Joh. 6, 40. Luc. 19, 10. 1 Joh. 5, 10-12.

16. Thi saa haver Gud elsket Verden, at han haver givet sin Søn, den eenbaarne, paa det at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortages, men have et evigt Liv.

Rom. 5, 8; 8, 32. 1 Joh. 4, 9, 14.

17. Thi Gud haver ikke sendt sin Søn til Verden, for at han skal dømme Verden, men at Verden skal blive frelst ved ham.

Luc. 9, 56. Joh. 12, 47.

18. Hvo, som troer paa ham, dømmes ikke; men hvo, som ikke troer, er allerede dømt; thi han haver ikke troet paa Guds eenbaarne Søns Navn.

c. 5, 24; 6, 40. 47; 20, 31; 3, 36.

19. Men denne er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elskede mere Mørket end Lyset; thi deres Gjæringer vare onde.

c. 1, 5. 9. 1 Joh. 3, 12.

20. Thi hver, som gjør Ondt, hader Lyset og kommer ikke til Lyset, at hans Gjæringer ikke skulle overbevises (ham);

21. men hvo, som udøver Sandheden, kommer til Lyset, at hans Gjæringer maae blive aabenbarede; thi de ere gjorte i Gud.

22. Derefter kom Jesus og hans Disciple i Judeas Land, og han opholdt sig der med dem og døbte.

c. 4, 1. 2.

23. Men og Johannes døbte i Wnen, nær ved Salim, thi der var meget Vand; og de kom derhen og bleve døbte.

Matth. 3, 6. Marc. 1, 5.

24. Thi Johannes var ikke endda kastet i Fængsel.

Matth. 14, 3. Luc. 3, 20.

25. Der reiste sig da en Tvist imellem Johannis Disciple og en Tøde om Renselsen.

26. Og de kom til Johannes og sagde til ham: Mester! den, som var hos dig paa hiin Side Jordan, hvilken du gav Vidnesbyrd, see, han døber, og Alle komme til ham.

Matth. 3, 13. Joh. 1, 7. 15. 31.

27. Johannes svarede og sagde: Et Menneske kan slet Intet tage, uden det bliver givet ham af Himmelen.

c. 19, 11. 1 Cor. 4, 7. Gal. 1, 17.

28. I ere selv mine Vidner, at jeg sagde:

Jeg er ikke Christus, men at jeg er udsendt for ham.

c. 1, 20-31.

29. Den, som haver Bruden, er Brudgommen; men Brudgommens Ven, som staaer og hører ham, glæder sig meget over Brudgommens Røst. Derfor er denne min Glæde fuldkommen.

30. Ham bør at vogte, men mig at forringes.

31. Den, som kommer ovenfra, er over Alle; den, som er af Jorden, er af Jorden og taler af Jorden; den, som kommer af Himmelen, er over Alle. c. 8, 23. 1 Cor. 15, 47.

32. Og det, som han haver seet og hørt, vidner han; og Ingen anstammer hans Vidnesbyrd. v. 11.

33. Den, som anstammer hans Vidnesbyrd, haver beseglet, at Gud er sanddru.

1 Joh. 5, 10.

34. Thi den, som Gud udsendte, taler Guds Ord; thi Gud giver ham Anden uden Maal.

35. Faderen elsker Sønnen og haver givet alle Ting i hans Haand.

Matth. 11, 27; 28, 18. Joh. 5, 22; 13, 3.

36. Hvo, som troer paa Sønnen, haver et evigt Liv, men hvo, som ikke troer Sønnen, skal ikke see Livet, men Guds Brede bliver over ham.

v. 15, 18.

4. Capitel.

Jesus drager fra Judæa igjennem Samaria, taler med en Kvinde om Livsens Vand, 1-15, om den sande Tilbedelse, og at han var Messias, 16-26, med sine Disciple om sin rette Mand, 27-38; omvender mange Samaritaner, 39-42; vil ei drage til Nazareth, kommer til Cana, helbreder en kongelig Embedsmands Søn, 43-54.

Der Herren erfarede, at Phariseerne havde hørt, at Jesus gjorde flere Disciple og døbte flere end Johannes, c. 3, 22, 26.

2. — enddog Jesus selv ikke døbte, men hans Disciple —

3. da forlod han Judæa og drog atter hen til Galilæa.

4. Men han skulde reise igjennem Samaria.

5. Han kom da til en Stad i Samaria, som kaldes Sichar, nær ved det Stykke Vand, som Jakob gav Joseph, sin Søn.

6. Men der var Jakobs Brønd. Der Jesus da var træet af Rejsen, satte han sig ved Brønden; det var ved den sjette Time.

7. Da kom en samaritanisk Kvinde for at drage Vand op. Jesus sagde til hende: Giv mig at drikke.

8. Thi hans Disciple vare gangne til Staden for at kjøbe Mad.

9. Den samaritaniske Kvinde sagde da til ham: Hvorledes beder du, som er en Jøde, mig, som er en samaritanisk Kvinde, om Drikke? — Thi Jøder omgaaes ei med Samaritaner. —

Luc. 9, 52. 53. Joh. 8, 48.

10. Jesus svarede og sagde til hende: Derksom du kjendte den Guds Gave, og hvo den er, som siger til dig: Giv mig at drikke, da bad du ham, og han gav dig levende Vand.

c. 6, 35; 7, 38, 39.

11. Kvinden sagde til ham: Herre! du haver jo Intet at drage op med, og Brønden er dyb; hvorfra haver du da det levende Vand?

12. Mon du være mere end vor Fader Jakob, som haver givet os Brønden, og han haver selv drucket deraf, og hans Sønner og hans Døeg?

13. Jesus svarede og sagde til hende: Hver den, som drikker af dette Vand, skal tørste igjen;

14. men hvo, som drikker af det Vand, som jeg vil give ham, skal til evig Tid ikke tørste; men det Vand, som jeg vil give ham, skal blive i ham en Kilde med Vand, som opvælder til et evigt Liv.

15. Kvinden siger til ham: Herre! giv mig det Vand, at jeg ikke skal tørste (mere), ei heller komme hid (oftere) at drage (Vand) op.

16. Jesus siger til hende: Gaf bort, kald din Mand og kom hid.

17. Kvinden svarede og sagde: Jeg haver ikke Mand. Jesus siger til hende: Du sagde rigtig: Jeg haver ikke Mand.

18. Thi du haver haft fem Mænd, og den, som du nu haver, er ikke din Mand; det sagde du sandt.

19. Kvinden siger til ham: Herre! jeg seer, at du er en Prophet.

Luc. 7, 16; 24, 19. Joh. 6, 14.

20. Vore Fædre have tilbedet paa dette Bjerg; og I sige, at i Jerusalem er det Sted, hvor man bør tilbede.

21. Jesus siger til hende: Kvinde! tro mig, at den Time kommer, da I hverken paa dette Bjerg, ei heller i Jerusalem skulle tilbede Faderen.

22. I tilbede det, som I ikke kjende; vi tilbede det, som vi kjende; thi Saliggjørelsen kommer fra Føderne.

Rom. 3, 2; 9, 4.

23. Men den Time kommer og er nu, da de sande Tilbedere skulle tilbede Faderen

i Mand og Sandhed; thi og Faderen søger Saadanne, som saaledes tilbøde ham.

24. Gud er en Mand, og de ham tilbøde, bør det at tilbøde i Mand og Sandhed.

2 Cor. 3, 17.

25. Qvinden siger til ham: Seg ved, at Messias kommer — hvilket betyder Kristus; — naar han kommer, skal han forkynde os alle Ting.

c. 1, 42.

26. Jesus siger til hende: Seg er (Messias), som taler med dig.

c. 8, 25; 9, 37.

27. Og i det samme kom hans Disciple og forundrede sig over, at han talede med Qvinden; dog sagde Ingen: Hvad spørger du om? eller, hvad taler du med hende?

28. Da lod Qvinden sit Vandkar staa, og gik bort til Staden og sagde til Menneffene (der):

29. Kommer, seer et Menneffe, som sagde mig alt det, jeg haver gjort; mon denne ikke være Kristus?

30. Da gik de ud af Staden og kom til ham.

31. Men imidlertid bade Disciplene ham og sagde: Mester, æd!

32. Men han sagde til dem: Jeg haver Mad at æde, den I ikke kjende.

33. Da sagde Disciplene til hverandre: Mon Nogen haver bragt ham Noget at æde?

34. Jesus sagde til dem: Min Mad er, at jeg gør hans Billie, som mig udsendte, og fuldkommer hans Gjerning.

c. 5, 30.

35. Sige I ikke: Der ere endnu fire Maanedener til, saa kommer Høsten? See, jeg siger eder: Oplofter eders Dine og seer Markerne, at de ere allerede hvide til Høsten.

Matth. 9, 37. Luc. 10, 2.

36. Og hvo, som høster, faaer Løn og samler Frugt til et evigt Liv, paa det de skulle glæde sig tilhobe, baade den, som faaer, og den, som høster.

37. Thi herudi er den Tale sand, at der er En, som faaer, og en Anden, som høster.

38. Jeg haver udsendt eder at høste det, som I ikke arbejdede; Andre have arbejdet, og I ere indkomne i deres Arbejde.

1 Petr. 1, 10-12.

39. Men Mange af Samaritanerne af den samme Stad troede paa ham for Qvindens Tales Skyld, som vidnede: Han haver sagt mig alt det, jeg haver gjort.

40. Da nu Samaritanerne kom til ham, bade de ham, at han vilde blive hos dem; og han blev der to Dage.

41. Og mange Flere troede for hans Tales Skyld.

42. Og de sagde til Qvinden: Vi troe ikke nu længere for din Tales Skyld; thi vi have selv hørt og vide, at denne er sandeligen den Verdens Frelser, Kristus.

43. Men efter to Dage gik han ud derfra og drog hen til Galilæa. Matth. 4, 12. Marc. 1, 14.

44. Thi Jesus vidnede selv, at en Prophet bliver ikke æret i sit eget Fædreland.

Matth. 13, 57.

45. Der han da kom til Galilæa, ankommede de Galilæer ham, som havde seet alt det, som han gjorde i Jerusaleem paa Høitiden; thi de vare og komne til Høitiden.

46. Da kom Jesus atter til Cana i Galilæa, hvor han havde gjort Vand til Viin. Og der var en af Kongens Mænd, hvis Søn laae syg i Capernaum.

47. Der denne hørte, at Jesus var kommen fra Judæa til Galilæa, gik han til ham og bad ham, at han vilde komme ned og helbrede hans Søn; thi han var nær ved at døe.

48. Da sagde Jesus til ham: Dersom I ikke see Tegn og underlige Gjerninger, ville I ikke troe.

c. 2, 18, 23. 1 Cor. 1, 22.

49. Manden sagde til ham: Herre! kom ned, før mit Barn døer.

50. Jesus siger til ham: Gaf bort, din Søn lever. Og Menneftet troede det Ord, som Jesus sagde til ham, og gik bort.

51. Men idet han nu gik ned, mødte hans Tjenere ham, og forkyndte og sagde: Dit Barn lever.

52. Derfor udspurgte han den Time af dem, paa hvilken det var blevet bedre med ham; og de sagde til ham: Tgaar ved den syvende Time forlod Fæderen ham.

53. Da mærkede Faderen, at det var skeet paa den samme Time, paa hvilken Jesus havde sagt til ham: Din Søn lever; og han troede selv og hans ganske Huus.

54. Dette, det andet Tegn, gjorde atter Jesus, der han var kommen fra Judæa til Galilæa.

5. Capitel.

Jesus helbreder den Syge ved Bethesda Dam paa en Sabbat og forfølges derfor, 1-16; forsværer sig ved at beraabe sig paa Faderens Forsøn, og vidner om sin guddommelige Herlighed, 17-30; beraaber sig paa Faderens, Johannis og Moses Vidnesbyrd, 31-47.

Derefter var det Jødernes Høitid, og Jesus gik op til Jerusaleem.

2. Men der er en Dam i Jerusalem, ved Faareporten, den kaldes paa Ebraisk Bethesda og haver fem Buegange.

3. I dem laae en stor Mængde af Syge, Blinde, Halte, Visne, som ventede paa, at Vandet skulde røres.

4. Thi en Engel foer paa visse Tider ned ind i Dammen og oprørte Vandet. Hvo, som da steg først ned, efterat Vandet var blevet sat i Bevægelse, blev sund, hvadsomhelst Syge han var behestet med.

5. Men der var et Menneske, som havde ligget otte og tredive Aar i Sygdom.

6. Der Jhesus saae ham ligge (der), og vidste, at han havde allerede ligget i lang Tid, sagde han til ham: Vil du vorde sund?

7. Den Syge svarede ham: Herre! jeg haver ikke et Menneske, der kan faste mig i Dammen, naar Vandet bliver bevæget; men naar jeg kommer, nedstiger en Anden foran mig.

8. Jhesus sagde til ham: Staa op, tag din Seng og gaa.

Matth. 9, 6.

9. Og strax blev Mennesket sundt, og tog sin Seng op og gik; men det var Sabbat paa den samme Dag.

10. Derfor sagde Jøderne til den, som var bleven helbredet: Det er Sabbat, det er dig ei tilladt at tage Sengen med.

Matth. 12, 2. 10. Luc. 13, 14. Joh. 9, 14. 16.

11. Han svarede dem: Den, som gjorde mig sund, han sagde til mig: Tag din Seng op og gaa.

12. Da spurgte de ham: Hvo er det Menneske, som sagde til dig: Tag din Seng op og gaa?

13. Men den, som var bleven helbredet, vidste ikke, hvo han var; thi Jhesus unddrog sig, saasom der var meget Folk paa Stedet.

14. Derefter fandt Jhesus ham i Templet og sagde til ham: Sec, du er bleven sund; synd ikke mere, at ikke noget Værre skal vedsæres dig.

c. 8, 11. Matth. 12, 43-45.

15. Mennesket gik bort og kundgjorde Jøderne, at det var Jhesus, som havde helbredet ham.

16. Og derfor forfulgte Jøderne Jhesum og søgte at slaa ham ihjel, fordi han havde gjort dette paa en Sabbat.

17. Men Jhesus svarede dem: Min Fader arbejder indtil nu, og jeg arbejder.

c. 9, 4; 14, 10.

18. Derfor søgte da Jøderne end mere at slaa ham ihjel, fordi han ikke alene

brød Sabbaten, men og kaldte Gud sin egen Fader og gjorde sig selv Gud lig.

c. 7, 30; 19, 33. Phil. 2, 6.

19. Derfor svarede Jhesus og sagde til dem: Sandelig, sandelig siger jeg eder: Sønnen kan slet Intet gjøre af sig selv, uden hvad han seer Faderen gjøre; thi hvilke Ting, han gjør, de samme gjør og Sønnen ligeaa.

b. 30. c. 8, 38.

20. Thi Faderen elsker Sønnen og viser ham alt det, han selv gjør; og han skal vise ham større Gjerninger end disse, saa at I skulde forundre eder.

c. 3, 35.

21. Thi ligesom Faderen opvækker Døde og gjør levende, ligesaa gjør og Sønnen levende, hvilke han vil.

22. Thi Faderen dommer ikke heller Noget, men haver givet Sønnen al Dom,

Ap. G. 10, 42; 17, 31. Matth. 28, 18. Joh. 17, 2.

23. paa det at Alle skulde ære Sønnen, ligesom de ære Faderen. Hvo, som ikke ærer Sønnen, ærer ikke Faderen, som ham udsendte.

1 Joh. 2, 23.

24. Sandelig, sandelig siger jeg eder: Hvo, som hører mit Ord og troer den, som mig udsendte, haver et evigt Liv og kommer ikke til Dommen, men er gaaet over fra Døden til Livet.

c. 3, 18.

25. Sandelig, sandelig siger jeg eder: Den Time kommer og er nu, da de Døde skulde høre Guds Søns Røst, og de, som den høre, skulde leve.

Rom. 6, 4. Gal. 2, 20. 1 Tim. 5, 6. Ab. 3, 1.

26. Thi ligesom Faderen haver Liv i sig selv, saaledes haver han og givet Sønnen at have Liv i sig selv;

27. og haver givet ham Magt ogsaa at holde Dom, fordi han er Menneskens Søn.

v. 22.

28. Forundrer eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de i Gravene skulde høre hans Røst;

1 Cor. 15, 52. 1 Thes. 4, 16.

29. og de skulde gaae frem, de, som have gjort Godt, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort Ondt, til Dommens Opstandelse.

Matth. 25, 46.

30. Jeg kan slet Intet gjøre af mig selv; ligesom jeg hører, dommer jeg, og min Dom er retfærdig; thi jeg søger ikke min Villie, men Faderens Villie, som haver udsendt mig.

v. 19. c. 6, 38.

31. Derjom jeg vidner om mig selv, er mit Vidnesbyrd ikke sandt.

c. 8, 13. 14.

32. Der er en Anden, som vidner om

mig, og jeg veed, at det Vidnesbyrd er sandt, som han vidner om mig.

Matth. 3, 17; 17, 5.

33. I have sendt til Johannes, og han haver vidnet for Sandheden.

c. 1, 19.

34. Men jeg tager ikke Vidnesbyrd af et Menneſte; dette ſiger jeg (kun), paa det I ſkulle frelſes.

35. Han var et brændende og ſkinnende Lys; men I vilde til en Tid fryde eder i hans Lys.

36. Men jeg haver større Vidnesbyrd end Johannis (Vidnesbyrd); thi de Gjerninger, ſom Faderen haver givet mig at fuldkomme, diſſe Gjerninger, ſom jeg gjør, vidne om mig, at Faderen haver udsendt mig.

c. 3, 2; 7, 31; 10, 25.

37. Og Faderen, ſom haver udsendt mig, haver ſelv vidnet om mig; I have aldrig hverken hørt hans Røſt, eller ſeet hans Skikſeſe.

c. 12, 28.

38. Og I have ikke hans Ord blivende i eder; thi den, ſom han haver udsendt, han troe I ikke.

39. I randsage Skrifterne, thi I mene, at I have et evigt Liv i dem; og de ſamme ere de, ſom vidne om mig.

Luc. 16, 29; 24, 27. Joſ. 1, 46.

40. Og I ville (dog) ikke komme til mig, at I kunne have Livet.

41. Jeg tager ikke Værelſe af Menneſker;

42. men jeg kjender eder, at I have ikke Guds Kjærlighed i eder.

43. Jeg er kommen i min Faders Navn, og I annamme mig ikke; derſom en Anden kommer i ſit eget Navn, han ſkulle I annamme.

44. Hvorledes kunne I troe, I, ſom tage Værelſe af hverandre, og den Værelſe, ſom er af den eneſte Gud, ſøge I ikke!

c. 12, 43. Rom. 2, 29.

45. Tænker ikke, at jeg vil anklage eder for Faderen; der er den, ſom eder anklager, Moſes, paa hvem I haabe.

Ap. G. 15, 21.

46. Derſom I troede Moſes, troede I vel mig; thi han haver ſkrevet om mig.

47. Men troe I ikke hans Skrifter, hvorledes ſkulle I troe mine Ord?

6. Capitel.

Jeſus beſpiser 5000 Mand, 1-15; gaaer paa Søen, 16-21; taler i Capernaum om Livſens Brød, 22-59. Mange forarge ſig, 60-66. De Tolv vilde ikke forlade ham; Petrus gjør ſin Beſjendelſe om ham; Judas er en Forræder, 67-71.

Derefter foer Jeſus hen over Galilæas Sø, ved Tiberias.

2. Og meget Folk fulgte ham, fordi de ſaae hans Tegn, ſom han gjorde paa de Syge.

3. Men Jeſus gik op paa Bjerget og ſatte ſig der med ſine Diſciple.

4. Men Paafſte, Jødernes Høitid, var nær.

5. Da opløſtede Jeſus Sinene, og da han ſaae, at meget Folk kom til ham, ſagde han til Philippos: Hvorfra ſkulle vi kjøbe Brød, ſaa at diſſe kunne æde?

Matth. 14, 14 ſg. Marc. 6, 34 ſg. Luc. 9, 11 ſg.

6. — Men han ſagde dette for at forſøge ham; thi han vidſte ſelv, hvad han vilde gjøre. —

7. Philippos ſvarede ham: Brød for to hundrede Penninge er ikke nok for dem, ſaa at Enhver af dem kan tage noget Lidet.

8. En af hans Diſciple, Andreas, Simon Peders Broder, ſiger til ham:

9. Her er en liden Dreng, ſom haver ſem Bygbrød og to ſmaa Fiſke; men hvad er det iblandt ſaa Mange?

10. Men Jeſus ſagde: Kommer Folket til at ſidde; men der var meget Græs paa Stedet. Da ſatte Mændene ſig ned ved ſem Tuſinde i Tallet.

11. Men Jeſus tog Brødene, og takkede (Gud), og uddelede dem til Diſciplene, men Diſciplene til dem, ſom havde ſat ſig ned; deſligelte ogſaa af de ſmaa Fiſke, ſaa meget de vilde.

12. Men der de vare blevne mætte, ſagde han til ſine Diſciple: Sanker tilſammen de overblevne Stykker, at Intet forkommes.

13. Da ſamlede de og fyldte tolv Kurve med Stykker, ſom bleve tilovers af de ſem Bygbrød fra dem, ſom havde ſaaet Mad.

14. Derfor, da Menneſkene ſaae det Tegn, ſom Jeſus havde gjort, ſagde de: Denne er i Sandhed den Prophet, ſom ſkal komme til Verden.

5 Moſ. 18, 15.

15. Der Jeſus da vidſte, at de vilde komme og gribe ham med Magt, for at gjøre ham til Konge, veg han atter (op) paa Bjerget, han ſelv alene.

c. 18, 36.

16. Men der det var blevet Aften, gif hans Diſciple ned til Søen;

17. og de traadte ind i Skibet og kom paa hiin Side Søen til Capernaum. Og det var allerede blevet mørkt, og Jeſus var ikke kommen til dem.

18. Og Søen reiſte ſig, da der blæſte en stærk Vind.

19. Der de nu havde roet ved sem og tyve eller tredive Stadier langt, saae de Jesum vandre paa Søen og komme nær til Skibet; og de frygtede.

20. Men han sagde til dem: Det er mig; frygter ikke!

21. Da vilde de tage ham ind i Skibet; og Skibet var strax ved Landet, som de fore hen til.

22. Den anden Dag, da Folket, som stod paa hiin Side Søen, saae, at intet andet Skib var der, uden dette ene, som hans Disciple vare traadte ind i, og at Jesus ikke var traadt med sine Disciple ind i Skibet, men at hans Disciple alene vare fjerne bort,

23. — men der kom andre Skibe fra Tiberias nær Stedet, hvor de aade Brødet, efterat Herren havde gjort Taksigelse —

v. 11.

24. der Folket nu saae, at Jesus ikke var der, ei heller hans Disciple, traadte og de ind i Skibene, og kom til Capernaum og søgte efter Jesum.

25. Og der de fandt ham paa hiin Side Søen, sagde de til ham: Rabbi! naar er du kommen hid?

26. Jesus svarede dem og sagde: Sandelig, sandelig siger jeg eder: I søge mig, ikke fordi I saae Tegn, men fordi I aade af Brødene og bleve mætte.

27. Arbejder ikke for den Mad, som er forgængelig, men for den Mad, som varer til et evigt Liv, hvilken Menneskens Søn skal give eder; thi ham haver Faderen, (nemlig) Gud, beseglet.

c. 4, 14; 6, 40. 54; 8, 18.

28. Da sagde de til ham: Hvad skulle vi gjøre, at vi kunne gjøre Guds Gjerninger?

29. Jesus svarede og sagde til dem: Dette er Guds Gjerning, at I skulle troe paa den, som han udsendte.

1 Joh. 3, 23.

30. Da sagde de til ham: Hvad gjør du da for et Tegn, at vi kunne see (det) og troe dig? hvad Gjerning gjør du? c. 2, 18.

31. Vore Fædre aade Manna i Ørkenen, som skrevet er: Han gav dem Brød af Himmelen at æde. 2 Mos. 16, 14. 15. Ps. 78, 24.

32. Da sagde Jesus til dem: Sandelig, sandelig siger jeg eder: Moses gav eder ikke det Brød af Himmelen; men min Fader giver eder det Brød af Himmelen, som er det sande.

33. Thi Guds Brød er det, som kommer ned af Himmelen og giver Verden Liv.

34. Da sagde de til ham: Herre! giv os altid dette Brød.

35. Men Jesus sagde til dem: Jeg er det Livsens Brød; hvo, som kommer til mig, skal ikke hunge, og hvo, som troer paa mig, skal aldrig tørste. c. 4, 14; 7, 37.

36. Men jeg haver sagt eder, at I have seet mig, og troe dog ikke. c. 12, 37.

37. Alti, hvad min Fader giver mig, skal komme til mig; og den, som kommer til mig, skal jeg ingenlunde støde ud. c. 17, 9.

38. Thi jeg er kommen ned af Himmelen, ikke for at jeg skal gjøre min Villie, men hans Villie, som mig udsendte.

Matth. 26, 39. Joh. 4, 34; 5, 30.

39. Men dette er Faderens Villie, som mig udsendte, at jeg skal Intet misse af alt det, som han haver givet mig; men jeg skal opreise det paa den yderste Dag.

c. 10, 28. 29; 17, 12.

40. Thi det er hans Villie, som mig udsendte, at hver den, som seer Sønnen og troer paa ham, skal have et evigt Liv; og jeg skal opreise ham paa den yderste Dag.

v. 47. 54. c. 3, 16; 4, 14.

41. Da knurrede Bøderne mod ham, for- di han sagde: Jeg er det Brød, som kom ned af Himmelen.

42. Og de sagde: Er ikke dette Jesus, Josefs Søn, hvis Fader og Moder vi kjende? hvorledes siger da denne: Jeg er kommen ned af Himmelen? Matth. 13, 55.

43. Derfor svarede Jesus og sagde til dem: Knurrer ikke iblandt hverandre!

44. Ingen kan komme til mig, uden Faderen, som mig udsendte, saær draget ham; og jeg skal opreise ham paa den yderste Dag. v. 65. c. 12, 32.

45. Der er skrevet i Propheterne: Og de skulle alle blive underviste af Gud. Hver derfor, som hører af Faderen og lærer, kommer til mig.

Ef. 54, 13. Jer. 31, 33. 34. 1 Thess. 4, 9.

46. Ikke at Nogen haver seet Faderen, uden den, som er af Gud, han haver seet Faderen. Matth. 11, 27. Joh. 1, 18.

47. Sandelig, sandelig siger jeg eder: Hvo, som troer paa mig, haver et evigt Liv. v. 40.

48. Jeg er det Livsens Brød.

49. Eders Fædre aade Manna i Ørkenen og døde. 1 Cor. 10, 3. 5. Ebr. 3, 17. 19.

50. Dette er det Brød, som kommer ned af Himmelen, at man skal æde af det og ikke døe.

51. Jeg er det levende Brød, som kom ned af Himmelen; om Nogen æder af dette Brød, han skal leve til evig Tid; og det Brød, som jeg vil give, er mit Kjød, hvilket jeg vil give for Verdens Liv.

c. 3, 13. Ebr. 10, 5, 10.

52. Da fivedes Jøderne indbyrdes og sagde: Hvorledes kan denne give os sit Kjød at æde?

53. Derfor sagde Jesus til dem: Sandelig, sandelig siger jeg eder: Dersom I ikke æde Menneskens Søns Kjød og drikke hans Blod, have I ikke Livet i eder.

54. Hvo, som æder mit Kjød og drikker mit Blod, haver et evigt Liv; og jeg skal opreise ham paa den yderste Dag.

c. 4, 14.

55. Thi mit Kjød er sandelig Mad, og mit Blod er sandelig Drikke.

56. Hvo, som æder mit Kjød og drikker mit Blod, han bliver i mig, og jeg i ham.

c. 15, 4.

57. Ligesom den levende Fader udsendte mig, og jeg lever ved Faderen, ligesaa skal og den, som mig æder, leve ved mig.

58. Dette er det Brød, som er kommet ned af Himmelen; ikke som eders Fædre aade Manna og døde. Hvo, som æder dette Brød, skal leve evindeligen.

v. 51, 49.

59. Dette sagde han i en Synagoge, der han lærte i Capernaum.

60. Hvorfor mange af hans Disciple, der de det hørte, sagde: Denne er en haard Tale, hvo kan høre ham?

61. Men der Jesus vidste ved sig selv, at hans Disciple knurrede over dette, sagde han til dem: Forarger dette eder?

62. Om I da faae at see, at Menneskens Søn farer op (bid), hvor han var før?

Marc. 16, 19. Joh. 3, 13.

63. Det er Manden, som levendegjør, Kjødet gavner intet; de Ord, som jeg taler til eder, ere And og ere Liv.

2 Cor. 3, 6.

64. Men der ere Nogle af eder, som ikke troe. Thi Jesus vidste fra Begyndelsen af, hvilke de vare, som ikke troede, og hvo det var, som vilde forraade ham.

c. 2, 25; 13, 11.

65. Og han sagde: Derfor sagde jeg eder, at Ingen kan komme til mig, uden det er givet ham af min Fader.

v. 44.

66. Fra den Tid gif mange af hans Disciple tilbage og vandrede ikke mere omkring med ham.

67. Derfor sagde Jesus til de Tolv: Monne og I vilse gaae bort?

68. Da svarede Simon Petrus ham: Herre! hvem skulle vi gaae hen til? du haver det evige Livs Ord.

v. 63. Mr. G. 5, 20.

69. Og vi have troet og erkjendt, at du er Kristus, den levende Guds Søn.

c. 11, 27. Matth. 16, 16.

70. Jesus svarede dem: Haver jeg ikke udvalgt eder Tolv, og Een af eder er en Dævel?

Luc. 6, 13. Joh. 8, 44.

71. Men han talede om Judas, Simons (Søn), Ischarioth; thi han var den, som siden forraadte ham, og var Een af de Tolv.

Matth. 26, 47.

7. Capitel.

Jesus gaaer i Løndom til Jørsalernes Høitid, 1-10. Jøderne dømme forskjelligt om ham, 11-13. Jesus lærer og forsvarer sin forrige Gjerning (c. 5, 9.), 14-24. Nogle forkaste ham, Andre troe paa ham, 25-31. Tjenerne røres ved hans kraftige Tale og vilde ei gribe ham; Nicodemus forsvarer ham, 32-53.

Og derefter drog Jesus omkring i Galilæa; thi han vilde ikke drage omkring i Judæa, fordi Jøderne søgte at slaae ham ihjel.

2. Men Jødernes Høitid, Jørsalernes Fæst, var nær.

3. Da sagde hans Brødre til ham: Drag bort herfra og gik til Judæa, at og (der) dine Disciple kunne see dine Gjerninger, som du gjør.

Matth. 12, 46.

4. Thi Ingen gjør Noget i Løndom og søger dog selv at være berømt; dersom du gjør saadanne Ting, da aabenbar dig for Verden.

5. Thi hans Brødre troede ikke heller paa ham.

c. 6, 64.

6. Da sagde Jesus til dem: Min Tid er ikke endnu kommen; men eders Tid er steds forhaanden.

c. 2, 4.

7. Verden kan ikke hade eder; men den hader mig, fordi jeg vidner om den, at dens Gjerninger ere onde.

8. Gaaer I op til denne Høitid; jeg vil ikke endnu gaae op til denne Høitid; thi min Tid er ikke endnu opfyldt.

v. 6, 30. c. 8, 20.

9. Men der han havde sagt dette til dem, blev han i Galilæa.

10. Men der hans Brødre vare gangne op, da gif han og selv op til Høitiden, ikke aabenbare, men som i Løndom.

11. Da leste Jøderne efter ham paa Høitiden og sagde: Hvor er han?

c. 11, 56.

12. Og der var en stor Murren om ham iblandt Folket; Nogle sagde: Han er god;

men Andre sagde: Nei, han forfører Folket. c. 9, 16; 10, 19; 6, 14. Matth. 21, 46; 27, 63.

13. Dog talede Ingen frit om ham, af Frygt for Jøderne.

14. Men der det nu var midt i Høitiden, gif Jesus op i Templet og lærte.

15. Og Jøderne forundrede sig og sagde: Hvorledes kjennder denne Skrifterne, da han ikke er lærd? Matth. 13, 54, 56.

16. Derfor svarede Jesus dem og sagde: Min Færdighed er ikke min, men hans, som mig udsendte. c. 8, 28; 12, 49; 14, 10, 24.

17. Dersom Nogen vil gjøre hans Vilje, han skal kjennde, om Færdigheden er af Gud, eller om jeg taler af mig selv.

c. 8, 31, 32. Rom. 1, 16.

18. Hvo, som taler af sig selv, søger sin egen Ære; men hvo, som søger hans Ære, som ham udsendte, han er sanddru, og Uret er ikke i ham. c. 5, 41.

19. Haver ikke Moses givet eder Lovene? og Ingen af eder holder Lovene? Hvi søge I at slaae mig ihjel?

c. 1, 17. Ap. G. 7, 53. Matth. 12, 14. Joh. 7, 1.

20. Folket svarede og sagde: Du haver Djævelen; hvo søger at slaae dig ihjel?

21. Jesus svarede og sagde til dem: Jeg haver gjort een Gjerning, og I forundrede eder alle derover.

22. Moses gav eder Omfjærelsen, — ikke at den er fra Moses, men fra Fædrene, — og I omfjære et Menneske paa Sabbaten.

3 Mos. 12, 3. 1 Mos. 17, 9 fg.

23. Dersom et Menneske annammer Omfjærelsen paa Sabbaten, paa det Mose Lov skal ikke brydes, ere I da vrede paa mig, at jeg haver gjort et heelt Menneske sundt paa Sabbaten? c. 5, 8.

24. Dømmer ikke efter Anseelse, men dømmer en retfærdig Dom. Sat. 2, 1.

25. Da sagde Nogle af dem fra Jerusaleem: Er det ikke ham, som de søge at slaae ihjel?

26. Og see, han taler frimodigen, og de sige Intet til ham; mon nu de Øverste virkelig have indseet, at denne er sandelig Kristus?

27. Dog vi vide, hvorfra denne er; men naar Kristus kommer, veed Ingen, hvorfra han er. Matth. 13, 55. Joh. 9, 29.

28. Derfor raabte Jesus, idet han lærte i Templet, og sagde: Vaade kjennde I mig, og vide, hvorfra jeg er; og af mig selv er jeg ikke kommen, men han er sanddru, som mig udsendte, hvilken I ikke kjennde. c. 8, 26, 42, 55.

29. Men jeg kjennder ham; thi jeg er af ham, og han udsendte mig. Matth. 11, 27.

30. Derfor søgte de at gribe ham; dog lagde Ingen Haanden paa ham, thi hans Time var ikke endnu kommen.

31. Men Mange af Folket troede paa ham og sagde: Naar Kristus kommer, mon han skal gjøre flere Tegn end disse, denne haver gjort? c. 8, 30.

32. Phariseerne hørte, at Folket mumlede Saadant om ham; og Phariseerne og de Øpperstepræster sendte Tjenere ud, at de skulde gribe ham.

33. Derfor sagde Jesus til dem: Jeg er endnu en liden Tid hos eder, og jeg gaaer bort til den, som mig udsendte.

c. 13, 33; 8, 21; 16, 5.

34. I skulle lede efter mig og ikke finde (mig); og der, hvor jeg er, kunne I ikke komme.

35. Da sagde Jøderne til hverandre: Hvor vil denne gaae hen, saa at vi ikke skulle finde ham? mon han vil gaae til dem, som ere adspredte iblandt Grækerne, og lære Grækerne?

36. Hvad er det for en Tale, at han siger: I skulle lede efter mig og ikke finde (mig); og der, hvor jeg er, kunne I ikke komme?

37. Men paa den sidste Høitidens Dag, den store, stod Jesus, og raabte og sagde: Om Nogen tørster, han komme til mig og drikke! c. 4, 14. Joh. 22, 17.

38. Hvo, som troer paa mig, af hans Liv skal, som Skriften siger, flyde levende Vandstrømme. Zach. 14, 8. Ap. G. 2, 17.

39. — Men dette sagde han om den Aand, som de skulde annamme, der troede paa ham; thi den Hellig-Aand var ikke endnu (given), fordi Jesus var ikke endnu forklaret. —

c. 14, 17; 16, 7. Ap. 2, 1 fg. 10, 44. Efb. 1, 13.

40. Derfor sagde Mange af Folket, som hørte den Tale: Denne er sandelig den Prophet. c. 4, 19; 6, 14; 9, 17.

41. Andre sagde: Han er Kristus. Men Andre sagde: Kommer da vel Kristus fra Galilæa? c. 1, 47.

42. Siger ikke Skriften, at Kristus kommer af Davids Sæd og fra Bethlehem, den By, hvorfra David var?

2 Sam. 7, 12. Micha 5, 1. Luc. 2, 4.

43. Der blev derfor Splid iblandt Folket om ham. v. 12.

44. Men Nogle af dem vilde grebet ham; men Ingen lagde Hænderne paa ham. v. 30.

45. Da kom Tjenerne til de Ypperstepræster og Pharisæerne, og disse sagde til dem: Hvi førte I ham ikke hid?

46. Tjenerne svarede: Der haver aldrig et Menneſte talet ſaaledes, ſom dette Menneſte.

47. Da ſvarede Pharisæerne dem: Monne og I være forførte?

48. Mon Nogen af de Overſte haver troet paa ham, eller (Nogen) af Pharisæerne?

c. 12, 42. 1 Cor. 1, 17 fg. 2, 8.

49. Men denne Hob, ſom ikke kjender Loven, er forbandet.

50. Nicodemus — han, ſom var kommen til ham om Natten, og ſom var En af dem, — ſagde til dem:

c. 3, 1. 2; 19, 39.

51. Dømmer vel vor Lov et Menneſte, uden man forſt forhører ham og ſaaer at vide, hvad han gjør?

52. De ſvarede og ſagde til ham: Mon du og være fra Galilæa? Randsſag og ſee, at der er ikke en Prophet opreift af Galilæa.

Luc. 22, 59. Joh. 1, 47.

53. Og hver gif til ſit Huis.

8. Capitel.

Jefus vil ei fordoømme den Kvinde, ſom var greben i Hor, 1-11; han vidner om ſig ſelv tilgemed Faderen, 12-20; ſlager over Sødernes Bantro, 21-24; vidner atter om ſig ſelv, 25-29. Mange troe; han forjætter at frigjøre de Troende; Sødernes ere ei ret frie, de ere ei Abrahams, ei heller Guds, men Djævelens Børn, 30-47. De beſpottede ham, han forſvarer ſig, de vilde ſtene ham, 48-59.

Men Jefus gif til Oliebjerget.

2. Men aarle om Morgenens kom han igjen i Templet, og alt Folket kom til ham; og han ſatte ſig og lærte dem.

3. Men de Skriftkloge og Pharisæerne førte en Kvinde til ham, greben i Hor, og ſtillede hende frem.

4. Og de ſagde til ham: Meſter! denne Kvinde er greben paa friſt Gjerning i Hor.

5. Men Moſes bød os i Loven, at Saa-danne ſkulle ſtenes; men hvad ſiger du?

3 Moſ. 20, 10. 5 Moſ. 22, 22.

6. Men de ſagde dette for at forſøge ham, at de kunde have Noget at anklage ham for. Men Jefus bukkede ſig ned og ſkrev med Fingeren paa Jorden.

7. Men der de bleve ved at ſpørge ham, reiſte han ſig op og ſagde til dem: Den, ſom er ſyndeløs iblandt eder, kaſte forſt Stenen paa hende.

8. Og han bukkede ſig atter ned og ſkrev paa Jorden.

9. Men der de hørte det og vare overbeviſte af Samvittigheden, gif de ud, Een efter den Anden, og begyndte fra de Ældſte indtil de Yngſte; og Jefus blev alene laadt tilbage, og Qvinden ſtaaende midt (paa Pladſen).

10. Men da Jefus reiſte ſig op og ſaae Ingen uden Qvinden, ſagde han til hende: Kvinde, hvor ere hine dine Anklagere? Haver Ingen fordømt dig?

11. Men hun ſagde: Herre! Ingen. Men Jefus ſagde til hende: Jeg fordømmer dig ei heller; gik bort og ſynd ikke mere.

c. 5, 14.

12. Da talede Jefus atter til dem og ſagde: Jeg er det Verdens Lys; hvo, ſom følger mig, ſkal ikke vandre i Mørket, men have det Livſens Lys.

Luc. 2, 32. Joh. 1, 5. 9; 9, 5; 12, 46.

13. Da ſagde Pharisæerne til ham: Du vidner om dig ſelv; dit Vidnesbyrd er ikke ſandt.

14. Jefus ſvarede og ſagde til dem: Om jeg og vidner om mig ſelv, er mit Vidnesbyrd ſandt; thi jeg veed, hvorfra jeg kom og hvor jeg gaaer hen; men I vide ikke, hvorfra jeg kommer og hvor jeg gaaer hen.

15. I dømme efter Kjødets, jeg dømmer Ingen.

16. Men derſom jeg og dømmer, er min Dom ſand; thi jeg er ikke alene, men baade jeg og Faderen, ſom udfendte mig.

v. 29. c. 16, 22.

17. Men der er og ſkrevet i eders Lov, at to Menneſkers Vidnesbyrd er ſandt.

5 Moſ. 19, 15. 2 Cor. 13, 1.

18. Jeg er den, ſom vidner om mig ſelv, og Faderen, ſom udfendte mig, vidner om mig.

19. Derfor ſagde de til ham: Hvor er din Fader? Jefus ſvarede: Hverken kjende I mig, ei heller min Fader; derſom I kjendte mig, kjendte I og min Fader.

c. 16, 3; 14, 7-10.

20. Diſſe Ord talede Jefus ved Templets Kiſte, der han lærte i Templet; og Ingen greb ham, fordi hans Time var endnu ikke kommen.

c. 7, 8. 30, 44.

21. Da ſagde Jefus atter til dem: Jeg gaaer bort, og I ſkulle lede efter mig, og døe i eders Synd; der, hvor jeg gaaer hen, kunne I ikke komme.

c. 7, 34. 35; 13, 33.

22. Da ſagde Sødernes: Mon han vil dræbe ſig ſelv, fordi han ſiger: Der, hvor jeg gaaer hen, kunne I ikke komme?

23. Og han sagde til dem: I ere herne-
denfra, jeg er herovenfra; I ere af denne
Verden, jeg er ikke af denne Verden.

c. 3, 13, 31.

24. Derfor haver jeg sagt eder, at I
skulle døe i eders Synder; thi dersom I
ikke ville troe, at jeg er (den, jeg er), skulle
I døe i eders Synder.

Matth. 16, 16.

25. Derfor sagde de til ham: Hvo er
du? Og Jesus sagde til dem: Just det,
som jeg siger eder.

26. Jeg haver Meget at tale og dømme
om eder; men den, som mig udsendte, er
sandsdru, og de Ting, som jeg haver hørt
af ham, dem siger jeg for Verden.

c. 7, 28; 15, 15.

27. (Men) de forstode ikke, at han taledes
til dem om Faderen.

28. Derfor sagde Jesus til dem: Naar
I faae ophøiet Menneftens Søn, da skulle
I kjende, at jeg er (den, jeg er), og at jeg
gør Intet af mig selv, men som min Fa-
der haver lært mig, saaledes taler jeg.

c. 3, 14; 12, 32.

29. Og den, som udsendte mig, er med
mig; Faderen haver ikke ladet mig alene,
fordi jeg gjør altid de Ting, som ere ham
behagelige.

c. 14, 10; 8, 16.

30. Der han taledes dette, troede Mange
paa ham.

c. 2, 11; 7, 31.

31. Derfor sagde Jesus til Jøderne, som
havde troet paa ham: Dersom I blive i
mit Ord, ere I sandelig mine Disciple;

c. 7, 17; 15, 10, 14.

32. og I skulle erkjende Sandheden, og
Sandheden skal frigjøre eder.

v. 36. Rom. 6, 18; 8, 2. Gal. 5, 1.

33. De svarede ham: Vi ere Abrahams
Aftom og have aldrig været Nogens Trælle;
hvoreledes siger du da: I skulle vorde frie?

34. Jesus svarede dem: Sandelig, san-
delig siger jeg eder: Hver den, som gjør
Synd, er Syndens Træl.

Rom. 6, 16, 20. 2 Petr. 2, 19.

35. Men Trællen bliver ikke i Huset
evindeligen; Sønnen bliver evindeligen.

Gal. 4, 30.

36. Dersom da Sønnen faaer frigiort
eder, skulle I være virkelig frie.

v. 32.

37. Jeg veed, at I ere Abrahams Aftom;
men I søge at slaae mig ihjel, fordi min
Tale ikke finder Idum hos eder.

38. Jeg taler det, som jeg haver seet hos
min Fader, saa gjøre I og det, som I
have seet hos eders Fader.

39. De svarede og sagde til ham: Abra-
ham er vor Fader. Jesus sagde til dem:
Derfor I vare Abrahams Børn, gjorde
I Abrahams Gjerninger.

Matth. 3, 9. Rom. 2, 28; 9, 7.

40. Men nu søge I at slaae mig ihjel,
et Mennefte, der haver sagt eder Sandhe-
den, som jeg haver hørt af Gud; dette havde
Abraham ikke gjort.

41. I gjøre eders Faders Gjerninger.
Derfor sagde de til ham: Vi ere ikke av-
lede i Hor; vi have een Fader, (nemlig)
Gud.

42. Da sagde Jesus til dem: Dersom
Gud var eders Fader, da elskede I mig;
thi jeg er ingenslunde kommen af mig selv,
men han haver udsendt mig.

c. 16, 27.

43. Hvi forstaae I ikke min Tale? fordi
I ikke kunne (taale at) høre mit Ord.

44. Den Fader, I ere af, er Djævelen,
og I ville gjøre eders Faders Begjæringer.
Han var en Manddraber fra Begyndelsen
af og blev ikke bestaaende i Sandheden;
thi Sandhed er ikke i ham. Naar han taler
Løgnen, taler han af sit Eget; thi han er
en Løgner og Løgnens Fader. 1 Joh. 3, 8-10.

45. Men fordi jeg siger Sandhed, troe
I mig ikke.

46. Hvo af eder kan overbevise mig om
nogen Synd? Men siger jeg Sandhed,
hvorfor troe I mig ikke?

1 Petr. 2, 22. 1 Joh. 3, 5.

47. Hvo, som er af Gud, hører Guds
Ord; derfor høre I ikke, fordi I ere ikke
af Gud.

1 Joh. 4, 6. Joh. 6, 36; 10, 26.

48. Da svarede Jøderne og sagde til
ham: Sige vi ikke med Rette, at du er en
Samaritan og haver Djævelen?

c. 7, 20.

49. Jesus svarede: Jeg haver ikke Djæ-
velen, men jeg ærer min Fader, og I van-
ære mig.

c. 7, 18.

50. Men jeg søger ikke min Ære; der er
den, som søger den og dømmer.

c. 6, 15.

51. Sandelig, sandelig siger jeg eder:
Dersom Nogen holder mit Ord, skal han
ikke see Døden evindeligen.

c. 5, 24; 11, 25.

52. Da sagde Jøderne til ham: Nu ind-
see vi, at du haver Djævelen; Abraham
er død, og Profheterne, og du siger: Der-
som Nogen holder mit Ord, han skal ikke
smage Døden evindeligen.

53. Mon du er større end vor Fader
Abraham, som er død? og Profheterne
ere døde; hvem gjør du dig selv til?

54. Jesus svarede: Dersom jeg ærer mig selv, er min Ære Intet; min Fader er den, som giver mig Ære, om hvem I sige, at han er eders Gud. c. 5, 31.

55. Og I have ikke kjendt ham, men jeg kjender ham; og dersom jeg sagde: Jeg kjender ham ikke, da blev jeg en Løgner, ligesom I. Men jeg kjender ham og holder hans Ord. c. 7, 28.

56. Abraham, eders Fader, frydede sig, at han skulde see min Dag; og han saae den og glædede sig. Ebr. 11, 13. 17 fig. Luc. 10, 24.

57. Da sagde Føderne til ham: Du er endnu ikke halvtredstindstyve Aar gammel, og haver (dog) seet Abraham?

58. Jesus sagde til dem: Sandelig, sandelig siger jeg eder: Førend Abraham blev, er jeg. c. 1, 1. 15. 30.

59. Derfor optog de Stene, for at kaste paa ham; men Jesus skjulte sig, og gik ud af Templet, og gik igjennem midt iblandt dem, og han undkom saaledes. c. 10, 31. Luc. 4, 30.

9. Capitel.

Jesus helbreder en Blindfødt paa en Sabbat, 1-7; den samme forhøres, forsværer Jesus, udstødes, trøstes af Jesu og undervises, 8-38. Jesus er kommen til Dom i Verden, 39-41.

Og da han gik frem, saae han et Menneſte, som var blindfødt.

2. Og hans Disciple spurgte ham og sagde: Mester! hvo haver syndet? denne eller hans Forældre, (efterdi) at han er blindfødt?

3. Jesus svarede: Hverken denne syndede, ei heller hans Forældre; men for at Guds Gjerninger skulde blive aabenbarede paa ham. Luc. 13, 2. 4.

4. Mig bør at gjøre hans Gjerninger, som mig haver udsendt, saalænge det er Dag; Natten kommer, da Ingen kan arbeide.

5. Medens jeg er i Verden, er jeg Verdens Lys. c. 8, 12.

6. Der han dette havde sagt, spyttede han paa Jorden og gjorde Dynd af Spytet, og smurte Dyndet paa den Blindes Dine. Marc. 8, 23.

7. Og han sagde til ham: Gaf bort, to dig i Siloams Dam, — hvilket er udlagt: en Udsendt. — Da gik han bort og toede sig og kom seende tilbage.

8. Da sagde Naboerne og de, som før havde seet ham, at han var blind: Er denne ikke den, som sad og tiggede?

9. Andre sagde: Det er denne; men Andre: Han er ham lig. Han selv sagde: Det er mig.

10. Da sagde de til ham: Hvorledes bleve dine Dine aabnede?

11. Han svarede og sagde: Et Menneſte, som kaldes Jesus, gjorde Dynd og smurte paa mine Dine, og sagde til mig: Gaf bort til Siloams Dam og to dig. Men da jeg gik bort og havde toet mig, fik jeg mit Syn.

12. Da sagde de til ham: Hvor er han? Han sagde: Jeg veed ikke.

13. Da førte de ham, som før var blind, til Phariseerne.

14. — Men det var en Sabbat, da Jesus gjorde Dynd og aabnede hans Dine. — c. 5, 9.

15. Da spurgte og Phariseerne ham atter, hvorledes han havde faaet sit Syn. Men han sagde til dem: Dynd lagde han paa mine Dine, og jeg toede mig og seer.

16. Derfor sagde Nogle af Phariseerne: Dette Menneſte er ikke af Gud, efterdi han ikke holder Sabbaten. Andre sagde: Hvorledes kan et syndigt Menneſte gjøre saadanne Tegn? Og der var Splid iblandt dem. c. 7, 12.

17. De sagde atter til den Blinde: Hvad siger du om ham, fordi han aabnede dine Dine? Men han sagde: Han er en Prophet. Luc. 7, 16.

18. Derfor troede Føderne ikke om ham, at han havde været blind og var bleven seende, førend de kaldte dens Forældre, som havde faaet sit Syn.

19. Og de spurgte dem og sagde: Er denne eders Søn, om hvem I sige, at han var blindfødt? hvorledes haver han da nu sit Syn?

20. Hans Forældre svarede dem og sagde: Vi vide, at denne er vor Søn, og at han var blindfødt;

21. men hvorledes han nu (kan) see, vide vi ikke, eller hvo, der haver aabnet hans Dine, vide vi ikke heller; han er selv gammel nok, spørger ham; han maa selv svare for sig.

22. Dette sagde hans Forældre, fordi de frygtede for Føderne; thi Føderne vare allerede komne overens om, at dersom Nogen bekjendte ham at være Christus, saa skulde han blive udelukket af Synagogen. c. 7, 13; 12, 42.

23. Derfor sagde hans Forældre: Han er gammel nok, spørger ham.

24. Da kaldte de anden Gang til sig det Menneske, som havde været blind, og sagde til ham: Giv Gud Æren; vi vide, at dette Menneske er en Synder.

25. Da svarede han og sagde: Om han er en Synder, veed jeg ikke; een Ting veed jeg, at jeg, som var blind, seer nu.

26. Men de sagde til ham igjen: Hvad gjorde han ved dig? hvorledes aabnede han dine Øine?

27. Han svarede dem: Jeg haver allerede jagt eder det, og I hørte ikke derefter; hvorfor ville I høre (det) igjen? ville I og vorde hans Disciple?

28. Da skjældte de paa ham og sagde: Du er hans Discipel, men vi ere Mose Disciple.

29. Vi vide, at Gud haver talet med Moses; men om denne vide vi ikke, hvorfra han er.

30. Dette Menneske svarede og sagde til dem: Heri er det da underligt, at I ikke vide, hvorfra han er, og han haver aabnet mine Øine.

31. Men vi vide, at Gud hører ikke Syndere; men dersom Nogen er gudsfrygtig og gjør hans Villie, den hører han.

32. Fra Verdens (Begyndelse) er det ikke hørt, at Nogen haver aabnet Øinene paa en Blindsødt.

33. Var denne ikke af Gud, da kunde han slet Intet gjøre.

v. 16.

34. De svarede og sagde til ham: Du er aldeles født i Synd, og du lærer os? Og de stødte ham ud.

35. Jesus hørte, at de havde udstødt ham; og da han traf ham, sagde han til ham: Troer du paa Guds Søn?

36. Han svarede og sagde: Hvo er han, Herre! at jeg kan troe paa ham?

37. Men Jesus sagde til ham: Baade haver du seet ham, og den, som taler med dig, ham er det.

c. 4, 26.

38. Men han sagde: Jeg troer, Herre! og han tilbad ham.

39. Og Jesus sagde: Jeg er kommen til Dom i denne Verden, at de, som ikke see, skulle vorde seende, og de, som see, skulle vorde blinde.

c. 3, 19; 12, 47, 48.

40. Og dette hørte de af Phariseerne, som vare hos ham, og de sagde til ham: Mon og vi ere blinde?

41. Jesus sagde til dem: Vare I blinde, da havde I ikke Synd, men nu siage I: Vi see; derfor bliver eders Synd.

c. 15, 22.

10. Capitel.

Jesus sammenligner sig med Døren til Faarestien, 1-10, og med den gode Hyrde, 11-18. Jøderne findes om ham, 19-21. Han besjenber, at han er Kristus, klager over de Vantro, trøster dem, som troe, 22-30. Nogle ville stene ham, mod hvilke han forsvare sig, 31-39. Paa sin Side Jordan troe Mange paa ham, 40-42.

Sandelig, sandelig siger jeg eder: Hvo, som ikke gaaer ind ad Døren i Faarestien, men stiger andensteds over, han er en Tyv og en Røver.

2. Men den, som gaaer ind ad Døren, er Faarenes Hyrde.

c. 14, 6.

3. For denne lader Dørvogteren op, og Faarene høre hans Røst; og han kalder sine egne Faar ved Navn og fører dem ud.

4. Og naar han haver uddrevet sine egne Faar, gaaer han foran dem; og Faarene følge ham, fordi de kjende hans Røst.

5. Men en Fremmed ville de ikke følge, men flye fra ham, fordi de ikke kjende de Fremmedes Røst.

6. Denne Lignelse sagde Jesus til dem; men de forstode ikke, hvad det var, som han talte til dem.

7. Derfor sagde Jesus atter til dem: Sandelig, sandelig siger jeg eder: Jeg er Faarenes Dør.

8. Alle de, som ere komne før mig, ere Tyve og Røvere; men Faarene hørte dem ikke.

9. Jeg er Døren; dersom Nogen gaaer ind ved mig, han skal blive salig, og han skal gaae ind og gaae ud, og finde Føde.

Ebr. 10, 19.

10. Tyven kommer ikke uden for at stjæle og myrde og ødelægge; jeg er kommen, at de skulle have Liv, og have overflødig.

c. 1, 4, 16; 2 Petr. 1, 4.

11. Jeg er den gode Hyrde; den gode Hyrde sætter sit Liv til for Faarene.

c. 15, 13.

12. Men Leiesvenden og den, som ikke er Hyrde, hvem Faarene ikke tilhøre, seer Ulven komme, og forlader Faarene og flyr; og Ulven røver dem og adspredde Faarene.

13. Men Leiesvenden flyr, fordi han er en Leiesvend, og haver ikke Omjorg for Faarene.

14. Jeg er den gode Hyrde, og jeg kjender Mine og kjendes af Mine.

2 Tim. 2, 19.

15. Ligesom Faderen kjender mig, kjender jeg og Faderen; og jeg sætter mit Liv til for Faarene.

c. 6, 46.

16. Og jeg haver andre Faar, som ikke ere af denne Sti; dem bør det mig og at føre did, og de skulle høre min Røst, og der skal blive een Hjord, een Hyrde.

Ap. G. 2, 33. Eph. 2, 13. 14.

17. Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit Liv til, paa det at jeg skal tage det igjen.

18. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det af mig selv til. Jeg haver Magt at sætte det selv til, og haver Magt at tage det igjen. Denne Befaling annammede jeg af min Fader.

c. 14, 31.

19. Da blev der atter Splid iblandt Jøderne over disse Ord.

c. 9, 16.

20. Men Mange af dem sagde: Han haver Djævelen og er gal; hvi høre I ham?

c. 7, 20; 8, 48. 52.

21. Andre sagde: Disse ere ikke en besat (Mands) Ord; mon en Djævel kan aabne de Blindes Øine?

22. Men (Templets) Indvielsesfest holdtes i Jerusalem, og det var Vinter.

23. Og Jesus vandrede i Templet udi Salomons Buegang.

Ap. G. 3, 11.

24. Da omringede Jøderne ham og sagde til ham: Hvorlænge holder du vor Sjæl i Forventning? Derfom du er Kristus, da siig os det frit.

25. Jesus svarede dem: Jeg haver sagt eder det, og I troe ikke; de Gjæringer, som jeg gjør i min Faders Navn, disse vidne om mig.

c. 5, 36.

26. Men I troe ikke; thi I ere ikke af mine Faar, som jeg sagde eder.

c. 8, 45. 47.

27. Mine Faar høre min Røst, og jeg kjender dem, og de følge mig;

28. og jeg giver dem et evigt Liv, og de skulle slet ikke fortæbes evindeligt, og Ingen skal rive dem af min Haand.

29. Min Fader, som haver givet mig dem, er større end Alle; og Ingen kan rive dem af min Faders Haand.

30. Jeg og Faderen vi ere Et.

c. 5, 19; 14, 9; 17, 11. 21.

31. Da toge Jøderne atter Stene op for at stene ham.

c. 8, 59.

32. Jesus svarede dem: Mange gode Gjæringer viste jeg eder af min Faders; for hvilken af disse Gjæringer stene I mig?

33. Jøderne svarede ham og sagde: For en god Gjærning stene vi dig ikke, men for Guds-Bespottelse, og fordi du, som er et Menneske, gjør dig selv til Gud.

34. Jesus svarede dem: Er der ikke skrevet i eders Lov: Jeg haver sagt: I ere Guder?

Rf. 82, 6.

35. Derfom han kalder dem Guder, til hvilke Guds Ord stede, — og Skriften kan ikke seile —

36. siige I da til den, som Faderen haver helliget og sendt til Verden: Du bespottet Gud, fordi jeg sagde: Jeg er Guds Søn?

37. Derfom jeg ikke gjør min Faders Gjæringer, da troer mig ikke!

38. Men derfom jeg gjør dem, om I da end ikke ville troe mig, saa troer Gjæringerne, paa det I kunne kjende og troe, at Faderen er i mig, og jeg i ham.

c. 14, 10. 11.

39. Derfor søgte de atter at gribe ham; og han undkom af deres Haand.

c. 8, 59.

40. Og han drog atter bort paa hiin Side Jordan til det Sted, hvor Johannes først døbte, og blev der.

c. 1, 28.

41. Og Mange kom til ham og sagde: Johannes gjorde vel intet Tegn, men alle de Ting, som Johannes sagde om denne, vare sande.

42. Og Mange troede der paa ham.

c. 8, 30.

11. Capitel.

Jesus gaar ei til den syg, men opvækker den døde Lazarus, Mange troe, 1-45. Caiphas raader at slaae Jesus ihjel, 46-53. Jesus unddrager sig; der tales Adskilligt om ham, 54-57.

Men der var en Syg, Lazarus af Bethania, af den By, hvor Maria og Martha, hendes Søster, vare.

Luc. 10, 38. 39.

2. — Men Maria var den, som salvede Herren med Salve og tørrede hans Fødder med sit Haar; hendes Broder Lazarus var syg. —

c. 12, 3.

3. Da sendte de Søstre til ham og lode ham siige: Herre! see, den du elsker, er syg.

4. Men der Jesus det hørte, sagde han: Denne Sygdom er ikke til Døden, men for Guds Ære, at Guds Søn skal æres ved den.

c. 9, 3.

5. Men Jesus elskede Martha og hendes Søster og Lazarus.

6. Der han nu hørte, at han var syg, blev han dog to Dage paa det Sted, hvor han var.

7. Sidenefter sagde han til Disciplene: Lad os drage til Judæa igjen.

8. Disciplene sagde til ham: Mester! nylig søgte Jøderne at stene dig, og du drager atter derhen?

c. 8, 59; 10, 31.

9. Jesus svarede: Er der ikke tolv Timer

om Dagen? Om Nogen vandrør om Dagen, han støder sig ikke; thi han seer denne Verdens Lys.

10. Men om Nogen vandrør om Natten, han støder sig; thi Lyset er ikke i ham. c. 9, 4.

11. Dette sagde han; og derefter siger han til dem: Lazarus, vor Ven, er sovnet ind; men jeg gaar hen, for at opvække ham af Søvn.

Matth. 9, 21.

12. Da sagde hans Disciple: Herre! sover han, da vil han blive karst igjen.

13. Men Jesus talede om hans Død; de derimod meente, at han talede om den naturlige Søvn.

14. Derfor sagde Jesus da til dem ligefrem: Lazarus er død;

15. og jeg er glad for eders Skyld, at jeg ikke var der, paa det at I skulde troe; men lader os gaar til ham.

16. Da sagde Thomas — hvilket (Navn) betyder Tvilling — til sine Meddisciple: Fader os ogsaa gaar, at vi kunne døe med ham.

17. Da Jesus kom, fandt han ham liggende allerede fire Dage i Graven.

18. — Men Bethania var nær Jerusaleem, henved femten Stadier derfra. —

19. Og mange af Jøderne vare komne til Martha og Maria, for at trøste dem over deres Broder.

20. Da Martha nu hørte, at Jesus kom, gik hun ham imøde; men Maria sad i Huset.

21. Da sagde Martha til Jesus: Herre! havde du været her, da var min Broder ikke død.

22. Men ogsaa nu veed jeg, at hvadsomhelst du vil bede Gud om, vil Gud give dig.

23. Jesus sagde til hende: Din Broder skal opstaae.

24. Martha siger til ham: Jeg veed, at han skal opstaae i Opstandelsen paa den yderste Dag. Luc. 14, 14. Joh. 5, 28. 29; 6, 40. 54.

25. Jesus sagde til hende: Jeg er Opstandelsen og Livet; hvo, som troer paa mig, om han end døer, skal han dog leve;

c. 14, 6. 1 Joh. 5, 20.

26. og hver den, som lever og troer paa mig, skal ikke døe evindeligen. Troer du dette?

27. Hun siger til ham: Ja, Herre! jeg haver troet, at du er Kristus, den Guds Søn, den, som skulde komme til Verden.

c. 4, 42; 6, 69.

28. Og der hun dette havde sagt, gik hun bort, og kaldte sin Søster Maria hemmeligen og sagde: Mesteren er her og kalder ad dig.

29. Der hun det hørte, rejste hun sig strax og kom til ham.

30. — Men Jesus var ikke endnu kommen ind i Byen, men var paa det Sted, hvor Martha mødte ham. —

v. 20.

31. Da nu Jøderne, som vare hos hende i Huset og trøstede hende, saae, at Maria stod hastelig op og gik ud, fulgte de hende og sagde: Hun gaar bort til Graven for at græde der.

32. Der Maria da kom derhen, hvor Jesus var, og saae ham, kaldt hun ned for hans Fodder og sagde til ham: Herre! havde du været her, da var min Broder ikke død.

33. Der Jesus da saae hende græde, og saae Jøderne græde, som kom med hende, blev han heftig (rørt) i Aanden, og bevægedes inderlig og sagde:

34. Hvor have I lagt ham? De sagde til ham: Herre! kom og se.

35. Jesus græd.

Luc. 19, 41.

36. Da sagde Jøderne: See, hvor han elskede ham!

v. 3. 5.

37. Men Nogle af dem sagde: Kunde ikke den, som aabnede den Blindes Øine, have gjort, at og denne ikke var død? c. 9, 6. 7.

38. Derfor blev Jesus atter inderligen bevæget og kom til Graven. Men det var en Hule, og en Steen laa derpaa.

Matth. 27, 60.

39. Jesus sagde: Tager Stenen bort. Martha, den Dødes Søster, siger til ham: Herre! han stinker allerede; thi han haver ligget fire Dage.

40. Jesus sagde til hende: Sagde jeg dig ikke, at dersom du kunde troe, skulde du see Guds Herlighed?

v. 26.

41. Derfor toge de Stenen bort, hvor den Døde var lagt. Men Jesus opløstede sine Øine og sagde: Fader! jeg takker dig, at du haver hørt mig.

42. Men jeg vidste, at du hører mig altid; men for Folkets Skyld, som staaer omkring, sagde jeg det, at de skulde troe, at du haver udsendt mig.

c. 12, 30.

43. Og der han dette havde sagt, raabte han med høi Røst: Lazarus, kom hid ud!

44. Og den Døde kom ud, bunden med Forbænder om Fødderne og Hænderne, og hans Ansigt var ombundet med en

Svædning. Jesus sagde til dem: Løser ham og lader ham gaae.

45. Derfor troede Mange af de Jøder paa ham, som vare komne til Maria og havde seet de Ting, som Jesus havde gjort.

46. Men Nogle af dem gik hen til Phariseerne og sagde dem, hvad Jesus havde gjort.

47. Derfor forsamlede de Yppersteprester og Phariseerne Raadet og sagde: Hvad gjøre vi? thi dette Menneske gjør mange Tegn.

Matth. 26, 3. Marc. 14, 1. Luc. 22, 2. Ap. G. 4, 27.

48. Derfom vi lade ham saaledes blive ved, ville Alle troe paa ham, og Rømerne skulle komme og tage baade vort Land og Fjolt.

49. Men En af dem, Caiphas, som var det Aars Ypperstepræst, sagde til dem:

50. I vide slet Intet, ei heller betænke I, at det er os gavnligt, at eet Menneske døer for Fjoltet, og at ikke det ganste Fjolt skal ødelægges.

51. — Men dette sagde han ikke af sig selv, men da han var det samme Aars Ypperstepræst, spaaede han, at Jesus skulde døe for Fjoltet,

52. og ikke for Fjoltet alene, men for at han og skulde samle Guds Børn, der ere adspredte, til een Hob. —

Ep. 2, 16.

53. Derfor raadsløge de fra den Dag af om at ihjelslaae ham.

Matth. 12, 14.

54. Da vandrede Jesus ikke mere frit iblandt Jøderne, men gik derfra til en Egn nær ved Orkenen, til en Stad, som kaldes Ephraim; og han blev der med sine Disciple (nogen Tid).

55. Men Jødernes Paaſte var nær; og Mange fra den Egn gik op til Jerusalem før Paaſte for at rense sig.

56. Da ledte de efter Jesum og talede med hverandre, der de stode i Templet: Hvad tykkes eder om, at han ikke kommer til Høitiden?

57. Men baade de Yppersteprester og Phariseerne havde givet en Befaling, at derfom Nogen vidste, hvor han var, skulde han give det tilkjende, for at de kunde gribe ham.

12. Capitel.

Jesus spiser i Bethanien og salves, 1-8. Mange komme til ham og troe; Jøderne ville og slaae Lazarus ihjel, 9-11. Jesus rider ind i Jerusalem, 12-19. Grækerne ville see ham; han taler om Fornægtelse, om sin Forklarelse,

faaer Svar af Himmelen, 20-28. Jesus underviser og formaner Fjoltet, dog troe de ikke, 29-43, hvorfor han atter formaner dem, 44-50.

Jesus kom da sex Dage før Paaſte til Bethania, hvor Lazarus var, der havde været død, og hvem han havde opreist fra de Døde.

Matth. 26, 6 fg.

2. Da beredte de ham der en Naddere, og Martha opvarte; men Lazarus var En af dem, som sadde tilbords med ham.

3. Da tog Maria et Pund af usorfalsket meget kostelig Nardusalve, og salvede Jesu Fødder og tørrede hans Fødder med sit Haar; men Huset blev fuldt af Salvens Lugt.

c. 11, 2.

4. Da sagde en af hans Disciple, Judas, Simons (Søn), Ischarioth, som siden efter forraadte ham:

5. Hvorfor blev denne Salve ikke solgt for tre hundrede Penninge og givet Fattige?

6. Men dette sagde han, ikke fordi han havde Omſorg for de Fattige, men fordi han var en Tyv og havde Pungen, og bar, hvad derudi blev lagt.

c. 13, 29.

7. Da sagde Jesus: Lad hende med Fred; den (Salve) haver hun forvaret til min Begravelses Dag.

8. Thi I have altid Fattige hos eder, men mig have I ikke altid.

9. Da fik en stor Hob af Jøderne at vide, at han var der; og de kom ikke for Jesu Skyld alene, men ogsaa for at see Lazarus, hvem han havde opreist fra de Døde.

c. 11, 43. 44.

10. Men de Yppersteprester raadsløge om, at de vilde og slaae Lazarus ihjel;

11. thi for hans Skyld gik Mange af Jøderne hen og troede paa Jesum.

c. 11, 45.

12. Den anden Dag, der den store Mængde, som var kommen til Høitiden, hørte, at Jesus kom til Jerusalem,

13. toge de Palmegrene, og gik ud imod ham og raabte: Hosanna! velsignet være den, som kommer i Herrens Navn, den Israels Konge!

Matth. 21, 1 fg. Marc. 11, 1 fg. Luc. 19, 29 fg.

14. Men Jesus fandt en Aſenindes Føl og satte sig paa det, som der er skrevet:

15. Frygt ikke, Zions Datter! see, din Konge kommer ridende paa en Aſenindes Føl.

Ecch. 9, 9.

16. Men dette forstode hans Disciple i Begyndelsen ikke; men der Jesus var forklaret, da kom de ihu, at dette var skrevet om ham, og at de havde gjort dette for ham.

17. Men Folket, som var med ham, vidnede, at han havde kaldet Lazarus af Graven og opreist ham fra de Døde.

18. Derfor gif og Folket ham imøde, fordi det havde hørt, at han havde gjort dette Tegn.

19. Da sagde Pharisæerne til hverandre: I see, at I udrette Intet; see, (al) Verden er gaaet efter ham.

20. Men der vare nogle Grækere af dem, som vare komne op for at tilbede paa Høitiden.

21. Disse gif da til Philippus, som var fra Bethsaida i Galilæa, og bade ham og sagde: Herre! vi ønske at see Jesum.

c. 1, 44. 45.

22. Philippus kommer og siger Andreas det, og Andreas og Philippus sige det atter til Jesum.

23. Men Jesus svarede dem og sagde: Timen er kommen, at Menneskens Søn skal herliggjøres.

c. 13, 32; 17, 1.

24. Sandelig, sandelig siger jeg eder: Uden at Hvedekornet falder i Jorden og døer, bliver det alene; men dersom det døer, bærer det megen Frugt.

1 Cor. 15, 36.

25. Hvo, som elsker sit Liv, skal miste det, og hvo, som hader sit Liv i denne Verden, skal bevare det til et evigt Liv.

Matth. 10, 39; 16, 25. Luc. 17, 33.

26. Om Nogen vil tjene mig, da følge han mig, og hvor jeg er, der skal og min Tjener være; og om Nogen tjener mig, ham skal Faderen ære.

c. 14, 3; 17, 21. 1 Thess. 4, 17.

27. Nu er min Sjæl forfærdet, og hvad skal jeg sige? Fader, frels mig fra denne Time! dog, derfor er jeg kommen til denne Time.

Matth. 26, 38. 39.

28. Fader, herliggjør dit Navn! Der kom da en Røst af Himmelen: Baade haver jeg herliggjort og vil atter herliggjøre det.

29. Da sagde Folket, som stod og hørte det, at det havde tordnet; Andre sagde: En Engel talde til ham.

30. Jesus svarede og sagde: Denne Røst stede ikke for min Skyld, men for eders Skyld.

c. 11, 42.

31. Nu holdes Dom over denne Verden; nu skal denne Verdens Fyrste kastes ud.

c. 16, 11.

32. Og jeg, naar jeg bliver ophøiet fra Jorden, vil jeg drage Alle til mig.

c. 3, 14; 6, 44.

33. — Men han sagde dette for at betegne, hvad Død han skulde døe. —

34. Folket svarede ham: Vi have hørt af Loven, at Kristus bliver evindeligen; og hvorledes siger du, at det bør Menneskens Søn at ophøies? Hvo er denne Menneskens Søn?

35. Da sagde Jesus til dem: Lyset er endnu en skiden Tid hos eder. Vandrer den Stund, I have Lyset, at Mørke ikke skal overfalde eder; og hvo, som vandrer omkring i Mørket, veed ikke, hvor han gaaer hen.

c. 8, 12; 11, 10.

36. Medens I have Lyset, troer paa Lyset, at I kunne blive Lysets Børn. Disse Ting talde Jesus, og gif bort og skulde sig for dem.

Ep. 5, 8.

37. Men alligevel han havde gjort saa mange Tegn for deres Dine, troede de dog ikke paa ham,

38. at Propheten Esaias Tale skulde fuldkommes, som han haver sagt: Herre, hvo haver troet det, han hørte af os, og for hvem er Herrens Arm aabenbaret?

Es. 53, 1. Rom. 10, 16.

39. Derfor kunde de ikke troe; thi Esaias siger atter:

Es. 6, 9. 10. Matth. 13, 14.

40. Han haver forblindet deres Dine og forhærdet deres Hjerte, at de ikke skulde see med Dinene, og forstaae med Hjertet og omvende sig, at jeg maatte helbrede dem.

41. Dette sagde Esaias, der han saae hans Herlighed og talde om ham. Es. 6, 1 fg.

42. Dog alligevel troede Mange, endog af de Overste, paa ham; men for Pharisæernes Skyld bekjendte de det ikke, at de ikke skulde blive udelukkede af Synagogen.

Luc. 6, 7. Joh. 9, 22.

43. Thi de elskede Menneskens Være mere end Guds Være.

c. 5, 44.

44. Men Jesus raabte og sagde: Hvo, som troer paa mig, troer ikke paa mig, men paa den, som mig haver udsendt;

1 Petr. 1, 21.

45. og hvo, som seer mig, seer den, som mig haver udsendt.

c. 10, 30; 14, 9.

46. Jeg, et Væs, er kommen til Verden, for at hver den, som troer paa mig, skal ikke blive i Mørket.

v. 36.

47. Og om Nogen hører mine Ord og troer ikke, ham dommer ikke jeg; thi jeg er ikke kommen for at domme Verden, men for at frelse Verden.

c. 3, 17.

48. Hvo mig foragter og annammer ikke mine Ord, haver den, som ham dommer;

det Ord, som jeg haver talet, det skal domme ham paa den yderste Dag. c. 3, 18; 8, 24.

49. Thi jeg haver ikke talet af mig selv; men Faderen, som mig haver udsendt, han haver givet mig Befaling, hvad jeg skal sige og hvad jeg skal tale; c. 14, 10.

50. og jeg veed, at hans Befaling er et evigt Liv. Derfor, det jeg taler, taler jeg saaledes, som Faderen haver sagt mig.

13. Capitel.

Jesús toer Disciplekens Fødder og formaner dem til Ydmyghed, 1-20; taler om den, som skulde forraade ham, 21-30, om sin Herliggjørelse og om indbyrdes Kjærlighed, 31-35, om Pæders Falsk, 36-38.

Men før Paaskehøitiden, der Jesús vidste, at hans Time var kommen, at han skulde gaae ud af Verden til Faderen, da, (som) han havde elsket sine Egne, som vare i Verden, (saa) elskede han dem indtil Ende.

Matth. 26, 2 fg.

Marc. 14, 1. Luc. 22, 1 fg. Joh. 7, 6, 30.

2. Og der Nadveren holdtes, — da Djævelen allerede havde indskudt i Judas Ischarioths, Simons (Søns), Hjerte, at han skulde forraade ham —

3. da Jesús vidste, at Faderen havde givet ham alle Ting i Hænderne, og at han udkom fra Gud og gik hen til Gud,

Matth. 11, 27. Joh. 3, 35; 16, 28.

4. reiste han sig fra Nadveren og lagde sine Klæder (fra sig); og han tog et Linklæde og bandt op om sig.

5. Derefter slog han Bånd i et Bækken, og begyndte at toe Disciplekens Fødder og at tørre dem med Linklædet, hvormed han var ombunden.

6. Da kom han til Simon Peder; og denne sagde til ham: Herre! toer du mine Fødder?

7. Jesús svarede og sagde til ham: Hvad jeg gjør, veed du ikke nu, men du skal forståa det herefter.

8. Peder siger til ham: Du skal i Evighed ikke toe mine Fødder. Jesús svarede ham: Dersom jeg ikke toer dig, haver du ingen Deel med mig.

9. Simon Peder siger til ham: Herre! ikke mine Fødder alene, men ogsaa Hænderne og Hovedet.

10. Jesús siger til ham: Hvo, som er toet, haver ikke behov uden at toe Fødderne, men er ganske reen; og I ere rene, men ikke alle. c. 15, 3.

11. — Thi han kjendte den, som han

forraadte; derfor sagde han: I ere ikke alle rene. — c. 6, 64, 70.

12. Der han da havde toet deres Fødder og havde taget sine Klæder, satte han sig atter ned og sagde til dem: Vide I, hvad jeg haver gjort ved eder?

13. I kalde mig Mester og Herre, og I tale ret; thi jeg er det.

Matth. 23, 8, 10. 1 Cor. 8, 6.

14. Dersom da jeg, som er Herren og Mesteren, haver toet eders Fødder, saa ere og I skyldige at toe hverandres Fødder.

Luc. 22, 27.

15. Thi jeg haver givet eder et Exempel, at ligesom jeg gjorde eder, skulde og I gjøre.

1 Pet. 2, 21. 1 Joh. 2, 6.

16. Sandelig, sandelig siger jeg eder: En Tjener er ikke større end hans Herre, og ei et Sendebud større end den, som sendte ham. Matth. 10, 24. Luc. 6, 40. Joh. 15, 20.

17. Dersom I vide disse Ting, ere I salige, om I gjøre dem. Matth. 7, 24.

18. Jeg taler ikke om eder alle; jeg veed, hvilke jeg haver udvalgt; men — at Skriften skal fuldkommes: Den, som æder Brødet med mig, haver opløstet sin Hæl mod mig.

Ps. 41, 10. Ap. 1, 16.

19. Fra nu af siger jeg eder det, før den det skeer, at, naar det er skeet, I skulde troe, at jeg er (den, jeg er).

c. 14, 29.

20. Sandelig, sandelig siger jeg eder: Hvo, som annammer den, som jeg vil sende, annammer mig; men hvo mig annammer, annammer den, som haver sendt mig.

Matth. 10, 40.

21. Der Jesús havde sagt dette, blev han heftig bevæget i Manden, og vidnede og sagde: Sandelig, sandelig siger jeg eder, at En af eder skal forraade mig.

Matth. 26, 21 fg. Marc. 14, 18 fg. Luc. 22, 21 fg.

22. Da saae Disciplene paa hverandre og tvivlede, om hvilken han talede.

23. Men der var En iblandt hans Disciple, som ved Bordet laa op til Jesús Skjød, hvilken Jesús elskede. c. 21, 20.

24. Til denne nikkede derfor Simon Peder, at han skulde udspørge, hvo det maatte være, han talede om.

25. Men denne bøiede sig op til Jesús Bryst og sagde til ham: Herre! hvem er det?

26. Jesús svarede: Det er den, hvilken jeg giver det Stykke, som jeg dypper. Og han dyppe det Stykke og gav Judas Ischarioth, Simons (Søn), det.

27. Og efterat han havde faaet Stykket, gif Satan ind i ham. Da sagde Jesus til ham: Hvad du gjør, det gjør snart!

28. Men Ingen af dem, som sadde tilbords, vidste, til hvad Ende han sagde ham dette.

29. Thi Nogle meente, efterdi Judas havde Rungen, at Jesus sagde til ham: Kjøb hvad vi have behov til Hvitiden, eller, at han skulde give Noget til Fattige. c. 12, 6.

30. Der han da havde taget Stykket, gif han strax ud; men det var Nat.

31. Der han da var udgangen, sagde Jesus: Nu er Menneskens Søn herliggjort, og Gud er herliggjort i ham.

32. Dersom Gud er herliggjort i ham, skal Gud og herliggjøre ham i sig selv, og han skal snart herliggjøre ham. c. 12, 23.

33. Børnlille! jeg er endnu lidet hos eder. I skulle lede efter mig, og ligesom jeg sagde til Jøderne: Hvor jeg gaaer hen, kunne I ikke komme, saa siger jeg og eder nu. c. 7, 34; 8, 21.

34. Jeg giver eder en ny Befaling, at I skulle elske hverandre; at, som jeg elskede eder, skulle og I elske hverandre.

c. 15, 12, 17. 1 Petr. 1, 22. 1 Joh. 3, 11, 23; 4, 21.

35. Derpaa skulle Alle kjende, at I ere mine Disciple, dersom I have indbyrdes Kjærlighed. 1 Joh. 2, 5; 4, 20.

36. Simon Peder sagde til ham: Herre! hvor gaaer du hen? Jesus svarede ham: Hvor jeg gaaer hen, kan du ikke nu følge mig; men sidenester skal du følge mig.

c. 7, 31; 21, 18. 2 Petr. 1, 14.

37. Peder siger til ham: Herre! hvorfor kan jeg ikke følge dig nu? Jeg vil sætte mit Liv til for dig.

38. Jesus svarede ham: Vil du sætte dit Liv til for mig? Sandelig, sandelig siger jeg dig: Hanen skal ikke gale, førend du skal fornægte mig tre Gange.

14. Capitel.

Jesus vil berede Sted for Sine, 1-4, er selv Veien til Faderen, 5-7; han og Faderen ere Set, 8-20; han vil aabenbare sig for Sine og sende dem Anden, 21-26; han giver dem Fred, trostier dem, og gaaer saa ud til sin Livelse til Dødsfjerg, 27-31.

Gders Hjerte forfærdes ikke! troer paa Gud og troer paa mig! v. 27. c. 12, 44.

2. I min Faders Huus ere mange Værelser. Men dersom det ikke saa var, havde jeg jagt eder det. Jeg gaaer bort at berede eder Sted;

2 Cor. 5, 1. 1 Cor. 11, 10.

3. og naar jeg er gaaen bort, og faaer beredt eder Sted, kommer jeg igjen og vil tage eder til mig, at hvor jeg er, skulle ogsaa I være. c. 12, 26; 17, 21. Phil. 1, 23. 1 Thes. 4, 17.

4. Og hvor jeg gaaer hen, vide I, og Veien vide I.

5. Thomas siger til ham: Herre! vi vide ikke, hvor du gaaer hen; og hvorledes kunne vi da vide Veien?

6. Jesus siger til ham: Jeg er Veien og Sandheden og Livet; der kommer Ingen til Faderen, uden ved mig.

1 Cor. 9, 8; 10, 19, 20. 3 Joh. 11, 25; 10, 9.

7. Havde I kjendt mig, da havde I og kjendt min Fader; og fra nu af kjende I ham og have seet ham.

8. Philippus siger til ham: Herre! viis os Faderen, og det er os nok.

9. Jesus siger til ham: Saa lang en Tid er jeg hos eder, og du haver ikke kjendt mig, Philippus? Hvo mig haver seet, haver seet Faderen; og hvorledes siger du da: Viis os Faderen? c. 12, 45; 14, 20; 17, 21, 23.

10. Troer du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? De Ord, som jeg taler til eder, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, han gjør Gjeringerne. c. 10, 38; 5, 19; 8, 28, 38.

11. Troer mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig; men ville I ikke, saa troer mig dog for samme Gjeringers Skyld. c. 5, 38; 10, 25.

12. Sandelig, sandelig siger jeg eder: Hvo, som troer paa mig, de Gjeringer, som jeg gjør, skal og han gjøre, og han skal gjøre større end disse; thi jeg gaaer til min Fader.

13. Og hvadsomhelst I bede om i mit Navn, det vil jeg gjøre, paa det at Faderen maa forherliges ved Sønnen.

c. 16, 23, 24. Matth. 7, 7; 21, 22.

14. Dersom I bede om Noget i mit Navn, vil jeg gjøre det.

15. Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger.

c. 15, 10. 1 Joh. 5, 3.

16. Og jeg vil bede Faderen, og han skal give eder en anden Talsmand, at han skal blive hos eder evindeligen,

17. den Sandheds Aand, hvilken Verden ikke kan anuamme, thi den seer ham ikke, kjender ham ei heller; men I kjende ham, thi han bliver hos eder og skal være i eder.

c. 7, 39. Ap. G. 5, 32.

18. Jeg vil ikke forlade eder faderløse; jeg kommer til eder.

Matth. 28, 20.

19. Endnu et Videt, og Verden seer mig ikke mere, men I see mig; thi jeg lever, og I skulle leve.

20. Paa den Dag skulle I kjende, at jeg er i min Fader, og I ubi mig, og jeg i eder.

21. Hvo, som haver mine Befalinger og holder dem, han er den, som mig elsker; men hvo mig elsker, skal elstes af min Fader, og jeg skal elske ham og aabenbare mig selv for ham.

22. Judas — ikke Ischarioth — siger til ham: Herre! hvoraf kommer det, at du vil aabenbare dig for os og ikke for Verden?

23. Jesus svarede og sagde til ham: Om Nogen elsker mig, skal han holde mit Ord; og min Fader skal elske ham, og vi skulle komme til ham og fæste Bolig hos ham.

1 Cor. 3, 16; 6, 19.

24. Hvo mig ikke elsker, holder ikke mine Ord; og det Ord, som I høre, er ikke mit, men Faderens, som mig haver udsendt.

25. Dette haver jeg talet til eder, medens jeg blev hos eder.

26. Men Talsmanden, den Hellig-Aand, hvilken Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære eder alle Ting og minde eder om alle Ting, som jeg haver sagt eder.

Juc. 24, 49. Joh. 15, 26; 16, 7. 1 Joh. 2, 20, 27.

27. Fred lader jeg eder, min Fred giver jeg eder; ikke som Verden giver, giver jeg eder. Eders Hjerte forfærdes ikke og frygte jeg ikke!

Phil. 4, 7. Joh. 14, 1.

28. I have hørt, at jeg sagde til eder: Jeg gaar bort og kommer til eder (igen); dersom I havde mig kjær, da glædede I eder over, at jeg sagde: Jeg gaar til Faderen; thi min Fader er større end jeg.

29. Og nu haver jeg sagt eder det, før det skeer, at, naar det er skeet, I da skulle troe.

c. 13, 19.

30. Jeg skal herefter ikke tale Meget med eder; thi denne Verdens Fyrste kommer, og haver slet Intet i mig; c. 16, 11. 2 Cor. 4, 4.

31. men paa det Verden skal kjende, at jeg elsker Faderen, og ligesom Faderen haver befaleet mig, saa gjør jeg. Staaer op, lader os gaare herfra.

c. 10, 18. Matth. 26, 46.

15. Capitel.

Jesus taler om den aandelige Forening med ham, 1-8; formaner til indbyrdes Kjærlighed, 9-17, til Taalmod og Frimodighed i Førfølgelse, 18-27.

Jeg er det sande Viintræ, og min Fader er Viingaardsmanden.

2. Hver Green paa mig, som ikke bærer Frugt, den borttager han; og hver den, som bærer Frugt, renser han, at den skal bære mere Frugt.

Matth. 15, 13.

3. I ere allerede rene formedelst det Ord, som jeg haver talet til eder.

c. 13, 10.

4. Bliver i mig, (da bliver) og jeg i eder. Ligesom Grenen ikke kan bære Frugt af sig selv, uden den bliver i Viintræet, saa (sanne) I ikke heller, uden I blive i mig.

c. 6, 56.

5. Jeg er Viintræet, I ere Grenene; hvo, som bliver i mig og jeg i ham, han bærer megen Frugt; thi uden mig kunne I slet Intet gjøre.

2 Cor. 3, 5. Phil. 2, 13.

6. Om Nogen ikke bliver i mig, han bliver udkastet som en Green og visner; og man sanker dem og kaster dem i Ilden, og de brænde.

Matth. 3, 10; 7, 19.

7. Dersom I blive i mig, og mine Ord blive i eder, da beder om, hvadsomhelst I ville, og det skal vederfares eder.

v. 16. c. 14, 13, 14.

8. Derved forherliges min Fader, at I bære megen Frugt, og I skulle vorde mine Disciple.

Matth. 5, 16. Phil. 1, 11.

9. Ligesom Faderen haver elsket mig, saa haver og jeg elsket eder; bliver i min Kjærlighed!

10. Dersom I holde mine Befalinger, skulle I blive i min Kjærlighed, ligesom jeg haver holdt min Faders Befalinger og bliver i hans Kjærlighed.

c. 14, 15. 1 Joh. 5, 3.

11. Disse Ting haver jeg talet til eder, paa det min Glæde kan blive i eder, og eders Glæde kan blive fuldkommen.

c. 16, 24.

12. Dette er min Befaling, at I skulle elske hverandre, ligesom jeg haver elsket eder.

c. 13, 34. Eph. 5, 2.

1 Thess. 4, 9. 1 Petr. 4, 8. 1 Joh. 3, 11; 4, 21.

13. Ingen haver større Kjærlighed end denne, at En sætter sit Liv til for sine Venner.

Rom. 5, 7, 8. 1 Joh. 3, 16. Joh. 10, 11, 15.

14. I ere mine Venner, dersom I gjøre, hvad jeg befaler eder.

Matth. 12, 50. Joh. 8, 31.

15. Jeg kalder eder ikke længere Tjenere, thi Tjeneren veed ikke, hvad hans Herre gjør; men eder haver jeg kaldet Venner, thi alt det, som jeg haver hørt af min Fader, haver jeg kundgjort eder.

16. I have ikke udvalgt mig, men jeg haver udvalgt eder og sat eder, at I skulle gaare hen og bære Frugt, og eders Frugt skal blive ved, at hvadsomhelst I bede Faderen om i mit Navn, skal han give eder.

17. Dette befaler jeg eder, at I skulle elske hverandre. v. 12.

18. Derfom Verden hader eder, da vider, at den haver hadet mig førend eder.

1 Joh. 3, 13.

19. Være I af Verden, saa vilde Verden elske sit Eget; men efterdi I ikke ere af Verden, men jeg haver udvalgt eder af Verden, derfor hader Verden eder.

1 Joh. 4, 5. Joh. 17, 14. Gal. 1, 10.

20. Kommer det Ord ihu, som jeg sagde eder: En Tjener er ikke større end hans Herre. Hade de forfulgt mig, skulle de og forfølge eder; have de holdt mit Ord, skulle de og holde eders. Matth. 10, 24. Joh. 13, 16; 16, 2.

21. Men alt dette skulle de gjøre eder for mit Navns Skyld, fordi de ikke kjende den, som mig haver udsendt. c. 16, 3.

22. Derfom jeg ikke var kommen og havde talet til dem, saa havde de ikke Synd; men nu have de end ikke et Skin at undskyldes deres Synd med. Luc. 12, 47. Joh. 9, 41.

23. Hvo mig hader, hader og min Fader.

24. Havde jeg ikke gjort de Gjerninger iblandt dem, som ingen Anden haver gjort, da havde de ikke Synd; men nu have de seet dem og dog hadet baade mig og min Fader. c. 10, 37.

25. Men (dette skeer), paa det at det Ord, som er skrevet i deres Lov, skal fuldkommes: De hadede mig uforskyldt. Ef. 35, 19.

26. Men naar den Talsmand kommer, hvilken jeg skal sende eder fra Faderen, — den Sandheds Aand, som udgaar fra Faderen — han skal vidne om mig. c. 14, 16. 26.

27. Men og I skulle vidne; thi I vare med mig fra Begyndelsen af. Ap. G. 1, 8; 5, 32.

16. Capitel.

Jesús taler ydermere om Forfølgelse, 1-4, om den Hellig-Aands Sendelse og Virkninger, 5-15, om sin Vortgang, 16-23, om Vonnens Kraft, 24-27, atter om sin Vortgang, 28-33.

Disje Ting haver jeg talet til eder, at I ikke skulle forarges.

2. De skulle udelukke eder af Synagogerne; ja den Tid skal komme, at hver den, som ihjelslaaer eder, skal mene, han viser Gud en Dyrløse.

3. Og dette skulle de gjøre eder, fordi de hverken kjende Faderen, ei heller mig.

c. 15, 21. 1 Cor. 2, 8.

4. Men disje Ting haver jeg talet til eder, paa det, naar Timen kommer, I skulle

komme ihu, at jeg sagde eder dem; men disje Ting sagde jeg eder ikke i Begyndelsen, fordi jeg var hos eder.

c. 13, 19; 14, 29. Matth. 9, 15.

5. Men nu gaaer jeg hen til den, som mig udsendte, og Ingen af eder spørger mig: Hvor gaaer du hen? c. 7, 33.

6. Men fordi jeg haver talet dette til eder, haver Bedrøvelse opfyldt eders Hjerte.

7. Men jeg siger eder Sandheden: Det er eder gavnligt, at jeg gaaer bort; thi gaaer jeg ikke bort, skal Talsmanden ikke komme til eder; men gaaer jeg bort, saa vil jeg sende ham til eder. c. 15, 26.

8. Og naar han kommer, skal han overbevise Verden om Synd, og om Retfærdighed, og om Dom:

9. om Synd, fordi de ikke troe paa mig;

10. men om Retfærdighed, fordi jeg gaaer hen til min Fader, og I see mig ikke længere;

11. men om Dom, fordi denne Verdens Fyrste er dømt. c. 12, 31; 14, 30.

12. Jeg haver endnu Meget at sige eder, men I kunne ikke bære det nu.

13. Men naar han, den Sandheds Aand, kommer, skal han vejlede eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvadsomhelst han hører, skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde eder. c. 15, 26; 12, 49.

14. Han skal herliggjøre mig; thi han skal tage af Mit og forkynde eder.

15. Alt, hvad Faderen haver, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af Mit og forkynde eder. c. 17, 10.

16. Om en liden Stund skulle I ikke see mig, og atter om en liden Stund skulle I see mig; thi jeg gaaer hen til Faderen.

c. 7, 33-35; 13, 33.

17. Da sagde Nogle af hans Disciple til hverandre: Hvad er dette, som han siger os: Om en liden Stund skulle I ikke see mig, og atter om en liden Stund skulle I see mig; og: Thi jeg gaaer hen til Faderen?

18. Da sagde de: Hvad er det, som han siger: Om en liden Stund? Vi forstaae ikke, hvad han taler.

19. Da vidste Jesús, at de vilde spørge ham, og han sagde til dem: Derom spørge I hverandre indbyrdes, at jeg sagde: Om en liden Stund skulle I ikke see mig, og atter om en liden Stund skulle I see mig.

20. Sandelig, sandelig siger jeg eder: I skulle græde og hyle, men Verden skal

glæde sig; I skulle være bedrøvede, men eders Bedrøvelse skal worde til Glæde.

21. Qvinden, naar hun føder, haver Bedrøvelse, fordi hendes Time er kommen; men naar hun haver født Barnet, kommer hun ikke mere den Trængsel ihu for Glæde over, at et Menneske er født til Verden.

22. Ogsaa I have da vel nu Bedrøvelse; men jeg vil see eder igjen, og eders Hjerte skal glædes, og Ingen tager eders Glæde fra eder.

23. Og paa den samme Dag skulle I ikke spørge mig om Noget. Sandelig, sandelig siger jeg eder, at hvadsomhelst I bede Faderen om i mit Navn, skal han give eder.

c. 15, 7.

24. Hidindtil have I ikke bedet om Noget i mit Navn; beder, og I skulle faae, at eders Glæde kan blive fuldkommen.

25. Disse Ting haver jeg talet til eder ved Bignelser; men den Time kommer, da jeg ikke mere skal tale med eder ved Bignelser, men frit ud forkynde eder om min Fader.

26. Paa den samme Dag skulle I bede i mit Navn, og jeg siger eder ikke, at jeg vil bede Faderen for eder;

27. thi Faderen selv elsker eder, efterdi I have elsket mig og troet, at jeg er udgangen fra Gud.

c. 17, 8. 25.

28. Jeg udgik fra Faderen og kom til Verden; jeg forlader Verden igjen og gaaer til Faderen.

c. 13, 3.

29. Hans Disciple sigte til ham: See, nu taler du frit ud og siger ingen Bignelse.

v. 25.

30. Nu vide vi, at du veed alle Ting og haver ikke behov, at Noget spørger dig; formedest dette troe vi, at du udgik fra Gud.

31. Jesus sporede dem: Nu troe I.

32. See, den Time kommer og er allerede kommen, at I skulle adspredes hver til Sit og forlade mig alene; dog jeg er ikke alene, thi Faderen er med mig.

Matth. 26, 31. Joh. 8, 16.

33. Disse Ting haver jeg talet til eder, paa det I skulle have Fred i mig. I Verden skulle I have Trængsel; men værer frimodige, jeg haver overvundet Verden.

c. 14, 27. Rom. 5, 1. Eph. 2, 14. Col. 1, 20.

17. Capitel.

Jesus beder, at Faderen vilde herliggjøre sin Søn, 1-5, bevare hans Disciple, som havde annammet hans Ord, 6-19, og forene alle Troende med sig, 20-26.

Disse Ting talede Jesus, og opløstede sine Dine til Himmelen og sagde: Fader! Timen er kommen; herliggjør din Søn, at og din Søn kan herliggjøre dig;

c. 12, 23.

2. ligesom du haver givet ham Magt over alt Rjød, paa det at han maa give alle dem, som du haver givet ham, et evigt Liv.

c. 3, 35.

3. Men dette er det evige Liv, at de kjende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Christum. 1 Joh. 5, 11-13.

4. Jeg haver forherliget dig paa Jorden; jeg haver fuldkommet den Gjerning, som du haver givet mig, at jeg skulde gjøre.

c. 4, 34.

5. Herliggjør du mig og nu, Fader! hos dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos dig, før Verden var.

Ap. G. 3, 13.

6. Jeg aabenbarede dit Navn for de Mennesker, hvilke du haver givet mig af Verden; de vare dine, og du haver givet mig dem, og de have bevaret dit Ord.

c. 6, 37.

7. Nu vide de, at alt det, som du haver givet mig, er af dig.

8. Thi de Ord, som du haver givet mig, haver jeg givet dem; og de have annammet dem og erkjendt i Sandhed, at jeg udgik fra dig, og de have troet, at du haver udsendt mig.

c. 16, 27. 30.

9. Jeg beder for dem; jeg beder ikke for Verden, men for dem, som du haver givet mig, thi de ere dine.

10. Og alt det, som mit er, det er dit, og det, som dit er, det er mit; og jeg er herliggjort i dem.

c. 16, 15.

11. Og jeg er ikke mere i Verden, men disse ere i Verden, og jeg kommer til dig. Hellige Fader! bevar dem i dit Navn, hvilke du haver givet mig, at de maae være Et, ligesom vi.

v. 21.

12. Da jeg var hos dem i Verden, bevarede jeg dem i dit Navn; dem, som du haver givet mig, vogtede jeg, og Ingen blev fortabt af dem, uden det Fortabetsens Barn, paa det at Skriften skulde fuldkommes.

c. 6, 39; 10, 28; 18, 9. Ps. 109, 8.

13. Men nu kommer jeg til dig, og disse Ting taler jeg i Verden, for at de skulle have min Glæde fuldkommen i sig.

c. 16, 5; 15, 11.

14. Jeg haver givet dem dit Ord, og Verden haver hadet dem, fordi de ikke ere af Verden, ligesom jeg ikke er af Verden.

c. 15, 19. 19; 18, 36.

15. Jeg beder ikke, at du skal tage dem (ud) af Verden, men at du skal bevare dem fra det Onde.

2 Thes. 3. 3.

16. De ere ikke af Verden, ligesom jeg ikke er af Verden.

17. Hellige dem i din Sandhed; dit Ord er Sandhed.

c. 8. 40.

18. Ligesom du haver sendt mig til Verden, saa haver og jeg sendt dem til Verden.

c. 20. 21.

19. Og jeg helliger mig selv for dem, paa det de skulle ogsaa være helligede i Sandheden.

1 Cor. 1. 2. 30. Ebr. 2. 11.

20. Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som formedelst deres Ord skulle troe paa mig;

Ap. G. 10. 43.

21. paa det de maae alle være Eet, ligesom du, Fader! i mig og jeg i dig, at de og skulle være Eet i os, at Verden kan troe, at du haver udsendt mig.

v. 11. Gal. 3. 28. 1 Joh. 1. 3.

22. Og jeg haver givet dem den Herlighed, som du haver givet mig, paa det de skulle være Eet, ligesom vi ere Eet,

23. jeg i dem, og du i mig, paa det de skulle være fuldkommede til Eet, og at Verden kan kjende, at du haver udsendt mig og haver elsket dem, ligesom du haver elsket mig.

1 Cor. 6. 17.

24. Fader! jeg vil, at de, som du haver givet mig, skulle og være hos mig, hvor jeg er, at de maae see min Herlighed, som du haver givet mig; thi du haver elsket mig, førend Verdens Grundvold blev lagt.

c. 12. 26; 17. 5. Aab. 3. 21.

25. Retfærdige Fader! Verden kjendte dig og ikke, men jeg kjender dig, og disse have erkjendt, at du haver udsendt mig.

c. 15. 21; 8. 55; 16. 27; 17. 8.

26. Og jeg kundgjorde dem dit Navn og vil kundgjøre dem det, paa det at den Kjærlighed, med hvilken du elsker mig, skal være i dem, og jeg i dem.

v. 6. c. 15. 9.

18. Capitel.

Jesús forraades af Judas, 1-9. Peder afhugger Malchi Dre, 10.11. Jesús bindes, føres fra Annas til Caiphas, Peder følger efter, 12-18. Jesús svarer den Ypperstepræst og slaaes, 19-24. Peder fornægter ham, 25-27. Jesús føres til Pilatus og vidner om sit Mige, 28-40.

Der Jesús havde talet dette, gik han ud med sine Disciple over den Bæk Kedron, hvor en Urtegaard var, i hvilken han og hans Disciple gik ind.

Matth. 26. 36 fg. Marc. 14. 32 fg. Luc. 22. 30 fg.

2. Men og Judas, som han forraadte, vidste Stedet; thi Jesús forsamledes ofte der med sine Disciple.

3. Der Judas da havde taget Bagten og de Ypperstepræsters og Phariseernes Svende med sig, kom han derhen med Blus og Lamper og Vaaben.

Ap. G. 1. 16.

4. Der Jesús vidste alle de Ting, som skulle komme over ham, gik han ud og sagde til dem: Hvem lede I efter?

5. De svarede ham: Jesum, den Nazareer. Jesús siger til dem: Det er mig. Men Judas, som han forraadte, stod og hos dem.

6. Der han da sagde til dem: Det er mig, vege de tilbage og faldt til Jorden.

7. Da spurgte han dem atter: Hvem lede I efter? men de sagde: Jesum, den Nazareer.

8. Jesús svarede: Jeg sagde eder, at det er mig; dersom I da lede efter mig, saa lader disse gaae;

9. — paa det at det Ord skulde fuldkommes, hvilket han havde sagt: Jeg mistede end ikke Een af dem, som du haver givet mig.

c. 17. 12.

10. Da nu Simon Peder havde et Sværd, drog han det ud og slog den Ypperstepræsts Tjener, og afhug hans høire Dre. Men den Tjener hedte Malchus.

11. Da sagde Jesús til Peder: Stik dit Sværd i Balgen. Skal jeg ikke drikke den Kalk, som min Fader gav mig?

12. Da toge Bagten og den øverste Hovedsmand og Jødernes Svende samtligen Jesum og bandt ham.

13. Og de førte ham først til Annas; thi han var Caiphas Svigerfader, som var det Aars Ypperstepræst.

14. Men det var Caiphas, som havde givet Jøderne det Raad, at det var gavnligt, at eet Menneske skulde omkomme for Folket.

c. 11. 50.

15. Men Simon Peder og en anden Discipel fulgte Jesum; men den samme Discipel var kjendt med den Ypperstepræst og gik ind med Jesu i den Ypperstepræsts Palads.

16. Men Peder stod udenfor ved Døren. Da gik den anden Discipel, som var kjendt med den Ypperstepræst, ud og taledede med Dørvogtersken, og førte Peder ind.

17. Da siger Pigen, Dørvogtersken, til Peder: Mon ikke ogsaa du er en af dette Menneskes Disciple? Han sagde: Jeg er ikke.

18. Men Tjenerne og Svendene stod og havde gjort en Kulild, — thi det var koldt — og varmede sig; men Peder stod hos dem og varmede sig.

19. Da spurgte den Ypperstepræst Jesum om hans Disciple og om hans Lærdom.

20. Jesus svarede ham: Jeg haver talet frit for Verden, jeg haver altid lært i Synagogen og i Templet, der hvor Jøderne komme tilfammen fra alle Steder, og i Løndom haver jeg talt. c. 7, 26.

21. Hvi spørger du mig? spørg dem, som have hørt, hvad jeg talede til dem; see, de vide, hvad jeg haver sagt.

22. Men som han det talede, gav en af Svendene, som stod hos, Jesu et Slag paa Munden og sagde: Skal du saaledes svare den Ypperstepræst?

23. Jesus svarede ham: Haver jeg talet ilde, da beviis, at det er ondt; men haver jeg talet vel, hvi slaaer du mig?

24. Annas havde sendt ham bunden til den Ypperstepræst Caiphas. v. 13. Matth. 26, 57.

25. Men Simon Peder stod og varmede sig. Da sagde de til ham: Er ikke ogsaa du af hans Disciple? Han negtede det og sagde: Jeg er ikke.

26. En af den Ypperstepræsts Tjenere, som var en Frænde af den, hvis Dre Peder havde afhugget, siger: Saae jeg dig ikke i Urtegaarden med ham?

27. Da negtede Peder atter; og strax gik Hanen.

28. De førte da Jesum fra Caiphas til Domhuset. Men det var aarfe, og de gik ikke ind i Domhuset, at de ikke skulde besmittes, men at de maatte æde Paaske.

Matth. 27, 2 fg. Marc. 15, 1 fg. Luc. 23, 1 fg. Ap. G. 11, 3.

29. Derfor gik Pilatus ud til dem og sagde: Hvad Klagemaal føre I mod dette Menneſte?

30. De svarede og sagde til ham: Var denne iffe en Misdeber, da havde vi ikke overantvordet ham til dig.

31. Da sagde Pilatus til dem: Tager I ham og dømmer ham efter eders Lov. Da sagde Jøderne til ham: Vi tør Ingen aflive; c. 19, 6.

32. — at Jesu Ord skulde juldømmes, hvilket han sagde, der han gav tilkjende, hvilken Død han skulde døe. Matth. 20, 19.

33. Da gik Pilatus igjen ind i Domhuset, og kaldte Jesum og sagde til ham: Er du den Jødernes Konge?

34. Jesus svarede ham: Taler du dette

af dig selv, eller have Andre sagt dig det om mig?

35. Pilatus svarede: Mon jeg være en Jøde? Dit Folk og de Ypperstepræster overantvordede dig til mig; hvad haver du gjort?

36. Jesus svarede: Mit Rige er ikke af denne Verden; var mit Rige af denne Verden, havde vel mine Tjenere stredet derfor, at jeg ikke var bleven overantvordet Jøderne; men nu er mit Rige ikke af den. c. 6, 15; 17, 14. 1 Tim. 6, 13.

37. Da sagde Pilatus til ham: Er du ikke dog en Konge? Jesus svarede: Du siger det, at jeg er en Konge. Jeg er dertil født og dertil kommen til Verden, at jeg skal vidne om Sandheden. Hver den, som er af Sandheden, hører min Røst.

38. Pilatus sagde til ham: Hvad er Sandhed? og der han havde sagt dette, gik han ud til Jøderne igjen og sagde til dem: Jeg finder slet ingen Skyld hos ham.

39. Men I have en Sædvane, at jeg skal lade eder Een løs om Paasken; ville I da, at jeg skal lade eder den Jødernes Konge løs?

40. Da raabte de alle igjen, og sagde: Ikke denne, men Barrabas; men Barrabas var en Røver.

19. Capitel.

Jesus hudstrygtes og forbaanes, 1-3. Pilatus vil lade ham løs, men fordømmer ham omfider, 4-16; han forsfastes inſellem to Røvere, 17, 18. Overſkriften ſkrives, 19-22; hans Klæder ſkiftes, 23, 24; han troſter ſin Moder, 25-27; ſtjentes med Eddike og dør, 28-30. Intet Been brødes paa ham, men hans Side aabnes, 31-37; han jordes af Joſeph og Nicodemus, 38-42.

Da tog Pilatus derfor Jesum og lod ham hudſtryge.

Matth. 27, 26 fg. Marc. 15, 15 fg. Luc. 23, 22.

2. Og Stridsmændene flettede en Krone af Torne og ſatte den paa hans Hoved, og kaſtede et Purpurklæde om ham og ſagde:

3. Hil være dig, du Jødernes Konge! og de ſlog ham paa Munden. c. 18, 22.

4. Da gik Pilatus atter ud og ſagde til dem: See, jeg fører ham hid ud til eder, at I ſkulle vide, at jeg finder ingen Skyld hos ham. c. 18, 29. 32.

5. Da gik Jesus ud og bar Tornekronen og Purpurklædet. Og han ſagde til dem: See det Menneſte!

6. Da nu de Ypperſtepræſter og Svendene ſaae ham, raabte de og ſagde:

Korsfæst! korsfæst! Pilatus siger til dem: Tager I ham og korsfæster ham; thi jeg finder ikke Skyld hos ham.

c. 18, 31.

7. Jøderne svarede ham: Vi have en Lov, og efter denne vor Lov er han skyldig at døe, fordi han haver gjort sig selv til Guds Søn.

2 Mos. 24, 15. 16. 5 Mos. 18, 20.

8. Der Pilatus da hørte den Tale, frygtede han mere.

9. Og han gif ind igjen i Domhuset og sagde til Jesus: Hvorfra er du? Men Jesus gav ham ikke Svar.

c. 18, 33.

10. Da siger Pilatus til ham: Taler du ikke med mig? ved du ikke, at jeg haver Magt til at korsfæste dig, og at jeg haver Magt til at lade dig løs?

11. Jesus svarede: Du havde aldeles ingen Magt over mig, dersom den ikke var givet dig ovenfra; derfor haver den, som overantvorbode mig til dig, større Skyld.

12. Derefter søgte Pilatus at lade ham løs. Men Jøderne raabte og sagde: Dersom du lader denne løs, er du ikke Keiserens Ven. Hver den, som gjør sig til Konge, sætter sig op imod Keiseren.

13. Der Pilatus hørte den Tale, førte han da Jesus ud og satte sig paa Domstolen, paa det Sted, som kaldes Steenlagt, men paa Ebraisk Gabbatha.

14. Men det var Beredelsens (Dag) i Paasken og henved den sjette Time, og han siger til Jøderne: See, eders Konge!

15. Men de raabte: Bort, bort med ham! korsfæst ham! Pilatus sagde til dem: Skal jeg korsfæste eders Konge? De Upperstepræster svarede: Vi have ingen Konge, uden Keiseren.

16. Da overantvorbode han ham derfor til dem for at korsfæstes. Men de toge Jesus og førte ham bort.

17. Og han bar sit Kors og gif ud til det Sted, som kaldes Hovedpandestød, hvilket kaldes paa Ebraisk Golgatha.

18. Hvor de korsfæstede ham og to Andre med ham, En paa hver Side, men Jesus midt imellem.

19. Men Pilatus havde og skrevet en Overskrift og sat den paa Korset. Men der var skrevet: Jesus Nazareus, den Jødernes Konge.

20. Denne Overskrift læste da mange af Jøderne; thi det Sted, hvor Jesus blev korsfæstet, var nær Staden, og den var skreven paa Ebraisk, Græsk og Latin.

21. Da sagde Jødernes Upperstepræster

til Pilatus: Skriv ikke: Den Jødernes Konge, men, at han sagde: Jeg er Jødernes Konge.

22. Pilatus svarede: Hvad jeg skrev, det skrev jeg.

23. Der Stridsmændene da havde korsfæstet Jesus, toge de hans Klæder, — og gjorde fire Parter, een Part for hver Stridsmand — saa og Kortelen; men Kortelen var usjet, vævet fra øverst heel igjennem.

24. Da sagde de til hverandre: Lader os ikke sønderrive den, men kaste Lod om den, hvis den skal være; paa det Skriften skulde fuldkommes, som siger: De delede mine Klæder mellem sig og kastede Lod om min Kortel. Dette gjorde da Stridsmændene.

Ps. 22, 19.

25. Men ved Jesu Kors stode hans Moder og hans Moders Søster, Maria, Cleophas (Hustru), og Maria Magdalena.

26. Der Jesus da saae sin Moder og den Discipel staae hos, som han elskede, siger han til sin Moder: Kvinde! see, det er din Søn.

27. Derefter siger han til Discipelen: See, det er din Moder. Og fra den Time tog den Discipel hende hjem til Sit.

28. Derefter, da Jesus vidste, at Alting var nu fuldbragt, paa det Skriften skulde fuldkommes, sagde han: Jeg tørster.

c. 18, 4. Ps. 69, 22.

29. Der stod nu et Kar fuldt af Eddike. Men de fyldte en Svamp med Eddike, og jatte den paa en Sopskængel og holdt den til hans Mund.

30. Der Jesus da havde taget Eddiken, jagde han: Det er fuldbragt, og bødiede Hovedet og overgav Aanden (til Gud).

Luc. 23, 46.

31. Paa det nu at Vegemerne ikke skulde blive paa Korset Sabbaten over, efterdi det var Beredelsens (Dag), — thi denne Sabbatsdag var stor — bade Jøderne Pilatus, at deres Veen maatte brydes, og de nedtages.

Luc. 23, 51. 56.

32. Da kom Stridsmændene og brøde Veen paa den Første og den Anden, som vare korsfæstede med ham.

33. Men da de kom til Jesus, og de saae, at han var allerede død, brøde de ikke hans Veen.

34. Men en af Stridsmændene stak ham i Siden med et Spyd, og strax udgif Blod og Vand.

35. Og den, det haver seet, haver vidnet det, og hans Vidnesbyrd er sandt; og den Samme veed, at han siger sandt, paa det at I skulle troe.

36. Thi disse Ting skede, at Skriften skulde fuldkommes: Hans Been skulle ikke sønderbrydes.

2 Mos. 12, 46.

37. Og atter paa et andet Sted siger Skriften: De skulle see, i hvilken de have stunget.

2 Cor. 12, 10. 1. Thess. 1, 7.

38. Men Joseph af Arimathæa — som var en Jesu Discipel, dog lønligen, af Frygt for Jøderne — bad derefter Pilatus, at han maatte nedtage Jesu Legeme, og Pilatus tilstede det; da kom han og nedtog Jesu Legeme.

c. 12, 42.

39. Men og Nicodemus kom, — han, som tilforn var kommen til Jesum om Natten — og bragte Myrrha og Aloesammenblandede, henved hundrede Pund.

c. 3, 1. 2.

40. Da toge de Jesu Legeme og bandt det i Lintlæder med dyrebare Specerier, som Jødernes Skik er at flye sig til Jorde.

41. Men der var ved det Sted, hvor han blev korsfæstet, en Urtegaard, og i Urtegaarden en ny Grav, i hvilken endnu aldrig Noget var lagt;

42. der lagde de da Jesum for Jødernes Beredelses-(Dags) Skyld, efterdi Graven var nær.

20. Capitel.

Maria Magdalena, Peder og Johannes besee Graven, 1-10. Jesus aabenbares for Maria Magdalena, 11-18, for de ti Apostle, 19-25, for de Elleve, der Thomas var derhos, 26-29. Hensigten af Johannis Evangelium, 30. 31.

Men paa den første Dag i Ugen kom Maria Magdalena aarle, der det var endnu mørkt, til Graven, og saae, at Steinen var borttagen fra Graven.

Matth. 28, 1 fg. Marc. 16, 1 fg. Luc. 24, 1 fg.

2. Da løb hun og kom til Simon Peder og til den anden Discipel, hvilken Jesus elskede, og sagde til dem: De have borttaget Herren af Graven, og vi vide ikke, hvor de have lagt ham.

3. Da gik Peder og den anden Discipel ud, og de kom til Graven.

4. Men de To løb tilsammen; og den anden Discipel løb foran, fastere end Peder, og kom først til Graven.

5. Og da han ligede ind, saae han Lintlæderne ligge, men gik dog ikke ind.

6. Da kom Simon Peder, som fulgte

ham, og gik ind i Graven og saae Lintlæderne ligge,

7. og Svædedugen, som havde været paa hans Hoved, ikke liggende hos Lintlæderne, men sammensvøbt paa et Sted for sig selv.

8. Da gik derfor og den anden Discipel ind, som var kommen først til Graven, og saae og troede;

9. thi de forstode ikke endnu Skriften, at det burde ham at opstaae fra de Døde.

10. Disciplene gik derfor atter hen til Deres.

11. Men Maria stod udenfor ved Graven og græd; som hun da græd, ligede hun ind i Graven;

Marc. 16, 5.

12. og hun saae to Engle sidde i hvide (Læder), een ved Hovedet og een ved Fødderne, der hvor Jesu Legeme havde ligget.

13. Og de sagde til hende: Kvinde! hvi græder du? Hun sagde til dem: Fordi de have taget min Herre bort, og jeg veed ikke, hvor de have lagt ham.

14. Og der hun dette havde sagt, vendte hun sig tilbage og saae Jesum staae der; og hun vidste ikke, at det var Jesus.

Luc. 24, 16.

15. Jesus siger til hende: Kvinde! hvi græder du? Hvem leder du efter? Hun meente, det var Urtegaardsmanden, og siger til ham: Herre! dersom du haver baaret ham bort, da siig mig, hvor du haver lagt ham, saa vil jeg tage ham.

16. Jesus siger til hende: Maria! Da vendte hun sig og siger til ham: Rabbuni! — hvilket betyder Mester. —

17. Jesus siger til hende: Rør ikke ved mig, thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader; men gik til mine Brødre og siig dem: Jeg farer op til min Fader og eders Fader, og til min Gud og eders Gud.

18. Men Maria Magdalena kommer og forkynnder Disciplene, at hun havde seet Herren, og at han havde sagt hende dette.

19. Der det da var Aften den samme Dag, som var den første i Ugen, og Dørene vare lukkede der, hvor Disciplene vare forsamlede, af Frygt for Jøderne, kom Jesus og stod midt iblandt dem, og siger til dem: Fred være med eder!

1 Cor. 15, 6.

20. Og der han det sagde, viste han dem sine Hænder og sin Side. Da blev Disciplene glade, da de saae Herren.

21. Da sagde Jesus atter til dem: Fred være med eder! ligesom Faderen haver udsendt mig, saa sender og jeg eder.

c. 17, 18.

22. Og der han havde sagt dette, aandede han paa dem og siger til dem: Annamner den Hellig-Mand!

23. Dersom I forlade Nogle deres Synder, ere de dem forladte; dersom I beholde Nogle deres (Synder), ere de dem beholdne.

Matth. 16, 19; 18, 18.

24. Men Thomas, En af de Tolv, — hvilket (Navn) betyder Tvilling — var ikke med dem, da Jesus kom.

25. Derfor sagde de andre Disciple til ham: Vi have seet Herren. Men han sagde til dem: Uden jeg faaer seet Naglegabet i hans Hænder, og stiftet min Finger i Naglegabet, og stiftet min Haand i hans Side, vil jeg ingenlunde troe.

26. Og efter otte Dage vare atter hans Disciple inde, og Thomas med dem. Jesus kom, der Dørene vare lukkede, og stod midt iblandt dem og sagde: Fred være med eder!

27. Derefter siger han til Thomas: Ræk din Finger hid og see mine Hænder, og ræk din Haand hid og stik den i min Side, og vær ikke vantro, men troende.

28. Og Thomas svarede og sagde til ham: Min Herre og min Gud!

29. Jesus siger til ham: Efterdi du haver seet mig, Thomas, haver du troet; sa- lige ere de, som ikke have seet og dog troet.

1 Petr. 1, 8.

30. Mange andre Tegn haver da Jesus ogsaa gjort for sine Disciples Afsyn, hvilke ikke ere skrevne i denne Bog. c. 21, 25.

31. Men dette er skrevet, paa det at I skulle troe, at Jesus er Kristus, den Guds Søn, og at I, som troe, skulle have Livet i hans Navn.

1 Joh. 5, 13.

21. Capitel.

Jesus aabenbares for syv Disciple i Galilæa og æder med dem, 1-14; spørger Peder tre Gange, om han elsker ham, og taler om hans Død og Videlser, 15-19; vil ei, han skal spørge om Jehannes, 20-24. Det er ei Alt skrevet, hvad Jesus haver gjort, 25.

Derefter aabenbarede Jesus sig atter for Disciplene ved Tiberias Sø; men han aabenbarede sig saaledes:

c. 6, 1.

2. Simon Peder og Thomas, — hvilket betyder Tvilling — og Nathanael fra Cana i Galilæa, og Zebedæi (Sønner), og to andre af hans Disciple vare tilsam-

c. 20, 21; 1. 46 fg. Luc. 5, 10.

men. 3. Simon Peder siger til dem: Jeg gaaer hen at fiske. De sige til ham: Vi komme

og med dig. De gik ud og traadte strax ind i Skibet, og i den Nat fangede de In-

Luc. 5, 4 fg.

4. Men der det nu var blevet Morgen, stod Jesus ved Strandbredden; men Disciplene vidste ikke, at det var Jesus.

c. 20, 14. Luc. 24, 16.

5. Jesus siger da til dem: Børnsille! have I Noget at spise? De svarede ham: Nei.

6. Men han sagde til dem: Kaster Garnet til den høire Side af Skibet, saa skulle I finde. Da kastede de det ud, og de kunde ikke drage det mere for Fiskenes Mangfoldighed.

7. Da siger den Discipel, som Jesus elskede, til Peder: Det er Herren. Der Simon Peder da hørte, at det var Herren, bandt han Kjørtelen om sig — thi han var nøgen — og kastede sig i Søen. c. 13, 23.

8. Men de andre Disciple kom med Skibet, — thi de vare ikke langt fra Landet, kun henved to hundrede Alen — og de drog Garnet med Fiskene.

9. Der de da traadte ud paa Landet, saae de en Kulild liggende, og Fisk liggende derpaa, og Brød.

10. Jesus siger til dem: Tager hid af Fiskene, som I fangede nu.

11. Simon Peder steg op og drog Garnet paa Landet, fuldt af store Fiske, hundrede og tre og halvtredshundstyve; og alligevel de vare saa mange, sanderedes Garnet ikke.

12. Jesus siger til dem: Kommer, gjør Maaltid; men ingen af Disciplene turde spørge ham: Hvo er du? thi de vidste, at det var Herren.

13. Da kom Jesus, og tog Brødet og gav dem, og desligeste Fiskene.

14. Dette var nu den tredie Gang, at Jesus aabenbarede sig for sine Disciple, efterat han var opstanden fra de Døde.

15. Der de da havde gjort Maaltid, siger Jesus til Simon Peder: Simon, Jonas (Søn), elsker du mig mere end disse? Han siger til ham: Ja, Herre! du veed, at jeg elsker dig. Han siger til ham: Røgt mine Lam.

Matth. 26, 33.

16. Han siger atter anden Gang til ham: Simon, Jonas (Søn), elsker du mig? Han siger til ham: Ja, Herre! du veed, at jeg elsker dig. Han siger til ham: Vogt mine Faar.

17. Han siger tredie Gang til ham: Simon, Jonas (Søn), elsker du mig? Peder

blev bedrøvet over, at han sagde den tredje Gang til ham: Elsker du mig? og han sagde til ham: Herre! du veed alle Ting, du veed, at jeg elsker dig. Jesus siger til ham: Nægt mine Aar. 13. 3. 20.

18. Sandelig, sandelig siger jeg dig: Der du var yngre, bandt du op om dig selv og gif, hvorhen du vilde; men naar du bliver gammel, skal du udbrætte dine Hænder, og en Anden skal binde op om dig og føre dig derhen, hvor du ikke vil.

19. Men dette sagde han for at betegne, med hvad Død han skulde ære Gud. Og der han havde sagt dette, siger han til ham: Følg mig. 2 Petr. 1, 14.

20. Men Peder vendte sig og saae den Discipel følge, som Jesus elskede, og som laae op til hans Bryst i Nadveren og havde sagt: Herre! hvo er den, som forraader dig? c. 12, 23-25.

21. Der Peder saae denne, siger han til Jesus: Herre! men hvad (skal) denne?

22. Jesus siger til ham: Derksom jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad kommer det dig ved? følg du mig.

23. Derfor kom dette Sagn ud iblandt Brødrene: Denne Discipel dør ikke; endog Jesus ikke sagde til ham: Han dør ikke; men: Om jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad kommer det dig ved?

24. Denne er den Discipel, som vidner om disse Ting og haver skrevet disse Ting; og vi vide, at hans Vidnesbyrd er sandt. c. 15, 27; 19, 35.

25. Men der ere og mange andre Ting, som Jesus haver gjort, hvilke, dersom de skulde skrives enhver for sig, mener jeg, at end ikke Verden selv kunde rumme de Bøger, som maatte skrives. Amen. c. 20, 30.

De hellige Apostlers Gjerninger.

1. Capitel.

Jesus Afskedstale og Himmelfart, 1-11. Discipulenes Samdrægtighed, 12-14. Petri Tale, Matthia Udvalgelse til Apostlembedet, 15-26.

Den første Bog haver jeg skrevet, o Theophilæ! om alle de Ting, som Jesus foretog sig baade at gjøre og lære, Luc. 1, 1-3.

2. indtil den Dag, han blev optagen, efterat han havde givet Apostlerne, hvilke han havde udvalgt, Befaling ved den Hellig-Aand; Luc. 24, 50. 51.

3. for hvilke han og, efterat han havde lidt, fremstillede sig selv levende med mange Beviisninger, da han blev seet af dem i fyrrethve Dage og talede om de Ting, der høre til Guds Rige.

Luc. 17, 20. 21. Rom. 14, 17. 1 Cor. 4, 20.

4. Og der han var forsamlet med dem, besøft han dem, at de skulde ikke vige fra Jerusalem, men oppebie Faderens Forjættelse, hvilken (sagde han) I have hørt af mig; Luc. 24, 49. Joh. 14, 26; 15, 26.

5. thi Johannes døbte vel med Vand, men I skulle døbes med den Hellig-Aand om ikke mange Dage.

Joh. 1, 26. Matth. 3, 11. Ap. G. 2, 4; 11, 16 fg.

6. Men de, som vare komne tilfammen, spurgte ham og sagde: Herre! vil du paa

denne Tid oprette Riget igjen for Israel?

Luc. 24, 21.

7. Men han sagde til dem: Det tilkommer ikke eder at vide Tider eller Timer, hvilke Faderen haver sat i sin egen Magt.

Marc. 13, 32.

8. Men I skulde annamme den Hellig-Aands Kraft, som skal komme over eder; og I skulde være mine Vidner baade i Jerusalem og i det ganste Judæa og Samaria, og indtil Jordens Ende.

Matth. 28, 19. Joh. 15, 27. Ap. G. 5, 32.

9. Og der han havde sagt dette, blev han optagen, medens de saae derpaa, og en Sky tog ham bort fra deres Øine.

Marc. 16, 19. Luc. 24, 51.

10. Og som de stirrede op mod Himmelen, da han foer hen, see, da stode to Mænd hos dem i hvide Klæder,

11. hvilke og sagde: I galilæiske Mænd! hvi staae I og see op til Himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra eder til Himmelen, skal komme (igien) paa samme Maade, som I have seet ham fare til Himmelen.

12. Da vendte de om til Jerusalem fra det Bjerg, som kaldes Oliehjerget, hvilket er nær Jerusalem, en Sabbatsreise (derfra). Luc. 24, 50-52.

13. Og der de kom ind, stige de op paa Salen, hvor de forbleve, Petrus og Jakobus, og Johannes og Andreas, Philippus og Thomas, Bartholomæus og Matthæus, Jakobus, Alphæi Søn, og Simon Zelotes, og Judas, Jakobi Broder.

Matth. 10, 2-4.

14. Disse holdt alle eendrægtigen ved i Bøn og Baaftaldelse tilligemed Qvinderne og Maria, Jesu Moder, og med hans Brødre.

c. 2, 1.

15. Og i de Dage stod Petrus op midt iblandt Disciplene og sagde: — men der var en Skare af henved hundrede og tyve Personer tilfammen —

16. I Mænd, Brødre! det burde de Kristens Ord at fuldkommes, hvile den Hellig-Aland havde forud talt ved Davids Mund om Judas, som blev deres Veileder, der grebe Jesum. Ps. 41, 10. Joß. 13, 18; 18, 3.

17. Thi han var regnet med os og havde annammet dette Embedes Lod.

Luc. 6, 16.

18. Denne altsaa forhvervede en Alger ved Uretsfærdigheds Løn; og der han strædede ned, brast han itu, og alle hans Indvolde udvæltede.

Matth. 27, 5.

19. Og det er bleven bitterligt for alle dem, som boe i Jerusalem, saa at den Alger kaldes paa deres eget Maal Hafeldama, det er Blodager.

20. Thi der er skrevet i Psalmernes Bog: Hans Bolig blive øde, og Ingen være, som boer derudi, og en Anden annamme hans Embede!

Ps. 69, 26. Ps. 109, 8.

21. Derfor bør det, at En af disse Mænd, som have været med os den ganste Tid, i hvilken den Herre Jesus gif ind og gif ud hos os,

22. lige fra Johannes Daab af, indtil den Dag, der han blev optagen fra os, skal vorde et Vidne med os om hans Opstandelse.

c. 4, 33.

23. Og de fremstillede Tvende, Josef, som kaldtes Barsabas, med Tilnavn Justus, og Matthias.

24. Og de bade og sagde: Du, Herre! som kender Alles Hjertes, gif tilkjende, hvilken af disse To du haver udvalgt

25. til at annamme denne Tjenestes og Apostel-Embedes Lod, som Judas veg fra, for at gaac hen til sit eget Sted.

26. Og de kastede Lod imellem dem, og Lodden faldt paa Matthias, og han blev eenstemmigen optagen iblandt de elleve Apostler.

2. Capitel.

Den Hellig-Alands Udgydelse paa Pintiedagen og Følkets Tale derom, 1-13. Petri Tale om Christi Lidelse, Opstandelse, Himmelfart og Aandens Meddelelse ved ham, 14-36. Følkets Spørgsmaal og Petri Raad og Formaning; tre Tusinde omvendes, 37-41. De første Christenes Omgjængelse, 42-47.

Og der Pintesefestens Dag var kommen, vare de alle eendrægtigen tilfammen.

c. 1, 14.

2. Og der kom pludseligen en Lyd af Himmelen, som af et fremfarende vældigt Beir, og oplydte det ganste Huus, hvor de sadde.

3. Og der saaes af dem adskillte Tunger som af Ild, og den satte sig paa Enhver af dem.

4. Og de bleve alle oplydte af den Hellig-Aland og begyndte at tale med andre Tungemaal, efter som Aanden gav dem at tale.

c. 1, 5; 11, 15; 19, 6. Marc. 16, 17.

5. Men der vare Bøder, boende i Jerusalem, gudsfrygtige Mænd af alle Følkeslag, som ere under Himmelen.

6. Der denne Lyd hørtes, kom Mængden tilfammen og blev forvirret; thi Enhver hørte dem tale i sit eget Tungemaal.

7. Men de forfærdedes alle og forundrede sig, og sagde til hverandre: See, ere ikke alle disse, som tale, Galilæer?

8. Og hvorledes høre vi dem tale hver paa vort eget Tungemaal, hvorudi vi ere fødte?

9. Parther og Meder og Elamiter, og vi, som boe i Mesopotamia og Judæa og Cappadocia, Pontus og Asia,

10. Phrygia og Pamphylia, Egypten og Libyens Egne ved Cyrene, og vi her boende Romere,

11. Bøder og Proselyter, Kreter og Araber? vi høre dem tale om Guds store Gjærninger i vore Tungemaal.

12. Men de forfærdedes alle og tvivlede, og sagde En til den Anden: Hvad monne dette være?

13. Men Andre spottede og sagde: De ere fulde af jød Viin.

14. Da stod Petrus frem med de Ellere og opløstede sin Kæft og talte til dem: I jødiske Mænd og alle I, som boe i Jerusalem! det være eder bitterligt, og giver vel Agt paa mine Ord;

15. thi disse ere ikke drunkne, som I mene; det er jo den tredie Time paa Dagen.

16. Men dette er det, som er sagt ved Profhyeten Joel:

Joel 2, 1 fg.

17. Og det skal skee i de sidste Dage, siger Gud, (da) vil jeg udghe af min Aand over alt Kjøb; og eders Sønner og eders Døttre skulle prophetere, og eders unge Karle skulle see Syner, og eders Ældste skulle have Drømme.

c. 21, 9.

18. Ja jeg vil endog i de samme Dage udghe af min Aand over mine Trælle og over mine Trælqvinde, og de skulle prophetere.

19. Og jeg vil lade Undere skee i Himmelen oventil og Tegn paa Jorden nedentil, Blod og Ild og Røgdampe.

20. Solen skal forvandles til Mørke og Maanen til Blod, førend Herrens den store og herlige Dag kommer.

Matth. 24, 29.

21. Og det skal skee, hver den, som paakalder Herrens Navn, skal frelses.

Rom. 10, 13.

22. I israelitiske Mænd! hører disse Ord: Jesum den Nazaræer, en Mand af Gud, udmærket for eder ved kraftige Gjærninger og Undere og Tegn, hvilke Gud gjorde ved ham midt iblandt eder, saasom I og selv vide,

c. 10, 38.

23. denne, da han var givet hen efter Guds besluttede Raad og Forudvidende, toge I og korsfæstede med uretfærdige Hænder, og sloge ham ihjel;

Luc. 22, 22. Ap. G. 4, 28.

24. ham opreiste Gud, der han havde løst Dødens Smerter, eftersom det var umuligt, at han kunde holdes af den.

v. 32. Rom. 4, 24; 8, 11. 2 Cor. 4, 14.

25. Thi David siger om ham: Jeg haver altid Herren for mine Øine; thi han er hos min høire Haand, at jeg ikke skal roffes.

Ps. 16, 8 fg.

26. Derfor glæder mit Hjerte sig, og min Tunge jubler; ja ogsaa mit Kjøb skal bue tryggelig i Haab;

27. thi du skal ikke forlade min Sjæl i de Dødes Rige, ikke heller tilfste din Hellige at see Forraadnelse.

c. 13, 35.

28. Du haver kundgjort mig Livets Veie, du skal fylde mig med Glæde fra dit Alshen. —

29. I Mænd, Brødre! lader mig tale frimodigen til eder om Patriarchen David, at han baade er død og begravet, og hans Grav er hos os indtil denne Dag.

30. Etersom han da var en Prophet og vidste, at Gud havde svoret ham med en Ed, at han vilde af hans Vænders Frugt

efter Kjødet opreise Christum til at sidde paa hans Throne,

2 Sam. 7, 12 fg. Enc. 1, 32.

31. saae han forud og taledes om Christi Opstandelse, at hans Sjæl ikke skulde lades i de Dødes Rige, ei heller hans Kjøb see Forraadnelse.

32. Denne Jesum opreiste Gud, hvortil vi alle ere Vidner.

1 Cor. 15, 15.

33. Derfor, efterat han er ophviert hos Guds høire Haand og haver annammet den Hellig-Aands Forjættelse af Faderen, udgydede han den, som I see og høre.

34. Thi David opfoer ikke til Himmelen; men han siger: Herren sagde til min Herre: Sæt dig hos min høire Haand,

Ps. 110, 1. 1 Cor. 15, 25 fg.

35. indtil jeg lægger dine Fjender til dine Fødders Skammel.

36. Derfor skal alt Israels Huns vide for vist, at Gud haver gjort ham til en Herre og Christum, denne samme Jesum, som I have korsfæstet.

37. Men der de det hørte, gif det dem igjennem Hjertet, og de sagde til Petrus og de andre Apostler: I Mænd, Brødre! hvad skulle vi gjøre?

c. 16, 30. Ebr. 4, 12.

38. Men Petrus sagde til dem: Omvend eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faae den Hellig-Aands Gave.

Matth. 3, 2; 4, 17. Marc. 1, 15.

39. Thi eder og eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, saa mange Herren vor Gud vil kalde dertil.

Joh. 10, 16.

40. Ogsaa med mange andre Ord vidnede han for dem og formanede dem, sigende: Fader eder frelse fra denne vanartige Slægt.

41. De, som nu gjerne annammede hans Ord, bleve døbt; og der lagdes den samme Dag til (Menigheden) henved tre tusinde Sjæle.

42. Men de vare varagtige i Apostlernes Underviisning og Samfundet og Brødsbrydelsen og Bønnerne.

43. Men der kom en Frygt over alle Sjæle; og der skede mange Undergjærninger og Tegn ved Apostlerne.

44. Men alle de, som troede, vare tilfammen og havde alle Ting tilfælles.

c. 4, 32.

45. Og de solgte deres Eiendom og Gods, og delede det ud iblandt alle, eftersom Noget havde behov.

c. 4, 31. Enc. 12, 33.

46. Og de vare hver Dag samdrægtigen varagtige i Templet, og brøde Brødet i Høfene og nøde Maaltidet med Fryd og Hjertets Enfoldighed,

c. 20. 7.

47. idet de lovede Gud og havde Yndest hos alt Folket. Men Herren lagde dagligen dem til Menigheden, som bleve frelst.

c. 5, 14; 11, 21.

3. Capitel.

Petrus helbreder den Halte, 1-8. Folket forundrer sig; Petrus taler om Jesu Død og Opstandelse, 9-16; raader til Omvendelse, 17-26.

Men Petrus og Johannes gik tilsammen op i Templet ved Dønnens Time, som var den niende.

c. 10, 3.

2. Og en Mand, som var halt fra Moders Liv af, blev baaren frem; han satte de dagligen ved den Tempeldør, som kaldes den skønne, at bede om Almisse af dem, som gik ind i Templet.

c. 14, 8.

3. Der han saae Petrus og Johannes, der de vilde gaae ind i Templet, bad han, at han maatte faae en Almisse.

4. Men Petrus tilligemed Johannes saae stift paa ham og sagde: See paa os.

5. Men han gav Agt paa dem, da han forventede at faae Noget af dem.

6. Men Petrus sagde: Sølv og Guld haver jeg ikke, men det, som jeg haver, det giver jeg dig: I Jesu Christi den Nazareers Navn staa op og gaaf.

7. Og han greb ham ved den høire Haand og reiste ham op.

8. Men strax bleve hans Fødder og Anker stærke, og han sprang op, stod og gik omkring, og gik ind med dem i Templet, gik omkring og sprang, og lovede Gud.

9. Og alt Folket saae ham gaae og love Gud.

10. Og de kjendte ham, at han var den, som havde siddet for Templets skønne Dør for (at bede om) Almisse; og de bleve fulde af Rædsel og Forfærdelse over det, som ham var vederfaret.

11. Da nu den Halte, der var helbreddet, holdt sig til Petrus og Johannes, løb alt Folket sammen til dem i den Vegang, som kaldes Salomons, og var heel forfærdet.

c. 5, 12.

12. Men der Petrus det saae, taledede han til Folket: I israelitiske Mænd! hvi forundre I eder over dette? eller hvi see I stift paa os, ligesom vi af egen Magt eller Gudfrugtighed havde bragt denne til at gaaf?

13. Abrahams og Isaacs og Jakobs Gud, vore Fædres Gud, haver herliggjort sin Søn Jesum, hvilken I have overantvordet og fornegtet for Pilatus, der han dømte, at han skulde løslades.

Jes. 19, 4. 12.

14. Men I fornegtede den Hellige og Retfærdige, og bade, at en Morder maatte skjendes eder.

Matt. 27, 20. 21.

15. Men den Livsens Fyrste sloge I ihjel, hvilken Gud opreiste fra de Døde, hvortil vi ere Vidner.

c. 2, 24.

16. Og fornædelt Troen paa hans Navn haver hans Navn styrket denne, som I see og kjende; og Troen ved ham gav ham denne fuldkomne Helbredelse for alles eders Dine.

17. Og nu, Brødre! jeg veed, at I have gjort det af Uvidenhed, ligesom og eders Overster.

c. 13, 27. 1 Cor. 2, 8.

18. Men Gud haver saaledes fuldbjyrdet, hvad han forud forkyndte ved alle sine Propheters Mund, at Christus skulde lide.

Luc. 24, 44.

19. Derfor fatter et andet Sind og vender om, at eders Synder maae vordende udslettet, paa det Bederqvælgens Tider maae komme fra Herrens Naah,.

c. 2, 38.

20. og at han maa sende den eder forud forkyndte Jesum Christum,

21. hvilken det bør at indtage Himmelen, indtil de Tider, da alle Ting blive gjenoprettede, om hvilke Gud haver talt ved alle sine hellige Propheters Mund fra verdens Begyndelse af.

22. Thi Moses sagde til Fædrene: Herren eders Gud skal opreise eder en Prophet af eders Brødre, ligesom mig; han skulde I høre udi alt det, som han monne tale til eder.

5 Mos. 13, 15. 18. Matt. 17, 5.

23. Men det skal skee, hver Sjæl, som ikke monne høre den Prophet, skal udryddes af Folket.

24. Men og alle Propheter fra Samuel af og derefter, saa mange som taledede, have og forud forkyndt disse Dage.

25. I ere Propheternes Børn og Pagtens, hvilken Gud indgik med vore Fædre, der han sagde til Abraham: Og i din Afkom skulde alle Slægter paa Jorden velsignes.

1 Mos. 12, 3; 22, 18. Gal. 3, 8.

26. Til eder haver Gud, der han opreiste sin Søn Jesum, først sendt ham for at velsigne eder, idet hver (af eder) vender sig fra sin Ondskab.

c. 13, 46. Matt. 15, 24.

4. Capitel.

Peder og Johannes fæstes i Fængsel, Mange troe, 1-4. Peder forsværer sig frimodigen for Raadet og vidner om Jesu Opstandelse, 5-12; de true dem og lade dem gaar, 13-22. Da de komne til Deres, bede de eendragtigen til Gud og bønføres, 23-31. Menighedens Tilstand, 32-36.

Men der de talede til Folket, kom Præsterne og Tempelets Hovedsmand og Sadduceerne over dem, Luc. 22, 4. 52.

2. Hvilke fortrøde paa, at de lærte Folket og kundgjorde i Jesu Opstandelsen fra de Døde.

3. Og de lagde Haand paa dem og satte dem i Fængsel til den anden Dag; thi det var alt Aften. c. 5, 18.

4. Men Mange af dem, som havde hørt Ordet, troede, og Tallet paa Mændene blev henvend fem Tusinde.

5. Men det fæde Dagen derefter, at deres Overster og Eldste og Striftkloge forsamlede sig i Jerusalem,

6. samt Annas, den Ypperstepræst, og Caiphas og Johannes og Alexander og saa mange, som vare af de Ypperstepræsters Slægt. Luc. 3, 2.

7. Og de stillede dem frem og spurgte: Af hvad Magt, eller i hvilket Navn gjorde I dette? Matth. 21, 23.

8. Da sagde Petrus, fyldt af den Hellig-Aand, til dem: I Folkets Overster og Israels Eldste!

9. Efterdi vi idag forhøres angaaende Belgjerningen mod det skrøbelige Menneske, ved hvem han er bleven frelst, Søb. 10, 32.

10. da skal det være eder alle og alt det israelitiske Folk bitterligt, at ved Jesu Christi den Nazaræers Navn, hvilken I have korsfæstet, hvilken Gud haver opreist fra de Døde, ved dette (Navn) staaer denne helbredet her for eders Dine. c. 3, 6. 16.

11. Han er den Steen, som er bleven agtet for Intet af eder, I Bygningsmænd, den, som er bleven til en Hovedhjørnesteen. Ps. 118, 22. Matth. 21, 42.

12. Og der er slet ikke Frelse i nogen Anden; thi der er heller ikke et andet Navn under Himmelen givet iblandt Mennesker, ved hvilket det bør os at vorde frelst.

Matth. 1, 21.

13. Men der de saae Petri og Johannis Frimodighed, og havde faaet at vide, at de vare lærde Mænd og Lægfolk, forundrede

de sig; og de kjendte dem, at de havde været med Jesu.

14. Men der de saae det Menneske, som var helbredet, staae hos dem, havde de Intet at sige derimod.

15. Men de bøde dem gaar ud fra Raadet, og raadførte sig med hverandre og sagde:

16. Hvad skulle vi gjøre disse Mennesker? thi et bitterligt Tegn er skeet ved dem, som er aabenbart for alle dem, som boe i Jerusalem, og vi kunne ikke negte det. Søb. 11, 47.

17. Men for at det ikke skal komme videre ud iblandt Folket, da lader os alvorligen true dem, at de herefter ikke tale til noget Menneske i dette Navn.

18. Og de kaldte dem og bøde dem, at de aldeles ikke skulde tale, ei heller lære i Jesu Navn.

19. Men Petrus og Johannes svarede og sagde til dem: Dømmer, om det er ret for Gud, at lyde eder mere end Gud; c. 5, 29.

20. thi vi kunne ikke andet end tale det, som vi have seet og hørt. Matth. 11, 4.

21. Men de truede dem fremdeles og lode dem løs, der de ikke fandt, hvorledes de skulde straffe dem, for Folkets Skyld; thi Alle lovede Gud for det, som var skeet.

22. Thi det Menneske var mere end fyrrethve Aar gammelt, paa hvilket dette Helbredelsestegn var skeet.

23. Men der de vare løsladte, kom de til deres Egne og forkyndte dem, hvad de Ypperstepræster og Eldste havde sagt til dem.

24. Men der de hørte det, opløstede de samdrægtigen Røsten til Gud og sagde: Herre, du Gud! som haver gjort Himmelen og Jorden og Havet og alle Ting, som ere i dem,

25. som haver sagt ved Davids, din Tjeners, Mund: Hvorfor snusede Hedningerne og grundede Folkene paa forføngelige Raad? Ps. 2, 1. 2.

26. Jordens Konger reiste sig, og Fyrsterne forsamlede sig tilhobe mod Herren og mod hans Christum.

27. Thi de have i Sandhed forsamlet sig mod dit hellige Varn Jesus, hvilken du haver salvet, haade Herodes og Pontius Pilatus med Hedningerne og Israels Folk, Luc. 23, 11.

28. at gjøre det, som din Haand og dit

Raad havde forud besluttet at skulle stee.

c. 2, 23.

29. Og nu, Herre! see til deres Trudfler, og giv dine Tjenere at tale dit Ord med al Frimodighed,

30. idet du udtrækker din Haand til Helbredelse, at Tegn og Undergjerninger kunne stee ved dit hellige Barns Jesu Navn.

31. Og der de havde bedet, bevægedes Stedet, hvor de vare forsamlede, og de bleve alle fyldte med den Hellig-Aand og taledes Guds Ord med Frimodighed.

c. 16, 26.

32. Men den ganske Hob, som troede, havde eet Hjerter og een Sjæl; og end ikke Een sagde Noget af sit Guds at være hans eget, men alle Ting vare dem tilfælles.

c. 2, 44.

33. Og Apostlerne gave Vidnesbyrd med stor Kraft om den Herres Jesu Opstandelse, og der var stor Raade over dem alle.

c. 1, 22; 2, 24.

34. Thi der var ei heller Nogen iblandt dem, som led Mangel; thi saa Mange, som eiede Agre eller Huse, folgte dem og frembare Værdien af det Solgte,

35. og lagde den for Apostlernes Fødder; men der uddeektes til Enhver, efter- som Nogen havde behov.

36. Men Joses, som af Apostlerne kaldtes med Tilnavn Barnabas, — det er ud- lagt: Trøstens Søn — en Levit, født paa Cypern, folgte en Ager, som han havde, og bragte Pengene og lagde dem for Apostlernes Fødder.

5. Capitel.

Anania og Saphira's Løgn og Død, 1-11. Apostlernes kraftige Gjerninger; Mange troe, 12-16. Apostlerne sættes i Fængsel, men udlades ved en Engel, 17-20; de findes i Templet, stilles for Raadet, som vil lade dem ihjel- slaas, 21-33; Gamaliel redder dem ved sin Tale, 34-39; de budstruges, løslades, blive ved at prædike, 40-42.

Men en Mand, ved Navn Ananias, med Saphira, sin Hustru, folgte sit Guds,

2. og forbeholdt sig selv med sin Husfrues Vidende Noget af Værdien, og bragte een Deel frem og lagde den for Apostlernes Fødder.

c. 4, 35. 36.

3. Men Petrus sagde: Ananias, hvorfor haver Satan fyldt dit Hjerter, at du skulde lygne imod den Hellig-Aand og forbeholde dig Noget af Agerens Værdi?

306. 13, 2.

4. Var den ikke din, der du eiede den, og det, den blev solgt for, var i din Magt? Hvi haver du sat dig denne Gjerning for i dit Hjerter? Du haver ikke løiet for Men- nestene, men for Gud.

5. Men der Ananias hørte disse Ord, faldt han om og opgav Aanden. Og der kom en stor Frygt over Alle, som det hørte.

6. Men de unge Karle stode op og besør- gebe Liget, og bare ham ud og begrove ham.

7. Men det stede henved tre Timer der- efter, da kom hans Hustru ind og vidste ikke, hvad skeet var.

8. Men Petrus sagde til hende: Stig mig, om I folgte Ageren til den Priis? Men hun sagde: Ja, til den Priis.

9. Men Petrus sagde til hende: Hvorle- des ere I dog blevene enige om at friste Herrens Aand? See, deres Fødder, som begrove din Mand, ere for Døren, og de skulle udbære dig.

10. Men hun faldt strax om for hans Fødder og opgav Aanden; men de unge Karle kom ind og sandt hende død, og bare hende ud og begrove hende hos hendes Mand.

11. Og en stor Frygt kom over den ganske Menighed og over Alle, som dette hørte.

12. Men der stede mange Tegn og Un- dergjerninger iblandt Folket ved Apostler- nes Hænder; — og de vare alle samdræg- tigen i Salomons Vægang.

c. 3, 11.

13. Men Ingen af de Andre turde holde sig til dem, men Folket gjorde meget af dem; —

14. og der kom stedse flere til, som troe- de paa Herren, en Mængde baade af Mænd og Qvinder,

15. saa at de bare de Syge ud paa Ga- derne og lagde dem paa Senge og Løi- bænke, paa det at, naar Petrus kom, endog (blot) hans Skygge kunde overskygge No- gen af dem.

c. 19, 11. 12.

16. Men og fra de omliggende Stæder kom en Mængde til Jerusalem og bragte Syge og af urene Mander Plagede, hvilke alle bleve helbredede.

17. Men den Ypperstepræst opstod, og alle de, (som holdt) med ham, — nemlig Sad- ducæernes Sect — og de bleve fulde af Ridskærhed;

c. 4, 1.

18. og de lagde Haand paa Apostlerne og fastede dem i et offentlig Fængsel.

19. Men Herrens Engel oplod Fængslets Døre om Natten, og førte dem ud og sagde:

c. 12, 7.

20. Gaaer hen, og træder frem og taler i Templet for Folket alle dette Livets Ord.

21. Men der de havde hørt (dette), gif de aarle ind i Templet og lærte. Men der den Ypperstepræst kom, og de, (som holdt) med ham, sammenskabte de Raadet og alle Israels Børns Ældste, og sendte hen til Fængslet at føre dem frem.

22. Men der Tjenerne kom derhen, fandt de dem ikke i Fængslet; men de kom tilbage og forkyndte det og sagde:

23. Fængslet fandt vi tillukket med al Omhu, og Bogterne staaende udenfor Dørene; men der vi lode op, fandt vi Ingen inde.

24. Men der baade den Ypperstepræst og Templets Hovedsmand og de (andre) Ypperstepræster hørte disse Ord, bleve de tvivlraadige om dem, hvad der vilde blive af dette.

25. Men En kom frem, forkyndte dem og sagde: See, de Mænd, som I kastede i Fængsel, staae i Templet og lære Folket.

26. Da gif Hovedsmanden hen med Tjenerne og bragte dem, dog ikke med Magt; thi de frygtede for Folket, at de skulde blive stenede.

27. Men der de havde bragt dem frem, stillede de dem for Raadet; og den Ypperstepræst spurgte dem og sagde:

28. Bøde vi eder ikke alvorligen, at I ikke skulde lære i dette Navn? og see, I have fyldt Jerusalem med eders Lære og ville føre dette Menneskes Blod over os.

c. 4, 18. Matth. 27, 25.

29. Men Petrus og Apostlerne svarede og sagde: Man bør adlyde Gud mere end Menneskene.

c. 4, 19.

30. Bore Fædres Gud opreiste Jesum, hvilken I sloge ihjel, da I hængte ham paa et Træ.

c. 3, 15.

31. Denne haver Gud ophøiet til en Fyrste og Frelser ved sin høire Haand, for at give Israel Omvendelse og Syndernes Forladelse.

c. 2, 33. Phil. 2, 9. Ebr. 2, 9.

32. Og vi ere hans Vidner til disse Ting, ligesom og den Hellig-Aand, hvilken Gud haver givet dem, som ham lyde.

Euc. 24, 48. 306. 15, 27; 14, 17.

33. Men der de hørte det, skar det dem i Hjertet, og de beraadte sig paa at slaae dem ihjel.

34. Men der opstod en Phariseer i Raadet, ved Navn Gamaliel, en Lovlærer, som var høit agtet af alt Folket, og bød, at de skulde lade Apostlerne træde lidet ud.

c. 22, 3.

35. Og han sagde til dem: I israelitiske Mænd! tager eder selv vare med disse Mennesker, hvad I ville gjøre.

36. Thi før disse Dage opstod Theudas, som sagde sig selv at være Noget, og et Antal Mænd, henved fire hundrede, slog sig til ham; han er ihjelslagen, og alle de, som adløde ham, ere adspredte og blevene til Intet.

37. Efter denne opstod Judas, den Galilæer, i (Skatte-) Udskrivelsens Dage og bragte meget Folk til Afvalg med sig; han er og omkommen, og alle de, som adløde ham, bleve adspredte.

38. Og nu siger jeg eder: Holder eder fra disse Mennesker og lader dem fare; thi dersom dette Raad eller denne Gjærning er af Menneskene, bliver det forstyrret;

Matth. 15, 13.

39. men er det af Gud, kunne I ikke forstyrre det. Lader eder dog ikke befindes som de, der endog ville stride mod Gud.

c. 9, 5.

40. Da adløde de ham; og de fremskaldte Apostlerne og lode dem hudstrygge, og bøde dem ikke at tale i Jesu Navn, og de lode dem fare.

41. Saa gif de da glade fra Raadets Afshyn, fordi de havde været agtede værdige til at forhaanes for hans Navns Skyld.

Matth. 5, 10 fg. Phil. 1, 29. 1 Petr. 4, 13. Gal. 1, 24.

42. Og de lode ikke af at lære hver Dag i Templet og i Husene, og at forkynde Evangelium om Jesu Christo.

6. Capitel.

Amur over de Fattiges Forsømmelse; hyv Fattigforstandere udvælges, 1-6. Mange Præster troe, 7. Stephanus gjør flere Tegn; Sødene kunne ei imodstaae hans Aand, men føre falske Vidner imod ham, 8-15.

Men i de Dage, der Disciplene formeredes, begyndte de græskfødtæ Jøder at knurre imod Ebræerne, fordi deres Enter bleve tilsidefatte ved den daglige Uddeling.

c. 2, 45.

2. Men de Tolv kaldte Disciplenes hele Mængde sammen og sagde: Det sømmer sig ikke, at vi forlade Guds Ord for at tjene ved Bordene.

3. Udseer derfor, Brødre! blandt eder hyv Mænd, som have (godt) Vidnesbyrd og

ere fylvde af den Hellig-Aand og Viisdom, hvilke vi kunne besiftte til denne Forretning.

4. Men vi ville blive varagtige i Bøn og Ordets Tjeneste.

Rom. 12, 12. Eph. 6, 18.

5. Og denne Tale fandt Bifald hos den hele Mængde; og de udvalgte Stephanus, en Mand fuld af Tro og den Hellig-Aand, og Philippus, og Prochorus, og Nicanor, og Timon, og Parmenas, og Nicolaus, en Tilhænger af Zodernes Tro, fra Antiochia,

6. hvilke de fremstillede for Apostlerne; og disse bade og lagde deres Hænder paa dem.

c. 13, 3. 1 Tim. 4, 14.

7. Og Guds Ord havde Fremgang, og Disciplenes Tal formeredes meget i Jerusalem, og en stor Hob af Præsterne antog Troen.

8. Men Stephanus, fuld af Tro og Kraft, gjorde Undergjerninger og store Tegn iblandt Folket.

c. 2, 43; 5, 12.

9. Men Nogle af dem, som hørte til den Synagoge, der kaldes de Libertiners og Chrenæers og Alexandriners, og af dem, som vare fra Cilicia og Asia, opstode og tvistede med Stephanus.

10. Og de kunde ikke imodstaae den Viisdom og den Aand, af hvilken han talte.

Luc. 21, 15.

11. Da besifttede de hemmeligen Mænd, som sagde: Vi have hørt ham tale bespottelige Ord imod Moses og Gud.

12. Og de oprørte Folket og de Ældste og Skrifftloge, og de overfaldt ham og rebe ham med (sig), og førte ham for Raadet.

13. Og de fremstillede falske Vidner, som sagde: Dette Menneſte lader ikke af at tale bespottelige Ord mod dette hellige Sted og mod Voven:

Marc. 14, 55. 56.

14. thi vi have hørt ham sige, at Jesus, denne Nazaræer, skal forstyre dette Sted og forandre de Stikke, som Moses haver overantvordet os.

15. Og da alle de, som sadde i Raadet, stirrede paa ham, saae de hans Ansigt som en Engels Ansigt.

7. Capitel.

Stephanus opregner Guds Velgjerninger imod det jødiske Folk fra Abrahams indtil Salomons Tid, 1-50; dædler derpaa Zodernes vedholdende Gienstridighed, hvorefter han udstødes og stenes, 51-60.

Men den Upperstepræst sagde: Mon da dette haver sig saaledes?

2. Men han sagde: I Mænd, Brødre og Fædre, hører til! Herlighedens Gud aabenbarede sig for vor Fader Abraham, der han var i Mesopotamien, førend han tog Bolig i Charan;

3. og han sagde til ham: Gaf ud af dit Land og fra din Slægt, og kom til et Land, som jeg vil vise dig.

4. Da udgik han af de Chaldæers Land og tog Bolig i Charan; og der hans Fader var død, bød (Gud) ham flytte derfra til dette Land, som I nu boe i.

5. Og han gav ham Intet deraf til Sie, end ikke en Jodbred; og (dog) lovede han ham at give ham det til Besiddelse, og hans Afkom efter ham, enddog han intet Barn havde.

6. Men Gud sagde saaledes, at hans Afkom skulde boe som Udlændinge ubi et fremmed Land, og de skulde gjøre den til Trælle og handle ilde med den i fire hundrede Aar.

7. Og det Folk, under hvilket de skulde trælle, vil jeg dømme, sagde Gud; og derefter skulde de drage ud og tjene mig paa dette Sted.

8. Og han gav ham Smstjærelsens Pagt; og saa aflede han Isak og omstær ham den ottende Dag; og Isak (aflede) Jakob, og Jakob de tolv Patriarcher.

9. Og Patriarcherne bare Avind mod Joseph og folgte ham til Ægypten; og Gud var med ham.

10. Og han udfriede ham af alle hans Trængsler og gav ham Naade og Viisdom for Pharao, Kongen i Ægypten, som satte ham til en Fyrste over Ægypten og over sit hele Huis.

11. Men der kom Hungersnød over hele Ægyptens og Canaans Land, og en stor Trængsel; og vore Fædre fandt ikke Føde.

12. Men der Jakob hørte, at der var Korn i Ægypten, sendte han vore Fædre ud første Gang.

13. Og anden Gang blev Joseph gjenkjendt af sine Brødre, og Josephs Slægt blev Pharao bekendt.

14. Men Joseph sendte hen og lod kalde sin Fader Jakob og al sin Slægt til sig, sem og halvsiædsindstyre Siæle.

15. Men Jakob drog ned til Ægypten; og han døde, og vore Fædre.

16. Og de bleve førte hen til Sichem og lagte i den Grav, som Abraham kjøbte for Sølv af Amoriterne i Sichem.

17. Men der den Forjættelses Tid nærmede sig, som Gud havde tilsvoret Abraham, tog Folket til og formeredes i Ægypten,

18. indtil en anden Konge opstod, som ikke havde kjendt Joseph.

19. Han brugte Trædskhed mod vor Slægt og handlede ilde med vore Fædre, idet han lod deres smaae Børn kaste ud, at de ikke skulde formeres.

20. Paa den Tid blev Moses født og var deilig for Gud; han blev opfostreret i tre Maanedere i sin Faders Huus.

21. Men der han var udsat, tog Pharaos Datter ham op og opfostrede ham sig selv til en Søn.

22. Og Moses blev oplært i al Ægypternes Viisdom; men han var mægtig i Ord og Gjerninger.

23. Men der han blev fyrrethve Aar gammel, fik han ifinde at besøge sine Brødre, Israels Børn.

24. Og der han saae En lide Uret, beskærmede han ham og hevuede den, som blev ilde medhandlet, idet han slog Ægypteren ihjel.

25. Men han meente, at hans Brødre skulde forstaaet, at Gud gav dem Frelse ved hans Haand; men de forstode det ikke.

26. Men den anden Dag traf han Nogle, som trættedes, og formanede dem til Fred, sigende: I Mænd! I ere Brødre; hvi gjøre I hverandre Uret?

27. Men den, som gjorde sin Næste Uret, stødte ham fra sig og sagde: Hvo haver sat dig til en Overste og Dommer over os?

28. Mon du vil slaae mig ihjel, ligesom du igaar ihjelslog Ægypteren?

29. Men Moses flyede for denne Tales Skyld og blev en Udlandning i Midians Land, hvor han avlede to Sønner.

30. Og der fyrrethve Aar vare fuldkommede, aabenbaredes Herrens Engel for ham i Sinai Bjergs Orken, i en Tornebushs Ildslue.

31. Men der Moses det saae, forundrede han sig over det Syn; men der han gik hen for at betragte (det), skede Herrens Røst til ham:

32. Jeg er dine Fædres Gud, Abrahams Gud, og Isaks Gud, og Jakobs Gud. Da bærede Moses og turde ikke see derhen.

33. Men Herren sagde til ham: Vøs Skoene af dine Fødder; thi det Sted, som du staaer paa, er hellig Jord.

34. Jeg haver grant seet det Onde, mit Folk lider, som er i Ægypten, og hørt deres Suk, og er nedkommen for at udfrie dem; og kom nu hid, jeg vil sende dig til Ægypten.

35. Denne Moses, hvilken de fornegtede, sigende: Hvo haver sat dig til en Overste og Dommer? ham sendte Gud (til at være) en Overste og Befrier ved Engelenes Haand, som aabenbaredes for ham i Tornebushen.

36. Denne udførte dem, der han havde gjort Undergjerninger og Tegn i Ægypti Land og i det røde Hav og i Orkenen i fyrrethve Aar.

37. Denne er den Moses, som sagde til Israels Børn: Herren eders Gud skal af eders Brødre opreise eder en Prophet som mig; ham skulde I høre.

38. Denne er den, som i Menigheden udi Orkenen stod mellem Engelen, som talede til ham paa Sinai Bjerg, og vore Fædre, den, som annammede de levende Ord, for at give os (dem);

39. hvem eders Fædre ikke vilde adlyde, men stødte ham fra sig og vendte i deres Hjærter tilbage til Ægypten, sigende til Aron:

40. Gjør os Guder, som kunne gaae foran os; thi vi vide ikke, hvad der er vedetfaret denne Moses, som udførte os af Ægypti Land.

41. Og de gjorde en Kalb i de samme Dage, og fremførte Offer for Afguden, og vare lystige over deres Hænders Gjærninger.

42. Men Gud vendte sig (fra dem) og gav dem hen at tjene Himmelsens Hær, saasom skrevet er i Propheternes Bog: Mon I, Israels Huus! have offret mig Slagtoffere og (andre) Offere i fyrrethve Aar i Orkenen?

Amos 5, 25. 26.

43. Og I bare Molochs Telt og Remphans, eders Guds Stjerne, de Billeder, som I have gjort for at tilbede dem; og jeg vil forflytte eder bort paa hiin Side Babylon.

44. Vidnesbyrdets Tabernakel var iblandt vore Fædre i Orkenen, ligesom han, der talede til Moses, havde befalet at gjøre det efter den Figuelse, som han havde seet.

Ebr. 8, 5.

45. Dette annammede vore Fædre, og indførte det med Josva i Landet, som Hædningerne havde inde, hvilke Gud uddrev

fra vore Fædres Afshyn, indtil Davids Dage,

46. som fandt Naade for Gud og begjærede at udsee et Tabernakel for Jakobs Gud.

47. Men Salomon byggede ham et Huus.

48. Og den Høieste boer ikke i Temppler, byggede med Hænder, som Propheten siger:

c. 17, 24. Es. 66, 1. 2.

49. Himmelen er mig en Throne, men Jorden mine Fødders Skammel; hvad Huus vilde I bygge mig? siger Herren, eller hvilket er min Hviles Sted?

50. Haver ikke min Haand gjort alt dette?

51. I haarde Halse og uomstaarne paa Hjerte og Øren! I imodstaae altid den Hellig-Aand; som eders Fædre, saa og I.

52. Hvilken af Propheterne forfulgte ikke eders Fædre? og de ihjelsloge dem, som forud forkyndte den Retfærdiges Tilkomme, hvis Forrædere og Mordere I nu ere blevene,

53. I, som annammede Loven under Engles Besørgelse og have ikke holdt den.

Gal. 3, 19.

54. Men der de hørte dette, skar det dem i deres Hjerter, og de bede Tænderne sammen imod ham.

c. 5, 23.

55. Men der han var fuld af den Hellig-Aand, skuede han op mod Himmelen og saae Guds Herlighed, og Jesum staaende hos Guds høire Haand;

56. og han sagde: See, jeg seer Himlene aabne og Menneffens Søn staaende hos Guds høire Haand.

Rom. 8, 34. Ebr. 12, 2.

57. Men de raabte med høi Røst og holdt for deres Øren, og stormede samdrægtigen ind paa ham.

58. Og de stødte ham ud udenfor Staden og stenede ham; og Vidnerne lagde deres Klæder af ved en ung Mands Fødder, som hedte Saulus.

c. 22, 20.

59. Og de stenede Stephanus, som bad og sagde: Herre Jesu, annam min Aand!

Luc. 23, 46.

60. Men han faldt paa Knæ og raabte med høi Røst: Herre, tilregn dem ikke denne Synd! og som han dette sagde, sov han hen.

Matth. 5, 41. Luc. 23, 31.

8. Capitel.

Saulus forfølger Menigheden, 1-4. Philippus omvender Samaritanerne, 5-13. Apostlerne lægge Hænder paa dem, de saae den Hellig-Aand; Simon vil fiske Mænds Gaver og irettesættes derfor, 14-25. Philippus omvender og døber Kammerjenden, 26-40.

Men ogsaa Saulus havde Velbehag i hans Mord. Men paa den Dag begyndtes en stor Forsølgelse over Menigheden i Jerusalem; og de adspredtes alle over Judæas og Samarias Egne, undtagen Apostlerne.

c. 7, 58; 22, 20.

2. Men gudfrygtige Mænd udbare Stephanus og holdt stor Ålæge over ham.

Matth. 14, 12.

3. Men Saulus foer frem med Bold mod Menigheden, og gif ind i Husene og fremdrog baade Mænd og Qvinder, og overantvordede dem i Fængsel.

c. 22, 4; 26, 16. 11.

4. De Adspredte gif imidlertid omkring og forkyndte Evangeliets Lære.

c. 11, 19.

5. Men Philippus kom ned til den Stad Samaria og prædikede Christum for dem.

c. 6, 5.

6. Og Folket gav samdrægtigen Ågt paa det, som sagdes af Philippus, idet de hørte og saae de Tegn, som han gjorde.

7. Thi af Mange, som havde urene Aander, fore disse ud, raabende med høi Røst; men mange Værkbrudne og Halte bleve helbrede.

Marc. 16, 17.

8. Og der blev en stor Glæde i denne Stad.

Joh. 4, 39 fg.

9. Men en Mand, ved Navn Simon, havde før drevet Trolddom i Staden og forvildet det samaritaniske Folk, og sagt sig selv at være stor.

10. Til ham holdt Alle sig, baade Smaae og Store, og sagde: Denne er den Guds Kraft, den store.

11. Men de holdt sig til ham, fordi han havde en lang Tid forvildet dem med Trolddomskunster.

12. Men der de troede Philippus, som forkyndte Evangelium om det, som hører til Guds Rige og Jesu Christi Navn, bleve de døbte, baade Mænd og Qvinder.

13. Men Simon troede og selv, og der han var døbt, blev han stadig hos Philippus; og da han saae de Tegn og store, kraftige Gjerninger, som stede, forundrede han sig storligen.

14. Men der Apostlerne i Jerusalem horte, at Samaria havde annammet Guds Ord, udsendte de Petrus og Johannes til dem;

15. hvilke, der de vare komne ned, bade for dem, at de maatte saae den Hellig-Aand.

c. 2, 38.

16. — Thi den var ikke endnu falden

paa Nogen af dem; men de vare alene døbt i den Herres Jesu Navn. — c. 19, 2.

17. Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Hellig-Aand. c. 6, 6; 13, 3.

18. Men der Simon saae, at den Hellig-Aand blev givet ved Apostlernes Haands-paalæggelse, bragte han dem Penge, sigende:

19. Giver og mig denne Magt, at hvem jeg lægger Hænderne paa, han maa faae den Hellig-Aand.

20. Men Petrus sagde til ham: Dine Penge være forbandede tilsligemed dig, fordi du mener at kunne erhverve den Guds Gave for Penge. Matth. 10, 8.

21. Du haver ikke Deel eller Lod i denne Lære; thi dit Hjerte er ikke ret for Gud.

22. Omvend dig derfor fra denne din Ondskab og bed Gud, om maaskee dit Hjertes Tanter maatte forlades dig.

23. Thi jeg seer, at du er betagen af en bitter Galde og besnæret af Uretfærdighed.

24. Men Simon svarede og sagde: Veder I for mig til Herren, at Intet af det, som I have sagt, skal komme over mig.

25. Men der de havde vidnet og talet Herrens Ord, vendte de tilbage til Jerusalem og prædicatede Evangelium i mange af de Samaritaners Byer.

26. Men Herrens Engel talte til Philippus og sagde: Staa op og gaa mod Sonden paa den Wei, som gaar ned fra Jerusalem til Gaza; den er øde.

27. Og han stod op og gik hen; og see, der var en Ethioper, en Kammerjænder, en mægtig Mand hos Candace, Ethiopernes Dronning, som var sat over al hendes Skat; han var kommen til Jerusalem for at tilbede;

28. og han drog hjem, og sad paa sin Vogn og læste Propheten Esaias.

29. Men Anden sagde til Philippus: Gaa frem og hold dig til denne Vogn.

30. Men Philippus løb til og hørte, at han læste Propheten Esaias, og han sagde: Forstaaer du vel det, som du læser?

31. Men han sagde: Hvorledes skulde jeg kunne (det), uden at Nogen veileder mig? og han bad Philippus stige op og sidde hos sig.

32. Men det Stykke af Skriften, som han læste, var dette: Han blev ført som et Faar til at slagtes, og som et Lam er stumt mod den, der klipper det, saaledes oplader han ikke sin Mund. Ef. 53, 7. 8.

33. I hans Fjendenskab blev hans Dom fuldendt; men hvo skal kunne berette hans Livstid, efterdi hans Liv er borttaget fra Jorden?

34. Men Kammerjænderen spurgte Philippus og sagde: Jeg beder dig, (sig mig,) om hvem taler Propheten dette? om sig selv eller om en Anden?

35. Men Philippus oplob sin Mund, og begyndende fra dette Skriftsted, forkyndte han ham Evangelium om Jesu.

36. Men som de drog frem ad Wei'en, kom de til noget Vand, og Kammerjænderen sagde: See, der er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt?

37. Men Philippus sagde: Der som du troer af ganske Hjerte, maa det skee. Men han svarede og sagde: Jeg troer, at Jesus Kristus er Guds Søn. Matth. 16, 16.

38. Og han bød Vognen holde; og de nedstege begge i Vandet, baade Philippus og Kammerjænderen, og han døbte ham.

39. Men der de opstege af Vandet, bortruffede Herrens Aand Philippus, og Kammerjænderen saae ham ikke mere; thi han drog glad sin Wei.

40. Men Philippus blev funden i Asdod, og han vandrede der igjennem og prædicatede Evangelium i alle Stæder, indtil han kom til Cæsarea. c. 10, 1.

9. Capitel.

Saulus omvendes og døbes berefter af Ananias, 1-19. Han prædiker, forfølges, flyr, kommer til Jerusalem, maa atter flye; Menigheden har Fred, 20-31. Peder helbreder Eneas, 32-35; opvækker Tabitha, 36-43.

Men Saulus fjuksede endnu med Trudsel og Mord mod Herrens Disciple, og gik til den Ypperstepræst

c. 26, 9 fg. Gal. 1, 13 fg. 1 Tim. 1, 13.

2. og begjærede Breve af ham til Damascus til Synagogerne, paa det at, dersom han fandt Nogle, som vare af denne Tro, Mænd eller Qvinder, han da kunde føre dem bundne til Jerusalem. c. 22, 5 fg.

3. Men idet han reiste, kom han nær til Damascus; og pludseligen omstjænnede et Lys fra Himmelen ham. 1 Cor. 15, 9.

4. Og han faldt til Jorden og hørte en Røst, som sagde til ham: Saul! Saul! hvi forfølger du mig? Luc. 10, 16.

5. Men han sagde: Hvo er du, Herre? Men Herren sagde: Jeg er Jesus, den du forfølger; det vil blive dig haardt at stampe imod Braadden. c. 5, 39.

6. Og han sagde bærende og forfærdet: Herre! hvad vil du, at jeg skal gjøre? Og Herren sagde til ham: Staa op og gik ind i Staden, og det skal siges dig, hvad dig bør at gjøre.

7. Men de Mænd, som vandrede med ham, stode forfærdede, da de vel hørte Røsten, men saae Ingen.

8. Men Saulus rejste sig op fra Jorden; men der han oplod sine Dine, saae han Ingen; men de ledte ham ved Haanden og førte ham ind i Damascus.

9. Og han saae ikke i tre Dage, og han aad ikke, ei heller drak han.

10. Men der var en Discipel i Damascus, ved Navn Ananias, og Herren sagde til ham i et Syn: Ananias! men han sagde: See, her er jeg, Herre!

11. Men Herren sagde til ham: Staa op og gaa hen i den Gade, som kaldes den Rige, og spørg i Jude Huus efter En, ved Navn Saulus, fra Tarsus; thi see, han beder;

12. og han haver seet i et Syn en Mand, ved Navn Ananias, komme ind og lægge Haanden paa ham, at han skulde saae sit Syn igjen.

13. Men Ananias svarede: Herre! jeg haver hørt af Mange om denne Mand, hvor meget Ondt han haver gjort dine Hellige i Jerusalem;

14. og han haver her Magt af de Ypperstepræster at binde alle dem, som paakalbede dit Navn.

15. Men Herren sagde til ham: Gik hen; thi denne er mig et udvalgt Redskab til at bære mit Navn frem for Hedninger og Konger og Israels Børn;

16. thi jeg vil vise ham, hvormeg det bør ham at lide for mit Navns Skyld.

2 Cor. 11, 23 fg.

17. Men Ananias gik hen og kom ind i Husket, og lagde Hænderne paa ham og sagde: Saul, Broder! Herren, Jesus, der aabenbarede sig for dig paa Veien, ad hvilken du kom, haver udsendt mig, at du skal saae dit Syn igjen og fyldest med den Hellig-Mand.

18. Og strax faldt fra hans Dine lige som Stjæl, og han fik i det samme sit Syn igjen, og stod op og blev døbt;

19. og han fik Mad og blev styrket. Men Saulus blev nogle Dage hos Disciple, som vare i Damascus.

20. Og strax prædikede han Christum i Synagogerne, at han er den Guds Son.

21. Men Alle, som det hørte, forbausedes og sagde: Er det ikke den, som i Jerusalem forfulgte dem, som paakalbede dette Navn, og var kommen hid, for at føre dem bundne til de Ypperstepræster?

22. Men Saulus styrkedes end mere og igjendrev Bøderne, som boede i Damascus, og beviste, at de kne Christum.

23. Men mange Dage derefter holdt Bøderne Raad om at slaa ham ihjel.

2 Cor. 11, 32. 33.

24. Men Saulus fik deres Anslag at vide. Og de bevogtede Portene baade Dag og Nat, at de kunde ihjelslaae ham.

25. Men Disciple, tog de ham om Natten og bragte ham over Muren, idet de hidse ham ned i en Kurb.

26. Men der Saulus kom til Jerusalem, forsøgte han at holde sig nær til Disciple; og de frygtede alle for ham og troede ikke, at han var en Discipel. Gal. 1, 18.

27. Men Barnabas tog ham til sig og førte ham til Apostlerne; og han fortalte dem, hvorledes han havde seet Herren paa Veien, og at han havde talet til ham, og hvorledes han i Damascus havde lært frimodigen i Jesu Navn.

28. Og han gik ind og gik ud med dem i Jerusalem,

29. og lærte frimodigen i den Herres Jesu Navn; og han talte og trøstede med de grækskjødte Bøder; men de toge sig for at slaa ham ihjel.

30. Men da Brødrene fik det at vide, førte de ham til Cæsarea og sendte ham derfra til Tarsus. c. 11, 25.

31. Saa havde da Menighederne Fred over hele Judæa og Galilæa og Samaria, og opbyggedes og gik frem i Herrens Frygt og i den Hellig-Mands Trøst, og bleve formerede.

32. Men det skede, der Petrus drog alle vegne omkring, at han kom ogsaa til de Hellige, som boede i Lydda.

33. Men der fandt han en Mand, ved Navn Eneas, som havde ligget otte Aar tilfængs og var værkbruden.

34. Og Petrus sagde til ham: Eneas, Jesus Kristus helbreder dig; staa op, ved selv under dig; og han stod strax op.

Matth. 9, 6.

35. Og Alle, som boede i Lydda og Saron, saae ham og omvendte sig til Herren.

36. Men der var en Discipelsinde i Joppe, ved Navn Tabitha, — hvilket udlagt

bethder Dorcas — hun var rig paa gode Gjerninger og Almisser, som hun gav.

c. 10, 2.

37. Men det begav sig i de samme Dage, at hun blev syg og døde; da toede de hende og lagde hende paa Salen.

38. Men efterdi Lybba var nær ved Zoppe, udsendte Disciplene, der de hørte, at Petrus var der, to Mænd til ham og bade ham, at han ikke vilde tøve med at komme over til dem.

39. Men Petrus stod op og gik med dem; og der han kom derhen, førte de ham op paa Salen; og alle Enferne stode omkring ham, græd og viste ham de Kjortler og Klæder, som samme Dorcas gjorde den Stund, hun var hos dem.

40. Men Petrus viste Alle ud, faldt paa Kne og bad; og han vendte sig til Legemet og sagde: Tabitha, staa op! Men hun op-
lod sine Dine, og der hun saae Petrus, satte hun sig op.

41. Men han gav hende Haanden og reiste hende op; og han kaldte ad de Hellige og Enferne, og fremstillede hende levende.

42. Men det blev bitterligt over hele Zoppe, og Mange troede paa Herren.

43. Og det skede, at han blev mange Dage i Zoppe hos en vis Simon, en Garver.

c. 10, 6.

10. Capitel.

Den gudsfrygtige Cornelius seer en Engel i et Syn, sender Bud til Petrus, 1-8. Petri Hentykkelse; han gaaer ned til Cæsarea, 9-24; hans Tale og Prædiken for Cornelius og andre Høyringer om Christo; de saae den Hellig Aand og døbes siden, 25-48.

Men der var en Mand i Cæsarea, ved Navn Cornelius, en Høvedsmand af den Rode, som kaldtes den italienske;

2. han var from og frygtede Gud med sit ganste Huus, og gav Folket mange Almisser og bad altid til Gud.

v. 22.

3. Han saae klarligen i et Syn, ved den niende Time paa Dagen, en Guds Engel, som kom ind til ham og sagde til ham: Cornelius!

4. Men han saae stift paa ham, og blev forfærdet og sagde: Hvad er det, Herre? Han sagde til ham: Dine Bønner og dine Almisser ere stegne op til Ihufommelse for Gud.

5. Og send nu Mogle til Zoppe og lad hente Simon, som kaldes med Tilnavn Petrus.

6. Han er til Herberge hos en vis Simon, en Garver, hvis Huus er ved Havet; han skal sige dig, hvad dig bør at gjøre.

7. Men der Engelen, som talede til Cornelius, var bortgangen, kaldte han to af sine Huusvende og en gudsfrygtig Stridsmand af dem, som vare ideligen om ham,

8. og han fortalte dem det altsammen og udsendte dem til Zoppe.

9. Men den anden Dag, der disse reiste paa Veien og kom nær til Staden, steg Petrus op paa Huset for at bede, ved den sjette Time.

10. Men han blev meget hungrig og vilde have Noget at spise. Men imedens de lavede (det) til, overfaldt ham en Hentykkelse;

11. og han saae Himmelen aabnet og Noget fare ned til sig, som en stor linned Dug, der var bundet ved de fire Hjørner og nedlodes paa Jorden,

Luc. 13, 29.

12. i hvilket vare allehaande Jordens firefødde Dyr, baade vilde Dyr og krybdyr, og Himmelsens Fugle.

13. Og en Røst fæde til ham: Staa op, Petrus, slag to æd!

14. Men Petrus sagde: Ingenlunde, Herre! thi jeg haver aldrig ædet noget Vanhelligt eller Urent.

15. Og Røsten sagde atter anden Gang til ham: Hvad Gud haver renset, holde du ikke for urent!

Matth. 15, 11. Rom. 14, 14. 17. 1 Tim. 4, 4. Tit. 1, 15.

16. Men dette skede tre Gange; og Dagen blev optagen igjen til Himmelen.

17. Men der Petrus tvivlede ved sig selv om, hvad det Syn skulde være, som han havde seet, see, da stode de Mænd for Døren, som vare udsendte af Cornelius og havde opspurgt Simons Huus;

18. og de raabte og spurgte, om Simon, som kaldes med Tilnavn Petrus, var der til Herberge.

19. Men idet Petrus grublede over Synet, sagde Aanden til ham: See, tre Mænd lede efter dig;

20. men staa op, stig ned og drag med dem, uden at tvivle; thi jeg haver udsendt dem.

21. Men Petrus sig ned til Mændene, som vare sendte til ham fra Cornelius, og sagde: See, jeg er den, som I lede efter; hvad er Marsagen, hvorfor I ere her?

22. Men de sagde: Cornelius, en Høvedsmænd, en retfærdig Mand og som frygter Gud, som haver godt Vidnesbyrd af alt Jødernes Folk, haver faaet guddommelig Befaling ved en hellig Engel, at han skulde lade dig hente til sit Huus og høre dine Ord.

v. 2. Luc. 7, 4. 5.

23. Da kaldte han dem ind og gav dem Herberge; men den anden Dag drog Petrus ud med dem, og nogle af Brødrene fra Zoppe gik med ham.

24. Og den følgende Dag kom de til Cæsarea. Men Cornelius ventede paa dem og havde sammenkaldt sine Paarørende og nærmeste Venner.

25. Men som det skede, at Petrus gik ind, mødte Cornelius ham, og kaldt ned for hans Fodder og tilbad.

26. Men Petrus reiste ham op og sagde: Staa op; jeg er og selv et Menneſte.

Act. 19, 10; 22, 8. 9.

27. Og der han havde talt med ham, gik han ind og fandt Mange, som vare komne tilſammen.

28. Og han sagde til dem: I vide, hvor utilbørligt det er for en jødisk Mand, at omgaaes med eller komme til En, som er af et fremmed Folk; men Gud viſte mig, ikke at kalde noget Menneſte vanhelligt og ureent.

v. 15. Joh. 4, 9. Ap. G. 11, 3.

29. Derfor kom jeg og uden Modſigelse, der jeg blev hentet; jeg spørger eder derfor, hvorfor I hentede mig.

30. Og Cornelius sagde: For fire Dage ſiden faſtede jeg indtil denne Time, og ved den niende Time bad jeg i mit Huus; og ſec, en Mand ſtod for mig i et ſkinnende Klædebon;

31. og han sagde: Cornelius! din Bøn er bønhørt, og dine Almøſer ere ihukommede for Gud.

v. 4. Luc. 1, 13.

32. Send derfor til Zoppe og lad kalde til dig Simon, ſom kaldes med Tilnavn Petrus; han er til Herberge i Garveren Simons Huus ved Havet; han ſkal tale til dig, naar han kommer.

33. Derfor ſendte jeg ſtrax til dig; og du gjorde vel, at du kom. Nu ere vi derfor alle tilſtede for Guds Naſyn, for at høre alt det, ſom dig er befalet af Gud.

34. Men Petrus oplod Munden og ſagde: Jeg befinder i Sandhed, at Gud anſeer ikke Perſoner;

Rom. 2, 11. Gal. 2, 6. 1 Petr. 1, 17.

35. men hvo iblandt alle Folk, ſom han

frygter og gjør Retſædighed, er ham behagelig.

36. Hvad det Ord angaaer, ſom han udsendte til Iſraels Børn, der han i Evangeliet lod forkynde Fred ved Jeſum Chriſtum, — han er Alles Herre —

Joh. 16, 33. Rom. 5, 1. Col. 1, 20. 1 Cor. 8, 6.

37. da vide I, hvad der er ſteet over al Judæa, hvilket begyndte fra Galilæa, eſter den Daab, ſom Johannes prædikede;

Matth. 4, 12 ſg.

38. angaaende Jeſum af Nazareth, hvorledes Gud ſalvede ham med den Hellig-Mand og Kraft; han, ſom drog omkring og gjorde vel og helbredede Alle, ſom vare overvældede af Djævelen, thi Gud var med ham;

Luc. 4, 18. Joh. 3, 2.

39. og vi ere Vidner til alt det, ſom han haver gjort baade i Jødernes Land og i Jeruſalem, (han,) hvilken de ſloge ihjel, idet de hængte ham paa et Træ,

Joh. 15, 27. Ap. G. 5, 32.

40. ham opreiste Gud den tredie Dag og lod ham aabenbares,

c. 2, 24.

41. ikke for alt Folket, men for de Vidner, ſom forud vare udvalgte af Gud, for os nemlig, vi ſom aade og drak med ham, eſterat han var opſtanden fra de Døde.

Joh. 15, 27; 20, 19. 28.

1 Cor. 15, 5 ſg. Luc. 24, 30. Joh. 21, 13.

42. Og han haver budet os at prædike for Folket og at vidne, at han er den af Gud beſtemte Levendes og Dødes Dommer.

43. Denne give alle Propheterne det Vidnesbyrd, at hver den, ſom troer paa ham, ſkal faae Syndernes Forladelse ved hans Navn.

1 Joh. 2, 12.

44. Der Petrus endnu talde diſſe Ord, ſaldt den Hellig-Mand paa alle dem, ſom hørte Ordet.

c. 4, 31; 8, 17.

45. Og de af Omſtjærleſen, ſom troede, ſaa Mange, ſom vare komne med Petrus, bleve meget forſærdede over, at den Hellig-Mands Gave blev og udøſt over Hedningerne;

c. 15, 8.

46. thi de hørte dem tale med (fremmede) Tungemaal og helligen priſe Gud.

47. Da ſvarede Petrus: Mon Nogen kan formene Vandet, at diſſe ikke ſkulde døbes, ſom have annammet den Hellig-Mand, lige ſom og vi?

48. Og han beſoel, at de ſkulde døbes i Herrens Navn. Da bade de ham at blive der nogle Dage.

Joh. 4, 40.

11. Capitel.

Petrus forsvarede det, at han var gaaet ind til Hædningerne, 1-18. De adspredte Disciple prædike her og der; i Antiochia omvendes Mange, Barnabas sendes til dem og styrker dem, 19-24. Barnabas henter Saulus til Antiochia; Agabus forkynder en Dyrtd; der sendes Almisje til de Christne i Judæa, 25-30.

Men Apostlerne og Brødrene, som vare i Judæa, hørte, at ogsaa Hædningerne havde annammet Guds Ord.

2. Og der Petrus kom op til Jerusalem, tviste de, som vare af Smstjærelsen, med ham og sagde: c. 10, 45.

3. Du gik ind til Mænd, som have Forhud, og aad med dem. c. 10, 28.

4. Men Petrus begyndte og forklarede dem det i Sammenhæng, og sagde:

5. Jeg var i Staden Foppe og bad; og jeg saae i Hensykkelse et Syn nemlig Noget, som kom ned, ligesom en stor linned Dug, som nedlodtes fra Himmelen ved dens fire Hjørner, og det kom hen til mig. c. 9, 43; 10, 8 fg.

6. Der jeg stirrede paa det, blev jeg vaer og saae Jordens fireføddede Dyr, baade vilde Dyr og krybende Dyr og Himmelens Fugle.

7. Men jeg hørte en Røst, som sagde til mig: Staa op, Petrus, slag og æd!

8. Men jeg sagde: Ingenlunde, Herre! thi aldrig kom noget Vanhelligt eller Ureent i min Mund.

9. Men Røsten svarede mig anden Gang af Himmelen: Hvad Gud haver renset, holde du ikke for Ureent.

10. Men dette skede tre Gange; og det blev altsammen igjen draget op til Himmelen.

11. Og see, i det samme stode tre Mænd for Huset, i hvilket jeg var, som vare udsendte fra Cæsarea til mig.

12. Men Manden sagde til mig, at jeg skulde gaa med dem og ikke tvivle; men og disse sex Brødre drog med mig, og vi gik ind i Mandens Hus. c. 10, 23.

13. Og han kundgjorde os, hvorledes han havde seet en Engel staaende i sit Hus, der sagde til ham: Send Mænd til Foppe og lad hente Simon, som kaldes med Tilnavn Petrus;

14. han skal tale Ord til dig, ved hvilke du og dit ganste Hus skal frelses.

15. Men idet jeg begyndte at tale, faldt den Hellig-Mand paa dem, ligesom og paa os i Begyndelsen. c. 2, 4.

16. Men jeg kom Herrens Ord ihu, der han sagde: Johannes døbte vel med Vand, men I skulde døbes med den Hellig-Mand. c. 1, 5. Matth. 3, 11.

17. Dersom Gud da haver givet dem ligesaadan Gave, som og os, der de troede paa den Herre Jesus Kristus, hvo var da jeg, at jeg skulde kunne hindre Gud?

18. Men der de hørte dette, bleve de rolige, og lovede Gud og sagde: Saa haver Gud og givet Hædningerne Omvendelse til Livet.

19. De da, som vare adspredte formedelfst den Trængsel, som opkom over Stephanus, gik omkring indtil Phoenicien og Cypern og Antiochia, og talede Ordet til Ingen, uden til Jøderne alene. c. 8, 1.

20. Men iblandt dem var nogle Mænd fra Cypern og Cyrene, som kom til Antiochia og talede til de Græske, og forkyndte Evangeliet om den Herre Jesus.

21. Og Herrens Haand var med dem, og et stort Antal troede og omvendte sig til Herren. c. 4, 4; 5, 14; 9, 42.

22. Men Taler om dem kom Menigheden i Jerusalem for Øren, og de udsendte Barnabas, at han skulde drage til Antiochia.

23. Denne, der han var kommen derhen og saae Guds Naade, glædede sig og formanede Alle, at de med Hjertets Forsæt skulde blive ved Herren; c. 13, 43.

24. thi han var en god Mand og fuld af den Hellig-Mand og Tro. Og meget Folk blev ført til Herren. c. 6, 5.

25. Men Barnabas drog ud til Tarsus for at opsoge Saulus; og der han fandt ham, førte han ham til Antiochia. Gal. 2, 11.

26. Men det skede, at de et heelt Aar bleve samlede i Menigheden og lærte meget Folk, og at Disciplene i Antiochia først bleve kaldte Christne.

27. Men i de samme Dage kom Propheet ned fra Jerusalem til Antiochia.

28. Men en af dem ved Navn Agabus, stod op og tilskjendegav ved Manden, at der skulde komme en stor Hunger over Jøderne, hvilken og kom under Keiser Claudius. c. 21, 10.

29. Men Disciplene besluttede at sende Noget, Enhver efter hvad han formaade, til Hjælp for Brødrene, som boede i Judæa; Rom. 15, 25 fg. 1 Cor. 16, 1. 2 Cor. 8, 4. Gal. 2, 10.

30. hvilket de ogsaa gjorde, og skikkede det til de Ældste ved Barnabæ og Sauli Haand. c. 12, 25.

12. Capitel.

Herodes Isaber Jakob dræbe og Petrus sætte i Fængsel, hvorfra denne frelses ved en Engel, 1-17. Herodis Gjerninger, Stoltbed og Død, 18-23. Guds Ords Fremgang; Barnabas og Saulus rejse og tage Johannes Marcus med sig, 24-25.

Men ved den samme Tid lagde Kong Herodes Haand paa Nogle af Menigheden for at mishandle dem.

2. Men han lod Jakob, Johannis Broder, henrette med Sværd.

3. Og der han saae, at det behagede Jøderne, blev han ved, og lod ogsaa Petrus gribe; — men det var de usyrede Brøds Dage. —

4. Der han havde grebet ham, satte han ham i Fængsel og overantvorbodede ham til fire Vagtskifter, hver paa fire Mand, for at bevogte ham, da han efter Paasfen vilde føre ham frem for Folket.

5. Saa blev da Petrus bevogtet i Fængslet; men der skede af Menigheden ivrig Bøn til Gud for ham.

6. Men der Herodes vilde føre ham frem, sov Petrus i den samme Nat imellem to Stridsmænd, bunden med to Lænker; og Vogterne for Døren toge vare paa Fængslet.

7. Og see, Herrens Engel stod over ham, og et Lys skinnede i Fængslet; men han slog Petrus paa Siden, og vakte ham op og sagde: Staa hastig op! og Lænkerne faldt ham af Hænderne. c. 5, 19. Enc. 2, 9.

8. Og Engelen sagde til ham: Bind op om dig og bind dine Saaler paa; men han gjorde saaledes. Og han sagde til ham: Kast din Kappe om dig og følg mig.

Marc. 6, 9.

9. Og han gik ud og fulgte ham, og vidste ikke, at det, som skede ved Engelen, var virkelig, men meente, at han saae et Syn.

10. Men de gik igjennem den første og anden Vagt og kom til den Zernport, ad hvilken man gaaer til Staden; denne lodes op af sig selv for dem, og de kom ud og gik een Gade frem; og strax skiltes Engelen fra ham. c. 16, 26.

11. Og der Petrus kom til sig selv, sagde han: Nu veed jeg i Sandhed, at Herren udsendte sin Engel og udfriede mig fra Herodis Haand og fra alt det jødiske Folks Forventelse.

12. Og som han besindede sig, kom han for Mariæ Huus, en Moder til den Johannes, som kaldtes med Tilnavn Mar-

cus, hvor Mange vare forsamlede og bade.

c. 15, 37. Col. 4, 10.

13. Men da Petrus bankede paa Forstuens Dør, kom en Pige, ved Navn Rhode, frem for at høre efter.

14. Og da hun kjendte Petri Røst, aabnede hun af Glæde ikke Forstuen, men løb ind og forkyndte dem, at Petrus stod for Forstuen.

15. Da sagde de til hende: Du raser. Men hun stod fast derpaa, at det var saaledes. Men de sagde: Det er hans Engel.

16. Men Petrus blev ved at banke paa; og der de lode op, saae de ham og bleve saare forfærdede.

17. Da vinkede han ad dem med Haanden, at de skulde tie, og han fortalte dem, hvorledes Herren havde ført ham ud af Fængslet. Men han sagde: Forkynder Jakob og Brødrene dette. Og han gik ud og drog til et andet Sted.

18. Men der det blev Dag, var der ikke Liden Forvirring iblandt Stridsmændene, (over) hvor Petrus var bleven af.

19. Men der Herodes lod ham søge og fandt ham ikke, forhørte han Vogterne og befoel, at de skulde bortføres (for at straffes); og han drog ned fra Judæa til Cæsarea og opholdt sig der.

20. Men Herodes havde ifinde at føre Krig mod de Tyrer og Sidonier; men de kom sandrægtigen til ham og fik Blaustus, som var Kongens Kammertjener, paa sin Side og bade om Fred, fordi deres Land sit Levnetsmidler fra Kongens.

21. Men paa en bestemt Dag iførte Herodes sig et kongeligt Klædebon, og satte sig paa Thronen og holdt en Tale til dem.

22. Men Folket raabte til ham: Det er Guds Røst og ikke et Mennekes.

23. Men strax slog Herrens Engel ham, fordi han ikke gav Gud Æren; og han blev fortæret af Orme og opgav Nanden.

24. Men Guds Ord havde Fremgang og udbredtes. c. 6, 7; 19, 20.

25. Men Barnabas og Saulus kom tilbage fra Jerusalem, efterat de havde fuldført deres Grinde; og de havde ogsaa taget Johannes med sig, som kaldtes med Tilnavn Marcus. c. 11, 29. 30; 15, 37.

13. Capitel.

Den Hellig-Mand kaldes Barnabas og Saulus til at prædike for Hebningerne, 1-3. De prædike i Salamis og Paphus, hvor Sergius Paulus omvendes og Estimas straffes, 4-12.

Johannes Marcus forlader dem, Paulus prædiker i Antiochia i Pisidien om Christo, 13-43. Zoderne forbitres, Apostlerne gaar til Iconium, 44-52.

Men der vare nogle Propheter og Lærere i Antiochia i den der værende Menighed, nemlig Barnabas og Simeon, som kaldes Nigir, og Lucius, den Cyrenæer, og Manaen, som var opfødt med Herodes, den Fjerdingssyrer, og Saulus.

c. 11, 27; 15, 32.

2. Men der de holdt Gudstjeneste og fastede, sagde den Hellig-Mand: Udtager mig dog Barnabas og Saulus til den Gjærning, til hvilken jeg haver kaldet dem.

Rom. 1, 1. Gal. 1, 15; 2, 9. 1 Tim. 2, 7.

3. Da fastede de og bade, og lagde Hænderne paa dem og lode dem gaar.

c. 14, 23; 6, 6; 8, 17.

4. Disse, der de vare udsendte af den Hellig-Mand, drog da ned til Seleucia og seilede derfra til Cypern.

5. Og der de vare i Salamis, forkyndte de Guds Ord i Jødernes Synagoger; men de havde ogsaa Johannes med for at gaar dem tilhaande.

c. 12, 12, 25.

6. Og der de vare dragne gennem hele Den indtil Paphus, fandt de en Troldskarl, en falsk Prophet, en Bøde, hvis Navn var Barjesus,

7. som var hos Landshøvdingen Sergius Paulus, en forstandig Mand; denne kaldte Barnabas og Saulus til sig og begjærede at høre Guds Ord.

8. Men Elimas, (det er) Troldskarlen, — thi saa udtydes hans Navn, — stod dem imod og søgte at afvende Landshøvdingen fra Troen.

2 Tim. 3, 8.

9. Men Saulus, — som og kaldes Paulus, — fyldt med den Hellig-Mand, saar stift paa ham og sagde:

10. O du Djævels Barn, fuld af al List og al Skalkhed, al Retfærdigheds Fjende! vil du ikke lade af at forvende Herrens de rette Veie?

Joh. 8, 44. 1 Joh. 3, 8.

11. Og see nu, Herrens Haand er over dig, og du skal vorde blind og til en Tid ikke see Solen. Men strax saldt Daage og Mørke paa ham, og han gik omkring og søgte efter Nogen, som kunde lede ham ved Haanden.

12. Der Landshøvdingen saar det, som var skeet, troede han og forundrede sig faare over Herrens Være.

13. Men der Paulus og de, som vare

med ham, fore bort fra Paphus, kom de til Perge i Pamphylien. Men Johannes skilte sig fra dem og vendte tilbage til Jerusalem.

c. 15, 38.

14. Men de drog videre fra Perge og kom til Antiochia i Pisidien, og gik ind i Synagogen paa Sabbatsdagen og satte sig.

15. Men efter Lovens og Propheternes Læsning sendte de Øverste for Synagogen Bud til dem og lode sige: I Mænd, Brødre! have I nogen Formaningstale til Folket, da siger frem.

c. 15, 21.

16. Men Paulus stod op, og slog til Hæd med Haanden og sagde: I israelitiske Mænd og I, som frygte Gud, hører til!

17. Dette Folks, Israels, Gud udvalgte vore Fædre og ophviende Folket, der de boede som Udlændinge i Ægypti Land, og førte dem derfra med en høj Arm.

18. Og henved fyrrethve Aars Tid fordrog han deres Sæder i Ørkenen.

19. Og han udslettede syv Folk i Canaans Land og delte disses Land iblandt dem efter Løb.

20. Og derefter i henved fire hundrede og halvtredstidstve Aar gav han dem Dominere indtil Propheten Samuel.

21. Og derefter bade de om en Konge; og Gud gav dem Saul, Kis Søn, en Mand af Benjamins Stamme, i fyrrethve Aar.

22. Og der han havde taget ham bort, opreiste han dem David til Konge, om hvilken han og vidnede og sagde: Jeg haver fundet David, Isai (Søn), en Mand efter mit Hjerte, som skal gjøre al min Villie.

1 Sam. 13, 14.

23. Af dennes Afkom opreiste Gud efter Forjættelsen Israel en Frelser, Jesum;

Matth. 1, 6. Luc. 1, 27; 2, 4.

24. og Johannes prædikede forud, før hans Fremtrædelse, Omvendelses Daab for alt Israels Folk. Matth. 3, 1, 2. Ap. G. 19, 4.

25. Men der Johannes havde fuldføret Løbet, sagde han: Hvem formode I mig at være? Jeg er ikke den; men see, den kommer efter mig, hvis Fødders Stø jeg ikke er værdig at løse.

Joh. 1, 20. Marc. 1, 7.

26. I Mænd, Brødre, Sønner af Abrahams St, og de, som frygte Gud iblandt eder, eder er denne Saliggjorelses Ord sendt.

Matth. 10, 6. Ap. G. 13, 46.

27. Thi de, som boe i Jerusalem, og deres Øverster, der de ikke kjendte denne,

opfyldte de ogsaa, idet de fordonnte ham, Propheternes Ord, som blive læste hver Sabbat;

Joh. 16, 3. Ap. G. 3, 17. 1 Cor. 2, 8. Ap. G. 15, 21.

28. og alligevel de fandt ingen Døds- skyld hos ham, bade de dog Pilatus, at han maatte ihjelslaaes.

Matth. 27, 22. Marc. 15, 13.

29. Men der de havde fuldkommet alle Ting, som ere skrevne om ham, nedtog de ham af Træet og lagde ham i en Grav.

Matth. 27, 59.

30. Men Gud opreiste ham fra de Døde;

Matth. 28, 6. Marc. 16, 6.

31. og han blev seet mange Dage af dem, som vare gangne med ham op fra Galilæa til Jerusalem, hvilke ere hans Vidner for Folket.

Matth. 28, 9. Marc. 16, 9. 12. 14.

Enc. 24, 36. Joh. 21, 1 fg. Ap. G. 1, 3. 1 Cor. 15, 5 fg.

32. Ogsaa vi forkynde eder formiedelst Evangelium den Forjættelse, som er fseet til Fædrene, at Gud haver opfyldt den for os, deres Børn, idet han opreiste Jesum;

33. som og skrevet er i den anden Psalme: Du er min Søn; idag haver jeg født dig.

Ps. 2, 7. Ebr. 1, 5; 5, 5.

34. Men at han haver opreist ham fra de Døde, der ingenlunde skal vende tilbage til Forraadnelse, derom haver han saaledes sagt: Jeg vil holde eder de hellige (Pøfter) til David, de trofaste.

Ej. 55, 3.

35. Derfor siger han og i en anden (Psalme): Du skal ikke tilstede din Hellige at see Forraadnelse.

Ps. 16, 10. Ap. G. 2, 27.

36. Thi David, der han havde i sin Livs- tid tjent Guds Raadslutning, sov hen og blev henlagt til sine Fædre, og saae Forraadnelse;

c. 2, 29.

37. men den, som Gud opreiste, saae ikke Forraadnelse.

38. Saa være det eder vitterligt, I Mænd, Brødre! at ved ham kundgjøres eder Syndernes Forladelse;

Enc. 24, 27.

Ap. G. 10, 43. Rom. 8, 3. Gal. 2, 16. 1 Joh. 2, 12.

39. og fra Alt, hvorfra I ikke kunne worde retfærdiggjorte ved Mose Lov, retfærdiggjøres ved ham Enhver, som troer.

Rom. 10, 4.

40. Seer nu til, at det ikke kommer over eder, som er sagt ved Propheterne: Sab. 1, 5.

41. Seer, I Foragtere! og forundrer eder og bliver til Intet; thi jeg gjør en Gjerning i eders Dage, en Gjerning, hvilken I ikke vilde troe, dersom Noget fortalte eder den.

42. Men der de gif ud af Jødernes Synagoge, bade Hedningerne, at de samme Ord maatte tales for dem paa den følgende Sabbat.

R. 4.

43. Men der Synagogen var opløst, fulgte mange Jøder og gudsfrygtige Tilhængere af Jødernes Tro Paulus og Barnabas, hvilke talde til dem og formanede dem, at de skulde holde fast ved Guds Naade.

c. 11, 23; 14, 22.

44. Men paa den følgende Sabbat forsamledes næsten den ganske Stad, for at høre Guds Ord.

45. Men der Jøderne saae den Mængde, bleve de fulde af Ridsjærhed, og imod- sagde det, som blev sagt af Paulus, ja imodfagde og bespøttede.

c. 5, 17.

46. Men Paulus og Barnabas talde frimodigen og sagde: Det var fornødent, at det Guds Ord skulde først tales for eder; men efterdi I forsthyde det og agte eder selv ikke værdige til det evige Liv, see, saa vende vi os til Hedningerne;

Matth. 10, 6.

Ap. G. 13, 26. Enc. 7, 30. Matth. 21, 43. R. 18, 6.

47. thi saa haver Herren befaleet os: Jeg haver sat Dig til Hedningernes Lys, at du skal være til Saliggjørelse indtil Jordens Ende.

Ej. 49, 6. Enc. 2, 32.

48. Men der Hedningerne det hørte, bleve de glade og prisede Herrens Ord, og troede, saa mange, som vare beffittede til det evige Liv.

Rom. 8, 29. 30.

49. Men Herrens Ord udbredtes over det ganske Land.

50. Men Jøderne opirrede de andægtige og fornemme Qvinder og de Ypperste i Staden, og de opvakte en Forsølgelse over Paulus og Barnabas, og udstødte dem fra deres Grændser.

51. Men de ryftede Støvet af deres Fødder over dem og kom til Iconium.

Matth. 10, 14.

52. Men Disciplene bleve flydte af Glæde og den Hellig-Aand.

Ebr. 5, 18.

14. Capitel.

Apostlerne prædike i Iconium, 1-4; flye til Lystra og prædike der. Paulus beskreder en lam Mand, holdes for en Gud, stenes, beholder dog Livet, kommer til Derbe, 5-20. De vende tilbage og styrke Disciplene, komme til Antiochia igjen, 21-28.

Men det skede i Iconium, at de gif til- sammen ind i Jødernes Synagoge og talde saaledes, at en stor Mængde baade af Jøder og Græker troede.

c. 11, 21.

2. Men de vantroe Jøder ophidsede og satte Ondt i Hedningernes Sjæle imod Brødrene.

3. De opholdt sig da en lang Tid der og talede frimodigen i Herren, som gav sin Naades Ord Vidnesbyrd og lod Tegn og Undergjerninger skee ved deres Hænder.

Marc. 16, 20. Ap. G. 19, 11. Ebr. 2, 4.

4. Men Mængden i Staden blev splidagtig, og Nogle holdt med Jøderne, men Nogle med Apostlerne.

5. Men som der blev et Opløb baade af Hedninger og Jøder med deres Overster, for at forhaane og stene dem, 2 Tim. 3, 11.

6. og de fik det at vide, indflyede de til Stæderne i Lycaonien, Lystra og Derbe, og til det omliggende Land.

Matth. 10, 23. Ap. G. 8, 1.

7. Og de prædikede der Evangelium.

c. 11, 20.

8. Og der var en Mand i Lystra, som maatte sidde, fordi han havde ingen Magt i Jøderne, men var lam fra Moders Liv af og havde endnu aldrig gaaet. c. 3, 2 fg.

9. Denne hørte Paulus tale, som, der han saae stivt paa ham og mærkede, at han havde Tro til at frelses, sagde med høi Røst:

10. Staa ret op paa dine Fødder! Og han sprang op og gik omkring. c. 3, 6.

11. Men der Mængden saae det, som Paulus havde gjort, opløstede de deres Røst og sagde paa Lycaonist: Guderne ere blevne Menneſter lige og ere komne ned til os. c. 28, 6.

12. Og de kaldte Barnabas Jupiter, men Paulus Mercurius, fordi han førte Ordet.

13. Men Præsten ved det Jupiters Tempel, som var udenfor deres Stad, bragte Ørne og Kranse for Portene og vilde offre tilligemed Folket.

14. Men der Apostlerne, Barnabas og Paulus, hørte det, sønderrev de deres Klæder og sprang ind iblandt Folket,

Matth. 26, 65.

15. raabte og sagde: I Mænd! hvi gjøre I dette? vi ere ogsaa Menneſter, lige Vilkaar undergivne med eder, og forkynde eder formedelst Evangelium, at I skulle vende om fra disse forfængelige (Guder) til den levende Gud, som haver gjort Himmelen og Jorden og Havet og alle Ting, som ere i dem, c. 10, 26. 1 Thes. 1, 9. Aab. 14, 7.

16. hvilkens i de forbigangne Tider haver

ladet alle Hedninger vandre deres egne Veie, c. 17, 30.

17. enddog han haver ikke ladet sig selv uden Vidnesbyrd, idet han gjorde os Godt og gav os Regn og frugtbare Tider af Himmelen, idet han fylde os med Føde og vore Hjerter med Glæde. c. 17, 26, 27.

18. Og ved at sige dette, kunde de neppe stille Folket, at de ikke offrede til dem.

19. Men der kom Jøder fra Antiochia og Iconium dertil og overtalede Mængden; og de stenede Paulus og slæbte ham ud af Staden, da de meente, at han var død. 2 Cor. 11, 25. 2 Tim. 3, 11.

20. Men der Discipleene omgave ham, stod han op og gik ind i Staden; og anden Dagen gik han med Barnabas ud til Derbe.

21. Og der de havde prædiket Evangelium i denne Stad og gjort mange Disciple, vendte de tilbage til Lystra og Iconium og Antiochia,

22. og bestyrkede Discipleenes Sjæle og paamindede dem om at blive faste ved Troen, og at os bør at indgaae i Guds Rige ved mange Trængsler. c. 11, 23.

Matth. 10, 38. Rom. 8, 17. 1 Thes. 3, 3. 2 Tim. 3, 12.

23. Men der de havde beskiftet dem Veste i hver Menighed og havde holdt Bøn og Faste, befale de dem Herren, paa hvem de havde troet. c. 6, 6; 11, 30. Tit. 1, 5.

24. Og de drog igjennem Pisidien og kom til Pamphylien.

25. Og da de havde talet Ordet i Perge, drog de ned til Attalia.

26. Og de seilede derfra til Antiochia, hvorfra de vare blevne anbefalede Guds Raade til den Gjerning, som de havde fuldkommet. c. 13, 1-3.

27. Men der de kom derhen og havde forsamlet Menigheden, forkyndte de, hvor store Ting Gud havde gjort ved dem, og at han havde opladt Hedningerne Troens Dør. c. 15, 4. 1 Cor. 16, 9.

28. Men de opholdt sig der en ikke liden Tid hos Discipleene. c. 15, 35.

15. Capitel.

Paulus og Barnabas sendes til Jerusalem for det Spørgsmaals Skyld om Omstiftelsen; derom holdes Møde, og der gives Svar derpaa, 1-29. De komme til Antiochia igjen tilligemed Judas og Silas; Barnabas og Paulus stilles fra hverandre, 30-41.

Og Nogle, som kom ned fra Judæa, lærte Brødrene: Derfor I ikke lade

eder omstjære efter Mose Skik, kunne I ikke blive salige. Gal. 5, 2. Phil. 3, 3.

2. Da der nu opstod en heftig Strid, og Paulus og Barnabas havde en ikke ringe Trætte med dem, saa besluttede man, at Paulus og Barnabas og nogle Andre af dem skulde drage op til Jerusalem til Apostlerne og de Ældste angaaende dette Spørgsmaal. c. 11, 30. Gal. 2, 1.

3. Efterat da disse vare blevne ledsagede paa Veien af Menigheden, drog de igjen nem Phoenicien og Samarien og fortalte Hedningernes Omvendelse; og de gjorde alle Brødrene stor Glæde.

4. Men der de kom til Jerusalem, bleve de modtagne af Menigheden og Apostlerne og de Ældste, og kundgjorde, hvor store Ting Gud havde gjort ved dem. c. 14, 23. 27.

5. Men Nogle af Phariseernes Sect, som vare blevne troende, stode op og sagde: Man bør at omstjære dem og befale dem at holde Mose Lov.

6. Men Apostlerne og de Ældste kom sammen for at overveje denne Sag.

7. Men der man havde tvistet meget herom, opstod Petrus og sagde til dem: I Mænd, Brødre! I vide, at Gud for lang Tid siden udvalgte mig iblandt os, til at Hedningerne ved min Mund skulde høre Evangelii Ord og troe. c. 10, 20; 11, 18.

8. Og Gud, som kender Hjerterne, vidnede for dem, idet han gav dem den Hellig-Aand, ligesom og os. c. 10, 41. 47.

9. Og han gjorde ingen Forskiel imellem os og dem, idet han rensede deres Hjerter ved Troen. c. 10, 31. 35. 44; 26, 18. 1 Petr. 1, 22.

10. Hvi friste I da nu Gud (ved) at lægge et Nlag paa Disciplenes Hals, hvilket hverken vore Fædre, ei heller vi have formaaet at bære?

Matth. 23, 4. Rom. 3, 20.

11. Men vi troe at blive salige ved den Herres Jesu Christi Naade paa samme Maade, som og de.

Rom. 3, 21. Eph. 2, 4-8. Tit. 3, 5.

12. Men al Mængden tang og hørte Barnabas og Paulus, som fortalte, hvor store Tegn og Undergjerninger Gud havde gjort ved dem iblandt Hedningerne. c. 11, 18.

13. Men der de hørte op at tale, tog Jakobus Ordet og sagde: I Mænd, Brødre, hører mig!

14. Simon har fortalt, hvorledes Gud først saac til Hedningerne, for at tage af dem et Folk efter sit Navn. c. 11, 5 fg.

15. Og dermed stemme Propheternes Taler overeens, saasom skrevet er:

Amos 9, 11. 12.

16. Derefter vil jeg komme tilbage og igjen opbygge Davids nedfaldne Paulun, og det Redbrudte deraf vil jeg atter opbygge og oprette det igjen,

17. paa det at de Øvrige af Menneffene skulle søge Herren, og alle Hedninger, over hvilke mit Navn er nævnet, siger Herren, som gjør alle disse Ting.

18. Gud kender alle sine Gjerninger fra Evighed af.

19. Derfor dømmes jeg, at man skal ikke besvære dem af Hedningerne, som omvende sig til Gud,

20. men skrive til dem, at de holde sig fra Afguders Ureenhed, og fra Horeri, og fra det Dvalte, og fra Blod;

1 Cor. 8, 1 fg. 10, 20. 1 Thes. 4, 3.

21. thi Moses haver fra gammel Tid i hver Stad dem, som han prædike, da han læses hver Sabbat i Synagogerne.

c. 13, 15. 27.

22. Da besluttede Apostlerne og de Ældste med al Menigheden at udvælge Mænd iblandt sig og sende dem til Antiochia med Paulus og Barnabas, nemlig Judas, med Tilnavn Barsabas, og Silas, hvilke Mænd vare anseede iblandt Brødrene.

23. Og de skrebe saaledes med dem: Apostlerne og de Ældste og Brødrene hilse Brødrene af Hedningerne i Antiochia og Syrien og Cilicien.

24. Efterdi vi have hørt, at Nogle, udgaaue fra os, have forvirret eder med Ord og foruroliget eders Sjæle, idet de sige, at man skal omstjæres og holde Lov, hvilke vi ikke befalede (dette),

c. 20, 30. Gal. 2, 4. 1 Cor. 2, 10.

25. have vi eendragtigen forsamlede besluttet at udvælge Mænd og sende dem til eder med vore Elskelige, Barnabas og Paulus,

26. som ere Mennefter, der have povet deres Liv for vor Herres Jesu Christi Navn.

27. Vi have derfor sendt Judas og Silas, som ogsaa mundtliggen skulle forkynde det samme.

28. Thi det er den Hellig-Aands Beslutning og vor, ingen videre Byrde at paa-lægge eder, uden disse nødvendige Ting:

29. at I skulle holde eder fra Afguders Offere, og fra Blod, og fra det Dvalte,

og fra Horeri; dersom I vogte eder for disse Ting, gjøre I vel. Lever vel!

30. Da disse nu vare affendte, kom de til Antiochia, og forsamlede den hele Menighed og gave dem Brevet.

31. Men der de det læste, bleve de glade over den Trøst. c. 13, 48.

32. Men Judas og Silas, som og selv vare Propheter, formanede Brødrene med megen Tale og bestyrkede dem. c. 11, 27.

33. Men der de havde opholdt sig der nogen Tid, lode Brødrene dem fare med Fred til Apostlerne.

34. Men Silas besluttede at blive der.

35. Men Paulus og Barnabas opholdt sig i Antiochia, og lærte og forkyndte tilsligemed mange Andre Herrens Ord ved Evangelium.

36. Men efter nogle Dage sagde Paulus til Barnabas: Lad os dog drage tilbage og besøge vore Brødre i enhver Stad, hvor vi have forkyndt Herrens Ord, (og see,) hvorledes de lide.

37. Men Barnabas gav det Raad, at de skulde tage Johannes med, som kaldtes Marcus. c. 13, 5. 2 Tim. 4, 11.

38. Men Paulus holdt for, at de ikke skulde tage denne med, som var vegen fra dem i Pamphylien og var ikke dragen med dem til Arbeidet. c. 13, 13.

39. Der opstod da en Fortørnelse, saa at de skiltes fra hverandre, og Barnabas tog Marcus til sig og seilede til Cypren.

40. Men Paulus udvalgte Silas og drog ud, anbefalet af Brødrene til Guds Naade.

41. Men han drog omkring i Syrien og Cilicien og bestyrkede Menighederne.

16. Capitel.

Paulus lader Timotheus omfjære i Derbe, besøger Menighederne, kommer til Troas, 1-8; seer et Syn, drager til Macedonien, omvender Lydia i Philippi, 9-15; uddriver en Spaadoms-Mand, hudstrages og fængsles, 16-24. Fængslet aabnes af sig selv, Stofmesteren omvendes, Paulus lades løs, 25-40.

Men han kom til Derbe og Lystra; og see, der var en Discipel, ved Navn Timotheus, en troende Jøvides Søn, men hans Fader var en Græker;

Rom. 16, 21. 1 Cor. 4, 17. Phil. 2, 19.

2. han havde et godt Vidnesbyrd af Brødrene i Lystra og Iconium.

3. Denne vilde Paulus skulde drage ud med ham; og han tog og omfar ham for

Jødernes Skyld, som vare paa disse Steder; thi Alle kjendte hans Fader, at han var en Græker.

4. Men som de droge igjennem Stæderne, overantvordede de dem de Befalinger at holde, som vare besluttede af Apostlerne og de Ældste i Jerusalem. c. 15, 20, 29.

5. Saa bleve da Menighederne styrkede i Troen og formerede i Antal hver Dag.

6. Men der de vare dragne igjennem Phrygien og det Land Galatia, og det blev dem forbudet af den Hellig-Mand at tale Ordet i Asia,

7. kom de hen mod Mysien og forsøgte at reise igjennem Bithynien; og Manden tilstede dem det ikke.

8. De droge da forbi Mysien og kom ned til Troas. c. 20, 6. 2 Cor. 2, 12.

9. Og et Syn blev seet af Paulus om Natten: Der stod en Mand fra Macedonien, som bad ham og sagde: Kom over til Macedonien og hjælp os.

10. Men der han havde seet det Syn, søgte vi strax at drage over til Macedonien, efterdi vi kunde vide forvist deraf, at Herren kaldte os derhen, at prædike Evangelium for dem.

11. Vi fore da ud fra Troas og seilede lige til Samothrace, og den anden Dag til Neapolis,

12. og derfra til Philippi, hvilken er den fornemste Stad i den Deel af Macedonien og beboet af Romere; men vi opholdt os nogle Dage i denne Stad.

13. Og paa Sabbatsdagen gif vi ud udenfor Staden, ved en Flod, hvor der pleiede at holdes Bøn; og vi satte os og talede til de Qvinder, som kom sammen.

14. Og en Qvinde, ved Navn Lydia, en Purpurtræmmerske fra Staden Thyatira, som dyrkede Gud, hørte til; hendes Hjerte oplod Herren, saa at hun gav Agt paa det, som blev talet af Paulus. Luc. 24, 45.

15. Men der hun og hendes Huus var døbt, bad hun os og sagde: Dersom I agte mig at være tro for Herren, da kommer ind i mit Huus og bliver der. Og hun nødte os. Ebr. 13, 2. Luc. 24, 29.

16. Men det skede, der vi gif til det Sted, hvor der holdtes Bøn, at en Pige mødte os, som havde en Spaadoms-Mand, og som forstfædte sine Herrer megen Binding ved at spaae.

17. Denne fulgte efter Paulus og os, raabte og sagde: Disse Menneffer ere den

høieste Guds Tjenere, som forkynde eder Saliggjorelsens Bei.

Marc. 1. 21.

18. Dette gjorde hun mange Dage. Men Paulus harmedes derover, og han vendte sig og sagde til Manden: Jeg byder dig i Jesu Christi Navn at fare ud af hende; og den foer ud i den samme Stund.

Marc. 16. 17.

19. Men der hendes Herrer saac, at deres Haab om Binding var borte, toge de Paulus og Silas og droge dem paa Torvet for de Øverste.

20. Og de førte dem til Hovedsmændene og sagde: Disse Mennesker, som ere Bøder, forvirre aldeles vor Stad;

21. og de forkynde Skikke, hvilke det ikke er os tilladt at antage eller udøve, efterdi vi ere Romere.

22. Ogsaa Mængden opstod imod dem, og Hovedsmændene lode Klæderne rive af dem og befale at hudstryge dem.

2 Cor. 11. 25. 1 Thess. 2. 2.

23. Og der de havde givet dem mange Slag, fastede de dem i Fængsel og befale Stofmesteren at forvare dem nøie.

24. Der han havde faaet denne Befaling, fastede han dem i det inderste Fængsel og sluttede deres Fodder i Stokken.

25. Men ved Midnat bade Paulus og Silas og sang Gud Lovsange; men Sangerne lyttede paa dem.

c. 4. 31.

26. Men der skede pludseligen et stort Jordstjælv, saa at Fængslets Grundvolde bevægedes; og strax bleve alle Dørene opsladte, og Alles Vaand løstes. c. 5. 19; 12. 7. 10.

27. Men Stofmesteren foer op af Sovne, og der han saae Fængslets Døre aabnede, drog han et Sværd og vilde myrde sig selv, da han meente, at Fangerne vare undslippede.

28. Men Paulus raabte med høj Røst og sagde: Gjør dig selv intet Ondt; thi vi ere her alle.

29. Men han begjærede et Lys, og sprang ind og fastede sig skjælvende ned for Paulus og Silas.

30. Og han førte dem ind og sagde: Herrer! hvad bør mig at gjøre, at jeg kan werde salig?

c. 2. 37; 9. 6. Luc. 3. 10.

31. Men de sagde: Tro paa den Herre Jesum Christum, saa skal du werde salig, (du) og dit Huus.

35. 3. 16. 36; 6. 47. 1 35. 5. 10.

32. Og de talde Herrens Ord til ham og til alle dem, som vare i hans Huus.

33. Og han tog dem til sig i den samme Stund om Natten og aften deres Saar; og han selv blev strax døbt og alle hans.

34. Og han førte dem op i sit Huus og satte et Bord for dem og var glad med alt sit Huus, idet han troede paa Gud.

35. Men der det var blevet Dag, sendte Hovedsmændene Stadstjenerne og sagde: Løslad hine Mennesker.

36. Men Stofmesteren forkyndte Paulus disse Ord: Hovedsmændene sendte hid, at I skulle løslades; saa drager nu ud og gaaer bort med Fred.

37. Men Paulus sagde til dem: De have hudstrøget os offentlig udømt, vi, som dog ere romerske Mænd, og fastet os i Fængsel, og nu jage de os hemmeligen bort. Ikke saa! men lader dem selv komme og føre os ud.

c. 22. 25-29.

38. Men Stadstjenerne kundgjorde disse Ord for Hovedsmændene; og de frygtede, der de hørte, at de vare Romere.

39. Og de kom og gavede dem gode Ord, og førte dem ud og bade dem at drage ud af Staden.

Matth. 8. 34.

40. Men de gif ud af Fængslet og gif ind til Lydia; og der de havde seet Bødrene, trøstede de dem og droge ud.

17. Capitel.

Paulus prædiker og forfølges i Thessalonica, 1-9, ligeledes i Beroea, 10-13; drager til Athen, prædiker mod Afguder og om den Herre Jesu, og omvender Nogle, 14-34.

Men der de vare reiste igjennem Amphipolis og Apollonia, kom de til Thessalonica, hvor Jøderne havde en Synagoge.

1 Thess. 2. 1. 2.

2. Men Paulus gif ind til dem, som han pleiede, og talde paa tre Sabbater til dem af Skrifterne.

3. Og han udlagde og forklarede, at det burde Christum at lide og opstaae fra de Døde, og (sagde): Denne Jesus, som jeg forkynder eder, er Kristus.

Luc. 24. 26. 27. 45. 46. Matth. 16. 21.

4. Og Nogle iblandt dem bleve overbeviste og holdt sig til Paulus og Silas, og en stor Mængde af gudfrygtige Græker og ikke saa af de fornemste Kvinder.

5. Men de vantroe Jøder bleve midtjære og toge nogle onde Mænd til sig af Dagdrivere, og gjorde et Oplob og oprørte Staden; og de stormede mod Basens Huus og søgte at føre dem for Folket.

6. Men der de ikke fandt dem, drog de Jason og nogle Brødre for Stadens Øvrighed og raabte: Disse, som oprøre den hele Verden, ere og komme hid;

c. 16, 20; 24, 5.

7. dem haver Jason taget ind til sig; og alle disse handle imod Keiserens Befalinger og sige en Anden at være Konge, (nemlig) Zesum.

Luc. 23, 2. Joh. 19, 12.

8. Men de forvirrede Folket og Stadens Øvrighed, som hørte dette.

9. Dog der de havde ladet Jason og de Andre stille Borgen, lode de dem løs.

10. Men Brødrene udsendte strax om Natten baade Paulus og Silas til Verøea; og der de vare komne derhen, gif de i Sødernes Synagoge.

11. Men disse vare ædlere end de i Thessalonica, de annammede Ordet med al Redebonhed og randsagede dagligen i Skrifterne, om disse Ting havde sig saaledes.

Luc. 16, 29. Joh. 5, 39.

12. Saa troede da Mange af dem, og af hæderlige græske Qvinder og Mænd ikke Saa.

13. Men der Jøderne af Thessalonica fik at vide, at Guds Ord blev og i Verøea forkyndt af Paulus, kom de og derhen og satte Folket i Bevægelse.

1 Thess. 2, 14.

14. Men strax sendte da Brødrene Paulus bort, for at drage henimod Havet; men baade Silas og Timotheus bleve der tilbage.

c. 16, 1.

15. Men de, som ledsagede Paulus, førte ham indtil Athenen; og der de havde faaet Befaling til Silas og Timotheus, at de med det snarreste skulde komme til ham, drog de bort.

1 Thess. 3, 1.

16. Men der Paulus forventede dem i Athenen, harmedes hans Aand heftig i ham, der han saae Staden at være saa afgudisk.

17. Han talede derfor i Synagogen til Jøderne og de Gudfrgtige, og paa Torvet hver Dag til dem, som han traf paa.

18. Men nogle Philosopher, Epicuræer og Stoiker, disputerede med ham; og Nogle sagde: Hvad vil denne Ordghder sige? men Andre: Det synes, han vil forkynde fremmede Guder; fordi han forkyndte dem ved Evangelium Zesum og Opstandelsen.

1 Cor. 4, 12.

19. Og de toge ham og førte ham op til Domstedet og sagde: Kunne vi saae at vide, hvad dette er for en ny Lærdom, som du taler?

20. Thi du bringer nogle fremmede Ting for vore Øren; derfor ville vi vide, hvad dette skal være.

c. 26, 22, 23.

21. — Men alle Athenienser og de Fremmede, som opholdt sig der, gavede sig ikke af med Andet, end at sige eller høre noget Nyt. —

22. Men Paulus stod midt paa Domstedet og sagde: I atheniensiste Mænd! jeg seer, at I ere i Alt meget ivrige for Gudsdyrtelsen;

23. thi der jeg gif omkring og betragtede eders Helligdomme, fandt jeg og et Alter, paa hvilket var skrevet: For en ukendt Gud. Den, som I nu, uden at kjende ham, dyrke, ham forkynder jeg eder.

24. Gud, som haver gjort Verden og alle Ting, som ere derudi, han, som er Himmelens og Jordens Herre, boer ikke i Temppler, gjorde dem Hænder;

25. han tjenes og ikke af Menneffens Hænder, som den, der haver Noget behov, efterdi han selv giver Alle Liv og Aande og alle Ting;

26. og han haver gjort, at al Menneffens Slægt af eet Blod boer paa den ganffe Jordens Kredts, og haver bestemt (dem) forordnede Tider og visse Grændser for deres Bolig,

27. at de skulde søge Herren, om de dog kunde føle og finde ham, enddog han er sandelig ikke langt fra Enhver af os;

28. thi i ham leve og røres og ere vi, som og nogle af eders Digtere have sagt: Thi vi ere og hans Slægt.

29. Efterdi vi ere da Guds Slægt, bør vi ikke mene, at Guddommen er lig Guld eller Sølv eller Steen, som er dannet til et Billede ved Menneffens Kunst og Paafund.

30. Gud derfor, som haver baaret over med Bankundighedens Tider, byder nu alle Menneffer allevegne at omvende sig;

c. 14, 16. Luc. 24, 47.

31. fordi han haver sat en Dag, paa hvilken han vil dømme Forderige med Retfærdighed ved en Mand, hvilken han dertil haver beklædt, og han haver beviist det for Alle, idet han haver opreist ham fra de Døde.

Joh. 5, 22. Ap. G. 10, 42.

32. Men der de hørte om Dødes Opstandelse, spottede Nogle; men Andre sagde: Vi ville atter høre dig om dette.

1 Cor. 1, 23.

33. Og saaledes gif Paulus ud fra dem.

34. Men nogle Mænd hængte fast ved ham og troede; iblandt hvilke var og Dionysius, den Arcopagit, og en Kvinde, ved Navn Damaris, og Andre med dem.

18. Capitel.

Paulus kommer til Corinth, arbejder med Aquilas og Priscilla, prædiker, Jøderne imodstaar, Herren trøster ham, 1-11. Gallion vil ei dømme ham, 12-17. Paulus lader sig rage i Kenchree, kommer til Ephesus, Cæsarea, Antiochia, Galatien og Phrygien, 18-23. Apollos lærer i Ephesus, undervises af Aquilas, drager til Achaja, 24-28.

Men derefter forlod Paulus Athenen og kom til Corinth.

2. Og der han fandt en Jøde, ved Navn Aquilas, som var født i Pontus og nylig var kommen fra Italien, samt Priscilla, hans Hustru, — fordi Claudius havde budet alle Jøder at forlade Rom — gif han til dem;

Rom. 16, 3. 1 Cor. 16, 19.

3. og efterdi han var af det samme Haandværk, blev han hos dem og arbejdede; thi de vare Teltmagere af Haandværk.

c. 20, 34. 1 Cor. 4, 12. 1 Thess. 2, 9.

4. Men han talede i Synagogen paa hver Sabbat og overbeviste Jøder og Græker.

5. Men der baade Silas og Timotheus kom fra Macedonien, trængtes Paulus af Anden til at vidne for Jøderne, at Jesus er Kristus. c. 17, 14. 15. 1 Thess. 3, 6. Ap. G. 9, 22.

6. Men der de stode imod og bespottede, afrystede han sine Klæder og sagde til dem: Eders Blod (komme) over eders Hoved! jeg er reen; herefter vil jeg gaae til Hedningerne.

Matth. 10, 14. Ap. G. 13, 51. Matth. 27, 25. Ap. G. 13, 46.

7. Og han gif bort derfra og kom i Huset til En, ved Navn Justus, som dyrkede Gud, (og) hvis Hus laae nærmest op til Synagogen.

8. Men Crispus, Forstanderen for Synagogen, troede paa Herren med sit ganste Hus; og mange af Corinthierne, som hørte til, troede og bleve døbte.

1 Cor. 1, 14.

9. Men Herren sagde til Paulus i et Syn om Natten: Frygt ikke, men tal og ti ikke;

c. 16, 9.

10. fordi jeg er med dig, og Ingen skal lægge Haand paa dig, for at gjøre dig Dødt; thi jeg haver meget Folk i denne Stad.

11. Og han blev der et Aar og sex Maanedes og lærte Guds Ord iblandt dem.

12. Men der Gallion var Landskhövding i Achaja, stode Jøderne samdrægtigen op

imod Paulus, og førte ham for Domstolen og sagde:

13. Denne overtaler Folket til at dyrke Gud imod Loven.

14. Og der Paulus vilde oplade Munden, sagde Gallion til Jøderne: Derjom det var nogen Uretfærdighed eller slem Misgjerning, I Jøder! vilde jeg, som biligt var, laane eder Øre;

c. 25, 11.

15. men er det Spørgsmaal om en Lære og Navne og om den Lov, som I have, da seer selv til; thi jeg vil ikke være Dommer over disse Ting.

16. Og han drev dem fra Domstolen.

17. Men alle Grækerne grebe Sosthenes, Forstander for Synagogen, og sloge ham for Domstolen; og Gallion betymrede sig ikke om alt dette.

1 Cor. 1, 1.

18. Men der Paulus var bleven der endnu mange Dage, tog han Afsted fra Brødrene og seilede til Syrien, og med ham Priscilla og Aquilas, efterat han havde raget sit Hoved i Kenchree; thi han havde gjort et Løfte.

c. 21, 24.

19. Men han kom til Ephesus og forlod dem der; men han selv gif ind i Synagogen og talede til Jøderne.

20. Men der de bade ham at blive længere Tid hos dem, vilde han ikke samtykke.

21. men han tog Afsted fra dem og sagde: Det bør mig endeligen at holde denne tilkommende Høitid i Jerusalem; men jeg vil vende tilbage til eder, om Gud vil. Og han foer bort fra Ephesus.

1 Cor. 4, 19. Ebr. 6, 3. Jak. 4, 15.

22. Og han kom til Cæsarea, og drog op og hilfede Menigheden, og drog saa ned til Antiochia.

23. Og da han havde opholdt sig der nogen Tid, drog han bort og reiste fra Stad til Stad igjennem det galatiske Land og Phrygien, og bestrøfede alle Disciple.

24. Men en Jøde, ved Navn Apollos, født i Alexandria, en veltalende Mand, som var forfaren i Skrifterne, kom til Ephesus.

1 Cor. 1, 12.

25. Denne var nogenledes underviist om Herrens Bei; og som han var brændende i Anden, talede og lærte han med Flid om Herren, enddog han kjendte alene Johannis Daab.

c. 19, 2. 3.

26. Denne begyndte og at tale frimodigen i Synagogen. Men der Aquilas og Priscilla hørte ham, toge de ham til sig og udlagde ham Guds Bei niere.

27. Men der han vilde rejse til Achaja, formanede Brødrene og skrev til Disciple, at de skulde annamme ham; og der han var kommen derhen, var han ved Guds Raade de Troende til megen Nytte;

1 Cor. 3, 6.

28. thi kraftigen igjendrev han offentlig Jøderne og beviste af Skriften, at Jesus var Christus.

c. 9, 22.

19. Capitel.

Paulus lægger Hænderne paa Nogle i Ephesus, lærer der i to Aar og gjør store Tegn, 1-12. Nogle Besværgere medhandles ilde af en Besat; mange Følt omvendes, 13-20. Paulus vil drage videre, sender først Bud for sig, 21. 22. Demetrius opvækker et stort Oprør i Ephesus, 23-40.

Men det skede, der Apollos var i Corinth, at Paulus vandrede omkring i de øverste Dele (af Landet) og kom til Ephesus.

2. Og han fandt nogle Disciple og sagde til dem: Gik I den Hellig-Aand, da I bleve troende? Men de sagde til ham: Vi have ikke engang hørt, om der er en Hellig-Aand.

Joh. 7, 39. Ap. G. 10, 44.

3. Og han sagde til dem: Med hvilken Daab bleve I da døbt? Men de sagde: Med Johannis Daab.

c. 18, 25.

4. Men Paulus sagde: Johannes døbte med Omvendelses Daab, idet han sagde til Folket, at de skulde troe paa den, som kom efter ham, det er paa Christum Jesus.

Matth. 3, 11. Ap. G. 1, 5; 11, 16.

5. Men der de hørte det, lode de sig døbe i den Herres Jesu Navn.

6. Og der Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Hellig-Aand over dem, og de talede med (fremmede) Tungemaal og propheterede.

c. 10, 44.

7. Men de Mænd vare i Alt henved tolv.

8. Men han gik ind i Synagogen og prædike frimodigen i tre Maanedes, talde med dem og overbeviste om det, som hører til Guds Rige.

c. 18, 26.

9. Og der Nogle vare forhærdede og vantroe, og talede ilde om denne Lære for Mængden, forlod han dem og stiftede Disciple fra dem, og talede dagligen i en Mands Skole, (som hedte) Thyramus.

10. Men dette skede i to Aar, saa at Alle, som boede i Asia, baade Jøder og Græker, hørte den Herres Jesu Ord.

11. Og Gud gjorde ikke ringe kraftige Gjærninger ved Pauli Hænder,

Marc. 16, 20. Ap. G. 14, 3.

12. saa at der endog bleve bragte Svæd-
duge og Haandklæder fra hans Legeme til
de Syge, og at Sygdommene vege fra dem,
og de onde Aander fore ud af dem. c. 5, 15.

13. Men nogle af de omløbende Jøder, der vare Besværgere, dristede sig til at nævne den Herres Jesu Navn over dem, som havde de onde Aander, og sagde: Vi besværgede eder ved Jesus, hvilken Paulus prædiker.

14. Men de, som gjorde dette, vare syv
Sønner af Eleba, en jødisk Hypperstepræst.

15. Men den onde Aand svarede og sagde: Jesus kender jeg, og Paulum ved jeg af; men I, hvo ere I?

16. Og det Menneske, i hvem den onde
Aand var, sprang ind paa dem, og fik
Magt over dem og overvældede dem, saa
at de undflyede nøgne og saarede af samme
Snus.

17. Men dette blev vitterligt for alle dem, som boede i Ephesus, baade Jøder og Græker; og der faldt en Frygt over dem alle, og den Herres Jesu Navn blev høiligen priset.

18. Der kom og Mange af dem, som vare blevne troende, hvilke bekendte og aabenbarede deres Gjærninger.

19. Men Mange, som havde besattet sig med ulovlige Kunster, bare Bøgerne sammen og opbrændte dem for Alles Dine; og de beregnede deres Værdi og befandt dem at være halvtredstindstyve tusinde Sølvpenninge værd.

20. Saa kraftigen voxte Herrens Ord og fik Magt.

c. 6, 7; 12, 24.

21. Men der dette var fuldkommet, satte Paulus sig for i Aanden at rejse igjennem Macedonien og Achaja og at drage til Jerusalem, og sagde: Efterat jeg haver været der, bør det mig og at see Rom.

c. 18, 21. Rom. 15, 25.

22. Men han sendte To af dem, som gik ham tilhaande, Timotheus og Erastus, til Macedonien; selv blev han nogen Tid i Asien.

Rom. 16, 23.

23. Men paa den samme Tid skede et ikke lidet Opløb i Anledning af Læren.

24. Thi en Guldsmed, ved Navn Demetrius, gjorde Dianas Søvtæmpler og skafede Kunstnerne ikke liden Vinding.

25. Disse samlede han sammen tillige med de Andre, som derved havde Arbejde, og sagde: I Mænd! I vide, at vi have vor Velstand af denne Fortjeneste.

26. Og I see og høre, at denne Paulus ikke alene i Ephesus, men næsten i det ganske Asien haver ved sin Overtalelse afvendt en stor Mængde, idet han siger, at de ere ikke Guder, de, som gøres med Hænder.

27. Men der er ikke alene I fare for, at denne vor Haandtering skal komme i Foragt, men ogsaa, at den store Gudinde Dianas Tempel skal holdes for Intet, og at hendes Majestæt, hvilken ganske Asien og Zorderige dyrker, skal omstyrtes.

28. Men der de hørte dette og vare blevne fulde af Vrede, raabte de og sagde: Stor er de Ephesers Diana!

29. Og den ganske Stad blev fuld af Forvirring; og de stormede samdrægtigen til Skuepladsen og reve med sig Macedonieme Cajus og Kristarchus, som rejste med Paulus.

c. 20, 4; 27, 2.

30. Men der Paulus vilde gaa frem til Folket, tilstedede Disciplene ham det ikke.

31. Men nogle af de Øverste i Asien, som vare hans Venner, sendte til ham, for at formane ham, at han ikke skulde begive sig hen paa Skuepladsen.

32. Da streg den Enc det, den Anden det; thi Forsamlingen var i Forvirring, og de fleste vidste ikke, af hvilken Aarsag de vare komne tilfammen.

33. Men de drog Alexander, hvem Zoderne stødte frem, ud af Hoben; men Alexander slog til Lyd med Haanden og vilde forsvare sig for Folket.

c. 12, 17.

34. Men der de fik at vide, at han var en Jøde, opstod et eenstemmigt Strig af Alle, idet de raabte henved to Timer: Stor er de Ephesers Diana!

35. Men der Cantseren havde stillet Folket, sagde han: I Mænd i Ephesus! hvilket Menneske er der vel, som ikke veed, at de Ephesers Stad er den store Gudinde Dianas og det himmelfaldne (Billedes) Tempelvogterste?

36. Efterdi da dette er uimodsigeligt, bør det eder at være stille og Intet handle fremfusende.

37. Thi I have ført disse Mennesker hid, som hverken ere Tempelrovvere, ei heller have bespottet eders Gudinde.

38. Derfor Demetrius og de Kunstnere, som ere med ham, have Sag mod Nogen, da holdes Thingdage, og der ere Landskøvdinger; lad dem indkalde hverandre for Retten.

39. Men have I Noget angaaende andre

Ting at forlange, maa det i en lovlig Forsamling afgjøres.

40. Thi vi staae endog i Fare for at anklages for Oprør, formedelfst det, som er skeet idag, da her Intet er, hvormed vi kunne forsvare dette Opløb. Og der han havde sagt dette, lod han Forsamlingen gaa.

20. Capitel.

Paulus drager til Macedonien, til Grækenland og tilbage igjen, kommer til Troas, hører han prædiker og opvækker Eutychus, 1-12; han gaaer til Asius, seiler til Miletus, 13-17, hvor han tager en rørende Afsked fra de Elskte i Ephesus, 18-38.

Men efterat denne Larm var stillet, kaldte Paulus Disciplene til sig, tog Afsked og drog ud for at rejse til Macedonien.

1 Tim. 1, 3.

2. Og der han var dragen igjennem disse Egne og havde formanet dem med megen Tale, kom han til Grækenland.

3. Og der han havde tøvet der tre Maanedre, og Zoderne lurede paa ham, da han vilde fare til Syrien, blev han tilinds at vende tilbage igjennem Macedonien.

4. Da drog med ham indtil Asien Sopater fra Beroea, men af Thessalonikerne Kristarchus og Secundus, og Cajus fra Derbe og Timotheus, men af Asiaterne Tychicus og Trophimus.

5. Disse gik forud og biede efter os i Troas.

6. Men efter de nihyrede Brøds Dage seilede vi ud fra Philippi og kom til dem inden fem Dage til Troas, hvor vi opholdt os syv Dage.

7. Men paa den første Dag i Ugen, der Disciplene vare forsamlede for at bryde Brødet, talede Paulus for dem, da han vilde den anden Dag rejse bort, og forlængede Talen indtil Midnat.

c. 2, 42, 46.

8. Men der vare mange Lamper paa Salen, hvor de vare forsamlede.

9. Men en ung Karl, ved Navn Eutychus, der sad ndi et Vindue, var falden i en dyb Sovn, der Paulus talede længe, og betagen af Sovnen faldt han ned fra det tredie Loft og blev tagen død op.

10. Men Paulus gik ned, og kastede sig over ham og omfavnede ham, og sagde: Gjør ingen Larm; thi hans Sjæl er i ham.

11. Men han gik op igjen og brød Brødet og nød deraf; og der han havde talt

længe med dem indtil Dagingen, drog han saaledes bort.

12. Men de bragte det unge Menneske levende (op) og vare ikke lidet trostede.

13. Men vi, som vare gangne forud tilskibs, fore til Æsus, og skulde derfra tage Paulus ind; thi saaledes havde han befaleet, da han selv vilde gaae tilføds.

14. Men der han kom til os i Æsus, toge vi ham ind og kom til Mithlene.

15. Og da vi vare seilede derfra, kom vi den anden Dag lige over for Chiüs; men den følgende Dag lagde vi til Samus og bleve over i Trogillium, og kom Dagen derpaa til Miletus.

16. Thi Paulus havde besluttet at seile Ephesus forbi, at han ikke skulde komme til at opholdes i Asien; thi han hastede, for at være i Jerusalem paa Pintsedagen, om det var ham muligt.

17. Men han sendte fra Miletus til Ephesus og lod kalde til sig Menighedens Ældste.

18. Men der de kom til ham, sagde han til dem: Fra den første Dag af, jeg kom til Asien, vide I, hvorledes jeg haver været hos eder den ganste Tid igjennem, c. 19, 10.

19. at jeg haver tjent Herren med al Ydmyghed og under mange Taarer og Tristelser, som mig ere vederfarne ved Bødernes Efterstræbelser;

20. hvorledes jeg Intet haver forholdt af det, som er nyttigt, at jeg jo forkyndte eder det og lærte eder offentlig og i Husene,

21. idet jeg vidnede baade for Jøder og Græker om Omvendelse til Gud og Tro til vor Herre Jesum Christum.

Marc. 1, 15. Luc. 21, 47.

22. Og nu see, tvungen af Manden drager jeg til Jerusalem og veed ikke, hvad mig der skal vederfares;

23. uden at den Hellig-Aand vidner i hver Stad og siger, at Vaand og Trængsler bie efter mig. c. 21, 4, 11.

24. Men jeg agter Intet, holder og ikke selv mit Liv dyrebart, paa det jeg kan fuldkomme mit Løb med Glæde og den Tjeneste, som jeg haver annammet af den Herre Jesu, at vidne om Guds Raades Evangelium. c. 21, 13. 2 Tim. 4, 7. Gal. 1, 1.

25. Og nu see, jeg veed, at I ikke skulde mere see mit Ansigt, I alle, iblandt hvilke jeg haver vandret omkring og prædiket Guds Rige.

26. Derfor vidner jeg for eder paa denne Dag, at jeg er reen fra Alles Blod.

27. Thi jeg haver ikke unbladt, at jeg jo forkyndte eder alt Guds Raad.

28. Saa giver da Igt paa eder selv og paa den ganste Hjord, i hvilken den Hellig-Aand satte eder som Ophynsmænd, at vogte Guds Menighed, hvilken han forhvervede med sit eget Blod. 1 Tim. 4, 16.

1 Petr. 5, 2. 1 Tim. 3, 1. 2. Eph. 1, 7. 1 Petr. 1, 19.

29. Thi jeg veed dette, at der skal komme svare Ulve ind iblandt eder efter min Vortgang, som ikke skulde spare Hjorden;

Matth. 7, 15. 2 Petr. 2, 1.

30. og af eder selv skulde opstaae Mænd, som skulde tale forvendte Ting for at drage Disciplene efter sig. c. 15, 24. 1 Joh. 2, 19.

31. Derfor vaager og kommer ihu, at jeg haver ikke afladet i tre Aar, Nat og Dag, at paamine Eder af eder med Taarer.

c. 19, 8-10.

32. Og nu, Brødre, befaler jeg eder Gud og hans Raades Ord, som er mægtigt til at opbygge eder og at give eder Arv iblandt alle de Helligede.

33. Jeg haver ikke begjæret Nogens Sølv eller Guld eller Klædebon;

1 Cor. 9, 12. 2 Cor. 11, 9; 12, 13.

34. men I vide selv, at disse Hænder have tjent for mine Nødtørstigheder og for dem, som ere med mig. c. 18, 3.

35. Jeg viste eder i alle Ting, at det bør os saaledes at arbejde og komme de Skrobelige til Hjælp, og at komme den Herres Jesu Ord ihu, at han selv haver sagt: Saligt er det heller at give end at tage.

1 Thess. 2, 9. 2 Thess. 3, 8-10. Luc. 6, 38; 16, 9.

36. Og der han havde sagt dette, faldt han paa sine Knæ og bad med dem alle. c. 21, 5.

37. Men de brast alle i heftig Graad, og de faldt om Pauli Hals og kysede ham.

38. Og meest smertebede dem det Ord, han sagde, at de ikke mere skulde see hans Ansigt. Men de ledsagede ham til Skibet.

21. Capitel.

Paulus kommer til Torns, 1-6, til Ptolemais og Cæsarea, hvor Philippi Døttre propheetere, og Agabus spaaer om Pauli Vaand, 7-14. Paulus annammes vel i Jerusalem, fortæller sine Gjerninger, 15-19; han raades for Jødernes Skyld at lade sig rense i Templet, hvor han bliver greben, 20-30. Dversten redder ham og tilsteder ham at tale for sig, 31-40.

Men der det var sleet, at vi havde revet os fra dem og vare farne bort, seilede vi lige til Cos, men den anden Dag til Rhodus, og derfra til Patara.

2. Og der vi fandt et Skib, som vilde gaac over til Phoenicien, traadte vi derudi og fore bort.

3. Men der vi fik Cypern i Sigte og havde ladet den paa venstre Haand, seilede vi til Syrien og løb ind til Tyrus; thi Skibet skulde der løsse Ladningen.

4. Og der vi fandt Disciple, bleve vi der i syv Dage; disse sagde ved Aanden til Paulus, at han ikke skulde drage op til Jerusalem. c. 20, 23; 21, 11. 12.

5. Men der vi havde fuldenbt de Dage, drog vi ud og gabe os paa Reisen, og de ledsagede os alle med Hustruer og Børn indtil udenfor Staden; og vi faldt paa Knæ paa Strandbredden og bade. c. 20, 36.

6. Og der vi havde taget Afsted fra hverandre, traadte vi ind i Skibet; men de vendte tilbage til deres eget (Hjem).

7. Men vi fuldenbte Seilasjen og kom fra Tyrus til Ptolemais, og hilfede Brødrene og bleve een Dag hos dem.

8. Anden Dagen drog Paulus og vi med ham ud og kom til Cæsarea; og vi gik ind i Evangelisten Philippi Huus, — som var af de Syr, — og bleve hos ham. c. 6, 5. Eph. 4, 11.

9. Men denne havde fire Døttre, som vare Jomfruer og propheterede. c. 2, 17.

10. Men der vi bleve der flere Dage, kom en Prophet ned fra Judæa, ved Navn Agabus. c. 11, 28.

11. Og han kom til os, og tog Pauli Bælte og bandt sine egne Hænder og Fødder, og sagde: Saa siger den Hellig-Aand: Den Mand, som dette Bælte tilhører, skulde Fødderne saaledes binde i Jerusalem og overantvorde ham i Hedningernes Hænder. c. 20, 23.

12. Men der vi hørte dette, bade vi og de der paa Stedet ham, at han ikke skulde drage op til Jerusalem.

13. Men Paulus svarede: Hvad gjøre I, at I græde og plage mit Hjerte? thi jeg er rede, ikke alene til at bindes, men og til at døe i Jerusalem for den Herres Jesu Navns Skyld. c. 20, 24.

14. Men der han ikke vilde lade sig overtale, bleve vi stille og sagde: Skæ Herrens Villie! Luc. 22, 42.

15. Men efter de Dage, der vi vare færdige, drog vi op til Jerusalem.

16. Men der reisste ogsaa med os nogle af Disciple fra Cæsarea, som bragte (med sig) Mnason af Cypern, en gammel

Discipel, hos hvilken vi skulde have Hærbørge.

17. Men der vi kom til Jerusalem, ankomme Brødrene os med Glæde.

18. Men den anden Dag gik Paulus med os til Jakobus, og alle de Ældste kom derhen. c. 15, 13. Gal. 1, 19.

19. Og der han havde hilset dem, fortalte han det ene efter det andet, hvad Gud havde gjort iblandt Hedningerne ved hans Tjeneste. Luc. 10, 17. Ap. G. 14, 27; 15, 4.

20. Men der de det hørte, prisede de Herren; og de sagde til ham: Brøder, du seer, hvor mange tusinde Fødder der ere, som have antaget Troen, og de ere alle midkjære for Loven. Rom. 10, 2. 3.

21. Men de have hørt sige om dig, at du lærer alle Fødder, som ere iblandt Hedningerne, at falde fra Moses, og siger, at de ikke skulde omkjære Børnene, ei heller vandre efter Skikkene.

22. Hvad er da (at gjøre)? Mængden bør endelig komme sammen; thi de vilde faae at høre, at du er kommen.

23. Gjør derfor dette, som vi sige dig: Der ere fire Mænd iblandt os, som have et Løfte paa sig; c. 18, 18.

24. tag dem til dig og lad dig rense med dem, og gjør Beføstning paa dem, at de rage Hovedet; saa skulde Alle vide, at hvad de have hørt sige om dig, er der Intet om, men at du og selv vandrer saa, at du holder Loven.

25. Men om de Hedninger, som ere blevene troende, have vi udsendt Skrivelse og besluttet, at de skulde intet Saadant iagttage, uden at vogte sig for Afguders Offer og Blod og det Qvalte og Horeri. c. 15, 20. 29.

26. Da tog Paulus Mændene til sig og lod sig den anden Dag rense tilligemed dem, og gik ind i Templet og gav tilskende, at Renjelsens Dage skulde fuldkommes, indtil Offeret var blevet offret for Enhver af dem.

27. Men der de syv Dage vare næsten tilende, saae Fødderne fra Asien ham i Templet, og oprørte alt Folket og lagde Haand paa ham, c. 24, 18.

28. og skrege: I israelitiske Mænd, hjælp! dette er det Meimeste, som allevegne lærer Alle imod Folket og Loven og dette Sted, og tilmed haver han og ført Græser ind i Templet og vanhelliget dette hellige Sted. c. 24, 6.

29. — Thi de havde tilforn seet Trophimus, den Epheser, i Staden med ham, og han mente de, at Paulus havde ført ind i Templet. — c. 20, 4.

30. Og den ganske Stad kom i Bevægelse, og der blev et Tillob af Folk; og de grebe Paulus og drog ham ud af Templet, og strax bleve Dørene lukkede.

31. Men der de søgte at ihjelslaae ham, kom der Budskab til den øverste Hovedsmand for Bagten, at hele Jerusalem var i Forvirring.

32. Han tog strax Stridsfolk og Hovedsmænd over Hundrede til sig og rykkede ind paa dem. Men der de saae den øverste Hovedsmand og Stridsfolket, lode de af at slaae Paulus.

33. Men der den øverste Hovedsmand kom nær til, tog han ham og besøel, at han skulde bindes med to Lænker; og han udspurgte, hvo han var, og hvad han havde gjort. v. 11.

34. Da raabte den Ene det, den Anden det iblandt Folket; men der han intet Vist kunde erfare for Varmen, besøel han at føre ham til Fæstningen.

35. Men der han kom til Trapperne, fæde det, at han maatte bæres af Stridsfolket for Mængdens Vold;

36. thi der fulgte meget Folk efter og raabte: Tag ham bort! Luc. 23, 18. Ap. G. 22, 22.

37. Og der Paulus skulde føres ind i Fæstningen, siger han til den øverste Hovedsmand: Er det mig tilladt at tale Noget til dig? Men han sagde: Forstaaer du Græsk?

38. Mon du ikke være den Ægypter, som for nogen Tid siden gjorde Oprør og førte de fire tusinde Mordere ud i Ørkenen?

39. Men Paulus sagde: Jeg er en jødisk Mand fra Tarsus, en Borger af en ikke ubekendt Stad i Cilicia. Men jeg beder dig, tilsted mig at tale til Folket. c. 9, 11; 22, 3.

40. Men der han havde tilstædt ham det, stod Paulus frem paa Trapperne og slog til Lyd med Haanden for Folket. Men der det var blevet meget stille, raabte han til dem i det ebraiske Sprog og sagde: c. 19, 33; 22, 2.

22. Capitel.

Paulus fortæller sin Omvendelse og sit Kald til at prædike iblandt Hedningerne, 1-21. Jøderne strige imod ham, Øversten vil lade ham hudstryge, men tør dog ikke, fordi han var en romersk Borger, stiller ham for Raadet, 22-30.

J Mand, Brødre og Fædre! hører nu mit Forsvar til eder! c. 7, 2.

2. — Men der de hørte, at han talede til dem i det ebraiske Sprog, holdt de sig end mere stille. — Og han sagde:

3. Jeg er en jødisk Mand, født i Tarsus udi Cilicia, men opdragen i denne Stad ved Gamaliels Fødder, oplært efter vor Fædrenelovs Strenghebd, og jeg var midtjær for Gud, ligesom I alle ere idag,

2 Cor. 11, 22.

Ap. G. 9, 11; 5, 34. Rom. 10, 2. Gal. 1, 14.

4. og forfulgte denne Lære indtil Døden, bandt og overantvorbode i Fængsler baade Mænd og Qvinder, c. 8, 1; 9, 1. 2. 1 Cor. 15, 9.

5. som og den Ypperstepræst maa vidne med mig, og hele de Ældstes Raad, af hvilke jeg endog tog Breve til Brødrene og reiste til Damascus, for at føre ogsaa dem, som der vare, bundne til Jerusalem, at de skulde blive straffede.

6. Men det fæde mig, da jeg reiste og kom nær til Damascus, at ved Middag et stærkt Lys fra Himmelen pludseligen omfækkede mig; c. 9, 3 fg. 26, 12 fg.

7. og jeg faldt til Jorden og hørte en Røst, som sagde til mig: Saul! Saul! hvi forfølger du mig?

8. Men jeg svarede: Hvo er du, Herre? og han sagde til mig: Jeg er Jesus, den Nazaræer, som du forfølger.

9. Men de, som vare med mig, saae vel Lys og bleve forfærdede, men hørte ikke hans Røst, som talede til mig.

10. Men jeg sagde: Herre, hvad skal jeg gjøre? Men Herren sagde til mig: Staa op, reis til Damascus, og der skal tales til dig om Alt, hvad dig er forordnet at gjøre.

11. Men der Synet var mig betaget ved Glandsen af hiint Lys, blev jeg ledet ved Haanden af dem, som vare med mig, og kom til Damascus.

12. Men en vis Ananias, en gudfrægtig Mand efter Loven, som havde godt Vidnesbyrd af alle Jøder, som der boede,

c. 9, 10, 17; 10, 22.

13. kom til mig og stod for mig, og sagde til mig: Saul, Broder, see op! og jeg saae op paa ham i den samme Stund.

14. Men han sagde: Bore Fædres Gud haver beskiftet dig, at du skulde kjende hans Villie og see den Retfærdige, og høre en Røst af hans Mund;

c. 9, 15; 3, 14; 7, 52. 1 Joh. 2, 1.

15. thi du skal være ham et Vidne for alle Mennesker om de Ting, som du haver seet og hørt. c. 26, 16.

16. Og nu, hvad bier du efter? staa op, lad dig døbe og dine Synder astoe, og paakald Herrens Navn. Matth. 3, 11. Ap. G. 2, 38.

17. Og det skede mig, der jeg kom tilbage til Jerusalem og bad i Templet, at jeg blev Henrykket c. 9, 26; 10, 10. 2 Cor. 12, 2.

18. og saae ham, og han sagde til mig: Skynd dig og gik hastig ud af Jerusalem, fordi de vilde ikke annamme dit Vidnesbyrd om mig.

19. Og jeg sagde: Herre, de vide selv, at jeg satte i Fængsel og hudflettede i Synagogerne dem, som troede paa dig; c. 9, 2.

20. og der Stephani, dit Vidnes, Blod blev udstødt, stod jeg og selv hos og havde Behagelighed i hans Mord, og forvarede deres Klæder, som ihjelsloge ham. c. 7, 58; 8, 1.

21. Og han sagde til mig: Reis hen; thi jeg vil udsende dig langt bort til Hedningerne. c. 9, 15; 13, 2.

22. Men de hørte ham indtil dette Ord, og de opløstede deres Røst og sagde: Tag saadan En bort af Jorden! thi det sømmer sig ikke, at han skal leve. c. 21, 36.

23. Men der de strege og kastede Klæderne fra sig, og kastede Støv i Luften,

24. da befoel den øverste Hovedsmand, at han skulde føres ind i Fæstningen, og sagde, at man skulde ved Hudstrygelse forhøre ham, paa det at han kunde saae at vide, af hvad Aarsag de raabte saa imod ham.

25. Men der de spændte ham med Lær, sagde Paulus til Hovedsmanden over Hundrede, som stod hos: Er det eder tilladt at hudstryge en romersk Mand, og det udmønt? c. 16, 37.

26. Men der Hovedsmanden over Hundrede hørte dette, gik han til den øverste Hovedsmand, og forkyndte ham det og sagde: See til, hvad du vil gjøre; thi dette Menneske er en Rømer.

27. Men den øverste Hovedsmand kom frem og sagde til ham: Stig mig, er du en Rømer? Men han sagde: Ja.

28. Og den øverste Hovedsmand svarede: Jeg haver kjøbt denne Borgerret for en stor Sum. Men Paulus svarede: Men jeg er endog født til den.

29. Da lode de, som skulde have forhørt ham, strax af fra ham. Men den øverste Hovedsmand, der han fik at vide, at han

var en Rømer, frygtede endog, fordi han havde ladet ham binde.

30. Men anden Dagen, der han vilde vide med Bished, hvorfor han anklagedes af Jøderne, løste han ham af Baandene og befoel, at de Yppersteprester og deres ganste Raad skulde komme sammen; og han førte Paulus frem og fremstillede ham for dem.

23. Capitel.

Paulus vidner om sin gode Samvittighed, bliver slaget, 1-5; taler om Opstandelsen, derover bliver Tvedragt imellem Jøderne indbyrdes, 6-9. Øversten fører ham ind i Fæstningen, Herren trøster ham, 10.11. Jødernes Anslag mod Paulus aabenbares, 12-22. Øversten sender ham til Cæsarea til Landshøvdingen Felix, 23-35.

Da saae Paulus stift paa Raadet og sagde: I Mænd, Brødre! jeg haver med al god Samvittighed vandret for Gud indtil denne Dag. c. 22, 1; 24, 16. 2 Tim. 1, 3.

2. Men den Ypperstepræst Ananias befoel dem, som stode hos ham, at slaae ham paa Munden.

3. Da sagde Paulus til ham: Gud skal slaae dig, du kalskede Bæg! baade sidder du og dømmes mig efter Loven, og tillige overtræder du Loven, idet du befaler, at jeg skal slaaes. Matth. 23, 27.

4. Men de, som stode hos, sagde: Skjælder du Guds Ypperstepræst?

5. Og Paulus sagde: Brødre, jeg vidste ikke, at det var den Ypperstepræst; thi der er skrevet: Du skal ikke skjælde dit Folks Øverste. 2 Mos. 22, 28.

6. Men da Paulus vidste, at den ene Deel var Sadducæer, men den anden Phariseer, raabte han i Raadet: I Mænd, Brødre! jeg er en Phariseer, en Phariseers Søn; jeg dømmes for Naab og for de Dødes Opstandelse. c. 26, 5. Phil. 3, 5.

7. Men der han dette havde sagt, opkom der Strid imellem Phariseerne og Sadducæerne, og Forsamlingen blev splidagtig.

8. Thi Sadducæerne sige, at der er ikke Opstandelse, ei heller Engel, ei heller Aand, men Phariseerne antage begge Dele. Matth. 22, 23.

9. Men der blev et stort Skrig, og de Skriftfloges af Phariseernes Parti stode op, strede heftigt og sagde: Vi finde intet Ondt hos dette Menneske; men dersom en Aand eller en Engel haver talt med ham, da lader os ikke stride mod Gud.

c. 25, 25; 26, 31; 22, 17. 18; 5, 39.

10. Men da Striden blev heftig, frygtede

den øverste Hovedsmand, at Paulus skulde sønderlides af dem, og befoel Krigsfolket at gaac ned og rive ham ud fra dem, og at føre ham ind i Fæstningen.

11. Men Natten derefter stod Herren for ham og sagde: Vær frimodig, Paulus! thi ligesom du haver vidnet om mig i Jerusaleim, saaledes bør det dig og at vidne i Rom.

c. 18, 9.

12. Men der det var blevet Dag, sloge nogle af Bøderne sig sammen, og forpligtede sig under Forbandelse og sagde, at de vilde hverken æde, ei heller drikke, inden de havde slaget Paulus ihjel.

13. Men de vare flere end Fyrrethve, som havde sammensvoret sig hertil.

14. Disse gif til de Øppersteprester og de Ældste og sagde: Vi have under Forbandelse forpligtet os til, ikke at smage Noget, førend vi have slaget Paulus ihjel.

15. Saa giver nu den øverste Hovedsmand tilkjende, tilligemed Raadet, at han imorgen fører ham ned til eder, som om I vilde nøiere undersøge hans Sag; men vi ere rede til at ihjelslaae ham, førend han kommer (eder) nær.

16. Men Pauli Søster søn, som hørte dette hemmelige Anslag, kom og gif ind i Fæstningen, og forkyndte Paulus det.

17. Men Paulus kaldte en af Hovedsmændene over Hundrede til sig og sagde: For dette unge Menneffe hen til den øverste Hovedsmand; thi han haver Noget at forkynde ham.

18. Da tog denne ham med sig og førte ham til den øverste Hovedsmand, og sagde: Den bundne Paulus kaldte mig og bad mig føre dette unge Menneffe til dig, da han haver Noget at sige dig.

19. Men den øverste Hovedsmand tog ham ved Haanden, gif hen til en Side og spurgte: Hvad er det, som du haver at forkynde mig?

20. Men han sagde: Bøderne have overlagt med hinanden at bede dig, at du skal lade Paulus føre for Raadet imorgen, som om de vilde nøiere forhøre ham.

21. Lad du dig derfor ikke overtale af dem; thi flere end fyrrethve Mand af dem lure paa ham, hvilke have under Forbandelse forpligtet sig til, hverken at æde, ei heller at drikke, inden de have slaget ham ihjel; og de ere nu rede og forvente Bæfke fra dig.

22. Da lod den øverste Hovedsmand det unge Menneffe gaac og bød ham: Du skal

ingen sige, at du haver givet mig dette tilkjende.

23. Og han kaldte til sig to af Hovedsmændene over Hundrede og sagde: Holder to hundrede Stridsmænd rede, at de kunne drage til Cæsarea, og halvfjerdsindstyve Ryttere og to hundrede Skytter, fra den tredie Time af Natten;

24. og de skulde have Lastdyr tilstede at sætte Paulus paa, og føre ham sikkert til Landshøvdingen Felix.

25. Og han skrev et Brev, som havde dette Indhold:

26. Claudius Vysias hilser den mægtige Landshøvding Felix!

27. Denne Mand, som var greben af Bøderne og nær ved at ihjelslaaes af dem, ham udfriede jeg, der jeg kom med Krigsfolket og fik at vide, at han er en Romer.

c. 21, 33; 22, 26.

28. Men der jeg vilde vide Sagen, hvorfor de beshlydte ham, førte jeg ham for deres Raad;

c. 22, 30.

29. og jeg fandt da, at han blev beshlydt for nogle Spørgsmaal af deres Lov, men havde ingen Beshlydning (mod sig), som fortjener Død eller Jængsel.

c. 25, 25; 26, 31.

30. Men da det blev mig tilkjendegivet, at der skulde udføres et hemmeligt Anslag af Bøderne imod Manden, haver jeg strax sendt ham til dig og befalet Anklagerne at fremføre for dig, hvad de have imod ham. Far vel!

31. Da toge Stridsmændene Paulus, eftersom det var dem befalet, og førte ham om Natten til Antipatris.

32. Men anden Dagen lode de Rytterne drage med ham og vendte tilbage til Fæstningen.

33. Der hine kom ind i Cæsarea og havde antvordet Landshøvdingen Brevet, fremstillede de ogsaa Paulus for ham.

34. Men der Landshøvdingen havde læst Brevet og spurgte, fra hvad Land han var, og havde erfaret, at han var fra Cilicia, sagde han:

c. 22, 3.

35. Jeg vil forhøre dig, naar ogsaa dine Anklagere komme tilstede. Og han bød ham at forvares i Herodis Palads.

24. Capitel.

Bøderne anklage Paulus, 1-9. Paulus forsvaret sig med Eftertryk, 10-23. Felix forsværes over Pauli Prædiken, lader ham fangen efter sig, 24-27.

Men fem Dage derefter drog den Øpperstepræst Ananias ned med de Ældste

og en vis Taler Tertullus, hvilke mødte for Landshøvdingen imod Paulus. c. 23, 2.

2. Men der han var fremkaldet, begyndte Tertullus at anklage ham og sagde:

3. Alt vi ved dig nyde megen Fred, og at mange ypperlige Foranstaltninger til dette Folks Bedste stee ved din Omjörg, det erkjende vi, mægtigste Felix! altid og allevegne med al Taksigelse. c. 23, 26.

4. Men paa det jeg ikke skal opholde dig længe, beder jeg, at du vil formedelst din Mildhed høre os korteligen.

5. Thi vi have befundet denne Mand at være en Pest og at vække Oprør iblandt alle Bøder, som ere over hele Verden, samt at være Formand for de Nazaræers Sect;

c. 17, 6; 28, 22.

6. han haver endog forsøgt at vanhellige Templet, hvorfor vi og grebe ham og vilde have dømt ham efter vor Lov; c. 21, 28.

7. men Kyrias, den øverste Hovedsmand, kom til og bortførte ham med megen Vold af vore Hænder, c. 21, 31.

8. og bød hans Anklagere komme til dig; af ham kan du selv, naar du undersøger det, faae alle de Ting at vide, for hvilke vi anklage ham.

9. Men Bøderne stemmede i med og sagde, at disse Ting havde sig saaledes.

10. Men Paulus svarede, der Landshøvdingen gav ham et Vink, at han skulde tale: Efterdi jeg veed, at du haver i mange Aar været en Dommer iblandt dette Folk, vil jeg des frimodigere forsvare min Sag,

11. da du kan faae at vide, at det er ikke mere end tolv Dage siden jeg kom op, for at tilbøde i Jerusalem;

12. og hverken i Templet have de fundet mig at tale for Nogen, eller at stifte Oprør iblandt Folket, ei heller i Synagogerne, ei heller i Staden; c. 23, 8; 28, 17.

13. de kunne ei heller bevise de Ting, som de nu anklage mig for.

14. Men dette bekjender jeg for dig, at jeg efter den Lære, hvilken de kalde en Sect, tjener saaledes den Fædrene-Gud, at jeg troer alt det, som er skrevet i Loven og Propheterne,

15. og haver (det) Haab til Gud, hvilket disse og selv forvente, at de Dødes Opstandelse forestaaer, baade Retfærdiges og Uretfærdiges. 3. Mos. 5, 28, 29.

16. Men i det Samme over jeg mig selv at have altid en uskyldt Samvittighed for Gud og Menneffene. c. 23, 1. 1 Petr. 3, 16.

17. Men efter mange Aars Forløb kom jeg, for at bringe Almisser til mit Folk og Offere, c. 21, 26. Rom. 15, 25. Gal. 2, 10.

18. under hvilke nogle Bøder fra Asia fandt mig, da jeg blev renset i Templet, uden Opløb og uden Larm. c. 21, 27.

19. Disse burde være tilstede for dig og klage, om de have Noget imod mig.

20. Eller lad disse selv sige, om de have fundet nogen Uret hos mig, da jeg stod for Raadet;

21. uden det skulde være for dette ene Ord, som jeg raabte, der jeg stod iblandt dem: Jeg dømmes idag af eder for de Dødes Opstandelse. c. 23, 6.

22. Men der Felix hørte dette, udsatte han Sagen, skjøndt han nok nok kjendte den Lære, og sagde: Naar Kyrias, den øverste Hovedsmand, kommer ned, vil jeg praakende eders Sag. c. 23, 26.

23. Og han besøel Hovedsmanden over Hundrede at bevogte Paulus og lade ham have Ro, og ikke forbyde Nogen af hans Egne at tjene ham eller at komme til ham. c. 27, 3; 28, 16.

24. Men efter nogle Dage kom Felix med sin Hustru Drusilla, som var en Jødinde, og kaldte Paulus frem og hørte ham om Troen paa Christum.

25. Men der han talede om Retfærdighed og Afholdenhed og den tilkommende Dom, blev Felix forfærdet og svarede: Gak bort denne Gang; men naar jeg faaer beleilig Tid, vil jeg lade dig kalde til mig.

26. Tilmed haabede han og, at han skulde gives Penge af Paulus, for at han skulde lade ham løs; derfor lod han ham og des oftere kalde frem og talede med ham.

27. Men der to Aar vare forløbne, fik Felix Portius Festus til Eftermand; og saasom Felix vilde fortjene Tak af Bøderne, lod han Paulus bunden efter sig. c. 25, 9.

25. Capitel.

Festus lader Bøderne komme til Cæsarea, hvor Paulus atter forsvarer sig imod dem, 1-8. Festus vil stifte ham til Keiseren, for hvem han havde indskudt sig, 9-12. Festus fortæller om ham til Kong Agrippa, som selv vil høre Paulus, 13-27.

Der Festus nu var kommen til Provindsen, drog han efter tre Dage op fra Cæsarea til Jerusalem.

2. Da mødte den Ypperstepræst og de

Fornemste af Jøderne for ham imod Paulus, og anholdt hos ham

3. og bade om den Gunst imod hiin, at han vilde lade ham hente til Jerusalem; thi de lurede paa ham for at ihjelslaae ham paa Veien.

c. 23, 15.

4. Da svarede Festus, at Paulus blev bevogtet i Cæsarea, men at han selv vilde snart drage derned.

5. Hvilke nu iblandt eder, sagde han, der kunne, de drage ned med; dersom der da er Noget imod denne Mand, da anklage de ham!

6. Men der han havde opholdt sig hos dem mere end ti Dage, drog han ned til Cæsarea; anden Dagen satte han sig paa Domstolen og besøft Paulus at fremføres.

3oh. 19, 13.

7. Men der han kom frem, traadte de Jøder, som vare komne ned fra Jerusalem, omkring ham og førte mange og svare Klagemaal imod Paulus, hvilke de ikke kunde bevise,

c. 24, 2. 5. 6.

8. efterdi han forsvarede sig, sigende: Jeg haver hverken syndet i Noget imod Jødernes Lov, ikke heller imod Templet, ikke heller imod Keiseren.

c. 24, 12.

9. Men Festus, som vilde fortjene Tak af Jøderne, svarede Paulus og sagde: Vil du drage op til Jerusalem for at dømmes der af mig for disse Ting?

c. 24, 27.

10. Men Paulus sagde: Jeg staaer for Keiserens Domstol, hvor mig bør at dømmes. Jeg haver ingen Uret gjort Jøderne, som du og bedre ved.

11. Thi haver jeg handlet Uret, eller gjort Noget, som fortjener Døden, vægrer jeg mig ikke ved at døe; men er det Intet, hvorfor disse anklage mig, da kan Ingen overgive mig til dem af Gunst. Jeg indskyder min Sag for Keiseren.

c. 18, 14; 26, 32.

12. Da taledes Festus med Raadet og svarede: Du haver indskudt din Sag for Keiseren; du skal reise til Keiseren.

13. Men der nogle Dage vare forløbne, kom Kong Agrippa og Berenice til Cæsarea for at hilse Festus.

14. Og da de opholdt sig der mange Dage, forelagde Festus Kongen Sagen mod Paulus og sagde: Her er en Mand, efterladt bunden af Felix,

c. 24, 27.

15. imod hvilken de Ypperstepræster og de Ældste af Jøderne mødte, da jeg var i Jerusalem, og begjærede Straf over ham,

v. 2.

16. hvilke jeg svarede, at det ikke er de Romeres Skik af Gunst at overgive noget Menneffe til Døden, førend den, som anklages, haver Anklagerne personlig tilstede og faaer Velighed til at forsvare sig mod Bestyldningen.

17. Der de da kom sammen her, tøvede jeg ikke, men anden Dagen satte jeg mig paa Domstolen og bød Manden at fremføres.

18. Men der Anklagerne traadte omkring ham, fremførte de ingen saadan Bestyldning, som jeg havde formodet;

19. men de havde nogle Tvistigheder med ham om deres egen Gudsdyrkelse og om en Jesu, som var død, hvilken Paulus sagde at leve.

20. Men der jeg var tvivlraadig angaaende Sagen om denne, sagde jeg, om han vilde reise til Jerusalem og dømmes der for disse Ting.

v. 9.

21. Men der Paulus hentsjød sig under Keiserens Kjendelse og vilde holdes i Forvaring til den, befalede jeg, at han skulde holdes i Forvaring, indtil jeg kan sende ham til Keiseren.

22. Men Agrippa sagde til Festus: Jeg skulde og selv ville høre det Menneffe. Men han sagde: Imorgen skal du høre ham.

23. Anden Dagen altsaa, der Agrippa og Berenice kom med stor Pragt og gik ind paa Raadhuset med de øverste Hovedsmænd og de ypperste Mænd i Staden, blev Paulus, da Festus bød det, fremført.

24. Og Festus sagde: Kong Agrippa og alle I Mænd, som ere med os tilstede! her see I den, om hvilken hele Jødernes Mængde haver overhængt mig baade i Jerusalem og her, idet de raabe: Han bør ikke længere leve.

25. Men der jeg havde faaet at vide, at han havde Intet gjort, som fortjente Døden, og da han og selv havde indskudt sin Sag for Keiseren, haver jeg besluttet at sende ham derhen.

c. 23, 9; 26, 31.

26. Dog haver jeg intet Sikker at skrive Herren til om ham. Derfor lod jeg ham føre frem for eder og især for dig, Kong Agrippa, paa det jeg kan have Noget at skrive, naar han er bleven forhørt.

27. Thi det synes mig ufornuftigt at sende en Fange og ikke ogsaa tilkjendegive Bestyldningerne imod ham.

26. Capitel.

Paulus fortæller om sit Levnet, sin Omvendelse, sit Kald og sin Lydighed med samme, om sine Forfølgelser og Frelsen, 1-23. Festsus og Agrippa ytre sig om Pauli Tale; Pauli Døst, 24-29; hans Ulydighed erkjendes, 30-32.

Men Agrippa sagde til Paulus: Det tilstedes dig at tale for dig. Da udtrak Paulus Haanden og sagde til sit Forsvar:

2. Angaaende alle de Ting, for hvilke jeg anklages af Jøderne, Kong Agrippa! agter jeg mig selv lykkelig, at jeg idag skal forsvare mig for dig;

3. allermeest fordi du haver Kundskab om alle Jødernes Skikke og Spørgsmaal. Derfor beder jeg dig, at du vil taalmodigen høre mig.

4. Mit Levnet altsaa fra Ungdom af, hvorledes det haver været fra Begyndelsen iblandt mit Folk i Jerusalem, vide alle Jøderne,

5. hvilke have kjendt mig tilforn fra det første af, — dersom de ville vidne — at jeg haver levet som en Phariseer efter den strengeste Sect i vor Gudsdyrkelse.

c. 23, 6. Phil. 3, 5.

6. Og nu staaer jeg og dømmes for Haabet til den Forjættelse, som er givet af Gud til Jæderne,

c. 24, 15, 21; 28, 20.

7. hvilken vore tolv Stammer haabe at opnaae, idet de tjene Gud uafsladeligen Nat og Dag; og for dette Haabs Skyld, Kong Agrippa! anklages jeg af Jøderne.

8. Hvad? holdes det for utroligt hos eder, at Gud opvækker Døde?

9. Jeg selv haver vel og meent, at det burde mig at gjøre meget imod Jesus, den Nazaraers, Ravn,

c. 8, 3; 9, 1. Gal. 1, 13. 1 Tim. 1, 13.

10. hvilket jeg og gjorde i Jerusalem; og jeg kastede mange af de Hellige i Fængsel, der jeg havde faaet Magt dertil af de Øpperstepræster, og naar de bleve myrdede, gav jeg min Stemme dertil.

c. 22, 19.

11. Og i alle Synagoger lod jeg dem ofte straffe og tvang dem til at tale bespøttelig, og end mere rasende mod dem, forfulgte jeg dem endog indtil udenlandske Stæder.

12. Hvorfor jeg og drog til Damascus med Myndighed og Fuldmagt fra de Øpperstepræster;

c. 9, 2, 3.

13. men midt om Dagen saae jeg paa Veien, o Konge! et Lys af Himmelen, som

overgik Solens Glands, omstinne mig og dem, som reiste med mig.

Matth. 17, 2.

14. Men der vi alle faldt ned til Jorden, hørte jeg en Røst, som talte til mig og sagde i det ebraiske Sprog: Saul! Saul! hvi forfølger du mig? det vil blive dig haardt at stampe imod Draadden.

15. Men jeg sagde: Herre, hvo er du? men han sagde: Jeg er Jesus, hvem du forfølger.

16. Men reis dig og staa paa dine Fødder; thi derfor haver jeg aabenbaret mig for dig, for at udkaare dig til en Tjener og et Vidne baade om det, som du haver seet, og om det, hvori jeg vil aabenbare mig for dig,

c. 22, 15.

17. idet jeg udfrier dig fra Folket og Hedningerne, til hvilke jeg nu udsender dig,

18. for at oplade deres Mine, at de omvende sig fra Mørket til Lyset og fra Satans Magt til Gud, paa det at de kunne annamme Syndernes Forladelse og Lod iblandt dem, som ere helligede ved Troen paa mig.

Epil. 1, 18. Gal. 1, 13. 1 Petr. 2, 25.

19. Derfor, Kong Agrippa! blev jeg ikke ulydig mod det himmelske Syn; Gal. 1, 16.

20. men jeg forkyndte først for dem i Damascus og (siden) i Jerusalem og i alt Judæas Land og for Hedningerne, at de skulde omvende sig og komme tilbage til Gud, og gjøre Omvendelsens værdige Gjæringer.

Matth. 3, 8.

21. For disse Tings Skyld grebe Jøderne mig i Templet og forsøgte at slaae mig ihjel.

c. 21, 30, 31.

22. Da jeg derfor bekom den Hjælp, som er af Gud, staaer jeg indtil denne Dag og vidner baade for Jøden og Stor, og siger intet Andet, end det baade Profheterne have sagt at skulle skee, og Moses:

Luc. 24, 25 fg.

23. At Christus skulde lide, at han, den Første af de Dødes Opstandelse, skulde forkynde Lys for Folket og Hedningerne.

1 Cor. 15, 20. Gal. 1, 18. Mat. 1, 5. Luc. 2, 32.

24. Men der han saaledes forsvarede sig, sagde Festsus med hoi Røst: Du raser, Paulus! den megen Lærdom gjør dig rasende.

25. Men han sagde: Jeg raser ikke, mægtigste Festsus! men taler sande og betænksomme Ord.

26. Thi Kongen veed om disse Ting, og til ham taler jeg ogsaa frimodigen, efterdi

jeg er vis paa, at slet Intet af dette er skjult for ham; thi dette er ikke skeet i en Braa.

Josh. 18, 20.

27. Troer du, Kong Agrippa! Propheetne? Jeg veed, at du troer.

28. Men Agrippa sagde til Paulus: Der fattes Lidet udi, at du jo overtaler mig til at blive en Christen.

29. Men Paulus sagde: Jeg vilde ønske til Gud, enten der fattes Lidet eller Mæget, at ikke alene Du, men og Alle, som høre mig idag, maatte blive saadanne, som og jeg er, undtagen disse Væmper.

30. Og der han havde sagt dette, stod Kongen op, og Landskøddingen og Veronice og de, som sadde med dem.

31. Og de gik til en Side, talede med hverandre og sagde: Dette Menneske gjør Intet, som fortjener Død eller Væmper.

c. 25, 25.

32. Men Agrippa sagde til Festus: Dette Menneske kunde været løsladt, dersom han ikke havde indskudt sin Sag til Keiseren.

c. 25, 11.

27. Capitel.

Paulus skal stiftes til Rom, kommer til Sidon, 1-3, derfra til Myra, 4-6. Seiladsen bliver farlig, Paulus raader dem forgjæves at blive i Creta, 7-12; de komme i stor Nød, Paulus trøster dem, 13-26; de lide Skibbrud paa Den Malta, komme dog Alle uskadt iland, 27-44.

Men der det var besluttet, at vi skulde seile derfra til Italien, overantvordede de baade Paulus og nogle andre Fanger til en Hovedsmand over Hundrede, ved Navn Julius, (der stod) ved Keiserens Rode.

c. 25, 12.

2. Men der vi vare gangne ombord paa et adramythenisk Skib for at seile langs med Asiens Kyster, fore vi ud; og Aristarchus, en Macedonier fra Thessalonica, var med os.

2 Cor. 11, 25. 26. Ap. G. 19, 29.

3. Og anden Dagen anløb vi Sidon. Og Julius behandlede Paulus mildt og tilstedede ham at gaae til Venner og nyde Pleie.

c. 27, 23; 28, 16.

4. Og vi fore bort derfra og seilede under Cypern, fordi Bindene vare imod.

5. Og vi seilede over Havet ved Cilicien og Pamphylien og kom til Myra i Lycien.

6. Og der fandt Hovedsmanden over Hundrede et Skib fra Alexandria, som seilede til Italien, og satte os paa det.

7. Men der vi seilede langsomt i mange Dage og med Vanskelighed naaede Cnidus,

— thi Binden svævede os ikke — holdt vi ned under Creta ved Salmone.

8. Med Vanskelighed fore vi den forbi og kom til et Sted, som kaldes Gode-Havne, der var nær ved Staden Lasæa.

9. Men der megen Tid var forløben, og Seiladsen nu var farlig, fordi endog Fasten allerede var forbi, formanede Paulus og sagde til dem:

10. I Mænd, jeg seer, at denne Seilads vil blive os til Ulykke og megen Skade, ikke aleneste paa Landning og Skib, men ogsaa paa vort Liv.

11. Men Hovedsmanden over Hundrede troede Styrmændene og Skipperen mere end det, som af Paulus blev sagt.

12. Og der Havnen ikke var beqvem til Vinterleie, besluttede de Fleste at fare bort ogsaa derfra, om de muligen kunde naae hen til Phoenix for at overvintre der, hvilket er en Havn paa Creta, som vender mod Sydvest og Nordvest.

13. Men der Søndenvind blæste op, og de meente, at de havde naaet deres Hensigt, lattede de Anker og holdt nær under Creta.

14. Men ikke længe derefter kom mod dem en rasende Storm, som kaldes Euroclydon.

15. Men der Skibet blev revet hen og kunde ikke holde sig op mod Vinden, gavede vi det over og drevede saa.

16. Men vi løb under en liden Ø, som kaldes Claude, og kunde neppe faae fat paa Baaden.

17. Og der de havde taget den op, brugte de Hjælp og omsurrede Skibet; og saasom de frygtede, at de skulde drives ind paa en Sandbanke, lode de Seilene ned og drevede saaledes.

18. Og der vi udstode Meget af Stormen, begyndte de næste Dag at kaste overbord.

19. Og paa den tredie Dag udfastede vi med vore Hænder Skibets Redskab.

20. Men der hverken Sol eller Stjerner lode sig see i mange Dage, og en ikke liden Storm hængte over os, da betoges omsider alt Haab os om at frelses.

2 Cor. 11, 23.

21. Og der man ikke havde spilst i lang Tid, stod Paulus frem midt iblandt dem og sagde: I Mænd! man burde have lydt mig og ikke faret bort fra Creta, og sparet os denne Ulykke og Skade.

v. 10. 11.

22. Og nu formaner jeg eder at være ved godt Mod; thi ingen Sjæl af eder skal omkomme, men alene Skibet.

23. Thi denne Nat stod for mig en Engel fra den Gud, hvem jeg tilhører og hvem jeg tjener, og sagde:

24. Frygt ikke, Paulus! det bør dig at stilles for Keiseren; og see, Gud haver skjænket dig alle dem, som seile med dig.

c. 23, 11.

25. Derfor, I Mænd! værer ved et godt Mod; thi jeg troer Gud, at det skal saaledes vorde, ligesom mig er sagt.

26. Men vi skulle strande paa en Ø.

27. Men der den fjortende Nat kom, og vi dreve om i det adriatiske Hav, formede Skibsfolkene ved Midnat, at et Land var dem nær.

28. Og da de loddede, havde de tyve Favn; men der de vare komne lidet derfra og loddede atter, havde de femten Favn.

29. Og de frygtede, at de maaskee skulde støde paa Stjær, og kastede fire Ankere ud fra Bagstavnen og ønskede, at det vilde vorde Dag.

30. Men der Skibsfolkene vilde flygte fra Skibet og lode Vaaden ned i Havet under det Paaskud, at de vilde bringe Ankerne ud fra Forstavnen,

v. 16.

31. da sagde Paulus til Hovedsmanden over Hundrede og til Stridsmændene: Derjom disse ikke blive i Skibet, kunne I ikke blive frelste.

32. Da kappede Stridsmændene Vaadens Tong og lode den falde ned.

33. Men imidlertid, indtil det blev Dag, formanede Paulus Alle, at de skulde faae Mad, og sagde: Det er idag den fjortende Dag, at I have viet uden at spise og Intet taget til eder.

v. 27.

34. Derfor formaner jeg eder, at I faae Mad, thi dette hører til eders Frelse; thi der skal ikke falde et Haar af Nogens Hoved iblandt eder. Math. 10, 30. Luc. 12, 7; 21, 18.

35. Men der han havde sagt dette og havde taget Brød, takkede han Gud for Alles Dine, og brød det og begyndte at æde.

36. Men de bleve alle frimodige, og de fik ogjaa Mad.

37. Men vi vare i Skibet tilsammen to hundrede og sex og halvfjerdsindstyve Sjæle.

38. Og der de vare blevne mætte af Mad, lattede de Skibet, idet de udfastede Levnetsmidlerne i Havet.

39. Men der det blev Dag, kjendte de ikke Landet; men de bleve en Vig vaer, som hav-

de en Strandbred, paa hvilken de besluttede at sætte Skibet, om muligt.

40. Og der de havde kappet Ankerne, overlode de (Skibet) til Havet og løsnede tillige Korbaandene; og idet de ophidsede Raa-seilet for Binden, holdt de ind paa Strandbredden.

41. Men de dreve ind paa en Grund, som havde Dyb paa begge Sider, og stødte an med Skibet; og Forstavnen borede sig fast og stod ubevægelig, men Bagstavnen sloges sønder af Vølgenes Magt.

42. Men det var Stridsmændenes Anslag, at de vilde ihjelslaae Fangerne, at ikke Nogen skulde undkomme ved at svømme bort.

43. Men Hovedsmanden over Hundrede, som vilde frelse Paulus, forhindrede dem i dette Anslag og bød, at de, som kunde svømme, skulde først kaste sig ud, for at undkomme til Landet,

44. og de Andre (redde sig), Nogle paa Planker, Andre paa Stykker af Skibet. Og saaledes skede det, at Alle kom frelste til Landet.

v. 21, 25.

28. Capitel.

Folket paa Malta besøger Paulus stor Venlighed, en Dagle gjør ham ingen Skade, 1-6. Publii Fader og Andre helbredes, 7-10. De seile derfra til Syracusa, Buteosi og Rom, 11-16. Paulus taler for de Eldste af Jøderne i Rom; Nogle troe, Andre ere forhærdede, 17-29; han lærer uforhindret i to Aar, 30, 31.

Og der de vare frelste, fik de at vide, at denne D hedte Melite.

c. 27, 26.

2. Men Barbarerne viste os ikke lidet Mennefseljærlighed; thi de modtog os alle, idet de optændte en Ild formedelst Regnen, som overfaldt os, og formedelst Kulden.

2 Cor. 11, 27.

3. Men der Paulus rev en Hob Klis sammen og lagde paa Ilden, kom en Dagle ud formedelst Varmen og krøb paa hans Haand.

4. Men som Barbarerne saae Dyret hænge ved hans Haand, sagde de til hverandre: Dette Mennefs er sikkert en Morder, hvem Gjengjældelsen ikke lader leve, alligevel han er frelst fra Havet.

5. Der han nu rystede Dyret af i Ilden, folte han intet Dndt. Marc. 16, 18. Luc. 10, 19.

6. Men de ventede, at han skulde hovne eller pludseligen falde død om. Men der de havde ventet længe og saae, at han intet Dndt vederfores, kom de paa andre

Tanker og sagde, at han var en Gud.

c. 14, 11.

7. Men ved det samme Sted havde den Øverste paa Den, ved Navn Publius, et Vandgods; han modtog os og laante os venligen Herberge i tre Dage.

Rom. 12, 13.

8. Men det traf sig, at Publii Fader laae betagen af Feber og Blodsot; til ham gik Paulus ind og bad, og lagde Hænderne paa ham og helbredede ham.

Jaf. 5, 14. Marc. 16, 18.

9. Der dette da var skeet, kom og de Andre paa Den, som havde Eghdomme, frem til ham og bleve helbredede.

10. Disse beviste os ogsaa stor Ære, og der vi drog bort, lagde de (i Skibet), hvad vi havde behov.

11. Men efter tre Maaneders Forløb drog vi bort i et alexandrinsk Skib, hvilket havde havt Vinterleie ved Den og havde Tvillingernes Mærke.

12. Og vi løbe ind i Syracusa og bleve (der) tre Dage.

13. Derfra seilede vi omkring og kom til Rhegium; og efter een Dags Forløb fik vi Søndenvind, og kom anden Dagen til Puteoli,

14. hvor vi fandt Brødre og bleve budne af dem at blive (der) syv Dage. Og saa drog vi til Rom.

15. Og derfra kom Brødrene, som havde hørt om os, os imøde indtil Appii Forum og Trestabernæ; og der Paulus saae dem, talte han Gud og fattede Mod.

16. Men der vi kom til Rom, overantvordede Hovedsmanden over Hundrede Fangerne til Øversten for Livvagten; men Paulus blev det tilstedet at boe for sig selv med en Stridsmand, som bevogtede ham.

c. 27, 1; 24, 23.

17. Men det skede efter tre Dage, at Paulus sammenkaldte dem, som vare de Nærmeste iblandt Jøderne; men der de vare forsamlede, sagde han til dem: I Mænd, Brødre! jeg, som haver Intet gjort mod Folket eller Fædrenes Skikke, er overantvordet fangen fra Jerusalem i de Romeres Hænder,

c. 21, 26; 21, 12, 13; 25, 8.

18. hvilke vilde ladet mig løs, der de havde forhørt mig, efterdi der var ingen Dødsfag imod mig;

c. 24, 26; 26, 32; 25, 25.

19. men der Jøderne talte derimod,

modtes jeg til at indskyde min Sag for Keiseren, dog ikke som den, der havde Modget at anklage mit Folk for.

c. 25, 11.

20. For denne Sags Skyld lod jeg eder kalde hid, at see og tale med eder; thi jeg er sluttet i denne Ænke for Israels Haabs Skyld.

Eph. 6, 20. Ap. G. 26, 6, 7.

21. Men de sagde til ham: Vi have hverken faaet Brev fra Judæa om dig, ikke heller er nogen af Brødrene kommen, som haver forkyndt eller sagt noget Ondt om dig;

22. men vi ønske vel at høre af dig, hvad du mener; thi det er os bitterligt om denne Sect, at den allevegne finder Modsigelse.

c. 24, 14. Act. 2, 34.

23. Men der de havde bestemt ham en Dag, kom Mange til ham i Herberget, for hvilke han udlagde og vidnede om Guds Rige, og søgte at overbevise dem om Læren om Jesu baade af Mojs Lov og af Propheterne, fra aarhøi om Morgenen indtil Aften.

c. 26, 22. Act. 24, 27, 44.

24. Og Nogle lode sig overbevise af det, som blev sagt, men Andre troede ikke.

c. 17, 4.

25. Men der de vare usamdrægtige indbyrdes, skiltes de ad, der Paulus havde sagt det ene Ord: Retteligen haver den Hellig-Aand talet ved Propheten Esaias til vore Fædre og sagt:

2 Petr. 1, 21. Es. 6, 9, 10. Matth. 13, 14 fg.

26. Gik hen til dette Folk og siig: Med Hørelsen skulle I høre og ingenlunde forståe, og seende skulle I see og ingenlunde kjende;

27. thi dette Folks Hjerte er blevet forhærdet, og de høre besværligen med Ørene og tillukke deres Øine, at de ikke skulle komme til at see med Øinene og høre med Ørene, og forståe med Hjertet og omvende sig, at jeg maatte helbrede dem.

28. Derfor være det eder bitterligt, at Guds Frelse er sendt til Hedningerne; de skulle og høre.

c. 13, 46; 18, 6.

29. Og der han havde sagt dette, gik Jøderne bort og havde en stor Trætte indbyrdes.

30. Men Paulus blev to fulde Aar i sit leiede Herberge og tog imod Alle, som kom ind til ham,

31. og prædikede Guds Rige og lærte om den Herre Jesu med al Frimodighed, uforhindret.

St. Pauli Brev til de Romere.

1. Capitel.

Paulus, som en Evangelii Prædikanter, ønsker de troende Romere Christi Naade, 1-7; vidner om sin store Længsel efter at prædike Evangelium for dem, 8-15, hvilket er et guddommeligt Middel til Salighed, 16. 17; thi Hedningerne, Skjøndt de have Kundskab om Gud, ere dog under Guds Brede, fordi de ei ret have dyrket ham, 18-23, hvorfor Gud haver givet dem hen i deres egne Lyster, 24-32.

Paulus, Jesu Christi Tjener, kaldet til Apostel, beskiftet til (at forkynde) Guds Evangelium Ap. G. 9, 15; 13. 2. Gal. 1, 15.

2. — hvilket han forud havde forjættet ved sine Propheter i de hellige Skrifter —

Ap. G. 26, 6. Rom. 3, 21. Joh. 1, 46; 5, 39.

3. om hans Søn, — som er født af Davids St efter Kjødet, Matth. 1, 1. 2 Tim. 2, 8.

4. som kraftigen blev beviist at være Guds Søn efter Helligheds Aand ved Opstandelsen fra de Døde, Jesus Christus (nemlig) vor Herre,

Joh. 10, 30 fg. Ap. G. 13, 32 fg. Ebr. 1, 5; 5, 5.

5. ved hvem vi fik Naade og Apostel-embede, til (at oprette) Troens Lydighed iblandt alle Hedninger formedelft hans Navn, c. 12, 3.

1 Cor. 15, 10. Eph. 3, 8. 1 Tim. 2, 7. Rom. 15, 16; 16, 26.

6. iblandt hvilke ogsaa I ere, Kaldte af Jesu Christo, —

7. til alle dem, som ere i Rom, Guds Elstelige, kaldte Hellige: Naade være med eder og Fred fra Gud, vor Fader, og den Herre Jesu Christo! 1 Cor. 1, 2. 3. Eph. 1, 1.

8. Først takker jeg min Gud ved Jesus Christum for eder alle, at eders Tro omtales i den ganste Verden.

1 Cor. 1, 4. 5. Eph. 3, 20. Ebr. 13, 15. 1 Thesi. 1, 8.

9. Thi Gud, hvem jeg i min Aand tjener udi hans Søns Evangelium, er mit Vidne om, hvorledes jeg uden Afsladelse tænker paa eder, c. 9, 1. 2.

2 Cor. 1, 23. Gal. 1, 20. Eph. 1, 16. 2 Tim. 1, 3.

10. altid begjærende i mine Bønner, at jeg dog engang maatte faae Held til, efter Guds Villie, at komme til eder;

1 Thesi. 3, 10.

11. thi mig forlænges efter at see eder, paa det at jeg kunde meddele eder nogen aandelig Naadegave, saa at I maatte styrkes,

c. 15, 23. 29.

12. det er, at jeg hos eder maatte opmuntres tilligemed eder ved den fælles Tro, haade eders og min.

13. Men jeg vil ikke, Brødre! at I skulle være uvidende om, at jeg haver ofte sat mig for at komme til eder, — men jeg er hidindtil bleven forhindret — paa det at jeg maatte have nogen Frugt ogsaa iblandt eder, ligesom og iblandt de andre Hedninger. 1 Thesi. 2, 18.

14. Jeg er haade Græker og Barbarer, haade Vise og Uvise en Skyldner. 1 Cor. 9, 16.

15. Saaledes er jeg og, hvad mig angaaer, redebon til at prædike Evangelium ogsaa for eder, som ere i Rom. Ap. G. 28, 31.

16. Thi jeg stammer mig ikke ved Christi Evangelium; thi det er en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som troer, haade for Bøder først og for Græker;

2 Tim. 1, 8. 1 Cor. 1, 18; 15, 2.

17. thi derudi aabenbares Guds Retfærdighed af Tro til Tro, som skrevet staaer: Men den Retfærdige af Troen skal leve.

c. 3, 21. 22.

Phil. 3, 9. Hab. 2, 4. Joh. 3, 36. Gal. 3, 11. Ebr. 10, 38.

18. Thi Guds Brede aabenbares af Himlen over al de Menneffers Ugudelighed og Uretfærdighed, som forholde Sandheden ved Uretfærdighed;

19. efterdi det, som man kan vide om Gud, er aabenbaret dem, thi Gud haver aabenbaret dem det; Ap. G. 14, 15 fg. 17, 24 fg.

20. thi hans usynlige Væsen, (det er) hans evige Kraft og Guddommelighed, be-
skues fra Verdens Skabelse af, da de forstaaes af Gjængerne, saa at de have ingen Undskyldning.

21. Thi enddog de kjendte Gud, saa ærede eller takkede de ham dog ikke som Gud, men bleve forjængelige i deres Tanker, og deres uforstandige Hjerte blev formørket.

Eph. 4, 17-19.

22. Der de sagde sig at være Vise, bleve de Daarer,

1 Cor. 1, 20.

23. og have forvendt den uforfrænkkelige Guds Herlighed til Lighed med Billedet af et forfrænkligt Menneffe og af Tugle og af fireføddede Dyr og af Orme.

24. Derfor haver og Gud givet dem hen i deres Hjerters Begjæringer til Ureenhed,

saar at (de) vancere deres egne Legemer indbyrdes.

Ap. G. 14, 16.

25. De have forvendt Guds Sandhed til Lagn og have dyrket og tjent Skabningen over Skaberen, som er velsignet i Ewig-
hed, Amen!

26. For denne Sags Skyld haver Gud givet dem hen til skjændige Lyster; thi baade deres Qvinder forvendte den naturlige Brug til den unaturlige,

27. og desligeste bleve ogsaa Mændene, som forlode Qvindens naturlige Brug, optændte i deres Lyst til hverandre, saa at Mænd med Mænd øvede Uteerlighed og fik deres Bildfarelsses Løn, som det burde sig, paa dem selv.

1 Cor. 6, 9.

28. Og ligesom de ikke holdt (det) for godt at have Guds Rundskaab, saa gav Gud dem hen til et Sind, som intet duer, saa at de gjøre det Usømmelige,

29. opfyldte med al Uretfærdighed, Hoseri, Skalkhed, Gjerrighed, Ondskab, fulde af Avind, Blodtørst, Trætte, Svig, Banart,

30. Dretudere, Bagvassere, Gudshadere, Voldsmaend, hovmodige, stortalende, Klogtunge til Ondt, Forældre ulyhde,

31. uforstandige, trosløse, ufjærlige, uforgivelige, ubarmhertige;

32. hvilke, enddog de kjende Guds retfærdige Dom, — at de, som gjøre saadanne Ting, ere skyldige at døe — dog ikke alene gjøre det, men have endog Velbehag i dem, som det gjøre.

2. Capitel.

De, som dømme Andre, skulle ei heller undskyde Guds Dom, som uden Persons Anseelse dømmer Enhver efter hans Gjerninger, 1-16. Jøberne rose sig forgiæves af Loven og Omstjærelsen, da de ei bruge disse Fortrin ret, 17-29.

Derfor, o Menneſte! er du uden Undskyldning, hvo du end er, som dømmer; thi idet du dømmer en Anden, fordømmer du dig selv; thi du, som dømmer, gjør selv det Samme.

Matth. 7, 1. 2.

2. Men vi vide, at Guds Dom er efter Sandhed over dem, som gjøre Saadant.

3. Men tænker du dette, o Menneſte! du, som dømmer dem, der gjøre Saadant, og gjør selv det Samme, at du skal undskyde Guds Dom?

4. eller foragter du hans Godheds og Taalmodigheds og Langmodigheds Rigdom, og veed ikke, at Guds Godhed leder dig til Umvendelse?

c. 9, 22. 23. 2 Petr. 3, 9. 15. Aab. 2, 21.

5. Men efter din Haardhed og dit ubodfærdige Hjerter samler du dig selv Brede paa Brede og Guds retfærdige Doms Aabenbarelsses Dag;

6. thi han skal betale Enhver efter sine Gjerninger;

Matth. 16, 27. 2 Cor. 5, 10.

7. dem, som ved Standhaftighed i god Gjerning søge Vre og Hæder og Uforfrænkkelighed, (skal han give) et evigt Liv;

8. men dem, som ere gjensidrig og ikke lyde Sandhed, men adlyde Uretfærdighed, (skal vorde) Ugunst og Brede.

2 Thes. 1, 8.

9. Trængsel og Angest (skal være) over hvert Menneſtes Sjæl, som gjør det Onde, baade en Jødes først og en Grækers;

c. 3, 9.

10. men Vre og Hæder og Fred (skal vorde) hver den, som gjør det Gode, baade en Jøde først og en Græker;

11. thi der er ingen Persons Anseelse hos Gud.

Ap. G. 10, 34. Gal. 2, 6. Eph. 6, 9. 1 Petr. 1, 17.

12. Thi hvilkeſomhelſt, der have syndet uden Loven, de straffes og uden Loven, og hvilkeſomhelſt, der have syndet under Loven, de skulle dømmes ved Loven;

Rom. 12, 47. 48.

13. — thi ikke Lovens Hørere ere retfærdige for Gud, men Lovens Gjørerere skulle retfærdiggjøres;

Matth. 7, 21-27. Jak. 1, 22.

14. thi efterdi Hedningerne, som ikke have Lov, gjøre af Naturen Lovens Gjerninger, da ere de, enddog de ikke have Lov, dem selv en Lov;

15. de viſe nemlig Lovens Gjerning (at være) skreven i deres Hjerter, idet deres Samvittighed vidner med, og Tanterne indbyrdes anklage eller og forsvare hverandre; —

16. paa den Dag, da Gud skal dømme Menneſtenes skjulte Dødrætter efter mit Evangelium ved Jesum Christum.

Matth. 25, 31. Joh. 12, 48. Ap. G. 17, 31. 1 Cor. 4, 5.

17. See, du kalder dig en Jøde og forlader dig tryggheligen paa Loven, og roser dig i Gud,

c. 9, 4. Rom. 18, 11.

18. og veed hans Villie, og, underviist af Loven, prøver du, hvad ret er,

19. og fordrifter dig selv til at være de Blindes Veileder, deres Lys, som ere i Mørke,

Matth. 15, 14.

20. Uforstandiges Tugtemester, Enfoldiges Lærer, da du i Loven haver Regelen for Rundskaab og Sandhed.

21. Du altsaa, som lærer Andre, lærer du dig ikke selv? du, som prædiker, at man ikke skal stjæle, stjæler du? Matth. 23, 3 fg.

22. Du, som siger, at man ikke skal bedrive Hor, bedriver du Hor? du, som har Vederstyggelighed til Afguder, rauer du det Hellige?

23. Du, som roser dig af Loven, vanhæver du Gud ved Lovens Overtrædelse?

24. Thi for eders Skyld bespottes Guds Navn iblandt Hedningerne, som skrevet er.

25. Thi Omstfjærelsen er vel nyttig, om du holder Loven; men er du Lovens Overtræder, da er din Omstfjærelse bleven en Forhud.

26. Dersom da den Uomstfaarne iagttager Lovens Bud, mon da ikke hans Forhud regnes for Omstfjærelse?

27. Og den af Naturen Uomstfaarne, som opfylder Loven, skal dømme dig, som med Bogstav og Omstfjærelse er Lovens Overtræder.

28. Thi ikke den, som i det Udvortes (er Zøde), er (derfor) Zøde, ei heller er den (Omstfjærelse), som stær udvortes paa Kjødet, (derfor) Omstfjærelse;

3oh. 8, 39. Rom. 9, 7. 8.

29. men den, som i det Indvortes er Zøde, og Hjertets Omstfjærelse i Aanden, ikke efter Bogstaven; en Saadan har Ros, ikke af Mennesker, men af Gud. Gal. 6, 15.

Phil. 3, 3. Col. 2, 11. 1 Cor. 4, 5. 1 Thess. 2, 4.

3. Capitel.

Zøderne have Fortrin, da Guds Ord er dem betroet, 1-3; dog viser just Guds Ord, at de saavelsom Hedningerne ere alle Syndere, 4-19; derfor bliver Ingen retfærdig ved Loven, men ved Treen paa Christum, hvorved Loven dog ei affaases, 20-31.

Hvad er da Zødens Fortrin? eller hvad gavner Omstfjærelsen?

2. Nieget i alle Maader, fornemmeligen at Guds Ord ere dem betroede. c. 9, 4.

3. Thi hvad? om Nogle vare vantroe, mon deres Vantro skulde gjøre Guds Trofasthed til Intet? Det være langt fra!

c. 9, 6. Ebr. 4, 2. 2 Tim. 2, 13.

4. Gud være sandtru, men hvert Menneske en Vagner, som skrevet staaer: At du maa befindes retfærdig i dine Ord og vinde, naar du dommer. Ps. 51, 6.

5. Men dersom vor Uretfærdighed beviser Guds Retfærdighed, hvad ville vi da sige? mon Gud er uretfærdig, at han sø-

rer Bredden over os? — Jeg taler efter menneskelig Wiis. — c. 9, 11. Gal. 3, 15.

6. Det være langt fra! Hvorledes skulde Gud da dømme Verden? Ap. G. 17, 31.

7. Ja! men dersom Guds Sandhed har end ydermere viist sig til hans Være for medelst min Vagn, hvi dømmes jeg da endnu som en Synder?

8. og hvorfor skulde vi da ikke, — saaledes som man bespotteligen taler om os, og som Nogle sige, at vi lære, — gjøre det Unde, for at det Gode kan komme (deraf)? Deres Fordømmelse er retfærdig (som saaledes lære).

9. Hvad da? have vi Fortrin? Aldeles ikke; thi vi have forhen beviist, at baade Zøder og Græker ere alle under Synd, Gal. 3, 22.

10. som skrevet staaer: Der er Ingen retfærdig, end ikke Een;

Ps. 14, 2. 3. Ps. 53, 2-4.

11. der er Ingen forstandig; der er Ingen, som søger efter Gud.

12. Alle ere afvegne, de ere tilsammen blevne uduelige; der er Ingen, som gjør godt, der er end ikke Een.

13. Deres Strube er en aabnet Grav; med deres Tunge besvige de; Ogters Forgift er under deres Læber; Ps. 5, 10. Ps. 140, 4.

14. deres Mund er fuld af Forbandelser og Bøstthed; Ps. 10, 7.

15. deres Fødder ere snare til at udøse Blod;

Trøj. 1, 16. Et. 59, 7.

16. der er Fordærvelse og Glendighed i deres Veie,

17. og de have ikke kjendt Fredens Veie.

18. Der er ikke Gudsfrugt for deres Dine. Ps. 36, 2.

19. Men vi vide, at hvadsomhelst Loven siger, siger den til dem, som ere under Loven, paa det hver Mund skal tilstoppes, og at Verden skal være skyldig for Guds Dom.

20. Derfor kan intet Kjød blive ved Lovens Gjerninger retfærdiggjort for ham; thi ved Loven kommer Syndens Erkjendelse. Gal. 2, 16. Rom. 7, 7.

21. Men nu er Guds Retfærdighed, om hvilken der er vidnet ved Loven og Propheterne, aabenbaret uden Loven,

c. 1, 17. Phil. 3, 9. 3oh. 5, 46.

22. nemlig Guds Retfærdighed ved Jesu Christi Tro, til Alle og over Alle, som troe; thi der er ikke Forskiel;

c. 10, 12. Gal. 3, 28. Col. 3, 11.

23. thi Alle have syndet, og dem fattes Guds Ære, v. 9. c. 11, 32. 1 Joh. 1, 8-10.

24. og de blive retfærdiggjorte uforskyldt af hans Naade ved den Forløsning, som er i Christo Jesu,

Eph. 2, 8. Tit. 3, 5-7. Matth. 20, 28. Eph. 1, 7.

25. hvilken Gud haver fremstillet til en Naadestol formedelst Troen paa hans Blod, for at vise sin Retfærdighed ved de forhen under Guds Langmodighed begangne Synders Forladelse, 2 Cor. 5, 19.

Col. 1, 20. 1 Joh. 2, 2; 4, 10. Ap. G. 17, 30.

26. for at vise sin Retfærdighed paa den nærværende Tid, at han maa være retfærdig og gjøre den retfærdig, som er af Jesu Tro.

27. Hvor er nu (vor) Røs? Den er udelukket; formedelst hvilken Lov? Gjerningernes? Nei, men formedelst Troens Lov.

28. Derfor slutte vi, at Mennesket bliver retfærdiggjort ved Troen uden Lovens Gjerninger. c. 4, 5. Gal. 2, 16. Eph. 2, 8, 9.

29. Mon Gud er alene Føders (Gud)? er han ikke ogsaa Hedningers? Jo, han er ogsaa Hedningers;

30. efterdi der er een Gud, som vil retfærdiggjøre de Omfkaarne ved Troen, og de Uomfkaarne formedelst Troen. Ap. G. 13, 9-11.

31. Afstasse vi da Loven formedelst Troen? Det være langt fra! men vi stadfæste Loven.

4. Capitel.

Abraham blev retfærdiggjort ved Troen, 1-5. David vidner om Retfærdiggjørelsen ved Troen, 6-8. Denne Naade vedkommer og Hedningerne; thi Abraham var retfærdiggjort, før han blev omfkaarne, 9-12; han skulde være Fader for de mange Folk, som troe, 13-17; hans herlige Tro og Retfærdiggjørelse er sat os til Exempel, 18-25.

Hvad skulle vi da sige, at vor Fader Abraham haver opnaaet efter Rjødets?

2. Thi dersom Abraham blev retfærdiggjort ved Gjerninger, haver han Røs, men ikke for Gud. Eph. 2, 9.

3. Thi hvad siger Skriften? — Men Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed. 1 Mos. 15, 6. Gal. 3, 6.

4. Men den, som haver Gjerninger at fremvise, tilregnes Herren ikke af Naade, men som Skyldighed; c. 11, 6.

5. den derimod, som ikke haver Gjerninger, men troer paa ham, som retfærdiggjør den Ugudelige, (ham) tilregnes hans Tro til Retfærdighed. c. 3, 23. 2 Cor. 5, 19. 21. Phil. 3, 9.

6. Ligesom og David priser det Menneſte ſaligt, hvilket Gud tilregner Retfærdighed uden Gjerninger:

7. Salige ere de, hvis Overtrædelser ere forladte, og hvis Synder ere skjulte;

Ps. 32, 1, 2.

8. ſalig er den Mand, hvem Herren ikke vil tilregne Synd.

9. Hører da denne Salighed til Omſkjærelsen (alene), eller og til Forhuden? Vi ſige jo, at Troen blev regnet Abraham til Retfærdighed. c. 3, 30.

10. Hvorledes blev den da tilregnet? da han var bleven omſkaaren, eller da han havde Forhud? Ikke da han var bleven omſkaaren, men da han havde Forhud.

11. Og han annammede Omſkjærelſens Tegn ſom en Beſegling paa den Retfærdighed ved Troen, hvilken han havde, (da han var) uomſkaaren, ſaa at han ſkulde være Fader til alle dem, ſom troe, (ſkjøndt de ere) uomſkaarne, — at Retfærdighed ſkulde og tilregnes dem — Gal. 3, 7.

12. og (være) Fader til de Omſkaarne, til dem, ſom ikke alene ere omſkaarne, men ogsaa vandre i den Troes Fodſpor, hvilken vor Fader Abraham havde, (da han var) uomſkaaren.

13. Thi ikke formedelst Loven (gaves) den Forjættelſe til Abraham og hans Afkom, at han ſkulde arve Verden, men formedelst Troens Retfærdighed.

14. Thi ſkulde de, ſom holde ſig til Loven, være Arvinger, da er Troen forjævet, og Forjættelſen gjort til Intet; Gal. 3, 18.

15. thi Loven virker Straf; thi hvor der ikke er Lov, der er ei heller Overtrædelse. c. 3, 20; 5, 13; 7, 8 fg.

16. Derfor er Forjættelſen ved Tro, ſaa at den (gives) af Naade, paa det at den maa ſtaaſt for den ganſke Æt, ikke alene for den, ſom haver Loven, men og for den, ſom haver Abrahams Tro, hvilken er alles vores Fader, Gal. 3, 18.

17. — ſom ſkrevet er: Jeg haver ſat dig til mange Folks Fader — for Gud, paa hvem han troede, ſom levendegjor de Døde, og kalder de Ting, der ikke ere, ſom om de være. 1 Mos. 17, 5. Ebr. 11, 3.

18. Thi mod Haab troede han med Haab, at han ſkulde worde mange Folks Fader, efter det, ſom ſagt var: Saaledes ſkal din Sæd worde; 1 Mos. 15, 5, 6.

19. og da han ikke var ſvag i Troen, ſaae han ikke hen til ſit eget Legeme, ſom

allerede var udlevet, efterdi han var nær hundrede Aar gammel, eller til Saras hendøde Moderliv;

20. men han tvivlede ikke med Bantro paa Guds Forjættelse, men blev styrket i Troen og gav Gud Ære, Cor. 11, 8 fg.

21. fuldkommen vis paa, at det, som han havde lovet, var han og mægtig til at gjøre. Ruc. 1, 37.

22. Derfor blev det og regnet ham til Retfærdighed. v. 3.

23. Men ikke for hans Skyld alene er det skrevet, at det blev ham tilregnet,

24. men og for vor Skyld, hvilke det skal tilregnes, naar vi troe paa den, der opreiste vor Herre Jesum fra de Døde, Ap. G. 2, 24. 32.

25. han, som blev given hen for vore Overtrædelser og opreist for vor Retfærdiggjørelse. c. 8, 32. 1 Cor. 15, 3. 1 Joh. 2, 2.

5. Capitel.

De Retfærdiggjorte have Fred med Gud, Afgang til Gud, rose sig af Haabet, ja og af Trængsel, for Guds Kjærligheds Skyld i Christo, 1-11. Som Adam førte Synd og Død over alle Mennesker, saa fører Christus Retfærdighed og Liv over alle Mennesker, 12-21.

Altfaa, retfærdiggjorte ved Troen, have vi Fred med Gud ved vor Herre Jesum Christum, Ap. G. 10, 36. Eph. 2, 14.

2. ved hvem vi ogsaa have Afgang formedelst Troen til den Naade, hvori vi staae, og vi rose os af Haab om Herlighed hos Gud;

Joh. 10, 9; 14, 6. Eph. 2, 18; 3, 12. Cor. 10, 19.

3. ja ikke det alene, men vi rose os og af Trængslerne, efterdi vi vide, at Trængslen virker Taalmodighed,

2 Cor. 11, 23. Phil. 1, 29. Jak. 1, 2, 3.

4. men Taalmodigheden (virker) et prøvet Sind, men et prøvet Sind Haab,

5. men Haabet bestjæmmer ikke, fordi Guds Kjærlighed er indst i vore Hjerter ved den Hellig-Aand, som er os given.

Ebr. 6, 18. 19. 1 Joh. 4, 16.

6. Thi da vi endnu vare skrøbelige, døde Christus til bestemt Tid for Ugudelige.

Eph. 2, 1. Gal. 2, 13. 1 Petr. 3, 18.

7. Thi neppe dør Noget for en Retfærdig; thi for den Gode turde maastee vel Noget døe;

8. men Gud beviser sin Kjærlighed mod os derved, at Christus er død for os, der vi endnu vare Syndere;

Joh. 3, 10; 15, 13 fg. 1 Joh. 3, 16.

9. vi skulle da saa meget mere, efterdi vi nu ere retfærdiggjorte ved hans Blod, ved ham blive frelst fra Bredden;

10. thi dersom vi bleve forligte med Gud formedelst hans Søns Død, der vi vare fjender, da skulle vi saa meget mere, nu vi ere forligte, vorde frelst ved hans Liv.

2 Cor. 5, 18. 19. Gal. 1, 20. 21.

11. Ja ikke det alene, men vi rose os ogsaa i Gud ved vor Herre Jesum Christum, ved hvem vi nu have faaet Forligelsen. 1 Cor. 1, 31.

12. Derfor, ligesom Synden kom ind i Verden formedelst eet Menneske, og Døden formedelst Synden, og saaledes Døden trængte igjennem til alle Mennesker, idet de syndede alle; 1 Cor. 15, 21. 22. Rom. 6, 23.

13. — thi Synden var i Verden inden Loven; men hvor der ikke er Lov, tilregnes ikke Synd. c. 4, 15.

14. Men Døden herskede fra Adam indtil Moses ogsaa over dem, som ikke syndede i Uighed med Adams Overtrædelse, hvilken er et Billede paa ham, som skulde komme.

15. Men det er ikke saaledes med Naadegaven, som med Faldet; thi døde de Mange formedelst den Enes Fald, da haver meget mere Guds Naade og Gave ved det ene Menneskes Jesu Christi Naade udbredt sig overflødig til Mange.

1 Cor. 15, 22. Joh. 1, 16. 17.

16. Og Naadegaven er ikke som (det, der kom) formedelst den En, som syndede; thi Dommen er vel kommen af eet (Fald) til Fordømmelse, men Naadegaven (hjælper) af mange Fald til Retfærdiggjørelse.

17. Thi dersom Døden formedelst den Enes Fald herskede ved den En, da skulle saa meget mere de, som annamme den overvættede Naade og Retfærdighedens Gave, herske i Livet ved den En, Jesum Christum. —

18. Altfaa, ligesom formedelst Ens Fald Fordømmelse kom over alle Mennesker, saaledes skal og formedelst Ens Retfærdighed Livsens Retfærdiggjørelse komme over alle Mennesker. 2 Cor. 5, 15. 1 Joh. 2, 2.

19. Thi ligesom ved det ene Menneskes Uhyldighed de Mange ere blevne Syndere, saa skulle og de Mange vorde retfærdige ved den Enes Uhyldighed.

20. Men Loven kom til, paa det at Faldet skulde fremtræde des overflødiggere.

Men hvor Synden er bleven overslødig, der er Naaden bleven end overslødigere,

c. 4, 15; 7, 8. Ruc. 7, 47.

21. saa at, ligesom Synden herskede ved Døden, saa skal og Naaden herske ved Retfærdighed til et evigt Liv formedelst Jesum Christum, vor Herre.

c. 6, 23.

6. Capitel.

Christi Naade tilsteder ei at synde; thi vi, som troe, ere med ham døde fra Synden og opstaaene til et nyt Levnet, 1-11; derfor maa Synden ei mere regiere over os, 12-14; thi skjøndt vi ikke da ere under Loven, maae vi dog ikke hengive os til Syndens Tjeneste, hvis Sold er Død og Fordømmelse, 15-23.

Spø. skulde vi da sige? skulde vi blive ved i Synden, paa det at Naaden kan blive des overslødigere?

Gal. 2, 17.

2. Det være langt fra! Vi, som ere afdøde fra Synden, hvorledes skulde vi endnu leve i den?

1 Petr. 2, 21.

3. Vide I ikke, at vi, saa mange som ere døbt til Christum Jesum, ere døbt til hans Død?

Gal. 3, 27.

4. Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at, ligesom Christus er opreist fra de Døde formedelst Faderens Herlighed, saa skulde og vi vandre i et nyt Levnet.

c. 8, 10, 11.

Col. 2, 12. Eph. 4, 22-24. Col. 3, 1 fg. 1 Petr. 4, 1, 2.

5. Thi dersom vi ere blevne forenede med (ham) ved Lighed med hans Død, da skulde vi og være (ham lige) i hans Opstandelse;

Phil. 3, 10, 11.

6. thi vi vide dette, at vort gamle Menneſte er korsfæstet med ham, paa det at det Syndens Regeme skal blive tilintetgjort, saa at vi ikke fremdeles skulde tjene Synden;

Gal. 2, 20; 5, 24.

7. thi hvo, som er død, er retfærdiggjort fra Synden.

1 Petr. 4, 1.

8. Men dersom vi ere døde med Christo, da troe vi, at vi og skulde leve med ham;

2 Tim. 2, 11.

9. efterdi vi vide, at Christus, efterat han er opreist fra de Døde, døer ikke mere; Døden hersker ikke mere over ham.

Rom. 1, 18.

10. Thi det, at han døde, døde han een Gang for Synden; men det, at han lever, det lever han for Gud.

Ebr. 7, 27; 9, 28.

11. Saaledes anseer ogsaa I eder selv som døde for Synden, men som levende for Gud i Christo Jesu, vor Herre.

1 Petr. 2, 24. Gal. 2, 19.

12. Altsaa herske da ikke Synden i eders

dødelige Regeme, saa at I ere den lydige i dets Begjæringer.

13. Fremstiller ei heller eders Lemmer for Synden til Uretfærdigheds Redskab; men fremstiller eder selv for Gud, som de, der fra Døde ere blevne Levende, og (fremstiller) for Gud eders Lemmer til Retfærdigheds Redskab;

c. 12, 1. 1 Thes. 4, 4, 5. 1 Petr. 4, 2. Ebr. 9, 14.

14. thi Synden skal ikke herſke over eder; I ere jo ikke under Loven, men under Naaden.

15. Hvad altsaa? skulde vi synde, efterdi vi ere ikke under Loven, men under Naaden? Det være langt fra!

v. 1. Gal. 2, 17.

16. Vide I ikke, at hvem I fremstille eder selv til Udydighed som Tjenere, dens Tjenere ere I, hvem I adlyde, hvad enten (det er) Syndens til Død, eller Udydighedens til Retfærdighed?

3 Joh. 8, 34. 2 Petr. 2, 19.

17. Men Gud være Tak, at I have været Syndens Tjenere, men ere nu af Hjertet blevne den Værdoms Form lydige, hvilken I ere hengivne!

18. Men nu I ere blevne frigjorte fra Synden, da ere I blevne Retfærdighedens Tjenere.

3 Joh. 8, 32. Gal. 5, 1.

19. Jeg taler efter menneſkelig Viis, formedelst eders Kjeds Skrøbelighed. Thi ligesom I have fremstillet eders Lemmer som Ureenheds og Uretfærdigheds Tjenere til Uretfærdighed, saa fremstiller nu eders Lemmer som Retfærdigheds Tjenere til Helliggjørelse.

v. 13.

20. Thi da I vare Syndens Tjenere, vare I frie fra Retfærdigheden.

v. 16, 18.

21. Hvad havde I da for Frugt af de Ting, ved hvilke I nu flamme eder? thi Enden paa dem er Døden.

c. 8, 6.

22. Men nu I ere frigjorte fra Synden og blevne Guds Tjenere, have I Frugt deraf for eder til Helliggjørelse; men Enden er et evigt Liv.

v. 18. 1 Petr. 1, 9.

23. Thi Syndens Sold er Døden, men Guds Naadegave er et evigt Liv i Christo Jesu, vor Herre.

c. 5, 12. 1 Joh. 1, 15. Rom. 5, 21. 3 Joh. 10, 10, 28; 11, 25.

7. Capitel.

De Troende ere døde fra Loven ved Christi Død, 1-6; thi skjøndt Loven er ikke Synd, saa aabenbarer den dog Synden, og Synden tager Anledning deraf, 7-12, og selv den, der vil det Gode, gjør det dog ikke, hvorfor han maa tage Tilflugt til Christum, 13-25.

Vide I ikke, Brødre! — thi jeg taler til dem, som kjende Loven — at Loven

herfter over Mennesket, saa lang Tid han lever?

2. Thi den gifte Qvinde er bunden ved Loven til Manden, saalænge han lever; men dersom Manden dør, haver hun Intet at gjøre med Loven om Manden.

1 Cor. 7, 10. 39.

3. Derfor skal hun kaldes en Hore, om hun, medens Manden lever, bliver en anden Mand; men dersom Manden er død, er hun fri fra den Lov, saa at hun ikke er en Hore, om hun bliver en anden Mand.

Matth. 5, 32.

4. Ligesaa ere og I, mine Brødre! døde fra Loven ved Christi Legeme, paa det at I skulle blive en Andens, hans (nemlig), som er opreist fra de Døde, paa det vi skulle bære Frugt for Gud.

c. 8, 2. Gal. 2, 19; 5, 18.

5. Thi da vi vare i Rjødet, virkede de syndige Lyster, som (vaskes) ved Loven, i vore Lemmer til at bære Døden Frugt.

c. 6, 21.

6. Men nu ere vi løste og døde fra Loven, under hvilken vi holdtes, saa at vi skulle tjene i Andens nye Bæsen og ikke i Begjærlighedens gamle Bæsen.

c. 6, 2. 2 Cor. 3, 6.

7. Hvad ville vi da sige? at Loven er Synd? Det være langt fra! men jeg kjendte ikke Synden uden ved Loven; thi end Begjærligheden kjendte jeg ikke, dersom Loven ikke havde sagt: Du skal ikke begjære.

c. 3, 20; 4, 15. 2 Mos. 20, 17. 18.

8. Men Synden, som tog Anledning af Budet, virkede al Begjærlighed i mig; thi uden Lov er Synden død.

c. 5, 20. Gal. 3, 19.

9. Men jeg levede nogen Tid uden Lov; men der Budet kom, blev Synden levende igjen.

10. Men jeg døde, og det Bud, som var (givet) til Liv, det fandtes at være mig til Død;

11. thi Synden, som tog Anledning af Budet, forførte mig og dræbte mig formedelt det samme.

12. Saa er da Loven hellig, og Budet er helligt og retfærdigt og godt.

1 Tim. 1, 8.

13. Er da det, som er godt, blevet mig (til) Død? Det være langt fra! men Synden (er bleven det), for at den skulde kendes som Synd, da den formedelt det Gode bevirkede mig Døden, paa det at Synden formedelt Budet skulde vorde overmaade syndig.

14. Thi vi vide, at Loven er aandelig, men jeg kjødlig, solgt under Synden;

15. thi jeg erkjender ikke, hvad jeg gjør; thi det, som jeg vil, dette gjør jeg ikke, men det, som jeg hader, dette gjør jeg.

Gal. 5, 17.

16. Men gjør jeg det, som jeg ikke vil, da vidner jeg med Loven, at den er god.

v. 12.

17. Men nu gjør jeg det mere, men Synden, som boer i mig;

v. 20.

18. thi jeg veed, at i mig, det er i mit Rjød, boer ikke (noget) Gødt; thi at ville, det staaer i min Magt, men at udrette det Gode, formaaer jeg ikke.

v. 15.

19. Thi det Gode, som jeg vil, det gjør jeg ikke; men det Onde, som jeg ikke vil, det gjør jeg.

20. Men dersom jeg gjør det, som jeg ikke vil, saa er det ikke mere mig, som udretter det, men Synden, som boer i mig.

v. 17.

21. Saa finder jeg da den Lov hos mig, naar jeg vil gjøre det Gode, at det Onde hænger ved mig;

22. thi jeg haver Lyst til Guds Lov efter det indvortes Menneske;

2 Cor. 4, 16.

23. men jeg seer en anden Lov i mine Lemmer, som strider imod mit Sindes Lov og tager mig fangen under Syndens Lov, som er i mine Lemmer.

c. 8, 2.

24. Jeg elendige Menneske! hvo skal frie mig fra dette Dødens Legeme?

25. Jeg takker Gud ved Jesum Christum, vor Herre. Saa tjener da jeg, den selv samme, Guds Lov med Sindet, men Syndens Lov med Rjødet.

1 Cor. 15, 57.

8. Capitel.

For dem, som ere i Christo, er ingen Fordømmelse, saafremt Manden, den de annamme i Christo, og ikke Rjødet herfter over dem, 1-13. Samme Mand forsvikrer dem om Børnerettighed, 14-17; og skjøndt de lide, glæde de sig dog i Haabet til den tilkommende Arvedeel, hvorefter de julle, og derudi kommer Manden dem til Hjælp, 18-27; tilmed maae alle Ting tjene dem til Gode, som elste Gud, som ere talte efter Forsættet, 28-30; og Gud selv elsker, styrker og giver dem Seier i Christo, 31-39.

Saa er da nu ingen Fordømmelse for dem, som ere i Christo Jesu, der ikke vandre efter Rjødet, men efter Manden;

c. 10, 4. 2 Cor. 5, 17. Gal. 5, 16.

2. thi Mandens Lov, der giver Liv i Christo Jesu, haver frigjort mig fra Syndens og Dødens Lov.

c. 6, 14. 3 Joh. 8, 36. Gal. 5, 1. Rom. 7, 23.

3. Thi det, som var Loven umuligt, idet den var kraestesløs formedelt Rjødet, (det

gjorde) Gud, da han sendte sin egen Søn i syndigt Kjødets Lignelse og til et Syndoffer, og fordømte Synden i Kjødet;

Ebr. 7, 18. 2 Cor. 5, 21. Gal. 3, 13.

4. paa det at Lovens Fordring skulde fuldbringes i os, som ikke vandre efter Kjødet, men efter Aanden.

5. Thi de, som ere efter Kjødet, sandse det Kjødelige, men de, som ere efter Aanden, (sandse) det Aandelige. 1 Cor. 2, 14.

6. Thi Kjødets Sands er Døden, men Aandens Sands er Liv og Fred;

c. 6, 21. Gal. 6, 8.

7. efterdi Kjødets Sands er Fjendskab imod Gud; thi den er ikke Guds Lov anderdanig, ja kan ei heller være det.

Col. 1, 21. Jak. 4, 4.

8. Men de, som ere kjødelige, kunne ikke tæfkes Gud. v. 5.

9. Men I ere ikke kjødelige, men aandelige, saafremt Guds Aand boer i eder; men om Nogen ikke haver Christi Aand, denne er ikke hans.

1 Cor. 2, 12; 3, 16. 2 Cor. 13, 5. Gal. 4, 6. 1 Joh. 3, 24.

10. Men om Kristus er i eder, da er vel Legemet dødt formedelst Synden, men Aanden er Liv formedelst Retfærdighed.

11. Men om hans Aand, der opreiste Jesum fra de Døde, boer i eder, da skal han, som opreiste Christum fra de Døde, levendegjøre ogsaa eders dødelige Legemer formedelst sin Aand, som boer i eder.

c. 6, 4. 5. Ap. G. 2, 24. 1 Cor. 6, 14. 2 Cor. 4, 14.

12. Derfor, Brødre! ere vi ikke Kjødets Skyldnere, at vi skulle leve efter Kjødet;

c. 6, 6. 18.

13. thi dersom I leve efter Kjødet, skulle I døe; men dersom I døde Legemets Gjerninger formedelst Aanden, skulle I leve.

Eph. 4, 22. Col. 3, 5. 6.

14. Thi saa Mange, som drives af Guds Aand, disse ere Guds Børn. v. 9. Gal. 5, 18.

15. Thi I annammede ikke atter en Trældoms Aand til Frygt; men I annammede en sønlig Udkaarelses Aand, ved hvilken vi raabe: Abba, Fader!

2 Tim. 1, 7. Joh. 1, 12. 2 Cor. 6, 18. Gal. 3, 26; 4, 6.

16. Den samme Aand vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn.

v. 26. 27. 2 Cor. 1, 22; 5, 5. Eph. 1, 13; 4, 30.

17. Men dersom vi ere Børn, ere vi og Arvinger, nemlig Guds Arvinger, men Christi Medarvinger, saafremt vi lide med ham, at vi og skulle herliggjøres med ham.

Gal. 4, 7. Ap. G. 14, 22. 2 Tim. 2, 11. 12. 1 Petr. 4, 13.

18. Thi jeg slutter, at den nærværende Tids Lidelser ikke ere at agte mod den Herlighed, som skal aabenbares paa os.

Matth. 5, 12. 2 Cor. 4, 17. 1 Joh. 3, 1. 2. Col. 3, 4.

19. Thi Skabningens Længsel venter paa Guds Børns Aabenbarelse;

20. thi Skabningen er Forfængeligheden underlagt, — ikke med sin Villie, men ved ham, som lagde den derunder; —

21. dog med det Haab, at Skabningen skal og selv blive frigjort fra Forkrænkelsehedens Trældom til Guds Børns Herlighedens Frihed. Nab. 21, 5.

22. Thi vi vide, at hele Skabningen tilfammen sukker og er tilfammen i Smerte indtil nu.

23. Ja ikke det alene, men ogsaa selv de, som have Aandens Forstørrelse, ogsaa vi selv sukke i os selv, idet vi forvente en sønlig Udkaarelse, vort Legemes Forløsning. Eph. 1, 5. Luc. 21, 28. 2 Cor. 5, 2. 4. 1 Joh. 3, 2. 2.

24. Thi vi ere frelst i Haabet. Men det Haab, som sees, er ikke Haab; thi hvorledes skulde Nogen haabe det, som han seer?

25. Men dersom vi haabe det, som vi ikke see, da forvente vi det med Taalmodighed. Ebr. 11, 1.

26. Men desligeste kommer og Aanden vor Skrobelighehed til Hjælp; thi vi vide ikke, hvad vi skulle bede, som det sig bør, men Aanden selv træder frem for os med uudsigelige Sukke. Matth. 20, 22. Jak. 4, 3.

27. Men han, som ransager Hjerterne, ved, hvad Aandens Sands er; thi den træder frem for de Hellige efter Guds (Villie). Ap. G. 1, 24.

28. Men vi vide, at alle Ting tjene dem til Gode, som elske Gud, dem, som efter hans Beslutning ere kaldte.

Jak. 1, 12; 2, 5. Eph. 1, 11; 3, 11. 2 Tim. 1, 9.

29. Thi hvilke han forud kjendte, dem haver han og forud beklædt at vorde dannede efter hans Søns Billede, paa det at han skal være den Førstefødte iblandt mange Brødre.

Eph. 1, 5. 11. Psal. 3, 10. 21. 1 Joh. 3, 2. Col. 1, 15. 18.

30. Men hvilke han forud beklædede, dem haver han og kaldet; og hvilke han kaldte, dem haver han og retfærdiggjort; men hvilke han retfærdiggjorde, dem haver han og herliggjort.

31. Hvad skulle vi da hertil sige? Er Gud for os, hvo (kan da være) imod os?

32. Han, som ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvorledes

skulde han ikke ogsaa stjenke os alle Ting med ham?

c. 4, 25. 3oh. 3, 16.

33. Hvo vil anklage Guds Udvalgte? Gud er den, som retfærdiggjør.

34. Hvo er den, som fordømmer? Kristus er den, som er død, ja meget mere, som og er opreist, som og er ved Guds høire Haand, som og træder frem for os.

1 Petr. 3, 22. Ebr. 8, 1. 1 3oh. 2, 1. Ebr. 7, 25; 9, 24.

35. Hvo skal kunne stille os fra Christi Kjærlighed? Trængsel, eller Angest, eller Forfølgelse, eller Hunger, eller Nøgenhed, eller Fare, eller Sværd?

36. — Ligesom skrevet er: For din Skyld dræbes vi den ganske Dag, vi ere regnede som Slagtesaar. — Ps. 44, 23. 1 Cor. 4, 9. 2 Cor. 4, 11.

37. Men i alle disse Ting mere end seire vi ved ham, som os elskede.

1 Cor. 15, 57. 1 3oh. 5, 4. 5. 1 Ab. 12, 11.

38. Thi jeg er vis paa, at hverken Død, ei heller Liv, ei heller Engle, ei heller Jhrstendømmer, ei heller Magter, ei heller det Nærværende, ei heller det Tilkommande,

2 Tim. 1, 12. Eph. 6, 12. Col. 2, 15.

39. ei heller det Høie, ei heller det Dybe, ei heller nogen anden Skabning skal kunne stille os fra Guds Kjærlighed i Christo Jesu, vor Herre.

9. Capitel.

Paulus haver stor Omhyggelighed for Sødernes Salighed, 1-5. At de ere Abrahams Børn efter Kjød, gjør dem ikke til Guds Børn, 6-13; thi Kalbet i Christo stæer af Naade, 14-24; derfor ere Høbningerne blevne antagne, som troede, og Søderne forstødede, som ikke troede, 25-33.

Jeg siger Sandhed i Christo, jeg lyver ikke, — min Samvittighed vidner med mig i den Hellig-Aand — c. 1, 9. Gal. 1, 20.

2. at jeg haver en stor Sorg og en uafsladelig Smerte i mit Underste.

3. Thi jeg ønskede selv at være en fra Christo forbandet Ting for mine Brødre, mine Frænder efter Kjød, c. 10, 1.

4. hvilke ere Israelliter, hvilke den sønlige Udkaarelse og Herligheden og Pagterne og Lovgivningen og Gudstjenesten og Forjættelserne tilhøre, Eph. 2, 12.

5. hvilke Fædrene tilhøre, og af hvilke Kristus er efter Kjød, som er Gud over Alting, høiløvet i Evighed, Amen!

Matth. 1, 1 fg. 3oh. 1, 1 fg. Rom. 1, 25.

6. Dog ikke som om Guds Ord haver slaact Feil; thi ikke alle de, som nedstamme fra Israel, ere Israel;

3oh. 8, 39. Rom. 2, 28. 1 Ab. 2, 9.

7. ei heller ere alle Abrahams (Børn), fordi de ere Abrahams Afkom; men (der er skrevet:) Afkom skal fremkaldes dig i Isak;

1 Mos. 21, 12. Gal. 4, 23.

8. det er: Ikke de samme, som ere Børn efter Kjød, ere Guds Børn; men Forjættelsens Børn regnes (ham) til Afkom.

Gal. 4, 28; 3, 29.

9. Thi dette er Forjættelsens Ord: Ved denne Tid vil jeg komme, saa skal Sara have en Søn.

1 Mos. 18, 10, 14.

10. Men ikke hun alene (havde Forjættelsen), men og Rebekka, der hun var frugt-sommelig ved Een, (nemlig) Isak, vor Fader.

1 Mos. 25, 21.

11. Thi der de endnu ikke vare fødte og hverken havde gjort noget Godt eller Ondt, — paa det Guds Beslutning efter Udvalgelse skulde staae fast, ikke ved Gjerninger, men ved ham, som kaldte —

12. da blev der sagt til hende: Den Ældre skal tjene den Yngre, 1 Mos. 25, 23.

13. som skrevet er: Jakob elskede jeg, men Esau hadede jeg.

Mal. 1, 2, 3.

14. Hvad skulde vi da sige? Mon der være Uretfærdighed hos Gud? Det være langt fra!

15. Thi han siger til Moses: Jeg vil være den mistundelig, hvilken jeg er mistundelig, og forbarme mig over den, hvilken jeg forbarmer mig over. 2 Mos. 33, 19.

16. Derfor staaer det ikke til den, som vil, ei heller til den, som løber, men til Gud, som gjør Mistundhed.

17. Thi Skriften siger til Pharao: Just til dette har jeg opreist dig, at jeg vilde vise min Magt paa dig, og paa det at mit Navn skulde forkyndes paa al Jorden.

2 Mos. 9, 16.

18. Saa forbarmer han sig da over den, som han vil, men forhærdet den, som han vil.

19. Du vil da sige til mig: Hvad klager han over endnu? Hvo haver imodstaaet hans Villie?

20. Men, o Menneſte! hvo er du, at du vil gaae i Rette mod Gud? Mon Noget, som er dannet, kan sige til den, som dannede det: Hvi gjorde du mig saaledes?

21. Eller haver Pottemageren ikke Magt over Leret, af det samme Stykke at gjøre et Kar til Vre, men et andet til Vancere?

2 Tim. 2, 20.

22. Men hvad? om nu Gud, da han vilde vise Bredden og kundgjøre sin Magt,

taalte med stor Langmodighed Bredens Rar, som vare dannede til Fordærvelse? c. 2, 4.

23. og (det) for at kundgjøre sin Herlighedens Righed over Barmhertighedens Rar, hvilke han forud havde beredt til Herlighed,

24. hvilke han og kaldte, os (nemlig), ikke alene af Bøder, men ogsaa af Hedninger;

25. som han og siger hos Hoseas: Jeg vil kalde det mit Folk, som ikke var mit Folk, og hende den Elskede, som ikke var den Elskede; Hos. 2, 23. 1 Petr. 2, 10.

26. og det skal skee, at paa det Sted, hvor der var sagt til dem: I ere ikke mit Folk, der skulle de kaldes den levende Guds Børn. Es. 1, 10.

27. Men Esaias udraaber over Israel: Dersom (end) Israels Børns Tal var som Havets Sand, saa skal Levningen frelses; Es. 10, 22, 23.

28. thi (der er den,) som fuldkommer sit Ord og hastigen opfylder det i Retfærdighed; ja et hastigen opfyldt Ord skal Herren vise paa Jorden.

29. Og som Esaias haver sagt tilforn: Dersom den Herre Zebaoth ikke havde levnet os Afkom, vare vi bleven som Sodoma og bleven lige med Gomorra. Es. 1, 9.

30. Hvad skulle vi da sige? Hedningerne, som ikke jagede efter Retfærdighed, fik Retfærdighed, nemlig den Retfærdighed, som er af Troen;

31. men Israel, som jagede efter Retfærdigheds Lov, kom ikke til Retfærdigheds Lov. c. 10, 3; 11, 7.

32. Hvorfor? Fordi de ikke (søgte den) ved Troen, men ved Lovens Gjerninger. Thi de stødte an paa Anstødsstenen; 1 Cor. 1, 21, 23.

33. som skrevet er: See, jeg sætter i Zion en Anstødssteen og en Forargelses Klippe; og hver den, som troer paa ham, skal ikke bestjæmmes. Es. 8, 14; 28, 16. Matth. 21, 42 fg. Rom. 10, 11.

10. Capitel.

Bøderne søge forgjæves Retfærdighed af Loven, thi den stjæles i Jesu ved Troen, 1-13; denne Naade er bleven Bøderne forgjæves tilbuden, 14-21.

Brødre! mit Hjertes Ønske og Begjæring til Gud for Israel er om (deres) Frelse;

2. thi jeg giver dem det Vidnesbyrd, at de have Nidkjærhed for Gud, men ikke med Kundskab. Ap. G. 21, 20; 22, 3. Gal. 1, 14.

3. Thi da de ikke kjende Guds Retfærdighed og tragte efter at oprette en egen Retfærdighed, underkaste de sig ikke den Guds Retfærdighed. c. 9, 30 fg.

4. Thi Kristus er Lovens Ende til Retfærdighed for hver den, som troer.

Matth. 5, 17. Gal. 3, 23. 24. Joh. 3, 18. Ap. G. 13, 39.

5. Thi Moses skriver om den Retfærdighed, som er af Loven, at det Menneſte, som gjør de (i Loven befalede) Ting, skal leve ved dem. 3 Mos. 18, 5. Luc. 10, 28.

6. Men den Retfærdighed, som er af Troen, siger saaledes: Siig ikke i dit Hjerte: Hvo vil fare op til Himmelen? nemlig for at hente Christum ned; 5 Mos. 30, 12 fg.

7. eller: Hvo vil fare ned i Afgrunden? nemlig for at hente Christum op fra de Døde.

8. Men hvad siger den? Ordet er dig nær, i din Mund og i dit Hjerte; det er det Troens Ord, som vi prædike.

9. Thi dersom du bejsender den Herre Jesus med din Mund og troer i dit Hjerte, at Gud opreiste ham fra de Døde, da skal du blive salig. Matth. 10, 32.

10. Thi med Hjertet troer man til Retfærdighed, men med Munden bejsender man til Saliggjørelse. 2 Cor. 4, 13. 1 Petr. 3, 15.

11. Thi Striften siger: Hver den, som troer paa ham, skal ikke bestjæmmes. c. 9, 33.

12. Thi der er ikke Forskiel paa Jøde eller Græker; thi den Samme er Alles Herre, han, som er rig nok for alle dem, som paakalde ham. c. 3, 22, 29. Ap. G. 10, 34. 1 Tim. 2, 5. Eph. 1, 7; 2, 7.

13. Thi hver den, som paafalder Herrens Navn, skal worde salig. Joel 3, 5.

14. Hvorledes skulle de da paakalde den, paa hvem de ikke have troet? men hvorledes skulle de troe paa den, om hvem de ikke have hørt? men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen, som prædiker?

15. Men hvorledes skulle de prædike, dersom de ikke blive udsendte? som skrevet er: Hvor deilige ere deres Fødder, som forkynde Fred, som forkynde godt Budskab! Es. 52, 7.

16. Men de adløde ikke alle det gode Budskab; thi Esaias siger: Herre! hvo haver troet det, han hørt af os? 2 Thes. 1, 8. Es. 53, 1. Joh. 12, 38.

17. Altsaa kommer Troen derved, at man hører, men at man hører, skeer ved Guds Ord. Joh. 17, 20.

18. Men jeg siger: Have de ikke hørt?

Jo sandelig, deres Røst er udgangen over al Jorden, og deres Ord til Jorderiges Grændser.

Pf. 19. 5. 2 Cor. 2. 14. Col. 1. 6.

19. Men jeg siger: Mon Israël ikke haver vidst det? — Først siger Moses: Jeg vil gjøre eder nidkjære over dem, som ikke ere et Folk, jeg vil vække eder til Brede over et uforstandigt Folk.

5 Mos. 32. 21.

20. Men Esaias vover at sige: Jeg er funden af dem, som ikke søgte mig, jeg er bleven aabenbar for dem, som ikke spurgte efter mig.

Ej. 65. 1.

21. Men til Israël siger han: Jeg udstrakte mine Hænder den ganske Dag til et uldhigt og gjenstridigt Folk.

Ej. 65. 2.

11. Capitel.

Jøderne ere ikke aldeles forskudte, men de af dem ere udvalgte, som antage Naaden, de Andre ere forhærdede, 1-10; deres Forhærdelse gav Leilighed til Hedningernes Omvendelse, hvorved Jøderne skulle opvækkes til at følge deres Exempel, 11-32. Paulus priser Guds Visdom, 33-36.

Derfor siger jeg: Mon Gud haver forskudt sit Folk? Det være langt fra! — thi jeg er og en Israëlit, af Abrahams Afkom, af Benjamins Stamme. — Psil. 3. 5.

2. Gud haver ikke forskudt sit Folk, hvilket han forud kjendte. Vide I ikke, hvad Kristnen siger om Elias? hvorledes han træder frem for Gud imod Israël, sigende:

1 Kong. 19. 10.

3. Herre! de have ihjelslaget dine Propheete og nedbrudt dine Altære; og jeg er alene bleven tilbage, og de efterstræbe mit Liv.

4. Men hvad siger det guddommelige Gjenfvar til ham? Jeg levede mig selv syv tusinde Mænd, som ikke have høiet Rne for Baal.

1 Kong. 19. 18.

5. Saaledes er da og i den nærværende Tid en Levning efter Naadens Udvalgelse bleven tilbage.

c. 9. 27.

6. Men er det af Naade, da er det ikke mere af Gjæringer, ellers bliver Naaden ikke mere Naade; men er det af Gjæringer, da er det ikke mere Naade, ellers er Gjærningen ikke mere Gjærning.

c. 3. 28. Eph. 2. 8.

7. Hvad altsaa? Det, Israël søger efter, haver det ikke erholdt, men de Udvalgte have erholdt det; de Dvrigte bleve forhærdede,

c. 9. 31.

8. — som skrevet er: Gud gav dem en Dorskheds Aand, Dine til ikke at see, og Dren til ikke at høre — indtil denne Dag.

Ej. 6. 9. 10. Luc. 8. 10.

9. Og David siger: Deres Børd vorde dem til en Snare og til en Fælde og til et Anstød og til et Vederlag;

Pf. 69. 23. 24.

10. deres Dine vorde mørke, saa at de ikke see, og bvi altid deres Ryg.

11. Derfor siger jeg: Mon de have stødt an, paa det de skulde falde? Det være langt fra! Men ved deres Fald er Saliggjørelsen vederfaret Hedningerne, at den skulde vække hine til Nidkjærhed.

Ap. 9. 13. 46. Matth. 21. 43.

12. Men dersom deres Fald er Verdens Rigdom, og deres Mangel er Hedningernes Rigdom, hvor meget mere skal deres Fylde være det!

13. Thi til eder, Hedninger! taler jeg. Forjaavidt som jeg er Hedningernes Apostel, priser jeg mit Embede,

c. 1. 5; 15. 16.

Ap. 9. 15. Gal. 1. 16; 2. 2. 8. 1 Tim. 2. 7.

14. om jeg dog kunde vække min Slægt til Nidkjærhed og frelse Mogle af dem.

v. 11.

15. Thi dersom deres Forkastelse er Verdens Forligelse, hvad er deres Antagelse da Andet end Liv af Døde?

16. Men dersom Førstegrøden er hellig, da er Deigen ligesaa; og dersom Roden er hellig, da ere Grenene ligesaa.

17. Men om nogle af Grenene ere afbrudte, og du, som var en vild Olieqvist, er indpodet iblandt dem og bleven meddeeltagtig i Olie træets Rod og Fedme,

18. da ros dig ikke mod Grenene; men dersom du roser dig, da bærer du jo ikke Roden, men Roden dig.

19. Du maatte da sige: Grenene ere afbrudte, for at jeg skulde blive indpodet.

v. 11.

20. Vel! de ere afbrudte ved Vantro, men du staaer ved Troen; vær ikke hovmodig, men frygt!

1 Cor. 10. 12. Psil. 2. 12.

21. Thi dersom Gud ikke haver sparet de naturlige Grene, skal han vel ei heller spare dig.

22. See derfor Guds Godhed og Strenghed: Strengheden mod dem, som ere faldne, men Godheden mod dig, om du bliver ved i Godheden; ellers skal og du afhugges.

Job. 15. 2. Ebr. 3. 6.

23. Men om hine skulde indpodes, dersom de ikke blive ved i Vantroen; thi Gud er mægtig til atter at indpode dem.

2 Cor. 3. 16.

24. Thi dersom du er afhuggen af det Olie træ, som er vildt af Naturen, og imod Naturen indpodet i et godt Olie træ, hvor meget mere skulde disse, som ere af Naturen (Olie træets Grene), indpodes i deres eget Olie træ?

25. Thi jeg vil ikke, Brødre! at I skulle være uvidende om denne Himmeligbed, — paa det I skulle ikke troe eder selv kloge — at Forhørbelse er kommen over en Deel af Israels, indtil Hedningernes Fylde er gaaet ind; Luc. 21, 24.

26. og saa skal det ganske Israels frelses, som skrevet er: Den, som befrier, skal komme fra Zion og afvende Ugudeligheder fra Jakob; Ej. 59, 20.

27. og denne er min Pagt med dem, naar jeg faaer borttaget deres Synder. Jer. 31, 33.

28. Efter Evangelium ere de vel Fjender for eders Skyld, men efter Udvælgelsen ere de elskelige for Fædrenes Skyld.

29. Thi Naadegaverne og sit Kald fortryder Gud ikke. 2 Tim. 2, 13.

30. Thi ligesom I forud vare vantroe mod Gud, men have nu faaet Barmhjerlighed formedelst deres Vantro,

31. saaledes ere og disse nu blevne vantroe formedelst den Barmhjerlighed, som eder er vederfaaren, at ogsaa de maatte faae Barmhjerlighed;

32. thi Gud har indsluttet Alle under Ulydighed, for at han kunde forbarme sig over Alle. c. 3, 9. Gal. 3, 22.

33. O Rigdoms Dyb baade paa Guds Bidsdom og Kundskab! hvor urandsagelige ere hans Domme, og hans Veie uporlige! Eph. 2, 7.

34. Thi hvo haver kjendt Herrens Sind? eller hvo var hans Naadgiver?

35. eller hvo gav ham først, at det igien skulde betales ham?

36. Thi af ham og ved ham og til ham ere alle Ting; ham være Ære i Evighed! Amen. 1 Cor. 8, 6. Col. 1, 16.

12. Capitel.

Paulus formaner de Troende til en hellig Wandel, 1-3, og at hver, som et Lem paa Christi Legeme, skal være tro i sin Deel, 4-8, fornemmelig i Kjærligheds-Beweisninger, 9-21.

Derfor formaner jeg eder, Brødre! ved Guds Barmhjerlighed, at I fremstille eders Legemer som et levende, helligt og Gud velbehageligt Offer, (hvilket er) eders fornuftige Gudsdyrkelse;

2. og stifter eder ikke lige med denne Verden, men bliver forvandlede ved eders Sinds Fornæelse, saa at I maae skønne, hvad der er den Guds gode og velbehagelige og fuldkomne Villie.

c. 6, 13-16. 1 Petr. 2, 5.

3. Thi formedelst den Naade, som mig er given, siger jeg til Enhver iblandt eder, at han skal ikke tænke høiere, end han bør at tænke, men at han skal tænke saa, at han er besteden, alt som Gud haver tildeelt Enhver Troens Maal.

c. 1, 5. 1 Cor. 4, 6; 12, 11. 28. Eph. 4, 7. 16.

4. Thi ligerviis som vi have mange Lemmer paa eet Legeme, men alle Lemmer have ikke den samme Forretning,

1 Cor. 12, 12. Eph. 1, 22. 23.

5. ligesaa ere vi mange eet Legeme i Christo, men hver for sig ere vi hinandens Lemmer.

1 Cor. 12, 27. Eph. 5, 23.

6. Men efterdi vi have adskillige Naadegaver, efter den Naade, som er given os, saa, hvad enten vi have Prophetiens Gave, (da lader os bruge den) i Forhold til vor Tro;

1 Cor. 12, 4. 1 Petr. 4, 10. 11.

7. eller (vi have) en Tjeneste, (da lader os tage vare) paa Tjenesten; eller om Nogen er Lærer, paa Lærdommen;

1 Cor. 12, 28.

8. eller om Nogen formaner, paa Formanelsen; den, som uddeler, (gjøre det) med Redelighed; den, som er Forstander, (være det) med Fliid; den, som gjør Barmhjerlighed, (gjøre den) med Glæde.

Ap. 6, 1-3. 1 Petr. 5, 2. 1 Tim. 5, 17. 2 Cor. 9, 7.

9. Kjærligheden være uden Strømt; haver Afsty for det Onde, hænger fast ved det Gode;

1 Tim. 1, 5.

10. værer hinanden inderligen hengivne i broderlig Kjærlighed; forekommer hverandre med Erbødighed;

Eph. 4, 2.

1 Thesf. 4, 9. 1 Petr. 1, 22. Phil. 2, 3. 1 Petr. 2, 17; 5, 5.

11. værer ikke lunkne i eders Iver; vær brændende i Anden; tjener Herren;

Ap. 6, 18, 25. Ab. 3, 15.

12. værer glade i Haabet, taalsmodige i Trængsten, varagtige i Bønner;

c. 15, 13.

2 Cor. 6, 10. Ebr. 12, 1-3. Luc. 18, 1. Eph. 6, 18.

13. antager eder de Helliges Modterstighed; laaner gjerne Hums.

1 Cor. 16, 1. 1 Petr. 4, 9.

14. Velsigner dem, som eder forfølge; velsigner og forbander ikke.

Matth. 5, 44. 1 Cor. 4, 12. 1 Petr. 3, 9.

15. Glæder eder med de Glade og græder med de Grædende.

16. Haver eet Sind mod hverandre; tragter ikke efter de høie Ting, men holder eder til de lave. Voder ikke selvsløge.

c. 15, 5. 1 Cor. 1, 10. Phil. 2, 2.

17. Betaler ikke Nogen Dndt for Dndt. Beslitter eder paa det Gode for alle Mennefters Afsyn. Matth. 5, 39. 40. 2 Cor. 8, 21.

18. Derfom det er muligt, da holder Fred med alle Menneſker, ſaavidt det ſtaaer til eder.

Ebr. 12, 14.

19. Hævner eder ikke ſelv, I Eſſelige! men giver Bredden Tid; thi der er ſkrevet: Hævnen hører mig til, jeg vil betale, ſiger Herren.

Eph. 4, 26. 31. 5 Moſ. 32, 35. Ebr. 10, 30.

20. Derfom da din Hjende hungre, giv ham Mad; derfom han tørſter, giv ham Drikke; thi naar du det gjør, ſamlers du gloende Kul paa hans Hoved.

Edſp. 25, 21. 22. Matth. 5, 44.

21. Lad dig ikke overvinde af det Onde, men overvind det Onde med det Gode.

13. Capitel.

De Troende bør være Øvrigheden lydige, 1-7, beviſe Kjærlighed med Alle, 8-10, og afſlægge Mørkets Gjerninger, 11-14.

Hvert Menneſke være de foresatte Øvrigheder underdanig; thi der er ikke Øvrighed uden af Gud, men de Øvrigheder, ſom ere, haver Gud beſtikt;

Tit. 3, 1. 1 Petr. 2, 13. Joh. 19, 11.

2. ſaa at hvo, ſom ſætter ſig imod Øvrigheden, imodſtaaer Guds Forordning; men de, ſom imodſtaaer, ſkulle ſaae deres Dom.

3. Thi de Regjerende ere ikke til Stræk for gode Gjerninger, men for onde. Vil du da ikke frygte for Øvrigheden, ſaa gjør det, ſom godt er, og du ſkal have Viſald af den.

1 Petr. 2, 14.

4. Thi den er Guds Tjener, dig til Gode. Men derfom du gjør det, ſom er ondt, da frygt dig, thi den bærer ikke Sværdet forgjæves; thi den er Guds Tjener, en Hævner til Straf over den, ſom gjør det Onde.

5. Derfor er det fornodent at være underdanig, ikke alene for Straffens Skyld, men ogſaa for Samvittighedens.

6. Thi af ſamme Maſſag betale I dem og Skat; thi de ere Guds Tjenere, ſom juſt ſkulle ſtadigen tage vare paa dette.

7. Giver derfor Alle, hvad I ere (dem) ſkyldige: Den Skat, (ſom bør) Skat; den Told, (ſom bør) Told; den Frygt, (ſom bør) Frygt; den Ære, (ſom bør) Ære.

Matth. 22, 21.

8. Bliwer Ingen Noget ſkyldig, uden det at elſte hverandre; thi hvo, ſom elſter den Anden, haver opfyldt Loven.

Gal. 5, 14. 1 Tim. 1, 5. Gal. 2, 8.

9. Thi det: Du ſkal ikke bedrive Hør; du ſkal ikke ihjelſlaae; du ſkal ikke ſtiæle; du

ſkal ikke ſige falſkt Vidneſbyrd; du ſkal ikke begjære; og om der er noget andet Bud, det indbefattes, ſom i en Hovedſum, i dette Ord, det nemlig: Du ſkal elſte din Næſte ſom dig ſelv.

2 Moſ. 20, 14 fg. Matth. 22, 37 - 40. Marc. 12, 29 - 31.

10. Kjærligheden tilføier Næſten intet Ondt; derfor er Kjærligheden Lovens Fylde.

1 Cor. 13, 4.

11. Og dette (bør ſtee), eſterdi vi vide Tiden, at Stunden allerede er der, at vi (ſkulle) opſtaa af Dødvne; thi vor Frelſe er nu nærmere, end da vi bleve troende.

Eph. 5, 14. 1 Theſſ. 5, 6-8.

12. Natten er fremgangen og Dagen er kommen nær. Derfor lader os afſlægge Mørkets Gjerninger og iſøre Lyſets Baaben.

1 Joh. 2, 8. Eph. 5, 11; 6, 10 fg.

13. Lader os vandre ſkifteligen, ſom om Dagen, ikke i Fraadſeri og Drukkenſkab, ikke i Løſagtighed og Uteerlighed, ikke i Riv og Vind.

Phil. 4, 8. Luc. 21, 34. 1 Cor. 6, 9. Gal. 3, 14.

14. Men iſører den Herre Jeſum Chriſtum og pſeier ikke Kjødets til (at væſte) Begjærligheder.

Gal. 3, 27. Col. 3, 10. 1 Petr. 2, 11. 1 Joh. 2, 16.

14. Capitel.

Den Starke ſkal antage ſig den Skrøbelige, og denne ſkal ikke dømme den anden, 1-4; men hver gjøre, hvad han gjør, til Herrens Ære, for hvem vi alle ſkulle gjøre Regnskab, 5-12. Ingen ſkal forarge ſin Broder, 13-21, eller gjøre Noget med Tvivlraadighed, 22. 23.

Men antager (eder) den, ſom er ſkrøbelig i Troen, og dømmer ikke (hans) Meninger.

c. 15, 1. 7. 1 Cor. 8, 9. 11. 9, 12. 22. Gal. 6, 1.

2. En troer, at man maa æde Allehaande, men den Skrøbelige æder (kun) Urter.

3. Hvo, ſom æder, foragte ikke den, ſom ikke æder, og hvo, ſom ikke æder, dømme ikke den, ſom æder; thi Gud haver antaget ham.

Col. 2, 16.

4. Hvo er du, ſom dømmer en fremmed Svend? Han ſtaaer eller falder for ſin egen Herre; men han ſkal blive ſtaaende, thi Gud er mægtig til at holde ham opreist.

Gal. 4, 12.

5. En agter den ene Dag (hellig) fremfor den anden, en Anden agter hver Dag (lige). Hver være fuld forviſet i ſit eget Sind.

Gal. 4, 10. Col. 2, 16.

6. Hvo, ſom gjør ſig Mening om Daagen, mener det for Herren; og hvo, ſom ikke

gjør sig Mening om Dagen, han gjør det ogsaa for Herren. Hvo, som æder, gjør det for Herren, thi han takker Gud; og hvo, som ikke æder, gjør det ogsaa for Herren og takker Gud. 1 Cor. 10. 31. 1 Tim. 4. 3.

7. Thi Ingen af os lever sig selv, og Ingen dør sig selv;

2 Cor. 5. 15. Gal. 2. 20. 1 Thess. 5. 10. 1 Petr. 4. 2.

8. thi baade, dersom vi leve, leve vi for Herren, og dersom vi dør, dør vi for Herren; dersom, enten vi leve, eller vi dør, ere vi Herrens. 1 Cor. 6. 20.

9. Thi dertil er Christus baade død og opstanden og igjen bleven levende, at han skal herse baade over Døde og Levende.

Ap. G. 10. 42. 2 Cor. 5. 15.

10. Men du, hvi dømmer du din Broder? eller og du, hvi foragter du din Broder? vi skulle jo alle fremstilles for Christi Domstol.

Rom. 6. 37.

Matth. 25. 31 fg. Ap. G. 17. 31. 2 Cor. 5. 10.

11. Thi der er skrevet: Saa sandt jeg lever, siger Herren, skal hvert Kne bøies for mig, og hver Tunge skal bekjende Gud.

Es. 45. 23. Phil. 2. 10.

12. Altsaa skal da hver af os gjøre Gud Regnskab for sig selv.

c. 2. 6. 16. Matth. 12. 35. 1 Petr. 4. 5.

13. Derfor lader os ikke mere dømme hverandre; men dømmer heller dette, at Ingen maa sætte Anstød eller Forargelse for sin Broder.

Matth. 18. 7. 1 Cor. 10. 32. 2 Cor. 6. 3.

14. Jeg veed og er vis paa i den Herre Jesus, at Intet (er) vanhelligt i sig selv, uden for den, som anseer Noget for at være vanhelligt, ham er det vanhelligt.

Matth. 15. 11. Ap. G. 10. 15. 1 Cor. 8. 4. Tit. 1. 15.

15. Men dersom din Broder bedrøves for Mads Skjld, saa omgaaes du ikke mere efter Kjærlighed. Ved ikke ved din Mad den i Fordærvelse, for hvis Skjld Kristus er død.

1 Cor. 8. 11-13.

16. Lader derfor eders Gode ikke blive bespottet.

v. 11. Gal. 5. 1. 13.

17. Thi Guds Rige er ikke Mad og Drikke, men Retfærdighed og Fred og Glæde i den Hellig-Aand.

1 Cor. 8. 8.

18. Thi hvo, som derudi tjener Christo, er velbehagelig for Gud og retsaffen for Menneffene.

19. Derfor lader os da tragte efter det, som tjener til Fred og til indbyrdes Opbyggelse.

c. 15. 2.

20. Medbrød ikke Guds Gjerning for

Mads Skjld. Alt er vel reent, men det er ondt for det Menneffe, som æder med (Samvittigheds) Anstød.

21. Det er godt ikke at æde Kjød eller at drikke Viin, eller (at gjøre) Noget, hvorefter din Broder støder sig eller forarges eller ængstes.

22. Du haver Tro; hav den hos dig selv for Gud. Salig er den, som ikke dømmer sig selv i det, som han vælger.

23. Men den Dvulende, dersom han æder, da er han fordømt, fordi det ikke (skeer) af Tro; men Alt det, som ikke er af Tro, er Skyld.

v. 14.

15. Capitel.

Hver skal leve sin Næste til Behag i det Gode efter Christi Exempel, som har baaret vore Stribeligheder og antaget sig baade Jøder og Hedninger, 1-13. Skjendt de Romere selv kunde formane hverandre, har dog Paulus villet formane dem, som Hedningernes Apostel, 14-21. Han vil og engang besøge dem til deres Opbyggelse, 22-29. Smidlertid skulle de bede for ham, 30-33.

Men vi, som formaae det, ere skyldige at bære over med de Svages Stribeligheder og ikke behage os selv.

c. 14. 1. 1 Thess. 5. 14.

2. Hver af os være sin Næste til Behag i det Gode, til Opbyggelse.

1 Cor. 9. 19; 10. 24. 33.

3. Thi ogsaa Christus levede ikke sig selv til Behag; men, som skrevet staaer: Deres Forhaanelser, som dig forhaane, ere faldne paa mig.

Ps. 69. 10.

4. Thi hvadsomhelst tilforn er skrevet, er tilforn skrevet os til Verdom, paa det vi skulle have Haab formedelst Taalmodigheden og Skrifternes Trøst.

1 Cor. 10. 11. 2 Tim. 3. 16.

5. Men Taalmodighedens og Trøstens Gud give eder at have eet Sind indbyrdes efter Christum Jesus,

c. 12. 16.

6. saa at I eendragtigen med een Mund kunne prise Gud og vor Herres Jesu Christi Fader.

Ap. G. 1. 14; 4. 24. Eph. 1. 3.

7. Derfor antager eder hverandre, ligesom og Kristus haver antaget sig os til Guds Ære.

8. Jeg siger nemlig, at Jesus Kristus er bleven Omstjærelsens Tjener for Guds Sanddrubheds Skyld, til at stadfæste Jøttelserne til Jæderne;

Matth. 15. 24. Ap. G. 3. 25. 26.

9. men at Hedningerne skulle prise Gud for hans Barmhjertigheds Skyld, som

skrevet er: Derfor vil jeg besjende dig iblandt Hedningerne og lovsynge dit Navn.

c. 11, 30. Ps. 18, 51.

10. Og atter siger han: Fryd eder, I Hedninger! med hans Følk.

5 Mos. 32, 43.

11. Og atter: Pover Herren, alle Hedninger! og prisf ham, alle Følk!

Ps. 117, 1.

12. Og atter siger Esaias: Der skal være den Rod af Isai, og den, som opstaaer at regjere over Hedningerne; paa ham skulle Hedningerne haabe.

Es. 11, 10. Nab. 5, 5.

13. Men Haabets Gud fylde eder med al Glæde og Fred, idet I troe, at I kunne vorde rige i Haabet ved den Hellig-Aands Kraft.

c. 11, 17.

14. Men jeg er og selv forvisset om eder, mine Brødre! at ogsaa I ere fulde af Godehed, rige paa al Kundskab, istand til og at paamine hverandre.

1 Petr. 1, 12. 1 Joh. 2, 21. 1 Thes. 4, 9; 5, 11.

15. Dog haver jeg, Brødre! for en Deel skrevet noget dristigt til eder, som den, der paaminder eder, efter den Naade, som mig er givet af Gud,

c. 1, 5; 12, 3.

16. at være Jesu Christi Tjener til Hedningerne og betjene Guds Evangelium, paa det at Hedningernes Offer maa blive velbehageligt, helliget formedelst den Hellig-Aand.

c. 11, 13. 2 Tim. 1, 11. Rom. 12, 1.

17. Derfor haver jeg Ros i Christo Jesu i min Tjeneste for Gud.

1 Cor. 1, 31. 2 Cor. 10, 8, 13.

18. Thi jeg vil ikke fordrifte mig til at tale Noget om det, som Kristus ikke haver udrettet ved mig til Hedningernes Lydighed, ved Ord og Gjerning,

Matth. 10, 19, 20.

19. ved Tegns og Undergjerningers Kraft, ved Guds Aands Kraft, saa at jeg fra Jerusalem og trindt omkring indtil Assyrien haver tilfulde forkyndt Christi Evangelium;

Marc. 16, 17.

20. dog saaledes, at jeg haver synderlig Lyst til at prædike Evangelium, ikke der, hvor Kristus var nævnet, paa det at jeg ikke skulde bygge paa en fremmed Grundvold,

2 Cor. 10, 13-16.

21. men, som skrevet staaer: De, for hvilke Antet var kundgjort om ham, skulle see, og de, som ikke havde hørt, skulle forstaae.

Es. 52, 15.

22. Derved er jeg og mange Gange bleven forhindret i at komme til eder.

c. 1, 12.

23. Men nu, da jeg ikke mere haver Rum i disse Lande, men i mange Nar haver havt Røngsel efter at komme til eder,

24. vil jeg, naar jeg reiser til Spanien,

komme til eder; thi jeg haaber at see eder, naar jeg reiser igjennem, og at blive ledsaget derhen af eder, naar jeg først i nogen Naade er bleven tilfredsstillet hos eder.

1 Cor. 16, 6.

25. Men nu reiser jeg til Jerusalem for at tjene de Hellige.

Ap. G. 19, 21.

26. Thi Mæcedonien og Achaja have anseet for godt at gjøre et Sammenstud til de Fattige iblandt de Hellige, som ere i Jerusalem.

1 Cor. 16, 1. 2 Cor. 8, 1, 2. Gal. 2, 10.

27. Thi de anstaae det for godt og ere ogsaa deres Skyldnere. Thi ere Hedningerne blevene beelagtige i hines aandelige Goder, da ere de og skyldige at bevise dem Tjeneste i det Timelige.

c. 11, 17. 1 Cor. 9, 11.

28. Naar jeg da haver fuldbragt dette og sikkert overleveret dem denne Frugt, vil jeg drage derfra igjennem eders (Land) til Spanien.

29. Men jeg veed, at naar jeg kommer til eder, skal jeg komme med Christi Evangelii Betsignelses Fylde.

c. 1, 11.

30. Men jeg formaner eder, Brødre! ved vor Herre Jesum Christum og ved Aandens Kjærlighed, at I ville stride med mig i Bøn for mig til Gud,

Phil. 2, 1; 1, 27. Eph. 6, 18, 19. 2 Cor. 1, 11.

31. at jeg maa blive friet fra de Vantroer i Judea, og at mit Ørinde til Jerusalem maa blive de Hellige behageligt;

2 Thes. 3, 1, 2.

32. paa det jeg kan komme til eder med Glæde efter Guds Villie og vederbørges med eder.

c. 1, 10. Gal. 4, 15.

33. Men Fredens Gud være med eder alle! Amen.

c. 16, 20. 1 Cor. 14, 33. 2 Cor. 13, 11.

16. Capitel.

Paulus anbefaler Phoebe, 1-2; lader hille mange Udvalgte og den hele Menighed, 3-16; advarer dem for Forførelse og trøster dem, 17-20; hilser fra Kystillige, 21-23; slutter Brevet med et Duffe, 24-27.

Men jeg anbefaler eder Phoebe, vor Søster, som er Menighedens Tjenerinde i Kenchreæ,

2. at I antage hende i Herren, som det sømmer de Hellige, og gjøre hende Bistand, i hvadsomhelst hun maatte have eder behov; thi hun haver og gjort Mange Bistand, ja ogsaa mig selv.

3 Joh. v. 6.

3. Hilser Priscilla og Aquilas, mine Medarbejdere i Christo Jesu,

Ap. G. 18, 2, 26. 2 Tim. 4, 19.

4. hvilke have sat deres eget Liv i Fare for mit, hvilke ikke jeg alene takker, men og alle Hedningernes Menigheder;

5. og (hilser) Menigheden i deres Huus. Hilser Epenæus, min Elskelige, som er Achajas Førstegrøde til Christum.

1 Cor. 16, 19. Col. 4, 15.

6. Hilser Maria, som haver arbeidet meget for os.

7. Hilser Andronicus og Junias, mine Frænder og mine Medsangne, som ere mærkelige iblandt Apostlerne, som og før mig have været i Christo.

8. Hilser Amplias, min Elskelige i Herren.

9. Hilser Urbanus, vor Medarbejder i Christo, og Stachys, min Elskelige.

10. Hilser Apelles, den Prøvede i Christo. Hilser dem, som ere af Aristobuli (Huus).

11. Hilser Herodion, min Frænde. Hilser dem af Narcissi (Huus), som ere i Herren.

12. Hilser Tryphæna og Tryphosa, som have arbeidet i Herren. Hilser Persis, den Elskelige, som haver arbeidet meget i Herren.

13. Hilser Rufus, den Udvalgte i Herren, og hans og min Moder.

14. Hilser Hyneritus, Phlegon, Herma3, Patrobas, Hermes og Brødrene hos dem.

15. Hilser Philologus og Julias, Nereus og hans Søster og Olympia, og alle de Hellige hos dem.

16. Hilser hverandre med et helligt Kys. Christi Menigheder hilse eder.

1 Cor. 16, 20. 2 Cor. 13, 12.

17. Men jeg formaner eder, Brødre! at I give Agt paa dem, som volde Splid og Forargelser tværtimod den Lærdom, som I have lært; og viger bort fra dem. Matth. 7, 15.

Col. 2, 8. 18. 2 Thes. 3, 6. 14. Tit. 3, 9. 10. 2 Joh. v. 10.

Til de Romere blev skrevet fra Corinth med Phoebe, Menighedens Tjenerinde ndi Kenderen.

18. Thi Saadanne tjene ikke vor Herre Jesu Christo, men deres egen Bug; og formedelst søde Ord og smigrende Tale forføre de de Eenfoldiges Hjerter.

Phil. 3, 19. 2 Petr. 2, 3.

19. Thi eders Lydighed er bleven Alle bekendt; derfor glæder jeg mig over eder; men jeg vil, at I skulle være vise til det Gode, men eenfoldige til det Onde.

c. 1, 8. 1 Cor. 14, 20.

20. Men Fredens Gud skal snart knuse Satanas under eders Fødder. Vor Herres Jesu Christi Naade være med eder! Amen.

21. Timotheus, min Medarbejder, og Lucius og Jason og Sosipater, mine Frænder, hilse eder.

Ap. G. 16, 1. 2. Phil. 2, 19. 22.

22. Jeg Tertius, som har nedskrevet dette Brev, hilser eder i Herren.

23. Cajus, min og den hele Menigheds Vært, hilser eder. Crastus, Stadens Renslemester, hilser eder, og Broderen Quartus.

1 Cor. 1, 14. 3 Joh. v. 1. Ap. G. 19, 22.

24. Vor Herres Jesu Christi Naade være med eder alle! Amen. 1 Cor. 16, 23. 1 Thes. 5, 28.

25. Men ham, som er mægtig til at styrke eder efter mit Evangelium og Jesu Christi Prædiken, efter Aabenbaringen af den Hemmelighed, som var fortiet fra evige Tider,

Eph. 3, 13; 1, 9 fg.

26. men er nu aabenbaret, og ifølge de prophetiske Skrifter, efter den evige Guds Befaling, kundgjort for alle Hedninger til Troens Lydighed, 2 Tim. 1, 10. Tit. 1, 3. Rom. 1, 5.

27. ham, den ene vise Gud, være Væred ved Jesum Christum i al Evighed! Amen.

1 Tim. 1, 17; 6, 16. Ebr. 13, 21.

St. Pauli første Brev til de Corinthier.

1. Capitel.

Paulus ønsker de troende Corinthier Naade, 1-3; takker Gud for dem og troster dem, 4-9; han laster den Splid, som var iblandt dem, og viser dem fra sig hen til Christum, paa hvis Navn de vare døbt, 10-16, hvis Korsets Evangelium han havde prædikeret i Eenfoldighed, hvilket er en daarlig Prædiken for Verden, men Bisdøm og Kraft for dem, som troe, 17-25. Gud har udvalgt de Ringe for Verden, at Ingen skal rose sig uden i Herren, 26-31.

Paulus, kaldet ved Guds Billie til Jesu Christi Apostel, og Broderen Sosthenes,

Gal. 1, 1. Eph. 1, 1. Ap. G. 18, 17.

2. til Guds Menighed, som er i Corinth, de i Christo Jesu Helligede, de kaldte Hellige, tilligemed alle dem, som paakalde vor Herres Jesu Christi Navn paa hvert Sted, baade deres og vort:

Joh. 17, 19. Ap. G. 15, 9. 2 Tim. 1, 9; 2, 22.

3. Naade være med eder og Fred fra Gud, vor Fader, og den Herre Jesu Christo!

2 Cor. 1, 2. Eph. 1, 2. 1 Petr. 1, 2.

4. Jeg takker min Gud altid for eder, for den Guds Naade, som er eder given i Christo Jesu,

Rom. 1, 8. Eph. 1, 15. 16.

5. at I udi ham ere gjorte rige i Alt, i al Være og al Rundskaab; c. 12, 8. 2 Cor. 8, 7.

6. ligesom det Christi Vidnesbyrd er blevet befæstet hos eder,

7. saa at eder ikke fattes paa nogen Naadegave, idet I forventede vor Herres Jesu Christi Aabenbarrelse, Phil. 3, 20.

8. som og skal befæste eder indtil Enden, (saa at I skulle være) ustraffelige paa vor Herres Jesu Christi Dag.

2 Cor. 1, 21. Phil. 1, 10. Col. 1, 22. 1 Thess. 3, 13; 5, 23.

9. Gud er trofast, ved hvem I ere kaldte til hans Søns Jesu Christi, vor Herres, Samfund. c. 10, 13. 1 Thess. 5, 21. Joh. 15, 5.

10. Men jeg formaner eder, Brødre! ved vor Herres Jesu Christi Navn, at I alle skulle tale det Samme, og at der ikke maa være Splid iblandt eder, men at I skulle være fast forenede i det samme Sind og i den samme Mening. Phil. 2, 2; 3, 15, 16.

11. Thi af Chloes (Husfolk) er mig tilkjendegivet om eder, mine Brødre! at der ere Trætter iblandt eder.

12. Jeg taler nemlig om dette, at Enhver af eder siger enten: Jeg er Pauli, eller: Jeg er Apolos, eller: Jeg er Kephæ, eller: Jeg er Christi. Ap. G. 18, 24. Joh. 1, 43.

13. Er Kristus deelt? mon Paulus være forskæftet for eder? eller ere I døbte til Pauli Navn?

14. Jeg takker Gud, at jeg ikke haver døbt Nogen af eder, uden Crispus og Gajus,

Ap. G. 18, 8. Rom. 16, 23.

15. at ikke Nogen skal sige, at jeg haver døbt til mit Navn.

16. Dog jeg døbte ogjaa Stephanæ Husfolk; ellers veed jeg ikke, at jeg haver døbt nogen Anden. c. 16, 15, 17.

17. Thi Kristus udsendte mig ikke for at døbe, men for at prædike Evangelium, ikke med vise Ord, at Christi Kors ikke skulde tabe sin Kraft.

Ap. G. 9, 15. Gal. 1, 16. 1 Cor. 2, 1, 13.

18. Thi det Korsets Ord er vel dem en Daarlighed, som blive fortabte, men for os, som blive salige, er det en Guds Kraft.

2 Cor. 4, 3. 2 Thess. 2, 10. Rom. 1, 16. 1 Cor. 1, 24.

19. Thi der er skrevet: Jeg vil forkaste de Vises Wiisdom og tilintetgjøre de Forstandiges Forstand.

1 Cor. 2, 14.

20. Hvor er en Wiis? hvor er en Skrifklog? hvor er denne Verdens Grandfæter? Haver ikke Gud gjort denne Verdens Wiisdom til Daarlighed?

Rom. 1, 21, 22.

21. Thi efterdi Verden formedelt Wiis-

dom ikke kjendte Gud i Guds Wiisdom, da behagede det Gud, formedelt denne Prædicens Daarlighed, at gjøre dem salige, som troe; Matth. 11, 25, 27.

22. saasom baade Jøderne ægte Tegn, og Grækerne søge Wiisdom;

Matth. 12, 38; 16, 1. Joh. 4, 48.

23. men vi prædike den forskæftede Christum, (som er) Jøderne en Forargelse og Grækerne en Daarlighed;

Joh. 6, 60; 10, 33. 1 Cor. 2, 14.

24. men for dem, som ere kaldte, baade Jøder og Græker, (prædike vi) Christum, Guds Kraft og Guds Wiisdom. v. 18.

25. Thi det Daarlige fra Gud er visere end Menneskenes (Wiisdom), og det Skrøbelige fra Gud er stærkere end Menneskenes (Styrke).

26. Thi betragter, Brødre! eders Skald, at ikke mange Vise efter Kjød, ikke mange Mægtige, ikke mange Fornemme (ere kaldte);

Joh. 7, 48. Jak. 2, 5.

27. men hvad der er daarligt for Verden, haver Gud udvalgt, for at bestjæmme de Vise; og Gud haver udvalgt, hvad der er skrøbeligt for Verden, for at bestjæmme det Stærke;

28. og Gud haver udvalgt, hvad som er uædelt for Verden, og hvad som er ringeagtet, og hvad som Intet er, for at tilintetgjøre det, som er (Noget),

29. paa det at intet Kjød skal rose sig for ham.

Rom. 3, 27. Eph. 2, 9.

30. Men ved ham ere I udi Christo Jesu, hvilken er bleven os Wiisdom fra Gud og Retfærdighed og Helliggjørelse og Forløsning,

Rom. 4, 25. Joh. 17, 19. Eph. 1, 7.

31. at, som skrevet er: Hvo sig roser, rose sig i Herren.

Rom. 9, 24. 2 Cor. 10, 17.

2. Capitel.

Paulus haver prædiket for dem i Tensolighed og Skrøbelighed, dog i Kraft og Mand, om den forskæftede Jesu, 1-5, hvilket er en skjult Wiisdom for Verdens Vise, men aabenbaret ved Guds Mand for dem, som tree, 6-16.

Og jeg, Brødre! der jeg kom til eder, kom jeg ikke med prægtige Ord eller Wiisdom, at forkynde eder det Guds Vidnesbyrd;

c. 4, 13. c. 1, 17.

2. thi jeg agtede mig ikke at vide Noget iblandt eder, uden Jesum Christum, og ham forskæftet.

Gal. 6, 14.

3. Og jeg var hos eder med Skrøbelighed og med Frygt og med megen Væven;

2 Cor. 10, 10; 12, 5, 9. Gal. 4, 13.

4. og mit Ord og min Prædiken (skede) ikke i mennefselig Viisdoms overtalende Ord, men i Aands og Krafis Beviisning, v. 1.

5. at eders Tro ikke skulde være (grundet) i Mennefsens Viisdom, men i Guds Kraft.

Eph. 1, 19. 1 Thefs. 1, 5.

6. Men vi tale Viisdom iblandt de Fuldkomne, dog ikke denne Verdens Viisdom, ikke heller denne Verdens Oversters, der skulde befsjæmmes;

3af. 3, 15. 1 Cor. 1, 28.

7. men vi tale Guds Viisdom, den hemmelighedsfulde, hvilken var skjult, (og) hvilken Gud haver forud befskiftet før Verdens (Begyndelse), til vor Herlighed,

Rom. 16, 25.

8. hvilken ingen af denne Verdens Overster kjendte; thi havde de kjendt den, havde de ikke forsfættet Herlighedens Herre.

Matth. 11, 25. Joh. 7, 48.

9. Men (vi forkynde), som skrevet er: Hvad intet Die har seet, og intet Ore har hørt, og som ikke er opkommet i noget Mennefses Hjerte, hvad Gud haver beredt dem, som ham elste.

Ef. 61, 3. 3af. 1, 12.

10. Men os haver Gud aabenbaret det formedelst sin Aand; thi Aanden randfaager alle Ting, ogsaa Guds Dybheder.

Matth. 13, 11; 16, 17.

11. Thi hvilket Mennefs veed, hvad der er i Mennefsket, uden Mennefskets Aand, som er i ham? faa veed og Ingen, hvad der er i Gud, uden Guds Aand.

12. Men vi have ikke annammet Verdens Aand, men den Aand, som er af Gud, paa det at vi kunde kjende det, som er os sfjenket af Gud;

Rom. 8, 15.

13. hvilket vi og tale, ikke med Ord, som mennefskelig Viisdom lærer, men med (Ord), som den Hellig-Aand lærer, idet vi tolke aandelige Ting med aandelige Ord.

v. 1. 4.

14. Men det naturlige Mennefs fatter ikke de Ting, som høre Guds Aand til; thi de ere ham en Daarlighed, og han kan ikke kjende dem; thi de bedømmes aandeligen.

15. Men den Aandelige bedømmer vel alle Ting, men selv bedømmes han af Ingen.

1 Thefs. 5, 21.

16. Thi hvo haver kjendt Herrens Sind, at han kunde undervise ham? men vi have Christi Sind.

Rom. 11, 31.

3. Capitel.

De Corinthier vare før og ere endnu strøbelige, fordi de see formeget paa Mennefs, som ere kun Guds Tjenere og Medarbeidere, 1-9;

men Grundvoften er Kristus, paa hvilken Enhver bygger, saasom han forstaaer, 10-15. De skulde vogte sig, at de ikke fordærve Guds Bygning, ikke hovmøde sig af Verdens Viisdom og ei rose sig af Mennefs; thi de ere alle Christi. 16-23.

Og jeg, Brødre! kunde ikke tale med eder som med Aandelige, men som med Kjodelige, ligesom med spæde Børn i Christo.

2. Jeg gav eder Mælk at drikke, og ikke (haard) Mad; thi I kunde endda ikke (for)doie den, ja I kunne endnu ikke;

1 Petr. 2, 2. Ebr. 5, 12. 13.

3. thi I ere endnu kjodelige; thi da der er Mid og Riv og Tvedragt iblandt eder, ere I da ikke kjodelige og omgaaes efter mennefselig Viis?

c. 1, 10. 11. 3af. 5, 19. 20. 3af. 3, 16.

4. Thi naar En siger: Jeg er Pauli, men en Anden: Jeg er Apollos, ere I da ikke kjodelige?

c. 1, 12.

5. Hvo er da Paulus? og hvo er Apollos? Tjenere, ved hvilke I bleve troende, og det, efter som Herren haver givet Enhver.

6. Jeg plantede, Apollos vandede, men Gud gav Væxt.

Ap. G. 18, 1. 4. 3af. 1, 21. Ap. G. 18, 21-26.

7. Saa er nu hverken den Noget, som planter, ikke heller den, som vander, men Gud, som giver Væxt.

8. Men den, som planter, og den, som vander, ere Gæt; men hver skal faae sin egen Løn efter sit eget Arbeide.

Matth. 16, 27. Mat. 2, 23.

9. Thi vi ere Guds Medarbeidere; I ere Guds Alger, Guds Bygning.

2 Cor. 6, 1. Eph. 2, 20. 21.

10. Jeg lagde Grundvold som en viis Bygmester, efter den Guds Naade, som mig er givet, men en Anden bygger derpaa; men Enhver see til, hvorledes han bygger derpaa;

c. 15, 10.

11. thi Ingen kan lægge en anden Grundvold, end den, som lagt er, hvilken er Jesus Kristus.

Eph. 2, 20.

12. Men dersom Nogen bygger paa denne Grundvold Guld, Sølv, dyrebare Stene, Træ, Hø, Straa,

13. da skal hers Gjærning blive aabenbar, thi Dagen skal klarligen vise det; thi det aabenbares ved Ild, og Ilden skal prøve, hvordan Enhvers Gjærning er.

c. 4, 5. 1 Petr. 1, 7; 4, 12.

14. Dersom Nogens Gjærning, som han byggede derpaa, bliver (fast), skal han faae Løn.

15. Derksom Nogens Gjerning bliver opbrændt, da skal han lide Stæde; men han selv skal blive frelst, dog saaledes som igjennem Ild.

16. Vide I ikke, at I ere Guds Tempel, og Guds Aand boer i eder?

c. 6, 19. 2 Cor. 6, 16. Ebr. 3, 6.

17. Derksom Nogen fordærver Guds Tempel, ham skal Gud fordærve; thi Guds Tempel er helligt, hvilket I ere.

18. Ingen bedrage sig selv; derksom Nogen iblandt eder thffes sig at være viis i denne Verden, han vorde en Daare, at han kan vorde viis.

Saf. 1, 22. 1 Cor. 4, 10.

19. Thi denne Verdens Viisdom er Daarlighed hos Gud; thi der er skrevet: Han er den, som griber de Vise i deres Trædskhed.

Joh 5, 13.

20. Og atter: Herren kjender de Vises Tanke, at de ere forsængelige.

Ps. 94, 11.

21. Derfor rose Ingen sig af Menneſker; thi alle Ting ere eders,

22. være sig Paulus, eller Apollos, eller Kephass, eller Verden, eller Liv, eller Død, eller det Nærværende, eller det Tilkom-mende; alle Ting ere eders;

Rom. 8, 32.

23. men I ere Christi, men Christus er Guds.

4. Capitel.

Lærere ere Guds Huusholdere, som ei utidigen bør dømmes, 1-7. De Corinthier indbildte sig for tilbøj, at de vare somne til Herlighed, da Guds Apostler endnu stode i svære Lidelser, 8-13. Paulus formaner dem til at efterfølge ham og til at vogte sig for Hovmod; thi Guds Rige bestaaer ikke i Ord, 14-21.

Saaledes agte hvert Menneſke os som Christi Tjenere og Huusholdere over Guds Hemmeligheder.

Matth. 18, 18.

Joh. 20, 23. Col. 1, 25. Tit. 1, 7. 1 Petr. 4, 10.

2. Iovrigt udfræres af Huusholdere, at de maae findes troe.

Euc. 12, 42.

3. Men jeg agter det for faare Lidet, at dømmes af eder, eller af en menneſkelig Ret; ja jeg dømmar mig end ikke selv;

4. thi vel veed jeg Intet med mig selv, men dermed er jeg ikke retfærdiggjort; men Herren er den, som mig dømmar.

Rom. 2, 20.

5. Derfor dømmar ikke Noget før Tiden, indtil Herren kommer, som og skal føre til rhyet det, som er skjult i Mørket, og aabenbare Hjerternes Raad; og da skal hver vederfares sin Lov af Gud.

Matth. 7, 1; 25, 31. Mat. 20, 12.

6. Men dette, Brødre! haver jeg hentydet paa mig selv og Apollos for eders Skyld, at I kunne lære af os ikke at være kloge over det, som skrevet er, paa det at I ikke for Nogens Skyld skulle opblæses, den Enc imod den Anden.

Rom. 12, 3.

7. Thi hvo giver dig Fortrin? og hvad haver du, som du ikke haver annammet? men derksom du og haver annammet det, hvi roser du dig, som om du ikke havde annammet det?

Joh. 3, 27. Saf. 1, 17.

8. I ere allerede blevne mætte, I ere allerede blevne rige, I ere blevne Herrer uden os; og gid I vare blevne Herrer, at og vi kunde herske med eder.

9. Thi mig synes, at Gud haver fremstillet os Apostler som de Ringeste, som overantvordede til Døden; thi vi ere blevne et Skueſpil for Verden, baade for Engle og Menneſker.

2 Cor. 4, 11. Ebr. 10, 33.

10. Vi ere Daarer for Christi Skyld, men I ere kloge i Christo; vi skrøbelige, men I stærke; I herlige, men vi foragtede.

c. 3, 18; 2. 3. 2 Cor. 13, 9.

11. Indtil denne Time lide vi baade Hunger og Tørst, og ere nøgne, og faae Mundslag, og have intet viſt Opholdsſted,

2 Cor. 11, 27. Ap. G. 23, 2. 2 Cor. 4, 8; 6, 5; 11, 23.

12. og arbeide mofommeligent med vore egne Hænder. Overſkjældede velsigne vi; forfulgte taale vi;

Ap. G. 18, 2; 20, 31. Matth. 5, 44. Luc. 6, 28; 23, 31.

13. beſpottede formane vi; vi ere blevne som Udſtud i Verden, Alles Skovist indtil nu.

14. Dette ſkriver jeg ikke for at beſkjæmme eder, men jeg paaminder eder, som mine elſkelige Børn.

1 Theſſ. 2, 11.

15. Thi om I end havde ti tusinde Væremestere i Christo, have I dog ikke mange Fædre; thi jeg avlede eder i Christo Jezu ved Evangelium.

Ap. G. 18, 11. Gal. 4, 19. Phil. 2, 10.

16. Jeg formaner eder derfor, vorder mine Efterfølgere.

c. 11, 1. Phil. 3, 17. 1 Theſſ. 1, 6.

17. Derfor ſendte jeg Timotheus til eder, som er min elſkelige og troſte Søn i Herren, at han ſkal paaminde eder om mine Veie i Christo, saaledes som jeg lærer alleregne i hver Menighed.

1 Tim. 1, 2.

18. Men Nogle ere blevne opblæste, som om jeg ikke ſkulde komme til eder;

19. men jeg vil snart komme til eder, om Herren vil, og forfare ikke de Opblæstes Ord, men (deres) Kraft;

Saf. 4, 15.

20. thi Guds Rige bestaer ikke i Ord, men i Kraft. c. 2, 4. 1 Thesf. 1, 5. 2 Petr. 1, 16.

21. Hvad ville I? skal jeg komme til eder med Riis eller med Kjærlighed og Sagtomodigheds Aand? 2 Cor. 10, 1, 4.

5. Capitel.

Paulus lafter dem, fordi de ei havde ubeløst den af Menigheden, som bedrev Blodskam; han minder om, at en liden Suurdeig kan gjøre en heel Deig sur, 1-8, og vil ei, at de skulle taale aabenbare Syndere i Menigheden, 9-13.

Der høres end ydermere om Horeri iblandt eder, og saadant Horeri, som end ikke nævnes iblandt Hedningerne, saa at En haver sin Faders Hustru.

2. Og I ere opbleste? og ere ikke meget mere sørgmodige, saa at den, som haver gjort denne Gjerning, maatte udstødes fra eder?

3. Thi jeg, som vel er fraværende med Legemet, men nærværende med Aanden, haver allerede dømt, som om jeg var nærværende, den, som dette haver saaledes bedrevet, 2 Cor. 10, 1-4; 13, 10. Col. 2, 5.

4. i vor Herres Jesu Christi Navn — idet I og min Aand forsamles med vor Herres Jesu Christi Kraft —

Matth. 16, 19; 18, 18.

5. at overantvorde Satan en Saadan til Kjødets Fordævelse, at Aanden maa frelses paa den Herres Jesu Dag. 1 Tim. 1, 20.

6. Eders Ros er ikke smukt; vide I ikke, at en liden Suurdeig gjør den gaanske Deig sur? Gal. 5, 9.

7. Derfor udrenser den gamle Suurdeig, at I kunne være en ny Deig, ligesom I ere ushyrede; thi og for os er vort Paaskelam slagtet, Kristus.

Joh. 1, 29. 1 Petr. 1, 19; 2, 24.

8. Derfor lader os holde Høitid, ikke med gammel Suurdeig, ei heller med Ondskabs og Skalkheds Suurdeig, men med Reenheds og Sandheds ushyrede Brød.

9. Jeg haver skrevet eder til i Brevet, at I skulle Intet have at skaffe med Skjorlevnere;

Matth. 18, 17. 2 Cor. 6, 11. Eph. 5, 11. 2 Thesf. 3, 6, 14.

10. og (det skrev jeg) aldeles ikke om Skjorlevnere i denne Verden, eller Gjerrige, eller Røvere, eller Afgudsdyrkere; ellers maatte I gaac ud af Verden.

11. Men nu haver jeg skrevet eder til, at I skulle Intet have at skaffe (med ham), dersom Nogen, der kaldes en Broder, er en Skjorlevner, eller Gjerrig, eller en Af-

gudsdyrker, eller en Skjendegjæst, eller en Dranker, eller en Røver, at I skulle end ikke æde med en Saadan.

Rom. 16, 17. Tit. 3, 10. 2 Joh. v. 10.

12. Thi hvad kommer det mig ved ogsaa at dømme dem, som ere udenfor? Dømme I ikke dem, som ere inde? Marc. 4, 11. Col. 4, 5.

13. Men Gud dømmer dem, som ere udenfor. Bortkasser dog den Onde fra eder selv!

6. Capitel.

Paulus lafter, at de havde Sager mod hinanden, og det for hederlig Dyrighed, 1-11; og advarer for Skjorlevnet, 12-20.

For Nogen af eder, naar han haver Sager mod en Anden, søge Dom hos de Uretfærdige og ikke hos de Hellige?

2. Vide I ikke, at de Hellige skulle dømme Verden? og dersom Verden dømmes ved eder, ere I da uværdige til at dømme de ringeste Sager? Matth. 19, 28.

3. Vide I ikke, at vi skulle dømme Engle, end sige timelige Ting?

4. Naar I da have Sager om det Timestige, da sætte I dem til (Dømmere), som ere intet agtede i Menigheden!

5. Jeg siger det eder til Blufsel; saa er der da end ikke een Viis iblandt eder, som kunde dømme imellem sine Brødre? c. 15, 31.

6. Men Broder gaaer i Rette med Broder, og det for de Bantroe!

7. Det er jo allerede aldeles en Feil hos eder, at I have Sager mod hverandre. Hvi lide I ikke heller Uret? hvi lade I eder ikke heller besvige?

Matth. 5, 40. Rom. 12, 19. 1 Thesf. 5, 15.

8. Men I gjøre Uret og besvige, og det Brødrene!

9. Eller vide I ikke, at de Uretfærdige ikke skulle arve Guds Rige? Farer ikke riis! hverken Skjorlevnere, ei heller Afgudsdyrkere, ei heller Hovsarle, ei heller Blodagtige, ei heller de, som snyde mod Naturen, Gal. 5, 19-21.

Eph. 5, 5. Ebr. 12, 11. Ab. 22, 15. Gal. 6, 7. Rom. 1, 27.

10. ei heller Tyve, ei heller Gjerrige, ei heller Drankere, ei Skjendegjæster, ei Røvere skulle arve Guds Rige.

11. Og saadanne vare Nogle af eder; men I ere astoede, men I ere helliggjorte, men I ere retfærdiggjorte ved den Herres Jesu Navn og ved vor Guds Aand.

Eph. 2, 2 fg. 5, 8.

Col. 3, 7. Tit. 3, 3. 1 Cor. 1, 2. Ebr. 10, 22.

12. Jeg haver Lov til Alt, men ikke Alt er nyttigt; jeg haver Lov til Alt, men jeg skal ikke lade mig beherske af Noget. c. 10, 23.

13. Måden er for Bugen, og Bugen for Måden, men Gud skal tilintetgjøre baade denne og hiin; Legemet derimod er ikke for Skjorlevnet, men for Herren, og Herren for Legemet.

Matth. 15, 17. 18. Rom. 14, 17. 1 Thess. 4, 4. 5.

14. Men Gud baade opreiste Herren og skal opreise os formedelst sin Kraft.

Rom. 6, 5. 8.

15. Vide I ikke, at eders Legemer ere Christi Lemmer? skal jeg da tage Christi Lemmer og gjøre dem til Skjogens Lemmer? Det være langt fra!

c. 12, 27. Eph. 4, 15. 16; 5, 30.

16. Eller vide I ikke, at hvo, som hænger ved Skjogen, er eet Legeme (med hende)? thi de To skulle blive, siger han, til eet Kjød.

1 Mojs. 2, 21. Matth. 19, 5.

17. Men hvo, som hænger ved Herren, er een Mand (med ham).

3 Joh. 17, 21. 1 Cor. 12, 13. Eph. 4, 4.

18. Flyer Skjorlevnet! al Synd, som Mennesket gjør, er udenfor Legemet; men hvo, som bedriver Skjorlevnet, synder mod sit eget Legeme.

c. 10, 8.

19. Eller vide I ikke, at eders Legeme er den Hellig-Mands Tempel, som er i eder, hvilken I have af Gud, og at I ikke ere eders egne?

c. 3, 16. 2 Cor. 6, 16. Eph. 2, 21.

20. Thi I ere dyrefjætte; ærer derfor Gud i eders Legeme og i eders Mand, hvilke høre Gud til.

c. 7, 23.

Gal. 3, 13. 1 Petr. 1, 18. 19. Afs. 5, 9. Phil. 1, 20.

7. Capitel.

Hvorledes Egteskift skulle leve med hverandre, 1-6. Ugifte og Enter gjøre vel, om de ikke gifte sig, dog synde de ikke, om de gifte sig, 7-9. Egteskift maae ikke stilles af; Enhver skal vandre, som han er kaldet, 10-24. Vidtløftigere Underviisning for Jomfruer, 25-38, og Enter, 39. 40.

Men angaaende de Ting, som I skreve til mig om, da er det et Menneske godt, at han ikke rører en Kvinde; v. 26.

2. men for Skjorlevnets Skyld have hver (Mand) sin egen Hustru, og hver (Hustru) have sin egen Mand.

3. Manden beviise Hustruen den skyldige Beløffighed; men desligeste og Hustruen Manden.

1 Petr. 3, 7.

4. Hustruen er ikke raadig over sit eget Legeme, men Manden; men desligeste er

og Manden ikke raadig over sit eget Legeme, men Hustruen.

5. Holder eder ikke fra hverandre, uden det skulde stee med sælles (Samthkke) til en Tid, at I kunne overlade eder til Fæsten og Bønnen, og kommer atter tilfammen, at Satan ikke skal friste eder formedelst eders Uafholdenhed.

6. Men dette siger jeg som Raad, ikke som Befaling.

7. Thi jeg vilde, at alle Mennesker vare, som og jeg selv er; men hver haver sin egen Raadegave af Gud, den Ene saa, men den Anden saa.

Matth. 19, 12. 1 Cor. 12, 11.

8. Men jeg siger til de Ugifte og til Enter, at det er dem godt, om de blive (ugifte), som og jeg er.

9. Men kunne de ikke afholde sig, da gifte de sig; thi det er bedre at gifte sig, end at lide Brynde.

1 Tim. 5, 11.

10. Men dem, som ere gifte, byder ikke jeg, men Herren, at Hustruen skal ikke stilles fra Manden —

Matth. 5, 31.

11. men stilles hun og (fra ham), da blive hun ugift, eller forlige sig med Manden — og at en Mand ikke skal forlade (sin) Hustru.

12. Men til de Andre siger jeg, ikke Herren: Dersom nogen Broder haver en vantro Hustru, og det behager hende at boe hos ham, han forlade hende ikke.

13. Og en Kvinde, som haver en vantro Mand, og det behager ham at boe hos hende, hun forlade ham ikke.

14. Thi den vantro Mand er helliget formedelst Hustruen, og den vantro Hustru er helliget formedelst Manden; thi ellers vare jo eders Børn urene, men nu ere de hellige.

15. Men frastiller den Vantro sig, da frastille han sig; der er ikke nogen Broder eller Søster gjort til Træl i saadanne Ting; men Gud haver kaldet os til Fred.

Eph. 2, 14. 17.

16. Thi hvad veed du, Hustru! om du kan frelse Manden? eller hvad veed du, Mand! om du kan frelse Hustruen?

1 Petr. 3, 1.

17. Men som Gud haver tildeelt Enhver, som Herren haver kaldet Enhver, saaledes vandre han; og saaledes forordner jeg i alle Menigheder.

v. 20. 24.

18. Er Nogen kaldet omfkaaren, han lade ikke (Forhuden) drages over; er Nogen kaldet i Forhuden, han lade sig ikke omskjære.

19. Omstjærelsen er Intet, og Forhuden er Intet, men at bevare Guds Bud.

Gal. 5, 6; 6, 15.

20. Hver blive i det Kald, som han er kaldet udi.

21. Er du kaldet som Træl, det bekynde dig ikke; men kan du og blive fri, da vælg hellere det.

1 Tim. 6, 2.

22. Thi hvilken Træl, som er kaldet i Herren, han er Herrens Frigione; deslige og hvilken Fri, som er kaldet, han er Christi Træl.

3of. 8, 36.

Rom. 6, 18. 22. Gal. 5, 13. Eph. 6, 6. 1 Petr. 2, 16.

23. I ere dyrefjæbte; vorder ikke Mennefers Trælle.

24. I den Stand, Brødre! hvori Enhver er bleven kaldet, i den blive han hos Gud.

Gal. 3, 28.

25. Men om Somfruer haver jeg ikke Herrens Befaling, men giver (min) Mening (tilkjende) som den, hvem Herren barmhjertigen haver forundt at være tro.

v. 12. 2 Cor. 4, 1.

26. Jeg mener altsaa, at dette er godt formedelst den nærværende Nød, at det er godt for et Menneffe at være saaledes.

27. Er du bunden til en Hustru, søg ikke at blive løst; er du løst fra en Hustru, søg ikke en Hustru.

28. Men dersom du og giftede dig, syndede du ikke, og dersom en Somfru giftede sig, syndede hun ikke; dog skulle Saadanne have Trængsel i Kjødets. Men jeg staaer eder.

29. Men dette siger jeg, Brødre! at I den herefter er trang, saa at baade de, som have Hustruer, skulle være som de, der ikke have;

1 Petr. 4, 7.

30. og de, der græde, som de, der ikke græde; og de sig glæde, som de, der ikke glæde sig; og de, der kjøbe, som de, der ikke beholde;

31. og de, der bruge denne Verden, som de, der ikke nyde den; thi denne Verdens Skikkelse forgaaer.

1 Petr. 1, 24. 1 3of. 2, 17.

32. Men jeg vil, at I skulle være uden Bekymring. Den Ugifte haver Omhyggelighed for de Ting, som høre Herren til, hvorledes han kan behage Herren;

1 Tim. 5, 5.

33. men den, der haver giftet sig, haver Omhyggelighed for de Ting, som høre Verden til, hvorledes han kan behage Hustruen.

Eph. 5, 28. 29.

34. Der er Forskjel imellem Hustruen og Somfruen. Den Ugifte haver Omhygge-

lighed for de Ting, som høre Herren til, at hun kan være hellig baade paa Legeme og i Aand; men den Gifte haver Omhyggelighed for det, som hører Verden til, hvorledes hun kan behage Manden.

35. Men dette siger jeg til eders egen Nytte; ikke at jeg vil kaste en Snare om eder, men for at bevare Anstændighed og uroffelig Vedholdenhed ved Herren.

36. Men dersom Nogen mener, at det er uanstændigt for hans Somfru, dersom hun er over den mandvorne Alder, og det maa saa være, han gjøre, hvad han vil, han synder ikke; lader Saadanne gifte sig.

37. Men den, som haver sat sig stadig for i Hjertet, som er ikke tvungen, men haver Magt efter sin egen Villie, og haver besluttet det i sit Hjerte at bevare sin Somfru, han gjør vel;

38. saa at baade den, som bortgifter, gjør vel, og den, som ikke bortgifter, gjør bedre.

39. En Hustru er bunden ved Loven, saa lang Tid hendes Mand lever; men er hendes Mand hensovet, er hun fri, at giftes med hvem hun vil, alene (at det skeer) i Herren.

Rom. 7, 2. 1 Tim. 2, 15.

40. Men hun er lykkeligere, om hun bliver saaledes (som hun er), efter min Mening; men jeg mener og at have Guds Aand.

1 Thesf. 4, 8.

8. Capitel.

Ingen skal bruge sin Kundskab til Andres Forargelse, 1-3. Skjendt en Afgud er Intet, skulle de Corinthier dog ikke æde Afguds-Offere, for ikke at forarge de Strøbelige, 4-13.

Men om Afguds-Offere vide vi, — thi vi have alle Kundskab; Kundskaben opblæser, men Kjærligheden opbygger;

1 Kor. 13, 2. 20. Rom. 14, 3.

2. men dersom Nogen tykkes sig at vide Noget, han haver endnu aldrig vidst Noget saaledes, som det bør sig at vide;

Gal. 6, 3. 1 Tim. 6, 4.

3. men dersom Nogen elsker Gud, han er kjendt af ham, —

3of. 16, 14. 27. Gal. 4, 9.

4. hvad altsaa Spiisningen af Afguds-Offere angaaer, da vide vi, at en Afgud er Intet i Verden, og at der er ingen anden Gud end een.

c. 10, 19. 20. 1 Tim. 2, 5.

5. Thi omendstjændt der og ere saakaldte Guder enten i Himmelen eller paa Jorden, — saasom der ere mange Guder og mange Herrer —

3of. 10, 34. 35.

6. saa have vi dog kun een Gud, Faderen, af hvem alle Ting ere, og vi i ham,

og en Herre, Jesum Christum, ved hvem alle Ting ere, og vi ved ham. Rom. 11, 36.

Heb. 9, 17, 28. Joh. 13, 13. Eph. 4, 5. Joh. 1, 3.

7. Men den Kundskab er ikke i Alle; men Nogle gjøre sig endnu Samvittighed over Afguden og æde det som Afguds-Offre, og deres Samvittighed, som er skøbelig, besmittes.

c. 10, 28. Rom. 14, 13-23.

8. Men Mad gjør os ikke behagelige for Gud; thi hverken blive vi bedre, om vi æde, ei heller ringere, om vi ikke æde.

Ebr. 13, 9.

9. Men seer til, at denne eders Frihed ikke maaskee bliver de Skøbelige til Anstød.

Gal. 5, 13. 1 Petr. 2, 16.

10. Thi dersom Nogen seer dig, som haver Kundskab, sidde tilbords i Afgudens Huus, opmuntres da ikke dens Samvittighed, som er skøbelig, til at æde Afguds-Offere?

11. og den skøbelige Broder, for hvis Skyld Christus døde, vil fortabes formæstet denne din Kundskab.

12. Men naar I saaledes synde mod Brødrene og saare deres skøbelige Samvittighed, synde I mod Christum.

13. Dersom, om Mad forarger min Broder, vil jeg til evig Tid ikke æde Kød, at jeg ikke skal forarge min Broder.

9. Capitel.

Sjændt Paulus havde Ret til at føre en Hustru om med sig og at tage Sold af Menighederne, vilde han dog ei bruge sin Frihed, 1-18. Han vilde gjerne blive Alt for Alle, for alle-regne at vinde Nogle, 19-23. Han formaner Andre til en trofast Kamp og Afholdenhed efter sit eget Exempel, 24-27.

Er jeg ikke en Apostel? er jeg ikke fri? haver jeg ikke seet vor Herre Jesum Christum? ere I ikke min Gjerning i Herren?

Ap. G. 9, 3, 17; 22, 17 fg. 1 Cor. 4, 15.

2. Er jeg ikke en Apostel for Andre, saa er jeg det dog for eder; thi I ere mit Apostelembedes Besegling i Herren.

2 Cor. 3, 2, 3.

3. Mit Forsvar mod dem, som mig dømmene, er dette.

4. Have vi ikke Ret til at æde og drikke?

Luc. 10, 7, 8.

5. Have vi ikke Ret til at føre en Søster som Hustru omkring, som og de andre Apostler og Herrens Brødre og Nephas?

Matth. 8, 14; 12, 46.

6. Eller haver alene jeg og Barnabas ikke Ret til ei at arbeide?

2 Thess. 3, 8, 9.

7. Hvo tjener vel i Krig paa sin egen

Sold? hvo planter en Viingaard og æder ikke af dens Frugt? eller hvo fører en Hjord og æder ikke af Hjordens Mælk?

2 Cor. 10, 4. 1 Cor. 3, 6-8. Petri. 5, 2.

8. Mon jeg tale dette efter mennefselig Vis? eller siger ikke ogsaa Ioven dette?

9. Thi der er skrevet i Mose Lov: Du skal ikke binde Munden til paa en Dre, som tærsker. Er det Dyrene, Gud sørger for?

5 Mos. 25, 4.

10. eller siger han det sikkerligen for vor Skyld? thi for vor Skyld er der skrevet, at den, som pløier, bør pløie med Haab, og den, som tærsker, (bør tærske) for at blive deelagtig i sit Haab.

2 Tim. 2, 6.

11. Dersom vi have faaet for eder de aandelige Ting, er det noget Stort, om vi høste eders timelige Ting?

Rom. 15, 27. Gal. 6, 6.

12. Dersom Andre have den Ret over eder, skulde da ikke vi meget mere? Men vi brugte ikke denne Ret, men taale Al, for at vi ikke skulle gjøre Christi Evangelium nogen Forhindring.

Ap. G. 20, 33. 2 Cor. 11, 7 fg. 12, 13. 1 Thess. 2, 7, 9.

13. Vide I ikke, at de, som tjene ved Hel- ligdommen, æde af det Helligs? de, som tage vare paa Alteret, dele med Alteret?

4 Mos. 18, 8. 5 Mos. 18, 1-4.

14. Saaledes haver og Herren forordnet for dem, som forkynde Evangelium, at de skulle leve af Evangelium.

Matth. 10, 10.

15. Men jeg haver Intet brugt af disse Ting. Men jeg haver ikke skrevet dette, for at det skal saaledes stee med mig; thi det var mig bedre at døe, end at Nogen skulde gjøre min Ros til Intet.

Ap. G. 18, 3.

16. Thi om jeg prædiker Evangelium, er det mig ingen Ros; thi Nøddendighed paa- ligger mig. Sa vee mig, dersom jeg ikke prædiker Evangelium!

Rom. 1, 15.

17. Thi dersom jeg gjør dette gjerne, haver jeg Lov, men (gjør jeg det) ugerne, er (dog den) Hunsholdning mig betroet.

c. 11.

18. Hvad er da min Lov? at, naar jeg prædiker Evangelium, jeg skal fremsætte Christi Evangelium uden Betaling, paa det jeg ikke skal misbruge min Ret i Evan- gelium.

c. 8, 9.

19. Thi alligevel jeg er fri fra Alle, haver jeg dog gjort mig selv til en Tjener for Alle, paa det jeg kan vinde des Flere;

c. 10, 33. Rom. 11, 14.

20. og jeg er bleven Søderne som en Sø- de, at jeg kan vinde Søder; dem, som ere

under Loven, som den, der var under Loven, at jeg kan vinde dem, som ere under Loven;

Ap. G. 16, 3; 18, 18; 21, 24.

21. dem, som ere uden Loven, som den, der var uden Loven, — dog jeg er ikke uden Loven for Gud, men under Loven for Christo — at jeg kan vinde dem, som ere uden Loven. c. 7, 22. Rom. 2, 11. Gal. 2, 3.

22. Jeg er bleven de Skrøbelige som en Skrøbelig, at jeg kan vinde de Skrøbelige; jeg er bleven Alt for Alle, at jeg (dog) endelig kan frelse Nogle. Rom. 15, 1. 1 Cor. 10, 33.

23. Men dette gjør jeg for Evangelii Skyld, at jeg kan blive meddeeltig derudi.

24. Vide I ikke, at de, som løbe paa Baanen, løbe vel alle, men (kun) Een faaer Klenodiet? Løber saaledes, at I kunne erholde det.

Phil. 3, 14. Ebr. 12, 1.

25. Men hver den, som kæmper, er afholdende i Alt; hine vel nemlig, for at de kunne annamme en forkrænkelig Krone, men vi en uforkrænkelig.

Ep. 6, 12.

1 Tim. 6, 12. 2 Tim. 2, 5. 1 Petr. 1, 4; 5, 4. Jak. 1, 12.

26. Derfor løber jeg, ikke som paa det Uvisse; jeg segter, ikke som den, der slaar i Beiret;

2 Tim. 2, 5; 4, 7.

27. men jeg undertvinger mit Legeme og holder det i Trældom, at ikke jeg, som prædiker for Andre, skal selv blive forskudt.

Rom. 6, 18, 19; 8, 13. Col. 3, 5.

10. Capitel.

Israeliternes Exempel skal tjene Andre til Advarsel, at de ikke misbruge og ei falde fra Naaden, 1-13. De, som blive deelagtige i Herrens Bord, skulle ei æde Afguds-Offere, 14-22, og ei misbruge deres Frihed til en Forargelse for de Skrøbelige, men følge Pauli Exempel, 23-33. Cap. 11, 1.

Thi jeg vil ikke, Brødre! at I skulle være uvidende om, at vore Fædre vare alle under Skyen, og de gik alle igjennem Havet,

2. og de ere alle døbt til Moses i Skyen og i Havet,

3. og de aade alle den samme aandelige Mad,

4. og de drak alle den samme aandelige Drik; thi de drak af den aandelige Klippe, som fulgte dem; men Klippen var Kristus;

2 Mos. 17, 6.

5. men Gud havde ikke Behag i de Fleske af dem; thi de bleve nedslagne i Ørtenen.

Ebr. 3, 17-19.

6. Men disse Ting ere blevene Forbilleder for os, at vi ikke skulle have Lyft til det Onde, ligesom de havde Lyft (dertil).

7. Bliver ei heller Afgudsdyrkere, som Nogle af dem, som skrevet er: Folket satte sig ned at æde og at drikke, og stod op at lege.

2 Mos. 32, 6. 1 Sof. 5, 21.

8. Lader os ei heller bedrive Hor, som Nogle af dem bedrev Hor og kaldt paa een Dag tre og tyve tusinde. c. 6, 18. 4 Mos. 25, 1-9.

9. Lader os ei heller friste Christum, som og Nogle af dem friste ham og bleve ødelagte af Slangere. Ap. G. 5, 2. 4 Mos. 21, 5. 6.

10. Anrurrer ei heller, som og Nogle af dem knurrede og bleve ødelagte af Fordærveren.

4 Mos. 14, 2. 36. 37. Psil. 2, 14.

11. Men alle disse Ting skede dem som Forbilleder; men det er skrevet os til Advarsel, til hvilke de sidste Tider ere komne.

Rom. 4, 23. 24. 1 Cor. 9, 10. Ebr. 9, 26.

12. Derfor, hyo, som tyffes at staae, see til, at han ikke falder.

Rom. 11, 20.

13. Eder er ingen Fristelse paakommen, uden menneskelig; men Gud er trofast, som skal ikke lade eder fristes over eders Formue, men skal gjøre baade Fristelsen og dens Udgang saa, at I det kunne taale.

c. 1, 9. 1 Thes. 5, 24.

14. Derfor, mine Elskelige! flyr fra Afgudsdyrkelsen! Ap. G. 15, 20. 29. 2 Cor. 6, 16.

15. Jeg taler som til Forstandige; dommer I det, jeg siger:

c. 2, 15.

16. Velsignelsens Kalk, som vi velsigne, er den ikke Christi Blods Samfund? det Brød, som vi bryde, er det ikke Christi Legemes Samfund?

Matth. 26, 26. 27.

17. Thi eet Brød, eet Legeme ere vi mange; thi vi ere alle deelagtige i det ene Brød.

c. 12, 13. 27. Rom. 12, 5.

18. Seer til Israel efter Kjødets; de, som æde Offerne, ere de ikke deelagtige i Alteret?

19. Hvad siger jeg da? at en Afgud er Noget? eller at Afguders Offer er Noget?

c. 8, 4. Ap. G. 15, 29.

20. Nei! men, at hvad Hedningerne offrer, offrer de Dævlene og ikke Gud; men jeg vil ikke, at I skulle have Samfund med Dævlene.

21. I kunne ikke drikke Herrens Kalk og Dævlens Kalk, I kunne ikke være deelagtige i Herrens Bord og Dævlens Bord.

2 Cor. 6, 15.

22. Eller vilde vi opvække Herren til Nidhæder? monne vi være stærkere end han?

23. Alt er mig vel tilladt, men ikke Alt er nyttigt; Alt er mig vel tilladt, men ikke Alt opbygger.

c. 6, 12.

24. Ingen søge sit Eget, men hver det, som er den Andens (Bedste).

v. 33. Rom. 15, 2. Phil. 2, 4.

25. Alt, hvad som sælges i Slagterboden, det æder, og efterspørger Intet for Samvittighedens Skyld;

26. thi Jorden er Herrens og dens Fylde.

27. Og dersom Nogen af de Bantroe indbyder eder, og I ville gaar (derhen), da æder alt det, som sættes for eder, og efterspørger Intet for Samvittighedens Skyld.

Luc. 10, 7.

28. Men dersom Nogen siger til eder: Det er Afguds-Offet, da æder det ikke, for hans Skyld, som gav det tilkjende, og for Samvittighedens Skyld;

c. 8, 7. 10. 11.

29. Samvittighed, siger jeg, ikke En egen, men den Andens. Thi hvorfør dømmes min Frihed af en Andens Samvittighed?

30. Dersom jeg nyder det med Tæfjælsse, hvi lastes jeg da for det, som jeg taffer for?

Rom. 14, 6.

31. Hvad heller I derfor æde eller drikke, eller hvad I gjøre, da gjører Alt til Guds Ære.

Col. 3, 17.

32. Værer uden Forargelse baade for Jøder og Græker og for Guds Menighed;

Rom. 14, 13.

33. Ligesom jeg og i Alt stræber at tæfles Alle, idet jeg ikke søger det, som er mig selv, men det, som er Mange nyttigt, at de kunne frelses.

Rom. 15, 2. 1 Cor. 9, 19. 22.

Cap. 11, 1. Vorder mine Eftersølgere, ligesom og jeg er Christi.

c. 4, 16. Eph. 5, 1. Phil. 3, 17. 2 Thesf. 3, 9.

11. Capitel.

Dvinerne skulle have Hovederne bedækkede ved Gudstjenesten, men Mændene ikke, 2-16. Alle skulle see til, at de uden Anstød og værdigen bruge Herrens Nadvere, at de ikke skulle nyde den til Dom, 17-34.

2. Men jeg roser eder, Brødre! at I i Alt komme mig ihu og beholde Anordningerne, saasom jeg haver overantvordet eder.

v. 23. c. 15. 3.

3. Men jeg vil, at I skulle vide, at Kristus er hver Mands Hoved; men Manden er Qvindens Hoved; men Gud er Christi Hoved.

Eph. 5, 23. 1 Cor. 3, 23.

4. Hver Mand, som beder eller propheeterer og haver Noget paa Hovedet, beskjæmmer sit eget Hoved.

5. Men hver Qvinde, som beder eller propheeterer med ubedækket Hoved, beskjæm-

mer sit eget Hoved; thi det er det Samme, som om hun var raget.

6. Thi dersom en Qvinde ikke bedækker sig, maa hun og lade Haaret afslippe; men er det usømmeligt for en Qvinde at skippes eller rages, da bedække hun sig.

7. Thi en Mand bør ikke bedække Hovedet, efterdi han er Guds Billede og Ære; men en Qvinde er Mandens Ære.

8. Thi Manden er ikke af Qvinden, men Qvinden er af Manden.

9. Thi Manden er heller ikke skabt for Qvindens Skyld, men Qvinden for Mandens Skyld.

10. Derfor bør Qvinden have Erbsidighedstegn paa Hovedet for Englenes Skyld.

11. Dog er hverken en Mand uden Qvinden, ei heller en Qvinde uden Manden i Herren.

Gal. 3, 28.

12. Thi ligesom Qvinden er af Manden, saa er og Manden ved Qvinden; men alle Ting af Gud.

Rom. 11, 36. 1 Cor. 8, 6.

13. Dømmer selv: Vader det vel, at en Qvinde beder barhoved til Gud?

14. Eller lærer ikke selv Naturen eder, at dersom en Mand lader Haaret vore langt, er det ham en Bæere?

15. Men dersom en Qvinde lader Haaret vore langt, er det hende en Ære; thi Haaret er givet hende til et Skjul.

16. Men er der Nogen, som synes at have Lyft til Trætte, da have vi ikke saadan Skik, og Guds Menigheder ei heller.

1 Tim. 6, 4.

17. Men idet jeg formaner herom, roser jeg ikke, at I komme sammen, ei til det Bedre, men til det Værr.

v. 22.

18. Thi for det første hører jeg, at naar I komme sammen i Menigheden, er der Splid iblandt eder; og for en Deel troer jeg det.

c. 1, 10 fg.

19. Thi der maa og være Partier iblandt eder, at de Rettsfæne iblandt eder kunne blive aabenbare.

Matth. 18, 7. Ap. G. 20, 30. Luc. 2, 35.

20. Naar I da komme sammen paa eet Sted, saa er dette ikke at æde Herrens Nadvere.

21. Thi naar I æde, tager Enhver sin egen Nadvere forud, og den Enne hungreer, men den Anden fraadser.

22. Thi have I ikke Huse til at æde og drikke udi? eller foragte I Guds Menighed og beskjæmme dem, som Intet have? Hvad skal jeg sige eder? skal jeg rose eder? I dette roser jeg eder ikke.

3. af. 2, 6.

23. Thi jeg annammede det af Herren, som jeg og haver overantvordet eder, at den Herre Jesus i den Nat, der han blev forraadt, tog Brødet,

c. 15, 3. Gal. 1, 12. Matth. 26, 26 fg.

24. takkede og brød det, og sagde: Tager, æder! dette er mit Legeme, som brydes for eder; dette gjører til min Ghuftommelse!

25. desligeste og Kalken, efterat han havde holdt Nadvere, og sagde: Denne Kalk er det nye Testamente i mit Blod; dette gjører, saa ofte som I det drikke, til min Ghuftommelse!

26. Thi saa ofte som I æde dette Brød og drikke denne Kalk, forkynde I Herrens Død, indtil han kommer.

Joh. 14, 3. Ap. G. 1, 11. 1 Cor. 4, 5.

27. Derfor, hvo, som æder dette Brød eller drikker Herrens Kalk uværdigen, skal være skyldig i Herrens Legeme og Blod.

c. 10, 21.

28. Men (hvert) Menneffe prøve sig selv, og saaledes æde han af Brødet og drikke af Kalken.

2 Cor. 13, 5.

29. Thi hvo, som æder og drikker uværdigen, æder og drikker sig selv til Dom, idet han ikke gjør Forskjel paa Herrens Legeme.

30. Derfor ere Mange skøbelige og svage iblandt eder, og en heel Hob sove.

31. Thi dersom vi dømt os selv, dømtes vi ikke.

32. Men naar vi dømmes af Herren, rejses vi, at vi ikke skulle for dømmes med Berden.

Ebr. 12, 5 fg.

33. Derfor, mine Brødre! naar I komme sammen at æde, da deler med hverandre.

34. Men dersom Nogen hungrer, han æde hjemme, at I ikke skulle komme sammen til Dom. Det Øvrige skal jeg anordne, naar jeg kommer.

12. Capitel.

Alle sande Christne ere deelagtige i den Hellig-Aand, som uddeler sine Gaver til Enhver, ligesom han vil, 1-11. De Troende ere mange Lemmer, men eet Legeme; det ene Lem skal ikke foragte det andet, 12-27. Gud har givet adskillige Gaver i Menigheden; man skal trage efter de bedste, 28-31.

Men om de aandelige (Gaver), Brødre! vil jeg ikke, at I skulle være uvidende.

2. I vide, at I vare Sedninger og hændroges til de stumme Afguder, altsom man drog eder.

Eph. 2, 11. 12.

3. Derfor kundgjør jeg eder, at Ingen,

som taler ved Guds Aand, siger Jesus at være en forbandet Ting; og Ingen kan kalde Jesus Herre, uden ved den Hellig-Aand.

Marc. 9, 39. Phil. 2, 11. Joh. 16, 14.

4. Der er vel Forskjel paa Naadegaver, men Aanden er den samme;

Rom. 12, 6. 1 Petr. 4, 10. Eph. 4, 4-

5. og der er Forskjel paa Tjenester, og Herren er den samme;

Eph. 4, 11.

6. og der er Forskjel paa kraftige Gjerninger, men Gud er den samme, som kraftigen virker Alt i Alle.

Eph. 1, 23.

7. Men Aandens Aabenbarelse gives Enhver til det, som er nyttigt.

8. Thi Een gives Visdoms Tale for medelt Aanden; men en Anden Kundskabs Tale ved den samme Aand;

9. men en Anden Tro ved den samme Aand; men en Anden Naadegaver til at helbrede ved den samme Aand;

v. 28.

10. men en Anden Kraft til Undergjørelser, men en Anden Prophetie, men en Anden at bedømme Mander, men en Anden adskillige Tungemaal, men en Anden at udlægge Tungemaal. 1 Joh. 4, 1. Ap. G. 2, 4; 10, 46.

11. Men alt dette virker kraftigen den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, efter som den vil.

Rom. 12, 3. 6. 1 Cor. 3, 5; 7, 7. Eph. 4, 7.

12. Thi ligesom Legemet er eet og haver mange Lemmer, men alle Lemmer paa det ene Legeme, enddog de ere mange, ere eet Legeme, saaledes (er) og Kristus. Rom. 12, 4. 5-

13. Thi baade ere vi alle ved een Aand døbt til (at være) eet Legeme, hvad heller vi ere Bøder eller Græker, eller Trælle eller Frie, og vi have alle druffet (af Kalken) til (at være) een Aand.

Rom. 6, 4. Eph. 2, 11. 15. Gal. 3, 28. 1 Cor. 10, 4.

14. Thi ogsaa Legemet er ikke eet Lem, men mange.

15. Dersom Foden vilde sige: Fordi jeg ikke er Haand, derfor hører jeg ikke til Legemet, mon den derfor ikke hører til Legemet?

16. Og dersom Øret vilde sige: Fordi jeg ikke er Øie, derfor hører jeg ikke til Legemet, mon det derfor ikke hører til Legemet?

17. Dersom det ganske Legeme var Øie, hvor blev da Hørelsen? dersom det ganske (Legeme) var Hørelse, hvor blev da Lugten?

18. Men nu haver Gud sat Lemmerne, ethvert af dem, i Legemet, efter som han vilde.

Col. 2, 19.

19. Men dersom de alle vare eet Lem, hvor blev da Legemet?

20. Men nu ere der vel mange Lemmer, men (kun) eet Legeme.

21. Diet kan ikke sige til Haanden: Jeg haver dig ikke behov; eller atter Hovedet til Fødderne: Jeg haver eder ikke behov.

22. Men meget mere, de Lemmer paa Legemet, som synes at være de skøbeligste, de ere fornødne;

23. og de, der synes os at være de meest uanseelige paa Legemet, dem tillægge vi des mere Prydelse; og dem, vi undsee os ved, for deres anstændige (Bedækkelse) sørge vi des mere.

24. Men de, som lade os vel, have det ikke behov. Men Gud haver sammensat Legemet saa, at han tillagde de ringere Dele mere Ære,

25. paa det der ikke skal være Splid i Legemet, men at Lemmerne skulle have lige Samhyggelighed for hverandre.

26. Og hvad enten eet Lem lider, lide alle Lemmerne med, eller eet Lem bliver holdt i Ære, glæde alle Lemmerne sig med.

27. Men I ere Christi Legeme og Lemmer, (hvor) en Deel.

Rom. 12, 5. Eph. 4, 12; 5, 30. Col. 1, 24.

28. Og Gud haver sat i Menigheden først Nogle til Apostler, for det andet Propheter, for det tredje Lærere, dernæst (Nogle, som gjøre) kraftige Gjerninger, derefter (Nogle, som have) Naadegaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styrke, til (at tale) adskillige Tungemaal.

Eph. 2, 20; 4, 11. Ebr. 13, 17. Rom. 12, 8.

29. Monne Alle være Apostler? monne Alle være Propheter? monne Alle være Lærere? monne Alle gjøre kraftige Gjerninger?

30. Monne Alle have Naadegaver til at helbrede? monne Alle tale med adskillige Tungemaal? monne Alle udlægge?

31. Men tragter efter de bedste Naadegaver! Og hydermere viser jeg eder den ypperligste Dei.

c. 14, 1.

13. Capitel.

Kjærlighed er den ypperste Gave; om man havde andre Gaver og ikke denne, var man dog Intet, 1-3. Den haver herlige Egenskab, 4-7. Den bliver ved, naar andre Gaver ophøre, 8-13.

Dersom jeg taler med Menneftenes og Englenes Tungemaal, men haver ikke Kjærlighed, da er jeg en lydende Malm eller en klingende Bjelde.

2. Og dersom jeg haver prophetisk Gave og veed alle Hemmeligheder og al Kundskab, og dersom jeg haver al Tro, saa at jeg kunde flytte Bjerger, men haver ikke Kjærlighed, da er jeg Intet.

Matth. 7, 22. Rom. 12, 6. 1 Cor. 12, 8. 9. Matth. 17, 20.

3. Og dersom jeg uddeler alt mit Gods (til de fattige), og dersom jeg giver mit Legeme hen, at jeg skal brændes, men haver ikke Kjærlighed, da gælder det mig Intet.

4. Kjærligheden er langmodig, er velvilig; Kjærligheden bærer ikke Råd; Kjærligheden bruger ikke Fremfusenhed, opblæses ikke;

5. den er ikke ufømmelig, søger ikke sit Eget, forbittres ikke, tænker ikke Dndt;

c. 10, 21-23.

6. den glæder sig ikke over Uretfærdighed, men glæder sig ved Sandhed;

3 366. v. 4.

7. den fordrager Alt, troer Alt, haaber Alt, taaler Alt.

8. Kjærligheden falder aldrig bort; men enten det er prophetiske Gaver, da skulle de affkaffes, eller Tungemaal, da skulle de ophøre, eller Kundskab, da skal den affkaffes.

9. Thi vi forstaae stykkevis og prophetere stykkevis.

10. Men naar det Fuldkomne kommer, da skal det, som er stykkevis, affkaffes.

11. Da jeg var et Barn, talede jeg som et Barn, tænkte jeg som et Barn, dømte jeg som et Barn; men da jeg blev Mand, afslagde jeg det Barnagtige.

12. Thi nu see vi ved et Speil, i en mørk Tale, men da (skulle vi see) Ansigt til Ansigt; nu kjender jeg stykkevis, men da skal jeg erkjende, ligesom jeg og er erkjendt.

2 Cor. 3, 18; 5, 7. Matth. 5, 8. Hab. 22, 4.

13. Men nu blive Tro, Haab, Kjærlighed, disse tre; men størst iblandt disse er Kjærligheden.

1 266. 1, 3.

14. Capitel.

Alt tale med et fremmed Tungemaal for Andre, uden at Nogen udlægger det, er unyttigt, men at prophetere er mere til Opbyggelse, 1-33. Qvinderne skulle ei tale i Menigheden; alle Ting skulle stee sømmeligen og med Orden, 34-40.

Siger efter Kjærligheden, tragter efter de aandelige Gaver, men meest, at I maatte prophetere. c. 12, 31; 14, 12. Rom. 12, 6.

2. Thi den, som taler med et (fremmed) Tungemaal, taler ikke for Mennefter, men for Gud; thi Ingen forstaaer det, men han taler Hemmeligheder i Manden.

3. Men hvo, som propheterer, taler Menneſter til Opbyggelse og Formaning og Trøſt.

v. 5, 21.

4. Hvo, som taler med et (fremmed) Tungemaal, opbygger ſig ſelv, men hvo, som propheterer, opbygger Menigheden.

5. Men jeg vilde, at I kunde alle tale med (fremmede) Tungemaal, men mere, at I kunde prophetere; thi den, som propheterer, er ſtørre end den, som taler med (fremmede) Tungemaal; uden ſaa er, at han det udlægger, ſaa at Menigheden ſaaer Opbyggelse deraf.

6. Men nu, Brødre! derſom jeg kom til eder og talede med (fremmede) Tungemaal, hvad kunde jeg da gavne eder, ſaaſremt jeg ikke talede med eder enten ved Aabenbarelse, eller ved Kundſkab, eller ved Prophetie, eller ved Værdom?

c. 12, 8.

7. Pigeſom de livløſe Ting, der give Lyd, hvad enten det er en Fløite eller en Harpe, derſom de ikke give Forſkjel paa Toner fra ſig, hvorledes kan man da vide, hvad der er ſpillet paa Fløiten eller paa Harpen?

8. Thi og derſom en Baſun giver en uhydelig Lyd, hvo vil berede ſig til Krig?

9. Saaledes og, derſom I ikke med Tunge fremføre en forſtaelig Tale, hvorledes kan man da vide, hvad der tales? I ville jo da tale hen i Veiret.

10. Saa mange Slags Sprog er der jo nu i Verden, og der er intet af dem, ſom jo haver ſin Betydning.

11. Derſom jeg da ikke kjender Sprogets Betydning, bliver jeg en Ublænding for den, ſom taler, og den, ſom taler, bliver for mig en Ublænding.

12. Saaledes og I, efterdi I hige efter Aandens Gaver, da ſøger at have overflødig til Menighedens Opbyggelse.

13. Derfor, hvo, som taler med et (fremmed) Tungemaal, bede, at han maa kunne udlægge det.

14. Thi derſom jeg beder med et (fremmed) Tungemaal, da beder vel min Aand, men min Forſtand er uden Frugt.

15. Hvad er alſaa (at gjøre)? Jeg vil bede med Aanden, men jeg vil og bede med Forſtanden; jeg vil ſynge med Aanden, men jeg vil og ſynge med Forſtanden.

Eph. 5, 19.

16. Efterdi, derſom du præſer Gud med Aanden (alene), hvorledes kan den, ſom hører til Lægfolk, ſige Amen til din Takſigelse, da han ikke veed, hvad du ſiger?

17. Thi vel takker du (Gud) ſinnſt, men den anden opbygges ikke.

18. Jeg takker min Gud, at jeg taler mere i (fremmede) Tungemaal end I alle;

19. men i en Menighed vil jeg hellere tale ſem Ord forſtaaeligen, paa det jeg og kan underviſe Andre, end ti tusinde Ord med et (fremmed) Tungemaal.

20. Brødre! vorder ikke Børn i Forſtand, men værer Børn i Henſeende til Dndſkab; i Forſtand derimod værer Fuldvogne.

Matth. 11, 25; 18, 3. Rom. 16, 19. Ebr. 5, 12, 13.

21. Der er ſkrevet i Loven: Ved dem, ſom have andre Tungemaal, og ved andre Væber vil jeg tale til dette Folk, og de ſkulle end ikke ſaaledes høre mig, ſiger Herren.

Ef. 28, 11.

22. Derfor ere de (fremmede) Tungemaal til et Tegn, ikke for dem, ſom troe, men for de Vantro; men Prophetien (er et Tegn), ikke for de Vantro, men for dem, ſom troe.

23. Derſom alſaa den ganſke Menighed kom tilſammen paa eet Sted, og Alle talde med (fremmede) Tungemaal, men der kom Lægfolk eller Vantro ind, vilde de ikke ſige, at I vare galne?

24. Men derſom Alle prophetere, og der kommer nogen Vantro eller Lægmand ind, da overbevies han af Alle, han viſes tilrette af Alle,

25. de ſjulte (Tanter) i hans Hierte aabenbares; og ſaa vil han falde paa ſit Anſigt og tilbede Gud, og forkynde, at Gud er ſandeligen i eder.

26. Hvad er derfor, Brødre! (at gjøre)? Naar I komme ſammen, haver hver af eder en Pſalme, han haver en Værdom, han haver et (fremmed) Tungemaal, han haver en Aabenbarelse, han haver en Udlæggeſe: lader Alt ſtee til Opbyggelse!

c. 12, 8-10.

27. Derſom Nogen taler i et (fremmed) Tungemaal, (da ſtee det) af To, eller i det høieſte Tre, og den Ene efter den Anden, og Een udlægge det.

28. Men derſom der ingen Fortolker er tilſtede, da tie hiin i Menigheden; men for ſig ſelv og for Gud tale han.

29. Men af Propheter tale to eller tre, og de Andre bedømme (det).

1 Cor. 14, 1.

30. Men derſom en Anden, ſom ſidder der, ſaaer en Aabenbarelse, da tie den Forſte.

31. Thi I kunne alle propheterer, den Ene efter den Anden, at Alle kunne lære, og Alle blive formanede.

32. Og Propheters Mander ere Prophe-
ter underdanige.

33. Thi Gud er ikke Forvirrings, men Freds (Gud). Ligesom i alle de Helliges Menigheder,

34. tie eders Qvinder i Forsamlingerne; thi det er dem ikke tilstedt at tale, men at være underdanige, ligesom Poven og siger.

1 Tim. 2, 12. 1 Cor. 11, 3. 1 Mos. 3, 16.

35. Men ville de lære Noget, da adspørge de deres egne Mænd hjemme; thi det lader Qvinder ilde at tale i en Forsamling.

36. Eller er Guds Ord udgaaet fra eder? eller er det kommet til eders alene?

37. Dersom Nogen lader sig tykke, at han er en Prophet eller Mandelig, han erkjende de Ting, som jeg skriver til eder, at de ere Herrens Bud.

38. Men erkjender Nogen det ikke, da lade han være!

39. Derfor, Brødre! tragter efter at propheterer, og forbyder ikke at tale med (fremmede) Tungemaal.

40. Alt ssee sammeligen og med Orden.

Col. 2, 5.

15. Capitel.

Paulus vidner om Christi Opstandelse og hans Aabenbarelser, 1-11; gjendriver dem, som negte Opstandelsen, 12-34; lærer, hvorledes de Døde skulle opstaae, 35-53; trøster hermed dem, som troe, 54-58.

Men jeg minder eder, Brødre! om det Evangelium, som jeg forkyndte eder, hvilket I og annammede, udi hvilket I og ere vedblevne,

Gal. 1, 11. 12. Joh. 17, 8.

2. ved hvilket I og blive salige, dersom I beholde det efter den Naade, paa hvilken jeg forkyndte eder det, saafremt I ikke have troet forgjæves.

Rom. 1, 16. 1 Cor. 1, 21. 2 Cor. 6, 1. Gal. 3, 4.

3. Thi jeg overantvordede eder iblandt de første Ting det, som og jeg annammede, at Christus døde for vore Synder efter Skrifterne;

c. 11, 23; 1, 23. 2 Cor. 5, 15.

4. og at han blev begravet;

5. og at han opstod den tredie Dag efter Skrifterne;

Matth. 12, 40. Joh. 2, 19.

6. og at han blev seet af Kephass, derefter af de Tolv.

Luc. 24, 34. Marc. 16, 14. Luc. 24, 36. Joh. 20, 19. 26.

7. Derefter blev han seet af mere end fem hundrede Brødre paa eensgang, af hvilke

de fleste ere endnu i Live, men Nogle ere og henvovede.

8. Derefter blev han seet af Jakobus, dernæst af alle Apostlerne.

Luc. 24, 50.

9. Men sidst af Alle blev han og seet af mig, som det utidige Foster; thi jeg er den ringeste af Apostlerne, som er ikke værd at kaldes en Apostel, fordi jeg haver forfulgt Guds Menighed.

c. 9, 1.

Ap. G. 9, 3-5. 17. Eph. 3, 8. Ap. G. 9, 1. Gal. 1, 13.

10. Men af Guds Naade er jeg det, jeg er, og hans Naade mod mig haver ikke været forgjæves, men jeg haver arbeidet mere end de alle, dog ikke jeg, men Guds Naade, som er med mig.

c. 3, 10.

Eph. 3, 7. 8. Rom. 15, 18. 19. 2 Cor. 11, 23; 12, 11. 12.

11. Hvad enten det da er mig, eller hine, da prædike vi saaledes, og saaledes troede I.

12. Men naar Kristus prædiktes at være opstanden fra de Døde, hvorledes sigte da Nogle iblandt eder, at der er ikke Dødes Opstandelse? Matth. 22, 23. Ap. G. 23, 8.

13. Men dersom der ikke er Dødes Opstandelse, da er ikke heller Kristus opstanden.

14. Men er Kristus ikke opstanden, da er vor Prædiken jo forgjæves, saa er og eders Tro forgjæves.

15. Men vi blive da og fundne som falske Vidner om Gud, idet at vi have vidnet om Gud, at han opreiste Christum, hvilken han ikke haver opreist, saafremt nemlig de Døde ikke opreises.

Ap. G. 2, 24. 32.

16. Thi dersom de Døde ikke opstaae, da er ikke heller Kristus opstanden.

17. Men dersom Kristus ikke er opstanden, da er eders Tro forfængelig, saa ere I endnu i eders Synder;

v. 14.

18. saa ere og de fortabte, som ere henvovede i Christo.

19. Haabe vi alene paa Christum i dette Liv, da ere vi de elendigste iblandt alle Menneſter.

20. Men nu er Kristus opstanden fra de Døde og er bleven Førstegroden af de Henvovede.

Ap. G. 26, 23. Col. 1, 18. Tab. 1, 5.

21. Thi efterdi Døden kom ved et Menneſke, er og de Dødes Opstandelse kommen ved et Menneſke.

Rom. 5, 12 fg.

22. Thi ligesom Alle døe i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Christ.

23. Dog hver i sin Orden: Førstegroden er Kristus, dernæst de, som ere Christi, i hans Tilkommelse.

1 Thes. 4, 14. 15.

24. Derefter (kommer) Enden, naar han haver overantvordet Gud og Faderen Rigtig, naar han faaer tilintetgjort alt Tyrstendomme og al Vælde og Magt.

25. Thi ham bør det at regjere, indtil han faaer lagt alle Tjender under sine Fødder.

Eph. 1, 20. 21.

26. Den sidste Tjende, som tilintetgjøres, er Døden.

27. Thi han haver lagt alle Ting under hans Fødder. Men naar han siger, at alle Ting ere (ham) underlagte, da er det aabenbart, at (det er) ham undtagen, som haver underlagt ham alle Ting. Matth. 28, 18. Eph. 2, 8.

28. Men naar alle Ting ere blevene ham underlagte, da skal og Sønnen selv underlægge sig ham, som haver underlagt ham alle Ting, paa det at Gud skal være Alt i Alle. c. 3, 23.

29. Hvad monne de ellers gjøre, som døbes over de Døde, dersom de Døde aldeles ikke oprejses? hvi døbes de og over de Døde?

30. Hvi staae og vi hver Time i Fare?

c. 4, 9. Rom. 8, 36.

31. Jeg døer dagligen, (det vidner jeg) ved den vor Ros, som jeg haver i Christo Jesu, vor Herre. 2 Cor. 4, 10.

32. Streb jeg, efter menneskelig Viis (at tale), med vilde Dyr i Ephesus, hvad hjælpes det mig, dersom de Døde ikke opstaae? (Da) lader os æde og drikke; thi imorgen dør vi. Rom. 14, 23 fg. 2 Cor. 1, 8.

33. Førføres ikke; ond Tale fordærver gode Sæder. Eph. 5, 6.

34. Vaagner op, som ret er, og syndet ikke! thi Mogle vide Intet af Gud; det siger jeg eder til Blufel.

Rom. 13, 11. Eph. 5, 14. 1 Thes. 4, 5.

35. Men der maatte Nogen sige: Hvorledes opstaae de Døde? men med hvor-dant et Legeme komme de frem?

36. Du Daare! det, som du faaer, bliver ikke levendegjort, dersom det ikke døer.

Job. 12, 24.

37. Og i hvad du faaer, faaer du ikke det Legeme, der skal vorde, men et blot Korn, det være sig af Hvede eller af nogen af de andre (Arter Sæd).

38. Men Gud giver det et Legeme, ligesom han haver villet, og hvert Slags Sæd sit eget Legeme.

39. Alt Kjød er ikke det samme Kjød; men eet er Menneskers Kjød, et andet Kvægs, et andet Fiskes, et andet Fugles.

40. Og der ere himmelske Legemer og jordiske Legemer; men een er de himmelske, en anden de jordiske Herlighed.

41. Een er Solens Glands, og en anden Maanens Glands, og en anden Stjernerens Glands; thi een Stjerne overgaaer den anden i Klarhed.

42. Saaledes er og de Dødes Opstandelse: det faaes i Forkrænelighed, det opstaaer i Uforkrænelighed; Matth. 13, 43.

43. det faaes i Vanære, det opstaaer i Hæder; det faaes i Skrøbelighed, det opstaaer i Kraft; Phil. 3, 21.

44. der faaes et naturligt Legeme, der opstaaer et aandeligt Legeme. Der er et naturligt Legeme, og der er et aandeligt Legeme.

45. Saaledes er der ogsaa skrevet: Det første Menneske, Adam, er blevet til en levende Sjæl; den sidste Adam til en levendegjørende Aand. 1 Mos. 2, 7.

46. Men det Aandelige er ikke det første, men det Naturlige; derefter det Aandelige.

47. Det første Menneske (var) af Jord, jordisk; det andet Menneske (er) Herren af Himmelen. Job. 3, 13. 21.

48. Saadan som den Jordiske var, saadanne ere og de Jordiske; og saadan som den Himmelske er, saadanne ere og de Himmelske.

49. Og ligesom vi have baaeret den Jordiskes Billede, saa skulle vi og bære den Himmelskes Billede. Rom. 8, 29. 2 Cor. 4, 11.

50. Men dette siger jeg, Brødre! at Kjød og Blod kan ikke arve Guds Rige, ei heller skal Forkrænelighed arve Uforkrænelighed. Job. 3, 5. 6.

51. See, jeg siger eder en Hemmelighed: Vi skulle vel ikke alle henjøre, men vi skulle alle forandres,

52. i en Hast, i et Dieblis, ved den sidste Basune; thi Basunen skal lyde, og de Døde skulle opstaae uforkrænelige, og vi skulle forandres. Matth. 24, 31. 1 Thes. 4, 16.

53. Thi det bør dette Forkrænelige at iføres Uforkrænelighed, og dette Dødelige at iføres Uldødelighed. 2 Cor. 5, 4.

54. Men naar dette Forkrænelige iføres Uforkrænelighed, og dette Dødelige iføres Uldødelighed, da opfyldes det Ord, som er skrevet: Døden er opslugt til Seier. 1 Cor. 15, 54.

55. Død! hvor er din Braad? Helvede! hvor er din Seier? 1 Cor. 15, 55.

56. Men Dødens Braad er Synden; men Syndens Kraft er Loven.

Rom. 3, 20; 4, 15; 7, 8. 13.

57. Men Gud være Tak, som giver os Seier formedelst vor Herre Jesum Christum!

2 Cor. 2, 14. 1 Joh. 5, 5.

58. Derfor, mine kjære Brødre! bliver faste, ubetæglige, altid rige i Herrens Gjerning, vidende, at eders Arbejde er ikke forfængeligt i Herren.

Ebr. 6, 10.

16. Capitel.

Paulus formaner dem at samle en Hjælp til de Hellige, 1-4; lover at komme til de Corinthier, vil dog blive noget længere i Ephesus, 5-9. Han medder om Timotheus og Apollos, 10-12; formaner til Aarvaagenhed, Tro og Kjærlighed, 13. 14; taler om Stephanæ Huus, 15-18. Adskillige lade hilse, 19-21. Forbandede over dem, som ei elske Jesum, 22. Naadens Ønske, 23. 24.

Men angaaende den Hjælp, (som samles) til de Hellige, da, ligesom jeg forordnede Menighederne i Galatia, saaledes gjører og I.

Ap. G. 11, 29. 2 Cor. 8, 4.

2. Paa den første (Dag) i Ugen lægge Enhver af eder hos sig selv tilside og samle som Viggendefæ, hvad han faaer Nytte til, at Hjælpen ikke skal blive samlet (først) da, naar jeg kommer.

Ap. G. 20, 7; 11, 29.

3. Men naar jeg kommer, vil jeg sende dem, hvilke I betroe dertil, med Breve, at bringe eders Gave til Jerusaleem.

2 Cor. 8, 16. 19.

4. Men dersom det gjøres behov, at og jeg skal rejse (derhen), da kunne de rejse med mig.

5. Men jeg vil komme til eder, naar jeg faaer draget igjennem Macedonien; — thi jeg drager igjennem Macedonien. —

Ap. G. 19, 21. 2 Cor. 1, 16.

6. Men jeg bliver maaskee (nogen Tid) hos eder eller opholder mig endog Vinteren over, paa det I kunne ledsage mig, hvor jeg saa rejser hen.

Rom. 15, 24.

7. Thi nu vil jeg ikke see eder, (blot) idet jeg rejser forbi, men jeg haaber at forblive nogen Tid hos eder, om Herren vil tilstede (det).

c. 4, 19. Ap. G. 18, 21.

8. Men jeg vil forblive i Ephesus indtil Pintsjedag.

Ap. G. 18, 21; 20, 16.

9. Thi mig er en stor og kraftig Afgang

Det første Brev til de Corinthier blev skrevet fra Philippi med Stephanæ og Fortunatus og Achæus og Timotheus.

opladen, og der ere mange Modstandere.

Ap. G. 14, 27.

2 Cor. 2, 12. Hab. 3, 8. Ap. G. 19, 8. 9. 23 fg.

10. Men dersom Timotheus kommer, da seer til, at han kan blive hos eder uden Frygt; thi han gjør Herrens Gjerning, ligesom og jeg.

c. 4, 17. Phil. 2, 19. 20.

11. Derfor skal Ingen foragte ham; men ledsager ham i Fred, at han kan komme til mig; thi jeg forventer ham med Brødrene.

1 Tim. 4, 12.

12. Men hvad Apollos, den Broder, angaaer, da formanede jeg ham meget, at han skulde komme til eder med Brødrene; og det var aldeles ikke hans Villie nu at komme, men han vil komme, naar han faaer beleilig Tid.

Ap. G. 18, 24.

13. Vaager, staaer faste i Troen, værer mandige, værer stærke!

c. 15, 31. Ebr. 6, 10.

14. Lader alle eders (Gjæringer) see i Kjærlighed.

1 Tim. 1, 5.

15. Men jeg formaner eder, Brødre! — I kjende Stephanæ Huus, at det er Første-graden i Achaja, og de have hengivet sig til at tjene de Hellige —

c. 1, 16. Rom. 16, 5. 2 Cor. 1, 1. Rom. 16, 1.

16. at I skulle og vise Ærbødighed mod Saadanne og mod Enhver, som hjælper med og arbejder.

Phil. 2, 29. 1 Thes. 5, 12. 1 Tim. 5, 17.

17. Men jeg glæder mig ved Stephanæ og Fortunati og Achæi Nærverelse; thi Savnet af eder havde de erstattet;

Phil. 2, 30. Philom. v. 13.

18. thi de have vederqvæget min Aand og eders; skønner derfor paa Saadanne.

2 Tim. 1, 16. Philom. v. 7.

19. Menighederne i Asia hilse eder. Aquilas og Priscilla hilse eder meget i Herren, tilligemed Menigheden i deres Huus.

Ap. G. 18, 2. Rom. 16, 5.

20. Alle Brødrene hilse eder. Hilsen hverandre med et helligt Kys.

Rom. 16, 16.

21. Hilsen med min, (nemlig) Pauli, Haand.

Eol. 4, 18. 2 Thes. 3, 17.

22. Dersom Nogen ikke elsker den Herre Jesum Christum, over ham være Forbandede! Herren kommer.

23. Den Herres Jesu Christi Naade være med eder!

Rom. 16, 24. Phil. 4, 23.

24. Min Kjærlighed (er) med eder alle i Christo Jesu. Amen.

St. Pauli andet Brev til de Corinthier.

1. Capitel.

Paulus ønsker de Corinthier Naade, 1. 2. Han priser Gud for Trøst i sin Trængsel, som og var de Corinthier til Gavn og Trøst, 3-11. Han taler om sin gode Samvittighed, 12-14, og viser, hvorfor han ei efter sit Løfte var kommen til Corinth, 15-24.

Paulus, efter Guds Villie Jesu Christi Apostel, og Broderen Timotheus, til Guds Menighed, som er i Corinth, samt (til) alle de Hellige, som ere i hele Acha=

ja: 1 Cor. 1, 1. Eph. 1, 1.

2. Naade være med eder og Fred fra Gud, vor Fader, og den Herre Jesu Christ!

1 Cor. 1, 3. Rom. 1, 7.

3. Lovet være Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, Barmhertigheds Fader og al Trøstes Gud, Eph. 1, 3. 1 Petr. 1, 3. Rom. 15, 5.

4. som os trøster i al vor Trængsel, saa at vi kunne trøste dem, som ere i allehaan= de Trængsel, med den Trøst, hvormed vi selv blive trøstede af Gud!

c. 7, 6.

5. Thi ligesom Christi Lidelser komme overflødigen over os, saaledes er og vor Trøst overflødig ved Christum.

c. 4, 10.

6. Men hvad enten vi trænges, (steer det) for eders Trøst og Frelse, eller vi trøstes, (steer det) til eders Trøst, der viser sig virksom i (eders) Taalmodighed under de samme Lidelser, som ogsaa vi lide;

7. og vort Haab er fast om eder, efterdi vi vide, at ligesom I ere deelagtige i Lidelserne, saa skulle I og være det i Trøsten.

2 Thes. 2, 16. 17.

8. Thi vi ville ikke, Brødre! at I skulle være uvidende om vor Trængsel, som os er vederfaeren i Asia, at vi vare overmaa= de besværede over Evne, saa at vi endog mistvivlede om Livet.

Ap. G. 19, 23 fg.

9. Ja! vi havde selv fældet den Dorn hos os selv, at vi maatte døe, paa det at vi ikke skulde forlade os paa os selv, men paa Gud, som opvækker de Døde, Rom. 4, 17.

10. som (og) befriede os fra saa stor en Døds(=Fare) og befrier (endnu); til hvem vi have det Haab, at han ogsaa fremdeles skal frie os,

2 Tim. 4, 18.

11. idet ogsaa I komme os til Hjælp med Bøn for os, paa det at der af mange Personer kan for os stee Taksigelse for den

Naade, der (er bleven) os beviist for Manges Skyld. Rom. 15, 30. Phil. 1, 19. Philen. v. 22.

12. Thi dette er vor Ros, vor Samvittigheds Vidnesbyrd, at vi i Enfoldighed og Retfærdighed for Gud, ikke i kjædelig Viisdom, men i Guds Naade, have vandre= dret i Verden og fornemmelig hos eder.

Ebr. 13, 18. Matth. 10, 16. 1 Cor. 2, 4. 13.

13. Thi vi skrive eder ikke Andet til, end hvad I enten læse eller ogsaa kjende; men jeg haaber, at I og skulle kjende (det) ind= til Enden;

14. ligesom I og for en Deel have kjendt os, at vi ere eders Ros, ligesom og I vor, paa den Herres Jesu Dag.

c. 5, 12. Phil. 2, 16; 4, 1. 1 Thes. 2, 19, 20.

15. Og i Tillid hertil vilde jeg forhen kommet til eder, for at I anden Gang skulde annammet en Velgjerning;

Ap. G. 19, 21. 1 Cor. 16, 5. Rom. 1, 11.

16. og (jeg vilde) igjennem eders (Stad) draget til Macedonien, og atter fra Macedonien kommet til eder, og blevet ledsaget af eder til Judæa.

1 Cor. 16, 6.

17. Haver jeg derfor vel viist Retfærdighed, der jeg besluttede dette? eller hvad jeg beslutter, beslutter jeg det efter Rådets, saa at hos mig er (først) Ja, Ja, og (siden) Nei, Nei?

Matth. 5, 37.

18. Men Gud er trofast, (han veed,) at vor Tale til eder var ikke Ja og Nei.

1 Cor. 1, 9. 1 Thes. 5, 24.

19. Thi Guds Søn, Jesus Kristus, som er prædiket iblandt eder ved os, ved mig og Silvanus og Timotheus, var ikke Ja og Nei, men i ham var Ja, Ap. G. 18, 5.

20. — thi saa mange, som Guds For= jættelser ere, ere de i ham Ja og i ham Amen — Gud til Vre formedelt os.

21. Men den, som holder os med eder faste til Christum, og som salvede os, er Gud,

1 Cor. 1, 8. 1 Petr. 5, 10. 1 Joh. 2, 20.

22. som og beseglede os og gav (os) Anden til Pant i vore Hjærter.

Eph. 1, 13. 14; 4, 30. Rom. 8, 16. 2 Cor. 5, 5.

23. Men jeg kalder Gud til Vidne over min Sjæl, at jeg, for at skaane eder, ikke endnu er kommen til Corinth.

c. 11, 31. Gal. 1, 20. 1 Cor. 4, 21.

24. Ikke at vi herske over eders Tro; men vi ere Medarbeidere til eders Glæde, thi I staae faste i Troen.

1 Petr. 5, 3. 1 Cor. 3, 5 fg. Rom. 11, 20.

2. Capitel.

Paulus vil ikke komme til de Corinthier til deres Bedrøvelse, 1-4; vil, at de skulde trøste den bødferdige Hjørleerner, 5-11; vidner om sin Bekymring for dem, 12. 13; takker Gud, som velsigner hans Embede, 14-17.

Men jeg besluttede dette hos mig selv, at jeg ikke vilde atter komme til eder i Bedrøvelse.

c. 12, 21.

2. Thi dersom jeg bedrøver eder, hvo er da den, som gjør mig glad, uden den, som bliver bedrøvet af mig?

3. Og jeg skrev eder just saaledes til, for at jeg ikke, naar jeg kommer, skal have Bedrøvelse af dem, som mig burde at have Glæde af; efterdi jeg er forsikret om eder alle, at min Glæde er alles eders.

4. Thi i megen Nummer og med et lille Hjerte skrev jeg eder til under mange Taarer, ikke for at I skulde blive bedrøvede, men paa det I skulde kjende den Kjærlighed, som jeg overflødigen haver til eder.

5. Men dersom Noget haver bedrøvet, haver han ikke bedrøvet mig, men tildeels — at jeg ikke skal være for haard — eder alle.

6. Tilstræffelig er for den Samme den Straf, (han) af de Fleste (haver udstaaet);

1 Cor. 5, 5. Luc. 17, 3.

7. saa at I derimod snarere skulde tilgive og trøste ham, paa det han ikke skal nedsynke i alt for stor Bedrøvelse.

8. Derfor formaner jeg eder, at I kraftedigen vise (eders) Kjærlighed mod ham.

1 Cor. 16, 14.

9. Thi derfor haver jeg og skrevet, at jeg vilde vide, hvorvidt I holde Prøve, om I ere lydige i Alt.

10. Men hvem I tilgive Noget, (den tilgiver) og jeg; thi og jeg, dersom jeg haver tilgivet Noget, da haver jeg tilgivet det for eders Skyld, for Christi Nafn, paa det vi ikke skulde besværes af Satan;

11. thi hans Anslag ere os ikke ubekjendte.

12. Men der jeg kom til Troas, for (at prædike) Christi Evangelium, og en Dør var mig opladt i Herren, da havde jeg ingen Ro i min Aand, fordi jeg ikke fandt Titus, min Broder;

Ep. 6, 13; 8; 14, 27.

13. men jeg tog Afsted fra dem og drog til Mædonien.

14. Men Gud være Tak, som lader os altid vinde Seier i Christo og aabenbarer sin Rundskaars Vællugt formedelst os paa hvert Sted!

1 Cor. 15, 57. Col. 1, 27.

15. Thi vi ere Christi Vællugt for Gud iblandt dem, som frelses, og iblandt dem, som fortæbes:

1 Cor. 1, 18.

16. for disse vel en Dødsens Lugt til Død, men for hine en Livsens Lugt til Liv; dog hvo er dertil dygtig?

Luc. 2, 31. 2 Cor. 3, 5, 6.

17. Thi vi ere ikke som de Mange, der forfalske Guds Ord, men som af Retsindighed, ja som af Gud, tale vi for Guds Nafn i Christo.

c. 4, 2. 1 Petr. 4, 11.

3. Capitel.

De Corinthier vare Pauli Anbefalingsbrev, skrevet ved Guds Aand, 1-3. Gud havde gjort ham dygtig til at være Aandens Tjener, ikke Bogstavens, 4-6. Evangeliets og Aandens Tjeneste er langt herligere end Lovens, 7-11. Det Dække, der er over det gamle Testaments, borttages først, naar man omvender sig, 12-18.

Begynde vi atter at prise os selv? eller behøve vi, som Nogle, Anbefalingsbreve til eder eller Anbefalingsbreve fra eder?

c. 1, 12; 5, 12.

2. I ere vort (Anbefalings-) Brev, indskrevet i vore Hjerter, som kjendes og læses af alle Menneſter,

1 Cor. 9, 2.

3. I, om hvem det er aabenbart, at I ere Christi Brev, besørget ved vor Tjeneste, indskrevet ikke med Blæk, men med den levende Guds Aand, ikke i Steentavler, men i Hjertets Rjodtavler.

4. Men en saadan Tillid have vi til Gud formedelst Christum;

v. 12.

5. ikke, at vi af os selv ere dygtige til at udtænke Noget, som af os selv, men vor Dygtighed er af Gud,

6. som og gjorde os dygtige til at være den nye Pagts Tjenere, ikke Bogstavens, men Aandens; thi Bogstaven ihjelslaaer, men Aanden levendegjør.

c. 5, 18. Rom. 2, 29; 7, 6. Job. 6, 63.

7. Men dersom den dødbringende Bogstavs Tjeneste; som var indgraven i Steen, fæde i Herlighed, saa at Israels Born ikke kunde betragte Mose Ansigt formedelst hans Ansigt Herlighed, som dog skulde forsvinde,

2 Mos. 34, 30.

8. hvi skulde da ikke Aandens Tjeneste end mere være i Herlighed?

Gal. 3, 14.

9. Thi dersom Fordommelsens Tjeneste var i Herlighed, er meget mere Retsfærdighedens Tjeneste overvættets i Herlighed.

Rom. 3, 20. 21: 4, 15; 1, 17.

10. Ja det, som havde Herlighed, var i denne Henseende end ikke herligt imod den overvættets Herlighed.

11. Thi dersom det, der affaffes, (ske) med Herlighed, da skal saa meget mere det, som vedbliver, (være) i Herlighed.

12. Efterdi vi derfor have saadant Haab, bruge vi stor Frimodighed,

v. 4. Eph. 6, 19.

13. og (gjøre) ikke som Moses, (der) lagde et Dække over sit Ansigt, for at Israels Børn ikke skulde beskue (det), indtil det, som (skulde) affaffes, fik Ende.

2 Mos. 31, 33. 35.

14. Men deres Sind er forhærdet; thi det samme Dække vedbliver indtil denne Dag under det gamle Testaments Læsning, uden at afdrages; thi det hæves (kun) ved Christum.

Rom. 11, 8.

15. Ja indtil denne Dag ligger der et Dække over deres Hjerte, naar Moses læses.

16. Men naar de omvende sig til Herren, da bliver Dækket borttaget.

Rom. 11, 23. 26.

17. Men Herren er Anden; men hvor Herrens Land er, der er Frihed.

3 Joh. 4, 24.

18. Men vi alle, som med ubedækket Ansigt skue Herrens Herlighed, ligesom i et Speil, blive forvandlede efter det samme Billede fra Herlighed til Herlighed, og det af Herren, (der er) Anden.

1 Cor. 13, 12. 2 Cor. 5, 7. Rom. 8, 29.

4. Capitel.

Paulus er frimodig og redelig i Evangeliets Tjeneste; thi skøndt det er skjult for de Bantroer, lader Gud dog sin Kundskabs Lys skinne, 1-6. Derhos er han megen Trængsel undergiven, hvorved Jesu Døds og Livs Kraft desmere aabenbares, 7-12. Troen giver Frimodighed, og træster imod Trængslerne ved Haabet om den evige Herlighed, 13-18.

Derfor, da vi have denne Tjeneste, eftersom os er skeet Barmhjertighed, saa blive vi ikke trætte;

1 Cor. 7, 25.

2. men vi have affagt det skjændige Bæfsens skjulte (Gjerninger) og omgaaes ikke i Trædskhed, forfalste og ikke Guds Ord, men ved Sandhedens Aabenbarelses anbefale vi os til alle Menneskers Samvittighed for Guds Ansigt. 1 Thess. 2, 3. 5. 2 Cor. 2, 17.

3. Men er og vort Evangelium skjult, da er det skjult for dem, som blive fortabte,

1 Cor. 1, 18.

4. ndi hvilke denne Verdens Gud haver forblindet de Bantroes Sind, paa det at Evangeliets Ophlysning om Christi Herlighed, som er Guds Billede, ikke skulde skinne for dem. Eph. 6, 12. Phil. 2, 6. Col. 1, 15. Ebr. 1, 3.

5. Thi vi prædike ikke os selv, men Christum Jesum, Herren, os derimod at være eders Tjenere for Jesu Skyld.

c. 1, 24. Ap. G. 2, 36; 10, 36.

6. Thi Gud, som sagde, at Lyset skulde skinne frem af Mørket, er den, som haver ladet det skinne i vore Hjerter til Ophlysning af Kundskaben om Guds Herlighed i Jesu Christi Ansigt. 2 Petr. 1, 19.

7. Men vi have dette Riggendefæ i Værkar, saa at den overvættets Kraft maa være Guds og ikke af os;

c. 5, 1; 3, 5; 12, 9.

8. vi, som trænges paa alle Maader, men ikke forsale; som ere tvivlende, men ikke fortvivlende;

9. forfulgte, men ikke forladte; nedslagne, men ikke fortabte;

10. ombærende altid den Herres Jesu Død i Legemet, at og Jesu Liv maa aabenbares i vort Legeme;

11. thi skøndt vi leve, hengives vi stedse til Døden for Jesu Skyld, at Jesu Liv maa og aabenbares i vort dødelige Kjød.

1 Cor. 4, 9; 15, 31. 49. Col. 3, 4.

12. Saa er da Døden kraftig i os, men Livet i eder.

c. 13, 9.

13. Men efterdi vi have den samme Troens Land, efter det, som skrevet er: Jeg haver troet, derfor haver jeg talet, saa troe vi og, derfor tale vi og; Ps. 116, 10. Rom. 10, 9.

14. idet vi vide, at den, som opreiste den Herre Jesum, skal og opreise os formedelst Jesum og fremstille os med eder.

Ap. G. 2, 24. Rom. 8, 11. 1 Cor. 6, 14. Eph. 2, 5. 6.

15. Thi det skeer altsammen for eders Skyld, paa det at den overvættets Naade skal ved Manges Taffigelse vorde end mere overvættets til Guds Ære.

c. 1, 6. Col. 1, 24. 2 Tim. 2, 10. 2 Cor. 1, 11.

16. Derfor blive vi ikke trætte, men om endog vort indvortes Menneſte gaar tilgrunde, fornøyes dog det indvortes Dag fra Dag;

1 Petr. 4, 1. Eph. 4, 23. 24; 3, 16.

17. thi vor Trængsel, som er stækket og let, bringer os en evig og over al Maade vigtig Herlighed;

Matt. 5, 11. 12. Rom. 8, 18. 1 Petr. 1, 6.

18. idet vi ikke have de synlige Ting for Die, men de usynlige; thi de synlige ere timelige, men de usynlige evige. Rom. 8, 21.

5. Capitel.

De Troende længes efter den tilfommende Herlighed, 1-8, og søge imidlertid at være Herren takkelige, 9-11. Paulus vil ei rose sig selv hermed, men skriver det de Corinthier til Bedste, 12. 13. Dertil tvinger ham Christi Kjærlighed, som er død for Alle, at Alle skulle leve for ham, og som haver oprettet Forligelsens Ord, 14-21.

Thi vi vide, at dersom vor Hyttes jordiske Huus nedbrydes, saa have vi en Bygning af Gud, et Huus, som ikke er gjort med Hænder, evigt i Himlene;

c. 4, 7. 2 Petr. 1, 13. 14.

2. thi og i dette skulle vi, idet vi længes efter at blive overklædte med vor himmelske Bolig;

Rom. 8, 23.

3. dog saa, at vi og skulle findes ifklædte, ikke nøgne.

4. Thi saalænge vi ere i denne Hytte, skulle vi og under Byrden, efterdi vi ikke ville aflædes, men overklædes, saa at det Dødelige kunde blive opslugt af Livet.

Rom. 8, 11. 1 Cor. 15, 52-54.

5. Men den, som beredte os just til dette, er Gud, som og gav os Aanden til Pant.

Rom. 8, 15. 2 Cor. 1, 22.

6. Derfor ere vi altid frimodige, enddog vi vide, at medens vi ere tilhuse i Legemet, ere vi borte fra Herren.

Ebr. 11, 13.

7. — Thi vi vandre i Tro, ikke i Beskuelse. —

Rom. 8, 21. 1 Cor. 13, 12. 1 Petr. 1, 8. Ebr. 11, 1.

8. Dog ere vi frimodige og have mere Behag i at vandre bort fra Legemet og være hjemme hos Herren.

Phil. 1, 23. 1 Thess. 4, 17.

9. Derfor beslutte vi os ogsaa paa, hvad enten vi ere hjemme eller ikke hjemme, at være ham velbehagelige.

10. Thi os bør alle at aabenbares for Christi Domstol, paa det at Enhver kan faae efter det, (som er skeet) ved Legemet, efter det, som han haver gjort, enten Godt eller Ondt.

Rom. 14, 10. 12. Matth. 16, 27.

11. Efterdi vi da kjende Herrens Frygt, søge vi at vinde Menneſter, men ere aabenbare for Gud; ja jeg haaber, at vi ogsaa ere blevene aabenbare for eders Samvittighed.

c. 4, 2.

12. Thi vi prise os ikke atter selv for eder, men give eder Anledning til at rose eder af os, paa det I kunne have Noget mod dem, som rose sig af udvortes Anseelse og ikke af Hjertet.

c. 3, 1; 1, 14.

13. Thi dersom vi gaar for vidt (i vor

Ros), da er det for Gud, eller vi ere bestedne, er det for eder.

14. Thi Christi Kjærlighed tvinger os,

15. idet vi dømmes dette, at dersom Een er død for Alle, da ere de alle døde; og han døde for Alle, paa det at de, som leve, skulle ikke fremdeles leve sig selv, men ham, som er død og opstanden for dem.

1 Tim. 2, 6. Ebr. 2, 9. Rom. 6, 11; 14, 7. 8.

16. Saa at vi herefter kjende Ingen efter Kjød; men dersom vi og have kjendt Christum efter Kjød, kjende vi ham dog nu ikke mere (saaledes). Matth. 12, 50. Joh. 15, 14. Gal. 5, 6.

17. Saa at, dersom Nogen er i Christo, da er han en ny Skabning; det Gamle er forbigaaget, see, Alt er blevet nyt.

Gal. 6, 15. Ab. 21, 5.

18. Men alt dette er af Gud, som forligte os med sig selv formedelst Jesum Christum og gav os Forligelsens Tjeneste;

Rom. 5, 10. Col. 1, 20. 1 Joh. 4, 10.

19. efterdi Gud i Christo forligte Verden med sig selv, idet han ikke tilregnede dem deres Overtrædelser, og oprettede Forligelsens Ord iblandt os. Rom. 3, 24. 25.

20. Vi ere derfor Sendebud i Christi Sted, ligesom Gud formaner formedelst os; vi bede i Christi Sted: Fader eder forlige med Gud.

1 Cor. 4, 1. 2 Cor. 2, 17.

21. Thi den, som ikke vidste af Synd, haver han gjort til Synd for os, paa det vi skulle i ham vorde retfærdige for Gud.

1 Petr. 2, 22. Rom. 5, 19; 8, 3.

6. Capitel.

Paulus formaner de Corinthier til rettelig at bruge Christi Naade og beskriver, hvorledes Guds Tjenere vise sig, 1-10; begjærer, at de skulle udvide deres Hjertes mod ham, som hans er udvidet mod dem, 11-13, og at de ei skulle drage i Syndens Nag med de Vantro, 14-18.

Men som Medarbeidere formaner ogsaa vi, at I ikke forgjæves maae have modtaget Guds Naade; 1 Cor. 3, 9. Ebr. 12, 15.

2. — thi han siger: Jeg haver bønhoert dig i en behagelig Tid og hjulpet dig paa Frelsens Dag; see, nu er en behagelig Tid, see, nu er Frelsens Dag —

Ej. 49, 8. Luc. 4, 19. Rom. 13, 11. 12.

3. og vi give ikke i nogen Ting noget Anstød, paa det Tjenesten ikke skal blive lastet;

Rom. 14, 13.

4. men vi bevise os selv i Altting som Guds Tjenere: med stor Taalmodighed, i Trængsler, i Nød, i Angester,

c. 4, 2. 5. 8; 11, 23-28.

5. under Slag, i Fængsler, i Oprør, i Arbeide, i Vaagen, i Fasten,

6. med Reenhed, med Kundskab, med Rangmodighed, med Velvillighed, med den Hellig-Aand, med ufrømtet Kjærlighed,

7. med Sandheds Ord, med Guds Kraft, ved Retfærdighedens Vaaben paa høire og venstre Side, 1 Cor. 2, 4. 2 Cor. 10, 4. Eph. 6, 11.

8. under Ure og Vanære, under ondt Rygte og godt Rygte; som Forsørere, og dog sanddrue;

9. som mistkjendte, og dog erkjendte; som de, der døe, og see, vi leve; som de, der ere revsede, og dog ikke ihjelslagne; c. 4, 10, 11.

10. som bedrøvede, dog altid glade; som fattige, der dog gjøre Mange rige; som de, der have Intet, og dog besidde Alt. c. 8, 9.

11. O I Corinthier! vor Mund er opladt til eder, vort Hjerte haver udvidet sig.

12. Det er ikke snevert for eder i os, men I ere snevre af Hjerte.

13. Men til lige Gjengjæld — jeg taler som til (mine) Børn — udvider ogsaa I (eders Hjertes)! 1 Cor. 4, 14.

14. Drager ikke i et fremmed Aag med Vantro; thi hvad Fællesskab haver Retfærdighed med Uret? og hvad Samfund haver Lys med Mørke? Eph. 5, 11. 1 Joh. 1, 5, 6.

15. og hvad Overeensstemmelse er der mellem Christus og Belial? eller hvad Deeltagthed haver en Troende med en Vantro? 1 Cor. 10, 20.

16. Hvad Samqvem haver Guds Tempel med Afguder? Thi I ere den levende Guds Tempel, ligesom Gud haver sagt: Jeg vil boe iblandt dem og vandre iblandt dem, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være mit Folk. 1 Cor. 3, 16. 2 Mos. 29, 45. Ezech. 37, 26, 27. Heb. 21, 3.

17. Derfor gaaer ud fra dem og frastiller eder, siger Herren, og rører ikke noget Ureent, og jeg vil aannamme eder, Ej. 52, 11. Heb. 18, 4.

18. og jeg vil være eders Fader, og I skulle være mine Sønner og Døtre, siger Herren, den Almægtige.

7. Capitel.

Han formaner til Alvor i Helliggjørelsen, 1; beber, at de vilde agte paa hans Formaning, 2, 3; berømmer deres Lydighed i at antage hans forrige Skrivelse, hvormed han havde bedrøvet dem, dog til Omvendelse, 4-12; taler om Titi Glæde over dem og sin egen Tillid til dem, 13-16.

Derfor, efterdi vi have saadanne Forjættelser, I Elskelige! saa lader os rense

os selv fra al Kjødets og Aandens Besmittelse og fuldende (vor) Helliggjørelse i Guds Frygt. 1 Tim. 4, 8. 1 Joh. 3, 3.

2. Giver os Indgang! vi have Ingen gjort Uret, vi have Ingen forført, vi have Ingen forfordet. Ap. G. 20, 33. 2 Cor. 12, 17.

3. Jeg siger det ikke som Vebredelse; thi jeg sagde tilforn, at I ere i vort Hjerte til at døe sammen og leve sammen. c. 6, 11 fg.

4. Min Frimodighed er stor imod eder; jeg roser mig meget af eder, jeg er fyldt med Trøst, jeg haver en overvættets stor Glæde i al vor Trængsel.

5. Thi der vi kom til Macedonien, havde vort Kjød ingen Ro, men vi trængtes paa alle Maader; udvortes (var) Strid, indvortes Frygt. c. 2, 12, 13. Ap. G. 16, 19, 23.

6. Men Gud, som trøster de Nedsøiede, trøstede os ved Titi Ankomst; c. 1, 3, 4.

7. dog ikke alene ved hans Ankomst, men ogsaa ved den Trøst, med hvilken han var trøstet af eder, der han forkyndte os eders Fængsel, eders bittre Graab, eders Ridskjæthed for mig; saa at jeg end mere glædede mig.

8. Thi om jeg og bedrøvede eder med hiint Brev, fortryder det mig ikke, om det end haver fortrudt mig; thi jeg seer, at Brevet bedrøvede eder, om og kun til en Tid. c. 2, 4.

9. Nu glæder jeg mig, ikke derover, at I bleve bedrøvede, men over at I bleve bedrøvede til Omvendelse; thi I bleve bedrøvede efter Gud, saa at I ikke i nogen Maade have lidt Skade af os.

10. Thi Bedrøvelsen efter Gud virker Omvendelse til Salighed, som ikke fortrydes; men Verdens Bedrøvelse virker Døden. Matth. 5, 4; 26, 75; 27, 3-5.

11. Thi see, just dette, at I bleve bedrøvede efter Gud, hvilken Iver virkede det i eder! ja Forsvar, ja Fortørnelse, ja Frygt, ja Fængsel, ja Ridskjæthed, ja Revselse! i Alt beviste I, at I vare rene i Henseende til den Gjerning.

12. Derfor, naar jeg og skrev eder til, saa var det ikke for dens Skyld, som gjorde Uret, ikke heller for dens Skyld, som led Uret, men paa det at vor Iver for eder skulde blive aabenbar hos eder for Guds Afsyn.

13. Derfor ere vi blevne trøstede ved den Trøst fra eder; men vi glædede os endnu langt mere over Titi Glæde, thi hans Aand er bleven vederqvæget af eder alle. v. 6.

14. Thi dersom jeg end haver rost eder meget for ham, er jeg ikke bleven beskjæmmet; men ligesom vi i alle Ting have talet Sandhed til eder, saa er og vor Ros for Titus bleven Sandhed.

15. Og han haver en overvættets Kjærlighed til eder, naar han tænker paa alles eders Udydighed, hvoreledes I annammede ham med Frygt og Bøvelse.

c. 2, 9. Phil. 2, 12.

16. Det glæder mig, at jeg kan lide paa eder i Alting.

2 Thes. 3, 4.

8. Capitel.

Paulus berømmer de Macedoniens Gæmildehed, 1-5; haver derfor formænt Titus til at samle Almisjer ogsaa hos de Corinthier, og opmuntre og dem til Gæmildhed, 6-15. Titus fulgte med Iver Pauli Befaling, og de Corinthier skulle med Kjærlighed modtage ham tillegemed de Andre, som Paulus sendte, 16-24.

Men vi kundgjøre eder, Brødre! den Guds Naade, som haver vist sig i Menighederne i Macedonien, Rom. 15, 26.

2. at, naagtet de bleve meget prøvede med Trængsel, blev deres overvættets Glæde og deres store Fattigdom overflodig til Rigdom hos dem af reen Velvilje. c. 7, 4, 13.

3. Thi de vare af sig selv villige efter Formue, — det vidner jeg — ja over Formue,

4. idet de bade os med megen Overtalelse om (at annamme deres) Gave og Bidrag til Hjælpen for de Hellige. Ap. G. 11, 29.

5. Og (de gjorde) ikke alene, hvad vi haabede, men de hengave sig selv først til Herren, og (der næst) til os, formedelst Guds Billie;

6. saa at vi have formænt Titus, at, ligesom han tilforn begyndte, saa skulde han og fuldende ogsaa denne Velgjerning hos eder.

7. Men ligesom I ere overflodige i Alt, i Tro og Lære og Kundskab og al Iver, og i eders Kjærlighed til os, (saa seer til), at I og blive overflodige i denne Velgjernethed.

1 Cor. 1, 5.

8. Jeg siger det ikke som en Befaling, men formedelst de Andes Iver vil jeg og prøve eders Kjærligheds Oprigtighed.

9. Thi I kjende vor Herres Jesu Christi Naade, at han for eders Skyld blev fattig, der han var rig, for at I ved hans Fattigdom skulde blive rige. Rom. 9, 53. 2 Cor. 6, 10.

10. Og jeg giver min Mening herom (tilkjende); thi det er eder nyttigt, I, som

for et Aar siden allerførst begyndte ikke alene at gjøre, men og at vilje.

1 Cor. 7, 6. 25. Matth. 10, 12. 2 Cor. 9, 2.

11. Men fuldender nu og at gjøre det, at, ligesom der var Redebonhed til at vilje, saaledes og Fuldbyrdeisen maa blive efter Evne.

Phil. 2, 13.

12. Thi dersom Redebonheden er forhaanden, da er Enhver velbehagelig i Forhold til det, han haver, ikke i Forhold til det, han ikke haver.

Marc. 12, 43. 1 Petr. 4, 10.

13. Thi (dette er) ikke (saa meent), at Andre skulle have Lettelse, men I Trængsel,

14. men efter Ligelighed, saa at eders Overflod maa i nærværende Tid komme deres Trang til Hjælp, paa det at og deres Overflod maa herefter komme eders Trang til Hjælp, saa at der kan være Ligelighed,

c. 9, 12.

15. ligesom skrevet er: Den, som sankede Meget, havde ikke overflødig, og den, som sankede Lidet, fattedes ikke.

2 Mos. 16, 18.

16. Men Gud være Tak, der rakte den samme Iver for eder i Titi Hjerte!

v. 6.

17. thi han annammede vel Formaning, men efterdi han selv havde end større Iver, reiste han villig ud til eder.

18. Men vi sendte og den Broder med ham, som hos alle Menigheder har Ros, (for sin Iver) i Evangeliet;

19. men ikke det alene, men som og er beskicket af Menighederne til at rejse med os med denne Velgjerning, som besørjes af os, Herren selv til Ere og eders Redebonhed (til Priis);

Gal. 2, 10.

20. thi vi vogte os for, at Nogen skal kunne laste os i Anledning af denne rige Hjælp, som besørjes af os,

c. 9, 1.

21. idet vi have Omhu for det Gode, ikke alene for Herren, men ogsaa for Menestene.

Phil. 4, 8. 1 Petr. 2, 12.

22. Men vi have sendt den vor Broder med dem, hvilken vi have i mange Maader ofte befundet at være usfortroden, men nu meget ivrigere formedelst den store Tillid til eder.

23. Hvad enten (der da tales) om Titus, da er han min Medbroder og Medarbejder hos eder, eller vore Brødre (menes), da ere de Menighedernes Apostler, Christi Ere.

c. 12, 18. Rom. 15, 7.

24. Giver dem altsaa for Menighedernes Nafn Vertis paa eders Kjærlighed og paa det, vi have rost eder for.

c. 7, 14.

9. Capitel.

Paulus er forfikkret om de Corinthiers Redebonhed, 1. 2; vil dog paaminde dem ved Brødrene, at de skulde give rigelig og villig, 3-7. Gud skal selv give dem Naade dertil, paa det han og kan prives i denne Gjerning, 8-15.

Thi jeg haver ikke behov at skrive til eder om Hjælpen til de Hellige;

Rp. G. 11, 29. Rom. 15, 26. 1 Cor. 16, 2.

2. thi jeg kjender eders Redebonhed, for hvilken jeg roser eder hos de Maceдонier (sigende): Achaja var alt for et Aar siden beredt, og den Nidsjærhed, som (udgif) fra eder, tilskyndte Mange.

c. 8, 10, 19; 7, 14.

3. Men jeg haver sendt Brødrene, paa det at vor Ros om eder ikke i dette Stykke skulde blive til Antet, at I, som jeg sagde, skulde være beredte;

4. paa det at, om Maceдонierne kom med mig og fandt eder uberedte, vi da ikke, for ei at sige I, skulde blive bestjæmmede over denne vor tillidsfulde Ros.

v. 2.

5. Derfor agtede jeg det fornødent at formane Brødrene, at de skulde i Forveien drage til eder og forud bringe denne eders tilforn lovede Gave istand, paa det at den kan være rede som en velsignet og ikke som en karrig Gave.

6. Thi dette (er vist): Hvo karrigen saarer, skal og karrigen høste, og hvo, som saarer i Velsignelse, skal og høste i Velsignelse.

Ordsp. 11, 24. 25. Gal. 6, 7. 8.

7. Hver give efter som han haver sat sig for i Hjertet, ikke med Bedrøvelse, eller af Tvang; thi Gud elsker en glad Giver.

Rom. 12, 8. Philen. v. 14.

8. Men Gud er mægtig til at lade al Naade rigeligen tilflyde eder, saa at I altid i alle Ting have Alt, hvad I behøve, og have rigeligen til al god Gjerning;

c. 8, 7. Col. 1, 10.

9. Ligesom skrevet er: Han udspredte, han gav de Fattige, hans Godgjørenhed bliver til evig Tid.

Ps. 112, 9.

10. Men den, som giver Sædemanden Sæd og Brød til at æde, skal og skjenke eder Sæd og formere (den), og forøge eders Godgjørenheds Frugter,

11. at I kunne være rige i Alt til oprigtig Gæmildhed, hvilken ved os bevirker Taksigelse til Gud;

12. thi Besørgelsen af denne Understøttelse afhjælper ikke alene de Helliges Trang, men bærer ogsaa rig Frugt ved mange Taksigelser til Gud,

c. 8, 14.

13. — idet at de formedelst denne Prøve paa (eders) Tjenstagtighed prise Gud for eders Ydighed til at betjende Christi Evangelium og for eders oprigtige Gæmildhed mod dem og mod Alle —

14. og ved deres Bøn for eder, saasom de hjertelig elske eder formedelst Guds overvætted Naade mod eder.

Ep. 1, 6.

15. Men Gud være Tak for sin udsigelige Gave!

10. Capitel.

Paulus ønsker, at han ei skulde behøve at bruge sin apostoliske Myndighed, 1-11. Han vil ei rose sig uden Anslag af fremmed Arbejde, men i Sandhed og i Herren, 12-18.

Men jeg Paulus selv formaner eder ved Christi Sagtnodighed og Mødighed, jeg, som vel er ydmyg, naar jeg er hos eder, men fraværende bruger Myndighed mod eder;

Rom. 12, 1.

2. men jeg beder, at jeg ikke nærværende maa komme til at bruge Myndighed med den Tillid, med hvilken jeg agter at være dristig mod Mogle, som ansee os for at omgaaes efter Kjød.

1 Cor. 4, 21.

3. Thi idet vi omgaaes i Kjød, stride vi ikke efter Kjød,

4. — thi vore Stridsvaaben ere ikke kjødelige, men mægtige for Gud til at forstyrre Befæstninger —

c. 6, 7.

5. idet vi forstyrre Anslag og al Høihed, som opløfter sig imod Guds Kundskab, og tage al Tanke til Fange under Christi Ydighed,

Rom. 16, 26.

6. og ere rede til at straffe al Ulydighed, naar eders Ydighed er fuldkommet.

7. See I paa det Udvortes? Derfor Mogen hos sig selv stoler paa, at han hører Christum til, han slutte igjen fra sig selv, at, ligesom han hører Christum til, saa høre og vi Christum til.

8. Thi dersom jeg endog vilde rose mig noget mere af vor Magt, som Herren gav os til Dpbyggelse og ikke til eders Redbrydelse, da vilde jeg ikke blive bestjæmmet.

c. 12, 6. Matth. 16, 19; 18, 18. 2 Cor. 13, 10.

9. Paa det at jeg ikke skal synes at ville forfærde eder ved Brevene,

10. — thi Brevene, sige de, ere svare og stærke, men Legemets Nærværelse er skrobelig, og Talen kraftesløs —

11. da betænke en Saadan dette, at jaadanne, som vi fraværende ere med Ord ved Brevene, saadanne ville vi og nærværende være i Gjerningen.

12. Thi vi tør ikke regne os iblandt eller ligne os med Somme, der prise sig selv; men de forstaae ikke, at de maale sig med sig selv og ligne sig med sig selv.

13. Men vi rose os ikke af det, der ikke er (os) tilmaalt, men deraf, at vi efter det bestemte Maal, hvilket Maal Gud haver tildeelt os, ere komne ogsaa til eder.

c. 12, 5. 11. Rom. 12, 3.

14. Thi vi overskride ei vor Grændse, som de, der ikke have naaet til eder; thi ogsaa til eder ere vi komne i Christi Evangelium;

15. saa vi rose os ikke af det, som ikke er os tilmaalt, af fremmede Arbeider, men vi have Haab om, at naar eders Tro voxer, ville vi ved eder, efter den (os givne) Bestemmelse, komme langt videre, Rom. 15, 20.

16. (til) at prædike Evangelium for dem, som boe paa hiin Side af eder, men ikke rose os af det, der var en Anden bestemt, af det allerede Fuldførte.

17. Men hvo sig roser, rose sig i Herren!

Gal. 6, 14.

18. Thi ikke den, der priser sig selv, holder Prøve, men den, som Herren priser.

Rom. 2, 29.

11. Capitel.

Paulus maa rose sig, at de Corinthier ei skulle bedrages af de falske Apostler, 1-6. Han havde Intet taget af Menigheden, paa det han kunde bestjæmme disse svigefulde Arbeidere, 7-15. Han roser sig ydermere af sin Herkomst, sit Arbeide og sine ubstændne Trængsler, 16-33.

D at I vilde holde mig en liden Daarlighed tilgode! dog, jeg veed, at I holde mig den tilgode.

c. 5, 13; 12, 6.

2. Thi jeg er nidkær over eder med Guds Nidkærlighed; thi jeg haver trolovet eder med en Mand, for at fremstille Christen en reen Somfru.

3. Men jeg frygter, at ligesom Slangen bedrog Eva med sin Trædskhed, saaledes skal eders Sind fordærves fra den Enfoldighed, som (fører) til Christum. 3. Joh. 8, 44.

4. Thi dersom Nogen kommer og prædiker en anden Besum, som vi ikke prædikede, eller I faae en anden Mand, som I ikke fik, eller et andet Evangelium, som I ikke aannammede, da fordrage I ham vel.

Gal. 1, 8. 9.

5. Jeg mener dog, at jeg er ikke ringere end de saare høie Apostler.

c. 12, 11.

6. Men om jeg end er ulærde i Taler, er jeg det dog ikke i Kundskaben; men i Alt

og paa alle Maader ere vi blevene fuldkommen kjendte hos eder.

1 Cor. 1, 17; 2. 1. 3. 2 Cor. 5, 11. Eph. 3, 4.

7. Eller gjorde jeg Skyld, der jeg fornæbde mig selv, paa det I skulde ophøies, da jeg for Intet forkyndte eder det Guds Evangelium?

Matth. 10, 8. 1 Cor. 9, 12. 18.

8. Jeg berøvede andre Menigheder, idet jeg tog Sold af dem, for at tjene eder; og der jeg var nærværende hos eder og led Mangel, var jeg (dog) Tungen til Byrde.

9. thi Brødrene, som kom fra Macedonien, afhjalp min Trang; og i alle Maader haver jeg holdt, og vil holde mig fra at falde eder til Byrde.

Phil. 4, 10. 15. 2 Cor. 12, 13. 1 Thess. 2, 9.

10. Saa vist som Christi Sandhed er i mig, skal denne Ros ikke betages mig i Ahajæ Lande.

Rom. 9, 1. 1 Cor. 9, 15.

11. Hvorfor? fordi jeg ikke elsker eder? — Det veed Gud!

Gal. 1, 20.

12. Men hvad jeg gjør, det vil jeg fremdeles gjøre, for at jeg kan afstjære Anledningen for dem, som ville have Anledning, saa at de i det, hvorefter de rose sig, skulle findes os lige.

v. 22. 23.

13. Thi saadanne falske Apostler ere svigefulde Arbeidere, som paatage sig Skikkelse af Christi Apostler;

Phil. 3, 2. Matth. 7, 15. 16.

14. og det er ikke Under; thi Satanas selv paatager sig Skikkelse af en Hjets Engel;

15. derfor er det ikke underligt, om ogsaa hans Tjenere paatage sig Skikkelse som Retfærdigheds Tjenere; men deres Ende skal være efter deres Gjerninger. Phil. 3, 19.

16. Jeg siger atter, at Ingen maa agte mig for en Daare; men hvis endog, da taaler mig dog som en Daare, at jeg ogsaa maa rose mig lidet.

c. 12, 6.

17. Hvad jeg (nu) taler, taler jeg ikke efter Herren, men som i Daarlighed, idet jeg med saa fast Forvisning roser mig. v. 1.

18. Efterdi Mange rose sig efter Rødets, vil jeg og rose mig. Phil. 3, 3. 4. 2 Cor. 10, 13; 12, 5. 6.

19. Thi I fordrage gjerne Daarer, efterdi I ere kloge.

20. Thi I fordrage det, om Nogen gjør eder til Trælle, om Nogen opæder eder, om Nogen tager til sig, om Nogen ophøier sig, om Nogen slaar eder i Ansigtet.

21. Til Skam siger jeg dette, at vi (deri) vare svage; men det, hvorefter Nogen er i ristsig, — jeg taler i Daarlighed — er og jeg dristig af.

c. 10, 10; 11, 1; 12, 6.

22. Ere de Ebræer? jeg ogsaa; ere de Israeliter? jeg ogsaa; ere de Abrahams Aftom? jeg ogsaa; Ap. G. 22, 3.

23. ere de Christi Tjenere? — jeg taler uforstandigen — jeg er det mere; jeg har været arbeidet overflødiger, lidt flere Slag, været flere Gange i Fængsler, ofte i Dødsfare. Ap. G. 9, 15. 16. 1 Cor. 15, 10. 2 Cor. 6, 5; 1, 9; 4, 11.

24. Jeg haver fem Gange af Jøderne faaet fyrrethve (Slag) mindre end eet.

25. Jeg er tre Gange bleven hudstrøgen, een Gang stenet, jeg haver lidt tre Gange Skibbrud, jeg haver været et Døgn i Dybet. Ap. G. 16, 22; 14, 19; 27, 41.

26. Jeg haver gjort mange Reiser, jeg var i Farer i Vandstrømme, i Farer blandt Røvere, i Farer (paaførte) af (mit) Folk, i Farer (paaførte) af Hedninger, i Farer i Byer, i Farer i Ørtenen, i Farer paa Havet, i Farer blandt falske Brødre;

27. i Arbeide og Møie, ofte i Nattevaa-gen, i Hunger og Tørst, ofte i Fasten, i Kulde og Nøgenhed; c. 6, 5. Rom. 8, 35.

28. foruden hvad der kommer til: det daglige Overløb og Bekymringen for alle Menigheder. Ap. G. 20, 18 fg.

29. Hvo er skrøbelig, uden at jeg og er skrøbelig? hvo bliver forarget, uden at det brænder i mig? Rom. 15, 1. 1 Cor. 8, 13; 9, 22.

30. Derfor jeg skal rose mig, da vil jeg rose mig af min Skrøbelighed. c. 12, 5. 9.

31. Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, hvilken være velsignet til evig Tid, ved, at jeg ikke lyver. Rom. 1, 25; 9, 1. Gal. 1, 20.

32. I Damascus lod Kong Aretæ Lands-høvding de Damasceners Stad bevogte, da han vilde gribe mig, Ap. G. 9, 24 fg.

33. og jeg blev nedsladt fra et Vindue i en Kurb over Muren, og undsløede af hans Hænder.

12. Capitel.

Paulus roser sig af Guds Åbenbarelses, men siger, at han derimod var givet en Torn i Kjødet, 1-10; han taler om sine kraftige Gjerninger, og at han ei havde været Menigheden besværlig, 11-18. Dette alt skriver han til deres Opbyggelse, paa det han ei skulde behøve at bruge Myndighed mod de Ubedjærbige, naar han kom til dem, 19-21.

At rose mig, er mig sandeligen ikke nyttigt; thi jeg vil komme til Syner og Herrens Åbenbarelses. Gal. 1, 12.

2. Jeg kjenner et Menneske i Christi, som for fjorten Aar siden — hvad heller han var i Legemet, ved jeg ikke, eller udenfor

Legemet, ved jeg ikke, Gud ved det — blev henrykket indtil den tredie Himmel.

Ap. G. 22, 17.

3. Og jeg kjenner et saadant Menneske, — hvad heller han var i Legemet eller udenfor Legemet, ved jeg ikke, Gud ved det —

4. at han blev henrykket ind i Paradiis og hørte undsigelige Ord, hvilke det ikke er et Menneske tilladt at udtale.

5. Af Saadant vil jeg rose mig; men af mig selv vil jeg ikke rose mig, uden af mine Skrøbeligheder. c. 11, 30.

6. Thi dersom jeg end vilde rose mig, blev jeg ikke en Daare, thi jeg vilde sige Sandhed; men jeg undlader det, for at ikke Nogen skal tænke høiere om mig, end det, han seer mig at være, eller det, han hører af mig. c. 10, 8.

7. Og at jeg ikke skal hovmode mig af de høie Åbenbarelses, er mig givet en Torn i Kjødet, (nemlig) en Engel Satan, for at han skal slaae mig paa Munden, paa det jeg ikke skal hovmode mig.

8. Om denne bad jeg Herren tre Gange, at den maatte lade af fra mig;

9. og han sagde til mig: Min Naade er dig nok; thi min Kraft fuldkommes i Skrøbelighed. Derfor vil jeg helst rose mig af mine Skrøbeligheder, paa det at Christi Kraft kan boe i mig. c. 11, 30. Gal. 4, 13.

10. Derfor er jeg vel tilfreds i Skrøbeligheder, i Forhaanelses, i Nød, i Forsølgelses, i Angester for Christi Skyld; thi naar jeg er skrøbelig, da er jeg mægtig.

Rom. 5, 3. 2 Cor. 13, 4.

11. Jeg er bleven en Daare, idet jeg roser mig. I tvang mig dertil; thi jeg burde prises af eder; thi jeg er ikke ringere end de saare høie Apostler, alligevel jeg er Intet. c. 11, 1. 1 Cor. 3, 7.

12. Der bleve jo gjorde en Apostels Tegn iblandt eder med al Taalmodighed, ved Tegn og Undere og kraftige Gjerninger.

1 Cor. 9, 1. 2.

13. Thi hvad er det, hvorudi I vare ringere end de andre Menigheder, uden deri, at jeg ikke selv var eder til Besvær? Tilgiver mig denne Uret! c. 11, 8. 9. 1 Thes. 2, 9.

14. See, jeg er tredie Gang rede til at komme til eder, og vil ikke være eder til Besvær; thi jeg søger ikke det, som eders er, men eder; thi Børnene skulle ikke samle Liggendefæ til Forældrene, men Forældre-ne til Børnene. c. 13, 1.

15. Men jeg vil med Glæde opoffre Mit, ja mig selv for eders Sjæle, om endog jeg, som elster eder mere, elstes mindre.

c. 1, 6; 6. 12. Col. 1, 24.

16. Men lad saa være, at jeg ikke haver besværet eder; men (maafsee) var jeg trædsk og tog eder med Lisi?

17. Haver jeg skuffet eder ved Nogen af dem, jeg sendte til eder?

c. 7, 2.

18. Jeg opmuntrede Titus og sendte hiin Broder med. Haver Titus forfordølet eder i nogen Ting? Have vi ikke vandret i den samme Aand og i de samme Fodspor?

c. 8, 6. 22.

19. Mene I atter, at vi forsvare os for eder? Vi taie i Christo for Guds Afsyn; men alt dette, I Elskelige! til eders Dybhjælp.

c. 2, 17. 1 Cor. 14, 26.

20. Thi jeg frygter, at naar jeg kommer, jeg da maafsee ikke skal finde eder saadanne, som jeg vil, og at jeg skal findes af eder saadan, som I ikke ville; at der skulle være Tretter, Rid, Brede, Riv, Bagtælsjer, Dretuden, Opblæsthed, Uordener;

c. 10, 2; 13, 10.

21. at, naar jeg kommer igjen, min Gud skal ydmyge mig hos eder, og jeg skal sørge over Mange, som forhen syndede og ikke have omvendt sig fra deres Ureenhed og Horeri og Uteerlighed, som de have bevrevet.

c. 13, 2.

13. Capitel.

Paulus truer at bruge Udmigthed mod dem, som synde; vil derfor, de skulle prøve og forbedre sig, 1-10. Han formaner dem til Aandens Glæde og Kjerlighed, hilser dem og ønsker dem Naade af den treenige Gud, 11-13.

Jeg kommer denne tredje Gang til eder. Ved to eller tre Vidners Mund skal enhver Sag stadfæstes.

c. 12, 14.

2. Jeg haver før sagt og siger det forud, som om jeg var nærværende, anden Gang, endstjændt jeg nu er fraværende, til dem, som forhen syndede, og til alle de Øvrige,

Det andet Brev til de Corinthier blev skrevet fra Philippippi i Mæcedonien med Titus og Lucas.

c. 8, 16-18. 22.

at, om jeg kommer igjen, vil jeg ikke skaae ne;

c. 12, 20. 21.

3. efterdi I fordre Beniis paa, at Christus taler i mig, han, som hos eder ikke er skrøbelig, men mægtig i eder;

Matth. 10, 20. Rom. 15, 18.

4. thi omendstjændt han blev forstjættet i Skrøbelighed, lever han dog ved Guds Kraft, og endstjændt ogsaa vi ere skrøbelige i ham, skulle vi dog leve med ham ved Guds Kraft hos eder.

Phil. 2, 7. s. 1 Petr. 3, 18. Aab. 1, 18. Gal. 2, 20.

5. Randsager eder selv, om I ere i Troen, prøver eder selv; eller kjende I eder ikke selv, at Jesus Christus er i eder? uden saa er, at I ere uduelige.

1 Cor. 11, 28. Rom. 8, 9.

6. Men jeg haaber, at I skulle kjende, at vi ikke ere uduelige.

c. 3, 4.

7. Men jeg beder til Gud, at I intet Ondt maae gjøre, ikke for at vi skulle synes uduelige, men at I skulle gjøre det Gode, om end vi skulle være som uduelige.

8. Thi vi formaae Intet mod Sandheden, men for Sandheden.

9. Thi vi glæde os, naar vi ere skrøbelige, men I ere kraftige; men dette ønske vi og, at I maae blive fuldkommede.

c. 11, 30; 12, 10.

10. Derfor skriver jeg dette fraværende, paa det jeg nærværende ikke skal (behøve at) bruge Strengthed efter den Magt, som Herren haver givet mig til Opbyggelse og ikke til Redbrydelse.

1 Cor. 4, 21. 2 Cor. 12, 21; 10, 8.

11. Øvrigt, Brødre! glæder eder, bliver fuldkommede, formaner hverandre, værers cønsjindede, værers fredssommelige; og Kjerlighedens og Fredens Gud skal være med eder.

Phil. 4, 4. 1 Thess. 5, 11. Rom. 12, 16. Ebr. 12, 14.

12. Hilser hverandre med et helligt Kys; alle de Hellige hilse eder.

Rom. 16, 16. 1 Petr. 5, 14.

13. Vor Herres Jesu Christi Naade og Guds Kjerlighed og den Hellig-Aands Samfund være med eder alle! Amen.

St. Pauli Brev til de Galater.

1. Capitel.

Paulus ønsker de Galater Guds Naade, 1-5; undrer over deres Ustidighed og især Forbandede over at Lære, som er imod Christi Evangelium,

6-9; thi dette Evangelium var ham af Gud selv aabenbaret og ei ved Mennesker, 10-24.

Paulus, Apostel, — (kaldet) ikke af Mennesker og ikke ved noget Menneske, men

ved Jesum Christum og Gud Fader, som opreiste ham fra de Døde —

Tit. 1, 3. Gal. 1, 12. Ap. G. 2, 24. 32. Eph. 1, 20.

2. og alle de Brødre, som ere med mig, til Menighederne i Galatia:

3. Naade være med eder og Fred af Gud Fader og vor Herre Jesu Christo! *Rom. 1, 7.*

4. som hengav sig selv for vore Synder, paa det han kunde udfrie os fra den nærværende onde Verden, efter vor Guds og Faders Villie,

Matth. 20, 28. Gal. 2, 20. Tit. 2, 14. 1 Joh. 5, 19.

5. hvilken være Vre i al Ewigheid! Amen.

2 Tim. 4, 18.

6. Jeg undrer over, at I lade eder saasnart afsvende fra den, som kaldte eder ved Christi Naade, til et andet Evangelium; *c. 5, 8.*

7. enddog der ikke er noget andet; kun ere der Nogle, som forville eder og ville forvende Christi Evangelium. *Ap. G. 15, 1.*

8. Men dersom og vi eller en Engel af Himmelen prædike et andet Evangelium for eder end det, vi prædikede eder, han være en Forbandelse!

1 Cor. 16, 22.

9. Som jeg sagde, saa siger jeg og nu igjen: Dersom Nogen prædiker et andet Evangelium for eder end det, I annammede, han være en Forbandelse!

10. Taler jeg vel nu Menneſter til Behag, eller Gud? eller søger jeg at tælles Menneſter? Ja, dersom jeg endnu tælles Menneſter, da var jeg ikke Christi Tjener.

1 Thes. 2, 4. 1. Cor. 4, 4.

11. Men jeg kundgjør eder, Brødre! at det Evangelium, som er prædiktet af mig, er ikke Menneſte-Lære;

1 Cor. 15, 1 fig.

12. thi hverken annammede, ei heller lærte jeg det af noget Menneſte, men ved Jesu Christi Aabenbarelse. *1 Cor. 11, 23. Eph. 3, 3.*

13. Thi I have hørt om min Vandel forhen i Jødedommet, at jeg over al Maade forfulgte Guds Menighed og forstyrrede den.

Ap. G. 9, 1; 22, 4.

14. Og jeg gif videre i Jødedommet, end mange af mine Ævnaldrende i mit Folk, idet jeg var overmaade nidkjær for mine fædrene Lærdomme.

Phil. 3, 6.

15. Men der det behagede Gud, som havde udseet mig fra Moders Liv, og som kaldte mig ved sin Naade,

Ap. G. 9, 15; 13, 2.

16. at aabenbare sin Son i mig, paa det at jeg skulde ved Evangelium forkynde ham iblandt Hedningerne, da strax bespurgte jeg mig ikke med Kjød og Blod,

Eph. 3, 8. Ap. G. 26, 19.

17. drog heller ikke op til Jerusalem, til dem, som vare Apostler før mig, men drog bort til Arabien og kom atter tilbage til Damascus.

18. Siden, efter tre Aar, drog jeg op til Jerusalem for at blive kjendt med Petrus, og blev femten Dage hos ham. *Ap. G. 9, 26.*

19. Men nogen anden af Apostlerne saae jeg ikke, uden Jakobus, Herrens Broder.

Marc. 6, 3.

20. Hvad jeg skriver eder, see, (det vidner jeg) for Guds Afsyn, at jeg ikke lyver.

Rom. 9, 1. 2 Cor. 1, 23; 11, 31.

21. Derefter kom jeg til Syriæ og Cilicæ Lande.

Ap. G. 9, 30.

22. Men af Person var jeg ubekjendt for de christne Menigheder i Judæa;

23. kun havde de hørt: Den, som tilforn forfulgte os, prædiker nu Evangeliet om den Tro, som han tilforn vilde udrydde;

Ap. G. 9, 21.

24. og de prisede Gud for mig.

2. Capitel.

Paulus havde fremsat sit Evangelium for Apostlerne, hvilke Intet havde lagt dertil, 1-10. Han havde imodstaaet Petrus, som ei gif ret frem efter Evangelii Sandhed, 11-14. Han lærer, at Retfærdiggjærelsen kommer af Christo ved Troen, 15-21.

Siden, efter fjorten Aar, drog jeg atter op til Jerusalem med Barnabas og tog ogsaa Titus med.

Ap. G. 15, 2.

2. Men jeg drog op efter en Aabenbarelse og foreslagede dem, men de Anseede i Særdeleshed, det Evangelium, som jeg prædiker iblandt Hedningerne, at jeg ikke skulde løbe eller have løbet forgjæves.

Phil. 2, 16.

3. Men end ikke Titus, som var med mig, endstjøndt han var en Græker, blev tvungen til at omstjæres.

4. Men (det skede) for de falske Brødres Skyld, som havde indsnæget sig, hvilke listigen vare komne ind for at bespeide vor Frihed, som vi have i Christo Jesu, paa det de kunde gjøre os til Trælle;

Ap. G. 15, 24.

5. for hvilke vi ikke noget Dieblit vege med Underdanighed, paa det at Evangelii Sandhed maatte blive varig hos eder.

6. Men de, som ansaaes for at være Noget, — hvor Meget de vare, vedkommer mig ikke; Gud seer ikke paa Menneſtens Person — ja de Anseede lagde Intet til min Lærdom.

Rom. 2, 11.

7. Men tværtimod, der de saae, at mig var betroet at prædike Evangelium for de

Uomſkaarne, ligesom Petrus for de Omſkaarne, Ap. G. 13, 46; 22, 21. Rom. 11, 13.

8. — thi han, som gav Petrus Kraft til Apſtolembede hos de Omſkaarne, gav ogsaa mig Kraft (dertil) hos Hedningerne, —

Ap. G. 2, 38-41; 9, 15.

9. og da de erkjendte den Naade, som mig var given, gavede de, nemlig Jakobus og Kephass og Johannes, som anſees for (Menighedens) Piller, mig og Barnabas Samfunds hviire Haand, at vi ſkulde prædike hos Hedningerne, men de hos de Omſkaarne; Ap. G. 13, 2.

10. kun at vi ſkulde komme de Fattige ihu, hvilket ſamme jeg og haver beſlittet mig paa at gjøre.

Ap. G. 11, 30. Rom. 15, 25. 1 Cor. 16, 1.

11. Men der Petrus kom til Antiochia, modſagde jeg ham lige i Dinene, efterdi han var at laſte.

12. Thi førend Nogle fra Jakobus ankom, aad han med Hedningerne; men der de kom, unddrog og fraſtilte han ſig, fordi han frygtede for dem af Omſkjærelſen.

13. Og med ham hylkede ogsaa de andre Jøder, ſaa at endog Barnabas blev henreven med af deres Hylleri.

14. Men der jeg ſaae, at de ikke gif lige frem efter Evangelii Sandhed, ſagde jeg til Petrus i Alles Paahør: Dersom du, ſom er en Jøde, lever paa hedenskt Viis og ikke paa jødiſt Viis, hvorfor tvinger du da Hedningerne til at leve paa jødiſt Viis?

1 Tim. 5, 20. Ap. G. 10, 28.

15. Vi, ſkjøndt Jøder af Fødsel og ikke Syndere af Hedningernes Vt, Ap. G. 15, 10.

16. efterdi vi vide, at et Menneſte ikke bliver retfærdiggjort af Lovens Gjerninger, men ved Jeſu Chriſti Tro, ſaa have og vi troet paa Jeſum Chriſtum, at vi maatte blive retfærdiggjorte af Chriſti Tro, og ikke af Lovens Gjerninger; thi intet Rjød ſkal blive retfærdiggjort af Lovens Gjerninger. Ap. G. 13, 38. Rom. 3, 20. 28 fg.

17. Men om vi, idet vi ſøge at blive retfærdiggjorte i Chriſto, ogsaa ſelv befindes at være Syndere, da er jo Chriſtus Syndens Tjener. Det være langt fra!

Rom. 5, 1; 6, 1. Tit. 3, 8. 14.

18. Thi dersom jeg igjen opbygger det Samme, ſom jeg nedbrød, da viſer jeg mig ſelv at være en Overtræder.

19. Thi jeg er formedelſt Loven død fra Loven, at jeg ſkal leve for Gud.

Rom. 7, 4, 11; 14, 7. 8. 2 Cor. 5, 15. 1 Theſſ. 5, 10.

20. Jeg er forſkjæftet med Chriſto; alligevel lever jeg, dog ikke jeg mere, men Chriſtus lever i mig; men hvad jeg nu lever i Rjød, det lever jeg i Guds Søns Tro, ſom elſkede mig og gav ſig ſelv hen for mig.

Rom. 6, 6. Gal. 5, 24. 2 Cor. 13, 4. Aab. 1, 5. 1 Tim. 2, 6.

21. Jeg agter ikke Guds Naade ringe; thi erholdes Retfærdighed ved Loven, da er jo Chriſtus død forgjæves. Ebr. 7, 11.

3. Capitel.

Paulus dabler de Galater, fordi de vendte tilbage til Loven, da de dog havde annammet Aanden ved Troens Forhændſe, 1-5. Han beviſer med Abrahams Exempel og af Forjættelſen til Abraham, at Retfærdiggjørelſen kommer af Troen, 6-18. Forjættelſen gøres ei til Intet ved Loven; thi Loven var kun en Tugtemeſter til Chriſtum, og under den ere vi ikke, naar vi have iſtørt Chriſtum, 19-29.

D I uforſtandige Galater! hvo haver fortryllet eder, at I ikke adlyde Sandheden? eder, hvilte Jeſus Chriſtus var malet for Dine, ſom (om han var) forſkjæftet iblandt eder. Ruc. 24, 25.

2. Kun dette vilde jeg vide af eder: Var det ved Lovens Gjerninger, I annammede Aanden, eller ved Troens Forhændſe?

Ap. G. 2, 38; 8, 15; 15, 6. Ebr. 1, 13.

3. Ere I ſaa uforſtandige? Vilde I, ſom begyndte i Aanden, nu fuldende i Rjød?

4. Have I da lidt ſaa Meget forgjæves? hvis ellers kun forgjæves. 2 Joh. v. 8.

5. Mon da han, ſom meddeler eder Aanden og udretter kraftige Gjerninger i eder, udretter det ved Lovens Gjerninger eller ved Troens Forhændſe? Rom. 10, 8. 17.

6. Ligesom Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed.

1 Moſ. 15, 6. ſat. 2, 23.

7. Erkjender alſaa, at de, ſom holde ſig til Troen, diſſe ere Abrahams Børn.

Rom. 4, 11. 12.

8. Men da Skriften forudſaae, at Gud vilde retfærdiggjøre Hedningerne ved Troen, forjættede den Abraham forud: I dig ſkulle alle Folkeſlag velsignes.

Ap. G. 15, 9. 1 Moſ. 12, 3. Ap. G. 3, 25.

9. Saa at de, ſom holde ſig til Troen, blive velsignede med den troende Abraham.

10. Thi ſaa Mange, ſom holde ſig til Lovens Gjerninger, ere under Forbandeſe; thi der er ſkrevet: Forbandet (er) hver den, ſom ikke bliver ved i alle de Ting, ſom ere ſkrevne i Lovens Bog, ſaa at han gjør dem.

Rom. 4, 15. 5 Moſ. 27, 26.

11. Men at Ingen bliver retsfærdiggjort for Gud ved Loven, er aabenbart; thi den ved Troen Retfærdige skal leve.

c. 2, 16. Hab. 2, 4. Rom. 1, 17.

12. Men Loven berøer ikke paa Tro, men (den siger:) Den, som gjør disse Ting, skal derved leve.

3 Mos. 18, 5. Rom. 10, 5.

13. Christus haver frikjøbt os fra Lovens Forbandelse, der han blev en Forbandelse for os; — thi der er skrevet: Forbandet er hver den, som hænger paa et Træ —

2 Cor. 5, 21. 5 Mos. 21, 23.

14. paa det Abrahams Betsignelse maatte komme over Hedningerne i Christo Jesu, saa at vi kunde faae Aandens Forjættelse formedelt Troen.

15. Brødre! jeg vil tale efter menneffelig Viis: Ingen gjør dog et Menneffes Testament, som er stadfæstet, til Intet, eller sætter Noget dertil.

Ebr. 9, 17.

16. Men Forjættelserne ere tilfagte Abraham og hans Afkom; der siges ikke: og Afkommene, som om Mange, men som om Een: og din Afkom, hvilken er Christus.

1 Mos. 12, 3; 22, 18.

17. Men dette siger jeg: Den Pagt, som forud er stadfæstet af Gud om Christo, kan Loven, som blev givet fire hundrede og tredive Aar derefter, ikke rygge, saa at den skalde gjøre Forjættelsen til Intet.

Ap. G. 7, 6.

18. Thi er Arven ved Loven, da er den ikke mere ved Forjættelsen; men Gud skjenkede Abraham den ved Forjættelsen.

Rom. 4, 13, 14.

19. Hvad skal da Loven? Den blev føiet til for Overtrædelsers Skyld, — indtil den Sød kom, hvem Forjættelsen gjældte — og betjent af Engle, ved en Midlers Haand.

Rom. 4, 15; 5, 20. Ap. G. 7, 38. 53. Ebr. 2, 2. 2. 3. 1, 17.

20. Dog er Midleren ikke Gens, men Gud er een.

1 Cor. 8, 4. 1 Tim. 2, 5.

21. Er da Loven mod Guds Forjættelser? Det være langt fra! Thi var der givet en Lov, som kunde levendegjøre, da erholdtes Retfærdighed virkelig ved Loven.

v. 17. 18. Rom. 8, 2-1.

22. Men Skriften haver indsluttet Alt under Skynd, at Forjættelsen ved Jesu Christi Tro skalde blive givet dem, som troe.

Rom. 3, 9; 11, 32.

23. Men førend Troen kom, bevogtedes vi, indsluttede under Loven, til den Tro, som skalde aabenbares;

Ebr. 9, 10.

24. saa at Loven er vorden vor Tugtemester til Christum, for at vi skalde blive retsfærdiggjorte af Troen.

Matth. 5, 17. Ap. G. 13, 39. Rom. 10, 4.

25. Men nu Troen er kommen, ere vi ikke mere under Tugtemesteren.

26. I ere jo alle Guds Børn formedelt Troen i Christo Jesu.

2. 3. 1, 12.

27. Thi I, saa Mange, som ere døbte til Christum, have isørt Christum.

Rom. 6, 3; 13, 14.

28. Her er ikke Jøde eller Græker; her er ikke Træl eller Fri; her er ikke Mand eller Qvinde; thi I ere alle Een i Christo Jesu.

Rom. 10, 12. Col. 3, 11. 2. 3. 1, 17, 21. Eph. 2, 14, 15.

29. Men ere I Christi, da ere I jo Abrahams Afkom og Arvinger efter Forjættelsen.

Rom. 9, 7.

4. Capitel.

De, som troe paa Christum, ere ikke Trælle under Loven, men Børn, 1-7. Paulus klager atter over de Galaters Ustabilitet, og at de nu vilde vende sig til Loven igjen, 8-20; lærer, at de, som ere under Loven, ere Tjenestegjænder, men de, som troe paa Forjættelsen, ere den frie Qvindes Børn, 21-31.

Men jeg siger: Saalænge Arvingen er et Barn, er der ingen Forskjel mellem ham og Trællen, enddog han er Herre over alt Godset;

2. men han er under Formyndere og Huusholdere indtil den af Faderen bestemte Tid.

3. Saaledes stode og vi, saalænge vi vare Børn, som Trælle under Verdens Børnelærdom;

Col. 2, 20. Ap. G. 15, 10.

4. men der Tidens Fylde kom, udsendte Gud sin Søn, født af en Qvinde, født under Loven, Marc. 1, 15. Eph. 1, 10. Matth. 5, 17.

5. paa det at han skalde frikjøbe dem, som vare under Loven, at vi skalde faae den sønlige Udkaarelse.

c. 3, 13, 26. Rom. 8, 14, 15.

6. Men eftersom I da ere Sønner, haver Gud udsendt sin Søns Aand i eders Hjertier, som raaber: Abba, Fader!

Marc. 14, 36. Rom. 8, 15.

7. Saa at du ikke længere er Træl, men Søn; men er du Søn, da er du ogsaa Guds Arving formedelt Christum.

Rom. 8, 17.

8. Vel sandt, dengang da I ikke kjendte Gud, tjente I dem, som ei af Naturen ere Guder.

1 Cor. 8, 4; 12, 2.

9. Men nu, da I kjende Gud, ja meget mere ere kjendte af Gud, hvorledes vende I da atter tilbage til den svage og fattige

Børnslærdom, hvoraf I atter paany vilde gjøre eder til Trælle?

1 Cor. 8. 3. Ebr. 7, 18; 8, 7. Gal. 4, 3. Col. 2, 8. 50.

10. I tage vare paa Dage og Maander og Tider og Aar.

Rom. 11, 5. Col. 2, 16.

11. Jeg frygter for eder, at jeg maaskee haver arbeidet forgjæves paa eder.

2 Joh. v. 8.

12. Vorder ligesom jeg, thi jeg er som I. Brødre! jeg beder eder; I have ingen lret gjort mig.

1 Cor. 11, 1.

13. Men I vide, at jeg under Kjødets Skrøbelighed første Gang prædikede eder Evangelium;

1 Cor. 2, 3.

14. og denne min Prøvelse i mit Kjød ringcastede I ikke, og forhaanede ikke, men I anammede mig som en Guds Engel, som Christum Jesum.

Matth. 10, 40.

15. Hvor prisede I eder da salige! Thi jeg giver eder det Vidnesbyrd, at om det havde været muligt, havde I udrevet eders Dine og givet mig.

16. Er jeg da nu bleven eders Fjende, fordi jeg siger eder Sandheden?

17. De ere nidkjære for eder, dog ikke til det Gode; men de vilde udelukke eder (fra mig), at I skulle være nidkjære efter dem.

18. Men det er godt at være nidkjer i det Gode altid, og ikke alene, naar jeg er nærværende hos eder.

19. Mine Børnlille, hvilke jeg atter føder med Smerte, indtil Christus faaer sin Dømmelse i eder!

1 Cor. 4, 15. Philen. v. 10. Rom. 8, 29.

20. Jeg vilde, at jeg nu var tilstede hos eder og kunde omskifte min Røst, efterdi jeg er tvivlsraadig om eder.

21. Siger mig, I, som vilde være under Loven, høre I ikke Loven?

c. 3, 10. 25.

22. Der er jo skrevet, at Abraham havde to Sønner, een af Tjenestegvinden og een af den frie Kvinde.

1 Mos. 16, 15; 21, 2.

23. Men den af Tjenestegvinden var født efter Kjødets, men den af den frie Kvinde ifølge Forjættelsen.

Rom. 9, 7. 8.

24. Ved hvilke Ting noget Andet betegnes; thi disse ere de tvende Pagter, den ene fra Sinai Bjerg, som føder til Trældom; denne er Hagar.

Ebr. 8, 9. 10.

25. Thi Hagar er Sinai Bjerg i Arabia, men svarer til det Jerusalem, som nu er; thi det er i Trældom med sine Børn.

26. Men det Jerusalem heroventil er den frie Kvinde, som er alles vores Moder.

Ebr. 12, 22. Hab. 3, 12.

27. Thi der er skrevet: Vær glad, du ufrugtbare, du, som ikke fødte! udbryd og raab, du, som ikke havde Fødselsmerter! thi den Forladtes Børn ere meget flere end dens, som haver Manden.

Ei. 51, 1.

28. Men vi, Brødre! ere Forjættelsens Børn, som Iak var.

v. 23.

29. Men ligesom dengang den, som var født efter Kjødets, forfulgte den, som var født efter Manden, saaledes og nu.

1 Mos. 21, 9.

30. Men hvad siger Skriften? Udsød Tjenestegvinden og hendes Søn; thi Tjenestegvindens Søn skal ingenlunde arve med den frie Kvindes Søn.

1 Mos. 21, 10. 12. Joh. 8, 35.

31. Saa ere vi da, Brødre! ikke Tjenestegvindens Børn, men den frie Kvindes.

Rom. 6, 18.

5. Capitel.

Paulus formaner dem at blive i Christi Frihed; thi de, som vilde retfærdiggjøres ved Loven, ere faldne fra Naaden, da Retfærdiggjørelsen kommer af den levende Tro, 1-6. Han beklager deres Ustadighed, vil, at de skulle haandhæve, dog ei misbruge deres kristelige Frihed og bevise deres Tro i Kjærlighed, 7-15. De skulle lue Kjødets Gjerninger, men vise Mandens Frugter, 16-26.

Derfor bliver stadige i den Frihed, hvormed Kristus frigjorde os, og lader eder ikke atter tvinge under Trældoms Nag.

Joh. 8, 32. Ap. G. 15. 10.

2. Sec, jeg Paulus siger eder, at dersom I lade eder omskjære, nytter Kristus eder Intet.

Rom. G. 15, 1.

3. Men jeg vidner atter for hvert Menneske, som lader sig omskjære, at han er skyldig til at holde den hele Lov.

4. I have Intet med Christo at gjøre, I, som ville retfærdiggjøres ved Loven; I ere faldne fra Naaden.

c. 2, 21.

5. Thi vi forventede i Manden ved Troen den forhaabede Retfærdighed.

6. Thi i Christo Jesu gjælder hverken Omskjærelse eller Forhud, men Troen, som er virksom ved Kjærlighed.

1 Cor. 7, 19. 2 Cor. 5, 16. Gal. 6, 15. Joh. 15, 14.

7. I løb godt; hvo standfæde eder, saa at I ikke lade eder overtale af Sandheden?

8. Den Overtalelse er ikke fra ham, som kaldte eder.

9. En liden Suurdeig gjør den ganske Deig suur.

1 Cor. 5, 6.

10. Jeg haver den Tillid til eder i Herren, at I intet Andet vilde mene; men den,

som forvilder eder, skal bære Dommen, hvis han end er.

2 Cor. 2, 3. Gal. 1, 7.

11. Men jeg, Brødre! dersom jeg endnu prædiker Omstjærrelse, hvis forfølgelse jeg da endnu? Da var Korsets Forargelse jo borttagen.

1 Cor. 1, 23.

12. Gid de og maatte afstjærres, som forvirre eder!

13. I ere jo kaldte til Frihed, Brødre! kun misbruger ikke Friheden til en Anledning for Kjødets, men værere i Kjærlighed hverandres Tjenere.

1 Cor. 8, 9. 1 Petr. 2, 16. Gal. 6, 2.

14. Thi al Loven fuldkommes i eet Bud, nemlig i det: Du skal elske din Næste som dig selv.

Matth. 22, 39.

15. Men dersom I bide og æde hverandre, da seer til, at I ikke forføres af hverandre.

2 Cor. 12, 20.

16. Men jeg siger: Vandrer i Manden, saa skulle I ikke fuldkomme Kjødets Begjæring.

Rom. 6, 12; 8, 1. 5.

17. Thi Kjødets begjærer imod Manden, men Manden imod Kjødets; men disse ere hinanden modsatte, saa at I ikke kunne gjøre, hvad I ville.

Rom. 7, 15. 23.

18. Men dersom I drives af Manden, ere I ikke under Loven.

Rom. 8, 2. 14.

19. Men Kjødets Gjæringer ere aabenbare, saasom: Hor, Stjorklevnet, Ureenhed, Uærlighed,

1 Cor. 3, 3; 6, 9. Eph. 5, 3. 5.

20. Afgudsdyrkelse, Trolldom, Hjendskab, Riv, Rid, Brede, Trætte, Veddragt, Partier,

21. Avind, Mord, Druffenskab, Fraadferi og deslige, om hvilket jeg forud siger eder, ligesom jeg og før haver sagt, at de, som gjøre Saadant, skulle ikke arve Guds Rige.

Ruc. 21, 31. Rom. 13, 13. 1 Cor. 6, 10. Eph. 5, 5.

22. Men Mandens Frugt er Kjærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Godhed, Tro, Sagtmodighed, Afholdenhed.

Eph. 5, 9. Col. 3, 12.

23. Mod Saadanne er Loven ikke.

1 Tim. 1, 9.

24. Men de, som høre Christum til, have forsfæstet Kjødets med Lysterne og Begjæringerne.

Rom. 6, 6. 11. Gal. 2, 20; 6, 14.

25. Dersom vi leve i Manden, da lader os og gaare frem i Manden.

Rom. 8, 5.

26. Lader os ikke have Lyft til forføngelig Være, saa at vi trodse hverandre og bære Avind imod hverandre.

Phil. 2, 3.

6. Capitel.

Paulus formaner til Sagtmodighed, Medlidenhed, Ydmyghed, til at prøve sig selv, at være taknemmelig imod Lærerne, 1-6. Hvad Enhver saaer, skal han og høste, 7. 8. Man skal ei blive træt af at gjøre Godt, 9. 10. Han vidner om sin rebelige Mening og de falske Apostlers wigefulde Hensigter, samt om hvilken Ros han søgte, og Enhver skulde søge i Christo, 11-16. Han vil, de skulle herefter faaane ham, og ønsker dem Jesu Naade, 17. 18.

Brødre! dersom og et Menneske bliver overilet af nogen Brøst, da hjælper en Saadan tilrette, I Mandelige! med Sagtmodigheds Aand; men see til dig selv, at ikke og du bliver fristet.

Matth. 18, 15. Rom. 14, 1; 15, 1. 1 Cor. 10, 12.

2. Værer hverandres Byrde og opfylder saaledes Christi Lov.

1 Thess. 5, 14. 3 Joh. 15, 12. 1 Joh. 4, 21.

3. Thi dersom Nogen thykkes sig at være Noget og er dog Intet, han bedrager sig selv.

4. Men hver prøve sin egen Gjærning, og da skal han have Ros for sig selv alene, og ikke for Andre;

2 Cor. 13, 5.

5. thi hver skal bære sin egen Byrde.

Matth. 16, 27.

6. Men den, som undervises i Ordet, skal dele alt Godt med den, som ham underviser.

Rom. 15, 27. 1 Cor. 9, 11.

7. Farer ikke vild! Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneske saaer, dette skal han og høste.

1 Cor. 6, 9. Luc. 16, 25. Rom. 2, 6.

8. Thi hvis, som saaer i sit Kjød, skal høste Forkrænkelse af Kjødets; men hvis, som saaer i Manden, skal høste det evige Liv af Manden.

2 Thess. 1, 9.

9. Men naar vi gjøre det Gode, lader os ikke blive trætte; thi vi skulle og høste i sin Tid, saafremt vi ikke forsage.

2 Thess. 3, 13. 1 Cor. 13, 8.

10. Derfor, eftersom vi have Velighed, lader os gjøre det Gode mod Alle, men meest mod Troens Egne.

Eph. 2, 10. 1 Tim. 5, 8.

11. Seer, hvilket langt Brev jeg haver skrevet eder til med min egen Haand!

12. Saamange, som ville have Anseelse efter Kjødets, de tvinge eder til at omstjærres, alene for at de ikke skulle forfølgelsesformedelst Christi Kors.

Phil. 3, 18.

13. Thi end ikke de Omstjærne holde selv Loven, men de ville, at I skulle omstjærres, paa det de kunne rose sig af eders Kjød.

14. Men det være langt fra mig at rose mig, uden af vor Herres Jesu Christi

Kors, formedelst hvem Verden er mig for-
fæstet, og jeg Verden. 1 Cor. 1, 31. Rom. 6, 6.

15. Thi i Christo Jesu gjælder hverken
Omskjærelse eller Forhud Noget, men en
ny Skabning. c. 5, 6. 2 Cor. 5, 17.

16. Og saa Mange, som gaae frem efter
denne Regel, over dem være Fred og

Til de Galater blev skrevet fra Rom.

Barmhertighed, og over Guds Israels!
Phil. 3, 16. Rom. 2, 29; 4, 12.

17. Iøvrigt volde Ingen mig Fortrød;
thi jeg hører den Herres Jesu Mærketegn
paa mit Legeme. 2 Cor. 4, 19.

18. Vor Herres Jesu Christi Naade være
med eders Aand, Brødre! Amen. Phil. 4, 23.

St. Pauli Brev til de Epheser.

1. Capitel.

Paulus ønsker de Epheser Naade fra Gud, 1. 2.
Priser Gud, som havde velsignet dem i Christo,
bestemt dem til sønlig Udaarelse og taget dem
til Naade i ham, som haver forheveret os den
ved sin Død, 3-14. Han beder, at Gud vilde
endmere oplyse dem om denne store og herlige
Naade, 15-23.

Paulus, ved Guds Villie Jesu Christi
Apostel, til de Hellige, som ere i Ephesus,
og til de Troende i Christo Jesu: Rom. 1, 7.

2. Naade være med eder og Fred fra
Gud, vor Fader, og den Herre Jesu Chri-
sto! 2 Petr. 1, 2.

3. Lovet være Gud og vor Herres Jesu
Christi Fader, som velsignede os med al
aandelig Velsignelse i det Himmelske i
Christo; 2 Cor. 1, 3. 1 Petr. 1, 3.

4. ligesom han udvalgte os i ham, før
Verdens Grundvold blev lagt, at vi skulle
være hellige og ustraffelige for hans Afsyn
i Kjærlighed,

Rom. 8, 29. 30. 2 Thes. 2, 13. Luc. 1, 75. Eph. 2, 10.

5. idet han forud bestemte os formedelst
Jesum Christum til sønlig Udaarelse hos
sig selv, efter sin Villies Velbehagelighed,

Rom. 8, 15. 29. Gal. 4, 5.

6. sin herlige Naade til Priis, ved hvil-
ken han benaadete os i den Eliske,

Matth. 3, 17; 17, 5.

7. i hvem vi formedelst hans Blod have
Forløsning, Syndernes Forladelse, efter
hans Naades Rigdom,

Ap. 9, 20. 28. Col. 1, 14. 1 Petr. 1, 18. 19. Eph. 2, 7.

8. hvilken han oversflødigen tildeelte os i
al Visdom og Forstand, Col. 1, 9.

9. da han kundgjorde os sin Villies
Hemmelighed, efter den velbehagelige Be-
slutning, hvilken han forud fattede hos sig
selv,

Rom. 16, 25. Col. 1, 26.

10. (at oprette) en Huusholdning i Si-
ndernes Gylde, for at samle Alt under eet

Hoved udi Christo, haade det, som er i
Himlene, og det paa Jorden, udi ham,

Gal. 4, 4. Col. 1, 20.

11. i hvem ogsaa vi have faaet Lod, vi,
som forud vare bestemte efter hans Be-
slutning, der virker Alt efter sin Villies
Naad,

Col. 1, 12. Rom. 8, 29. 30.

12. paa det at vi maatte være hans Her-
lighed til Priis, vi, som forud haabede paa
Christum,

Rom. 9, 4. Gal. 3, 23.

13. i hvem ogsaa I, da I hørte det
Sandhedens Ord, eders Saliggjorelses
Evangelium, — i hvem ogsaa I, der I
troede, ere blevne beseglede med Forjæt-
telsens den Hellig-Aand,

c. 4, 30.

14. som er os Pant paa vor Afsyn, til
Eiendoms-Folkets Forløsning, hans Her-
lighed til Priis.

2 Cor. 1, 22. Tit. 2, 14. 1 Petr. 2, 9. Rom. 8, 16-23.

15. Hvorfor ogsaa jeg, efterat have hørt
om eders Tro paa den Herre Jesum og
om eders Kjærlighed til alle de Hellige,

Col. 1, 4. 1 Thes. 1, 3.

16. ikke aflader at takke for eder, idet jeg
ihukommer eder i mine Bønner,

Rom. 1, 8. Phil. 1, 3. 4.

17. at vor Herres Jesu Christi Gud,
Herlighedens Fader, vilde give eder Vis-
doms og Aabenbarelses Aand udi hans
Rundskab,

18. eders Forstands oplyste Dine, at I
kunne kjende, hvilket det Haab er, som han
talte eder til, og hvilken hans Afsyns her-
lige Rigdom er iblandt de Hellige, 2 Cor. 4, 4.

19. og hvilken hans Magts overvættets
Storhed er over os, som troe efter hans
vældige Krafts Virkning, 1 Cor. 2, 5. Eph. 3, 7.

20. som han udviste i Christo, der han
opreiste ham fra de Døde og satte ham hos
sin høire Haand i Himlene,

Ap. 9, 24. 1 Cor. 15, 25.

21. langt over alt Fyrstendom og Myndighed og Magt og Herredom og alt Navn, som nævnes, ikke alene i denne Verden, men ogsaa i den tilkommende,

Phil. 2, 9. Col. 2, 10.

22. og lagde Alt under hans Fødder og satte ham til Hoved over Alting for Menigheden,

Matth. 28, 18. Col. 1, 18.

23. der er hans Legeme, hans Fylde, som opfylder Alt i Alle.

Rom. 12, 5. 1 Cor. 12, 12. 27. Eph. 4, 16. Col. 3, 11.

2. Capitel.

Hedninger og Føder, som ere alle af Naturen Bredens Børn, blive levendegjorte og frelste i Christo, 1-10. Hedningerne, som vare uden Christo og uden Gud, ere komne nær til ved Christi Blod, og blevne de Helliges Medborgere, 11-22.

Ogsaa eder (gjorde han levende), der I vare døde i Overtrædelser og Synder,

Col. 2, 13.

2. udi hvilke I forhen vandrede efter denne Verdens Skik, efter den Fyrste, som haver Magt i Luften, den Aand, der nu er virksom i Vantroens Børn,

1 Cor. 6, 11. Tit. 3, 3. Joh. 12, 31. Eph. 5, 6.

3. iblandt hvilke ogsaa vi alle forhen vandrede i vort Kjødets Begjærligheder, idet vi gjorde Kjødets og Tanernes Villie, og vare af Naturen Bredens Børn, som og de Andre.

Col. 3, 7. Joh. 3, 6.

4. Men Gud, som er rig paa Barmhjerlighed, gjorde formedelst sin store Kjærlighed, med hvilken han elskede os,

Rom. 10, 12; 5, 8.

5. ogsaa os levende med Christo, der vi vare døde i Overtrædelserne, — af Naade ere I frelste! —

Rom. 6, 4 fg. 8, 11. Col. 2, 12. 13. Tit. 3, 5.

6. og opreiste os tillige og satte os tillige i det himmelske Rige i Christo Jesu,

7. paa det han i de tilkommende Tider kunde vise sin Naades overvættede Rigdom i Godhed mod os udi Christo Jesu.

c. 1, 7; 3, 8.

8. Thi af Naade ere I frelste formedelst Troen, og det ikke af eder; det er en Guds Gave;

Gal. 2, 16. Matth. 16, 17. Rom. 6, 23.

9. ikke af Gjæringer, for at ikke Noget skal rose sig.

Rom. 3, 20-27; 4, 2 fg. 1 Cor. 1, 29.

10. Thi vi ere hans Værk, skabte i Christo Jesu til gode Gjæringer, til hvilke Gud forud beredte (os), at vi skulde vandre i dem.

2 Cor. 5, 17. Eph. 5, 2. Tit. 2, 14.

11. Derfor kommer ihu, at I, som forhen vare Hedninger efter Kjødets og bleve kaldte

Forhud af den saakaldte Omfjærrelse, den i Kjødets, som fleer med Haanden,

1 Cor. 12, 2. Eph. 5, 8. Col. 1, 21.

12. at I paa den Tid vare uden Christo, udelukkede fra Israels Borgerræt og fremmede fra Forjættelsens Pagter, havde ikke Haab og vare uden Gud i Verden; Rom. 9, 1.

13. men i Christo Jesu ere nu I, som forhen vare langt borte, komne nær til ved Christi Blod.

Rom. 8, 1.

14. Thi han er vor Fred, som gjorde Et af Begge og nedbrød Adskilligheds Mellemvæg,

Joh. 16, 33. Col. 1, 20. Joh. 10, 16. Gal. 3, 28.

15. da han ved sit Kjød afflaffede Hjendeskabet, Budenes Lov med dens Befalinger, paa det han i sig selv kunde skabe de To til eet nyt Menneske og gjøre Fred,

Col. 2, 14. 2 Cor. 5, 17.

16. og forlige dem begge i eet Legeme med Gud formedelst Korset, da han ved dette ihjelslog Hjendeskabet. Col. 1, 20. Rom. 8, 3.

17. Og han kom og forkyndte Fred i Evangelium for eder, som vare langt borte, og for dem, som vare nær.

18. Thi formedelst ham have vi begge Afgang i een Aand til Faderen.

Joh. 10, 9; 14, 6. Rom. 5, 2. Ebr. 10, 19.

19. Saa ere I da ikke mere Gjæster og Fremmede, men de Helliges Medborgere og Guds Huusfolk,

Phil. 3, 20. Ebr. 12, 22. 23. Gal. 6, 10.

20. opbyggede paa Apostlernes og Propheternes Grundvold, saa at Jesus Kristus selv er Hovedhjørnestenen,

Matth. 16, 18. 1 Cor. 3, 9. 10. 1 Petr. 2, 4 fg.

21. paa hvilken den ganste Bygning sammenføiet voxer til et helligt Tempel i Herren,

c. 4, 16. 1 Cor. 3, 16.

22. paa hvilken ogsaa I tillige blive byggede til Guds Bolig i Aanden. 1 Petr. 2, 5.

3. Capitel.

Paulus er beskikket til at være Hedningernes Lærer og at kundgjøre ogsaa for dem Christi Naades Rigdom, 1-13; derfor beder han Gud for dem, at han selv vilde bekræfte dem i Christi Samfund og lære dem ret at kjende Christi ubegribelige Kjærlighed, 14-21.

For hvilken Sags Skyld jeg Paulus, Christi Jesu Bundne for eder, Hedninger:

v. 11.

c. 4, 1. Ap. G. 21, 13. 33 fg. Eph. 3, 13. Col. 1, 21.

2. — saafremt I have hørt om Guds Naades Huusholdning, som mig er givet til eder,

v. 8. Ap. G. 9, 15. 1 Cor. 4, 1.

3. at han ved Aabenbarelse haver kundgjort mig hiin Hemmelighed, hvorom jeg foran haver forteligen skrevet;

Ap. G. 22, 17. Rom. 16, 25. Gal. 1, 11. 12. Eph. 1, 9 fg.

4. af hvilket I kunne, naar I det læse, skønne min Indsigt i Christi Hemmelighed, Col. 4, 2.

5. hvilken i de forrige Tider ikke var kundgjort for Menneskens Børn saaledes, som den nu er aabenbaret hans hellige Apostler og Propheter i Aanden: Col. 1, 26. Ap. G. 10, 28.

6. at Hedningerne ere Medarvinger og eet Legeme med os, og meddeelsagtige i hans Forjættelse i Christo, formedelst Evangelium, Gal. 3, 28. 29. Eph. 2, 15. 16.

7. hvis Tjener jeg er bleven ifølge den Guds Naades Gave, som mig er given efter hans Vældes Kraft. Rom. 1, 5.

8. Mig, den Allerringeste af alle Hellige, er denne Naade given at prædike i Evangelium for Hedningerne Christi urandsagelige Rigdom,

1 Cor. 15, 9. Ap. G. 9, 15. Gal. 1, 16; 2, 8. Rom. 11, 33.

9. og at oplyse Alle om, hvilken Huus-holdningen er af den Hemmelighed, som fra Verdens Begyndelse haver været skjult i Gud, som skabte alle Ting ved Jesum Christum;

1 Petr. 1, 20. Col. 1, 16.

10. paa det at Guds mangfoldige Viisdom skulde nu ved Menigheden blive kundgjort for Fyrstendømmer og Magter i Himmelen,

1 Petr. 1, 12.

11. efter en evig Beslutning, hvilken han fuldbyrkede ved Christum Jesum, vor Herre,

12. i hvem vi have Frimodighed og Adgang med Tillid ved Troen paa ham.

Ebr. 4, 16; 10, 10. Joh. 10, 9. Rom. 5, 2.

13. Derfor beder jeg, at I ikke forsale over mine Trængsler, (som jeg lider) for eder, hvilket er eders Ære. —

Phil. 1, 14. Col. 1, 24.

14. For denne Sags Skyld (altsaa) bier jeg mine Kneer for vor Herres Jesu Christi Fader,

v. 1.

15. af hvem alt Fadernavn er i Himlene og paa Jorden,

c. 1, 10.

16. at han efter sin Herligheds Rigdom vil forunde eder mægtigen at bekræftes ved hans Aand i Henseende til det indvortes Menneſte;

c. 1, 18. 1 Petr. 5, 10. 2 Cor. 4, 16.

17. saa at Christus maa hie formedelst Troen i eders Hjerter,

Joh. 14, 23.

18. og at I, rodfæstede og grundfæstede i Kjærlighed, kunne formaae at begribe

med alle de Hellige, hvad der er det Brede og Lange og Dybe og Høie, Col. 1, 26.

19. og kjende Christi Kjærlighed, som overgaaer Kundskaben, at I kunne fyldestil al Guds Fylde.

20. Men ham, som formaaer over alle Ting at gjøre langt overslødigere, end hvad vi bede eller forstaae, efter den Magt, som teer sig kraftig i os, Rom. 16, 25. Eph. 1, 19.

21. ham være Ære i Menigheden ved Christum Jesum gjennem alle Slægter, i alle Evigheder! Amen. Rom. 16, 27.

4. Capitel.

Paulus formaner dem at vandre værdigen efter deres Kald, særledes i Aandens Enhed, 1-6; Enhver efter den Naade, der er dem given af Christo, som er Alles Hoved, 7-16. De skulde ikke omgaaes som Hedningerne, men aflægge det gamle og isøre det nye Menneſte, 17-32.

Jeg formaner eder derfor, jeg, den Bundne i Herren, at I skulde vandre værdigen det Kald, med hvilket I ere kaldte, c. 3, 1.

2. med al Ydmyghed og Sagtmodighed, med Langmodighed, saa I fordrage hverandre i Kjærlighed, Col. 3, 12. 1 Thess. 5, 14.

3. og beslitte eder paa at bevare Aandens Enhed i Fredens Baand; Col. 3, 14.

4. eet Legeme og een Aand, ligeſom I og ere kaldte til eet Haab i eders Kald;

Rom. 12, 5. 1 Cor. 12, 27.

5. (som der er) een Herre, een Tro, een Daab,

1 Cor. 8, 4; 12, 5.

6. een Gud og Alles Fader, som er over Alle og ved Alle og i eder alle. Rom. 11, 36.

7. Men Enhver af os er Naaden given efter Christi Gaves Maal. Rom. 12, 3.

8. Derfor siger (Skriften): Han opfoer til det Høie, bortførte Fanger og gav Menneſkene Gaver. Ps. 68, 19. Col. 2, 15.

9. Men det: Han opfoer, hvad er det, uden at han og først nedfoer til Jordens lavere Egne?

Joh. 3, 13; 6, 62. 1 Petr. 3, 19.

10. Den, som nedfoer, er den Samme, som og opfoer langt over alle Himle, at han skulde fylde alle Ting.

Ap. G. 2, 33. Eph. 4, 13.

11. Og han beſtffede Nogle til Apostler, Nogle til Propheter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere,

1 Cor. 12, 28. Rom. 12, 6. 7.

12. til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Christi Legemes Opbyggelse,

Rom. 12, 5. 1 Cor. 12, 27. Col. 1, 24.

13. indtil vi alle naac til Eenhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Christi Gjaldes voxne Alder;

c. 3, 18. 19.

14. at vi ikke mere skulle være Børn og lade os tumle som Bølger og omdrive af ethvert Værdoms Veir ved Menneskens Spil, ved Trædsfthed til Forførelsens Kunstgreb; 1 Cor. 14, 20. Matth. 11, 7. Ebr. 13, 9.

15. men at vi, Sandheden troe udi Kjærlighed, skulle i alle Maader opvoxe til ham, som er Hovedet, til Kristus,

2 Petr. 3, 18. Col. 1, 18 fg.

16. af hvem det ganste Legeme, sammenføiet og forenet ved al den Forbindelse, indbyrdes Hjælp (giver), i Forhold til ethvert Lems tilmaalte Virksomhed, voxer Legemets Væxt til sin Opbyggelse i Kjærlighed.

1 Cor. 12, 12. 27; 16, 14.

17. Dette siger jeg da og vidner i Herren, at I skulle ikke mere vandre, som de øvrige Hedninger vandre i deres Sinds Forfængelighed,

1 Petr. 4, 3.

18. formørkede i Forstanden, fremmedgjorte fra Guds Liv formedelst den Vandundighed, som er i dem, formedelst deres Hjertes Forhærdelse;

c. 2, 12. 1 Thesf. 4, 5.

19. hvilke, følesløse, have hengivet sig til Uteerlighed, til al Ureenheds Bedrift for Bindings Skyld.

Rom. 1, 27.

20. Men I have ikke saaledes lært Kristus;

21. dersom I ellers have hørt om ham og ere oplærte i ham saaledes, som Sandhed er i Jesu:

22. At I skulle aflægge det gamle Menneske efter den forrige Omgiængelse, som fordærves ved bedragelige Kyster,

Col. 3, 8. 1 Petr. 2, 1. Tit. 3, 3. 1 Petr. 4, 2. 3.

23. men fornyes i eders Sinds Mænd,

Rom. 12, 2. Col. 3, 10.

24. og iføre det nye Menneske, som er skabt efter Gud i Sandhedens Retfærdighed og Hellighed.

Rom. 6, 4. 2 Cor. 5, 17. Luc. 1, 75.

25. Derfor aflægger Løgn og taler Sandhed, hver med sin Næste, efterdi vi ere hverandres Lemmer.

Col. 3, 9. Rom. 12, 5.

26. Blive I vrede, da synder ikke; So-len gaar ikke ned over eders Fortørnelse;

Gal. 1, 19.

27. giver ikke heller Djævelen Rum.

1 Petr. 5, 9.

28. Den, som stjæl, stjæle ikke fremdeles, men arbejde heller og gjøre noget Godt

med Hænderne, paa det han kan have at meddele den, som haver behov.

Ap. G. 20, 31. 1 Thesf. 4, 11.

29. Ingen raadde Snak udgaar af eders Mund, men saadan Tale, som er god til fornøden Opbyggelse, at den kan staffe dem Naade, som høre derpaa;

c. 5, 4. 6. Matth. 12, 36. Col. 3, 16.

30. og bedrøver ikke Guds den Helligs Mænd, med hvilken I ere beseglede til Forløsningens Dag.

2 Cor. 1, 22. Eph. 1, 14.

31. Al Bitterhed og Hidfighed og Vrede og Strigen og Bespottelse blive langt fra eder tilligemed al Dndskab.

Col. 3, 8. 9.

32. Men værer velvillige mod hverandre, barmhjertige, saa I tilgive hverandre, ligesom og Gud har tilgivet eder i Kristus.

Phil. 2, 1. 1 Petr. 3, 8. Matth. 6, 14. Col. 3, 13.

5. Capitel.

De skulle være Guds og Christi Efterfølgere i Kjærlighed, 1. 2, aflægge al Ureenhed, omgaaes i Kysket og i Mænd, 3 - 21. Egteskolf skulle iagttage deres Pligter, som de, der ere et Billede paa Christi hellige Føreløse med Menigheden, 22-33.

Værer derfor Guds Efterfølgere, som elskelige Børn,

Matth. 5, 45. 48. 1 Petr. 1, 15. 16.

2. og omgaaes i Kjærlighed, ligesom og Kristus elskede os og gav sig selv hen for os til en Gave og et Slagtoffer, Gud til en velbehagelig Lugt.

Job. 13, 34; 15, 12.

Gal. 2, 20. Tit. 2, 14. Ebr. 8, 3; 9, 14.

3. Men Horeri og al Ureenhed eller Gjerrighed nævnes end ikke iblandt eder, som det sommer de Hellige,

Gal. 5, 19. 1 Cor. 6, 15.

4. og ublu Væsen og gjæffelig Snak eller letfærdig Skjæmt, som ere utilbørlige, men heller Taksigelse.

c. 4, 29. 1 Thesf. 5, 18.

5. Thi dette vide I, at ingen Skjorleevner eller Ureen eller Gjerrig, hvilken er en Afgudsdyrker, haver Arv i Christi og Guds Rige.

1 Cor. 6, 10. Gal. 5, 19-21. Col. 3, 5.

6. Ingen forføre eder med forfængelige Ord; thi for Saadant kommer Guds Vrede over Vantroens Børn.

Matth. 24, 4.

7. Derfor vorder ikke deelagtige med dem.

8. Thi I vare forhen Mørkhed, men nu ere I et Lys i Herren; omgaaes som Lysets Børn,

1 Thesf. 5, 4. 5. Luc. 16, 8. Job. 12, 36. Phil. 2, 15.

9. — thi Lysets Frugt viser sig i al Godhed og Retfærdighed og Sandhed —

Gal. 5, 22.

10. saa I prøve, hvad som er velbehageligt for Herren.

Rom. 12, 2.

11. Og haver ikke Samfund med Mærkets ufrugtbare Gjæringer, men overbeviser dem heller.

1 Cor. 5, 8. 11. 2 Cor. 6, 14. Rom. 13, 12. Matth. 18, 17.

12. Thi hvad der lønligen bedrives af dem, er stammelig endog at sige.

13. Men alt det man overbevises om, aabenbares ved Lyset; thi alt det, som aabenbarer, er Lys.

3oh. 3, 20. 21.

14. Derfor siger (Skriften): Vaagn op, du, som sover, og staa op fra de Døde, og Kristus skal lyse for dig.

Ef. 26, 19; 60, 1. 1 Cor. 15, 21. Rom. 6, 4. 5.

15. Seer derfor til, hvorledes I skulle omgaaes varligen, ikke som Uvise, men som Bise,

Rom. 16, 19.

16. og kjøber den beleilige Tid, fordi Dagene ere onde.

Eol. 1, 5. Eph. 6, 12.

17. Derfor varer ikke uforstandige, men indseer, hvad Herrens Villie er.

Rom. 12, 2.

18. Og drikker eder ikke drukne af Vin, i hvilket der er Rhyggesløshed, men bliver fulde af Manden;

Gal. 5, 21. Ap. G. 2, 4.

19. og taler hverandre til med Psalmer og Lovsange og aandelige Viser, og synger og leger for Herren i eders Hjerter;

Eol. 3, 16.

20. og siger altid Gud og Faderen Tak for alle Ting i vor Herres Jesu Christi Navn;

v. 4. 1 Thes. 5, 18.

21. og varer hverandre underdanige i Guds Frygt.

1 Petr. 5, 5.

22. I Qvinder! varer eders egne Mænd underdanige som Herren;

1 Cor. 11, 3; 14, 34.

23. thi Manden er Qvindens Hoved, ligesom og Kristus er Menighedens Hoved; og han er sit Legems Saliggjører.

c. 1, 22, 23; 4, 12. 15. Ap. G. 5, 31. 1 3oh. 4, 11.

24. Men ligesom Menigheden er Christo underdanig, saaledes skulle og Qvinderne være deres egne Mænd underdanige i alle Ting.

Eol. 3, 18.

25. I Mænd! elsker eders Hustruer, ligesom og Kristus elskede Menigheden og hengav sig selv for den,

Eol. 3, 19. 1 Petr. 3, 7. Eph. 5, 2. Gal. 1, 4.

26. paa det han kunde hellige den, idet han rensede den fornedelst Vandbadet ved Ordet,

3oh. 17, 17. 1 3oh. 1, 7. Tit. 3, 5.

27. for at han selv maatte fremstille sig en herlig Menighed, som ikke haver Plet eller Rynke eller noget Døslige, men at den maatte være hellig og ustraffelig.

c. 1, 4. Eol. 1, 22.

28. Saaledes ere Mændene skyldige at elske deres Hustruer som deres egne Lege-mer; hvo, som elsker sin Hustru, elsker sig selv.

29. Thi Ingen havde nogenjinde sit eget Kjød, men føder og vederqvæger det, ligesom og Herren Menigheden.

c. 4, 16.

30. Thi vi ere hans Legemes Lemmer, af hans Kjød og af hans Been.

1 Cor. 6, 15; 12, 27.

31. Derfor skal Manden forlade sin Fader og Moder og blive fast hos sin Hustru, og de To skulle være eet Kjød.

1 Moj. 2, 24. Mat. h. 19, 5.

32. Denne Hemmelighed er stor; jeg taler nemlig om Christo og Menigheden.

33. Bøvrigt skulle ogsaa I, hver især, elske Enhver sin Hustru som sig selv; men Hustruen have Vrefrygt for Manden.

v. 28.

6. Capitel.

Børns og Forældres, 1-4. Tjeneres og Herrens Pligt, 5-9. Opmuntring til at isøre sig en Christens Stridsvaaben og til at bede for de Hellige og for Paulus selv, 10-20. Dydi-cus skal kundgjøre dem hans Tilstand, 21. 22. Paulus ønsker dem Guds Naade, 23. 24.

I Børn! adlyder eders Forældre i Herren, thi dette er ret.

Eol. 3, 20.

2. Er din Fader og Moder! — hvilket er det første Bud med Forjættelse —

2 Moj. 20, 12. Matth. 15, 4.

3. at det maa gaar dig vel, og du maa længe leve paa Jorden.

4. Og I Fædre! opirrer ikke eders Børn, men opføder dem i Tugt og Herrens Formaning.

Eol. 3, 21.

5. I Tjenere! adlyder eders timelige Herrer med Frygt og Bæven, i eders Hjertes Enfoldighed, som Christo;

Eol. 3, 22. 1 Petr. 2, 18. Psal. 2, 12.

6. ikke med Dientjeneste, som de, der ville tæffes Menneffene, men som Christi Tjenere, saa I gjøre Guds Villie af Hjertet,

7. tjenende med Velvillighed Herren og ikke Menneffer,

Eol. 3, 23.

8. vidende, at hvad Godt Enhver gjør, det skal ham gjengjældes af Herren, hvad enten han er Tjener eller Fri.

Rom. 2, 6. 1 Cor. 3, 8.

9. Og I Herrer! gjør det Samme mod dem og lader Trubfel fare, vidende, at ogsaa eders egen Herre er i Himlene, og Person's Ansæelse er ikke hos ham.

Eol. 4, 1. 1 Petr. 1, 17.

10. Iøvrigt, mine Brødre! vorder stærke i Herren og i hans Vældes Kraft!

1 Cor. 16, 13. 2 Tim. 2, 1.

11. Ifører Guds fulde Rustning, at I kunne være mægtige til at staa imod Djævelens snedige Anløb.

Rom. 13, 12. 2 Cor. 6, 7; 10, 4. 5. 1 Petr. 5, 8.

12. Thi vi have ikke Kamp mod Kød og Blod, men mod Hystendommer og Magter, mod Verdens Herrer, som regjere i denne Tids Mørke, mod Ondskabens aandelige Hær under Himmelen.

Eol. 1, 13.

13. Derfor tager Guds fulde Rustning paa, at I kunne gjøre Modstand paa den onde Dag og bestaae efter at have overvundet Alt.

v. 11.

14. Saa staaer da omgjordede om eders Lænder med Sandhed og isorte Retfærdighedens Pantser,

1 Petr. 1, 13. 1 Thes. 5, 8.

15. Fødderne ombundne med Færdighed i Fredens Evangelium,

c. 2, 14. Ap. G. 10, 36.

16. saa I fremfor alle Ting gribe Troens Skjold, med hvilket I skulle kunne slukke alle den Ondes gloende Pile;

1 Petr. 5, 9.

17. og tager Saliggjorelsens Hjelme og Aandens Sværd, som er Guds Ord,

Ebr. 4, 12. Aab. 1, 16.

18. bedende til hver Tid i Aanden med al Bøn og Begjæring, aarvaagne til det Samme med al Varagtighed og Bøn for alle de Hellige,

Luc. 18, 1. Col. 4, 2. Matth. 24, 42; 25, 13.

19. ogsaa for mig, at min Mund maa opslades, og Ordet gives mig til at kundgjøre med Frimodighed Evangelii Hemmelighed,

Rom. 15, 30. Col. 4, 3. 2 Thes. 3, 1. Ap. G. 4, 29.

20. for hvis Skyld jeg er et Sendebud i Lænker, at jeg maa tale med Frimodighed derudi, som mig bør at tale.

Ap. G. 28, 20. 2 Cor. 5, 20.

21. Men at ogsaa I skulle vide min Tilstand, hvorledes det gaaer mig, da skal Tychicus, den elskelige Broder og tro Tjener i Herren, kundgjøre eder Alt,

Ap. G. 20, 4. Col. 4, 7.

22. hvem jeg haver sendt til eder, just for at I skulle vide, hvorledes det staaer til hos os, og at han skal troste eders Hjerter.

23. Fred (være) med Brødrene, og Kjærlighed og Tro fra Gud Fader og den Herre Jesu Christo!

Gal. 5, 6.

24. Naaden være med alle dem, som elste vor Herre Jesum Christum i Uforkrænkethed! Amen.

2 Cor. 13, 13. 1 Cor. 16, 22.

Til de Epheser blev skrevet fra Rom med Tychicus.

St. Pauli Brev til de Philipppenser.

1. Capitel.

Paulus ønsker de Philipppenser Naade, 1. 2; takker Gud for dem og beder for dem, 3-11; lader dem vide, at hans Lænker tjente til Evangelii Fremme, skjøndt Nogle prædikede Christum ikke af reen Hensigt, men af Avind, 12-17. Alt skulde tjene Paulus til Gode, og han vilde gjerne døe, dog ogsaa gjerne leve for deres Skyld, 18-26. Han formaner dem til Endrægtighed og Frimodighed, 27-30.

Paulus og Timotheus, Jesu Christi Tjenere, til alle de Hellige i Christo Jesu, som ere i Philippi, tilligemed (Menighedens) Forstandere og Tjenere:

1 Cor. 1, 2.

2. Naade være med eder, og Fred fra Gud, vor Fader, og den Herre Jesu Christo!

Rom. 1, 7.

3. Jeg takker min Gud, saa ofte jeg tænker paa eder,

Rom. 1, 8. Eph. 1, 15. 16. 2 Thes. 1, 3. 1 Thes. 1, 2.

4. idet jeg altid, i hver min Bøn, beder for eder alle med Glæde,

5. for eders Deeltagelse i Evangelium fra den første Dag indtil nu;

6. fuldeligen forsikret om dette, at han, som begyndte en god Gjerning i eder, vil fuldføre den indtil Jesu Christi Dag;

Ebr. 12, 2. 1 Thes. 5, 23. Phil. 2, 13.

7. ligesom jeg bør mene dette om eder alle, efterdi jeg haver eder i Hjertet baade under mine Lænker og ved Evangelii Forsvar og Stadfæstelse, da I alle ere deeltagende med mig i Naaden.

Eph. 3, 1. Col. 4, 3. 2 Tim. 1, 8.

8. Thi Gud er mit Vidne, hvorledes jeg længes efter eder alle i Jesu Christi inderlige Kjærlighed.

Rom. 1, 9. 2 Cor. 1, 23.

9. Og derom beder jeg, at eders Kjærlighed maa fremdeles mere og mere forøges tilligemed Kundskab og al Skjønsonhed,

2 Cor. 8, 7.

10. saa I kunne vælge, hvad som bedst er, paa det I maae være rene og uden Anstød indtil Christi Dag,

1 Cor. 1, 8.

11. skyldte med Nætsærdigheds Frugter, som (virkes) ved Jesum Christum, Gud til Være og Lov. Eph. 5, 9. Col. 1, 10. Joh. 15, 4. 5. 8.

12. Men jeg vil, at I skulle vide, Brødre! at hvad mig er vederfaret, har mere tjent til Evangelii Fremme,

13. saa at mine Lænker ere blevne aabenhare (at være) for Christi Skyld i det gaanske Palads og for alle de Øvrige,

14. og at de fleste af Brødrene i Herren fik Mod ved mine Vaand og bleve desmere dristige til at tale Ordet uden Frygt.

Eph. 3, 13. 1 Thesf. 3, 3.

15. Nogle prædike vel og Christum for Vindes og Rivs Skyld, men Nogle ogsaa af en god Mening.

16. Hine, som søge Trætte, forkynde Christum ikke redeligen, men i den Tanke at føie Trængsel til mine Lænker;

17. men disse (forkynde ham) af Kjærlighed, da de vide, at jeg er sat til at forsvare Evangelium.

v. 7.

18. Hvad da? Christus forkyndes dog paa enhver Maade, være sig paa Skrånt eller i Sandhed; og derover glæder jeg mig, ja vil og glæde mig.

19. Thi jeg veed, at det skal vorde mig til Frelse formedelt eders Bøn og Jesu Christi Lands Bistand,

2 Cor. 1, 11.

20. efter min Forlængsel og mit Haab, at jeg i Intet skal beskjæmmes, men at Christus skal med al Frimodighed, som altid, saa og nu, forherliges i mit Legeme, være sig ved Liv eller ved Død.

1 Cor. 6, 20.

21. Thi det at leve er mig Kristus, og at døe en Vinding.

Gal. 2, 20.

22. Men dersom det at leve i Kjødet (skaffer) mig Frugt af (min) Gjærning, saa veed jeg ikke, hvad jeg skal vælge.

23. Thi jeg staaer tvivlsraadig imellem de tvende Ting, idet jeg haver Lust til at vandre herfra og være med Christo, thi dette var saare meget bedre;

2 Cor. 5, 8.

24. men at forblive i Kjødet er mere fornødent for eders Skyld.

25. Og dette veed jeg og er forsikket om, at jeg skal blive og forblive hos eder alle til eders Forfremmelse og Glæde i Troen,

v. 6. c. 2, 21.

26. at eders Ros kan tiltage i Christo Jesu ved mig, naar jeg atter er tilstede iblandt eder.

2 Cor. 1, 14; 5, 12.

27. Kun at I vandre verdigen Christi Evangelium, saa at, hvad enten jeg kommer og seer eder, eller er fraværende, jeg

dog kan høre om eder, at I staae faste i een Aand og stride med mig af een Sjæl for Evangelii Tro,

Eph. 4, 1. Col. 1, 10. 1p. G. 4, 32. Rom. 15, 30.

28. og ikke lade eder forfærde i nogen Ting af Modstanderne, hvilket er dem et Tegn paa Undergang, men eder paa Frelse, og dette fra Gud.

c. 3, 19. Rom. 8, 17. 2 Thesf. 1, 5.

29. Thi eder er det forundt for Christi Skyld, ikke alene at troe paa ham, men og at lide for hans Skyld, Ap. G. 5, 41. Rom. 5, 3.

30. idet I have den samme Kamp, som I have seet paa mig og nu høre om mig.

Ap. G. 16, 22 fg. Col. 2, 1.

2. Capitel.

Han formaner til inderlig Kjærlighed og Odmag efter Jesu Exempel, som blev fornæret, dog igjen ophøiet, 1-11. De skulle omhyggeligen arbejde paa deres Saliggjævelse og vandre uforsælgeligen, 12-18. Han haaber snart at sende Timotheus, ja og selv at komme, men sender nu Epaphroditus til dem, 19-30.

Derfor der da er nogen Formaning i Christo, dersom der er nogen Opmuntring af Kjærlighed, dersom der er noget Aandens Samfund, dersom der er nogen inderlig Kjærlighed og Barmhertighed,

2. da fuldkommer min Glæde, saa at I mene det Samme, have den samme Kjærlighed, ere eens sindede, mene Eet,

Rom. 12, 16; 15, 5. 1 Cor. 1, 10. 1 Petr. 3, 8.

3. (og gjøre) Intet af Lust til Trætte eller forsængelig Være, men agte i Odmag ved hverandre høiere end eder selv,

Gal. 5, 26. Rom. 12, 10. 1 Petr. 5, 5.

4. seende ikke Enhver paa sit Eget, men Enhver ogsaa paa Andres.

1 Cor. 10, 21. 33; 13, 5.

5. Thi det samme Sindelag være i eder, som og (var) i Christo Jesu,

Matth. 11, 29. Joh. 13, 15. 1 Petr. 2, 21. 1 Joh. 2, 6.

6. hvilken, der han var i Guds Skikkelse, ikke holdt det for et Rov at være Gud lig;

Matth. 28, 18. Col. 2, 9.

7. men han forringede sig selv, idet han tog en Tjeners Skikkelse paa, og blev Menneffer lig;

Matth. 20, 28. Ebr. 4, 15.

8. og da han fandtes i Skikkelse som et Menneffe, fornæbde han sig selv, saa han blev lydigh indtil Døden, ja Korsets Død.

Ebr. 12, 2.

9. Derfor haver og Gud høit ophøiet ham og skjenket ham et Navn, som er over alt Navn;

Ap. G. 2, 33. 36. Ebr. 1, 4; 2, 9.

10. faa at i det Navn Jhesus skal hvert Aenæ bøie sig, deres i Himmelen og paa Jorden og under Jorden,

Rom. 14, 11. Aab. 5, 8, 13.

11. og hver Tunge skal bekjende, at Jhesus Christus er en Herre til Gud Faders Ære.

Ap. G. 2, 36. Rom. 14, 9. 1 Cor. 8, 6.

12. Derfor, mine Elskelige! ligesom I altid have været lydige, saaledes, ikke alene som ved min Nærværelse, men nu meget mere i min Fraværelse, arbejder paa eders egen Saliggjørelse med Frygt og Bæven;

1 Petr. 1, 17.

13. thi Gud er den, som virker i eder baade at vilje og at udrette efter sit Velbehag.

2 Cor. 3, 5. Ebr. 13, 21.

14. Gjører alle Ting uden Knur og Tvivl,

Joh. 6, 43. 1 Petr. 4, 9. 1 Tim. 2, 8.

15. at I kunne worde ustraffelige og rene, Guds ulastelige Børn, midt iblandt den vanartige og forvendte Slægt, iblandt hvilke I skinnue som Lys i Verden,

c. 1, 10. 1 Cor. 5, 10. Matth. 5, 16. Eph. 5, 8.

16. idet I holde fast ved Livets Ord, mig til Ros paa Christi Dag, at jeg ikke haver løbet forgjæves, ei heller arbeidet forgjæves.

17. Men om jeg og bliver offret under eders Troes Offer og Betjening, da glæder jeg mig og glæder mig med eder alle.

2 Tim. 4, 6. 2 Cor. 7, 4.

18. Men glæder eder ogsaa over det Samme, og glæder eder med mig.

19. Men jeg haaber i den Herre Jhesu snart at sende Timotheus til eder, paa det ogsaa jeg kan beroliges ved at erfare, hvorledes det gaar eder.

Ap. G. 16, 1. Phil. 1, 27.

20. Thi jeg haver Ingen ligesindet med mig, der saa oprigtig vil bære Omfjærg for, hvad eder angaar.

1 Cor. 13, 10.

21. Thi de søge alle deres Eget, ikke hvad der er Christi Jhesu.

1 Cor. 10, 24; 13, 5.

22. Men hans prøvede Trofskab kjende I, at, ligesom Sønnen sin Fader, saaledes haver han tjent med mig for Evangelium.

23. Ham haaber jeg derfor at sende strax, saasnart jeg seer Udgangen paa min Sag.

24. Døg haver jeg den Tillid i Herren, at jeg ogsaa selv snart skal komme.

c. 1, 25.

25. Men jeg agtede det fornødent at sende eder Broderen Epaphroditus, min Medarbejder og Medstrider, men eders Sendebud og Tjener i min Nødtørst;

c. 4, 18.

26. efterdi han forlængtes efter eder alle, og var svarligen bekymret, fordi I havde hørt, at han var syg.

27. Thi han var ogsaa syg og nær Døden; men Gud forbarmede sig over ham, dog ikke alene over ham, men ogsaa over mig, at jeg ikke skulde have Sorg paa Sorg.

28. Derfor sendte jeg ham desto snarere, paa det I kunne glædes, naar I see ham igjen, og jeg være mindre forrigsuld.

29. Annammer ham altsaa i Herren med al Glæde og holder Saadanne i Ære;

Rom. 16, 2. 1 Cor. 16, 16. Gal. 6, 6. 1 Thes. 5, 12.

30. thi for Christi Gjærnings Skyld kom han Døden nær, der han ikke agtede sit Liv, for at erstatte, hvad der fattedes i eders Tjeneste mod mig.

1 Cor. 16, 17.

3. Capitel.

Paulus advarer mod de falske Apostler, som forlade sig paa udvortes Fortrin; han vil ei rose sig af Andet end af vor Herre Jhesu, 1-11. Han jager efter Akenodiet og vil, de skulle efterfølge ham, 12-17. Han klager over dem, som ere jørbist fubede, og lærer, hvor de sande Christnes Borgerskab er, 18-21.

Jøvrigt, mine Brødre! glæder eder i Herren! Alt skrive eder det Samme er mig ikke til Besvær, men eder til Bestyrkelse.

c. 4, 4. 1. 2. 1 Petr. 4, 13.

2. Seer Hundene, seer de onde Arbejdere, seer Sønderstjærkelsen!

Rom. 16, 17. 2 Cor. 11, 13.

3. Thi vi ere Omfjærkelsen, vi, som tjene Gud i Manden og rose os i Christo Jhesu og forlade os ikke paa Kjød;

Rom. 2, 29. Col. 2, 11. Joh. 4, 21. 1 Cor. 1, 31.

4. endstjøndt ogsaa jeg haver det, jeg kunde forlade mig paa, endog i Kjød. Dersom en Mand synes, han kan forlade sig paa Kjød, jeg meget mere.

2 Cor. 11, 18 fg.

5. Jeg er omfjærken på den ottende Dag, af Israels Slægt, af Benjamins Stamme, en Ebræer af Ebræer, en Phariseer efter Loven,

Ap. G. 23, 6. 2 Cor. 11, 22.

6. som forfulgte Menigheden af Nidkjærlighed, som var ustraffelig efter Lovens Retfærdighed.

Ap. G. 8, 3; 9, 1. Gal. 1, 13 fg.

7. Men hvad der var mig Binding, det haver jeg for Christi Skyld agtet for Tab;

Matth. 13, 41.

8. ja sandeligen, jeg agter og Alt for Tab mod Ypperligheden af Kundskaben om Christo Jhesu, min Herre, for hvis Skyld jeg haver lidt Tab paa Alt og

agter det Skarn at være, paa det jeg kan vinde Christum

1 Joh. 17, 3.

9. og findes i ham, saa jeg ikke haver min Retfærdighed, den af Loven, men den ved Christi Tro, Retfærdigheden af Gud formedelst Troen;

Rom. 3, 21. 22; 1, 17; 10, 3.

10. at jeg kan kjende ham og hans Opstandelses Kraft og hans Lidelsers Samfund, saa jeg bliver dannet til at ligne ham i hans Død;

Rom. 6, 1 fg.; 8, 17. 1 Petr. 4, 13.

11. om jeg dog kunde naae til de Dødes Opstandelse.

Luc. 14, 14.

12. Ikke at jeg haver allerede grebet det, eller er allerede fuldkommen; men jeg jagter derefter, om jeg og kan gribe det, efterdi jeg og er greben af Christo Jesu.

1 Tim. 6, 12. 1 Joh. 6, 41; 12, 32.

13. Brødre! jeg agter ikke mig selv at have grebet det.

14. Men Et (gjør jeg): forglemmende, hvad der er bagved, og rækkende efter det, som er foran, iler jeg mod Maalet til det Aenodie, som hører til Guds Rald herovenfra i Christo Jesu.

Luc. 9, 62. 1 Cor. 9, 21. 2 Tim. 4, 7. 1 Petr. 5, 10.

15. Saa Mange af os derfor, som ere fuldkomne, maae have dette Sindelag; og ere I ei ganske saaledes sindede, da skal Gud ogsaa aabenbare eder dette.

1 Cor. 2, 6; 14, 20. Col. 2, 10.

16. Kun at vi, saavidt vi ere komne, vandre efter den samme Regel, mene det Samme.

Gal. 6, 16. Rom. 15, 5. 1 Cor. 1, 10.

17. Vordre mine Efterfølgere, Brødre! og agter paa dem, der vandre saaledes, som I have os til Exempel.

1 Cor. 4, 16; 11, 1. 2 Thesf. 3, 9.

18. Thi Mange vandre, hvilke jeg ofte haver sagt eder og endnu siger med Taa- rer at være Christi Korsets Fjender,

Matth. 17, 13. Gal. 5, 21.

19. hvis Ende er Jordærvælse, hvis Gud er Bugen, og hvis Væ- er i deres Skjændsel, hvilke trachte efter de jordiske Ting.

c. 1, 28. Rom. 8, 5, 6; 16, 18. Col. 3, 2.

20. Thi vort Borgerskab er i Himlene, hvorfra vi og forventer Frelseren, den Herre Jesum Christum,

Epj. 2, 6. Col. 3, 2 fg. 1 Cor. 13, 14. 1 Thesf. 1, 10.

21. som skal forandle vor Jordærvælses Regeme til at vorde ligedannet med hans Herligheds Regeme, efter den Kraft, ved hvilken han og kan underlægge sig alle Ting.

1 Cor. 15, 43. 44. Matth. 17, 2. 1 Joh. 3, 2.

4. Capitel.

Han formaner Alle til Bestandighed og Nøgle især til Endrægtighed, 1-3. De skulle glæde sig, ikke være belymrede, trachte efter Alt, hvad godt er, 4-9. Han roser deres Gæmtilbhed mod sig, 10-20; beider at hilse, hilser selv fra Afstillege og ønsker dem Naade, 21-23.

Derfor, mine elskelige Brødre! hvilke jeg længes efter, I, min Glæde og Krone! staaer saaledes fast i Herren, I Elskelige!

2. Evodia formaner jeg, og Syntyche formaner jeg at være enige i Herren.

c. 2, 2; 3, 16. 1 Petr. 3, 8.

3. Ja, jeg beider dig ogsaa, min retfædige Medbrødre! antag dig dem, thi de have stridt med mig i Evangelio, tillige med Clemens og mine øvrige Medarbejdere, hvis Navne ere i Livsens Bog.

c. 1, 27. Luc. 10, 20. Aab. 3, 5; 20, 12.

4. Glæder eder i Herren altid! atter siger jeg: Glæder eder!

5. Eders Sagtmodighed vorde bitterlig for alle Mennecker! Herren er nær.

6. Værer ikke bethmrede for Noget, men i alle Ting lader eders Begjæringer fremjæres for Gud i Paafaldelse og Bøn med Taksigelse;

Matth. 6, 25. 31. 1 Petr. 5, 7. 1 Tim. 2, 1.

7. og den Guds Fred, som overgaaer al Forstand, skal bevare eders Hjerter og eders Tanker i Christo Jesu.

Rom. 5, 1.

8. Iøvrigt, Brødre! hvadsomhelst der er sandt, hvad der er ærbart, hvad der er retfærdigt, hvad der er reent, hvad der er elskeligt, hvad der tales vel om, enhver Dyd og Alt, hvad priseligt er, derpaa giver Agt.

Rom. 12, 17; 13, 13.

9. Hvad I ogsaa have lært og annammet og hørt og seet paa mig, dette gjører; og Fredens Gud skal være med eder.

c. 3, 17. Rom. 15, 33. 2 Thesf. 3, 16.

10. Men jeg haver høiligen glædet mig i Herren, at I nu engang igjen have oplyst eders Omhu for mig, hvortil I og for havde Villie, men manglete Leilighed.

2 Cor. 11, 9.

11. Dette siger jeg ikke af Trang; thi jeg haver lært at nøies med det, jeg haver.

1 Tim. 6, 8.

12. Jeg forstaaer haade at være fornødt, og jeg forstaaer at have Oversfod; i Alt og hos Alle er jeg vel erfaren, haade i at mættes og at hungre, haade i at have Oversfod og at fattes.

1 Cor. 4, 11.

13. Jeg formaacr Alt i Christo, som gjør mig stærk.

Marc. 9, 23.

14. Dog gjorde I vel, at I deeltog i min Trængsel.

15. Men og I vide det, I Philippenfer! at ved Evangelii Begyndelse, der jeg drog fra Macedonien, haver ingen Menighed havt Regning med mig over Givet og Modtaget, uden I alene.

16. Thi ogsaa i Thessalonika sendte I mig een Gang, ja to Gange, hvad jeg behøvede.

17. Ikke at jeg attraaer Gaven, men jeg attraaer den Frugt, som bliver overbættets stor til eders Fordeel.

18. Nu haver jeg fuldkommen nok og overflødigt; jeg fik rigeligen, der jeg

annammede af Epaphroditus det fra eder, en god Lugt, et antaget Offer, velbehageligt for Gud.

c. 2, 25. Eph. 5, 2. Rom. 12, 1. 1 Petr. 2, 5.

19. Men min Gud skal fuldeligen give eder Alt, hvad I behøve, efter sin Rigdom i Herlighed, i Christo Jesu.

2 Cor. 9, 8.

20. Men vor Gud og Fader være Være i al Evighed! Amen.

1 Petr. 4, 11.

21. Hils hver Hellig i Christo Jesu.

22. De Brødre, som ere hos mig, hilse eder. Alle Hellige hilse eder, men meest de af Keiserens Huus.

23. Vor Herres Jesu Christi Naade være med eder alle! Amen.

1 Cor. 16, 23.

Til de Philippenfer blev skrevet fra Rom med Epaphroditus.

St. Pauli Brev til de Colossenser.

1. Capitel.

Paulus ønsker de Colossenser Naade, 1, 2; takker Gud for deres gode Tilstand, 3-8; beider for deres Fremgang, 9-14; taler om Christi Person og Forligelses-Embedet, 15-20, om deres Forligelse ved Christum, i hvis Naade de skulde blive bestandige, hvorpaa Paulus arbejder, 21-29.

Paulus, ved Guds Villie Jesu Christi Apostel, og Broderen Timotheus,

2 Cor. 1, 1.

2. til de Hellige i Colossæ, de troe Brødre i Christo: Naade være med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesu Christo!

Rom. 1, 7. 1 Cor. 1, 3.

3. Vi takke Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, idet vi altid bede for eder,

Eph. 1, 15. 16.

4. da vi have hørt om eders Tro i Christo Jesu og den Nærlighed, I have til alle Hellige,

Phil. 1, 5.

5. for det Haab, som eder er henlagt i Himlene, om hvilket I have allerede hørt i Evangeliets Sandheds Ord,

1 Petr. 1, 4. Eph. 1, 13.

6. hvilket er kommet til eder, som og i den ganske Verden, og er frugtbringende og voxer, ligesom og iblandt eder fra den Dag af, I hørte og erkendte den Guds Naade i Sandhed;

v. 23. Rom. 10, 18. Marc. 4, 8. Ap. G. 6, 7; 12, 24.

7. ligesom I og have lært af Epaphras, vor elskelige Medtjener, hvilken er en tro Christi Tjener for eder,

c. 4, 12.

8. som ogsaa gav os eders Nærlighed i Aanden tilkjende.

9. Derfor aflade vi og ikke, fra den Dag, vi hørte det, at bede for eder, og begjære, at I maatte fyldest med hans Villies Erkjendelse i al Viisdom og aandelig Forstand,

1 Cor. 1, 5. Eph. 5, 10. Phil. 1, 9. 10.

10. at I kunne omgaaes værdigen for Herren til fuldt Velbehag, og være frugtbare paa al god Gjerning og voxer til Guds Erkjendelse;

Eph. 4, 1. Joh. 15, 16. Phil. 1, 11. 2 Petr. 3, 18.

11. styrkede med al Styrke efter hans Herlighedens Kraft til al Taalmodighed og Langmodighed med Glæde,

1 Cor. 16, 13. Eph. 1, 19; 3, 16; 4, 2.

12. takkende Faderen, som gjorde os dygtige til de Helliges Arvedeel i Huset,

2 Cor. 3, 6. Ap. G. 26, 18.

13. som friede os af Mørkets Magt og overførte os i sin elskelige Sønns Rige,

Eph. 2, 2; 6, 12. Ebr. 2, 14. Matth. 3, 17. 2 Petr. 1, 17.

14. i hvem vi ved hans Blod have Forsløsning, nemlig Syndernes Forladelse;

Ap. G. 20, 28. Eph. 1, 7. 1 Petr. 1, 19.

15. han, som er den usynlige Guds Vilse, al Skabningens Førstefødt;

Joh. 14, 9. Phil. 2, 6. Ebr. 1, 3. Rom. 8, 10.

16. efterdi ved ham ere alle Ting skabte, de i Himlene og de paa Jorden, de usynlige og usynlige, være sig Throner eller Herredømmer eller Tyrstendømmer eller Magter;

alle Ting ere skabte ved ham og til ham;

3oh. 1, 3. Ebr. 1, 2. Rom. 8, 33. Eph. 1, 21. Rom. 11, 36.

17. og han er før alle Ting, og alle Ting bestaae ved ham;

18. og han er Legemets Hoved, nemlig Menighedens, han, som er Begyndelsen, den Førstefødte af de Døde, at han skal være den Ypperste iblandt Alle;

Eph. 1, 22. 1 Cor. 15, 20.

19. thi i ham behagede det Faderen, at al Fylde skulde boc,

c. 2, 9. 3oh. 1, 16.

20. og ved ham at forlige alle Ting, være sig de paa Jorden eller de i Himlene, med sig, idet han gjorde Fred formedelst hans Korjes Blod, ved ham.

Rom. 5, 10. 2 Cor. 5, 18. 19. Eph. 1, 10; 2, 14. 16.

21. Ogsaa eder, som fordum vare blevne fremmede og fjendste af Sindelag i onde Gjerninger,

Eph. 2, 12. Rom. 8, 7.

22. haver han dog nu forliget (med Gud) i sit Kjods Legeme ved Døden, for at fremskille eder hellige og ulastelige og ustraffelige for sit Raskyn;

Eph. 2, 15. 1 Petr. 3, 18. Luc. 1, 75. Eph. 1, 4.

23. saafremt I ellers forblive i Troen, grundfæstede og stadige, og ikke lade eder rokke fra Evangeliets Naab, hvilket I have hørt, hvilket er prædiktet for al Skabningen under Himmelen, (og) hvis Tjener jeg Paulus er bleven.

1 Cor. 15, 58. Marc. 16, 15.

24. Nu glæder jeg mig i mine Lidelser for eder og opfylder det, som fattes i Christi Trængsler, i mit Kjød for hans Legeme, som er Menigheden,

2 Cor. 7, 4; 1, 6. 2 Tim. 1, 11. 12. 1 Cor. 12, 27.

25. hvis Tjener jeg er bleven efter det Guds Embede, som er mig givet hos eder, at opfylde Guds Ord,

Eph. 3, 2. 7.

26. den Hemmelighed, der var skjult for alle Lider og Slægter, men nu er aabenbaret for hans Hellige,

Eph. 1, 9; 3, 9. Rom. 16, 26. 2 Tim. 1, 10. Tit. 1, 3.

27. hvem Gud vilde tilkjendegive, hvilken denne Hemmeligheds herlige Rigdom er iblandt Hedningerne, nemlig Kristus i eder, det Herligheds Naab,

Rom. 9, 23. 2 Cor. 13, 5. 2 Tim. 1, 1.

28. hvilken vi forkynde, idet vi paaminde hvert Vienneeste og lære hvert Menneske* i al Wiisdom, at vi kunde fremskille hvert Menneske fuldkomment i Christo Jesu;

3oh. 1, 7. 2 Cor. 11, 2. Col. 2, 10.

29. hvortil jeg og arbejder, stridende ved hans Kraft, som virker mægtigen i mig.

1 Cor. 15, 10. 2 Tim. 4, 7. Phil. 4, 13.

2. Capitel.

Paulus haver stor Kamp for deres Forfremselse i Christi Kundskab, 1-3. De skulle ei lade sig forføre, men blive i Christo, i hvem al Fuldkommenhed er at finde, 4-10. I ham vare de aandeligen omfkaarne, levedegjorte, friede fra Loven, 11-17; derfor skulde de ei lade sig afdrage fra Christo ved hyltelste Lærere, 18-23.

Thi jeg vil, at I skulle vide, hvor stor en Kamp jeg haver for eder og for dem i Laodicea, og for saa Mange, som ikke have seet min Person i Kjødets, Phil. 1, 30; 4, 3.

2. paa det at deres Hjerter maatte opmuntres, idet de sammenføies i Kjærlighed og (komme) til den fuldvise Indsigts hele Rigdom, til Erkjendelsen af Guds, baade Faderens og Christi Hemmelighed,

1 Cor. 1, 5. Phil. 1, 9. 3oh. 17, 3.

3. i hvilken alle Wiisdommens og Kundskabens Skatte ere skjulte.

4. Men dette siger jeg, paa det at Ingen skal bedrage eder med loffende Tale.

Eph. 5, 6. Col. 2, 13.

5. Thi om jeg endog er fraværende med Legemet, saa er jeg dog hos eder i Anden og glæder mig, idet jeg seer eders Orden og Fastheden af eders Tro paa Christum.

1 Cor. 5, 8. Col. 1, 23.

6. Derfor, ligesom I have antaget Christum Jesus, Herren, saaledes omgaaes i ham,

1 Thess. 4, 1. 1 3oh. 2, 6.

7. rodfæstede og opbyggede i ham, og stadfæstede i Troen, ligesom I ere lærte, vøgende i den med Taktsigelse.

Eph. 2, 22. 1 Thess. 5, 18.

8. Seer til, at ikke Nogen gjør eder til sit Rov ved verdslig Wiisdom og tomt Bedrageri efter Menneskers Sætninger, efter Verdens Børnelærdom, og ikke efter Christum.

Matth. 15, 9. Gal. 4, 3. 9.

9. Thi i ham boer al Guddommens Fylde legemligen. 3oh. 1, 14; 14, 10 fg.; 16, 15. Col. 1, 19.

10. Og I ere blevene fuldkomne i ham, som er Hovedet for alt Fyrstendomme og Magt.

3oh. 1, 16; 17, 22. 23. Eph. 1, 21.

11. I ham ere I og omfkaarne med en Omfkaarelse, som ikke er gjort med Hænder, ved Afførelsen af det hyndige Legeme i Kjødets, ved Christi Omfkaarelse,

Rom. 6, 6. Eph. 4, 22.

12. begravne med ham i Daaben; i ham ere I og medopreiste formedelst Troen paa Guds Kraft, som opreiste ham fra de Døde.

Rom. 6, 4. Gal. 3, 27.

13. Ogsaa eder, som vare døde i Overtrædelserne og i eders Kjods Forhud,

gjorde han levende tilligemed ham, idet han tilgav eder alle Overtrædelserne,

Ep̃. 2, 1; 5, 14.

14. og udslættede den Haandstift, som os angik, med dens Anordninger, hvilken var os imod, og borttog den, idet han naglede den til Korset,

Ep̃. 2, 15. 1 Petr. 2, 21.

15. og afvæbnede Hystendommerne og Magterne, og viste dem aabenbarligen til Skue, der han førte dem i Triumph ved sig selv.

3 Joh. 12, 31.

16. Derfor dømme Ingen eder i Mad eller i Drikke, eller i Henseende til en Høitid eller Nymaane eller Sabbater,

Rom. 14, 2. 3.

17. hvilke ere en Skygge af det, som skulde komme, men Legemet er Christi.

Col. 8, 5; 10, 1.

18. Fader Ingen tage Menodiet fra eder, som giver sig Skin af Ydmyghed og Engles Dyrkelse, indladende sig i Ting, som han ikke haver seet, forsængeligen opblæst af sit kjødelige Sind,

Marc. 13, 5. Ep̃. 5, 6. 2 Thes. 2, 3.

19. og ikke holdende fast ved Hovedet, af hvilket det ganste Legeme, understøttet og sammensøiet ved Vedemod og Baand, vører en guddommelig Væxt.

Ep̃. 4, 15. 16.

20. Dersom I da ere afdøde med Christo fra Verdens Børnelærdom, hvi lade I eder da, som de, der leve i Verden, besvære med Anordninger:

Rom. 7, 4. Gal. 2, 19; 4, 3. 9.

21. Hvor ikke, smag ikke, tag ikke derpaa! —

1 Tim. 4, 1-4.

22. hvilket Alt er til Fordærvelse ved Misbrug — efter Menneskenes Bud og Lærdomme?

Tit. 1, 14.

23. hvilke (Anordninger) vel have Skin af Wiisdom i selvgjort Dyrkelse og Ydmyghed og ved det, at Legemet ikke spares og ikke (holbes) i Hre til Kjødets Mættelse.

1 Tim. 5, 23.

3. Capitel.

De skulle søge det, som er oventil, hvor Christus, deres Liv, er, døde de jordiske Lemmer, afføre det gamle, isøre det nye Menneske, 1-11, særdeles beslitte sig paa inderlig Barmhjertighed og Kjærlighed, gjøre alle Ting efter Christi Ord og i Jesu Navn, 12-17. Husfruers, Mænds, Børns, Fædres, Tjeneres og Herrers Pligter, 18-25. Cap. 4, 1.

Ere I altsaa opreiste med Christo, da søger det, som er oventil, hvor Christus sidder hos Guds høire Haand.

Rom. 6, 5. Ep̃. 2, 6; 1, 20.

2. Tragter efter det, som er oventil, ikke efter det, som er paa Jorden.

Matth. 6, 33. 1 Petr. 2, 24.

3. Thi I ere døde, og eders Liv er skjult med Christo i Gud.

2 Cor. 5, 7. Gal. 2, 20.

4. Naar Kristus, vort Liv, aabenbares, da skulle ogsaa I aabenbares med ham i Herlighed.

Phil. 1, 21; 3, 21. 1 Cor. 15, 43.

5. Døder derfor eders jordiske Lemmer, Horeri, Ureenhed, Blødagtighed, ond Lyst og Gjerrighed, som er en Afgudsdyrkelse;

Matth. 18, 8. Rom. 6, 13. Ep̃. 5, 3. 5. 1 Thes. 4, 4. 5.

6. for hvilke (Rasters) Skyld Guds Brede kommer over Vantroens Børn,

1 Cor. 6, 10. Gal. 5, 19-21. Ep̃. 5, 6.

7. blandt hvilke I ogsaa fordem vandrede, da I levede i hine (Raster).

Rom. 6, 19. 20; 7, 5. 1 Cor. 6, 11. Tit. 3, 3.

8. Men nu aflægger ogsaa I alle disse Ting: Brede, Hidsigthed, Ondskab, Bespottelse, slem Snak af eders Mund.

2 Cor. 7, 1. Ep̃. 4, 22. Jak. 1, 21. 1 Petr. 2, 1.

9. I hver ikke for hverandre, I, som have afført det gamle Menneske med dets Gjærninger,

6, 2. 11.

10. og isørt det nye, som fornyes til Erkendelse efter hans Billede, som skabte det;

Ep̃. 4, 23. 24.

11. hvor der ikke er Forskiel paa Græker og Jøde, Omfjærelse og Forbud, Barbar, Scythe, Træl, Fri, men Kristus er Alt og i Alle.

Rom. 10, 12. Gal. 3, 28; 5, 6. Ep̃. 1, 10.

12. Saa isører eder da som Guds Udvalgte, Hellige og Eftede, inderlig Barmhjertighed, Godhed, Ydmyghed, Sagtomdighed, Langmodighed,

1 Petr. 2, 9. Matth. 11, 29. Gal. 5, 22.

13. saa I fordrage hverandre og tilgive hverandre, dersom Nogen haver Klagemaal imod Nogen; ligesom og Kristus tilgav eder, saaledes og I.

Ep̃. 4, 2. 32. Matth. 6, 14.

14. Men over alt dette (isører eder) Kjærligheden, som er Fuldkommenhedens Baand.

3 Joh. 13, 34; 15, 12. Ep̃. 4, 3. Col. 2, 2.

15. Og Christi Fred seire i eders Hjerter, til hvilken I og ere kaldte i eet Legeme; og værer taknemmelige.

Phil. 4, 7. Col. 2, 7.

16. Fader Christi Ord hør rigeligen iblandt eder i al Wiisdom, saa I lære og paamine hverandre med Psalmer og Lovsange og aandelige Viser, idet I syngeyndigen i eders Hjerter for Herren.

1 Cor. 14, 26. Ep̃. 5, 19.

17. Og Alt, hvad I gjøre i Ord eller i Handling, det (gjører) Alt i den Herres Jesu Navn, takkende Gud og Faderen formedelst ham.

1 Cor. 10, 31. Eph. 5, 20. 1 Thess. 5, 18.

18. I Hustruer! værers eders egne Mænd underdanige, som det sømmer sig i Herren.

1 Cor. 11, 34. Eph. 5, 22.

19. I Mænd! elsker eders Hustruer og værers ikke bittre imod dem.

Eph. 5, 25.

20. I Børn! værers Forældrene Iyhige i alle Ting; thi dette er velbehageligt for Herren.

Eph. 6, 1.

21. I Fædre! opirrer ikke eders Børn, paa det de ikke skulle tabe Modet.

Eph. 6, 4.

22. I Tjenere! værers eders timelige Herrer Iyhige i alle Ting, ikke med Dientjeneste, som de, der ville tækses Menneffene, men i Hjertets Genfoldighed, frygtende Gud;

Eph. 6, 5. 6. 1 Tim. 6, 1. Tit. 2, 9.

23. og Alt, hvad I foretage eder, det gjører af Hjertet, som for Herren og ikke som for Menneffene,

Eph. 6, 7.

24. vidende, at I skulle faae Arvedelen til Vederlag af Herren; thi I tjene den Herre Christo.

Eph. 6, 8.

25. Men hvo, som gjør Uret, skal faae (Vederlag) for det, hvori han gjorde Uret; og der er ikke Persons Ansæelse.

2 Cor. 5, 10. Ap. G. 10, 31. Rom. 2, 11.

Cap. 4, 1. I Herrer! beviser Tjenerne, hvad ret og billig er, vidende, at I og have en Herre i Himlene.

Eph. 6, 9.

4. Capitel.

De skulle være bestandige i Bønnen og bede for Paulus, 2-4, være forsigtige i Omgjængelse og Tale, 5. 6. Tychicus og Onesimus skulle berette dem, hvorledes det gik Paulus, 7-9. Adskillige lade dem hilse; de skulle hilse Adskillige, 10-15. Dette Brev skal ogsaa læses af de Laodicenser; Archippus skal give Agt paa sit Embede; Slutningsønske, 16-18.

2. Bliver varagtige i Bønnen og vaa-
ger i samme med Taksigelse,

Luc. 18, 1. Rom. 12, 12.

3. og beder tillige ogsaa for os, at Gud vilde oplade os Ordets Dør til at forkynde Christi Hemmelighed, for hvis Skyld jeg og er bunden,

Eph. 6, 19.

1 Thess. 5, 25. 2 Thess. 3, 1. 2 Cor. 2, 12. Eph. 1, 9. 10.

4. at jeg kan aabenbare det, som mig bør at tale.

Tit. 1, 3.

5. Omgaaes viiselig med dem, som ere udenfor, saa I kjøbe den belejlige Tid.

Eph. 5, 15. 16. 1 Thess. 4, 12.

6. Eders Tale være altid Iyhig, krydret med Salt, saa I vide, hvorledes det bør eder at svare Enhver.

Eph. 4, 29. Marc. 9, 50.

7. Hvorledes det gaaer mig, skal Tychicus, den elskelige Broder og tro Tjener og Medarbejder i Herren, kundgjøre eder altsammen;

Eph. 6, 21 fg.

8. hvilken jeg sendte til eder, just for at han skal forfare, hvorledes det haver sig med eder, og trøste eders Hjerter,

9. tilligemed Onesimus, den tro og elskelige Broder, som er fra eder; hvorledes det haver sig her med alle Ting, skulle de kundgjøre eder.

Philem. v. 10.

10. Aristarchus, min Medfangne, hilser eder, og Marcus, Barnabas Søftendebarn, om hvem I have faaet Befalinger; dersom han kommer til eder, da an-
nammer han;

Philem. v. 24. Ap. G. 15, 37-39. 2 Tim. 4, 11.

11. og Jesus, som kaldes Justus, hvilke ere af Omskjærelsen; disse de eneste Medarbejdere til Guds Rige, som ere blevne mig en Trøst.

12. Epaphras hilser eder, han, som er fra eder, en Christi Tjener, som altid strider for eder i (sine) Bønner, at I maatte staae fuldkomne og fuldbendte efter al Guds Villie.

c. 1, 7. Rom. 15, 30.

13. Thi jeg vidner med ham, at han haver stor Nidkjærhed for eder og dem i Laodicea og dem i Hierapolis.

14. Lucas, den Læge, den Elskelige, hilser eder, og Demas.

2 Tim. 4, 10. 11. Philem. v. 24.

15. Hilser Brødrene i Laodicea og Nymphas og Menigheden i hans Huus.

16. Og naar dette Brev er læst hos eder, da sørger for, at det ogsaa bliver læst i de Laodicensers Menighed, og at I ogsaa læse det fra Laodicea.

17. Og siger Archippus: Giv Agt paa den Tjeneste, som du haver annammet i Herren, at du fuldbyrder den.

Philem. v. 2.

18. Hilsen med min, Pauli, Haand. Kommer mine Vaand ihu! Naaden være med eder! Amen.

1 Cor. 16, 21. Ebr. 13, 3.

Til de Colossenser blev skrevet fra Rom med Tychicus og Onesimus.

St. Pauli første Brev til de Thessaloniker.

1. Capitel.

Paulus puster de Thessaloniker Naade og takker Gud for dem, 1. 2; han berømmer deres gode Tilstand i Tro, Kjærlighed og Taalmodighed, 3-10.

Paulus og Silvanus og Timotheus til de Thessalonikers Menighed i Gud Fader og den Herre Jesu Christo: Naade være med eder og Fred fra Gud, vor Fader, og den Herre Jesu Christo!

2 Thess. 1. 1. Mem. 1, 7 fg.

2. Vi takke Gud altid for eder alle, idet vi komme eder ihu i vore Bønner,

2 Thess. 1. 3 fg.

3. tænkende uafsladeligen paa eders Gjæring i Troen og Arbeide i Kjærligheden og Bestandighed i Haabet paa vor Herre Jesum Christum, for vor Guds og Faders Naahj; Ebr. 6, 10. Col. 1, 27.

4. efterdi vi kjende, af Gud elskte Brødre! eders Udvælgelse. 2 Thess. 2, 13.

5. Thi vort Evangelium hos eder var ikke i Ord alene, men ogsaa i Kraft og i den Hellig-Aand og i fuld Overbeviisning; ligesom I og vide, hvorledes vi have været iblandt eder for eders Skyld.

1 Cor. 2, 5; 4, 20. 1 Thess. 2, 13.

6. Og I ere blevne vore Efterfølgere, ja Herrens, idet I annammede Ordet under megen Trængsel med den Hellig-Aands Glæde,

1 Cor. 4, 16. Phil. 3, 17. Ap. G. 5, 41. Ebr. 10, 34.

7. saa at I ere blevne Mønstre for alle de Troende i Macedonien og Achaia; c. 4, 10.

8. thi fra eder er Herrens Ord lydeligen hørt, ikke alene i Macedonien og Achaia, men eders Tro til Gud er og bleven kundbar allevegne, saa at vi ikke have behov at tale derom;

9. thi de forkynde selv om os, hvilken Indgang vi fandt hos eder, og hvorledes I vendte eder til Gud fra Afguderne, til at tjene den levende og sande Gud,

c. 2, 1. Ap. G. 26, 18. 1 Cor. 12, 2. Ebr. 9, 11.

10. og at forvente hans Søn fra Himlene, hvilken han opreiste fra de Døde, Jesum, som os frier fra den tilkommende Brede.

Phil. 3, 20. Ap. G. 2, 24. Rom. 2, 5.

2. Capitel.

Han taler om sit Forhold iblandt dem, 1-12; takker atter Gud for dem, berømmer dem og taler om sin Vængsel efter at komme til dem, 13-20.

I vide selv, Brødre! om vor Indgang hos eder, at den ikke var forgjæves;

c. 1, 5. 9.

2. men forud mishandlede og forhaandede, som I vide, i Philippi, vare vi (alligevel) frimodige i vor Gud til at tale Guds Evangelium hos eder under megen Kamp. Ap. G. 16, 22. 2 Cor. 12, 10.

3. Thi vor Formaning er ikke af Bildfarelse, ikke heller af ureen Hensigt, ei heller med Svig; 2 Cor. 7, 2. 1 Thess. 4, 6. 7.

4. men ligesom vi ere fundne værdige af Gud til at Evangelium maatte os betros, saaledes tale vi, ikke som vi vilde behage Menneffene, men Gud, som prøver vore Hjærter. Gal. 2, 7. 1 Tim. 1, 11. Gal. 1, 10.

5. Thi hverken omgiffes vi nogenfinde med smigrende Ord, som I vide, ei heller med Paaaskud for Gjerrighed; Gud er Vidne. Ap. G. 20, 33.

6. Vi søgte og ikke Være af Mennefter, hverken af eder, eller af Andre, enddog vi kunde have brugt Myndighed som Christi Apostler;

Joh. 5, 41. 44. 1 Cor. 9, 12. 2 Cor. 11, 9. 12.

7. men vi vare lemsældige iblandt eder. Som en Amme pleier sine Børn,

8. saaledes ere vi, af inderlig Kjærlighed til eder, villige til at dele med eder, ikke aleneste Guds Evangelium, men ogsaa vort eget Liv, fordi I ere blevne os elskelige. 2 Cor. 12, 15.

9. I erindre jo, Brødre! vort Arbeide og vor Møie; thi endstjøndt vi arbejdede Nat og Dag, for ikke at være Nogen af eder til Byrde, prædikede vi dog Guds Evangelium iblandt eder.

Ap. G. 20, 34. 1 Cor. 4, 12; 9, 12. 2 Thess. 3, 8.

10. I ere Vidner, og Gud, til, hvor heligen og retfærdigen og ustraffeligen vi omgiffes med eder, I Troende! 1 Tim. 3, 2.

11. ligesom I vide, hvorledes vi formanede og trøstede eder, Enhver især, som en Fader sine Børn,

Ap. G. 20, 20. 31. 1 Thess. 2, 7.

12. og vidnede, at I skulde omgaaes værdigen for Gud, som kaldte eder til sit Rige og sin Herlighed.

Eph. 4, 1. 2 Thesf. 1, 11. 1 Petr. 5, 10.

13. Derfor takke vi og Gud naafabeligen, at, da I annammede det Guds Ord, som I hørte af os, antog I ikke Menneskers Ord, men — som det sandeligen er — Guds Ord, hvilket og kraftigen virker i eder, som troe.

Matth. 10, 40. 1 Thesf. 1, 5.

14. Thi I, Brødre! ere blevene Efterfølgere af de Guds Menigheder, som ere i Jndæa i Christo Jesu, idet I ogsaa have lidt det Samme af eders egne Landsmænd, som de af Joderne,

Ap. G. 17, 5. 13.

15. hvilke baade ihjelsloge den Herre Jesus og deres egne Propheter, og have forfulgt os, og behage ikke Gud, og ere alle Mennesker imod,

Ap. G. 2, 23. Matth. 23, 31. 37.

16. og formene os at tale til Hedningerne, for at de maatte frelses, saa at de altid opfylde deres Synders Maal. Men Brevene kommer over dem til Undergang.

Ap. G. 13, 50; 14, 2. 19; 17, 5. 13. Matth. 23, 32.

17. Men vi, Brødre! som en stakket Tid have været skilte fra eder med Legemet, ikke med Hjertet, vi have med megen Forlængsel gjort os desmere Fliid, for at faae jee eders Ansigt.

Rom. 1, 11. 1 Thesf. 3, 6.

18. Derfor have vi villet komme til eder — nemlig jeg Paulus — een Gang, ja to Gange, men Satanas haver forhindret os.

Rom. 15, 22.

19. Thi hvo er vort Haab eller vor Glæde eller Kronen paa vor Ros? Mon ikke ogsaa I for vor Herre Jesu Christo i hans Tilkommelse?

Phil. 4, 1. 2 Thesf. 1, 4.

20. I ere jo vor Ære og Glæde.

3. Capitel.

At Omhyggelighed for dem havde han sendt Timotheus til dem, 1-5. Han glæder sig nu og takker Gud for deres Bestandighed, 6-9; ønsker selv at komme til dem og bede for dem, 10-13.

Derfor, efterdi vi ikke længere kunde udholde det, fandt vi forgodt at lades alene tilbage i Athenen,

2. og vi sendte Timotheus, vor Broder og Guds Tjener og vor Medarbejder i Christi Evangelio, for at styrke eder og formane eder om eders Tro,

Ap. G. 17, 14. 15. Rom. 16, 21.

3. at ikke Nogen skulde blive vankelmodig i disse Trængsler; thi I vide selv, at vi ere dertil bestemte.

Eph. 3, 13. Ap. G. 11, 22. 2 Tim. 3, 12. Matth. 16, 24.

4. Thi ogsaa der vi vare hos eder, sagde vi eder det forud, at vi skulde lide Trængsler; som og er skeet, og I vide.

5. Hvorfor og jeg, der jeg ikke længere kunde udholde det, sendte (ham) for at fare eders Tro, om Fristeren ikke maatte skulde have fristet eder, og vort Arbejde blive forgjæves.

Col. 4, 8. Matth. 4, 3. 1 Cor. 7, 5.

6. Men nu, der Timotheus er kommen til os fra eder og haver forkyndt os til Glæde eders Tro og Kjærlighed, og at I altid tænke paa os til det Bedste og forlænges efter at see os, ligesom og vi eder,

c. 2, 17.

7. saa ere vi derved, Brødre! trøstede ved eder i al vor Trængsel og Nød, formedelt eders Tro.

8. Thi nu leve vi, efterdi I staae fast i Herren.

9. Ja med hvad Tak kunne vi gjengælde Gud for eder, for al den Glæde, med hvilken vi glæde os over eder for vor Gud,

10. idet vi Nat og Dag indstændigen bede, at vi maatte see eders Ansigt og raade Bod paa eders Troes Mangler?

Rom. 1, 10. 1 Thesf. 2, 17.

11. Men vor Gud og Fader selv og vor Herre Jesus Kristus styre vor Vej til eder!

12. Men eder forfremme og overflødiggjøre Herren i Kjærligheden til hverandre og til Alle, ligesom og vi (have den) til eder;

c. 4, 9. 1 Petr. 1, 22; 4, 8.

13. paa det eders Hjerter maae styrkes, at være ustraffelige i Hellighed for Gud og vor Fader, i vor Herres Jesu Christi Tilkommelse med alle hans Hellige!

2 Thesf. 2, 17. Eph. 1, 4. Col. 1, 22. 1 Cor. 1, 8.

4. Capitel.

Han formaner dem til at fare fort i Helliggjørelsen, 1-8; i Broderkjærligheden, 9. 10, og at tage vare paa deres egen Gjerning, 11. 12; taler om Opstandelsen, 13-18.

Iøvrigt, Brødre! bede og formane vi eder altsaa i den Herre Jesu, at ligesom I have lært af os, hvorledes det bør eder at omgaaes og takkes Gud, I (derudi) maatte ydermere tiltage.

Gal. 5, 16. Phil. 1, 27.

2. I vide jo, hvordanne Gud vi gave eder formedelt den Herre Jesus.

2 Cor. 5, 20.

3. Thi dette er Guds Villie, eders Helliggjørelse, at I skulle sse Herri;

Rom. 12, 2. Eph. 5, 17. 1 Cor. 6, 13-18.

4. saa at hver af eder veed at bevare sit Legeme i Hellighed og Ære,

5. ikke i Begjærligheds Brude, som og Hedningerne, der ikke kjende Gud;

Eph. 4, 17. 18.

6. at Ingen skal forurette eller bedrage sin Broder i nogen Handel; thi Herren er Hverner over alt Saadant, som vi og forud have sagt og vidnet for eder. 1 Cor. 6, 8.

7. Thi Gud kaldte os ikke til Ureenhed, men til Helliggjørelse. 2 Joh. 17, 19. 1 Cor. 1, 2.

8. Hvo derfor, som foragter (dette), han foragter ikke et Menneſke, men Gud, som og gav sin Hellig-Aand i os.

Euc. 10, 16. 1 Cor. 7, 40.

9. Men om Broderkjærlighed have I ikke behov, at jeg skal ſkrive eder til; thi I ere ſelv lærte af Gud at elſke hverandre;

c. 3, 12. 2 Petr. 1, 7. 2 Joh. 13, 34. 1 Joh. 3, 11.

10. ja I gjøre endog det Samme mod alle Brødrene, ſom ere i hele Mæcedonien; men vi formane eder, Brødre! ydermere at tilſtage (deri),

11. og at ſøge Ære i at leve ſtille og varetage hver ſin Gjerning, og arbeide med eders egne Hænder, ſaaſom vi have budet eder;

2 Theſſ. 3, 8. 12.

12. paa det I maae omgaaes ſammelig med dem, ſom ere udenfor, og ikke trænge til Noget.

Rom. 13, 13. Col. 4, 5. 1 Petr. 2, 12.

13. Men jeg vil ikke, at I ſkulle være uvidende, Brødre! om de Henſøvede, paa det I ikke ſkulle ſørge, ſom de Andre, der ikke have Haab.

14. Thi derſom vi troe, at Jeſus er død og opſtanden, da ſkal og Gud ſaaledes føre de Henſøvede ved Jeſum frem med ham.

15. Thi dette ſige vi eder ſom Herrens Ord, at vi, ſom leve, ſom overblive til Herrens Tilkommeſe, vi ſkulle ikke komme forud for de Henſøvede. 1 Cor. 15, 23. 51. 52.

16. Thi Herren ſelv ſkal komme ned af Himmelen med et Aſkrig, med Overengels Røſt og med Guds Basune, og de Døde i Chriſto ſkulle opſtaa ſørſt;

Mat 24, 30. 31. 2 Theſſ. 1, 7. 10.

17. derefter ſkulle vi, ſom leve, ſom overblive, rykkes tilligemed dem hen i Skyerne, til at møde Herren i Luften; og ſaaledes ſkulle vi altid være med Herren.

Ap. G. 1, 9-11.

Nab. 11, 12. 2 Joh. 14, 3; 17, 24. 2 Cor. 5, 8.

18. Saa trøſter hverandre med diſe Ord!

5. Capitel.

Chriſti Tilkommeſes Tid er ſkjult; derfor ſkulle de altid vaage og være vel bevæbnede, 1-10. De ſkulle formane hverandre, elſke deres Næſte, opbygge hverandre, 11-14. Paulus opmuntrer til andre Dyder, og enſter, at Gud vilde beſtigge dem aldeles, 15-24. De ſkulle bede for ham, hilſe Brødrene, lade Alle læſe Brevet. Han enſter dem Naade, 25-28.

Men om de Tider og den Stund, Brødre! have I ikke behov at eder tilſkrives;

Matth. 24, 36.

2. thi I vide ſelv grant, at Herrens Dag kommer ſom en Thy om Natten.

Euc. 12, 39. 40. 2 Petr. 3, 10.

3. Thi naar de ſige: Fred og Tryghed! da ſkal Fordærvellen haſtigen ſtaa over dem, ligesom Beerne over den Frugtſommelige, og de ſkulle ingenlunde undſkye.

Euc. 21, 34. 35.

4. Men I, Brødre! I ere ikke i Mørket, ſaa at den Dag ſkulde ſom en Thy overraſſe eder.

Eph. 5, 8. Nab. 16, 15.

5. I ere alle Njsets Børn og Dagens Børn; vi ere ikke Nattens Børn og ei Mørkets.

Euc. 16, 8. Rom. 13, 12. 13.

6. Derfor lader os ikke ſove, ligesom og de Andre, men lader os vaage og være ædrue.

Eph. 5, 14. Euc. 21, 36.

7. Thi de, ſom ſove, ſove om Natten, og de, ſom ere drukne, ere drukne om Natten.

8. Men lader os, ſom ere Dagens (Børn), være ædrue, iſørte Troens og Kjærlighedens Pantſer og ſom en Hjelms Saliggjørelſens Haab.

Rom. 13, 12. Eph. 6, 13-17.

9. Thi Gud beſtemte os ikke til Brede, men til at bekomme Saliggjørelſe ved vor Herre Jeſum Chriſtum,

Rom. 6, 23.

10. ſom døde for os, at enten vi vaage eller ſove, ſkulle vi leve tilligemed ham.

Rom. 14, 8. 9. 2 Cor. 5, 15.

11. Formaner derfor hverandre, og opbygger den ene den anden, ligesom I og gjøre.

Ebr. 10, 24 ſg.

12. Men vi bede eder, Brødre! at I ſkjønne paa dem, ſom arbeide iblandt eder og ere eders Forſtandere i Herren og paa minde eder,

1 Cor. 16, 16. 18. Gal. 6, 6. Phil. 2, 29. 1 Tim. 5, 17.

13. og agte dem overmaade høit i Kjærlighed for deres Gjærnings Skyld. Bærer fredſommelige indbyrdes.

14. Men vi formane eder, Brødre! paa minder de Uſtikkelige, trøſter de Mismodige,

ophjælper de Skrøbelige, værer langmødige mod Alle.

Matth. 18, 15. 2 Thess. 3, 6. 15. Rom. 11, 1; 15, 1.

15. Seer til, at Ingen betaler Nogen Ondt for Ondt, men stræber altid efter det Gode, baade imod hverandre og imod Alle.

Matth. 5, 39. Ebr. 12, 14.

16. Værer altid glade.

Euc. 10, 20. Rom. 12, 12.

17. Beder uden Afsladelse.

Euc. 18, 1. Col. 4, 2.

18. Frembærer Taksigelse i alle Ting; thi dette er Guds Villie i Christo Jesu til eder.

Eph. 5, 20. Col. 2, 7.

19. Udslukker ikke Aanden.

Rom. 12, 11. Eph. 4, 23. 30.

20. Foragter ikke Prophetier.

21. Prøver Alt, beholder det Gode.

Rom. 2, 18. Phil. 1, 10.

Det første Brev til de Thessaloniker blev skrevet fra Athenen. c. 3, 1. 2.

22. Skyer det Onde under alle Skikkelser.

Phil. 4, 8.

23. Men han selv, den Fredens Gud, hellige eder ganste og aldeles! og gid eders ganste Aand og Sjæl og Legeme maae bevares ustraffelige i vor Herres Jesu Christi Tilkommelse!

Rom. 15, 33. 1 Cor. 1, 8. Col. 1, 22.

24. Han er trofast, som eder kaldte, han skal og gjøre det.

1 Cor. 1, 9; 10, 13. 2 Thess. 3, 3.

25. Brødre! beder for os.

Col. 4, 3.

26. Hilser alle Brødre med et helligt Kys.

Rom. 16, 16. 1 Cor. 16, 20.

27. Jeg besværger eder ved Herren, at I lade dette Brev læse for alle de hellige Brødre.

Col. 4, 16.

28. Vor Herres Jesu Christi Naade være med eder! Amen.

Phil. 4, 23.

St. Pauli andet Brev til de Thessaloniker.

1. Capitel.

Paulus ønsker de Thessaloniker Naade, 1. 2; takker Gud for deres Forfremmelse i det Gode, 3. 4, og trøster dem i deres Trængsler, 5-10. Han beder for dem, 11. 12.

Paulus og Silvanus og Timotheus til de Thessalonikers Menighed i Gud, vor Fader, og den Herre Jesu Christo:

1 Thess. 1, 1.

2. Naade være med eder og Fred fra Gud, vor Fader, og den Herre Jesu Christo!

1 Cor. 1, 3 fg.

3. Vi ere skyldige altid at takke Gud for eder, Brødre! som tilbørligt er, fordi eders Tro vøxer kraftigen, og Kjærligheden formeres hos Enhver af eder alle mod hverandre;

1 Thess. 1, 2. 2 Thess. 2, 13. Euc. 17, 5. Col. 2, 7.

4. saa at vi selv rose os af eder i Guds Menigheder, formedelst eders Taalmodighed og Tro under alle eders Forfølgelser og Trængsler, som I udholde; 1 Thess. 2, 19.

5. et Beviis paa Guds retfærdige Dom, paa det at I skulle befindes værdige til Guds Rige, for hvilket I og lide;

1 Thess. 2, 14.

6. efterdi det er retfærdigt for Gud at gjengælde dem Trængsel, som trænge eder,

7. men (give) eder, som trænges, No med os i den Herres Jesu Aabenbarelse af Himmelen med sin Magts Engle,

Matth. 25, 31. 1 Thess. 4, 16. 1 Petr. 4, 13.

8. med Ilds Lue, naar han bringer Hevn over dem, som ikke kende Gud, og over dem, som ikke ere vor Herres Jesu Christi Evangelium lydige;

2 Petr. 3, 7.

9. hvilke skulle lide Straf, en evig For- tabelse fra Herrens Ansigt og fra hans Magts Herlighed,

Matth. 25, 41.

10. naar han kommer paa hiin Dag, at herliggjøres i sine Hellige og beundres i alle dem, som troe; thi vort Vidnesbyrd er blevet troet hos eder.

Ap. G. 1, 11. Col. 3, 4. Heb. 1, 7.

11. Derfor bede vi ogsaa altid for eder, at vor Gud vil gjøre eder sit Kald værdige og med Kraft fuldkomme al ham velbehagelig Godhed og Troens Gjerning; 1 Thess. 2, 12.

12. paa det at vor Herres Jesu Christi Navn maa herliggjøres i eder, og I udi ham, efter vor Guds og den Herres Jesu Christi Naade.

2. Capitel.

Christi Dag kommer ikke, før Antichristen er kommen, som skal forføre Mange, 1-12. Paulus takker Gud for de Thessaloniker, formaner dem til Bestaaenhed og beder for dem, 13-17.

Men vi bede eder, Brødre! angaaende vor Herres Jesu Christi Tilkommelse og vor Forsamling til ham, ^{1 Thesf. 4, 16. 17.}
 2. at I ikke snarligen lade eder forville i Sindet eller forfærde, hverken ved nogen Aand, eller ved Lære, eller ved Brev, som (var det) fra os, som om Christi Dag var forhaanden. ^{1 Joh. 4, 1.}

3. Fader Ingen bedrage eder i nogen Maade; thi først maa jo Strafaldet komme og det Syndens Menneſte aabenbares, Jordærvælsens Søn,

^{Eph. 5, 6. Col. 2, 18. 1 Joh. 2, 18. Aab. 13, 11fg.}

4. han, som modsætter og ophøier sig over Alt, hvad der kaldes Gud eller Gudsdyrkelse, saa at han sætter sig i Guds Tempel som en Gud og udgiver sig for at være Gud. ^{Aab. 13, 1-6.}

5. Komme I ikke ihu, at jeg sagde eder dette, der jeg endnu var hos eder?

6. Og I vide, hvad der nu holder ham tilbage, indtil han aabenbares i sin Tid.

^{1 Joh. 4, 3.}

7. Thi Uretfærdighedens Hemmelighed ytrer sig allerede kraftigen; kun at den, som nu holder ham tilbage, ryddes af Veien;

8. og da skal den Uretfærdige aabenbares, hvilken Herren skal fortære med sin Munds Aande og tilintetgjøre ved sin Tilkommelses herlige Aabenbarelse. ^{Aab. 19, 15.}

9. Men hiins Tilkommelse ſkeer efter Satans kraftige Virken med al Vøgnens Magt og Tegn og underlige Gjerninger,

^{Joh. 8, 41. 44.}

^{2 Cor. 4, 4. Eph. 2, 2. Matth. 24, 24. Aab. 13, 13.}

10. og med al Ugudelighedens Bedrag iblandt dem, som fortæbes, fordi de ikke annammede Sandhedens Kjærlighed til deres Frelse.

^{2 Tim. 4, 4.}

11. Derfor skal Gud og sende dem kraftige Bidsfarelser, at de skulle troe Vøgnen;

^{Rom. 1, 24. 1 Tim. 4, 1. 2.}

12. paa det at alle de skulle dømmes, som ikke troede Sandheden, men havde Velbehag i Uretfærdighed. ^{v. 10.}

13. Men vi ere skyldige, altid at takke Gud for eder, Brødre! Elſkte af Herren! at Gud haver udvalgt eder af Begyndelsen til Salighed i Aandens Helliggjørelse og Sandheds Tro, ^{c. 1, 3. Eph. 1, 4.}

14. hvortil han kaldte eder ved vort Evangelium, til at erholde vor Herres Jesu Christi Herlighed. ^{1 Petr. 5, 10.}

15. Derfor, Brødre! ſtaaer ſaſt og hol-

der hart ved de Lærdomme, som I have lært, være ſig ved vor Tale eller vort Brev.

16. Men vor Herre Jesus Kristus ſelv og vor Gud og Fader, ſom os haver elſket og givet (os) en evig Trøſt og et godt Haab i Maade, ^{Rom. 5, 8. Gal. 2, 20.}

17. han trøſte eders Hjærter og styrke eder i al god Tale og Gjærning!

^{1 Thesf. 3, 13.}

3. Capitel.

De ſulle bede for ham, 1. 2. Han trøſter og formaner dem, og beder for dem, 3-5. De ſulle holde ſig fra de Uſifttelige, tænke paa hans Exempel, ſittigen arbeide og gjøre det Gode, 6-13. Hvorledes de Udydige ſtulle beſtjæmmes og formanet, 14. 15. Hilsen og Duſte, 16-18.

Jøvrigt, Brødre! beder for os, at Herrens Ord maa have Fremgang og priſes, ligesom og hos eder,

^{Rom. 15, 30. Matth. 9, 33.}

2. og at vi maae fries fra de vanartige og onde Menneſter; thi Troen er ikke Alles;

^{Ap. G. 2, 40. Rom. 15, 31; 10, 16.}

3. men Herren er troſaſt, ſom ſkal styrke og bevare eder fra det Onde;

^{1 Cor. 1, 9; 10, 13. Joh. 17, 15. 1 Petr. 5, 10.}

4. og vi have i Herren den Tillid til eder, at I baade gjøre og vilſe gjøre, hvad vi byde eder.

5. Men Herren ſtyre eders Hjærter til Guds Kjærlighed og til Christi Taalmodighed!

6. Men vi byde eder, Brødre! i vor Herres Jesu Christi Navn, at I holde eder fra hver Broder, ſom omgaaes uſiftteligen og ikke efter den Lærdom, ſom han annammede af os.

^{Rom. 16, 17.}

^{1 Cor. 5, 11. 13. Tit. 3, 10. 2 Joh. v. 10. 1 Thesf. 4, 11.}

7. Thi I vide ſelv, hvorledes det bør eder at efterfølge os; thi vi levede ikke uſiftteligen iblandt eder;

^{Phil. 3, 17. 1 Thesf. 2, 10.}

8. ikke heller aade vi Brød hos Nogen for Intet, men arbeidede med Moie og Beſvær, Nat og Dag, for ikke at være Nogen af eder til Byrde.

^{Ap. G. 20, 31. 1 Cor. 4, 12. 1 Thesf. 2, 9. 2 Cor. 11, 9.}

9. Ikke fordi vi jo havde Magt dertil, men vi vilde give eder os ſelv til et Mønſter at efterfølge. ^{Matth. 10, 10. 1 Cor. 9, 4. 6.}

10. Thi og der vi vare hos eder, bøde vi eder dette, at, derſom Nogen ikke vil arbejde, han bør ikke heller æde. ^{Eph. 4, 28.}

11. Vi høre nemlig, at Nogle omgaaes

ustifteligen iblandt eder og arbeide ikke, men tage sig unyttig Handel for.

12. Men Saadanne byde og formaner vi ved vor Herre Jesum Christum, at de arbeide i Stilheden og æde deres eget Brød.

1 Thesf. 4, 11.

13. Men I, Brødre! bliver ikke trætte af at gøre Godt.

Gal. 6, 9.

14. Men dersom Nogen ikke lyder vor Formaning i Brevet, da mærker denne og haver Intet at stifte med ham, at han maa skamme sig.

Matth. 18, 17. 1 Cor. 5, 9, 11.

Til de Thessaloniker blev det andet Brev skrevet fra Athenen. Ap. G. 17, 15, 16.

15. Dog holder ham ikke som en Tjende, men paaminder ham som en Brøder.

Gal. 6, 1, 2.

16. Men Fredens Herre selv give eder Fred altid, i al Naade! Herren være med eder alle!

Rom. 15, 33; 16, 20. Phil. 4, 2. Matth. 28, 20.

17. Hilsen med min Haand, Pauli, som er et Tegn i hvert Brev; saaledes skriver jeg:

1 Cor. 16, 21. Col. 4, 18.

18. Vor Herres Jesu Christi Naade være med eder alle! Amen.

Rom. 16, 24.

St. Pauli første Brev til Timotheum.

1. Capitel.

Paulus ønsker Timotheus Naade, 1. 2; formaner ham at forhindre Lovens vrangere, 3-7; viser Lovens rette Brug, som læres ved Evangelium, hvilket var betroet ham at prædike, som selv havde erfaret Jesu store Naade, 8-17. Timotheus skal blive ved denne Lærdom og bevare Tro og en god Samvittighed, bedre end Hymanæus og Alexander, 18-20.

Paulus, Jesu Christi Apostel, efter Befaling af Gud, vor Frelser, og den Herre Jesu Christi, vort Haab,

Ap. G. 9, 15. 1 Tim. 2, 3. Col. 1, 27.

2. til Timotheus, min ægte Søn i Troen: Naade, Barmhertighed, Fred fra Gud, vor Fader, og vor Herre Jesu Christ!

Phil. 2, 20, 22. 2 Tim. 1, 2.

3. Som jeg formanede dig at blive i Ephesus, der jeg drog til Macedonien, saa byd Nogle ikke at lære fremmed Lærdom,

Ap. G. 20, 1. 3. Gal. 1, 6, 7.

4. og ikke agte paa Fabler og Slægtregistre uden Ende, som mere komme Spørgsmaal afsted, end gudelig Ophjælpelse i Troen.

C. 4, 7. Tit. 1, 14; 3, 9. 2 Tim. 2, 16, 23.

5. Men Summen af Budet er Kjærlighed af et reent Hjerte og af en god Samvittighed og af en uskrømtet Tro,

Matth. 22, 40. Rom. 13, 8-10.

6. hvorfra Nogle afvege og vendte sig til forføngelig Snak;

C. 6, 4. 20.

7. hvilke ville være Lovlærere, dog de forstaae ikke, hverken hvad de sige, eller hvorom de Noget stadfæste.

Joh. 3, 10.

8. Men vi vide, at Loven er god, dersom Nogen bruger den lovligen,

Rom. 7, 12.

9. idet jeg veed dette, at Loven ikke er sat for den Retfærdige, men for Uretfærdige og Ulydige, Ugudelige og Syndere, Ryggesløse og Vanhellige, Fædermordere og Modermordere, Manddrabere,

Gal. 5, 23. Rom. 1, 26 fg. Gal. 3, 19; 5, 19.

10. Skjørlevnere, Syndere imod Naturen, Mennekfethede, Løgnere, Meenedere og hvad Andet, der er imod den sunde Lærdom,

11. efter den salige Guds herlige Evangelium, som mig er betroet.

C. 6, 15. 1 Thesf. 2, 4.

12. Og jeg takker Christum Jesum, vor Herre, som haver gjort mig stærk, at han agtede mig at være tro og satte mig til Embedet,

Ap. G. 9, 15.

13. mig, som tilforn var en Bespøtter og en Forsølger og en Forhaaner. Men mig er Barmhertighed vederfaren, thi jeg gjorde det uvitteligt i Vantro.

Ap. G. 8, 3; 9, 1. Phil. 3, 6. Ap. G. 3, 17.

14. Men vor Herres Naade haver vist sig overvættets stor med Tro og Kjærlighed i Christo Jesu.

Rom. 5, 20.

15. Det er en troværdig Tale og aldeles værd at annammes, at Christus Jesus kom til Verden for at gøre Syndere salige, iblandt hvilke jeg er den største.

C. 4, 9. Matth. 9, 13; 18, 11; 1, 21.

16. Men derfor er mig Barmhertighed vederfaren, for at Jesus Kristus vilde paa mig, som den største, vise al Barmhertighed, dem til et Exempel, som skulle troe paa ham til det evige Liv.

v. 18. Marc. 16, 16.

17. Men den evige Konge, den usforfrænkkelige, usynlige, den alene vise Gud

være Priis og Være i al Evighed! Amen.

Rom. 16, 27. Mat. 7, 12; 15, 3.

18. Dette Bud befaler jeg dig, min Søn Timotheus! ifølge de Prophetier, som tilforn ere skete om dig, at du efter dem strider den gode Strid,

c. 6, 12.

19. holdende fast ved Troen og en god Samvittighed, hvilken Nogle kastede fra sig og lede Skibbrud paa Troen;

c. 3, 9; 6, 10.

20. iblandt hvilke ere Hymenæus og Alexander, hvilke jeg haver overantvordet til Satan, for at de skulle revses, saa at de ikke bespotte (Gud).

2 Tim. 2, 17; 4, 11. 1 Cor. 5, 5.

2. Capitel.

Man skal bede for alle Menneſter; thi Gud vil frelse Alle i Christo ved Evangelium, 1-7. Mændene ſkulle opløſte hellige Hænder i Bøn, 8. Qvinderne ſkulle være tugtige, ſtille, ikke paaſtage ſig at underviſe, 9-15.

Derfor formaner jeg forſt for alle Ting, at der gøres hynduge Begjæring, Bønner, Forbønner, Takſigelſer for alle Menneſter,

Phil. 4, 6.

2. for Konger og alle dem, ſom ere i høi Værdighed, at vi maae leve et roligt og ſtille Levnet i al Gudſtrygtighed og Værbarehed;

3. thi dette er godt og behageligt for Gud, vor Frelſer,

c. 5, 4.

4. ſom vil, at alle Menneſter ſkulle blive ſalige og komme til Sandheds Erkjendelſe.

2 Petr. 3, 9.

5. Thi der er een Gud, og een Midler imellem Gud og Menneſkene, det Menneſke Chriſtus Jeſus,

Rom. 3, 30; 10, 12. Gal. 3, 20.

6. ſom gav ſig ſelv til en Gjenløſnings Betaling for Alle, et Vidneſkbyrd i ſine beleilige Tider;

Matth. 20, 28. 2 Cor. 5, 15. Eph. 1, 7; 5, 2. 1 Cor. 1, 6.

7. for hvilket jeg er beſtillet en Prædiker og Apoſtel, — jeg ſiger Sandhed i Chriſto, jeg lyver ikke — en Hedningernes Lærer i Tro og Sandhed.

Rom. 1, 1. 9. 2 Tim. 1, 11. Rom. 11, 13; 15, 16.

8. Saa vil jeg, at Mændene ſkulle bede paa hvert Sted, opløſtende hellige Hænder uden Bræde og Trætte;

Job. 4, 21.

9. deſligelſte og, at Qvinderne ſkulle pryde ſig i ſømmelig Klædning med Blufærdighed og Tugtighed, ikke med Fletninger eller Guld eller Perler eller koſtbart Klædebon,

1 Petr. 3, 3. 4. Tit. 2, 3.

10. men, ſom det ſømmer ſig Qvinder, der beſjende ſig til Gudsſtrygt, med gode Gjæringer.

c. 5, 10.

11. Qvinden bør tage mod Værdom i Stilhed med al Underdanighed.

Eph. 5, 22.

12. Men Qvinden tilſteder jeg ikke at lære, ikke heller at hyde over Manden, men at være i Stilhed.

1 Cor. 14, 31. Tit. 2, 5.

13. Thi Adam blev forſt ſkabt, ſiden Eva, 14. og Adam blev ikke bedragen, men Qvinden blev bedragen og ſaldt i Overtrædſe.

2 Cor. 11, 3.

15. Men hun ſkal frelſes ved Børnefødeſel, derſom de blive i Tro og Kjærlighed og Felliggjørelſe med Tugt.

c. 1, 5.

3. Capitel.

En Biſkops og Lærers rette Beſtaffenhed, 1-7, ligelædes Menighebets Tjenere og deres Huſtruers, 8-13. Paulus tilkjendegiver Henſigten af dette Brev, og hvad der er Grundvold for den ſande Lære, 14-16.

Det er en troværdig Tale: Derſom No-gen begjærer et Biſkop-Embede, han haver Lyſt til en god Gjærning.

Ap. 6, 20, 28.

2. Derfor bør det en Biſkop at være uſtraffelig, een Qvindes Mand, aarvaagen, ſindig, ſtiffelig, gjeſtfri, beqvem til at lære Andre,

Tit. 1, 6. 1 Petr. 5, 3.

3. ikke hengiven til Viin, ikke til at ſlaae, ikke til ſlet Binding, men billig, ikke kvaag-tig, ikke pengegejerrig,

2 Tim. 2, 4.

4. ſom vel foreſtaaer ſit eget Huus, ſom haver lydige Børn med en Værbarehed,

5. — thi derſom Nogen ikke veed at foreſtaa ſit eget Huus, hvorledes kan han ſørge for Guds Menighed? —

6. ikke En, ſom nylig er bleven en Chriſten, at han ikke ſkal opblæſes og falde i Djevlelens Dom.

7. Men han bør og have et godt Vidneſkbyrd af dem, ſom ere indenfor (Menighebets), at han ikke ſkal falde i Forhaanelſe og Djevlelens Snare.

c. 5, 10.

8. Deſligelſte (bør det Menighebets) Tjenere at være ærbare, ikke tvevungede, ikke hengivne til megen Viin, ikke til ſlet Binding,

Ap. 6, 1-3.

9. holdende fast ved Troens Hemmelighed i en god Samvittighed.

c. 1, 19.

10. Men diſe ſkulle og forſt prøves, ſiden maae de betjene Embedet, hvis de ere uſtraffelige.

11. Deſligelſte (bør det deres) Huſtruer (at være) ærbare, ikke Bagtalerſter, men aarvaagne, troe i alle Ting.

Tit. 2, 3.

12. En (Menighedens) Tjener bør være een Qvindes Mand og vel forestaae sine Børn og sit eget Huus. v. 2.

13. Thi de, som tjene vel (i Menigheden), de bane sig selv en god Bei og erhverve sig stor Frimodighed i Troen paa Christum Jesum. Matth. 25, 21. 1 Joh. 3, 21.

14. Disse Ting skriver jeg dig til, hvorvel jeg haaber at komme snart til dig;

15. men dersom jeg tøver, at du da skal vide, hvorledes man bør omgaaes i Guds Huus, hvilket er den levende Guds Menighed. Sandhedens Piller og Grundvold, 2 Tim. 2, 20.

16. og, som Enhver maa bekjende, stor er den Gudsfrygtigheds Hemmelighed: Gud er aabenbaret i Kjød, er retfærdiggjort i Mand, seet af Engle, prædikeet iblandt Hedninger, troet i Verden, optagen i Herlighed. Joh. 1, 1. 14.

1 Petr. 3, 18. Luc. 24, 4. Eph. 3, 6. Marc. 16, 19.

4. Capitel.

Paulus beskriver de falske Lærere, som skulle komme i de sidste Tider, 1-5. Timotheus skal herom vel undervise Andre, slye Fabler og øve sig i Gudsfrygtighed, som er nyttig til alle Ting, 6-11. Han skal være et Exempel for Andre og tro i sit Embede, 12-16.

Men Manden siger klarligen, at i de sidste Tider skulle Nogle affalde fra Troen og hænge ved forførte Mander og Djævels Lærdomme,

Matth. 24, 24. 2 Thess. 2, 3. 2 Tim. 3, 1. 2. 1 Joh. 4, 1.

2. ved deres Hykleri, som tale Løgn, brændemærkede i deres egen Samvittighed,

3. som byde ikke at gifte sig, at afholde sig fra Mad, hvilken Gud haver skabt at annammes med Taksigelse af dem, som troe og have erkjendt Sandheden. Rom. 14, 6.

4. Thi al Guds Skabning er god, og Intet at forsthyde, som annammes med Taksigelse; Ap. G. 10, 15. Col. 2, 16.

5. efterdi det helliges ved Guds Ord og Bøn. Tit. 1, 15.

6. Naar du foreholder Brødrene dette, skal du være en god Jesu Christi Tjener, opødt i Troens og den gode Lærdoms Ord, hvilken du haver efterfulgt.

1 Thess. 3, 2. 2 Tim. 1, 5.

7. Men fly de vanhellige og hjærlingagtige Fabler; derimod øv dig selv til Gudsfrygtighed. 2 Tim. 2, 16. 23. 1 Tim. 1, 18. 19.

8. Thi den legemlige Øvelse er nyttig til Lidet, men Gudsfrygtighed er nyttig til

alle Ting, da den haver Forjættelse for det Liv, som nu er, og for det tilkomme= de. c. 6, 6. Ap. G. 10, 35.

9. Dette er en troværdig Tale og aldeles værd at annammes. c. 1, 15.

10. Thi dersom baade arbeide og forhaanes vi, fordi vi have sat vort Haab til den levende Gud, som er alle Mennekers Frelser, meest deres, som troe.

1 Thess. 1, 9. Tit. 2, 10. 11.

11. Forkynd og lær dette! c. 5, 7.

12. Lad Ingen (komme til at) foragte dig for din Ungdoms Skyld, men vær et Exempel for dem, som troe, i Tale, i Omgængelse, i Kjærlighed, i Mand, i Tro, i Kyskhed. 1 Cor. 16, 11. Tit. 2, 7. 15. 1 Petr. 5, 2.

13. Bliv hart ved Læsningen, Formaning, Lærdommen, indtil jeg kommer. Joh. 5, 39.

14. Forsøm ikke den Naadegave, som er i dig, som er dig given ved Propheti under Haandspaalæggelse af de Ældste.

c. 1, 18. Ap. G. 6, 6; 8, 17; 13, 3.

15. Betænk dette, bliv deri, paa det din Fremgang maa være aabenbar i alle Ting. Eph. 4, 15.

16. Giv Agt paa dig selv og paa Lærdommen, bliv ved dermed; thi naar du gjør dette, skal du frelse baade dig selv og dem, som høre dig. Ap. G. 20, 28.

5. Capitel.

Timotheus skal formane Enhver med Sagtmodighed, 1. 2. Paulus giver ham adskillige Erindringer om Enfer, 3-16, ligeledes om de Ældste, 17-20, og om andre Ting angaaende hans Person og Embede, 21-25.

Skjæld ikke paa en Gammel, men forman ham som en Fader, de Unge som Brødre, 2 Thess. 3, 15.

2. gamle Qvinde som Modre, unge som Søstre i al Kyskhed.

3. Hædre de Enfer, som ere rette Enfer.

4. Men om nogen Enke haver Børn eller Børnebørn, da lad dem først lære at vise et gudsfrygtigt Sindelag mod deres eget Huus og vederlægge Forældrene; thi dette er godt og behageligt for Gud. Matth. 15, 4.

5. Men den, som er en ret Enke og forladt, haver sat sit Haab til Gud og bliver ved i Bønner og Naakaldelser Nat og Dag; c. 4, 10. Luc. 2, 37.

6. men den velslystige er levende død.

Eph. 2, 1.

7. Forkynd og dette, paa det at de maae være ustraffelige.

8. Men dersom Nogen ikke haver Om-
sorg for sine Egne og meest for sine Huus-
folk, han haver fornegtet Troen og er værre
end en Vantro. 2 Tim. 3, 5. Tit. 1, 16.

9. En Enke bør ikke udnævnes, naar hun
er yngre end tredsindsthye Aar; (hun bør)
have været een Mands Hustru

10. og have Vidnesbyrd for gode Gjer-
ninger, at hun haver opfødt Børn, at hun
haver gjerne laant Huus, at hun haver
toet de Helliges Fødder, at hun haver for-
sørgt de Betrængte, at hun haver lagt sig
efter al god Gjerning. c. 3, 7. 1 Petr. 4, 9.

11. Men undslaa dig for unge Enker;
thi naar de af Raadighed opsætte sig imod
Christum, ville de giftes,

12. og have den Dom, at de have søvet
den første Tro. c. 1, 19.

13. Tilmed lære de ørkesløse at løbe om-
kring i Husene, dog ikke alene ørkesløse,
men ogsaa med Squalder og (dem) uved-
kommende Ting, idet de tale, hvad ikke
sømmer sig. Tit. 2, 3.

14. Derfor vil jeg, at de unge Enker
skulle giftes, føde Børn, styre Huset, ingen
Anledning give Modstanderen til slet Om-
tale. 1 Cor. 7, 9. Tit. 2, 8.

15. Thi allerede have Nogle vendt sig
bort efter Satan.

16. Dersom nogen troende Mand eller
Qvinde haver Enker, da forsørge de dem,
og lad ikke Menigheden besværes, at den
kan forsørge de rette Enker. v. 8.

17. De Ældste, som ere gode Forstan-
dere, skal man holde dobbelt Ære værd,
meest dem, som arbeide i Tale og Lærdom.

Rom. 12, 8. 1 Cor. 9, 11; 12, 28; 16, 16.

18. Thi Skriften siger: Du skal ikke binde
Munden til paa en Dye, som tærsker; og
Arbeideren er sin Løn værd.

5 Mos. 25, 4. Matth. 10, 10.

19. Antag ikke noget Klagemaal mod nogen
af de Ældste, uden efter to eller tre Vidner.

20. Brettefæt dem, som synde, for Alles
Afsyn, at og de Andre kunne have Frygt.

Matth. 18, 17. Eph. 5, 11. 2 Tim. 4, 2. Tit. 1, 10-13.

21. Jeg besværger dig for Guds og den
Herres Jesu Christi og de ubvalgte Engles
Afsyn, at du maa iagttage disse Ting uden
Partisthed, saa du Intet gjør efter Til-
bøielighed. c. 6, 14.

22. Læg ikke snarligen Hænder paa No-
gen; gjør dig og ikke deelagtig i fremmede
Synder; hold dig selv reen.

2 Tim. 1, 6. Eph. 5, 11.

23. Drif ikke mere Vand, men nyd lidt
Vin for din Mave og dine jævnlige Egg-
domme.

24. Nogle Menneskers Synder ere forud
aaenbare og bringe forud til Dom, men
hos Nogle følger de og efter. Gal. 5, 19. Eph. 5, 13.

25. Desligeste ere og (nogle) gode Gjer-
ninger forud aaenbare, og de, som have
sig anderledes, kunne ikke skjules. Matth. 16, 26.

6. Capitel.

Tjeneres Pligt, 1. 2. Lærdommen skal være
reen; falsk Lærdom voldet Trætte, sand Guds-
frygt fører fra Gjerrighed, 3-10. Paulus for-
maner Timotheus til en alvorlig og ubesmittet
Gudsfrygt, 11-16, til ret at undervise de Rige,
17-19, til at flye unyttig Snak, og ønsker ham
Raade, 20, 21.

Saa Mange, som ere Trælle under Aa-
get, skulle holde deres Herrer al Ære
værd, paa det Guds Navn og Lærdom-
men ikke skal bespottes.

Eph. 6, 5 fg. Rom. 2, 24. Tit. 2, 5, 8.

2. Men de, der have troende Herrer, for-
agte dem ikke, fordi de ere Brødre, men
tjene des hellere, efterdi de, som aannamme
deres gode Gjerning, ere troende og elskte.
Lær dette og forman (dertil). c. 4, 11. Tit. 3, 8.

3. Dersom Nogen lærer anderledes og
holder sig ikke til vor Herres Jesu Christi
sunde Ord og til den Lærdom, (som fører)
til Gudfrygtighed,

c. 1, 3. Gal. 1, 6, 7. 2 Tim. 1, 13; 4, 3.

4. han er opløst, skjøndt han Intet veed,
men er syg for Spørgsmaal og Ordstrid,
af hvilke kommer Avind, Trætte, Bespot-
telse, ond Mistanke, 1 Cor. 8, 2. 2 Tim. 2, 14.

5. og de Menneskers unyttige Forhand-
linger, som ere fordærvede i Sindet, berø-
vede Sandheden, som mene, at Gudsfrygt
er et Middel til Binding. Hold dig fra
Saadanne! 1 Cor. 11, 16. 2 Tim. 3, 8. Tit. 3, 11; 1, 11.

6. Vistnok er Gudsfrygt med Nøisomhed
en stor Binding;

Ebr. 13, 5. 1 Tim. 4, 8.

7. thi vi have Intet bragt med til Ver-
den, det er da aaenbart, at vi ei heller
kunne bringe Noget ud derfra;

8. men naar vi have Føde og Klæder,
skulle vi dermed lade os nøie. Matth. 6, 25.

9. Men de, som ville vorde rige, falde i
Fristelse og Snare og mange daarlige og
skadelige Begjæringer, som nedsaenke Men-
neskene i Odelæggelse og Fordærvelse;

Gal. 5, 1.

10. thi Pengegjerrighed er en Rod til alt
Ondt; derfor, da Nøgles Vøst stod til den,

fore de vildt fra Troen og have gjennem-
stunget sig selv med mange Smerter.

Matth. 26, 11. 15. 1 Tim. 1, 19.

11. Men du, o Guds Menneſke! fly diſſe
Ting; jag derimod efter Retſærdighed,
Gudsfrugt, Tro, Kjærlighed, Daalmodig-
hed, Sagtmodighed; 2 Tim. 2, 22. Ebr. 12, 14.

12. ſtrid Troens gode Strid, grib det
evige Liv, til hvilket du og er kaldet, og ha-
ver afslagt den gode Beſjendelſe for mange
Vidner.

1 Cor. 9, 25. 26. Phil. 3, 12. 14. 2 Tim. 4, 7. 1 Tim. 6, 19.

13. Jeg byder dig for Gud, ſom gjør alle
Ting levende, og for Chriſto Jeſu, ſom vid-
nebe den gode Beſjendelſe for Pontius Pila-
tus, 2 Theſſ. 2, 6. 12. 1 Tim. 5, 21. Rom. 4, 17. Joh. 18, 36. 37.

14. at du holder Budet ubefmittet, uſtraf-
feligt, indtil vor Herres Jeſu Chriſti Aa-
benbarelſe,

c. 5, 21. 1 Theſſ. 5, 23.

15. hvilken den Salige og alene Mæg-
tige, den Kongernes Konge og Herrernes
Herre, ſkal viſe i ſin Tid;

c. 1, 11. 17.

16. han, ſom alene haver Udobelighed,

Til Timotheus blev det første Brev ſkrevet
Pacatiana.

ſom boer i et Lys, til hvilket Ingen kan
komme, hvem intet Menneſke haver ſeet,
ikke heller kan ſee; ham være Værelſe og evig
Magt! Amen.

1 Joh. 1, 5; 4, 12.

17. Fortynd dem, ſom ere rige i den nær-
værende Verden, at de ikke ſtulle hovmode
ſig, ei heller ſætte Haab til den ubiſſe Rig-
dom, men til den levende Gud, ſom giver
os rigeligen alle Ting at nyde, c. 5, 7; 4, 10.

18. at de gjøre Godt, blive rige i gode
Gjærninger, gjerne give, meddele,

Luc. 12, 21. Jak. 2, 5. Rom. 12, 8.

19. ſaa de ſamle ſig ſelv et Liggendeſæ, en
god Grundvold for det Tilkommande, at de
kunne gribe det evige Liv. Matth. 6, 20. Luc. 16, 9.

20. O Timotheus! bevar det, ſom er dig
betroet, og fly den vanhellige løſe Snak og
de Tviftigheder, (ſom komme) af den fal-
ſkeligen ſaa kaldte Kundſkab,

2 Tim. 1, 14. Aab. 3, 3. 1 Tim. 4, 7. Tit. 3, 9.

21. hvilken Mogle beſjendte ſig til og ſei-
lede i Troen. Naaden være med dig! Amen.

c. 1, 6. 2 Tim. 2, 13.

fra Laodicea, ſom er Hovedſtaden i Phrygia
Col. 4, 16.

St. Pauli andet Brev til Timotheum.

1. Capitel.

Paulus onſter Timotheus Naade, takker Gud
for ham og vidner om ſin Længſel efter ham,
1-5; formaner ham til Iver og til Frimodighed
i Videlſer efter ſit Exempel, 6-12, til Beſtandig-
hed i den rene Lærdom og i det Gode, 13. 14;
klager over Møgle, herommer Onesiphorus, 15-18.

Paulus, Jeſu Chriſti Apſtel ved Guds
Billie, til Forjættelſe af Livet, ſom er
i Chriſto Jeſu,

Col. 1, 1.

2. til Timotheus, den elſkelige Søn:
Naade, Barmhertighed, Fred fra Gud
Fader og Chriſto Jeſu, vor Herre!

1 Tim. 1, 2. Gal. 1, 3. Tit. 1, 4.

3. Jeg takker Gud, hvem jeg tjener, lige-
ſom mine Forfædre, i en reen Samvittig-
hed, idet jeg uden Aſkladſe erindrer dig i
mine Bønner Nat og Dag,

Ap. G. 23, 1. Rom. 1, 8. 9. Eph. 1, 16.

4. og naar jeg tænker paa dine Taarer,
længes jeg efter at ſee dig, paa det at jeg
maatte fylbes med Glæde,

Rom. 1, 11. 1 Theſſ. 2, 17.

5. idet jeg ihuſkommer den uſkræmte
Tro, ſom er i dig, ſom boede forſt i din

Mormoder Lois og din Moder Eunike, og
jeg er viſ paa, at den ogſaa (boer) i dig.

1 Tim. 1, 5.

6. Derfor paaminder jeg dig, at du igjen
opflammer den Guds Naadegaave, ſom er
i dig formedelſt mine Hænders Paalæg-
gelſe.

1 Tim. 4, 14. Ap. G. 6, 6.

7. Thi Gud haver ikke givet os Frygt-
ſomheds Aand, men Krafts og Kjærlig-
heds og Sindigheds Aand.

Rom. 8, 15.

8. Derfor ſtaa dig ikke ved vor Herres
Vidnesbyrd eller ved mig, hans Bوند, men lid
Dndt med Evangelium ved Guds
Kraft,

Rom. 1, 16. Ap. G. 21, 33. Eph. 3, 1.

9. ſom frelſte os og kaldte os med et hel-
ligt Kald, ikke efter vore Gjærninger, men
efter ſit eget Forjætt og Naaden, ſom os er
given i Chriſto Jeſu fra evige Tider af,

Eph. 1, 4. 1 Theſſ. 4, 7. Rom. 8, 2.

10. men nu er kundgjort ved vor Frel-
ſers Jeſu Chriſti herlige Aabenbarelſe, ſom
tilintetgjorde Døden og bragte Liv og
Uſforænkkelighed for Lyſet ved Evange-
lium,

Eph. 1, 9. Col. 1, 26. Ebr. 2, 14. Tit. 1, 2.

11. for hvilket jeg er beskicket en Prædiker og Apostel og Hædningers Lærer;

Ap. G. 13, 2. Gal. 1, 15. 16; 2, 7-9.

12. for hvilken Sag jeg og lider dette, men skammer mig ikke (derved); thi jeg veed, paa hvem jeg haver troet, og er vis paa, at han er mægtig til at bevare det, jeg haver nedlagt hos ham, til hiin Dag.

Eph. 3, 1. 2 Tim. 4, 8.

13. Hold fast ved den rette Form af de sunde Ord, hvilke du haver hørt af mig, i Tro og Kjærlighed, som er i Christo Jesu.

c. 3, 14. 1 Tim. 6, 3.

14. Bevar det Gode, som er nedlagt hos dig, ved den Hellig-Aand, som boer i os.

1 Tim. 6, 20. 1 Cor. 3, 16.

15. Du veed det, at alle de i Asia have vendt sig fra mig, iblandt hvilke ere Phygellus og Hermogenes.

c. 1, 10. 16.

16. Herren give Onesiphori Hums Barmhertighed! thi han haver ofte vederqvæget mig og skammede sig ikke ved min Vænte;

c. 4, 19. Matth. 25, 36. Ap. G. 28, 20.

17. men der han var i Rom, søgte han faare slittigen efter mig og sandt mig.

18. Herren give, at han maa finde Barmhertighed hos Herren paa hiin Dag! og hvormegit han tjente mig i Ephesus, veed du bedst.

Matth. 5, 7.

2. Capitel.

Paulus formaner ham at være stærk ved Christi Naade, at beskikke troe Lærere, 1. 2, at lide og stride i Haabet, ligesom han selv gjorde, 3-13, at være tro i sit Embede og forhindre dem, som forføre Andre, 14-18. Guds Hums staaer fast og har sin Indskræft; dog findes der forskellige Slags Kar, 19-21. Timotheus skal flye Ungdomsbegjæring og daarlige Spørgsmaal, og formane med Sagtmodighed, 22-26.

Du derfor, min Søn! bliv stærk ved den Naade, som er i Christo Jesu, Eph. 6, 10.

2. og hvad du haver hørt af mig for mange Vidner, det overantvord troe Menneſker, som kunne være dygtige ogsaa til at lære Andre.

c. 1, 13. Tit. 1, 5. 2 Cor. 3, 5. 6.

3. Derfor lid du Ondt som en god Jesu Christi Stridsmand.

c. 1, 8; 4, 5.

4. Ingen, som gaar i Strid, indvikler sig i Livets Hysler, paa det at han kan behage den, som tog ham i Sold. 1 Cor. 9, 25.

5. Dersom og Nogen møder i Beddekamp, bliver han dog ikke kronet, dersom han ikke fjæmper lovmæssigen.

c. 1, 7. 8. Rab. 2, 10.

6. Den Bonde, som arbejder, bør først nyde Frugterne.

7. Forstaa hvad jeg siger; thi Herren give dig Forstand i alle Ting!

8. Kom Jesum Christum ihu, som er opreist fra de Døde (og er) af Davids St, efter mit Evangelium,

1 Cor. 15, 5. 20.

9. for hvilket jeg lider Ondt, indtil at være bunden som en Misdaeder; men Guds Ord er ikke bundet.

Eph. 3, 1. 13. Col. 1, 24.

10. Derfor taalder jeg Alting for de Udvælgtes Skyld, at og de skulle faae den Saliggjørelse, som er i Christo Jesu, med evig Herlighed.

Rom. 6, 23.

11. Det er en troværdig Tale; thi dersom vi ere døde med (ham), skulle vi og leve med (ham).

1 Tim. 3, 1. Rom. 6, 5; 8, 17. 2 Cor. 4, 10.

12. Dersom vi udholde, skulle vi og rejse med (ham); dersom vi fornegte, skal han og fornegte os;

Phil. 3, 10. 1 Petr. 4, 13. Matth. 10, 33.

13. dersom vi ere utroe, bliver han dog tro; han kan ikke fornegte sig selv. Rom. 3, 3.

14. Paamind om disse Ting og vidne for Herren, at de ikke lives om Ord, hvilket er til ingen Nytte, men til Forvildelse for dem, som høre derpaa.

1 Tim. 6, 4. Tit. 3, 9.

15. Læg Bind paa at fremstille dig selv retskaffen for Gud, en Arbejder, som ikke behøver at skamme sig, som retteligen uddeler Sandhedens Ord.

16. Men hold dig fra den vanhellige løse Snak; thi Saadanne gaar stedse videre i Ugudelighed,

1 Tim. 1, 4; 4, 7. Tit. 1, 14; 3, 9.

17. og deres Ord vil æde om sig som dødt Kød; iblandt dem ere Hymenæus og Philetus,

1 Tim. 1, 20.

18. hvilke ere afvegne fra Sandheden, idet de sige, at Opstandelsen er allerede skeet, og de forvende Møgles Tro.

1 Tim. 6, 21. 1 Cor. 15, 12.

19. Men Guds faste Grundvold staaer og haver dette Segl: Herren kjender Sine, og: Hver den, som nævner Christi Navn, afstaae fra Uretfærdighed!

Joh. 10, 14. Matth. 7, 23.

20. Men i et stort Hums ere ikke alene Kar af Guld og Sølv, men ogsaa af Træ og Leer, og nogle til Væ, andre til Vandere.

Rom. 9, 21.

21. Dersom da Nogen holder sig reen fra disse (Folk), han skal vorde et Kar til Væ, helliget og Humsbonden nyttigt, tilberegnet til al god Gjærning.

c. 3, 17.

22. Men fly Ungdoms Begjæring; men jag efter Retfærdighed, Tro, Kjærlighed,

Fred med dem, som paafalde Herren af et reent Hjerte.

1 Tim. 6, 11. Ebr. 12, 11. 1 Cor. 1, 2.

23. Men undflaa dig for daarlige og unyttige Spørgsmaal, efterdi du veed, at de føde Strid af sig.

v. 16.

24. Men en Herrens Tjener bør det ikke at stride, men at være mild imod Alle, bevogem til at lære, istand til at taale Dødt,

Tit. 1, 7. 9. 1 Tim. 3, 2.

25. med Sagtmodighed undervisende dem, som modsætte sig, om Gud vilde engang give dem Omvendelse til Sandheds Erkendelse,

Gal. 6, 1. 2 Tim. 4, 2.

26. og de kunde komme til sig selv igjen fra Djævelens Snare, af hvem de ere fangne til (at gjøre) hans Villie. 1 Tim. 6, 9.

3. Capitel.

Ugudelige og Hyllere indsnige sig i Menighed, forvilse Andre, men skulle dog ei faae Fremgang, 1-9. Timotheus haver efterfulgt Paulus i Levnet og Lidelser, hvilke ramme alle Fromme, 10-12. Han skal flye Bedragerere og blive fast ved Guds Ordets saliggjørende og kraftige Lærdom, 13-17.

Men viid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente.

1 Tim. 4, 1. 2 Petr. 3, 3.

2. Thi Menneskene skulle være egenkjærlige, pengegjerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, uhydige mod Forældre, utaknemmelige, vanhellige,

3. ufærlige, uforligelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kjærlighed til det Gode,

4. Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elske Velslyst, end de elske Gud,

Phil. 3, 19.

5. som have Gudsfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft. Fly ogsaa disse!

Matth. 7, 15; 15, 7. 8. Tit. 1, 16. Rom. 16, 17. 2 Thess. 3, 6.

6. Thi af dem ere de, som snige sig ind i Husene og besnære Qvindfolk, som ere bethyngede med Synder og drives af mangehaande Uhyter,

Tit. 1, 11.

7. som lære altid og kunne aldrig komme til Sandheds Erkendelse.

8. Men ligesom Jannes og Jambres imodstode Moses, ligesaa imodstaae og disse Sandheden: Mennesker, fordærvede i Sindet, forkastelige i Troen.

2 Mos. 7, 11. 1 Tim. 6, 5. Tit. 1, 16.

9. Men de skulle ikke faae Fremgang ydermere; thi deres Galenskab skal blive aabenbar for Alle, ligesom og hines blev.

10. Men du haver efterfulgt mig i Lærdom, Bandel, Forsæt, Tro, Langmodighed, Kjærlighed, Taalmodighed,

1 Tim. 4, 6.

11. i Forsølgelser, i Lidelser, saadanne som mig ere vederfarne i Antiochia, i Iconium, i Uhytra, hvilke Forsølgelser jeg haver udstaaet, og Herren friede mig af dem alle.

Ap. G. 13, 50; 14, 2. 5. 19. 2 Cor. 1, 10.

12. Ja, ogsaa Alle, som vilde leve guddeligen i Christo Jesu, skulle forfølges.

Matth. 16, 21. Joh. 17, 14. Ap. G. 14, 22. 1 Thess. 3, 3.

13. Men onde Mennesker og Bedragerere fare frem til det Bærrer; de forføre og forføre.

14. Men bliv du i det, som du haver lært, og som dig er betroet, efterdi du veed, af hvem du haver lært,

c. 2, 2.

15. og efterdi du fra Barndom af kjender den hellige Skrift, som kan gjøre dig viis til Salighed ved Troen paa Christum Jesum.

Rom. 1, 16.

16. Den ganske Skrift er indblæst af Gud, og nyttig til Lærdom, til Overbeviisning, til Rettelse, til Optugtelse i Retfærdighed,

Rom. 15, 4. Ebr. 4, 2. 2 Petr. 1, 20.

17. at det Guds Menneſke maa vorde fuldkomment, dygtiggjort til al god Gjerning.

c. 2, 21.

4. Capitel.

Paulus formaner ham til Trost i Embedet, 1-5; taler om sin Opløsning, 6-8. Timotheus skal komme til ham, Demas har forladt ham, 9-13. Paulus slager over Alexander og Andre, træster sig selv i Herren, 14-18. Han beder at hilse, giver adskillige Befalinger og ønsker Timotheus Raade, 19-22.

Derfor besværges jeg (dig) for Gud og den Herre Jesu Christo, som skal domme Levende og Døde ved sin herlige Måbærelse og (i) sit Rige:

Mat. 5, 25, 31. Joh. 5, 27. 2 Thess. 2, 8.

2. Prædik Ordet, hold ved i Tide og i Utide, overbeviis, straf, forman med al Langmodighed og Lærdom!

3. Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Dren.

4. Og de skulle vende Ørene fra Sandheden, men henvende sig til Fabler.

2 Thess. 2, 10. 11. 1 Tim. 1, 4.

5. Men du, vær aarvaagen i alle Ting, lid Dødt, gjør en Evangelists Gjærning, fuldsør din Tjeneste!

c. 1, 8; 2, 3. Eph. 4, 11.

6. Thi jeg offres allerede, og min Op-
løsnings Tid er forhaanden. 2 Petr. 1, 14.

7. Jeg haver stridt den gode Strid, fuld-
kommet Løbet, bevaret Troen.

Ap. G. 20, 24. 1 Cor. 9, 24. 25. Phil. 3, 14. 1 Tim. 6, 12.

8. Iøvrigt er Retfærdighedens Krone
henlagt til mig, hvilken Herren, den ret-
færdige Dommer, skal give mig paa hiin
Dag; dog ikke alene mig, men ogsaa alle
dem, som have elsket hans herlige Aaben-
barelse. 1 Cor. 9, 25. 1 Petr. 5, 4.

9. Gjør din Flid for at komme snart til
mig; v. 21.

10. thi Demas forlod mig, fordi han fik
Kjærlighed til den nærværende Verden,
og drog til Thessalonika; Crescens (drog)
til Galatien, Titus til Dalmatien.

Col. 4, 14.

11. Lucas er alene hos mig. Tag Mar-
cus til dig og bring ham med dig, thi han
er mig nyttig til Tjeneste.

Ep. G. 15, 37 fg. Col. 4, 10.

12. Men Tychicus haver jeg sendt til
Ephesus. Eph. 6, 21.

13. Naar du kommer, da bring min
Rejsejortel med dig, som jeg lod blive i
Troas hos Carpus, og Bøgerne, besyn-
derligen dem paa Pergament.

Det andet Brev til Timotheus, som var den første udvalgte Biskop i de Ephesers Menighed,
blev skrevet fra Rom, der Paulus blev anden Gang stillet for Keiser Nero.

14. Alexander, den Kobbersmed, bevisste
mig meget Ondt; Herren betale ham efter
hans Gjerninger! 1 Tim. 1, 20.

15. For ham vogte ogsaa du dig, thi han
stod vore Ord saare imod.

16. Ved mit første Forsvar mødte In-
gen med mig, men Alle forlode mig; —
gid det ikke tilregnes dem! —

17. Men Herren stod med mig og styr-
kede mig, at (Ordets) Prædiken skulde ved
mig have fuld Fremgang, og alle Hædning-
er høre det; og jeg blev friet fra en Løves
Strube.

18. Og Herren vil frie mig fra al ond
Gjerning og frelse mig til sit himmelske
Rige; ham være Ære i al Evighed! Amen.

Matth. 6, 13. 1 Petr. 4, 11.

19. Hils Prisca og Aquilas og Onesi-
phori Huus.

Ap. G. 18, 2. 2 Tim. 1, 16.

20. Erastus blev i Corinth, men Tro-
phimus efterlod jeg syg i Miletus.

Ap. G. 19, 22; 20, 4.

21. Gjør din Flid at komme før Vinte-
ren. Cubulus og Pudens og Vinus og
Claudia og alle Brødrene hilse dig. v. 9.

22. Den Herre Jesus Kristus være med
din Aand! Naaden være med eder! Amen.

Tit. 3, 15.

St. Pauli Brev til Titum.

1. Capitel.

Paulus ønsker Titus Naade, 1-4; vil, at han
skal bestikke retsindige Lærere, som kunne stoppe
Munden paa dem, der sige imod, 5-11. Titus
skal strengeligen straffe de Ugubelige og Hykler-
ne, 12-16.

Paulus, Guds Tjener og Jesu Christi
Apostel til (at forkynde) Guds Ud-
valgtes Tro og Erkjendelse af Sandheden
til Gudfrugtighed, 1 Tim. 2, 4; 6, 3.

2. i Haab om det evige Liv, hvilket Gud,
som ikke lyver, havde lovet fra evige Tider,
2 Tim. 2, 13. Rom. 1, 2; 16, 25.

3. men haver nu til sin Tid aabenbaret
sit Ord ved den Prædiken, som mig er be-
troet, efter Guds vor Frelseres Befaling,

Eph. 1, 9. Gal. 1, 1.

4. til Titus, (min) ægte Søn efter den
fælles Tro: Naade, Barmhjertighed, Fred

fra Gud Fader og den Herre Jesu Christo,
vor Frelser! 1 Tim. 1, 2.

5. Derfor efterlod jeg dig paa Creta, at
du skulde indrette, hvad som fattedes, og
indsætte Ældste i hver Stad, som jeg be-
foel dig, Ap. G. 14, 23. 2 Tim. 2, 2.

6. saafremt en Saadan er ustraffelig,
een Qvindes Aand, som haver troende
Børn, der ikke ere bestryldte for Rygges-
løshed eller ere gjenstridige. 1 Tim. 3, 2-4.

7. Thi det bør en Biskop at være ustraf-
felig, som en Guds Huusholder, ikke ind-
tagen af sig selv, ikke vredagtig, ikke hen-
given til Viin, ikke til at slaae, ikke til slet
Binding,

Matth. 24, 45. 1 Cor. 4, 1. Eph. 5, 18. 1 Petr. 5, 2.

8. men gjeftfri, elskende det Gode, sindig,
retfærdig, hellig, kydsf,

9. som holder fast ved det sande Ord efter

Underviisningen, at han kan være mægtig til baade at formane ved den sunde Lærdom og at overbevise dem, som sige imod.

2 Tim. 1, 13. 1 Tim. 6, 3.

10. Thi Mange ere gjenstridige, føre forfængelig Snak og bedaare Sindet, meest de af Omstjærelsen,

1 Tim. 1, 6. Ap. G. 15, 1.

11. paa hvilke man bør stoppe Munden; thi de forvirre hele Huse, idet de lære, hvad utilbørligt er, for slet Bindings Skyld.

Matth. 22, 34. 2 Tim. 3, 6. 1 Tim. 6, 5.

12. En af dem, deres egen Prophet, haver sagt: Greter ere stedse Vognere, onde Dyr, lade Buge.

13. Dette Vidnesbyrd er sandt. Desaar- sag straffe du dem strengeligen, at de maae blive sunde i Troen

2 Tim. 4, 2. Tit. 2, 2.

14. og ikke agte paa jødiske Fabler og Menneskers Bud, som vende sig fra Sandheden.

1 Tim. 1, 4; 4, 7. Col. 2, 22.

15. Alt er vel reent for de Rene; men for de Besnittede og Vantroer er Intet reent, men baade deres Sind og Samvittighed er besnittet.

16. De bekfende, at de kjende Gud, men fornegte ham med Gjærningerne, efterdi de ere vederstyggelige og ulydige og uduelige til al god Gjærning.

2 Tim. 3, 5.

2. Capitel.

Titus skal undervise Enhver om sin Pligt og selv være et godt Exempel, 1-10. Guds saliggjørende Naades Kraft og Hensigt, 11-15.

Men du, tal, hvad der sømmer den sunde Lærdom,

2 Tim. 1, 13.

2. at de gamle Mænd skulle være aarvaagne, ærbare, sindige, sunde i Troen, Kjærligheden, Taalmodigheden;

c. 1, 13.

3. desligeste, at de gamle Qvinder (skulle holde sig) i Alæder, som det sømmer de Hellige, ikke være bagtaleriske, ikke hengivne til megen Viin, men give god Lærdom;

1 Tim. 2, 9; 5, 13. Tit. 1, 7.

4. saa at de oplære de unge Qvinder til at elske deres Mænd og at elske deres Børn,

5. at være sindige, hydise, humslige, velvillige, deres Mænd underdanige, at Guds Ord ikke skal bespottes.

Eph. 5, 22. Rom. 2, 24. 1 Tim. 6, 1.

6. Forman ligesaa de unge Mænd at være sindige,

7. idet du viser dig selv i alle Maader som et Mønster paa gode Gjærninger, og i din Lære Reenhed, Alvorlighed,

1 Tim. 4, 12. 1 Petr. 5, 3.

8. sund, ulastelig Tale, saa at Modstanderen maa befsjæmmes, naar han intet Ondt haver at sige om eder.

c. 1, 9. 1 Tim. 5, 14. 1 Petr. 2, 12.

9. Tjenere (formane du til) at være deres Herrer underdanige, at være velbehagelige i alle Ting, ikke sige imod,

1 Tim. 6, 1. 2. 1 Petr. 2, 18.

10. ikke besvige, men bevise al god Tro- skab, at de kunne pryde Guds vor Frelsers Lærdom i alle Ting.

c. 1, 3. 1 Tim. 1, 1.

11. Thi Guds saliggjørende Naade er aabenbaret for alle Mennesker,

Joh. 1, 9. 1 Tim. 2, 4.

12. som oplærer os, at vi skulle forjage Ugudelighed og de verdslige Begjæringer, og leve viseligen og retfærdigt og gudeligen i denne Verden,

Rom. 1, 74. 75.

Eph. 1, 4; 5, 27. Col. 1, 22. 1 Petr. 1, 17. 18.

13. forventende det salige Haab og den store Guds og vor Frelsers Jesu Christi Herligheds Aabenbarelse,

1 Cor. 1, 7. Phil. 3, 20. 1 Thes. 1, 10.

14. som gav sig selv for os, at han maatte forløse os fra al Uretfærdighed og rense sig selv et Eendoms-Folk, nidkjært til gode Gjærninger.

Gal. 1, 4; 2, 20.

Eph. 5, 2. 25. 1 Petr. 2, 9. 2 Cor. 5, 15. Eph. 2, 10.

15. Tal dette, og forman og irettesæt med al Myndighed; lad Ingen foragte dig.

2 Tim. 4, 2. 1 Cor. 16, 11. 1 Tim. 4, 12.

3. Capitel.

Titus skal formane til Lydighed mod Øvrigheden og til Sagtmodighed; thi vi ere frelst af Naade ved Christum og skulle besidde os paa gode Gjærninger, 1-8; han skal flve daarlige Spørgsmaal og Rjettere, 9-11. Andre Befalinger, Hilsen og Dnske, 12-15.

Aamind dem at være Hyrster og Øvrigheder underdanige, at adlyde dem, at være redebonne til al god Gjærning,

Rom. 13, 1. 1 Petr. 2, 13. 2 Tim. 3, 17. Tit. 2, 14.

2. ikke at bespotte Nogen, ikke være kvag- tige, men bilske, og bevise al Sagtmodig- hed mod alle Mennesker.

Phil. 4, 5. 2 Tim. 2, 24. 25.

3. Thi og vi vare forðum uforstandige, ulydige, vildfærende, Slaver af Begjær- ligheder og mangehaande Hyster, henlevende i Ondskab og Vind, vederstyggelige, ha- dende hverandre.

1 Cor. 6, 11. Eph. 2, 1. 3; 4, 17. 18. 1 Petr. 4, 3.

4. Men der Guds vor Frelsers Miskund- hed og Kjærlighed til Menneskene aaben- baredes,

c. 2, 11.

5. haver han, ikke for de Retfærdigheds Gjærningers Skyld, som vi havde gjort, men efter sin Barmhertighed, frelst os ved Bgjensfødselsens Bad og Fornhjelsen ved den Hellig-Aand,

Ap. G. 15, 11. Rom. 3, 20. 28. Eph. 2, 4 fg. 5, 26.

6. hvilken han haver rigeligen udøst over os ved Jesum Christum, vor Frelser, Rom. 5, 5.

7. paa det at vi, retfærdiggjorte ved hans Naade, skulle efter Haabet vorde Arvinger til det evige Liv. c. 1, 2.

8. Dette er en troværdig Tale, og dette vil jeg, at du skal bekræfte, paa det de, som have troet paa Gud, skulle beslutte sig paa at overgaae Andre i gode Gjærninger. Dette er Menneskene godt og nyttigt. c. 2, 14.

9. Men hold dig fra daarlige Spørgsmaal og Slægtberegninger og Trætter og Stridigheder om Loven; thi de ere unyttige og forfængelige. c. 1, 14.

Til Titus, den første udvalgte Biskop i de Cretenfers Menighed, blev skrevet fra Nicopolis i Macedonien.

10. Unddrag dig fra et fjetterst Menneske, naar du ceengang og atter haver paamin= det ham, Rom. 16, 17. 2 Thesf. 3, 6. 2 Joh. v. 10.

11. vidende, at en Saadan er forvædet og synder, fordømt af sig selv. 1 Tim. 6, 5.

12. Naar jeg sender Artemas til dig, eller Tychicus, da gjør din Fliid at komme til mig til Nicopolis; thi jeg haver besluttet at blive der i Vinter. Eph. 6, 21.

13. Befordre Zenas, den Lovkyndige, og Apolos omhyggeligen, saa at Intet skal fattes dem. Ap. G. 18, 21. 3 Joh. v. 6.

14. Thi lad ogsaa Bore lære at overgaae Andre i gode Gjærninger til fornøden Tjeneste, saa at de ikke skulle være uden Frugt.

15. Alle, som ere hos mig, hilse dig. Hils dem, som os elske i Troen. Naaden være med eder alle! Amen.

Gal. 5, 6. 2 Tim. 4, 22.

St. Pauli Brev til Philemon.

Paulus ønsker Philemon og flere Naade, takker Gud og beder for ham, 1-6; berømmer hans Kjærlighed, vil dog ei befale, men heller formaner ham til igjen at antage den bortløbne og omvendte Onesimus, 7-20. Paulus er forfikkret om hans Lydighed, vil komme til ham, beder at hilse, ønsker ham Naade, 21-25.

Paulus, Christi Jesu Bændne, og Broderen Timotheus, til Philemon, vor Elskelige og Medarbejder, Eph. 3, 1.

2. og til Appia, den elskelige Kvinde, og Archippus, vor Medstrider, og til Menigheden i dit Huus: Col. 4, 17. Phil. 2, 25.

3. Naade være med eder og Fred fra Gud, vor Fader, og den Herre Jesu Christo! Col. 1, 2.

4. Jeg takker min Gud, idet jeg altid er indrer dig i mine Bønner,

1 Thesf. 1, 2. 2 Tim. 1, 3.

5. — efterdi jeg hører om den Kjærlighed og den Tro, som du haver til den Herre Jesum og for alle de Hellige —

Eph. 1, 15.

6. at din Deelagtighed i Troen maa, ved Erkjendelsen af alt det Gode, som er i eder, blive virksom for Christum Jesum.

7. Thi vi have stor Glæde og Trøst af din Kjærlighed, efterdi de Helliges Hjærter

ere blevne vederqvægede ved dig, Broder!

v. 20. 2 Tim. 1, 16.

8. Derfor, endstjøndt jeg kunde med stor Frimodighed i Christo befale dig det, som er tilbørligt,

9. saa formaner jeg dig dog hellere i Kjærlighed, jeg, der er en Saadan, den gamle Paulus, nu ogsaa Jesu Christi Bændne. 2 Tim. 1, 8.

10. Jeg formaner dig angaaende min Son, som jeg haver avlet i mine Lænker, Onesimus, Col. 4, 9. 1 Cor. 4, 15. Gal. 4, 19.

11. som tilforn var dig unyttig, men nu er dig og mig nyttig, hvem jeg sender tilbage;

12. ham annamme du, ham, mit eget Hjerte,

13. hvem jeg vilde beholdt hos mig, at han i dit Sted skulde tjent mig i Lænkerne for Evangelium; Phil. 2, 30.

14. Men uden dit Samtykke vilde jeg Intet gjøre, at din Godhed ikke skulde være af Tvang, men af fri Villie. 2 Cor. 9, 7.

15. Thi maaffee blev han derfor skilt fra dig en liden Tid, at du maatte have ham evindeligen igjen,

16. ikke fremdeles som en Træl, men meer end en Træl, som en elskelig Broder,

især for mig, men hvor meget mere for dig, baade i Kjødets og i Herren. Ep̃. 6, 9.

17. Dersom du da anseer mig for din Meddeelagtige, saa annam ham som mig.

18. Men haver han gjort dig nogen Uret, eller er dig Noget skyldig, da før mig det til Regning.

19. Jeg Paulus haver skrevet med min egen Haand, jeg vil betale, for at jeg ikke skal sige dig, at du er mig endog dig selv skyldig.

20. Ja, Broder, lad mig have Glæde af dig i Herren! vederqvæg mit Hjerte i Herren!

Til Philemon blev skrevet fra Rom med en Træl Onesimus.

21. 3 Tillsid til din Lydighehed haver jeg skrevet til dig, da jeg ved, at du vil gjøre endog over det, jeg siger.

22. Men tilmed bered mig og Herberge; thi jeg haaber, at jeg formedelfst eders Bønner skal skjenkes eder. Phil. 1, 25; 2, 24.

23. Epaphras, min Medsangne i Christo Jesu, Col. 1, 7.

24. Marcus, Aristarchus, Demas, Lucas, mine Medarbejdere, hilse dig.

Ac. 16, 12; 19, 29. Col. 4, 14.

25. Vor Herres Jesu Christi Naade være med eders Mand! Amen.

Brevet til de Ebræer.

1. Capitel.

De Ebræer paaminde om Christi Ypperlighed, ved hvem Gud i de sidste Dage haver talet til Menneskene, og som er Verdens Staber, Guds Herligheds Afglands og hans Væsens rette Billede, 1-3. Han er ypperligere end alle Engle, thi han er Guds egen Søn, en evig Gud og Konge, Verdens Staber, hvem Englene tilbede, 4-14.

Efterat Gud forud havde talet mange Gange og paa mange Maader til Fædrene ved Propheterne, saa haver han i disse sidste Dage talet til os ved Sønnen,

Heb. 1, 70. Gal. 4, 4.

2. hvem han haver sat til en Arving over alle Ting, ved hvem han og haver gjort Verden,

Heb. 1, 10. 3. Joh. 1, 3.

3. (og) som, efterdi han er Herligheds Afglands og hans Væsens udtrykte Billede og bærer alle Ting med sin Kraftes Ord, gjorde ved sig selv vore Synders Renselse og satte sig hos Majestædens høire Haand i det Høie;

3. Joh. 14, 9.

2. Cor. 4, 4. Col. 1, 15. 17. Ebr. 9, 14. 26; 8, 1.

4. og han er bleven saa meget ypperligere end Englene, som han haver arvet et herligere Navn fremfor dem.

Phil. 2, 9. 10.

5. Thi til hvilken Engel sagde han nogen Tid: Du er min Søn, jeg fødte dig idag? og atter: Jeg skal være ham en Fader, og han skal være mig en Søn.

Ps. 2, 7. 2. Sam. 7, 14.

6. Men atter, naar han indfører den Førstefødte i Zorderige, siger han: Og alle Guds Engle skulle tilbede ham.

Heb. 8, 29. Col. 1, 15. Ps. 97, 7.

7. Og om Englene siger han: Han bruger sine Engle som Vinde og sine Tjenere som Ildslue.

v. 14. Ps. 104, 4.

8. Men til Sønnen: Din Throne, o Gud! (staaer) i al Evighed; Retviisheds Spiir er dit Riges Spiir.

Ps. 45, 7. 8.

9. Du elskede Retfærdighed og havde Uret; derfor haver, Gud! din Gud selv et dig med Glædens Olie fremfor dine Medbrødre.

Heb. 1, 10. 38.

10. Og: Du, Herre! grundfæstede Jorden fra Begyndelsen, og Himlene ere dine Hænders Gjæringer.

Ps. 102, 26. 36.

11. De skulle forgaae, men du bliver ved, og de skulle alle blive gamle som et Klædebon;

Heb. 1, 11. 33.

12. ja som et Klæde skal du sammenrulle dem, og de skulle omskiftes; men du, du er den samme, og dine Aar skulle ikke aflade.

13. Men til hvilken af Englene sagde han nogen Tid: Sæt dig hos min høire Haand, indtil jeg lægger dine Fjender til en Stamme for dine Fjender?

Ps. 110, 1. Ebr. 1, 20. Ebr. 10, 12.

14. Ere de ikke alle tjenende Mander, udsendte til Tjeneste for dem, som skulle arve Salighed?

2. Capitel.

Vi maae ei ringeagte Saliggjorelsen ved Christum, der saa herligt er bleven stadfæstet, 1-4; den tilkomnende Verden er ei Englene underlagt, men Christo, 5-8, som led og blev fornedret for sine Brødres Skyld, hvilket han derfor blev lig, at han maatte blive en trofast Ypperstepræst, 9-18.

Derfor bør det os desmere at holde fast ved det, vi have hørt, at vi ikke skulle borttrødes.

2. Thi blev det Ord, som var talt ved Engle, haandhævet, og fik hver Overtrædelse og Ulydighed sin tilbørlige Løn,

Ap. G. 7, 53. Gal. 3, 19.

3. hvorledes skulle vi da undflye, dersom vi ikke agte saa stor en Salighed? hvilken, efterat den i Begyndelsen var forkyndt ved Herren, er bleven stadfæstet for os af dem, som havde hørt ham,

c. 10, 29; 12, 25. Marc. 1, 14, 15.

4. idet Gud vidnede med baade ved Tegn og Under og mangehaande kraftige Gjerninger og den Hellig=Alands Meddelelser, efter sin Villie.

Marc. 16, 20. Ap. G. 2, 22; 14, 3. 1 Cor. 12, 11.

5. Thi Engle underlagde han ikke det vorbende Jorderige, om hvilket vi tale.

6. Men En haver vidnet etsteds, sigende: Hvad er et Menneſte, at du kommer ham ihu? eller et Menneſtes Søn, at du agter paa ham?

Ps. 8, 5 fg.

7. Et Lidet gjorde du ham ringere end Englene; med Ære og Hæder kronede du ham og satte ham over dine Hænders Gjerninger;

Ep̃. 1, 21.

8. alle Ting lagde du under hans Fødder. Idet han altsaa underlagde ham alle Ting, undtog han Intet, som jo er ham underlagt; dog see vi endnu ikke alle Ting at være ham underlagte. Matth. 28, 18. Ebr. 10, 13.

9. Men den, som et Lidet var bleven ringere end Englene, Jesum, see vi formedelst Dødens Lidelse kronet med Ære og Hæder, at han efter Guds naadige Villie skulde smage Døden for Alle. Psil. 2, 8. 9. 1 Joh. 2, 2.

10. Thi det sømmede ham, for hvem alle Ting (ere), og ved hvem alle Ting (ere), ham, som fører de mange Børn til Herlighed, ved Lidelser at indvie deres Saliggjorelses Thyſte.

Joh. 1, 3. Rom. 11, 33. Luc. 24, 26. Ap. G. 3, 15; 5, 31.

11. Thi baade den, som helliggjør, og de, som helliggjøres, ere alle af Een; hvorfor han ikke stammer sig ved at kalde dem Brødre, c. 13, 12. Joh. 17, 19. Matth. 12, 50. Joh. 20, 17.

12. sigende: Jeg vil forkynde dit Navn for mine Brødre, jeg vil lovsynge dig midt i Menigheden.

Ps. 22, 23. 26.

13. Og atter: Jeg vil forlade mig paa ham. Og atter: See, her er jeg og de Børn, som Gud haver givet mig.

Ps. 18, 3. Ef. 8, 18. Joh. 10, 29; 17, 6. 9.

14. Efterdi da Børnene ere deelagtige i Kjød og Blod, er han iligemaade bleven deelagtig deri, paa det at han ved Døden skulde gjøre den magtesløs, som havde Dødens Vælde, det er Djævelen,

Joh. 1, 14. 2 Tim. 1, 10.

15. og befrie dem, saa mange som formedelst Dødens Frygt vare under Trældom al deres Livs Tid.

Luc. 1, 74. Rom. 8, 15.

16. Thi ingensteds antager han sig Englene, men Abrahams Afkom antager han sig.

17. Derfor burde han blive sine Brødre lig i alle Ting, at han maatte blive en barmhjertig og trofast Ypperſtepræst for Gud, til at forſone Folkets Synder.

c. 4, 15, 16; 5, 1, 2.

18. Thi efterdi han led og selv blev fristet, kan han komme dem til Hjælp, som fristes.

3. Capitel.

De Troende skulle give Agt paa Christum, deres Ypperſtepræst, som er større end Moſes, 1-6. De bør vogte sig for Forhærdelse og Vantrø, at det ei ſkal gaade dem, som fordem Israels i Ordenen, 7-19.

Derfor, I hellige Brødre, deelagtige i det himmelfke Rald! betragter vor Befjendelses Apostel og Ypperſtepræst, Christum Jesum,

Psil. 3, 14. 1 Petr. 1, 15. Gal. 4, 4. Ebr. 4, 14; 6, 20.

2. der var ham tro, som beſtittede ham, ligesom Moſes (var det) i hans ganſke Hums.

3. Thi saa meget større Hæder er denne værd fremfor Moſes, som den haver større Ære i Huſet, der beredte det. Matth. 16, 18.

4. Thi høert Hums beredes af Nogen; men den, som bereder alle Ting, er Gud.

2 Cor. 5, 1, 18. Ep̃. 2, 10.

5. Og Moſes var vel tro i hans ganſke Hums, som en Tjener, til at vidne, hvad der skulde siges;

v. 2.

6. men Christus (er tro) som Søn over hans Hums; og hans Hums ere vi, saa fremt vi inbtill Enden holde fast ved Fri-modigheden og det Haab, som er vor Ros.

1 Cor. 3, 16; 6, 19. Ep̃. 2, 21. 22. Matth. 21, 13.

7. Derfor, som den Hellig=Aland ſiger: 3dag, dersom I høre hans Røst,

Ps. 95, 7-11.

8. da forhærder ikke eders Hjerter, som (det ſkede) i Forbittrelsen paa Friſtelsens Dag i Ordenen,

2 Moſ. 17, 2-7.

9. hvor eders Fædre friste mig, prøvede mig, enddog de saae mine Gjæringer i fyrrethve Aar.

10. Derfor harmedes jeg paa hiin Slægt og sagde: De jare altid vild i Hjertet, og selv kjende de ikke mine Veie.

11. Saa svær jeg i min Brede: Sandelig, de skulde ikke indgaae til min Hvile.

4 Mos. 14, 23.

12. Seer til, Brødre! at der ikke nogen sinde i Nogen af eder skal være et ondt, vantro Herte, saa at han affalder fra den levende Gud.

13. Men formaner eder selv hver Dag, saalænge det hedder I dag, paa det ikke Nogen af eder skal forhædres ved Syndens Bedrag.

14. Thi vi ere blevne deeltagige i Christo, saafremt vi bevare vor første sikke Forvisning fast indtil Enden.

2 Petr. 1, 4. Aab. 2, 10, 25.

15. I det der siges: I dag, dersom I høre hans Røst, da forhædder ikke eders Hjærter, som (det skede) i Forbittrelsen; v. 7. 8.

16. Hvo vare da vel de, som hørte den, og dog forbittede ham? Mon ikke Alle, som udgik af Egypten ved Moses?

17. Men paa hvilke harmedes han i fyrrethve Aar? Mon ikke paa dem, som syndede, hvis Legemer faldt i Orkenen?

18. Og om hvilke svær han, at de ikke skulde indgaae til hans Hvile, uden om dem, som vare blevne vantroe? v. 11.

19. Vi see altsaa, at de ikke kunde indgaae formedelst Vantro.

4. Capitel.

De formaner til i Troen at holde fast ved Forjættelsen; thi de, som troe, gaae ind til den Hvile, som endnu staaer aaben for Guds Folk, 1-11. Den alvidende Guds Ord er levende og kraftigt, 12. 13. Christus er en medlidende Overstepræst, til hvem vi skulde træde frem for at faae Naade, 14-16.

Nader os derfor, da Forjættelse om at indgaae til hans Hvile endnu staaer os aaben, vogte os, at ikke Nogen af eder skulde synes at blive tilbage.

2. Thi ogsaa for os er Forjættelsen forkyndt, ligesom for hiige; men Ordet, som de hørte, hjalp dem ikke, fordi det ikke fornedes med Troen i dem, som hørte det.

3. Thi vi indgaae til Hvilen, vi, som troe, efter hvad han haver sagt: Saa svær jeg i min Brede: Sandelig, de skulde ikke indgaae til min Hvile; nemlig efterat

Gjæringerne ved Verdens Skabelse vare fuldeendte.

c. 3, 11.

4. Thi saaledes haver han et Sted sagt om den syvende Dag: Og Gud hvilede paa den syvende Dag fra alle sine Gjæringer.

1 Mos. 2, 2.

5. Og paa dette Sted atter: Sandelig, de skulde ikke indgaae til min Hvile.

6. Efterdi det altsaa er tilbage, at Nogle skulde indgaae til den, og de, hvem Forjættelsen først var forkyndt, ikke kom ind formedelst Vantro,

7. saa bestemmer han atter en Dag, (nemlig) idag, da han siger ved David efter saa lang en Tid — som forhen er sagt: — I dag, dersom I høre hans Røst, da forhædder ikke eders Hjærter. c. 3, 7. 8.

8. Thi dersom Josva havde skaffet dem Hvile, da havde (Gud) ikke sidenester talet om en anden Dag.

9. Altsaa er der en Sabbatshvile tilbage for Guds Folk.

10. Thi hvo, som er indgaaet til hans Hvile, ogsaa han hviler fra sine Gjæringer, ligesom Gud fra sine.

Aab. 14, 12.

11. Lader os derfor beslitte os paa at komme ind til hiin Hvile, paa det ikke Nogen skal falde efter samme Vantroes Exempel.

12. Thi det Guds Ord er levende og kraftigt og skarpere end noget tveegget Sværd, og trænger igjennem, indtil det adskiller baade Sjæl og Aand, baade Ledemod og Marv, og dømmer over Hjertets Tanker og Raad.

Aab. 1, 16.

13. Og ingen Skabning er usynlig for hans Afsyn, men alle Ting ere blotte og udspændte for hans Øine, om hvem vi tale.

14. Efterdi vi derfor have en stor Overstepræst, som er gangen igjennem Himlene, Jesus, den Guds Søn, da lader os holde fast ved Betsjættelsen.

c. 3, 1; 6, 20; 7, 26; 8, 1.

15. Thi vi have ikke en Overstepræst, som ei kan have Medlidenhed med vore Skrøbeligheder, men en saadan, som er forsøgt i alle Ting i Righed (med os, dog) uden Synd.

c. 2, 17.

Matth. 4, 1. Luc. 22, 28. 2 Cor. 5, 21. 1 Petr. 2, 22.

16. Derfor lader os træde frem med Frimodighed for Naadens Throne, paa det vi kunne faae Barmhjertighed og sinde Naade til betimelig Hjælp.

c. 10, 22. Eph. 3, 12. 1 Joh. 3, 21. Rom. 3, 25.

5. Capitel.

En Ypperstepræst offer for Menighedens, har Medlidenskab med den, bliver sat af Gud, 1-4. Kristus er dertil sat af Gud og er bleven en Aarsag til evig Frelse, 5-10. Der klages over de Ebræer, fordi de endnu kun vare Børn i Christendommen, 11-14.

Thi hver Ypperstepræst, som tages af Menneſter, beſtiffes for Menneſter til Tjeneste for Gud, paa det at han ſkal frembære baade Gaver og Slagtoffere for Synder; c. 3, 2.

2. og han kan have Medlidenskab med de Bannfundige og Vildfarende, efterſom han og ſelv er omgivet med Skrøbelighed; c. 2, 18; 4, 15.

3. og for dennes Skyld maa han, ſom for Folket, ſaaledes og for ſig ſelv, frembære Syndoffer.

4. Og Ingen tager ſig ſelv den Ære, men den (haver den), ſom er kaldet af Gud, ligesom og Aron var. 2 Moſ. 28, 1.

5. Saaledes haver og Kristus ikke ſelv tillagt ſig den Ære at blive Ypperstepræst, men den, ſom ſagde til ham: Du er min Søn, jeg fødte dig idag. 3 Joh. 8, 54. Ps. 2, 7.

6. Ligesom han og ſiger et andet Sted: Du er en Præst til evig Tid efter Melchisedeks Viis. Ps. 110, 4. Ebr. 7, 17.

7. Han, ſom i ſine Kjæds Dage, der han med stærkt Raab og Taarer frembar Bønner og ydmige Begjæringer til den, der kunde frelſe ham fra Døden, og blev bønhørt i ſin Ængſtelſe, Matth. 26, 39; 27, 46. 50. 3 Joh. 12, 27.

8. lærte, omendſkjøndt han var Søn, dog Ædhed af det, han led; Phil. 2, 8.

9. og da han var bleven fuldendte, blev han alle dem, ſom ham lyde, Aarsag til evig Frelſe, c. 2, 10.

10. udnævnt af Gud til Ypperstepræst efter Melchisedeks Viis. v. 6.

11. Herom have vi meget at ſige, og ſom er ſvært at udlægge, efterdi I ere blevne ſeendragtige til at fatte.

12. Thi ſkjøndt I efter Tiden endog burde være Lærere, have I atter behov, at man ſkal lære eder, hvilke Begyndelſesgrundene ere i Guds Ord, og I ere blevne ſaadanne, ſom have Melk behov og ikke haard Føde. c. 6, 1. 2. 1 Cor. 3, 2. 1 Petr. 2, 2.

13. Thi hver, ſom ſaaer Melk, er uforfaren i Retfærdigheds Lære; thi han er et Barn. 1 Cor. 3, 1; 14, 20.

14. Men for de Fuldkomne er haard Føde, hvilke ved Erfarenhed have øvet Sands til at ſkilne mellem Godt og Ondt.

6. Capitel.

Brevets Forfatter vil dog ſkrive frem til det Fuldkomnere, 1-3; thi de, ſom ſynde modvilligen og falde fra, maae vente ſig Forbandelſen, 4-8; dog har han bedre Mening om de Ebræer, da de tilſorn have forholdt ſig ſaa vel, 9. 10. Han formaner dem til Beſtaadighed i Tro og Taalmodighed, at de med Abraham kunne blive deelagtige i Guds Forjættelſer, ſom ere uforanderlige og ſkjænktes i Christo, vor Ypperstepræst, 11-20.

Derfor lader os forbigaae Begyndelſes- Læren om Christo og ſkrive frem til det Fuldkomnere, ſaa at vi ikke atter lægge Grundvold angaaende Omvendelſe fra døde Gjærninger og Tro paa Gud, c. 9, 14.

2. (og) Læren om Daab og Haandspaaſæggelſe og Dødes Opſtaadelse og en evig Dom.

3. Og dette vilde vi gjøre, derſom Gud det tilſteder. Ap. G. 18, 21. 3af. 4, 15.

4. Thi det er umuligt, at de, ſom een-gang ere blevne ophlyſte, og ſom have ſmagt den himmeſke Gave og ere blevne deelagtige i den Hellig-Aand,

c. 10, 26. Matth. 12, 31. 45. 2 Petr. 2, 20. 1 Joh. 5, 16.

5. og have ſmagt Guds gode Ord og den tilkommende Verdens Kræfter, og falde fra, atter kunne fornyes til Omvendelſe,

6. da de forſkæfte ſig ſelv Guds Søn og gjøre ham til Spot.

7. Thi Jorden, ſom drifter Regnen, der ofte falder paa den, og bærer Vægter, tjenlige for dem, af hvilke den dyrkes, ſaaer Beſignelſe af Gud;

8. men den, ſom bærer Torne og Tidſler, er ubrugbar og Forbandelſen nær, og Enden med den er at brændes. Matth. 21, 19.

9. Dog i Henſeende til eder, I Eſſelſige! ere vi forſikrede om det Bedre og hvad der bringer Frelſe, alligevel vi og ſaaledes tale.

10. Thi Gud er ikke uretfærdig, at han ſkulde forglemme eders Gjærning og den Kjærlighedens Mæie, ſom I viſte for hans Navn, idet I have tjent og tjene de Helſige. Rom. 3, 4. Matth. 10, 42; 25, 40. 1 Cor. 15, 58.

11. Men vi ønske, at Enhver af eder maa viſe den ſamme Riſjærhed til fuld Beſtættelſe i Haabet indtil Enden,

c. 3, 6. 14. Matth. 21, 13.

12. ſaa I ikke blive ſeendragtige, men efterfølg dem, ſom ved Tro og Taalmodighed arvede Forjættelſerne. v. 15.

13. Thi da Gud gav Abraham Forjættelſen, der han ingen Større havde at

sværge ved, svoer han ved sig selv, sigende:

1 Mos. 22, 16. 17. Luc. 1, 73.

14. Sandelig, jeg vil visseelig velsigne dig og visseelig formere dig.

15. Og saaledes, der han taalmodigen havde ventet, beseem han Forjættelsen.

c. 10, 36.

16. Thi Menneſter ſværge jo ved en Større, og Eden er dem en Ende paa al Tvist, til Stadfæstelse.

17. Hvorfor, da Gud vilde end ydermere vise Forjættelsens Arvinger sit Raads Uforanderlighed, søiede han en Ed dertil,

v. 13.

18. paa det vi ved to uforanderlige Grunde, efter hvilke det var umuligt, at Gud ſkulde lhye, kunde have en stærk Trøst, naar vi lhye hen at holde fast ved det (os) foreſatte Haab,

2. Tim. 1, 2.

19. hvilket vi have ſom Sjælens trykke og faſte Anker, og hvilket gaaer indenfor Forhænget,

20. hvor Jeſus, (vor) Forløber, gif ind for os, han, ſom efter Melchiſedeſs Viis er bleven en Ypperſtepræſt til evig Tid.

c. 3, 1; 4, 14; 5, 6.

7. Capitel.

Chriſtus er en Ypperſtepræſt efter Melchiſedeſs Viis, ſom var hans Forbillede, tog Tiende af Abraham og velsigne ham, 1-10; derfor maatte han omliſte Loven, ſom var ſvag og umyttig, da han havde et andet Præſtedømme end Aron, 11-19. Han alene blev beſtillet til Præſt med Ed, til evig Tid, fuldkommen og uden Synd, 20-28.

Thi denne Melchiſedeſ, Konge i Salem, den hviſte Guds Præſt, ſom gif Abraham imøde, der han vendte tilbage fra Kongernes Nederlag, og ſom velsigne ham,

1 Mos. 14, 18-20.

2. hvem ogſaa Abraham gav Tiende af Alt, han er førſt, naar (hans Navn) indlægges, Retfærdigheds Konge, dernæſt ogſaa Salems Konge, det er, Freds Konge,

v. 4.

3. (han er) uden Fader, uden Moder, uden Slægtregister, haver hverken Dages Begyndelse eller Livs Ende, men lignet med Guds Søn bliver han Præſt for ſtedſe.

4. Betragter dog, hvor ſtor denne er, hvem Patriarchen Abraham endog gav Tiende af Byttet.

5. Og de af Levi Børn, ſom annamme Præſtedømmet, have vel Befaling at tage

Tiende efter Loven af Folket, det er af deres Brødre, alligevel diſſe ere udfomne af Abrahams Lænd;

6. men den, ſom ikke regnes i Slægt med dem, tog Tiende af Abraham og velsigne ham, ſom havde Forjættelserne.

Rom. 4, 13.

7. Men uden al Modſigelse velsignes den Ringere af den Ypperligere.

8. Og her tage dødelige Menneſter Tiende, men der den, om hvem der vidnes, at han lever.

9. Og, at jeg ſaa ſkal ſige, endog Levi, ſom tager Tiende, haver ved Abraham givet Tiende;

10. thi han var endnu i Faderens Lænd, der Melchiſedeſ gif denne imøde.

11. Hvis der alſaa var Fuldkommenhed (at opnaae) ved det levitiſke Præſtedømme, — thi til dette var Folket lovbundet — hvi gjordes det da yderligere behov, at en anden Præſt ſkulde opſtaa efter Melchiſedeſs Viis og ikke benævnes efter Arons Viis?

v. 18, 19. Gal. 2, 21.

12. Thi naar Præſtedømmet omliſtes, ſkeer og nødvendigen en Omliſtelse af Loven.

13. Thi han, om hvem dette ſiges, hørte til en anden Stamme, af hvilken Ingen haver taget vare paa Alteret.

14. Thi det er bitterligt, at vor Herre er oprunden af Juda, til hvilken Stamme Moſes Intet haver talet om Præſtedømme.

Matth. 1, 1. Luc. 3, 23 fg.

15. Og det er end yderligere klart, naar der opſtaaer en anden Præſt i Lighed med Melchiſedeſ,

16. ſom ikke er bleven (Præſt) efter et kjødeligt Buds Lov, men efter et uopløseligt Livs Kraft.

17. Thi han vidner: Du er en Præſt evindeligen efter Melchiſedeſs Viis.

c. 5, 6.

18. Der ſkeer alſaa en Afſkaffelse af det foregaaende Bud, fordi det var ſvag og umyttigt,

Gal. 4, 9. Rom. 8, 3.

19. — thi Loven haver Intet fuldkommen — og en Indførelse af et bedre Haab, ved hvilket vi nærme os til Gud.

Joh. 1, 17.

Ap. 6, 13, 38. Rom. 3, 20 fg. Epp. 2, 18; 3, 12.

20. Og ſaavidt det ikke ſtede uden Ed,

21. — thi hine ere blevne Præſter uden Ed, men denne med Ed, formedelſt den, ſom ſiger til ham: Herren haver ſvoret, og det ſkal ikke angre ham: Du er en

Præst evindeligen, efter Melchisedeks
Viis, —

Wi. 110. 1.

22. saa er Jesus bleven en saa meget
bedre Pagts Borgen.

c. 8. 6.

23. Og hine Præster ere blevne mange,
fordi Døden formeente dem at vedblive;

24. men denne haver et uforgængeligt
Præstedomme, fordi han bliver til evig
Tid;

25. hvorfor han og kan fuldkommelingen
gøre dem salige, som komme til Gud for-
medelst ham, efterdi han lever altid til at
træde frem for dem.

c. 9. 21. Rom. 8. 34. 1 Joh. 2. 1.

26. Thi saadan en Ypperstepræst som-
mede os, som er hellig, uden Skyld, ube-
smitted, adstilt fra Synder og ophøiet
over Himlene,

c. 4. 14. 15. 1 Petr. 2. 22.

27. som ikke dagligen haver fornøden,
som de (andre) Ypperstepræster, at frem-
bære Offer først for sine egne Synder,
derefter for Folkets; thi dette gjorde han
engang for alle, der han offrede sig selv.

c. 9. 12. 26.

28. Thi Loven beklæfter til Ypperstepræ-
ster Mennecker, som have Skrøbelighed,
men Edens Ord, (som er) senere end Lo-
ven, (beklæfter) Sønnen, den til evig Tid
Fuldkommede.

c. 5. 1. 2. 9. 2, 10.

8. Capitel.

Christus er Ypperstepræst hos Guds høire Haand
i det himmelske Tabernakel, 1-5. Han er en bedre
Pagts Midler; thi Gud havde lovet at gjøre
en ny Pagt og at afløse den gamle, 6-13.

Saa er da Hovedsummen af det, som
(her) siges: Vi have en saadan Yp-
perstepræst, som sidder ved høire Side af
Majestæten Throne i Himlene,

c. 1. 3. 13. Col. 3. 1.

2. som er Helligdommens Tjener og det
sande Tabernakels, hvilket Herren haver
opreist og ikke et Menneffe.

c. 9. 8. 11. 24. ; 10. 20. 21.

3. Thi hver Ypperstepræst indsettes til
at frembære baade Gaver og Slagtoffere;
derfor er det fornødent, at ogsaa denne
maa have Noget, som han kan offere.

c. 5. 1. Eph. 5. 2.

4. Dersom han altsaa var paa Jorden,
da var han ikke Præst, efterdi der ere
Præster, som frembære Gaverne efter
Loven,

5. hvilke tjene ved Ufbildningen og
Skjggen af det Himmelske, efterjom Mo-

ses sit guddommelig Underviisning, der
han skulde berede Tabernaklet; thi see til,
sagde han, du gjør Alting efter den Lig-
nelse, der blev viist dig paa Bjerget.

c. 10. 1. Col. 2. 17. 2 Mos. 25. 40.

6. Men nu haver han faaet en saa meget
hyperligere Tjeneste, som han og er Mid-
ler for en bedre Pagt, hvilken er grundet
paa bedre Forjættelser.

c. 7. 22. 2 Cor. 3. 6.

7. Thi dersom hiin første havde været
upaaklagelig, da var der ikke blevet søgt
Sted for en anden.

8. Men han klager over dem og siger:
See, de Dage komme, siger Herren, da
jeg vil fuldbyrde en ny Pagt med Israels
Huus og med Judæ Huus;

Jer. 31. 31-34.

9. ikke efter den Pagt, som jeg gjorde
med deres Fædre paa den Dag, der jeg
tog dem ved Haanden, for at udføre dem
af Egypti Land; thi de bleve ikke i min
Pagt, derfor agtede jeg ikke paa dem, siger
Herren.

2 Mos. 19. 5 fg.

10. Men denne er den Pagt, som jeg vil
gjøre med Israels Huus efter disse Da-
ge, siger Herren: Jeg vil give mine Love
i deres Sind, og jeg vil indskrive dem i
deres Hjerte, og jeg vil være dem en Gud,
og de skulle være mig et Folk.

11. Og de skulle ikke lære hver sin Næste
og hver sin Broder, og sige: Kjend Her-
ren; thi de skulle alle kjende mig, fra den
Lille iblandt dem indtil den Store iblandt
dem.

Jos. 6. 45.

12. Thi jeg vil være naadig imod deres
Uretfærdigheder og ikke mere ihukomme
deres Synder og deres Overtrædelser.

13. Idet han siger: en ny, haver han er-
klæret den første for gammel; men det,
som er gammelt og forældet, er nær ved
at forsvinde.

9. Capitel.

Det gamle Tabernakel og den levitiske Gudstje-
neste vare usubkomne, 1-10. Det nye Taberna-
kel og Christi Offer ere subkomne, 11-14. Chri-
stus er den nye Pagts Midler ved sit Blod,
hvorpaa den gamle var et Forbillede, 15-23.
Han gif ind i Himmelen selv for os, da han
engang havde offret sig selv, 24-28.

Vel havde derfor ogsaa det første Taber-
nakel Anordninger for Gudstjenesten
og en jordist Helligdom.

2 Mos. 25 og 26 c.

2. Thi der var indrettet det forreste Ta-
bernakel, i hvilket var baade Udstegen og
Bordet og Skuebrødene; dette kaldtes det
Hellige;

3. men bag det andet Forhæng var det Tabernakel, som kaldtes det Allerhelligste,

4. som havde det gylde Røgelsekar og Pagtens Ark, overalt beklædt med Guld, i hvilken var en Guldbrukke med Manna og Arons blomstrende Stav og Pagtens Tavler; ^{2 Mos. 16, 33. 4 Mos. 17, 8. 10. 2 Mos. 34, 29.}

5. men ovenover den var Herlighedss Cherubin, som overskyggede Naadestolen, om hvilke Ting nu ikke er at tale stykkevis.

6. Da nu dette var saaledes indrettet, gif Præsterne altid ind i det forreste Tabernakel, naar de forrettede Gudstjenesten;

7. men i det andet gif den Ypperstepræst alene ind eengang om Aaret, ikke uden Blod, hvilket han offrede for sig selv og for Folkets Forseelser; ^{3 Mos. 16, 2 fg. Ebr. 5, 3.}

8. hvorved den Hellig-Aand gav dette tilkjende, at Veien til Helligdommen endnu ikke var aabenbaret, saalænge det første Tabernakel endnu havde (sit) Stabe;

^{Joh. 11, 6. Ebr. 10, 19, 20.}

9. hvilket var et Forbillede indtil den nærværende Tid, i hvilken endnu baade Gaver og Offere frembæres,

10. som ikke formaae at gøre den fuldkommen efter Samvittigheden, som tjener Gud alene med Hensyn til Mad og Drikke og de adskillige Afstrættelser og kjødelige Anordninger, der vare paalagte indtil Retelsens Tid.

^{Ap. G. 13, 39. Gal. 3, 21.}

11. Men da Kristus kom, en Ypperstepræst for det tilkommende Gode, gif han igjennem et større og fuldkommere Tabernakel, hvilket ikke er gjort med Hænder, det er, som ikke er af denne Skabning,

^{c. 3, 1; 4, 14.}

12. hverken ved Blod af Bukke eller Kalve, men ved sit eget Blod, eengang ind i Helligdommen og fandt en evig Forløsning.

^{Ap. G. 20, 28. Ebr. 7, 27; 10, 12.}

13. Thi dersom Blod af Dyne og Bukke og Asken af en Ovie, hvormed de Urne bestænkes, helliger til Kjødets Reenhed,

^{3 Mos. 16, 14. 4 Mos. 19, 9 fg.}

14. hvor meget mere maa da Christi Blod, som formedelst en evig Aand offrede sig selv som et ulasteligt Offer for Gud, rense eders Samvittighed fra døde Gjærninger til at tjene den levende Gud.

^{1 Petr. 1, 19.}

^{Gal. 1, 4. Tit. 2, 14. Rom. 6, 13. 1 Thess. 1, 9.}

15. Og derfor er han det nye Testaments Midler, paa det at, da der er steet en

Død til Forløsning fra de Overtrædelser, (som vare begangne) under det første Testament, de kaldede maatte faae den evige Arvs Forjættelse.

^{c. 12, 24. 1 Tim. 2, 5. Rom. 5, 6.}

16. Thi hvor et Testament er, der er det fornødent, at dens Død, som haver gjort Testamentet, finder Sted.

17. Thi et Testament bliver først gyldigt efter de Døde, efterdi det ingenjinde haver Kraft, medens den lever, som gjorde Testamentet.

^{Gal. 3, 15.}

18. Derfor blev det første ikke heller indviet uden Blod.

19. Thi der alle Budene efter Loven af Moses vare forkyndte for alt Folket, tog han Kalve- og Bukkeblod med Vand og Skarlagenguld og Isop, og bestænkte Bogen selv og alt Folket, sigende:

^{2 Mos. 24, 6-8.}

20. Dette er den Pagts Blod, hvilken Gud haver villet slutte med eder.

^{Matth. 26, 28.}

21. Men iligemaade bestænkte han ogsaa Tabernaklet og alle Gudstjenestens Redskaber med Blodet.

^{2 Mos. 29, 21. 3 Mos. 8, 15. 19.}

22. Og næsten Alt bliver efter Loven renset med Blod, og uden Blods Udgydelse stæer ikke Forladelse.

^{3 Mos. 17, 11. Ebr. 1, 7.}

23. Altsaa var det fornødent, at Afbildningerne af de himmelske Ting skulde renses derved, men de himmelske Ting selv ved bedre Offere end disse.

24. Thi Kristus gif ikke ind i en Helligdom, gjort med Hænder, som (kun) er et Billede af den sande, men i Himmelen selv, for nu at aabenbares for Guds Ansigt for os;

^{Rom. 8, 34. 1 Joh. 2, 1.}

25. ikke heller for at han flere Gange skulde offre sig selv, ligesom den Ypperstepræst hvert Aar gaaer ind i Helligdommen med fremmed Blod;

26. — ellers burde det ham ofte at have lidt fra Verdens Grundvold blev lagt — men nu er han eengang ved Tidernes Fuldbendelse aabenbaret for at affkaffe Synden ved sit Offer.

^{v. 12, 28. 1 Cor. 10, 11. Gal. 4, 4.}

27. Og ligesom det er Menneskene beskiftet eengang at døe, men derefter Dommen,

28. saaledes er og Kristus eengang offeret for at borttage Manges Synder; anden

Gang skal han, uden (at være) Syndoffer, sees af dem, som forvente ham til Salig-gjørelse.

Rom. 5, 6. 8.

10. Capitel.

Poven med sine Offeringer gjør ei fuldkommen, 1-4; derfor vilde Kristus offer sig selv, 5-10. Hans Offer borttager paa cengang alle Synder, saa at Gud vil ei ihukomme dem mere, 11-18; derfor skulle de Troende retteligen bringe Christi Naade og opmuntre hverandre til at holde fast ved Tro og gode Gjerninger, 19-25; thi modvillige Syndere maae vente sig en svar Dom, 26-31. De Ebræer skulle blive ved i Tro og Taalmodighed, 32-39.

Thi Poven, som haver ikkun en Skygge af de tilkommende Goder og ikke Tin-genes Billede selv, kan aldrig ved de sam- me aarlige Offere, hvilke de bestandigen frembære, gjøre dem fuldkomme, som frem- komme (med dem).

Col. 2, 16. 17. Ebr. 7, 19; 9, 9. 10.

2. Ellers maatte jo disse Offere have ophørt, efterdi de Diffrende ikke mere vilde have nogen Bevidsthed om Synder, naar de cengang vare rensede.

3. Men ved Offerne stæer aarligen Syn- dernes Ihukommelse.

4. Thi det er umuligt, at Blod af Dyne og Bukke kan borttage Synder.

5. Derfor siger han, idet han indtræder i Verden: Slagtoffer og Madoffer vilde du ikke, men et Legeme beredte du mig;

Ps. 40, 7-9.

6. Brændoffere og Syndoffere havde du ikke Behag i.

7. Da sagde jeg: See, jeg kommer — der er skrevet om mig i Bogens Rolle — for at gjøre, Gud! din Villie.

8. Da han først havde sagt: Slagtoffer og Madoffer og Brændoffere og Synd- offere vilde du ikke, havde ei heller Behag i dem, — hvilke frembæres efter Loven —

9. saa sagde han: See, jeg kommer for at gjøre, Gud! din Villie. Han ophæver det Første for at sætte det Andet.

10. Ved hvilken Villie vi ere helliggjorte formedelst Jesu Christi Legemes Offrelse den ene Gang.

v. 14.

11. Og hver Præst staaer daglig for at tjene og for at offre mange Gange de sam- me Offere, hvilke aldrig kunne borttage Synder;

v. 1.

12. men han, der han havde offret eet Offer for Synderne, sidder han for stedse hos Guds høire Haand,

c. 1, 3. 13; 8, 1.

13. biende iøvrigt, indtil hans Fjender

blive lagte til en Skammel for hans Fod- der.

c. 2, 8. Eph. 1, 20.

14. Thi med eet Offer haver han for steds fuldkommenet dem, som helliggjøres.

c. 9, 12. 26.

15. Men (herom) vidner ogsaa den Hellig-Aand for os; thi efter først at have sagt:

16. Denne er den Pagt, som jeg vil gjøre med dem efter disse Dage, siger Her- ren: Jeg vil give mine Love i deres Hjer- ter og skrive dem i deres Sind,

Jer. 31, 33 fg. Rom. 11, 27. Joh. 6, 45.

17. (da siger han:) Og jeg vil ikke mere ihukomme deres Synder og deres Over- trædelser.

18. Men hvor der er Forladelse for disse, der behøves ikke mere Offer for Synden.

19. Efterdi vi da, Brødre! ved Jesu Blod have Frimodighed til at indgaae i Helligdommen, c. 4, 16. Joh. 10, 9. Eph. 2, 13. 18.

20. hvortil han indviede os en ny og le- vende Vej igjennem Forhænget, det er, hans Rjød,

c. 9, 8. Joh. 14, 6.

21. og efterdi vi have en stor Præst over Guds Huus,

c. 4, 14.

22. da lader os træde frem med et sand- dru Hjerte i Troens fulde Forvisning, ved Bestænkelsen rensede i Hjerterne fra en ond Samvittighed og afstoede paa Legemet med reent Vand. c. 4, 16. Eph. 3, 12; 5, 26. Tit. 3, 5.

23. Lader os holde fast ved Haabets urokelige Bekjendelse; thi han er trofast, som gav Forjættelsen;

c. 4, 14. 1 Cor. 1, 9. 1 Thes. 5, 24.

24. og lader os give Afgt paa hverandre, saa vi opmuntre hverandre til Kjærlighed og gode Gjerninger,

25. og ikke forlade vor egen Forsamling, som Nogle have for Skit, men forman- de hverandre, og det saa meget des mere, som I see, at Dagen nærmer sig.

Col. 3, 16. 1 Cor. 10, 11.

26. Thi synde vi med Villie, efter at have annammet Sandhedens Erkjendelse, er der ikke Offer mere tilbage for Synden,

Matth. 12, 31 fg.

27. men en frygtelig Forventelse af Dom- men og en brændende Ridsjærhed, som skal fortære de Gjenstridige.

28. Naar Nogen haver brudt Mose Lov, dæer han uden Barmhjertighed efter to el- ler tre Vidners Udsagn.

5 Mos. 17, 6 fg.

29. Hvor meget værre Straf mene I, at den skal agtes værd, som haver traadt

Guds Søn med Fødder og ringeagtet
Pagtens Blod, hvormed han var helliget,
og forhaanet Naadens Aand!

c. 2, 3; 12, 25. Luc. 22, 20. 1 Cor. 11, 25.

30. Thi vi kjende den, som haver sagt:
Mig hører Herren til, jeg vil betale, siger
Herren; og atter: Herren skal dømme sit
Folk.

5 Mos. 32, 35, 36.

31. Det er forfærdeligt at falde i den le-
vende Guds Hænder.

32. Men kommer de forrige Dage ihu, i
hvilke I, efter at I vare blevne oplyste,
indholdt en stor Kamp med Videlser,

Gal. 3, 4. Phil. 1, 29, 30.

33. idet I deels selv ved Forsmædelser
og Trængsler bleve et Skuespil, deels toge
Deel med dem, som fristede saadanne
Naar.

Phil. 4, 14.

34. Thi baade havde I Medlidenhed med
mine Vaand, og I skiftede eder med Glæ-
de deri, at man røvede eders Guds, da I
vidste, at I have i eder selv et bedre og
blivende Guds i Himlene.

Ap. G. 5, 41. Gal. 1, 2. Matth. 5, 12; 6, 20 fg.

35. Raster derfor ikke eders Frimodighed
bort, hvilken haver en stor Belønning;

Matth. 10, 32.

36. thi I have Taalmodighed behov, at,
naar I have gjort Guds Villie, I da kun-
ne faae Forjættelsen.

Luc. 21, 19. Ebr. 6, 12.

37. Thi der er endnu kun en saare liden
Stund, indtil den kommer, der skal komme,
og han skal ikke tøve.

38. Men den Retfærdige af Troen skal
leve; og dersom Nogen unddrager sig, ha-
ver min Sjæl ikke Behag i ham.

Gal. 2, 4. Rom. 1, 17.

39. Men vi ere ikke af dem, som und-
drage sig til deres Fordærvelse, men af
dem, som troe til Sjælens Frelse.

11. Capitel.

Troens Bæsen og Virkning, 1-3. Exempler
derpaa var Abel, Enoch, Noah, 4-7. Abraham,
Sara, Isak, Jakob, Joseph, 8-22. Anram, Mo-
ses, Josua, Rahab, 23-31, og Andre, hvilke troede
paa Forjættelserne, skjøndt de ikke bleve opfyldte
til deres Tid, 32-40.

Men Troen er en Bestandighed i det,
som haabes, en fast Overbeviisning
om det, som ikke sees.

Rom. 8, 38, 39. 1 Cor. 2, 9.

2. Ved den fik derfor de Gamle godt
Vidnesbyrd.

3. Ved Tro forstaae vi, at Verden er
bleven beredt ved Guds Ord, saa at de

Ting, som sees, ere blevne til af dem, der
ikke vare tilsynne.

1 Mos. 1, 1-3. 2 Petr. 3, 5.

4. Formedelt Tro offrede Abel Gud et
bedre Offer end Cain, og formedelt den
fik han det Vidnesbyrd, at han var retfær-
dig, idet Gud bevidnede sit Velbehag i
hans Gaver; og ved den taler han endnu,
alligevel han er død.

1 Mos. 4, 4. 5. Matth. 23, 35.

5. Formedelt Tro blev Enoch borttagen,
at han ikke skulde see Døden, og blev ikke
funden, efterdi Gud havde taget ham bort;
thi før han blev borttagen, havde han det
Vidnesbyrd, at han behagede Gud.

1 Mos. 5, 21.

6. Men uden Tro er det umuligt at be-
hage ham; thi det bør den, som kommer
frem for Gud, at troe, at han er til, og at
han bliver deres Belønner, som søge ham.

7. Formedelt Tro var det, at Noah, ad-
varet af Gud om det, som endnu ikke saaes,
frygtede Gud og beredte Arken til sit Hu-
ses Frelse; ved den fordømte han Verden
og blev Arving til Retfærdigheden af
Troen.

1 Mos. 6, 8, 14.

8. Formedelt Tro var Abraham lydig,
der han blev kaldet, i at udgaae til det
Sted, som han skulde tage til Arv; og han
gik ud, dog han ikke vidste, hvor han kom.

1 Mos. 12, 1, 4.

9. Formedelt Tro opholdt han sig i For-
jættelsens Land, som i et fremmed, boende
udi Paulimer med Isak og Jakob, som
vare Medarvinger til samme Forjættelse;

10. thi han forventede den Stad, som
haver Grundvold, hvis Bygmester og For-
arbejder er Gud.

c. 12, 22; 13, 14. 2 Cor. 5, 1.

11. Formedelt Tro fik og selv Sara
Kraft til at indfange og fødte over hendes
Alders Tid; thi hun agtede ham at være
trofast, som havde lovet det.

1 Mos. 17, 19; 21, 2. Ebr. 10, 23.

12. Derfor avledes og af Een, og det en
Udlevet, som Stjerner paa Himmelen i
Mangfoldighed og som Sandet ved Ha-
vets Bred, der er utalligt.

1 Mos. 18, 11. Rom. 4, 19. 1 Mos. 15, 5; 22, 17.

13. I Tro døde alle disse, uden at have
opnaaet Forjættelserne, men saae dem langt
borte og lode sig overbevise, og hilse dem
og bekjendte, at de vare Gjæster og Udlæn-
dinge paa Jorden.

1 Mos. 23, 4.

14. Thi de, som sige Saadant, give klar-
lige tilkjende, at de søge et Fædreland.

15. Og dersom de havde havt det i

Tanker, hvorfra de vare udgangne, havde de vel haft Tid at vende tilbage;

16. men nu hige de efter et bedre, det er et himmelfst; derfor blues Gud ikke ved dem, at kaldes deres Gud; thi han haver beredt dem en Stad.

2 Mos. 3, 6.

17. Formedelst Tro offrede Abraham Isak, der han prøvedes, ja den Eenbaarne offrede han, som havde annammet Forjættelserne,

1 Mos. 22, 1 fg.

18. (og) til hvem der var sagt: I Isak skal Afkom fremkaldes dig;

1 Mos. 21, 12. Rom. 9, 7.

19. thi han betænkte, at Gud var mægtig endog til at opreise fra de Døde; og i en Lighed dermed fik han ham ogsaa tilbage.

20. Formedelst Tro om det Tilkommende velsignede Isak Jakob og Esau.

1 Mos. 27, 28. 29. 39. 40.

21. Formedelst Tro velsignede Jakob, der han døde, hver af Josefhs Sønner og tilbad, (hviende sig) over Knappen af sin Stav.

1 Mos. 48, 15. 16; 47, 31.

22. Formedelst Tro erindrede Josef, der han døde, Israels Børns Udgang og gav Befaling om sine Been.

1 Mos. 50, 24. 25.

23. Formedelst Tro blev Moses, der han var født, skjult tre Maanedes af sine Forældre, fordi de saae, at Barnet var deligt; og de frygtede ikke for Kongens Befaling.

2 Mos. 2, 2. Ap. G. 7, 20. 21; 5, 29.

24. Formedelst Tro negtede Moses, der han var bleven stor, at kaldes Pharaos Datters Søn,

2 Mos. 2, 11. 12.

25. og valgte heller at lide Ondt med Guds Folk, end at have Syndens timelige Nødelse,

26. da han agtede Christi Forjættelse for større Rigdom, end Ægyptens Liggendefæ; thi han saae hen til Belønningen.

27. Formedelst Tro forlod han Ægypten og frygtede ikke for Kongens Brede; thi han holdt hart ved den Ushnlige, som om han saae ham.

2 Mos. 12, 41. Jos. 20, 29.

28. Formedelst Tro anordnede han Paaften og Blodsbestænkelsen, at den, som ødelagde de Førstefødte, skulde ikke røre dem.

2 Mos. 12, 18-23.

29. Formedelst Tro gif de igjennem det røde Hav, som igjennem tørt Land; men da Ægypterne forsøgte det samme, druknede de.

2 Mos. 14, 22-28.

30. Formedelst Tro saldt Serichos Mure, efterat de vare omringede i syv Dage.

3. J. 6, 20.

31. Formedelst Tro omkom ikke Skjogen Rahab med de Bantroer; thi hun havde annammet Spejderne med Fred.

Jos. 6, 25.

32. Dog hvi taler jeg mere? Tiden vilde jo fattes mig, hvis jeg fortalte om Gideon og Barak og Samson og Jephtha, om David og Samuel og Propheterne,

Dom. 6, 11; 4, 6; 13, 24; 11, 1. 1 Sam. 13, 14; 1, 10.

33. hvilke formedelst Tro overbandt Riger, øvede Retfærdighed, erholdt Forjættelserne, stoppede Lovers Mund,

2 Sam. 8, 2. 3; 7, 12. Ebr. 10, 36. Dom. 14, 6. Dan. 6, 23.

34. slukkede Ildens Kraft, undflyede Sverdetes Od, fik Kræfter igjen efter Skrobelighed, bleve vældige i Krigen, bragte Tjendens Leire til at vige.

Dan. 3, 25. 2 Sam. 19, 10. 12.

2 Kong. 20, 7. Dom. 7, 11. 20. 1 Sam. 11, 6-23.

35. Qvinder fik deres Døde igjen, der opstode; Andre bleve udspilede til Piinsel, da de ikke modtog Besrielsen, for at de maatte erholde en herligere Opstandelse;

1 Kong. 17, 23. 2 Kong. 4, 36.

36. Andre prøvede Bespottelser og Hudstrygelses, tilmed Lænker og Jængsel;

Jer. 20, 2.

37. de bleve stenede, gjennefsaagede, fristede, henrettede med Sværd, gik omkring i Jaare- og Gjedesskind, lidende Mangel, betrængte, mishandlede,

1 Kong. 21, 13. 2 Kong. 1, 8. 1 Cor. 4, 11.

38. — Verden var dem ikke værd — omvankende i Orkener og paa Bjerge og i Jordens Huler og Kløfter.

39. Og disse alle, enddog de havde godt Bidnesbyrd formedelst deres Tro, naaede ikke Forjættelsen,

v. 2

40. efterdi Gud forud havde udseet noget Bedre for os, at de ikke skulde fuldkommes uden os.

12. Capitel.

Han formaner dem til at stride og lide efter alle Troendes og Jesu Exempel til deres eget Gavn, 1-11. De skulle gaae frem med firkre Trin, søge Fred og Hellighed, seer til, at de ikke miste Naaden, 12-17; thi de vare ikke komne til Sinai, men til Zions Bjerg og til stor Hellighed, 18-24, hvorfor de desmere burde frygte for Guds retfærdige Brede, 25-29.

Derfor lader og os, efterdi vi have en saadan Skare af Vidner omkring os, aflægge al Byrde og Synden, som lettelig besnærer os, og med Taalmodighed løbe i den os foresatte Kamp;

1 Petr. 2, 1. Rom. 12, 12. 1 Cor. 9, 24. Ebr. 10, 36.

2. idet vi see hen til Troens Begynder og Fuldkommer, Jesum, hvilken istedet for den Glæde, han havde for sig, led taalmodigen Korset, idet han foragtede Forhaanelsen, og sidder nu ved høire Side af Guds Throne. Luc. 24, 26, 46. Ap. G. 3, 15. Ebr. 8, 1.

3. Betragter derfor den, som haver taalmodigen lidt en saadan Modsigelse af Syndere imod sig, paa det at I ikke skulle blive trætte og forjage i eders Sjæle.

Luc. 2, 34. 1 Petr. 2, 23.

4. Endnu stode I ikke imod indtil Blodet, idet I strede imod Synden; 1 Cor. 10, 13.

5. og I have glemt den Formaning, der taler til eder, som til Børn: Min Søn! agt ikke Herrens Røvselse ringe, vær ikke heller forjagt, naar du tugtes af ham;

Hebr. 3, 11, 12.

6. thi hvem Herren elsker, den revser han, og han hudstrækker hver Søn, som han antager sig.

Nab. 3, 19.

7. Dersom I lide Røvselse, handler Gud med eder, som med Børn; thi hvo er den Søn, som Faderen ikke revser?

8. Men dersom I ere uden Røvselse, i hvilken Alle ere bleven deelagtige, da ere I uagte og ikke Børn.

9. Have vi tilmed havt vore kjødelige Fædre til Optugtere og bevaret Frygt for dem, skulde vi da ikke meget mere være den Aandernes Fader underdanige og leve?

10. Thi hine revsede os for saa Dage efter deres Døds, men han (revser os) til Døds, paa det vi skulle blive deelagtige i hans Hellighed.

11. Men al Røvselse synes, imedens den er nærværende, ikke at være til Glæde, men til Bedrøvelse; men siden giver den igjen dem, som ved den ere øvede, Retfærdigheds salige Frugt.

12. Derfor retter de hængende Hænder og de afmægtige Knæ,

13. og gjører sikke Trin med eders Fødder, at ikke det Halte skal drages (mere) af Lave, men snarere helbredes.

14. Stræber efter Fred med Alle og efter Hellighed, uden hvilken Ingen skal see Herren,

Rom. 12, 18. 2 Tim. 2, 22. Matth. 5, 8.

15. og seer til, at ikke Rogen forsømmer Guds Raades Tid, at ikke nogen bitter Rod, som skyder op, skal gjøre Forvirring, og Mange ved den besmittes,

2 Cor. 6, 1 fg.

16. at ikke Rogen er en Skjorlevner eller en Vanhellig, som Esau, der for en eneste

Ret Mad afhændede sin Førstefødsels Rettighed.

Ep. 5, 3. Col. 3, 5. 1 Mos. 25, 33.

17. Thi I vide, at han og derefter, der han vilde arve Betsignelsen, blev forskudt. Thi han erholdt ingen Forandring i Beslutningen, alligevel han søgte efter den med Graad.

1 Mos. 27, 31.

18. Thi I ere ikke komne til et bævende Bjerg, der er antændt af Ild, og til Mulm og Mørke og Uveir,

2 Mos. 19, 16-19; 20, 21.

19. og til en Vassens Rød og til Ords Røst, hvorom de, der hørte den, bade, at Taler ikke mere maatte stee til dem;

20. thi de fordroge ikke det, som var befalet, at endog, dersom et Dyr rørte ved Bjerget, skulde det stenes eller fældes med et Pilestød;

21. og saa frøgteligt var Synet, at Moses sagde: Jeg er forfærdet og bæver;

22. men I ere komne til Zions Bjerg og til den levende Guds Stad, til det himmelske Jerusalem og til Englenes mange Tusinde,

Gal. 4, 26. Nab. 3, 12.

23. til de Førstefødtes Forsamling og Menighed, som ere opskrevne i Himmelen, og til Gud, Alles Dommer, og til de fuldkommede Retfærdiges Aander,

Luc. 10, 20.

24. og til den nye Pagts Midler, Jesum, og til Betsænkelsens Blod, som taler bedre end Abel.

c. 8, 6; 9, 15. 1 Petr. 1, 2. Ebr. 10, 22.

25. Vogter eder, at I ikke forsthyde den, som taler. Thi undsthyde de ikke, som forsthyde ham, der taledes Guds Ord paa Jorden, da skulle vi meget mindre (undsthyde), dersom vi ere gjenstridige mod ham fra Himmelen,

c. 2, 3; 10, 29.

26. hvis Røst da bevægede Jorden; men nu har han lovet, sigende: Endnu eensgang ryster jeg ikke aleneste Jorden, men og Himmelen.

Ag. 2, 6.

27. Men dette „endnu eensgang“ giver tilskjende, at de Ting, der bevæges, skulle omstiftes, efterdi de ere gjorte, paa det at de, der ikke bevæges, skulle blive ved.

2 Petr. 3, 10.

28. Efterdi vi da have bekommet et ubægeligt Rige, saa lader os holde fast ved Raaden, ved hvilken vi kunne tjene Gud velbehageligen, med Undseelse og Færsæt.

Phil. 2, 12.

29. Thi og vor Gud er en fortærende Ild.

13. Capitel.

De skulle bevise Kjærlighed, Medlidenshed, Ryddighed, Nøisomhed og Tillid til Gud, 1-6, give Agt paa deres Lærere og efterfølge disses Tro til Christum, som er altid den samme og det rette Offer, hvis Forsmædelse vi skulle bære, 7-15. De skulle gjøre vel, adlyde deres Lærere og bede for ham, 16-22. Han giver Efterretning om Timotheus, hilser dem og ønsker dem Naade, 23-25.

Nader Broderkjærligheden blive ved!

Rom. 12, 10. 1 Petr. 1, 22.

2. Glemmer ikke Gjæstfrihed; thi ved den have Nogle, uden at vide det, herbergeret Engle.

Rom. 12, 13. 1 Petr. 4, 9. 1 Mos. 18, 3; 19, 2, 3.

3. Kommer de Bundne ihu, som selv Medbundne, dem, der lide Dødt, som de, der og selv ere i Legemet.

Matth. 25, 36. Rom. 12, 15. Col. 4, 18.

4. Egtteskabet være hæderligt hos Alle, og Egttesengen ubesmittet; men Ejere levner og Horkarle skal Gud dømme.

1 Cor. 6, 9, 10.

5. (Eders) Vandel være uden Pengegjerrighed, saa at I nøies med det, I have; thi han haver selv sagt: Jeg vil ingenlunde slippe dig og ingenlunde forlade dig;

1 Tim. 6, 6, 10. Matth. 6, 25, 31. Jos. 1, 5.

6. saa at vi kunne sige med frit Mod: Herren er min Hjælper, og jeg vil ikke frygte; hvad kan et Menneske gjøre mig?

Ps. 56, 5, 12.

7. Kommer eders Veiledere ihu, som have forkyndt eder det Guds Ord; og naar I betragte Udgangen af deres Vandel, da efterfølger deres Tro.

v. 17. 1 Cor. 4, 16; 11, 1.

8. Jesus Christus er igaar og idag den Samme, ja til evig Tid.

Heb. 1, 18.

9. Nader eder ikke omdrive af de mangehaande og fremmede Lærdomme; thi det er godt, at Hjertet styrkes ved Naaden, ikke ved Mød, hvoraf de ingen Nytte have havt, som holdt sig dertil.

Matth. 24, 4.

Rom. 16, 17. Eph. 4, 14. Jos. 6, 27. Rom. 14, 17.

10. Vi have et Alter, af hvilket de ikke have Ret at æde, som tjene ved Tabernaklet.

11. Thi de Dyr, hvis Blod indbæres ved den Ypperstepræst i Helligdommen

for Synden, deres Kroppe opbrændes udenfor Leiren.

3 Mos. 4, 5, 12, 21.

12. Hvorfor Jesus og led udenfor Porten, at han skulde hellige Folket ved sit Blod.

Jos. 19, 17, 18.

13. Derfor lader os gaae ud til ham udenfor Leiren, idet vi bære hans Forsmædelse;

14. thi vi have her ikke en blivende Stad, men søge efter den tilkommende.

Phil. 3, 20. 1 Petr. 2, 11.

15. Nader os da altid ved ham frembære Gud Lovoffer, det er, en Frugt af Væber, som bekjende hans Navn.

1 Petr. 2, 5.

16. Men glemmer ikke at gjøre vel og at meddele; thi saadanne Offere behage Gud vel.

2 Cor. 9, 12. Phil. 4, 18.

17. Adlyder eders Veiledere og værer dem hørige; thi de vaage over eders Sjæle som de, der skulle gjøre Regnskab, at de kunne gjøre det med Glæde og ikke sukken-de, thi dette er eder ikke gavnligt.

Phil. 2, 29. 1 Thes. 5, 12. 1 Petr. 5, 5.

18. Bed for os; thi vi fortroe os til, at vi have en god Samvittighed, som de, der ville omgaaes vel i alle Ting.

Eph. 6, 18, 19. 2 Cor. 1, 12.

19. Og jeg formaner eder des mere til at gjøre dette, paa det jeg des snarere kan gives eder igjen.

20. Men Fredens Gud, som ved en evig Pagts Blod førte op fra de Døde den store Faarenes Hyrde, vor Herre Jesus,

Heb. 9, 24. Jos. 10, 11.

21. han gjøre eder stiftede til al god Gjerning, saa at I gjøre hans Villie, og han virke i eder det, som er velbehageligt for ham selv, ved Jesus Christum; han være Værelse i al Evighed! Amen.

2 Cor. 3, 5. Phil. 2, 13. 2 Tim. 4, 18.

22. Jeg beder eder, Brødre! fordrager dette Formaningsord; thi jeg haver og forteligen skrevet eder til.

23. Vider, at Broderen Timotheus er givet løs, med hvem jeg vil see eder, der som han kommer snart.

24. Hilser alle eders Veiledere og alle de Hellige. De af Italien hilse eder.

25. Naade være med eder alle! Amen.

Tit. 3, 15.

Til de Ebræer blev skrevet fra Italien med Timotheus.

St. Jakobi almindelige Brev.

1. Capitel.

Jakobus hilser de Omvendte af de tolv Stammer, formaner dem til Glæde i Trængsler, til Bøn og Tro, 1-8; priser de Fornæbde salige fremfor de Rige, 9-12. Fristelse til det Onde er af os selv, men de gode Gaver ere af Gud, 13-18. Man skal være langsom til at tale og til Brede, 19. 20; annamme Ordet og gjøre derefter, 21-25. Hvo der er en sand Gudsdyrker, 26. 27.

Jakobus, Guds og den Herres Jesu Christi Tjener, hilser de tolv Stammer, som ere i Udspreddelsen. Joh. 7, 35.

2. Mine Brødre, agter det for idel Glæde, naar I falde ubi adskillige Fristelser, Matth. 5, 11. 12. Rom. 5, 3. Ap. G. 5, 41.

3. vidende, at eders Troes Forsøgelse virker Taalmodighed.

4. Men Taalmodigheden frembringe fuldkommen Gjerning, paa det I skulle være fuldkomne og uden Mangel, saa eder fattes Intet. 1 Cor. 1, 7.

5. Men dersom Nogen af eder fattes Wiisdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne og uden at bebrejde, saa skal den gives ham.

6. Men han bede med Tro, Intet tvivlende; thi den, som tvivler, er ligesom en Havsbølge, der røres og drives af Vinden. Matth. 21, 22. Joh. 14, 13; 15, 7.

7. Thi ikke tænke det Menneſke, at han skal faae Noget af Herren.

8. En tveſindet Mand (er) uſtabdig i alle ſine Veie. c. 4, 8.

9. Men en Broder, ſom er ringe, roſe ſig af ſin Høihed,

10. men den Rige (roſe ſig) af ſin Ringhed; thi han ſkal forgaae ſom Græsſets Blomſter.

11. Thi Solen gif op med Hede og gjorde Græsſet viſſent, og Blomſteret derpaa ſaldt af, og den deilige Skikkelse, ſom var at ſee derpaa, blev fordærvet. Saaledes ſkal og den Rige viſne i ſine Veie. 1 Joh. 2, 17.

12. Salig er den Mand, ſom taalmodigen lider Friſtelse; thi naar han er bleven prøvet, ſkal han faae Livſens Krone, hvilken Herren haver lovet dem, ſom ham elſte. Matth. 10, 22.

1 Cor. 9, 25. 2 Tim. 4, 7. 8. 1 Petr. 5, 4. Heb. 2, 10.

13. Ingen ſige, naar han friſtes: Jeg friſtes af Gud; thi Gud friſtes ikke af det Onde, men han friſter heller Ingen.

14. Men hver friſtes, naar han drages og loſſes af ſin egen Begjærlighed;

15. derefter, naar Begjærigheden haver undfanget, føder den Synd, men naar Synden er fuldkommet, føder den Død.

Rom. 6, 23.

16. Farer ikke vild, mine elſkelige Brødre!

17. Al god Gave og al fuldkommen Gave er ovenfra, og kommer ned fra Høienes Fader, hos hvilken er ikke Forandring eller Skygge af Omſkiſtelse. Joh. 3, 27.

18. Efter ſin Beſlutning fødte han os formedelſt Sandheds Ord, at vi ſkulde være en Førſtegrøde af hans Skabninger.

Joh. 1, 13; 3, 3. 5. 1 Petr. 1, 23.

19. Derfor, mine elſkelige Brødre! være hvert Menneſke ſnar til at høre, langſom til at tale, langſom til Brede;

20. thi en Mands Brede udretter ikke det, ſom er ret for Gud.

21. Derfor aſlægger al Skidenhed og al Ondſkabs Overflødighed, og annamer med Sagtmodighed Ordet, ſom er indplantet i eder, (og) ſom er mægtigt til at gjøre eders Sjæle ſalige.

Rom. 13, 12. Col. 3, 8. Rom. 1, 16.

22. Men vorder Ordets Gjørerere og ikke alene dets Hørere, med hvilket I bedrage eder ſelv.

Matth. 7, 21-27. Luc. 11, 28. 1 Joh. 3, 7. 18. Ebr. 4, 2.

23. Thi derſom Nogen er Ordets Hører og ikke dets Gjører, han er lig en Mand, der betragter ſit naturlige Anſigt i et Speil;

24. thi han betragtede ſig ſelv, og gif bort og glemte ſtrag, hvordan han var.

25. Men den, ſom ſkuer ind i Frihedens fuldkomne Lov og bliver ved dermed, den, der ikke er bleven en glemsom Tilhører, men Gjerningens Gjører, denne ſkal vorde ſalig i ſin Gjerning.

c. 2, 12. Joh. 8, 31. 32; 13, 17.

26. Derſom Nogen iblandt eder ſynes, at han er en Gudsdyrker, og holder ikke ſin Tunge i Tømmen, men bedrager ſit eget Hjerte, hans Gudsdyrkelse er forſængelig.

1 Cor. 8, 2. 1 Petr. 3, 10.

27. En reen og ubesmittet Gudsdyrkelse for Gud og Faderen er denne, at besøge Faderløse og Enker i deres Trængsel, at bevare sig selv ubesmittet af Verden.

Matth. 25, 40. Rom. 12, 2.

2. Capitel.

De skulle ikke ansee Personer, 1-7; men bevise Kjærlighed mod Alle og vandre efter alle Herrens Bud, 8-13. Tro uden Gjerninger er død, 14-26.

Mine Brødre! haver ikke den Herres Jesu Christi, den Herliggjortes, Tro (forenet) med Persons Anseelse.

1 Cor. 2, 8. 3af. 2, 9.

2. Thi dersom der kommer en Mand ind i eders Forsamling med Guldring paa Fingeren, i skinnende Klædebon, men der kommer ogsaa en Fattig ind i skident Klædebon,

3. og I sætte Die paa den, som bærer det skinnende Klædebon, og sige til ham: Du, sæt dig her hæderligen! og I sige til den Fattige: Du, staa der! eller: Sid derne ved min Fodskammel!

4. gjøre I da ikke (ubillig) Forffjel hos eder selv og blive Dommere efter onde Tanker?

5. Hører, mine elskelige Brødre! Haver Gud ikke udvalgt dem, som ere fattige i denne Verden, (til at vorde) rige i Troen og Arvinger til det Rige, hvilket han haver lovet dem, som ham elske?

1 Cor. 1, 26. 5; 2, 9.

6. Men I vise Ringagt mod den Fattige! Er det ikke de Rige, som underkue eder, og som drage eder for Domstolene?

1 Cor. 11, 22.

7. Bespottede de ikke det gode Navn, med hvilket I ere nævnede?

8. Dersom I da fuldkomme den ypperste Lov, efter Skriften: Du skal elske din Næste som dig selv, da gjøre I vel;

3 Mos. 19, 18. Matth. 22, 39.

9. men dersom I ansee Personer, gjøre I Synd og overbevises af Loven som Overtrædere.

10. Thi hvo, som holder den ganske Lov, men støder an i eet Bud, er bleven skyldig i alle.

Matth. 5, 19.

11. Thi den, som sagde: Du skal ikke bedrive Hov, sagde ogsaa: Du skal ikke ihjelslaae. Dersom du da ikke bedriver Hov, men ihjelslaaer, da er du bleven Lovens Overtræder.

12. Taler saaledes og gjører saaledes

som de, der skulle dømmes efter Friheds Lov.

c. 1, 25.

13. Thi (der skal gaae) en ubarmhertig Dom over den, som ikke gjør Barmhertighed, men Barmhertighed træder frimodig for Dommen. Matth. 5, 7; 18, 35; 25, 11, 42.

14. Hvad gavner det, mine Brødre! om Nogen siger, han haver Troen, men haver ikke Gjerninger? mon den Tro kan frelse ham?

Matth. 5, 16; 7, 26.

15. Men dersom en Broder eller Søster ere nøgne og fattes den daglige Næring,

Puc. 3, 11. 1 Joh. 3, 17, 18.

16. men Nogen af eder siger til dem: Gaaer bort i Fred, varmer eder og mætter eder! men I give dem ikke det, som hører til Legemets Nødtørst, hvad Gavn er det?

17. Pigesaa og Troen, dersom den ikke haver Gjerninger, er den død i sig selv.

v. 26.

18. Men der maatte Nogen sige: Du haver Troen, og jeg haver Gjerninger; blis mig din Tro af dine Gjerninger, og jeg vil vise dig min Tro af mine Gjerninger.

Gal. 5, 6. Tit. 3, 8.

19. Du troer, at Gud er een; du gjør vel; Djævlene troe det ogsaa og skjæle.

Marc. 1, 24.

20. Men vil du vide, o du forfængelige Menneſte! at Troen uden Gjerninger er død?

21. Er ikke vor Fader Abraham retsfærdiggjort ved Gjerninger, der han offrede sin Søn Isak paa Alteret?

1 Mos. 22, 10, 12.

22. Seer du, at Troen virkede med hans Gjerninger, og at ved Gjerninger blev Troen fuldkommen?

Rom. 4, 2, 3. Ebr. 11, 17.

23. Og Skriften blev opfyldt, som siger: Men Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed, og han blev kaldet Guds Ven.

1 Mos. 15, 6. 2 Kron. 20, 7.

24. See I nu, at et Menneſte retsfærdig-gjøres ved Gjerninger og ikke ved Troen alene?

25. Men desligeste og Skjøgen Rahab, blev hun ikke retsfærdiggjort ved Gjerninger, der hun annammede Sendebudene og lod dem ud ad en anden Vej?

Jos. 2, 1-21; 6, 25. Ebr. 11, 31.

26. Thi ligesom Legemet er dødt uden Aand, saaledes er og Troen død uden Gjerninger.

v. 17.

3. Capitel.

De skulle ei lettigen tage sig for at være Andres Færrere; thi Tungen betvinges vanskeligen og misbruges ofte, 1-12. Den rette Blisdom

vifer sig i Sagtmobighed, er uden Rid og Trætte, og bærer gode Frugter, 13-18.

Mine Brødre! ikke Mange (af eder) blive Lærere, efterdi I vide, at vi skulle faae større Ansvar!

2. Thi vi støde Alle an i mange Ting; dersom Nogen ikke støder an i sin Tale, denne er en fuldkommen Mand, istand til og at holde det ganske Legeme i Tæmme.

1 Joh. 1, 8. Matth. 12, 37. 1 Petr. 3, 10.

3. See, vi lægge Bidsler i Hestens Munde, at de skulle adlyde os, og vi vende deres ganske Legeme.

4. See, ogsaa Skibene, enddog de ere saa store og drives af stærke Binde, vendes med et faare lidet Ror, hvor Styrmandens Fart vil hen.

5. Saaledes er og Tungen et lidet Lem, men puffer storligen. See, en liden Ild, hvor stor en Skov antænder den!

6. Ogsaa Tungen er en Ild, en Verden af Uretfærdighed. Saaledes er Tungen sat iblandt vore Lemmer; den besmitter det ganske Legeme og optænder Livets Løb, og er optændt af Selvede.

Matth. 15, 11. 18. 19.

7. Thi enhver Natur, baade Dyrs og Fugles, baade Ormes og Haddyr, tæmmes og er bleven tæmmet af den mennefskelige Natur;

8. men Tungen kan intet Mennefske tæmme, det ustyrlige Onde, fuld af dødelig Forgift.

Matth. 12, 31.

9. Med den velsigne vi Gud og Faderen, og med den forbande vi Mennefsene, som ere gjorte efter Guds Vignelse.

10. Af den samme Mund udgaar Velsignelse og Forbandelse. Mine Brødre! dette bør ikke saa at sies.

11. Mon en Rilde kan udgyde af det samme Væld sødt Vand og best?

12. Mon et Figen træ, mine Brødre! kan give Oliven, eller et Viintræ Figen? Saa kan ingen Rilde give salt og sødt Vand.

Matth. 7, 16.

13. Hvo er viis og forstandig iblandt eder? han vise ved god Omgjængelse sine Gjerninger i viis Sagtmobighed.

Eph. 5, 9. 15.

14. Men have I best Rid og Rødvagthed i eders Hjerter, da roser eder ikke eller lyver mod Sandheden.

Eph. 4, 31. 1 Joh. 4, 20.

15. Dette er ikke den Viisdom, som kommer ovenfra ned, men en jordist, sandseelig, djævelst;

1 Cor. 2, 6. 7.

16. thi hvor Rid og Trætte er, der er Forvirring og al ond Handel. 1 Cor. 3, 3. Gal. 5, 20.

17. Men den Viisdom herovenfra er først reen, dernæst fredsfommelig, billig, lader sig gjerne sige, er fuld af Barmhjerlighed og gode Frugter, upartist og uden Strømt.

18. Men Retfærdigheds Frugt saaes i Fred for dem, som holde Fred. Ebr. 12, 11.

4. Capitel.

De kjædelige Lyster forarsage Krig og Strid, forhindrer Bønhoarsen, gøre os til Guds Fjender, 1-4. Aanden giver Kraft mod de onde Lyster, 5. 6; derfor skal man ydmyge sig under Gud, holde sig nær til ham og saa modstaae det Onde, 7-10. Man skal ei bagtale og ei dømme, 11, 12, ei forlade sig paa det Tilkomende, 13-17.

Hvoraf er saa megen Krig og Strid iblandt eder? er det ikke heraf, (nemlig) af eders Lyster, som stride i eders Lemmer?

Rom. 7, 23. 1 Petr. 2, 11.

2. I begjære, og have ikke; I slaae ihjel og bære Rid, og kunne ikke faae; I føre Strid og Krig, men I have ikke, fordi I ikke bede.

3. I bede, og faae ikke, fordi I bede ilde, at I det kunne fortære i eders Bøllyster.

4. I Horkarle og Horqvinder! vide I ikke, at Verdens Venstabs er Guds Fjendstabs? Derfor, hvo, som vil være Verdens Ven, bliver Guds Fjende.

Joh. 15, 19; 17, 14. Rom. 8, 8. Gal. 1, 10.

5. Eller mene I, at Skriften taler forgyæves? Den Aand, som boer i os, begjærer den Aand? Tværtimod, den giver større Naade.

Gal. 5, 17. Eph. 2, 4-7.

6. Derfor siger Skriften: Gud imodstaar de Hoffærdige, men giver de Ydmyge Naade.

Drøsp. 3, 31. Luc. 14, 11.

7. Værer derfor Gud underdanige; imodstaar Djævelen, saa skal han flye fra eder;

Eph. 4, 27; 6, 12 fg.

8. holder eder nær til Gud, saa skal han holde sig nær til eder! Renser Hænderne, I Syndere, og luttret Hjerterne, I Tvefinde!

9. Føler eders Slendighed, og sørger og græder; eders Vatter omvendes til Sorrig, og Glæden til Bedrøvelse! Matth. 5, 4. Luc. 6, 25.

10. Ydmyger eder for Herren, saa skal han opøse eder.

v. 6.

11. Taler ikke ilde om hverandre, Brødre! Hvo, som taler ilde om sin Broder og dømmer sin Broder, taler ilde om Loven og dømmer Loven; men dømmer du

Boven, da er du ikke Lovens Gjører, men dens Dommer.

1 Petr. 2, 1.

Matth. 7, 1. Rom. 2, 1; 14. 4. 2 Cor. 12, 20.

12. En er Lovgiveren, som er mægtig til at frelse og fordømme; hvo er du, som dommer den Anden?

13. Nu velan I, som sige: I dag eller imorgen ville vi gaae til den eller den Stad og blive der eet Aar, og kjøbslaae og vinde,

Luc. 12, 16-20.

14. I, som ikke vide, hvad imorgen skal skee; thi hvad er eders Liv? Det er jo en Damp, som er tilshyne en liden Tid, men derefter forsvinder!

1 Cor. 7, 31.

15. I det Sted I skulde sige: Derfom Herren vil, og vi leve, da ville vi gjøre dette eller det.

Ap. G. 13, 21. 1 Cor. 4, 19.

16. Men nu rose I eder i eders Overmod; al faadan Ros er ond.

1 Cor. 5, 6.

17. Derfor, hvo, som veed at gjøre Godt og gjør det ikke, ham er det Synd.

Luc. 12, 47. Joh. 9, 41. Rom. 2, 21-23.

5. Capitel.

De Rige bør ei hovmøde sig af deres Rigdom og ei forholde Dagslønnerne deres Ven, 1-4, ei leve i Velslyst, ei fordømme den Retsfærdige, 5. 6. Man skal være langmodig, ikke hevnjærrig, men taalmodig i Lidelse efter de Helliges Exempel, 7-11, ikke sværge, men bede og lade bede for sig, 12-15, bekjende Synderne for hverandre, 16-18, og omvende de Bilsfarende, 19. 20.

Velan nu, I Rige, græder og hyler over de Glendigheder, som komme over eder!

Luc. 6, 24. 1 Tim. 6, 9.

2. Eders Rigdom er raadnet, og eders Klæder ere mølædte;

Matth. 6, 19.

3. eders Guld og Sølv er forrustet, og deres Rust skal være til Vidnesbyrd imod eder og æde eders Kjød som en Ild; I have samlet Riggendefæ i de sidste Dage.

Rom. 2, 5.

4. See! Arbeidernes Bøn, som høstede eders Marker, hvilken er bleven forholdt af eder, striger, og Høstfolkernes Naab ere komne ind for den Herre Zebaoths Dren.

5. I levede kræseligen paa Jorden og vare velslystige; I gjorde eders Hjerter til gode som paa en Slagtedag.

Luc. 16, 19. 25.

6. I fordømte, I dræbte den Retsfærdige; han staaer eder ikke imod.

Matth. 5, 29.

7. Derfor værre taalmodige, Brødre! indtil Herrens Tilkommelse. See! Bonden forventer Jordens dyrebare Frugt og

bier taalmodig efter den, indtil den faaer tidlig Regn og sildig Regn.

Luc. 21, 19. Ebr. 10, 36.

8. Værer I og taalmodige, styrker eders Hjerter; thi Herrens Tilkommelse er nær.

1 Cor. 10, 11. Phil. 4, 5.

9. Sukker ikke mod hverandre, Brødre! at I ikke skulle fordømmes; see! Dommen staaer for Døren.

Matth. 24, 33.

10. Mine Brødre! tager Propheterne, hvilke have talet i Herrens Navn, til Exempel paa at lide Ondt og være taalmodige.

Matth. 5, 12.

11. See! vi prise dem salige, som taalmodigen lide. I have hørt Jobs Taalmodighed og vide Udsaldet fra Herren; thi Herren er saare miskundelig og forbarmende.

Matth. 5, 11. Job 1, 21. 22.

12. Men for Alting, mine Brødre! sværger ikke, hverken ved Himmelen eller ved Jorden, eller nogen anden Ed; men eders Ja være Ja, og Nei være Nei, at I ikke skulle falde under Dommen.

Matth. 5, 34 fg. 2 Cor. 1, 17. 18.

13. Lider Nogen iblandt eder Ondt, han bede; er Nogen vel tilmode, han synge.

Eph. 5, 19. Col. 3, 16.

14. Er Nogen iblandt eder syg, han kalde til sig de Ældste af Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn;

Marc. 6, 13; 16, 18.

15. og Troens Bøn skal frelse den Syge, og Herren skal opreise ham, og haver han begaaet Synder, skulle de forlades ham.

16. Bekjender Overtrædelserne for hverandre og beder for hverandre, at I kunne læges; en Retsfærdigs Bøn formaaer Misset, naar den er alvorlig.

2 Thes. 3, 1.

17. Elias var et Menneske, lige Vilkaar undergIVEN med os, og han bad en Bøn, at det ikke skulde regne, og det regnede ikke paa Jorden i tre Aar og sex Maaneder.

Ap. G. 14, 15. 1 Kong. 17, 1.

18. Og han bad atter, og Himmelen gav Regn, og Jorden bar sin Frugt.

1 Kong. 18, 41 fg.

19. Brødre! derfom En iblandt eder er faren vild fra Sandheden, og Nogen omvender ham,

Matth. 18, 15. Gal. 6, 1. 1 Thes. 5, 14.

20. han vide, at hvo, som omvender en Synder fra hans Veis Bilsfarelse, han frelser en Sjæl fra Døden og skuler Synders Mangfoldighed.

1 Petr. 4, 8.

St. Petri første almindelige Brev.

1. Capittel.

Petrus suster de Udvalgte i Asien Naade, 1. 2; priser Gud for deres Igenfødselse til et levende Haab, 3-9; lærer, at Propheterne have randsaget, ja Englene ønsket at gjenneemfue denne Saliggjørelse, 10-12; formaner dem til en stadig Tro, Lydighed, hellig Omgjængelse, reen Kjærlighed, ved Guds Ords Kraft, 13-25.

Petrus, Jesu Christi Apostel, til de Udvalgte, som ere adspredte i Pontus, Galatien, Cappadocien, Asien og Bithynien, udvalgte

305. 7. 35. 3af. 1. 1.

2. efter Gud Faders Forudvidende i Aandens Helliggjørelse til Lydighed og Renselse ved Jesu Christi Blod: Naade og Fred vorde eder mangfoldig!

Rom. 8. 29. Ebr. 12. 24. 2 Petr. 1. 2. Jud. v. 2.

3. Lovet være Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, som efter sin store Barmhertighed haver igenfødt os til et levende Haab formedelst Jesu Christi Opstandelse fra de Døde, 2 Cor. 1. 3. Eph. 1. 3; 2. 4. 5. 305. 3. 3.

4. til en uforkrænkelig og ubesmittelig og uforvisnelig Arv, som er bevaret i Himmene til eder,

c. 5. 4. Col. 1. 5. 2 Tim. 1. 12.

5. hvilke ved Guds Magt bevares formedelst Troen til den Frelse, som er rede til at aabenbares i den sidste Tid, Col. 3. 4.

6. hvorover I skulle fryde eder, om I og nu en liden Stund, hvis saa skal være, be-
drøves i adskillige Fristelser,

c. 4. 12. 13. Rom. 5. 3. 2 Cor. 4. 17.

7. paa det eders prøvede Tro — som er meget dyrebare end det forgjængelige Guld, hvilket dog prøves ved Ilden — maa findes til Lov og Priis og Ære i Jesu Christi Aabenbarelse;

3af. 1. 3. 1 Cor. 3. 13. 1 Petr. 4. 12. Col. 3. 4.

8. hvem I ikke have kjennt og dog elste, hvem I nu ikke see, men dog troe paa og fryde eder med udsigelig og forherliget Glæde,

2 Cor. 5. 7. Ebr. 11. 27. 1 Joh. 4. 20.

9. opnaaende Maalet for eders Tro, Sjæleens Frelse.

10. Om hvilken Frelse Propheterne have grandstet og randsaget, de, som have spaaet om den Naade, eder (skulde vederfares),

Matth. 13. 17.

11. idet de randsagede, til hvilken eller hvordan en Tid Christi Aand, som var i

dem, henviste, da den forud vidnede om Christi Lidelser og den derpaa følgende Herlighed;

2 Petr. 1. 21. Luc. 24. 26.

12. thi det var dem aabenbaret, at de tjente ikke sig selv, men os i dette, som nu er blevet eder kundgjort af dem, der have forkyndt eder Evangelium formedelst den Hellig-Aand, som blev sendt af Himmelen; hvilke Ting Englene begjære at gjenneemfue.

Ebr. 11. 13. 39. Ap. G. 2. 4. Eph. 3. 10.

13. Derfor omgjorder eders Sindes Lænder, værre ædrue og sætter eders Haab aldeles til den Naade, som bliver eder til Deel i Jesu Christi Aabenbarelse.

Luc. 12. 35. Eph. 6. 14. Luc. 21. 34. Rom. 13. 13.

14. Som lydlige Børn, stikker eder ikke efter de forrige Lyster i eders Vankundighed,

Eph. 5. 1. Rom. 12. 2. Ap. G. 17. 30.

15. men vorder efter den Hellige, som eder salbte, ogsaa I hellige i al Omgjængelse! 2 Tim. 1. 9. Matth. 5. 48. Luc. 1. 75. 2 Cor. 7. 1.

16. Derfor er der skrevet: Vorder hellige, thi jeg er hellig.

3 Mos. 19. 2.

17. Og dersom I paakalde ham som Fader, der dommer uden Persons Anseelse efter Enhvers Gjerning, da omgaaes med Frygt i eders Udlændigheds Tid,

Matth. 6. 9. 2 Cor. 5. 6. Psil. 2. 12.

18. vidende, at I ikke med forkrænkkelige Ting, Sølv eller Guld, ere forløste fra eders forsængelige Omgjængelse, som Fædrene have overantvordet eder,

1 Cor. 6. 20; 7. 23.

19. men med Christi dyrebare Blod, som et ustraffeligt og lydeløst Lams, Ap. G. 20. 28.

20. som vel forud var bestemt, før Verdens Grundbold blev lagt, men blev aabenbaret i disse sidste Tider for eder,

Rom. 16. 25. Eph. 1. 9; 3. 9. Gal. 4. 4.

21. som formedelst ham troe paa Gud, der opreiste ham fra de Døde, og gav ham Herlighed, saa at eders Tro og Haab maa være til Gud.

Ap. G. 2. 21. Psil. 2. 9.

22. Rens eder Sjæle i Sandheds Lydighed formedelst Aanden til usfrømtet Broderkjærlighed, og efter hverandre inderligere af et reent Hjerte,

3af. 1. 8. Rom. 12. 10. Ebr. 13. 1. 1 Tim. 1. 5.

23. I, som ere igjensødte, ikke af forkrænkelig, men usforkrænkelig Sæd, ved Guds Ord, som lever og bliver evindelig.

3 Joh. 1, 13. 3af. 1, 18. 1 Joh. 3, 9.

24. Thi alt Kjød er som Græs, og al Menneskets Herlighed som Græssets Blomster; Græsset visner og Blomsteret derpaa falder af;

1 Joh. 40, 6-8. 3af. 1, 10. 11.

25. men Herrens Ord bliver evindelig; men dette er det Ord, som ved Evangelium er forkyndt for eder.

Matth. 5, 18. Luc. 21, 33.

2. Capitel.

De skulle aflægge det Onde og hige efter Herrens Ord. Christen er Hjørnestenen, paa hvilken de Troende bygges til et aandeligt Huis, 1-10. De skulle flye kjødelige Lyster, adlyde Øvrigheden, være ustraffelige mod Alle, 11-17. Tjenere skulle være underdanige og lide Uret med Taalmodighed efter Christi Exempel, 18-25.

Derfor aflægger al Ondskab og al Svig og Hykleri og Uvind og al Bagtalelse,

Eph. 4, 22. 25. Col. 3, 8. Ebr. 12, 1. 3af. 1, 21.

2. og higer som nyfødte Børn efter den aandelige, usforfalskede Mælk, at I kunne vore ved den; Matth. 18, 3. 1 Cor. 14, 20. Ebr. 5, 13.

3. dersom I ellers have smagt, at Herren er god.

4. Kommer til ham, den levende Steen, der vel blev forskudt af Menneskene, men er udvalgt og dyrebar for Gud,

Eph. 2, 20. Matth. 21, 42.

5. og vorder selv, som levende Stene, opbyggede (til) et aandeligt Huis, (til) et helligt Præstedom, for at frembære aandelige Offere, (der ere) velbehagelige for Gud ved Jesum Christum.

Eph. 2, 21. Rom. 12, 1.

6. Derfor hedder det og i Skriften: See, jeg sætter i Zion en Hovedhjørnesteen, som er udvalgt og dyrebar, og hvo, som troer paa ham, skal ingenlunde bestjæmmes.

1 Joh. 28, 16. Rom. 9, 33.

7. Eder altsaa, som troe, tilkommer denne Ære, men for de Vantroer er denne Steen, hvilken Bygningsmændene forfjødte, bleven til en Hovedhjørnesteen og en Anstødssteen og en Forargelses Klippe;

1 Joh. 4, 11. Luc. 2, 34.

8. hvilke støde an, idet de ikke troe Ordet, hvortil de og vare bestemte.

9. Men I ere en udvalgt Slægt, et kongeligt Præstedom, et helligt Folk, et Folk til Eiendom, at I skulle forkynde hans Dyder, som kaldte eder fra Mørket til sit underfulde Lys; 1 Joh. 5, 10; 20, 6. Tit. 2, 14. Col. 1, 13.

10. I, som forudm ikke vare et Folk, men nu ere Guds Folk, som ikke havde erholdt Barmhertighed, men nu have fundet Barmhertighed.

Joh. 2, 23. Rom. 9, 25.

11. I Elskelige! jeg formaner eder som Fremmede og Udlændinge, at I holde eder fra kjødelige Lyster, som stride imod Sjælen,

Ebr. 11, 13; 12, 14. Rom. 13, 14.

12. og lade eders Omgiængelse iblandt Bedningerne være god, saa at de, idet de bagtale eder som Misdædere, kunne see eders gode Gjerninger og formedelst dem prise Gud paa Besøggelsens Dag. Rom. 12, 17.

Phil. 2, 15. Tit. 2, 8. 1 Petr. 3, 16. Matth. 5, 16.

13. Værer derfor al menneskelig Orden underdanige for Herrens Skyld, være sig en Konge, som den Ypperste, Rom. 13, 1 fg. Tit. 3, 1.

14. eller Befalingsmænd, som de, der sendes af ham til Straf over Misdædere, men dem til Ros, som gjøre Godt.

15. Thi saaledes er det Guds Villie, at I, ved at gjøre det Gode, skulle bringe de daarlige Menneskers Bantundighed til at tie,

Tit. 2, 8.

16. som de, der ere frie, dog ikke som de, der have Friheden til Ondskabs Skjul, men som Guds Tjenere.

3 Joh. 8, 32. 1 Cor. 7, 22. 23; 8, 9. Gal. 5, 1. 13. 2 Petr. 2, 19.

17. Væer Alle, elsker Broderskabet, frygter Gud, ærer Kongen!

Rom. 12, 10. Phil. 2, 3. 2 Petr. 1, 7. Matth. 22, 21.

18. I Tjenere! værere (eders) Herre underdanige i al Ærefrygt, ikke alene de gode og billige, men ogsaa de vrangvillige.

Eph. 5, 6. Tit. 2, 9.

19. Thi dette (finder) Naade, dersom Nogen af Samvittighed for Gud finder sig i Gjenvordigheder, naar han liden uretfærdigen.

Matth. 5, 10.

20. Thi hvad er det for en Ros, dersom I, naar I synde og blive slagne, lide taalmodigen? Men dersom I, naar I gjøre Godt og lide derfor, ere taalmodige, dette (finder) Naade for Gud.

c. 3, 14. 17; 4, 14.

21. Thi dertil ere I kaldte, efterdi Kristus haver og lidt for os, efterladende os et Exempel, at I skulle efterfølge hans Fodspor;

c. 3, 18. Matth. 11, 29; 16, 24. 1 Joh. 2, 6.

22. han, som ikke haver gjort Synd, der blev og ikke funden Svig i hans Mund,

3 Joh. 8, 46. 2 Cor. 5, 21.

23. som ikke skjendte igjen, der han blev overfjendt, ikke truede, der han led, men overgav det til ham, som dommer retfærdigen;

3 Joh. 8, 48. 49. 1 Petr. 3, 9.

24. han, som selv bar vore Synder paa sit Legeme paa Træet, paa det vi, afskæde fra Synden, skulle leve i Retfærdighed, han, ved hvis Saar I ere søgte. Rom. 6, 2. 11; 7, 6.

25. Thi I vare som viltsfarende Faar, men ere nu omvendte til eders Sjæles Hyrde og Tilsynsmand.

Luc. 15, 4. 3 Joh. 10, 11. Ebr. 13, 20.

3. Capitel.

Om Qvindernes Rydighed og rette Prydelse, og om Mændenes Pligt, 1-7. De skulle alle beslitte sig paa Kjærlighed, Enighed, Sagtmodighed og gjøre det Gode; da behøve de ikke at frygte, om de end lide, 8-17. Christus led for Syndere, men blev herligen opbyttet, 18-22.

Deiligeste skulle Qvinderne være deres egne Mænd underdanige, paa det og, dersom Nogle ikke troe Ordet, de kunne vindes uden Ord ved Qvindernes Omgjængelse, Eph. 5, 22. Tit. 2, 5. 1 Cor. 7, 16.

2. naar de stue eders kydske Omgjængelse i (Herrens) Frygt.

3. Deres Prydelse skal ikke være den udvortes, Haarfletning og paahængte Guldsmykker eller Klædedragt, 1 Tim. 2, 9. Tit. 2, 3.

4. men Hjertets skulste Menneſte i en sagtomodig og stille Mands usforærfelſelige Bæſen, hvilket er meget koſteligt for Gud.

Rom. 2, 29. 2 Cor. 4, 16.

5. Thi ſaaledes prydede og forðum de hellige Qvinder ſig, ſom haabede paa Gud og vare deres egne Mænd underdanige;

6. ſom Sara var Abraham kydig og kaldte ham Herre; og hendes Børn ere I blevne, derſom I gjøre Godt og ikke frygte for nogen Rædſel.

1 Moſ. 18, 12.

7. Deiligeste ſkulle I Mænd leve med eders Huſtruer, ſom med den ſvagere Deel, med Forſtand og bevife dem Væ, da de ogſaa ere Medarvinger til Livets Naadegave, paa det eders Bønner ikke ſkulle forhindres.

1 Cor. 7, 3. Eph. 5, 25.

8. Men endeligen værer alle ligefindede, medlidende, kjærlige mod Brødrene, barmhjertige, velvillige;

Rom. 12, 16; 15, 5. 1 Cor. 1, 10. Luc. 6, 36.

9. betaler ikke Dndt med Dndt, eller Skjældsord med Skjældsord, men tværtimod velſigner, vidende, at I dertil ere kaldte, at I ſkulle arve Velſignelſe.

Matth. 5, 39. Rom. 12, 17. 1 Theſſ. 5, 15. Matth. 25, 34.

10. Thi den, ſom vil elſke Livet og ſee gode Dage, ſkal ſtille ſin Lunge fra Dndt, og ſine Læber, at de ikke tale Svig;

Pſ. 34, 13-17. Sak. 1, 26; 3, 6.

11. han vende ſig fra Dndt og gjøre Godt, han ſøge Fred og hige efter den.

3 Joh. v. 11. Ebr. 12, 14.

12. Thi Herrens Vne ere over de Retfærdige, og hans Øren til deres Bøn; men Herrens Anſigt er ogſaa over dem, ſom gjøre Dndt.

2 Theſſ. 1, 9.

13. Og hvo er den, ſom kan ſkade eder, derſom I beſlitte eder paa det Gode?

14. Men om I og lide for Retfærdigheds Skyld, ere I ſalige; men frygtet ikke, ſom de frygte, og forfærdes ikke. Men helliger Gud Herren i eders Hjert.

Matth. 5, 10. 1 Petr. 2, 20. Matth. 10, 28.

15. Men værer altid rede til at forſvare eder med Sagtmodighed og Værfrygt for Enhver, ſom begjærer Regnſkab af eder om det Haab, ſom er i eder,

1 Jo. 3, 8.

16. og haaber en god Samvittighed, ſaa at de, der haane eders gode Omgjængelſe i Chriſto, naae beſtjæmmes, idet de bagtale eder ſom Miſdædere.

c. 2, 12. 15. 19.

17. Thi det er bedre — om det ſaa er Guds Villie — at lide, naar man gjør Godt, end naar man gjør Dndt.

c. 2, 20.

18. Thi og Chriſtus led eengang for (vore) Synder, en Retfærdig for Uretfærdige, paa det at han kunde føre os frem til Gud, han, ſom vel led Døden efter Rjød, men blev levendegjort efter Manden,

c. 2, 21. Ebr. 9, 28. Rom. 5, 6. 2 Cor. 13, 4.

19. i hvilken han og gif bort og prædikede for Manderne, ſom vare i Forbaring,

20. ſom forðum vare gjenſtridige, der Guds Langmodighed ventede i Næ Dage, da Arken byggedes, i hvilken ſaa, nemlig otte, Sjæle bleve frelſte i Vand,

1 Moſ. 6, 3. 14. Rom. 2, 4. 2 Petr. 2, 5.

21. hvis Mobbillede, Daaben, nu frelſer os, hvilken ikke er Renselſe fra Kjødets Ureenhed, men en god Samvittigheds Pagt med Gud ved Jeſu Chriſti Opſtandelſe;

Marc. 16, 16. Eph. 5, 26. Tit. 3, 5.

22. ſom, efterat han er ſaren til Himlen, er hos Guds høire Haand, og Englene og Magterne og Kræfterne ere han underlagte.

Rom. 8, 34. Eph. 1, 20 ſg.

4. Capitel.

De ſkulle værne ſig med Chriſti Sind og afſtaa fra Hedningernes Laſter, om end diſſe beſpotte dem derſom, 1-6. De ſkulle være adrne, vaage, bevife Kjærlighed, være Guds træe Huuſholdere, 7-11, glæde ſig i Lidelſer, ei lide ſom Miſdædere, 12-16. En haardere Dom ſoſtaar de Ugudelige, 17-19.

Efterdi da Christus haver lidt for os i Rjød, saa væbner eder og med det samme Sind, — thi den, som haver lidt i Rjød, haver ladet af fra Synden —

c. 2, 21. Phil. 2, 5. Rom. 6, 7. Ebr. 12, 1.

2. saa at I den øvrige Tid i Rjød ikke fremdeles skulle leve efter menneskelige Øster, men efter Guds Villie.

Rom. 14, 7. 2 Cor. 5, 15. Gal. 2, 20. Ebr. 9, 14.

3. Thi det er nok, at vi i den forbigangne Tiøstid have bedrevet Hedningernes Villie, der vi vandrede i Uteerlighed, Øster, Fyl-deri, Fraadseri, Drukenskab og utilbørlig Afgudsdyrkelse;

Eph. 4, 17. 18.

4. hvorover de forundre sig, at I ikke løbe med til den samme frække Ryggesløshed, og de bespøtte (eder);

5. men de skulle gjøre ham Regnskab, som er rede til at dømmes Levende og Døde.

2 Cor. 5, 10. Ap. G. 10, 42. 2 Tim. 4, 1.

6. Thi derfor er og Evangelium forkyndt for Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Rjød, men leve for Gud i Aand.

7. Men alle Tings Ende nærmer sig. Væer derfor ædrue og aarvaagne til Bønnen.

1 Cor. 10, 11.

Phil. 4, 5. 1 Joh. 2, 18. Rom. 13, 13. 1 Petr. 5, 8.

8. Men haver for alle Ting den inderlige Kjærlighed til hverandre; thi Kjærligheden skal skjule Synders Mangfoldighed. Gal. 5, 20.

9. Aaener hverandre gjerne Huus uden Anur.

Rom. 12, 13. Ebr. 13, 2. Phil. 2, 14.

10. Efterfom Enhver haver faaet en Naadegave, saa tjener hverandre dermed, som gode Huusholdere over Guds mange-
flags Naade.

Rom. 12, 6.

Matth. 25, 14. Tit. 1, 7. 1 Cor. 12, 4. Eph. 4, 11.

11. Dersom Nogen taler i Menigheden, han (tale) som Guds Ord; dersom Nogen tjener deri, (han tjene) som af den For-mue, hvilken Gud forlener, paa det at Gud maa æres i alle Ting formedelst Jesum Christum, hvem Eren og Magten tilkommer i al Evighed! Amen.

Rom. 12, 6 fg. 2 Cor. 2, 17. 1 Petr. 5, 11.

12. I Elskelige! forundrer eder ikke over den Ildprøve, som kommer over eder til en Prøvelse, som om der hændtes eder noget Underligt.

Gal. 1, 2. 1 Cor. 3, 13.

13. Men som I ere deelagtige i Christi Lidelser, saa glæder eder, at I og ved hans Herligheds Aabenbarelse skulle glæde og fryde eder.

Matth. 5, 10.

Ap. G. 5, 41. Rom. 8, 17. 2 Cor. 4, 10. Phil. 3, 10.

14. Dersom I forhaanes for Christi Navns Skyld, ere I salige, thi Herligheds og Guds Aand hviler paa eder; hos hine bespøttes den vel, men hos eder her-liggjøres den.

c. 2, 20. Matth. 5, 11.

15. Thi Ingen af eder lide som Morder eller Thy eller Misdæder eller som den, der trænger sig ind i en fremmed Vestil-ling;

1 Thes. 4, 11.

16. men lider han som en Christen, da skamme han sig ikke, men ære Gud derfor.

Joh. 21, 19.

17. Thi det er Tiden, at Dommen skal begynde fra Guds Huus; men (begynder den) først fra os, hvad Ende vil det faae med dem, som ikke troe Guds Evangelium?

18. Og dersom den Retfærdige neppeli-gen frelses, hvor vil den Ugudelige og Synderen komme frem?

Ruc. 23, 31.

19. Derfor skulle og de, som lide efter Guds Villie, anbefale ham som en trofast Skaber deres Sjæle ved at gjøre Godt.

Ruc. 23, 46.

5. Capitel.

Apostelen formaner Lærerne, 1-4; de Unge og alle Andre, meest til Ydmyghed, Tro paa Gud og til at imodstaae Djævelen, 5-9. Han beder, at Gud vil bevare dem, 10, 11; giver tilkjende, hvorfor han haver skrevet, hilser og ønsker dem Fred, 12-14.

De Eldeste iblandt eder formaner jeg, som en Medældste og et Bidne til Christi Lidelser, som den, der og haver Deel i Herligheden, der skal aabenbares:

Ruc. 21, 48. Hab. 1, 9. Rom. 8, 17.

2. Vogter den Guds Hjord, som er iblandt eder, og haver Tilsyn (med den), ikke tvungne, men frivillig, ikke for slet Bindings Skyld, men med Redebønhed,

Ap. G. 20, 28. 1 Tim. 3, 1. Tit. 1, 7, 11.

3. ikke som de, der ville herfste over (Herrens) Arv, men som de, der blive Monstre for Hjorden;

1 Cor. 3, 5.

2 Cor. 1, 24. Phil. 3, 17. 1 Tim. 4, 12. Tit. 2, 7.

4. og naar da Overhyrden aabenbares, skulle I erholde Erens uforvisnelige Krands.

Joh. 10, 11. Ebr. 13, 20.

1 Cor. 9, 25. 2 Tim. 4, 8. Gal. 1, 12. 1 Petr. 1, 4.

5. Desligeste, I Unge! værer de Eldeste underdanige; men værer alle hverandre underdanige og smykket eder med Ydmyghed; thi Gud staaer de Hoffærdige imod, men de Ydmyge giver han Naade.

Rom. 12, 10.

Eph. 5, 21. Phil. 2, 3. Ruc. 14, 11. Gal. 4, 6.

6. Derfor ydmugger eder under Guds vældige Haand, at han maa i (sin) Tid ophøie eder.

Gal. 4, 10.

7. Raster al eders Sorg paa ham, thi han haver Omhu for eder.

Matth. 6, 25. Luc. 12, 22.

8. Værer ædrue, vaager; thi eders Modstander Djævelen gaar omkring som en brølende Løve, søgende, hvem han kan opsluge.

Luc. 21, 36. 1 Thess. 5, 6. Luc. 22, 31.

9. Staaer ham imod, faste i Troen, eftersom I vide, at de samme Lidelser fuldbyrdes paa eders Brødre i Verden.

Eph. 4, 27; 6, 11. 13. 16. Gal. 4, 7.

10. Men al Naades Gud, som kaldte os, der en kort Tid lide, til sin evige Herlig-

hed i Christo Jesu, han selv berede, styrke, bekræfte, grundfæste eder!

2 Cor. 4, 17. 1 Petr. 1, 6. 2 Cor. 1, 21. 2 Thess. 3, 3.

11. Ham være Vren og Magten i al Evighed! Amen.

Ebr. 13, 21.

12. Med Silvanus, den trofaste Broder, — det holder jeg ham for — haver jeg i Korthed skrevet eder til, og formaner og vidner, at denne er Guds sande Naade, i hvilken I staae.

13. Den medudvalgte Menighed i Babylon hilser eder, saa og Marcus, min Søn.

Ap. G. 12, 12.

14. Hilser hverandre med Kjærligheds Kys. Fred være med eder alle, som ere i Christo Jesu! Amen.

Rom. 16, 16. 1 Cor. 16, 20. 2 Cor. 13, 12. 1 Thess. 5, 26.

St. Petri andet almindelige Brev.

1. Capitel.

Petrus ønsker de Troende Naade efter de dyrebare Forjættelsers Indhold, som gives i Christo, 1-4; lærer, hvorledes de skulle bevise deres Tro og befæste deres Udvalgelse, 5-11; og hvorfor han haver villet paaminde dem, 12-15. Det er ikke Fabler, som han haver underviist dem om; thi han haver selv seet Christi Herlighed, hvorved Propheternes Ord bekræftes, 16-21.

Simon Petrus, Jesu Christi Tjener og Apostel, til dem, der have faaet samme dyrebare Tro, som vi, ved vor Guds og Frelseres Jesu Christi Retfærdighed:

2. Naade og Fred vorde eder mangfoldig i Guds og Jesu, vor Herres, Erkjendelse!

1 Petr. 1, 2. Joh. 17, 3.

3. Saa som hans guddommelige Magt haver skjenket os alle de Ting, som høre til Liv og Gudfrugtighed, formedelt Rundskaben om ham, som kaldte os ved sin Herlighed og Kraft,

v. 2. 1 Petr. 2, 9; 5, 10.

4. ved hvilke de største og dyrebare Forjættelser ere os skjenkede, paa det at I ved disse skulle blive deelagtige i den guddommelige Natur, naar I flye den Fordærvelse, (som) formedelt Begjærlighed (er) i Verden,

Joh. 1, 12.

Gal. 3, 26. Joh. 14, 23. Eph. 4, 24. 1 Joh. 3, 2.

5. saa anvender al Flid just herpaa og beviser i eders Tro Dyd, men i Dyden Rundskab,

Tit. 3, 8.

6. men i Rundskaben Afholdenhed, men i Afholdenheden Taalmodighed, men i Taalmodigheden Gudfrugtighed,

7. men i Gudfrugtigheden Broderkjærlighed, men i Broderkjærligheden Kjærlighed (til Alle).

1 Thess. 3, 12.

8. Thi naar disse (Dyder) findes hos eder og i Overflodighed, lade de eder ikke blive ørkesløse eller usfrugtbare i vor Herres Jesu Christi Erkjendelse.

Tit. 3, 14.

9. Thi den, som ikke haver disse (Dyder), er blind, tillukker Øinene og haver glemt Renselsen fra sine forrige Synder.

Joh. 7, 17. 1 Joh. 2, 9. 11. Gal. 1, 24.

10. Derfor, Brødre! anvender des mere Flid paa at befæste eders Kald og Udvalgelse; thi naar I gjøre dette, skulle I ikke nogenfinde støde an.

Ebr. 3, 14.

11. Thi saaledes skal rigeligen gives eder Indgang i vor Herres og Frelseres Jesu Christi evige Rige.

12. Derfor vil jeg ikke forsømme altid at paaminde eder om dette, ihvorvel I vide (det) og ere styrkede i den Sandhed, som er tilstede (hos os).

Rom. 15, 14. 15.

13. Men jeg agter det ret at vække eder ved Paaminde, saalænge jeg er i dette Paulus,

c. 3, 1.

14. da jeg veed, at mit Paulus Afkælgelse er snart forhaanden, ligesom og vor Herre Jesus Kristus haver aabenbaret mig.

2 Tim. 4, 6. Joh. 21, 18. 19.

15. Jeg vil og gjøre mig Ild for, at I efter min Vortgang altid kunne have, hvad der kan falde eder dette i Erindring.

16. Thi vi have ikke fulgt klogtne Fæbler, da vi kundgjorde eder vor Herres Jesu Christi Kraft og Tilkommelse, men vi have selv været Dienvidner til hans Majestæt.

1 Cor. 1, 17; 2, 1. 3. Joh. 1, 14.

17. Thi han fik Hæder og Ære af Gud Fader, idet en saadan Røst skede til ham fra den majestætiske Herlighed: Denne er min Søn, den Elskelige, i hvem jeg haver Velbehag.

Matth. 17, 5; 3, 17.

18. Og vi hørte denne Røst komme fra Himmelen, der vi vare med ham paa det hellige Bjerg.

19. Og vi have det prophetiske Ord mere stadfæstet, og I gjøre vel, naar I give Afgt derpaa, som paa et Hs, der slumrer paa et mørkt Sted, indtil Dagen fremstraaler, og Morgenstjernen oprinder i eders Hjærter;

2 Cor. 4, 5. 6. Aab. 2, 28; 22, 16.

20. vidende dette først, at ingen Prophetie i Skriften kan udlægges af sig selv.

Rom. 12, 6.

21. Thi ingenfinde er nogen Prophetie fremført af menneskelig Villie, men de hellige Guds Mænd talede, drevne af den Hellig-Aand.

2 Tim. 3, 16. 1 Petr. 1, 11.

2. Capitel.

Apostelen advarer mod falske Propheter, 1-3; lærer, at disse ei skulle undgaae Guds Straf, 4-9, især de, som vandre efter Rjodet og ere Bespottere, Gjerrige, Bøllystige, Forsørere, 10-19. Han bekræfter deres uhyggelige Tilstand, som lade sig overvinde af det Døde, 20-22.

Men der vare og falske Propheter iblandt Folket, ligesom der og iblandt eder skulle komme falske Lærere, som skulle indføre fordærvelige Secter og negte den Herre, som dem kjøbte; hvilke skulle føre over sig selv en hastig Fordærvelse.

Matth. 24, 11. 1 Tim. 4, 1. 1 Joh. 2, 22. 2 Joh. 7, 7.

2. Og Mange skulle efterfølge deres Ryggeløshed, for hvis Skyld Sandhedens Bei skal bespottes.

2 Tim. 4, 3.

3. Og af Gjerrighed skulle de med kunstige Ord søge Binding af eder. Dommen over dem, alt længe affagt, skal ikke tøve, og deres Fordærvelse slumrer ikke.

4. Thi dersom Gud ikke sparede de Engle, som syndede, men nedstyrtede dem til Helvede og overantvordede dem i Mørkets Rænker, at forvares til Dommen,

3. Joh. 8, 44. Jud. v. 6. Aab. 20, 1 fg.

5. og ikke sparede den gamle Verden, men bevarede Noah, Retfærdigheds Prædiker, selv ottende, der han førte Syndfloden over de Ugudeliges Verden,

1 Mos. 7, 1 fg. 1 Petr. 3, 20.

6. og gjorde Sodomas og Gomorras Stæder til Afse og fordømte dem til Odelæggelse, saa han satte dem til et Exempel for dem, som i Fremtiden vilde leve ugdeligt,

1 Mos. 19, 24. Jud. v. 7.

7. og udfriede den retfærdige Loth, som plagedes ved de Ugudeliges uτερlige Omgjængelse,

1 Mos. 19, 7. 9. 29.

8. — thi denne Retfærdige, imedens han boede iblandt dem, ængstede sig Dag fra Dag i sin retfærdige Sjæl over de ryggesløse Gjærninger, som han saac og hørte —

9. da veed Herren og at udfrie de Gudfrygtige af Fristelse, men at bevare de Uretfærdige til Dommens Dag for at straffes,

v. 7. 1 Cor. 10, 13.

10. men meest dem, som vandre efter Rjodet i Besmittelsens Lyster, og foragte Herredømme. Dumbristige, selvraadige, bære de ikke ved at bespotte Værdigheder,

Jud. v. 4. 7 fg.

11. da dog Englene, som ere større i Styrke og Magt, ikke fremføre bespottelig Dom inod dem for Herren.

12. Men disse, som usornufterige Dyr, sandfærdige, fødte til at fanges og omkomme, skulle, da de bespotte, hvad de ikke kjende, ødelægges i deres egen Odelæggelse

13. og erholde Uretfærdigheds Løn. Vel lyst søge de i daglig Overdaadighed; Skampletter og en Skjændsel ere de; de gjøre sig lystige i deres Bedragerier, naar de holde Maaltid med eder.

14. De have Dine fulde af Horeri, som ei lade af fra Synden; de lokke de ubefæstede Sjæle; de have et Hjerte øvet i Gjerrighed; (de ere) Forbandelsens Børn.

15. De have forladt den rette Wei og fare vild, følgende Bileams, Beors (Søns), Wei, der elskede Uretfærdigheds Løn,

4 Mos. 22, 7.

16. men blev overbevist om sin egen Overtrædelse; det umælsende Lastdyr, der talede med menneskelig Røst, forhindrede Prophetens Daarlighed.

4 Mos. 22, 28.

17. Disse ere vandløse Rilder, Skyer, som drives af Hvirvelvind, for hvilke Mørke og Mulm til evig Tid er bevaret.

18. Thi idet de tale Forsængeligheds stolte Ord, lokke de ved Rjodets Lyster og

Uteerligheder dem, som virkeligen vare undflyede fra dem, der vandre i Vildfarelse,

19. idet de love dem Frihed, alligevel de selv ere Forfrænkeliighedens Trælle; thi af hem Nogen er overvunden, dens Træl er han og bleven.

Gal. 5, 13. Joh. 8, 31. Rom. 6, 16. 20.

20. Thi dersom de, der have undflyet Verdens Besmittelse ved den Herres og Frelseres Jesu Christi Erkjendelse, igjen lade sig indvilde deri og overvindes, da er det Sidste med dem blevet værre end det Første.

1 Joh. 2, 16; 5, 19. Matth. 12, 45. Ebr. 6, 4 fg.

21. Thi det havde været dem bedre, at de ikke havde erkjendt Retfærdighedens Vej, end at de, der de erkjendte den, have vendt sig fra det hellige Bud, som var dem overantvordet.

Luc. 12, 47. 48.

22. Men det er gaaet dem efter det saaledes Ordsprog: Hundene vender sig igjen til sit eget Spy, og Soen, som var toet, til stiden Søle.

Ordsp. 26, 11.

3. Capitel.

Hensigten af dette Brev, 1.2. Herrens Dag skal ikke udeblive, 3-10. Hvorledes de skulle berede sig til det, som forestaaer, vogte sig for Forsørere og vogte i Jesu Naade og Kundskab, 11-18.

Dette er nu, I Elskelige! det andet Brev, jeg skriver til eder, hvori jeg ved Paa- mindelse vækker eders oprigtige Sind,

c. 1, 13.

2. at I skulle komme de Ord ihu, som forud ere sagte af de hellige Propheter, og vort Bud, (vi, som ere) Herrens og Frelserens Apostler.

c. 1, 15. 19.

3. Vider da først dette, at i de sidste Dage skulle der komme Bepotttere, som vandre efter deres egne Øyster

1 Tim. 4, 1. 2. 2 Tim. 3, 1. Jud. v. 18.

4. og sige: Hvad bliver der af Forjættelsen om hans Tilkommelse? Thi fra den (Dag), Fædrene ere hensovede, forblive alle Ting saaledes, som fra Skabningens Begyndelse.

5. Thi de ville ikke vide dette, at ved Guds Ord bleve Himlene forud, og Jorden fremstod af Vand og ved Vand;

6. hvorfor den Verden, som da var, ved Vand blev oversvømmet og forgik.

7. Men Himlene og Jorden, som nu ere, opbevares ved det samme Ord til Alden,

bevarede til Dommens og de ugudelige Menneskers Fordærvelses Dag.

2 Thesf. 1, 8. Ebr. 1, 11.

8. Men dette Ene bør I ikke være uvidende om, I Elskelige! at een Dag er for Herren som tusinde Aar, og tusinde Aar som een Dag.

9. Herren forholder ikke Forjættelsen, — saaledes som Nogle agte det for en Forhaling — men haver Langmodighed med os, idet han ikke vil, at Nogen skal fortabes, men at Alle skulle komme til Omvendelse.

Ebr. 10, 37. Rom. 2, 4. 1 Petr. 3, 20. 1 Tim. 2, 4.

10. Men Herrens Dag skal komme som en Tyv om Natten, paa hvilken Himlene skulle forgaae med stort Bulder, men Elementerne skulle komme i Brand og opløses, og Jorden og Alt, hvad der er paa den, skal opbrændes.

Matth. 24, 27.

Luc. 12, 39. 40. 1 Thesf. 5, 2. 3. Ab. 16, 15. Luc. 21, 33.

11. Efterdi da alt dette opløses, hvoreledes bør det eder da at være? I helligt Levnet og Gudfrugtigheds Øvelse

Luc. 21, 36.

12. bør I vente og stunde efter Guds Dags Tilkommelse, paa hvilken Himlene skulle antændes og opløses, og Elementerne komme i Brand og smeltes.

2 Thesf. 1, 8.

13. Men vi forvente efter hans Forjættelse nye Himle og en ny Jord, i hvilke Retfærdighed boer.

Ab. 21, 1.

14. Derfor, I Elskelige! efterdi I forventede dette, saa beslitter eder paa at findes ubesmittede og ustraffelige for ham i Fred,

1 Cor. 1, 7. 8. Phil. 1, 10. 1 Thesf. 3, 13; 5, 23.

15. og agter vor Herres Langmodighed for en Frelse, ligesom og vor elskelige Broder Paulus, efter den ham givne Viisdom, haver skrevet til eder, v. 9. 1 Petr. 3, 20.

16. som og i alle Brevene, naar han i dem taler om disse Ting; hvoriblandt der er Noget svært at forstaae, hvilket de Ukyndige og Ubestfede forvende, ligesom og de øvrige Skrifter, til deres egen Fordærvelse.

17. Derfor, I Elskelige! efterdi I vide det forud, vogter eder, at I ikke lade eder henrive med af de Ryggeloses Vildfarelse og falde fra eders egen Fasthed.

Marc. 13, 5. 23.

18. Men vogter i vor Herres og Frelseres Jesu Christi Naade og Kundskab! Ham være Ære baade nu og til evig Tid! Amen.

c. 1, 8. Col. 1, 10. 1 Petr. 4, 11.

St. Johannis første almindelige Brev.

1. Capitel.

Johannes forkynder Jesum som Livsens Ord for de Troende, paa det at de skulle have Samfund med ham, 1-4. Det faa de ikke have, uden naar de vandre i Lyset og bekjende deres Synder, fra hvilke de renses ved Christi Blod, 5-10.

Det, som var fra Begyndelsen, det, vi have hørt, det, vi have seet med vore Øine, det, vi have beskuet, og vore Hænder følt paa, nemlig om det Livsens Ord,

3 Joh. 1, 1. 14. 2 Petr. 1, 16. Luc. 24, 39. 3 Joh. 20, 27.

2. — thi Livet er aabenbaret, og vi have seet og vidne og forkynde eder Livet, det evige, hvilket var hos Faderen og blev aabenbaret for os — 3 Joh. 1, 2. 4. 2 Tim. 1, 10.

3. det, som vi have seet og hørt, forkynde vi eder, at ogsaa I skulle have Samfund med os; men vort Samfund er med Faderen og med hans Søn Jesu Christo.

3 Joh. 17, 21. 1 Cor. 1, 9.

4. Og dette skrive vi eder til, paa det eders Glæde maa vorde fuldkommen.

3 Joh. 15, 11; 16, 24. 2 Joh. v. 12.

5. Og dette er det Budskab, som vi have hørt af ham og forkynde eder, at Gud er Lys, og der er aldeles intet Mørke i ham.

3 Joh. 1, 9; 8, 12.

6. Dersom vi sige, at vi have Samfund med ham, og vandre i Mørket, da lyve vi og følge ikke Sandheden.

c. 2, 4.

7. Men dersom vi vandre i Lyset, ligesom han er i Lyset, have vi Samfund med hverandre, og Jesu Christi, hans Søns, Blod renses os fra al Synd.

Ap. G. 20, 28. Ebr. 9, 14. 28. 1 Petr. 1, 19.

8. Dersom vi sige, vi have ikke Synd, be-
drage vi os selv, og Sandheden er ikke i os.

9. Dersom vi bekjende vore Synder, er han trofast og retfærdig, saa at han forlader os Synderne og renses os fra al Uretfærdighed.

10. Dersom vi sige, at vi ikke have syndet, gjøre vi ham til en Løgn, og hans Ord er ikke i os.

2. Capitel.

Jesus Christus er Synderes Talsmand, 1. 2. De Troende hørte Guds Bud, omgaes efter Christi Exempel og elste deres Næste, 3-11. Formaninger til Christne af forskjellig Alder om ikke at elste Verden, 12-17. De skulle vogte

sig for Antichrister og følge Mandens Natb, 18-27, blive i Christo og øve Retfærdighed, 28. 29.

Mine Børn! dette skriver jeg eder til, paa det I ikke skulle synde; og dersom nogen synder, have vi en Talsmand hos Faderen, Jesum Christum, den Retfærdige;

Rom. 8, 31. Ebr. 7, 25; 9, 21.

2. og han er en Forsoning for vore Synder, dog ikke alene for vore, men ogsaa for den ganste Verdens. Rom. 3, 25. 2 Cor. 5, 18.

Col. 1, 20. 3 Joh. 1, 29; 3, 16; 4, 42. Ebr. 2, 9.

3. Og derpaa vide vi, at vi kende ham, naar vi holde hans Bud.

3 Joh. 8, 55.

4. Hvo, som siger: Jeg kender ham, og holder ikke hans Bud, han er en Løgn, og i ham er Sandheden ikke.

c. 1, 6; 4, 20.

5. Men hvo, som holder hans Ord, i ham er sandeligen Guds Kjærlighed fuldkommet. Derpaa kende vi, at vi ere i ham.

3 Joh. 13, 35; 14, 21. 28.

6. Hvo, som siger, at han bliver i ham, han er og skyldig til at vandre saaledes, som han vandrede.

3 Joh. 15, 4. 5; 13, 15. Col. 2, 6. 1 Petr. 2, 21.

7. Brødre! jeg skriver eder ikke et nyt Bud, men et gammelt Bud, som I have haft fra Begyndelsen. Det gamle Bud er det Ord, som I have hørt fra Begyndelsen.

2 Joh. v. 5. 1 Joh. 2, 24; 3, 11.

8. Atter skriver jeg eder et nyt Bud, som er sandt i ham og i eder; thi Mørket drager bort, og det sande Lys skinner allerede.

3 Joh. 13, 34; 1, 9; 12, 35. Rom. 13, 12.

9. Hvo, som siger, at han er i Lyset, og hader sin Broder, han er endnu i Mørket.

c. 3, 14; 4, 20.

10. Hvo, som elsker sin Broder, bliver i Lyset, og der er ingen Forargelse i ham.

2 Petr. 1, 10.

11. Men hvo, som hader sin Broder, er i Mørket og vandrer i Mørket, og veed ikke, hvor han gaar, fordi Mørket haver forblindet hans Øine.

v. 9.

12. Jeg skriver til eder, (mine) Børn! thi eders Synder ere eder forladte formædelt ham Navn.

Luc. 24, 47. Ap. G. 10. 43.

13. Jeg skriver til eder, I Fædre! thi I have kjendt ham, som er fra Begyndelsen af. Jeg skriver til eder, I Unge! thi I

have overvundet den Onde. Jeg skriver til eder, I Børn! thi I have kjendt Faderen.

Joh. 1, 1.

14. Jeg skrev til eder, I Fædre! thi I have kjendt ham, som er fra Begyndelsen af. Jeg skrev til eder, I Unge! thi I ere stærke, og Guds Ord bliver i eder, og I have overvundet den Onde.

Eph. 6, 10.

15. Elsker ikke Verden, ikke heller de Ting, som ere i Verden! Derksom Nogen elsker Verden, er Faderens Kjærlighed ikke i ham.

Matth. 16, 24. Joh. 15, 19. Rom. 8, 8; 12, 2.

16. Thi alt det, som er i Verden, Kjødets Lyst og Dinenes Lyst og et hoffærdigt Levnet, er ikke af Faderen, men af Verden.

Luc. 14, 18 fg.

17. Og Verden forgaaer, og dens Lyst; men hvo, som gør Guds Villie, bliver til evig Tid.

1 Cor. 7, 31. 1 Petr. 1, 24.

18. (Mine) Børn! det er den sidste Time, og som I have hørt, at Antichristen kommer, saa ere nu mange Antichrister fremkomne, hvoraf vi kjende, at det er den sidste Time.

Matth. 24, 5. 24. Ap. G. 20, 29. 2 Thes. 2, 3.

19. De ere udgangne fra os, men de vare ikke af os; thi dersom de havde været af os, da vare de vel forblevne hos os. Men det skulde worde aabenbart, at de ikke alle ere af os.

Ap. G. 20, 30. 1 Cor. 11, 19.

20. Og I have Salvelse af den Hellige og vide Alt.

2 Petr. 1, 12. Eph. 1, 13. 14. Col. 1, 4. 5. 9.

21. Jeg skriver ikke til eder, fordi I ikke vide Sandheden, men fordi I vide den, og fordi ingen Løgn er af Sandheden.

22. Hvo er Løgneren, uden den, som negter, at Jesus er den Kristus? Denne er Antichristen, han, som negter Faderen og Sønnen.

c. 4, 3. 2 Joh. v. 7.

23. Hvo, som negter Sønnen, haver ei heller Faderen. Hvo, som bekjender Sønnen, haver og Faderen.

Luc. 12, 9. Joh. 5, 23. 2 Tim. 2, 12.

24. Hvad I da have hørt fra Begyndelsen, det blive i eder! Derfra det, som I hørte fra Begyndelsen, bliver i eder, skulde og I blive i Sønnen og i Faderen.

v. 1. 2. 3. 7. Joh. 14, 23.

25. Og dette er den Forjættelse, som han tilfagde os, det evige Liv.

1 Tim. 4, 8.

26. Dette haver jeg skrevet eder til om dem, som eder forføre.

27. Og den Salvelse, som I annammede af ham, bliver i eder, og I have ikke

behov, at Nogen skal lære eder; men ligesom denne Salvelse lærer eder Alt og er sand og ingenlunde Løgn, saa bliver i ham, ligesom den haver lært eder.

v. 20. Joh. 6, 45.

28. Og nu, (mine) Børn! bliver i ham, at, naar han aabenbares, vi da kunne have Trimodighed og ikke skulle blive bestjæmmede af ham i hans Tilfommelse.

Joh. 15, 4. 9. 1 Joh. 3, 21; 4, 17.

29. Dersom I erkjende, at han er retfærdig, da vide I, at hver den, som gjør Retfærdighed, er født af ham.

c. 3, 7. 10.

3. Capitel.

De Troende have et saligt Haab, derfor rens de sig og gjøre ikke Synd; thi den, som gjør Synd og ikke elsker sin Næste, er af Djævelen, 1-10. De skulle elske hverandre, endstjøndt Verden hader dem; thi den, som hader sin Næste, er en Mandraber, og Kjærlighed er Guds Børns Kjendetegn, 11-24.

Seer, hvor stor en Kjærlighed Faderen haver beviist os, at vi skulle kaldes Guds Børn! Derfor kjender Verden os ikke, fordi den kjender ham ikke.

Joh. 1, 12; 16, 3; 17, 25.

2. I Elskelige! nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle worde; men vi vide, at naar han aabenbares, vi da skulle worde ham lige; thi vi skulle see ham, som han er.

Gal. 3, 26; 4, 6.

Rom. 8, 14. 29. 1 Cor. 15, 49. Col. 3, 4. 1 Cor. 13, 12.

3. Og hver, som haver dette Haab til ham, renser sig selv, ligesom han er reen.

1 Petr. 1, 15. 16.

4. Hvo, som gjør Synd, begaaer og Overtrædelse af Loven, og Synden er Lovens Overtrædelse.

c. 5, 17.

5. Og I vide, at han er aabenbaret, paa det han skulde borttage vore Synder; og der er ikke Synd i ham.

2 Cor. 5, 21. Joh. 8, 46. Ebr. 4, 15.

6. Hver den, som bliver i ham, synder ikke; hver den, som synder, haver ikke seet ham, ei heller kjendt ham.

v. 9. c. 2, 4; 4, 8. 3 Joh. v. 11.

7. (Mine) Børn, Ingen forføre eder! Hvo, som gjør Retfærdighed, er retfærdig, ligesom han er retfærdig.

Eph. 5, 6. 1 Joh. 2, 29; 3, 10.

8. Hvo, som gjør Synd, er af Djævelen; thi Djævelen synder fra Begyndelsen. Dertil er Guds Son aabenbaret, at han skal affkaste Djævelens Gjærninger.

Matth. 13, 38. 39. Joh. 8, 44.

9. Hver den, som er født af Gud, gjør ikke Synd, fordi hans Sæd bliver i ham; og han kan ikke synde, fordi han er født af Gud.

v. 6. c. 5, 18. 1 Petr. 1, 23.

10. Derved er Guds Børn og Djævelens Børn aabenbare; hver den, som ikke gjør Retfærdighed, er ikke af Gud, ei heller hvo, som ikke elsker sin Broder.

c. 2, 29; 4, 8.

11. Thi dette er det Budskaab, som I have hørt fra Begyndelsen, at vi skulle elske hverandre;

c. 2, 7. 24. Joh. 13, 34; 15, 12.

12. ikke som Cain var af den Onde og myrdede sin Broder. Og hvorfor myrdede han ham? Fordi hans Gjerninger vare onde, men hans Broders retfærdige.

Joh. 3, 19. Ebr. 11, 4.

13. Forundrer eder ikke, mine Brødre! dersom Verden hader eder.

Matth. 5, 11. Joh. 15, 18, 19; 17, 14.

14. Vi vide, at vi ere overgangne fra Døden til Livet, thi vi elske Brødrene. Hvo, som ikke elsker sin Broder, bliver i Døden.

Joh. 5, 24. 1 Joh. 2, 11.

15. Hver, som hader sin Broder, er en Manddraber, og I vide, at ingen Manddraber haver det evige Liv blivende i sig.

Matth. 5, 21, 22. Gal. 5, 21.

16. Derpaa have vi kjendt Kjerligheden, at han haver sat sit Liv til for os; ogsaa vi ere skyldige at sætte Livet til for Brødrene.

Joh. 3, 16; 15, 13. Rom. 5, 8. Eph. 5, 2, 25.

17. Men den, som haver Verdens Guds, og seer sin Broder lide Mangel og luffer sit Hjerte for ham, hvorledes bliver Guds Kjerlighed i ham?

Rom. 3, 11. Gal. 2, 15. 16. 1 Joh. 4, 20; 5, 1.

18. Mine Børn! lader os ikke elske med Ord, ei heller med Tunge, men i Gjerning og Sandhed.

19. Og paa dette kjende vi, at vi ere af Sandheden, og da kunne vi stille vore Hjerter tilfreds for hans Afsyn;

20. thi om end Hjertet fordømmer os, da er Gud større end vort Hjerte og kjender alle Ting.

21. I Elskelige! dersom vort Hjerte ikke fordømmer os, have vi Frimodighed til Gud,

c. 2, 28; 4, 17; 5, 14.

22. og hvad vi bede om, det skulle vi ankomme af ham; thi vi holde hans Bud og gjøre det, som er behageligt for ham.

Matth. 7, 7; 18, 19; 21, 22. Joh. 9, 31; 14, 13.

23. Og dette er hans Bud, at vi skulle troe paa hans Søns Jesu Christi Navn

og elske hverandre, saaledes som han bød os.

Joh. 6, 29; 15, 12. Eph. 5, 2. 1 Thes. 4, 9. 1 Petr. 4, 8.

24. Og hvo, som holder hans Bud, han bliver i Gud, og Gud i ham; og derpaa kjende vi, at han bliver i os, af den Aand, som han haver givet os.

Joh. 14, 23. Rom. 8, 9. 1 Joh. 4, 13.

4. Capitel.

De skulle prøve Verernes Aand, om den er af Gud, 1-3. De Troende ere af Gud og ikke af Verden, 4-6. De skulle elske hverandre, som Gud haver elsket dem, og blive i Kjerlighed til Gud og deres Næste, 7-21.

I Elskelige! troer ikke hver Aand, men prøver Aanderne, om de ere af Gud; thi mange falske Propheter ere udgaaene i Verden.

Matth. 7, 15, 16; 24, 4, 5.

1 Thes. 5, 21. Nab. 2, 2. 2 Petr. 2, 1.

2. Derpaa kjende I Guds Aand: Hver Aand, som bekjender Jesum Christum at være kommen i Kjødet, er af Gud.

1 Cor. 12, 3. 1 Joh. 2, 22; 5, 1. 2 Joh. v. 7.

3. Og hver Aand, som ikke bekjender Jesum Christum at være kommen i Kjødet, er ikke af Gud; og denne er Antichrists (Aand), om hvilken I hørte, at han kommer, og han er allerede nu i Verden.

2 Thes. 2, 3 fg.

4. (Mine) Børn! I ere af Gud og have overvundet dem; thi den, som er i eder, er større end den, der er i Verden.

5. De ere af Verden, derfor tale de af Verden, og Verden hører dem.

Joh. 15, 19.

6. Vi ere af Gud; hvo, som kjender Gud, hører os; hvo, som ikke er af Gud, hører os ikke; derpaa kjende vi Sandhedens Aand og Vilbfarelsens Aand.

Joh. 8, 47; 10, 27.

7. I Elskelige! lader os elske hverandre; thi Kjerligheden er af Gud, og hver den, som elsker, er født af Gud og kjender Gud.

c. 5, 1, 2.

8. Hvo, som ikke elsker, kjender ikke Gud; thi Gud er Kjerlighed.

v. 16. c. 2, 4; 3, 6.

9. Derudi er Guds Kjerlighed aabenbaret iblandt os, at Gud haver sendt sin Søn, den Eenbaarne, til Verden, at vi skulle leve ved ham.

Rom. 5, 8; 8, 32. 1 Joh. 3, 16.

10. Derudi bestaaer Kjerligheden, ikke at vi have elsket Gud, men at han haver elsket os, og haver udsendt sin Søn til en Forsoning for vore Synder.

Joh. 15, 16. Rom. 3, 24. 2 Cor. 5, 19. 1 Joh. 2, 2.

11. I Elskelige! haver Gud saaledes elsket os, da ere vi og skyldige at elske hverandre.

Matth. 18, 33. Joh. 15, 12, 13.

12. Ingen haver nogen Tid seet Gud; dersom vi elste hverandre, bliver Gud i os, og hans Kjærlighed er fuldkommet i os.

Joh. 1, 18. 1 Tim. 1, 17; 6, 16. 1 Joh. 3, 20; 2, 5; 4, 17.

13. Derpaa kjende vi, at vi blive i ham, og han i os, fordi han gav os af sin Aand.

c. 3, 24. Joh. 14, 20; 17, 21.

14. Og vi have seet og vidne, at Faderen udsendte Sønnen, at være Verdens Frelser.

c. 1, 2. Joh. 1, 14. Gal. 4, 4. 5. 1 Joh. 2, 2.

15. Hvo, som bekynder, at Jesus er den Guds Søn, i ham bliver Gud, og han i Gud.

c. 5, 5.

16. Og vi have erkjendt og troet den Kjærlighed, som Gud haver til os. Gud er Kjærlighed, og hvo, som bliver i Kjærlighed, bliver i Gud, og Gud i ham.

v. 8.

17. Derudi er Kjærligheden bleven fuldkommen hos os, at vi have Frimodighed paa Dommens Dag, fordi, ligesom han er, saa ere og vi i denne Verden.

v. 12. c. 2, 28; 3, 21. 1 Petr. 1, 15. 1 Joh. 3, 3.

18. Frygt er ikke i Kjærligheden, men den fuldkomne Kjærlighed driver Frygten ud; thi Frygt bringer Pine; men hvo, som frygter, er ikke fuldkommet i Kjærligheden.

Rom. 8, 15.

19. Vi elste ham, fordi han elskede os først.

v. 10.

20. Dersom Nogen siger: Jeg elsker Gud, og han hader sin Broder, han er en Vægner; thi hvo, som ikke elsker sin Broder, som han haver seet, hvorledes kan han elste Gud, som han ikke haver seet?

c. 2, 4. 11; 3, 15. 17.

21. Og dette Bud have vi af ham, at den, som elsker Gud, skal og elste sin Broder.

Matth. 22, 39. Joh. 13, 34. 1 Joh. 5, 1.

5. Capitel.

Den, som elsker Gud, elsker Guds Børn, holder Guds Bud, overvinder Verden ved Troen paa Guds Søn, 1-6. Der ere tre Vidner om Christo; man bør anstaa Guds Vidnesbyrd, 7-12. Dette skriver Johannes for at opvække de Troende til Standsagtighed i Troen og til Bøn, 13-17. Den, som er født af Gud, syndet ikke; Christus haver givet os et andet Sind; ved ham, der er Gæt med den sande Gud, bør man blive og flye Afguder, 18-21.

Hver den, som troer, at Jesus er Kristus, er født af Gud, og hver, som elsker Faderen, elsker og den, som er født af ham.

v. 4. c. 2, 22. 23; 4, 2. 15. Joh. 1, 12. 13.

2. Derpaa kjende vi, at vi elste Guds Børn, naar vi elste Gud og holde hans Bud.

3. Thi dette er Kjærligheden til Gud, at vi holde hans Bud, og hans Bud ere ikke svære. Joh. 14, 15. 21. 23; 15, 10. Matth. 11, 30.

4. Thi alt det, som er født af Gud, overvinder Verden; og vor Tro er den Seier, som haver overvundet Verden.

Joh. 16, 33.

5. Hvo er den, som overvinder Verden, uden den, som troer, at Jesus er Guds Søn?

1 Cor. 15, 57. 1 Joh. 4, 4. 15.

6. Denne er den, som kom med Vand og Blod, Jesus Kristus; ikke med Vand alene, men med Vand og Blod; og det er Aanden, som vidner, efterdi Aanden er Sandheden.

7. Thi de ere Tre, som vidne i Himmen: Faderen, Ordet og den Hellig-Aand, og disse Tre ere Gæt;

Matth. 28, 19. 1 Cor. 12, 4-6. 2 Cor. 13, 13. Joh. 1, 1.

8. og de ere Tre, som vidne paa Jorden: Aanden og Vandet og Blodet, og disse Tre vorde Gæt.

9. Dersom vi antage Menneskenes Vidnesbyrd, da er Guds Vidnesbyrd større; thi dette er Guds Vidnesbyrd, hvilket han haver vidnet om sin Søn.

Joh. 8, 17. 18; 5, 37.

10. Hvo, som troer paa Guds Søn, haver dette Vidnesbyrd i sig selv; hvo, som ikke troer Gud, haver gjort ham til en Vægner, fordi han haver ikke troet paa det Vidnesbyrd, som Gud haver vidnet om sin Søn.

Joh. 3, 18. 33. Rom. 8, 16.

11. Og dette er Vidnesbyrdet, at Gud haver givet os det evige Liv; og dette Liv er i hans Søn.

Joh. 1, 4. 2 Tim. 1, 10.

12. Hvo, som haver Sønnen, haver Livet; hvo, som ikke haver Guds Søn, haver ikke Livet.

Joh. 3, 16. 36; 5, 21.

13. Dette haver jeg skrevet til eder, I, som troe paa Guds Søns Navn, paa det I skulle vide, at I have det evige Liv, og paa det I skulle troe paa Guds Søns Navn.

Joh. 20, 31; 3, 18. 1 Joh. 3, 23.

14. Og dette er den frimodige Fortroening, som vi have til ham, at dersom vi bede om Noget efter hans Villie, hører han os.

c. 3, 21. Luc. 11, 9. Joh. 16, 23. 1 Joh. 3, 22.

15. Og dersom vi vide, at han hører os i hvad vi bede, da vide vi, at vi erholde de Ting, om hvilke vi have bedet ham.

16. Dersom Nogen seer sin Broder begaae en Synd, som ikke er til Døden, da skal han bede, og han skal give ham Liv, dem (nemlig), som ikke synde til Døden. Der er en Synd til Døden; om den siger jeg ikke, at han skal bede (for den).

Gal. 5, 16. Matth. 12, 31. Ebr. 10, 26. 2 Petr. 2, 20.

17. Al Uretfærdighed er Synd; og der er Synd, som ikke er til Døden. c. 3, 4.

18. Vi vide, at hver den, som er født af Gud, syndet ikke, men hvo, som er født af Gud, vogter sig selv, og den Døde rører ham ikke. c. 3, 9. 2 Thes. 3, 3.

19. Vi vide, at vi ere af Gud, og den ganske Verden ligger i det Onde. Gal. 1, 4.

20. Men vi vide, at Guds Søn er kommen og haver givet os Forstand, saa at vi kjende den Sande; og vi ere i den Sande, i hans Søn Jesu Christo; denne er den sande Gud og det evige Liv. Luc. 24, 45. Joh. 17, 3.

Rom. 9, 5. 1 Tim. 3, 16. Ebr. 1, 8. Joh. 11, 25; 14, 6.

21. (Mine) Børn! vogter eder for Afguderne! Amen.

St. Johannis andet Brev.

Johannes ønsker en christelig Frue Naade, 1-3; glæder sig over hendes Børn, formaner til Kjærlighed, 4-6; advarer mod Forførelse, Afkalb, Samfund med de Onde, 7-11; slutter Brevet, 12, 13.

Den Eldeste, til den udvalgte Frue og hendes Børn, hvilke jeg elsker i Sandhed, og ikke jeg alene, men og Alle, som have erkjendt Sandheden,

3 Joh. v. 1. 1 Tim. 2, 4.

2. for den Sandheds Skyld, som bliver i os og skal være med os til evig Tid:

3. Naade, Barmhjertighed, Fred fra Gud Fader og fra den Herre Jesu Christo, Faderens Søn, være med eder i Sandhed og Kjærlighed! 1 Tim. 1, 2.

4. Jeg er bleven meget glad, at jeg haver fundet Børn af dig, som vandre i Sandhed, saaledes som vi annammede Befaling af Faderen. 3 Joh. v. 4.

5. Og nu beder jeg dig, Frue! ikke som om jeg skrev dig et nyt Bud, men det, som vi havde fra Begyndelsen, at vi skulle elske hverandre. Joh. 13, 34; 15, 12. 1 Joh. 2, 7; 3, 11, 23.

6. Og dette er Kjærligheden, at vi skulle vandre efter hans Bud. Dette er det Bud, som I hørte fra Begyndelsen, at I skulle vandre efter det. Joh. 15, 10. 1 Joh. 5, 3.

7. Thi mange Forførere ere komne ind

i Verden, som ikke bekjende Jesum Christum (at være) kommen i Kjødet. En Saa-dan er Forføreren og Antichristen.

Matth. 24, 5. 24. 2 Petr. 2, 1. 1 Joh. 2, 18, 22.

8. Giver Agt paa eder selv, at vi ikke skulle tabe, hvad vi ved vort Arbejde have erhvervet, men maae bekomme en fuld Løn. Gal. 3, 3. 4. 1 Thes. 3, 5.

9. Hver den, som afviger og ikke bliver i Christi Lærdom, haver ikke Gud; hvo, som bliver i Christi Lærdom, han haver baade Faderen og Sønnen. 3 Joh. v. 11.

10. Derksom Noget kommer til eder og fører ikke denne Lærdom, saa annammer ham ikke tilhuse og byder ham ikke velkommen. 1 Cor. 16, 22.

2 Thes. 3, 14. Rom. 16, 17. 1 Cor. 5, 11. Tit. 3, 10.

11. Thi hvo, som byder ham velkommen, bliver deelagtig i hans onde Gjerninger. 1 Tim. 5, 22.

12. Endstjøndt jeg havde Meget at skrive til eder, har jeg ikke villet (det) med Papir og Blæk; men jeg haaber at komme til eder og tale mundtlig med eder, paa det vor Glæde maa vorde fuldkommen.

3 Joh. v. 13. 14. 1 Joh. 1, 4.

13. Din Søsters, den Udvalgte, Børn hilse dig. Amen.

St. Johannis tredie Brev.

Johannes hilser Cajus, 1, 2; glæder sig over hans Redelighed og opmuntrer ham, 3-8; klager over Diotrephes' Ondskab, 9-11; roser Demetrios' Fromhed, 12; slutter Brevet, 13-15.

Den Eldeste, til Cajus, den Elskelige, hvilken jeg elsker i Sandhed.

Rom. 16, 23. 2 Joh. v. 1.

2. Du Elskelige! jeg ønsker, at du i Alt maa lide vel og være karst, ligesom din Sjæl lider vel.

3. Thi jeg blev meget glad, der Brødrene kom og vidnede om din Sandhed, hvorledes du vandrer i Sandhed. 2 Joh. v. 1.

4. Jeg haver ingen større Glæde end

denne, at jeg hører mine Børn vandre i Sandhed. v. 3.

5. Du Elskelige! du gjør troiligen det, som du gjør mod Brødrene og mod de Frennede, Rom. 16, 23.

6. hvilke have vidnet for Menigheden om din Kjærlighed; og du vil gjøre vel, naar du befordre deres Reise, saaledes som det er sømmeligt for Gud. Tit. 3, 13.

7. Thi for hans Navns Skyld ere de dragne ud, og de have Intet taget af Hedningerne. Matth. 10, 8.

8. Derfor ere vi skyldige at antage os Saadanne, paa det vi kunne blive Medarbeidere for Sandheden.

9. Jeg haver tilskrevet Menigheden; men Diotrephes, som vil gjerne være den Ypperste iblandt dem, antager os ikke.

10. Derfor naar jeg kommer, vil jeg erindre de Gjerninger, som han gjør, idet

han med onde Ord bagvafter os; og ikke nøiet hermed, antager han selv ikke Brødrene, og dem, som ville, formener han det og udstøder dem af Menigheden. Matth. 23, 13.

11. Du Elskelige! efterfølg ikke det Onde, men det Gode. Hvo, som gjør Godt, er af Gud; men hvo, som gjør Ondt, haver ikke seet Gud.

1 Petr. 3, 11. Joh. 8, 47. 1 Joh. 3, 6.

12. Demetrius haver et godt Vidnesbyrd af Alle og af Sandheden selv; ogsaa vi vidne, og I vide, at vort Vidnesbyrd er sandt. Joh. 19, 35.

13. Jeg havde Meget at skrive, men jeg vil ikke skrive til dig med Blæk og Pen.

2 Joh. v. 12.

14. Men jeg haaber snart at see dig, og da skulle vi mundtliggen tale sammen.

15. Fred være med dig. Vennerne hilse dig. Hils Vennerne, hver især! 1 Petr. 5, 14.

St. Judæ almindelige Brev.

Judas ønsker de Kaldte og Helliggjorte Guds Naade, 1. 2; lærer, at de bør stride for Troen og vogte sig for Forsørere, 3-7. Disles mangfoldige Ondskab og Guds Straf over dem, 8-13. Enochs Spaadom om Guds Dom over de Onde, 14-16. Apostelen advarer og formaner de Troende, 17-23; priser Gud, som skal opholde dem, 24, 25.

Judas, Jesu Christi Tjener, men Jakobi Broder, til de Kaldte, som ere helliggjorte i Gud Fader og bevarede i Jesu Christo:

Luc. 6, 16. Ap. G. 1, 13. Joh. 17, 11. 1 Petr. 1, 5.

2. Barmhertighed og Fred og Kjærlighed vorde eder mangfoldig! 2 Petr. 1, 2.

3. I Elskelige! idet jeg anvender al Flid paa at skrive eder til om den fælles Frelse, fandt jeg det fornødent at skrive til eder med Formaning om at stride for den Tro, som eengang er overantvordet de Hellige.

Phil. 1, 27. 1 Tim. 1, 18; 6, 12.

4. Thi nogle Menneſter have indſneget ſig, om hvilke forðum denne Dom er forðnd ſkreven: (De ere) Ugudelige, ſom miſbruge vor Guds Naade til Uteerlighed og fornegte den eneſte Herſker, Gud, og vor Herre Jeſum Chriſtum.

Tit. 1, 16; 2, 12. 1 Petr. 2, 8. 2 Petr. 2, 1.

5. Men jeg vil paaminde eder, ſkjøndt I fuldt vel vide det, at Herren, der han havde

frelſt Folket af Egypti Land, dog ſidenefter ødelagde dem, ſom ikke troede. 1 Cor. 10, 5.

6. Og Englene, ſom ikke bevarede deres oprindelige Værdighed, men forlode deres egen Volig, holder han forvarede i evige Pænker under Mørket til den ſtore Dags Dom. Job. 8, 44. 2 Petr. 2, 4.

7. Rigſom Sodoma og Gomorra og de omſiggende Stæder, der de i lige Maade ſom diſſe vare henſaldne til Utugt og vare gangne efter unaturlig Velthiſt, ere ſatte til et Exempel, idet de lide en evig Ildſ Straf: 1 Moſ. 19, 24. 25. 2 Petr. 2, 6. Luc. 6, 24.

8. Saaledes ogſaa diſſe, betagne af Drømme, beſmitte de Kjødets, men foragte Herredømme og beſpotte Værdigheder.

2 Petr. 2, 10.

9. Men Michael, den Overengel, der han tviſtede med Djævelen og taledes om Moſe Legeme, turde ikke fremføre en Beſpottelſesdom, men ſagde: Herren ſtraffe dig! Hab. 12, 7. 2 Petr. 2, 11.

10. Men diſſe beſpotte, hvad de ikke forſtaae; men hvad de af Naturens Drift kjende, ſom de ufornuſtige Dyr, derved forðærve de ſig. 2 Petr. 2, 12.

11. Vee dem! thi de ere gangne paa Cains Vei og have ſtyrtet ſig i Bileams Bildfarelſe for Vindings Skyld, og

ere ødelagte ved Corahs Gjenstridighed.

1 Joh. 3, 12. 2 Petr. 2, 15. 16. 4 Mos. 16, 1 fg.

12. Disse ere Skamletter ved eders Kjærligheds=Maaltider, naar de uden Mindseelse fraadse iblandt eder, idet de pleie sig selv; de ere vandløse Skyer, som omdrives af Vindene, bladløse Træer, ufrugtbare, to Gange døde, oprykte med Rod,

2 Petr. 2, 13. 17.

13. Havets vilde Bølger, som udfsumme deres egen Stam, vildfarende Stjerner, for hvilke Mørke og Mulk til evig Tid er bevareret.

14. Men om disse har og Enoch, den syvende fra Adam, spaaet, der han sagde: See, Herren kommer med sine mange tusinde Hellige,

Ap. G. 1, 11. 2 Thess. 1, 7. 10. Ab. 1, 7.

15. for at holde Dom over Alle og straffe alle Ugudelige iblandt dem for alle deres Ugudeligheds Gjerninger, som de have bevrevet, og for alle de forfæstelige Ord, som de have talet imod ham, de ugudelige Syndere.

Matth. 12, 36; 25, 31 fg.

16. Disse ere de, som knurre, som klage over Skiebuen, som vandre efter deres Hyster, og deres Mund taler stolte Ord, medens de ansee med Beundring Personer for Fordeels Skyld.

Tit. 3, 3. 2 Petr. 2, 18.

17. Men I, Elstelige! kommer de Ord ihu, som forud ere talede af vor Herres Jesu Christi Apostler;

18. thi de sagde eder, at i den sidste Tid skulde der være Bespottere, som vandre efter deres Ugudeligheds Hyster. Ap. G. 20, 29.

1 Tim. 4, 1. 2 Tim. 3, 1. 2; 4, 3. 2 Petr. 2, 1; 3, 3.

19. Disse ere de, som affondre sig, sandseelige, som ikke have Aand.

20. Men I, I Elstelige! opbygger eder selv paa eders helligste Tro; beder udi den Hellig=Aand;

1 Thess. 1, 3. 2 Petr. 1, 5.

21. bevarer eder selv i Guds Kjærlighed, forventende vor Herres Jesu Christi Barmhertighed til det evige Liv.

1 Cor. 1, 7. 1 Thess. 1, 10.

22. Og gjører Forskiel, saa I hynes over Nogle,

23. men frelse Andre med Frygt, udri vende dem af Ilden, havende endog den af Kjødets besmittede Kjortel.

24. Men ham, som er mægtig til at bevare eder fra alt Anstød og fremfælle eder for sin Herlighed, ustraffelige, i Fryd,

Rom. 16, 25. 1 Cor. 1, 8. Eph. 3, 20.

25. den ene vise Gud, vor Frelser, være Ære og Majestæt, Kraft og Magt, baade nu og i al Evighed! Amen.

Rom. 16, 27. 1 Tim. 1, 17. 1 Petr. 5, 11.

St. Johannis Aabenbaring.

1. Capitel.

Jesús meddeler Johannes sin Aabenbaring ved en Engel, 1-3. Johannes ønsker de syv Menigheder Naade fra Gud og Kristus, 4-7. Kristus aabenbarer sig for Johannes paa Den Patmos i en herlig Skiftelse imellem de syv Høstfester og befaler ham at skrive, 8-20.

Jesu Christi Aabenbaring, som Gud haver givet ham, for at vise sine Tjenere de Ting, som snart skulle skee; og han udsendte sin Engel og betegnede (dem) ved ham for sin Tjener Johannes, v. 19. c. 22, 6. 7.

2. som haver vidnet om det Guds Ord og Jesu Christi Vidnesbyrd, hvilkesomhelst Ting han haver seet.

c. 6, 9. 1 Joh. 1, 1.

3. Salig er den, som læser, og de, som høre Prophetiens Ord og bevare det, som er skrevet i den; thi Tiden er nær.

c. 22, 7. Rom. 13, 11. Gal. 5, 8. 1 Petr. 4, 7.

4. Johannes, til de syv Menigheder i

Asien: Naade være med eder og Fred fra den, der er, og der var, og der kommer, og fra de syv Aander, som ere for hans Throne,

v. 11. Ebr. 13, 8. Ab. 1, 8; 4, 8; 11, 17; 16, 5; 3, 1.

5. og fra Jesu Christo, det tro Vidne, den Førstfødte af de Døde og den Fjerdens Kongers Fyrste, som os elskede og afvættede os fra vore Synder med sit Blod,

c. 3, 11. 1 Cor. 15, 20.

Col. 1, 18. Ab. 19, 16. Gal. 2, 20. 1 Petr. 1, 19.

6. og haver gjort os til Konger og Præster for Gud og sin Fader! Ham være Ære og Kraft i al Evighed! Amen.

Rom. 12, 1. 1 Petr. 2, 5. 9. Ab. 5, 10.

7. See, han kommer med Skyerne, og hvert Die skal see ham, ogsaa de, som ham gjenneemfange, og alle Jordens Stægter skulle hyle for ham. Ja, Amen!

Matth. 24, 30; 26, 64. Ap. G. 1, 11. Joh. 19, 37.

8. Jeg er Alpha og Omega, Begyndelsen og Enden, siger Herren Gud, den, som er, og som var, og som kommer, den Almægtige.

c. 21, 6; 22, 13; 2, 8.

9. Jeg Johannes, som og er eders Broder og meddeeltig i Trængslen og i Nøget og i Jesu Christi Taalmodighed, var paa den Ø, som kaldes Patmos, for Guds Ords og for Jesu Christi Vidnesbyrds Skyld.

Rom. 8, 17. 2 Tim. 2, 12. Aab. 6, 9.

10. Jeg hentyktes i Aanden paa Herrens Dag, og jeg hørte bag mig en høi Røst, som en Basunes, der sagde: c. 4, 2; 10, 3. 8.

11. Jeg er Alpha og Omega, den Første og den Sidste; og hvad du seer, skriv det i en Bog og send det til de syv Menigheder i Asien, til Ephesus og til Smyrna og til Pergamus og til Thyatira og til Sardes og til Philadelphia og til Laodicea.

v. 8. c. 14, 13; 19, 9.

12. Og jeg vendte mig for at see Røsten, som talede med mig; og da jeg vendte mig, saae jeg syv Guld-Kyfestager,

13. og imellem de syv Kyfestager En, lig et Menneskes Søn, iført en sid Kjortel og opbunden under Brystet med et Guldbælte.

c. 2, 1; 15, 6.

14. Men hans Hoved og Haar var hvidt som hvid Uld, som Snee, og hans Dine som Ildslue,

c. 2, 18; 19, 12.

15. og hans Fødder lige det skinnende Kobber, som om de vare glødede i en Døn, og hans Røst som mange Vandes Rød.

c. 14, 2; 19, 6.

16. Og han havde syv Stjerner i sin høire Haand, og et tveegget skarpt Sværd udgik af hans Mund, og hans Ansigt var som Solen, naar den skinner i sin Kraft.

v. 20. c. 2, 1; 3, 1. Eph. 6, 17. Ebr. 4, 12. Matth. 17, 2.

17. Og der jeg saae ham, faldt jeg ned for hans Fødder som en Død; og han lagde sin høire Haand paa mig og sagde til mig:

18. Frygt ikke! Jeg er den Første og den Sidste og den Levende; og jeg var død, og see, jeg er levende i al Ewigheid! Amen. Og jeg haver Helvedes og Dødens Nøgler.

Matth. 14, 27. Aab. 1, 11. Rom. 6, 9. Aab. 3, 7; 20, 1.

19. Skriv, hvad du saae, baade det, som er, og det, som skal see herester, v. 11. c. 4, 1.

20. de syv Stjerner Hjemmelighed, hvilke du haver seet i min høire Haand, og de syv Guld-Kyfestager. De syv Stjerner ere de syv Menigheders Engle, og de syv Kyfestager, som du saae, ere de syv Menigheder.

c. 2, 1.

2. Capitel.

Hvad Johannes skal skrive til Menighedens Forstander i Ephesus, 1-7, i Smyrna, 8-11, i Pergamus, 12-17, og i Thyatira, 18-29.

Skriv til Menighedens Engel i Ephesus: Dette siger den, som holder de syv Stjerner i sin høire Haand, den, som vandrer imellem de syv Guld-Kyfestager:

c. 1, 13.

2. Jeg veed dine Gjerninger og dit Arbeide og din Taalmodighed, og at du ikke kan fordrage de Onde; og du prøvede dem, som sige sig at være Apostler og ere det ikke, og haver befundet dem at være Løgnere; 1 Thesi. 1, 3. Aab. 2, 9. 13. 19. 1 Joh. 4, 1. 2.

3. og du haver udstaaet (Meget) og haver Taalmodighed, og du haver arbeidet for mit Navns Skyld og er ikke bleven træt.

Ebr. 10, 36.

4. Men jeg haver dette imod dig, at du haver forladt din første Kjærlighed.

5. Kom derfor ihu, hvorfra du er falden, og vend om og gjør de forrige Gjerninger; men hvis ikke, da kommer jeg snart over dig og vil flytte din Kyfestage fra dens Sted, hvis du ikke omvender dig. Marc. 1, 13.

6. Dog dette haver du, at du haver de Nicolaiters Gjerninger, hvilke og jeg hader.

v. 15.

7. Hvo, som haver Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne: Den, som seirer, ham vil jeg give at æde af Livsens Træ, som er midt i Guds Paradis.

Matth. 11, 15; 13, 9. Aab. 3, 6; 2, 17. 26.

8. Og skriv til Menighedens Engel i Smyrna: Dette siger den Første og den Sidste, han, som var død og er bleven levende:

c. 1, 11. 18.

9. Jeg veed dine Gjerninger og din Trængsel og din Fattigdom — dog du er rig — og Bespottelsen af dem, som sige sig selv at være Jøder og ere det ikke, men ere Satans Synagoge.

v. 2. c. 3, 9. Joh. 8, 39 fg. Rom. 2, 17-28. Tit. 1, 16.

10. Frygt ikke for det, du skal lide! See Djævelen skal kaste Nogle af eder i Fængsel, paa det I skulle fristes, og I skulle have Trængsel i ti Dage. Vær tro indtil Døden, saa vil jeg give dig Livsens Krone.

Matth. 10, 28. 22. Ebr. 3, 14.

Aab. 3, 11. 1 Cor. 9, 25. 2 Tim. 4, 7. 8. Gal. 1, 12.

11. Hvo, som haver Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne: Den, som seirer, skal ingenlunde stades af den anden Død.

v. 7. c. 20, 14; 21, 8.

12. Og skriv til Menighedens Engel i Pergamus: Dette siger den, som haver det tveeggede skarpe Sværd: c. 1, 16.

13. Jeg veed dine Gjerninger, og hvor du boer, der, hvor Satans Throne er; og du holder ved mit Navn og fornegtede ikke min Tro, endog i de Dage, i hvilke Antipas (levede), mit tro Vidne, som blev ihjelslagen hos eder, der, hvor Satan boer. c. 3, 8.

14. Men jeg haver nogle faa Ting imod dig, at du haver der Nogle, som holde ved Bileams Lærdom, der lærte Balak at kaste Forargelse for Israels Børn, (nemlig) at æde Afgudsoffer og bedrive Hor. 2 Mos. 22, 1 fg. 25, 1. 2. Bud. v. 11.

15. Saaledes haver du og Nogle, som holde ved de Nicolaiters Lærdom, hvilket jeg hader. v. 6.

16. Vend om! men hvis ikke, kommer jeg snart over dig og vil stride imod dem med min Munds Sværd.

Matth. 3, 2. Aab. 1, 16; 19, 15-21. 2 Thesf. 2, 8.

17. Hvo, som haver Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne: Den, som seirer, ham vil jeg give at æde af den skjulte Manna, og jeg vil give ham en hvid Steen og et nyt Navn, skrevet paa Stenen, hvilket Ingen kjender, uden den, som annammer det. v. 7, 11. 3of. 6, 50. 51. Aab. 3, 12.

18. Og skriv til Menighedens Engel i Thyatira: Dette siger Guds Søn, der haver Dine som Abdsue, og hvis Fødder ere som skinnende Kobber: c. 1, 14. 15.

19. Jeg veed dine Gjerninger, og din Kjærlighed og Tjeneste og Tro og Taalmodighed, og dine Gjerninger, ja de sidste flere end de første.

20. Men jeg haver nogle faa Ting imod dig, at du tilstedder den Qvinde Jesabel, som siger sig selv at være en Prophetinde, at lære og forføre mine Tjenere til at bedrive Hor og at æde Afgudsoffer.

Ab. 3, 15, 20. 1 Cor. 10, 19, 20.

21. Og jeg haver givet hende Tid, at hun skulde omvende sig fra sit Horeri, og hun haver ikke omvendt sig. Rom. 2, 4.

22. See, jeg kaster hende paa (Syge-) Leiet, og dem, som bedrive Hor med hende, i stor Trængsel, dersom de ikke omvende sig fra deres Gjerninger. c. 18, 9.

23. Og ved Død vil jeg bortrykke hendes Børn, og alle Menigheder skulde kjende, at jeg er den, som randsager Myrer og Hjerter; og jeg vil give eder, Enhver efter eders Gjerninger. 3of. 2, 24. 25. Rom. 2, 6.

24. Men jeg siger eder og de Øvrige, som ere i Thyatira, saamange som ikke have denne Lære, og som ikke kjende Satans Dybheder — som de kalde det —: Jeg vil ikke kaste en anden Byrde paa eder; v. 20.

25. Kun det, I have, holder det fast, indtil jeg kommer. c. 3, 11.

26. Og den, som seirer, og som tager vare paa mine Gjerninger indtil Enden, ham vil jeg give Magt over Hedningerne; v. 17. 1 Cor. 6, 2.

27. og han skal regjere dem med et Jernspiir; ligesom Leerkar skulde de sønderknujes, som og jeg annammede (det) af min Fader; c. 12, 5; 19, 15; 3, 21. Luc. 22, 29.

28. og jeg vil give ham Morgenstjernen. 2 Petr. 1, 19. Aab. 22, 16.

29. Hvo, som haver Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne! c. 3, 6.

3. Capitel.

Hvad Johannes skal skrive til Menighedens Forstander i Sardes, 1-6, i Philadelphía, 7-13, og i Laodicea, 14-22.

Og skriv til Menighedens Engel i Sardes: Dette siger den, som haver de syv Guds Aander og de syv Stjerner: Jeg veed dine Gjerninger, at du haver Navn af, at du lever, enddog du er død. c. 1, 4. 16; 4, 5; 2, 9.

2. Vaagn op og styrk det Øvrige, som vil døe! thi jeg haver ikke fundet dine Gjerninger fuldkommede for Gud.

1 Cor. 15, 34. Eph. 5, 14.

3. Kom derfor ihu, hvorledes du haver annammet og hørt, og bevar det og vend om. Dersom du da ikke vil vaage, skal jeg komme over dig som en Tyv, og du skal ikke vide, paa hvilken Stund jeg kommer over dig.

c. 2, 5; 3, 19. Matth. 24, 43. 1 Thesf. 5, 2. Aab. 16, 15.

4. Og haver du nogle faa Personer i Sardes, som ikke have besmittet deres Klæder; og de skulde vandre med mig i hvide (Klæder), thi de ere værdige dertil. c. 4, 4; 6, 11; 7, 9.

5. Den, som seirer, han skal iføres hvide Klæder; og jeg vil ikke udlette hans Navn af Livsens Bog, og jeg vil bekjende hans Navn for min Fader og for hans Engle. c. 13, 8; 20, 12. Phil. 4, 3. Matth. 10, 32. Luc. 12, 8.

6. Hvo, som haver Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne!

7. Og skriv til Menighedens Engel i

Philadelphia: Dette siger den Hellige, den Sanddrue, han, som haver Davids Nøgle, han, som lukker op, og Ingen lukker til, og lukker til, og Ingen lukker op:

1 Joh. 5, 20. Ab. 1, 18.

8. Jeg veed dine Gjerninger; see, jeg haver stillet for dig en aabnet Dør, og Ingen kan lukke den; thi du haver en liden Kraft, dog haver du bevaret mit Ord og ikke fornøget mit Navn.

9. See, jeg lader komme Nøgle af Sattans Synagoge, som sige sig selv at være Jøder og ere det ikke, men lyve. See, jeg vil gjøre, at de skulde komme og tilbede for dine Fødder, og kjende, at jeg haver elsket dig.

Rom. 2, 28. Ab. 2, 9.

10. Efterdi du haver bevaret mit Ord om Taalmodighed, vil jeg og bevare dig fra Fristelsens Stund, som skal komme over ganske Jorderige, at friste dem, som boe paa Jorden.

11. See, jeg kommer snart! Hold fast ved det, du haver, at Ingen skal tage din Krone.

Phil. 4, 5. Ab. 1, 3; 2, 25. 1 Cor. 9, 25.

12. Den, som feirer, ham vil jeg gjøre til en Pille i min Guds Tempel, og han skal ikke ydermere gaae ud derfra; og jeg vil skrive min Guds Navn paa ham, og min Guds Stads, det nye Jerusalems, Navn, hvilken kommer ned af Himmelen fra min Gud, og mit, det nye Navn.

c. 14, 1; 22, 4; 21, 2. 10. Gal. 4, 26. Ebr. 12, 22.

13. Hvo, som haver Øren, høre, hvad Ånden siger til Menighederne!

14. Og skriv til Menighedens Engel i Laodicea: Dette siger den, (som er) Amen, det trofaste og sanddrue Vidne, Guds Skabnings Begyndelse:

v. 7. Col. 1, 15. 16.

15. Jeg veed dine Gjerninger, at du er hverken kold eller varm; gid du var kold eller varm!

16. Saaledes, efterdi du er lunken og hverken kold eller varm, vil jeg udspøje dig af min Mund;

17. fordi du siger: Jeg er rig og haver Overflod og fattes Intet; og du veed ikke, at du er elendig og jammerlig og fattig og blind og nøgen.

1 Cor. 4, 8. Ab. 2, 9.

18. Jeg raader dig, at du kjøber af mig Guld, luttret i Ilden, at du kan vorde rig, og hvide Klæder, at du kan isøre dig (dem), og at din Nøgenheds Skam ikke skal blive aabenbar; og salz dine Dine med Dienfalte, at du kan see.

1 Petr. 1, 7. Ab. 16, 15; 19, 8.

19. Hvilkesomhelst jeg elsker, dem straffer og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend dig.

Ebr. 12, 6. Ab. 2, 5. 16.

20. See, jeg staaer for Døren og banker; dersom Nogen hører min Røst og oplader Døren, til ham vil jeg gaae ind og holde Næddere med ham, og han med mig.

Joh. 14, 21. 23.

21. Den, som feirer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Throne, ligesom og jeg haver seiret og sidder hos min Fader paa hans Throne.

Matth. 19, 28. Joh. 17, 24. 1 Cor. 6, 2. 2 Tim. 2, 12.

22. Hvo, som haver Øren, høre, hvad Ånden siger til Menighederne!

4. Capittel.

Johannes seer i Himmelen Gud sidde paa Herlighedens Throne, fire og tyve Ældste omkring Thronen, fire Dyr ved den, 1-6. Dørenes Stillelse og Forretning, saa og de Ældstes, 7-11.

Derefter saae jeg, og see, der var en Dør oplådt i Himmelen, og den første Røst, som jeg havde hørt som en Basunes, der taledes med mig, sagde: Stig hid op, og jeg vil vise dig, hvad herefter skal stee.

c. 1, 10.

2. Og strax henryktes jeg i Ånden, og see, en Throne var sat i Himmelen, og En sad paa Thronen.

c. 1, 10; 5, 1.

3. Og den, som sad, var at see til lig Basispisteen og Særder; og der var en Regnbue trindt omkring Thronen, at see til lig Smaragden.

4. Og trindt omkring Thronen vare fire og tyve Throner; og paa de Throner saae jeg fire og tyve Ældste sidde, isørte hvide Klæder, og de havde Guldkroner paa deres Hoveder.

c. 11, 16.

5. Og af Thronen udgik Ryn og Torde-ner og Røster, og syv antændte Lamper brændte foran Thronen, hvilke ere de syv Guds Ånder.

6. Og foran Thronen var et Glarhav, ligt Krystal, og i Thronens Midte og omkring Thronen vare fire Dyr, fulde af Dine fortill og bagtil.

7. Og det første Dyr var ligt en Løve, og det andet Dyr var ligt en Dre, og det tredje Dyr havde Ansigt som et Menneffe, og det fjerde Dyr var ligt en flyvende Ørn.

8. Og de fire Dyr havde, hvert især, sex Vinger; de vare rundt om og indentil fulde af Dine, og de have ingen Hvile

Dag eller Nat, sigende: Hellig, hellig, hellig er Herren, Gud, den Almægtige, den, som var, og som er, og som kommer.

c. 1. 4. 8; 11, 17.

9. Og naar Dyrene give Ære og Priis og Tak til ham, som sidder paa Thronen, ham, som lever i al Evighed,

10. da falde de fire og thyve Ældste ned for ham, som sidder paa Thronen, og tilbede ham, som lever i al Evighed, og kaste deres Kroner ned for Thronen, sigende:

11. Værdig er du, Herre! at annamme Æren og Prisen og Magten; thi du haver skabt alle Ting, og ved din Villie ere de, og bleve de skabte.

c. 5, 12; 10, 6; 14, 7.

5. Capitel.

Den, som sidder paa Thronen, har en Bog i Haanden, beseglet med syv Segl, hvilken Jægen kan oplukke, uden Lammet, 1-7. De fire og thyve Ældste og alle Engle og enhver Skabning prise Lammet, 8-14.

Og jeg saae i hans høire Haand, som sad paa Thronen, en Bog, bestreuet inden og uden, og beseglet med syv Segl.

c. 4, 2.

2. Og jeg saae en vældig Engel, som udraabte med høi Røst: Hvo er værdig til at oplade Bogen og bryde dens Segl?

c. 10, 1.

3. Og Ingen i Himmelen, ei heller paa Jorden, ei heller under Jorden, formaaede at oplade Bogen eller at betragte den.

4. Og jeg græd saare, fordi Ingen fandtes værdig til at oplade og læse Bogen, ei heller til at betragte den.

5. Og En af de Ældste sagde til mig: Græd ikke! see, Løven, som er af Judæ Stamme, den Davids Rod, haver vundet Seier til at oplade Bogen og bryde dens syv Segl.

1 Mos. 49, 9. Rom. 15, 12. Afs. 22, 16; 6, 1 fg.

6. Og jeg saae, og see, midt imellem Thronen og de fire Dyr, og midt imellem de Ældste stod et Lam, ligesom slagtet, som havde syv Horn og syv Dine, hvilke ere de syv Guds Aander, som ere udsendte til den ganste Jord. Sof. 1, 29. 1 Petr. 1, 19.

7. Og det kom og tog Bogen af hans høire Haand, som sad paa Thronen.

8. Og der det havde taget Bogen, faldt de fire Dyr og de fire og thyve Ældste ned for Lammet, havende hver sin Harpe og Guldstaaler, fyldte med Røgtelse, som er de Helliges Bønner.

c. 8, 3. 4.

9. Og de sang en ny Sang, sigende: Du

er værdig til at tage Bogen og oplade dens Segl, fordi du er slagtet og haver med dit Blod kjøbt os til Gud af alle Stammer og Tungemaal og Folk og Slægter.

Ap. 9, 20, 28. 1 Cor. 6, 20. Eph. 1, 7. Ebr. 9, 12.

10. Og du haver gjort os til Konger og Præster for vor Gud, og vi skulle regjere over Jorden.

c. 1, 6.

11. Og jeg saae, og hørte mange Engles Røst omkring Thronen og Dyrene og de Ældste; og deres Tal var titusinde Gange Titusinde, og tusinde Gange Tusinde,

Ebr. 12, 22.

12. der sagde med høi Røst: Lammet, som er slagtet, er værdigt til at annamme Magt og Rigdom og Viisdom og Styrke og Priis og Ære og Velsignelse!

c. 13, 8; 4, 11; 7, 10, 12.

13. Og hver Skabning, som er i Himmelen og paa Jorden og under Jorden og i Havet, de Ting, som ere, og Alt hvad der er i dem, hørte jeg sige: Ham, som sidder paa Thronen, og Lammet være Velsignelsen og Prisen og Æren og Kraften i al Evighed!

Phil. 2, 10.

14. Og de fire Dyr sagde: Amen! Og de fire og thyve Ældste faldt ned og tilbede ham, som lever i al Evighed.

c. 4, 10.

6. Capitel.

Lammet oplukker det første, 1. 2, andet, 3. 4, tredje, 5. 6, fjerde, 7. 8, femte, 9-11, og sjette Segl, 12-17.

Og jeg saae, at Lammet oplod et af de syv Segl, og jeg hørte et af de fire Dyr sige, som en Jordens Røst: Kom og see!

c. 4, 6, 7.

2. Og jeg saae, og see, en hvid Hest, og den, som sad paa den, havde en Bue; og ham blev givet en Krone, og han drog ud seirende og for at seire.

c. 19, 11 fg.

3. Og der det oplod det andet Segl, hørte jeg det andet Dyr sige: Kom og see!

4. Og der udgik en anden Hest, som var rød; og ham, som sad paa den, blev givet at tage Fred fra Jorden, og at de skulde slagte hverandre; og ham blev givet et stort Sværd.

Matth. 24, 6, 7.

5. Og der det oplod det tredje Segl, hørte jeg det tredje Dyr sige: Kom og see! Og jeg saae, og see, en sort Hest, og den der sad paa den, havde en Vægt i sin Haand.

6. Og jeg hørte en Røst midt iblandt de fire Dyr, som sagde: En Maade Høvede for en Penge, og tre Maader Byg for en Penge; og du skal ikke gjøre Olien og Vinen Stade.

7. Og der det oplod det fjerde Segl, hørte jeg det fjerde Dhrs Røst sige: Kom og see!

8. Og jeg saae, og see, en bleggul Hest, og den, som sad derpaa, hans Ravn var Døden, og Helvede fulgte med ham; og ham blev givet Magt over den fjerde Deel af Jorden at ihjelslaae med Sværd og med Hunger og med Pest og ved Jordens vilde Dyr.

9. Og der det oplod det femte Segl, saae jeg under Alteret deres Sjæle, som vare myrdede for Guds Ords Skyld og for det Vidnesbyrds Skyld, som de havde.

c. 8, 3; 9, 13; 11, 18; 1, 9; 19, 10.

10. Og de raabte med høi Røst og sagde: Herre, du den Hellige og Sanddrue! hvor længe tøver du at domme og hevne vort Blod paa dem, som boe paa Jorden?

Luc. 18, 7.

11. Og dem bleve givne, hver især, lange hvide Kjortler, og der blev sagt til dem, at de skulde hvile sig endnu en liden Tid, indtil Antallet af deres Medtjenere og deres Brødre blev fuldt, hvilke herefter skulde ihjelslaaes, ligesom de.

c. 3, 5.

12. Og jeg saae, at det oplod det sjette Segl, og see, der skede et stort Jordstjælv, og Solen blev fort som en Haarsæk, og Maanen blev som Blod.

c. 16, 18. Luc. 21, 25. Ap. G. 2, 20.

13. Og Himmels Stjerner faldt ned paa Jorden, som et Figentæe nedkaster sine umodne Figen, naar det røres af en stærk Vind.

14. Og Himmelen veg bort som et Haandskrift, der sammenrulles, og hvert Bjerg og hver Ø flyttedes fra deres Steder.

Luc. 21, 33. Mat. 16, 20.

15. Og Kongerne paa Jorden og de Store og Hovedsmændene over Tusinde og de Rige og de Bældige, og hver Træl og hver Fri skjulte sig i Huler og i Kløfter,

c. 19, 18, 19.

16. og sagde til Bjergene og Klipperne: Strix over os og skjuler os for hans Rasn, som sidder paa Thronen, og for Vammets Brede!

Luc. 23, 30.

17. Thi hans Brede den store Dag er kommen; og hvo kan bestaae?

Rom. 2, 5.

7. Capitel.

Fire Engle, som have faaet Magt til at stabe Jorden, maae dog ei gjøre det, før end Guds Tjenere ere blevene beseglede, 1-8. En stor Skare af alle Folkeslag staaer for Guds Throne og priser Gud, hvilket og Englene, de Elskte og Dyrene gjøre, 9-12. Denne Skare var ved Christi Kraft kommen fra den store Trængsel til Salighedens Nydelse, 13-17.

Og derefter saae jeg fire Engle staae paa Jordens fire Hjørner, som holdt Jordens fire Binde, paa det ingen Vind skulde blæse over Jorden, ei heller over Havet, ei heller over noget Træ.

2. Og jeg saae en anden Engel opstige fra Solens Opgang, som havde den levende Guds Segl; og han raabte med høi Røst til de fire Engle, hvilke det var givet at stabe Jorden og Havet, sigende: c. 14, 1.

3. Skader ikke Jorden, ei heller Havet, ei heller Træerne, indtil vi saae beseglet vor Guds Tjenere i deres Pander. c. 9, 4.

4. Og jeg hørte deres Tal, som bleve beseglede, hundrede og fire og fyrrethve tusinde Beseglede af alle Israels Børns Stammer:

5. Af Judæ Stamme tolv tusinde Beseglede, af Rubens Stamme tolv tusinde Beseglede, af Gads Stamme tolv tusinde Beseglede,

6. af Afers Stamme tolv tusinde Beseglede, af Naphthalis Stamme tolv tusinde Beseglede, af Manasse Stamme tolv tusinde Beseglede,

7. af Simeons Stamme tolv tusinde Beseglede, af Levi Stamme tolv tusinde Beseglede, af Isaschars Stamme tolv tusinde Beseglede,

8. af Sebulons Stamme tolv tusinde Beseglede, af Josephs Stamme tolv tusinde Beseglede, af Benjamins Stamme tolv tusinde Beseglede.

9. Derefter saae jeg, og see, en stor Skare, hvilken Ingen kunde tælle, af alle Hedninger og Stammer og Folk og Tungemaal, som stode for Thronen og for Lammet, iførte lange hvide Klæder, og Palmegrene i deres Hænder,

c. 5, 9; 3, 5, 18; 19, 8.

10. og som raabte med høi Røst og sagde: Saliggjørelsen tilhører vor Gud, ham, som sidder paa Thronen, og Lammet! c. 6, 10.

11. Og alle Englene stode omkring Thronen og om de Elskte og om de fire Dyr, og faldt ned for Thronen paa deres Ansigt, og tilbade Gud og sagde:

12. Amen! Velsignelsen og Vren og Visdommen og Taffigelsen og Prisen og Magten og Styrken (tilhøre) vor Gud i al Evighed! Amen.

c. 5, 12.

13. Og En af de Vældste talde og sagde til mig: Disse, som ere iførte de lange hvide Kjortler, hvo ere de? og hvorfra ere de komne?

14. Og jeg sagde til ham: Herre! du veed det. Og han sagde til mig: Disse ere de, som ere komne ud af den store Trængsel og have tvættet deres lange Kjortler, og have gjort dem hvide i Lammets Blod.

Ebr. 9, 14. Aab. 1, 5.

15. Derfor ere de for Guds Throne og tjene ham Dag og Nat i hans Tempel; og han, som sidder paa Thronen, skal udbrede Paalet over dem.

16. De skulle ikke hungre mere, ei heller tørste mere, Solen skal ei heller falde paa dem, ei heller nogen Hede.

17. Thi Lammets, som er i Thronens Midte, skal vogte dem og lede dem til levende Vandkilber, og Gud skal afdørre hver Taare af deres Øine.

c. 5, 6. 308, 10, 10. 11. Aab. 21, 4.

8. Capitel.

Det syvende Segl oplades, 1; syv Engle skulle blæse i Basun; Røglse offres tilligemed de Helliges Bønner; der høres Røster og Torden, 2-5. Af de syv Engle blæser den første i Basun, 6. 7, den anden, 8. 9, den tredje, 10. 11, den fjerde, 12. 13.

Og der det oplod det syvende Segl, blev der Tausshed i Himmelen ved en halv Time.

c. 6, 1.

2. Og jeg saae de syv Engle, som staae for Gud; og dem bleve givne syv Basuner.

1 Cor. 15, 52.

3. Og en anden Engel kom og stod ved Altaret, og han havde et Guld=Røgelsekar; og han blev givet megen Røgelse, at han under alle de Helliges Bønner skulde offre den paa det Gulddalter, som er foran Thronen.

c. 6, 9; 9, 13; 5, 8.

4. Og Røgen af Røgelsen opsteg tilligemed de Helliges Bønner af Engelen Haand for Gud.

Heb. 8, 10, 4.

5. Og Engelen tog Røgelsekarret og fyldte det med Ilden af Altaret, og kastede det paa Jorden; og der kom Røster og Torden og Lyn og Jordskjælv.

6. Og de syv Engle, som havde de syv Basuner, gjorde sig rede til at basune.

7. Og den første Engel basunede, og der

kom Hagel og Ild, blandet med Blod, og blev kastet paa Jorden; og den tredje Deel af Træerne opbrændtes, og alt grønt Græs opbrændtes.

8. Og den anden Engel basunede, og der blev ligesom et stort Bjerg, brændende i Luc, kastet i Havet; og den tredje Deel af Havet blev Blod.

9. Og Trediedelen af Skabningerne i Havet, som havde Liv, døde, og Trediedelen af Skibene blev ødelagt.

10. Og den tredje Engel basunede, og fra Himmelen faldt en stor Stjerne, brændende som en Fakkell, og den faldt paa Trediedelen af Floderne og paa Vandkilderne.

c. 9, 1.

11. Og Stjernens Navn kaldtes Malaria; og den tredje Deel af Vandene blev til Malaria, og mange Mennesker døde af Vandene, fordi de vare blevne beske.

12. Og den fjerde Engel basunede, og den tredje Deel af Solen blev rammet, og den tredje Deel af Maanen, og den tredje Deel af Stjernerne, saa at Trediedelen af dem blev formørket, og at Dagenattedes Trediedelen af sit Skin, og Natten ligesviis.

13. Og jeg saae, og jeg hørte en Engel flybe midt igjennem Himmelen, som sagde med høi Røst: Vee, vee, vee dem, som boe paa Jorden, for de øvrige Basuner=ster af de tre Engle, som skulle basune!

c. 9, 12; 11, 14; 15, 1.

9. Capitel.

Den femte Engel basuner, Afgrundens Brønd oplades, det første Vee er til Ende, 1-12. Den sjette Engel basuner, fire Engle ved Euphrates løses, og mange Mennesker omkomme, de øvrige omvende sig ikke, 13-21.

Og den femte Engel basunede, og jeg saae en Stjerne, nedfalden fra Himmelen paa Jorden, og til den blev Røglen givet til Afgrundens Brønd.

c. 8, 10.

2. Og den oplod Afgrundens Brønd; og en Røg steg op af Brønden, lig Røgen af en stor Døn, og Solen og Luften blev formørket af Brøndens Røg.

3. Og af Røgen udkom Græshopper paa Jorden, og dem blev givet Magt, som Jordens Skorpioner have Magt.

4. Og der blev sagt til dem, at de ikke maatte skade Græsset paa Jorden, ei heller noget Grønt, ei heller noget Træ, men alene de Mennesker, som ikke have det Guds Segl i deres Fander.

c. 7, 3.

5. Og det blev dem givet, ikke at dræbe dem, men at pine dem i fem Maanedere; og Pinen, de voldte, var som Pinen af en Skorpion, naar den stikker et Menneske.

6. Og i de samme Dage skulde Menneskene søge Døden og ikke finde den, og begjære at doe, og Døden skal flye fra dem.

c. 6, 16.

7. Og Græshoppernes Skikkelse lignede Heste, udrustede til Krig, og paa deres Hoveder vare som Kroner af Guld, og deres Ansigter vare som Menneskers Ansigter.

8. Og de havde Haar som Kvinders Haar, og deres Lænder vare som Lovers.

9. Og de havde Pantfere som Zerpantfere, og deres Fingers Lyd var som Lyd af Vogne, naar mange Heste løbe i Krig.

10. Og de havde Stjerter ligesom Skorpioner, og der vare Braadde i deres Stjerter, og deres Magt var til at skade Menneskene i fem Maanedere.

11. Og de havde en Konge over sig, den Afgrundens Engel; hans Navn er paa Ebraisk Abaddon, og paa Græsk haver han Navnet Apollyon.

12. Det første Vee er bortfaret; see, der kommer endnu to Vee efter dette.

c. 8, 13.

13. Og den sjette Engel basjmede, og jeg hørte en Røst af de fire Horn paa det Guldbalter, som (stod) for Gud;

c. 8, 3.

14. den sagde til den sjette Engel, der havde Basjumen: Løs de fire Engle, som ere bundne ved den store Flod Eufrates.

15. Og de fire Engle bleve løste, som til Time og Dag og Maaned og Aar vare beredte at ihjelslaae den tredie Deel af Menneskene.

16. Og Tallet paa Rytternes Hær var to Gange ti tusinde Gange ti tusinde; og jeg hørte deres Tal.

17. Og saaledes saae jeg Hestene i Synet, og dem, som sad derpaa, hvilke havde ildrøde og fiolblaae og sjoelgule Pantfere; og Hestenes Hoveder vare som Lovers Hoveder, og af deres Munde udgik Ild og Røg og Svovel.

18. Af disse tre, af Ilden og Røgen og Svovlet, som udgik af deres Munde, blev Trediedelen af Menneskene ihjelslagen.

19. Thi deres Magt er i deres Mund; thi deres Stjerter ere ligesom Hugorme

og have Hoveder, og med dem gjøre de Skade.

20. Og de øvrige Mennesker, som ikke vare ihjelslagne i disse Plager, hverken omvendte sig fra deres Hænders Gjerninger, saa de ikke tilbade Djævlene og Afguderne, dem af Guld og dem af Sølv og dem af Kobber og dem af Sten og dem af Træ, hvilke hverken kunne see eller høre eller gaae;

c. 16, 11.

21. ei heller omvendte de sig fra deres Mord, eller fra deres Trolddom, eller fra deres Horeri, eller fra deres Tyverier.

10. Capitel.

En stærk Engel raaber, de syv Tordener tale deres Røster, hvilke Johannes ei maa nedskrive, 1-4. Engelen sværger, at Guds Domme, naar den syvende Engel basjmer, skulde fuldkommes, 5-7. Johannes faaer Befaling at æde en liden Bog, og skal propheterere mod Range, 8-11.

Og jeg saae en anden vældig Engel komme ned fra Himmelen, svøbt i en Sky, og en Regnbue var paa hans Hoved, og hans Ansigt var som Solen, og hans Fødder som Ildstøtter.

c. 5, 2; 4, 3; 1, 16.

2. Og han havde i sin Haand en liden Bog, som var opladt, og han satte sin høire Fod paa Havet, men den venstre paa Jorden.

3. Og han raabte med høi Røst, som en Løve brøler; og der han havde raabt, taledede de syv Tordener deres Røster.

4. Og der de syv Tordener havde tallet deres Røster, vilde jeg til at skrive; og jeg hørte en Røst fra Himmelen, som sagde til mig: Forsegl, hvad de syv Tordener taledede, men nedskriv det ikke.

5. Og Engelen, som jeg saae staae paa Havet og paa Jorden, opløstede sin Haand til Himmelen,

6. og spoeer ved den, som lever i al Evighed, som skabte Himmelen og hvad derudi er, og Jorden og hvad derudi er, og Havet og hvad derudi er, at der ikke mere skal gives Tid;

7. men i de Dage, da den syvende Engels Røst høres, naar han skal basjme, skal Guds Hemmelighed fuldkommes, saa som han haver bebudet sine Tjenere, Propheterne.

Mem. 11, 25. 1 Cor. 15, 51.

8. Og den Røst, som jeg havde hørt fra Himmelen, taledede atter med mig og sagde: Gak hen, tag den liden Bog, som er opladt i Engelenes Haand, der staaer paa Havet og paa Jorden.

v. 2.

9. Og jeg gif hen til Engelen og sagde til ham: Giv mig den liden Bog. Og han sagde til mig: Tag og æd den! og den skal smerte i din Bug, men i din Mund skal den være sød som Honning.

10. Og jeg tog den liden Bog af Engelen's Haand og aad den, og den var i min Mund sød som Honning; men der jeg havde ædt den, fødte jeg Smerte i min Bug.

11. Og han sagde til mig: Det bør dig atter at prophetere imod Folk og Hedninger og Tungemaal og mange Konger.

c. 1, 11. 19.

11. Capitel.

Johannes skal maale Templet, men gaae Forgaarden forbi, 1.2. De tvende Vidner skulle prophetere, gjøre Tegn, straffe, ihjelslaaes, opstaae; det andet Bæe er til Ende, 3-14. Den syvende Engel basuner, Christus antager Riget, 15-19.

Og mig blev givet et Rør, ligesom en Maalestok; og Engelen stod der, sigende: Staa op og maal Guds Tempel og Alteret og dem, som tilbede derudi.

2. Men Forgaarden udenfor Templet, gaa den forbi, og du skal ikke maale den, thi den er givet Hedningerne; og de skulle nedtræde den hellige Stad i to og fyrrethve Maaneder.

Luc. 21, 24. Mat. 13, 5.

3. Og jeg vil give mine tvende Vidner, at de skulle prophetere tusinde to hundrede og tredsindstyve Dage, iførte Sætte.

c. 12, 6.

4. Disse ere de tvende Olietæer og de tvende Udfestager, som staae for Jordens Gud.

5. Og dersom Noget vil gjøre dem Skade, udgaaer der Ild af deres Mund og fortærer deres Fjender; og dersom Noget vil gjøre dem Skade, bør det ham faaledes at ihjelslaaes.

6. Disse have Magt at tilfukke Himmelen, at der ingen Regn skal falde i deres Propheties Dage, og de have Magt over Vandene, at forvandle dem til Blod, og at slaae Jorden med allehaande Plager, saa ofte de vil.

7. Og naar de faae fuldendt deres Vidnesbyrd, skal det Dyr, som opstiger af Afgrunden, føre Krig imod dem, og overvinde dem og ihjelslaae dem.

c. 13, 1. 7.

8. Og deres Legemer (skulle ligge) paa den store Stads Gader, den, som i aandelig Mening kaldes Sodomia og

Ægypten, der, hvor vor Herre er korsfæstet.

c. 18, 10.

9. Og Regle af Folkene og Stammerne og Tungemaalene og Hedningerne skulle see deres Legemer tre Dage og en halv, og ikke tilstede deres Legemer at lægges i Graven.

10. Og de, som boe paa Jorden, skulle glæde sig over dem og fryde sig, og de skulle sende hverandre Gaver, fordi disse to Propheter vare dem til Plage, som boe paa Jorden.

Soj. 16, 20.

11. Og efter de tre Dage og en halv kom Livs Land fra Gud i dem; og de stode paa deres Fodder, og en stor Trængsel faldt paa dem, som saae dem.

v. 9. Luc. 7, 16.

12. Og de hørte en stærkt Røst fra Himmelen, som sagde til dem: Stiger hid op! Og de steg op til Himmelen i en Sky, og deres Fjender saae dem.

13. Og i samme Stund skede et stort Jordstjælv, og Tiendedelen af Staden faldt, og der bleve ihjelslaagne i Jordstjælvet syv tusinde Personer; og de Andre bleve forfærdede og gavede Himmels Guds Bæe.

c. 16, 18. Matth. 27, 54.

14. Det andet Bæe er bortfaret; see, det tredie Bæe kommer snart.

c. 8, 13; 9, 12; 15, 1.

15. Og den syvende Engel basunede, og der høstes stærke Røster i Himmelen, som sagde: Verdens Riger ere blevne vor Herres og hans Salvedes, og han skal regjere i al Evighed.

c. 10, 7; 12, 10; 19, 6.

16. Og de fire og thve Eldste, som sadde for Gud paa deres Throner, faldt ned paa deres Ansigter og tilbade Gud, sigende:

c. 4, 4. 10.

17. Vi takke dig, Herre! Gud den Almægtige, den, der er, og der var, og der kommer, fordi du haver taget din store Magt og regjerer.

c. 1, 4; 19, 6.

18. Og Hedningerne ere blevne brede, og din Brede er kommen, og de Dødes Tid, at de skulle dømmes, og at (du skal) give dine Tjenere, Propheterne, Løn, og de Hellige og dem, som frygte dit Navn, de Smaa og de Store, og fordærve dem, som fordærve Jorden.

c. 6, 17. Matth. 20, 8. 2 Thees. 1, 6.

19. Og Guds Tempel blev opladt i Himmelen, og hans Pagtes Ark blev seet i hans Tempel; og der kom Lyn og Røster og Tordener og Jordstjælv og stor Hagel.

c. 15, 5; 1, 5; 8, 5; 16, 21.

12. Capitel.

En Qvinde fødte et Barn. Den store Drage vil opsluge det, men det bortrykkes, og hun bliver reddet, 1-6. Engelen Michael overvinde Dragen og dens Engle, 7-12. Dragen forfølger Qvinden og fører Krig imod de Andre af hendes Æt, 13-18.

Dg et stort Tegn blev seet i Himmelen: En Qvinde, beklædt med Solen, og Maanen under hendes Fødder, og paa hendes Hoved en Krone af tolv Stjerner; 2. og hun var frugtformelig og raabte i Barnsnød, og havde haarde Fødselsmerter.

3. Og et andet Tegn blev seet i Himmelen, og see, der var en stor ildrød Drage, som havde syv Hoveder og ti Horn, og paa sine Hoveder syv Kroner.

4. Og dens Stjert drog Trediedelen af Himmels Stjerner og kastede dem paa Jorden. Og Dragen stod for Qvinden, som skulde føde, for at, naar hun havde født sit Barn, den da kunde opsluge det.

5. Og hun fødte et Dregebarn, som skulde regjere alle Folkeslag med et Jernspiir; og hendes Barn blev bortrykket til Gud og hans Throne. c. 2, 27; 19, 15.

6. Og Qvinden flyede i Ørkenen, hvor hun haver et Sted, beredt af Gud, at de der skulle ernære hende tusinde to hundrede og tredsindstyve Dage. c. 11, 3.

7. Og der blev en Strid i Himmelen: Michael og hans Engle strede mod Dragen, og Dragen stred, og dens Engle.

Sub. v. 9.

8. Men de mægtede Intet, ei heller blev deres Sted ydermere fundet i Himmelen.

9. Og den store Drage blev nedstyrtet; den gamle Slange, som kaldes Djævelen og Satanas, som forfører det ganske Forderige, blev nedstyrtet paa Jorden, og hans Engle bleve nedstyrtede med ham.

Puc. 10, 18. Ab. 20, 2. Joh. 12, 31. 2 Cor. 11, 3.

10. Og jeg hørte en høj Røst i Himmelen, som sagde: Nu er Saligheden og Kraften og Riget blevet vor Guds, og Magten hans Aakædes; thi nedstyrtet er vore Brødres Anklager, som anklagede dem for vor Gud Dag og Nat. c. 11, 15.

11. Og de have overvundet ham ved Vannets Blod, og ved Ordet, de vidnede; og de hengave deres Liv til Døden.

Rom. 8, 33.

12. Derfor fryd eder, I Himle, og I, som boe i dem! Vee dem, som beboe Jorden og Havet; thi Djævelen er nedstøjet

til eder. Han haver stor Brede, fordi han veed, at han (kun) haver en liden Tid.

13. Og der Dragen saae, at den var styrtet til Jorden, forfulgte den Qvinden, som havde født Dregebarnet.

14. Og den store Ørns tvendevinger bleve givne til Qvinden, at hun skulde flyve til Ørkenen, til sit Sted, der hvor hun faaer sin Føde en Tid og Tider og en halv Tid, borte fra Slangens Ansigt.

15. Og Slangen skjød af sin Mund efter Qvinden Vand som en Strøm, for at bortrykke hende med Strømmen.

16. Og Jorden kom Qvinden til Hjælp, og Jorden oplod sin Mund og opslugte Strømmen, som Dragen havde stød af sin Mund.

17. Og Dragen forbittredes paa Qvinden og gif bort for at føre Krig mod de Øvrige af hendes Æt, dem, som bevare Guds Befalinger og have Jesu Christi Vidnesbyrd. 1 Joh. 5, 10.

18. Og jeg stod paa Havets Sand.

13. Capitel.

Et Dyr med syv Hoveder og ti Horn faaer Magt af Dragen, taler Bespottelser, overvinde de Hellige, forfører Mange, men skal faae sin Løn, 1-10. Et andet Dyr gjør Tegn for dets Afsyn; Dyrets Billede faaer en Aand; Mange modtage Dyrets Mærke; Dyrets Tal, 11-18.

Dg jeg saae et Dyr stige op af Havet, som havde syv Hoveder og ti Horn, og paa sine Horn ti Kroner og paa sine Hoveder Bespottelsens Navn. c. 17, 3. 9. 12.

2. Og Dyret, som jeg saae, var ligt en Parder, og dets Fødder som en Bjørns, og dets Mund som en Loves Mund; og Dragen gav det sin Kraft og sin Throne og stor Magt. c. 12, 9; 2, 13.

3. Og jeg saae et af dets Hoveder lige som saaret til Døden, og dets dødelige Saar blev lægt, og al Jorden forundrede sig (og fulgte) efter Dyret.

4. Og de tilbade Dragen, som havde givet Dyret Magt, og de tilbade Dyret og sagde: Hvo er Dyret lig? hvo kan stride imod det? c. 18, 18.

5. Og en Mund blev det givet til at tale store Ting og Bespottelse, og Magt blev det givet til at virke i to og fyrretyve Maanedes. c. 11, 2; 12, 6.

6. Og det oplod sin Mund til Bespottelse imod Gud, at bespotte hans Navn og hans Paulum og dem, som boe i Himmelen. c. 16, 9. 11.

7. Og der blev givet det at føre Krig mod de Hellige og at overvinde dem; og der blev givet det Magt over hver Stamme og hvert Tungemaal og hvert Folk.

c. 11, 7.

8. Og de skulle tilbede det, Alle, som boe paa Jorden, hvis Navne ikke, fra Verdens Grundvold blev lagt, ere skrevne i Lammet's, det slagtedes, Livsens Bog.

c. 3, 5; 17, 8; 20, 12.

9. Dersom Nogen haver Øren, han høre!

10. Dersom Nogen samler til Fængsel, han gaar i Fængsel; dersom Nogen dræber med Sværd, ham bør det at dræbes med Sværd. Her er de Helliges Taalmodighed og Tro.

c. 11, 18. Matth. 26, 52. Aab. 18, 6; 14, 12.

11. Og jeg saae et andet Dyr stige op af Jorden, og det havde to Horn lige med Lammet, og talede som Dragen.

Matth. 7, 15; 24, 11, 24.

12. Og det over det første Dyrs hele Magt for dets Afsyn, og gjør, at Jorden og de, som boe derpaa, skulle tilbede det første Dyr, hvis dødelige Saar blev lægt.

13. Og det gjør store Tegn, saa at det endog kommer Jld til at falde ned af Himmelen paa Jorden for Menneskenes Afsyn.

Matth. 24, 24. 2 Thes. 2, 9. Aab. 16, 14.

14. Og det forfører dem, som boe paa Jorden, for de Tegns Skyld, hvilke ere givne det at gjøre for Dyrets Afsyn, sigende til dem, som boe paa Jorden, at de skulle gjøre et Billede for det Dyr, som fik det Saar af Sværdet og dog levede.

c. 19, 20.

15. Og det fik Magt til at give Dyrets Billede Aand, saa at Dyrets Billede endog kunde tale og gjøre, at hvilket som helst, der ikke vilde tilbede Dyrets Billede, skulde ihjelslaaes.

c. 14, 11.

16. Og det gjør, at der gives Alle, baade de Smaae og de Store, baade de Rige og de Fattige, baade de Frie og Trællene, et Mærke i deres høire Haand eller i deres Pande,

17. og at Ingen kan købe eller sælge, uden den, som haver Mærket eller Dyrets Navn eller dets Navns Tal.

c. 14, 9, 11.

18. Her er Wiisdom! Hv, som haver Forstand, beregne Dyrets Tal; thi det er et Menneskes Tal, og dets Tal er sex hundrede tredsindstyve og sex.

14. Capitel.

De Besejlede staae paa Zions Bjerg og følge Lammet, 1-5. Et evigt Evangelium forkyndes, 6. 7. Babylon er falden, 8. De, som tilbede Dyret, skulle pines, 9-11. De Hellige skulle holde ved i Taalmodighed indtil Døden, 12. 13. Guds Brede's Høst gaar over Jorden, 14-20.

Og jeg saae, og see, Lammet stod paa Bjerget Zion, og med det hundrede fire og fyrrethve Tusinde, som havde dets Faders Navn skrevet i deres Pander.

c. 7, 4.

2. Og jeg hørte en Røst af Himmelen, som mange Vandes Lyd, og som en stærk Jordens Lyd, og jeg hørte Harpelegeres Lyd, som legede paa deres Harper.

c. 1, 10, 15; 5, 8.

3. Og de sang en ny Sang for Thronen og for de fire Dyr og de Ældste; og Ingen kunde lære den Sang, uden de hundrede fire og fyrrethve Tusinde, de, som ere kjøbt fra Jorden.

c. 5, 9, 1 Cor. 6, 20.

4. Disse ere de, som ikke have besmittet sig med Qvinder, thi de ere Jomfruer; disse ere de, som følge Lammet, ihvor det gaar. Disse ere kjøbt fra Menneskene, en Førstegrode for Gud og Lammet;

1 Cor. 6, 15. 2 Cor. 11, 2. Aab. 3, 4. 3af. 1, 18.

5. og i deres Mund er ikke funden Svig; thi de ere ustraffelige for Guds Throne.

Eph. 5, 27. Col. 1, 22.

6. Og jeg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som boe paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk,

c. 8, 13.

7. som sagde med høi Røst: Frigter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder den, som haver gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Riber!

8. Og den anden Engel fulgte, som sagde: Den er falden, den er falden, Babylon, den store Stad, fordi den haver givet alle Hedninger at drikke af sit Hories giftige Viin.

c. 16, 19; 18, 2.

9. Og den tredie Engel fulgte dem og sagde med høi Røst: Dersom Nogen tilbeder Dyret og dets Billede, og modtager Mærket i sin Pande eller i sin Haand,

c. 13, 16.

10. han drikker og Guds Brede's Viin, som er istsenket ublandet i hans Fortærelses Kalk, og han skal pines med Jld og Svovel for de hellige Engles og for Lammet's Afsyn.

c. 16, 19; 19, 20; 20, 10.

11. Og deres Pines Røg opstiger i al Ewigbed; og de have ikke Hvile Dag eller Nat, de, som tilbode Dyret og dets Billed, og hvo, som annammer dets Navns Mærke.

c. 19, 3; 13, 16, 17; 16, 2.

12. Her er de Helliges Taalmodighed, her ere de, som bevare Guds Befalinger og Jesu Tro.

c. 13, 10; 12, 17.

13. Og jeg hørte en Røst af Himmelen, som sagde til mig: Skriv: Salige ere de Døde, som døe i Herren herester. Ja Aanden siger, at de skulle hvile fra deres Arbejder, men deres Gjærninger følge med dem.

c. 1, 11, 19. 1 Cor. 15, 18. 1 Thesf. 4, 14. Ebr. 4, 9, 10.

14. Og jeg saae, og see, en hvid Sky, og En sad paa Skyen, lig et Menneſtes Søn, som havde en Guldkrone paa sit Hoved og en skarp Segel i sin Haand.

c. 1, 13.

15. Og en anden Engel udgik af Templet, som raabte med høi Røst til den, som sad paa Skyen: Udstræk din Segel og høst! thi Timen at høste er kommen, efterdi Jordens Høst er moden.

c. 6, 17. Matth. 13, 39.

16. Og den, som sad paa Skyen, lod sin Segel gaae over Jorden; og Jorden blev høstet.

17. Og en anden Engel udgik af Templet i Himmelen; ogsaa han havde en skarp Segel.

18. Og fra Alteret udgik en anden Engel, som havde Magt over Ilden, og han raabte med stærkt Skrig til den, som havde den skarpe Segel, sigende: Udstræk din skarpe Segel og høst Druerne af Jordens Viintræ; thi dets Druer ere modne.

19. Og Engelen lod sin Segel gaae over Jorden og høstede Frugten af Jordens Viintræ, og kastede den i Guds Bredeſtore Perſekar.

20. Og Perſekarret blev traadt udenfor Staden, og der gik Blod ud af Perſekarret, indtil Hestenes Vidſler, tusinde og ſex hundrede Stadier langt.

15. Capitel.

Syv Engle have de ſyv ſidſte Plager; Seiervindeerne ſynge Moſe og Lammet's Sang, 1-4. De ſyv Engle gaae ud af Templet og modtage de ſyv Bredeſtore's Skaaler, 5-8.

Og jeg saae et andet Tegn i Himmelen, ſtort og forunderligt: Syv Engle, ſom havde de ſyv ſidſte Plager; thi med dem fuldkommes Guds Brede.

2. Og jeg ſaae ſom et Glarhav, blandet med Ild, og dem, ſom havde bundet Seier over Dyret og over dets Billed og over dets Mærke og over dets Navns Tal, ſtaende ved Glarhavet og holdende Guds Harper.

c. 4, 6; 12, 11; 5, 8; 14, 2.

3. Og de ſang Moſe, den Guds Tjener's, Sang og Lammet's Sang, ſigende: Store og forunderlige ere dine Gjærninger, Herre, Gud, du Almægtige! reifærdige og ſande ere dine Veie, du, de Helliges Konge!

5 Moſ. 32, 1 fg. Ab. 16, 7.

4. Hvo ſkulde ikke frygte dig, Herre! og ære dit Navn? thi du er alene hellig; thi alle Folkelag ſkulde komme og tilbode for dit Naſyn, fordi dine Domme ere aabenbarede.

5. Og derefter ſaae jeg, og ſee, Bidneſbyrdets Tabernakel's Tempel i Himmelen blev opladt;

c. 11, 19.

6. og de ſyv Engle, ſom havde de ſyv Plager, udgik af Templet, iførte et reent og ſkinrende Pindlæde, og opbundne under Bryſtet med Guldbælter.

c. 1, 13.

7. Og eet af de fire Dyr gav de ſyv Engle ſyv Guldkaaſer, fyldte med Guds Brede, hans, ſom lever i al Ewigbed.

c. 4, 6-9.

8. Og Templet fyldtes med Røg af Guds Herlighed og af hans Magt; og Ingen kunde gaae ind i Templet, førend de ſyv Engles ſyv Plager fik Ende.

16. Capitel.

Den første Engel udgyder ſin Skaal paa Jorden, 1, 2, den anden i Havet, 3, den tredje i Floderne, 4-7, den ſjerde i Solen, 8, 9, den ſemte paa Dyrets Throne, 10, 11, den ſjette paa Floden Euphrates, 12-16, den ſyvende i Luften, 17-21.

Og jeg hørte en stærk Røst fra Templet, ſom ſagde til de ſyv Engle: Gaacer hen og udgyd Guds Bredeſtore's Skaaler paa Jorden.

c. 15, 7.

2. Og den Førſte gik hen og udgød ſin Skaal paa Jorden; og der blev en ond og fordærvelig Dyd paa de Menneſker, ſom havde Dyrets Mærke, og paa dem, ſom tilbode dets Billed.

c. 13, 16, 17.

3. Og den anden Engel udgød ſin Skaal i Havet; og det blev Blod ſom af en Myrde, og hver levende Sjæl i Havet døde.

4. Og den tredje Engel udgød ſin Skaal i Floderne og Vandkilderne; og de bleve Blod.

5. Og jeg hørte Vandenes Engel sige: Retfærdig er du, Herre, du, som er, og som var, du Hellige, at du haver sældet denne Dom!

c. 1, 4. 8.

6. Fordi de have udøst Helliges og Profeters Blod, haver du og givet dem Blod at drikke; thi de ere det værd. Matth. 23, 34. 35.

7. Og jeg hørte en anden, Alterets (Engel), sige: Ja, Herre, Gud, du Almægtige! dine Domme ere sande og retfærdige.

c. 8, 3; 15, 3.

8. Og den fjerde Engel udgød sin Staal i Solen; og den fik Magt til at brænde Menneskene med Ild.

9. Og Menneskene brændte i stor Hede og bespottede Guds Navn, som haver Magt over disse Plager; og de omvendte sig ikke til at give ham Ære. c. 13, 6; 9, 20. 21.

10. Og den femte Engel udgød sin Staal paa Dyrrets Throne; og dets Rige blev formørket, og de thyggede deres Tunger af Pine,

11. og de bespottede Himmelsens Gud for deres Piner og for deres Bylder, og de omvendte sig ikke fra deres Gjerninger.

12. Og den sjette Engel udgød sin Staal i den store Flod Euphrates; og dens Vand borttørredes, paa det Veien skulde beredes for Kongerne fra Østen.

13. Og jeg saae af Dragens Mund og af Dyrrets Mund og af den falske Profets Mund (udkomme) tre urene Aander, som lignede Padder. c. 12, 3. 9; 13, 1. 11 fg.

14. Thi de ere Djævelens Aander, som gjøre Tegn; og de gaae ud til Jordens, ja hele Vorderiges Konger, at samle dem til Krigen paa Guds, den Almægtiges, hiin store Dag.

Matth. 24, 24. 2 Thesf. 2, 9. Aab. 13, 13; 17, 14; 20, 9.

15. See, jeg kommer som en Tyv. Salig er den, som vaager og bevarer sine Klæder, at han ikke skal gaae nøgen, og de skulle see hans Skam.

Matth. 24, 42 fg.

Ruc. 12, 39. 1 Thesf. 5, 2. 3. 2 Petr. 3, 10. Aab. 3, 3.

16. Og han forsamlede dem til det Sted, som kaldes paa Ebraitf Harmageddon.

17. Og den syvende Engel udgød sin Staal i Luften; og en stærk Røst udgik fra Templet i Himmelen, fra Thronen, som sagde: Det er fæet!

18. Og der fæde Røster og Tordener og Lyn, og der fæde et stort Jordstjælv, saadant, som ikke haver været fra den Tid, at Menneskene bleve til paa Jorden, et saadant Jordstjælv saa stort. c. 4, 5; 8, 5; 6, 12; 11, 13. 19.

19. Og den store Stad blev til tre Dele, og Hedningernes Stæder nedstyrtede; og det store Babylon blev ihukommet for Gud, at han vilde skjenke hende med Vinen af sin strenge Vredes Bæger. c. 14, 8. 10.

20. Og hver D fnyede, og Bjergene bleve ikke fundne.

c. 6, 14.

21. Og en stor Hagel, centnertung, faldt ned fra Himmelen paa Menneskene; og Menneskene bespottede Gud for Hagelens Plage; thi dens Plage er meget stor.

c. 11, 19.

17. Capitel.

En Engel viser Johannes den store Skjøge, som er Babylon, 1-6. Engelen forklarer Spinet om Skjøgen og om Dyrret med de syv Hoveder og ti Horn, paa hvilket Skjøgen sidder, 7-18.

Og en af de syv Engle, som havde de syv Staal, kom og talede med mig og sagde til mig: Kom! jeg vil vise dig Dommen over den store Skjøge, som sidder paa de mange Bande,

c. 15, 1.

2. med hvilken Kongerne paa Jorden have bolet, og de, som boe paa Jorden, ere blevne drukkne af hendes Horeries Viin.

c. 14, 8; 18, 3.

3. Og han førte mig i Anden hen i Ørkenen; og jeg saae en Qvinde, som sad paa et stirlagenfarvet Dyr, fuldt med Bespottelsens Navne, som havde syv Hoveder og ti Horn.

c. 13, 1.

4. Og Qvinden var klædt i Purpur og Skarlagen, og bedækket med Guld og med Edelfstene og Perler; hun havde et Guld-bæger i sin Haand, fuldt af Vederstyggheder og hendes Horeries Ureenhed.

c. 18, 16.

5. Og paa hendes Pande var skrevet et Navn: Hemmelighed; Babylon den store, en Moder til Skjøgerne og Vederstygghederne paa Jorden.

2 Thesf. 2, 7.

6. Og jeg saae Qvinden druffen af de Helliges Blod og af Jesu Vidners Blod; og jeg forundrede mig, der jeg saae hende, med en stor Forundring.

c. 18, 24.

7. Og Engelen sagde til mig: Hvi forundrede du dig? Jeg vil sige dig den Qvindes Hemmelighed, og Dyrrets, som bærer hende, hvilket haver de syv Hoveder og de ti Horn.

c. 13, 1.

8. Det Dyr, som du saae, haver været og er ikke, og skal opstige af Afgrunden og fare bort til Jordærvælse; og de skulle forundre sig, som boe paa Jorden, de, hvis Navne ikke ere skrevne i Livsens Bog, fra

Verdens Grundvold blev lagt, naar de see Dyret, som var og er ikke, enddog det er.

c. 11, 7; 13, 8.

9. Her (behøves) det Sind, som haver Wiisdom. De syv Hoveder ere syv Bjerger, paa hvilke Dvinden sidder.

c. 13, 18.

10. Og de ere syv Konger; de fem ere faldne, og den ene er (der), den anden er ikke endnu kommen, og naar han kommer, bør det ham at blive en liden Tid.

11. Og Dyret, som var og er ikke, er end selv den ottende, og er af de syv, og farer bort til Fordærvelse.

c. 19, 19. 20.

12. Og de ti Horn, som du saae, ere ti Konger, hvilke ikke endnu have annammet Riget, men annamme en Magt som Konger een Time med Dyret.

13. Disse have een Mening, og deres Magt og Myndighed skulle de overgive Dyret.

14. Disse skulle stride mod Lammet, og Lammet skal overvinde dem, fordi det er Herrers Herre og Kongers Konge, og de, (som ere) med det, de kaldte og Udsalgte og Trofaste.

1 Tim. 6, 15. Mat. 19, 16.

15. Og han sagde til mig: De Bande, som du saae, der hvor Skjægen sidder, ere Folk og Skarer og Slægter og Tungemaal.

16. Og de ti Horn, som du saae paa Dyret, disse skulle hade Skjægen og gjøre hende øde og nøgen, og æde hendes Kød og opbrænde hende med Ild.

17. Thi Gud haver givet dem i Hjertet at gjøre efter hans Sind, og at have eet Sind, og at give Dyret deres Rige, indtil Guds Ord blive fuldbyrdede.

18. Og Dvinden, som du saae, er den store Stad, som haver Herredømme over Jordens Konger.

c. 14, 8.

18. Capitel.

En Engel kundgjør, at Babylon er falden, 1-3. Guds Folk skal gaae ud fra den, hvare Plager skulle komme over den, 4-8. Kongerne, Kjøbmændene og de Etsfærende skulle begræde den, 9-19; men Himlene skulle fryde sig, 20. Den skal pludseligen aldeles forgaae, 21-24.

Og derefter saae jeg en Engel fare ned fra Himmelen, som havde stor Magt; og Jorden opløstes af hans Herlighed.

2. Og han raabte med Styrke, med høi Røst, og sagde: Den er falden, den er falden, Babylon den store, og er bleven Djævelens Bolig, og et Fængsel for alle urene Mander, og et Fængsel for alle urene og affhædte Fugle.

c. 10, 3; 14, 8.

3. Thi af hendes Horeries giftige Viin have alle Folkeslag druffet, og Jordens Konger have bolet med hende, og Jordens Kjøbmænd ere blevne rige af hendes Uppigheeds Fylde.

c. 14, 8; 17, 2.

4. Og jeg hørte en anden Røst fra Himmelen, som sagde: Gaaer bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager.

2 Cor. 6, 17.

5. Thi hendes Synder naae indtil Himmelen, og Gud haver kommet hendes Uretfærdigheder ihu.

c. 16, 19.

6. Betaler hende, som og hun haver betalt eder, og gjengjælder hende dobbelt efter hendes Gjerninger; stjenker hende dobbelt i den Kalk, som hun haver stjenket med.

7. Saameget som hun haver ophøiet sig selv og levet i Uppighed, saameget giver hende af Pine og Corrig. Fordi hun siger i sit Hjerte: Jeg sidder som Dronning og er ikke Enke, og Corrig skal jeg ingenlunde see,

8. derfor skulle hendes Plager komme paa een Dag: Død og Corrig og Hunger, og hun skal opbrændes med Ild; thi stærkt er den Herre Gud, som dømmer hende.

c. 17, 16. 2 Thes. 2, 8.

9. Og Jordens Konger skulle begræde hende og hyle over hende, de, som have bolet og drevet Velslyst med hende, naar de see Røgen af hendes Brand;

c. 17, 2.

10. de skulle staae langt borte af Frygt for hendes Piinsel, sigende: Vee! vee! du store Stad! Babylon! du stærke Stad! thi paa een Time er din Dom kommen.

c. 14, 8.

11. Og Jordens Kjøbmænd skulle græde og sørge over hende, fordi Ingen mere kjøber deres Varer,

v. 15.

12. Varer af Guld og Sølv og dyrebare Stene og Perler og kosteligt Linklæde og Purpur og Silke og Skarlagen, og allehaande vellugtende Træ, og allehaande Arbeide af Elfenbeen, og allehaande Arbeide af kosteligt Træ og af Kobber og Bern og Marmor,

13. og Kancelbark og Røgelse og Salve og Virak og Viin og Olie og fint Miel og Hvede og Hornqvæg og Saar og Heste og Vogne og Slaver og Menneskesjæle.

14. Og Frugten, din Sjæl havde lyst til, er vegen fra dig, og alt det Fæde og Glimrende er vegen fra dig, og du skal ingenlunde finde det mere.

15. De, som handlede med disse Ting, som ere blevne rige ved hende, skulle staae langt borte af Frygt for hendes Piinsel, og græde og sørge, sigende:

16. Vee! vee! den store Stad, som var klædt i kosteligt Vinklæde og Purpur og Skarlagen, og bedækket med Guld og Edelstene og Perler; thi i een Time er saa stor Rigdom gaaet tilgrunde! c. 17, 4.

17. Og alle Eghjænder og den hele Hov paa Skibene og Søfolkene og Saamange, som befare Havet, stode langt borte

18. og raabte, der de saae Røgen af hendes Brand, og sagde: Hvo var lig den store Stad? v. 9.

19. Og de kastede Støv paa deres Hoveder, og raabte, grædende og sørgende, og sagde: Vee! vee! den store Stad, i hvilken Alle, som havde Skibe paa Havet, berigedes af dens Pragt; thi i een Time er den gaaet tilgrunde!

20. Fryd dig over den, du Himmels, og I hellige Apostle og Profeter! fordi Gud haver udført eders Ret imod den. c. 19, 2.

21. Og en vældig Engel opløstede en Steen, som en stor Møllesteen, og kastede den i Havet og sagde: Saa skal Babel, den store Stad, nedkastes med Hast og ikke findes mere. c. 5, 2.

22. Og Harpelegeres og Sangeres og Fløjtespilleres og Basunblæjeres Lyd skal ikke høres i dig mere, og ikke nogen Kunstner i nogen Kunst findes i dig mere, og Møllens Lyd ikke høres i dig mere,

23. og Lampens Lys skal ikke skinne i dig mere, og Brudgomens og Bruds Røst ikke høres i dig mere, fordi dine Kjøbmænd vare Frygtede paa Jorden, fordi ved din Trolddom ere alle Folkene bedaaerede.

24. Og i den er Profeters og Helliges Blod fundet, og alle deres, som ere myrdede paa Jorden. c. 17, 6. Matth. 23, 37.

19. Capitel.

I Himmelen raabes Halleluja over Babels Fald, og fordi Gud nu havde antaget Riget, og Lammets Bryllup var kommet, 1-10. Kristus med Himmels Hære drager ud til Strid, 11-16. Rovfuglene indbydes til Maaltid; Døret og den fæste Profet kastes i Ild, de Andre ihjelslaes, 17-21.

Og derefter hørte jeg som en høj Røst af en stor Skare i Himmelen, som sagde: Halleluja! Saliggjørelsen og Æren og Prisen og Magten være Herren vor Gud!

c. 7, 10; 11, 15; 12, 10.

2. Thi sande og retfærdige ere hans Domme, at han haver dømt den store Skjæbne, som fordærvede Jorden med sit Hov, og at han haver krævet sine Tjeners Blod af hendes Haand.

c. 15, 3; 16, 7; 18, 20; 17, 18.

3. Og de sagde anden Gang: Halleluja! og hendes Røg opstiger i al Evighed.

c. 11, 11; 18, 9, 18.

4. Og de fire og tyve Ældste og de fire Dyr faldt ned og tilbade Gud, som sad paa Thronen, og sagde: Amen! Halleluja!

c. 4, 4, 6.

5. Og en Røst udgik fra Thronen, som sagde: Lovet vær Gud, alle hans Tjener og I, som han frygtede, baade de Smaa og de Store!

6. Og jeg hørte som en stor Skares Røst og som mange Vandes Lyd og som stærke Tordeners Lyd, som sagde: Halleluja! fordi Herren, Gud, den Almægtige, haver antaget Riget.

v. 1. c. 14, 2; 11, 15, 17; 12, 10.

7. Lader os glæde og fryde os og give ham Æren; thi Lammets Bryllup er kommet, og hans Brud haver berebt sig!

Matth. 22, 2; 25, 10. Luc. 14, 16. Mat. 21, 9.

8. Og det blev hende givet at føre sig i reent og skinnende kosteligt Vinklæde; thi det kostelige Vinklæde er de Helliges Døder.

c. 3, 5.

9. Og han siger til mig: Skriv: Salige ere de, som ere kaldede til Lammets Bryllups Nadvere! Og han siger til mig: Disse ere de sande Guds Ord.

c. 17, 1. Matth. 22, 2. Mat. 21, 5.

10. Og jeg faldt ned for hans Fødder, for at tilbede ham; og han siger til mig: Gjør det ikke! Jeg er din Medtjener, og dine Brødre, som have Jesu Vidnesbyrd; tilbed Gud; thi Vidnesbyrdet om Jesu er Profetiens Mand.

Ap. G. 10, 25, 26; 14, 13-15.

Mat. 22, 8. Matth. 4, 10. 1 Joh. 5, 1. Mat. 12, 17.

11. Og jeg saae Himmelen opladt, og see, en hvid Hest, og den, der sad paa den, kaldes trofast og sand, og han dommer og strider med Retfærdighed. c. 6, 2; 3, 14.

12. Men hans Dine vare som Røde, og der vare mange Kroner paa hans Hoved; han havde et Navn skrevet, hvilket Ingen kjender, uden han selv; c. 1, 11; 2, 17.

13. og han var iført et Klæde, dyppet i Blod, og hans Navn kaldes: Guds Ord.

1 Joh. 1, 1.

14. Og Hærene i Himmelen fulgte ham paa hvide Heste, iførte hvidt og reent kosteligt Kintlaede.

c. 7, 9. 11. Luc. 2, 13.

15. Og af hans Mund udgik et skarpt Sværd, at han med det skulde slaae Hæningerne; og han skal regjere dem med et Jernspiir, og han skal træde Guds, den Almægtiges, strenge Bredees Viins Persefar.

2 Thesi. 2, 8.

Mat. 1, 16; 2, 16; 19, 21; 12, 5; 14, 19, 20.

16. Og han haver et Navn skrevet paa Klædebonnet og paa sin Lænd: Kongers Rønge og Herrers Herre.

v. 12. c. 17, 11.

17. Og jeg saae en Engel staaende i Solen; og han raabte med høi Røst og sagde til alle Fugle, som flyve midt under Himmelen: Kommer og forsamles til den store Guds Nadvere,

18. for at æde Kongers Kjød og Krigshøvdingers Kjød og Stærkes Kjød, og Kjødet af Heste og af dem, som sidde paa dem, og Kjødet af Alle, Frie og Trælle, og Smaa og Store.

19. Og jeg saae Dyret og Kongerne paa Jorden og deres Hære forsamlede, at føre Krig imod den, som sad paa Hesten, og imod hans Hær.

c. 17, 14.

20. Og Dyret blev grebet og med det den falske Prophet, som havde gjort Tegnene for dets Nafsyn, med hvilke han havde forført dem, som toge Dyrets Mærke, og dem, som tilbade dets Billede; disse To bleve levende kastede i Ildsøen, som brænder med Svovel.

c. 13, 11, 12; 16, 13; 14, 10; 20, 10; 21, 8.

21. Og de Andre bleve ihjelslagne med hans Sværd, som sad paa Hesten, hvilket udgik af hans Mund; og alle Fugle bleve møttede af deres Kjød.

20. Capitel.

Djævelen bindes; de Hellige blive levende og regjere med Christo tusinde Aar, 1-6. Djævelen bliver løsladt en liden Tid; Gog og Magog ødelægges; Djævelen kastes i Ildsøen, 7-10. Dommen holdes, 11-15.

Og jeg saae en Engel fare ned fra Himmelen, som havde Afgrundens Nøgle og en stor Lænke i sin Haand.

c. 1, 18.

2. Og han greb Dragen, den gamle Slange, som er Djævelen og Satanas, og bandt ham for tusinde Aar,

2 Petr. 2, 4. Aab. 12, 9.

3. og kastede ham i Afgrunden, og tilslukkede og forseglede over ham, at han ikke mere skulde forføre Folkene, indtil de tu-

sinde Aar fuldendtes; og efter dem hør det ham at løses en liden Tid.

c. 16, 14.

4. Og jeg saae Throner, og de satte sig paa dem, og det blev dem givet (at holde) Dom; og (jeg saae) deres Sjæle, som vare halshugne for Jesu Vidnesbyrds og for Guds Ords Skyld, og dem, som ikke havde tilbedet Dyret, ei heller dets Billede, og ikke havde taget Mærket i deres Pande og paa deres Haand; og de bleve levende og regjerede med Christo de tusinde Aar.

Matth. 19, 28. Aab. 3, 21; 5, 10; 6, 9. 10. 1 Cor. 15, 23.

5. Men de andre Døde bleve ikke levende igjen, indtil de tusinde Aar fuldendtes. Denne er den første Opstandelse.

1 Thesi. 4, 16.

6. Salig og hellig er den, som haver Deel i den første Opstandelse; over disse haver den anden Død ikke Magt, men de skulde være Guds og Christi Præster, og skulde regjere med ham tusinde Aar.

Luc. 20, 35. Aab. 2, 11; 1, 6.

7. Og naar de tusinde Aar ere fuldendte, skal Satanas løses af sit Fængsel.

v. 3. 5.

8. Og han skal udgaae at forføre Folkene fra Jordens fire Hjørner, Gog og Magog, at forsamle dem til Strid; deres Tal er som Havets Sand.

v. 3. c. 16, 14.

9. Og de drog frem over Jordens Flade og omringede de Helliges Leir og den elste Stad. Og Ild nedfaldt af Himmelen fra Gud og fortærede dem.

c. 21, 10 fg.

10. Og Djævelen, som dem forførte, blev kastet i Søen af Ild og Svovel, hvor Dyret og den falske Prophet var; og de skulde pines Dag og Nat i al Evighed.

c. 19, 20; 14, 10, 11.

11. Og jeg saae en stor, hvid Throne, og ham, som sad paa den, for hvis Nafsyn Jorden og Himmelen flyede, og der blev ikke fundet Eted for dem.

c. 21, 5. 2 Petr. 3, 10. Aab. 12, 8.

12. Og jeg saae de Døde, Smaa og Store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladte; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens (Bog); og de Døde bleve dømt efter det, som var skrevet i Bøgerne, efter deres Gjerninger.

c. 11, 18; 3, 5. Rom. 2, 6. 1 Cor. 3, 8 fg.

13. Og Havet afgav de Døde, som vare i det, og Døden og Helvede afgave de Døde, som vare i dem; og de bleve dømt, hver efter sine Gjerninger.

14. Og Døden og Helvede blere kastede i Ildsøen. Denne er den anden Død.

1 Cor. 15, 26. 54. 55. Aab. 6, 8; 21, 8.

15. Og dersom Noget ikke fandtes skrevet i Livsens Bog, blev han fastet i Aldersøen.

Matth. 25, 41.

21. Capitel.

Johannes seer en ny Himmel og en ny Jord og det himmelske Jerusalem, hvor Gud boer hos de Mennesker, som have seiret; de Andre udelukkes, 1-8. Det himmelske Jerusalems store Herlighed, 9-23. Hvo deri skal indføres, 24-27.

Dg jeg saae en ny Himmel og en ny Jord; thi den første Himmel og den første Jord var forgaact, og Havet var ikke mere.

2 Petr. 3, 13.

2. Og jeg Johannes saae den hellige Stad, det nye Jerusalem, at stige ned af Himmelen fra Gud, berebt som en Brud, der er smykket for sin Brudgom.

Gal. 4, 26. Ebr. 11, 10; 12, 22. Aab. 3, 12; 21, 10.

3. Og jeg hørte en høi Røst fra Himmelen, som sagde: See, Guds Paulum er hos Menneskene, og han skal boe hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem og være deres Gud.

2 Cor. 6, 16. 1 Thess. 4, 17.

4. Og Gud skal afstørre hver Taare af deres Dine, og Døden skal ikke være mere, ei heller Sorrig, ei heller Skrig, ei heller Pine skal være mere; thi de første Ting ere vegne bort.

c. 7, 17. 1 Cor. 15, 26. 54.

5. Og den, som sad paa Thronen, sagde: See, jeg gjør alle Ting nye. Og han siger til mig: Skriv; thi disse Ord ere trofaste og sande.

c. 4, 2; 20, 11. 2 Cor. 5, 17. Aab. 19, 9.

6. Og han sagde til mig: Det er skeet. Jeg er Alpha og Omega, Begyndelsen og Enden. Den Tørstige vil jeg give af Livens Vandts Kilde uforstyldt.

c. 16, 17; 1, 8. 3 Joh. 4, 10. 14; 7, 37. Aab. 22, 17.

7. Den, som feirer, skal arve alle Ting, og jeg vil være ham en Gud, og han skal være mig en Søn.

c. 2, 26. 28. Ebr. 8, 10.

8. Men de Frygtagtige og Bantroe og Bederstygkelige og Manddrabere og Skjælevnere og Troldfarle og Afgudsdyrkere og alle Vognere, deres Deel skal være i Søen, som brænder med Ild og Svovel; hvilket er den anden Død.

c. 22, 15. Gal. 5, 19-21. Eph. 5, 5. Aab. 20, 14. 15.

9. Og Een af de syv Engle, som havde de syv Staalet, fulde af de syv sidste Plager, kom til mig, og talede med mig og sagde: Kom, jeg vil vise dig Bruden, Lammet Hustru.

c. 15, 1. 6; 17, 1; 19, 7.

10. Og han førte mig i Aanden hen paa et stort og høit Bjerg, og viste mig

den store Stad, det hellige Jerusalem, som nedsteg af Himmelen fra Gud.

c. 1, 10; 21, 2.

11. Den havde Guds Herlighed, og dens Glands var som den dyrebareste Steen, som krystallklar Jaspis.

12. Den havde ogsaa en stor og høi Muur med tolv Porte, og over Portene tolv Engle og paaftrevne Navne, hvilke ere Israels Børns tolv Stammers;

13. mod Østen tre Porte, mod Norden tre Porte, mod Sønden tre Porte, mod Vesten tre Porte.

14. Og Stadens Muur havde tolv Grundvolde, og paa dem Lammet tolv Apostlers Navne.

Matth. 16, 18. Eph. 2, 20.

15. Og den, som talede med mig, havde et Guldrør, at han skulde maale Staden og dens Porte og dens Muur.

c. 11, 1.

16. Og Staden ligger i en Firkant, og dens Længde er saa stor som Bredden. Og han maalte Staden med Røret: tolv tusinde Stadier; dens Længde og Bredde og Høide ere lige.

17. Og han maalte dens Muur, hundrede og fire og fyrrethye Alen, efter et Menneskes Maal, som Engelen brugte.

18. Og dens Muur var fra Grunden opbygget af Jaspis, og Staden var reent Guld, lig det rene Glar.

19. Og Stadens Muurs Grundvolde vare prydede med allehaande dyrebare Stene: Den første Grundvold var Jaspis, den anden Saphir, den tredie Chalcedon, den fjerde Smaragd,

20. den femte Sardonyx, den sjette Sarder, den syvende Chrysolith, den ottende Beryll, den niende Topas, den tiende Chrysopras, den ellefte Hyacinth, den tolvte Amethyst.

21. Og de tolv Porte vare tolv Perler, enhver af Portene (var) af een Perle, og Stadens Gade var reent Guld, som et gjennemsigtigt Glar.

c. 22, 2.

22. Og jeg saae intet Tempel i den; thi dens Tempel er Herren, Gud, den Almægtige, og Lammet.

c. 4, 8.

23. Og Staden behøver ikke Solen eller Maanen til at skinne i den; thi Guds Herlighed oplyser den, og Lammet er dens Lys.

24. Og Folkelagene af de Frelste skulle vandre i dens Lys, og Jordens Konger føre deres Herlighed og Hæder til den.

25. Og dens Porte skulle ikke lukkes om Dagen; thi Nat skal ikke være der.

c. 22, 5.

26. Og de skulde føre Folfkenes Herlighed og Hæder til den.

27. Og intet Ureent skal komme ind i den, ei heller hvad der øver Bederstyggeslighed og Løgn; kun de, som ere skrevne i Lammet's Livsens Bog. c. 22, 14. 15; 3, 5; 13, 8.

22. Capitel.

3 Staden er Livsens Band og Livsens Træ; de Udvalgte's Salighed beskrives, 1-5. Denne Prophetie stadfæstes; Engelen vil ei tilbedes, 6-10. Hvo, der kan blive deelagtig i denne salige Tilstand, og hvo ikke, 11-15. Bogens Slutning, 16-21.

Og han viste mig Livsens Bands rene Flod, skinnende som Kryстал, som udvælder fra Guds og Lammet's Throne.

2. Midt i Stadens Gade og paa begge Sider af Floden (vorte) Livsens Træ, som bar tolv Slags Frugt og gav hver Miganed sin Frugt; og Bladene af Træet tjente til Folfkenes Lægedom. c. 2, 7; 21, 24. 26.

3. Og der skal ingen Forbandelse være mere, og Guds og Lammet's Throne skal være i den, og hans Tjenere skulde tjene ham.

4. Og de skulde see hans Ansigt, og hans Navn skal være i deres Pander.

Matth. 5, 8. 1 Cor. 13, 12. Åab. 3, 12; 14, 1.

5. Og Nat skal der ikke være, og de behøve ikke Lys eller Solens Skin, fordi Gud Herren lyser for dem; og de skulde regjere i al Evighed. c. 21, 23.

6. Og han sagde til mig: Disse Ord ere trofaste og sande, og Herren, de hellige Propheters Gud, haver udsendt sin Engel for at vise sine Tjenere, hvad snart bør see. c. 19, 9; 21, 5; 1, 1; 4, 1.

7. See, jeg kommer snart. Salig er den, som bevarer denne Bogs Propheties Ord!

c. 3, 11; 1, 3.

8. Og jeg Johannes er den, som saae og hørte disse Ting; og der jeg havde hørt og seet, faldt jeg ned at tilbede for Engelen's Fødder, som viste mig disse Ting. c. 19, 10.

9. Og han siger til mig: Gjør det ikke! thi jeg er din Medtjener, og dine Brødres, Propheternes, og deres, som bevare denne Bogs Ord; tilbed Gud!

10. Og han siger til mig: Du skal ikke forsegle denne Bogs Propheties Ord; thi Tiden er nær. Phil. 4, 5. Åab. 1, 3.

11. Lad den, som gjør Uret, fremdeles gjøre Uret, og den Uteerlige fremdeles øve Uteerlighed, og den Retfærdige fremdeles blive retfærdig, og den Hellige fremdeles blive helliget. 2 Tim. 2, 13.

12. Og see, jeg kommer snart, og min Løn er med mig, til at betale hver, som hans Gjerning monne være.

c. 3, 11; 22, 7. Rom. 14, 12. Åab. 20, 12.

13. Jeg er Alpha og Omega, Begyndelse og Ende, den Første og den Sidste. c. 1, 8; 21, 6.

14. Salige ere de, som gjøre hans Befalinger, paa det de maae faae Ådgang til Livsens Træ og indgaae igjennem Portene i Staden. 1 Joh. 3, 23. Åab. 12, 17.

15. Men udenfor ere Hundene og Troldekarlene og Skjorlevnerne og Manddraberne og Afgudsdyrkerne og hver, som elsker og øver Løgn.

1 Cor. 6, 9. 10. Eph. 5, 5. Col. 3, 6. Åab. 21, 8.

16. Jeg Jesus haver udsendt min Engel at vidne disse Ting for eder i Menighederne; jeg er den Davids Rod og Slægt, den skinnende Morgenstjerne.

c. 1, 1. 2. Rom. 15, 12. Åab. 5, 5; 2, 28.

17. Og Åanden og Bruden siger: Kom! Og hvo, som hører, siger: Kom! Og hvo, som tørster, komme! Og hvo, som vil, tage Livsens Band usforstlydt! c. 21, 6. Joh. 7, 37.

18. Thi jeg vidner for hver, som hører denne Bogs Propheties Ord: Derjom Nogen lægger Noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som ere skrevne i denne Bog.

19. Og dersom Nogen tager Noget bort fra denne Propheties Bogs Ord, da skal Gud borttage hans Deel af Livsens Bog og af den hellige Stad og fra de Ting, som ere skrevne i denne Bog. c. 3, 5; 21, 27.

20. Han, som vidner disse Ting, siger: Ja, jeg kommer snart! Amen! Ja kom, Herre Jesu! c. 1, 7.

21. Vor Herres Jesu Christi Naade være med eder alle! Amen.

2 Tim. 4, 22. Ebr. 13, 25.

10410

Bible
Dano-Nor

Author Bible. Dano-Norwegian

Title Bibelen eller den hellige Skrift... (1886)

**University of Toronto
Library**

**DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET**

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED

